οὐ μὴν ἀλλά [illegible] but no rather … yet no rather … [illegible], sed β) yet, however [illegible] γ) [illegible].

οὐ μέντοι ἀλλά = [illegible] (Vp [illegible]) p. 404.

οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως [illegible] = [illegible] Vp 151/152

φρόνησις [illegible] Φαίδων [illegible]
[illegible] p. 219

ἴσος, η, ον. su[illegible] 1) [illegible] 2) [illegible] (p.p. 214. 15 [illegible])

ὅ τι (ὅστις) – [illegible] divisum Vp 218 – l. 7.

ὅ ἐστιν. [illegible] p. 219

οὐσία – [illegible] Vp 225.

(ὦ) Κέβης. Vp 227.

ἴωμεν [illegible] Vp p. 234

λόγος – = a definition = ὁρισμός Vp 234 [illegible]

ὡσαύτως = [illegible] Vp 234. 235. ὡσαύτως κατὰ ταὐτά = [illegible]

ἀσαφεῖ [illegible] 234 [illegible]

περιττὸς καὶ ἄρτιος [illegible] odd (even sed [illegible]) [illegible] Vp p. 343. 344

πρὸς τῷ (abs.) = præter id quod seu præterquod Vp p. 354 = [illegible]

ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν [illegible] (id quod) [illegible] Vp 35[illegible]

PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. V.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

7020

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

Σ Υ Μ Π Ο Σ Ι Ο Ν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, ΕΤΑΙΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ,
ΓΛΑΥΚΩΝ, ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΑΓΑΘΩΝ, ΦΑΙΔΡΟΣ, ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ,
ΕΡΥΞΙΜΑΧΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ΔΙΟΤΙΜΑ,
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

ARGUMENTUM.

Hæc disputatio tota fere est allegorica et metaphysica: cujus summa est, Amorem minime Deum esse, et pulcherrimum quiddam per se et præstantissimum, (quemadmodum ex communi tritaque sententia, Phædrum, Pausaniam, Eryximachum et ceteros disputationis socios Plato facit disputantes) sed cupiditatem quandam in nobis, nec pulchram, nec turpem, id est, nec bonam nec malam per se, sed hujusmodi, ut bonum, quo indiget, appetat, et ad illud consequendum maximo impetu feratur. Hujus Amoris officium esse, ut inter Deum et homines interpretis et quasi portitoris fungatur munere. Mediæ autem illius inter divinam et mortalem naturæ originem adhibita imagine repræsentat: illum videlicet paterno et materno genere longe lateque diverso natum, quippe qui patre sit Poro, divitiarum Deo, matre vero Penia, id est, paupertate: ex paterno genere, ad peritiam, ex materno, ad imperitiam inclinare: ac proinde philosophica esse natura, quæ ignorationis quidem conscientia, indagatrix est, ut veram solidamque scientiam divina illa animi vi adipiscatur, cujus philosophicæ naturæ igniculi haud dubie sunt in omnibus hominibus, quos idcirco prisci philosophi *ἀλφηστὰς*, id est, ad res investigandas et investigationis ductu auspiciisque inveniendas natos, nuncuparunt. Ita et quisnam sit Amor, et quænam sit illius origo, ex doctrina hic a Platone tradita sic describitur. Quod autem tam crebram *παιδεραστίας* Plato injiciat mentionem, abominanda est in ipso audacia, nisi eo consilio id fecisset, ut eam detestandam esse, hominibus suis voluisset demonstrare. nam in primo *νομοθεσίας*, turpitudinem illam detestatur, et *τὸ παρὰ φύσιν τόλμημα* vocat.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.*

§. 1. Δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε οὐκ[a] ἀμελέτητος εἶναι. καὶ γὰρ ἐτύγχανον πρώην[b] εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν Φαληρόθεν. τῶν οὖν γνωρίμων τις[c] ὄπισθε[d] κατιδών με πόῤῥωθεν ἐκάλεσε, καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει, Ὁ[e] Φαληρεύς,[f] ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις; Κἀγὼ ἐπι- Steph. III. 172. — Bek. II. ii. 369.

CODICES SEPTEMDECIM,

𝔄ΓΔΞΥDEFKruwnprs et (a principio ad p. 53, l. θαῤῥῶ) t.

[a] νῦν οὐκ Ens.—[b] πρώην om s.—[c] τις om EF.—[d] ὄπισθε Γ: ὄπισθεν *s.—[e] ὦ

* Scriptores veteres utriusque linguæ, qui laudant hunc Platonis dialogum, eum simpliciter, vel *Symposium* vocant, vel *Platonis Symposium*. Diog. L. ii. 29. *ἐν τῷ Πλάτωνος Συμποσίῳ·* Athen. v. 18. *ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ·* xi. 15. aliisque locis pluribus, *Πλάτων Συμποσίῳ·* Plutarch. Sympos. i. 1. p. 614. t. ii. *Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ·* Pollux vi. 182. vii. 172. x. 50. *Πλάτων ἐν Συμποσίῳ·* Corn. Nep. Alcib. ii. 2. et Lactant. ii. 14. 9. 'Plato in Symposio:' Gellius N. A. i. 9. 'Hic a Symposio Platonis incipere gestit, propter Alcibiadis comissationem:' xvii. 20. 'Symposium Platonis legebatur.' Sed in Cod. Vindob. apud Nesselium Catal. bibl. Cæsar. P. iv. p. 16. inscriptus est hic dialogus, *Συμπόσιον ἢ περὶ ἀγαθοῦ.* Atque sic laudatur etiam a Laert. iii. 58. Vocabulum *ἠθικὸς* a grammaticis adjectum videtur. Sed Albinus in Isagoga ad Platonis dialogos §. 5. hunc dialogum retulit ad genus *χαρακτήρων πολιτικόν.* Cæterum quantopere summa hujus dialogi repugnet ordini temporum, pluribus quærit et explicat Athenæus v. 17. qui locus totus lectu dignissimus est. Sed conferri cum iis, quæ in ipso dialogo disputantur de Amore, potest Max. Tyrius Dissert. viii. 11. Davis. Fisch.

§. 1. *δοκῶ*] Ald. Bas. 1. 2. 'Απολ. Δοκῶ. Fisch.

νῦν] Hanc particulam, quæ in pluribus Codd. Vindob. desideratur (v. Bast. Spec. Crit. in Plat. Symp. p. 85.) neque in Ficini translatione expressa reperitur, sensu totius loci postulante, cum sequentibus conjunxi. Vulgo enim legitur: *περὶ ὧν πυνθάνεσθε νῦν, οὐκ ἀμ. εἶναι.* Ast.

πρώην] In Steph. et Francof. omissum est. Idem factum esse video a Ruhnquenio ad Timæi Gloss. Platon. p. 190. Fisch.

Φαληρόθεν] De Phalero, quod et navale Atheniensium fuit, et nomen Populi, v. Meursius de Populis Atticæ p. 136. Fisch.

ὁ Φαληρεὺς] Codd. Vindob. 54. et

στὰς περιέμεινα.[g] Καὶ ὅς, Ἀπολλόδωρε,[h] ἔφη, καὶ μὴν καὶ[i] ἔναγχός σε ἐζήτουν βουλόμενος[j] διαπυθέσθαι τὴν Ἀγάθωνος ξυνουσίαν καὶ Σωκράτους καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ δείπνῳ[k] παραγενομένων, περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων, τίνες ἦσαν. ἄλλος γάρ τίς[l] μοι διηγεῖτο[m] ἀκηκοὼς Φοίνικος τοῦ Φιλίππου, ἔφη δὲ καὶ σὲ εἰδέναι. ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν εἶχε σαφὲς λέγειν. σὺ οὖν μοι διήγησαι· δικαιότατος γὰρ εἶ τοὺς τοῦ ἑταίρου[n] λόγους ἀπαγγέλλειν. πρότερον δέ μοι, ἦ δ' ὅς, εἰπέ, σὺ αὐτὸς παρεγένου τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ ἢ οὔ; Κἀγὼ εἶπον ὅτι Παντά-
II. ii. 370. πασιν ἔοικέ σοι οὐδὲν[o] διηγεῖσθαι σαφὲς ὁ διηγούμενος,[p] εἰ νεωστὶ ἡγεῖ[q] τὴν συνουσίαν γεγονέναι ταύτην ἣν ἐρωτᾷς,

𝔄ΓΔDEFKruwnprst, ὁ Υ.—[f] φαληρεῦ EFs.—[g] περιμενεῖς ς.—[h] ἀπολλόδωρε... ἐζήτουν om Γ.—[i] καὶ post μὴν add 𝔄ΔDKruwnprt.—[j] ἀλώμενος Γ.—[k] δείπνω Δ, συνδειπνεῖν (ειν supra) ΓEFunst, συνδείπνω rt: συνδείπνῳ *ς.—[l] τις om DKp.—[m] διηγεῖται Υ, om w.—[n] ἑτέρου w.—[o] οὐθὲν 𝔄ΔΞΥDKwp.—[p] διηγησάμενος r.—[q] ἡγεῖ Dt.—

126. ὦ Φαληρεὺς; sed recte defendit vulgarem lectionem Bastius l. l. Ceterum de sensu hujus orationis varia statuerunt VV. DD. Sydenhamius Platonem censet pompam equestrem innuere, nonnunquam festis diebus Phalero ad urbem ductam (Xenoph. Hipparch. iii. 1.) in qua prioribus sæpenumero tamdiu fuisset subsistendum, donec ceteri eos consecuti essent. Quam quidem explicandi rationem nimis quæsitam esse, ne dicam frigidam et ineptam quodammodo, quislibet per se intelliget. Wolfius jocum inesse conjecit in festivo vocem ὁ Φαληρεὺς pronuntiandi sono. De quo recte dubitat Schützius, qui (Lection. Platonic. Partic. i. Jen. 1790.) jocum contineri putat 'imitatione solemnis formulæ in judiciis potissimum et concionibus adhibitæ, qua nomini proprio addebatur pagi s. δήμου nomen. Quod igitur ille non simpliciter οὗτος οὐ περιμενεῖς, aut solo nomine Apollodorum vocaret, sed, quasi forensi dicendi genere usus, adderet ὁ Φαληρεὺς, hoc erat illud, ni fallimur, quod Plato spectabat his verbis: καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει.' Equidem Platonem putaverim Apollodori calvitiem ludere, nomenque Φαληρεὺς ita pronuntiatum ab amico Apollodori fingere, ut fere sonaret φαληρὶς; hinc: παίζων ἅμα τῇ κλήσει. Φαληρὶς s. φαλαρὶς est fulica, a calvitio candido sic dicta. Ast.

οὗτος] Timæus: Ὦ οὗτος· ὦ σύ. Recte igitur se habet περιμενεῖς. Sic §. 30. Σωκράτης οὗτος—κατέκεισο. Fisch.

περιμενεῖς] Non περιμενεῖ, sed περιμενεῖς, in omnibus quæ vidi aut ex quibus aliquid annotatum habui exemplaribus legitur: nec vero desunt hujus usus pronominis οὗτος exempla. Steph.

καὶ μὴν καὶ] Sic Vind. 54. et 126. Vulgo alterum καὶ deest. Ast.

συνδείπνῳ] Legitur etiam ἐν τῷ συνδειπνεῖν παραγενομένων. Steph.

συνδείπνῳ] Bas. 2. [Vind. 54.] συνδειπνεῖν, minus bene. mox Bas. 1. 2. ἀλλὰ καὶ, male pro ἀλλὰ γάρ. Fisch.

δικαιότατος] Affertur alia lectio, δικαιότατος γὰρ εἶ τούτους τοὺς λόγους τῷ ἑταίρῳ ἀπαγγέλλειν. ut sit sensus, *æquissimum enim est te hos sermones sodali tuo commemorare.* Sed minime necesse videtur cum hac lectione alteram commutare, cujus hic est sensus, *æquissimum enim est te sodalis tui sermones commemorare.* Sequitur autem nostram scripturam et Fic. qui certe nescio cur δικαιότατος εἶ verterit, *tua interest.* Steph. Cornarii conjecturam Stephanus in notis vocat 'aliam lectionem.' Fisch.

σὺ αὐτὸς παρεγένου τ. ξυνουσ.] Simile exordium Phædonis et Athenæi i. 3. p. 2. A. Ast.

εἰ νεωστὶ ἡγῇ] Hunc locum laudat

ὥστε κἀμὲ[r] παραγενέσθαι. Ἐγὼ[s] δή.[t] Πόθεν, ἦν δ' ἐγώ,
ὦ[u] Γλαύκων; οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν[v] Ἀγάθων ἐνθάδε
οὐκ ἐπιδεδήμηκεν;[w] ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει[x] συνδιατρίβω
καὶ ἐπιμελὲς πεποίημαι ἑκάστης ἡμέρας εἰδέναι ὅ τι ἂν
λέγῃ ἢ πράττῃ,[y] οὐδέπω τρία ἔτη ἐστίν. πρὸ τοῦ δὲ περι- III. 173.
τρέχων ὅπῃ[z] τύχοιμι καὶ οἰόμενός τι[a] ποιεῖν ἀθλιώτερος ἦ[b]
ὁτουοῦν, οὐχ ἧττον ἢ σὺ νυνί,[c] οἰόμενος δεῖν πάντα μᾶλλον
πράττειν ἢ φιλοσοφεῖν. Καὶ ὅς, Μὴ σκῶπτ', ἔφη, ἀλλ'
εἰπέ μοι πότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὕτη. Κἀγὼ εἶπον ὅτι
Παίδων ὄντων ἡμῶν[d] ἔτι, ὅτε τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν
Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ[e] ᾗ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν αὐτός τε καὶ
οἱ χορευταί. Πάνυ, ἔφη, ἄρα πάλαι,[f] ὡς ἔοικεν. ἀλλὰ
τίς[g] σοι διηγεῖτο; ἢ[h] αὐτὸς Σωκράτης; Οὐ μὰ τὸν Δία,
ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' ὅς περ[i] Φοίνικι· Ἀριστόδημος ἦν τις, Κυ-
δαθηναιεύς,[j] σμικρός, ἀνυπόδητος[k] ἀεί·[l] παραγεγόνει[m] δ'[n]

ἡ

[r] καὶ ἐμοὶ w.—[s] ἔγωγε Eruws.—[t] δὲ r, δὲ ɤ.—[u] ὦ om F.—[v] ἐτῶν om w.—[w] ἐπιδιάκμηκεν w.—[x] σωκράτη Ξ.—[y] πράττει Δ.—[z] ὅποι DKrp.—[a] τις Υ.—[b] ἦ 𝔄u et pr ΓΔ, ἢ Eunrt : ἦν *s.—[c] νυνί 𝔄ΔΞΥDKιω : νῦν *s.—[d] ὄντων ἡμῶν 𝔄ΔΞDrupt : ἡμῶν ὄντων *s.—[e] ἢ om 𝔄ΔΥDKp et pr Ξ.—[f] πάλαι om n.—[g] τί uwnrt et pr ΓΕ.—[h] ἢ Δ.—[i] ἄλλος περ ΥΕ, ἀλλ' ὃς παρὰ p, ἄλλος παρὰ DK.—[j] κυδαθηνεὺς ns.—[k] ἀνυπόδετος ΞΥ.—[l] ἀεὶ ΔΞΥ : αἰεί s.—[m] παρεγεγόνει Ξrwɤ.—[n] δ' om DKwp.—

Athenæus v. 18. ita, Εἰ νεωστὶ ἡγῇ τὴν συνουσίαν γεγονέναι, ὥστε κἀμὲ παραγ. Ἐγὼ γάρ, ἔφη· πόθεν, ἦν δ' ἐγὼ Λύκων; οὐκ οἶσθ' ὅτι—ἐπιδεδήμηκε; Fisch.

ὅπῃ τύχοιμι] Vind. 126. et Par.* ὅποι. Solemnis permutatio, v. Gronov. ad Arrian. iii. 25. p. 141. Ὅπῃ, ut sæpius, est idem quod ὅποι, v. Zeun. ad Viger. p. 430. ed. Herm. Quod quum apud ipsum Platonem crebrius inveniatur, causam non video, cur Heind. in Gorg. p. 23. pro ὅπῃ βούλει malit ὅποι βούλει. Ast.

ἀλλ' εἰπὲ] Athen. d. l. Καὶ προελθὼν φησὶν, Ἀλλ' εἰπέ μοι, πότ' ἐγέν. ἡ συν. αὕτη; κἀγὼ εἶπον, ὅτι παίδων ἔτι ὄντων ἡμῶν, ὅτε τῇ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν ὁ Ἀγάθων. Nam Agatho fuit poeta tragicus: de quo v. Fabricius B. Gr. ii. 19. Is victor fuit, Euphemo archonte anno quarto Olymp. xc. Lenæis. Tum enim poetæ tragici certare solebant inter se quatuor dramatis, ita, ut quartum esset Satyricum: v. Laert. iii. 56. Atque eo respicitur verbis τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ. Vid. Meursius de Archontibus Atheniensibus iii. 8. et Græc. Fer. v. p. 195. s. Fisch.

ἀλλ' ὅσπερ] Invenitur et alia lectio ὥσπερ: sed ὅσπερ retinendum est: hoc sensu, *Sed mihi narrabat idem ille qui ipsi Phœnici narraverat, quidam, nimirum Aristodemus, etc.* Steph.

ὅσπερ] Bas. 1. et 2. ὥσπερ, vitiose. Cod. Reg. ἄλλος παρὰ Φοίνικι. Ast.

Κυδαθηναιεὺς] Steph. Byz. Κυδαθήναιον· δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· ὁ δημότης, Κυδαθηναιεύς. Harpocration: Κυδαθηναιεὺς, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱππέως κλήρου. Κυδαθήναιον, δῆμός ἐστι φυλῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς. Atque sic, non Κυδαθηνεὺς, scriptum extat etiam in Suidæ libris. Unde ausi sumus eandem verbi formam Platoni reddere. nam in Ald. Bas. 1. 2. Stephan. est Κυδαθηνεύς. Idem vitium fuerat in libris Stephani Byzantini ante Xylandri tempora. Cf. Meursius de Pa-

* Codex est ille Parisinus, cujus lectiones variæ in lucem proferuntur ab Editore Bipontino.

ἐν τῇ συνουσίᾳ Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ. οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ[o] Σωκράτη γε ἔνια
ΙΙ. ii. 371. ἤδη ἀνηρόμην ὧν ἐκείνου[p] ἤκουσα, καί μοι ὡμολόγει καθάπερ ἐκεῖνος διηγεῖτο. Τί οὖν, ἔφη, οὐ διηγήσω μοι;[q] πάντως ἡ[r] ὁδὸς ἡ εἰς ἄστυ ἐπιτηδεία πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν. Οὕτω δὴ ἰόντες ἅμα[s] τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ἐποιούμεθα, ὥστε, ὅ περ ἀρχόμενος εἶπον, οὐκ ἀμελετήτως ἔχω. εἰ οὖν δεῖ καὶ ὑμῖν διηγήσασθαι, ταῦτα[t] χρὴ ποιεῖν. καὶ γὰρ[u] ἔγωγε καὶ ἄλλως, ὅταν μέν τινας περὶ φιλοσοφίας λόγους ἢ αὐτὸς ποιῶμαι ἢ ἄλλων ἀκούω,[v] χωρὶς τοῦ οἴεσθαι ὠφελεῖσθαι ὑπερφυῶς ὡς[w] χαίρω· ὅταν δὲ ἄλλους τινάς, ἄλλως τε καὶ τοὺς ὑμετέρους τοὺς τῶν πλουσίων[x] καὶ χρηματιστικῶν,[y] αὐτός τε ἄχθομαι ὑμᾶς τε τοὺς ἑταίρους[z] ἐλεῶ, ὅτι οἴεσθέ τι ποιεῖν οὐδὲν ποιοῦντες. καὶ ἴσως αὖ ὑμεῖς ἐμὲ[a] ἡγεῖσθε κακοδαίμονα εἶναι, καὶ οἴομαι ὑμᾶς ἀληθῆ οἴεσθαι· ἐγὼ μέντοι ὑμᾶς οὐκ οἴομαι ἀλλ' εὖ οἶδα.

§. 2. ΕΤΑΙ. Ἀεὶ[b] ὅμοιος εἶ, ὦ Ἀπολλόδωρε· ἀεὶ γὰρ σαυτόν τε κακηγορεῖς[c] καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ[d] δοκεῖς

[o] καὶ om ΓEFunßt.—[p] ἐκεῖνον wp.—[q] διηγήσω μοι 𝔄ΓΔΞΥΕuanßt, διηγήσῃ μοι DK rw(εν)pr, διηγήσομαι F : διηγῇ σύ μοι *ς.—[r] πάντως ἡ DKp, πάντως δὲ rr : πάντως δὲ ἡ *ς.—[s] ἅμα om r.—[t] ταῦτα ΓΔΞΥDKwp : ταὐτὰ *ς.—[u] γὰρ om F.—[v] ἀκούων(αι) w.—[w] ὡς om DKp.—[x] πλησίον n.—[y] χρηματιστῶν Ξς.—[z] ἑτέρους Ξ, ἑτέρους w.—[a] ἐμὲ ἡγεῖσθε ΓΞΥDuwnpt, ἐμὲ ἡγεῖσθαι 𝔄Δ, ἐμὲ ἡγεῖσθ(αει) K : ἡγεῖσθε ἐμὲ *ς.—[b] αἰεὶ bis ΔΥDKrwt.—[c] κατηγορεῖς ΥDK.—[d] καὶ ante δοκεῖς om F.—[e] μαλακὸς 𝔄

gis Atticæ in v. Κυδαθήναιον. Fisch.

Κυδαθηναιεὺς] Sic pro Κυδαθηνεὺς, scribendum esse, Fischerus bene docuit et Sydenham. jam monuerat. Codd. Vind. addicunt. Ast.

ἀνυπόδητος] Mœris Atticista: Ἀνυπόδητος, Ἀττικῶς· ἀνυπόδετος, Ἑλληνικῶς. Fisch.

Malim ἀνυπόδητός τ' ἀεί: mox vice ἐκείνου. Cod. Par. ἐκεῖνον. Ast.

διηγήσω μοι] Sic optime Heind. ad Charmid. p. 60. emendavit; vulgo διηγῇ σύ μοι. Vind. 54. 126. necnon Par. legunt διηγήσῃ μοι. Ast.

ταῦτα] Ita Sydenham. correxit, Vind. 126. et 21. comprobantibus. Etiam Ficinus vertit *hæc*. Vulgo, ταυτά. Ast.

χρηματιστῶν] Steph. 'Alia est etiam lectio χρηματιστικῶν.' Nimirum in Bas. 2. Neque dubito, quin Plato ita scripserit. Certe χρηματιστικῶν aptius hoc quidem loco videtur vocabulum esse, quum præcedat πλουσίων· et a Polluce iii. 112. χρηματιστικὸς ponitur in numero eorum verborum, quibus significetur *rei augendæ studiosus*. Cæterum non ignoro, etiam χρηματιστὴς ita dici. v. Xenoph. Œcon. ii. 18. Fisch.

χρηματιστικῶν] Vind. 54. et 126. Χρηματιστικὸς est nomen generalius, quod huic loco melius convenire videtur definito vocabulo χρηματιστής. Ast.

μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. καὶ ὁπόθεν ποτὲ ταύτην τὴν ἐπω-
νυμίαν ἔλαβες τὸ μανικὸς[e] καλεῖσθαι, οὐκ οἶδα ἔγωγε· II. ii. 372.
ἐν μὲν γὰρ τοῖς λόγοις ἀεὶ τοιοῦτος εἶ· σαυτῷ[f] τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις πλὴν Σωκράτους.

ΑΠΟΛ. Ὦ φίλτατε, καὶ δῆλόν γε δὴ ὅτι οὕτω διανοούμενος[g] καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ ὑμῶν μαίνομαι καὶ παραπαίω.

ΕΤΑΙ. Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, ὦ[h] Ἀπολλόδωρε, νῦν ἐρίζειν· ἀλλ' ὅ περ ἐδεόμεθά σου, μὴ ἄλλως ποιήσῃς, ἀλλὰ διήγησαι τίνες ἦσαν οἱ λόγοι.

ΑΠΟΛ. Ἦσαν τοίνυν ἐκεῖνοι τοιοίδε τινές. Μᾶλλον
δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν, ὡς ἐκεῖνος διηγεῖτο, καὶ ἐγὼ πειράσομαι III. 174.
διηγήσασθαι.

Ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας[i] ὑποδεδεμένον,[j] ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει· καὶ ἐρέσθαι[k] αὐτὸν ὅποι[l] ἴοι οὕτω καλὸς γεγενημένος. καὶ τὸν εἰπεῖν ὅτι Ἐπὶ δεῖπνον εἰς[m] Ἀγάθωνος. χθὲς γὰρ αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις, φοβηθεὶς τὸν ὄχλον· ὡμολό-

νι
ΓΔΥDKwanp et mg ʂ, μαλακὸς ΞΕFrurt, μανιακὸς corr ȣ.—[f] σεαυτῷ ΞΥ.—[g] οὐ διανοούμενος w.—[h] ὦ om ꙊΓΔΞΥDKpt.—[i] βλαπτὰς w.—[j] ὑπυδεχόμενον n.—[k] ἐρέσθαι ΔΞΥ: ἔρεσθαι ς.—[l] ὅπη Γrx.—καλῶς Υ.—[m] ὡς ΞΥ.—[n] εἰς τὴν σήμερον

§. 2. πάντας] Ald. Bas. 1. πάντως. male: quod vel verba πλὴν Σωκράτους non magis, quam vocabulum ἀτεχνῶς, h. e. ἀληθῶς, satis declarant. Hesychius: Ἀτεχνῶς· τοπαράπαν καὶ τῷ ὄντι—. Etiam Ficinus, *alios omnes*. Mox pro καλεῖσθαι Bas. 1. καλεῖ. vitiose. Fisch.

οὐκ οἶδα] Sensus, quem interpretes non ceperunt, est, *unde nomen* μανικὸς *inveneris, non perspicio; namque in omnibus tuis sermonibus tantum abest, ut* μανικὸς *sis*, h. e. *nimius in laudando* (μανικὸς enim est *furiosus, insanus*, tunc *nimius* et *vehemens*), *ut potius et te et alios, præter Socratem, cum acerbitate quadam affligas.* Apollod. *Et merito* μανικὸς *a vobis audio, de me et vobis ita sentiens.*' Quæ quidem postrema verba acerbe in illos dicta sunt, qui philosophiæ studium pro insanitate quadam haberent. Quapropter Apollodori amicus, *Nunc, inquit, de his contendere operæ pretium non est.*—Ceterum pro μανικὸς Vind. 21. 126. et Par. μαλακὸς exhibent. Ast.

ἐν μὲν γὰρ] Ab Bas. 2. γὰρ abest. male. mox Gloss. vett. Ἀγριαίνω—*aspersum*. Fisch.

παραπαίω] Hesychius: Παραπαίει· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ. Fisch.

μὴ ποιήσῃς] Bas. 1. 2. ποιήσεις, haud male; quanquam in hac verborum structura conjunctivus aoristi præferendus est. Ast.

βλαύτας] Schol. August. βλαύτας· ὑποδήματα· οἱ δὲ βλαύστια, (Leg. βλαύτια) συνδάλια ἰσχνά. Suidas: Βλαύτη· εἶδος ὑποδήματος—. Hesychius: Βλαύτια· σανδάλια. Gloss. vett. Βλαύτιον, ὑπόδημα, *Solea*. Fisch.

αὐτὸν διέφυγον] Ficinus αὐτὸ, int. τὸ δεῖπνον, videtur legisse; sed leporis quidquam inest in verbis αὐτὸν διέφυγον, propterea quod διαφεύγειν, ἀποφεύγειν et ἀποδρᾶν proprie servus dicitur, qui a

γησα δ' εἰς τήμερον[n] παρέσεσθαι. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς[o] παρὰ καλὸν ἴω. ἀλλὰ σύ, ἦ δ' ὅς * Ἀριστόδημε,[p] πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἰέναι[q] ἄκλητος ἐπὶ δεῖπνον; Κἀγώ, ἔφη, εἶπον ὅτι Οὕτως ὅπως[r] ἂν σὺ κελεύῃς.[s]
II. ii. 373. Ἕπου τοίνυν, ἔφη, ἵνα καὶ[t] τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες,[u] ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας[v] ἴασιν[w] αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. ποιήσας[x] γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά,[y] τὸν δὲ Μενέλεων[z] μαλθακὸν[a] αἰχμητήν, θυσίαν[b] ποιουμένου καὶ ἑστιῶντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλεων[c] ἐπὶ τὴν θοίνην, χείρω ὄντα ἐπὶ τὴν τοῦ[d] ἀμείνονος. Ταῦτ' ἀκούσας[e] εἰπεῖν ἔφη

δν
Ξ.—[o] καλῷ Eϒ, καλῷ ϐ, τὸν καλὸν Γ.—[p] ἀριστόδημε mei omnes om.—[q] ἀνιέναι ϛ.—[r] ὅπως om Dwp.—[s] κελεύοις Eϐ.—[t] μὴ w, κατὰ (in mg posito καὶ) F.—[u] μεταβάλλοντες 𝔄ΔΥw, μεταβαλλόντες ΞF.—[v] ἐπὶ δαῖτας om η.—[w] ἴᾶσιν Δ.—[x] ποιῆσαι DK.—[y] πολιτικὰ Eϐ.—[z] μενέλαον Γ.—[a] μαλακὸν K.—[b] θυσίαν δὲ K.—[c] μενέλαον

domino profugit. Sic Rep. i. 1. Junc. in Stob. Serm. cxii. p. 587. v. 12. Cf. Hemsterh. ad Lucian. t. iii. p. 391. Monui propter interpretes aliquos, qui hunc locum non commode reddiderunt. Ast.

ἀνιέναι] Scripsisse puto Plat. ἂν ἰέναι, ut sequitur ἴασιν et ἰέναι hac ipsa de re. Steph.

ἂν ἰέναι] Sic pro ἀνιέναι scripsimus, Stephano quoque adhortante, Fischerum, qui particulæ ἂν nullum hic locum esse censebat, nihil morantes; pertinet enim ἂν ad infinitivum ἐθέλειν, et sensus est: Sed quid dicis? num velis invocatus ad cœnam ire? Ἐθέλειν ἄν, si orationem in unum connexam resolvis, vim habet optativi. Ast.

ἄκλητος] *Invocatus:* conferri debet Archilochi fragm. apud Athen. i. 14. p. 7. F. ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια, Μυκονίων δίκην· οὐδὲ κληθεὶς ἐπεισπέπαικας, οἷα δὴ φίλος. Cf. Jacobs. Comment. in Anthol. Græc. t. i. p. 148. Schol. Ruhnken. p. 43. Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι. ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ἐπέστη τῷ Κήϋκι, ὅτε ἑστιᾶτο. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οὐδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν. καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει. Bacchylidis fragm. in Brunck. Anal. t. i. p. 151.=t. i. p. 84. Ἕστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδὸν (τοὶ δὲ θοινὰς ἔντυνον) ὧδέ τ' ἔφασκ'· αὐτόματοι ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες. (Cf. Jacobs. Comment. in Anthol. Gr. t. i. p. 286. sq.) Lucian. Conviv. §. 12. t. ii. p. 540. ed. Schm. Ast.

μεταβαλόντες] Athen. v. 5. p. 178. A. Vind. 21. habent μεταβάλλοντες, quod Bastius præferendum esse censebat. Sed inest in hoc aoristo vis quædam jubendi et exhortandi quodammodo, quam pluribus illustravit exemplis doctissimus Hermann. ad Viger. p. 734. Ast.

Ὅμηρος] Locus Homeri est Il. B. 402—408. Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Fisch.

διαφθεῖραι,—ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι] Sensus est, *Homerus enim videtur proverbium illud non solum pervertisse* (διαφθεῖραι est *invertere, pervertere* et *in universum mutare*, ut Phædon. p. 493. ed. Fisch. Xenoph. Cyrop. ii. 2. 9. Anab. iii. 3. 4.) *sed etiam corrupisse et depravasse, indecori quidquam inferendo;* ὑβριστικὸν enim est, si inferior ad viri superioris cœnam venit invocatus. Ast.

ταύτην τ. παροιμίαν] Athen. l. l, αὐτὴν, omisso τὴν παροιμίαν: mox pro μαλθακὸν, Par. μαλακόν. Ast.

Ἴσως μέντοι κινδυνεύσω[f] καὶ ἐγὼ οὐχ ὡς[g] σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ καθ' Ὅμηρον φαῦλος ὢν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἰέναι θοίνην ἄκλητος. ἆρ' οὖν ἄγων μέ τι ἀπολογήσει;[h] ὡς ἐγὼ μὲν[i] οὐχ ὁμολογήσω ἄκλητος ἥκειν, ἀλλ' ὑπὸ σοῦ κεκλημένος. Σύν τε δύ', ἔφη, ἐρχομένω[j] πρὸ ὁ τοῦ[k] βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ'[l] ἴωμεν.[m]

§. 3. Τοιαῦτ' ἄττα[n] σφᾶς ἔφη διαλεχθέντας ἰέναι. τὸν οὖν Σωκράτη ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον,[o] καὶ περιμένοντος οὗ κελεύειν[p] προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ[q]

Γp.—[d] τοῦ om pr Ξ.—[e] ἀκούσας ταῦτα Γ.—[f] κινδυνεύω rt.—[g] ὃ DKp.—[h] ἀπολογήσει ut.—[i] ἐγὼ μὲν 𝔄ΔDEFKruwanprst: ἔγωγε *ς.—[j] ἐρχομένω ἔφη ΞΥ.—[k] ὁ τοῦ Fischerus: libri ὁδοῦ.—[l] ἀλλ' wp.—[m] ἐῶμεν 𝔄ΔΥDKwp.—[n] ἄττα om Kp.—[o] ἀπολειπόμενον n.—[p] κελεύει pr F.—[q] τὴν οἰκίαν τὴν DKp.—[r] καταλαμβάνει Dp.

ἄρ' οὖν—τί ἀπολογήσει] Sic scripsi pro ἆρ' οὖν ἄγων μέ τι ἀπολογήσῃ. Τί enim interrogativum pro enclitico reponendum esse, et sensus docet et Ficinus comprobat, vertens, *cum ergo me ducas, vide, quam adventus mei rationem assignes.* Τί autem posito, interrogativum ἆρ' οὖν mutari debebat in ἄρ' οὖν. Scilicet ἆρ' οὖν et ἄρ' οὖν ita inter se differunt, ut prius interroget, *num, annon*, (v. Herm. ad Viger. p. 788. Heind. ad Crat. p. 19.) ἄρ' οὖν vero affirmet et concludat, *ergo, itaque.* Cf. Ammon. p. 23. Heind. ad Charm. p. 73. Quid dubitationis Schneidero, viro Græce doctissimo, ad Xenoph. Sympos. p. 162. in hac re satis clara remanserit, non perspicio. Mox vice ἔγωγε Par. ἐγὼ μέν. Ast.

πρὸ ὁδοῦ] Ita scriptum legitur in omnibus libris: neque Ficinus aliter legit; interpretatus enim est sic, *In ipso itinere quid dicturi simus, duo cum simus, fortasse consultabimus.* At πρὸ ὁδοῦ non potest esse *in itinere, in via:* multo minus, *antea quam viam absolvamus*, ut Cornarius vertit. Scilicet rescribi oportet πρό ὁ τοῦ. Nam Plato, cujus menti adhuc Homerus obversaretur, expressit hic imitatusque est locum poetæ hunc, Il. K. 224. Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρό ὁ τοῦ ἐνόησεν, Ὅππως κέρδος ἔῃ. Sunt verba Diomedis, qui Nestori ostendit, se paratum esse in castra hostium ire, sed ita, ut alius sese adderet comitem sibi. Itaque pro πρὸ ὁδοῦ non dubitandum arbitror quin reponi debeat πρό ὁ τοῦ, hoc sensu, *Una euntes, videbimus, quid dicendum sit; alterius inertiam solertia alterius adjuvabit; quod unus excogitare et reperire non poterit, id reperiet et excogitabit alter.* Nam πρό ὁ τοῦ est, Hesychio interprete, οὗτος πρὸ τούτου, ἢ ἕτερος τοῦ ἕτερου leg. ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου, e scholiis Homeri minoribus: quorum auctor locum poetæ ita explicavit, Συνερχομένων γὰρ δύο ὁμοῦ καὶ κοινῶς, ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου ἐπενόησέ τι κοινωφελὲς, συμφέρον. Fisch.

πρὸ ὁ τοῦ] Sic scribendum esse pro vulgari πρὸ ὁδοῦ, jam Fischerus et Gottleb. Animadv. ad Phædon. et Alcib. ii. p. 119. viderunt; et comprobatur hæc emendatio Codd. Vind. v. Bast. p. 90. Homeri versum Plato etiam in Protagora adhibuit p. 348. C. Cf. Alcibiad. ii. p. 140. A. Cicer. ad Divers. ix. 7. ad Attic. ix. 6. Igitur audiri non debet censor in Biblioth. Critic. v. i. p. i. p. 47. qui vulgarem lectionem contra Fischerum infeliciter defendens, πρὸ ὁδοῦ explicat, *progrediendo, utiliter.* Imo πρὸ ὁδοῦ esset *in promtu*, h. e. *facile*, ut Zeunius ad Viger. p. 117. interpretatur, vel *præmeditando*, ut Schol. ad Lucian. Somn. §. 1. t. ii. p. 147. Schm. cepit, hunc Platonis locum laudans et πρὸ ὁδοῦ agnoscens, et apud Numen. in Euseb. Præpar. Evang. xi. 10. p. 526. A. reperitur. Ast.

ἀλλὰ ἴωμεν] Vind. 126. et 21. ἀλλ' ἐῶμεν. Ast.

§. 3. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι] Scribendum aliquis putet, ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο, vel ἐπειδὴ δὲ γένοιτο: sed alibi quoque hoc adver-

τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν[r] τὴν θύραν, καί
II. ii. 374. τι ἔφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν.[s] οἷ[t] μὲν[u] γὰρ εὐθὺς παῖδά
τινα ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν οὗ κατέκειντο οἱ ἄλλοι,
καὶ καταλαμβάνειν[v] ἤδη μέλλοντας δειπνεῖν. εὐθὺς δ'
οὖν[w] ὡς ἰδεῖν τὸν[x] Ἀγάθωνα, Ὦ,[y] φάναι, Ἀριστόδημε,
εἰς καλὸν ἥκεις, ὅπως συνδειπνήσεις·[z] εἰ δ' ἄλλου τινὸς ἕνε-
κα ἦλθες, εἰσαῦθις ἀναβαλοῦ,[a] ὡς καὶ χθὲς ζητῶν σε ἵνα
καλέσαιμι, οὐχ οἷός τ' ἦ[b] ἰδεῖν. ἀλλὰ Σωκράτη[c] ἡμῖν[d]
πῶς οὐκ ἄγεις; Καὶ ἐγώ,[e] ἔφη,[f] μεταστρεφόμενος οὐδαμοῦ[g]
ὁρῶ Σωκράτη[h] ἑπόμενον. εἶπον οὖν ὅτι καὶ αὐτὸς μετὰ
Σωκράτους ἥκοιμι, κληθεὶς ὑπ' ἐκείνου δεῦρ' ἐπὶ δεῖπνον.[i]
Καλῶς, ἔφη,[k] ποιῶν σύ· ἀλλὰ ποῦ[l] ἔστιν οὗτος; Ὄπισθεν
III. 175. ἐμοῦ ἄρτι εἰσῄει· ἀλλὰ[m] θαυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη.
Οὐ σκέψει,[n] ἔφη, παῖ,[o] φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις
Σωκράτη; σὺ δ', ἦ δ' ὅς, Ἀριστόδημε, παρ' Ἐρυξίμαχον

—[s] τι παθεῖν u.—[t] οἷ (vel οἱ) 𝔄ΓΔϒuwzacnt et pr D, ἐμοὶ Kp et corr D : τὸν *s.—[u] μὲν om K.—[v] καταλαμβάνει up.—[w] οὖν om DKp.—[x] καὶ n.—[y] ὦι 𝔄.—[z] libri συνδειπνήσῃς.—[a] ἀναλαβοῦ n et pr u.—[b] ᾖ t et pr Γ, om 𝔄ΔϒwacN et in litura u : ἦν *s.—[c] σωκράτην F.—[d] ἡμῖν...σωκράτη om n.—[e] ἔγωγ' D.—[f] ἔφην ucϐ.—[g] οὐδαμῇ Γrt.—[h] σωκράτην EFcrϐ.—[i] ἐπὶ τὸ δεῖπνον F.—[k] καλῶς ἔφη 𝔄ΔΞϒDKιcp : καλῶς γ' ἔφη *s.—[l] μου Dp, μέν μου K.—[m] ἀλλὰ καὶ K.—[n] οὐ σκέψει wt et pr Γ, οὐκ ὄψει DKp.—[o] που DKp.—[p] libri ἐμὲ.—[q] ἔφην Ezcnϐ.—[r] ἵνα ὅπου ΞEFzϐ : ἵνα

bium infinitivo jungit eodem modo. Sic vero paulo post ὡς cum infinitivo ἰδεῖν. Steph.

Sed particulæ ἐπειδὴ recte addit alibi quoque a Platone infinitivum jungi. Fisch.

ἐπειδὴ—γενέσθαι] Stephanus jam monuit, particulæ ἐπειδὴ infinitivum ita jungi; repeti enim debet ex præcedentibus ἔφη, v. Zeun. ad Viger. p. 401. ed. Herm. Ast.

οἷ μὲν γὰρ] Sic e Vind. 21. (v. Wolf. ad Reiz. de Prosod. Gr. accent. inclin. p. 68. Bast. p. 91.) pro τὸν μὲν γὰρ reposuimus. Idem confirmat Photius v. Οἷ, hunc Platonis locum citans. Cf. Porson. ad Eurip. Med. 734. Ast.

εὐθὺς δ' οὖν] Sic Ald. et Steph. Bass. εὐθὺς οὖν, quod Thiersch reponendum esse censet, propterea quod Græci adverbiis cum οὖν et ἂν conjunctis nullam injicere copulam soleant. Sed primum hanc legem ipse vir doctissimus certe restringet, Xenophontis loco inspecto Agesil. i. 8. εὐθὺς μὲν οὖν πολλοὶ πάνυ ἠγάσθησαν—κάλλιστον δὲ πάντων ἐκρίνετο. Deinde δὲ in verbis εὐθὺς δ' οὖν manifesto respondet præcedenti μὲν in verbis: οἷ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα cet. Igitur necessaria nobis videtur particula δέ. Ast.

εἰς καλὸν] Recte εἰς καλὸν scriptum esse testatur alius quidam locus: qui tamen suspectus cuidam fuit, quasi εἰς καιρὸν pro εἰς καλὸν in eo legendum esset. Steph.

Suidas: Εἰς καλόν· εὐκαίρως· quæ glossa haud dubie sumta est ex hoc loco Platonis. Fisch.

ἐμοῦ] Par. μέν μου. mox Par. ἀλλὰ καὶ θαυμάζω καὶ αὐτὸς, quod placet: dein Par. οὐκ ὄψει ἔφη που φάναι. Ast.

οὐ σκέψῃ] Steph. 'Vertit et Ficinus, quasi esset σκέψῃ, non præcedente vocula οὐ, et absque interrogatione. Extat tamen et alibi illa imperandi forma.' Recte. Ficini versio habet, *Quæres Socratem, puer?* Fisch.

κατακλίνου. Καὶ ἓ μὲν[p] ἔφη[q] ἀπονίζειν τὸν παῖδα, ἵνα[r] κατακέοιτο·[s] ἄλλον δέ τινα τῶν παίδων ἥκειν ἀγγέλλοντα ὅτι Σωκράτης οὗτος ἀναχωρήσας ἐν τῷ τῶν γειτόνων προθύρῳ ἕστηκε καὶ οὗ[t] καλοῦντος οὐκ ἐθέλει εἰσιέναι. Ἄτοπόν γ', ἔφη, λέγεις· οὐκοῦν καλεῖς[u] αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις;[v] Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν Μηδαμῶς, ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν. ἔθος γάρ τι τοῦτ'[w] ἔχει· ἐνίοτε ἀποστὰς ὅποι[x] ἂν τύχῃ,[y] ἕστηκεν. ἥξει II. ii. 375. δὲ[z] αὐτίκα, ὡς ἐγῷμαι.[a] μὴ οὖν κινεῖτε,[b] ἀλλ' ἐᾶτε. Ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, φάναι[c] τὸν Ἀγάθωνα. ἀλλ'

οι
που pr u cum ς.—[s] κατακέητο Δ.—[t] καὶ οὗ 𝔄ΔΥDKwp et pr t, καὶ σοῦ ΓΞuzacn et corr t : κἀμοῦ *ς.—[u] καλεῖς 𝔄ΓΔDKruwzacnprt, καλοῖς EFꝫ et γρ z : κάλει *ς.—[v] ἀφήσῃς Γrtς.—[w] τοιοῦτον rr.—[x] ὅποι 𝔄ΔΞΥDFKuwacnpt : ὅπῃ *ς.—[y] τύχῃ ΔΞΥFruwacnrꝫt : τύχοι *ς.—[z] δ' rwpr.—[a] ἐγῷμαι Dp : ἐγὼ οἶμαι *ς.—[b] κινῆτε

καὶ ἐμὲ ἔφη] Suspicor scripsisse Plat. καί ἓ ἔφη (utitur autem et alibi hoc pronomine): alioqui post ἐμὲ sequi (ut opinor) deberet κατακεοίμην, et ἔφη accipi pro ἐκέλευσε. Steph. qui sic in not. 'Fic. quoque ita locum hunc vertit quasi hic in sua narratione ipsa verba ejus qui aquam dari jubebat repræsentaret: neque tamen illum lectionem talem invenisse puto, καὶ σὺ αὐτὸν ἀπόνιζε ὦ παῖ: sed propter ἐμὲ, quod minime aptum huic loco esse videbat, mutasse in sua interpretatione formam orationis. At si pro καὶ ἐμὲ legas καί ἓ (quo accusativo et alibi utitur, sicut dativo οἱ sæpe) plana erit orationis structura.'

καὶ ἐμὲ ἔφη] Si Plato scripsisset, καί ἕ, ἔφη, (quod vult Steph.) ut essent verba Aristodemi narrantis, usus esset aoristo ἀπονίσαι, non præsenti ἀπονίζειν. Immo deprehendere mihi videor hic quoque ἀνακολουθίας cujusdam vestigia. Verba καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα sunt verba Aristodemi narrantis. Jam sequi debebat ἵνα κατακεοίμην. Sed mutat Aristodemus structuram verborum, et addit, ἵνα που κατακέοιτο· ac si ante usus fuerit verbis Agathonis, servum manus convivæ lavare jubentis. Qua quidem ratione uti consuetudinem et sermonem quotidianum, neminem fugit. Ἔφη igitur idem est quod ἐκέλευσεν. Atque hoc vel particula που indicat: quæ sane, ratione Stephani admissa, deleri deberet. Ficinus vertit, *Heus tu, dato huic pedibus aquam, ut jam sedeat*, rem ipsam, non verba, sequutus. Fisch.

καί ἓ μὲν ἔφη] Libri editi καὶ ἐμὲ ἔφη, in quo ἀνακολουθίαν et orationem ex obliqua in directam conversam agnoscunt Sydenhamius, Fischerus et Wyttenbachius (de Ser. Num. Vind. p. 126.) Stephanus contra recte vidit in ἐμὲ latere pronomen ἕ, et Bastius, hæc Stephani vestigia secutus, verissime conjecit ἓ μὲν, v. p. 10. Sic Polit. x. 14. πλὴν οὗ· ἓ δὲ οὐκ ἐᾷν. In sequentibus libri editi post ἵνα addunt που, quod, quum sensui repugnet, Vind. 54. 126. et 21. auctoritate expunximus. Ast.

κἀμοῦ καλοῦντος] Bas. 2. καὶ σοῦ. Par. καὶ οὗ. Vind. 126. et 21. καὶ οὐ καλοῦντος. Ex his apparet, alteram lectionem καὶ οὗ plura habere, quibus comprobetur, testimonia; quippe probabilis hæc esset orationis conversio. In præcedentibus Stephanus malebat ἔν τῳ τῶν γειτόνων προθύρῳ, sine causa. Ast.

ἔθος γάρ τι] Bas. 1. 2. τοι, quod Fischerus probat, male; jungitur enim τί illud indefinitum adjectivis et pronominibus quantitatem vel qualitatem significantibus urbanæ cujusdam moderationis causa, quod nostra lingua nonnisi particulis, quæ dicuntur, limitativis exprimi potest. Exempla afferre in re tam obvia piget. Accedit, quod in Hippia quoque Maj. p. 287. B. legitur: ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει, et Priscian. xviii. p. 1208. ed. Putsch. hoc ipso loco probat, Atticos pronomen τί abundanter ponere; id quod Wolfius et Wyttenbachius Bibl. Crit. v. i. pt. i. p. 47. jam observarunt. Pro τοῦτ' Vind. 54. τοιοῦτον habet. Ast.

κινεῖτε] Sic Vind. tres; Bas. 1. 2. κινῆτε, quod solœcum est. Vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Soph. Œd. C. 731. Herman. ad Viger. p. 776. Ast.

ἡμᾶς,[d] ὦ παῖδες, τοὺς ἄλλους ἑστιᾶτε. πάντως[e] παρατίθετε ὅ τι ἂν βούλησθε, ἐπειδάν τις ὑμῖν μὴ ἐφεστήκῃ·[f] ὃ ἐγὼ οὐδεπώποτε[g] ἐποίησα. νῦν οὖν νομίζοντες καὶ ἐμὲ ὑφ' ὑμῶν κεκλῆσθαι ἐπὶ δεῖπνον καὶ τούσδε τοὺς ἄλλους, θεραπεύετε, ἵνα ὑμᾶς ἐπαινῶμεν.

§. 4. Μετὰ ταῦτα ἔφη σφᾶς μὲν δειπνεῖν, τὸν δὲ Σωκράτη[h] οὐκ εἰσιέναι.[i] τὸν οὖν[j] Ἀγάθωνα πολλάκις κελεύειν[k] μεταπέμψασθαι τὸν Σωκράτη,[l] ὃ[m] δὲ οὐκ ἐᾶν. ἥκειν οὖν[n] αὐτὸν οὐ πολὺν χρόνον, ὡς εἰώθει, διατρίψαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς[o] μεσοῦν δειπνοῦντας. τὸν οὖν[p] Ἀγάθωνα, τυγχάνειν[q] γὰρ ἔσχατον κατακείμενον μόνον, Δεῦρ' ἔφη φάναι,[r] Σώκρατες, παρ' ἐμὲ κατάκεισο, ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ἁπτόμενός σου[s] ἀπολαύσω ὅ σοι[t] προσέστη[u] ἐν τοῖς προθύροις. δῆλον γὰρ ὅτι εὗρες αὐτὸ καὶ ἔχεις· οὐ γὰρ ἂν προαπέστης. Καὶ τὸν Σωκράτη[v] καθίζεσθαι[w] καὶ εἰπεῖν ὅτι Εὖ ἂν ἔχοι, φάναι, ὦ Ἀγάθων, εἰ τοιοῦτον εἴη ἡ σοφία, ὥστ' ἐκ τοῦ[x] πληρεστέρου εἰς τὸν[y] κενώτερον ῥεῖν ἡμῶν, ἐὰν ἁπτώμεθα ἀλλήλων, ὥσ[z]περ τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ[a]
ɪɪ. ii. 376. διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν.

Eϐς.—[c] δοκεῖ φάναι 𝔄ΔΥΚ et pr Ξ: δοκεῖ ἔφη φάναι *ς.—[d] ὑμεῖς corr F.—[e] πάν^(ας)τας καὶ ΞΥ, πάντες καὶ rτ.—[f] ἐφεστήκει 𝔄ΔΞΥD, ἐφειστήκει K, ἐφεστήκοι Γ, ἐφέστηκε F, ἀφεστήκῃ rτ.—[g] μηδεπώποτε DKp.—[h] σωκράτην ΞΥD.—[i] ἐσιέναι u.—[j] γοῦν Dp.—[k] κελεύσ^(αι)ειν Eϐ, κελεύσειν F.—[l] σωκράτην ΞΥDur.—[m] ὁ Δuτ et pr D, ὃ 𝔄Υ, τὸν DKEFpϐ et rc Γ: om run et pr Γ et (duabus tribusve litteris erasis) t: αὐτὸν *ς. hic, si usquam, obsoleto illi ὃ locus.—[n] οὖν om rτ.—[o] μάλιστά σφας r.—[p] γοῦν K.—[q] τυχεῖν rτ.—[r] φάναι post ἐμὲ ponit Γ.—[s] ἁπτόμενός σου om 𝔄ΔΥw.—[t] ὅσον DKp.—[u] πρόσεστιν 𝔄ΔΥDKwp.—[v] σωκράτην ΞΥu.—[w] καθέζεσθαι ΓF.—[x] τοῦ om n.—[y] τὸν Ξ et corr Γ: τὸ *ς.—[z] ὡς τὸ Fϐ.—[a] τὸ om K.—[b] ἔφη DKp.

ἔφη φάναι] Prius omittit Par. Pro πάντως Bas. 2. πάντας, cum τ. ἄλλους conjunctum, exhibet. Ast.

ὑμῖν—ἐφεστήκῃ] Hoc in Codd. quoque Vind. comparet. Bas. 1. 2. ἡμῖν. Genuina Ficini translatio habet *vobis*, ut Bastius p. 93. jam observavit, non *nobis*, uti ait Fischer. Ast.

§. 4. ὃ δὲ οὐκ ἐᾶν] Hoc e Vind. 54. et 21. rescripsimus pro αὐτὸν δὲ οὐκ ἐᾶν. Par. τὸν δὲ οὐκ ἐᾶν. In præcedentibus Bas. 1. exhibet τὸν Σωκράτην, solemnis variatio, v. Reitz. ad Lucian. Parasit. t. vii. p. 449. Bip. Schweigh. Animadv. in Athen. t. i. p. 8. Ast.

κατακεῖσο] Athenæus i. 19. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Fisch.

εἰς τὸν κενώτερον] Ald. Bas. 1. et 2. Steph. vitiose τὸ κενώτερον exhibent, quod in τὸν κενώτερον mutandum esse, recte Wolfius monuit. mox vice ἔχει Par. ἔφη. Ast.

ἐρίου] Pro διὰ τοῦ ἐρίου substituitur ex conjectura δι' ὀργάνου. Steph.

ἐρίου] Sic legitur in omnibus libris. Etiam versio Ficini *per lanam influens.* Cornarius recte vidit, non apparere, quomodo aqua e pleno poculo dici posset in

εἰ γὰρ οὕτως ἔχει[b] καὶ ἡ σοφία, πολλοῦ τιμῶμαι[c] τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν·[d] οἶμαι γάρ με παρὰ σοῦ[e] πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας[f] πληρωθήσεσθαι. ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ φαύλη τις ἂν εἴη καὶ[g] ἀμφισβητήσιμος, ὥς περ ὄναρ οὖσα, ἡ δὲ σὴ λαμπρά τε καὶ πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα, ἥ γε[h] παρὰ σοῦ νέου ὄντος οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψε καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο πρώην ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις. Ὑβριστὴς[i] εἶ, ἔφη,[j] ὦ Σώκρατες, ὁ Ἀγάθων. ἀλλὰ[k] ταῦτα μὲν καὶ[l] ὀλίγον[m] ὕστερον διαδικασόμεθα ἐγώ τε καὶ σὺ περὶ τῆς σοφίας, δικαστῇ χρώμενοι τῷ Διονύσῳ· νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον πρῶτα τρέπου. III. 176.

Μετὰ ταῦτα, ἔφη, κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος καὶ τῶν ἄλλων, σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι, καὶ ᾄσαντας[n] τὸν θεὸν καὶ τἆλλα τὰ νομιζόμενα τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον. τὸν οὖν Παυσανίαν ἔφη λόγου τοιούτου τινὸς[o] κατάρχειν. Εἶεν, ἄνδρες, φάναι, τίνα τρόπον[p] ῥᾷστα[q] πιόμεθα;[r] ἐγὼ μὲν οὖν λέγω ὑμῖν ὅτι τῷ ὄντι πάνυ[s]

—[c] τιμῶμεν 𝔄ΔΥ.—[d] κατάκλησιν Ξ.—[e] σοῦ n.—[f] σοφίας καὶ καλῆς r.—[g] εἴη ἢ καὶ EFrunrg.—[h] εἴγε 𝔄ΔΥDwp.—[i] ὑβριστὴς ante ὁ Ἀγάθων ponit Γ.—[j] εἶ σὺ ἔφη n.—[k] καὶ 𝔄DFKruwnprg.—[l] καὶ om rr.—[m] ὀλίγῳ DKp.—[n] ᾄσαντες n.—[o] τινὸς ante τοιούτου ponit g, post κατάρχειν ΞΥ.—[p] τίνι τρόπῳ ἂν zac.—[q] ὡς ῥᾷστα zc: ἥδιστα s.—[r] πιόμεθα 𝔄DKiυprt, ποιόμεθα Δ, πίνοιμεν zac: πιώμεθα *s.—[s] πάντη

poculum inane fluere per lanam. Unde pro διὰ τοῦ ἐρίου reponendum διὰ τοῦ ὀργάνου censebat in Eclogis, ita, ut per ὄργανον quidem *canalis* intelligeretur, sed per *κύλικας putei*. Elegans sane hæc est atque ingeniosa conjectura: quæ utinam confirmaretur usu loquendi, neque abhorreret a persona convivæ! Jam vero nemo sibi persuadere poterit facile, Socratem, qui interesset convivio, cogitasse de puteis potius, quam de poculis: et nemo unquam docere poterit, puteos a Græcis comparatos esse cum calicibus, atque adeo dictos κύλικας. Puto igitur, per κύλικας *pocula* intelligi: sed pro τοῦ ἐρίου reponendum censeo τοῦ ὑλιστηρίου, vel ἠθηνίου, vel simile verbum, quo *colum* indicetur. Nam aqua quoque frigida ex nive facta, non tantum vinum, per colum transmittebatur. Etymol. M. in v. Ἠθμός· Ἠθμὸς καὶ ἠθένειον, (f. ἠθήνιον) ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρυπαῖς, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνειν (f. διακρίνεσθαι, aut certe εἰώθασι) τῶν παχυτέρων. Fisch.

ἀμφισβητήσιμος] Ald. Bas. 1. 2. ἀμφισβητήσιμον, quod, nisi operarum vitium est, intellecto τι explicari debet. Mox ad ἐπίδοσιν Vind. 126. margini adscriptum est ἐπίτασιν. Ast.

σπονδὰς] Athenæus iv. p. 179. ἅπερ καὶ Πλάτων φυλάσσει κατὰ τὸ Συμπόσιον· μετὰ γὰρ τὸ δειπνῆσαι σπονδάς τέ φησιν ποιῆσαι, καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαντας τοῖς νομιζομένοις γέρασι. Fisch.

ῥᾷστα] Schol. August. ῥᾷστα· τὸ ἥδιστα ἐνταῦθα σημαίνει. recte. Sic etiam Latini utuntur vocabulo *facillime*. Cic. Cat. M. 3. 'pares cum paribus *facillime* congregantur:' sed Fin. v. 15. 'parvi—æqualibus delectantur, *libenterque* se cum his congregant.' Fisch.

ῥᾷστα] Sic Par. Vind. omnes, Schol. Ruhnk. p. 44. Fisch. et Wolf. ἥδιστα, quod in vetustioribus editt. comparet, nihil nisi glossa est. Ast.

χαλεπῶς ἔχω[t] ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου καὶ δέομαι ἀναψυχῆς τινός, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλούς· παρῆτε[u] γὰρ χθές. σκοπεῖσθε[v] οὖν τίνι τρόπῳ ἂν ὡς ῥᾷστα πίνοιμεν. Τὸν οὖν
II. ii. 377. Ἀριστοφάνη[w] εἰπεῖν, Τοῦτο μέντοι εὖ λέγεις, ὦ Παυσανία, τὸ παντὶ τρόπῳ παρασκευάζεσθαι[x] ῥᾳστώνην[y] τινὰ τῆς πόσεως· καὶ γὰρ αὐτός[z] εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Ἀκούσαντα οὖν αὐτῶν[a] ἔφη[b] Ἐρυξίμαχον τὸν[c] Ἀκουμενοῦ,[d] Ἦ καλῶς, φάναι, λέγετε. καὶ ἔτι ἑνὸς δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαι, πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἐῤῥῶσθαι πίνειν Ἀγάθων. Οὐδαμῶς, φάναι, οὐδ' αὐτὸς[e] ἔῤῥωμαι.[f] Ἕρμαιον ἂν εἴη ἡμῖν,[g] ἦ δ' ὅς, ὡς[h] ἔοικεν, ἐμοί τε καὶ Ἀριστοδήμῳ καὶ Φαίδρῳ καὶ τοῖσδε, εἰ[i] ὑμεῖς[j] οἱ δυνατώτατοι πίνειν νῦν ἀπειρήκατε· ἡμεῖς μὲν[k] γὰρ ἀεὶ[l] ἀδύνατοι. Σωκράτη δ' ἐξαιρῶ[m] λόγου·[n] ἱκανὸς γὰρ καὶ[o] ἀμφότερα, ὥστ' ἐξαρκέσει αὐτῷ ὁπότερ' ἂν ποιῶμεν. ἐπειδὴ οὖν μοι δοκεῖ οὐδεὶς τῶν παρόντων προθύμως ἔχειν[p] πρὸς τὸ πολὺν[q] πίνειν οἶνον, ἴσως ἂν ἐγὼ περὶ τοῦ μεθύσκεσθαι, οἷόν ἐστι,[r] τἀληθῆ λέγων ἧττον ἂν εἴην ἀηδής.[s] ἐμοὶ γὰρ δὴ τοῦτό γε οἶμαι[t] κατάδηλον γεγονέναι ἐκ τῆς ἰατρικῆς, ὅτι χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί· καὶ οὔτε αὐτὸς ἑκὼν εἶναι πόῤῥω ἐθελήσαιμι ἂν πιεῖν οὔτε ἄλλῳ συμβουλεύσαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα[u] ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. Ἀλλὰ μήν,

EFϐ.—[t] ἔχω om K.—[u] παρῆστε 𝔄Eϐt, παρῆσται n, παρῆσθε DKp, παρῆσαν Γ.—[v] σκοπεῖσθαι n.—[w] ἀριστοφάνην Υrnr.—[x] παρασκευάζεσθαι ΔΞΣDKrupr, παρασκευάσθαι n : παρασκευάσασθαι *ς.—[y] ῥᾶστον ἦν pr D.—[z] γὰρ αὐτὸς 𝔄ΔEKrupr
ὢν
ϐt : γὰρ καὶ αὐτὸς *ς.—[a] αὐτὸν 𝔄Δw, αὐτὸν K.—[b] ἔφη τὸν 𝔄ΔΞΥDKup.—[c] τοῦ K.—[d] ἀκουμενοῦ DFK : ἀκουμένου *ς.—[e] οὐδαμῶς F.—[f] ἑρμαῖον Fruwrt : ἕρμαιον... τοῖσδε om n.—[g] ἡμῖν om r.—[h] ὡς om pr Ξ.—[i] καὶ Γ.—[j] ἡμεῖς Γ.—[k] μὲν om F.—[l] αἰεὶ ru.—[m] ἐξαίρω ς.—[n] ante λόγου omisi τοῦ cum 𝔄ΓΔDEFKuwnprϐ.—[o] καὶ om Γ.—[p] ἔχει r et pr r.—[q] πολὺ n.—[r] ἐστι om pr u.—[s] ἀηλὴς pr 𝔄Δ.—[t] οἶμαι
ῶ
om K.—[u] κραιπαλουντα 𝔄, κραιπαλοῦντα ΔDKp, κρεπαλοῦντα w.—[v] φαίδρων 𝔄Δ.

Ἀκουμένου] Vid. Valquenar. ad Xen. Memor. iii. 13. 2. Fisch.

Ἀκουμενοῦ] Sic e Cod. Vindob. scripsimus pro Ἀκουμένου. Vid. Bast. p. 94. Ast.

ἐξαιρῶ τοῦ λόγου] Heindorfio ad Theæt. §. 5. p. 162. E. monente hoc reposuimus pro ἐξαίρω τοῦ λόγου. Ast.

καὶ ἀμφότερα] Ficinus, *qui ad utrumque idoneus est:* ut non legisse videatur καί· mox Hesychius : Ἐξαρκέσει· ἐκποιήσει. Fisch.

ἐπειδὴ] Steph. ‘Hic scribit et Ficinus, Ἐρυξίμαχον φάναι· sed omittit et ipse supra, ἦ δ' ὅς, videlicet Ἐρυξίμαχος.’ Certe versio Ficini habet, *Hic Eryximachum dixisse, Postquam præsentium nullus—.* Fisch.

κραιπαλῶντα] Timæus : Κραιπαλῶντα· ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον. Fisch.

ἔφη φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον[v] τὸν Μυῤῥινούσιον,[w] ἔγωγέ σοι εἴωθα πείθεσθαι ἄλλως τε καὶ ἅττ' ἂν περὶ ἰατρικῆς II. ii. 378.
λέγῃς·[x] νῦν δ' αὖ[y] βούλονται[z] καὶ οἱ λοιποί. [§. 5.] Ταῦτα δὴ[a] ἀκούσαντας[b] συγχωρεῖν πάντας μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν, ἀλλ' οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν.

Ἐπειδὴ τοίνυν, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, τοῦτο[c] μὲν δέδοκται, πίνειν ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι, τὸ μετὰ τοῦτο εἰσηγοῦμαι τὴν μὲν ἄρτι εἰσελθοῦσαν αὐλητρίδα[d] χαίρειν ἐᾶν, αὐλοῦσαν ἑαυτῇ ἢ[e] ἐὰν[f] βούληται ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἔνδον, ἡμᾶς δὲ[g] διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τήμερον. καὶ δι' οἵων λόγων, εἰ[h] βούλεσθε, ἐθέλω ὑμῖν εἰσηγήσασθαι. Φάναι δὴ πάντας καὶ

—[w] μυρρινούσιον ℨΔΞDuwnp, μιρρινούσιον K: μυρινούσιον *ς.—[x] λέγοις DKp, λέγεις t.—[y] ἂν Γrucnr et corr F. quod post αὖ addi solet εὖ, omisi cum E.—
ευ
[z] βούλωνται ℨΔΥFruwcnrt, βουλωνται Γ.—[a] δὴ καὶ Γ.—[b] ἀκούσαντος Δ.—[c] τούτω Υ.—[d] αὐλιτρίδα ℨ.—[e] ἢ om ΓEFunşt.—[f] ἂν ℨΔDK.—[g] deinde omisi γε cum ℨΓΔΞΥDKruwnprt: ejus loco δὲ habent EFş et rc Γ.—[h] οὐ n.—[i] alterum καὶ om

Vid. Heind. ad Gorg. p. 525. B. Ast.

Μυῤῥινούσιον] Ald. Bas. 1. 2. Steph. [Vind. omnes] Μυρινούσιον. Nos vero non dubitavimus rescribere Μυῤῥινούσιον. Sic certe scriptum legitur in libris Pausaniæ i. 31. extr. et nomen Pagi fuit Μυῤῥινοῦς. Stephanus Byzant. Μυῤῥινοῦς, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· ὁ δημότης, Μυῤῥινούσιος. Neque tamen scripturam alteram rejecerim. redolet enim antiquam scribendi rationem. Fisch.

νῦν δ' αὖ βούλονται] Sic Fischer. Wolf. et Bipont. Contra Ald. Bas. 1. 2. et Stephan. νῦν δ' αὖ εὖ βούλονται. Vind. 54. et 21. εὖ βούλωνται. Cod. 54. pro αὖ habet ἂν, unde Bastius p. 13. conjecit: νῦν δ' ἂν εὖ βουλεύωνται καὶ οἱ λοιποὶ, *modo ceteri quoque bene sibi consulant*. Ficinus quidem similiter vertit, *modo ceteri quoque consentiant*; sed recte monet Thiersch saltem βουλεύοιντο scribendum fuisse. Cod. 126. Vindob. εὖ omittit, recte; est enim ex αὖ enatum. Thiersch conj. νῦν δ' αὖ βούλοιντ' ἂν καὶ οἱ λοιποί. Sed sanam esse vulgatam lectionem, mihi persuasum habeo. Sensus est enim, 'morem tibi gerere consuevi, præsertim in iis, quæ de rebus medicis mones; quocirca, etiamsi ceteri tibi non assentirent, equidem suffragarer; jam vero etiam hi tecum consentiunt.'—Etenim quum jam Pausanias, Aristophanes, Agathon et Eryximachus se bibere non posse confessi essent, quidni Phædrus dicere potuerit, non solum se ipsum, sed ceteros quoque convivas Eryximachi admonitioni assentiri? Numerus enim plurimorum eorumque principum numerus est omnium. Verba vero quæ sequuntur Ταῦτα δὴ ἀκούσαντας ξυγχωρεῖν πάντας, Phædri orationi tantum abest ut adversentur, ut potius ipsam confirment. Respiciunt enim non solum, quæ Phædrus monuit, sed Pausaniæ quoque, Aristophanis, Agathonis et Eryximachi sententiam. Accedit, quod jam Eryximachus dixerat: ἐπειδὴ οὖν μοι δοκεῖ οὐδεὶς τῶν παρόντων προθύμως ἔχειν πρὸς τὸ πολὺν πίνειν οἶνον cet.—Αὖ est *item, similiter*. Vid. Viger. de idiotism. p. 390. In prioribus pro λέγῃς, quod Vind. omnibus confirmatur, Ald. Bas. 1. et 2. λέγεις, Par. λέγοις exhibent. Ast.

§. 5. τοῦτο] τοῦτον. male. Mox pro ἐάν γε Ald. Bas. 1. 2. ἐὰν δέ. male. Ficinus, *si velit*. Fisch.

εἶναι] Vind. 21. εἰδέναι. Ast.

εἰσηγήσασθαι] Hesychius: Εἰσηγεῖ-

III. 177. βούλεσθαι καὶ[i] κελεύειν αὐτὸν εἰσηγεῖσθαι. Εἰπεῖν οὖν[j] τὸν Ἐρυξίμαχον ὅτι Ἡ μέν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην· οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε, ὃν μέλλω λέγειν. Φαῖδρος γὰρ ἑκάστοτε πρός με ἀγανακτῶν λέγει Οὐ δεινόν, φησίν, ὦ Ἐρυξίμαχε, ἄλλοις μέν τισι θεῶν ὕμνους καὶ παιῶνας[k] εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους,[l] τῷ δὲ Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσούτῳ θεῷ,[m] μηδὲ[n] ἕνα πώποτε τοσούτων γεγονότων ποιητῶν πεποιηκέναι μηδὲν ἐγκώμιον; εἰ δὲ βούλει[o]
II. ii. 379. αὖ σκέψασθαι τοὺς χρηστοὺς σοφιστὰς Ἡρακλέους μὲν καὶ ἄλλων ἐπαίνους καταλογάδην ξυγγράφειν,[p] ὥς περ ὁ βέλτιστος Πρόδικος.[q] καὶ τοῦτο μὲν ἧττον καὶ θαυμαστόν, ἀλλ' ἔγωγε[r] ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ,[s] ἐν ᾧ ἐνῆσαν[t] ἅλες[u] ἔπαινον θαυμάσιον ἔχοντες[v] πρὸς ὠφέλειαν·[w] καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ[x] ἴδοις ἂν ἐγκεκωμια-

Δw.—[j] οὖν om Υ.—[k] παίονας ΓΔwn et pr 𝔄, παιᾶνας ΥDKrprt cum corr 𝔄 et mg F, παίονας (a) u, παίονας (ῶ) EF.—[l] πεποιημένα Γ.—[m] μηδ' w.—[n] μηδὲ...πεποιηκέναι om Υ.—[o] βούλεσθε §.—[p] ξ. K.—[q] Πρόδικος...θαυμαστόν om w.—[r] ἐγὼ pr Γ.—[s] ἀνδρὸς σοφοῦ 𝔄ΔΥ et pr Ξ.—[t] ἦσαν Υ et pr Ξ.—[u] ἀλλ' εἰς DKp.—[v] ἔχοντας DKp.—[w] ὠφελίαν t.—[x] τοιαῦτα συχνὰ 𝔄ΓΔΞΣDKuwnpr : συχνὰ τοιαῦτα *s.—[y] τῶν DK,

ται· συμβουλεύει, νουθετεῖ. Εἰσηγήσασθαι· τὰ αὐτά. Fisch.

οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος] Vid. Eurip. Fragm. t. ii. p. 454. ed. Beck. Valcken. in Diatrib. p. 46. ad Eurip. Hippol. 352. Cf. Alcibiad. i. p. 24. C. (ubi v. Gottleb.) et Plutarch. Sympos. iv. p. 661. B. Themist. Orat. xxix. 347. C. quem Heusde Spec. Crit. p. 11. ad Apolog. p. 20. E. jam laudavit. Ast.

παιῶνας] Vind. Par. et Schol. Ruhnk. p. 44. παιᾶνας. V. Ruhnk. ad Tim. p. 230. Ast.

μηδὲν ἐγκώμιον] Valcken. Diatrib. in Eurip. p. 157. malebat μηδὲ ἐγκώμιον, haud inepte; cf. Ilgen. disquis. de Scol. poes. p. xxxvii. Attamen vulgaris lectio recte habet. Ast.

καταλογάδην] Hesychius: Καταλογάδην· πεζῇ, ἢ τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα. Fisch.

Πρόδικος] Xen. Memor. ii. 1. 21. Καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ Συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται. Index Opusculi Prodici fuit Ὧραι, auctore Schol. ad Aristoph. et Suid. v. Πρόδικον. Fisch.

ἧττον] Steph. 'Addit Ficinus verbum, quod jungit cum συγγράφειν. vertit enim, *invenies Sophistas Herculem laudasse.* Paullo post autem expungenda videtur vocula καὶ post ἧττον.' Non assentior. Fisch.

ἧττον καὶ θαυμαστὸν] καὶ abest a Vind. 126. Stephanus quoque expungi volebat, cui Bastius assentitur. Thiersch contra legi vult, τοῦτο μὲν καὶ ἧττον θαυμαστόν. Sed, ni fallor, alterum καὶ est particula expletiva, comparativo ἧττον recte postposita, quia in hoc orationis pondus inest. Nec duplex καὶ offendere debet; constat enim, Græcos in primis luxuriari quodammodo in hujus particulæ usu. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 308. Ast.

θαυμάσιον ἔχοντες] Par. θαυμάσιον ἔχοντα, et mox που pro πῶ, quod, quia post μηδένα accentum inclinare nequit, circumfleximus. De re ipsa cf. Plutarch. π. τ. ἀκούειν, c. 13. p. 156. t. i. ed. Wyttenb. Lips. Wolf. ad Demosth. Lept. Prolegom. p. xxxv. Ast.

σμένα. τὸ[y] οὖν τοιούτων μὲν πέρι πολλὴν σπουδὴν ποιήσασθαι, Ἔρωτα δὲ μηδένα πω[z] ἀνθρώπων τετολμηκέναι εἰς ταυτηνὶ[a] τὴν ἡμέραν ἀξίως[b] ὑμνῆσαι, ἀλλ' οὕτως ἠμέληται τοσοῦτος θεός. ταῦτα δή μοι δοκεῖ εὖ λέγειν Φαῖδρος. ἐγὼ οὖν ἐπιθυμῶ ἅμα μὲν τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν καὶ χαρίσασθαι, ἅμα δὲ[c] ἐν τῷ παρόντι πρέπον μοι δοκεῖ εἶναι ἡμῖν τοῖς παροῦσι κοσμῆσαι τὸν θεόν. εἰ οὖν ξυνδοκεῖ καὶ ὑμῖν, γένοιτ' ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἱκανὴ διατριβή· δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος ἐπὶ δεξιὰ ὡς ἂν δύνηται κάλλιστον,[d] ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον,[e] ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατάκειται καὶ ἔστιν ἅμα πατὴρ τοῦ λόγου. Οὐδείς σοι, ὦ Ἐρυξίμαχε, φάναι τὸν Σωκράτη,[f] ἐναντία ψηφιεῖται. οὔτε γὰρ ἄν που ἐγὼ ἀποφήσαιμι, ὃς οὐδέν φημι ἄλλο ἐπίστασθαι ἢ τὰ ἐρωτικά, οὔ τέ που[g] Ἀγάθων καὶ Παυσανίας, οὐδὲ μὴν Ἀριστοφάνης, ᾧ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα ἡ[h] διατριβή,[i] οὐδὲ ἄλλος II. ii. 380.
οὐδεὶς τουτωνὶ ὧν[j] ἐγὼ ὁρῶ. καί τοι οὐκ ἐξ ἴσου γίγνεται ἡμῖν[k] τοῖς ὑστάτοις κατακειμένοις· ἀλλὰ[l] ἐὰν οἱ πρόσθεν ἱκανῶς καὶ καλῶς εἴπωσιν, ἐξαρκέσει ἡμῖν. ἀλλὰ τύχῃ

τῶ p.—[z] που Kp, om r.—[a] ταύτην DKnp.—[b] ἀξιῶ 𝔄ΔDKυp.—[c] δ' rυnprt.—[d] κάλλιστα rt.—[e] πρῶτον Φαῖδρον ΞΥKp.—[f] σωκράτην Υ.—[g] πω Γ.—[h] ἡ add 𝔄Δ ΞΥDKυp.—[i] σπουδὴ ΞΥ.—[j] ὡς u.—[k] ὑμῖν D.—[l] ἀλλ' t.—[m] ἀρχέτω K.—[n] καὶ om

τὸ—ὑμνῆσαι] Sic interpungendo hunc locum, quem interpretes non recte ceperunt, Stephanus autem conjiciendo *ἠμελῆσθαι τοσοῦτον θεὸν* sanare conabatur, nobis videmur restituisse. Adhibetur enim infinitivus articulo vel addito vel omisso ita, ut admirationem cum indignatione quadam conjunctam exprimat. Sic Aristoph. Nub. 816. Τὸ *Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί*. 269. Cf. Av. 5. 7. Ran. 741. Scholiast. ad Aristoph. p. 63. Lambert. Bos. Ellips. p. 802. ed. Schäf. Herman. ad Viger. p. 734. Ast.

ἠμέληται] Scribendum videtur, *ἠμελῆσθαι τοσοῦτον θεόν*. Steph. At delectatur Plato vehementer *ἀνακολούθοις*. Simile huic est Euthyphron. §. 4. aliisque locis pluribus. Fisch.

ἔρανον] Hesychius: *Ἔρανος· συνεισφορά, δῶρον*—. Scilicet *ἔρανον εἰσενεγκεῖν* est proprie formula *symbolam dare*, qua Terentius de cœnantibus utitur: sed eleganter hoc loco translata est ad sermones convivales, ut *symbolæ* apud Gellium vi. 13. Fisch.

ἐπὶ δέξια] Sic e Ficino, cujus germana translatio est, *ad dextram*, scripsimus pro *ἐπιδέξια*; nihil frequentius harum vocum permutatione. Vid. Bast. p. 158. *Ὡς ἂν δύνηται* pertinet ad *κάλλιστον* et hoc ad *λόγον*; nam *λόγον ἔπαινον* est i. q. *λόγον ἐπαινετικὸν* (v. Stanl. ad Æschyl. Prom. 2. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 38.) Bas. 1. et 2. pro *λόγον* exhibent *λόγων*, unde conjiciat fortasse quispiam *λόγῳ*, h. e. *κατὰ λόγον* (ut de Legg. viii. 835. A.) *prosa oratione*; sed *λόγον* recte habere, et sensus docet et Maximi Tyrii locus Dissert. xxiv. p. 472. Ast.

πατὴρ τοῦ λόγου] Vid. Heind. ad Phædr. p. 284. Ast.

ἢ τὰ ἐρωτικὰ] Vid. Maxim. Tyr. Diss. xxiv. 4. Themist. Orat. xiii. p. 161. Mox *πᾶσα ἡ διατριβή*. Articulum apposuimus e Vind. 21. Ast.

ἀγαθῇ καταρχέτω[m] *Φαῖδρος καὶ*[n] *ἐγκωμιαζέτω τὸν Ἔρωτα.*

§. 6. Ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασάν
III. 178. τε καὶ ἐκέλευον ἅ[o] περ ὁ Σωκράτης. πάντων μὲν οὖν ἃ ἕκαστος εἶπεν, οὔτε πάνυ ὁ Ἀριστόδημος[p] ἐμέμνητο οὔτ' αὖ ἐγὼ ἃ ἐκεῖνος ἔλεγε πάντα· ἃ δὲ μάλιστα καὶ ὧν ἔδοξέ μοι ἀξιομνημόνευτα[q] εἶναι,[r] τούτων ὑμῖν ἐρῶ ἑκάστου[s] τὸν λόγον.[t]

Πρῶτον μὲν γάρ,[u] ὥς περ λέγω, ἔφη Φαῖδρον ἀρξάμενον ἐνθένδε[v] ποθὲν λέγειν ὅτι μέγας θεὸς εἴη ὁ[w] Ἔρως καὶ θαυμαστὸς ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ[x] ἥκιστα δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Τὸ γὰρ ἐν τοῖς[y] πρεσβύτατον[z] εἶναι τὸν θεὸν[a] τίμιον, ἦ δ' ὅς· τεκμήριον δὲ τούτου· γονῆς[b] γὰρ Ἔρωτος οὔτ' εἰσὶν οὔτε λέγονται[c] ὑπ' οὐ-

pr Ξ.—[o] ὅσα ς.—[p] ὁ ἀριστόδημος πάνυ rt.—[q] ἀξιομνημόνευτα DKp, ἀξιομνημόνευτον 𝔄ΓΔEFruv:nrst : ἀξιομνημονεύτων *ς.—[r] εἶναι om 𝔄ΔΞΥw.—[s] ἕκαστον n.—[t] τῶν λόγων Υ.—[u] γὰρ om K.—[v] ἐνθάδέ n.—[w] εἴη οὗτος ὁ Γ.—[x] οὐχ om w.—[y] αὐτῇ DK, αὐτοῖς p.—[z] πρεσβύτατον 𝔄ΔΥDKwp et pr rt, πρεσβυτέροις n : πρεσ-
εῖς
βυτάτοις *ς.—[a] τὸν θεὸν DKrpt : τῶν θεῶν *ς.—[b] γονῆς 𝔄ΓΔwt, γονῆς F, γοναὶ

§. 6. *ἄρα*] Wyttenbach. Bibl. Crit. v. i. pt. i. p. 49. malebat *ἅμα*, haud probabiliter. *Ἄρα* est, ut sæpissime, affirmativum *utique*. Mox vice *ὅσα* Par. *ἅ*. Ast.

μάλιστα] Suspicari quis possit deesse quidpiam huic loco, quum alioqui non satis hæc verba inter se cohæreant. Ficinus autem ita locum hunc vertit ac si scriptum esset, *οἳ δὲ μάλιστα ἔδοξάν μοι ἀξιομνημόνευτα εἰπεῖν, τούτων ὑμῖν ἐρῶ* etc. Vel potius ita, *οἳ δὲ ἀξιομνημόνευτα εἶπον, τούτων* etc. Steph.

Scilicet Ficinus vertit, *Eorum igitur orationem vobis nunc referam, qui memoratu digna dixerunt.* Certe structura verborum laborat. Fisch.

ἀξιομνημόνευτα] Reposui hoc e Vind. 126. et Par. pro *ἀξιομνημονεύτων*: Vind. 54. *ἀξιομνημόνευτον*. Wolfius hunc locum ad eos pertinere censebat, ubi prædicatum, quod dicitur, cum pronomine relativo eodem poneretur casu; idque probabat Bastius p. 98. Sed hoc nonnisi tunc locum habere potest, si pronomen et prædicatum ad unum idemque subjectum, quod dicitur, pertinet; nostro autem loco *ἀξιομνημονεύτων* prius *ἃ* respicit, *ὧν* vero ad viros refertur, qui convivio intererant, quod docet sequens *τούτων—ἑκάστου τὸν λόγον*. Quocirca quomodo *ἀξιομνημονεύτων* defendere possis, non perspicio. Contra *ἀξιομνημόνευτα* posito, sensus et orationis nexus perspicuus est: *ἃ δὲ καὶ ὧν ἔδοξέ μοι μάλιστα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ταῦτα ὑμῖν ἐρῶ*; posterior orationis pars refertur ad *ὧν*, *τούτων* vero posito, respectu pronominis *ὧν* prægressi, pro *ταῦτα* scribendum erat *λόγον*. Ast.

ἔφη Φαῖδρον] Hic locus usque ad verba *αἴτιός ἐστιν* legitur in Eclogis Stobæi Physicis p. 154. ita, *ἔφη Φαῖδρον—ἔνθεν δὲ πόθεν—μέγα θεὸς ἔφη ὁ ἔρως—πρεσβύτατον—τίμιον εἶδος· τεκμήριον—γοναὶ δὲ ἔρωτος—ἀλλὰ ἡσίοδος—φησὶ γίγνεσθαι, μετὰ δὲ τὸ χάος δύο τούτω γενέσθαι—ἔρωτα· ἡσιόδῳ δὲ καὶ ἀκουσίλεως ξύμφησιν, ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι, πρεσβύτατός τε ὢν—αἴτιός ἐστι.* Fisch.

πρεσβύτατον τὸν θεὸν] Sic e Codd. Vind. et Par. reposui pro *πρεσβυτάτοις—τῶν θεῶν*. Vid. Bast. p. 100. sq. *Πρεσβύτατον* etiam Stobæus exhibet, Eclog. Phys. p. 154. Mox Stob. *εἶδος* pro *ἦ δ' ὅς*, ut Vind. 54. Ast.

γονεῖς] Par. et Stob. *γοναί*. Ceterum cf. Theocrit. xiii. 2. Meleag. xci. 5. Anthol. Gr. t. i. p. 27. Schol. Apollon. Rhod. iii. 26. Ast.

δενὸς οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ, ἀλλ' Ἡσίοδος πρῶτον μὲν[d] χάος φησὶ γενέσθαι,[e]

αὐτὰρ ἔπειτα
γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί,
ἠδ' Ἔρος.[f]

φησὶ μετὰ τὸ[g] χάος δύο[h] τούτω[i] γενέσθαι, γῆν τε[j] καὶ Π. ii. 381.
Ἔρωτα. Παρμενίδης[k] δὲ τὴν γένεσιν λέγει,

πρώτιστον[l] μὲν Ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων.

Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλεως ὁμολογεῖ. οὕτω πολλαχόθεν[m] ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβύτατος εἶναι. Πρεσβύτατος[n] δὲ ὢν μεγίστων[o] ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός[p] ἐστιν. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔχω εἰπεῖν ὅ τι μεῖζόν ἐστιν ἀγαθὸν εὐθὺς νέῳ ὄντι ἢ ἐραστὴς χρηστὸς καὶ ἐραστῇ παιδικά. ὃ γὰρ χρὴ

DKp : γονεῖς *ς.—[c] λέγεται Γ.—[d] μὲν Π.—[e] φησὶ γενέσθαι ΓΔΞΥDKrwprt : γενέσθαι φησίν *ς.—[f] ἔρως ΥDEFKuwnprs, ἀέρος Γ.—[g] τὸ om DKrpr.—[h] δύο ΆΓΔΥ DFKuwnpt : δύω ς.—[i] τοῦτο F.—[j] τε om Fw.—[k] παρμενείδης ΆΔ.—[l] πρώτιστα Kp.—[m] πανταχόθεν Γ.—[n] πρεσβύτατος ΆΔΥw et pr rt : πρεσβυτάτοις *ς.—[o] μέ-

γαῖ' εὐρύστερνος] Steph. 'Non subjungit *γαῖαν εὐρύστερνον*, quæ conveniant cum *γενέσθαι*· sed ipsamet Hesiodi verba affert, in nominandi casu, *γαῖ' εὐρύστερνος*· quæ conveniunt cum *γένετ'*, ut apud eum legitur. Paulo post autem Ἔρως in Ἔρος, Hesiodo usitatum, mutare coegit mensura versus.' Locus Hesiodi extat Θεογ. 116. Unde verba Ἠδ' Ἔρος sejunximus a superioribus lineolæ signo : nam Ald. Bas. 1. 2. habent ἀεὶ, Ἠδ' Ἔρως. Steph. *αἰεί*· Ἠδ' Ἔρος. Fisch.

φησὶ μετὰ τὸ χάος] Verba *φησὶ μετὰ τὸ χάος—Ἔρωτα*, quæ nihil nisi versuum prægressorum argumentum repetunt, spuria videri possint; sed, ni fallor, versus præpositi sunt propter verba *πρῶτον χάος γενέσθαι*, quibuscum apud Hesiodum cohærent : *Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα*· et verba *φησὶ μετὰ τὸ χάος—Ἔρωτα*, quæ explicationis causa antecedere debebant, subsequuntur. Igitur cogites Phædrum hoc dicere voluisse : *ἀλλ' Ἡσίοδος πρῶτον μὲν χάος γενέσθαι φησὶν, μετὰ δὲ τὸ χάος δύω τούτω, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα· αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ, Ἠδ' Ἔρος*. Jam, quum verba *μετὰ τὸ χάος δύω τούτω, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα*, versibus *αὐτὰρ ἔπειτα—Ἔρος* interpositis, a præcedentibus sejuncta essent, repetendum erat *φησὶ γενέσθαι*. Sic omnia bene cohærere, nec ulla opus esse conjectura existimo. Heindorf. quem Schleiermacher sequitur, post Ἡσίοδος inserit ὃς, et in sequentibus interponi vult *πρώτιστον*; sed *πρώτιστον* ex versu sequente intelligi debet, ita ut dupliciter quasi, si sensum spectes, positum sit, h. e. prius *λέγει* simulque *μητίσατο* respiciat. Neque Heynio, verba *Παρμενίδης—πάντων* pro spuriis habenti, assentiri possum; nam, quod ad sensum eorum attinet, omnino huc pertinent, et infra quoque 195. C. Hesiodus et Parmenides laudantur, ut Wolfius jam monuit. Ceterum Bas. 2. exhibet *δύο* pro *δύω*. Cf. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 156. sq. Pro *πρώτιστον* Cod. Par. *πρώτιστα*.—Ceterum cf. Antagor. ii. 2. in Anthol. Gr. t. i. p. 192. Wolfii Excerpt. ex Damascio de Princip. p. 256. Lucian. Dial. Deor. ii. §. 1. t. i. p. 77. ed. Schm. Ast.

Ἀκουσίλεως] Fuit historicus antiquissimus : *ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ*. vid. Suidas in v. Ἀκουσίλαος, et Fabricius B. Gr. ii. 8. Fisch.

πρεσβύτατος δὲ ὢν] Bastius hæc spuria esse censet ; equidem sana judico. Ast.

παιδικὰ] Suidas : *Παιδικά· ἐπὶ θηλυκῶν καὶ ἀῤῥένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις. παραδείγματα τοῦ μὲν ἐπὶ τῶν ἀῤῥένων*

ἀνθρώποις ἡγεῖσθαι παντὸς τοῦ[q] βίου τοῖς μέλλουσι καλῶς
βιώσεσθαι,[r] τοῦτο[s] οὔτε ξυγγένεια[t] οἵα τε ἐμποιεῖν οὕτω
καλῶς[u] οὔτε τιμαὶ οὔτε πλοῦτος οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ὡς ἔρως.
λέγω δὲ[v] δὴ τί[w] τοῦτο; τὴν ἐπὶ μὲν[x] τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύ-
νην, ἐπὶ δὲ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίαν· οὐ γάρ ἐστιν ἄνευ τού-
των οὔτε πόλιν οὔτε ἰδιώτην μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξερ-
γάζεσθαι.[y] φημὶ τοίνυν ἐγὼ ἄνδρα ὅστις ἐρᾷ, εἴ τι αἰσ-
χρὸν ποιῶν κατάδηλος γίγνοιτο ἢ πάσχων ὑπό του δι' ἀν-
ανδρίαν[z] μὴ ἀμυνόμενος, οὔτ' ἂν ὑπὸ πατρὸς ὀφθέντα οὕτως
ἀλγῆσαι οὔτε ὑπὸ ἑταίρων οὔτε ὑπ' ἄλλου οὐδενὸς ὡς[a] ὑπὸ
παιδικῶν. ταὐτὸν[b] δὲ τοῦτο[c] καὶ τὸν ἐρώμενον[d] ὁρῶμεν, ὅτι
II. ii. 382. διαφερόντως τοὺς ἐραστὰς αἰσχύνεται, ὅταν ὀφθῇ ἐν αἰσχρῷ
τινὶ ὤν. εἰ οὖν μηχανή τις γένοιτο ὥστε πόλιν γενέσθαι ἢ
στρατόπεδον ἐραστῶν[e] τε καὶ παιδικῶν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν[f]
ἄμεινον οἰκήσειαν τὴν ἑαυτῶν ἢ ἀπεχόμενοι πάντων τῶν
αἰσχρῶν καὶ φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους. καὶ μαχόμε-
III. 179. νοί γ'[h] ἂν μετ' ἀλλήλων οἱ τοιοῦτοι[i] νικῷεν ἄν, ὀλίγοι ὄν-
τες, ὡς ἔπος εἰπεῖν πάντας ἀνθρώπους. ἐρῶν γὰρ ἀνὴρ ὑπὸ
παιδικῶν ὀφθῆναι ἢ λιπὼν τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλὼν ἧττον
ἂν δή που δέξαιτο ἢ ὑπὸ πάντων τῶν[j] ἄλλων, καὶ πρὸ τού-
του τεθνάναι ἂν πολλάκις ἕλοιτο. καὶ μὴν ἐγκαταλιπεῖν
γε τὰ παιδικὰ ἢ μὴ[k] βοηθῆσαι κινδυνεύοντι,[l] οὐδεὶς οὕτω

γιστος Γ.—[p] αἴτιος ἡμῖν ϐ.—[q] τοῦ om Υ et pr Ξ.—[r] βιώσασθαι ŋ.—[s] τούτω Υ.—[t] ξ. F: συγκένεια Δ.—[u] οὔτε κάλλος Kp.—[v] δὲ om DFKp.—[w] τι om Υ.—[x] μὲν ἐπὶ ϐ.—[y] ἐργάζεσθαι ᴅKp.—[z] ἀνδρίαν w.—[a] ἢ DKp.—[b] ταυτὸ ΞKp.—[c] τοῦτον Υ.—[d] ἐρῶμεν ŋ.—[e] ἐρασταί ŋ.—[f] ἂν om EFϐ. ὅπερ ŋ.—[h] δ' rɼ.—[i] μετ' ἀλλήλων οἱ τοιοῦτοι 𝔄ΓΔΞΣDKruu:ŋpɼt et corr F: οἱ τοιοῦτοι μετ' ἀλλήλων *ς.—[j] τῶν om

τάττεσθαι πολλά. Fisch.

ξυγγένεια] Wyttenbach. Epist. Crit. p. 9. proposuit εὐγένεια. Ξυγγένεια vero est *affinitas*, qua quis alterum, int. virum præstantem et nobilem, gentis vel matrimonii vinculo contingit; igitur latiorem sensum habet, quam εὐγένεια. Ast.

ἐμποιεῖν] Bas. 1. ἐμποιεῖ. male. Infinitivus pendet ab οἵα τε *potest*; mox Bas. 1. 2. οὔτ' ἄλλου. vitiose. Fisch.

οὕτω καλῶς] Par. οὔτε κάλλος, quod placet: mox δὴ τί τοῦτο. Codd. Vind. et Par. δῆτι, quod Bastius videtur probare, sine causa: dein. Par. ἐργάζεσθαι. Ast.

ταυτὸν] Bas. 2. ταυτό. Vid. Mœr. p. 368. Maittair. de Græc. ling. dialect. p. 49. ubi v. Sturz. Ast.

τὴν ἑαυτῶν] Intell. πόλιν. Ficinus enim male vertit, *fortiter agerent administrarentque singula*. Fisch.

μαχόμενοι κ. τ. λ.] Cf. Xenoph. Symp. viii. 32. Phædimus in Anthol. Gr. t. i. p. 192. Et de λόχῳ ἱερῷ, qui respicitur, vid. Athenæum xiii. p. 561. F. p. 602. A. Davis. ad Maxim. Tyr. xxiv. 2. p. 587. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 9. Ast.

κινδυνεύοντι] Steph. 'Post κινδυνεύοντι aut aliqua deesse videntur, aut subaudienda hæc ex præcedentibus, ἧττον ἂν δέξαιτο· deinde ἢ πάντας τοὺς ἄλλους,

κακὸς ὅν τινα οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως ἔνθεον ποιήσειε πρὸς ἀρετήν, ὥσθ'[m] ὅμοιον εἶναι τῷ ἀρίστῳ φύσει. [§. 7.] Καὶ ἀτεχνῶς ὃ ἔφη Ὅμηρος, μένος ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεόν, τοῦτο ὁ Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει[n] γιγνόμενον παρ' αὑτοῦ. καὶ μὴν ὑπεραποθνήσκειν γε μόνοι ἐθέλουσιν οἱ ἐρῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ[o] γυναῖκες.

F.—[k] μὴ Γrunrt et corr F.—[l] κινδυνεύουσιν n.—[m] ὥσθ' Γ.—[n] παρέχει τοῖς ἐρῶσι

pro illis, ἢ ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων. Post οὐδεὶς autem desiderari vocula γὰρ videtur: et aliquanto post scribendum esse, οὐ μόνον οἱ ἄνδρες.' Miror vero non parum, Stephano hæc venire in mentem potuisse. Nam primo manifestum est, post τὰ παιδικὰ intelligi e superioribus debere ἂν ἕλοιτο, nempe μᾶλλον, quam particulam ante ἢ omitti solere, nemo ignorat: deinde verba ἢ μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι integra sunt: nam Phædrus ostendit, amatorem malle amasium relinquere potius, quam, eo vidente, alii periclitanti non succurrere: porro non necesse est, ut post οὐδεὶς addatur particula γὰρ, quum vox disserentis in locum ejus successisse intelligatur: denique ὅτι nullo modo mutari in οἱ potest, quum etiam γυναῖκες careat articulo: immo μόνον, ut glossema, delendum videtur, ita ut Plato scripsisse videatur οὐχ ὅτι ἄνδρες. nam particulæ μὴ ὅπως, μὴ ὅτι, οὐχ ὅπως, οὐχ ὅτι, sequentibus particulis ἀλλὰ et ἀλλὰ καὶ, eleganter ita ponuntur, ut respondeant verbis Latinorum *non dicam, sed: non solum—sed etiam.* vid. ad Apol. §. 32. Sic infra §. 26. καὶ μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχήν· et ibidem paulo post: μὴ ὅτι αἱ μὲν γίγνονται, αἱ δὲ ἀπόλλυνται—ἀλλὰ καὶ μία ἑκάστη—ταυτὸν πάσχει. Cæterum nec Ficinum mentem Platonis assecutum esse video: vertit enim locum ita, *Imo obire sæpenumero mallet, quam dilectum derelinquere, et in periculis non succurrere. Nec quisquam adeo ignavus est—non viri tantum, sed etiam mulieres.* Fisch.

Hic locus etsi sanissimus miris modis interpretes torsit. Argumentatur Phædrus ita: amantes, una pugnantes, omnes facile vincent; namque pudebit ipsos, turpe quidquam committere; at vero, si turpe esse censent, ordinem deserere vel arma abjicere, ipsosne, id quod turpissimum est, pueros derelinquere vel periclitantibus non succurrere? Κινδυνεύοντι referendum est ad τὰ παιδικά. Sic Alcibiad. ii. 141. C. τὰ παιδικὰ—ὡς τύραννός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος. Cf. Coray. ad Heliodor. p. 205. Καὶ μὴν, *at* sive *jam vero, atqui,* in argumentando adhibetur; vid. Markl. ad Eurip. Suppl. 1070. Herm. ad Viger. p. 798. Γὲ est *atque adeo, quin etiam.* Infinitivus ἐγκαταλιπεῖν est admirationis significatio. Phædrus vero, rem in amore turpissimam cogitans, indignatione ita abripitur, ut, orationis initium quasi oblitus, sententia generali sermonem finiat; οὐδεὶς οὕτω κακός, ὅντινα—φύσει. Festiva est hæc Phædri descriptio, cujus furorem, ut ita dicam, amatorium jam ex dialogo cognomine perspectum habemus. Ast.

οὕτω κακὸς] Bast. conj. οὐδὲ εἷς ὁ κ. sine causa. Ast.

§. 7. Ὅμηρος] Ut Il. K. 482. Τῷ δ' (Diomedi) ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη· O. 262. Ὣς εἰπὼν (Apollo) ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν (Hectori). Fisch.

τοῦτο ὁ Ἔρως] Bas. 1. τοῦτο δὲ Ἔρως. Bas. 2. τοῦτο δὲ ὁ Ἔρως. Fisch.

οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες] Fischerus defendit verba οὐχ ὅτι (int. λέγω, v. Tyrwhit. ad Aristot. Poet. p. 128.) contra Stephanum, qui οὐ μόνον οἱ ἄνδρες malebat, μόνον vero ut glossema delendum esse censet. Vind. 21. et 126. ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες. Hinc multum probabilitatis lucratur Stephani conjectura: οὐ μόνον οἱ ἄνδρες, ut bene jam Bastius p. 105. monuit. Accedit, quod οὐχ ὅτι apud Platonem aliam fere significationem habet (v. Heind. ad Lys. p. 45.) et μόνον illud in hac loquendi ratione offendit. Verum enim vero similiter legitur in Xenoph. Memor. ii. 9. 8. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. Quamquam hic quoque locus viris doctis suspectus videtur. Ast. qui sic in Addend. 'Adde Diodor. Sic xix. 7. οὐχ ὅτι φίλος, ἀλλὰ καὶ παντελῶς ἐχθρός. Cf. Schäfer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 775.'

τούτου δὲ καὶ ἡ Πελίου θυγάτηρ Ἄλκηστις ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἐθελήσασα μόνη ὑπὲρ τοῦ αὑτῆς ἀνδρὸς[p] ἀποθανεῖν, ὄντων αὐτῷ πατρός τε καὶ μητρός· οὓς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερεβά-
11. ii. 383. λετο[q] τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα, ὥστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ υἱεῖ[r] καὶ ὀνόματι μόνον[s] προσήκοντας. καὶ τοῦτ' ἐργασαμένη[t] τὸ ἔργον οὕτω καλὸν ἔδοξεν ἐργάσασθαι οὐ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θεοῖς, ὥστε πολλῶν πολλὰ καὶ[u] καλὰ ἐργασαμένων[v] εὐαριθμήτοις δή τισιν ἔδοσαν τοῦτο[w] γέρας οἱ θεοί, ἐξ Ἅιδου ἀνεῖναι πάλιν τὴν ψυχήν, ἀλλὰ τὴν[x] ἐκείνης ἀνεῖσαν ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ·[y]

K.—[o] αἱ add 𝔄ΔΞΥDKwp.—[p] ἀνδρὸς αὐτῆς Γ.—[q] ὑπερεβάλλετο ΞFn.—[r] τῷ υἱεῖ ὄντας Kp.—[s] μόνῳ ΓDKp.—[t] ἐργασαμένην n.—[u] καὶ πολλὰ Δw.—[v] εἰργασμένων Es.—[w] δὴ τοῦτο rt, τὸ τοῦτο p, τοῦτο τὸ DK.—[x] ἀλλὰ τὴν 𝔄ΓΔDEFKrwnprt:

τοῦδε τοῦ λόγου] Steph. 'Verba hæc τοῦδε τοῦ λόγου post τούτου δὲ scripta fortasse fuerant, absque ὑπέρ. Hic certe neque hoc neque illa usum ullum habent.' Scilicet Ficinus vertit, *Cujus sermonis testimonium Græcis — exhibuit.* Ego vero mihi videbar hoc quoque loco deprehendisse vestigia gratæ cujusdam negligentiæ, quæ eandem rem bis expressisset, ita quidem, ut, verbi παρέχεται admonitu, structuram verborum a superiore diversam optarit. Cæterum de fabula Alcestes v. Palæphat. fab. 41. et quos ibi laudavimus. Fisch.

παρέχεται] Libri editi addunt: ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου, quæ Stephanus et Wolfius recte pro glossemate habuerunt. Bastius p. 106. ita ea defendere studebat, ut ὑπὲρ pro ἕνεκα, τοῦδε τοῦ λόγου pro simplice τούτου acciperet, verbaque ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου vocibus εἰς τοὺς Ἕλληνας subjicienda esse censeret; sed vereor, ut cuiquam id placeat. In hoc tamen laudandus est vir doctissimus, quod παρέχεται non cum μόνη, sed cum εἰς τοὺς Ἕλληνας ex Platonico loquendi usu conjungendum esse monuit. Protagor. §. 3. p. 312. A. εἰς τοὺς Ἕλληνάς αὑτὸν σοφιστὴν παρέχων. Hipp. Min. p. 343. C. Explicare quidem εἰς τοὺς Ἕλληνας possis: ἐν τοῖς Ἕλλησι (v. Obs. Misc. vol. vi. p. 276. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 456. Heind. ad Gorg. §. 172.) sed et sensui et Platonis loquendi rationi accommodatius est, εἰς τοὺς Ἕλληνας (h. e. *apud*, *coram*, v. Dorvill. ad Charit. p. 547. Bergler. ad Alciphr. p. 235. Fischer. ad Weller. t. iii. pt. ii. p. 154. sq. tunc pro simplice dativo ponitur: exhibet apud Græcos, h. e. Græcis) cum παρέχεται connectere. Ast.

πατρός τε καὶ μητρὸς] Bas. 1. et 2. πατρὸς καὶ μητρός. Mox Par. μόνῳ. Sed recte se habet μόνον. V. Dorvill. ad Charit. p. 691. Heind. ad Euthyd. p. 389. Ast.

τοῦτο τὸ γέρας] Articulum τὸ, qui deest in libris editis, addidimus auctoritate legum grammaticarum. Idem fieri a nobis debuisset §. 28. ubi ἐπὶ τοῦτο πρᾶγμα legitur in libris editis pro τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Fisch.

τοῦτο τὸ γέρας] Fischerus jam ex linguæ legibus articulum inseruit; eundem exhibent Par. et Vind. 126. Paulo ante Bas. 2. ἐργασάμενον. Esse debebat ἐργασαμένων. Hoc vero passivi activa significatione positi (v. Jens. ad Lucian. vol. iv. p. 595. ed. Bip.) interpretatio esset. Ast.

ἀλλὰ καὶ] καὶ abest a Codd. Vind. quocirca Bastius exterminandum esse censet; sed καὶ non ad τὴν ἐκείνης pertinet, ita ut sit *etiam*, sed cum ἀλλὰ conjunctum affirmationis significationem habet. Ast.

τῷ ἔργῳ] Codd. Par. et Vind. τὸ ἔργον. Sed recte se habet dativus cum verbo ἄγαμαι conjunctus, etsi accusativus crebrius invenitur. Eodem modo Xenoph. Symp. viii. 29. ὅσων δὲ ψυχαῖς

οὕτω καὶ θεοὶ τὴν περὶ τὸν ἔρωτα σπουδήν τε καὶ ἀρετὴν μάλιστα τιμῶσιν. Ὀρφέα δὲ[z] τὸν[a] Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν[b] ἐξ Ἅιδου, φάσμα[c] δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἧκεν,[d] αὐτὴν δὲ οὐ δόντες, ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει ἅτε ὢν κιθαρῳδός, καὶ οὐ τολμᾶν ἕνεκα τοῦ ἔρωτος ἀποθνήσκειν ὥς περ Ἄλκηστις, ἀλλὰ διαμηχανᾶσθαι[e] ζῶν εἰσιέναι[f] εἰς Ἅιδου. τοιγάρτοι διὰ ταῦτα δίκην αὐτῷ ἐπέθεσαν, καὶ ἐποίησαν τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ γυναικῶν γενέσθαι, οὐχ ὥς περ Ἀχιλλέα τὸν τῆς[g] Θέτιδος υἱὸν ἐτίμησαν καὶ εἰς μακάρων νήσους ἀπέπεμψαν, ὅτι πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ὡς ἀποθανοῖτο[h] ἀποκτείνας Ἕκτορα, μὴ ἀποκτείνας δὲ τοῦτον[i] οἴκαδ'[j] ἐλθὼν γηραιὸς τελευτήσοι, ἐτόλμησεν ἑλέσθαι βοηθήσας[k] τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας II. ii. 384.
οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν[l] ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτη- III. 180.
κότι. ὅθεν δὴ[m] καὶ[n] ὑπεραγασθέντες οἱ θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν,[o] ὅτι τὸν ἐραστὴν οὕτω περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο.

ἀλλὰ καὶ τὴν *ς.—[y] τὸ ἔργον DKp.—[z] δὲ om pr r.—[a] τοῦ r.—[b] ἔπεμψαν K.—[c] φάντασμα ΓEFrunrst.—[d] ἣν ἧκεν ΆΓΔDEFKruwnprst: ἣν ἑκὼν ἧκεν *ς.—[e] διαμηχανήσασθαι DKrpr: διαμηχανᾶσθαι...τοιγάρτοι om w.—[f] ζῶν ἰέναι Γrunr, ζῆν ἰέναι Est, ξυνιέναι F.—[g] τῆς om F.—[h] ἀποθάνοιτο EFrunrst, ἀποθάνοι ceteri, Γ quidem corr.—[i] ἀποκτείνας δὲ τοῦτον ΔΞΥDKwp: ποιήσας δὲ τοῦτο *ς.—[j] οἴκαδε δ' ΔΞΣD.—[k] βοηθῆσαι rr.—[l] ἀποθανεῖν Γ.—[m] δὴ om n.—[n] καὶ om Γ.—

ἀγασθείη. Cyrop. ii. 4. 9. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν, ubi cf. Zeun. vid. et Ruhnk. ad Tim. p. 8. sq. Sturz. Lexic. Xenoph. voce ipsa. Librarii accusativum, utpote frequentiorem, in dativi locum more suo substituisse cogitandi sunt. Ast.

Οἰάγρου] Vid. Schol. Apoll. Rh. ad i. 23. et Suidas in v. Ὀρφεύς. Fisch.

ἀπέπεμψαν] Par. ἔπεμψαν: mox vice φάσμα, Vind. 54. φάντασμα. Ast.

γυναικὸς] Intell. Eurydice nympha, quam Orpheus sono citharæ mulcens uxorem duxit: et quum fugiens Aristæum amatorem in serpentem incidisset et mortua esset: maritus ad inferos descendit. vid. Hyginus Fab. 164. Fisch.

ἑκὼν] Abest a Codd. Vind. 54. et 126. Par. nec Ficinus expressit. Male; est enim, *propter quam*, h. e. quam petiturus (ἐπὶ est *propter*, v. Fischer. ad Weller. t. iv. p. 242. Sturz. Lexic. Xenoph. vol. ii. p. 267.) sua ipsius voluntate (igitur spirans adhuc, ἔτι ζῶν, non mortuus s. divina necessitate adstrictus) descenderat. Ast.

Ἀχιλλέα κ. τ. λ.] Vid. Pindar. Olymp. ii. 143. Nem. i. 12. Platon. Apolog. §. 16. Callistrat. scol. 6. ed. Ilgen. p. 47. Dionys. Rhetor. p. 78. ed. Schott. Lucian. Hist. ver. ii. §. 19. t. i. p. 465. Schm. De insulis beatorum cf. Heyn. Opus. Acad. t. i. p. 395. Ast.

μὴ ποιήσας] Steph. 'γρ. μὴ ἀποκτείνας δὲ τοῦτον' quæ est in Bas. 2. [et Par.] lectio. Ficinus vertit, *sin minus*: ut non appareat, quomodo legerit. Fisch.

βοηθήσας] Cod. Vind. 54. βοηθῆσαι. Ast.

ἐπαποθανεῖν] Vid. Hom. Il. Σ. 95. et Plato Apolog. 16. Fisch.

Αἰσχύλος] Athen. xiii. p. 601. καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον. Hoc factum est ab Æschylo in fabula, quæ inscripta fuit Μυρμιδόνες. Fisch.

Αἰσχύλος δὲ φλυαρεῖ φάσκων Ἀχιλλέα Πατρόκλου ἐρᾶν, ὃς ἦν καλλίων οὐ[p] μόνον Πατρόκλου ἀλλὰ καὶ[q] τῶν ἡρώων[r] ἁπάντων, καὶ ἔτι ἀγένειος, ἔπειτα νεώτερος πολύ, ὥς φησιν Ὅμηρος. ἀλλὰ γὰρ[s] τῷ ὄντι μάλιστα μὲν[t] ταύτην τὴν ἀρετὴν οἱ θεοὶ τιμῶσι τὴν περὶ τὸν ἔρωτα, μᾶλλον μέντοι θαυμάζουσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν ὅταν ὁ[u] ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ ἢ ὅταν ὁ ἐραστὴς τὰ παιδικά. θειότερον γὰρ ἐραστὴς παιδικῶν· ἔνθεος γάρ ἐστι. διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀχιλλέα τῆς Ἀλκήστιδος μᾶλλον ἐτίμησαν, εἰς μακάρων νήσους ἀποπέμψαντες. Οὕτω δὴ ἔγωγέ[v] φημι Ἔρωτα θεῶν καὶ[w] πρεσβύτατον καὶ τιμιώτατον καὶ κυριώτατον[x] εἶναι[y] εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν ἀνθρώποις καὶ ζῶσι καὶ τελευτήσασιν.[z]

[o] ἐτιμώρησαν 𝔫.—[p] μὴ F.—[q] ἀλλὰ καὶ 𝔄ΔΞΥDKwp: ἀλλ' ἄρα καὶ *ς.—[r] τρώων 𝔴.—[s] γὰρ om 𝔯𝔵.—[t] μὲν μάλιστα 𝔯𝔵.—[u] ὁ om 𝔫.—[v] καὶ ἔγωγε EF𝔲𝔰ς.—[w] καὶ ante πρεσβύτατον add 𝔄ΔΞΥDK𝔴𝔭.—[x] κυριώτερον ΓΕF𝔲𝔫𝔰𝔱.—[y] εἶναι om Γ.—

Αἰσχύλος δὲ φλυαρεῖ] Hæc Valckenar. Diatrib. ad Eurip. Fragm. p. 13. ab aliena manu profecta putabat, cui assentiuntur Wolf. Schleiermacher et Hartmannus (Disput. Critic. de loco Sympos. Platon. Guben. 1804. 4. Cf. Beckii Comment. Societ. Philolog. Lips. v. i. pt. i. p. 162. ff.) Equidem genuinam esse hanc orationem censeo, de quo neminem opinor dubitare posse, qui Phædri ingenium ex hac oratione et sermone cognomine probe cognitum habeat. Scilicet huc tota fere Phædri oratio spectat, ut probet, amasium debere amatori se totum tradere, pulcherrimamque et sortem et palmam contingere ei, qui amatorem suum unice sectetur, eumque sua ipsius vita pluris æstimet. Phædrus enim ipse amator erat, isque plane ἔνθεος, ut in cognomine dialogo festive depingitur; hinc sequentibus dicit: μᾶλλον θαυμάζουσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν (οἱ θεοὶ), ὅταν ὁ ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ, ἢ ὅταν ὁ ἐραστὴς τὰ παιδικά· θειότερον γὰρ ἐραστὴς παιδικῶν· ἔνθεος γάρ ἐστι. Accedit, quod Phædrus Homerum unum ex omnibus maxime venerabatur (v. Phædr. Dialog.). Igitur hoc quoque Phædri ingenium egregie adumbrat, quod occasione hac data Homerum, ut qui Patroclum Achillis amatorem exhibuerit, contra Æschylum Atticosque poetas tragicos, qui Achillem fecerint amatorem, laudibus celebrat. Quocirca recte jam Bastius p. 108. sq. et Heynius ad Homer. Il. ii. 786. contra Valckenarii aliorumque sententiam hujus loci patrocinium susceperunt. Hartmannus vero, quem prorsus fugisse videtur Platonis homines depingendi ratio, usque eo progressus est, ut etiam sequentia pro spuriis haberet.—Ceterum cf. Politiani Misc. 45. in Gruter. Thes. Crit. t. i. p. 59. Solan. ad Lucian. Amor. §. 54. t. vi. p. 319. Fabric. ad Sext. Empir. Hypoth. Pyrrh. iii. 24. p. 176. Ast.

τῆς Ἀλκήστιδος] Sine causa hoc Wolfium, Bastium et Schützium offendit; hic quidem verba τῆς Ἀλκήστιδος vel omitti vel in τὸν τῆς Θέτιδος mutari volebat. Egregii viri obliti esse videntur eorum, quæ Phædrus supra dixit: οὓς ἐκείνη (Ἄλκηστις) τοσοῦτον ὑπερεβάλετο τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα, h. e. eo, quod maritum suum amabat. Igitur Alcestis amans erat, et propter amorem in maritum morti se obtulit, Achilles vero amatus, ἐρώμενος. Idem monuit Schneider ad Xenoph. Symp. p. 215. Ast.

καὶ ἔγωγέ φημι] καὶ abest a Vind. respicere vero videtur poetarum, e quibus Phædrus totus pendebat, testimonia. Codd. 21. et 126. καὶ ponunt ante πρεσβύτατον et cod. 126. pro θεῶν exhibet θεόν. Ast.

κυριώτατον] Ald. Bas. 1. κυριώτερον·

§. 8. Φαῖδρον μὲν[a] τοιοῦτόν τινα λόγον ἔφη[b] εἰπεῖν, μετὰ δὲ[c] Φαῖδρον ἄλλους τινὰς εἶναι ὧν οὐ πάνυ διεμνημόνευεν· οὓς παρεὶς τὸν Παυσανίου λόγον διηγεῖτο. εἰπεῖν δ' II. ii. 385. αὐτὸν ὅτι Οὐ καλῶς μοι δοκεῖ,[d] ὦ Φαῖδρε, προβεβλῆσθαι ἡμῖν[e] ὁ λόγος, τὸ[f] ἁπλῶς οὕτω παρηγγέλθαι ἐγκωμιάζειν Ἔρωτα. εἰ μὲν γὰρ εἷς ἦν ὁ Ἔρως, καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δέ —οὐ γὰρ ἔστιν εἷς. μὴ ὄντος δὲ ἑνὸς ὀρθότερόν[g] ἐστι πρό-

[z] τετελευτήκασι Δw.—[a] μέντοι p.—[b] ἔφη λόγον r.—[c] δὲ om D.—[d] δοκεῖ παυσανίαν ὦ Γ.—[e] ἡμῖν om n.—[f] τῶ corr F.—[g] πρότερον om K.—[h] δὴ n.—[i] hinc b ad

sed jam in Bas. 2. est κυριώτατον. At fortassis comparativus mutari non debuisset. vid. Animadvers. ad Weller. p. 302. Fisch.

§. 8. Παυσανίου λόγον] Vide, quæ Thierschius præclare de Pausania ipsiusque λόγῳ ἐρωτικῷ disputavit, p. 7. Ast.

νῦν δέ· οὐ γάρ ἐστιν εἷς] Ita distinximus verba, consuetudine loquendi Platonica adducti, quum in libris editis legatur νῦν δὲ οὐ γάρ ἐστιν εἷς. Vid. ad §. 36. et ad Apol. §. 28. Fisch.

νῦν δέ· οὐ γάρ ἐστιν εἷς] Prava hæc interpunctio e libro Fischerian. et Wolfian. in nostrum irrepsit. Scribendum est: νῦν δὲ οὐ γάρ ἐστιν εἷς. Scilicet vulgaris erat virorum doctorum (Markland. ad Lys. p. 305. ed. Reisk. Fischer. ad Apolog. p. 147. Weller. t. iii. pt. ii. p. 35. Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 8. Heindorf. ad Charm. §. 50. Theæt. p. 286.) opinio, νῦν δὲ absolute poni et ellipsin in hac loquendi formula inesse. Recte de hoc dubitavit Thiersch. Specim. Edit. Sympos. p. 39. sq. Quamquam hujus quoque viri sententia mihi non satisfacit. Scilicet verba νῦν δὲ censet jungenda esse cum iis, quæ parenthesin excipiant; v. c. Euthyphr. p. 11. C. εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες—νῦν δὲ, σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν, ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Heusdius p. 8. hunc locum sic interpretatur, *Quod si illa ego dixissem ac posuissem, me forte (fortasse?) risisses—nunc vero* (subaudi, *me hoc joco petere non licet*), *nam tu ea posuisti: alio igitur joco opus est.* Thierschius vertit: *Si ipse ego talia proposuissem, sine dubio me irrideres, nunc vero, cum tu ea proposueris, alio sane joco opus est.* In iis vero locis, ubi orationis nexus turbatus esse videtur, speciosius quam verius verborum νῦν δὲ cum postrema orationis parte cohærentiam probare conatur. Sic Apolog. p. 38. B. εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων, ὅσα ἔμελλον ἐκτίσειν· οὐδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην· νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἔστιν· εἰ μὴ ἄρα, ὅσον ἂν ἐγὼ δυναίμην ἐκτῖσαι, τοσούτου βούλεσθέ μοι τιμῆσαι. ἴσως δ' ἂν δυναίμην ἐκτῖσαι ὑμῖν που μνᾶν ἀργυρίου· τοσούτου οὖν τιμῶμαι. Ad hunc locum notat, 'Sponte apparet, Platonem habuisse in animo scribere: νῦν δὲ τοσούτου τιμῶμαι, ὅσον ἂν ἐγὼ δυναίμην· οὐ γὰρ ἔστιν, sc. ἐμοὶ χρήματα. Verbis vero οὐ γὰρ ἔστι more solito præmissis, et illata insuper particula εἰ, hæc ipsa orationis confusio, quæ nunc legitur, originem habuit.' In aliis denique locis verba νῦν δὲ cum ejusmodi membro orationis connecti vult, quod cum aliis potius cohæret. Theæt. p. 143. D. εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηδόμην, ὦ Θεόδωρε, τὰ ἐκεῖ ἄν σε καὶ περὶ ἐκείνων ἀνηρώτων—νῦν δὲ, ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ τούσδε φιλῶ καὶ μᾶλλον ἐπιθυμῶ εἰδέναι, τίνες ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς, ταῦτα δὴ αὐτός τε σκοπῶ κ. τ. λ. Hic animadvertit, 'Pergere debuisset: νῦν δὲ, ἧττον γὰρ—φιλῶ, μᾶλλον δὴ ἐπιθυμῶ εἰδέναι cet.' Similiter Charm. p. 175. A. verba ἐφ' ὅτῳ cet. primum cum νῦν δὲ, mutata vero constructione, etiam cum οὐδαμῇ δυνάμεθα εὑρεῖν jungenda esse censet. Hæc omnia procul vero esse, persuasum mihi habeo. In omnibus enim locis, quos viri docti laudarunt, νῦν δὲ cum verbis statim sequentibus conjungendum est; quod sensus illorum locorum postulat. Euthyphr. l. l: ita capiendus est locus: *nunc vero tu scilicet hæc posuisti.* Particula γὰρ non solum explicationi, sed animandæ quoque orationi inservit; est nostrum, *ja.* Euthyphr. locus vertendus esset: *nun aber hast du ja diess behauptet.* Ita apodosis optime respondet verbis prægressis: εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον. Simplicissima

τερον προῤῥηθῆναι ὁποῖον δεῖ[h] ἐπαινεῖν. ἐγὼ οὖν πειράσομαι τοῦτο ἐπανορθώσασθαι, πρῶτον μὲν Ἔρωτα φράσαι ὃν δεῖ ἐπαινεῖν, ἔπειτα ἐπαινέσαι ἀξίως τοῦ θεοῦ. Πάντες[i] γὰρ ἴσμεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ Ἔρωτος Ἀφροδίτη.[j] μιᾶς μὲν οὔσης[k] εἷς ἂν ἦν Ἔρως·[l] ἐπεὶ δὲ δὴ[m] δύο[n] ἐστόν, δύο[o] ἀνάγκη καὶ Ἔρωτε εἶναι. πῶς δ' οὐ δύο[p] τὼ[q] θεά; ἡ μέν γέ[r] που πρεσβυτέρα καὶ[s] ἀμήτωρ[t] Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὴ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν·[u] ἡ δὲ νεωτέρα Διὸς καὶ Διώνης,[v] ἣν δὴ πάνδημον καλοῦμεν. ἀναγκαῖον δὴ καὶ Ἔρωτα τὸν μὲν τῇ ἑτέρᾳ συνεργὸν πάνδημον ὀρθῶς καλεῖσθαι, τὸν δὲ οὐράνιον. ἐπαινεῖν[w] μὲν οὖν δεῖ πάντας θεούς, ἃ δ' οὖν ἑκάτερος εἴληχε πειρατέον εἰπεῖν. πᾶσα γὰρ πρᾶξις[x] ὧδ' ἔχει·

29, 3. σώματος.—[j] ἀφροδίτη. μιᾶς 𝔄ΓΔDEFK*ruw*𝔟𝔫𝔯𝔰𝔱 : Ἀφροδίτη. ταύτης δὲ μιᾶς *ς.—[k] μὲν οὖν οὔσης 𝔄D*ruw*𝔟𝔯𝔱.—[l] ἦν ὁ ἔρως Kp.—[m] δὴ add 𝔄ΔΥ*w*𝔯, et ante δὲ K*r*.—[n] δύ' 𝔫.—[o] δύω pro altero δύο K.—[p] δύω DK.—[q] τὰ ς.—[r] γάρ ΓD Kp.—[s] καὶ...θυγάτηρ in mg rc ΞΥ.—[t] ἀμείνω K.—[u] ἐπωνομάζομεν 𝔟.—[v] διὸς καὶ διώνης in mg rc Ξ.—[w] ἐπαινεῖν...εἰπεῖν om 𝔟.—[x] πᾶσα μὲν οὖν πρᾶξις αὐτὴ 𝔟.—

tunc eaque verissima totius orationis structura est: *Si ipse hæc posuissem, fortasse me irrideres; nunc s. jam vero tu ea posuisti; igitur* (δὴ) *alio joco opus est.* Similiter Apolog. l. l. verba *νῦν δὲ* cum sequentibus *οὐ γὰρ ἔστιν* conjungenda sunt, quod sensus efflagitat; præcedunt enim: *εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα,* et tunc recte sequuntur: *νῦν δὲ οὐ γὰρ ἔστιν*: *nunc vero nulla mihi pecunia est.* Hac ratione etiam ceteros locos interpretandos esse, non est, quod uberius exponamus. Interpunctio igitur post *νῦν δὲ* ubique tollenda est, ut h. l. *νῦν δὲ οὐ γάρ ἐστιν εἶς.* Quod reliquum est, neminem Græce doctum fore puto, quem *γὰρ* pluribus verbis subjectum in hac loquendi formula offendat. Primum enim *γὰρ* sæpenumero post tres, etiam quatuor voces positum reperitur. Sic Xenoph. Cyrop. vii. 5. 25. *ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί.* Hæc est scriptura plurimorum librorum, quam recte defendit Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 432. Etiam hic respondet Græcum *γὰρ* nostro *ja*, quod similiter post plures voces verbo subjicitur. Poetarum locos laudavit Schæfer. Melet. Critic. p. 76. Deinde in loquendi formulis: *νῦν δὲ οὐ γὰρ, σαὶ γὰρ* al. *γὰρ* alium locum habere nequit; præcedit enim *νῦν δὲ,* et tunc demum sequitur ipsa quasi oratio: *οὐ γὰρ, σαὶ γὰρ* al. Quod libri antiqui haud dubie interpunctione post *νῦν δὲ* non plena illa, quam recentiores posuerunt, sed commate tantum posito, significare voluerunt. Ita enim Ald. Bas. 1. et 2. scribunt, *νῦν δὲ, οὐ γάρ ἐστιν εἶς.* Ast.

ταύτης δὲ μιᾶς] *ταύτης* omittunt Par. et Stobæus Eclog. Phys. p. 23. mox Vind. 54. et 21. *ἐπεὶ δὲ δὴ δύο ἐστόν.* Ast.

δύο ἐστὸν] De Venere gemina, Vulgari altera, altera Cælite, vid. Apuleius Apol. p. 281. Elmenh. Cæterum hic locus *πάντες γὰρ ἴσμεν—τὸν δὲ οὐράνιον* legitur in Eclogis Stobæi Physicis p. 23. ita, *πάντες—ἀφροδίτη μιᾶς μὲν οὔσης—καὶ ἔρωτας εἶναι—δὲ οὐ—πρεσβύτωρ—ἣν δὲ—ξυνεργὸν—.* Fisch.

ἣ μέν γέ που] *ἣ* pro *ἡ* scripsi, quia est *una s. hæc,* non vero simplex articulus. In prioribus e codd. Vind. pro *τὰ θεὰ* reposui Atticum illud *τὼ θεά.* Vid. Stephan. append. de dialecto Attic. p. 151. 184. Kœn. ad Anonym. de Dialect. p. 304. Ast.

ἀμήτωρ] Par. *ἀμείνω.* Bip.

ἀμήτωρ—οὐρανίαν—πάνδημον] Vid. Xenoph. Symp. viii. 9. ubi cf. Bach. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 293. Marian. Epigr. i. 5. Anthol. Gr. t. iii. p. 211. Ast.

ἃ δ' ἑκατέρος εἴληχε] Vulgo legitur *ἃ δ' οὖν ἑκάτερος εἴληχε*; illud *οὖν*, quod et sensum et orationem pervertit, ejeci-

αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρά. οἷον III. 181.
ὃ νῦν ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν ἢ ᾄδειν[y] ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ
ἔστι τούτων αὐτὸ καθ'[z] αὐτὸ καλὸν[a] οὐδέν, ἀλλ' ἐν τῇ πρά-
ξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον[b] ἀπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πρατ- II. ii. 386.
τόμενον καὶ ὀρθῶς καλὸν γίγνεται, μὴ ὀρθῶς δὲ αἰσχρόν.
οὕτω δὴ καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ ὁ Ἔρως οὐ πᾶς ἐστὶ καλὸς[c] οὐδὲ
ἄξιος ἐγκωμιάζεσθαι, ἀλλ' ὁ καλῶς προτρέπων ἐρᾶν. ὁ μὲν
οὖν[d] τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς πάνδημός ἐστι
καὶ ἐξεργάζεται ὅ τι ἂν τύχῃ·[e] καὶ οὗτός ἐστιν ὃν οἱ φαῦ-
λοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν. ἐρῶσι δὲ οἱ τοιοῦτοι[f] πρῶτον μὲν
οὐχ ἧττον γυναικῶν ἢ παίδων, ἔπειτα, ὧν καὶ ἐρῶσι, τῶν
σωμάτων μᾶλλον ἢ τῶν ψυχῶν, ἔπειτα ὡς ἂν δύνωνται
ἀνοητοτάτων,[g] πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες, ἀμε-
λοῦντες δὲ τοῦ καλῶς ἢ μή. ὅθεν δὴ ξυμβαίνει αὐτοῖς, ὅ

[y] ἔδειν corr *u*.—[z] καθ' αὐτὸ om 𝔄ΔΞΥDKu𝔴𝔡pr et pr *rt*.—[a] τὸ καλὸν F.—[b] τοιοῦτο 𝔄ΓΔFruw𝔟nrt.—[c] καλὸς 𝔄Δ.—[d] δὴ 𝔰.—[e] τύχοι 𝔫𝔰.—[f] οὗτοι 𝔟.—[g] ἀνοητάτως

mus, utpote ex falsa repetitione librariorum incuria profectum. Bastius contra Pausaniæ mentem legi volebat: *ἐπαινεῖν μὲν οὖν οὐ δεῖ πάντα. ἃ δ' οὖν ἑκάτερος εἴληχε, π. ε.* Haud dubie vero pro *οὖν* legendum est *αὖ*, quocum sæpissime confunditur. Sensus est, *omne, quod divinum est, per se quidem laudari debet* (*s. pulchrum et bonum est*), *sed usu vitæ etiam malum fieri potest; quocirca Amor* (*per se, ut deus, bonus*) *etiam perversus fit. Quapropter laudandus quidem est Amor, sed duplex ipsius natura discerni quoque debet.* Ast.

πᾶσα γὰρ πρᾶξις] Laudatur hic locus a Gellio N. A. xvii. 20. et Latine vertitur sic, 'Omne omnino factum sic sese habet: neque turpe est, quantum in eo est, neque honestum: velut est, quas facimus nunc ipsi res, bibere, cantare, disserere: nihil namque horum ipsum ex sese honestum est. quale quum fieret modo factum est, tale extitit. si recte honesteque factum est, tum honestum fit: sin parum recte, turpe fit. sic amare: sic amor non honestus omnis, neque omnis laude dignus; sed qui facit, nos ut honeste amemus.' Atque hunc ipsum locum Stobæus conjecit in Eclogas Ethicas v. p. 76. sed legit *ὧδὶ ἔχει—οὐδ' ἄξιος.* Fisch.

πραττομένη] Participium debere hinc abesse arbitror: jungi quidem certe cum præcedentibus posse non videtur, ideoque (si retineatur) interpungendum esse ante ipsum. Plura autem de loci hujus lectione dicam in annotatione quæ proxime sequitur ad p. 183. D. Steph.

πραττομένη] Stephanus hoc participium expungi vel comma ante ipsum poni volebat, quorum neutrum necessarium esse, recte Fischerus jam monuit. Ceterum cf. Men. p. 366. Ast.

ὃ νῦν] Sydenhamius conj. *ὧν*, quod Wolfius merito explosit. Ast.

τύχῃ] Ald. Bas. 1. 2. *τύχοι*· quod mutari fortassis a Stephano non debebat. At est tamen paulo post idem modus in omnibus libris *ὅ, τι ἂν τύχωσι.* Fisch.

τύχῃ, quod Stephanus reposuit, confirmatur a Vind. omnibus. Ast.

ἀνοητοτάτων] Schützius Lect. Platon. Part. i. conj. *ἀνοητοτάτως*, quod quamvis Codd. Par. et Vind. 21. et 126. confirmetur, et per se quoque probabilitatis multum habeat, tamen rejiciendum esse puto, quia Pausaniæ menti adversatur. Infra enim ipse dicit: *ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄῤῥεν τρέπονται—νοῦν μᾶλλον ἔχον ἀγαπῶντες—οὐ γὰρ ἐρῶσι παίδων, ἀλλ' ἢ ἐπειδὰν ἤδη ἄρχωνται νοῦν ἴσχειν*; et infra *ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέον* cet. Ast.

τι ἂν τύχωσι, τοῦτο πράττειν, ὁμοίως μὲν ἀγαθόν, ὁμοίως δὲ τοὐναντίον. ἔστι γὰρ καὶ[h] ἀπὸ τῆς θεοῦ νεωτέρας τε οὔσης πολὺ ἢ τῆς ἑτέρας, καὶ μετεχούσης ἐν τῇ γενέσει καὶ θήλεος καὶ ἄῤῥενος.[i] ὁ[j] δὲ τῆς οὐρανίας πρῶτον[k] μὲν οὐ μετεχούσης θήλεος ἀλλ' ἄῤῥενος μόνον—καὶ ἔστιν οὗτος ὁ τῶν παίδων ἔρως—, ἔπειτα[l] πρεσβυτέρας, ὕβρεως ἀμοίρου. ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄῤῥεν τρέπονται οἱ ἐκ τούτου τοῦ[m] ἔρωτος ἔπιπνοι,[n] τὸ φύσει ἐῤῥωμενέστερον καὶ νοῦν μᾶλλον
II. ii. 387. ἔχον[o] ἀγαπῶντες. [§. 9.] Καί τις ἂν γνοίη καὶ ἐν[p] αὐτῇ τῇ παιδεραστίᾳ τοὺς[q] εἰλικρινῶς ὑπὸ τούτου τοῦ ἔρωτος ὡρμημένους. οὐ γὰρ ἐρῶσι παίδων, ἀλλ' ἢ[r] ἐπειδὰν ἤδη ἄρχωνται νοῦν ἴσχειν· τοῦτο δὲ πλησιάζει τῷ γενειάσκειν.[s] παρεσκευασμένοι γάρ, οἶμαι, εἰσὶν οἱ ἐντεῦθεν ἀρχόμενοι ἐρᾷν ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνεσόμενοι καὶ κοινῇ συμβιωσόμενοι,[t] ἀλλ' οὐκ ἐξαπατήσαντες, ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέον, καταγελάσαντες οἰχήσεσθαι ἐπ' ἄλλον ἀποτρέχοντες. χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι μὴ ἐρᾷν παίδων, ἵνα μὴ εἰς

Kp.—[h] καὶ om Fn.—[i] ἄρεος n.—[j] οὐ Γ.—[k] πρῶτον...καὶ et mox.—[l] ἔπειτα...ἀμοίρου in mg rc Ξ.—[m] τοῦ om ς.—[n] ἐπίπονοι Υ.—[o] ἔχον μᾶλλον ΞΥ.—[p] ἐπ' K.—[q] τοὺς om D Kp.—[r] ἢ libris deest.—[s] γένει ἀσκεῖν EFruwnr, γενιάσκειν b.—[t] ξυμβ. s.—[u] ἀνα-

καὶ ἔστιν—ἔρως] Hæc Wolfio et Schützio spuria videbantur; sed, ni fallor, apposite interjecta sunt, quo genuinus amor significetur; ea vero, quæ sequuntur: *ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄῤῥεν—ἀγαπῶντες* superius: *ἔστιν οὗτος ὁ τῶν παίδων ἔρως* simulque ejus præstantiam uberius exponunt. Accedit, quod etiam in vulgivagi Amoris descriptione supra legimus: *καὶ οὗτός ἐστιν, ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν.* Ast.

ἀμοίρου]. Bast. malebat *ἄμοιρος*, quod Ficinus videtur confirmare; sed *ὁ δὲ, τῆς οὐρανίας—ἀγαπῶντες*, quæ per se exhiberi debebant, propterea quod Amorem cœlestem, vulgivagi in superioribus adumbrati contrarium, describunt, variandæ orationis gratia præcedentibus: *ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς θεοῦ ν.* cet. annexa sunt. Hinc recte habet *ἀμοίρου*. Ast.

ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος] Sic Codd. Vind. Editiones vetustiores articulo carent. Ast.

ἔπιπνοι] Hesychius: *Ἔπιπνοι· οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι.* Fisch.

§. 9. *ἀλλ' ἐπειδὰν*] Steph. 'Vel ἀλλ' ἢ ἐπειδὰν legendum, vel ἀλλὰ pro ἀλλ' ἢ accipiendum, videtur: ut *παίδων* appellatio extendatur longius, sicut in nomine ex ea composito, quo usus modo est.' Recte. nam particula ἀλλὰ, post negationem, sæpe simpliciter ponitur, ita, ut idem valeat, quod *εἰ μὴ, ἐὰν μή*. Fisch.

τοῦτο δὲ πλησιάζει τ. γενειάσκειν] Hæc quoque Schützio supposititia visa sunt, male; egregie enim depingunt Pausaniæ indolem, in his rebus fere putidam. Ast.

ἀλλ' οὐκ, ἐξαπατήσαντες κ. τ. λ.] Quæ conjuncta esse debent, distracta, disjungenda vero connexa hic deprehendimus. Verba sic construenda sunt: *ἀλλ' οὐκ* (int. *παρεσκευασμένοι εἰσὶν*) *καταγελάσαντες οἰχήσεσθαι, ἐπ' ἄλλον ἀποτρέχοντες, ἐξαπατήσαντες, ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέον*, h. e. *non ita comparati sunt, ut læti* (s. *ridentes*) *aufugiant, ad alium se convertentes, postquam puerum*, (*imprudentem* s. *insipientem eum ἐν ἀφροσύνῃ*) *utpote adhuc juvenem capientes, deceperunt.* Ast.

ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο·[u] τὸ γὰρ τῶν παίδων τέλος ἄδηλον οἷ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος. οἱ μὲν οὖν ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὑτοῖς ἑκόντες τίθενται, χρῆν[v] δὲ καὶ τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστὰς προσαναγκάζειν τὸ τοιοῦτον,[w] ὥς περ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν προσαναγκάζομεν αὐτοὺς καθ' ὅσον δυ- III. 182.
νάμεθα μὴ ἐρᾶν. οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ καὶ τὸ ὄνειδος πεποιηκότες, ὥς τέ τινας[x] τολμᾷν λέγειν ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. λέγουσι δὲ[y] εἰς τούτους ἀποβλέποντες, ὁρῶν-

λίσκοιτο DK𝔭.—[v] χρῆν 𝔄ΔΞΥΔKϖ𝔭 : χρὴ *ς.—[w] τῶν τοιούτων ΞΥ.—[x] τινας 𝔄ΓΔ

χρῆν δὲ—καὶ σώματος] Hic locus extat apud Stobæum Ecl. Eth. 50. p. 358. Fisch.

ἀνηλίσκετο] Par. et Vind. 126. *ἀναλίσκοιτο*, quod citerioris Græcitatis proprium est. V. Markland. ad Lys. Orat. p. 43. t. v. ed. Reisk. Bast. ad Symp. p. 111. Fischer. ad Crit. p. 129. Hermann. ad Viger. p. 805. sq. Schäfer. Melet. Crit. p. 121. Quod sibi voluerit Marklandus l. l. *παῖδας* pro *παίδων* reponens, non perspicio. Ast.

κακίας καὶ ἀρετῆς] Stobæus pro *καὶ* exhibet *ἤ*; sed *καὶ* propter sequens *ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος* rectius videtur esse ex ingenio Pausaniæ, qui ejusmodi lusibus delectatur. Ast.

χρῆν δὲ καὶ τούτους] *χρῆν* suppeditarunt Vind. 21. et 126. pro *χρή*, quod per se quidem non damnarem, sed in Pausaniæ oratione minus rectum videtur esse, quam repetitum illud *χρῆν δὲ καί*. Ast.

τὸ τοιοῦτον] Steph. 'Legitur etiam *τὸν τοιοῦτον*, ut referatur ad *νόμον*, et subaud. *τὸν τοιοῦτον νόμον ἑαυτοῖς τίθεσθαι*. Alioqui cum *τὸ τοιοῦτον* subaudiri posset brevius *ποιεῖν*.' Mihi vero hæc crisis non placet: nam vera lectio videtur esse *τὸ τοιοῦτο*, ita ut hoc vocabulum referatur ad ipsam rem, et casus ejus pendeat simpliciter a verbo *προσαναγκάζειν*. In Bas. 2. legitur *τῶν τοιούτων*· e qua scriptura Stephanus sponte videtur confinxisse lectionem *τὸν τοιοῦτον*. At *τῶν τοιούτων* quo referri, aut unde pendere, possit, non reperio. Ficinum quidem legisse *τὸν τοιοῦτον* certum puto, et id retulisse ad *νόμον*. vertit enim, *Oportet quoque eidem legi vulgares illos amatores, adhibita necessitate, subjicere*. Fisch.

τὸ τοιοῦτον] Bas. 2. et Vind. 21. exhibent *τῶν τοιούτων*, quod Wolfius, de loquendi ratione *προσαναγκάζειν τινά τι* male dubitans, recepit, *μὴ ἐρᾶν* huc referens; eumque Schleiermacher secutus est. Sed primum *προσαναγκάζειν* et *ἀναγκάζειν τινά τι* ex usu Græcorum inprimisque Platonis esse, jam Bastius p. 112. et Heind. ad Phædr. p. 235. docuerunt; deinde *τὸ τοιοῦτον* e quo Wolfium sensum extorquere non potuisse admodum miror, superiora *χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, μὴ ἐρᾶν παίδων* respicere, eo facilius intellectu est, quum proxime præcedat: *οἱ μὲν ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὑτοῖς ἑκόντες τίθενται*. *Τῶν τοιούτων* autem posito, scabrities Platoni infertur pæne intolerabilis. Verba enim *ὥσπερ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν προσαναγκάζομεν αὐτοὺς, καθόσον δυνάμεθα, μὴ ἐρᾶν* plenam orationem efficere ideoque per se posita esse, sensus docet. Alia esset ratio, si solummodo legeremus: *ὥσπερ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν, μὴ ἐρᾶν*; tunc enim verba *ὥσπερ τ. γυναικῶν* essent interposita et *μὴ ἐρᾶν* recte ad prius *τῶν τοιούτων* trahi posset. Ast.

τινὰ] F. *τινάς*. Sequitur enim idem numerus, et Ficinus non dubium est, quin ita legerit: vertit enim, *Nam hi sunt, qui occasionem conviciis, et quorundam sententiæ, præbuerunt, qui amatori obsequi turpe dicunt*. Fisch.

τινὰ] Voce *τινὰ* Lysiam oratorem respici, jam ad Platonis Phædrum p. 36. conjeci. In universum quoque *τὶς* est *nonnemo*. Vid. Heinrich. ad Musæum p. 67. Quapropter supersedere possumus Fischeri conjectura *τινὰς* proponentis, quamvis Codd. Vind. omnibus comprobetur. Ast.

χαρίζεσθαι] Timæus: *Χαρίζεσθαι· κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί· ἰδίως δὲ, ἐπὶ ἀφροδισίων*. Fisch.

II. ii. 388. τες αὐτῶν τὴν ἀκαιρίαν καὶ ἀδικίαν, ἐπεὶ οὐ δή που κοσμίως γε[z] καὶ νομίμως ὁτιοῦν[a] πρᾶγμα[b] πραττόμενον ψόγον ἂν δικαίως φέροι. Καὶ[c] δὴ καὶ ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοῆσαι ῥάδιος· ἁπλῶς γὰρ ὥρισται· ὁ δ' ἐνθάδε καὶ ὁ[d] ἐν Λακεδαίμονι[e] ποικίλος. ἐν Ἤλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς,[f] καὶ οὗ[g] μὴ σοφοὶ[h] λέγειν, ἁπλῶς νενομοθέτηται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς, καὶ οὐκ ἄν τις εἴποι οὔτε νέος οὔτε παλαιὸς ὡς αἰσχρόν, ἵνα, οἶμαι, μὴ πράγματ' ἔχωσι λόγῳ πειρώμενοι πείθειν τοὺς νέους, ἅτε ἀδύνατοι λέγειν· τῆς δὲ Ἰωνίας καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ αἰσχρὸν νενόμισται, ὅσοι ὑπὸ βαρβάροις οἰκοῦσι. τοῖς γὰρ βαρβάροις διὰ τὰς τυραννίδας αἰσχρὸν τοῦτό γε, καὶ ἥ γε φιλοσοφία καὶ ἡ φιλογυμναστία.[i] οὐ γάρ, οἶμαι, ξυμφέρει[j] τοῖς ἄρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνεσθαι[k] τῶν ἀρχομένων,[l] οὐδὲ φιλίας ἰσχυρὰς καὶ

ΞΥDKrώnprt : τινα *ς.—[y] δ' w.—[z] γε 𝔄ΓΔΕFruwnrꞩt : τε *ς.—[a] οὗ οὖν Δw.—[b] πρᾶγμα om 𝔄ΥDKrwprt.—[c] καὶ ante ὁ om F.—[d] alterum ὁ om 𝔄ΞΥDKrwpr et pr Δt.—[e] κακοδαίμονι n.—[f] βιωτοῖς EF.—[g] οὐ Δ.—[h] σοφὸν Fꞩ.—[i] γε φιλογυμναστία καὶ ἡ φιλοσοφία r et (qui cum EKpꞩ φιλογυμνασία habet) r.—[j] ξ. DKp.—[k] ἐπιγίγνεσθαι ꞩ.—[l] τῶν ἀρχομένων (οῖς … οις superscr.) Υ, τοῖς ἀρχομένοις Ξ.—[m] ἡ om rς.—[n] γιγνο-

πρᾶγμα] πρᾶγμα omittunt Vind. et Par. haud male; quanquam confirmatur superioribus πρᾶξις πραττομένη, ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ. Ast.

δικαίως] Ald. δικαίος. mox Bas. 1. 2. ἔχουσι. male. Fisch.

ὁ ἐν Λακεδαίμονι] Cf. Xenoph. Sympos. viii. 35. ubi cf. Schneid. Maxim. Tyr. Diss. xxvi. 8. p. 217. ubi v. Davis. p. 598. Reliqua citavit Wolfius ad h. l. Ast.

τῆς δὲ Ἰωνίας] Steph. 'Hoc ordine collocata fuisse verba suspicor, τῆς δὲ Ἰωνίας πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι αἰσχρὸν etc. alioqui, ut habeat ille genitivus, unde pendeat, scribendum fuerit, ἐπὶ δὲ τῆς Ἰωνίας· ante ὅσοι autem subaudiri ἐκείνοις, vel παρ' ἐκείνων, sive ὑπ' ἐκείνων.' Ego vero πολλαχοῦ loco non movendum esse censeo, quum et sic ab eo genitivus τῆς Ἰωνίας recte pendeat, et ὅσοι cohærere arbitror cum ἄλλοθι (Bas. 1. 2. ἄλλοτι. male): quod sane idem est quod παρ' ἄλλοις. Fisch.

τοῖς δὲ Ἰωνίας] Vulgo, τῆς δὲ Ἰωνίας cet. Corruptum esse locum cum Sydenhamio judicat Wolfius. Bastius τῆς Ἰωνίας absolute positum esse, ante ἄλλοθι πολλαχοῦ vero ἐν ἄλλοις excidisse arbitratur. Lenissima, ni fallimur, mutatione locum sanavimus, scribentes τοῖς pro τῆς. Οἱ (int. ἐκ) Ἰωνίας sunt Iones. Ellipsis hæc est imprimis Tragicis familiaris. Sic Eurip. Orest. 887. ὃς ἂν δύνηται πόλεος. Troad. 859. τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶσδε γᾶς πόσιν. Cf. Porson. ad Eurip. Orest. p. 150. Schäfer. ad Bos. de ellips. Gr. p. 691. sq. Similiter Constantin. Porphyrog. de Imag. Christ. Edessen. p. 89. ἐν ἀμηχανίᾳ οὖν καὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀπογνώσει οἱ τῆς πόλεως καταστάντες. Et p. 96. οἱ τῆς Ἐδέσσης. (Vid. Schœttg. ad Lamb. Bos. p. 339. sq. ed. Schæf.) Thierschius p. 45. legendum conjecit, τῇ δὲ Ἰωνίᾳ, intellecta præpositione. In sequentibus pro τοῦτό γε cum Bas. 1. et 2. scripsi τουτί γε. Ast.

τῶν ἀρχομένων] Steph. 'γρ. τοῖς ἀρχομένοις' quæ est Bas. 2. lectio non inepta. Fisch.

τοῖς ἀρχομένοις] E Vind. 21. et Bas. 2. rescripsimus pro τῶν ἀρχομένων. Ceterum cf. Athen. xiii. p. 602. A. Ast.

κοινωνίας, ὃ δὴ μάλιστα φιλεῖ τά τε ἄλλα πάντα καὶ ὁ
ἔρως ἐμποιεῖν. ἔργῳ δὲ τοῦτο ἔμαθον καὶ οἱ ἐνθάδε τύραννοι·
ὁ γὰρ Ἀριστογείτονος ἔρως καὶ ἡ[m] Ἁρμοδίου φιλία βέ-
βαιος γενομένη[n] κατέλυσεν αὐτῶν τὴν ἀρχήν. [§. 10.]
Οὕτως, οὗ μὲν αἰσχρὸν ἐτέθη χαρίζεσθαι ἐρασταῖς, κακίᾳ II. ii. 389.
τῶν θεμένων[o] κεῖται, τῶν μὲν ἀρχόντων πλεονεξίᾳ, τῶν δὲ
ἀρχομένων ἀνανδρίᾳ· οὗ δὲ καλὸν ἁπλῶς ἐνομίσθη, διὰ τὴν
τῶν θεμένων[p] τῆς ψυχῆς ἀργίαν. ἐνθάδε δὲ[q] πολὺ τούτων[r]
κάλλιον[s] νενομοθέτηται, καὶ ὅ περ εἶπον, οὐ ῥᾴδιον κατα-
νοῆσαι. ἐνθυμηθέντι[t] γὰρ ὅτι λέγεται κάλλιον τὸ φανερῶς
ἐρᾷν[u] τοῦ λάθρᾳ, καὶ μάλιστα τῶν γενναιοτάτων καὶ ἀρί-
στων, κἂν[v] αἰσχίους ἄλλων ὦσι, καὶ ὅτι[w] αὖ[x] ἡ παρακέλ-
ευσις τῷ ἐρῶντι παρὰ πάντων θαυμαστή, οὐχ ὥς τι αἰ-
σχρὸν ποιοῦντι, καὶ ἑλόντι τε[y] καλὸν δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ
ἑλόντι αἰσχρόν, καὶ πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖν ἑλεῖν ἐξουσίαν ὁ νό-
μος δέδωκε τῷ ἐραστῇ θαυμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαιν-
εῖσθαι, ἃ εἴ[z] τις τολμῴη[a] ποιεῖν ἄλλ' ὁτιοῦν διώκων καὶ
βουλόμενος διαπράξασθαι πλὴν τοῦτο, [φιλοσοφίας] τὰ III. 183.
μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὀνείδη. εἰ γὰρ ἢ χρήματα βουλόμε-

ένων ένων
μένη n.—[o] θεμάτων Eϐ.—[p] θεμάτων Eϐ, θεμάτων F.—[q] δὲ om 𝔄ΔDEFKwnprϐt.—[r] τι τῶν DK.—[s] καλῶν DK.—[t] ἐνεθυμήθην DKp.—[u] ὁρᾶν pr r.—[v] κἂν 𝔄ΞΥDKwp : καὶ ἂν *ς.—[w] ὅτι καὶ Γ.—[x] ἂν w.—[y] τε om 𝔄ΔΥDKp et pr u.—[z] αἰεί 𝔄Δ, ἂν εἴ

τά τε ἄλλα πάντα] Schleiermacher conj. *τά τε ἄλλα ταῦτα* (int. *φιλοσοφία καὶ φιλογυμναστία*). Sed Græce loquendi ratio postulat, ut verba sic explicemus: *ὃ δὴ τά τε ἄλλα πάντα καὶ μάλιστα ὁ ἔρως ἐμποιεῖν φιλεῖ*, h. e. præ ceteris omnibus, quæ hoc efficiunt, maxime amor illud efficit. Ast.

Ἁρμοδίου] Ald. *ἡμοδίου* e quo in Bas. 1. 2. factum est *Ἡρμοδίου* uti Fic. quoque scriptum suis in libris reperisse videtur, quum versio ejus habeat, *Hermodii*. Sed verum hominis nomen fuit *Ἁρμόδιος*. De Aristogitone et Harmodio, tyrannicidis, legendus est Meursius in Pisistrato §. 13. s. qui locos scriptorum utriusque linguæ magna diligentia congessit. Fisch.

καὶ ἡ Ἁρμοδίου φιλία] Articulum *ἡ* e Vind. 21. et 126. recepi. De re ipsa vid. Interpp. ad Thucyd. vi. 54. Valckenar. ad Herodot. p. 398. Ilgen. ad Scol. p. 47. Ast.

§. 10. *ἐνθυμηθέντι γὰρ*] Vind. 126. Par. *ἐνεθυμήθην*, margini cod. 54. adscriptum legitur *ἐνεθυμήθη*. Sed sana esse verba, interpretes jam recte monuerunt. Interrupta est enim orationis cohærentia verbis interpositis: *εἰ γὰρ ἢ χρήματα—ὁ ἐνθάδε*; tunc verba *ταύτῃ μὲν οὖν οἰηθείη ἄν τις* cet. apodosin efficiunt pro, *δοκοίη ἂν* (respectu ad prius *ἐνθυμηθέντι*) *πάγκαλον νομίζεσθαι* cet. Ast.

πρὸς τῷ ἐπιχειρεῖν] Scripsi pro *πρὸς τὸ*, quod vitium interpretes latere potuisse, admodum miror. Fischerus ad Weller. t. iv. p. 255. *πρὸς* cum accusativo hac significatione constructum male defendere conatur. Ast.

φιλοσοφίας τὰ μέγιστα] Schleiermachero suspecta est vox *φιλοσοφίας*. Equidem suspicor, hoc quoque, sicuti plurima in his orationibus amatoriis, philosophi vel oratoris cujusdam scriptum vel dictum respicere. Scilicet sophistica illa et

νος παρά του λαβεῖν ἢ ἀρχὴν ἄρξαι ἢ τιν' ἄλλην δύναμιν ἐθέλοι[b] ποιεῖν οἷά περ οἱ ἐρασταὶ πρὸς τὰ παιδικά, ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι, καὶ ὅρκους ὀμνύντες,[c] καὶ κοιμήσεις ἐπὶ θύραις, καὶ ἐθέλοντες[d] δουλείας[e] δουλεύειν οἵας οὐδ' ἂν δοῦλος οὐδείς, ἐμποδίζοιτο[f] ἂν μὴ
ST. ii. 390. πράττειν οὕτω τὴν πρᾶξιν καὶ ὑπὸ φίλων καὶ ὑπὸ ἐχθρῶν, τῶν μὲν ὀνειδιζόντων κολακείας[g] καὶ ἀνελευθερίας,[h] τῶν[i] δὲ νουθετούντων καὶ αἰσχυνομένων ὑπὲρ αὐτῶν· τῷ δ' ἐρῶντι[j] πάντα ταῦτα[k] ποιοῦντι χάρις ἔπεστι,[l] καὶ δέδοται[m] ὑπὸ τοῦ νόμου ἄνευ ὀνείδους πράττειν, ὡς πάγκαλόν τι[n] πρᾶγμα διαπραττομένου.[o] ὃ δὲ δεινότατον, ὥς[p] γε[q] λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ[r] συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τὸν ὅρκον·[s] ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι. οὕτω καὶ οἱ[t] θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι, ὡς ὁ νόμος φησὶν ὁ ἐνθάδε. ταύτῃ[u] μὲν οὖν οἰηθείη

DK𝔭.—[a] τολμῶ pr Ξ, τολμῶν EF𝔫.—[b] ἐθέλοι 𝔄ΔΥDF*w*: ἐθέλει *ς.—[c] ὀμνύοντες Υ.—[d] ἐθέλοντες 𝔄ΓΔΥDEFK*ruw*𝔫𝔭𝔯𝔰𝔱: ἐθελοντὰς ς.—[e] δουλείας om Δ*w*.—[f] ἐμποδίζοιτ' 𝔫.—[g] κολακείαν Ξ[s].—[h] ἀνελευθερείας Δ, ἀνελευθερίαν Ξ[s].—[i] τῶν...αὐτῶν in mg rc F.—[j] ἐρωτῶντι K.—[k] πάντα ταῦτα 𝔄ΔΞΥDK*w*𝔭: ταῦτα πάντα *ς.—[l] ἔπεσται Δ, ἕπεται 𝔄*w*.—[m] δίδοται F*w*.—[n] γε Γ.—[o] διαπραττομένου 𝔄ΓΔDEFK*ruw*𝔫𝔭𝔯𝔰𝔱: διαπραττομένῳ *ς.—[p] ὥς...συγγνώμη om F.—[q] γε om K𝔭.—[r] μόνον DK𝔭 et corr 𝔖.—[s] τὸν ὅρκον ΔΞΥDK*w*𝔭, τῶν ὅρκον 𝔄: τῶν ὅρκων *ς.—[t] utrumque

rhetorica ætate philosophia censebatur vulgo iis, quæ ad vitam non solum bene atque honeste agendam, sed inani quoque virtutis ac probitatis specie fucandam facere viderentur. AST.

ἐθελονταὶ καὶ] Editi libri habent καὶ ἐθελοντάς, Vind. ἐθέλοντες, solemni permutatione (v. Sturz. Lexic. Xenoph. vol. ii. p. 22.) Infinitivus δουλεύειν efflagitat participium vel adjectivum loco participii positum: vel ἐθέλοντες, h. e. *cupidi, studiosi* (v. Heind. ad Theæt. §. 4. p. 143. D. ἐθέλειν enim sæpenumero est *exoptare, cupere*, v. Dorvill. ad Charit. p. 541. Observatt. nostr. in Pindar. Olymp. in Beck. Comment. Societ. Philol. Lips. v. ii. pt. i. p. 19.) vel ἐθελονταὶ (int. ὄντες). Vind. lectionem ἐθέλοντες nunc quidem præferrem. Vulgaris lectio tolerari nequit. Namque si ad ἐθέλει infinitivum δουλεύειν referres, mirum in modum turbaretur orationis perspicuitas. Καὶ, quod, vocis ἐθελονταὶ mutationibus affectum, ante ἐθελονταὶ vel ἐθέλοντες positum erat, orationis nexu postulante subjeci. Ceterum ad vocem κοιμήσεις e verbo sequente δουλεύειν aliud simile eruendum esse, vix est ut moneam. De re ipsa vid. Wolfii. not. AST.

κολακ. καὶ ἀνελευθ.] Bas. 2. κολακείαν καὶ ἀνελευθερίαν. At alter numerus recte habet, quem Ficinus quoque reddidit, *Illi adulationes servilesque assentationes vituperabunt.* mox νουθετ. sine particula καὶ Bas. 2. male. FISCH.

ὃ δὲ—φησὶν ὁ ἐνθάδε] Hic locus extat in Eclogis Ethicis Stobæi c. 61. p. 393. Legitur ibi ξυγγνώμη—τὸν ὅρκον. FISCH.

τῶν ὅρκων] Vind. 21. 126. et Cyrillus contra Julian. vi. p. 187. C. τὸν ὅρκον, quod placet; accusativus enim cum verbo ἐκβαίνειν solet conjungi. Sic Rep. i. 20. (ubi e cod. Venet. τούτου pro τοῦτο sine causa reposui). iii. 14. Politic. p. 174. ed. Fisch. Aristot. Politic. iv. 11. Stob. Eclog. Phys. t. i. p. 410. al. De re ipsa cf. præter eos, quos Wolfius laudavit, Jacobs. ad Anthol. Gr. t. i. p. 261. AST.

ὅρκον] STEPH. 'Post ὅρκον videri po-

ἄν τις πάγκαλον νομίζεσθαι ἐν τῇδε τῇ πόλει[v] καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ τὸ φίλους γίγνεσθαι τοῖς ἐρασταῖς. [§. 11.] Ἐπειδὰν δὲ παιδαγωγοὺς ἐπιστήσαντες οἱ πατέρες τοῖς ἐρωμένοις μὴ ἐῶσι διαλέγεσθαι τοῖς ἐρασταῖς, καὶ τῷ παιδαγωγῷ ταῦτα προστεταγμένα[w] ᾖ,[x] ἡλικιῶται δὲ καὶ ἑταῖροι[y] ὀνειδίζωσιν,[z] ἐάν τι ὁρῶσι τοιοῦτο[a] γιγνόμενον, καὶ τοὺς ὀνειδίζοντας αὖ οἱ πρεσβύτεροι μὴ διακωλύωσι μηδὲ λοιδορῶσιν ὡς οὐκ ὀρθῶς λέγοντας,[b] εἰς δὲ[c] ταῦτά τις αὖ βλέψας[d] ἡγήσαιτ' ἂν πάλιν αἴσχιστον τὸ τοιοῦτον ἐνθάδε νομίζεσθαι. τὸ δέ, οἶμαι, ὧδ' ἔχει· οὐχ ἁπλοῦν ἐστίν, ὅ περ ἐξ

οἱ om ΞΥrt.—[u] ταύτην Eun.—[v] τῇ πόλει τῇδε Ξ.—[w] ταῦτ' εἴη προστ. Υ et corr Ξ.—[x] οἱ 𝔄ΔΞΥDK, ᾖ οἱ p.—[y] ἑταῖροι Astius : libri ἕτεροι.—[z] ὀνειδίζουσιν r : ὀνειδ. ...τοὺς om w.—[a] τοιοῦτον DKp.—[b] λέγοντας ὡς οὐκ ὀρθῶς Γ.—[c] δὲ 𝔄ΓΔΥDEKuw nprt : δὴ *s.—[d] ἐμβλέψας DKp. ἂν βλέψας Υ.—[e] οὔτ' αὐτὸ καλὸν Γ.—[f] εἶναι om DKp.—[g] οὔτ' αὐτὸ F, καὶ αὐτὸ Γ.—[h] οὔτ' w.—[i] αἰσχρῶς μὲν 𝔄ΓΥDEKruwnprst :

test aliquid deesse. Quidam *ἐμποίνιμον* desiderari existimarunt. Ficinus, *Venereum jusjurandum nihil valere.* Nihil autem addendo, intelligendum esset, *ὅρκον οὐκ εἶναι ἐν τοῖς ἀφροδισίοις*, vel *τοῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια.*' At non opus esse arbitror his ambagibus. Immo *οὐ* conjungendum est cum *φασὶν*, ita ut *οὔ φασιν* sit *negant : ὅρκος ἀφροδίσιος* est *jusjurandum, quod dat, vel dedit, amator :* et *εἶναι* declarat *valere*, ut Ficinus et Cornarius recte acceperunt. Itaque sensus est, *Amatorem jurejurando teneri negant.* Fisch.

καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι] Cyrill. l. l. *καὶ θεοὶ καὶ ἄνθρωποι.* Et paullo post: *πᾶσαν πεποιήκασι ἐξουσίαν.* Ast.

§. 11. *ἑταῖροι*] Pro *ἕτεροι* scripsi e Ficino, ut qui verterit, *socii.* Idem proposuit Heind. ad Phædr. p. 210. Nihil frequentius harum vocum permutatione. Ast.

ὧδ'—ἁπλοῦν] Bas. 2. *ὧδ' ἁπλοῦν*, omissis verbis *ἔχει οὐχ.* Ficinus vertit, *Quapropter ita hoc habere se arbitror, ut ipsum secundum se, sicut principio dictum est, neque honestum sit neque turpe. Neque enim simplex est, sed recte factum honestum, contra, turpe.* Fisch.

εἶναι] Infinitivo *εἶναι* hic locus non videtur opus habere : in quo parenthesi sunt includenda ista *ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέχθη.* Is autem cujus hic mentionem facit locus, ubi nimirum illud dixit, extat in fine p. 180. et in principio p. 181. ibi enim legimus, *πᾶσα γὰρ πρᾶξις ὧδ' ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη, οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρά.* Unde (quemadmodum modo dixi) participium *πραττομένη* abesse debere existimo : nec certe a Ficino agnoscitur : ac quum *πρᾶξις* quodammodo includat in se *πραττομένη*, non immerito quis supervacaneum esse dixerit, meo quidem judicio. Ad alterum autem locum quod attinet, qui est in p. 183. in eo Fic. legit, *οὐ γὰρ ἁπλοῦν ἐστιν.* ponitque verba hæc, ante ista, *ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον.* Steph.

οὐχ ἁπλοῦν ἐστὶν] Cod. Par. et Bas. 2. omittunt *ὧδ' ἁπλοῦν* : Bastius *οὐχ* ante *ἁπλοῦν* expungi volebat, et Schleiermacher ita vertit, ac si legisset : *οὐχ ἁπλῶς οὔτε καλόν ἐστι* cet. Sana esse hæc verba existimo, ita vero interpretanda, *non simplex et absolutum est* (*ἁπλοῦν* est *simplex et absolutum*, quod sine ulla exceptione ac conditione valet, ut creberrime apud Platonem legitur), *quod* (h. e. *sicuti*) *ab initio dictum est per se neque pulchrum, neque turpe.* Verba *ὅπερ—ἐλέχθη οὔτε καλὸν* cet. explicationi præcedentium : *οὐχ ἁπλοῦν ἐστὶν* inserviunt. *Εἶναι* vero sic solet verbis dicendi et appellandi non solum abundanter, sed etiam ita conjungi, ut modi fere finiti partes agat. Cf. quæ Reizius ad Viger. p. 737. sq. de hoc genere disputavit. Itaque *εἶναι*, si sensum spectas, pro *ἐστὶν* positum est, ratio vero grammatica e verbo *ἐλέχθη* pendere jubet. Ast.

ἀρχῆς ἐλέχθη, οὔτε καλὸν[e] εἶναι[f] αὐτὸ[g] καθ' αὑτὸ οὔτε[h]
II. ii. 391. αἰσχρόν, ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον καλόν, αἰσχρῶς δὲ
αἰσχρόν. αἰσχρῶς μὲν[i] οὖν ἐστὶ πονηρῷ τε καὶ πονηρῶς
χαρίζεσθαι, καλῶς[j] δὲ χρηστῷ[k] τε καὶ καλῶς. πονηρὸς δ'
ἐστιν ἐκεῖνος ὁ ἐραστὴς ὁ πάνδημος, ὁ τοῦ σώματος μᾶλλον
ἢ τῆς[l] ψυχῆς ἐρῶν. καὶ[m] γὰρ οὐδὲ μόνιμός ἐστιν, ἅτε οὐδὲ[n]
μονίμου ἐρῶν πράγματος·[o] ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄν-
θει λήγοντι, οὗ περ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος, πολλοὺς
λόγους[p] καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας. ὁ δὲ τοῦ ἤθους
χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντα-
III. 184. κείς. τούτους δὴ βούλεται ὁ ἡμέτερος νόμος[q] εὖ καὶ καλῶς
βασανίζειν, καὶ τοῖς μὲν χαρίσασθαι,[r] τοὺς δὲ διαφεύγειν.
διὰ ταῦτα οὖν τοῖς[s] μὲν διώκειν παρακελεύεται, τοῖς[t] δὲ
φεύγειν, ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων ποτέρων[u] ποτέ[v] ἐστιν ὁ
ἐρῶν καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος. οὕτω[w] δὴ[x] ὑπὸ ταύτης τῆς αἰ-
τίας πρῶτον μὲν τὸ ἁλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχρὸν νενόμισται,[y]
ἵνα χρόνος ἐγγένηται, ὃς δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασα-
νίζειν· ἔπειτα τὸ ὑπὸ χρημάτων[z] καὶ ὑπὸ πολιτικῶν δυνά-
μεων ἁλῶναι αἰσχρόν, ἐάν τε[a] κακῶς πάσχων πτήξῃ καὶ
μὴ καρτερήσῃ, ἄν τ' εὐεργετούμενος[b] εἰς χρήματα ἢ εἰς[c]
διαπράξεις πολιτικὰς μὴ καταφρονήσῃ. οὐδὲν[d] γὰρ δοκεῖ
II. ii. 392. τούτων οὔτε βέβαιον οὔτε μόνιμον εἶναι, χωρὶς τοῦ μηδὲ
πεφυκέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν φιλίαν. [§. 12.] Μία

αἰσχρὸν μὲν *ς.—[j] καλῶς DKp : καλὸν *ς.—[k] χρηστόν pr r.—[l] ἢ τῆς ψυχῆς ἐρῶν 𝔄ΔΞΥDKp : ἐρῶν ἢ τῆς ψυχῆς *ς.—[m] οὐ n : καὶ...μονίμου om ɯ.—[n] οὐ 𝔄Γr.—
ν μ
[o] πράγματος ἐρῶν Γ.—[p] πολλοὺς λόγους om p.—[q] λόγος rr.—[r] χαρίζεσθαι ΞΥD Kp.—[s] τοὺς DKp et corr Γ.—[t] τοὺς ΓDKp.—[u] ποτέρω Δ.—[v] ποτ' ɯ.—[w] οὔτε, in mg posito ὅτε, F.—[x] δὴ καὶ Γrr.—[y] νενόμικεν rr.—[z] διὰ χρ. F.—[a] περ DKp.—[b] ἀντευεργετούμενος ΥΕn, ἐάν τ' εὐεργετούμενος r.—[c] ἢ καὶ εἰς ΞΥ.—[d] οὐδενὸς F.

αἰσχρὸν] Par. Vind. Ald. Bas. 1. αἰσχρῶς. Similiter mox pro καλὸν Par. exhibet καλῶς. Ast.

ἄνθει λήγοντι] Cf. Phædr. 294. Alcibiad. i. p. 112. Xenoph. Symp. viii. 14. Heusd. Spec. Crit. in Platon. p. 114. Sydenhamius conj. ἅμα γὰρ—ἄνθει, λήγοντος οὗπερ ἤρα. Cf. Thiersch. p. 46. Ast.

ἀποπτάμενος] Hesychius: Ἀποπτάμενος· ἀποπτάς. Imitatus enim Plato videtur locum Homeri Il. B. 71. Ὤιχετ' ἀποπτάμενος. Fisch.

πολλοὺς λόγους] Absunt hæc verba a Par. et Vind. 126. Ast.

διὰ ταῦτα οὖν] Par. τοὺς μὲν—τοὺς δὲ, ut Vind. 126. Schutzius hanc totam orationem διὰ ταῦτα—ὁ ἐρώμενος, utpote ex repetitione præcedentium a librario profectam, exterminandam esse censet, Bastius vero τοὺς μὲν et τοὺς δὲ probans verba καὶ ποτέρων pro spuriis habet. Utrumque est procul vero. Τοῖς μὲν respicit amatores, τοῖς δὲ vero pueros. Itaque repetitionis suspicio nulla est. Ast.

ἢ εἰς] Vind. 21. ἢ καὶ εἰς. Ast.

δὴ[e] λείπεται τῷ ἡμετέρῳ νόμῳ ὁδός, εἰ μέλλει καλῶς χαριεῖσθαι ἐραστῇ παιδικά. ἔστι γὰρ ἡμῖν νόμος, ὥσπερ[f] ἐπὶ τοῖς ἐρασταῖς ἣν δουλεύειν[g] ἐθέλοντα ἡντινοῦν δουλείαν παιδικοῖς μὴ κολακείαν εἶναι μηδὲ ἐπονείδιστον, οὕτω δὴ καὶ ἄλλη[h] μία[i] μόνη[j] δουλεία ἑκούσιος λείπεται οὐκ[k] ἐπονείδιστος· αὕτη δέ[l] ἐστιν ἡ περὶ τὴν ἀρετήν. νενόμισται γὰρ δὴ ἡμῖν,[m] ἐάν τις ἐθέλῃ τινὰ θεραπεύειν ἡγούμενος δι'[n] ἐκεῖνον[o] ἀμείνων ἔσεσθαι ἢ κατὰ σοφίαν τινὰ ἢ κατὰ[p] ἄλλο ὁτιοῦν μέρος ἀρετῆς, αὕτη αὖ[q] ἡ ἐθελοδουλεία[r] οὐκ αἰσχρὰ εἶναι οὐδὲ κολακεία. δεῖ δὴ τὼ νόμω τούτω ξυμβαλεῖν[s] εἰς ταὐτό, τόν τε περὶ τὴν παιδεραστίαν καὶ τὸν περὶ τὴν φιλοσοφίαν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετήν, εἰ μέλλει[t] ξυμβῆναι[u] καλὸν γενέσθαι τὸ[v] ἐραστῇ παιδικὰ χαρίσασθαι. ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ἐραστής τε καὶ παιδικά, νόμον ἔχων ἑκάτερος, ὁ μὲν χαρισαμένοις παιδικοῖς ὑπηρετῶν ὁτιοῦν δικαίως ἂν[w] ὑπηρετεῖν,[x] ὁ δὲ τῷ ποιοῦντι αὐτὸν σοφόν τε[y] κἀγαθὸν[z] δικαίως αὖ[a] ὁτιοῦν ἂν[b] ὑπουργεῖν,[c] καὶ ὁ μὲν δυνάμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι,[d] ὁ δὲ δεόμενος εἰς παίδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι, II. ii. 393.

—[e] δὲ n.—[f] ὅσπερ Υ, ὅπερ 𝔄.—[g] κολακεύειν r et pr r.—[h] ἄλη Δ.—[i] μία om EFu
ον
nš.—[j] μόνη Ξ, μόνον ΓDEFKrunpršt, μῶν 𝔄Δw.—[k] οὐκ om n.—[l] δ' wp.—[m] ἡμῖν om š.—[n] δ' n.—[o] ἐκεῖνο 𝔄Δw.—[p] κατ' pt.—[q] οὖν u.—[r] ἐθελοδουλία Drr.—[s] ξ. ΓDFKrunprt.—[t] μέλλοι š.—[u] ξυμβαίνει Δw.—[v] τὸ ΓΞt et pr u: τῷ *s.—[w] οὖν 𝔄ΔDKp, om Υ et pr Ξ.—[x] ὑπηρετεῖν...ὁτιοῦν om pr š.—[y] τε om K.—[z] κἀγαθὸν Γ: καὶ ἀγαθὸν *s.—[a] αὖ 𝔄ΓΔΞΥDKnpr, οὖν w: ἂν *s.—[b] αὖ 𝔄Δ, om ΥDKpš et pr Ξ.—[c] ὑπουργῶν 𝔄ΓΔDEFKrunpršt.—[d] ξυμβαλέσθαι 𝔄ΔΞPDKp.—[e] τὸν νόμον D.—

§. 12. ἐθελοντὴν] Sic e Ficino, qui vertit, *nullum voluntarium amatoris in amatum obsequium*, reposuimus; idem voluit quoque Bastius p. 35. Accedit Stobæi auctoritas, qui Serm. v. p. 76. ἐθελοντὰς exhibet. Vulgo ἐθέλοντα. Ast.

ἄλλη μία μόνη] Schutzius pro ἄλλη legi malebat *τούτοις* vel ἄλλος, ᾧ *τούτοις*. Sed ἄλλη est *præterea*, igitur præter illud pueri in amatorem obsequium. Sic Alcibiad. i. p. 22. B. 40. B. Theæt. 180. B. Xenoph. Anab. i. 5. 5. Apolog. §. 3. Bastius contra vitium quærebat in voce μόνη, conjiciens νομίμη. Sed omnia sana sunt, satisque obvium εἷς μόνος, v. Schafer. Melet. Crit. p. 19. sq. Thiersch. p. 46. sq. Ceterum cum ipsa sententia cf. Euthyd. 282. B. Ast.

τὼ νόμω τούτω] Ald. Bas. 1. 2. τῷ νόμῳ τούτῳ. Unde Steph. 'Male in præcedentibus editionibus pro his accusativis dualibus sunt singulares dativi, τῷ νόμῳ τούτῳ.' Fisch.

τὸ ἐραστῇ—χαρίσασθαι] E Vind. 21. reposui pro τῷ ἐραστῇ. Ast.

δικαίως αὖ] E Par. et Vind. 54. et 126. scripsi pro δικαίως ἂν, quia sensus particula αὖ magis juvatur. Pro ὑπουργεῖν Vind. 54. et 126. Par. ὑπουργῶν; quocirca Bastius etiam prius ὑπηρετεῖν in participium mutari volebat, quod equidem non probo. Ast.

εἰς παίδευσιν] Schutzius præpositionem εἰς delendam arbitrabatur. Sed, ni fallor, recte habet; κτᾶσθαι enim (*sibi conciliare*) pronomen αὐτὸν (int. τὸν

τότε δὴ τούτων ξυνιόντων εἰς ταὐτὸν τῶν νόμων[e] μοναχοῦ[f] ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι παιδικὰ ἐραστῇ χαρίσασθαι, ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ.[g] ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξαπατηθῆναι οὐδὲν αἰσχρόν· ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ ἐξαπατωμένῳ
III. 185. αἰσχύνην φέρει καὶ μή. εἰ γάρ τις ἐραστῇ[h] ὡς πλουσίῳ πλούτου ἕνεκα χαρισάμενος ἐξαπατηθείη καὶ μὴ λάβοι[i] χρήματα, ἀναφανέντος τοῦ ἐραστοῦ[j] πένητος, οὐδὲν ἧττον αἰσχρόν· δοκεῖ γὰρ ὁ τοιοῦτος τό γε αὑτοῦ ἐπιδεῖξαι, ὅτι ἕνεκα χρημάτων ὁτιοῦν ἂν ὁτῳοῦν ὑπηρετοῖ, τοῦτο δὲ οὐ καλόν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ λόγον κἂν[k] εἴ τις ὡς ἀγαθῷ χαρισάμενος καὶ αὐτὸς ὡς ἀμείνων ἐσόμενος διὰ τὴν φιλίαν τοῦ[l] ἐραστοῦ ἐξαπατηθείη, ἀναφανέντος ἐκείνου κακοῦ καὶ οὐ κεκτημένου ἀρετήν, ὅμως καλὴ ἡ[m] ἀπάτη· δοκεῖ γὰρ αὖ[n] καὶ οὗτος τὸ καθ' αὑτὸν δεδηλωκέναι[o] ὅτι ἀρετῆς γ'[p] ἕνεκα καὶ τοῦ βελτίων γενέσθαι πᾶν ἂν παντὶ προθυ-

[f] πολλαχοῦ Kp et pr D.—[g] οὐδαμῇ n.—[h] ἐραστὴς w.—[i] λάβῃ ΞΥDKnp.—[j] ἐραστοῦ om Υ.—[k] καὶ r.—[l] τοῦ add ΓΞΥDKp.—[m] ἡ om pr t.—[n] ἂν Υ, om Γ.—[o] δεδη-

ἐραστὴν), ut in oratione antecedente, omissum efflagitat; quod h. l. de industria factum esse opinor. Supplere enim jam poteris etiam τινὰ (quod tam frequenter omittitur, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 1. p. 263. Schäfer. ad Lamb. Bos. p. 476.) ita ut verba sententiæ generalioris speciem præ se ferant. Ast.

εἰς τὸν αὐτὸν νόμον] *Conspirantibus his ad unam eandemque legem accipiendam, s. statuentibus sibi unam eandemque legem.* Vulgo: εἰς ταυτὸν τῶν νόμων, quod otiosum est, propterea quod τούτων, ut e præcedentibus clare apparet, puerum et amatorem respicit, non legem. Vind. 126. exhibet εἰς αὐτὸν τὸν νόμον, quod, articulo ante αὐτὸν posito, germanum esse duco. Bastius verba τῶν νόμων ab aliena manu illata esse arbitrabatur. Ast.

φέρει] Credat quispiam suum verbo φέρει nominativum deesse. Fic. quidem certe subaudit et ipse in sua interpretatione ex præcedentibus, τὸ χαρίζεσθαι: cum καὶ μὴ autem, participium ἐξαπατωμένῳ. Ego vero dicerem potius cum φέρει αἰσχύνην subaudiendum esse τὸ ἐξαπατηθῆναι, nisi putarem obstare voculas καὶ μή: neque enim dici potest αἰσχύνην φέρει τὸ ἐξαπατηθῆναι, καὶ ἐξαπατωμένῳ καὶ μὴ ἐξαπατωμένῳ. Sed ἐπὶ τούτῳ intelligendum fuerit (meo quidem judicio) ἐπὶ κτήσει παιδεύσεως καὶ τῆς ἄλλης σοφίας, (ex his quæ præcesserunt, παίδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι) vel, ἀρετῆς ἕνεκα δὲ τοῦ βελτίων γενέσθαι, sicut postea dicet. ut hic sit istius loci sensus, *Si quis ab amatore suo gratiam inire studeat, desiderio sapientiæ quam se ab eo consequuturum sperat, etiamsi illum decipi contingat et spe sua excidere, nullam ignominiæ notam hoc studium inurere potest: at siquis alius rei desiderio id faciat, in dedecus incurrit, sive deceptus spe sua frustretur, sive ea potiatur.* Sed mirum videri queat illum posteriori exemplo, quo proponitur ignominiosum gratificandi studium, sicut priore honestum propositum fuerat, verba hæc præfigere, κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ λόγον. Ficinus tamen, verbum verbo reddens, vertit, *eadem ratione:* non *vicissim*, aut *vice versa*. Steph.

χαρισάμενος] Steph. 'Melius fortasse legeretur χαριζόμενος.' male, credo. Etiam Ficinus habet, *gratificatus*. Et Plato tum scripsisset potius χαριούμενος. Fisch.

ἐραστοῦ] Articulum τοῦ addunt Vind. 21. et 126. haud scio an recte. Ast.

δεδηλωκέναι] Par. δεδηλωμένον ὅτι. Mox Vind. 54. et 21. ὅτι ἀρετῆς γ' ἕνεκα. Ast.

μηθείη, τοῦτο δὲ αὖ πάντων κάλλιστον. οὕτω πάντως γε καλὸν ἀρετῆς[q] ἕνεκα χαρίζεσθαι. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Οὐρανίας θεοῦ ἔρως καὶ[r] οὐράνιος καὶ πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις, πολλὴν[s] ἐπιμέλειαν ἀναγκάζων ποιεῖσθαι II. ii. 394.
πρὸς ἀρετὴν τόν τε ἐρῶντα αὐτὸν αὑτοῦ καὶ τὸν ἐρώμενον· οἱ δ' ἕτεροι πάντες τῆς ἑτέρας, τῆς πανδήμου. Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς[t] ἐκ τοῦ[u] παραχρῆμα, ὦ Φαῖδρε, περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι.[v]

§. 13. Παυσανίου δὲ παυσαμένου, διδάσκουσι γάρ με ἴσα λέγειν[w] οὑτωσὶ[x] οἱ σοφοί, ἔφη ὁ Ἀριστόδημος δεῖν[y] μὲν Ἀριστοφάνη[z] λέγειν, τυχεῖν δὲ αὐτῷ τινὰ ἢ[a] ὑπὸ πλησμονῆς ἢ ὑπό τινος ἄλλου[b] λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν[c] καὶ οὐχ οἷόν τε εἶναι λέγειν,[d] ἀλλ' εἰπεῖν αὐτόν—ἐν τῇ κάτω[e] γὰρ αὐτοῦ τὸν ἰατρὸν[f] Ἐρυξίμαχον κατακεῖσθαι—Ὦ Ἐρυξίμαχε, δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγὸς ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι. Καὶ τὸν Ἐρυξίμαχον εἰπεῖν Ἀλλὰ ποιήσω ἀμφότερα ταῦτα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐρῶ ἐν τῷ σῷ μέρει, σὺ δ' ἐπειδὰν παύσῃ, ἐν τῷ ἐμῷ· ἐν ᾧ δ' ἂν ἐγὼ λέγω, ἐὰν μέν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον[g] παύεσ-

λωμένον K.—[p] γ' add 𝔄ΓΔΞΥDKruwnprt.—[q] post ἀρετῆς omisi γ' cum 𝔄ΔΥw.—[r] καὶ...πόλει om w.—[s] πλὴν D.—[t] ὡς om F.—[u] τοῦ om 𝔤.—[v] συμβάλλομεν 𝔄ΔΞΥDKwp.—[w] λέγειν ἴσα 𝔤.—[x] οὑτωσὶν DFK.—[y] δεῖ Υ.—[z] ἀριστοφάνη 𝔄ΓΔΞDKw prt.—[a] ἢ om DKp.—[b] ἢ ὑπό τινος ἄλλου om pr F.—[c] ὑποπεπτωκυῖαν DKp.—[d] λέγειν om pr rt.—[e] ἐγγυτάτω ς.—[f] τῶν ἰατρῶν 𝔄Δw.—[g] πολὺν χρόνον ἀπνευστὶ

οὕτω—τῆς πανδήμου] Hic locus extat in Eclogis Physicis Stobæi p. 23. sed legitur ibi sic, *οὕτω πᾶν πάντως γε—ἕνεκα ἀρετῆς—τόν τε ἔρωτα αὐτὸν αὐτοῦ—*. Fisch.

τὸν ἐρώμενον] Haud inepte conjecit Bastius p. 37. *τοῦ ἐρωμένου*, quod Schleiermacher expressit; attamen vulgaris lectio, quam Ficinus quoque exhibet, recte habet. Amator enim est *ὁ δυνάμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι*, amasius vero *ὁ δεόμενος εἰς παίδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι*, ut supra Pausanias dixit; igitur uterque virtuti studet et hunc sibi finem in amore ponit. Ast.

ἐκ τοῦ παραχρῆμα] Hesychius: Ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ἐκ τοῦ αὐτομάτου. mox idem Hesych. *Λύγξ· τὸ πάθος, ὁ λυγμός*. Gloss. vett. *Λύγξ, ὁ λυγμός*, *Singultus*. Fisch.

συμβάλλομαι] Par. *συμβάλλομεν* et mox *ὑποπεπτωκυῖαν*. Bip.

§. 13. Παυσανίου—παυσαμένου] Exempla hujus *παρονομασίας* (annominationis seu alliterationis) frequentissima apud Platonem aliosque scriptores occurrunt; v. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 242. Jacobs ad Anthol. Gr. v. iii. pt. ii. p. 231. Heind. ad Gorg. §. 5. 5. Similis vero in voce Pausanias lusus reperitur apud Empedoclem v. 415. p. 532. ed. Sturz. Ast.

ἐγγυτάτω] Ald. *ἐγγυκατω*. Vind. et Par. *ἐν τῇ κάτω*. Ast.

παύεσθαι] Bas. 1. 2. *παύσεται*. male. nam infinitivus pendet a verbo *ἐθέλῃ*· et post *ἡ λύγξ* deest apodosis *εὖ ἔχει*. Quod quum nec Ficinus animadvertisset, male verba Eryximachi vertit sic, *Interim dum ipse loquor, si vis aliquandiu spiritum cohibere, singultus cessabit: sin minus id placet—*. Sed alii quoque viri

θαι ἡ λύγξ· εἰ δὲ μή, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. εἰ δ' ἄρα[h] πάνυ[i] ἰσχυρά ἐστιν, ἀναλαβών τι τοιοῦτον[j] οἵῳ κνήσαιο[k] ἂν τὴν ῥῖνα, πτάρε· καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δίς, καὶ
II. ii. 395. εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστι, παύσεται. Οὐκ[l] ἂν φθάνοις λέγων, φάναι[m] τὸν Ἀριστοφάνη·[n] ἐγὼ δὲ ταῦτα ποιήσω.

Εἰπεῖν δὴ[o] τὸν Ἐρυξίμαχον, Δοκεῖ τοίνυν μοι ἀναγκαῖον
III. 186. εἶναι, ἐπειδὴ Παυσανίας ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον καλῶς οὐχ ἱκανῶς ἀπετέλεσε, δεῖν ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ διπλοῦν εἶναι τὸν Ἔρωτα δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι· ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐστὶν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς καλοὺς ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, τοῖς τε σώμασι τῶν πάντων[p] ζώων καὶ τοῖς ἐν τῇ γῇ φυομένοις καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι, καθεωρακέναι μοι[q] δοκῶ ἐκ τῆς ἰατρικῆς,[r] τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡς[s] μέγας καὶ θαυμαστὸς[t] καὶ ἐπὶ πᾶν ὁ θεὸς τεί-

ἔχοντι 𝔯𝔱.—[h] ἴσως K.—[i] πάνυ om K.—[j] τοιοῦτον ΞΥDK𝔭𝔯𝔱𝔰 : τοιοῦτο *ς.—[k] κνήσαιο Luzac. de digamia Socratis p. 125. n. (29): libri κινήσαις.—[l] καὶ οὐκ F.—[m] φάναι 𝔄ΔΞΥDK𝔴: εἰπεῖν *ς.—[n] ἀριστοφάνη 𝔄ΓΔΞDK𝔲𝔱.—[o] δὲ Γ.—[p] ἄλλων 𝔇K𝔭.—[q] με DK𝔭.—[r] ἰατρικῆς καὶ τῆς F.—[s] καὶ ὡς ς.—[t] καὶ θαυμαστὸς om 𝔯𝔱, ὡς

docti sæpenumero non assecuti sunt hanc formam loquendi in aliorum scriptorum libris. Sic apud Xen. Cyrop. vii. 5. 18. recte legitur in libris antiquis, et scriptis et editis, εἰ μὲν ἔσται—μεθέξομεν· εἰ δὲ μή—. Sed Stephanus et Leoclavius exemplis suis post μεθέξομεν male inseruerunt verba εὖ ἔχει. Fisch.

παύεσθαι] Bas. 1. 2. et Stobæus Serm. xcviii. p. 542. 11. παύσεται, quod Fischerus rejiciendum esse recte monuit. Cf. Casaubon. ad Athen. v. §. 12. De verbo ἐθέλειν v. VV. DD. ad Viger. p. 263. ed. Herm. Ast.

ἀνακογχυλίασον] Suidas: Ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαργαρίσασθαι. Timæus, Ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαργαρίσαι. Hesychius: Ἀνακογχυλίσαι· ἀναγαργαρίσαι. Pollux vi. 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Scilicet forma ἀνακογχυλιάζειν Attica fuisse videtur, communis altera ἀνακογχυλίζειν. vid. ad §. 15. Cæterum respexit ad hunc locum Athenæus v. 2. p. 187. Πλάτων δὲ τὸν μὲν ὑπὸ τῆς λυγγὸς ὀχλούμενον καὶ θεραπευόμενον ἀνακογχυλιασμοῖς ὕδατος· ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις τοῦ κάρφους, ἵνα τὴν ῥῖνα κινήσας πτάρῃ—. Fisch.

κινήσαις] Wyttenbach. Bibl. Crit. v. i. pt. i. p. 50. et Vüllebrun. ad Athen. Animadv. t. iii. p. 45. legi volebant κνήσαις, *titilles.* Sed κινεῖν, *movere*, h. e. *incitare* s. *irritare* (v. Wyttenb. ad Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 11. Heind. ad Theæt. §. 52.) recte habet. Ast.

εἰ δ' ἄρα πάνυ ἰσχυρὰ] Par. εἰ δ' ἴσως ἰσχυρά. Ast.

οὐκ ἂν φθάνοις] Non assequuti sunt Latini interpretes vim horum verborum. Ficinus, eorum princeps, illa vertit, *Antequam finem dicendi feceris—quæ jubes, faciam.* Immo vertere debebat, *Quin tu statim initium disserendi fac.* Vid. Aristoph. Plut. 485. 875. 1134. Plato Phædon. §. 49. aliisque locis. Fisch.

εἰπεῖν] Par. φάναι. Bip.

τὸ μὲν γὰρ—ὁ ἐπὶ τῷ νοσώδει] Hic locus in Eclogis Stobæi Physicis p. 23. ita legitur, τὸ μὲν γὰρ—ἐστὶ ἐπὶ—τοῖς τε δώμασι—ἐν πᾶσιν τοῖς—μοι δοκεῖ—τέχνης· ὡς μέγας—κατὰ τἀνθρώπινα καὶ κατὰ τὰ θεῖα—ἵνα πρεσβεύωμεν—ὁμολογοῦμεν, ὡς ἕτερόν τε—ἀνόμιον—ἀνόμιον—ἐπιθυμειῶν καὶ ἐρᾷ—. Fisch.

τῶν πάντων] Vind. 126. et Par. ἄλλων pro πάντων exhibent. Ast.

νει καὶ κατ' ἀνθρώπινα[u] καὶ κατὰ[v] θεῖα πράγματα. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ[w] πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην. [§. 14.] Ἡ γὰρ φύσις τῶν σωμάτων τὸν διπλοῦν Ἔρωτα τοῦτον ἔχει.[x] τὸ γὰρ ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολογουμένως[y] ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιόν ἐστι, τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. ἄλλος[z] μὲν οὖν ὁ[a] ἐπὶ τῷ[b] ὑγιεινῷ[c] ἔρως,[d] ἄλλος δὲ ὁ[e] ἐπὶ τῷ νοσώδει. ἔστι δή, ὥς περ[f] ἄρτι Παυσανίας ἔλεγε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς II. ii. 396. καλὸν χαρίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων, τοῖς δὲ[g] ἀκολάστοις αἰσχρόν, οὕτω καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασι τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἑκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι καὶ δεῖ,[h] καὶ τοῦτό ἐστιν ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν, τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσιν αἰσχρόν τε καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν, εἰ μέλλει[i] τις τεχνικὸς εἶναι. ἔστι γὰρ ἰατρική, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν, καὶ ὁ διαγιγνώσκων ἐν τούτοις τὸν καλόν τε καὶ αἰσχρὸν ἔρωτα, οὗτός ἐστιν ὁ ἰατρικώτατος· καὶ ὁ μεταβάλλειν[j] ποιῶν, ὥστε ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἔρωτος τὸν[k] ἕτερον κτήσασθαι,[l] καὶ οἷς μὴ ἔνεστιν ἔρως, δεῖ δ' ἐγγενέσθαι, ἐπιστάμενος ἐμποιῆσαι καὶ ἐνόντα ἐξελεῖν,[m] ἀγαθὸς ἂν εἴη

θαυμαστὸς n.—[u] τἀνθρώπινα Γ, κατὰ τἀνθρώπινα D.—[v] τὰ F, κατὰ τὰ pr D, om Γ.—[w] καὶ om F.—[x] ἔχῃ 𝔄Δ.—[y] ὁμολογοῦμεν ὡς ΓEFrunrεt, ὁμολογούμενον DKp.—[z] ἄλλο n.—[a] ὁ om DKp.—[b] τῶν EF.—[c] ὑγιεῖ 𝔄ΔD, ὑγιεινῶν EF.—[d] ὁ ἔρως Kp, νοερὸς 𝔄ΔD.—[e] ὁ om DKp.—[f] ὕπερ DKp.—[g] δ' up.—[h] δὴ Δ.—[i] μέλλοι DFş.—[j] μεταλαμβάνειν u.—[k] καὶ τὸν Γ.—[l] κτᾶσθαι 𝔄ΔΞΥDKwp.—[m] ἐξελθεῖν ş.—

καὶ ὡς μέγας] In Stob. Ald. Bas. 1. 2. deest *καί*. Jam etsi Ficinus quoque eandem expressit particulam; vertit enim locum sic, *Magnum quoque atque mirabilem hunc deum per omnia—latissime se porrigere*: tamen eam rectius abesse arbitror, ut particula *ὡς* sit admirationis index. Fisch.

ὡς μέγας] *καὶ* omittunt Vind. omnes cum Stobæo, recte; est enim *ὡς utpote*, *scilicet*, *nam*, ut in Gorg. p. 509. E. 512. C. V. Schäfer. ad Long. Pastor. p. 426. Ast.

πρεσβεύωμεν] Hesychius: *Πρεσβεύειν· προτιμᾶν, ἄρχειν, μεγαλύνειν.* Plato ipse §. 13. conjunxit verba *τιμᾶν* et *πρεσβεύειν.* Unde Pollux ii. 12. *καὶ πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν, παρὰ Πλάτωνι.* Fisch.

§. 14. *ὁμολογουμένως*] Par. *ὁμολογούμενον*, Stobæus *ὁμολογοῦμεν ὡς*, quod placet. Ceterum Thiersch. *ἕτερόν τι* pro *ἕτερόν τε* legi vult. Sed *ἕτερον* in his est *diversum*, non, *aliud quiddam*. Sic v. c. Alcibiad. i. c. 24. sine *τι* semper adhibetur. Ast.

τῶν ἀνθρώπων] Delenda hæc esse Thiersch. censet. Sed, quum de corporibus antea sermo fuerit, haud scio an recte se habeant. Ast.

ἑκάστου τοῦ σώματος κ. ὑγιεινοῖς] Hæc verba omissit Par. Ast.

ἀχαριστ.] Timæus *Ἀχαριστεῖν· μὴ χαρίζεσθαι.* Eandem glossam habent Hesychius et Suidas. Mox Hesych. *Ἐν κεφαλαίῳ· ἐν συντόμῳ.* Fisch.

κτήσασθαι] Bas. 2. *κτᾶσθαι.* Fisch.

δημιουργός. δεῖ γὰρ δὴ τὰ ἔχθιστα ὄντα ἐν τῷ σώματι φίλα οἷόν τ' εἶναι ποιεῖν καὶ ἐρᾶν ἀλλήλων. ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα,[n] ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ, πάντα τὰ τοιαῦτα. τούτοις ἐπιστηθεὶς ἔρωτα ἐμποιῆσαι καὶ ὁμόνοιαν ὁ ἡμέτερος πρόγονος Ἀσκληπιός, ὥς φασιν οἵδε οἱ ποιηταὶ καὶ[o] ἐγὼ πείθομαι, συνέστησε τὴν ἡμε-
II. ii. 397. τέραν τέχνην. ἥ τε οὖν ἰατρική, ὥς περ λέγω, πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, ὡσαύτως δὲ[p] καὶ γυμναστικὴ
III. 187. καὶ γεωργία. Μουσικὴ δὲ καὶ παντὶ κατάδηλος τῷ καὶ σμικρὸν[q] προσέχοντι τὸν νοῦν ὅτι κατὰ ταὐτὰ ἔχει τούτοις, ὥς περ ἴσως καὶ Ἡράκλειτος[r] βούλεται λέγειν, ἐπεὶ τοῖς γε ῥήμασιν οὐ καλῶς λέγει. τὸ ἓν γάρ[s] φησι διαφερόμενον αὐτὸ αὑτῷ ξυμφέρεσθαι, ὥς[t] περ ἁρμονίαν τόξου[u] τε καὶ λύρας. ἔστι[v] δὲ πολλὴ ἀλογία ἁρμονίαν φάναι δια-

δν

[n] ἐναντιώματα DKp.—[o] καὶ om n.—[p] δὲ om F.—[q] σμικρὸν 𝔄ΓΞΥDKrunprt, σμικρῶ Δ, σμικρὸν ὦ w, σμικρῶ F, μικρῶ E§: μικρὸν ς.—[r] ἡράκλειος n.—[s] γὰρ ἓν Eς.—[t] ξυμφ. καὶ ὥς Δw.—[u] τόξον n.—[v] ἕν τι F.—[w] ὀξέως ΥF.—[x] τέχνης οὐ 𝔄ΓΔDFKr

πάντα τὰ τοιαῦτα] Cum præcedentibus conjunximus, sensu orationis postulante; plane sic Vind. 21. 54. et Ficinus, qui vertit *cætera hujusmodi.* Idem monuit Thiersch. Wolfius ante πάντα τὰ τοιαῦτα inseri volebat καὶ, quo non opus est; nam et Græci et Latini scriptores hanc conjunctionem sæpenumero sic omittunt; ut Theæt. 171. E. θερμὰ, ξηρὰ, γλυκέα, πάντα, ὅσα τοῦ τύπου τούτου. Gorg. 527. D. στρώματα, ὑποδήματα, τἄλλα, ὧν ἔρχεται σ. ε. ἐπιθ. ubi cf. Heind. p. 244. Ast.

ἥγε οὖν ἰατρική] Sic pro ἥτε scripsi, propter verba ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ cet. quæ per se posita esse, particula δὲ arguit. Ficinus vertit *ea ratione, qua loquor,* perinde ac si legisset, τῇδε. Γὲ non παραπληρωματικὸν est, sed affirmativum *certe,* h. e. *revera;* et huic bene respondet sequens ὡσαύτως δὲ καί. Ceterum de hac artis medicæ notione iisque, quæ in Eryximachi oratione e disciplina medicorum Græcorum, inprimis Hippocratis, hausta sunt, vide Thierschium doctissime de hac re exponentem, p. 14. sq. Ast.

ὥσπερ ἁρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας] Bastius p. 39. sq. conjecit: ὥσπερ ἁρμονίαν τοῦ ὀξέος τε καὶ βαρέος. Sed recte jam Tennemannus (Histor. Philosoph. t. i. p. 228.) loco Simplicii in Physic. Aristot. p. 11. B. vulgatam scripturam defendit. Plutarch. de Isid. et Osir. t. ii. p. 369. A. παλίντονος γὰρ ἁρμονίη κόσμου, ὥσπερ λύρης καὶ τόξου καθ' Ἡράκλειτον. Porphyr. de antro Nymphar. p. 268. ed. Cantabr. διὰ τοῦτο παλίντονος ἡ ἁρμονία καὶ τοξεύει (*arcum intendit per diversa,* h. e. *in diversum tendit*) διὰ τῶν ἐναντίων. Cf. Creuzeri Stud. t. ii. p. 267. sq. 317. Ceterum Schleiermacher Animadv. p. 515. et Commentat. de Heraclito in Mus. Doctrin. Antiq. t. i. Fasc. iii. p. 412. sq. a vero mihi videtur aberrare, Eryximachum opinans Heracliteum illud διαφερόμενον non recte intellexisse. Heraclitum enim contrarietatem, quam dicimus, realem posuisse, plurimi loci demonstrant (v. Tennem. l. l.) deinde παλίντονος ἁρμονία non est ea, quæ sursum deorsum temperatur, sed quæ ex elementis s. partibus contrariis constat. Παλίντονον enim dicitur id, quod in contrarias partes tensum est (πάλιν est in ejusmodi compositionibus *contra,* v. Casaubon. ad Theophrast. i. 4.) Igitur recte dicuntur et arcus et lyra, contrarietatis harmonice compositæ imagines, παλίντονοι. Diogen. Laert. ix. 7. διὰ τῆς ἐναντιοτροπῆς ἡρμόσθαι τὰ ὄντα. Ast. qui sic in Addend.

φέρεσθαι ἢ ἐκ διαφερομένων ἔτι εἶναι. ἀλλ' ἴσως τόδε
ἐβούλετο λέγειν, ὅτι ἐκ διαφερομένων πρότερον τοῦ ὀξέος[w]
καὶ βαρέος, ἔπειτα ὕστερον ὁμολογησάντων γέγονεν ὑπὸ τῆς
μουσικῆς τέχνης. οὐ[x] γὰρ δή που ἐκ διαφερομένων γε[y] ἔτι
τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος ἁρμονί'[z] ἂν εἴη. ἡ γὰρ ἁρμονία συμ-
φωνία ἐστί,[a] συμφωνία[b] δὲ ὁμολογία τις· ὁμολογίαν δὲ ἐκ
διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι· διαφε-
ρόμενον δὲ αὖ καὶ μὴ ὁμολογοῦν ἀδύνατον ἁρμόσαι. ὥς
πέρ γε[c] καὶ ὁ ῥυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διενηνεγ-
μένων[d] πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε. τὴν δὲ
ὁμολογίαν πᾶσι τούτοις, ὥς περ ἐκεῖ ἡ[e] ἰατρική, ἐνταῦθα ἡ
μουσικὴ ἐντίθησιν, ἔρωτα καὶ ὁμόνοιαν ἀλλήλοις[f] ἐμποιή-
σασα· καὶ ἔστιν αὖ μουσικὴ περὶ ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν II. ii. 398.
ἐρωτικῶν[g] ἐπιστήμη. [§. 15.] Καὶ ἐν μέν γε αὐτῇ[h] τῇ
συστάσει ἁρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ[i] οὐδὲν χαλεπὸν τὰ ἐρω-
τικὰ διαγιγνώσκειν, οὐδὲ ὁ διπλοῦς ἔρως ἐνταῦθά πώς[j] ἐστιν·
ἀλλ' ἐπειδὰν δέῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καταχρῆσθαι ῥυθμῷ
τε καὶ ἁρμονίᾳ ἢ ποιοῦντα, ὃ δὴ μελοποιίαν καλοῦσιν, ἢ
χρώμενον ὀρθῶς τοῖς πεποιημένοις μέλεσί τε καὶ μέτροις,[k] ὃ
δὴ[l] παιδεία[m] ἐκλήθη, ἐνταῦθα δὴ καὶ χαλεπὸν καὶ ἀγαθοῦ
δημιουργοῦ δεῖ.[n] πάλιν γὰρ ἥκει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι τοῖς

uwnprŝt: τέχνης ἡ ἁρμονία οὐ *ς.—[y] γε om ΔDKu·p.—[z] ἁρμονί' Δw.—[a] συμφωνία ἐστί om pr Ξ.—[b] ἁρμονία Γ.—[c] γε om Ξ.—[d] διενηνεγμένων ΞΥ: ἐκ διενηνεγ- οις μένων *ς.—[e] ἡ ante ἰατρική om Υn.—[f] ἀλλήλων Ξ, ἀλλήλων 𝔄ΔΥDKu·p.—[g] ἐρωτικὴ Υ et pr Ξ.—[h] αὖ DKp.—[i] καὶ τοῦ ῥυθμοῦ Kp.—[j] πῶς Γ.—[k] ῥυθμοῖς rt.—[l] δὴ om Kp.—[m] παιδιὰ Υ.—[n] δεῖ om rt.—[o] μὲν μηδὲν κοσμίοις n.—[p] κοσμιώμενοι w.—

' Παλίντονος proprie est *reciprocus*, h. e. se recipiens, recurrens (v. Varro t. i. p. 95. t. ii. p. 230. ed. Bip.) Hæc sunt τόξα παλίντονα Hom. Il. Θ. 266. K. 459. O. 343. Odyss. Φ. ii. 59. Herodot. vii. 69. Soph. Trach. 510. Παλίντονα igitur in universum sunt, quæ, si tensa adstrictaque fuerunt, se relaxant. Heraclitum vero apparet alio hanc vocem sensu usurpasse.

Ἡράκλειτος] Fragmenta Heracliti Ephesii colligere instituit Henr. Stephanus in Poesi Philosophica p. 129. 155. Eorum numerum poterunt veteris sapientiæ studiosi augere hac luculenta sane particula. Fisch.

τὴν δὲ ὁμολογίαν] Cf. Clitoph. p. 409. Mox vice ἀλλήλοις, Vind. 21. et 126. Par. ἀλλήλων. Ast.

§. 15. οὐδὲ ὁ διπλοῦς ἔρως ἐνταῦθά πώς ἐστιν] Hæc Schützius Lectt. Platon. pt. i. pro spuriis habuit, sed genuina esse, sententiarum nexus docet. Ita enim Eryximachus disputat: in ipsa harmonia (h. e. in harmonia per se; male Par. pro αὐτῇ exhibet αὖ) amor (unitas) merus facili negotio agnoscitur, propterea quod nihil contrarietatis (non duplex Amor) inest; sed si harmoniam adhibeas et exerceas, tunc magna cum sollertia agendum est. Ast.

μὲν κοσμίοις[o] τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἂν κοσμιώτεροι[p] γίγνοιντο οἱ μήπω ὄντες, δεῖ χαρίζεσθαι καὶ φυλάττειν[q] τὸν τούτων[r] ἔρωτα, καὶ οὗτός ἐστιν ὁ καλός, ὁ οὐράνιος,[s] ὁ τῆς οὐρανίας Μούσης[t] ἔρως· ὁ δὲ Πολυμνίας ὁ πάνδημος, ὃν δεῖ[u] εὐλαβούμενον προσφέρειν οἷς ἂν προσφέρῃ,[v] ὅπως ἂν τὴν μὲν ἡδονὴν αὐτοῦ[w] καρπώσηται, ἀκολασίαν δὲ μηδεμίαν ἐμποιήσῃ, ὥς περ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ μέγα ἔργον ταῖς[x] περὶ τὴν ὀψοποιικὴν τέχνην ἐπιθυμίαις καλῶς χρῆσθαι, ὥστ' ἄνευ νόσου τὴν ἡδονὴν καρπώσασθαι. Καὶ ἐν μουσικῇ δὴ[y] καὶ ἐν ἰατρικῇ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ τοῖς ἀνθρωπείοις[z] καὶ τοῖς θείοις, καθ' ὅσον παρείκει,[a] φυλακ-
II. ii. 399. III. 188. τέον ἑκάτερον τὸν ἔρωτα· ἔνεστον[b] γάρ. ἐπεὶ καὶ ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις μεστή ἐστιν ἀμφοτέρων τούτων, καὶ ἐπειδὰν μὲν πρὸς ἄλληλα τοῦ κοσμίου τύχῃ ἔρωτος ἃ νῦν δὴ[c] ἐγὼ ἔλεγον, τά τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ[d] καὶ ὑγρά, καὶ[e] ἁρμονίαν καὶ κρᾶσιν λάβῃ σώφρονα, ἥκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγίειαν[f] ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς, καὶ οὐδὲν ἠδίκησεν· ὅταν δὲ ὁ

[q] φάττειν Γ.—[r] τοιούτων DKp.—[s] καὶ οὐράνιος Ξ, οὐράνιος sine articulo w.—[t] μέ-
εῖ οῦ
σης n.—[u] δὴ ȣ, δὴ En.—[v] προσφέροι Eȣς.—[w] αὐτοῦ ΩΓΔΞΥDKruu·nrt, αὐτῷ F : αὐτῷ ς.—[x] ἐργῶντες ΩΔ.—[y] δὲ F.—[z] ἀνθρωπίνοις ΞΥ.—[a] παρήκει ΩΓΔΥDKwpt,
η ἠ
παρεικοι ȣ, παρείκοι ς.—[b] ἓν ἐστὸν DKrpr.—[c] δὲ F.—[d] καὶ τὰ ξηρὰ u.—[e] καὶ ante

τὸν τούτων ἔρωτα] Vind. 54. et Par. *τοιούτων*. Vind. 126. *τοιοῦτον*. Ast.

ὁ τῆς Οὐρανίας Μ. ἔρως] Vid. Him. apud Phot. Cod. ccxliii. p. 2032. Mox *προσφέρῃ* e Par. pro *προσφέροι* reposuimus. Ast.

ἡδονὴν αὐτοῦ] Hoc e Vind. 21. 126. et Bas. 2. rescripsimus pro *αὐτῷ*. Ast.

παρείκει] Hoc Vind. 54. suppeditavit. Codd. Vind. 21. 126. Par. exhibent *παρήκει*. Editi libri habent vitiosum *παρείκοι*. Ast.

ἐπεὶ καὶ—ἡμῶν θεοῖς] Hic locus legitur in Eclogis Stobæi Physicis p. 24. hoc modo *ἐπεὶ καὶ—ξύστασις—κόσμου—δὴ λέγω, τά τε—καὶ ψυχρά, καὶ τὰ ξηρὰ—καὶ ἁρμονίαν—ὑγείαν—καὶ περὶ τὰς—διαφθείρεται—ἀδικεῖ—καὶ ἄλλα—καὶ πολλὰ—*. Reliquam lectionis varietatem notabimus suo quamque loco. Fisch.

νῦν δὴ] Ald. Bas. 1. 2. *νῦν δέ*. Ast.

καὶ ἁρμονίαν] Ita Vind. omnes, Ficinus et Stobæus, unde Wolfius jam reposuit. De re ipsa cf. Æschyl. apud Athen. xiii. p. 170. Euripid. apud Aristotel. Ethic. viii. 10. Magn. Moral. ii. 11. Eudem. vii. 1. Athen. xiii. p. 170. Antonin. x. 21. ubi v. Gatak. Ad verba *κρᾶσιν λάβῃ σώφρονα* cf. Markland. ad Maxim. Tyr. Diss. x. 8. p. 670. Ast.

εὐετηρίαν] Hesychius: *Εὐετηρία· εὐθηνία, καλὸς ἐνιαυτός*. Gloss. vett. *Εὐετηρία, ubertas*. Fisch.

ἠδίκησεν] Stob. et Bas. 2. [et Vind. 21.] *ἀδικεῖ·* quæ lectio haud dubie orta est ex interpretamento: nam aoristi quidem habent hoc loco vim præsentium. Per se defendi posset ista lectio auctoritate loci Homeri Il. A. 37. *ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας—Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις*. Cæterum nescio an ex hoc loco sumta sit glossa Hesychiana: *Ἠδίκησεν· ἔβλαψεν*. Fisch.

μετὰ τῆς ὕβρεως Ἔρως ἐγκρατέστερος περὶ τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας γένηται, διέφθειρέ[g] τε πολλὰ καὶ ἠδίκησεν.[h] οἵ τε γὰρ λοιμοὶ φιλοῦσι γίγνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων καὶ ἄλλ' ἀνόμοια πολλὰ νοσήματα καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς· καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγνεται[i] ἐρωτικῶν, ὧν ἐπιστήμη περὶ ἄστρων τε φορὰς[j] καὶ ἐνιαυτῶν[k] ὥρας ἀστρονομία καλεῖται. Ἔτι τοίνυν καὶ θυσίαι[l] πᾶσαι[m] καὶ οἷς μαντικὴ ἐπιστατεῖ—ταῦτα δ' ἐστὶν ἡ περὶ θεούς τε καὶ ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους κοινωνία—οὐ περὶ ἄλλο τί ἐστιν ἢ περὶ Ἔρωτος φυλακήν τε καὶ ἴασιν. πᾶσα γὰρ ἡ ἀσέβεια φιλεῖ γίγνεσθαι, ἐὰν μή τις τῷ κοσμίῳ Ἔρωτι

ἁρμονίαν add 𝔄ΓΔΞΥDK𝔯𝔲𝔲𝔴𝔫𝔭𝔯𝔰𝔱.—[f] ὑγείαν DK.—[g] διαφθείρει 𝔄ΔΞΥ𝔴.—[h] ἀδικεῖ ΞΥ.—[i] γίγνεσθαι EF𝔰.—[j] φορὰς ΔΞΥDFK𝔭, φορᾶ's 𝔴: φορας *ς.—[k] περὶ αὐτῶν DK𝔭.—[l] καὶ θυσίαι 𝔄ΔΞΥDK𝔭: καὶ αἱ θυσίαι *ς.—[m] πᾶσαι 𝔄ΔΞΥDK𝔭: ἅπα-

ἄλλ' ὅμοια] Pro ἄλλ' ἀνόμοια e Schutzii emendatione scripsimus. Ficinus vertit, *aliique morbi permulti et varii.* Ast.

καὶ ἐνιαυτῶν] Par. καὶ περὶ αὐτά. Bip.

πάχναι] Timæus: Πάχνη· δρόσος πεπηγυῖα. Hesychius: Πάχνη· ἡ ψυχρότης, ἀπὸ τοῦ πήσσειν· ἢ λεπτὴ χιών, ἢ παχεῖα δρόσος, ἢ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. Gloss. vett. πάχνη, *pruina*: πάχνας, *pruinas*. Mox Timæus: Ἐρυσίβη· μιλτώδης δρόσος. πάχνη δὲ δρόσος χιονώδης. Hesychius: Ἐρυσίβη· νόσος τις ἀέρος ἐπιγενομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς. Gloss. vett. Ἐρυσίβη, *rubigo*. Fisch.

χαλάζαι—γίγνεται] Vind. 126. χιοναὶ—γίγνονται [sic]; posterius e Stobæo Fischerus et Wolfius reposuerunt. Sed Vind. 21. 54. 126. [sic] cum libris editis γίγνεται exhibent, quod non damnaverim. Solet enim non modo poetis (v. Heyn. ad Pindar. Olymp. xi. 5. Hermann. ad Olymp. viii. 10.) verum etiam prosæ orationis scriptoribus verbum singularis numeri cum nominibus pluralibus tunc conjungi, si generaliter hæc posita sunt velita, ut eorum significatio una quædam et communis sit. *Pruina, glacies, grando,* (h. e. *quicquid perniciosum est*), *nascitur ex amore intemperato.* Ceterum cf. Xenoph. Œconom. v. 18. Ast.

ὧν ἐπιστήμη—καλεῖται] Hæc quoque suppositicia esse Schützius censebat, propterea quod doctrina de anni tempestatibus ad astronomiam referri non posset. Bastius contra verba καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας deleri volebat. Sed quis dubitabit, quin veteres astronomiam recte copulaverint cum ea doctrina, quam meteorologiam nuncupamus? Apta est enim tempestatum diversarum eorumque, quæ cum iis conjuncta esse solent, scientia ex astronomia. Polit. vii. p. 153. τρίτον θῶμεν τοῖς νέοις μάθημα τὴν ἀστρονομίαν· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν, οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἧττον. Xenoph. Mem. iv. 7. 4. Quocirca recte jam Creuzerus (Historic. Græc. Fragm. p. 124. sq.) vulgarem lectionem tuitus est. φορὰς pro vitioso φορᾶς e codd. Vind. reposui. Ast.

αἱ θυσίαι ἅπασαι] Vind. 21. 126. καὶ θυσίαι πᾶσαι: et Stob. πᾶσαι. Ast.

μαντικὴ ἐπιστατεῖ] Stob. ἐπιστατεῖ τέχνη. Platonem scripsisse puto ἡ μαντική. Articulum ἡ pronomen οἷς facile potuit absorbere: et τέχνη a grammaticis additum videtur. Fisch.

ταῦτα δ' ἐστὶν—κοινωνία] Schützius, quem miror fugisse hujus orationis paullulum putidæ indolem, hæc quoque pro spuriis habet. Κοινωνία est amor, quem in omnibus rebus inesse Eryximachus probaturus est. Ast.

φιλεῖ γίγνεσθαι] Mœris: Φιλεῖ· ὅπερ φιλεῖ γίγνεσθαι, Ἀττικῶς. Hesychius

II. ii. 400. χαρίζηται μηδὲ τιμᾷ τε αὐτὸν καὶ πρεσβεύῃ ἐν παντὶ ἔργῳ, ἀλλὰ τὸν[n] ἕτερον, καὶ περὶ γονέας καὶ ζῶντας καὶ τετελευτηκότας καὶ περὶ θεούς. ἃ δὴ προστέτακται[o] τῇ μαντικῇ ἐπισκοπεῖν τοὺς Ἔρωτας καὶ ἰατρεύειν, καὶ ἔστιν αὖ ἡ μαντικὴ φιλίας θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργὸς τῷ ἐπίστασθαι τὰ κατὰ[p] ἀνθρώπους ἐρωτικά, ὅσα τείνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν. Οὕτω πολλὴν καὶ μεγάλην, μᾶλλον δὲ πᾶσαν δύναμιν ἔχει ξυλλήβδην μὲν ὁ πᾶς Ἔρως, ὁ δὲ περὶ τἀγαθὰ[q] μετὰ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἀποτελούμενος καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ θεοῖς,[r] οὗτος[s] τὴν μεγίστην δύναμιν ἔχει καὶ πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει καὶ ἀλλήλοις δυναμένους[t] ὁμιλεῖν καὶ φίλους[u] εἶναι καὶ τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν θεοῖς.

Ἴσως μὲν οὖν καὶ ἐγὼ τὸν Ἔρωτα ἐπαινῶν πολλὰ παραλείπω, οὐ μέντοι ἑκών γε. ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι· ἢ εἴ[v] πως ἄλλως ἐν νῷ[w] ἔχεις

σαι *ς.—[n] ἀλλὰ τὸν Stobæus, libri ἀλλὰ περὶ τόν.—[o] προτέτακται F.—[p] κατ' rw nrst.—[q] τἀγαθὰ ΔΞΥDKwp: τὰ ἀγαθὰ *ς.—[r] παρὰ τοῖς θεοῖς rΣ.—[s] οὕτως Υ.—

[t] δυναμένοις Υ et corr Γ.—[u] φίλοις Υ.—[v] εἰ om n.—[w] ἄνω n.—[x] καὶ om Ξς.—

Φιλεῖ· εἴωθεν. Stob. ἐὰν μήτε ἐν τῷ κ.—τιμᾶτε. Fisch.

περὶ τὸν ἕτερον] Steph. 'Videtur deesse verbum ᾖ, vel aliud, post ista, περὶ τὸν ἕτερον· et post θεοὺς non esse ponenda στιγμή, ut repetatur μὴ τιμᾷ.' Certe locus est paulo obscurior, neque structura verborum insolentia caret. Nolim tamen assentiri Stephano, præsertim quum ista repetitio verborum μὴ τιμᾷ nimis dura sit et ab usu loquendi aliena, neque dici recte possit περὶ γονέας — θεοὺς τιμᾶν. Ficinus et Cornarius succurrere conati sunt laboranti orationi commoda interpretatione. Et Ficinus quidem vertit, *sed circa amorem alterum pervagatur, nec officio congrue erga parentes vivos et defunctos, et erga deos, utitur*. Cornarius vero ita explicavit, *sed circa alterum versetur, tum in his, quæ ad parentes et vivos et mortuos, tum in his, quæ ad deos, pertinent*. Ego igitur arbitror, post verba περὶ τὸν ἕτερον, nisi forte exciderit verbum aliud, repeti debere verbum χαρίζηται, ita, ut περὶ τὸν ἕτερον dictum sit pro τῷ ἑτέρῳ, aut, deleta particula περὶ, intelligenda esse verba τιμᾷ καὶ πρεσβεύει· sed verba περὶ γονέας—καὶ περὶ θεοὺς ita explicanda, *qua erga parentes—qua erga deos*, h. e. *cum in iis officiis, quæ parentibus debentur, tum in his, quæ diis.* Atque hæc posterior conjectura confirmatur auctoritate librorum Stobæi, in quibus legitur ἀλλὰ τὸν ἕτερον. Fisch.

τὸν ἕτερον] περὶ, quod editi libri habent, jam Sydenhamius et Fischerus expungi jusserunt et Wolfius Stobæi auctoritate delevit. Assentitur Vind. 21. Ast.

ἃ δὴ προστέτακται] I. e. καθ' ἃ, *in quibus*. Vid. Heind. ad Gorg. §. 145. p. 512. C. Ast.

ἀσέβειαν] Stob. εὐσέβειαν. Fisch.

δυναμένοις—φίλοις] E Vind. 21. reposuimus pro δυναμένους—φίλους; quanquam Græci a dativo ad accusativum sæpius transeunt, v. Reitz. ad Lucian. de Electr. §. 3. Duker. ad Thucyd. vii. 57. Sensus est: *omnem nobis felicitatem parit, ita ut possimus* (δυναμένοις, respectu ad ἡμῖν) *tam cum nobismet ipsis versari amicique esse, quam cum diis.* Ast.

ἐγκωμιάζειν τὸν θεόν, ἐγκωμίαζε, ἐπειδὴ καὶ[x] τῆς λυγγὸς πέπαυσαι.

§. 16. Ἐκδεξάμενον[y] οὖν ἔφη[z] εἰπεῖν τὸν Ἀριστοφάνη[a] III. 189.
ὅτι[b] Καὶ[c] μάλ' ἐπαύσατο, οὐ μέντοι πρίν γε[d] τὸν πταρμὸν προσενεχθῆναι αὐτῇ,[e] ὥστ' ἐμὲ θαυμάζειν, εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπιθυμεῖ τοιούτων ψόφων[f] καὶ γαργαλισμῶν, II. ii. 401.
οἷον[g] καὶ ὁ πταρμός ἐστι· πάνυ γὰρ εὐθὺς ἐπαύσατο, ἐπειδὴ αὐτῷ[h] τὸν πταρμὸν προσήνεγκα. Καὶ τὸν Ἐρυξίμαχον, Ὦ 'γαθέ, φάναι,[i] Ἀριστόφανες, ὅρα τί ποιεῖς. γελωτοποιεῖς μέλλων λέγειν, καὶ φύλακά με τοῦ λόγου ἀναγκάζεις γίγνεσθαι τοῦ σεαυτοῦ, ἐάν τι γελοῖον εἴπῃς, ἐξόν σοι ἐν εἰρήνῃ λέγειν. Καὶ τὸν Ἀριστοφάνη[j] γελάσαντα εἰπεῖν Εὖ λέγεις, ὦ[k] Ἐρυξίμαχε, καί μοι[l] ἔστω ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. ἀλλὰ μή με[m] φύλαττε, ὡς ἐγὼ φοβοῦμαι περὶ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι,[n] οὔ τι[o] μὴ γελοῖα εἴπω, τοῦτο μὲν γὰρ ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα. Βαλών γε, φάναι, ὦ Ἀριστόφανες, οἴει[p] ἐκφεύξεσθαι;[q] ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν καὶ οὕτω λέγε ὡς δώσων λόγον. ἴσως μέντοι, ἂν δόξῃ μοι,[r] ἀφήσω σε.

Καὶ μήν, ὦ Ἐρυξίμαχε, εἰπεῖν τὸν Ἀριστοφάνη,[s] ἄλλῃ γέ πῃ[t] ἐν νῷ ἔχω λέγειν ἢ ᾗ[u] σύ τε καὶ Παυσανίας εἰπέτον.[v] ἐμοὶ γὰρ δοκοῦσιν ἄνθρωποι[w] παντάπασι τὴν τοῦ

[y] ἐκδεξάμενος K.—[z] ἔφη post ἀριστοφάνην ponit K.—[a] ἀριστοφάνη 𝔄ΔΞDFruwnp xt et corr Γ: Ἀριστοφάνην *ς.—[b] ὅτι om K.—[c] καὶ om pr Ξ.—[d] γε πρὶν rx.—

[e] αὐτῇ om EF.—[f] ψούρων p.—[g] οἷ(ω)ον K.—[h] αὐτῇ Kp, αὐτὸν pr Γ, αὐτῶν u.—[i] ὠγαθὲ φάναι ὠγαθὲ 𝔄ΔΥw, φάναι ὠγαθὲ Ξ.—[j] ἀριστοφάνην Υn.—[k] ὦ add 𝔄ΓΔΞΥ DKruwnprt.—[l] μὴ K: μοι...φύλαττε om w.—[m] μοι n.—[n] ἡττηθήσεσθαι 𝔄Δu, ψηφίζεσθαι DKp.—[o] οὔτοι K, ὅτι F.—[p] εἴη D.—[q] ἐκφεύξασθαι n.—[r] με F.—[s] ἀριστοφάνην Υrnx.—[t] πως K.—[u] ᾗ om DKp.—[v] εἴπετον om EFϐ: εἰπέτην *ς.

§. 16. αὐτῷ] Par. αὐτῇ, ut supra. Sed bene Wolfius monuit, ad αὐτῷ intelligendum esse τῷ λύζειν. Ast.

ψόφων] Par. ψούρων. Bip.

οἷον] Stepн. 'Scribendum videtur οἷ(ο)ος.' Non assentior. Fisch. οἵων (sic) superscriptum habet Par. Bip.

ἐξόν σοι] Vind. 126. ἐνόν σοι. De hoc participii ἐξόν usu v. Markland. ad Maxim. Tyr. Diss. ii. 1. p. 655. Ast.

ῥηθήσεσθαι, οὔτι] ψηφίζεσθαι, οὔτοι Par. Bip.

ἐκφεύξεσθαι] Suidas: Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει; πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφυγεῖν. Ita Kusterus edidit: nam οἴεις incuria operarum extitit: sed in reliquis Suidæ exemplis legitur φεύξεσθ' οἴει. Apostolius v. 48. Βάλλων φεύξεσθαι οἴει· πρὸς τοὺς κακόν τι ποιοῦντας, καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. Leg. βαλὼν, et ἐκφυγεῖν. Conf. Wyttenbachius ad

ἔρωτος[x] δύναμιν οὐκ ᾐσθῆσθαι, ἐπεὶ αἰσθανόμενοί γε μέγιστ' ἂν αὐτοῦ ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμοὺς καὶ θυσίας ἂν ποιεῖν μεγίστας, οὐχ ὥς περ νῦν τούτων οὐδὲν γίγνεται περὶ
II. ii. 402. αὐτόν, δέον πάντων μάλιστα γίγνεσθαι. ἔστι γὰρ θεῶν φιλανθρωπότατος, ἐπίκουρός τε ὢν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰατρὸς τούτων ὧν ἰαθέντων μεγίστη εὐδαιμονία[y] ἂν τῷ ἀνθρωπείῳ[z] γένει εἴη. ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε.[a] δεῖ δὲ πρῶτον ὑμᾶς μαθεῖν[b] τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὰ παθήματα αὐτῆς. Ἡ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ ἡ αὐτὴ[c] ἦν[d] ἥ περ νῦν, ἀλλ'[e] ἀλλοία. πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ[f] γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχ ὥς περ νῦν δύο, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ, ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ὂν[g] ἀμφοτέρων τούτων, οὗ νῦν ὄνομα λοιπόν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται· ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν[h] τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεος,[i] νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει[j] ὄνομα κείμενον. ἔπειτα ὅλον ἦν ἑκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς[k] κύκλῳ ἔχον. χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσί, καὶ πρόσ-
III. 190. ωπα δύ'[l] ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ,[m] ὅμοια πάντῃ· κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν, καὶ ὦτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο, καὶ τἄλλα πάντα ὡς
II. ii. 403. ἀπὸ τούτων ἄν τις εἰκάσειεν. ἐπορεύετο δὲ καὶ[n] ὀρθὸν ὥς

—[w] οἱ ἄνθρωποι Ξrr : ἄνθρωποι *ς.—[x] τὴν τοῦ ἔρωτος παντάπασιν Γ.—[y] εὐδαιμονία ἂν ΥΓΔΞΥDFKuwnprt : ἂν εὐδαιμονία *ς.—[z] τῶν ἀνθρωπείων pr F.—[a] ἔσεσθαι t.—[b] μαθεῖν ὑμᾶς n.—[c] οὐχαυτὴ Δ, οὐκ αὐτὴ DKp : οὐχ αὕτη *ς.—[d] ἦν om rr.—[e] ἀλλ' ΥDKrnpr.—[f] alterum τὰ om rr.—[g] ὂν om F.—[h] ἓν om EFunst.—[i] καὶ τοῦ θήλεος Δrwrs.—[j] ἓν ὂν εἴδει ΥΔ.—[k] πλευρὰ F.—[l] δύ' ΔΞΥDKwn.—[m] κυκλο-

Plutarch. de S. N. V. p. 6. Fisch.

μεγίστη] Par. *μεγίστῳ*. Ast.

ἡ γὰρ πάλαι] Hic locus legitur apud Stobæum Ecl. Eth. 61. p. 394. Fisch.

αὕτη ἦν] Euseb. Præp. Evang. xii. 12. p. 585. C. *ἡ αὐτή*, et mox *ἄλλη* pro *ἀλλοία*. De ipso hoc mytho v. Hartmann. in Beck. Comment. V. i. P. i. p. 167. sq. Similis fere est ille Judæorum, quem refert Eisenmenger in libro *Entdecktes Judenthum*, P. i. p. 365. E. Ast.

τὰ τῶν ἀνθρώπων] Articulum *τὰ* omittunt Vind. 54. et Euseb. Sed articulus hoc modo repetitus definitioni inservit, quasi dicas: genera, scilicet s. eaque hominum. Paullo post in Eusebio *καὶ* ante *τρίτον* deest et *ὂν* post *κοινὸν*, ut in Stobæo. Ast.

οὗ] Euseb. *ὧν*. Mox *ἓν* in Euseb. et Stob. deest. Ante *θηλέος* Euseb. articulum *τοῦ* repetit. Ast.

νῶτον καὶ πλευρὰς] Stob. *νῶτόν τε καὶ πλευράς*. Sequens *τὰ ἴσα* est totidem, vid. Hoogev. ad Viger. p. 98. ed. Herm. Ast.

κυκλοτερεῖ] Hesychius: *Κυκλοτερές· περιφερές, ἐπικαμπές*. Fisch.

ὡς] Stob. *ὅσα·* marg. *ὡς*. Fisch.

περ νῦν, ὁποτέρωσε βουληθείη·[o] καὶ ὁπότε ταχὺ ὁρμήσειε
θεῖν, ὥς περ οἱ κυβιστῶντες[p] εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερό-
μενοι κυβιστῶσι κύκλῳ, ὀκτὼ[q] τότε[r] οὖσι τοῖς μέλεσιν
ἀπερειδόμενοι[s] ταχὺ ἐφέροντο κύκλῳ. ἦν δὲ διὰ ταῦτα
τρία τὰ γένη καὶ τοιαῦτα, ὅτι[t] τὸ μὲν ἄῤῥεν ἦν τοῦ ἡλίου
τὴν ἀρχὴν ἔκγονον, τὸ δὲ θῆλυ τῆς γῆς, τὸ δὲ[u] ἀμφοτέρων[v]
μετέχον[w] τῆς σελήνης, ὅτι καὶ ἡ σελήνη ἀμφοτέρων μετέ-
χει. περιφερῆ δὲ δὴ ἦν καὶ[x] αὐτὰ καὶ ἡ πορεία αὐτῶν διὰ
τὸ[y] τοῖς γονεῦσιν ὅμοια εἶναι. [§. 17.] Ἦν οὖν[z] τὴν
ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶ-
χον, ἐπεχείρησαν δὲ τοῖς θεοῖς, καὶ ὃ λέγει Ὅμηρος περὶ
Ἐφιάλτου[a] τε[b] καὶ Ὤτου, περὶ ἐκείνων λέγεται, τὸ εἰς
τὸν[c] οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν ποιεῖν, ὡς ἐπιθησομένων
τοῖς θεοῖς. ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο ὅ τι
χρὴ αὐτοὺς ποιῆσαι, καὶ ἠπόρουν· οὔτε γὰρ ὅπως ἀποκτεί-
ναιεν[d] εἶχον καὶ ὥς περ τοὺς γίγαντας κεραυνώσαντες τὸ
γένος ἀφανίσαιεν—αἱ τιμαὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὰ[e] ἱερὰ τὰ[f]
παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἠφανίζετο[g]—, οὔθ'[h] ὅπως ἐῷεν[i] ἀσελ-
γαίνειν. μόγις[j] δὴ[k] ὁ Ζεὺς ἐννοήσας λέγει ὅτι Δοκῶ μοι,
ἔφη,[l] ἔχειν μηχανήν, ὡς ἂν εἶέν τε ἄνθρωποι καὶ παύσαιντο St. ii. 404.
τῆς ἀκολασίας ἀσθενέστεροι[m] γενόμενοι. νῦν[n] μὲν γὰρ αὐ-

τερῆ Dp.—[n] καὶ om rur.—[o] θεῖν ΔΥDKwp et pr Ξ et fortasse 𝔄: ἐλθεῖν *ς.—[p] ante εἰς omisi καὶ cum DKp.—[q] ὀκτὼ τότε 𝔄ΔΞΥDKwp: τότε ὀκτὼ *ς.—[r] τότε ...κύκλῳ om rr.—[s] ἅπερ εἰδόμεναι 𝔄Δ.—[t] ὧν Υ.—[u] δ' n.—[v] ἀμφότερον Ft.—[w] μετέχει K.—[x] δι' ἦν DKp, ἦν καὶ 𝔤.—[y] τὸ om r.—[z] οὖν om pr Γ.—[a] ἐφιάντου (αι) Δ.—[b] τε om FKr et pr r.—[c] τὸν om rr.—[d] ἀκτείναιεν D, ἀποκτείνειεν r, ἀποκτείνειεν r, ἀποκτῆναι n.—[e] τὰ om 𝔄ΓΔΞΥDKruιωnprt.—[f] ἱερὰ καὶ τὰ DKp.—[g] ἠφανίζοντο Ξ.—[h] οὔθ' F.—[i] ἐῶμεν Υ et pr Γ.—[j] μόλις ΞΥ.—[k] δὲ DKpn.—[l] ἔφη om r,

ἐλθεῖν] Par. et Stob. θεῖν. marg. ἐλθεῖν. Ast.

κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν] Editi libri post κυβιστῶντες inserunt καὶ, quod Vind. 126. recte omittit. Mox Stobæus εἰς ὀρθὰ ὄντα σκέλη περιφερόμενοι, et Vind. 21. et 126. ὀκτὼ τότε οὖσι. Ast.

κυβιστῶσι] Schol. August. Κυβιστῶσι· κυβιστὴς ὁ ὀρχηστής, καὶ κυβιστᾷν τὸ ὀρχεῖσθαι. Fisch.

ἀπερειδόμενοι] Malit fortasse quispiam ἐπερειδόμενοι. Steph. Sine caussa: nam ἀπερειδόμενοι idem est quod ἐρειδόμενοι. Attici enim solent hoc genere compositorum verborum uti pro verbis simplicibus. Etiam in Stobæi libris est ἀπερειδόμενοι. Fisch.

τρία τὰ γένη] Stob. τρία γένη: mox μετεῖχε· at in marg. μετέχει: dein θείοις· et in marg. θεοῖς. Fisch.

ἄῤῥεν—τ. ἡλίου—τῆς σελήνης] Vid. Orphic. Hymn. ix. 4. Tim. Locr. p. 99. D. E. Ast.

§. 17. Ὅμηρος] Od. Λ. 307. Fisch.

χρείη] Editi libri contra linguæ leges χρὴ mox Stob. μόγις δέ: dein vice δίχα ἕκαστον, Vind. 21. ἕνα ἕκαστον; postremo pro δυοῖν Par. δυσί. Ast.

τούς, ἔφη, διατεμῶ δίχα[o] ἕκαστον, καὶ ἅμα μὲν ἀσθενέστεροι[m] ἔσονται, ἅμα δὲ χρησιμώτεροι ἡμῖν διὰ τὸ πλείους τὸν ἀριθμὸν γεγονέναι·[p] καὶ[q] βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν[r] σκελοῖν. ἐὰν δ'[s] ἔτι δοκῶσιν ἀσελγαίνειν καὶ μὴ ἐθέλωσιν[t] ἡσυχίαν ἄγειν, πάλιν αὖ,[u] ἔφη, τεμῶ[v] δίχα, ὥστ' ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες.[w] Ταῦτα εἰπὼν ἔτεμνε[x] τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥς περ οἱ[y] τὰ ὄα[z] τέμνοντες καὶ μέλλοντες[a] ταριχεύειν, ἢ ὥς περ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. ὅν τινα δὲ τέμοι, τὸν Ἀπόλλω ἐκέλευε[b] τό τε πρόσωπον μεταστρέφειν καὶ τὸ[c] τοῦ αὐχένος ἥμισυ πρὸς τὴν τομήν, ἵνα θεώμενος τὴν αὑτοῦ[d] τμῆσιν κοσμιώτερος εἴη ὁ ἄνθρωπος, καὶ τἆλλα ἰᾶσθαι ἐκέλευεν. ὁ δὲ τό τε πρόσωπον μετέστρεφε,[e] καὶ συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥς περ τὰ σύσπαστα[f] βαλάντια,[g] ἓν στόμα[h] ποιῶν ἀπέδει[i] κατὰ μέσην τὴν γαστέρα, ὃ δὴ

post ἔχειν ponit ϒ.—[m] ἀστενέστεροι Π.—[n] νῦν...ἔσονται om F§ et pr E.—[o] ἕνα Υ. —[p] γενήσεσθαι Ξ.—[q] καὶ om Γ.—[r] δυσὶ DKp.—[s] δ' ἔτι Kp§ : δέ τι *ς.—[t] θέλωσιν 𝔄ΔΥDKwp et pr Ξ.—[u] ἂν K.—[v] τέμῶμεν §.—[w] ἀσκωλίζοντες 𝔄ΓΔEFuιw§t. —[x] ἔτεμεν Π.—[y] οἱ om 𝔄Δ.—[z] ὄα Ruhnkenius: libri ὠά.—[a] θέλοντες Π.— [b] ἐκέλευσεν, ut videtur, Δ.—[c] καὶ τὸ] ἀπὸ Γ. τιμὴν Γ.—[d] ἑαυτοῦ rϒ.—[e] συνέστρεφε rϒ.—[f] συσπαστὰ Υ.—[g] βαλλάντια t, βάλλαντα w, βάλλοντα 𝔄Δ.—[h] σῶμα

δέ τι] Steph. ‘Legendum potius δ' ἔτι. Antea enim ἠσέλγαινον, ut modo dictum fuit.’ Recte, opinor. Sed præivit versio Ficini, *Quodsi rursus impie insurgere videantur*. Etiam libri Stobæi habent, ἐὰν δὲ ἔτι. Fisch.

ἀσκωλιάζ.] Hesychius Ἀσκωλιάζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμενοι. Timæus Ἀσκωλίζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ἢ στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν. Suidas Ἀσκωλιάζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ὑστερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν. Leg. ἢ στερούμενοι. Etymol. M. Ἀσκωλιάζειν ἐστὶ, τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ στερούμενον τῶν κατὰ φύσιν. Pollux ii. 194. καὶ Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον, τὸ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλεσθαι· ubi Ms. Jungerm. ἀσκωλίζειν. Idem ix. 121. ᾧ δὲ ἀσκωλιασμὸς, τοῦ ἑτέρου ποδὸς αἰωρουμένου, κατὰ μόνου τοῦ ἑτέρου πηδᾷν ἐποίει, ὅπερ ἀσκωλιάζειν ὠνόμαζον· ubi Ms. Jungerm. ἀσκωλισμός. Scilicet Attici ἀσκωλιάζειν dixisse videntur, reliqui Græci ἀσκωλίζειν· vid. ad §. 11. In libris Stobæi est ἀκωλίζοντες· marg. ἀσκωλιάζοντες. Fisch.

ὠὰ τέμνοντες] Ἡμίτομα ὠῶν laudat ex Alexide Athenæus ii. 16. Fisch.

οἱ τὰ ὄα—διαιροῦντες] ὄα pro ὠὰ emendarunt Ruhnk. ad Tim. p. 189. Valckenar. et Toup. in Suid. v. Ταριχεύειν. t. ii. p. 231. Post θριξὶν Toupius e Plutarcho Erot. p. 770. B. οἶσθα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὡς ἀβεβαιότατα πολλὰ λέγουσι καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ὠὸν αὐτῶν τριχὶ αἱρεῖσθαι τὴν φιλίαν, conjecit addendum esse διαιροῦντες. Equidem magis adducor, ut credam, verba ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξὶν glossema esse, quæ Bastii quoque sententia erat. Ὄα enim a librario sciolo in ὠὰ mutatum et tunc interpretationis causa ταῖς θριξὶν additum est; unde altera hæc lectio: ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξὶν, int. τέμνοντες, exorta, postea in contextum irrepsit. Ceterum Valesius ad Euseb. Præpar. Evang. xii. 12. p. 56. ad v. ὠὰ monet: ‘Sunt quibus ζῶα vel νῶτα placeat.’ Ast.

ξυνέλκων] Vind. 126. συνέχων, superscripto λ. Mox Vind. 21. 54. et 126. καλόποδα. Ast.

ἓν στόμα] ἓν σῶμα Par. Bip.

τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς[j] III. 191.
πολλὰς ἐξελέαινε καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον
ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλάποδα[k] λεαίνοντες
τὰς τῶν[l] σκυτῶν ῥυτίδας· ὀλίγας δὲ κατέλιπε, τὰς περὶ
αὐτὴν τὴν γαστέρα καὶ τὸν ὀμφαλόν, μνημεῖον[m] εἶναι τοῦ II. ii. 405.
παλαιοῦ πάθους. ἐπειδὴ οὖν ἡ φύσις δίχα ἐτμήθη, ποθοῦν
ἕκαστον τὸ ἥμισυ τὸ αὑτοῦ[n] ξυνῄει,[o] καὶ περιβάλλοντες[p]
τὰς χεῖρας καὶ συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις, ἐπιθυμοῦντες
συμφῦναι,[q] ἀπέθνησκον ὑπὸ λιμοῦ[r] καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας
διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. καὶ ὁπότε τι
ἀποθάνοι τῶν ἡμίσεων, τὸ δὲ λειφθείη,[s] τὸ λειφθὲν ἄλλο
ἐζήτει καὶ συνεπλέκετο, εἴτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι[t]
ἡμίσει, ὃ δὴ νῦν[u] γυναῖκα καλοῦμεν, εἴτ' ἀνδρός· καὶ οὕ-
τως ἀπώλλυντο. [§. 18.] Ἐλεήσας δὲ ὁ Ζεὺς ἄλλην
μηχανὴν πορίζεται, καὶ μετατίθησιν αὐτῶν τὰ αἰδοῖα εἰς
τὸ πρόσθεν·[v] τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων
καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους ἀλλ' εἰς γῆν,[w] ὥς περ οἱ τέτ-
τιγες. μετέθηκέ τε οὖν οὕτως[x] αὐτῶν[y] εἰς τὸ πρόσθεν καὶ
διὰ τούτων τὴν[z] γένεσιν ἐν ἀλλήλοις ἐποίησε,[a] διὰ τοῦ ἄῤ-
ῥενος ἐν τῷ θήλει, τῶνδε ἕνεκα, ἵνα ἐν τῇ συμπλοκῇ ἅμα
μὲν εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι,[b] γεννῷεν καὶ γίγνοιτο τὸ γέ-
νος, ἅμα δ' εἰ[c] καὶ ἄῤῥην ἄῤῥενι,[d] πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο

K.—[i] ἀπέδυ Υn.—[j] τὰς om EF𝔰.—[k] καλόποδα 𝔄ΔΥDr𝔴𝔭𝔯.—[l] τῶν...τὰς om *w*.—[m] σημεῖον F.—[n] τοῦ αὐτοῦ DKnp: articulum om r𝔯.—[o] ξυνεῖναι 𝔄ΔΥDK*w*p.—[p] περιβαλόντες F.—[q] συμφῆναι E.—[r] ὑπὸ λιμοῦ ΔΞΥDK*w*p, ὑπὸ τῆς λιμοῦ r𝔯: ὑπὸ τοῦ λιμοῦ *ς.—[s] ληφθείη Δ𝔰.—[t] ἐντύχῃ np.—[u] νῦν δὴ F, μὴ δὴ D, μὴ δὲ Krp𝔯.—[v] πρόσθε Γ.—[w] γε *u*.—[x] οὕτως om EFK*u*np𝔰.—[y] αὐτὰ DKp.—[z] τὰ D.—[a] ἐποίησε om Υ.—[b] ἐντύχῃ DKnp.—[c] εἰ om DKp.—[d] ἄρρην ἄρρενι 𝔄ΔΥDEFKr*uw*p𝔯𝔰t, ἄρ-

καλάποδα] Suidas in Κᾶλα·—*κᾶλον γὰρ τὸ ξύλον· ἐξ οὗ καὶ καλόπους, ὁ ξύλινος πούς.* Etymol. M. Καλόπους, *κυρίως ὁ ξύλινος πούς· κᾶλον γὰρ τὸ ξύλον·* Sed *καλάποδα* ex hoc loco etiam Pollux x. 141. laudat: *τὰ δὲ σκυτοτόμου σκεύη —καλάπους, ἐν τῷ Συμποσίῳ.* Fisch.

ἐπειδὴ οὖν] Stob. *ἐπεὶ οὖν.* Fisch.

ξυνῄει] Codd. Vindob. 126. et 21. *ξυνεῖναι.* Ceterum cf. Philon. de mundi Opif. t. i. p. 104. Orig. c. Cels. iv. p. 190. Ast.

ὑπὸ τοῦ λιμοῦ] Vind. 21. et 126. *ὑπὸ λιμοῦ.* Mox Par. *ἐντύχῃ.* Ast.

ὃ δὴ νῦν γυν.] *ὃ μὴ δὲ γυν.* Par. Bip.

§. 18. *αὐτῶν*] Steph. 'Vel *αὐτὰ*, non *αὐτῶν*, vel *τὰ αἰδοῖα* post *αὐτῶν*, fuisse crediderim.' Recte, credo. Sed rectius tamen intelligetur e superioribus. Ficinus *αὐτῶν* plane omisit. vertit enim, *Quum vero ad anteriora transposuisset.* Fisch.

οὕτως αὐτὰ] E codd. Vind. 126. et Par. pro *αὐτῶν* reposuimus; idem jam Stephanus conjecerat. Par. *οὕτως* omittit. Pro *τε* scripsi *δέ*. Ast.

εἰς τὸ πρόσθεν] Stob. *εἰς τὸ ἔμπροσθεν —διὰ τοῦτο τὴν γένεσιν νέαν ἀλλήλοις·* marg. *ἐν.* Fisch.

ἄῤῥην] In Stephaniano omissum *ἄῤ-*

τῆς συνουσίας καὶ διαπαύοιντο[e] καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο
II. ii. 406. καὶ τοῦ ἄλλου βίου ἐπιμελοῖντο. Ἔστι δὴ οὖν ἐκ τόσου
ὁ ἔρως ἔμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς ἀρχαίας
φύσεως συναγωγεύς, καὶ ἐπιχειρῶν ποιῆσαι ἓν ἐκ δυοῖν καὶ
ἰάσασθαι τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην. ἕκαστος οὖν ἡμῶν[f] ἐστὶν
ἀνθρώπου ξύμβολον, ἅτε[g] τετμημένος[h] ὥς περ αἱ ψῆτται,
ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ[i] ἀεὶ[j] τὸ αὑτοῦ[k] ἕκαστος[l] ξύμβολον.
ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμῆμά εἰσιν,[m] ὃ δὴ τότε
ἀνδρόγυνον ἐκαλεῖτο, φιλογύναικές τ'[n] εἰσὶ καὶ οἱ πολλοὶ
τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι, καὶ ὅσαι αὖ
γυναῖκες[o] φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι, ἐκ τούτου τοῦ γέ-
νους γίγνονται. ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν γυναικὸς τμῆμά[p]
εἰσιν, οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι τὸν[q] νοῦν προσέχουσιν,
ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί, καὶ
αἱ[r] ἑταιρίστριαι ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. ὅσοι δὲ
ἄῤῥενος τμῆμά εἰσι, τὰ ἄῤῥενα διώκουσι, καὶ τέως μὲν ἂν
παῖδες ὦσιν, ἅτε τεμάχια[s] ὄντα τοῦ ἄῤῥενος,[t] φιλοῦσι
III. 192. τοὺς ἄνδρας καὶ χαίρουσι συγκατακείμενοι καὶ συμπε-
πλεγμένοι[u] τοῖς ἀνδράσι, καί εἰσιν οὗτοι βέλτιστοι τῶν
II. ii. 407. παίδων καὶ μειρακίων, ἅτε ἀνδρειότατοι ὄντες φύσει. φασὶ

ρεν ἄρρενι Γ: solum ἄῤῥενι *ς.—[e] διαπαύοιντο 𝔄ΔΥDEFK*u*npr𝔰t: διαναπαύοιντο *ς.—[f] ἡμῶν om *w*.—[g] ἅψαι Dp, ἇψαι K.—[h] τετιμημένος n.—[i] δὲ pr𝔰.—[j] ἀεὶ post ξύμβολον ponit n.—[k] αὐτεῖ 𝔄r*uw*nrt, αὐτοῦ ΓΔΥDKp: ἑαυτοῦ ς.—[l] ἕκαστος ΓΞF r*uw*nrt: ἕκαστον *ς.—[m] ἐ στίν Ξ.—[n] τε om 𝔰.—[o] γυναικῶν rr.—[p] τμήματά F.—[q] τὸν om pr t.—[r] αἱ om; et pr r.—[s] τεμάχια 𝔄Δ*uw*t et pr Γ: τεμμάχια *ς.—

ρην vocabulum addidimus ex Ald. Bas. 1. 2. Etiam in versione Ficini est, *sin autem masculus masculo* —. Fisch.

πλησμονῇ γοῦν] Bas. 1. πλησμονῇ ἡ γοῦν. Bas. 2. πλησμονὴ ἣ γοῦν. Fisch.

διαναπαύοιντο] Stob. et Vind. omnes legunt διαπαύοιντο. Mox pro ἐκ δυοῖν scripsi ἐκ δυεῖν, ut cap. 19. Vid. Eustath. in Odyss. p. 1907. Duker. ad Thucyd. iv. 8. Hermann. ad Eurip. Hecub. 45. Ast.

ψῆτται] Hesychius: ψῆττα· ἰχθύδιον τῶν πλατέων, ἣ ψῆττα ἣν τ' 'ες σανδάλιον, ἣ βούγλωσσον. recte. Xenocrates c. 1. καὶ οἱ πλατεῖς, ὡς ψῆτται. Nam ψῆτται haud dubie vera scriptura est, quæ invenitur etiam in libris Pollucis vi. 51. et Athenæi vii. 24. p. 329. ubi plura de hoc genere piscium habentur. Fisch.

ἕκαστος—ξύμβολον] ἕκαστος pro ἕκαστον e Vindob. 54. recepi, ut Ficinus quoque vertit. Ceterum cf. Galen. de Semin. ii. 7. Sturz. ad Empedocl. p. 390. 392. 395. Mox pro ἅτε Par. ἇψαι. Ast.

τμῆμα] Stob. τμήματος, marg. τμῆμα. Fisch.

καὶ μοιχ.] Bas. 2. καί μοι μοιχεύτριαι· male. Fisch.

ἑταιρίστρ.] Hesychius: Ἑταιρίστριαι· τριβάδες. Timæus Ἑταιρίστριαι· αἱ καλούμεναι τριβάδες. Mœris: Ἑταιρίστριαι, Ἀττικῶς· τριβάδες, Ἑλληνικῶς. Fisch.

ὅσοι δὲ ἄῤῥενος] Bastius p. 126. inseri volebat ἄῤῥενες, sed hoc jam latet in masculino ὅσοι. Ast.

τεμμάχια] Gloss. vett. τεμάχιον, *frustulum, frustellum*. Fisch.

δὲ δή τινες αὐτοὺς ἀναισχύντους εἶναι, ψευδόμενοι· οὐ γὰρ ὑπ' ἀναισχυντίας τοῦτο δρῶσιν, ἀλλ' ὑπὸ θάῤῥους καὶ ἀνδρίας[v] καὶ ἀῤῥενωπίας τὸ[w] ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι. μέγα δὲ τεκμήριον· καὶ γὰρ τελεωθέντες[x] μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικὰ ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. ἐπειδὰν[y] δὲ ἀνδρωθῶσι, παιδεραστοῦσι καὶ πρὸς γάμους καὶ παιδοποιίας οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν φύσει, ἀλλὰ[z] ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκάζονται·[a] ἀλλ' ἐξαρκεῖ αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταζῇν ἀγάμοις.[b] πάντως[c] μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε[d] καὶ φιλεραστὴς γίγνεται, ἀεὶ τὸ ξυγγενὲς ἀσπαζόμενος. [§. 19.] Ὅταν μὲν οὖν καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ[e] ἐντύχῃ τῷ αὑτοῦ ἡμίσει καὶ ὁ παιδεραστὴς καὶ ἄλλος πᾶς, τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται[f] φιλίᾳ τε καὶ οἰκειότητι καὶ ἔρωτι, οὐκ ἐθέλοντες ὡς ἔπος[g] εἰπεῖν χωρίζεσθαι ἀλλήλων οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. καὶ οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοί εἰσιν, οἳ οὐδ' ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν ὅ τι βούλονται σφίσι παρ' ἀλλήλων γίγνεσθαι. οὐδὲ[h] γὰρ ἂν[i] δόξειε τοῦτ' εἶναι ἡ τῶν ἀφροδισίων συνουσία, ὡς ἄρα τούτου ἕνεκα ἕτερος ἑτέρῳ χαίρει[j] ξυνὼν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς· ἀλλ'[k] ἄλλο τι βουλομένη ἑκατέρου ἡ ψυχὴ δήλη ἐστίν, ὃ οὐ δύναται εἰπεῖν, ἀλλὰ μαντεύεται ὃ βούλεται,[l] καὶ αἰνίττεται. II. ii. 408.
καὶ εἰ αὐτοῖς ἐν τῷ αὐτῷ κατακειμένοις ἐπιστὰς ὁ Ἥφαιστος, ἔχων τὰ ὄργανα, ἔροιτο Τί ἔσθ' ὃ βούλεσθε, ὦ[m] ἄνθρωποι, ὑμῖν παρ' ἀλλήλων γενέσθαι; καὶ[n] εἰ ἀποροῦντας

[t] τοῦ ἄρρενος om Fϐ.—[u] συμπλεκόμενοι Δw.—[v] ἀνδρείας rt.—[w] καὶ τὸ DKp.—[x] τελειωθέντες Ξ.—[y] ἐπειδὰν...56, 17. Ἀγάθωνα] folium album u.—[z] ἀλλ' up.—[a] ἀναγκάζονται ὑπὸ τοῦ νόμου Γ.—[b] ἀγάμενον Kp.—[c] πάντας n.—[d] τε om Υ.—[e] αὐτω ἐκείνω (ὸ, ο superscr.) F.—[f] ἐκπλήττοντα ΔΥ et pr Ξ.—[g] ἔπος om ϐ.—[h] οὐδὲν ΓΔΥDEKw nprϐt et pr F, οὐδέ (ἐν superscr.) r.—[i] ἂν om F.—[j] χαίρειν ℨΔΥw.—[k] ἀλλ' om DKp.—[l] ὃ βούλεται om Υn et pr Ξ.—[m] ὦ om Kp.—[n] καὶ...ὅτι μάλιστ' in mg rc F.—[o] ὅτι add

τινες] Stob. τινας—οὔτε γὰρ—δρῶσι τοῦτο—ἀνδρείας—αὐτοῖς—. Fisch.

ἀνδρείας] Cum Vind. 54. pro ἀνδρίας scripsi, Schäferi, viri unius omnium eruditissimi, rationes secutus, vid. Melet. Critic. p. 41. Ast.

ἀῤῥενωπίας] Etymol. M. Ἀῤῥενωπός· ἐκ τοῦ ἄῤῥην ἄῤῥενος, καὶ τοῦ ὤψ ὠπὸς, ὃ σημαίνει τὸ πρόσωπον, ἀῤῥενωπὸς, ὁ ἄῤῥενος πρόσωπον ἔχων, κατὰ συνεκδοχήν· ἤγουν ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἰσχυρὸς, καὶ δυνάμενος πρὸς ἐχθρὸν ἀντιταχθῆναι. ἔστι δὲ κατὰ συνεκδοχὴν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. Fisch.

ἀγάμοις] Par. ἀγάμενον. Bip.

§. 19. οὐδὲ γὰρ] Vind. 54. et 21. οὐδέν: 126. οὐ. Mox vice μάλιστα ἀλλήλοις. Vind. 21. 126. et Par. ὅτι μάλιστα. Ast.

αὐτοὺς πάλιν ἔροιτο· Ἆρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε, ἐν τῷ αὐτῷ
γενέσθαι ὅτι[o] μάλιστ'[p] ἀλλήλοις, ὥστε καὶ νύκτα καὶ
ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων; εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυ-
μεῖτε, ἐθέλω[q] ὑμᾶς συντῆξαι[r] καὶ συμφῦσαι[s] εἰς τὸ αὐτό,
ὥστε δύ'[t] ὄντας ἕνα γεγονέναι καὶ ἕως[u] τ'[v] ἂν ζῆτε, ὡς[w]
ἕνα ὄντα,[x] κοινῇ ἀμφοτέρους ζῆν, καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνητε,
ἐκεῖ αὖ ἐν Ἅιδου ἀντὶ δυεῖν[y] ἕνα εἶναι κοινῇ τεθνεῶτε. ἀλλ'
ὁρᾶτε εἰ τούτου ἐρᾶτε καὶ ἐξαρκεῖ ὑμῖν ἂν τούτου τύχητε.
ταῦτα[z] ἀκούσας ἴσμεν ὅτι οὐδ' ἂν εἷς ἐξαρνηθείη οὐδ' ἄλ-
λο τι[a] ἂν[b] φανείη βουλόμενος, ἀλλ' ἀτεχνῶς[c] οἴοιτ' ἂν
ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει, συνελθὼν καὶ συν-
τακεὶς τῷ ἐρωμένῳ[d] ἐκ δυεῖν[e] εἷς γενέσθαι. τοῦτο γάρ ἐστι
τὸ αἴτιον,[f] ὅτι ἡ ἀρχαία φύσις ἡμῶν[g] ἦν αὕτη[h] καὶ ἦμεν
ὅλοι· τοῦ ὅλου οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει[i] ἔρως ὄνομα.
III. 193. καὶ πρὸ τοῦ, ὥς περ λέγω, ἓν ἦμεν· νυνὶ[j] δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν
II. ii. 409. διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθά περ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακε-

𝔄ΓΔΞΥDKwnpt et mg F.—[p] μάλιστ'...ἀπολείπεσθαι om rx.—[q] θέλω ΔΥDKwp et pr Ξ.—[r] ἐντῆξαι rx.—[s] συμφυσῆσαι ΔDwr et pr 𝔄t, συμφῦ σαι r.—[t] δύ' ΓDKrnp xt.—[u] ἔστ' rx.—[v] τ' om Kp.—[w] ζητήσεως 𝔄Δw: ὡς om Υ et pr Ξ.—[x] ὄντας Υ§ς.—[y] δυεῖν 𝔄Υ: δυοῖν *ς.—[z] ταῦτ' w.—[a] ἄλλο ὅτι ΓFrnx§t.—[b] οὖν corr Γ.—[c] ἀτέχνως Υ.—[d] ἐρωτωμένῳ Δ.—[e] δυεῖν ΓΔΥwt: δυοῖν *ς.—[f] τὸ αἴτιόν ἐστι n.—[g] ἡμῖν w.—[h] αὐτῇ n.—[i] καὶ τῇ διώξει K.—[j] νῦν DK.—[k] ἔστιν 𝔄ΓΔΥDEFKrwnpx

ξυμφῦσαι] Vind. 54. 126. συμφυσῆσαι, et pro ξυντῆξαι. Vind. 54. exhibet ἐντῆξαι. Respexit h. l. Aristotel. Polit. ii. 4. Ast.

ἄλλο τι] Ald. Bas. 1. 2. ἄλλ' ὅτι. At Ficinus, *aut aliud, quam hoc, expetere videretur*. recte. Fisch.

τούτου γάρ ἐστι] Pro τοῦτο scripsimus τούτου, ut Ficinus vertit: *hujus causa est, quia:* et Bastius emendavit p. 50. Ast.

διῳκίσθημεν] Ald. Bas. 1. 2. διωκίσθημεν· quod Stephanus quoque in suo exemplo retinuit. Nos vero pæne ausi essemus recipere διεσχίσθημεν. Nam primo Ficinus ita vertit, ***Deinde propter injustitiam a deo scissi fuimus, quemadmodum a Lacedæmoniis Arcades:*** deinde ipse Plato, ut §. 15. usus est de hac ipsa re verbis τέμνειν δίχα et δίχα τμηθῆναι, ita paulo post eam exprimit ipso verbo διασχίζεσθαι. Auctor hujus emendationis est Cornarius, quam Stephanus a lectoribus Platonis haberi voluit pro lectione librorum veterum. Nam in annotationibus ad hunc locum: 'Affertur alia lectio διεσχίσθημεν videlicet pro διῳκίσθημεν· confirmaturque futuro διασχισθησόμεθα, quod statim sequitur, nec non præcedentibus verbis διατεμῶ et τεμῶ δίχα.' His vero rationibus confirmavit conjecturam suam Cornarius. At alteri tamen lectioni opem ferri ita posse putabamus. Nam primo certum est, διοικίζεσθαι sæpe idem esse, quod διαχωρίζεσθαι, neque adeo differre a verbo διασχίζεσθαι· deinde Plato videri possit hoc quidem loco usus esse verbo διοικίζεσθαι, propter adjecta verba, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Judicium esto penes lectores doctos. Fisch.

διῳκίσθημεν] Cornarius conjiciebat διεσχίσθημεν; sed recte monuit Fischerus, διοικίζεσθαι sæpe idem esse, quod διαχωρίζεσθαι, ideoque non differre a διασχίζεσθαι; deinde Platonem videri propter verba καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων consulto verbo διοικίζεσθαι usum esse. Verbum fere solemne est de Mantinea, vid. Xenoph. Hist. Gr. v. 2.

δαιμονίων. φόβος οὖν ἔστιν,[k] ἐὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεούς, ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα,[l] καὶ περίιμεν[m] ἔχοντες ὥς περ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν[n] ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι[o] κατὰ τὰς ῥῖνας, γεγονότες ὥς περ λίσπαι. ἀλλὰ τούτων ἕνεκα πάντ' ἄνδρα χρὴ ἅπαντα παρακελεύεσθαι εὐσεβεῖν περὶ θεούς, ἵνα τὰ μὲν ἐκφύγωμεν,[p] τῶν δὲ τύχωμεν, ὧν[q] ὁ Ἔρως ἡμῖν ἡγεμὼν καὶ στρατηγός. ᾧ μηδεὶς ἐναντία πραττέτω· πράττει δ' ἐναντία, ὅς τις[r] θεοῖς ἀπεχθάνεται. φίλοι γὰρ γενόμενοι καὶ διαλλαγέντες[s] τῷ θεῷ ἐξευρήσομέν τε καὶ ἐντευξόμεθα τοῖς παι-

𝔖t : ἔνεστιν *ς.—[l] διασχισθησώμεθα DKp et pr Σ, διασχησθησώμεθα 𝔄Δ.—[m] πεω ϊ
ριϊμεν 𝔄, περίειμεν 𝔖, περίειμεν rn.—[n] κατὰ γραφὴν ΓF : καταγραφὴν *ς.—[o] διαν
πεπρησμένοι 𝔄ΔΥp.—[p] φύγωμεν rx.—[q] ὧν K et corr p, ὡς 𝔖 : ὡς *ς.—[r] τι F.—[s] διαλλαγέντες 𝔄ΓΔΞΥDFKrwnprt, διαλεχθέντες n : διαλλαχθέντες ς.—[t] μοι 𝔄ΔΥ

7. Polyb. iv. 27. Pausan. viii. 8. Cf. Wolfii not. Ast.

ἔνεστιν] Vind. omnes ἐστίν. Ast.

καταγφαφὴν] Steph. 'Aliam dat sedem accusativo *καταγραφὴν* Budæus, ita legens, *περίϊμεν ἔχοντες, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτετυπωμένοι, καταγραφὴν, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες*, atque interpretatur ita, *Facie dimidiata, per nares dissecta, luscaque, cujusmodi videntur in numismatis priscis.*' Scilicet Budæus ita legit locum et interpretatur in Commentariis L. Gr. p. 198. Paris. Fisch.

κατὰ γραφὴν] Schneiderus Lexic. Gr. v. Καταγραφὴ conj. *καταγραφῇ*. Sed unice vera est, ni fallor, Ruhnkenii ratio, pro *καταγραφὴν* scribentis *κατὰ γραφὴν*, quam Heynius, Wolfius et Bastius probaverunt. Ast.

λίσπαι] Schol. Augustanus : *λίσπαι· αἱ λεῖαι καὶ ἐκτετριμμέναι καὶ ἄπυγοι· καὶ οἱ διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι· οἵ τε Ἀθηναῖοι λίσποι καλοῦνται τῷ ἐκ τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας αὐτοὺς ἀπογλούτους εἶναι.* Scilicet attulit grammaticus varias vocabuli potestates, ut lectores Platonis ipsi judicarent, quæ ei esset hoc loco subjecta vis. Hesychius: *Λίσπη· λεῖα, καὶ ἐκτετριμμένη καὶ ἄπυγος λίαν·* item : *Λίσποι· οἱ ἐκτετριμμένοι τῶν ἀστραγάλων, καὶ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως, ἀπὸ τοῦ ἐν ᾅδου προσχεθῆναι τῇ πέτρᾳ ἀπὸ τῶν γλουτῶν.* Sed hoc loco *λίσπαι* sunt *calculi in medio incisi et usu detriti,* auctore Timæo. Hujus enim in Glossario Platonico hæc leguntur : *Λίσπαι· οἱ δίχα πεπρισμένοι.* Sed primo pro *δίχα πεπρισμένοι* haud dubie reponendum est e Suida et Scholiasta Augustano *διαπεπρισμένοι·* nam apud Suidam est, *Λίσποι· οἱ μέσον διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετρημένοι·* neque adeo *διαπεπρισμένοι* apud Platonem mutandum in *δίχα πεπρισμένοι*, quæ erat Ruhnquenii sententia : deinde ex iisdem grammaticis apud Timæum addi debet *ἀστράγαλοι*. Cæterum ex hactenus dictis patet, Ficinum et Cornarium *λίσπας* male existimasse esse *animalcula tenuissima*, de genere locustarum. Sed Athenienses dictos esse *λίσπους* propter insignem libidinis studium, idem Ruhnquenius in notis ad Glossarium Timæi scite docuit : et e locis Phrynichi Arabii ab eo laudatis intelligitur, *ἀστράγαλος* utroque genere dictum esse. Fisch.

ὡς ὁ Ἔρως] Scribendum puto, *ὧν ὁ Ἔρως ἡμῖν ἡγεμὼν* etc. Alteram autem scripturam Fic. quoque agnoscens in sua interpretatione, coactus est addere verbum *admonet*. Steph.

ὡς ὁ Ἔρως] Stephanus conj. *ὧν*, temere. Sententiarum nexus est, 'Deos colere debemus, quia (*ὡς* est *nam*) Amor, dux noster, deus est, cui adversari non debemus ; nam qui deos non colit, ipsi adversatur eoque privatur, quod summum est in amore, quodque unum appetimus omnes, qui amatores vocamur.' Ast.

δικοῖς τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν, ὃ τῶν νῦν ὀλίγοι ποιοῦσι. καὶ μή μοι[t] ὑπολάβῃ[u] Ἐρυξίμαχος[v] κωμῳδῶν τὸν λόγον, ὡς Παυσανίαν καὶ Ἀγάθωνα λέγω· ἴσως[w] μὲν γὰρ καὶ οὗτοι τούτων τυγχάνουσιν ὄντες καὶ εἰσὶν ἀμφότεροι τὴν φύσιν ἄῤῥενες, λέγω δὲ[x] οὖν ἔγωγε καθ' ἁπάντων[y] καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅτι οὕτως ἂν ἡμῶν τὸ γένος εὔδαιμον[z] γένοιτο, εἰ ἐκτελέσαιμεν τὸν ἔρωτα καὶ τῶν παιδικῶν τῶν[a] αὑτοῦ ἕκαστος τύχοι[b] εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπελθὼν φύσιν. εἰ δὲ τοῦτο
II. ii. 410. ἄριστον, ἀναγκαῖον καὶ τῶν νῦν παρόντων τὸ[c] τούτου[d] ἐγγυτάτω ἄριστον εἶναι. τοῦτο δ' ἐστὶ παιδικῶν τυχεῖν κατὰ νοῦν αὐτῷ πεφυκότων. οὗ δὴ τὸν[e] αἴτιον θεὸν ὑμνοῦντες δικαίως ἂν ὑμνοῖμεν Ἔρωτα, ὃς ἔν τε[f] τῷ παρόντι ἡμᾶς πλεῖστα[g] ὀνίνησιν εἰς τὸ οἰκεῖον ἄγων, καὶ εἰς τὸ ἔπειτα[h] ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται, ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσέβειαν, καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἰασάμενος μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι.

§. 20. Οὗτος, ἔφη,[i] ὦ Ἐρυξίμαχε, ὁ ἐμὸς λόγος ἐστὶ περὶ Ἔρωτος, ἀλλοῖος ἢ[j] ὁ σός. ὥσπερ οὖν ἐδεήθην σου, μὴ κωμῳδήσῃς[k] αὐτόν, ἵνα καὶ τῶν λοιπῶν ἀκούσωμεν τί ἕκαστος ἐρεῖ, μᾶλλον δὲ τί ἑκάτερος· Ἀγάθων γὰρ καὶ Σωκράτης λοιποί.

Ἀλλὰ πείσομαί σοι, ἔφη φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον· καὶ γάρ μοι ὁ λόγος ἡδέως ἐῤῥήθη.[l] καὶ εἰ μὴ ξυνῄδειν Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι δεινοῖς οὖσι περὶ τὰ ἐρωτικά, πάνυ ἂν ἐφοβούμην μὴ ἀπορήσωσι[m] λόγων διὰ τὸ πολλὰ καὶ παν-

𝔴𝔭: μου *ς.—[u] ὑπολάβοι ΓΔ𝔴.—[v] ὁ ἐρυξίμαχος 𝔫.—[w] ἴσως om 𝔯.—[x] δὴ K.—[y] κατὰ πάντων K𝔫𝔭.—[z] εὐδαῖμον 𝔄.—[a] alterum τῶν om Υ et pr Ξ.—[b] τύχη D𝔫𝔭.—[c] τῶ 𝔯.—[d] τοῦτον 𝔄Δ, τούτω 𝔯.—[e] τὸ Ξ.—[f] καὶ ἐν ΞΥ, ἐν 𝔄Δ.—[g] πλεῖστα ἡμᾶς K, ἡμᾶς πλεῖστον 𝔫.—[h] μετέπειτα Γ.—[i] ἔφη om 𝔯, ante ὁ ponit 𝔯.—[j] ἀλλ'
έ ή
οἷος ἢ Δ.—[k] κωμωδήσας 𝔫.—[l] ἐρρήθη 𝔄ΓΔΞΥDK, ἐρήθη 𝔴, ἐρρήθη 𝔭, ἐρρέθη E𝔰𝔱: ἐῤῥέθη *ς.—[m] ἀπορήσω 𝔄ΔDK𝔭𝔱.—[n] τὸν νοῦν σωκράτει 𝔯 additisque, tanquam de-

διαλλαχθέντες] Par. διαλλαγέντες. Bip.

τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν] Ficinus vertit *singuli dimidium suum exoptatum reperiemus*, quasi legisset ἡμίσεσιν αὐτῶν (i. e. ἡμῶν αὐτῶν, v. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 238.). Bastius vero conjecit: τοῖς ἡμιτόμοις αὐτῶν, quod Creuzer. in Dionys. pt. i. p. 169. probat. Sed recte habet τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν (ut Xenoph. Anab. vii. 1. 29. Gorg. 514. B. ἡμέτερον αὐτῶν). Παιδικὰ ἡμέτερα sunt, quæ ad nos pertinent, utpote altera pars nostri. Ast.

ἄῤῥενες] Bastius conj. ἄῤῥενος, quo haud opus esse censeo. Ast.

τοδαπὰ εἰρῆσθαι· νῦν δὲ ὅμως θαῤῥῶ. Τὸν οὖν[n] Σωκράτη[o]
εἰπεῖν Καλῶς γὰρ αὐτὸς ἠγώνισαι, ὦ Ἐρυξίμαχε. εἰ δὲ III. 194.
γένοιο οὗ[p] νῦν ἐγώ εἰμι, μᾶλλον δὲ ἴσως οὗ ἔσομαι, ἐπειδὰν
καὶ Ἀγάθων εἴπῃ, εὖ καὶ μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ II. ii. 411.
εἴης, ὥς περ ἐγὼ[q] νῦν. Φαρμάττειν[r] βούλει με, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ἵνα θορυβηθῶ[s] διὰ τὸ οἴεσθαι τὸ θέατρον προσδοκίαν μεγάλην ἔχειν[t] ὡς εὖ ἐροῦντος ἐμοῦ. Ἐπιλήσμων μέντ' ἂν εἴην,[u] ὦ Ἀγάθων, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[v] εἰ ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν[w] καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα[x] μετὰ τῶν ὑποκριτῶν καὶ βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ,[y] μέλλοντος ἐπιδείξεσθαι[z] σαυτοῦ λόγους, καὶ οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐκπλαγέντος, νῦν οἰηθείην σε θορυβηθήσεσθαι[a] ἕνεκα ἡμῶν ὀλίγων ἀνθρώπων. Τί δαί,[b] ὦ Σώκρατες; τὸν Ἀγάθωνα φάναι, οὐ δή πού με οὕτω θεάτρου μεστὸν ἡγεῖ,[c] ὥστε καὶ ἀγνοεῖν ὅτι νοῦν ἔχοντι[d] ὀλίγοι

sint, rc τὸν οὖν σωκράτη εἰπεῖν, r.—[o] σωκράτην Υ.—[p] σου w.—[q] ἐγὼ ὥσπερ νυνί n.—[r] φαρμάττειν νῦν Γ, φράττειν Δw.—[s] φοβηθῶ Δw.—[t] ἔχει n.—[u] εἴη 𝔰.—[v] σωκράτην Υrr.—[w] ἀνδρείαν w.—[x] ἀκρίβαντα 𝔄Δw, ὀκρύβαντα ΞΥ.—[y] ἐναντίον τοσούτου θεάτρου Ξs.—[z] ἐπιδείξεσθαι 𝔄ΔΞΥDKw𝔭𝔰 et rc r: ἐπιδείξασθαι *s.—[a] θορυβήσεσθαι ΓΕFnr𝔰.—[b] δέ 𝔄ΓΞΥDKrw𝔭r𝔰.—[c] ἡγεῖ w.—[d] ἔχοντες Ε.—[e] τὸν

§. 20. *ἐν παντὶ εἴης*] Ficinus vertit, *et angustiis undique premereris.* Excidisse enim post *παντὶ* videtur nomen aliquod, *ἀπορίας* puta, vel simile aliud. Fisch.

ἐν παντὶ εἴης] Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 127. Bip.

φαρμάττειν] Suidas *Φαρμάττων· γοητεύων.* Pollux iv. 178. *τὸ δὲ φαρμάξαι, ἀμφίβολον. ὥσπερ ὁ φαρμακεὺς, καὶ ἡ φαρμακὶς ἐπὶ τῶν βλαπτόντων μᾶλλον ἀκούεται.* Fisch.

ὀκρίβαντα] Schol. August. *Ὀκρίβαντα· τὸν τύπον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἀγωνίζοντο* (Leg. *ἠγωνίζοντο*)· *τινὲς δὲ καλλίβαν.* Timæus *Ὀκρίβας· πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γὰρ οὔπω ἦν. Λέγει γοῦν τις· Λόγιόν ἐστι πῆξις ἐστορεσμένη ξύλων, εἶτα ἑξῆς Ὀκρίβας δὲ ὀνομάζεται.* Hesychius: *Ὀκρίβας·—κυρίως δὲ τὸ λόγιον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο.* Suidas: *Ὀκρίβας·—βέλτιον φάναι τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ τραγῳδοὶ ἢ οἱ ὑποκριταὶ ἐκ μετεώρου, καὶ ἔλεγον.* Photius Lex. *Ὀκρίβας· τὸ λογεῖον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι.* Fisch.

ἐναντίον τοσούτου θεάτρου] Vind. omnes *ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ.* Pro *ἐπιδείξασθαι* Codd. 21. et 126. *ἐπιδείξεσθαι.* Ast.

οὐ δήπου] Non videntur aptæ illi interrogationi hæ particulæ, *οὐ δήπου*, ita junctæ: quæ alioqui convenit huic loco. Vide num scribendum sit, *σὺ δήπου.* Steph. qui sic in notis: 'Non ignoro afferri a Budæo *οὐ δήπου* ex Plutarcho pro *nunquid:* quæ significatio huic convenire loco non potest, quippe qui responsionem non affirmativam postulat sed negativam. Quod si lectionem hanc *οὐ δήπου* tueri velimus, dicendum erit illas particulas non tantum pro *nunquid* poni, sed generaliter pro *an*, sive *utrum:* ita ut adhiberi utrique interrogationi possit. Sic certe et in quodam operis de legibus loco non pro *nunquid* sed pro *an* positas illas legisse mihi videor.' Nos Ficinum secuti sumus, cujus versio habet, *Ne me adeo — theatri studiosum, ejusque favori deditum putes, ut ignorem —.* Fisch.

ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. Οὐ μέντ' ἂν κα-
λῶς ποιοίην, φάναι τὸν Σωκράτη,[e] ὦ Ἀγάθων, περὶ σοῦ τι
ἐγὼ ἄγροικον[f] δοξάζων. ἀλλ' εὖ οἶδα ὅτι εἴ τισιν ἐντύχοις[g]
οὓς ἡγοῖο σοφούς, μᾶλλον ἂν αὐτῶν φροντίζοις ἢ τῶν πολ-
λῶν. ἀλλὰ μὴ[h] οὐχ οὗτοι ἡμεῖς ὦμεν. ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ[i]
ἐκεῖ παρῆμεν καὶ ἦμεν τῶν πολλῶν· εἰ δὲ ἄλλοις ἐντύχοις
σοφοῖς, τάχ' ἂν αἰσχύνοιο αὐτούς, εἴ τι ἴσως οἴοιο αἰσχρὸν
II. ii. 412. ὂν ποιεῖν. ἢ πῶς λέγεις; Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. Τοὺς δὲ
πολλοὺς οὐκ ἂν αἰσχύνοιο, εἴ τι οἴοιο[j] αἰσχρὸν ποιεῖν; Καὶ
τὸν Φαῖδρον ἔφη ὑπολαβόντα[k] εἰπεῖν Ὦ φίλε Ἀγάθων,
ἐὰν ἀποκρίνῃ Σωκράτει, οὐδὲν ἔτι διοίσει αὐτῷ ὁπῃοῦν τῶν
ἐνθάδε ὁτιοῦν γίγνεσθαι, ἐὰν μόνον ἔχῃ ὅτῳ διαλέγηται,[l]
ἄλλως τε καὶ καλῷ. ἐγὼ δὲ ἡδέως μὲν[m] ἀκούω Σωκρά-
τους διαλεγομένου, ἀναγκαῖον δέ μοι ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἐγ-
κωμίου τῷ Ἔρωτι καὶ ἀποδέξασθαι παρ' ἑνὸς ἑκάστου ὑμῶν
τὸν λόγον.[n] ἀποδοὺς οὖν ἑκάτερος τῷ θεῷ οὕτως ἤδη διαλε-
γέσθω. Ἀλλὰ καλῶς λέγεις, ὦ Φαῖδρε, φάναι τὸν Ἀγά-
θωνα, καὶ οὐδέν με κωλύει λέγειν· Σωκράτει γὰρ καὶ αὖθις
ἔσται πολλάκις[o] διαλέγεσθαι.

§. 21. Ἐγὼ δὲ δὴ βούλομαι πρῶτον μὲν εἰπεῖν ἦ[p] χρή
με εἰπεῖν, ἔπειτα εἰπεῖν.[q] δοκοῦσι γάρ μοι πάντες οἱ πρόσ-
θεν εἰρηκότες οὐ[r] τὸν θεὸν ἐγκωμιάζειν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν ὧν ὁ θεὸς αὐτοῖς[s] αἴτιος·
III. 195. ὁποῖος δέ τις αὐτὸς ὢν ταῦτα ἐδωρήσατο, οὐδεὶς εἴρηκεν. εἷς
δὲ τρόπος ὀρθὸς[t] παντὸς ἐπαίνου περὶ[u] παντός, λόγῳ διελ-
θεῖν οἷος οἵων[v] αἴτιος ὢν τυγχάνει περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ.
II. ii. 413. οὕτω δὴ τὸν Ἔρωτα καὶ ἡμᾶς δίκαιον ἐπαινέσαι πρῶτον
αὐτὸν οἷός[w] ἐστιν, ἔπειτα τὰς δόσεις. Φημὶ[x] οὖν ἐγὼ
πάντων θεῶν εὐδαιμόνων ὄντων Ἔρωτα, εἰ θέμις καὶ ἀνεμέ-

σωκράτη om omnes præter Ξς.—[f] ἄγροικον ΔΥDKιwy: ἀγροῖκον ς.—[g] ἐντύχης D.
βόντα
—[h] μὴν EF.—[i] καὶ post γὰρ om Υ.—[j] οἴοιτο ⅡΔw.—[k] ὑπολαμβάνοντα E§, ὑπο-
δν ον
λαμβάνοντα F.—[l] διαλέγεται ΥDK.—[m] μὲν om rΥ.—[n] τῶν λόγων Δ.—[o] πολλάκις
ἔσται r.—[p] ὡς ⅡΓΔDEFKuwnpr§.—[q] ἔπειτα εἰπεῖν om n.—[r] οὐδὲ Γ.—[s] αὐτοῖς ὁ
θεὸς F.—[t] ὀρθὸς om Υ et pr r.—[u] καὶ περὶ n.—[v] ὧν ⅡΔΥKιwrΥ, ὦν D.—[w] οἷός τ'

§. 21. οἷος οἵων] Par. οἷος ὧν. Ast. φημὶ οὖν—καὶ ἀνθρώπων νόημα] Hic locus legitur apud Stobæum Ecl. Eth. 61. p. 296. Fisch.

σητον εἰπεῖν, εὐδαιμονέστατον εἶναι[y] αὐτῶν, κάλλιστον[z] ὄντα καὶ ἄριστον. ἔστι δὲ κάλλιστος ὢν τοιόσδε. πρῶτον μὲν νεώτατος θεῶν, ὦ Φαῖδρε.[a] μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται,[b] φεύγων φυγῇ[c] τὸ γῆρας, ταχὺ ὂν[d] δῆλον ὅτι· θᾶττον γοῦν[e] τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται. ὃ δὴ πέφυκεν Ἔρως[f] μισεῖν καὶ οὐδ' ἐντὸς[g] πολλοῦ πλησιάζειν.[h] μετὰ δὲ νέων ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν· ὁ γὰρ παλαιὸς λό-

DKp.—[x] hinc 𝔟 ad 63, 5 νόημα.—[y] εὐδαιμονέστατον εἶναι om Υ.—[z] κάλλιον, in mg posito καλλίω, F.—[a] ὦ φαῖδρε om 𝔟.—[b] αὐτὸς παρέχεται τῷ λόγῳ rΥ.—[c] φυγῇ φεύγων Γ.—[d] οὖν ΓΕFu𝔰, γοῦν 𝔫.—[e] οὖν 𝔫.—[f] ἔρωτος 𝔄Δ.—[g] οὐδ' ἐντὸς Stobæus,

αὐτῶν] Stob. αὐτὸν recte, credo. Fisch.

ταχὺ ὂν δῆλον ὅτι] Heusdius Specim. Critic. p. 62. vocem δηλονότι (sic enim libri editi et Stobæus habent, excepto Aldino), utpote interpretationis causa appositam, delendam esse censet. Sed, ni fallor, nimis abrupta esset oratio deleto δῆλον ὅτι: ταχὺ ὄν, θᾶττον γοῦν cet. Accedit, quod δῆλον ὅτι propriam suam, minime illam ineptam aut frigidam, significationem habet; est enim, *ut inter omnes constat*. Atque amant Græci ejusmodi verbis οἶδ' ὅτι, δῆλον ὅτι tam orationem universam, quam ipsius membra claudere. Ast.

καὶ οὐδ' ὄντος πολλοῦ πλησιάζειν] Verba hæc Ficinum quoque in sua interpretatione prætermisisse non miror, cum nullus huic loco aptus sensus elici ex iis posse videatur. Steph. Ficinus vertit, *eamque amor natura odit, fugitque*. Omisit igitur verba οὐδ' ὄντος πολλοῦ· quæ quidem ab eo omissa fuisse, Stephanus non mirabatur, quod nullus ex iis elici sensus commodus posset. Immo vero sensus satis commodus ex iis existit: nam verba ὄντος πολλοῦ pertinent ad τὸ γῆρας· et Agathon ostendit, Amorem odisse solere senectutem, et ad eam provectam; nam πολὺ γῆρας est *provecta senectus*; ne accedere quidem propius. Jam Cornarius verba Platonis ita intelligenda esse vidit, neque aliter post eum interpretatus est Dorvillius ad Chariton. p. 254. Etiam in libris Stobæi est, οὐδ' ὄντος· sed in marg. legitur perperam ἐντός· quæ est haud dubie conjectura Gesneri. Fisch.

ἐντὸς πολλοῦ] Haud inepta est hæc Fischeri interpretatio; quapropter Wolfium miror prorsus eam reprobasse. Πολὺ γῆρας, *multa*, h. e. *provecta senectus* in Axioch. p. 367. B. legitur. Πολλοῦ ὄντος vero etiam ita exponere licet: etiam si sæpius possit, int. ad senectutem accedere; πολὺ εἶναι enim est *sæpenumero evenire, licere* (ὄντος est i. q. ἐξόντος). Sic Gorg. 465. D. τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν. De Legg. i. 633. B. Jam variis modis explicari possunt verba ὄντος πολλοῦ, quæ Stephano sensu commodo videbantur destituta esse. Attamen multo elegantior est Gesneri ad Stobæum lectio (v. Sermon. lxi. p. 396.) et Sydenhamii conjectura ἐντὸς πολλοῦ, quam Wolfius quoque recepit, eaque omnibus nominibus tantopere commendabilis, ut, qui vulgatam lectionem ipsi præferat, is frugibus repertis glandes præoptare videri possit. Ἐντὸς πολλοῦ (int. διαστήματος), *intra magnum spatium*, igitur procul ab ea, est i. q. ἐκ πολλοῦ, *e longinquo*. Præpositiones et adverbia commorationem in loco s. quietem significantia ponuntur pro iis, quæ motum indicant: ἐν pro εἰς (Eustath. ad Odyss. p. 1449. Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 18.) et pro ἐκ (v. Cuper. Observ. ii. 8. Dorvill. ad Charit. p. 272.) Similiter εἴσω et ἔνδον promiscue usurpantur. Vid. Ammon. v. ἔνδον. Phrynich. p. 50. Ast.

ξύνεστί τε καὶ ἐστὶν] Bastius p. 56. quem offendebat ἐστὶν, legi volebat, μετὰ δὲ νέων ξύνεστί τε καὶ αἰεὶ ἐστιν. Sed sana sunt omnia; ad ἐστὶν (sic enim scripsi, non ἔστιν, propterea quod cum verbo ξύνεστι copula καὶ intercedente conjunctum est) repetendum est μετὰ νέων, h. e. μετὰ νεότητος (præpositio μετὰ sæpenumero facit periphrasin. Vid. Fischer. ad Weller. t. iii. pt. ii. p. 203. Sic Demosthen. pro Megal. p. 88. μετ' ἀδείας εἰμὶ, *securus sum*) vel simpliciter e vocibus μετὰ νέων eruendum νέος.

γος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.[i] ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ[j] πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν τοῦτο[k] οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ[l] ἀρχαιότερός ἐστιν, ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν[m] εἶναι θεῶν καὶ ἀεὶ νέον, τὰ δὲ παλαιὰ πράγματα[n] περὶ θεούς, ἃ Ἡσίοδος καὶ Παρμενίδης[o] λέγουσιν, ἀνάγκῃ καὶ οὐκ ἔρωτι γεγονέναι, εἰ[p] ἐκεῖνοι ἀληθῆ ἔλεγον· οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ[q] ἀλλήλων ἐγίγνοντο καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια, εἰ Ἔρως ἐν αὐτοῖς ἦν, ἀλλὰ φιλία καὶ εἰρήνη, ὥσπερ νῦν, ἐξ οὗ Ἔρως[r] τῶν θεῶν βασιλεύει.
II. ii. 414. Νέος μὲν οὖν ἐστί, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλός· ποιητοῦ δ' ἔστιν ἐνδεὴς οἷος ἦν Ὅμηρος, πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἁπαλότητα.[s] Ὅμηρος γὰρ Ἄτην θεόν τέ φησιν[t] εἶναι καὶ ἁπαλήν· τοὺς γοῦν[u] πόδας αὐτῆς ἁπαλοὺς εἶναι, λέγων[v]

τῆς μένθ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδεος[w]
πίλναται,[x] ἀλλ' ἄρα ἥ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα
βαίνει.

καλῷ οὖν δοκεῖ μοι[y] τεκμηρίῳ τὴν ἁπαλότητα ἀποφαίνειν,[z] ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει ἀλλ' ἐπὶ μαλθακοῦ. τῷ αὐτῷ[a] δὴ καὶ ἡμεῖς χρησώμεθα[b] τεκμηρίῳ περὶ Ἔρωτα ὅτι ἁπαλός. οὐ γὰρ ἐπὶ γῆς βαίνει οὐδ' ἐπὶ κρανίων, ἅ ἐστιν

οὐδόντος Δ𝔴: οὐδ' ὄντος *𝔰.—[h] πλησιάζει ΞΥDK𝔭.—[i] πελάζει 𝔴.—[j] φαίδρῳ om 𝔡.—[k] τοῦτ' 𝔡.—[l] ἰαπέτου Δ.—[m] αὐτῶν 𝔵.—[n] γράμματα 𝔄ΔΥDK𝔴𝔭.—[o] παρμενείδης 𝔄Δ.—[p] ὅτι DK.—[q] δεσμὰ Υ.—[r] ὁ ἔρως Γ.—[s] ἁπλότητα pr 𝔲.—[t] φησι θεόν τε DK 𝔭, θεόν τε φημι 𝔫.—[u] μὲν DK𝔭.—[v] λέγω 𝔴.—[w] οὔδει 𝔯𝔵𝔰.—[x] πήδναται 𝔄Δ𝔴, πίδναται Υ, πίλνανται 𝔯𝔫𝔵.—[y] μοι δοκεῖ F.—[z] ἀποφαίνει K.—[a] τὸ αὐτὸ 𝔄Δ.—

Sensus igitur est, *cum juvenibus non solum semper versatur, sed ipse quoque juventute floret.* Ast.

ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ] Cic. Cat. M. 3. 'pares cum paribus, veteri proverbio, facillime congregantur.' Et apud ipsum Platon. Polit. i. p. 371. Bas. 2. Cephalus, πολλάκις, inquit, συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασῴζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Fisch.

Cf. Aristænet. Epist. i. 10. vid. Wolf. ad h. l. et de Ἀνάγκῃ Simmiæ Πτερ. Anthol. Gr. t. i. p. 139. Ast.

πράγματα] Vind. 21. et 126. γράμματα. Ast.

Παρμενίδης] Parmenides enim scripserat, Suida auctore, Φυσιολογίαν δι' ἐπῶν· quo e Carmine versiculum laudavit Plato supra §. 6. Fisch.

ἐκτομαὶ] Vind. 126. εἰστομαὶ, quod Bastius merito explosit: mox Stob. ἐγένοντο. Ast.

οἷος ἦν Ὅμηρος] Stob. οἷός περ ἦν ὁ Ὅμηρος: mox περὶ ἔρωτος. Fisch.

ἐπιδεῖξαι] Vind. 21. ἀποδεῖξαι; vulgata lectio melior: mox Vind. 126. φησὶ θεόν τε εἶναι κ. ἁ. dein Par. τοὺς μὲν πόδας: mox pro ἐπ' οὔδει idem legit cum Bas. 2. ἐπ' οὔδεος. Versus sequentes sunt Homer. Il. T. 92. Ast.

κρανίων] Timæus Κρανίον· ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον· quod interpretamentum etsi est ab hoc loco alienissimum: tamen fieri potest, ut auctor ejus respexerit ad hæc Platonis verba. Ruhnquenio glossa ex alio potius scriptore petita videbatur. Cornarius cum Ficino locum de calvariis

οὐ πάνυ μαλακά, ἀλλ' ἐν τοῖς μαλακωτάτοις[c] τῶν ὄντων
καὶ βαίνει καὶ οἰκεῖ. ἐν γὰρ ἤθεσι καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ
ἀνθρώπων τὴν οἴκησιν ἵδρυται, καὶ οὐκ αὖ ἑξῆς ἐν πάσαις
ταῖς[d] ψυχαῖς, ἀλλ' ᾗ τινι[e] ἂν[f] σκληρὸν ἦθος ἐχούσῃ ἐντύ-
χῃ, ἀπέρχεται, ᾗ δ' ἂν μαλακόν, οἰκίζεται. ἁπτόμενον οὖν
ἀεὶ[g] καὶ ποσὶ καὶ πάντῃ ἐν μαλακωτάτοις τῶν μαλακω-
τάτων, ἁπαλώτατον[h] ἀνάγκη εἶναι. Νεώτατος μὲν δή ἐστι III. 196.
καὶ ἁπαλώτατος, πρὸς δὲ τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος. οὐ γὰρ
ἂν οἷός τ' ἦν πάντῃ περιπτύσσεσθαι[i] οὐδὲ διὰ πάσης ψυ-
χῆς καὶ[j] εἰσιὼν τὸ πρῶτον λανθάνειν καὶ ἐξιών, εἰ[k] σκληρὸς II. ii. 415.
ἦν.[l] συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐ-
σχημοσύνη, ὃ δὴ[m] διαφερόντως ἐκ πάντων ὁμολογουμένως
Ἔρως[n] ἔχει· ἀσχημοσύνῃ γὰρ καὶ Ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους
ἀεὶ[o] πόλεμος. χρόας δὲ κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ[p]
θεοῦ σημαίνει· ἀνανθεῖ[q] γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ[r] σώματι
καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει Ἔρως,[s] οὗ δ' ἂν
εὐανθής τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ,[t] ἐνταῦθα καὶ ἵζει[u] καὶ μέ-
νει. [§. 22.] Περὶ μὲν οὖν[v] κάλλους τοῦ θεοῦ καὶ ταῦθ'[w]
ἱκανὰ καὶ ἔτι[x] πολλὰ λείπεται, περὶ δὲ ἀρετῆς Ἔρωτος
μετὰ ταῦτα λεκτέον, τὸ μὲν μέγιστον ὅτι Ἔρως[y] οὔτ' ἀδι-
κεῖ οὔτ'[z] ἀδικεῖται οὔθ' ὑπὸ θεοῦ οὔτε θεόν, οὔθ'[a] ὑπ' ἀνθρώ-
που οὔτε ἄνθρωπον. οὔτε γὰρ αὐτὸς βίᾳ πάσχει, εἴ τι
πάσχει·[b] βία γὰρ Ἔρωτος οὐχ ἅπτεται· οὔτε ποιῶν[c] ποιεῖ·

[b] χρησώμεθα ΧΓΔΞΥΕFuwnš : χρησόμεθα *s.—[c] μαλακωτέροις r.—[d] ταῖς om u.—[e] εἴ τινι DKp.—[f] ἂν ΥΕFnš.—[g] ἀεὶ om n.—[h] ἀπλότατον n.—[i] περιπτύσεσθαι pr, περιπτύσεσθαι (ξ, σσ superscr.) u, περιπτύξεσθαι n, περιπτύστεσθαι w.—[j] καὶ om rbr.—[k] εἰ om n.—[l] ἦν σκληρὸς Γ.—[m] δὴ καὶ Εšs.—[n] ὁ ἔρως ΞΥ.—[o] ἐστι DKp.—[p] τὰ r.—[q] ἐνανθεῖ n.—[r] καὶ ante σώματι om n.—[s] ὁ ἔρως Kp.—[t] ἦν Kp.—[u] καὶ ἵζει om w.—[v] οὖν τοῦ š.—[w] ταῦθ' Γ.—[x] ἄλλα K : om Dp.—[y] ὁ ἔρως K.—[z] οὔθ' Γ.—[a] οὔτ' w.—

accepit: ego vero eum accipere mallem de *cornu*, cujus naturæ accommodatissima sunt verba, ἃ ἐστιν οὐ πάνυ μαλθακά. Suidas: Κράνειον· φυτόν. Fisch.

ἐν τοῖς μαλακωτάτοις] Stob. ἐν τῷ μαλακωτάτῳ τ. ο. β. omisso καί. Ast.

ἰδέας] Stob. οὐσίας· marg. ἰδέας. Mox idem σημαίνειεν. Fisch.

ὃ δὴ καὶ] καὶ abest a Codd. Vind. et Par. Pro ὃ Vind. 126. ὅθεν exhibet, Paullo post pro ἀεὶ Par. habet ἐστί. Dein Vind. 21. ἐνίζει ὁ Ἔρως. Ast.

ἀπηνθηκότι] V. Pollux ii. 21. Fisch.

ἐνταῦθα καὶ] Stob. ἐνταῦθα δὲ καί. Fisch.

§. 22. καὶ ἔτι πολλὰ] Par. καὶ ἄλλα πολλά. Ast.

οὔτε] Stob. οὐδέ. recte. Fisch.

βίᾳ ποιῶν ποιεῖ] Sic Bas. 1. 2. at Stob. Vind. 54. 21. βίᾳ omittunt, in Vind. 126. et Par. ποιῶν deest. Ast. Ficin. *neque vi facit*. Fisch.

πᾶς γὰρ ἑκὼν Ἔρωτι πᾶν ὑπηρετεῖ, ἃ δ' ἄν τις[d] ἑκὼν ἑκόντι
ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλῆς[e] νόμοι δίκαια εἶναι.
πρὸς δὲ[f] τῇ δικαιοσύνῃ σωφροσύνης πλείστης μετέχει. εἶναι[g]
γὰρ ὁμολογεῖται[h] σωφροσύνη τὸ[i] κρατεῖν ἡδονῶν[j] καὶ ἐπι-
θυμιῶν, Ἔρωτος[k] δὲ μηδεμίαν ἡδονὴν κρείττω εἶναι. εἰ[l] δὲ
II. ii. 416. ἥττους, κρατοῖντ' ἂν ὑπὸ Ἔρωτος,[m] ὁ δὲ κρατοῖ.[n] κρατῶν
δὲ ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν[o] ὁ Ἔρως διαφερόντως ἂν σωφρονοῖ.[p]
καὶ μὴν εἴς γε ἀνδρίαν Ἔρωτι οὐδὲ Ἄρης ἀνθίσταται. οὐ
γὰρ ἔχει Ἔρωτα Ἄρης, ἀλλ' Ἔρως Ἄρη,[q] Ἀφροδίτης, ὡς
λόγος· κρείττων δὲ ὁ ἔχων τοῦ ἐχομένου. τοῦ δ'[r] ἀνδρειο-
τάτου τῶν ἄλλων κρατῶν πάντων ἂν[s] ἀνδρειότατος εἴη.
Περὶ[t] μὲν οὖν δικαιοσύνης καὶ[u] σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας τοῦ
θεοῦ εἴρηται, περὶ δὲ σοφίας λείπεται· ὅσον οὖν δυνατὸν,
πειρατέον[v] μὴ ἐλλείπειν. καὶ πρῶτον μέν, ἵν'[w] αὖ[x] καὶ ἐγὼ
τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμήσω ὥσπερ Ἐρυξίμαχος τὴν ἑαυ-
τοῦ,[y] ποιητὴς ὁ θεὸς σοφὸς οὕτως[z] ὥστε καὶ[a] ἄλλον ποιῆσαι·
πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κἂν[b] ἄμουσος ᾖ[c] τὸ πρίν, οὗ ἂν
Ἔρως ἅψηται. ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι, ὅτι
ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς ἐν κεφαλαίῳ πᾶσαν ποίησιν τὴν

[b] εἴ τι πάσχει om 𝔫.—[c] ποιῶν om DKp.—[d] τις solus Ξ cum ς.—[e] βασιλῆς 𝔄Δw, βασιλικῆς (εἶς) Γu𝔫𝔟 et (in mg posito βασιλικοὶ) F, βασιλικῆς E: βασιλεῖς *ς.—[f] δὴ F.—[g] εἰ r et pr r.—[h] ὡμολόγηται 𝔫.—[i] σωφροσύνης πλείστης τὸ DKp.—[j] ἡδονῆς F, ἡδονῶν τε Kp.—[k] ἔρωτος...ἐπιθυμιῶν om Δw.—[l] ἀεὶ F.—[m] ante ἔρωτος omisi τοῦ (εἶ) cum 𝔄ΓΞΥDFKru𝔟𝔫pr.—[n] κρατοῖ K, κρατεῖ ΓEF.—[o] ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν (α) Kp.—[p] ἂν σωφρονῇ 𝔫, αὖ σωφρονεῖ rr.—[q] ἄρει Υ.—[r] δ' om 𝔫.—[s] ἂν om 𝔄ΔΥ DKwp.—[t] περὶ...εἴρηται om DKp.—[u] δικαιοσύνης καὶ in mg rc F.—[v] πειρατέον om rr.—[w] ἵν' om 𝔄ΔΥ.—[x] τι DKp.—[y] αὑτοῦ 𝔄, αὐτοῦ Δw.—[z] οὗτος r.—[a] καὶ om 𝔫.

πᾶν] Stob. πάνθ'. Fisch.

πόλεως βασιλεῖς νόμοι] Ficinus vertit, *ut regiæ civitatis leges statuunt.* male. nam leges ipsæ eleganter dicuntur πόλεως βασιλεῖς. Melius tamen in libris Stobæi legi arbitror, οἱ τῶν πόλεων βασιλεῖς. Fisch.

οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι] Locum Aristotelis Rhetor. iii. 2. jam Bastius p. 170. indicavit. Cf. Böckh. in Plat. Legg. p. 175. Ceterom Vind. 21. et Stobæus τῶν πόλεων. In præcedentibus ἃ δ' ἄν τις Codd. Vind. omittunt τίς. Ast.

σωφροσύνη] Par. σωφροσύνης πλείστης, τὸ κρατεῖν. Ast.

σωφρονοίη] Ita Fisch. e Stobæo rescripsit pro σωφρονοῖ. In prioribus similiter pro κρατοῖ scribendum erat κρατοίη. Ast.

Par. κρατεῖ superscriptum habet. Bip.

τοῦ δ' ἀνδρειοτάτου] Vid. Plutarch. Symp. i. p. 622. C. D. t. ii. Chæremon. apud Athen. xiii. p. 562. F. Ast.

περὶ μὲν οὖν—εἴρηται] Hæc verba desunt in Par. Bip.

ὁ θεὸς σοφὸς] Stob. ὁ θεόσοφος. male: mox χρήσασθαι. recte, opinor. Fisch.

κἂν ἄμουσος] Vid. Valcken. Diatr. in Eurip. Fragm. p. 207. Ast.

κατὰ μουσικήν·[d] ἃ γάρ τις ἢ μὴ ἔχει ἢ μὴ οἶδεν, οὔτ'
ἂν ἑτέρῳ δοίη οὔτ' ἂν ἄλλον διδάξειε. καὶ μὲν δὴ τήν[e] γε III. 197.
τῶν ζώων ποίησιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος
εἶναι σοφίαν, ᾗ γίγνεταί τε[f] καὶ φύεται πάντα τὰ ζῷα;
ἀλλὰ τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὗ μὲν ἂν II. ii. 417.
ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἐλλόγιμος καὶ φανὸς
ἀπέβη, οὗ δ' ἂν Ἔρως μὴ ἐφάψηται, σκοτεινός; τοξικὴν
γε μὴν καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν[g] Ἀπόλλων ἀνεῦρεν ἐπι-
θυμίας καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος, ὥστε καὶ οὗτος Ἔρω-
τος ἂν εἴη μαθητής, καὶ Μοῦσαι μουσικῆς καὶ Ἥφαιστος
χαλκείας καὶ Ἀθηνᾶ ἱστουργίας καὶ Ζεὺς κυβερνήσεως[h]
θεῶν τε[i] καὶ ἀνθρώπων. ὅθεν δὴ καὶ κατεσκευάσθη[k] τῶν[l]
θεῶν τὰ[m] πράγματα Ἔρωτος ἐγγενομένου, δῆλον ὅτι κάλ-
λους·[n] αἴσχει γὰρ οὐκ ἔπεστιν[o] Ἔρως. πρὸ τοῦ δέ, ὥς περ
ἐν ἀρχῇ εἶπον, πολλὰ καὶ[p] δεινὰ θεοῖς ἐγίγνετο,[q] ὡς λέγε-
ται, διὰ τὴν τῆς ἀνάγκης βασιλείαν· ἐπειδὴ δ' ὁ θεὸς οὗ-
τος ἔφυ[r] ἐκ τοῦ ἐρᾶν τῶν[s] καλῶν,[t] πάντ' ἀγαθὰ[u] γέγονε
καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. [§. 23.] Οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ
Φαῖδρε,[v] Ἔρως πρῶτος αὐτὸς ὢν κάλλιστος καὶ ἄριστος
μετὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἴτιος εἶναι. ἐπέρ-
χεταί δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ
ποιῶν

> εἰρήνην μὲν ἐν[w] ἀνθρώποις, πελάγει δὲ γαλήνην,
> νηνεμίαν ἀνέμων,[x] κοίτην ὕπνον τ'[y] ἐνὶ κήδει.[z]

—[b] καὶ pr 𝔄.—[c] ἣν Υ.—[d] ποίησιν πᾶσαν τὴν μουσικὴν 𝔫.—[e] μὴν rϒ.—[f] τε om F𝔖.
—[g] μαντικὴν καὶ ἰατρικὴν K.—[h] κυβερνᾶν 𝔄ΓΔEFruu𝔫ϒ𝔖, κυβερνᾶ τὰ DK𝔭, κυβερ-
νῶν 𝔡.—[i] τε om 𝔰.—[k] κατεσκευάσθαι K, κατεσβάσθη 𝔫.—[l] τὰ F.—[m] τὰ om EF𝔫𝔖
et pr u.—[n] κάλλους δηλονότι rϒ.—[o] ἔνεστιν ΞΥ𝔡 et mg 𝔄, ἔστιν DK𝔭, ἐὶν Δu: 𝔄
quid habeat, non liquet.—[p] τὰ r.—[q] ἐγγίγνεται 𝔫.—[r] ἔφη ΔD.—[s] τοῦ καλοῦ Ξ.—
[t] hypostigme post καλῶν tollenda, post ἔφυ ponenda, coll. p. 69, 5.—[u] πάντα
τἀγαθὰ F.—[v] ὦ φαῖδρε om 𝔡.—[w] τοῖς Ξ, delet u.—[x] τ' ἀνέμων ΞΥ, ἀνέμοις DK𝔭.
—[y] δ' DK𝔭.—[z] τενικη δεί Δ, τενικηδῆ 𝔖, τες νικηδεῖ u, τε κυδυμῆ Γ, τενηκηδῆ EF

καὶ μὲν δὴ] Fischer. conjecit καὶ μὴν δὴ, quod Codd. Vind. confirmant. Καὶ μὴν esset *atqui, at vero*, καὶ μὲν δὴ vero *quin etiam*, quod rectius habet. Ast.

πάντα τὰ ζῷα] Stob. πάντα ζῷα. Fisch.

φανὸς] Suidas Φανός· φαεινός· κατὰ συγκοπήν. Hesychius: Φανόν—φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Fisch.

κυβερνήσεως θεῶν] Par. κυβερνᾷ τὰ θεῶν. Ast.

ἔπεστιν] Bas. 2. ἔνεσυν. mendose. Mox Bas. 2. ἔφη. vitiose. Fisch.

Vice οὐκ ἔπεστιν Par. οὐκ ἔστιν. Bip.

§. 23. πρῶτον] E Stobæo et Vind. 21. reposui pro πρῶτος. Ast.

νηνεμίαν τ' ἀνέμων] Ita e libris Stobæi rescripsimus: nam sic et membra versi-

II. ii. 418. οὗτος δὲ[a] ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οἰκειότητος δὲ πληροῖ, τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεὶς ξυνιέναι,[b] ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς,[c] ἐν θυσίαις[d] γιγνόμενος ἡγεμών· πρᾳότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων· φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας· ἵλεως ἀγαθοῖς,[e] θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς[f] θεοῖς· ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς εὐμοίροις·[g] τρυφῆς, ἁβρότητος, χλιδῆς,[h] χαρίτων, ἱμέρου,[i] πόθου πατήρ· ἐπιμελὴς ἀγαθῶν, ἀμελὴς[j] κακῶν·[k] ἐν πόνῳ,

run et γρ Ξ.—[a] δὴ DK.—[b] ξ. ΔΥDKwp.—[c] χωρίοις DKp.—[d] θυσίαισι rΥ.—[e] ἀγαθοῖς Stobæus: libri ἀγαθὸς.—[f] ἀγαθὸς n.—[g] ἐν μύροις DKp.—[h] χλήδης ΧΔ.—

culi suis continentur vinculis, et ipsi metro sua constat integritas, quum syllaba prior nominis ὕπνος brevis sit. In Ald. Bas. 1. 2. Steph. est, νηνεμίαν ἀνέμων, κοίτην, ὕπνόν τ' ἐνὶ κήδει. Fisch.

νηνεμίαν δ' ἀνέμοις] Editi libri νηνεμίαν ἀνέμων, Stobæus νηνεμίαν τ' ἀνέμων, Vind. 126. et Par. ἀνέμοις. Hermogen. περ. ἰδ. p. 407. ed. Laurent. νηνεμίαν δ' ἀνέμοις, quod reposui. Etiam Ficinus vertit, *qui ventis requiem*. Vid. Creuzer. Stud. t. ii. p. 243. Dativum non solum orationis constructio, sed etiam æqualitas membrorum: ἀνθρώποις et πελάγει postulat. Mox post κοίτην Fischerus e Stobæo inseruit τε, male. Verba ἐνὶ κήδει Bastio, qui in Vind. 54. invenerat ὕπνον τε νικήδει, sine causa suspecta videbantur; ipse conjecit: ὕπνον τ' ἐνὶ γήθει. De hac Agathonis oratione cf. Thierschius p. 22. Ast.

ὕπνον τ' ἐνὶ κήδει] Non solum in libris editis Platonis scriptum, sed etiam apud Stobæum t. ii. p. 472. Gaisf. cujus non magna auctoritas est, quum multis in locis deterioribus codicibus usus esse reperiatur. Longe alia dant libri scripti. Vatic. 225. ὕπνον τενικηδεῖ, Vatic. 1030. ὕπνον τενικηδῆ, Angelicus C. I. 9. ὕπνον τες νικηδεῖ, Vind. 54. ὕπνον τε νικήδει, Coisl. ὕπνον τε κυδυμῇ, Par. 1811. 1812. Ambros. 56. Angelicus C. I. 4. Vatic. 227. et γρ. Venet. 184. ὕπνον τενηκηδῆ, quattuor denique præstantissimi libri Florentini ὕπνον τε νηκηδῆ. Atque hoc quidem, sive ὕπνον sive κοίτην νηκηδῆ, ita comparatum est, ut de vulgatæ scripturæ sinceritate dubitari possit. Jam ad Ficinum fac animum attendas, cujus manifesta est ab recepta lectione dissensio. Vertit is ita; *Hic Deus est, qui pacem largitur hominibus, qui mari tranquillitatem, qui ventis requiem, cubile viventibus omniumque securum.* Hunc quoque ὕπνον τε νηκηδῆ legisse apparet. Nam quod scriptum apud eum est *omniumque securum*, multum vereor ne veteris sit error typothetæ, per genuina Ficini exemplaria quæ ego viderim, omnia propagatus, pro *somnumque securum*. Sed illud mirum, unde sumpserit *viventibus*: nisi explicandi caussa adjecit, quum tali aliquo dativo propter orationis concinnitatem opus esse sentiret. Quam alio modo restituere licebat: νηνεμίαν ἀνέμοις, κοίτῃ θ' ὕπνον κηκηδῆ, Stobæo κοίτην τε præbente. In quibus si quid veri est, habebis quo lexica locupletes νηκηδής. Ceterum horum versuum auctorem non alium esse existimamus quam Platonem, qui in simili caussa hexametros, parum ἐμμέτρους ut ipse fatetur, lusit in Phædro p. 252. B. τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνὸν, ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ πτεροφύτορ' ἀνάγκην. Quæ ex *arcanis* Homeridarum carminibus petita esse fingit. Ea enim aperte sunt ἀπόθετα ἔπη, de quibus annotatione ad Athenæum p. 669. B. agetur: ut nesciam cum Schleiermacher *ignota* reddiderit. Recte intellexerat Fridericus Schlegelius vol. iii. p. 16. Dindorf.

χοροῖς] Par. χωρίοις. Ast.

ἐν θυσίαις] Stob. ἐν εὐθυμίαις· marg. ἐν θυσίαις. Sed fortassis εὐθυμίαις verum est, ita ut εὐθυμίαι accipiantur de *conviviis*. Fisch.

ἵλεως ἀγαθὸς] Stob. ἵλεως ἀγαθοῖς. vere, opinor. Sic enim hoc membrum simile est reliquis membris, neque apparet satis, quid sibi hoc loco vocabulum ἀγαθὸς velit: quod tamen Gesnerus posuit in margine. Fisch.

ἀγαστὸς] Hesychius: Ἀγαστός· θαυμαστὸς, ἐπαινετός. Fisch.

ἀμελὴς] Vind. 126. et Par. ἀνεπι-

ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ, ἐν λόγῳ κυβερνήτης, ἐπιβάτης, παραστάτης τε[l] καὶ σωτὴρ ἄριστος, ξυμπάντων τε θεῶν καὶ[m] ἀνθρώπων κόσμος, ἡγεμὼν κάλλιστος καὶ ἄριστος, ᾧ χρὴ[n] ἕπεσθαι πάντα ἄνδρα ἐφυμνοῦντα καλῶς,[o] καλῆς ᾠδῆς μετέχοντα, ἣν ᾄδει θέλγων πάντων θεῶν τε[p] καὶ ἀνθρώπων νόημα.

Οὗτος, ἔφη, ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὦ Φαῖδρε, τῷ θεῷ ἀνακείσθω, τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, μετέχων.

§. 24. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἀγάθωνος πάντας ἔφη ὁ Ἀρι- III. 198.
στόδημος ἀναθορυβῆσαι τοὺς παρόντας, ὡς πρεπόντως[q] τοῦ
νεανίσκου εἰρηκότος καὶ αὑτῷ[r] καὶ[s] τῷ θεῷ. τὸν οὖν Σω-
κράτη εἰπεῖν βλέψαντα εἰς τὸν Ἐρυξίμαχον, Ἆρά σοι δο- II. ii. 419.
κῶ, φάναι, ὦ παῖ Ἀκουμενοῦ,[t] ἀδεὲς πάλαι[u] δέος δεδιέναι,
ἀλλ' οὐ μαντικῶς, ἃ νῦν δὴ[v] ἔλεγον, εἰπεῖν, ὅτι Ἀγάθων
θαυμαστῶς[w] ἐροῖ,[x] ἐγὼ δ' ἀπορήσοιμι;[y] Τὸ μὲν ἕτερον,
φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, μαντικῶς μοι δοκεῖς[z] εἰρηκέναι,
ὅτι Ἀγάθων εὖ ἐρεῖ· τὸ δὲ σὲ ἀπορήσειν, οὐκ οἶμαι. Καὶ
πῶς, ὦ μακάριε, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην,[a] οὐ μέλλω ἀπορεῖν
καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλος ὁστισοῦν, μέλλων λέξειν[b] μετὰ καλὸν

[i] ἡμέρου ℌDKιϖ𝔭.—[j] ἀνελὴς ℌΔ, ἀνεπιμελὴς DK𝔭.—[k] κακακῶν Δ.—[l] τε om ϖ.—[m] καὶ om 𝔯.—[n] δεῖ E𝔡𝔰ς.—[o] καλῶς F, om ℌΔΞΥDKruϖ𝔟𝔫𝔯.—[p] τε om F.—[q] πρέποντα corr Γ, πρέποντος 𝔫.—[r] αὐτῷ F.—[s] καὶ om F.—[t] ἀκουμένου ΓΔΞErϖ𝔫𝔯𝔰.—[u] πάλιν K.—[v] δὴ νῦν DK𝔭.—[w] θαυμαστῇ 𝔫.—[x] ἐροῖ ℌΓΔΞΥDFuϖ, ἔροι E𝔫𝔯, ἔροι (ει, οι suprascr.) 𝔰: ἐρεῖ *ς.—[y] ἀπορήσοιμι ℌΓΔΥDKuϖ𝔭𝔯, ἀπορήσαιμι EF: ἀπορήσαιμι ς.—[z] μοι δοκεῖς ΔΥDKϖ𝔭: δοκεῖς μοι *ς.—[a] σωκράτη ΓΞDFuϖ𝔰.—[b] ἐρεῖν ΞΥ.—[c] καὶ παντομελής. Ast.

ἐν λόγῳ] Schützius conjecit μόγῳ. Sed λόγος recte habet in hac depicta Agathonis oratione, in qua nihil nisi verborum lusus (ἰσόκωλα et ἀντίθετα, v. Athen. v. 12. t. ii. p. 224.) inest. Et quidni λόγος in universum ad Agathonem, egregium illum et oratorem et poetam, pertineat? Accedit, quod σωτὴρ ἄριστος præcipue λόγον respicit, sicuti dicitur ὁ μῦθος ἐσώθη, Polit. x. p. 621. B. ubi v. Schol. 198. de Legg. i. p. 645. B. contra ἀπώλετο Theæt. 164. D. Phileb. p. 14. A. Schol. p. 40. Ast.

παραστάτης] Stob. καταστάτης· marg. παραστάτης. Fisch.

δεῖ] Vind. et Par. Stob. Bas. 2. χρή. Mox καλῆς desideratur in Vind. omnibus, nec Ficinus expressit. Haud scio an recte propter ea, quæ sequuntur, ἣν ᾄδει θέλγων πάντων θέων τε καὶ ἀνθρώπων νόημα. Ast.

§. 24. ἀδεὲς] Suidas Ἀδεές· ἀσφαλές· οὐ φοβερόν· ὡς ἡ παροιμία, Ἀδεὲς δέδιας δέος. Λεγόμενόν τι ἐστιν ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. Fisch.

πάλαι] Par. πάλιν suprascripto πάλαι. Bip.

ἀπορήσαιμι] Steph. 'For. ἀπορήσοιμι.' Recte, opinor. Ficinus, *unde mihi verba defore putabam:* et sequitur τὸ δὲ σὲ ἀπορήσειν, et μέλλω ἀπορεῖν. Fisch.

ἐροῖ—ἀπορήσοιμι] E Vind. reposui pro ἐρεῖ et ἀπορήσαιμι. Ast.

ἀπορήσειν] Ald. ἀπορήσει. Bas. 2. ἀπορήσειεν. Fisch.

οὕτω καὶ παντοδαπὸν[c] λόγον ῥηθέντα;[d] καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐχ ὁμοίως[e] θαυμαστά· τὸ δὲ[f] ἐπὶ τελευτῆς τοῦ[g] κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ[h] ῥημάτων τίς οὐκ ἂν ἐξεπλάγη ἀκούων; ἐπεὶ ἔγωγε ἐνθυμούμενος ὅτι αὐτὸς οὐχ οἷός τ'[i] ἔσομαι οὐδ' ἐγγὺς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν, ὑπ' αἰσχύνης ὀλίγου ἀποδρὰς ᾠχόμην, εἴ πῃ[j] εἶχον. καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκεν,[k] ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὁμήρου ἐπεπόνθη·[l] ἐφοβούμην μή μοι τελευτῶν ὁ Ἀγάθων Γοργίου κεφαλὴν δεινοῦ λέγειν ἐν τῷ λόγῳ ἐπὶ τὸν ἐμὸν λόγον πέμψας αὐτόν με λίθον τῇ ἀφωνίᾳ ποιήσειε. καὶ ἐνενόησα τότε ἄρα καταγέλαστος ὤν, ἡνίκα ὑμῖν[m] ὡμολόγουν ἐν τῷ μέρει

δαπὸν οὕτω ΓΕFrunrS.—[d] ῥηθέντα om EFS.—[e] post ὁμοίως omisi μὲν cum ΞΥ.—[f] δ' ruwnpr.—[g] τοῦ om ΞΥ.—[h] τε καὶ S. ἀκούων om rt.—[i] τ' om rt.—[j] πη ΆΓΔΞ ΥDKruwnpr : ποι *s.—[k] ἀνέμνησεν F.—[l] ἐπεπόν (θ) Δ, ἐπεπόνθει ΆΥ : ἐπεπόνθειν *s.

τελευτῆς] Vind. 21. τελευτῆς κάλλος. Bas. 2. τοῦ κάλλος. Vind. 54. omittit ἀκούων. Mox Vind. 126. et Par. εἴ πη. Ast.

Γοργίου] Lepidam ad quendam Homericum allusionem habet hic locus: sed qualis ea sit minime animadvertit ille [Cornarius] qui Γοργοῦς pro Γοργίου scribendum putavit, et δεινὸς pro δεινοῦ. Ut autem videat lector allusioni illi convenire quam habemus hic lectionem, ipsum Homeri locum afferam primum: ex Od. Λ. 632. ubi dicitur ab Ulysse, Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας οὓς ἔθελόν περ, Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα· Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν, δεινοῖο πελώρου Ἐξ ἄϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια. Usurpat autem et Cicero versum illum Μή μοι Γοργείην κεφ. (etc.) tanquam in proverbium vertens, in quadam ad Atticum epistola, lib. ix. ‘ Sed vereor ne Pompeio quid oneris imponam, Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου intorqueat.’ Verum ut ad nostri Platonis locum redeam, lepide in eo Γοργείην κεφαλὴν in Γοργείου κεφαλὴν mutatur, et δεινοῦ subjungitur, sicut Homerus subjungit δεινοῖο πελώρου. Sed quorsum hic Gorgiæ fit mentio? propter hæc quæ præcesserunt, καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκεν. Cur autem ibi mentionem Gorgiæ fecerit, non rogabit is qui considerabit, Socratem de oratione omni elegantiæ genere exornata loqui, et Gorgiam mirum talis elegantiæ artificem fuisse, eumque præ quovis alio calamistratas orationes scripsisse recordabitur. Præsertim vero quisquis meminerit Socratem in Xenophontis Symposio dicere itidem, ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω. Verum Ficin. quoque locum illum Platonis male vertit, ea nimirum verba quæ illis, καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκε, sunt proxima, ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὁμήρου ἐπεπόνθειν. ita enim locum hunc interpretatur, *etenim Gorgiæ me sermo admonuit, quod illud mihi Homericum contigisset*. Quum tamen Platonis verborum hic sit sensus, *etenim oratio illa admonebat me Gorgiæ* (vel, *Gorgiam mihi in memoriam revocabat*) *itaque id mihi contingebat quod ab Homero dicitur*. vel, *adeo ut id mihi contingeret*. vel, *usuveniret*. Ex iis porro quæ de hoc dixi loco apparet, inepte Γοργοῦς pro Γοργίου substitui, ineptius etiam δεινὸς pro δεινοῦ. Verum, sicut recte Γοργίου et δεινοῦ legitur, vereor ut illa etiam, ἐν τῷ λόγῳ, recte scripta esse dici possint. Steph.

Γοργίου κεφαλὴν] Cf. Aristid. Orat. Platon. i. p. 93. t. ii. p. 388. Ast.

αὐτόν με λίθον] Vind. 126. αὐτοῦ (*hic, hoc ipso loco*); sed αὐτόν με oppositum est verbis τὸν ἐμὸν λόγον. Mox vice ὁτιοῦν, Sydenham. conj. ἔρωτα, male. Ast.

μεθ' ὑμῶν ἐγκωμιάσεσθαι τὸν Ἔρωτα καὶ ἔφην εἶναι δεινὸς
τὰ ἐρωτικά, οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγματος, ὡς ἔδει ἐγ- II. ii. 420.
κωμιάζειν ὁτιοῦν. ἐγὼ μὲν γάρ[n] ὑπ' ἀβελτερίας[o] ᾤμην δεῖν
τἀληθῆ λέγειν περὶ ἑκάστου τοῦ ἐγκωμιαζομένου,[p] καὶ
τοῦτο[q] μὲν ὑπάρχειν, ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων τὰ κάλλιστα ἐκ-
λεγομένους ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι. καὶ πάνυ δὴ μέγα
ἐφρόνουν ὡς εὖ ἐρῶν,[r] ὡς[s] εἰδὼς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐπαινεῖν
ὁτιοῦν. τὸ δὲ[t] ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαι-
νεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς[u] μέγιστα ἀνατιθέναι[v] τῷ πράγ-
ματι καὶ ὡς κάλλιστα,[w] ἐάν τε ᾖ οὕτως ἔχοντα ἐάν τε μή.
εἰ δὲ ψευδῆ, οὐδὲν ἄρ' ἦν πρᾶγμα.[x] προὐῤῥήθη[y] γάρ, ὡς
ἔοικεν, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τὸν Ἔρωτα ἐγκωμιάζειν δόξει,[z]
οὐχ ὅπως ἐγκωμιάσεται.[a] διὰ ταῦτα δή, οἶμαι, πάντα
λόγον κινοῦντες ἀνατίθετε[b] τῷ Ἔρωτι, καὶ φατὲ αὐτὸν τοι-
οῦτόν τε εἶναι καὶ τοσούτων αἴτιον, ὅπως ἂν φαίνηται[c] ὡς III. 199.
κάλλιστος καὶ ἄριστος, δῆλον ὅτι τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν·
οὐ γὰρ ἄν[d] που τοῖς γε εἰδόσι. καὶ καλῶς γ' ἔχει καὶ
σεμνῶς[e] ὁ ἔπαινος. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὐκ ᾔδη[f] ἄρα[g] τὸν τρό-

—[m] ἡμῖν EF.—[n] γὰρ om Γ.—[o] ἀβελτερίας 𝔄Δw: ἀβελτηρίας *ς.—[p] τοῦ ἐγκωμιαζομένου 𝔄ΓΔDEFKruwnpr𝔟: τῶν ἐγκωμιαζομένων *ς.—[q] τούτων r.—[r] εὑρὼν ΥDKp.—[s] καὶ Υ.—[t] τὸ δὲ...ὁτιοῦν om Δ.—[u] τῷ ὡς Υ.—[v] ἅμα τιθέναι p.—[w] μάλιστα F.—[x] τὸ πρᾶγμα Γ.—[y] προερρήθη rr, πρυρρούθη w, προυρήθη Eς.—[z] δόξει ς: codd. omnes δόξῃ.—[a] ἐγκωμιάζεται EF.—[b] ἀνατίθετε 𝔟.—[c] φάνηται w.—[d] ἄν om 𝔄ΔΞΥDKwp.—[e] σεμνως rr.—[f] ᾔδη 𝔄Δuw et pr Γ: ᾔδειν *ς.—[g] ἔτι un et rc r,

ἀβελτηρίας] Suidas Ἀβελτηρία· ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνοησία. Fisch.

τῶν ἐγκωμιαζομένων] Vind. 54. 126. Par. τοῦ ἐγκωμιαζομένου. Ast.

τοῦτο μὲν ὑπάρχειν] Bastius μέγιστον vel πρῶτον excidisse opinabatur. Ὑπάρχειν, sensu activo, est *priorem aliquid facere, incipere*, v. Valcken. ad Eurip. Phœniss. 1576. Sic Gorg. 456. E. ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Sensu neutro tunc est *suppetere, prius, paratum et positum esse*. Sic Alcib. i. c. 15. ἢ ταῦτα μὲν ᾤου ἂν δεῖν ὑπάρχειν. Similiter Tim. 30. C. Ast.

ὡς εἰδὼς] Particula ὡς in Bas. 2. deest, male. Fisch.

ὡς εὖ ἐρῶν, ὡς εἰδὼς] Vind. 21. ὡς εὑρὼν καὶ εἰδώς. Ast.

τὸ δὲ ἄρα κ. τ. λ.] Bastius p. 62. propter τὸ δὲ, quod τοῦτο δὲ interpretatur, sequens τοῦτο in τούτοις mutari volebat; similiter Wolfius ad Reiz. de Accent. Inclinat. p. 10. quid sibi articulus vellet, non capiebat. Sed recte habet τοῦτο et τὸ δὲ; τὸ δὲ enim est, *at vero*, v. Observ. nostr. in Ephemerid. litterar. quibus titulus est, *Zeitschrift für Wissensch. u. Kunst*. t. i. pt. ii. 104. Ast.

προυῤῥήθη] Steph. 'For. προυῤῥήθη, quod sit pro προεῤῥήθη.' Recte. At προὐρήθη, ex antiqua scribendi ratione, est ipsum προὐῤῥήθη· quod recepimus, constantiæ servientes. Fisch.

τοιοῦτόν τε] Steph. 'Vel τοιούτων τε εἶναι etc. vel τοιοῦτόν τε εἶναι καὶ τοιούτων καὶ τοσούτων αἴτιον, scribendum videtur.' Prior conjectura repugnat iis, quæ a Phædro dicta sunt §. 18. et infra §. 22. dicentur a Socrate: posterior sumta est e versione Ficini, *talemque eum esse*,

που τοῦ ἐπαίνου, οὐδ' εἰδὼς ὑμῖν ὡμολόγησα καὶ αὐτὸς ἐν
τῷ μέρει ἐπαινέσεσθαι. ἡ γλῶττα[h] οὖν ὑπέσχετο, ἡ δὲ
II. ii. 421. φρὴν οὔ. χαιρέτω δή. οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν
τρόπον· οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. οὐ μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀλη-
θῆ, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν, οὐ πρὸς τοὺς
ὑμετέρους[i] λόγους, ἵνα μὴ γέλωτα ὄφλω.[j] ὅρα οὖν, ὦ[k]
Φαῖδρε, εἴ τι καὶ τοιούτου λόγου δέει,[l] περὶ Ἔρωτος τἀλη-
θῆ λεγόμενα ἀκούειν, ὀνόμασι δὲ καὶ θέσει ῥημάτων τοιαύ-
τῃ ὁποία ἄν[m] τις τύχῃ[n] ἐπελθοῦσα.[o] [§. 25.] Τὸν οὖν
Φαῖδρον ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους κελεύειν λέγειν, ὅπῃ[p] αὐτὸς
οἴοιτο δεῖν εἰπεῖν, ταύτῃ.[q] Ἔτι τοίνυν, φάναι,[r] ὦ Φαῖδρε,
πάρες μοι Ἀγάθωνα σμίκρ'[s] ἄττα ἐρέσθαι,[t] ἵνα ἀνομολο-
γησάμενος[u] παρ' αὐτοῦ οὕτως ἤδη λέγω. Ἀλλὰ παρίημι,
φάναι τὸν[v] Φαῖδρον, ἀλλ' ἐρώτα. Μετὰ ταῦτα δὴ τὸν
Σωκράτη[w] ἔφη ἐνθένδε ποθὲν ἄρξασθαι.

Καὶ μήν, ὦ φίλε Ἀγάθων, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγή-
σασθαι τοῦ λόγου, λέγων ὅτι πρῶτον μὲν δέοι αὐτὸν ἐπι-
δεῖξαι ὁποῖός τίς ἐστιν ὁ[x] Ἔρως, ὕστερον δὲ τὰ ἔργα αὐ-
τοῦ. ταύτην τὴν ἀρχὴν πάνυ ἄγαμαι. ἴθι οὖν μοι περὶ
Ἔρωτος, ἐπειδὴ καὶ τἆλλα[y] καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς
διῆλθες οἷός ἐστι,[z] καὶ τόδε[a] εἰπέ· πότερόν ἐστι τοιοῦτος
οἷος εἶναί τινος ὁ Ἔρως[b] ἔρως, ἢ οὐδενός; ἐρωτῶ δ' οὐκ εἰ
II. ii. 422. μητρός τινος ἢ πατρός ἐστι—γελοῖον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐρώ-

om ΔΥDKιwpr.—[h] γλῶσσα rr.—[i] ἡμετέρους Ξp.—[j] ὀφλῶ Δ.—[k] ὦ om K.—[l] δέοι K.—[m] ὁποία ἂν 𝔖ς: ceteri ὁποία δ' ἄν.—[n] τύχοι E𝔖.—[o] ἐπελθούσῃ DKp.—[p] ὅποι Ξ.—[q] τοιαύτῃ pr Γ.—[r] φάναι om r et pr r, post φαῖδρε ponit rc r.—[s] μίκρ' Eς.—[t] ἔρεσθαι ΓEF.—[u] ἀναλογισάμενος n.—[v] τὸν ante Φαῖδρον om pr Ξ.—[w] σωκράτην Υrr.—[x] ὁ om Υ.—[y] τἆλλα, ut solet, r.—[z] τ' ἔστι ΓEFruuπr𝔖.—[a] τόδ' w.—[b] ὁ ἔρως ἔρως 𝔄Δrwr, ὁ ἔρως ΓDEFKunp𝔖: ἔρως ὁ ἔρως *ς.—[c] μητρὸς ἢ πατρός 𝔄ΓΔΞ

et talium tantorumque caussam affirmatis. At Ficinus etiam alibi unum verbum Græcum duobus Latinis interpretari solet. Fisch.

ἤδειν ἄρα] ἄρα deest in Vind. 54. et 126. Mox οὐ μέντοι ἀλλὰ e codd. Vind. scripsi pro οὐ μέντοι· ἀλλά. De particulis οὐ μέντοι ἀλλὰ v. Hoogev. doctrin. particul. t. ii. p. 956. ad Viger. p. 464. ed. Herm. Ast.

κατ' ἐμαυτὸν] Hesychius Κατ' ἐμαυτόν· κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. At hoc loco κατ' ἐμαυτὸν est *ritu meo*, ut Ficinus bene explicavit, h. e. *ut ego mihi similis sim.* nam κατὰ ita positum est, ut Apolog. §. 1. ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. Fisch.

ὀνόμασι] Vind. 54. ὀνομάσει, quod Bastius probat. Sed ὀνόμασι καὶ θέσει ῥημάτων idem est, ac si dixisset, θέσει ὀνομάτων καὶ ῥημάτων τοιαύτῃ. Ast.

ὁποία ἂν] Ald. Bas. 1. 2. ὁποία δ' ἂν τις τύχοι. Particulam δὲ Stephanus recte ejecit: sed τύχοι mutari ab eo non debuisset. Fisch. Et Stob. omittit δέ. Bip.

§. 25. ὁ ἔρως ἔρως] Ita e Vind. 54. et

τημα, εἰ Ἔρως ἐστὶν ἔρως μητρὸς ἢ πατρός[c] —, ἀλλ' ὥς
περ ἂν εἰ αὐτὸ[d] τοῦτο πατέρα ἠρώτων, ἆρα ὁ πατήρ ἐστι
πατὴρ τινὸς ἢ οὔ; εἶπες ἂν δή πού μοι, εἰ ἐβούλου καλῶς
ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἔστιν υἱέος γε ἢ θυγατρὸς ὁ πατὴρ πα-
τήρ· ἢ οὔ; Πάνυ γε, φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Οὐκοῦν καὶ
ἡ μήτηρ ὡσαύτως; Ὁμολογῆσαι[e] καὶ τοῦτο. Ἔτι τοίνυν,
εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[f] ἀπόκριναι ὀλίγῳ[g] πλείω, ἵνα μᾶλλον
καταμάθῃς ὃ βούλομαι. εἰ γὰρ ἐροίμην, τί δαί;[h] ἀδελ-
φός, αὐτὸ τοῦθ'[i] ὅπερ ἔστιν, ἔστι τινὸς ἀδελφὸς ἢ οὔ; Φά-
ναι εἶναι. Οὐκοῦν ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς; Ὁμολογεῖν. Πει-
ρῶ δή, φάναι, καὶ[j] τὸν ἔρωτα εἰπεῖν. ὁ ἔρως ἔρως ἐστὶν οὐ-
δενὸς ἢ τινός; Πάνυ μὲν οὖν ἔστιν. Τοῦτο μὲν[k] τοίνυν, III. 200.
εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[l] φύλαξον παρὰ σαυτῷ[m] μεμνημένος
ὅτου· τοσόνδε δὲ[n] εἰπέ, πότερον ὁ ἔρως ἐκείνου οὗ ἔστιν ἔρως,
ἐπιθυμεῖ αὐτοῦ ἢ οὔ; Πάνυγε, φάναι. Πότερον ἔχων αὐτὸ
οὗ ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, εἶτα[o] ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, ἢ οὐκ
ἔχων; Οὐκ ἔχων, ὡς τὸ εἰκός γε, φάναι. [§. 26.] Σκό-
πει[p] δή, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, ἀντὶ τοῦ εἰκότος[q] εἰ ἀνάγκη
οὕτω, τὸ ἐπιθυμοῦν ἐπιθυμεῖν οὗ ἐνδεές ἐστιν, ἢ μὴ ἐπιθυμεῖν,
ἐὰν μὴ ἐνδεὲς ᾖ. ἐμοὶ μὲν γὰρ θαυμαστῶς[r] δοκεῖ, ὦ Ἀγά- II. ii. 423.
θων, ὡς ἀνάγκη εἶναι. σοὶ δὲ πῶς; Κἀμοί, φάναι, δοκεῖ.
Καλῶς λέγεις. ἆρ' οὖν βούλοιτ' ἄν τις μέγας ὢν μέγας εἶναι,
ἢ ἰσχυρὸς ὢν ἰσχυρός; Ἀδύνατον ἐκ τῶν ὡμολογημένων.[s]
Οὐ γάρ που ἐνδεὴς ἂν εἴη τούτων ὅ γε ὤν. Ἀληθῆ λέγεις.
Εἰ γὰρ καὶ[t] ἰσχυρὸς ὢν βούλοιτο ἰσχυρὸς εἶναι, φάναι τὸν

ϒDKrwpt: πατρὸς ἢ μητρὸς *ς.—[d] αὐτὸ εἰ pr Γ.—[e] ὁμολογεῖσθαι ‌ℨΓΔΞϒEFruwn tb, ὁμολογεῖσθε D, ὡμολογείσθω K, ὡμολογεῖσθαι (ω supra) p.—[f] σωκράτην ϒDrt.—[g] ὀλίγω ℨΓΔΞϒDKp: ὀλίγα *ς.—[h] δέ ℨΔΞϒDKrwpt.—[i] τοῦθ' Γ.—[j] κατὰ n.—[k] μὲν om r.—[l] σωκράτην ϒr.—[m] σαυτοῦ K.—[n] δὲ om EF.—[o] εἶτα...ἢ οὐκ om ϒ, in mg habet Ξ: εἶτα...ἐρᾷ om rt.—[p] σκοπεῖν rt.—[q] εἰκότως t et pr r.—[r] θαυμαστὸς n.—[s] ὡμολογημένων ℨΓΞϒDKruwnpt, ὁμολογημένων ΔF: ὁμολογουμένων *ς.—[t] καὶ om rt.

21. rescripsi pro ἔρως, ὁ ἔρως. Sic infra, ὅτι ἔστιν υἱέος γε ἢ θυγατρὸς ὁ πατὴρ πατήρ. Ast.

ὁμολογῆσαι] Vind. ὁμολογεῖσθαι. Par. ὡμολογείσθω. Ast.

εἰ γὰρ ἐροίμην] Steph. 'For. ἔτι γὰρ ἐροίμην.' Sed nihil frequentius ejusmodi apodosi omissa, *quid responderes?* Ast.

τί δαί; ἀδελφός] Par. et Bas. 2. τί δὲ ἀδελφός; mox Vind. 126. ὥς γε τὸ εἰκός. Ast.

§. 26. ὡμολογημένων] Sic Vind. 21. et 54. Ficinus, *ex his, quæ supra concessimus.* Eodem ducit scriptura in Bas. 2. ὡμολογουμένως, ut recte Fischerus monuit. Vulgo ὁμολογουμένων, quod per se quidem non damnandum, hoc tamen loco alteri postponendum duco, licet

Σωκράτη,[u] καὶ ταχὺς ὢν ταχύς, καὶ ὑγιὴς ὢν ὑγιής,— ἴσως γὰρ ἄν τις ταῦτα[v] οἰηθείη καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, τοὺς ὄντας τε[w] τοιούτους καὶ ἔχοντας ταῦτα τούτων ἅ περ ἔχουσι καὶ ἐπιθυμεῖν. ἵν' οὖν μὴ ἐξαπατηθῶμεν, τούτου ἕνεκα λέγω. τούτοις[x] γάρ, ὦ Ἀγάθων, εἰ ἐννοεῖς, ἔχειν μὲν ἕκαστα[y] τούτων ἐν τῷ παρόντι ἀνάγκη ἃ ἔχουσιν,[z] ἐάν τε βούλωνται ἐάν τε μή, καὶ τούτου γε δή που[a] τίς ἂν ἐπιθυμήσειεν; ἀλλ' ὅταν τις λέγῃ[b] ὅτι[c] Ἐγὼ ὑγιαίνων βούλομαι ὑγιαίνειν[d] καὶ πλουτῶν βούλομαι πλουτεῖν,[e] καὶ ἐπιθυμῶ[f] αὐτῶν τούτων ἃ ἔχω, εἴποιμεν ἂν αὐτῷ ὅτι Σύ, ὦ ἄνθρωπε, πλοῦτον[g] κεκτημένος καὶ ὑγίειαν,[h] καὶ ἰσχὺν βούλει καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ταῦτα[i] κεκτῆσθαι, ἐπεὶ ἐν τῷ γε[j] νῦν
II. ii. 424. παρόντι, εἴτε βούλει εἴτε μή, ἔχεις.[k] σκόπει οὖν, ὅταν τοῦτο λέγῃς ὅτι[l] Ἐπιθυμῶ τῶν παρόντων, εἰ[m] ἄλλο τι λέγεις ἢ τόδε, ὅτι Βούλομαι τὰ νῦν παρόντα καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον παρεῖναι. ἄλλο τι ὁμολογοῖ[n] ἄν; Συμφάναι ἔφη τὸν Ἀγάθωνα. Εἰπεῖν δὴ τὸν Σωκράτη,[o] Οὐκοῦν τοῦτό[p] γ' ἐστὶν ἐκείνου ἐρᾶν[q] ὃ οὔπω ἕτοιμον αὐτῷ ἐστὶν οὐδὲ[r] ἔχει, τὸ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ταῦτα εἶναι αὐτῷ σωζόμενα τὰ[s] νῦν[t] παρόντα; Πάνυ γε, φάναι. Καὶ οὗτος ἄρα καὶ ἄλλος[u] πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν τοῦ μὴ ἑτοίμου ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦ μὴ παρόντος, καὶ ὃ μὴ ἔχει[v] καὶ ὃ μὴ ἔστιν αὐτὸς καὶ οὗ ἐνδεής ἐστι, τοιαῦτ' ἄττα ἐστὶν ὧν[w] ἡ ἐπιθυμία τε[x] καὶ ὁ ἔρως ἐστίν. Πάνυ γ', εἰπεῖν.[y] Ἴθι δή, φάναι τὸν Σωκράτη, ἀνομολογησώμεθα[z] τὰ εἰρημένα. ἄλλο τι ἔστιν ὁ ἔρως πρῶτον[a] μὲν τινῶν, ἔπειτα τού-
III. 201. των[b] ὧν ἂν ἔνδεια παρῇ αὐτῷ; Ναί, φάναι. Ἐπὶ δὴ[c] τού-

—[u] σωκράτην r.—[v] ταῦτα ΔΞΥDKwp : ταυτὶ *s.—[w] τε om EFß.—[x] τούτοις 𝔄ΔΥDK : τούτους *s.—[y] ἕκαστα ΓΔΞΥDKrwpr : ἕκαστον *s.—[z] λέγουσιν w.—[a] του w.—[b] λέγων Υ.—[c] ἔτι K.—[d] καὶ ὑγιαίνειν 𝔄DKruwnpr.—[e] καὶ πλουτεῖν 𝔄ΔDKwp.—[f] ἐπιθυμῶν r.—[g] πλοῦτον μὲν Γ.—[h] ὑγίειαν 𝔄ΓΔΞΥDKruwnpr : ὑγείαν *s.—[i] ταῦτα om EFß.—[j] γε τῷ DK.—[k] ἔχῃς 𝔄.—[l] ὅτι om Dp.—[m] ἢ Υn.—[n] ὁμολογοῖ Kruwrß, ἢ ὁμολογοῖ pr Γ, ὁμολογεῖς Υ.—[o] σωκράτην Υ.—[p] οὐκοῦν τοῦτό ΔΥDEFKruwnprß : οὐκοῦν δὴ τοῦτο *s.—[q] ὁρᾶν n.—[r] οὐδ' w.—[s] τὰ 𝔄ΔDKwp.—[t] τὰ νῦν] μοι 𝔄ΔDKwp, καὶ ΓEFrun.—[u] ὁ ἄλλος Γ, καὶ ὁ ἄλλος EFnß.—[v] ἔχῃ 𝔄.—[w] ὃ Δ.—[x] τε om rr.—[y] εἶπε F.—[z] ἀνομολογησόμεθα ΔF.—[a] ἔρως ἢ πρῶτον rc

Heind. ad Hipp. Maj. §. 53. contradicat. Ast.

ὑγίειαν] Ita codd. Vind. Vulgo ὑγείαν. Mox ὁμολογοῖτ' ἄν. Ald. Bas. 1. 2. at Steph. ὁμολογοῖ' ἄν. Ast.

ἄλλο τι] Steph. 'Scribendum est ἄλλοτι conjuncte, cum interrog. et τινων. Sic paulo post ἄλλοτι, ubi tamen omissa est itidem interrog. nota in præcedentibus editionibus.' Recte. Reposuimus igitur et τινων· nam et Ficini versio habet, *primo quidem amor, aliquorum dic-*

τοις ἀναμνήσθητι, τίνων ἔφησθα ἐν τῷ λόγῳ εἶναι τὸν Ἔρω-
τα. εἰ δὲ βούλει, ἐγώ σε ἀναμνήσω. οἶμαι γάρ σε οὑτωσί
πως εἰπεῖν, ὅτι τοῖς θεοῖς κατεσκευάσθη τὰ πράγματα δι'
ἔρωτα καλῶν· αἰσχρῶν[d] γὰρ οὐκ εἴη ἔρως.[e] οὐχ οὑτωσί
πως ἔλεγες; Εἶπον γάρ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Καὶ ἐπι-
εικῶς γε[f] λέγεις, ὦ ἑταῖρε, φάναι τὸν Σωκράτη. καὶ εἰ[g]
τοῦτο οὕτως ἔχει, ἄλλο τι ὁ[h] ἔρως κάλλους ἂν εἴη ἔρως,
αἴσχους δ' οὔ; Ὡμολόγει.[i] Οὐκοῦν ὡμολόγηται, οὗ ἐν- II. ii. 425.
δεής ἐστι καὶ μὴ ἔχει,[j] τούτου ἐρᾷν;[k] Ναί, εἰπεῖν. Ἐν-
δεὴς ἄρ' ἐστὶ καὶ οὐκ ἔχει[j] ὁ Ἔρως κάλλος. Ἀνάγκη,
φάναι. Τί δέ;[l] τὸ ἐνδεὲς κάλλους καὶ μηδαμῇ κεκτη-
μένον κάλλος ἆρα λέγεις σὺ καλὸν εἶναι; Οὐ[m] δῆτα.
Ἔτι[n] οὖν ὁμολογεῖς Ἔρωτα καλὸν εἶναι, εἰ ταῦθ'[o] οὕτως
ἔχει; Καὶ τὸν Ἀγάθωνα εἰπεῖν, Κινδυνεύω, ὦ Σώκρατες,
οὐδὲν εἰδέναι ὧν τότε εἶπον.[p] Καὶ μὴν καλῶς γε εἶπες,[q]
φάναι, ὦ Ἀγάθων. ἀλλὰ σμικρὸν ἔτι εἰπέ· τἀγαθὰ οὐ
καὶ καλὰ δοκεῖ σοι εἶναι; Ἔμοιγε. Εἰ ἄρα ὁ Ἔρως
τῶν καλῶν ἐνδεής ἐστι, τὰ δὲ ἀγαθὰ καλά, κἂν τῶν ἀγα-
θῶν ἐνδεὴς εἴη.[r] Ἐγώ, φάναι, ὦ Σώκρατες, σοὶ οὐκ ἂν
δυναίμην ἀντιλέγειν, ἀλλ' οὕτως ἐχέτω ὡς σὺ λέγεις. Οὐ
μὲν οὖν[s] τῇ ἀληθείᾳ,[t] φάναι, ὦ φιλούμενε Ἀγάθων, δύνα-
σαι ἀντιλέγειν, ἐπεὶ Σωκράτει γε οὐδὲν χαλεπόν.

§. 27. Καὶ σὲ μέν γε[u] ἤδη ἐάσω· τὸν δὲ λόγον τὸν
περὶ τοῦ Ἔρωτος ὅν ποτ' ἤκουσα γυναικὸς Μαντινικῆς[v]

Γ.—[b] ἔπειτα δὲ τούτων K.—[c] ἐπειδὴ Δn.—[d] αἰσχρὸν Γ.—[e] εἴη δ' ἔρως ΔKpr, εἴη ἱκανῶς ἔρως Ξ.—[f] γε om Kn.—[g] εἰ om n.—[h] ἢ ὁ ΞΥ et rc Γ.—[i] ὡμολογεῖτο DKp: ὡμολόγει οὐκοῦν om n.—[j] ἔχῃ 𝔄.—[k] ἐρᾶ r et pr r.—[l] δαὶ Γn.—[m] οὐ...εἶναι om Υ.—[n] οὔτι Γ, εἴ τι F, ἤτοι mg F.—[o] ταῦθ' Γ.—[p] εἶπον τότε n.—[q] εἶπας n.—[r] καὶ τῶν ἀγαθῶν ἂν ἐνδεὴς n.—[s] οὐ μὲν οὖν Dwpr, οὔ μεν οὖν Δu, οὐμενοῦν K: οὔμενουν s.—[t] τὴν ἀλήθειαν DK.—[u] γε om FK.—[v] μαντινικῆς 𝔄ΓΔΞun et γρ EFθ: μαντι-

tus est amor: et notam interrogationis post *αὐτῷ*. Sed *ἀλλό τι* ut conjuncte scribatur, non est necesse. Hesychius: Ἀλλό τι· ἐν ἐρωτήσει οἱ Ἀττικοί. FISCH.

οὐκ εἴη] Haud dubie scribendum est *οὐκ ἂν εἴη*. Particulæ enim *ἂν* omissionem, quam viri docti (Reitz. ad Lucian. t. ii. p. 193. 543. Hemsterhus. ad eund. t. iii. p. 373. ed. Bip. Villois. ad Long. Pastoral. ii. p. 160. Heind. ad Platon. Gorg. §. 37.) statuunt, apud Platonem saltem librariis potius tribuendam esse, cum Brunckio ad Aristoph. Vesp. 708. et Schäfer. Melet. Crit. p. 120. censuerim. Ceterum locus Gorg. 461. A. *εἶπον—ὅτι, εἰ μὲν κέρδος ἡγοῖο εἶναι τὸ ἐλέγχεσθαι—ἄξιον εἴη διαλέγεσθαι* male ab Heindorfio in iis numeratur, qui particula *ἂν* careant; optativus enim *εἴη* aptus est ex imperfecto prægresso *εἶπον*. AST.

τούτου] Ald. Bas. 1. 2. *τοῦτον*. Mox *μηδαμῇ κεκτ. κάλλους*. male. FISCH.

§. 27. *μαντικῆς*] STEPH. 'Videndum an scribi debeat *Μαντινικῆς*, sicut infra *ἡ Μαντινικὴ ξένη*, et sicut a Maximo

Διοτίμας, ἣ ταῦτά τε[w] σοφὴ ἦν καὶ ἄλλα πολλά, καὶ
II. ii. 426. Ἀθηναίοις ποτὲ θυσαμένοις πρὸ τοῦ λοιμοῦ δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου, ἣ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ ἐρωτικὰ ἐδίδαξεν,[x]—ὃν οὖν ἐκείνη ἔλεγε λόγον, πειράσομαι ὑμῖν διελθεῖν ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἐμοὶ καὶ Ἀγάθωνι, αὐτὸς ἐπ'[y] ἐμαυτοῦ, ὅπως ἂν δύνωμαι. δεῖ δή,[z] ὦ Ἀγάθων, ὥς περ σὺ διηγήσω, διελθεῖν αὐτὸν[a] πρῶτον, τίς ἐστιν ὁ Ἔρως καὶ ποῖός τις, ἔπειτα τὰ ἔργα αὐτοῦ. δοκεῖ οὖν[b] μοι ῥᾷστον εἶναι οὕτω[c] διελθεῖν, ὥς ποτ' ἐμὲ[d] ἡ ξένη ἀνακρίνουσα διῄει. σχεδὸν γάρ τι καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὴν ἕτερα τοιαῦτα[e] ἔλεγον, οἷά περ νῦν πρὸς ἐμὲ Ἀγάθων, ὡς εἴη ὁ Ἔρως μέγας θεός, εἴη δὲ[f] τῶν καλῶν. ἤλεγχε δή με τούτοις τοῖς λόγοις οἷς περ ἐγὼ τοῦτον, ὡς οὔτε καλὸς εἴη κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον οὔτε ἀγαθός. καὶ ἐγώ, Πῶς λέγεις, ἔφην,[g] ὦ Διοτίμα; αἰσχρὸς ἄρα ὁ Ἔρως ἐστὶ καὶ κακός; Καὶ ἥ, Οὐκ εὐφημήσεις; ἔφη· ἢ[h] οἴει, ὅ τι ἂν μὴ καλὸν ᾖ,[i] ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι
III. 202. αἰσχρόν;[j] Μάλιστά γε. Ἦ[k] καὶ[l] ἂν μὴ σοφόν, ἀμα-

κῆς *ς.—[w] γε r.—[x] ἐδίδαξε τὰ ἐρωτικὰ rɤ.—[y] ἐπ' corr Γ, ἀπ'[ἐ] K, ὑπ' Δu : ἀπ' *ς. —[z] δείλη 𝔄 et pr Δ, δεῖ οὖν DKp.—[a] αὐτὸν om pr Ξ.—[b] οὖν om Υ.—[c] οὑτωσὶ n. —[d] plerique ποτέ με.—[e] τοιαῦτ' rɤ.—[f] δέ EFrɤϐς.—[g] ἔφην om Υ.—[h] ἦ η᾿ Erɤς. —[i] εἴη Δw.—[j] αἰσχρὸν εἶναι Ξς.—[k] ἦ ΓΞrɤ : ἢ *ς.—[l] καὶ om DKp.—[m] τὰ ɤ.—

Tyrio scribitur. Fuerit autem Μαντικὴ nomen ἐθνικὸν, ἀπὸ τῆς Μαντινείας.' Verissime. Et nos quidem ausi sumus recipere Μαντινικῆς. Nam primo librarii aliorum quoque scriptorum in libris pro Μαντινικὴ scripsere μαντική. vid. Bercquelius ad Stephan. Byzant. in v. Μαντίνεια et Davisius ad Max. Tyr. p. 588. B. ed. maj. deinde Maximus Tyrius, qui et antiquioribus et melioribus Platonis Codicibus usus erat, quin legerit γυναικὸς Μαντινικῆς, dubitari non potest. Nam Dissert. xviii. p. 19. Davis. ed. min. p. 293. ed. maj. τὸν ἐν τῷ Συμποσίῳ λόγον, inquit, εἰς Ἔρωτα ἔπαινον Μαντινικῇ γυναικὶ ἀνατίθησιν. 'Ἀλλὰ εἴτε Μαντινική, εἴτε καὶ Λεσβία τις ἦν ἡ τοῦ λόγου μήτηρ, πάντως γε οὐκ ἴδιοι τοῦ Σωκράτους οἱ ἐρωτικοὶ λόγοι οὐδὲ πρώτου. Accedit, quod μαντικὴ de arte vaticinandi potius, ut §. 23. quam de vate dicitur. Et quanquam apud Stephanum Byzantinum in v. Μαντίνεια legitur: τὸ ἐθνικὸν Μαντινεὺς καὶ Μαντινίς· τὸ κτητικὸν Μαντινικός· tamen possessiva vocabula sæpe pro gentilibus poni, Bercquelius recte animadvertit. Etiam Holstenius in notis ad Stephanum Byz. assensu suo comprobavit emendationem Henr. Stephani. v. Observatt. Miscell. vol. ii. p. 274. Fisch.

μαντικῆς] Conjecturam Steph. Bastius probat. Contra μαντικῆς lectionem antiquam ut retinerem, me commoverunt, Aristid. Oratt. p. 132. A. Themist. Orat. xiii. p. 162. A. (μαντικὴν ξένην ὑμεῖς), Potterus ad Clem. Alexandr. Strom. vi. p. 755. t. ii. ed. Venet. et Wolfius. De ipsa Diotima vid. Fr. Schlegel in libro *die Griechen und Romer*, et Hartmann. prolus. de Erote Socrat. p. 5. Ast.

θυσαμένοις] Malit quispiam fortasse θυσαμένη. Steph.

αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ] Reposui e Bastii conjectura; vulgo ἀπ' ἐμαυτοῦ, quod esset *mea sponte*, v. Abresch. ad Thucyd. iii. 33. Schäfer. Melet. Crit. p. 21. sq. 83. Ast.

ἂν μὴ σοφὸν] Steph. ' Ante ἂν repetitum puto fuisse et ὅ, τι, hoc modo, ἢ

θές; ἢ οὐκ ᾔσθησαι ὅτι ἔστι τι μεταξὺ σοφίας καὶ ἀμαθίας; Τί τοῦτο; Τὸ[m] ὀρθὰ δοξάζειν[n] καὶ ἄνευ τοῦ ἔχειν λόγον δοῦναι οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι οὔτε ἐπίστασθαί ἐστιν· ἄλογον γὰρ πρᾶγμα πῶς ἂν εἴη ἐπιστήμη; οὔτε ἀμαθία· II. ii. 427.
τὸ[o] γὰρ τοῦ ὄντος τυγχάνον πῶς ἂν εἴη ἀμαθία; ἔστι δὲ δή που τοιοῦτον ἡ ὀρθὴ δόξα, μεταξὺ φρονήσεως καὶ ἀμαθίας.[p] Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. Μὴ τοίνυν ἀνάγκαζε, ὃ μὴ καλόν ἐστιν,[q] αἰσχρὸν εἶναι, μηδὲ[r] ὃ μὴ ἀγαθόν, κακόν. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπειδὴ αὐτὸς ὁμολογεῖς μὴ εἶναι ἀγαθὸν μηδὲ καλόν, μηδέν τι μᾶλλον οἴου δεῖν αὐτὸν αἰσχρὸν καὶ κακὸν εἶναι, ἀλλά τι μεταξύ, ἔφη, τούτοιν. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ὁμολογεῖταί γε[s] παρὰ πάντων μέγας θεὸς εἶναι. Τῶν μὴ εἰδότων, ἔφη, πάντων λέγεις ἢ καὶ[t] τῶν εἰδότων; Ξυμπάντων μὲν οὖν. [§. 28.] Καὶ ἣ γελάσασα, Καὶ[u] πῶς ἄν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁμολογοῖτο μέγας θεὸς εἶναι παρὰ τούτων, οἵ φασιν αὐτὸν οὐδὲ[v] θεὸν εἶναι; Τίνες οὗτοι; ἦν δ' ἐγώ. Εἷς μέν, ἔφη, σύ, μία δ' ἐγώ. Κἀγὼ[w] εἶπον, Πῶς τοῦτο, ἔφην, λέγεις; Καὶ ἥ, Ῥᾳδίως, ἔφη. λέγε γάρ[x] μοι, οὐ πάντας θεοὺς φῄς εὐδαίμονας εἶναι καὶ καλούς; ἢ τολμήσαις ἄν τινα μὴ φάναι καλόν τε καὶ εὐδαίμονα θεῶν εἶναι;[y] Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ',[z] ἔφην. Εὐδαίμονας δὲ δὴ λέγεις οὐ τοὺς τἀγαθὰ[a] καὶ τὰ καλὰ[b] κε-

ά
[n] ὀρθοδοξάζειν ℭΔDKwp. ὀρθῶς δοξάζειν Ξ, δοξάζειν ὀρθῶς Υ.—[o] τὸ...ἀμαθία om DKp.—[p] ἀμαθίας καὶ φρονήσεως EFunß.—[q] εἶναι K.—[r] μηδ' n.—[s] μοι rr.—[t] καὶ om rr.—[u] καὶ ante πῶς om r.—[v] οὐδὲ θεὸν αὐτὸν rr.—[w] κἀγὼ ΔΞΥDKp: καὶ ἐγὼ
ὁ
*ς.—[x] γὰρ om DK.—[y] θεῶν εἶναι ℭΓΔDFKuwnp, εἶναι θεῶν rr: θεὸν εἶναι *ς.—[z] ἐγώ Υ.—[a] τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τἀγαθὰ rr, τοὺς ἀγαθὰ wn.—[b] καὶ τὰ καλὰ ℭΔΞΥw:

καὶ ὅ, τι ἂν μὴ σοφὸν, ἀμ. Intell. autem, ἢ καὶ ὅ, τι ἂν μὴ σοφὸν ᾖ, ἀναγκαῖον οἴει αὐτὸ εἶναι ἀμαθές;' Recte. Scilicet versio Ficini habet, *Et quod non sapiens, ignorans?* Fisch.

ἢ καὶ] In Vind. 126. et Par. deest καί. Mox οὕτω δὴ Vind. 54. et edit. Francof. Vulgo οὕτω δέ. Ast.

§. 28. εὐδαίμονα θεῶν] Sic Par. et Ficinus, qui vertit, *deorum quempiam.* Vulgo θεόν. Ast.

εὐδαίμονας δὲ δὴ] Hic locus usque ad verba καὶ ὁ ἔρως extat in Eclogis Stobæi Physicis p. 24. sed legitur ibi sic, εὐδαίμονας λέγεις οὐ τοὺς ἀγαθὰ—τῶν καλῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν—τούτων ἐνδεής ἐστι·—πῶς ἂν οὖν ὁ θεὸς—ὡς ἔοικεν—ἔρωτι—ὁ ἔρως εἴη θνητός;—πρότερα ἔφην—καὶ γὰρ πᾶν δύναμιν ἔχων· ἑρμηνεύων καὶ διαπορθμεύων θεοῖς τε τὰ παρ'—ἐν μέσῳ δ' ὢν—αὐτῷ συνδεδέσθαι—ἢ τῶν ἱερῶν—ἀνθρώπου καὶ μίγνυται—πρὸς ἀνθρώποις—τοιαῦτα σφοδρὸς—σοφὸς, ἢ περὶ τέχνας ἢ περὶ χειρουργείας βάναυσος· οὗτοι δὴ—πολλοί τε—τούτων καὶ ὁ ἔρως. Fisch.

οὐ τοὺς τἀγαθὰ] Vind. 54. οὐ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τἀγαθά. Ast.

II. ii. 428. κτημένους; Πάνυ γε. Ἀλλὰ μὴν Ἔρωτά γε ὡμολόγη-
κας[c] δι' ἔνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἐπιθυμεῖν αὐτῶν
τούτων ὧν ἐνδεής[d] ἐστιν. Ὡμολόγηκα γάρ. Πῶς δ'[e] ἂν
οὖν θεὸς εἴη ὅ γε τῶν[f] καλῶν καὶ ἀγαθῶν[g] ἄμοιρος; Οὐ-
δαμῶς, ὥς γ'[h] ἔοικεν. Ὁρᾷς οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ Ἔρωτα
οὐ θεὸν νομίζεις; Τί οὖν ἄν, ἔφην,[i] εἴη[j] ὁ[k] Ἔρως; θνητός;
Ἥκιστά γε. Ἀλλὰ τί μήν; Ὥς περ τὰ πρότερα, ἔφη,[l]
μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Τί οὖν, ὦ Διοτίμα; Δαί-
μων μέγας, ὦ Σώκρατες· καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μετα-
ξύ ἐστι θεοῦ τε[m] καὶ θνητοῦ. Τίνα,[n] ἦν δ' ἐγώ, δύναμιν
ἔχον; Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων
καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυ-
σίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν. ἐν
μέσῳ[o] δὲ ὂν ἀμφοτέρων συμπληροῖ, ὥς τε[p] τὸ πᾶν αὐτὸ αὑτῷ
ξυνδεδέσθαι. διὰ τούτου καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα[q] χωρεῖ καὶ
ἡ τῶν ἱερέων τέχνη τῶν τε[r] περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς[s] τελε-
III. 203. τὰς καὶ τὰς ἐπῳδὰς καὶ τὴν μαντείαν πᾶσαν καὶ γοητείαν.
θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν
ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρη-
γορόσι[t] καὶ καθεύδουσι. καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφὸς

καὶ καλὰ *ς.—[c] γε ὡμολόγηκας ἔρωτα n.—[d] ἐνδεές Γ.—[e] δ' om 𝔄ΔΞΥDKur𝔭.—[f] ὅγεγ' ὢν 𝔄Δw, ὅγε ὢν Υ.—[g] καὶ τῶν ἀγ. n.—[h] γ' ὡς r𝔯.—[i] ἔφη r𝔯.—[j] εἴη om r.—[k] ὁ om pr Ξ.—[l] ἔφην 𝔄ΔΥK𝔭.—[m] τε om r𝔯.—[n] τίνα δὲ Ξ.—[o] ἐμμέσω 𝔯.—[p] τε om 𝔭.—[q] πᾶσι w.—[r] γε u.—[s] τὰς ante τελετὰς om ΓErun𝔯𝔖, ante ἐπῳδὰς om E𝔖.

τί οὖν ἂν] Steph. 'Magis usitata hæc esset orationis structura, *τί οὖν; ἔφην· εἴη ἂν ὁ Ἔρως θνητός;*' Scilicet Ficini versio habet, *Quid igitur, inquam? Num mortalis est amor.* Fisch.

μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου] Vid. Lactant. ii. 14. et Minucius Felix Octav. 26. Fisch.

δαίμων] Vid. Plauti Prolog. Rudent. Themist. Oratt. xiii. p. 162. B. Athen. xiii. p. 599. F. Maxim. Tyr. Diss. xiv. 8. p. 161. xv. 2. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 296. A. Porphyr. de Abstinent. ii. 38. Iamblich. de Myster. i. 20. Hierocl. in Aur. Carm. p. 16. 18. Plutarch. de Oracul. Def. p. 415. A. 416. E. Similiter angeli describuntur in Dionysii Areopag. libr. de cœlesti hierarch. c. iv. p. 37. B. C. t. i. Ast.

διαπορθμεῦον] Hesychius: *Διαπορθμεύων· διακομίζων.* Fisch.

ἀμοιβὰς] Pollux vi. 187. *ἀμφίβολος δὲ ἡ ἀμοιβή.—καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν Συμποσίῳ, ὡς ἀσαφές.* Fisch.

ὥστε—ξυνδεδέσθαι] Illustrat Creuzer. in Dionys. pt. i. p. 73. Ast.

θεὸς—μίγνυται] Vid. Apul. de Deo Socrat. p. 673. 674. Alcin. §. 15. Martian. Capell. ii. p. 38. Plutarch. de Orac. def. p. 417. sq. Porphyr. de Abstin. ii. 38. Theodoret. Therap. x. p. 136. Ast.

διάλεκτος] Hesychius: *Διάλεκτος· ὁμιλία, λαλιά.* Fisch.

ἐγρηγορόσι—καθεύδουσι] Heusdium (Specim. Crit. p. 65.) adeo offenderunt dativi, ut inseri vellet post *πρὸς ἀνθρώπους: καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεούς*, sine causa; *ὁμιλία* enim et *διάλεκτος* dativos *ἐγρηγορόσι* et *καθεύδουσι* regunt, propterea quod verba *ὁμιλεῖν* et *διαλέγεσθαι*,

δαιμόνιος ἀνήρ, ὁ δὲ ἄλλο τι σοφὸς ὢν ἢ περὶ τέχνας[u] ἢ χειρουργίας τινὰς βάναυσος. οὗτοι δὴ οἱ δαίμονες πολλοὶ καὶ παντοδαποί εἰσιν, εἷς δὲ τούτων ἐστὶ καὶ ὁ Ἔρως. [§. 29.] Πατρὸς δέ, ἦν[v] δ' ἐγώ, τίνος ἐστὶ καὶ μητρός;[w] Μακρότερον μέν,[x] ἔφη, διηγήσασθαι· ὅμως δέ σοι ἐρῶ. ὅτε γὰρ ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη, εἱστιῶντο[y] οἱ θεοί, οἵ τε ἄλλοι καὶ[z] ὁ τῆς Μήτιδος υἱὸς Πόρος.[a] ἐπειδὴ δὲ ἐδείπνησαν, προσαιτήσουσα[b] οἷον δὴ εὐωχίας οὔσης ἀφίκετο ἡ Πενία, καὶ ἦν περὶ τὰς θύρας. ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος, οἶνος γὰρ οὔπω ἦν, εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν II. ii. 429.

—[t] ἐγρηγοροῦσι 𝔯.—[u] περὶ τέχνας 𝔄ΓΔΞΥDK𝔯𝔲𝔴𝔴𝔫𝔭𝔯: περὶ τὰς τέχνας *𝔰.—[v] δέ που ἦν K, δ' ἦν 𝔭.—[w] καὶ μητρὸς τίνος ἐστί Γ.—[x] μέν om 𝔯 et pr r.—[y] ἡστιῶντο 𝔄, ἠστιῶντο Δ, ἑστιῶντο E𝔫.—[z] καὶ δὴ ὁ Ξ et rc Υ.—[a] πῶρος DK𝔭, qui sic et

unde nomina ὁμιλία et διάλεκτος formata sunt, sic construuntur. Exempla satis obvia sunt etiam apud Latinos (v. c. Plaut. Amphitr. i. 1. 12. i. 3. 21. Aulul. iii. 2. 9. Cf. Heusinger. ad Vechneri Hellenolex. p. 246.) de Græcis, vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. t. i. p. 55. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 345. Heind. ad Gorg. §. 146. Ast.

περὶ τὰς τέχνας] In codd. Vind. desideratur τάς. Ast.

§. 29. ὅτ' ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη] Hic locus usque ad ἐν μέσῳ ἐστὶν, legitur apud Origen. c. Celsum iv. p. 189. Fisch.

ὅτε γὰρ ἐγένετο] Omittitur γὰρ in Eusebii Præparat. Evang. xii. 11. p. 584. Mox οἷα δὴ pro οἷον δή. De ipsa, quæ narratur, fabula vid. Plutarch. de Is. et Osir. p. 374. C. D. t. ii. Maxim. Tyr. Diss. x. 4. p. 107. Themist. Orat. xiii. p. 162. B. C. Euseb. Præp. Evang. xii. 11. p. 584. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 293. 295. 296. 298. Porphyr. apud Stob. Eclog. t. ii. p. 826. ed. Heeren. Recentiores quoque vario modo hanc fabulam intellexerunt et explicuerunt. Vid. Huet. de Orig. Fabul. Roman. (Lips. 1683.) p. 100. Massiev. in Memoir. de Litter. t. iii. p. 15. Mendelssohn. Oper. Philos. t. i. p. 148. Huschk. Analect. Critic. p. 40. sq. Schelling. Brun. p. 188. Haud dubie ipsius sensus hic est: *Amor est filius summæ beatitudinis ac voluptatis maximique desiderii.* Summa beatitudo dicitur Πόρος, id quod seriorum scriptorum πλήρωμα est, desiderium vero exhibetur Πενία. Πόρος vocatur Μήτιδος filius, propterea quod ratio divina (νοῦς, λόγος), se ipsa contemplans atque intuens, summam effundit beatitudinem (τὸν Πόρον, τὸν Διὸς κῆπον, quem Eusebius Præp. Ev. xii. 11. p. 584. D. recte paradiso apud Mosem confert; παράδεισος enim, vox Persica, est *vivarium, hortus,* v. Pollux ix. 3. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. i. 3. 14.). Sic Μῆτις apud Orph. v. Gesn. ad Orph. Fragm. p. 461. Πενία contra est desiderium, ἡ ἔλλειψις atque ἔφεσις, ut Plotin. Ennead. 15. p. 299. F. recte interpretatur; igitur summæ illius pulchritudinis ac beatitudinis appetitio, h. e. ψυχή, ut Huschk. l. l. eruditissime exposuit. Hinc intima Amoris et Psyches copulatio. Ast.

Πόρος] In libris Origenis scriptum est Πῶρος, omnibus locis. Fisch.

προσαιτήσουσα] Steph. 'In præcedentibus editionibus legitur προσαιτήσασα, quod ferri non potest: et Ficinus quoque non hoc, sed illud, tempus agnoscit.' Recte. Ficini versio habet, *paupertas mendicatura cibum—venit.* Ad προσαιτήσουσα etiam vitiosa scriptura librorum Origenis ducit, προσαῖτις οὖσα. Fisch. Ald. Bas. 1. 2. legunt προσαιτήσασα, quod fortasse a Steph. mutari non debebat. Vid. Zeun. ad Viger. p. 343. Herm. p. 754. Participium aoristi actionem absolutam, quoad tempus indefinitam significat. Ast.

νέκταρος] Respexit ad hunc locum Porphyrius A. N. c. 16. ὡς παρὰ Πλάτωνι ὁ Πόρος τοῦ νέκταρος πλησθεὶς· οὔπω γὰρ οἶνος ἦν. Fisch.

βεβαρημένος[c] ηὗδεν.[d] ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα διὰ τὴν αὑτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεταί τε παρ' αὐτῷ καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα. διὸ δὴ καὶ[e] τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως, γεννηθεὶς ἐν τοῖς ἐκείνης[f] γενεθλίοις καὶ ἅμα φύσει ἐραστὴς ὢν περὶ τὸ καλόν, καὶ τῆς Ἀφροδίτης καλῆς οὔσης. ἅτε οὖν Πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὢν ὁ Ἔρως ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. πρῶτον[g] μὲν πένης[h] ἀεί[i] ἐστι, καὶ πολλοῦ δεῖ ἁπαλός τε καὶ καλός, οἷον οἱ πολλοὶ οἴονται, ἀλλὰ σκλη-
II. ii. 430. ρὸς[j] καὶ αὐχμηρὸς[k] καὶ ἀνυπόδητος[l] καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ[m] ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος[n] κοιμώμενος, τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος. κατὰ δὲ αὖ τὸν πατέρα ἐπίβουλός ἐστι[o] τοῖς καλοῖς[p] καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός,[q] ἀεί τινας πλέκων μηχανάς,[r] καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς καὶ πόριμος,[s] φιλοσοφῶν[t] διὰ παντὸς τοῦ βίου, δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής· καὶ οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὔτε ὡς θνητός, ἀλλὰ τοτὲ[u] μὲν τῆς αὐ-

infra. πατρὸς Δw.—[b] προσαιτὴς οὖσα 𝔄Δw.—[c] βεβαρυμένος K.—[d] ηὗδεν (η supra, ον infra) 𝔄ΔΥDKwp: εὗδεν *ς.—[e] καὶ post δὴ om rɼ.—[f] ἐκείνοις ΔΞKw.—[g] πρῶτα Ξ.—[h] πενίης Δ.—[i] αἰεί, ut tantum non ubique, rɼ.—[j] καὶ σκληρός rɼ.—[k] ἁπαλὸς Dp.—[l] ἀνυπόδετος ΞΥ.—[m] ἀεὶ om rɼ.—[n] ὑπαίθριος 𝔄ΔΞΥDKrwpɼ: ὑπαιθρίοις *ς, n quidem postpositis illis ἐν ὁδοῖς.—[o] τε K.—[p] καλοῖς...ἀγαθοῖς 𝔄ΓΔΞΥDKrwpɼ: ἀγαθοῖς... καλοῖς *ς.—[q] δεινός om DKp.—[r] μηχανὰς πλέκων Γ.—[s] πορισμὸς 𝔄ΔΥw, φορτισ-

καὶ τῆς Ἀφροδίτης] Deest *καὶ* in Vind. 54. quod Bastius probat. Ast.

ἀκόλουθος] Origen. *ἀκόλουθος* (*καὶ*) *θεράπων γέγονεν* (marg. *εἴδετο*) (*ὁ Ἔρως*). Cf. et Max. Tyrius viii. p. 94. *τὸν Ἔρωτα φησὶν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει, οὐ παῖδα, ἀλλὰ ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι.* Fisch.

σκληρὸς] Vid. Maxim. Tyr. Diss. xxiv. 4. p. 287. Themist. Orat. xiii. p. 162. D. 163. C. Aristænet. ii. 20. p. 104. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 295. E. Ruhnk. ad Tim. p. 145. Ast.

ὑπαίθριος] Hæc lectio, quam e Bas. 2. jam Fischerus reposuit (in aliis enim libris *ὑπαιθρίοις* invenitur) a codd. Vind. et Origene comprobatur, et versione Ficini *sub divo dormiens.* Ast.

τοῖς ἀγαθ. κ. τ. λ.] Origen. *τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς.* Fisch.

ἴτης] Scholiastes Augustanus: *ἴτης· ἴστερ, ἐπιστήμων, ὡς ἐνταῦθα· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἰταμοῦ καὶ θρασέος.* Pro *ἴστερ* leg. *ἴστωρ.* Hesychius *Ἴτης· ἰταμὸς, θρασὺς, ἢ ἴστωρ, ἢ ἐπιστήμων.* In exemplo Hesychii Aldino et iis, quæ inde fluxerunt, male legitur *ἰστῶν.* Fisch.

θηρευτὴς δεινὸς] Deest *δεινὸς* in Vind. 126. et Par. Mox de voce *σοφιστὴς*, vid. Carpzon. ad Achill. Tat. i. 10. p. 57. ed. Bod. Villois. ad Long. Pastor. iv. p. 273. Ast.

ἀεὶ τ. πλέκων] Origen. *ἀεὶ προσπλέκων.* Fisch.

πόριμος] Ficinus, *facundus.* Certe Pollux iv. 34. ita poni hoc vocabulum docet. Hoc vero loco malim ita accipere, ut sit *ἄνυσιν καὶ ἐπίνοιαν ἔχων*, quomodo Suidas interpretatur. Fisch.

τῆς ἡμέρας θάλλει καὶ[v] ζῇ, ὅταν εὐπορήσῃ, τοτὲ δὲ ἀποθνήσκει, πάλιν δὲ ἀναβιώσκεται διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν. τὸ δὲ ποριζόμενον[w] ἀεὶ ὑπεκρεῖ, ὥστε οὔτε ἀπορεῖ Ἔρως ποτὲ[x] οὔτε πλουτεῖ. σοφίας τε αὖ[y] καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἐστίν. ἔχει γὰρ ὧδε. θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ III. 204.
σοφὸς γενέσθαι· ἔστι γάρ· οὐδ' εἴ τις ἄλλος σοφός, οὐ φιλοσοφεῖ. οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφοῦσιν οὐδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι· αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθία,[z] τὸ μὴ ὄντα καλὸν κἀγαθὸν[a] μηδὲ φρόνιμον δοκεῖν αὐτῷ[b] εἶναι ἱκανόν.[c] οὔκουν ἐπιθυμεῖ ὁ μὴ οἰόμενος ἐνδεὴς εἶναι οὗ ἂν μὴ οἴηται ἐπιδεῖσθαι. Τίνες οὖν, ἔφην ἐγώ, ὦ Διοτίμα, οἱ φιλοσοφοῦντες, εἰ μήτε οἱ[d] σοφοὶ μήτε οἱ ἀμαθεῖς; Δῆ- II. ii. 431.
λον δή,[e] ἔφη, τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί, ὅτι οἱ μεταξὺ τούτων ἀμφοτέρων, ὧν αὖ[f] καὶ[g] ὁ ἔρως. ἔστι γὰρ δὴ τῶν καλλίστων ἡ σοφία, Ἔρως δ' ἐστὶν ἔρως περὶ τὸ[h] καλόν, ὥστε ἀναγκαῖον Ἔρωτα φιλόσοφον εἶναι, φιλόσοφον δὲ ὄντα μεταξὺ εἶναι σοφοῦ καὶ ἀμαθοῦς.[i] αἰτία δ' αὐτῷ καὶ τούτων ἡ γένεσις· πατρὸς μὲν γὰρ σοφοῦ ἐστὶ[j] καὶ εὐπόρου, μητρὸς δὲ οὐ σοφῆς καὶ ἀπόρου. [§. 30.] Ἡ μὲν οὖν φύσις τοῦ δαίμονος, ὦ[k] φίλε[l] Σώκρατες, αὕτη. ὃν δὲ σὺ ᾠήθης Ἔρωτα εἶναι, θαυμαστὸν οὐδὲν ἔπαθες. ᾠήθης δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τεκμαιρομένῃ ἐξ ὧν σὺ λέγεις,[m] τὸ ἐρώ-

μὸς DKp.—[t] φιλοσόφων 𝔄.—[u] τότε uw.—[v] θάλλει καὶ ΔΥDKwp et pr Ξ : θάλλει τε καὶ *s.—[w] πολιζόμενον r.—[x] ποτε ἔρως K.—[y] αὖ om 𝔄ΔΥDKwp.—[z] ἀμαθία χαλεπὸν Υ, ἀμαθίᾳ χαλεπὸν (iota re subscripto) Ξ.—[a] καὶ δὲ ἀγαθὸν n.—[b] αὐτὸ 𝔄 ΔΞ, αὐτὸν DKwp.—[c] ἱκανὸν εἶναι Kp𝔖.—[d] οἱ ante σοφοὶ om F, ante ἀμαθεῖς Kp.—[e] ὅτι 𝔄ΔΥDKwp, δὲ Γ.—[f] αὖ ΞΥ : ἂν *s.—[g] καὶ om pr Γ.—[h] τὸν w.—[i] ἀγαθοῦ n. [j] ἐστι om Δwn.—[k] ὦ om w.—[l] φίλε om Υ.—[m] λέγεις σὺ EF𝔖s.—[n] οἴομαι ΓEFu

θάλλει] Cf. Themist. Orat. xxiv. p. 305. B. Ast.

ἀμαθία] Sydenhamius conj. ἀμαθίᾳ, quod Vind. 21. exhibet et Ficinus quoque videtur legisse; vertit enim, *hoc enim habet ignorantia pessimum.* Idque præferrem, propterea quod in sequentibus non de ipsa ἀμαθίᾳ, sed de hominibus, qui ἀμαθεῖς sunt, sermo est. Mox pro αὐτῷ Par. exhibet αὐτόν. Sed, ni fallor, scribendum est αὐτό, ἱκανὸς enim (*h. e. peritus, callens*; v. Jacobs. ad Antholog. Græc. t. ii. pt. i. p. 115. tunc *instructus* et *insignis*) cum accusativo construitur; αὐτὸ vero respiceret τὸ καλὸν, ἀγαθὸν et φρόνιμον. Totum vero hunc locum sic scriberem, αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθίᾳ, τὸν μὴ ὄντα καλὸν κἀγαθὸν μ. φ. δοκεῖν αὐτὸ εἶναι ἱκανόν. In verbis enim τὸ μὴ ὄντα desiderabis τινὰ vel τὸν, contra τὸν μὴ ὄντα est: *eum, qui neque bonus neque sapiens est, opinari.* Verbum vero δοκεῖν sine articulo loco substantivi positum neminem offendere debet; v. Platon. Gorg. 449. D. Euthyd. 286. D. 305. C. Cratyl. 385. B. Cf. Bach. ad Xenoph. Œconom. ix. 11. Heind. ad Cratyl. p. 110. Ast.

μενον Ἔρωτα εἶναι, οὐ τὸ ἐρῶν. διὰ ταῦτά σοι, οἶμαι,[n] πάγκαλος ἐφαίνετο ὁ Ἔρως. καὶ γάρ ἐστι τὸ ἐραστὸν τὸ τῷ ὄντι καλὸν καὶ ἁβρὸν[o] καὶ τέλεον καὶ μακαριστόν· τὸ δέ γε ἐρῶν[p] ἄλλην ἰδέαν τοιαύτην ἔχον, οἵαν ἐγὼ διῆλθον. Καὶ ἐγὼ εἶπον,[q] Εἶεν δή, ὦ[r] ξένη· καλῶς[s] γὰρ[t] λέγεις. τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τίνα χρείαν ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; Τοῦτο δὴ μετὰ ταῦτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, πειράσομαί σε[u] διδάξαι. ἔστι μὲν γὰρ δὴ[v] τοιοῦτος[w] καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ Ἔρως,
II. ii. 432. ἔστι δὲ τῶν καλῶν, ὡς σὺ φῄς. εἰ δέ τις ἡμᾶς ἔροιτο Τί τῶν καλῶν ἐστὶν ὁ Ἔρως, ὦ Σώκρατές τε[x] καὶ Διοτίμα; ὧδε δὲ σαφέστερον ἐρῶ,[y] Ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν[z] τί ἐρᾷ; Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Γενέσθαι[a] αὑτῷ. Ἀλλ'[b] ἔτι ποθεῖ,[c] ἔφη, ἡ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε, Τί ἔσται ἐκείνῳ ᾧ ἂν γένηται τὰ[d] καλά; Οὐ πάνυ ἔφην ἔτι[e] ἔχειν ἐγὼ πρὸς ταύτην τὴν ἐρώτησιν προχείρως ἀποκρίνασθαι.[f] Ἀλλ', ἔφη, ὥσπερ ἂν εἴ τις μεταβαλών, ἀντὶ τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος, πυνθάνοιτο Φέρε, ὦ Σώκρατες, ὁ ἐρῶν[g] τῶν ἀγαθῶν τί ἐρᾷ; Γενέσθαι, ἦν δ' ἐγώ, αὑτῷ. Καὶ τί ἔσται ἐκείνῳ ᾧ ἂν γένηται τἀγαθά; Τοῦτ' εὐπορώτερον, ἦν δ' ἐγώ, ἔχω ἀποκρί-
III. 205. νασθαι, ὅτι εὐδαίμων ἔσται. Κτήσει γάρ, ἔφη, ἀγαθῶν οἱ εὐδαίμονες εὐδαίμονες. καὶ οὐκέτι προσδεῖ ἐρέσθαι,[h] ἵνα τί δέ[i] βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος, ἀλλὰ τέλος δοκεῖ ἔχειν ἡ ἀπόκρισις. Ἀληθῆ λέγεις, εἶπον ἐγώ. Ταύτην δὴ[j] τὴν βούλησιν καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον πότερα κοινὸν οἴει εἶναι[k] πάντων ἀνθρώπων, καὶ πάντας τἀγαθὰ βούλεσ-

nß.—[o] ἀβρὸν 𝔄.—[p] ὁρῶν Dnp.—[q] εἶπον om w.—[r] αὖ n.—[s] καλὸς Δ.—[t] γὰρ om K.—[u] σοι K.—[v] δὴ om pr Ξ.—[w] οὗτος n.—[x] τε om EFrunr.—[y] ἐρᾷ ΔKruunpr.—[z] καλλίστων F.—[a] γενέσθαι...γένηται om K.—[b] ἀλλ' οὐκ F.—[c] ἐπιποθεῖ 𝔄ΔΥw, ἐπιθεῖ Dp.—[d] τὰ...γένηται om n.—[e] ὅτι K.—[f] ἀποκρίνεσθαι EFnßς.—[g] σώκρατες ὁ ἐρῶν Ξ, σώκρατες ἐρᾷ ὁ ἐρῶν 𝔄ΓΔΥDFKrupr, σώκρατες ἐρᾷ ἐρῶν w: σώκρατες ἐρῶ ὁ ἐρῶν *ς.—[h] ἐρέσθαι K.—[i] δαὶ u.—[j] δὲ 𝔄ΔΞΥDKup.—[k] εἶναι ante οἴει po-

§. 30. *τοιοῦτος ὢν*] Scribendum puto *τοιοῦτος δὲ ὤν*. Steph. Quod Stephanus δὲ inseri jubebat, id Ficinus quidem agnoscit, sed minime necessarium videtur; cohærent enim verba *τοιοῦτος ὢν—ἀνθρώποις* cum præcedentibus *εἶεν δή*. Ast.

ὁ ἐρῶν] Vind. 54. 126. et Par. *σαφέστερον· ἐρᾷ ὁ ἐρῶν*. Mox Par. *γενέσθαι, ἦν δ' ἐγὼ αὑτῷ*. Ast.

προχείρως ἀποκρίνεσθαι] Vind. 54. et 126. *ἀποκρίνασθαι*, ut in sequentibus *ἔχω ἀποκρίνασθαι*. Ast.

ὁ ἐρῶν τ. ἀγαθῶν] Quod libri ante verba ὁ ἐρῶν exhibent, *ἐρῶ*, delevi, Bastio quoque suadente. Haud dubie profectum e superioribus *σαφέστερον ἐρῶ, ὁ ἐρῶν κ. τ. λ.* In præcedentibus Vind. 21. pro *ἔτι ποθεῖ* exhibet *ἐπιποθεῖ*. Ast.

θαι αὐτοῖς εἶναι ἀεί, ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ·
κοινὸν εἶναι πάντων.[l] Τί δὴ οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάν-
τας ἐρᾶν φαμέν, εἴ πέρ γε[m] πάντες[n] τῶν[o] αὐτῶν ἐρῶσι καὶ
ἀεί, ἀλλά τινάς φαμεν ἐρᾶν,[p] τοὺς δ' οὔ; Θαυμάζω, ἦν II. ii. 433.
δ' ἐγώ, καὶ αὐτός. Ἀλλὰ μὴ θαύμαζ', ἔφη· ἀφελόντες
γὰρ ἄρα[q] τοῦ ἔρωτός[r] τι εἶδος[s] ὀνομάζομεν, τὸ τοῦ ὅλου
ἐπιτιθέντες[t] ὄνομα, ἔρωτα, τὰ δὲ ἄλλα ἄλλοις καταχρώ-
μεθα ὀνόμασιν.[u] Ὥς περ τί; ἦν δ' ἐγώ. Ὥς περ τόδε.
οἶσθ'[v] ὅτι ποίησίς ἐστί τι πολύ. ἡ γάρ τοι[w] ἐκ τοῦ μὴ ὄν-
τος εἰς τὸ ὂν ἰόντι ὁτῳοῦν αἰτία πᾶσά ἐστι ποίησις, ὥστε
καὶ αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ
καὶ οἱ τούτων δημιουργοὶ πάντες[x] ποιηταί. Ἀληθῆ λέ-
γεις. Ἀλλ' ὅμως, ἦ δ' ἥ,[y] οἶσθ' ὅτι οὐ[z] καλοῦνται ποιη-
ταὶ ἀλλ' ἄλλα[a] ἔχουσιν[b] ὀνόματα, ἀπὸ δὲ πάσης τῆς
ποιήσεως ἓν μόριον[c] ἀφορισθὲν[d] τὸ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ
τὰ μέτρα τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι προσαγορεύεται. ποίησις
γὰρ τοῦτο μόνον[e] καλεῖται, καὶ οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μόριον
τῆς ποιήσεως ποιηταί. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφην. [§. 31.]
Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ τὸν ἔρωτα τὸ μὲν κεφάλαιόν[f] ἐστι
πᾶσα ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν, ὁ μέ-
γιστός τε καὶ δολερὸς ἔρως παντί· ἀλλ'[g] οἱ μὲν ἄλλῃ τρε-
πόμενοι πολλαχῇ[h] ἐπ' αὐτόν, ἢ κατὰ χρηματισμὸν ἢ κατὰ
φιλογυμναστίαν[i] ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, οὔτ' ἐρᾶν καλοῦνται
οὔτ' ἐρασταί, οἱ δὲ κατὰ ἕν τι εἶδος ἰόντες καὶ[j] ἐσπουδα-
κότες τὸ τοῦ ὅλου ὄνομα ἴσχουσιν,[k] ἔρωτά τε καὶ ἐρᾶν II. ii. 434.

nunt rt, post πάντων n.—[l] πάντων ἀνθρώπων τί r.—[m] γε om K.—[n] πάντες post τῶν αὐτῶν ponit r.—[o] τῶν om K.—[p] ἐρᾶν om n.—[q] ἄρα om ΩΔΥDKrwpr et pr Ξ.—[r] ἐρῶντος Funб et corr r.—[s] τί τὸ εἶδος Γ.—[t] ἐπιθέντες Υn et pr Ξ.—[u] ὀνόμασι καταχρώμεθα Γ, καταχρώμεθ' ὀνόμασιν p.—[v] οἶδ' DKp.—[w] τι ΩΔDFKruwnpr.—[x] ἅπαντες Ξ.—[y] libri ἤδη.—[z] οἱ DKp, om r et pr r.—[a] ἀλλὰ om DK.—[b] ἕξουσιν ΩΔΥDKwp et pr Ξ.—[c] μόνον rt.—[d] ἀφαιρεθὲν Ξ.—[e] μόνον τοῦτο rt.—[f] μέσον Γ.—[g] ἄλλη ΩΓΔΞDFuwnr et rc r.—[h] πανταχῇ τε καὶ πολλαχῇ Γ.—[i] φιλογυμναστίαν ΓΔΞΥDFKruwnpr: φιλογυμνασίαν *s.—[j] τε καὶ ΩΓΔΞKuwnpr.—[k] ἔχουσιν Ebs.—

ἄρα] Desideratur in Vind. et Par. Ast.

ἡ γάρ τοι] Vid. Sophist. p. 219. B. et p. 265. B. Ast.

ἓν μόριον] Schol. ἓν μόνον· γράφεται καὶ, ἓν μόριον. Ast.

§. 31. οἱ μὲν ἄλλῃ] E Vind. 21. et 54. reposui pro οἱ μὲν ἄλλοι. Ἄλλῃ oppositum est pulchri appetitioni s. amori. Ast.

ἰόντες καὶ ἐσπουδακότες] Vind. 54. et 126. ἰόντες τε καὶ ἐσπουδακότες. Mox Vind. omnes ἴσχουσι legunt pro ἔχουσιν. Ast.

καὶ[l] ἐρασταί. Κινδυνεύεις ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, λέγειν.[m] Καὶ λέγεται μέν γέ τις, ἔφη, λόγος,[n] ὡς οἳ ἂν τὸ ἥμισυ ἑαυτῶν[o] ζητῶσιν, οὗτοι ἐρῶσιν· ὁ δ' ἐμὸς λόγος οὔθ'[p] ἡμίσεός φησιν εἶναι τὸν ἔρωτα οὔθ' ὅλου, ἐὰν μὴ τυγχάνῃ γέ που, ὦ ἑταῖρε, ἀγαθὸν ὄν, ἐπεὶ[q] αὑτῶν γε[r] καὶ πόδας καὶ χεῖρας[s] ἐθέλουσιν ἀποτέμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι. οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν, οἶμαι, ἕκαστοι ἀσπάζονται, εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ[t] καὶ ἑαυ-
III. 206. τοῦ, τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον· ὡς οὐδέν γε ἄλλο ἐστὶν οὗ ἐρῶσιν ἄνθρωποι,[u] ἢ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ σοὶ[v] δοκοῦσιν; Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἦν δ'[w] ἐγώ. Ἆρ' οὖν, ἦ δ' ἥ, οὕτως ἁπλοῦν ἐστὶ λέγειν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τἀγαθοῦ[x] ἐρῶσι; Ναί, ἔφην. Τί δέ;[y] οὐ προσθετέον, ἔφη, ὅτι καὶ εἶναι τὸ ἀγαθὸν[z] αὑτοῖς ἐρῶσιν; Προσθετέον. Ἆρ' οὖν,[a] ἔφη, καὶ οὐ μόνον εἶναι ἀλλὰ καὶ[b] ἀεὶ εἶναι; Καὶ τοῦτο προσθετέον. Ἔστιν ἄρα ξυλλήβδην, ἔφη, ὁ ἔρως τοῦ τὸ[c] ἀγαθὸν αὑτῷ[d] εἶναι ἀεί. Ἀληθέστατα, ἔφην ἐγώ, λέγεις. Ὅτε δὴ[e] τούτου[f] ὁ ἔρως ἐστίν,[g] ἦ δ' ἥ,[w] τῶν[h] τίνα τρόπον[i] διωκόντων αὐτὸ[j]

[l] *καὶ* post *ἐρᾷν* om Funß et pr Γ.—[m] *ἔφην ἐγὼ λέγειν* 𝔄ΓΔDEFKruwnprß : *λέγειν ἔφην ἐγώ* *ς.—[n] *λόγος ἔφη* Kp.—[o] *αὑτῶν* rr, *ἑαυτῷ* u.—[p] *οὔθ'* Γ.—[q] *ἐπὶ* 𝔄Δ.—[r] *τε* ßς.—[s] *χεῖρας καὶ πόδας* n.—[t] *καλῇ* 𝔄ΔFß, *καλοῖ* corr Γ.—[u] *οἱ ἄνθρωποι* ΞΥKr npr : *ἄνθρωποι* ς.—[v] *ἡ σοὶ* ΓΔΞFr : *ἦ σοὶ* ς.—[w] libri *ἤδη*.—[x] *τἀγαθοῦ* Γun : *τοῦ ἀγαθοῦ* *ς.—[y] *δαὶ* ΓFn.—[z] *τἀγαθὸν* ß.—[a] *οὖν* om rr.—[b] *καὶ* ante *ἀεὶ* add 𝔄ΓΔΞΥ DKruwnpr.—[c] *τοῦτο* p.—[d] *αὑτῷ* post *αἰεὶ* ponit Ξ : *αὐτὸ* 𝔄ΔKwr et pr r.—[e] *δὲ* K.—[f] libri *τοῦτο*.—[g] post *ἐστίν* omiis *ἀεὶ* cum Δ.—[h] *τὸν* 𝔄.—[i] *τρόπων* Υ.—

οἳ ἂν τὸ ἥμισυ] Vid. Aristot. Moral. Magn. ii. 1. Ast.

αὑτῶν καὶ πόδας τε] Sic scripsi pro *αὑτῶν τε καὶ πόδα, καὶ χεῖρας*. Monuit jam Bockh. in Plat. Legg. p. 147. Ast.

οὗ ἐρῶσιν οἱ ἄνθρωποι] E codd. Vind. articulum reposui. Ast.

ἢ τοῦ ἀγαθοῦ] Nemo est qui post illa verba, *ὡς οὐδέν γε ἄλλο ἐστὶν οὗ ἐρῶσιν ἄνθρωποι*, non expectasset *ἢ τὸ ἀγαθόν* : dixit tamen *ἢ τοῦ ἀγαθοῦ* quasi præcessisset, *οὐδενὸς ἄλλου ἐρῶσιν ἄνθρωποι* : quum illa sint his *ἰσοδύναμα*. Ita enim puto excusandum hunc locum, ne mendi suspectum habeamus. Steph.

Sed solent diligentissimi quoque scriptores hanc sequi rationem, ut verba posterioris membri referant ad verba secundaria, ut ita dicam, prioris membri, non ad primaria. Quo in genere iis Homerus præivit, ut Odys. A. 68. Ἀλλὰ Ποσειδάων —Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, Ἀντίθεον Πολύφημον. Fisch.

μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε] Negationem Fic. quoque non agnoscit: ferri tamen potest, ut intelligamus, *μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε δοκοῦσιν ἄλλου ἐρᾷν*. Steph. qui sic in not. ‘Negatio, quam Fic. non agnoscit, tamen in *μὰ Δία* inclusa est: adeo ut videri possit legisse *νὴ Δί' ἔμοιγε*. Subaudiit quidem certe hæc verba *οὐκ ἄλλου τινὸς ἐρᾷν* post *ἢ σοὶ δοκοῦσι*, et *ἢ* accepit pro *nonne*: at si, *ἢ* accipiendo pro *an*, subaudiamus, *ἄλλου τινὸς ἐρᾷν*, ut sit hæc interrogatio, *an tibi videntur aliud quam bonum amare?* apte respondebitur, *haud equidem:* atque ita nostra lectio Μὰ Δί' *οὐκ ἔμοιγε*, suspecta esse non poterit.’

ἀλλὰ ἀεὶ εἶναι] Codd. Vindob. *ἀλλὰ καὶ ἀεὶ εἶναι*. Ast.

καὶ ἐν τίνι πράξει ἡ σπουδὴ[k] καὶ ἡ σύντασις[l] ἔρως ἂν καλοῖτο; τί τοῦτο τυγχάνει ὂν τὸ ἔργον; ἔχεις εἰπεῖν; Οὐ II. ii. 435.
μέντ' ἂν σέ,[m] ἔφην ἐγώ, ὦ Διοτίμα, ἐθαύμαζον ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἐφοίτων παρὰ σὲ αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Ἀλλ' ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ. ἔστι[n] γὰρ τοῦτο[o] τόκος ἐν καλῷ καὶ κατὰ τὸ[p] σῶμα καὶ κατὰ τὴν[q] ψυχήν. Μαντείας,[r] ἦν δ' ἐγώ, δεῖται ὅ τί ποτε λέγεις, καὶ οὐ μανθάνω. Ἀλλ' ἐγώ, ἦ δ' ἥ,[s] σαφέστερον ἐρῶ. κύουσι γάρ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πάντες ἄνθρωποι καὶ[t] κατὰ τὸ[u] σῶμα καὶ κατὰ τὴν[v] ψυχήν, καὶ ἐπειδὰν ἔν τινι ἡλικίᾳ γένωνται, τίκτειν ἐπιθυμεῖ ἡμῶν ἡ φύσις. τίκτειν δὲ ἐν μὲν αἰσχρῷ οὐ δύναται,[w] ἐν δὲ τῷ καλῷ. ἡ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν. ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦτο ἐν θνητῷ ὄντι τῷ[x] ζώῳ ἀθάνατον ἔνεστιν,[y] ἡ κύησις καὶ ἡ γέννησις.[z] ταῦτα[a] δ' ἐν τῷ ἀναρμόστῳ ἀδύνατον γενέσθαι. ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν παντὶ τῷ θείῳ,[b] τὸ δὲ καλὸν ἁρμόττον. Μοῖρα οὖν καὶ Εἰλείθυια[c] ἡ καλλονή[d] ἐστι τῇ γενέσει.[e] διὰ ταῦτα ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε γίγνεται καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ· ὅταν δὲ αἰσχρῷ, σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται[f] καὶ ἀποτρέπεται[g] καὶ ἀνείλλεται[h] καὶ οὐ

j αὐτὸ 𝔄ΔΥDK : αὐτὸν *ς.—k ἣ σπουδῇ 𝔄ΓΔΕFruwnrß.—l σύντασις 𝔄ΔΥ : σύστασις *ς.—m σ' rr.—n hinc 𝔡 ad 90. 17. εἰμί.—o ἔρως 𝔡.—p τὸ om FK.—q τὴν om F.—r μαντείας...ψυχὴν om 𝔡.—s libri ἤδη.—t καὶ om 𝔄ΔΞΥDKu𝔭.—u τὸ om F.—v τὴν om F et pr u.—w δύνανται F.—x ὄντι τῷ om Υ.—y ἔνεστιν 𝔄ΔΥw : ἐστιν
νη εῷ
*ς.—z γένεσις K.—a τὰ 𝔄ΔΥw.—b θείῳ Fuß, θεῷ 𝔄ΓΥDKu𝔭.—c εἰλείθυια ΓΞΥFu 𝔡nr, ἡλήθυια Δ : εἰλήθυια *ς.—d καλὸν 𝔡.—e τε γίγνεται 𝔄ΓΔΞΥDFKruw𝔡npr : τε δὴ γίγνεται *ς.—f συσπείρεται ΥDKw𝔡pr et pr r, συνσπείρεται 𝔄Δ.—g ἀποτρέ-
εῖ
πεται καὶ συστρέφεται Ξ.—h ἀνείλλεται 𝔄ΔΥDw𝔡, ἀνίλλεται r, ἀνείλλεται 𝔭, ἀνεί-

ὅτε δὴ τοῦτο ὁ ἔρως ἐστὶν ἀεὶ] Sensus esse nequit, *quoniam amor semper hoc est*, sed nonnisi is, *quoniam amor est cupiditas perpetuæ boni possessionis* (τοῦ τὸ ἀγαθὸν ἀεὶ εἶναι). Hanc ob causam pro τοῦτο Bastius egregie τούτου conjecit. Ἀεὶ haud dubie ex præcedentibus contextum invasit. Mox libri editi post διωκόντων exhibent αὐτὸν, int. τὸν ἔρωτα; recte contra codd. Vind. et Par. αὐτὸ legunt; αὐτὸ est τὸ ἀγαθὸν, quod amatores sibi proprium atque perpetuum capiunt. Pro ξύστασις Vind. 21. exhibet σύντασις, quæ scriptura multis se nominibus commendat. Pro ἡ σπουδὴ Vind. 54. et 126. ἣ σπουδῇ. Ast.

κατὰ τὴν ψυχὴν] Vid. Maxim. Tyr. Diss. xvi. 4. p. 179. Clemen. Alexandr. Strom. v. p. 552. B. Ast.

Εἰλήθυια] Hesychius Εἰλήθυιαι· αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί. Idem Δαχεῖται· διαδέχεται, χαίρει. Fisch.

Εἰλείθυια] Sic scripsi e Vind. 54. pro Εἰλήθυια. Vide, quem Bastius citavit, Lennep. Etymol. t. i. p. 257. Mox vice συσπειρᾶται Vind. et Par. συσπείρεται. Ast.

ἀνείλλεται] Ald. Bas. 1. 2. Stephan.

II. ii. 436. γεννᾷ, ἀλλὰ[i] ἴσχον[j] τὸ κύημα χαλεπῶς φέρει. ὅθεν δὴ τῷ
κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ πτόησις[k] γέγονε
περὶ τὸ καλὸν διὰ τὸ μεγάλης ὠδῖνος ἀπολύειν[l] τὸν ἔχοντα.
ἔστι γάρ, ὦ Σώκρατες, ἔφη,[m] οὐ τοῦ καλοῦ ὁ[n] ἔρως, ὡς σὺ
οἴει. Ἀλλὰ τί μήν; Τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῷ
καλῷ. Εἶεν,[o] ἦν δ' ἐγώ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δὴ[p]
οὖν τῆς γεννήσεως; Ὅτι ἀειγενές ἐστι καὶ ἀθάνατον ὡς[q]
III. 207. θνητῷ ἡ γέννησις.[r] ἀθανασίας δὲ ἀναγκαῖον ἐπιθυμεῖν μετὰ
ἀγαθοῦ ἐκ τῶν ὡμολογημένων, εἴ περ τοῦ τἀγαθὸν[s] ἑαυτῷ
εἶναι ἀεὶ ὁ[t] ἔρως ἐστίν. ἀναγκαῖον δὴ ἐκ τούτου τοῦ λόγου,
καὶ τῆς ἀθανασίας τὸν ἔρωτα εἶναι.

§. 32. Ταῦτά[u] τε οὖν πάντα ἐδίδασκέ με, ὁπότε περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγους ποιοῖτο, καί ποτε ἤρετο Τί οἴει, ὦ Σώκρατες, αἴτιον εἶναι τούτου τοῦ ἔρωτος[v] καὶ τῆς ἐπιθυμίας; ἢ οὐκ αἰσθάνει[w] ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία, ἐπειδὰν γεννᾷν ἐπιθυμήσῃ, καὶ τὰ πεζὰ[x] καὶ τὰ πτηνά, νοσοῦντά τε πάντα καὶ ἐρωτικῶς διατιθέμενα, πρῶτον μὲν περὶ

λεται Γr, ἀνειλεῖται u, ἀνειλεῖται *ς.—[i] ἀλλ' udn.—[j] ἰσχνὸν F.—[k] πτοίησις d cum pr u et corr Er: ποίησις *ς.—[l] ἀπολαύειν ΆΔΥDKurp.—[m] ὦ σώκρατες ἔφη om d.—[n] ὁ add ΆΔΞΥDKrwdpr.—[o] εἶεν...γεννήσεως om d.—[p] δεῖ ΞΥ.—[q] ἐν r et pr r.—[r] γένεσις u.—[s] τοῦ τἀγαθὸν Ξ, τότ' ἀγαθὸν Υ: τοῦ ἀγαθοῦ *ς.—[t] ὁ libris deest.—[u] ταῦτά...σώκρατες] τί οὖν οἴει d.—[v] αἴτιος εἶναι τούτου ἔρωτος n.—[w] οὐκ ἂν

ἀνειλεῖται. Nos vero non dubitavimus reponere ἀνείλλεται, [jussu Ruhnkenii] quia Timæus ita legit: Ἀνείλλεται· ἀνειλεῖται. FISCH.

σπαργῶντι] Schol. August. σπαργῶντι· ὁρμῶντι, ὀργῶντι, ταραττόμενος· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ μασθῶν πεπληρωμένων γάλακτος. Leg. σπαραττομένῳ. Timæus Σπαργῶσα· σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος· ubi v. Ruhnquenius. Hesychius: Σπαργῶν· ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως· item: Σπαργᾷν· ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος. FISCH.

πτοίησις] Editi libri ποίησις, quod sensu cassum; Sydenhamius conj. πόνησις, Abresch. πτοίησις, quod recepimus, quanquam nunc quidem factum nolim; namque de hujus quoque scripturæ veritate recte ambigas. In mentem mihi venit, Ficini translationem inspicienti, πόλησις pro ποίησις; vertit enim is, *quod concepit—circa pulchrum ut plurimum obversatur.* Ludit videlicet Plato vocibus derivandis, ut in Cratylo, 405. B. ubi Ἀπόλλων (hic Ἔρως ἀλεξίκακος, Παιὰν) derivatur ab α et πόλησις περὶ τὸν οὐρανὸν; itidem ἀπολύων dicitur; hinc nostro loco, διὰ τὸ μεγάλης ὠδῖνος ἀπολύειν. AST.

οὐ τοῦ καλοῦ ὁ ἔρως] Articulum e codd. Vind. apposui; verba enim sic capienda: ὁ ἔρως οὐκ ἔστι ἔρως s. ἐπιθυμία τοῦ κάλου. Etiam in sequentibus ὁ ἔρως scripsi pro ἔρως. AST.

ἀλλὰ τί μήν;] STEPH. 'Scribendum videtur, ἀλλὰ τίνος μήν; sicut et præcedit et sequitur genitivus.' Scilicet in versione Ficini, *At cujus, inquam?* FISCH.

ἀθανασίας δε ἀναγκ.] Vid. Themist. Orat. xxxii. p. 356. A. AST.

εἴπερ τοῦ τὸ ἀγαθὸν] Libri editi exhibent εἴπερ τοῦ ἀγαθοῦ. Vind. 21. legit τοῦ τ' ἀγαθὸν, unde reposui τοῦ τὸ ἀγαθὸν, ut supra legitur: ὁ ἔρως τοῦ τὸ ἀγαθὸν αὑτῷ εἶναι ἀεί. AST.

τὸ ξυμμιγῆναι[y] ἀλλήλοις, ἔπειτα περὶ τὴν τροφὴν τοῦ γε-
νομένου,[z] καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ[a] διαμάχεσθαι[b]
τὰ ἀσθενέστατα[c] τοῖς ἰσχυροτάτοις καὶ ὑπεραποθνήσκειν, II. ii. 437.
καὶ αὐτὰ τῷ[d] λιμῷ παρατεινόμενα, ὥς τ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν,
καὶ ἄλλο πᾶν ποιοῦντα. τοὺς μὲν γὰρ ἀνθρώπους, ἔφη,[e]
οἴοιτ' ἄν τις ἐκ λογισμοῦ ταῦτα ποιεῖν· τὰ δὲ θηρία τίς
αἰτία οὕτως ἐρωτικῶς διατίθεσθαι; ἔχεις[f] λέγειν; Καὶ ἐγὼ
αὖ ἔλεγον[g] ὅτι οὐκ εἰδείην. Ἡ δ' εἶπε, Διανοεῖ[h] οὖν δει-
νός[i] ποτε γενήσεσθαι τὰ ἐρωτικά, ἐὰν ταῦτα μὴ ἐννοῇς;
Ἀλλὰ διὰ ταῦτά τοι, ὦ Διοτίμα, ὅ περ νῦν δὴ[j] εἶπον, πα-
ρὰ σὲ ἥκω, γνοὺς ὅτι[k] διδασκάλων δέομαι. ἀλλά μοι λέ-
γε καὶ τούτων τὴν αἰτίαν καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τὰ ἐρω-
τικά. Εἰ τοίνυν, ἔφη, πιστεύεις ἐκείνου εἶναι φύσει τὸν
ἔρωτα οὗ πολλάκις ὡμολογήκαμεν, μὴ θαύμαζε. ἐνταῦθα
γὰρ τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ
δυνατὸν ἀεί[l] τε εἶναι καὶ[m] ἀθάνατος. δύναται δὲ ταύτῃ
μόνον τῇ γενέσει, ὅτι ἀεὶ καταλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ[n]
παλαιοῦ, ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ[o] ἓν ἕκαστον τῶν ζώων ζῆν[p] καλεῖ-

αἰσθάνει w.—[x] καὶ τὰ πεζὰ om n.—[y] ξυμβῆναι Υ.—[z] γεννωμένου DKp.—[a] καὶ om rr.—[b] διαμαχέσεται w.—[c] τὰ ἀσθενέστατα om Γ.—[d] τῷ erasit Γ.—[e] ἔφη om b.—[f] ἔχεις...πιστεύεις] εἰ τοίνυν πιστεύεις b.—[g] αὖ ἔλεγον ΞΥ et corr 𝔄, ἀνέλεγον D: ἂν ἔλεγον *s.—[h] διανοεῖ pr Γ, διανόει 𝔄w.—[i] δεινῶς n.—[j] δὴ om rr.—[k] ὅτι καὶ DKp.—[l] ἀεί...ὅτι om Δ.—[m] τὸ εἶναι ἀεὶ ΞΥ, ἀεὶ τὸ εἶναι DKp, ἀεὶ τὸ εἶναι καὶ 𝔄rr.—[n] τοῦ om F.—[o] ἐν ᾧ add 𝔄ΓΔDEFKrwubnprs.—[p] ζῇ F.—[q] λέγεται καὶ ἕως n.

§. 32. ξυμμιγῆναι] Vind. 21. ξυμβῆναι. Ald. Bas. 1. ξυμμιγνῦναι. Paullo post pro γενομένου Vind. 126. et Paris. γεννωμένου legunt. Ast.

τούτων] Pertinet ad τοῦ γενομένου· quod, quum positum sit ut nomen collectivum, ut grammatici vocant, recte illud numerum pluralem sequi, apparet. vid. Dorvillius ad Chariton. p. 353. Apud Stobæum Eclog. Eth. c. 73. p. 448. est, Ἀλλὰ μὴν καὶ μάχεταί γε πᾶν ζῶον διαφερόντως πρὸ ὧν ἂν τέκῃ. Fisch.

παρατεινόμενα] Suidas: Παρατεῖναι· τὸ ἐπιτρίψαι καὶ ἀπολέσαι. Hesychius et Timæus Παρατενεῖς· ἀπολεῖς. Fisch.

ἂν ἔλεγον] Steph. 'Scribendum puto αὖ ἔλεγον.' Recte, opinor. Ficinus, *Minime inquam.* Fisch.

ἐγὼ αὖ ἔλεγον] Sic Stephanus conj. Vind. 21. confirmante, pro ἐγὼ ἂν ἔλεγον. Αὖ enim spectat ad prægressa, ubi Socrates, similiter inscitiam suam Diotimæ se professum esse, narrat. Male igitur Matthiæ (Miscellan. Philolog. v. ii. pt. iii. p. 84. Addend.) contra Stephanum vulgatam lectionem defendit, ἂν ἔλεγον interpretans *dicere solebam*, id quod præcedentibus adversatur; spectant enim verba καὶ ἐγὼ αὖ ἔλεγον ad prægressa: καί ποτε ἤρετο, minime ad illa: ὁπότε περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγους ποιοῖτο. Igitur sonant, (*tunc*) *similiter* (*atque antea*) s. *rursus*, *dicebam* s. *respondebam.* Ast.

ἀεί τε εἶναι καὶ ἀθ.] Vind. 54. et Par. ἀεὶ τὸ εἶναι καὶ ἀθ. Vind. 21. τὸ εἶναι αἰεὶ ἀθ. et 126. αἰεὶ τὸ εἶναι ἀθ. Ast.

ἐπεὶ καὶ ἓν ἕκαστον] Vind. 54. et 126. ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἓν ἕκαστον, quod, ut Bastius recte monuit, Ficinus confirmare videtur vertens *enimvero eo ipso in tempore, quo animalium unum quodque vivere dicitur.* Unde suspicio nascitur, scribendum esse: ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἓν ἕκασ-

ται καὶ εἶναι τὸ αὐτό, οἷον ἐκ παιδαρίου ὁ αὐτὸς λέγεται ἕως[q] ἂν πρεσβύτης γένηται· οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ αὐτὰ ἔχων ἐν ἑαυτῷ[r] ὅμως[s] ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἀλλὰ νέος ἀεὶ
II. ii. 438. γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύς, καὶ κατὰ τὰς τρίχας καὶ σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ αἷμα καὶ ξύμπαν τὸ σῶμα. καὶ μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι,[t] τὰ ἤθη, δόξαι, ἐπιθυμίαι, ἡδοναί, λῦπαι, φόβοι, τούτων ἕκαστα οὐδέποτε τὰ αὐτὰ πάρεστιν ἑκάστῳ, ἀλλὰ τὰ μὲν γίγνεται, τὰ δὲ ἀπόλλυται. πολὺ δὲ τούτων ἀτοπώτερον ἔτι[u]
III. 208. ὅτι καὶ αἱ[v] ἐπιστῆμαι μὴ ὅτι αἱ μὲν γίγνονται, αἱ δὲ ἀπόλλυνται ἡμῖν,[w] καὶ οὐδέποτε οἱ αὐτοί ἐσμεν οὐδὲ κατὰ τὰς ἐπιστήμας, ἀλλὰ καὶ μία ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν ταὐτὸν πάσχει.[x] ὃ γὰρ καλεῖται μελετᾷν, ὡς ἐξιούσης ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης· λήθη γὰρ[y] ἐπιστήμης ἔξοδος, μελέτη δὲ πάλιν[z] καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης[a] μνήμην[b] σώζει τὴν ἐπιστήμην, ὥστε τὴν αὐτὴν δοκεῖν[c] εἶναι. τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πᾶν τὸ θνητὸν[d] σώζεται, οὐ τῷ[e] παντάπασι τὸ αὐτὸ[f] ἀεὶ[g] εἶναι ὥσπερ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τῷ τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον ἕτερον νέον ἐγκαταλείπειν[h] οἷον αὐτὸ ἦν. ταύτῃ τῇ μηχανῇ, ὦ Σώκρατες, ἔφη,[i] θνητὸν ἀθανασίας με-

—[r] αὐτῷ 𝔄𝔯𝔲𝔡𝔫𝔭𝔯𝔰.—[s] ὁμοίως DKp.—[t] οἱ τόποι 𝔄Δ𝔴, οἷει ὅποι Υ.—[u] ἔτι 𝔄ΔΥD K: ἐστιν *ς.—[v] αἱ om 𝔫.—[w] ἡμῖν om Υ et pr Ξ.—[x] πάσχει ταὐτόν Γ.—[y] γάρ ἐστιν 𝔡.—[z] πάλιν om 𝔯Υ.—[a] ἐπιουσης 𝔫.—[b] μνήμη (ν superscr. 𝔡) Kp.—[c] δοκεῖ Υ.—[d] ὀνητὸν 𝔄, ὠνητὸν Δ.—[e] οὕτω ΔDKp.—[f] τὸ αυτὸν 𝔄, οὐ τῷ αὐτὸν D, οὐ τὸ αὐτὸν K, οὐ τῷ αὐτὸν 𝔭.—[g] ἀεὶ om Kp.—[h] ἐγκαταλιπεῖν ς.—[i] ἔφη ὦ σώκρατες 𝔫, om 𝔡.—[j] μετ-

τον τῶν ζώων ζῇ, καλεῖται καὶ εἶναι τὸ αὐτό. Mox vice ὅμως, Par. ὁμοίως. Ast.

ἀλλὰ νέος] Steph. 'Genuina videtur lectio, ἀλλοῖος ἀεὶ γενόμενος.' At Ficinus quoque legit ἀλλὰ νέος. vertit enim, *sed novum semper efficitur*. Fisch.

τὰ δὲ ἀπολλὺς] Ante hæc verba Wolfius nonnulla omissa esse, e. g. τὰ μὲν προσλαμβάνων, opinabatur; Bastius conj. τὰ δὲ παλαιὰ ἀπολλύς. Sed τὰ δὲ ita poni, ac si τὰ μὲν præcedat, innumera docent exempla. Vid. Hermann. ad Viger. p. 699. Heusde Specim. Critic. in Platon. p. 76. Heind. ad Gorg. §. 24. Theæt. §. 96. Ast.

ὃ γὰρ—ἐπιστήμης ἔξοδος] Hæc verba laudantur a Stobæo Ecl. Eth. xxvi. p. 194. Fisch.

λήθη] Vid. Fischer. ad Phædon. §. 20. p. 315. Ast.

τούτῳ τῷ τρόπῳ—καὶ ὁ ἔρως ἕπεται] Hic locus legitur in Eclogis Stobæi Ethicis c. 73. p. 448. omissis tamen verbis ταύτῃ τῇ μηχανῇ—ἄλλῃ. Fisch.

ἐγκαταλείπειν] Ex Ald. Bas. 1. 2. Stob. et Par. cum Fischero pro ἐγκαταλιπεῖν reposuimus. De re ipsa cf. de Legg. vi. p. 773. E. Dionys. Art. Rhet. ii. §. 3. p. 26. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 421. C. Theodoret. Therap. p. 675. Kuster. ad Iambl. de Vit. Pythag. xviii. p. 69. 71. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 291. Ast.

τέχει,[j] καὶ σῶμα καὶ τἆλλα πάντα·[k] ἀθάνατον δὲ ἄλλῃ. μὴ οὖν θαύμαζε, εἰ[l] τὸ αὑτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶν τιμᾷ· ἀθανασίας γὰρ[m] χάριν παντὶ αὕτη ἡ σπουδὴ καὶ ὁ ἔρως ἕπεται. [§. 33.] Καὶ[n] ἐγὼ ἀκούσας τὸν λόγον II. ii. 439.
ἐθαύμασά τε καὶ εἶπον Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ σοφωτάτη Διοτίμα, ταῦτα[o] ὡς ἀληθῶς οὕτως ἔχει; Καὶ ἥ,[p] ὥς περ οἱ τέλεοι[q] σοφισταί, Εὖ ἴσθι, ἔφη,[r] ὦ Σώκρατες, ἐπεί γε[s] καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ ἐθέλεις[t] εἰς τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι, θαυμάζοις[u] ἂν τῆς ἀλογίας περὶ[v] ἃ ἐγὼ εἴρηκα, εἰ μὴ ἐννοεῖς ἐνθυμηθεὶς ὡς δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοὶ γενέσθαι καὶ[w] κλέος ἐς[x] τὸν ἀεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι, καὶ ὑπὲρ τούτου κινδύνους τε κινδυνεύειν ἕτοιμοί εἰσι πάντας[y] ἔτι[z] μᾶλλον ἢ[a] ὑπὲρ τῶν παίδων, καὶ χρήματ' ἀναλίσκειν καὶ πόνους πονεῖν οὑστινασοῦν καὶ ὑπεραποθνήσκειν· ἐπεὶ οἴει σύ,[b] ἔφη,[c] Ἄλκηστιν ὑπὲρ Ἀδμήτου ἀποθανεῖν ἄν,[d] ἢ Ἀχιλλέα Πατρόκλῳ ἐπαποθανεῖν, ἢ προαποθανεῖν ἂν[f] τὸν ὑμέτερον[g] Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων, μὴ οἰομένους ἀθάνατον[h] μνήμην ἀρετῆς περὶ

ἔχειν omnes.—[k] παντα ταλλα Δ.—[l] εἰς n.—[m] γὰρ om Υnr et pr r.—[n] Καὶ...σώκρατες om b.—[o] πάντα F.—[p] εἶ corr Γ, om K.—[q] τέλεοι 𝔄ΓΔΞDKruwpr : τέλειοι *s.—[r] ἔφη om rr.—[s] γε om 𝔄ΔΥDKup et pr Ξ.—[t] ἐθέλοις b.—[u] θαυμάζοιο Υ.—[v] πέρι Υ.—[w] καὶ...καταθέσθαι om w, καὶ solum om n.—[x] ἐς ΔΥDKp : εἰς *s.—
ες
[y] πάντας 𝔄ΔΥDKp, παντας Ξw : πάντες *s.—[z] ἔτι add 𝔄ΔΞΥDrwbnr.—[a] ἢ om pr F.—[b] σὺ οἴει ΞΥ.—[c] ἔφη om b.—[d] ἂν om n, ἂν....προαποθανεῖν om r et pr r.—[f] ἂν om 𝔄ΓΔDEFKwbnpš.—[g] ὑμέτερον ΔΞΥruuwbr : ἡμέτερον *s.—[h] ἀθανά-

μετέχει] Codd. Vind. Ald. Bas. 1. et 2. *μετέχειν*. Pristina fortasse scriptura fuit: *αὕτη ἡ μηχανὴ—μετέχειν*, h. e. *τοῦ μετέχειν*, vid. Bach. ad Xenoph. Œcon. ix. 11. Heind. ad Crat. p. 110. Ast.

ἀποβλάστημα] Pollux vi. 183. *δόξασμα δὲ, Πλάτων εἶπε, καὶ ἀποβλάστημα.* add. Jungermanus ad vii. 145. Fisch.

ἀθανασίας κ. τ. λ.] Stob. *ἀθανασίας γὰρ ἅμα, καὶ εὐδαιμονίας εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον παντὶ αὕτη ἡ σπουδὴ καὶ ὁ Ἔρως ἕπεται·* sed marg. *ἀθανασίας γὰρ χάριν παντὶ αὕτη κ. λ.* Fisch.

§. 33. *ἔρωτι*] Jungendum *ἔρωτι* cum sequentibus non cum præcedentibus. Intell. enim, *ubi consideraveris quam vehementes sint illorum affectus adipiscendæ famæ desiderio.* Rectius autem legetur *ἐθέλοις*. Steph.

Similiter vero sequitur *εἰ μὴ ἐννοεῖς*, et per se quoque haud infrequens est hæc modorum enallage; exempla plura laudavit cl. Böckh. in Min. p. 62. Ast.

περὶ ἃ ἐγὼ εἴρηκα] Bastius interpungi volebat: *ἀλογίας πέρι, ἃ ἐγὼ εἴρηκα.* Sed *ἀλογίας περὶ ἃ* est i. q. *ἀλογίας περὶ ταῦτα, ἃ*, h. e. *ἀλογίας τούτων, ἃ ἐγὼ εἴρηκα.* Solemnis est hæc genitivi periphrasis, ut *αἱ ἡδοναὶ αἱ περὶ τὸ σῶμα*, alia ejusdem generis. Sensus est, *Etiam quod ad gloriæ cupiditatem attinet, quæ dixi, mirabilia tibi videbuntur, nisi recorderis.* Ast.

ἕτοιμοί εἰσι πάντας] E Vind. 21. et 126. pro *πάντες* reposuimus *πάντας*. Mox *ἔτι μᾶλλον* Vind. omnes exhibent. Ast.

ὑμέτερον] Cornarius hoc conjecit, quod Ficinus quoque exhibet, idque confirmant Vind. 21. et 54. Vulgo *ἡμέτερον*. Ast.

ἑαυτῶν[i] ἔσεσθαι, ἣν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν; Πολλοῦ γε δεῖ,[j] ἔφη,[k] ἀλλ', οἶμαι, ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης εὐκλεοῦς[l] πάντες πάντα[m] ποιοῦσιν, ὅσῳ ἂν ἀμείνους ὦσι, τοσούτῳ μᾶλλον· τοῦ γὰρ ἀθανάτου ἐρῶσιν. οἱ μὲν οὖν ἐγκύμονες, ἔφη, κατὰ σώματα[n] ὄντες πρὸς τὰς γυναῖ-
II. ii. 440. κας μᾶλλον τρέπονται καὶ ταύτῃ ἐρωτικοί εἰσι, διὰ παιδογονίας ἀθανασίαν καὶ μνήμην καὶ εὐδαιμονίαν, ὡς οἴονται,[o] αὑτοῖς εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον πάντα πορίζόμενοι· οἱ δὲ κατὰ
III. 209. τὴν ψυχήν—εἰσὶ γὰρ οὖν, ἔφη,[p] οἳ καὶ[q] ἐν ταῖς ψυχαῖς κύουσιν[r] ἔτι μᾶλλον[s] ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει[t] καὶ κυῆσαι[u] καὶ κύειν. τί οὖν προσήκει; φρόνησίν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετήν· ὧν δή εἰσι καὶ οἱ ποιηταὶ πάντες[v] γεννήτορες καὶ τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται[w] εὑρετικοὶ εἶναι. πολὺ δὲ μεγίστη, ἔφη,[x] καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις,[y] ᾗ δὴ ὄνομά ἐστι σωφροσύνη τε[z] καὶ δικαιοσύνη. τούτων αὖ[a] ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχήν, θεῖος ὢν καὶ ἡκούσης τῆς ἡλικίας τίκτειν τε καὶ γεννᾶν ἤδη ἐπιθυμεῖ. ζητεῖ δή,[b] οἶμαι, καὶ οὗτος περιιὼν[c] τὸ καλὸν ἐν ᾧ ἂν γεννήσειεν· ἐν τῷ

του 𝔫.—[i] αὐτῶν E𝔖ς.—[j] δὴ K.—[k] ἔφη om 𝔟.—[l] εὐκλεῶς EF𝔖.—[m] πάντα πάντες 𝔯. —[n] κατὰ τὰ σώματα F𝔯𝔵.—[o] οἷόν τε ΞΥ.—[p] ἔφη om 𝔟.—[q] καὶ om 𝔄ΓΔΞΥDK*ruw*𝔟𝔫𝔭𝔵.—[r] κύουσιν ΓDEFK*ruw*𝔫𝔭𝔵𝔖, κυῶσιν Υ: κυοῦσιν *ς. Δ, ut sæpe, accentu caret.—[s] μᾶλλον ἔτι Γ.—[t] προσήκει...οὖν om Γ.—[u] κύειν ΔDK*u*𝔫𝔭: κυεῖν *ς.—[v] ποιηταὶ πάντες 𝔄ΓΔΞΥDK*ru*𝔟𝔫𝔭𝔵: πάντες ποιηταὶ *ς.—[w] λέγουσιν 𝔯, λέ 𝔵.—[x] μεγίστη ἔφη 𝔄ΓΔDEFK*ruw*𝔫𝔭𝔵𝔖, μεγίστη 𝔟: μεγίστη εἶναι ἔφη *ς.—[y] διακοσμήσεις ΞΥ et corr F: διακόσμησις *ς.—[z] τε om 𝔯𝔵.—[a] τούτων αὖ ΔΥDK*w*𝔭: τούτων δ' αὖ *ς.—[b] δὲ ΞΥ𝔯𝔵.—[c] περὶ ὧν 𝔄ΔΥDK*w*𝔭.—[d] γὰρ τῷ K𝔭.—[e] ἅτε...ἀσπάζε-

παιδογονίας] Pollux iii. 14. Πλάτων δὲ, τὴν παιδοποιΐαν, καὶ παιδογονίαν, καὶ παιδουργίαν, εἴρηκεν. (vid. §. 16.) Fisch.

ὡς οἴονται] Cornarius conj. ὡς οἷόν τε, id quod confirmat Vind. 21. Ast.

ψυχὴν] Post ψυχὴν videri posset aliquid deesse, nisi subaudiretur εἰσὶν ἐγκύμονες, ex præcedentibus. Steph.

πόλυ δὲ μεγίστη] Editi libri adjiciunt εἶναι, quod quum neque Vind. 54. 126. et Paris. neque Ficinus agnoscant, exterminandum censuimus. Fortasse pristina scriptura erat οἶμαι. Ast.

διακοσμήσεις] Sic Cod. Vind. 21. Vulgo scribitur διακόσμησις. Ita scribi jusserunt jam Heind. ad Cratyl. p. 28. et Böckh. in Plat. Min. p. 26. Ast.

ψυχὴν] Steph. 'Potest accusativus ψυχὴν jungi etiam cum θεῖος. Paulo post autem malim scribere ἐπιθυμῇ, apposita tantum diastigmes nota, ut pendeat ab ὅταν.' Non assentior. Sed pro τὴν ψυχὴν Ficinus legisse videtur τὴν φύσιν. Versio enim ejus Latina habet, *quisquis ergo virtutum hujusmodi natura plenus et gravidus est*. Fisch.

τὴν ψυχὴν] Uti verba τὴν ψυχὴν Stephanus cum sequentibus connecti malebat, ita in Vind. 126. scribitur; attamen propter ea, quæ supra leguntur: οἱ μὲν οὖν ἐγκύμονες κατὰ σώματα ὄντες—οἱ δὲ, κατὰ τὴν ψυχὴν, recte cum præcedentibus conjuncta sunt. Ast.

γάρ[d] αἰσχρῷ οὐδέποτε γεννήσει. τά τε οὖν σώματα τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχρὰ ἀσπάζεται ἅτε[e] κυῶν,[f] καὶ ἐὰν[g] ἐντύχῃ[h] ψυχῇ[i] καλῇ καὶ γενναίᾳ καὶ εὐφυεῖ, πάνυ δὴ[j] ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον, καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐθὺς[k] εὐπορεῖ λόγων[l] περὶ ἀρετῆς καὶ [περὶ] οἷον[m] χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἃ ἐπιτηδεύειν,[n] καὶ II. ii. 441.
ἐπιχειρεῖ παιδεύειν. ἁπτόμενος γάρ, οἶμαι, τοῦ[o] καλοῦ καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ, καὶ παρὼν καὶ ἀπὼν[p] μεμνημένος, καὶ τὸ γεννηθὲν συνεκτρέφει κοινῇ μετ' ἐκείνου, ὥστε πολὺ μείζω[q] κοινωνίαν τῆς τῶν παίδων πρὸς ἀλλήλους οἱ τοιοῦτοι ἴσχουσι καὶ φιλίαν βεβαιοτέραν, ἅτε καλλιόνων[r] καὶ[s] ἀθανατωτέρων παίδων[t] κεκοινωνηκότες. καὶ πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτῷ τοιούτους παῖδας μᾶλ-

ται om r.—[f] κύων 𝔄ΔDKwp.—[g] ἂν 𝔄.—[h] τύχῃ 𝔡.—[i] τῇ ψυχῇ Υ.—[j] δὴ om pr Ξ.—[k] εὐθὺς om Υ𝔡.—[l] λέγων Ξ.—[m] οἵων Ξ, ὧν Υ, τοῦ οἷον rc Γ.—[n] ἐπιτηδεύει K𝔭.—[o] τοῦ om F𝔤.—[p] παρὼν καὶ ἀπὼν 𝔄ΔΞΥDKrw𝔡𝔭𝔯 : ἀπὼν καὶ παρὼν *ς.—[q] μεῖζον F.—[r] καλλίων ὧν 𝔄Δ.—[s] καὶ om E et pr F.—[t] παίδων om K.—[u] ἀποβλέψαν-

πάνυ δὴ ἀσπάζεται] Schleiermacher legendum esse censebat *πάνυ δὲ ἀσπάζεται τ. ξυναμφ.* ut gradatio manifestior esset. Sed nulla, quod equidem videam, gradatio in his verbis inest, imo corpus pulchrum et animus nobilis particulis *τὲ* et *καὶ* conjuncti sunt, verba autem sequentia: *πάνυ δὴ* (h. e. *scilicet, nempe*, v. Markland. ad Eurip. Suppl. 521. Gorg. p. 500. C. Apolog. §. 29. Æschin. ii. c. 21.) *ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον*, explicationi inserviunt. Ast.

περὶ οἷον] Steph. 'Vel *περὶ* expungendum, vel ei addendum videtur *τοῦ*.' Quæ utraque conjectura nescio an inanis sit. Fisch.

Recte Stephanus monuit, vel *περὶ* expungendum, vel *τοῦ* adjiciendum esse. Wolfius illud censet sermonis legibus repugnare; quasi vero ellipsis *περὶ τούτου* ante *οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα* cet. inaudita esset; alterum putat necessarium non esse, quia infinitivus substantive positus articulo sæpenumero careat; verum hoc est et innumeris jam exemplis probatum; sed quæritur, an præpositio cum infinitivo sine articulo poni, et *περὶ εἶναι* v. c. pro, *περὶ τοῦ εἶναι* dici possit, de quo nemo erit, quin dubitet. Alterum illud *περὶ* apparet ex repetitione antecedentis *περὶ ἀρετῆς* enatum esse: explicationis causa superscriptum legebatur *περὶ τοῦ* vel *τούτου*, quod postea ipsam orationem invasit. Vind. 21. legit *περὶ ὧν*, quod a librario profectum videtur, qui præpositioni *περὶ* casum suum vindicare voluerit. Haud scio, an *καὶ* quoque expungi debeat, ut oratio sic procurrat: *εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς, οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἃ ἐπιτηδεύειν.* Certe Ficinus haud aliter videtur legisse vertens, *de virtute loquendo facundia pollet, qualis esse debeat vir bonus edisserens, quodque sit ejus officium.* Καὶ ab iis insertum esse opinor, qui verba hæc: *οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν* aliud quidquam significare putassent, quam præcedentia *περὶ ἀρετῆς*. Ast.

τὸ γεννηθὲν] Editi libri legunt, *μεμνημένος, καὶ τὸ γεννηθέν.* Vind. 21. *καὶ* omittit, quo oratio juvatur. Ast.

τῆς τῶν παίδων] Bastius legi volebat *τῆς τῶν παιδογόνων* vel *παιδυσπόρων*. Sed *τῶν παίδων* positum est pro *τῆς παιδογονίας* s. *παιδοποιΐας*, concretum, quod dicitur, pro abstracto. Cf. Mercer. ad Aristænet. i. 19. Casaub. ad Athen. I. c. 18. t. i. p. 103. Schweigh. Ast.

ἀθανατωτέρων παίδων] Vindob. 126. *ἔργων*. Par. omittit *παίδων*. Ast.

δέξαιτο] Cornarius *εὔξαιτο* reponendum pro *δέξαιτο* censet: quam lectionem sequutus in versione reddidit *magis optaverit*: sine caussa. Vulgata scriptura

λον γεγονέναι ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους, καὶ εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας[u] καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα· εἰ δὲ βούλει, ἔφη, οἵους Λυκοῦργος παῖδας κατελίπετο[v] ἐν Λακεδαίμονι σωτῆρας τῆς Λακεδαίμονος καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν τῆς Ἑλλάδος. τίμιος δὲ παρ'[w] ὑμῖν[x] καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν, καὶ ἄλλοι ἄλλοθι πολλαχοῦ[y] ἄνδρες, καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν[z] βαρβάροις, πολλὰ καὶ καλὰ ἀποφηνάμενοι ἔργα,[a] γεννήσαντες παντοίαν ἀρετήν· ὧν καὶ ἱερὰ πολλὰ ἤδη γέγονε διὰ τοὺς τοιούτους παῖδας, διὰ δὲ τοὺς ἀνθρωπίνους οὐδενός πω.

II. ii. 442. §. 34. Ταῦτα μὲν[b] οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως, ὦ Σώκρατες,[c]
III. 210. κἂν σὺ μυηθείης· τὰ δὲ τέλεα[d] καὶ ἐποπτικά, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτα ἔστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ' εἰ[e] οἷός τ' ἂν εἴης. ἐρῶ μὲν οὖν, ἔφη, ἐγὼ καὶ προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω· πειρῶ δὲ[f] ἕπεσθαι, ἂν οἷός τε[g] ᾖς. Δεῖ γάρ, ἔφη, τὸν ὀρθῶς ἰόντα ἐπὶ τοῦτο τὸ[h] πρᾶγμα ἄρχεσθαι μὲν νέον ὄντα ἰέναι ἐπὶ τὰ καλὰ σώματα, καὶ πρῶτον μέν, ἐὰν ὀρθῶς ἡγῆται ὁ ἡγούμενος, ἑνὸς αὐτῶν[i] σώματος ἐρᾷν καὶ ἐνταῦθα γεννᾷν λόγους καλούς, ἔπειτα δὲ αὐτὸν κατανοῆσαι ὅτι τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ[j] ὁτῳοῦν σώματι τῷ ἐπὶ ἑτέρῳ σώματι ἀδελφόν ἐστι, καὶ εἰ δεῖ διώκειν τὸ ἐπ' εἴδει καλόν, πολλὴ ἄνοια μὴ οὐχ ἕν τε καὶ ταὐτὸν ἡγεῖσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς σώμασι κάλλος· τοῦτο[k] δ' ἐννοήσαντα[l] καταστῆναι πάντων

τας 𝔖.—[v] κατελίπετο ΔΞDKp, κατέλιπε τὸ 𝔄, κατέλιπε τοῖς Υ: κατελείπετο *ς.—[w] δὲ καὶ παρ' r.—[x] ἡμῖν 𝔄ΓΔΞΥDKruπpr.—[y] πανταχοῦ F.—[z] ἐν om 𝔯.—[a] ἔργω Δ.—[b] μὲν om pr Ξ.—[c] ἴσως ὦ σώκρατες om 𝔡.—[d] τέλεια ΞΥ.—[e] δ' εἰ 𝔖, om 𝔯.—[f] δ' 𝔭.—[g] τ' 𝔭.—[h] τὸ om Eς.—[i] αὐτῶν ΔDKu𝔭: αὐτὸν *ς.—[j] ἐπὶ post τῷ om ΓΕ

vera est, quam Ficinus recte explicavit, ita, *Etenim hujusmodi filios quilibet potius, quam humanos, eligeret.* Sic enim verbum δέχεσθαι legitur etiam Phileb. §. 10. Δέξαιο ἂν σὺ, Πρώταρχε, ζῆν τὸν βίον ἅπαντα ἡδόμενος ἡδονὰς τὰς μεγίστας, et Apolog. §. 8. Fisch.

κατελείπετο] Vind. 126. κατελίπετο. Cod. 21. κατέλιπε τοῖς ἐν Λακεδαίμονι, ut Ficinus, *Lycurgus Lacedæmoniis reliquit filios.* Ast.

ὧν καὶ ἱερὰ] Vid. Clem. Alexandr. Strom. i. 15. p. 355. ed. Venet. Ast.

§. 34. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα] Articulum interposui, sermonis legibus jubentibus. Fischerus quoque de hac re jam monuit. Vind. omnes legunt ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον. Ceterum cf. Plotin. Ennead. i. 3. p. 20. D. E. 6. p. 57. B. C. Ast.

τὸ ἐπὶ ὁτῳοῦν σώμ.] Vid. Themist. Orat. xiii. p. 168. C. M. Ast.

καταστῆναι] Cum καταστῆναι subaud. δεῖ, non autem πολλὴ ἄνοια μὴ οὐ, ut cum proxime præcedente infinitivo. At

τῶν καλῶν σωμάτων ἐραστήν, ἑνὸς δὲ τὸ σφόδρα τοῦτο[m] χαλάσαι καταφρονήσαντα καὶ σμικρὸν ἡγησάμενον·[n] μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς κάλλος τιμιώτερον ἡγήσασθαι τοῦ ἐν τῷ[o] σώματι, ὥστε καὶ[p] ἂν[q] ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις καὶ ἐὰν[r] σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖν αὐτῷ καὶ ἐρᾷν καὶ κήδεσθαι καὶ τίκτειν λόγους τοιούτους καὶ ζητεῖν, II. ii. 443.
οἵ[s] τινες ποιήσουσι[t] βελτίους τοὺς[u] νέους, ἵνα ἀναγκασθῇ αὖ θεάσασθαι τὸ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τοῖς νόμοις καλὸν καὶ τοῦτ᾽ ἰδεῖν ὅτι πᾶν αὐτὸ αὑτῷ ξυγγενές ἐστιν, ἵνα τὸ περὶ τὸ σῶμα καλὸν σμικρόν τι ἡγήσηται εἶναι· μετὰ δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀγαγεῖν, ἵνα ἴδῃ[v] αὖ ἐπιστημῶν κάλλος, καὶ βλέπων πρὸς πολὺ ἤδη τὸ καλὸν μηκέτι[x] τῷ[y] παρ᾽ ἑνί, ὥς περ οἰκέτης ἀγαπῶν παιδαρίου κάλλος ἢ ἀνθρώπου τινὸς ἢ ἐπιτηδεύματος ἑνός,[z] δουλεύων φαῦλος ᾖ[a] καὶ σμικρολόγος, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαγος[b] τετραμμένος τοῦ καλοῦ καὶ θεωρῶν πολλοὺς[c] καὶ καλοὺς λόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς τίκτῃ[d] καὶ διανοήματα ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ,[e] ἕως ἂν ἐνταῦθα ῥωσθεὶς καὶ αὐξηθεὶς κατ-

Fubnß.—[k] τούτω Eunß.—[l] ἐννοήσαντες u.—[m] τὸν σφόδρα τοῦτον DKp.—[n] σμικρὸν αὐτὸν ἡγησάμενον n.—[o] τῷ om ΞΥ.—[p] καὶ om Υ.—[q] scribe ἐὰν cum 𝔄ΔΥDFKuw np.—[r] ἂν Υr.—[s] εἴ rr.—[t] ποιοῦσι pr Ξ.—[u] τοὺς om Υ.—[v] ἵν᾽ ἄδη Δw, ἵνα ἤδη n.—[x] μηκέτ᾽ ἴτω corr b.—[y] τῷ Schleiermacherus: libri τὸ.—[z] τινὸς r et pr r.—[a] ᾖ 𝔄ΓΔΞDFKbnß: ἢ *ς.—[b] πέλος pr u, τέλος Enß et corr u et (in mg posito πέλα-
η
γος) F.—[c] πολλὰ F.—[d] τίκτει 𝔄ΔΥEruwbnr, τίκτει Ξ, τίκτη cum *ς corr Γ.—

cum ἑνὸς subaudi ἐραστὴν καταστῆναι: aut brevius, ἐρᾷν: ut intelligatur τοῦτο δὲ τὸ σφόδρα ἐραστὴν καταστῆναι (vel ἐρᾷν) ἑνὸς, χαλάσαι. Steph. qui sic in Not. ‘Cum καταστῆναι videtur Fic. legisse δεῖ, vel προσήκει, aut saltem subaudivisse: cui ego assentiens malui δεῖ quam illa verba repetita subaudiri, πολλὴ ἄνοια μὴ οὐ: fateor alioqui non alienam esse ab hoc loco illorum subauditionem.’

Sed jam Ficinus orationis membra sic cohærere inter se ostendit. vertit enim locum ita, *Et qui hoc advertit, omnium simpliciter pulchrorum corporum amator evadere debet; amoris autem erga unum vehementiam hac ratione remittere.* Fisch.

τὸ σφόδρα τοῦτο] Vind. 126. τὸν σφόδρα τοῦτον. Etiam Par. τοῦτον exhibet. Ast.

ἄνθος] Bas. 2. ἄνθης· quæ haud dubie vera lectio est. Nam pro ἄνθησις Attici ἄνθη dixere. Mœris Ἄνθην, Ἀττικῶς· ἄνθησιν, Ἑλληνικῶς. Et apud Suidam extat hæc glossa: Ἄνθης· ἀνθήσεως· quæ non dubito quin sumta sit ex hoc loco Platonis. Ficinus vertit, *quamvis forma corporis aliis quibusdam cedat*: ut non appareat, ἄνθος legerit, an ἄνθης. Fisch.

Cf. Phædr. p. 230. B. ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης. Mox Themist. Orat. xiii. p. 168. C. adhibuit verba τίκτειν λόγους. Ast.

τῷ παρ᾽ ἑνὶ] τῷ pro τὸ scripsi, quod Schleiermacher quoque conjecit, ut δουλεύων habeat, quo referatur. Mox φαῦλος ᾖ pro φαῦλος ἢ scripsi cum Vind. 54. et 126. et Schleiermachero ᾖ. Ast.

τὸ πολὺ πέλαγος] Cf. Plutarch. Quæst. Platon. iii. p. 261. Themist. Orat. xiii. p. 177. C. Alcin. Doctr. Platon. c. 10. Heusd. Specim. Crit. p. 31. Ast.

ἴδῃ τινὰ ἐπιστήμην μίαν τοιαύτην, ἥ ἐστι καλοῦ τοιοῦδε.[f] [§. 35.] Πειρῶ δέ μοι, ἔφη, τὸν νοῦν προσέχειν ὡς οἷόν τε μάλιστα.[g] Ὃς γὰρ ἂν μέχρι[h] ἐνταῦθα πρὸς τὰ ἐρωτικὰ παιδαγωγηθῇ, θεώμενος[i] ἐφεξῆς τε[j] καὶ ὀρθῶς τὰ καλά, πρὸς τέλος ἤδη[k] ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν ἐξαίφνης κατόψεταί τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν[l] καλόν, τοῦτο ἐκεῖνο, ὦ Σώκρατες,[m]
II. ii. 444. οὗ δὴ ἕνεκεν[n] καὶ οἱ ἔμπροσθε[o] πάντες πόνοι[p] ἦσαν, πρῶτον
III. 211. μὲν ἀεὶ ὂν καὶ οὔτε γιγνόμενον οὔτε ἀπολλύμενον, οὔτε αὐξανόμενον οὔτε φθίνον, ἔπειτα οὐ τῇ μὲν καλόν, τῇ δ' αἰσχρόν, οὐδὲ τοτὲ μέν, τοτὲ δ' οὔ, οὐδὲ πρὸς μὲν τὸ καλόν, πρὸς δὲ τὸ αἰσχρόν, οὐδ'[q] ἔνθα μὲν καλόν, ἔνθα δὲ αἰσχρόν, ὡς[r] τισὶ μὲν[s] ὂν[t] καλόν, τισὶ δὲ αἰσχρόν. οὐδ' αὖ φαντασθήσεται αὐτῷ[u] τὸ καλὸν οἷον πρόσωπόν τι οὐδὲ χεῖρες οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὧν[v] σῶμα μετέχει, οὐδέ τις λόγος οὐδέ τις[w] ἐπιστήμη, οὐδέ που[x] ὂν[y] ἐν ἑτέρῳ τινί, οἷον ἐν ζώῳ ἢ ἐν γῇ ἢ ἐν οὐρανῷ ἢ ἔν[z] τῳ[a] ἄλλῳ, ἀλλὰ[b] αὐτὸ καθ' αὑτὸ μεθ' αὑτοῦ[c] μονοειδὲς ἀεὶ[d] ὄν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα καλὰ ἐκείνου[e] μετέχοντα τρόπον τινὰ[f] τοιοῦτον, οἷον γιγνομένων τε τῶν ἄλλων καὶ ἀπολλυμένων μηδὲν ἐκεῖνο[g] μήτε τι[h] πλέον μήτε ἔλαττον γίγνεσθαι μηδὲ πάσχειν μηδέν. ὅταν

δε ῖ χ

[e] ἀφθόνως corr F.—[f] τοιούτου n.—[g] κάλλιστα w.—[h] μέχρι 𝔄ΔΞΥDFruuwnpr, μ 𝔡, μέχρι καὶ Γ : μέχρις *ς.—[i] δεόμενος Υ.—[j] τε om F.—[k] ἴδη E.—[l] τῇ φύσει DK.—[m] ὦ σώκρατες, ut semper, om 𝔡.—[n] ἕνεκεν 𝔄ΓΔΞDΥKruuwnpr : ἕνεκα *ς.—[o] ἔμπροσθε ΓΔ, πρόσθεν DKp : ἔμπροσθεν *ς.—[p] πόνοι πάντες r.—[q] οὐδ'...αἰσχρόν om
ῶ
r.—[r] ὡς...αἰσχρόν om Δ.—[s] μὲν post τισὶ om w.—[t] ὂν om DEFKuwnp𝔰.—[u] αὐτὸ r, αὐτὸ 𝔯ς.—[v] ὦ u.—[w] τις ante ἐπιστήμη om Ξ.—[x] πω ΔKn.—[y] ὂν om DK, ὢν 𝔯 et pr r.—[z] ἐν τῷ οὐρανῷ K.—[a] τινι 𝔡, τῶι 𝔄.—[b] ἀλλ' ruwdnpr𝔰.—[c] ἑαυτοῦ n𝔰.—[d] ἐπὶ n.—[e] ἐκείνου om F.—[f] τινα τρόπον ΓEFrudnr𝔰.—[g] ἐκεῖνο 𝔄ΔΞΥDKup :

ἀφθόνῳ] Malim ἄφθονα (διανοήματα ἄφθονα est i. q. ἀφθονίαν διανοημάτων. Ἐν φιλοσοφίᾳ est frequens adjectivi periphrasis, ut ἐν γένει *cognatus*) vel ἀφθόνως. Ficinus quoque habet *abunde*. De ἐπιστήμῃ τοῦ καλοῦ cf. Plotin. Ennead. v. 9. 2. p. 556. A. B. Ast.

ῥωσθεὶς] Hesychius Ῥωσθείς· ἰσχύσας, ὑγιάνας τὴν διάνοιαν. Fisch.

§. 35. μέχρι] Pro μέχρις e codd. Vindob. reposui, ut Ἀττικώτερον. Vid. Herodian. Philetær. p. 451. Phrynich. p. 6. Mox Vind. 126. οἱ πρόσθεν πάντες πόνοι. Ast.

μηδὲν ἐκείνῳ] Codd. Vindob. 21. et 126. ἐκεῖνο exhibent; sed haud dubie ἐκείνῳ rectius est, ut Ficinus quoque legit; dicere enim vult Diotima, rebus pulchris intereuntibus, neutiquam ipsum pulchrum affici vel pati quidquam ab illis. Ceterum conf. cum h. l. Phædon. §. 19. Maxim. Tyr. Diss. xxvii. 7. 8. Apul. Apolog. p. 429. Iamblich. Vit. Pythag. xii. §. 59. Dionys. Areopag. de Div. Nom. iv. §. 7. Shaftesbur. Opera Philosoph. pt. ii. p. 490. sq. vers. germ. Ast.

δή[i] τις[j] ἀπὸ τῶνδε διὰ τὸ[k] ὀρθῶς παιδεραστεῖν ἐπανιὼν
ἐκεῖνο τὸ καλὸν ἄρχηται καθορᾶν, σχεδὸν ἄν τι ἅπτοιτο
τοῦ τέλους. τοῦτο γὰρ δή ἐστι τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικὰ
ἰέναι ἢ ὑπ'[l] ἄλλου ἄγεσθαι, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν κα-
λῶν ἐκείνου ἕνεκα τοῦ καλοῦ ἀεὶ ἐπανιέναι,[m] ὥς περ ἐπα-
ναβαθμοῖς[n] χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς ἐπὶ δύο[o] καὶ ἀπὸ δυεῖν ἐπὶ II. ii. 445.
πάντα τὰ καλὰ σώματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ
τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα,[p] καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδευμά-
των ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα, ἕστ' ἂν[q] ἀπὸ τῶν[r] μαθημάτων
ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα[s] τελευτήσῃ,[t] ὅ ἐστιν οὐκ ἄλλου ἢ αὐ-
τοῦ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μάθημα, καὶ γνῷ αὐτὸ τελευτῶν ὃ
ἔστι καλόν. Ἐνταῦθα τοῦ βίου, ὦ[u] φίλε Σώκρατες, ἔφη ἡ
Μαντινικὴ[v] ξένη, εἴ πέρ που ἄλλοθι, βιωτὸν ἀνθρώπῳ, θεω-
μένῳ[w] αὐτὸ τὸ καλόν. ὃ ἐάν ποτε[x] ἴδῃς,[y] οὐ κατὰ χρυσίον
τε καὶ ἐσθῆτα[z] καὶ[a] τοὺς καλοὺς παῖδάς τε καὶ νεανίσκους
δόξει σοι εἶναι, οὓς νῦν ὁρῶν[b] ἐκπέπληξαι καὶ ἕτοιμος εἶ καὶ
σὺ καὶ ἄλλοι πολλοί, ὁρῶντες τὰ παιδικὰ καὶ ξυνόντες ἀεὶ
αὐτοῖς, εἴ πως οἷόν τ' ἦν, μήτε[c] ἐσθίειν μήτε πίνειν, ἀλλὰ
θεᾶσθαι[d] μόνον καὶ ξυνεῖναι. τί δῆτα, ἔφη, οἰόμεθα,[e] εἴ τῳ
γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές,[f] καθαρόν, ἄμικτον,
ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων[g] σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων
καὶ ἄλλης πολλῆς[h] φλυαρίας θνητῆς, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θεῖον
καλὸν δύναιτο[i] μονοειδὲς κατιδεῖν; ἆρ' οἴει, ἔφη, φαῦλον

ἐκείνῳ *s.—[h] τι om ΥDKp.—[i] ὅταν δὴ ΑΔΥ: ὅταν δὲ δὴ *s.—[j] δή που τις K.—[k] τὸ μὴ Υ.—[l] ἐπ' w.—[m] ἐπανιτέον DKp.—[n] ἐπαναβασμοῖς ΓΕuşn et mg F, qui ipse ἐπαναβὰς μὴ.—[o] δυοῖν ΞDFKrbnprs.—[p] ἐπιτηδεύματα...καλὰ om n. καλῶν om ΑΓΔΥΕFruwbrs.—[q] καὶ ΑΓΔΞDEFKubnps.—[r] τῶν om Δ.—[s] ἐκεῖνα τὰ μαθήματα F, ἐκεῖνο τὸ μαθήτευμα Γ.—[t] τελευτήσει rr.—[u] ὦ...ξένη om b.—[v] μαντικὴ DEFKrprs et corr Υ.—[w] θεμένῳ rr.—[x] ποτ' Αp.—[y] εἴδῃς Α, εἰδῇς ΓΕFuns et corr r.—[z] αἰσθῆτα ΔF.—[a] κατὰ n.—[b] ὀρθῶς F.—[c] μήτ' wnp.—[d] θεάσασθαι ΑΔΥw.—[e] οἰόμεθα ἔφη n.—[f] εἰλικρινὲς ps et plerique.—[g] ἀνάπλεον pr Ξ.—[h] πολλῆς om

ἐπανιτέον] Sic legit Cod. Reg. pro *ἐπανιέναι*. Bip.

ἐπαναβαθμοῖς] Cf. Themist. Orat. xv. p. 193. Ast.

αὐτὸ—ὃ ἐστι καλὸν] Cf. Polit. vii. 12. Clemen. Alexandr. Strom. v. p. 583. D. Sylb. p. 690. t. ii. ed. Venet. Ast.

Μαντινικὴ] Steph. 'Supra autem *μαντικὴ* (§. 22.) ubi vide annot. At Ficinus hic neutrum habet, neque *ξένη*.' Recte. Sed in versione Ficini, a Simone Grynæo emendata, est, *inquit hospes illa vates*. Fisch.

ἡ μαντικὴ ξένη] Sic e Vind. 54. et 126. scribendum duximus pro ἡ *Μαντινικὴ ξένη*, ut in libris editis legitur. Similiter Themist. Orat. xiii. p. 162. A. *μαντικὴν ξένην ὑμνεῖς*. Ast.

οἷόν τ' ἦν] Par. *οἷός τ' ἦν*. Mox ante *πολλῆς φλυαρίας* Par. omittit, nec Ficinus expressit. Ast.

III. 212. βίον γίγνεσθαι ἐκεῖσε βλέποντος ἀνθρώπου κἀκεῖνο[j] δὴ[k]
I. ii. 446. θεωμένου καὶ ξυνόντος αὐτῷ; ἢ οὐκ ἐνθυμεῖ,[l] ἔφη, ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται, ὁρῶντι ᾧ[m] ὁρατὸν τὸ καλόν, τίκτειν οὐκ εἴδωλα ἀρετῆς, ἅτε[n] οὐκ εἰδώλου ἐφαπτομένῳ,[o] ἀλλ'[p] ἀληθῆ,[q] ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ; τεκόντι δὲ ἀρετὴν ἀληθῆ καὶ θρεψαμένῳ ὑπάρχει[r] θεοφιλεῖ[s] γενέσθαι, καὶ εἴ πέρ τῳ ἄλλῳ[t] ἀνθρώπων,[u] ἀθανάτῳ κἀκείνῳ.[v]

§. 36. Ταῦτα δή, ὦ[w] Φαῖδρέ τε καὶ οἱ[x] ἄλλοι, ἔφη μὲν Διοτίμα, πέπεισμαι δ' ἐγώ· πεπεισμένος δὲ πειρῶμαι καὶ τοὺς ἄλλους πείθειν, ὅτι τούτου τοῦ κτήματος τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει συνεργὸν ἀμείνω Ἔρωτος[y] οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως λάβοι.[z] διὸ δὴ[a] ἔγωγέ φημι χρῆναι πάντα ἄνδρα τὸν Ἔρωτα τιμᾷν, καὶ αὐτὸς τιμῶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ διαφερόντως ἀσκῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις[b] παρακελεύομαι, καὶ νῦν τε[c] καὶ ἀεὶ ἐγκωμιάζω τὴν δύναμιν καὶ ἀνδρίαν[d] τοῦ Ἔρωτος καθ' ὅσον οἷός τ' εἰμί.

Τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὦ Φαῖδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἔρωτα νόμισον εἰρῆσθαι, εἰ δέ,[e] ὅ τι καὶ ὅπῃ[f] χαίρεις[g] ὀνομάζων,[h] τοῦτο ὀνόμαζε.[i]

ΥDKnp.—[i] δύναται Υ.—[j] κἀκεῖνο Γ: καὶ ἐκεῖνο *ς. addit ω 𝔄, ὦ Δ, ὃ (ω̂) F, ὃ *ς: id ego omisi.—[k] δὴ Kbn, δει (ι) 𝔄: δεῖ *ς.—[l] ἐνθυμεῖ w.—[m] ὡς K, ὃ n.—[n] οὔτε Γ.—[o] ἐφαπτομένου n.—[p] ἀλλ'...ἐφαπτομένῳ om Γ.—[q] ἀληθεῖ K.—[r] λιπαρ (χ), in mg posito λοιπὸν, F.—[s] θεοφιλεῖ E, θεοφιλῆ (ῆ) 𝔄ΔΓn.—[t] ἄλλων Eg.—[u] ἀνθρώπῳ w et pr r cum ς.—[v] κἀκείνῳ Γ.—[w] ὦ...ἐγώ] πέπεισμαι b.—[x] οἱ om g.—[y] ἀμείνω τοῦ ἔρωτος Kp.—[z] λάβοι ῥαδίως r.—[a] μὴ n.—[b] ἄλλοις om DK.—[c] τε om g.—[d] καὶ τὴν ἀνδρείαν (ὅτι) K, καὶ ἀνδρείαν 𝔄r.—[e] δὲ καὶ DKp.—[f] ὅπη καὶ ὅτι K, ὅπη καὶ n.—[g] χαίροις Ξ.—[h] τοῦτο ὀνομάζων K.—[i] ὠνύμαζε Fn.—j δὲ om r.—[h] ἀριστοφάνη 𝔄ΓΔΞKuw

ἐκεῖνο, ὃ δεῖ] Schleiermacher opinabatur ἐκεῖνο δή. Conjicimus: ᾧ δεῖ, int, θεᾶσθαι, ut paullo post: ὁρῶντι ᾧ ὁρατὸν τὸ καλὸν, oculis scilicet animi. Mox Reg. ὡς ὁρατόν. Dein ἀνθρώπων pro ἀνθρώπῳ e Vind. 54. 21. Par. rescripsimus. Ast.

§. 36. εἰ δὲ] Steph. 'Si mendo caret locus, dictum fuerit εἰ δὲ pro εἰ δὲ μή· sicut statim post, his verbis, ἐὰν μὲν, respondent illa, εἰ δὲ μή.' Recte. At vero mihi post δὲ nihil excidisse videtur: nam satis perspicuum est, verba ὅ, τι καὶ ὅπῃ χαίρεις ὀνομάζων obtinere locum particulæ μή. Fisch.

Loquentis vox atque vultus hanc ellipsin τοῦ μὴ facile innuere poterat, et occurrit similis locus Alcibiad. 1. §. 10. εἰ μὲν βούλει ἐρωτῶν· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ λόγῳ διέξελθε, citante Wolfio. Bip.

τοῦτο ὀνόμαζε] τοῦτο omittit Par. Ast.

§. 37. Εἰπόντος δὲ[j] ταῦτα τοῦ Σωκράτους τοὺς μὲν ἐπαινεῖν, τὸν δὲ Ἀριστοφάνη[k] λέγειν τι ἐπιχειρεῖν, ὅτι ἐμ- π. ii. 447.
νήσθη αὐτοῦ λέγων ὁ Σωκράτης περὶ τοῦ λόγου· καὶ ἐξαίφνης τὴν αὔλειον[l] θύραν κρουομένην[m] πολὺν ψόφον παρασχεῖν, ὡς κωμαστῶν καὶ αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν. τὸν οὖν Ἀγάθωνα, Παῖδες, φάναι, οὐ σκέψεσθε;[n] καὶ[o] ἐὰν μέν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε· εἰ δὲ μή, λέγετε[p] ὅτι[q] οὐ πίνομεν ἀλλὰ[r] ἀναπαυόμεθα ἤδη. Καὶ οὐ πολὺ ὕστερον Ἀλκιβιάδου τὴν φωνὴν ἀκούειν ἐν τῇ αὐλῇ σφόδρα μεθύοντος[s] καὶ μέγα[t] βοῶντος, ἐρωτῶντος[u] ὅπου Ἀγάθων καὶ κελεύοντος ἄγειν παρ' Ἀγάθωνα. ἄγειν οὖν αὐτὸν[v] παρὰ σφᾶς τήν τε αὐλητρίδα ὑπολαβοῦσαν καὶ ἄλλους τινὰς τῶν ἀκολούθων, καὶ ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας ἐστεφανωμένον αὐτὸν[w] κιττοῦ[x] τέ[y] τινι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων, καὶ ταινίας[z] ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς, καὶ εἰπεῖν Ἄνδρες, χαίρετε· μεθύοντα ἄνδρα πάνυ σφόδρα[a] δέξεσθε[b] συμπότην, ἢ ἀπίωμεν ἀναδήσαντες[c] μόνον Ἀγάθωνα, ἐφ' ὅ περ[d] ἤλθο-

𝔫𝔭 : ἀριστοφάνην *ς.—[l] αὔλιον 𝔄ΓΔΕFuw𝔫𝔰.—[m] κρουομένην 𝔄ΔDKw𝔭𝔯 et pr r, κρουμένην Υ : κροτουμένην *ς.—[n] ἐσκέψασθε Υ, σκέψαθαι 𝔫.—[o] : ναί Υ.—[p] λέγεται Δ.—[q] ὅτι om K.—[r] ἀλλ' w𝔫𝔭.—[s] μεθύσκοντος F.—[t] μεγάλα ΞΥ.—[u] βοῶντος καὶ ἐρωτῶντος Ξ𝔫ς.—[v] αὐτὸν om 𝔫.—[w] αὐτὸν om Γ.—[x] κιττῷ Υ.—[y] τε add ΓΔΞΥDFKruw𝔫𝔭𝔯.—[z] τενίας 𝔄, qui sic et posthac.—[a] σφόδρα om F.—[b] δέξεσθε

ε α
𝔄ΔΞΥ, δέξασθε 𝔰, δέξεσθαι w : δέξασθε *ς.—[c] ἀναδύσαντες Δ.—[d] ὧπερ 𝔄ΔDKw𝔭.—[e] ἤχθομεν Δ.—[f] γάρ om D.—[g] τι w.—[h] οἷς Δ.—[i] οὑτωσὶν D𝔫, οὑτωσὶ κεφαλὴν

§. 37. **αὔλειον**] Harpocratio, **Αὔλειος· ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας.** Fisch.

κρουομένην] Sic pro **κροτουμένην** scribendum e Vind. et Par. **Κρούειν** enim, *pulsare januam*, Atticis usurpatur. Vid. Aristid. t. ii. p. 524. Albert. ad Hesych. v. **Ἐξαράσαντες.** Bach. ad Xenoph. Symp. i. 11. Schneideri Epimetr. ad Xenoph. Mem. Socr. p. 291. Ceterum cf. Plutarch. Symp. vii. p. 710. C.—**ὡς** sequens est *utpote*, *scilicet*, v. Schäfer. ad Longi Pastor. p. 428. Mox vice **μέγα** Vind. 21. **μεγάλα.** Ast.

κωμαστῶν] Hesychius, **Κωμαστής· τρυφῶν μετ' ᾠδῆς.** Fisch.

κιττοῦ τέ τινι στεφάνῳ] Hoc pro **κιττοῦ τινὶ στεφάνῳ** rescripsi e codd. Vind. Ceterum cf. Lambin. ad Horat. t. ii. p. 112. D. Ast.

ταινίας] Hesychius, **Ταινίαι·—δεσμοὶ ἱεροί.** Timæus, **Ταινίας ἀναδούμενοι· ἔθος τοῖς νικήσασιν ἀναδοῦναι ταινίας.** Quæ quidem glossa Ruhnquenio videbatur ad hunc locum pertinere. Etymologus M. in v. **Ταινίας** respexit ad eundem locum, quum docere vult, **ταινίαν** dici **πᾶν στενὸν ὕφασμα ἢ λινοῦ ἢ ἐρίου.** Fisch.

δέξεσθε] Sic Vind. 21. Vulgo **δέξασθε.** Futurum **δέξεσθε** et per se accommodatius est respectu Alcibiadis jam ebrii et propter sequens **ἀπίωμεν**, quod interrogative positum est. Exempla conjunctivi ita adhibiti creberrima sunt. Vid. Hermann. ad Viger. p. 731. Ceterum de vinolentia Alcibiadis cf. Athen. xii. p. 534. Spanh. ad Julian. Orat. i. p. 124. Mox vice **ἐγὼ γάρ τοι**, Par. **ἐγώ τοι.** Ast.

ἀναδήσαντες] Timæus, **Ἀναδῆσαι· ταινίας ἐπιβαλεῖν.** Fisch.

μεν;[e] ἐγὼ γάρ[f] τοι,[g] φάναι, χθὲς μὲν οὐχ οἷός[h] τ' ἐγενόμην ἀφικέσθαι, νῦν δὲ ἥκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας, ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου καὶ καλλίστου κεφαλήν, ἐὰν εἴπω οὑτωσί,[i] ἀναδήσω, ἆρα καταγελάσεσθέ μου ὡς[j] μεθύοντος; ἐγὼ δέ, κἂν ὑμεῖς γελᾶτε,
III. 213. II. ii. 448. ὅμως εὖ οἶδ' ὅτι ἀληθῆ λέγω. ἀλλά μοι λέγετε αὐτόθεν, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσίω ἢ μή; συμπίεσθε ἢ οὔ; Πάντας οὖν ἀναθορυβῆσαι καὶ κελεύειν[k] εἰσιέναι καὶ κατακλίνεσθαι, καὶ τὸν Ἀγάθωνα καλεῖν αὐτόν. καὶ τὸν ἰέναι[l] ἀγόμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀναδήσοντα, ἐπίπροσθε[m] τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα οὐ κατιδεῖν τὸν Σωκράτη, ἀλλὰ καθίζεσθαι παρὰ τὸν Ἀγάθωνα ἐν μέσῳ Σωκράτους τε καὶ ἐκείνου· παραχωρῆσαι γὰρ τὸν Σωκράτη[n] ὡς ἐκεῖνον[o] καθίζειν. παρακαθεζόμενον δὲ αὐτὸν ἀσπάζεσθαί τε τὸν Ἀγάθωνα καὶ ἀναδεῖν. εἰπεῖν οὖν τὸν Ἀγάθωνα, Ὑπολύετε,[p] παῖδες, Ἀλκιβιάδην, ἵνα[q] ἐκ τρίτων κατακέηται. Πάνυ γε, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· ἀλλὰ τίς ἡμῖν ὅδε τρίτος[r] συμπότης; Καὶ ἅμα μεταστρεφόμενον

rx.—[j] ὡς om Γ.—[k] κελεύει 𝔄.—[l] εἰσιέναι Kp.—[m] ἐπίπροσθε ΓΔw : ἐπίπροσθεν *ς. —[n] σωκράτην Frx.—[o] ἐκείνω F.—[p] ὑποδύεται n.—[q] ἵν' p : ἵνα...ἀλκιβιάδην om D. —[r] ὅδε τρίτος συμπότης Υrx, ὅγε τρίτος συμπότης Ξ, ὧδε τρίτος συμπότης 𝔄DKp, ὧδε συμπ. τρίτος Δw, τρίτος ὧδε συμπ. n : τρίτος ὅδε συμπότης γρ Ξ cum *ς.—

ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ] Steph. 'Si liceat ista verba, ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, ita interpretari, *Ut ita dicam*, includenda fuerint parenthesi: sed malim perinde intelligere, ac si post ἀναδήσω essent collocata, hoc modo, κεφαλὴν ἀναδήσω. ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, ἆρα καταγ. vel potius ἐὰν δὲ εἴπω.' Mihi vero magis placebat prior ratio, quam Ficinus quoque secutus est in versione, *ut a meo capite sapientissimi pulcherrimique caput, si ita dicam, revincirem. An me, velut ebrium, deridebitis?* Fisch.

ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, ἆρα] Vulgo legitur: τὴν τ. σ. κ. κ. κεφαλὴν, ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, ἀναδήσω. ἆρα cet. Vind. 54. κεφαλὴν, ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, κεφαλὴν ἀναδήσω. Verba ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ vulgo explicantur, *ut ita dicam*. Sed primum, an pro οὑτωσὶ εἰπεῖν poni possit ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, *si ita dico*, admodum dubito; deinde sequentia εὖ οἶδ', ὅτι ἀληθῆ λέγω docent, vocem καταγελάσεσθε Alcibiadis non ebrietatem, sed orationem ipsius, utpote ebrii, modum ac verum migrantem respicere. Denique quam proclivis fuerit error in his verbis loco suo movendis, per se apparet. Nimirum verba ἐὰν οὑτωσὶ εἴπω, grammatice ad verba ἆρα καταγελάσεσθε pertinentia, si eorum sensum spectas, præcedentia τοῦ σοφωτάτου καὶ καλλίστου respiciunt. Ita fiebat, ut explicationis causa illis apposita, postea ipsam orationem post vocem καλλίστου vel κεφαλὴν invaderent. Ast.

ὑπολύετε] Steph. 'Extat et alia lectio, sed vitiosa, ὑπολούετε.' Scilicet in Bas. 2. est ὑπολούετε. Sed ὑπολύετε verum est. Ficinus, *Solvite calceos Alcibiadi.* Fisch.

ἐκ τρίτων] Vid. Heind. ad Gorg. §. 119. Ast.

τρίτος ὅδε] Par. ὧδε τρίτος. Sed ὅδε est *hîc*; v. Schäfer. Melet. Critic. p. 77. Ast.

αὐτὸν ὁρᾶν[s] τὸν Σωκράτη,[t] ἰδόντα δὲ ἀναπηδῆσαι καὶ εἰπεῖν Ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν;[u] Σωκράτης οὗτος[v] ἐλλοχῶν αὖ με[w] ἐνταῦθα κατέκεισο, ὥς περ εἰώθης[x] ἐξαίφνης ἀναφαίνεσθαι[y] ὅπου ἐγὼ ᾤμην ἥκιστά σε ἔσεσθαι. καὶ νῦν τί ἥκεις; καὶ τί αὖ[z] ἐνταῦθα κατεκλίνης;[a] ὡς οὐ παρὰ Ἀριστοφάνει[b] οὐδ'[c] εἴ τις ἄλλος γελοῖος ἔστι τε καὶ βούλεται· ἀλλὰ διεμηχανήσω ὅπως παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον κατακείσει. Καὶ τὸν Σωκράτη, Ὦ[d] Ἀγάθων, φάναι, ὅρα II. ii. 449.
εἴ μοι[e] ἐπαμυνεῖς,[f] ὡς ἐμοὶ ὁ[g] τούτου ἔρως τοῦ ἀνθρώπου οὐ φαῦλον πρᾶγμα γέγονεν. ἀπ' ἐκείνου γὰρ τοῦ χρόνου ἀφ' οὗ τούτου ἠράσθην, οὐκέτι ἔξεστί μοι οὔτε προσβλέψαι οὔτε διαλεχθῆναι καλῷ οὐδενί, ἢ οὑτοσὶ[h] ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν θαυμαστὰ[i] ἐργάζεται καὶ λοιδορεῖταί τε καὶ τὼ χεῖρε μόγις[j] ἀπέχεται.[k] ὅρα οὖν μή τι καὶ νῦν ἐργάσηται, ἀλλὰ διάλλαξον[l] ἡμᾶς, ἢ ἐὰν ἐπιχειρῇ βιάζεσθαι, ἐπάμυνε,[m] ὡς ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν τε[n] καὶ φιλεραστίαν[o] πάνυ ὀρρωδῶ. Ἀλλ' οὐκ ἔστι,[p] φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγή. ἀλλὰ τούτων μὲν[q] εἰσαῦθίς σε τιμωρήσομαι·[r] νῦν δέ μοι, Ἀγάθων, φάναι, μετάδος τῶν ταινιῶν, ἵνα ἀναδήσω[s] καὶ[t] τὴν[u] τούτου ταυτηνὶ τὴν θαυμαστὴν κεφαλήν, καὶ μή μοι μέμφηται ὅτι σὲ μὲν[v] ἀνέδησα, αὐτὸν

[s] ὁρᾶι 𝔄, ἰδεῖν Υ.—[t] σωκράτην Frr.—[u] τοῦτ' εἰπεῖν 𝔄ΔDKwp : om Υ.—[v] post οὗτος pone signum interrogationis.—[w] με αὖ r.—[x] εἰώθης Υ et pr Ξ : εἰώθεις *ϛ.—
η
[y] ἀναφέρεσθαι F.—[z] ἂν Γ.—[a] κατεκλίθης DFKp.—[b] ἀριστοφάνει w, ἀριστοφάνη Γ ȣn.—[c] οὐδὲ 𝔄ΔΥDwp : οὔτε *ϛ.—[d] ὦ add F.—[e] μοι καὶ n.—[f] ἐπαμύνης ΞΥ, ἐπαμύνοις ȣ : ἐπαμύνεις ϛ.—[g] οὐ w.—[h] οὑτοσί πως Γ.—[i] θαυμαστὰ 𝔄ΔΥDKwp et pr
λ
Ξ : θαυμάσια *ϛ.—[j] μόγις 6, μόλις Γ.—[k] ἐπέχεται Υ.—[l] διάλεξον E.—[m] ἐπάμυναι 𝔄ΔΥDKw.—[n] τε om Kp.—[o] παιδεραστίαν Υ.—[p] οὐκέτι Kp.—[q] μὲν om pr Ξ.—[r] τε τιμωρήσομαι ϛ, τετιμορήσομαι Γ.—[s] ἀναδησώμεθα 𝔄ΔΞΥDKwp.—[t] καὶ om ΔΥ

τουτὶ τί ἦν] Hæc verba in Vind. 21. desiderantur; Vind. 126. Par. et Schol. Ruhnk. exhibent *τοῦτ' εἰπεῖν*. *Εἰπεῖν* illud male repetitum germanum *ἦν* (quod Atticorum more loco præsentis positum est, v. Zeun. ad Viger. p. 214.) expulit. Mox pro *κατεκλίνης*, Par. *κατεκλίθης*. Ast.

οὗτος] Steph. 'Scribendum videtur *οὕτως*.' Vidit scilicet Stephanus, in versione Ficini, *sic etiam insidiatus mihi, o Socrates, consedisti?* At *οὗτος* verum est, quippe quod habeat vim pronominis *σύ·* ut §. 1. Ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; et §. 31. *οὗτος—τί ἐν νῷ ἔχεις;* Fisch.

ἐπαμύνεις] Steph. 'Rectius *ἐπαμυνεῖς* videtur.' Fisch. Etiam Ficinus vertit, *vide, si quo pacto mihi succurrere potes.* Ast.

θαυμάστα] E Par. scripsi pro eo, quod in libris editis legitur *θαυμάσια*. Illud crebrius apud Platonem invenitur. Vid. Heind. ad Theæt. p. 504. Ast.

δὲ νικῶντα ἐν λόγοις πάντας ἀνθρώπους, οὐ μόνον πρώην ὥς
περ σύ, ἀλλ' ἀεί, ἔπειτα οὐκ ἀνέδησα. Καὶ ἅμ'[w] αὐτὸν
λαβόντα τῶν ταινιῶν ἀναδεῖν τὸν Σωκράτη[x] καὶ κατακλί-
νεσθαι.[y] ἐπειδὴ δὲ κατεκλίνη, εἰπεῖν [§. 38.] Εἶεν δή,
ἄνδρες· δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν· οὐκ ἐπιτρεπτέον[z] ὑμῖν,[a]
II. ii. 450. ἀλλὰ ποτέον· ὡμολόγηται γὰρ ταῦθ'[b] ἡμῖν. ἄρχοντα
οὖν[cd] αἱροῦμαι[e] τῆς πόσεως,[f] ἕως ἂν ὑμεῖς ἱκανῶς πίητε,
ἐμαυτόν. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων, εἴ τι ἔστιν ἔκπωμα[g] μέ-
γα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκ-
III. 214. τῆρα ἐκεῖνον, ἰδόντα αὐτὸν πλέον[h] ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦν-
τα. τοῦτον ἐμπλησάμενον[i] πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν,[j] ἔπει-
τα τῷ[k] Σωκράτει[l] κελεύειν ἐγχεῖν καὶ ἅμα εἰπεῖν Πρὸς
μὲν Σωκράτη, ὦ ἄνδρες, τὸ σόφισμά μοι[m] οὐδέν· ὁπόσον
γὰρ ἂν κελεύῃ[n] τις, τοσοῦτον ἐκπιὼν[o] οὐδὲν[p] μᾶλλον μή
ποτε μεθυσθῇ.[q] Τὸν μὲν οὖν Σωκράτη ἐγχέαντος[r] τοῦ
παιδὸς πίνειν· τὸν δ' Ἐρυξίμαχον Πῶς οὖν,[s] φάναι, ὦ Ἀλ-
κιβιάδη, ποιοῦμεν; οὕτως οὔ τέ τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι

DKp.—[u] τὴν ante θαυμαστὴν om K et pr r.—[v] μὴ K.—[w] ἅμ' ΔΞΥDKιωp.—[x] σωκράτην r.—[y] κατεκλίθη DKp.—[z] ἐπιτρεπτέον ὑμῖν 𝔄ΔΥDKp, ἐπιτρεπτέον νῦν ὑμῖν r: ἐπιτρεπτέον οὖν ὑμῖν *ς.—[a] ἡμῖν EF.—[b] τοῦθ' n.—[c] οὖν om Υ.—[d] post οὖν cum 𝔄ΓΔΥDEFKrυωnprs omisi ὑμῖν: ἡμῖν Ξ.—[e] αἱροῦμεν DK.—[f] πόλεως Υ.—[g] ἔκπομα 𝔄Διω.—[h] πλέων p.—[i] ἐμπλησάμενος F.—[j] ἐμπιεῖν DFKp.—[k] τὸν K, om Υ et pr Ξ.—[l] σωκράτη ΥK.—[m] μου Υ.—[n] κελεύῃ 𝔄ΔΞΥ, κελεύοι DKp: κελεύσῃ *ς.—[o] ἐμπιὼν F.—[p] μηδὲν n.—[q] ἐκμεθυσθῇ F.—[r] ἐκχέαντος ΥDK.—[s] ἂν n.—

§. 38. *οὐκ ἐπιτρεπτέον*] Particulam *οὖν*, quam editi libri post *ἐπιτρεπτέον* exhibent, delevi Codd. Vind. 21. et 126. Par. necnon Ficini auctoritate adductus. Verba enim sic cohærent: *εἶεν δή, ἄνδρες, ποτέον ὑμῖν, δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν, ὃ οὐκ ἐπιτρεπτέον*. Ast.

ὑμῖν] Ald. Bas. 1. 2. *ἡμῖν*. At Ficin. *vobis*. Mox Ald. *ἡμῖν*. In Bas. 1. utrumque, et *ἡμῖν* et *ὑμῖν*, deest. Fisch.

ἄρχοντα οὖν] Editi libri præter Ald. (ubi legitur *ἡ αἱροῦμαι*) et Bas. 1. post *οὖν* legunt *ὑμῖν*, quod recte deest in Vind. 54. et 126. Par. Ast.

ψυκτῆρα] Timæus, *Ψυκτήρ· ποτήριον μέγα καὶ πλατύ, εἰς ψυχροποσίαν παρεσκευασμένον*. Hesychius: *Ψυκτήρ, ὃν ἡμεῖς ψυγέα* (v. Athen. xi. 15.) *καὶ εἶδος ποτηρίου*. Schol. Augustanus: *Ψυκτῆρα· σκεῦος ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Εὐριπίδης Τηλέφῳ*. Athenæus iv. 27. p. 180. *Παρὰ δὲ τῷ Πλάτωνι τούτων οὐδὲν ἔμμετρον· ἀλλὰ πίνουσι μὲν τοσοῦτον, ὥστε μηδὲ τοῖς ἰδίοις ποσὶν ἵστασθαι· ὅρα γὰρ* (*ἐπὶ κῶμον*) *Ἀλκιβιάδην ὡς ἀσχημονεῖ· οἱ δ' ἄλλοι τὸν ὀκτακότυλον ψυκτῆρα πίνουσι προφάσεως λαβόμενοι, ἐπείπερ αὐτοὺς προείλκυσεν Ἀλκιβιάδης*. Mœris: *Ψυκτῆρα, Πλάτων ἐν Συμποσίῳ. ἔστι δὲ ὁ ψυκτὴρ σκεῦος, ἐν ᾧ διανίζουσι τὰ ποτήρια, μεστὸν ὕδατος ψυχροῦ, ἢ ὃ λέγομεν ἡμεῖς πρόχυμα*. Fisch.

τοῦτον ἐμπ.] Athen. xi. 15. p. 502. legit *τοῦτον μὲν οὖν ἐμπλησ*. Fisch. Cf. Gell. Noct. Attic. xv. 2. Macrob. Saturn. ii. 8. Ruhnk. ad Tim. p. 278. Ast.

πῶς] Bas. 2. *πᾶς*. vitiose. Mox Ald. *ποιόμεθα*. Bas. 1. 2. *πιόμεθα*. Ficinus, *sed quasi sitientes ingurgitamus*. Fisch.

πῶς—ποιοῦμεν] Vind. 126. *πῶς—ποιοῦμεν οὕτως*; De verbis *ἐπὶ τῇ κύλικι λέγειν* v. Casaubon. ad Athen. i. 3. p. 8. Hemsterh. ad Lucian. Tim. c. 55. Ast.

οὔτ' ἐπᾴδομεν,[t] ἀλλ' ἀτεχνῶς ὥς περ οἱ διψῶντες πιόμεθα;[u] Τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην[v] εἰπεῖν Ὦ Ἐρυξίμαχε, βέλτιστε[w] βελτίστου πατρὸς καὶ[x] σωφρονεστάτου, χαῖρε. Καὶ γὰρ σύ, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον· ἀλλὰ τί ποιῶμεν; Ὅ τι ἂν[y] σὺ κελεύῃς. δεῖ γάρ σοι πείθεσθαι·

ἰητρὸς[z] γὰρ[a] ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ἐπίταττε[b] οὖν[c] ὅ τι βούλει. Ἄκουσον δή, εἰπεῖν τὸν Ἐρυξίμαχον. ἡμῖν πρὶν σὲ εἰσελθεῖν[d] ἔδοξε χρῆναι ἐπὶ δεξιὰ ἕκαστον ἐν μέρει λόγον περὶ Ἔρωτος εἰπεῖν ὡς δύναιτο κάλ- H. ii. 451.
λιστον, καὶ ἐγκωμιάσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ἡμεῖς εἰρήκαμεν· σὺ δ' ἐπειδὴ οὐκ εἴρηκας καὶ ἐκπέπωκας,[e] δίκαιος εἶ[f] εἰπεῖν, εἰπὼν[g] δ' ἐπιτάξαι Σωκράτει[h] ὅ τι ἂν βούλῃ, καὶ τοῦτον τῷ ἐπὶ δεξιὰ[i] καὶ οὕτω τοὺς ἄλλους. Ἀλλά, φάναι, ὦ Ἐρυξίμαχε, τὸν Ἀλκιβιάδην, καλῶς μὲν λέγεις, μεθύοντα δὲ ἄνδρα[j] παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν μὴ οὐκ[k] ἐξ ἴσου ᾖ. καὶ ἅμα, ὦ μακάριε, πείθει[l]

[t] οὔτ' ἐπάδομεν ϪΔΞΥDKuϸ, οὔτε ἄδομεν rϪ : οὔ τέ τι ᾄδομεν *s.—[u] πιώμεθα n.—[v] ἀλκιβιάδη EKrϪs.—[w] βέλτιστε om EFs.—[x] καὶ τοῦ rϪ.—[y] δ' ἂν ΓΕFuns.—[z] ἰητρὸς ΓΕFunϸs, ἰατρὸς (η) w : ἰατρὸς *s.—[a] μὲν n, γὰρ ἄριστος Ξ.—[b] ἐπίσταται n.—[c] οὖν om Υ et pr Ξ.—[d] ἐλθεῖν ΞKn.—[e] ἐκπέπωκας ϪΓΞKruwnϸr, ἐκπέπτωκας (ἐκ πω) ΔΥDF, ἐμπέπτωκας s, μπέπτωκας E : ἐμπέπωκας *s.—[f] εἶ om EFs, post εἰπεῖν ponit Γ.—[g] εἰπὼν om Υ.—[h] σωκράτα Υ, σωκράτη F.—[i] ἐπὶ δεξιὰ us, ἐπιδέξιὰ w, ἐπιδεξια Δ, ἐπιδέξια Krϸr : ἐπὶ δεξιᾷ *s.—[j] ἄνδρα om pr Ξ.—[k] οὐκ om Γ.—[l] πεί-

ιατρὸς] ἰατρὸς legitur etiam in exemplo Homeri Il. Florentino Λ. 514. reliqui libri habent ἰητρός. Fisch.

εἰσελθεῖν] Par. ἐλθεῖν. Mox ἐπὶ δέξια scripsi pro ἐπιδέξια. Ast.

ἐμπέπωκας] Legitur etiam ἐκπέπωκας. In præced. edit. male ἐμπέπτωκας. Steph.

ἐκπέπωκας] Hæc est scriptura Codd. Vind. 21. 54. Par. et Bas. 2. Vitiose Ald. et Bas. 1. legunt ἐμπέπτωκας, unde Stephanus fecit ἐμπέπωκας. Unice vera videtur scriptura ἐκπέπωκας : supra enim erat : πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν ; quanquam per se non damnaverim Stephani ἐμπέπωκας ; ἐμπίνειν est enim i. q. πίνειν, v. Obs. Misc. vol. vi. p. 275. Xenoph. Cyrop. vii. 1. 1. Ast.

ἐπὶ δεξιᾷ] Vind. 54. et 120. ἐπιδέξια. Cf. Bast. p. 158. Ast.

παρὰ νηφόντων] For. παρὰ νήφοντας λόγους, vel παρὰ τοὺς νηφόντων λόγους. Steph.

Wolfius μεθύοντα ἄνδρα positum esse censet pro λόγους μεθύοντος ἀνδρός. Bastius λόγον inseri volebat. Imo νηφόντων λόγους positum est pro νήφοντας, et μεθύοντα ἄνδρα παραβάλλειν παρὰ νήφοντας est, *ebrium virum cum sobriis componere, ut in dicendi certamen descendat*. Quocirca recte habet præpositio παρὰ ; πρὸς νήφοντας enim esset cum sobriis comparare. Παρὰ νηφόντων λόγους vero pro παρὰ νήφοντας ἐν λόγοις s. ἐν τῷ λέγειν poni, neminem offendet, quum satis obvia sint hujus dicendi generis exempla. Unum laudasse satis erit e Phædro p. 279. A. δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, ubi similiter Λυσίου λόγοι, positi sunt pro ipso Lysia, artis oratoriæ significatione adjuncta. Ast.

τί[m] σε Σωκράτης ὢν ἄρτι εἶπεν; ἢ οἶσθα ὅτι[n] τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; οὗτος γάρ, ἐάν τινα ἐγὼ ἐπαινέσω τούτου[o] παρόντος ἢ θεὸν ἢ ἄνθρωπον ἄλλον[p] ἢ τοῦτον, οὐκ ἀφέξεταί μου τὼ χεῖρε.[q] Οὐκ εὐφημήσεις; φάναι τὸν Σωκράτη. Μὰ τὸν Ποσειδῶ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, μηδὲν λέγε πρὸς ταῦτα, ὡς[r] ἐγὼ οὐδ' ἂν ἕνα ἄλλον[s] ἐπαινέσαιμι σοῦ παρόντος. Ἀλλ' οὕτω ποίει, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, εἰ βούλει· Σωκράτη ἐπαίνεσον. Πῶς λέγεις;[t] εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· δοκεῖ χρῆναι, ὦ Ἐρυξίμαχε; ἐπιθῶμαι τῷ ἀνδρὶ[u] καὶ τιμωρήσωμαι[v] ὑμῶν ἐναντίον; Οὗτος,[w] φάναι τὸν Σωκράτη,[x] τί ἐν νῷ ἔχεις; ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσει;[y] ἢ τί ποιήσεις; Τἀληθῆ ἐρῶ. ἀλλ' ὅρα εἰ παρίης.[z] Ἀλλὰ μέντοι, φάναι, τά γε[a] ἀληθῆ παρίημι
II. ii. 452. καὶ κελεύω λέγειν. Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην. καὶ μέντοι οὑτωσὶ ποίησον. ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ, ἂν[b] βούλῃ, καὶ εἰπὲ ὅτι τοῦτο ψεύδο-
III. 215. μαι·[c] ἑκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι. ἐὰν μέντοι ἀναμιμνησκόμενος ἄλλο ἄλλοθεν λέγω, μηδὲν θαυμάσῃς· οὐ γάρ τι[d] ῥᾴδιον τὴν σὴν ἀτοπίαν ὧδ' ἔχοντι εὐπόρως[e] καὶ ἐφεξῆς καταριθμῆσαι.

§. 39. Σωκράτη[f] δ' ἐγὼ ἐπαινεῖν, ὦ ἄνδρες, οὕτως ἐπιχειρήσω, δι' εἰκόνων. οὗτος μὲν οὖν[g] ἴσως[h] οἰήσεται ἐπὶ τὰ γελοιότερα, ἔσται δ' ἡ εἰκὼν τοῦ ἀληθοῦς ἕνεκα, οὐ τοῦ γελοίου. Φημὶ γὰρ δὴ ὁμοιότατον αὐτὸν[i] εἶναι τοῖς Σειληνοῖς[j] τούτοις[k] τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις[l] καθημένοις, οὕς τινας ἐργάζονται οἱ δημιουργοὶ σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας, οἳ

θειν Υ.—[m] τε rΥ.—[n] ὅτι om Υ.—[o] τούτου] τοῦ n.—[p] ἄλλον om F.—[q] τὸ χαῖρε u.—[r] ὡς om F.—[s] οὐδένα ἄλλον DKp, οὐδ' ἂν ἄλλον ἕνα Γ.—[t] λέγειν Υ.—[u] τἀνδρὶ r.—[v] τιμωρήσομαι ΥDEFrnpΥS.—[w] οὕτως DKu, οὕτω p.—[x] σωκράτην w.—[y] libri ἐπαινέσεις.—[z] παρίηις 𝔄.—[a] τε ΓΚ.—[b] ἐὰν p.—[c] ψεύδομαι w.—[d] τοι Dp.—[e] εὐπόρους E.—[f] σωκράτης Υ.—[g] οὖν om ΓF.—[h] ἴσως om rΥ.—[i] αὐτὸν ὁμοιότατον Ξ.—[j] σιληνοῖς 𝔄ΓΔΞΥEruwnS, σιλληνοῖς F.—[k] τούτοις om Ξ.—[l] ἑρμογλυφίοις ErunΥ.—[m] δίχαδε

τιμωρήσωμαι] Ald. Bas. 1. 2. τιμωρήσομαι. Fisch.

ἑκὼν γὰρ εἶναι] Bas. 2. ἑκὼν μὲν εἶναι. Ast.

ῥᾴδιον κ. τ. λ.] Bas. 2. ῥᾴδιον ἐμοὶ ὧδ' ἔχοντι τὴν σὴν ἀτοπίαν. At ἐμοὶ admodum vereor ne irrepserit e margine, ut glossema. Certe verba ὧδ' ἔχοντι idem valent, quod ἐμοί. Fisch.

§. 39. οἰήσεται] Vind. 126. ἡγήσεται. Ast.

Σειληνοῖς] Schol. Augustanus: σιληνοῖς· διονύσου χορευταῖς, παρὰ τὸ σιλαίνειν, ὅ ἐστι σκώπτειν. Fisch.

τοῖς Σειληνοῖς] Vid. Xenoph. Symp. iv. 19. v. 6. ubi cf. Interpp. Ast.

διχάδε[m] διοιχθέντες[n] φαίνονται ἔνδοθεν[o] ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. καὶ φημὶ αὖ[p] ἐοικέναι αὐτὸν τῷ Σατύρῳ τῷ Μαρσύᾳ. ὅτι μὲν οὖν[q] τό γε εἶδος ὅμοιος εἶ τούτοις, ὦ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς δή που ἀμφισβητήσεις·[r] ὡς δὲ καὶ τἆλλα ἔοικας, μετὰ τοῦτο ἄκουε. ὑβριστὴς εἶ· ἢ οὔ; ἐὰν γὰρ μὴ ὁμολογῇς, μάρτυρας παρέξομαι.[s] ἀλλ' οὐκ αὐλητής;[t] πολύ γε θαυμασιώτερος[u] ἐκείνου· ὁ μέν γε[v] δι' ὀργάνων ἐκήλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει, καὶ ἔτι νυνὶ ὃς ἂν τὰ ἐκείνου αὐλῇ. ἃ γὰρ Ὄλυμπος II. ii. 453.
ηὔλει, Μαρσύου λέγω τούτου διδάξαντος. τὰ οὖν[w] ἐκείνου ἐάν τε ἀγαθὸς αὐλητὴς αὐλῇ[x] ἐάν τε φαύλη αὐλητρίς, μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ καὶ δηλοῖ τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν[y] δεομένους διὰ τὸ θεῖα εἶναι. σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις, ὅτι ἄνευ ὀργάνων[z] ψιλοῖς λόγοις ταὐτὸν[a] τοῦτο[b] ποιεῖς. ἡμεῖς γοῦν ὅταν μέν του ἄλλου ἀκούωμεν λέγοντος καὶ πάνυ ἀγαθοῦ ῥήτορος ἄλλους λόγους, οὐδὲν μέλει ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδενί· ἐπειδὰν δὲ σοῦ τις[c] ἀκούῃ ἢ τῶν σῶν λόγων, ἄλλου λέγοντος, κἂν πάνυ φαῦλος ᾖ ὁ λέγων, ἐάν τε γυνὴ ἀκούῃ ἐάν τε ἀνὴρ ἐάν τε μειράκιον, ἐκπεπληγμένοι ἐσμὲν καὶ κατεχόμεθα.[d] ἔγωγ' οὖν,[e] ὦ ἄν-

K, διχάμε et corr δίχα μὲν F.—[n] ἀνοιχθέντες F.—[o] ἔνδον Kp.—[p] ἂν r.—[q] οὖν om F.—[r] ἀμφισβητήσεις K et corr p : ἀμφισβητήσαις *ς.—[s] παρέξομαι μάρτυρας Γ.—[t] post αὐλητής interpunxi cum ꞰΓΔΞΥF.—[u] θαυμασιώτερον п.—[v] τε w.—[w] γοῦν rt, om п.—[x] αὐλεῖ u.—[y] μελετῶν Υ.—[z] ὀργάνου п.—[a] ταὐτὸ DKпp.—[b] τοῦτον Υ.—[c] τις om t et pr r.—[d] καταδεχόμεθα F.—[e] ἐγὼ γοῦν rut : quod reponendum.

διχάδε] Steph. 'Fortasse δίχα scriptum fuit, et δὲ fuit alius participii principium, quam ejus, quod hic legitur.' Non assentior : nam διχάδε est *in duas partes*, et διοιχθέντες idem est quod ἀνοιχθέντες, ut legit Stephanus in Thesauro L. Gr. v. διχάδε. Ficinus vertit, *Qui si bifariam dividantur*. Plato ipse infra §. 37. *οἱ λόγοι αὐτοῦ ὁμοιότατοί εἰσι τοῖς Σειληνοῖς τοῖς διοιγομένοις — διοιγομένους δὲ ἰδὼν ἄν τις.* Fisch.

διχάδε respicit δικλίδας, cujus duo sunt ostia (v. Salmas. in Plin. p. 651. B. C.) Et vide omnino de hoc loco, quem interpretes, etiam recentissimus, non bene ceperunt, Böttiger. Mus. Attic. t. i. pt. ii. p. 355. Creuzer. Stud. pt. ii. p. 271. Ast.

αὐλητὴς] Steph. 'Potest etiam poni interrogationis nota post *αὐλητὴς*, non post *ἐκείνου*, hoc modo, *ἀλλ' οὐκ αὐλητής; πολύ γε θαυμασιώτερος ἐκείνου*.' recte. Atque sic jam Ficinus locum interpretatus est, *Annon tibicen? Et tibicen quidem Marsya longe præstantior.* Fisch.

Cum Stephano consentiunt Wolf. et Vind. 54. 21. et Bas. 1. sic etiam Schleiermacher vertit. Nos, ut in Bas. 2. comma posuimus ; *γέ* est *idque, et quidem*. Ast.

τά γ' οὖν] Sic Vind. 54. Vulgo *τὰ οὖν*. Ast.

μέλει] Ald. Bas. 1. 2. *μέλλει*· quæ est solennis horum verborum permutatio. Mox Bas. 1. 2. *δόξειεν*. male. Fisch.

δρες, εἰ μὴ ἔμελλον κομιδῇ δόξειν μεθύειν, εἶπον ὀμόσας ἂν ὑμῖν οἷα δὴ πέπονθα αὐτὸς ὑπὸ τῶν τούτου[f] λόγων καὶ πάσχω[g] ἔτι καὶ νυνί.[h] ὅταν γὰρ ἀκούω,[i] πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα[j] ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν[k] τούτου. ὁρῶ δὲ καὶ ἄλλους παμπόλλους τὰ αὐτὰ[l] πάσχοντας. Περικλέους δὲ ἀκούων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ῥητόρων εὖ μὲν ἡγούμην λέγειν, τοιοῦ-
II. ii. 454. τον δ' οὐδὲν ἔπασχον, οὐδὲ τεθορύβητό[m] μου ἡ ψυχὴ οὐδ' ἠγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου. ἀλλ' ὑπὸ τουτουῒ
III. 216. τοῦ Μαρσύου πολλάκις δὴ οὕτω διετέθην,[n] ὥς τέ μοι δόξαι μὴ βιωτὸν εἶναι ἔχοντι ὡς ἔχω. καὶ ταῦτα, ὦ[o] Σώκρατες, οὐκ ἐρεῖς ὡς οὐκ ἀληθῆ. καὶ ἔτι γε νῦν[p] ξύνοιδ'[q] ἐμαυτῷ[r] ὅτι[s] εἰ[t] ἐθέλοιμι[u] παρέχειν τὰ ὦτα, οὐκ ἂν καρτερήσαιμι, ἀλλὰ ταὐτὰ[v] ἂν πάσχοιμι. ἀναγκάζει γάρ με ὁμολογεῖν ὅτι πολλοῦ[w] ἐνδεὴς ὢν αὐτὸς ἔτι[x] ἐμαυτοῦ μὲν ἀμελῶ, τὰ δ' Ἀθηναίων πράττω. βίᾳ οὖν ὥσπερ ἀπὸ τῶν Σειρήνων ἐπισχόμενος[y] τὰ ὦτα οἴχομαι φεύγων, ἵνα μὴ αὐτοῦ καθήμενος παρὰ τούτῳ καταγηράσω. πέπονθα δὲ πρὸς τοῦτον μόνον[z] ἀνθρώπων,[a] ὃ[b] οὐκ ἄν τις οἴοιτο ἐν ἐμοὶ ἐνεῖναι,[c] τὸ

—[f] αὐτοῦ Γ.—[g] πάσχων 𝔫 et pr Γ.—[h] νυνί 𝔄ΔΞΥDK𝔴𝔭 : νῦν *ς.—[i] παρακούω 𝔫.—[j] δάκρυον DKr𝔭.—[k] τῶν ante τούτου om 𝔄ΔΥ𝔴.—[l] ταυτὸ K, ταυτὰ 𝔭.—[m] τεθορύβητό ΓEFr𝔲𝔫𝔯𝔰 : ἐτεθορύβητό *ς.—[n] διετέθη Υ.—[o] ὦ om 𝔄ΔΞΥDK𝔴𝔭.—[p] μὴν F, om r.—[q] ξύνοιδ' ΔΞΥDK𝔴𝔭.—[r] ἐμαυτὸν 𝔯.—[s] ὅτι om r.—[t] εἰ om 𝔫.—[u] ἐθέλει μοι Υ.—[v] ταῦτα 𝔄ΔΞDK.—[w] πολλοὺς 𝔫.—[x] τι 𝔄Δ, om Υ.—[y] ἐπισπώμενος r𝔯.—[z] τοῦτο μόνος K𝔭.—[a] ἄνθρωπον Δ.—[b] ὃν Δ.—[c] εἶναι ΞΥ𝔫.—[d] μὲν DK𝔭.—[e] αὐτὸς

ἥ τε καρδία πηδᾷ] Cf. Plutarch. de prof. in virt. sent. p. 290. t. i. ed. Wyttenb. Lips. Ast.

ταυτὰ] Ald. Bas. 1. 2. *ταῦτα*. male. Etiam Ficinus vertit, *sed eadem illa mihi evenirent*. Fisch.

ἀναγκάζει] Vid. Alcibiad. i. p. 259. B. Apolog. p. 142. ed. Fisch. Ast.

βίᾳ] Abreschius Lect. Aristænet. p. 147. pro *βίᾳ*, e quo nullus elici sensus posset, reponi jubebat *βύων*, hoc modo, *βύων οὖν, ὥσπερ—τὰ ὦτα, οἴχομαι φεύγων*· credebatque, sumtam esse ex hoc loco Platonis glossam apud Hesychium hanc, *βύων τὰ ὦτα· ἐπιφράττων*. Non assentior. Nam primo ex altera lectione sensus commodissimus nascitur: nam *βίᾳ* cohæret cum verbis *οἴχομαι φεύγων*, et simpliciter dictum est pro *βίᾳ μου*, ut sit *invitus fugio ejus consuetudinem*: deinde accusativus *τὰ ὦτα* cohæret cum participio *ἐπισχόμενος*, ut glossa *βύων τὰ ὦτα* nullo modo possit ex hoc loco sumta esse: denique si Plato *βύων* scripsisset, dixisset haud dubie, *βύων οὖν τὰ ὦτα, ὥσπερ ἀπὸ Σειρήνων, οἴχ. φ.* neque eandem sententiam bis expressisset diversis verbis, contra leges elegantiæ orationis. Quis enim ferat ita loquentem, *Obstruens aures, tanquam ab Sirenum cantu cohibens aures, fugio virum.* Etiam Ficinus legit *βίᾳ*. vertit enim, *vi ergo, quasi adversus Sirenas obturans aures, hunc fugio atque vito.* Cæterum de re ipsa, ad quam respexit Alcibiades, v. Homerus Od. M. 47. Fisch.

Accedit, quod *βύειν τὰ ὦτα* recentiorum sophistarum est, ut Valckenar (Animad. Crit. in loca quædam N. T. p. 396.) observavit. Ast.

αἰσχύνεσθαι ὁντινοῦν. ἐγὼ δὲ τοῦτον μόνον αἰσχύνομαι. ξύνοιδα γὰρ[d] ἐμαυτῷ ἀντιλέγειν μὲν οὐ δυναμένῳ ὡς οὐ δεῖ ποιεῖν ἃ οὗτος[e] κελεύει,[f] ἐπειδὰν δὲ ἀπέλθω, ἡττημένῳ[g] τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ[h] τῶν πολλῶν. δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω, καὶ ὅταν[i] ἴδω, αἰσχύνομαι τὰ ὡμολογημένα. καὶ πολλάκις μὲν ἡδέως ἂν ἴδοιμι αὐτὸν μὴ ὄντα ἐν ἀνθρώποις· εἰ δ' αὖ τοῦτο γένοιτο,[j] εὖ οἶδα[k] ὅτι πολὺ μεῖζον ἂν ἀχθοίμην, ὥστε[l] οὐκ ἔχω ὅ τι χρήσωμαι[m] τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ. II. ii. 455.
Καὶ ὑπὸ μὲν δὴ τῶν αὐλημάτων καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιαῦτα πεπόνθασιν ὑπὸ τοῦδε τοῦ[n] Σατύρου· [§. 40.] ἄλλα[o] δ' ἐμοῦ[p] ἀκούσατε ὡς ὅμοιός τ' ἐστὶν οἷς[q] ἐγὼ εἴκασα αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν ὡς θαυμασίαν ἔχει. εὖ γὰρ ἴστε ὅτι οὐδεὶς ὑμῶν τοῦτον[r] γιγνώσκει· ἀλλὰ ἐγὼ δηλώσω, ἐπεί περ ἠρξάμην. ὁρᾶτε[s] γὰρ[t] ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστὶ καὶ ἐκπέπληκται, καὶ αὖ[u] ἀγνοεῖ πάντα καὶ οὐδὲν οἶδεν, ὡς τὸ σχῆμα

os
𝔯𝔵.—[f] κελεύεις Υ.—[g] ἡττημένω Eϐ.—[h] ἀπὸ 𝔯𝔵.—[i] καὶ ὅταν...ὡμολογημενα om 𝔭.—[j] γένηται K𝔭.—[k] οἶδ' 𝔯𝔵.—[l] ὥστ' 𝔫.—[m] libri χρήσομαι.—[n] τούτου F.—[o] ἄλλα ΓΔΞΥDK𝔯𝔭𝔵 : ἀλλὰ *ϛ.—[p] δέ μου ΓΔΞΥDK𝔯𝔴𝔭𝔵, δὲ ἐμοῦ 𝔄𝔲𝔫 : δὴ ἐμοῦ *ϛ.—[q] οἷος E𝔲𝔫ϛ.—[r] τοῦτο E et pr F.—[s] hinc 𝔡 ad 101, 2. Σωκράτης.—[t] γὰρ om 𝔡.—

§. 40. *οἷς*] Steph. 'Vel *οἷον* scribendum, vel *οἷς*· sic enim quidam vet.' Nimirum Bas. 2. *οἷς*· Ficin. *ut similis sit his, quibus ego similem esse dicebam.* Fisch. Vind. quoque omnes *οἷς*. Ast.

οὐδὲν οἶδεν] Steph. 'Malim *οὐδὲ οἶδεν*, *ne hoc quidem novit*. Male autem *οὐ* pro *ὂν* in præcedentibus editionibus ante *σειληνῶδες*.' Recte. Ficinus tamen jam legit *ὂν*, qui locum ita interpretatus est, *Figura profecto hæc Silenis est persimilis.* Fisch.

ὡς τὸ σχῆμα] Miris modis interpretes vexavit hic locus. Stephanus pro *οὐ*, quod Codd. Vind. et libri editi omnes exhibent, scripsit *ὂν*, præterea pro *οὐδὲν οἶδεν* legi volebat *οὐδὲ οἶδεν*, *ὡς* cet.: *ne hoc quidem scit, qualis ipsius figura sit* cet. Fischerus censet *οὐδὲν* esse *non*. Wolfius *ὡς* pro comparationis particula habet, eumque sequitur Schleiermacherus, qui verba sic scribenda censet: *ὁρᾶτε γὰρ, ὅτι—ἐκπέπληκται, καὶ αὖ—αὐτοῦ, τοῦτο οὐ σειληνῶδες; σφόδρα γε.* Sed, ut cetera omittam, *τοῦτο* admodum offendit non de Socratis forma, sed de iis, quæ de ipso supra exposita sunt, adhibitum (*τοῦτο* enim respiceret *τὸ ἐρωτικῶς διακεῖσθαι, τὸ πάντα ἀγνοεῖν*), quum alterum *τοῦτο* in verbis *ταῦτα γὰρ οὗτος—περιβέβληται*, quod priori respondere debet, Socratis formam significet. Bastius, omisso *οὐδὲν οἶδεν*, legi vult: *καὶ αὖ ἀγνοεῖ πάντη, ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὂν σειληνῶδες σφόδρα γε.* Quam correctionem aliquanto violentiorem esse, quislibet intelliget; et quid sibi tunc vult participium *ὂν*, abundanter sic positum? Creuzer. (Stud. pt. ii. p. 231. et 290.) verba *ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο* intelligit, *quemadmodum hæc ipsius forma prorsus Silenis similis est*; h. e. ut ipsius forma, Silenis simillima, significat et ostendit. Nisi fallor, simplicissima ac verissima est hæc ratio: *Scilicet* (*ὡς*, *nam, etenim*, ut innumeris locis adhibetur) *hæc ipsius forma nonne Silenis simillima?* Utrumque enim, tam ad amorem proclivitatem, quam inscitiam ac stupiditatem quandam Socratis forma, qualis a Platone et Xenophonte describitur, prodebat. Igitur *τὸ σχῆμα αὐτοῦ* quum

αὐτοῦ.[u] τοῦτο οὐ[v] σειληνῶδες;[w] σφόδρα γε. τοῦτο γὰρ οὗτος[x] ἔξωθεν περιβέβληται, ὥσπερ ὁ ἐγλυμμένος[y] Σειληνός·[z] ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης οἴεσθε γέμει,[a] ὦ ἄνδρες συμπόται, σωφροσύνης; ἴστε ὅτι οὔτ᾽ εἴ τις καλός ἐστι μέλει αὐτῷ οὐδέν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον ὅσον οὐδ᾽ ἂν εἷς[b] οἰηθείη, οὔτ᾽ εἴ τις πλούσιος, οὔτ᾽ εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων. ἡγεῖται δὲ πάντα ταῦτα[c] τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια καὶ ἡμᾶς[d] οὐδὲν εἶναι,[e] εἰρωνευόμενος δὲ καὶ παίζων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. σπουδάσαντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος οὐκ οἶδα εἴ τις ἑώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. ἀλλ᾽ ἐγὼ ἤδη ποτ᾽ εἶ-
II. ii. 456. δον, καί ἐμοὶ[f] ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι καὶ πάγ-

[u] αὖ om ΓΕFruᵇnrs.—[v] ἂν ς.—[w] σιληνῶδες ℨΓΔΞΥΕF et plerique.—[x] οὕτως ꞩ.—[y] ἐγλυμμένος Δw, ἐγγεγλυμμένος ΓΥDKᵢ ipr: γεγλυμμένος *ς.—[z] σιληνός ΓΔΞΥΕ Fᵇnr.—[a] γέμοι n.—[b] οὐδεὶς ἂν K.—[c] ταῦτα om Γ.—[d] ὑμᾶς DKrpꞩ.—[e] εἶναι λέγω ὑμῖν ℨΓΔΕFruwᵇnrꞩ, εἶναι λέγων ὑμῖν DKp.—[f] ἐμοὶ ΔΥDKw: μοι *ς.—[g] ἐν βρα-

τὸ ἐρωτικῶς διακεῖσθαι, tum τὸ πάντα ἀγνοεῖν et οὐδὲν εἰδέναι respicit. In hoc vero non solum omnino Silenis similis erat, sed singillatim quoque Silenis illis sculptis, ut qui exteriore quidem specie nihil esse viderentur, aperti vero pulcherrima deorum simulacra manifestarent. Significatur vero Socratis τὸ σιμὸν, quod, Satyrorum ac Silenorum proprium (v. Winkelman. in Mon. inedit. t. i. p. 44.) libidinis et protervitatis erat indicium. Cf. Aristot. Physiogn. 6. Xenoph. Sympos. iv. 19. v. 6. ubi cf. interpp. Platon. Theæt. p. 143. E. Socratis vultum etiam stupiditatis cujusdam speciem habuisse, satis constat. Cf. Cicer. Tuscul. Quæst. iv. 37. de fato 5. Alexand. Aphrod. de fato 6. Rittershus. Comm. in Salvian. p. 307. Ast.

ὁ γεγλυμμένος] Codd. Vind. et Par. ὁ ἐγγεγλυμμένος. In sequentibus οἴεσθε orationis animandæ causa interpositum est. Sic Lucian. Necyom. §. 14. p. 200. t. i. ed. Schm. Œcon. apud Euseb. Præp. Ev. v. p. 214. A. Ast.

ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι] Heusdius Specim. Crit. p. 17. pro ἡμᾶς conjiciebat τιμὰς, quod miror Wyttenbachium in Biblioth. Critic. v. iii. p. iii. p. 68. probasse. Primum enim τιμὰς, præsertim quum præcedat: εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων cet. et τιμὰς jam verba πάντα ταῦτα τὰ κτήματα contineant, admodum friget; deinde ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι prorsus genuinum est. Plane enim sic Socrates apud Aristoph. Nub. 223. τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε; ubi bene Scholiastes addit: ἐλέγετο δὲ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σιληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ, οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σιληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σιληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὦ τάλας ἐφήμερε νήπιε, βάζεις μοι χρήματα διακομπέων. Cf. Pindari Fragm. clii. v. iii. p. 149. ed. Heyn. Platonem enim respexisse Pindarum, bene jam observavit Creuzer. Stud. t. ii. p. 291. Ceterum pro ἡμᾶς Par. ὑμᾶς legit, quod nihili est. Vind. 54. et Bas. 2. post οὐδὲν εἶναι addunt λέγω ὑμῖν, ut Ficinus, *vobis assero*; Cod. Vind. 126. λέγων ὑμῖν. Ni fallor, illud λέγων et λέγω e glossemate profectum est, verbis ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι adscripto, quod ipsam orationem postea invasit. Ast.

ἀνοιχθέντος] Similis imago in Scol. v. Anthol. Gr. t. i. p. 88. Hinc ψυχὴ ἀναπεπταμένη (*animus apertus*, Cicer. ad divers. i. 9. *patens*, Tacit. Germ. 22.) Lucian. Nigr. §. 4. t. i. p. 17. Hermot. §. 20. t. i. p. 352. Pallad. Epigr. xc. 5. Anthol. Gr. t. iii. p. 133. In primis respexit h. l. Socrat. in Stob. Serm. i. p. 4. Ast.

θεῖα καὶ χρυσᾶ] Vind. 126. θεῖα καὶ χρηστὰ καὶ χρυσᾶ. Ast.

καλα καὶ θαυμαστά, ὥστε ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ[g] ὅ τι III. 217.
κελεύοι[h] Σωκράτης. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ[i]
τῇ ἐμῇ ὥρᾳ ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν
θαυμαστόν, ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει πάντ'
ἀκοῦσαι ὅσα περ οὗτος ᾔδει· ἐφρόνουν γὰρ δὴ[j] ἐπὶ τῇ ὥρᾳ
θαυμάσιον ὅσον. ταῦτα[k] οὖν διανοηθείς, πρὸ τοῦ οὐκ εἰωθὼς
ἄνευ ἀκολούθου μόνος[l] μετ' αὐτοῦ γίγνεσθαι, τότε ἀποπέμ-
πων τὸν ἀκόλουθον μόνος[m] συνεγιγνόμην.[n] δεῖ γὰρ πρὸς
ὑμᾶς[o] πάντα τἀληθῆ[p] εἰπεῖν· ἀλλὰ προσέχετε τὸν νοῦν,
καὶ εἰ ψεύδομαι,[q] Σώκρατες, ἐξέλεγχε. ξυνεγιγνόμην[r]
γάρ, ὦ ἄνδρες, μόνος μόνῳ,[s] καὶ ᾤμην αὐτίκα διαλέξεσθαι
αὐτόν μοι ἅ περ ἂν[t] ἐραστὴς παιδικοῖς[u] ἐν ἐρημίᾳ[v] διελεχ-
θείη, καὶ ἔχαιρον. τούτων δ' οὐ[w] μάλα ἐγίγνετο οὐδέν,
ἀλλ' ὥς περ εἰώθει[x] διαλεχθεὶς ἄν[y] μοι καὶ συνημερεύσας[z]
ᾤχετο ἀπιών. μετὰ ταῦτα ξυγγυμνάζεσθαι[a] προὐκαλού-
μην αὐτὸν καὶ συνεγυμναζόμην, ὥς τι ἐνταῦθα περανῶν.
συνεγυμνάζετο οὖν μοι καὶ προσεπάλαιε πολλάκις οὐδενὸς
παρόντος. καὶ τί δεῖ λέγειν; οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἦν. ἐπει-
δὴ δὲ οὐδαμῇ ταύτῃ ἤνυτον,[b] ἔδοξέ μοι ἐπιθετέον[c] εἶναι II. ii. 457.
τἀνδρὶ[d] κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ οὐκ ἀνετέον, ἐπειδή περ[e] ἐγ-
κεχειρήκη,[f] ἀλλὰ ἰστέον ἤδη τί ἐστι τὸ πρᾶγμα. προκα-
λοῦμαι[g] δὴ αὐτὸν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν, ἀτεχνῶς ὥς περ
ἐραστὴς παιδικοῖς[h] ἐπιβουλεύων. καί μοι οὐδὲ τοῦτο ταχὺ
ὑπήκουσεν, ὅμως δ' οὖν χρόνῳ ἐπείσθη. ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο

χεῖ om 𝔡.—[h] κελεύοι 𝔄ΓΔruwb𝔯 : κελεύει *ς.—[i] ἐν 𝔫.—[j] δὴ 𝔄ΔΞΥ : ἤδη *ς.—[k] ταῦτ' r𝔵.—[l] μόνος om r𝔵.—[m] μόνω DK𝔭.—[n] συνεγενόμην E𝔰.—[o] ἡμᾶς ΞΥ.—[p] ἀληθῆ r𝔵.—[q] ψεύσομαι r𝔵.—[r] ξ. DK𝔭.—[s] μόνω μόνος Υ.—[t] ἅτε ὧν DK𝔭.—[u] παιδικῶς pr Γ, ἐραστικοῖς 𝔫.—[v] ἔρημα 𝔫.—[w] οὖν w.—[x] εἰώθη F.—[y] ἄν om Kr𝔭.—[z] συνερμηνεύσας 𝔰.—[a] ξ. DK𝔭 : hinc altera manus 𝔫 fol. 122.—[b] ἤνυττον F.—[c] ἐπίθετον 𝔫.—[d] τἀνδρὶ DK𝔭 : τῷ ἀνδρὶ *ς.—[e] δ' DK𝔭.—[f] ἐγκεχειρήκη 𝔄Δ et pr Γ, ἐγκεχειρήκει w𝔫𝔯 et pr u : ἐγκεχειρήκειν *ς.—[g] πρᾶγμα ὃ προκαλοῦμαι Υ.—

ἕρμαιον] Vid. Aristæn. i. 19. Mox vice ἅπερ ἂν Par. ἅτε ὧν. Dein post διαλεχθεὶς Vind. 126. omittit ἂν, haud scio, an recte. Postremo vice ἐπειδήπερ. Par. ἐπειδὴ δέ. Ast.

ἰστέον ἤδη] Wyttenbach. Bibl. Critic. pt. i. p. 50. conj. ἀλλ' ἰτέον ἤδη ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, *sed jam ad rem ipsam aggrediendum est*. Sensus vero et orationis cohærentia postulat, ut ἀλλ' ἰστέον opposítum sit antecedenti οὐκ ἀνετέον; igitur ἰστέον, a verbo ἰδεῖν derivatum (v. Heind. ad Theæt. §. 141.) est: *sed jam videndum s. explorandum esse*. Ast.

ὅμως δ' οὖν χρόνῳ] Vind. 126. ὅμως δ' ἐν χρόνῳ; recte præfert Bastius vulgatam scripturam: χρόνῳ enim est *tandem*, v. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 108. Mox vice ξυνδειπνήσας Vind. omnes δειπνήσας. Ast.

τὸ πρῶτον, δειπνήσας[i] ἀπιέναι ἐβούλετο. καὶ τότε μὲν αἰσχυνόμενος ἀφῆκα αὐτόν·[j] αὖθις[k] δὲ[l] ἐπιβουλεύσας, ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει, διελεγόμην πόῤῥω τῶν νυκτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐβούλετο[m] ἀπιέναι, σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν. ἀνεπαύετο οὖν[n] ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ, ἐν ᾗ περ ἐδείπνει,[o] καὶ οὐδεὶς ἐν τῷ οἰκήματι ἄλλος καθηῦδεν[p] ἢ ἡμεῖς. [§. 41.] Μέχρι μὲν οὖν δὴ[q] δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὁντινοῦν λέγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ ἄν μου ἠκούσατε λέγοντος, εἰ μὴ πρῶτον μέν, τὸ λεγόμενον, οἶνος ἄνευ τε παίδων καὶ μετὰ παίδων ἦν ἀληθής,[r] ἔπειτα ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον εἰς ἔπαινον ἐλθόντα ἄδικόν μοι φαίνεται. ἔτι δὲ τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως[s] πάθος κἄμ'[t] ἔχει. φασὶ γάρ πού τινα τοῦτο παθόντα οὐκ ἐθέλειν λέγειν[u] οἷον ἦν πλὴν[v] τοῖς δεδηγμένοις,
III. 218. II. ii. 458. ὡς μόνοις γνωσομένοις τε καὶ συγγνωσομένοις εἰ πᾶν[w] ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέγειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης. ἐγὼ[x] οὖν δεδηγμένος τε[y] ὑπὸ[z] ἀλγεινοτέρου καὶ τὸ ἀλγεινότατον[a] ὧν ἄν τις δηχθείη,[b]— τὴν[c] καρδίαν γὰρ[d] ἢ ψυχὴν[e] ἢ ὅ τι δεῖ αὐτὸ[f] ὀνομάσαι πληγείς τε καὶ δηχθεὶς[g] ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ[h]

[h] παιδικοῦ K.—[i] συνδειπνήσας Ξς.—[j] αὐτὸν ἀφῆκα Γ.—[k] καὶ αὖθις Ξ.—[l] δ' 𝔲𝔭.—[m] ἠβούλετο 𝔄ΔD.—[n] οὖν om K.—[o] ᾗ παρεδείπνει Υ.—[p] καθεῦδεν ΓD𝔭, ἐκάθευδεν K.—[q] δὴ om r𝔵, in mg ponit 𝔲.—[r] ἀληθές 𝔫.—[s] ἔχεος FK.—[t] κἀμ' Δ𝔴r : καμὲ *ς.—[u] λέγειν om ΔK et pr Ξ.—[v] ἦν φάναι πλὴν ΞΥ.—[w] πάντ' ΞΥ.—[x] ἔγωγ' Γ. hinc ad 103, 10. ἐπίθεσθε (ατ, ερ superscr.).—[y] τε καὶ r𝔵.—[z] ὑπ' 𝔭𝔤.—[a] ἀλγεινότερον F, ἀλγεινότατον 𝔤.—[b] δηχθῇ ΥD𝔭, δειχθῇ 𝔄ΔK𝔴 et pr Ξ.—[c] τὴν om r.—[d] γὰρ post ψυχὴν ponunt 𝔄ΔDK𝔭, om ΞΥ.—[e] ἢ τὴν ψυχὴν Ξ.—[f] αὐτὸν Υ.—[g] δειχθεὶς 𝔫.—[h] σοφίᾳ F.—

σκηπτόμενος] Timæus, Σκηπτόμενος· προφασιζόμενος. Fisch.

§. 41. *οἶνος—ἀληθὴς*] Vid. Horat. Carm. iii. 21. 15. Epist. i. 5. 16. Eratosth. in Stob. Serm. xviii. p. 163. Athen. ii. 6. p. 37. F. Erasm. Adag. Chiliad. i. Centur. vii. p. 196. Interpp. ad Theocr. (Alcæi) Carm. xxix. 1. Jacobs. ad Anthol. Gr. t. i. p. 314. Ast.

οὐκ ἐθέλειν λέγειν, οἷον ἦν] Vind. 21. οὐκ ἐθέλειν, οἷον ἦν φάναι. Mox Vind. εἰ πάντ' ἐτόλμα. Ast.

ἀλγεινοτέρου] 'Scribendum puto ἀλγεινοτάτου. Manet autem suspensa hæc oratio, et videtur posse dici ἀναντωπόδοτον. Non aliter certe intell. quam si orationis et similitudinis ἀπόδοσις hæc esset, ἐγὼ οὖν δεδηγμένος, καὶ δρῶν ἂν ὑμᾶς, Φαίδρους, 'Αγάθωνας—δεδηγμένους, ἐθέλω ὑμῖν λέγειν τὸ ἐντεῦθεν. συγγνώσεσθε γὰρ κ. λ. Steph.

δεδηγμένος τε ὑπὸ ἀλγεινοτέρου] Vind. 54. δεδ. τε καὶ ὑπὸ ἀλγειν. Bene defendit comparativum Wolfius. In sequentibus Vind. 21. γὰρ omittit, Cod. 126. ponit post ψυχὴν, sed recte habere particulam γὰρ, etiamsi orationem interrumpat, ostendit participium repetitum δηχθείς. Ceterum simili imagine usus est Lucian. Nigrin. §. 38. t. i. p. 29. Schm. Cf. Mer. Casaub. ad Marc. Antonin. x. 34. De re ipsa cf. P. Petit. in Misc. Observ. iii. 15. et Wolf. ad h. l. Ast.

λόγων, οἳ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον, νέου ψυχῆς[i] μὴ[j] ἀφυοῦς[k] ὅταν λάβωνται, καὶ ποιοῦσι δρᾷν τε καὶ λέγειν ὁτιοῦν, καὶ[l] ὁρῶν[m] αὖ Φαίδρους, Ἀγάθωνας,[n] Ἐρυξιμάχους, Παυσανίας, Ἀριστοδήμους τε καὶ Ἀριστοφάνας·[o] Σωκράτη[p] δὲ αὐτὸν τί δεῖ[q] καὶ[r] λέγειν, καὶ ὅσοι ἄλλοι;[s] πάντες γὰρ[t] κεκοινωνήκατε τῆς φιλοσόφου μανίας τε καὶ βακχείας· διὸ πάντες ἀκούσεσθε· συγγνώσεσθε γὰρ τοῖς τε[u] τότε πραχθεῖσι καὶ τοῖς νῦν λεγομένοις. οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις[v] ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος,[w] πύλας[x] πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε.[y] ἐπειδὴ γὰρ οὖν,[z] ὦ ἄνδρες, ὅ τε λύχνος ἀπεσβήκει καὶ οἱ παῖδες ἔξω ἦσαν, ἔδοξέ μοι χρῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι ἐδόκει. καὶ εἶπον κινήσας αὐτόν, Σώκρατες, καθεύδεις; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Οἶσθα οὖν ἅ μοι δέδοκται; II. ii. 459.
Τί μάλιστα; ἔφη. Σὺ ἐμοὶ δοκεῖς, ἦν δ' ἐγώ, ἐμοῦ ἐραστὴς ἄξιος γεγονέναι μόνος, καί μοι φαίνει[a] ὀκνεῖν μνησθῆναι πρός με. ἐγὼ δὲ οὑτωσὶ[b] ἔχω·[c] πάνυ ἀνόητον ἡγοῦμαι εἶναι σοὶ[d] μὴ οὐ καὶ[e] τοῦτο χαρίζεσθαι καὶ εἴ τι[f] ἄλλο ἢ[g] τῆς οὐσίας τῆς ἐμῆς δέοιο[h] ἢ τῶν φίλων τῶν ἐμῶν. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι[i] βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, τούτου[j] δὲ οἶμαί μοι[k] συλλήπτορα οὐδένα κυριώ-

[i] ψυχὴν 𝔤.—[j] ante μὴ omisi καὶ cum 𝔄ΔΞDKr𝔟pr et pr Ξ.—[k] ἀφυγοῦς 𝔫.—[l] καὶ δρῶν...αὐτὸν om 𝔟.—[m] ὁρᾶν Δ.—[n] καὶ ἀγάθωνας Γ.—[o] ἀριστοφάνας 𝔄ΓΔ : ἀριστοφάνεις *ς. conf. Anecd. nostra p. 1191.—[p] σωκράτει Υ.—[q] δεῖν corr Γ.—[r] καὶ om 𝔄ΓΔΞΥDKruw𝔟𝔫pr.—[s] καὶ ὅσοι ἄλλοι om 𝔟.—[t] γὰρ om EF𝔤.—[u] τε add ΔΥDK rw.—[v] εἴ τι 𝔄Δ.—[w] ἄγροικος ΔΞΥDKrwp : ἀγροῖκος *ς.—[x] πύλας om 𝔯 et pr r.—[y] ἐπίθεσθαι 𝔫.—[z] οὖν om F.—[a] φαίνει w.—[b] οὑτωσὶν D.—[c] ἔχω 𝔄ΥDKp : ἔχων *ς.—[d] σοι εἶναι Γ, σε εἶναι K, εἶναί σε Dp.—[e] καὶ om Υ et pr Ξ.—[f] ἔτι Eru𝔫𝔯𝔤.—[g] εἰ DKp, om pr Ξ.—[h] δέοι F𝔯, δέῃ r.—[i] ὅσω τι ΔD, ὅς ωι τι 𝔄, ὅσω Kp.—[j] τοῦτο 𝔯

νέου ψυχῆς μὴ ἀφυοῦς] Libri editi post ψυχῆς habent καὶ, quod codd. Vind. recte omittunt. Neque Ficinus videtur hanc particulam reperisse, certe non expressit. De pluralibus, quæ sequuntur, Φαίδρους cet. vid. Valcken. ad Theocr. Adoniaz. 413. C. Ast.

τοῖς τε τότε] Particulam τὲ, quam libri editi ignorant, e codd. Vind. inserui. Ast.

βεβήλοις] Respexit Plato ad versiculos Orphei, ab Justino Martyre aliisque laudatos, Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις Πᾶσιν ὁμοῦ. v. Fragm. Orphei ed. Gesner. p. 357. Fisch. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 60. Ast.

ἐγὼ δὲ οὑτωσὶ ἔχων] Vind. 21. et 126. ἐγὼ δὲ οὑτωσὶ ἔχω· πάνυ cet. Nisi οὑτωσὶ ἔχων respiceret, quæ Alcibiades exposuit de sua ipsius inscitia et inopia (πολλοῦ ἐνδεὴς ὢν αὐτὸς ἔτι), præferrem Ficini lectionem: ἐγὼ δὲ, οὑτωσὶ ἔχον (h. e. οὑτωσὶ ἔχοντος: quum ita se res habeat, quum tu amator sis unicus me dignus). Vertit enim Ficinus, *equidem cum ita se res habeat.* Ex eo tamen, quod addit, *egoque talis sim*, ipsum in codicibus suis utrumque ἔχων et ἔχον reperisse apparet. Mox Par. ἑαυτοῦ τε καὶ εἰωθότως. Ast.

πρεσβύτερον] Pollux ii. 12. καὶ πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν, παρὰ Πλάτωνι· καὶ τὸ,

τερον εἶναι σοῦ. ἐγὼ δὴ τοιούτῳ ἀνδρὶ πολὺ μᾶλλον ἂν μὴ
χαριζόμενος αἰσχυνοίμην τοὺς φρονίμους, ἢ χαριζόμενος
τούς τε[l] πολλοὺς καὶ ἄφρονας. Καὶ οὗτος[m] ἀκούσας μά-
λα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἑαυτῷ εἰωθότως[n] ἔλεξεν Ὦ φίλε
Ἀλκιβιάδη, κινδυνεύεις τῷ ὄντι οὐ φαῦλος εἶναι, εἴπερ
ἀληθῆ τυγχάνει ὄντα ἃ λέγεις περὶ ἐμοῦ, καί τις ἔστ' ἐν
ἐμοὶ δύναμις δι' ἧς ἂν σὺ γένοιο ἀμείνων· ἀμήχανόν τι[o]
κάλλος ὁρῴης ἂν ἐν[p] ἐμοὶ καὶ τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας
πάμπολυ διαφέρον. εἰ δὴ[q] καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαί τέ[r]
μοι ἐπιχειρεῖς καὶ[s] ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους,
οὐκ ὀλίγῳ[t] μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ,[u] ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἀλή-
III. 219. θειαν καλῶν[v] κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς καὶ τῷ ὄντι χρύσεα[w]
II. ii. 460. χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. ἀλλ', ὦ μακάριε, ἄμεινον
σκόπει, μή σε λανθάνω[x] οὐδὲν ὤν.[y] ἥ τοι[z] τῆς διανοίας
ὄψις ἄρχεται[a] ὀξὺ βλέπειν, ὅταν ἡ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀκ-
μῆς λήγειν ἐπιχειρῇ· σὺ δὲ τούτων ἔτι πόῤῥω. Κἀγὼ
ἀκούσας, Τὰ μὲν[b] παρ' ἐμοῦ,[c] ἔφην, ταῦτ' ἐστίν, ὧν οὐ-
δὲν ἄλλως εἴρηται ἢ ὡς διανοοῦμαι· σὺ δὲ αὐτὸς οὕ-
τω βουλεύου ὅ τι σοί τε[d] ἄριστον καὶ ἐμοὶ ἡγεῖ.[e] Ἀλλ',
ἔφη, τοῦτό γε[f] εὖ λέγεις· ἐν γὰρ τῷ ἐπιόντι χρόνῳ βου-
λευόμενοι πράξομεν ὃ ἂν φαίνηται νῷν περί τε τούτων καὶ
περὶ τῶν ἄλλων ἄριστον. [§. 42.] Ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα

et pr r.—[k] μου ꝜΓΔEFruυnrȣ.—[l] τε om r.—[m] οὕτως F.—[n] ἑαυτοῦ τε καὶ εἰωθότως ꝜΓΔDEFKruυnprȣ.—[o] τοι Ꝝ, τε s.—[p] ἐν om pr u.—[q] ἤδη ΥKp.—[r] τε om rr.—[s] καὶ...ἐπιχειρεῖς om Δ, in mg rc habet F.—[t] ὀλίγον DKp.—[u] διανοεῖ mg F.—[v] καλὸν DKp.—[w] χρύσεια DKp.—[x] λανθάνων Υ.—[y] ὢν καὶ F, ὂν n.—[z] ἤτοι mei omnes.—[a] ἄρξεται rr.—[b] μὲν om p.—[c] ἐμοὶ ꝜΔΥ et pr Ξ.—[d] τε om F.—[e] ἡγεῖ w.—

οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τιμιώτερον. Fisch.

ἀμήχανόν τε] Vind. 21. et 126. Ald. Bas. 1. et 2. *ἀμήχανόν τι κάλλος.* Cod. 54. *ἀμήχανόν τοι κάλλος.* Prius Bastius præfert, quia *ὁρῴης ἂν* cum *εἴπερ* cohærere non posse existimat. Sed haud dubie propter optativum præcedentem *δι' ἧς ἂν σὺ γένοιο*, e quibus sententia verborum sequentium pendet, in *ὁρῴης ἂν κάλλος* pro indicativo optativus positus est. Ficinus vertit, *et inest mihi vis quædam, per quam ipse melior fieri possis, et miram in me pulchritudinem conspicis.* Mox Vind. 126. *οὐκ ὀλίγον.* Ast.

χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι] Cf. Hom. Il. Z. 236. Strat. Epigr. xlvi. 1. Anthol. Gr. t. iii. p. 78. Martial. ix. 106. Erasm. Adag. Chil. i. Cent. ii. p. 52. Abresch. ad Aristæn. p. 56. Mox vice *παρ' ἐμοῦ.* Vind. 21. *παρ' ἐμοί.* Ast.

ἥ τοι τῆς διαν.] Steph. 'Vel ἥ τοι. Est autem artic. præposit. non postposit. sed accipit accentum ob sequentem voculam encliticam. Paulo post, pro *ἐπιχειρῇ*, quod est in vet. legitur in præcedentibus *ἐπιρῇ*, quo nihil significatur.' Scilicet Ald. et Bas. 1. habent *ἐπιρῇ*· e quo in Bas. 2. recte factum est *ἐπιχειρῇ*. Nam a librariis mediæ verborum syllabæ non raro omissæ reperiuntur. v. Dorvillius ad Charit. p. 693. s. Fisch.

ἀκούσας τε καὶ εἰπών, καὶ ἀφεὶς ὥς περ βέλη,[g] τετρῶσθαι αὐτὸν ᾤμην. καὶ ἀναστάς γε, οὐδὲ ἐπιτρέψας τούτῳ[h] εἰπεῖν οὐδὲν ἔτι, ἀμφιέσας[i] τὸ ἱμάτιον τὸ ἐμαυτοῦ τοῦτον[j]—καὶ γὰρ ἦν χειμών—, ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινεὶς τὸν[k] τούτου,[l] περιβαλὼν τὼ χεῖρε τούτῳ τῷ δαιμονίῳ[m] ὡς ἀληθῶς καὶ[n] θαυμαστῷ,[o] κατεκείμην[p] τὴν νύκτα ὅλην. καὶ οὐδὲ ταῦτα αὖ,[q] ὦ Σώκρατες, ἐρεῖς ὅτι ψεύδομαι. ποιήσαντος δὲ[r] δὴ ταῦτα ἐμοῦ οὗτος τοσοῦτον περιεγένετό τε[s] καὶ κατεφρόνησε καὶ κατεγέλασε τῆς ἐμῆς ὥρας[t] καὶ[u] ὕβρισε· καί περ ἐκεῖνό[v] γε ᾤμην τι εἶναι,[w] ὦ ἄνδρες δικασταί· δικασταὶ γάρ ἐστε τῆς[x] Σωκράτους ὑπερηφανίας. εὖ γὰρ ἴστε, μὰ θεούς, μὰ θεάς,[y] οὐδὲν περιττότερον καταδεδαρθηκὼς ἀνέστην[z] μετὰ II. ii. 461.
Σωκράτους ἢ εἰ[a] μετὰ πατρὸς καθηῦδον[b] ἢ ἀδελφοῦ πρεσ-

η
[f] γ' wp.—[g] βέλη ℨΔDKp, βέλει r, βούλει n : βέλει *s.—[h] τοῦτο ℨΔw, αὐτῶ r.—[i] ἀμφιάσας n : hinc d ad 111, 4. ἔσεσθαι.—[j] τοῦτο s.—[k] τὸν om d.—[l] τούτου ℨΔΞ ΥDKwp : τουτουΐ *s.—[m] τούτω τῶ δαιμονίω τούτω un.—[n] καὶ om DKp.—[o] θαυμαστῶς DK.—[p] κατεκείμην...οὗτος om d : κατεκείνην n, κατ' ἐκείνην x.—[q] αὖ om ΓEFrunxg.—[r] δὲ om Eg.—[s] τε om n.—[t] τῆς ἐμῆς ὥρας ante καὶ κατεφρόνησε ponit n.—[u] καί...ὑπερηφανίας om d.—[v] κεῖνό ℨΔ.—[w] ἦν rx.—[x] τῆς τοῦ Ξ.—[y] μὰ θεοὺς μὰ θεὰς om d, μὰ θεοὺς om w.—[z] ἀνέστη Δ.—[a] εἰ om ΓDKrudnpx.—[b] καθεύδων

§. 42. βέλει] Abreschius Lect. Aristænet. p. 207. putabat, præstare legi ὥσπερ βέλη, ita, ut hæc verba conjungerentur cum participio ἀφείς. Sic enim legisse ei videbatur Aristænetus, qui l. 2. ep. 4. imitatus esset hunc locum Platonis. Verba Aristæneti sunt, καὶ ὥσπερ βέλη τοὺς λόγους ἀφεῖσα πέπεικεν. recte. Nam ut Aristænetus diligenter expressit aliis quoque locis Platonis orationem: ita sane pluralis βέλη accommodatior est plurali ταῦτα. Cæterum etiam Ficinus legit ὥσπερ βέλει: vertit enim, *quasi jaculo quodam*. Fisch.

βέλει] Abreschii emendationem etiamsi Vind. 126. comprobet et per se admodum ingeniosa sit, tamen necessaria non est. Vulgaris quidem est locutio βέλη ἀφιέναι verborumque cum jaculis comparatio; sed eadem inest in verbis ταῦτα—ἀφείς: *hæc verba, quasi tela, emittens*; recte tunc sequuntur, quæ eandem imaginem exhibent: ὥσπερ βέλει τετρῶσθαί αὐτὸν ᾤμην. Noli vero ἀφεὶς cum Wolfio ita interpretari, ut intelligas αὐτὸν, id quod sequentibus non solum adversatur, sed per se quoque placere nequit, quoniam omissio pronominis αὐτὸν, præcedente ταῦτα, quo ἀφεὶς referri potest, nimis dura esset. Schleiermacher plura omisit. Ast.

ἐμαυτοῦ τοῦτον] Sic scribendum est ex Ald. Bas. 1. et 2. propter verbum activum ἀμφιέσας et ineptum, quem τοῦτο fundit, sensum. Etiam Thierschium τοῦτο illud offendit, sed proponendo τούτῳ solœcismum inferre voluisse Platoni virum Græce doctissimum, est quod mireris. Ast.

τριβώνα] Schol. Augustanus: τρίβωνα· τρίβων ἔστι στολή τις ἔχουσα σημεῖα, ὡς γραμμάταια (l. γραμμάτια)· τριβώνιον δὲ ἱμάτιον παλαιόν. Inanis vero hæc verborum differentia videtur: nam et τρίβων et τριβώνιον est pallium usu longo detritum. v. Ferrarius de Re Vestiar. ii. 4. 14. Sed eadem tamen de usu vocabuli τρίβων traduntur ab auctore Etymologici M. in v. τριβωνοφόρος· ὁ φορῶν στολὴν ἔχουσαν σημεῖα, ὡς γραμμάτια. Fisch.

μετὰ πατρὸς] Corn. Nepos Alcib. ii. 2. 'Ineunte adolescentia amatus est a multis, more Græcorum, in eis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemo-

βυτέρου. τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τίνα οἴεσθέ με διάνοιαν ἔχειν, ἡγούμενον μὲν ἠτιμάσθαι,[c] ἀγάμενον δὲ τὴν τούτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρίαν, ἐντετυχηκότα ἀνθρώπῳ τοιούτῳ οἵῳ ἐγὼ οὐκ ἂν ᾤμην ποτὲ[d] ἐντυχεῖν εἰς φρόνησιν καὶ εἰς καρτερίαν;[e] ὥστε οὔθ'[f] ὅπως οὖν[g] ὀργιζοίμην εἶχον καὶ ἀποστερηθείην τῆς τούτου συνουσίας, οὔθ'[h] ὅπῃ προσαγαγοίμην αὐτὸν εὐπόρουν. εὖ γὰρ ᾔδη[i] ὅτι χρήμασί τε[j] πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας, ᾧ τε ᾤμην[k] αὐτὸν μόνῳ[l] ἁλώσεσθαι, διαπεφεύγει[m] με. ἠπόρουν δή,[n] καταδεδουλωμένος τε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὡς οὐδεὶς ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου[o] περιῇα.[p] Ταῦτά τε[q] γάρ μοι[r] ἅπαντα προὐγεγόνει,[s] καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν[t] εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο κοινὴ[u] καὶ συνεσιτοῦμεν ἐκεῖ. πρῶτον μὲν οὖν τοῖς πόνοις οὐ μόνον ἐμοῦ περιῆν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων· ὁπόταν[v] γοῦν[w] ἀναγκασθείημεν ἀποληφθέντες[x] που, οἷα δὴ
III. 220. ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν. ἔν τ' αὖ ταῖς εὐωχίαις[y] μόνος ἀπολαύειν οἷός τ' ἦν,
II. ii. 462. τά[z] τ' ἄλλα καὶ πίνειν οὐκ ἐθέλων, ὁπότε[a] ἀναγκασθείη,

corr Γ.—[c] ἠτιμῶσθαι Kp.—[d] ποτ' p.—[e] εἰς ante καρτερίαν om Ξ.—[f] οὐδ' DKp.—[g] ἂν corr Γ.—[h] οὔθ' Γ.—ὅποι ΞΥuπ, ὅτε ὅπῃ w.—[i] ᾔδη 𝔄Δ et pr Γ, ᾔδην w : ᾔδειν *ς.—[j] τε 𝔄ΔDKwp : γε *ς.—[k] ᾤμην om n.—[l] εἶναι Γ, μόνον u.—[m] διαπέφευγέ Ξ, διαπεφεύγει Γ : διεπεφεύγει *ς.—[n] τε rr.—[o] ἀλλ' οὗ Υ.—[p] περιῇα DKrbpr, περίηα w, περιηα Δ, περιήα subscripto rc iota Υ, περίηϊ n : περιήϊα *ς.—[q] τε om K, γε r.—[r] γάρ μοι om r et pr r.—[s] προυγεγόνει ἅπαντα ΞΥ.—[t] ἐμοὶ n.—[u] κοινῇ DFrpr et pr Υ.—[v] ὁπότ' rubnrs : quod verum videtur.—[w] δ' rc F, om 𝔄ΓΔDEFK rubnrs.—[x] libri ἀπολειφθέντες.—[y] τ' αὐταῖς εὐωχίαις r, ταύταις εὐωχίαις w.—[z] τά

rantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.' Fisch.

ὁπωσοῦν] Steph. 'Scribendum potius ὅπως οὖν. Intell. enim, οὔτ' εἶχον ὅπως ὀργιζοίμην. nam vacat particula οὖν, sicut et alibi.' male. Immo ὁπωσοῦν idem est, quod ὁπωσδήποτε, οἱῳδήποτε τρόπῳ, interprete Hesychio : adeo, ut nec vacet particula οὖν, nec necesse sit, ut a particula ὅπως sejungatur. Fisch.

ἀπολειφθέντες ποῦ] Heusdius Specim. Critic. p. 17. ad Phædon. p. 67. D. conj. ἀπολειφθέντος σίτου. Similiter Ficinus vertit, *et si quo in loco, ut accidere solet in bello, commeatus deficeret.* Sed Ficinum ποῦ legisse, probant verba : *quo in loco*, vocem *commeatus* vero perspicuitatis gratia, ut nonnunquam fecit, addere potuit. Nec video, cur ἀπολειφθέντες ποῦ mutari debeat. 'Απολείπεσθαι enim, *derelinqui, deseri*, in hac orationis serie, ubi de bello sermo est et inopia (ἀσιτεῖν), quidni significet *derelictum esse atque interclusum*, ita ut quovis subsidio, ut commeatu, ut aliis, careas? Ast.

ἔν τ' αὖ ταῖς εὐωχίαις] Par. ἐν τ' αὐταῖς, male. Mox verba οὐκ ἐθέλων Bastio obscura videbantur esse, quapropter post vocem πίνειν interpungi volebat. Sensus vero est, *non concupiscens, studiose sectans bibendi aliarumque ejusmodi rerum voluptatem, tamen, si forte cogeretur, omnibus præstabat.* 'Εθέλειν enim est sæpenumero *concupiscere, studiose sectari et appetere*, v. Markland. ad Lys. p. 616. ed. Reisk. Etiam Schleiermacher aberrasse mihi videtur a vero hujus loci sensu. Ast.

πάντας[b] ἐκράτει, καὶ ὃ πάντων[c] θαυμαστότατον,[d] Σωκράτη μεθύοντα οὐδεὶς πώποτε ἑωράκει[e] ἀνθρώπων.[f] τούτου μὲν οὖν μοι δοκεῖ καὶ αὐτίκα ὁ ἔλεγχος ἔσεσθαι· πρὸς δὲ αὖ[g] τὰς[h] τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις—δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες—θαυμάσια εἰργάζετο τά τε ἄλλα, καί ποτε[i] ὄντος πάγου[j] οἵου[k] δεινοτάτου, καὶ πάντων ἢ[l] οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ εἴ τις ἐξίοι,[m] ἠμφιεσμένων[n] τε[o] θαυμαστὰ δὴ[p] ὅσα καὶ ὑποδεδεμένων[q] καὶ ἐνειλιγμένων[r] τοὺς πόδας εἰς πίλους[s] καὶ ἀρνακίδας, οὗτος δ'[t] ἐν τούτοις ἐξῄει ἔχων ἱμάτιον μὲν τοιοῦτον[u] οἷόν περ[v] καὶ πρότερον εἰώθει φορεῖν, ἀνυπόδητος[w] δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾷον ἐπορεύετο ἢ οἱ[x] ἄλλοι ὑποδεδεμένοι.[y] οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. [§. 43.] Καὶ ταῦτα μὲν[z] δὴ ταῦτα·[a]

οἷον δ'[b] αὖ τόδ'[c] ἔρεξε[d] καὶ ἔτλη καρτερὸς[e] ἀνὴρ

om Υ et pr Ξ.—[a] ὁπότ' 𝔯𝔡𝔫𝔯.—[b] πάντων 𝔡.—[c] ὃ πάντων ὃ πάντως 𝔯, ὁπόταν 𝔄ΔD Kp.—[d] θαυμασιώτατον Υ.—[e] ἑωράκει 𝔄ΔΞΥDKp : ἑώρακεν *ς.—[f] ἄνθρωπον *u*.—[g] αὖ om E𝔰ς.—[h] τὰς om ΞΥ.—[i] ὁπότε DKp.—[j] ὄντος πάγου 𝔄ΔΞΥDK*w*p : ὄντος τοῦ πάγου *ς.—[k] οἷα 𝔫, ὄντος 𝔯, om pr *r*.—[l] ἢ ante οὐκ om ΓDEFK*ruw*𝔡𝔫p𝔯𝔰.—[m] ἐξίει Ξ, ἐξῄει Γ.—[n] ἔχων ἠμφιεσμένον F.—[o] τε...ὑποδεδεμένων om *w*.—[p] δὴ om Υ et pr Ξ : ἢ 𝔄ΔDKp.—[q] ὑποδεδεμένον καὶ ἐνειλιγμένον F.—[r] ἀνειλιγμένων 𝔫.—

[s] εἰς πίλους om 𝔫.—[t] δ' om Υ.—[u] τούτων 𝔫.—[v] περ om ΓF.—[w] ἀνυπόδετος ΞΥ.—[x] οἱ om ΥDKp.—[y] ὑποδεδημένοι 𝔫.—[z] μὲν om 𝔫.—[a] δὴ ταύτῃ ΞΥ.—[b] δι' 𝔫.—[c] αὖ τὸ ΓΔDEK, αὐτὸ 𝔄*w*𝔫p𝔰, αὐτῷ F.—[d] ἔρρεξε 𝔄ΔE.—[e] κρατερὸς K.—[f] ποτ' p.—

πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμ.] Vind. 126. *πρὸς δὲ αὖ τὰς τ. χ.* Mox de verbis *τοῦ πάγου οἵου δεινοτάτου* cf. Wolf. ad Reizii libr. de accent. gr. inclinat. p. 98. et quæ nos monuimus in Ephemeridibus Literariis, quæ Landisbuti a. 1808. prodierunt, t. i. pt. i. p. 154. Ast.

ἢ οὐκ ἐξιόντων] Vind. 54. et 126. omittunt *ἢ*.—Ad verba *πίλους καὶ ἀρνακίδας* cf. Muson. in Stob. Serm. i. p. 17. Jacobs. ad Anthol. Gr. v. ii. pt. ii. p. 428. et Wolf. ad h. l. Ast.

πίλους] Schol. Augustanus: *πιλούς· ἱμάτιον ἐξ ἐρίου πιλήσεως γινόμενον εἰς ὑετῶν καὶ χειμῶνος ἄμυναν.* Pollux vii. 171. *οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσὶν—ὁ δὲ Πλάτων ἐν Συμποσίῳ, καὶ ἀρνακίδας τοῖς πίλοις προστίθησιν, Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας.* Sed x. 50. *τοὺς δὲ περὶ τοῖς ποσὶ πίλους οὐ Πλάτων μόνον ἐν Συμποσίῳ φήσας, Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας—.* Hesychius: *Ἀρνακίδες· ἀρνῶν κώδια.* Suidas: *ἀρνακίδα· ἀρνακὶς, τὸ τοῦ ἀρνοῦ κώδιον, τὸ μετὰ τῶν ἐρίων δέρμα—.* Fisch.

οὗτος δ' ἐν τούτοις] Vind. 21. *οὗτος ἐν τούτοις*, quod Bastius probat, haud recte; solet enim *δὲ* in apodosi adhiberi, v. Vater. ad Aristot. de Rhetor. p. 8. Weisk. de Pleonasm. p. 179. Hermann. ad Viger. p. 803. Ast.

φορεῖν] Ald. *φρονεῖν·* quod Cornarius quoque in *φορεῖν* mutandum monuit. Fisch.

§. 43. *οἷον δ' αὖ τόδ'*] Steph. 'In præcedentibus editionibus male legitur, *Οἷον δ' αὐτὸ δ' ἔρεξε.* Homeri enim est versus, quem ad sermonem suum accommodat: sed apud illum legitur etiam *Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε*, Od. Δ. 242.' Recte. In Ald. Bas. 1. 2. est *οἷον δ' αὐτὸ δ' ἔρεξε·* et apud Homer. l. c. est *Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε·* et 271. *οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε.* Sed apud Platonem legendum esse *οἷον*

ἐκεῖ ποτὲ[f] ἐπὶ στρατείας, ἄξιον ἀκοῦσαι. ξυννοήσας γὰρ αὐτόθι[g] ἕωθέν τι εἱστήκει[h] σκοπῶν, καὶ ἐπειδὴ οὐ προὐχώρει[i] αὐτῷ, οὐκ ἀνίει[j] ἀλλὰ εἱστήκει ζητῶν. καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία, καὶ ἄνθρωποι ᾐσθάνοντο, καὶ θαυμάζοντες ἄλλος
II. ii. 463. ἄλλῳ ἔλεγεν ὅτι[k] Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ φροντίζων τι ἕστηκε. τελευτῶντες[l] δέ τινες τῶν Ἰώνων, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, δειπνήσαντες, καὶ γὰρ θέρος τότε γ'[m] ἦν, χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον, ἅμα δὲ[n] ἐφύλαττον αὐτὸν εἰ καὶ τὴν νύκτα ἑστήξοι.[o] ὁ δὲ εἱστήκει μέχρι[p] ἕως[q] ἐγένετο καὶ ἥλιος ἀνέσχεν· ἔπειτα[r] ᾤχετ' ἀπιὼν προσευξάμενος[s] τῷ ἡλίῳ. Εἰ δὲ βούλεσθε ἐν ταῖς μάχαις· τοῦτο γὰρ δὴ δίκαιόν γε αὐτῷ[t] ἀποδοῦναι. ὅτε γὰρ ἡ μάχη ἦν ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ[u] τἀριστεῖα[v] ἔδοσαν οἱ στρατηγοί, οὐδεὶς ἄλλος ἐμὲ ἔσωσεν ἀνθρώπων ἢ οὗτος, τετρωμένον οὐκ ἐθέλων[w] ἀπολιπεῖν,[x] ἀλλὰ συνδιέσωσε καὶ τὰ ὅπλα καὶ αὐτὸν ἐμέ. καὶ ἐγὼ μέν, ὦ Σώκρατες, καὶ τότε[y] ἐκέλευον σοὶ[z] διδόναι τἀριστεῖα[a] τοὺς[b] στρατηγούς, καὶ τοῦτό γέ μοι οὔτε μέμψει[c] οὔτε ἐρεῖς ὅτι[d] ψεύδομαι· ἀλλὰ γὰρ τῶν στρατηγῶν πρὸς τὸ ἐμὸν ἀξίωμα ἀποβλεπόντων[e] καὶ βουλομένων ἐμοὶ διδόναι τἀριστεῖα,[v] αὐτὸς προθυμότερος ἐγένου[f] τῶν στρατηγῶν ἐμὲ λαβεῖν ἢ σαυτόν. Ἔτι[g] τοί-

g αὐτόθεν rr et nescio an ϑ.—h εἰστήκει ΞΥDK : ἑστήκει *ϛ.—i προχώρει 𝔄.—j ἀνήει ϑ.—k ὅτι om 𝔫.—l ἑστήκει καὶ τελ. rr.—m γ' add 𝔄ΓΔΞΥDFuwϑ𝔫r.—

n δ' wϑpr.—o ἑστήξει 𝔫.—p μέχρι ΓΔFuw𝔫, μ ϑ : μέχρις *ϛ.—q ἕω p.—r ἔπειτ' rpr.—s προσευξόμενος Δ et corr 𝔄.—t αὐτῷ om Fg.—u καὶ om ϑ.—v τἀρίστεια E.—w τετρωμένον οὐκ ἐθέλων 𝔄ΔΥDKrϑpr, οὐκ ἐθέλων τετραυμένον 𝔫 : οὐκ ἐθέλων τετρωμένον *ϛ.—x ὑπολιπεῖν om corr u.—y ὦ σώκρατες καὶ τότε om ϑ.—z αὐτῷ ϑ.—a τἀρίστεια Eϑg, τἄριστα 𝔫.—b τοὺς...τἀριστεῖα om ϑ.—c μέμψει w.—d ὡς Ξ.—e ἀποβλ. ἀξίωμα Γ.—f αὐτὸς δὲ προθ. ἐγένετο ϑ.—g ἔδει 𝔫.—h ὦ ἄνδρες om ϑ.—

δ' αὖ τόδ' ἔρεξε, jam Cornarius ante Stephanum, monuerat. Fisch. Et sic Vind. 21. 54. Ast.

τότε ἦν] Vind. 21. τότεγε ἦν. Mox Codd. Vind. τετρωμ. οὐκ ἐθελ. ἀπολιπεῖν. Bas. 2. οὐκ ἐθέλωντε τετρ. Ast.

χαμεύνια] Schol. August. χαμεύνια· ταπεινὰ κλινίδια. Timæus Χαμεύνια· τὰ ἐπὶ τῆς γῆς στρωννύμενα. Hesychius: Χαμεύνη· στιβὰς, καὶ ἡ ταπεινὴ κλινίς· item: χαμεύνιον· κλινίδιον πενιχρόν. Fisch.

βούλεσθε] Steph. 'Post βούλεσθε interpungendum censeo: quum sit aliquot verborum ellipsis, perinde ac si dictum esset, εἰ δὲ βούλεσθε, ἀκούσατε καὶ οἷος ἦν ἐν ταῖς μάχαις. Alioqui talia videri possent subaudienda, ad explendam sententiam, εἰ δὲ βούλεσθε ἀκούειν οἷος ἦν ἐν ταῖς μάχαις, καὶ τοῦτο ἐρῶ.' verissime. Delectatur enim Plato hoc decurtatæ orationis genere, si sit animo loquentium commoto accommodatum. Atque sic jam Ficinus hunc locum intellexit. vertit enim, *In præliis quoque qualis fuerit, non est silentio prætereundum.* Similis huic locus est Apolog. §. 28. νῦν δέ· οὐ γὰρ ἔστιν. Fisch.

νυν, ὦ ἄνδρες,[h] ἄξιον ἦν θεάσασθαι Σωκράτη, ὅτε ἀπὸ Δη- III. 221.
λίου φυγῇ ἀνεχώρει τὸ στρατόπεδον· ἔτυχον γὰρ παραγε-
νόμενος ἵππον ἔχων,[i] οὗτος δὲ ὅπλα. ἀνεχώρει οὖν ἐσκεδα- II. ii. 464.
σμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων[j] οὗτός[k] τε ἅμα καὶ Λάχης· καὶ
ἐγὼ περιτυγχάνω, καὶ ἰδὼν[l] εὐθὺς παρακελεύομαί τε αὐ-
τοῖν[m] θαῤῥεῖν καὶ ἔλεγον ὅτι οὐκ ἀπολείψω αὐτώ.[n] ἐνταῦ-
θα δὴ[o] καὶ[p] κάλλιον ἐθεασάμην Σωκράτη[q] ἢ ἐν Ποτιδαίᾳ·
αὐτὸς[r] γὰρ[s] ἧττον ἐν φόβῳ ἦ[t] διὰ τὸ ἐφ᾽ ἵππου εἶναι· πρῶ-
τον μὲν ὅσον περιῆν Λάχητος τῷ ἔμφρων εἶναι· ἔπειτα
ἔμοιγε[u] ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ
διαπορεύεσθαι[v] ὥς περ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὠφ-
θαλμὼ[w] παραβάλλων, ἠρέμα περισκοπῶν[x] καὶ τοὺς φιλί-
ους[y] καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόῤῥω-
θεν ὅτι[z] εἴ τις ἅψεται τούτου τοῦ ἀνδρός,[a] μάλα ἐῤῥωμένως
ἀμυνεῖται.[b] διὸ καὶ ἀσφαλῶς ἀπῄει καὶ οὗτος[c] καὶ ὁ ἕτε-
ρος· σχεδὸν γάρ τι τῶν οὕτω διακειμένων ἐν τῷ[d] πολέμῳ
οὐδὲ ἅπτονται, ἀλλὰ τοὺς προτροπάδην φεύγοντας διώκου-
σι. [§. 44.] Πολλὰ μὲν οὖν ἄν τις καὶ ἄλλα ἔχοι[e]
Σωκράτη[f] ἐπαινέσαι καὶ θαυμάσια· ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων

[i] ἔχων ἵππον Γ.—[j] τῶν ἀνθρώπων ἤδη r.—[k] οὗτοί n.—[l] ἰδοὺ F.—[m] αὐτοῖς Υ, αὐτὸν b.—[n] αὐτό Υ.—[o] δὲ Γ.—[p] καὶ om b.—[q] σωκράτην EFuwcs.—[r] αὐτὸς...ἐκεῖ om b.—[s] γὰρ om pr u.—[t] ἢ ΑΔ et pr Γ, ἢ Ξruwnr : ἦν *s.—[u] ἔπειτα δ᾽ ἔμοιγ᾽ w : ἔμοιγ᾽ et p.—[v] διεπορεύετο γὰρ b.—[w] τὼ ὀφθαλμὼ ΓΞΥEFuns.—[x] libri παρασκοπῶν.—[y] φιλίους ΔΥDEFuwbnps : φίλους *s.—[z] ὡς p.—[a] τούτου τοῦ ἀνδρὸς] αὐτοῦ b.—[b] ἀμύνηται ΑΔDw.—[c] καὶ οὗτος...ἕτερος om b.—[d] τῷ om r.—[e] καὶ ἄλλα ἔχοι ἄν τις b.—[f] σωκράτη ΑΓΔΞDFruwbnpr, σωκράτην Υ : σωκράτους *s.—[g] ταῦτα r et

προθυμότερος—ἐμὲ λαβεῖν] Vid. Plutarch. Alcib. p. 195. A. Athen. v. p. 215. E. Antisth. apud eund. v. p. 216. B. Diogen. Laert. ii. 23. Mox de fuga a Delio vid. Solan. ad Lucian. Ver. Hist. ii. §. 23. t. iv. p. 578. ed. Bip. Ast.

στρατόπεδον] Timæus, Στρατόπεδον λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν·—. Fisch.

καὶ Λάχης] Vid. Lach. Dialog. p. 181. B. Cum sequentibus cf. Cicer. de Divinat. i. 54. et Fischer. ad Apolog. p. 110. Ast.

βρενθυόμενος] Timæus, Βρενθυόμενος· γαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους. Hesychius: Βρενθύεται· μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται. Fisch.

βρενθυόμενος] Vid. Aristoph. Nub. 361. ubi cf. Kuster. Athen. v. p. 216. A. Diog. Laert. ii. 28. Antonin. vii. 66. et de voce βρενθύεσθαι Hemsterh. ad Lucian. t. ii. p. 448. Bip. Ast.

σχεδὸν γάρ τι] Bas. 1. 2. τοι. male. nam σχεδόν τι dictum est pro σχεδόν. Fisch.

προτροπάδην] Schol. Augustanus: Προτροπάδην· προθύμως, ἀμεταστρεπτὶ, μετὰ προτροπῆς, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. Hesychius: Προτροπάδην· εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένος, ἢ φεύγων καὶ διώκων, ὡς ἐν μάχῃ. Fisch.

§. 44. *Σωκράτη*] Sic Par. Vind. 21. 54. quod ut exquisitius præferendum videbatur; dicitur enim, ut λέγειν τινά τι, sic etiam ἐπαινεῖν τινά τι. Vulgo Σωκράτους. Mox ad τῶν μὲν ἄλλων ἐπιτη-

ἐπιτηδευμάτων τάχ᾽ ἄν τις καὶ περὶ ἄλλου τοιαῦτα[g] εἴποι, τὸ[h] δὲ μηδενὶ ἀνθρώπων ὅμοιον εἶναι, μήτε[i] τῶν παλαιῶν μήτε τῶν νῦν ὄντων, τοῦτο ἄξιον παντὸς θαύματος.
II. ii. 465. οἷος γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐγένετο, ἀπεικάσειεν ἄν τις[j] καὶ Βρασίδαν καὶ ἄλλους, καὶ οἷος αὖ Περικλῆς, καὶ Νέστορα καὶ Ἀντήνορα, εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι· καὶ τοὺς ἄλλους κατὰ[k] ταὔτ᾽[l] ἄν τις ἀπεικάζοι· οἷος δὲ οὑτοσὶ γέγονε τὴν ἀτοπίαν ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ, οὐδ᾽ ἐγγὺς ἂν εὕροι τις ζητῶν, οὔτε τῶν νῦν οὔτε τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ ἄρα εἰ[m] οἷς[n] ἐγὼ λέγω[o] ἀπεικάζοι[p] τις αὐτόν, ἀνθρώπων μὲν[q] μηδενί, τοῖς δὲ Σειληνοῖς[r] καὶ Σατύροις, αὐτὸν[s] καὶ τοὺς λόγους. καὶ γὰρ οὖν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς πρώτοις παρέλιπον, ὅτι καὶ[t] οἱ λόγοι αὐτοῦ ὁμοιότατοί εἰσι τοῖς Σειληνοῖς[r] τοῖς διοιγομένοις.[u] εἰ γὰρ[v] ἐθέλει[w] τις τῶν[x] Σωκράτους ἀκούειν λόγων,[y] φανεῖεν ἂν[z] πάνυ[a] γελοῖοι[b] τὸ πρῶτον· τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιαμπέχονται, Σατύρου ἄν[c] τινα ὑβριστοῦ δοράν. ὄνους γὰρ κανθηλίους[d] λέγει καὶ χαλκέας τινὰς καὶ σκυτοτόμους καὶ βυρσοδέψας, καὶ ἀεὶ[e] διὰ τῶν αὐτῶν ταὐτὰ[f] φαίνεται λέγειν, ὥστε ἄπειρος καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος πᾶς ἂν[g] τῶν λόγων καταγε-
III. 222. λάσειε. διοιγομένους[h] δὲ ἰδὼν αὖ[i] τις καὶ ἐντὸς αὐτῶν γιγνόμενος πρῶτον μὲν νοῦν[j] ἔχοντας ἔνδον μόνους εὑρήσει τῶν

δ

pr r, om EF𝔰.—[h] τω F.—[i] εἶναί με 𝔄Δ.—[j] τις om Υ.—[k] καὶ F.—[l] τοῦτ᾽ r𝔵: ταῦτ᾽ ς.—[m] post ἄρα add εἰ 𝔄ΔΥw.—[n] οἶος w.—[o] λέγων 𝔄ΔΥw.—[p] ἀπεικάζει 𝔭.—[q] δὲ 𝔫.—[r] σιληνοῖς 𝔄ΓΔΞΥΕFruw𝔟𝔫𝔯𝔰.—[s] αὐτὸν 𝔄ΓΔDEFKru𝔟𝔫𝔯𝔰: αὐτόν τε *ς.—[t] καὶ ὅτι E, καὶ ὅτι καὶ w.—[u] διηγομένοις Δ.—[v] δὲ F.—[w] ἐθελει ΥEFru𝔟𝔫𝔯𝔰: 𝔭 quid habeat non liquet: ἐθέλοι *ς.—[x] τὸν 𝔄ΔDw.—[y] λόγον 𝔄ΔΞDw.—[z] ἂν om r.—[a] πάνυ om 𝔄ΥK𝔭 et pr Ξ.—[b] λεῖοι Γ.—[c] ἄν om 𝔄ΔΥDKr et pr Ξ.—[d] κανθηλείους Kr𝔭𝔵.—[e] ἂν 𝔫.—[f] ταὐτὰ Δw: τὰ αὐτὰ *ς.—[g] αὖ Υ.—[h] διηγουμένους Δuw.

δευμάτων, ne quis vitium suspicetur, intelligi debet præpositio περὶ vel ἕνεκα (*quod attinet ad*—). Sic Phædr. 261. A. τούτων δὴ τῶν λόγων. Parmen. p. 129. Phædon. p. 327. Fisch. Quæ quidem explicandi ratio cur Heindorfio ad Charm. p. 89. displicuerit, causam equidem non perspicio. Ast.

Βρασίδαν] Brasidas in pugna ad Amphipolin occidit. V. Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 10. Fisch.

Σατύρου ἄν τινα] Vind. 21. omittit ἂν, sed ἂν est *fere*, *etwa*, particula comparationis omissa. Mox ἄνθρωπος ante πᾶς Par. omittit. Ast.

κανθηλίους] Schol. Augustanus: κανθηλίους· τοὺς βραδεῖς νοῆσαι καὶ ἀφυεῖς, ἀπὸ κάνθωνος, ὅς ἐστιν ὄνος. Suidas, Κανθήλιος· βραδὺς νοῆσαι, ἢ ἀφυής, ἢ ὄνος μέγας. Ὄνοι κανθήλιοι commemorantur etiam a Xenoph. Cyrop. vii. 5. 6. Fisch.

βυρσοδέψας] Vid. Ruhnquenius ad Xen. Memor. i. 2. 37. Fisch.

λόγων,[k] ἔπειτα θειοτάτους καὶ πλεῖστ' ἀγάλματ'[l] ἀρετῆς
ἐν αὐτοῖς[m] ἔχοντας καὶ ἐπὶ πλεῖστον τείνοντας,[n] μᾶλλον δὲ
ἐπὶ[o] πᾶν ὅσον προσήκει σκοπεῖν τῷ μέλλοντι καλῷ κἀγαθῷ II. ii. 466.
ἔσεσθαι.

Ταῦτ' ἐστίν, ὦ ἄνδρες, ἃ ἐγὼ Σωκράτη[p] ἐπαινῶ· καὶ
αὖ[q] ἃ μέμφομαι, συμμίξας ὑμῖν εἶπον ἅ με ὕβρισε. καὶ
μέντοι οὐκ ἐμὲ μόνον ταῦτα πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ Χαρμί-
δην[r] τὸν Γλαύκωνος καὶ Εὐθύδημον τὸν Διοκλέους καὶ ἄλ-
λους πάνυ πολλούς, οὓς οὗτος ἐξαπατῶν ὡς ἐραστὴς[s] παι-
δικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἀντ' ἐραστοῦ. ἃ δὴ καὶ σοὶ
λέγω, ὦ Ἀγάθων, μὴ ἐξαπατᾶσθαι[t] ὑπὸ[u] τούτου, ἀλλ' ἀπὸ
τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι καὶ μὴ κατὰ
τὴν παροιμίαν, ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι.

§. 45. Εἰπόντος δὴ ταῦτα τοῦ Ἀλκιβιάδου γέλωτα γε-
νέσθαι ἐπὶ[v] τῇ παῤῥησίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἐδόκει ἔτι ἐρωτικῶς ἔχειν
τοῦ Σωκράτους. τὸν οὖν Σωκράτη,[w] Νήφειν μοι δοκεῖς, φά-
ναι,[x] ὦ Ἀλκιβιάδη. οὐ γὰρ ἄν ποθ'[y] οὕτω κομψῶς κύκλῳ
περιβαλλόμενος ἀφανίσαι ἐνεχείρεις[z] οὗ[a] ἕνεκα ταῦτα πάν-
τα[b] εἴρηκας, καὶ[c] ὡς ἐν παρέργῳ δὴ λέγων, ἐπὶ τελευτῆς
αὐτὸ ἔθηκας, ὡς οὐ[d] πάντα τούτου ἕνεκα εἰρηκώς, τοῦ ἐμὲ
καὶ Ἀγάθωνα διαβάλλειν, οἰόμενος δεῖν ἐμὲ μὲν σοῦ ἐρᾷν
καὶ μηδενὸς ἄλλου, Ἀγάθωνα δὲ ὑπὸ σοῦ ἐρᾶσθαι καὶ μηδ'[e] II. ii. 467.
ὑφ' ἑνὸς ἄλλου. ἀλλ' οὐκ ἔλαθες,[f] ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου
δρᾶμα τοῦτο[g] καὶ Σειληνικὸν[h] κατάδηλον ἐγένετο. ἀλλ',

—[i] libri ἄν.—[j] οὖν n.—[k] τὸν λόγον ꝤΔ.—[l] πλεῖστ' ἀγάλματ' Γ.—[m] ἑαυτοῖς p.—[n] τείναντας ꝤΔΥDKp et pr Ξ.—[o] ἔτι ꝤΔKp, ἔτι ἐπὶ w.—[p] σωκράτη ꝤΓΔΞDKrvt, σωκράτην ΥFu: np quid habeant, incertum: σωκράτους *s.—[q] ἂν Γ.—[r] χαρμίδα n.—[s] ὥσπερ ἐραστὴς w.—[t] ἐξαπατᾶσθε ꝤΔ.—[u] ὑπὸ ΓΔ Knp.—[v] ὅτι Γ.—[w] σωκράτην u.—[x] φάναι om Δ.—[y] πυθ' Γ.—[z] ἐπεχείρεις rt.—[a] οὐδ' ΥDK, οὐδ' ꝤΔ.—[b] πάντα om Υ et pr Ξ.—[c] καὶ om Υ.—[d] οὐ om pr u.—[e] μὴ Υ et pr Ξ.—[f] ἀλλ' οὐκ ἔλαθες om t.—[g] τοῦτο δρᾶμα r.—[h] σιλη-

Σωκράτη] Sic Codd. Vind. Vulgo **Σωκράτους**. Ast.

μέμφομαι, συμμίξας] Malim ἃ *μέμφομαι συμμίξας, ὑμῖν εἶπον κ. λ.* Steph.

καὶ αὖ, ἃ μέμφομαι, ξυμμίξας] Vind. interpungunt *καὶ αὖ ἃ μέμφομαι· συμμίξας*; rectius hæc verba sic capiuntur, *hisque (laudibus) ea, quæ in ipso reprehendo, adjungens, exposui vobis ipsius in me injuriam ac superbiam.* Ast.

νήπιον] Schol. Augustanus: *νήπιον. ῥεχθέντα δὲ νήπιος ἔγνω· ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ πάθος συνιέντων τὸ ἁμάρτημα.* Fisch.

ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι] Vid. Hesiod. Ἔργ. 216. Matth. Miscell. Philolog. v. ii. pt. i. p. 4. Jacobs. ad Antholog. Gr. t. vi. p. 61. Ast.

§. 45. *τὸ σατυρικόν σου δρᾶμα*] Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 230. Ast.

ὦ φίλε Ἀγάθων, μηδὲν πλέον αὐτῷ γένηται,[i] ἀλλὰ παρασκευάζου ὅπως ἐμὲ καὶ σὲ μηδεὶς διαβάλῃ.[j] Τὸν οὖν Ἀγάθωνα εἰπεῖν, Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν· τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη[k] ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ.[l] οὐδὲν οὖν πλέον αὐτῷ ἔσται, ἀλλ' ἐγὼ παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Πάνυ γε, φάναι τὸν Σωκράτη,[m] δεῦρο ὑποκάτω[n] ἐμοῦ κατακλίνου. Ὦ Ζεῦ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, οἷα αὖ[o] πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. οἴεταί μου δεῖν πανταχῇ περιεῖναι. ἀλλ' εἰ μή τι ἄλλο, ὦ θαυμάσιε, ἐν μέσῳ ἡμῶν ἔα Ἀγάθωνα κατακεῖσθαι.[p] Ἀλλ' ἀδύνατον, φάναι τὸν Σωκράτη.[q] σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ[r] ἐπῄνεσας, δεῖ δ' ἐμὲ αὖ τὸν[s] ἐπὶ δεξί'[t] ἐπαινεῖν. ἐὰν οὖν[u] ὑπὸ σοὶ κατακλινῇ Ἀγάθων, οὐ δή που ἐμὲ πάλιν ἐπαινέσεται, πρὶν ὑπ' ἐμοῦ μᾶλλον[v] ἐπαινεθῆναι.
III. 223. ἀλλ'[w] ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καὶ μὴ φθονήσῃς[x] τῷ μειρακίῳ ὑπ' ἐμοῦ ἐπαινεθῆναι· καὶ γὰρ πάνυ ἐπιθυμῶ αὐτὸν ἐγκωμιάσαι. Ἰοὺ ἰού, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, Ἀλκιβιάδη,[y] οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν[z] ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ παντὸς[a] μᾶλλον με-
II. ii. 468. ταναστήσομαι, ἵνα ὑπὸ Σωκράτους ἐπαινεθῶ. Ταῦτα ἐκεῖνα, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, τὰ εἰωθότα· Σωκράτους παρόντος τῶν καλῶν μεταλαβεῖν ἀδύνατον ἄλλῳ. καὶ νῦν ὡς εὐπόρως καὶ πιθανὸν λόγον εὗρεν, ὥστε παρ' ἑαυτῷ τουτονὶ κατακεῖσθαι.

Τὸν μὲν οὖν Ἀγάθωνα ὡς κατακεισόμενον[b] παρὰ τῷ Σωκράτει ἀνίστασθαι ἐξαίφνης δὲ κωμαστὰς ἥκειν παμ-

νικὸν ΓΔΞΥΕFruxȣ.—[i] lacuna in Υ.—[j] μηδεὶς διαβάλῃ 𝔄ΔDKruwpr, διαβάλῃ μη-
η
δεὶς Γ, μηδεὶς διαβάλλει Ξ, μηδεὶς διαβάλλει Υ : μηδεὶς διαβάλλῃ *ς.—[k] κατεκλίθη
β λ λ β
Kp.—[l] διαλάβῃ K, διαβάλῃ ȣ.—[m] σωκράτην u.—[n] ὑπὸ τοῦ Δw.—[o] αὖ om EFunȣ.—[p] κατακλίνεσθαι Υ.—[q] σωκράτην un.—[r] ἐμὲ 𝔄ΔΞΥDKwp : με *ς.—[s] αὐτὸν ς.—[t] ἐπιδεξί' ΔΞΥKrwpr.—[u] οὖν om p.—[v] μᾶλλον om Υu.—[w] ἀλλ'...ἐπαινεθῆναι om K.—[x] φθονήσεις Ξ.—[y] ἀλκιβιάδην Υ, ἀλκιβιάδης F.—[z] ἂν om ΓEFnȣ.—[a] πάν-

κατεκλίνη] Ald. Bas. 1. 2. *κατακλίνη·* male. nam pertinet ad Alcibiadem. Ficinus jam *κατεκλίνη* legit. vertit enim, *inter te ac me se medium interposuit.* Fisch.

γὰρ ἐμὲ—ἐμὲ αὐτὸν] *γὰρ ἐμὲ* et *ἐμὲ αὐτὸν* scripsi, quia hæc pronomina sibi invicem respondent, ideoque propter graviorem significationem accentum inclinare nequeunt. In præcedentibus pro *κατακεῖσθαι* Bas. 2. legit *κατακλίνεσθαι.* Ast.

ὅπως ἂν ἐνθάδε] Ald. Bas. 1. *ὅπως ἐνθάδε*, omissa particula *ἂν*, quam Stephanus e Bas. 2. recte addidit. Fisch.

πόλλους ἐπὶ τὰς θύρας, καὶ ἐπιτυχόντας ἀνεῳγμέναις ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἄντικρυς[c] πορεύεσθαι παρὰ σφᾶς καὶ κατακλίνεσθαι, καὶ θορύβου μεστὰ πάντα εἶναι, καὶ οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδενὶ ἀναγκάζεσθαι πίνειν[d] πάμπολυν οἶνον. τὸν μὲν οὖν Ἐρυξίμαχον καὶ τὸν Φαῖδρον καὶ ἄλλους τινὰς ἔφη ὁ Ἀριστόδημος οἴχεσθαι ἀπιόντας, ἓ δὲ[e] ὕπνον λαβεῖν, καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολὺ ἅτε μακρῶν[f] τῶν νυκτῶν οὐσῶν, ἐξέγρεσθαι[g] δὲ πρὸς ἡμέραν ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ἐξεγρόμενος[h] δὲ ἰδεῖν τοὺς μὲν ἄλλους καθεύδοντας καὶ οἰχομένους, Ἀγάθωνα δὲ καὶ Ἀριστοφάνη καὶ Σωκράτη[i] ἔτι μόνους ἐγρηγορέναι καὶ πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλης[j] ἐπὶ δεξιά. τὸν οὖν Σωκράτη[k] αὐτοῖς διαλέγεσθαι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὁ Ἀριστόδημος οὐκ ἔφη μεμνῆσθαι τῶν λόγων· οὔτε γὰρ ἐξ ἀρχῆς παραγενέσθαι[l] ὑπονυστάζειν τε· τὸ μέντοι κεφάλαιον ἔφη, προσαναγκάζειν τὸν Σωκράτη[m] ὁμολο- [II. ii. 469.] γεῖν αὐτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν[n] ἐπίστασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα[o] κωμῳδοποιὸν[p] εἶναι. ταῦτα δὴ ἀναγκαζομένους αὐτοὺς καὶ οὐ[q] σφόδρα ἑπομένους νυστάζειν, καὶ πρῶτον[r] μὲν καταδαρ-

τα F.—[b] καταβησόμενον u.—[c] ἄντικρυ F.—[d] πίνειν om Γ.—[e] ἓ δὲ 𝔄ΥDrpr, ἐμὲ δὲ K, ἕα δὲ (post erasam litteram) Ξ, ἕα δὲ Fn, ἕαδε ΓΕwšt et pr u, ὁ δὲ Δ : οἴκαδε *ς.—[f] μικρῶν DKp.—[g] ἐξεγείρεσθαι EFnš.—[h] ἐξεγρόμενον DKp, ἐξαγρόμενος š.—[i] ἀριστοφάνη καὶ σωκράτη 𝔄ΓΔDFKwt, ἀριστοφάνη καὶ σωκράτην F, σωκράτη καὶ ἀριττοφάνη Ξ, σωκράτην, καὶ ἀριστοφάνην Υ : Ἀριστοφάνην καὶ Σωκράτη ς.—[j] μεγάλης φιάλης Kp.—[k] σωκράτην Fun.—[l] περιγενέσθαι n.—[m] σωκράτην run r.—[n] τραγωδιοποιὸν 𝔄ΔΥDEKuwzcnšt.—[o] post ὄντα omisi καὶ cum 𝔄ΓΔDEFKrwnpšt.—[p] κωμῳδιοποιὸν 𝔄ΓΔΥDEKwzcpšt et pr u.—[q] ὡς n.—[r] πρότερον ΓΕFruzcnrt.—

ἄντικρυς] Timæus, Ἀντικρύ· κατευθὺ, ἐπ' εὐθείας. Unde etiam hoc loco pro ἄντικρυς reponendum videri possit ἄντικρυ, præsertim quum Ammonius præcipiat, ἄντικρυς esse idem quod διαῤῥήδην et φανερῶς, sed ἄντικρυ significare ἐπ' εὐθείας et ἐξ ἐναντίας. Fisch.

οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδενὶ ἀναγκ.] Cf. Athen. v. 8. p. 180. B. et 192. A. Ast.

οἰκάδε ὕπνον] Cornarius legendum monuit, οἴκαδε, ἓ δὲ ὕπνον λαβεῖν· nam ἓ δὲ putabat absorpta esse ab ultima præcedentis vocabuli syllaba. Sane et Ficinus ita legit; vertit enim, *seque diu dormivisse*; et ipsa res consecutioque verborum ita legi jubent. Fisch.

Illud ἓ δέ, agnoscunt Codd. Vind. Contra hi codd. omittunt οἴκαδε, quod Ficinus quoque non expressit. Ast. ἐπιόντας, ἐμὲ δὲ ὕπνον λαβεῖν Par. Bip.

ἐξέγρεσθαι] In Ald. ἐξέρεσθαι, pro quo in Germ. [Bas. 1.] ἐξεγείρεσθαι· sed vet. [Bas. 2.] ἐξέγρεσθαι, a quo est partic. sequens ἐξεγρόμενος. Steph.

πίνειν—ἐπὶ δέξια] Vid. Casaubon. ad Athen. i. p. 21. B. Ast.

τραγῳδοποιὸν] Ald. Bas. 1. 2. τραγῳδιοποιόν. At forma altera, ut κωμῳδοποιὸς, Attica est, quam recentiores librarii fere in formam communem mutarunt. vid. ad Apol. 2. Sic Polit. x. p. 464. Bas. 1. libri editi habent τραγῳδιοποιός· sed in Ms. August. invenimus scriptum τραγῳδοποιός. Fisch.

ὄντα καὶ] Vind. 54. omittit καί. Ast.

θεῖν τὸν Ἀριστοφάνη,[s] ἤδη δὲ ἡμέρας γιγνομένης[t] τὸν Ἀγάθωνα. τὸν οὖν Σωκράτη κατακοιμήσαντ'[u] ἐκείνους,[v] ἀναστάντα[w] ἀπιέναι, καὶ αὐτὸς[x] ὥς περ εἰώθει ἕπεσθαι, καὶ ἐλθόντα[y] ἐς[z] Λύκειον, ἀπονιψάμενον, ὥς περ ἄλλοτε τὴν ἄλλην[a] ἡμέραν διατρίβειν, καὶ οὕτω διατρίψαντα εἰς ἑσπέραν οἴκοι ἀναπαύεσθαι.

γιγν ε

[s] ἀριστοφάνην Frucnr.—[t] γενομένης F.—[u] κατακοιμήσαντ' ΓΞEFuzacnt, κατακοιμησαντ' 𝔖: κατακοιμίσαντ' 𝔰.—[v] τούτους rΥ.—[w] ἀναστάντα...εἰώθει om Γ.—[x] αὐτὸς om 𝔄ΔDEFKruwzacnr𝔖t: conf. ad p. 12, 9.—[y] ἐλθόντα οὖν ΞΥ.—[z] ἐς Kp: εἰς *𝔰.—[a] ὅλην 𝔰.

κατακοιμίσαντ'] Francof. κατακοιμήσαντ'. male: quod ipsum tamen scripturæ vitium est in libris Athenæi v. p. 192. A. Fisch.

αὐτὸς] Steph. 'Scribitur recte αὐτὸς, quamvis et præcedat et sequatur accusativus, quoniam de se hoc dicere narratur Aristodemus.' h. e. nominativus recte habet, quia subjectum, ut vocant, in eodem positum est casu. Fisch.

τὴν ὅλην] Steph. 'In præcedentibus editionibus ἄλλην· sed et Ficinus agnoscit ὅλην.' Recte. Ald. Bas. 1. 2. ἄλλην· sed Ficini versio, *diem totum*. Fisch.

ΦΑΙΔΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ,
ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΕΒΗΣ, ΣΙΜΜΙΑΣ, ΚΡΙΤΩΝ,
Ο ΤΩΝ ΕΝΔΕΚΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Socrates moriens, rogatu et auctoritate Cebetis et Simmiæ, Thebanorum, docet primo, animam e corpore, tanquam e carcere, profectam non interire statim, sed permanere salvam diu: deinde conatur afferre rationes, quibus animæ æternitas immortalitasque asseratur atque vindicetur; ita quidem, ut non modo dubitationibus Simmiæ et Cebetis satisfaciat, sed ostendat etiam, aliam fore, post mortem, piorum hominum proborumque animæ sortem, aliam improborum atque impiorum. Sed Plato hunc de immortalitate et æternitate animarum Dialogum inscripsit Phædonis nomine, familiæ Eleaticæ principis, quia eum narrantem fecit ea, quæ Socrates in carcere disseruit illa de quæstione ante, quam cicutam biberet. v. Origenes c. Celsum 3. p. 152. Spenc.

ΦΑΊΔΩΝ.*

§. 1. Αὐτός, ὦ Φαίδων, παρεγένου Σωκράτει[a] ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ᾗ τὸ φάρμακον ἔπιεν[b] ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ ἄλλου του ἤκουσας; Steph. I. 57. Bek. II. iii. 3. §. 1. W.

CODICES QUINDECIM,
𝔄 Γ Δ Λ Ξ Π Φ Υ C E G H I L s.

[a] σωκράτη pr Υ.—[b] ἔπιε τὸ φάρμακον ΔΦs.—[c] ἂν ἐγὼ 𝔄Δs et rc Π.—[d] πολιτι-

* Index hujus dialogi non unus idemque, sed varius, est in libris scriptorum veterum, a quibus ille laudatur certatim. Varro L. L. vi. 3. eum ita laudat, ' in quarto :' quia est quartus ordine dialogus. v. Victorius Var. Lect. xviii. 2. Sed Aristot. Metaphys. i. 7. p. 279. B. xi. 5. p. 423. A. Origen. contra Cels. vii. p. 350. 352. Laert. ii. 42. Plutarch. Moral. p. 572. B. t. ii. Suid. in Εἴδησις, Παρουσία, Φαῦλος, et alibi: Scholiast. Hermogenis p. 10. Simplicius in Epictet. p. 63. Salm. Clemens Alex. Strom. iv. p. 532. etc. Thom. M. v. Ἀποδέχομαι, Ἄτοπον, Ἰὼν, Προτέρα, Πρωΐ, Φοιτᾷν, alibique: Etymol. M. in Τυφών: Schol. Synesii περὶ ἐνυπνίων p. 94. 107. Turneb. Theodoret. Θ. Π. i. p. 19. ii. p. 23. v. p. 76. viii. p. 118. xi. p. 154. Alcinous Εἰσαγ. c. 6. Stobæus Eclog. Phys. p. 94. Nemesius N. H. ii. p. 54. Ox. Proclus in Theol. Platon. i. 5. p. 12. i. 26. p. 63. vi. 24. p. 411. etc. Nonnus Συναγ. ἱστορ. ii. 30. p. 171. Schol. Callim. in H. in Del. 312. Schol. Hesiodi in Θεογ. p. 240. B. Heins. Schol. Luciani ad Solœc. p. 54. t. ii. cum ita citant, ἐν Φαίδωνι· vel, addito articulo, ἐν τῷ Φαίδωνι· et ἐκ τοῦ Φαίδωνος. Sic Macrob. in Somn. Scip. i. 1. 12. 13. Priscian. x. p. 392. Bas. Tertullian. de Anima c. 18. Claudian. Mamert. de Statu Anim. ii. p. 129. Barth. ' in Phædone.' Mœris v. Ἐπιτηδείους habet simpliciter, Πλάτων Φαίδωνι. Etiam a Philostrato VV. Sophist. i. 7. 2. p. 488. vocatur ὁ Φαίδων ὁ τοῦ Πλάτωνος· et ex eo ab Eudocia Ion. p. 131. sed ibi male editum est ὅ, τε Φαίδων τοῦ Πλάτωνος, omisso articulo. Theon. Progymn. c. 3. p. 30. Heins. habet: ἐν διαλόγῳ τῷ περὶ ψυχῆς. Schol. Synes. p. 106. Turn. ὁ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ. Plutarch. Moral. p. 120. E. t. ii. ὁ θεῖος Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς—ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διαλόγῳ. Idem Plutarch. Cat. Min. p. 792. E. t. i. et Moral. p. 1013. D. t. ii. Origen. contra Cels. ii. p. 97. Theodoretus Θ. Π. ii. passim: Athenæus xi. p. 504. F. et p. 505. E. xv. p. 679. A. Euseb. Præp. Evang. i. 8. xi. 27. 36. 38. xiii. 6. xiv. 15. Cyrill. Alex. v. p. 181. B. Sext. Empiric. c. Mathemat. iv. p. 335. viii. p. 474. Stephanus Byz. v. Χώρα· Diog. L. ii. 65. iii. 36. 37. 55. Pollux ii. 118. Suidas v. Φαῦλος in Cod. Regio (v. Menag. ad Laert. iii. 63.) et v. Εἰδέα, passimque alibi: Etymol. M. v. Τρέφεσθαι, et Φαῦλος· Photius Lex. apud Piersonum ad Mœr. p. 173. Eustath. ad Odys. B. p. 1450. hunc librum laudant sic: ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· vel ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς.

ΦΑΙΔ. Αὐτός, ὦ Ἐχέκρατες.

ΕΧ. Τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανά-

Apud Lucian. p. 375. t. ii. Græv. est ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. Uti nos edidimus cum Steph. et Forst. ita legitur in Codd. Tub. Aug. et Ald. Bas. 1. 2. Etiam apud Thom. M. v. Εἰσῄει est, Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ἢ περὶ ψυχῆς. In versione Ficini est, *Phædo, vel de animi immortalitate, vel de anima.* Cæterum Lucian. p. 345. t. ii. Græv. vocat τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον· apud Nonnum Συναγ. ἱστορ. i. 16. p. 132. Eton. est, ὁ Φαίδων, ὁ περὶ ψυχῆς διάλογος Πλάτωνος· apud Plut. Consol. ad Apollon. p. 120. D. t. ii. ἐν τῷ περὶ ψυχῆς Διαλόγῳ, περί τε τῆς ἀθανασίας αὐτῆς. Dio Cas. 43. p. 218. C. Leoncl. appellat τὸ τοῦ Πλάτωνος βιβλίον τὸ περὶ ψυχῆς αὐτῷ γεγραμμένον· Appian. B. C. ii. p. 800. t. ii. Tol. Πλάτωνος τὴν περὶ ψυχῆς συγγραφήν· Callimach. Epigr. 24. Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα (h. e. σύγγραμμα, *librum.* v. Ammonius v. γράμμα· et Sext. Empir. c. Mathemat. i. 2. p. 225. s. et Scholia ἀνέκδοτα in Dionysii Thracis Τέχνην apud Villoisonum Anecd. Gr. t. ii. p. 172. quorum tamen alterum, φησί που—κακῶς εἶναι, jam a Valquenario editum est Animadvers. ad Ammon. i. 13. p. 57. s.): Cicero Tusc. i. 11. 'librum, qui est de animo: ib. 43. librum, in quo moritur Socrates:' Ovidius Ib. 496. 'Socratium de nece opus:' Florus iv. 2. 71. 'Platonis librum, qui immortalitatem animæ docet:' Gellius ii. 18. et Macrobius Saturn. i. 11. 'librum divinum de immortalitate animæ:' Lactantius Institut. iii. 18. 8. 'Platonis librum, qui est scriptus de immortalitate animarum:' Augustin. de Civ. Dei i. 22. 'Platonis librum, ubi de immortalitate animæ disputavit:' Arnobius adv. gentes ii. p. 52. Mair. 'volumen, quod Plato de animæ immortalitate composuit.' Apud Diog. L. iii. 58. additur etiam hic Ἠθικός· quod vocabulum nos quoque addendum, constantiæ caussa, duximus: nam in reliquis libris editis, et in Codd. Tub. Aug. non legitur. A Tub. etiam nomina personarum, quæ colloquentes inter se inducuntur, absunt, non item ab Aug., in quo tamen pro ἕνδεκα leguntur numeri ιά. Sed in ipso ordine neuter codex nomina personarum inter se colloquentium exhibet. Fisch.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ] Hanc ex veteribus acceptam editionibus, et dialogis præscriptam *tabulam personarum,* πίνακα τῶν προσώπων τοῦ διαλόγου supplevi ac distinxi in πρόσωπα πρῶτα et δεύτερα· quod et in Plutarcho factitavi. Nam Phædon Echecrati et aliis narrat Phliunte, quid ultimo vitæ die a Socrate et præsentibus amicis dictum actumque sit. Ergo illi duo sunt *primæ personæ:* hi autem *secundæ:* neque confundi debebant: neque Echecrates, ut in hoc dramate, sic in tabulis pictis locum habuit: quibus hoc argumentum frequens fuisse, Luciani mentione colligitur de Morte Peregrini t. ii. p. 358. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν. Platonis autem dialogi, ratione habita formæ, distribuuntur in δραματικοὺς, in quibus illud *inquam* et *inquit* omittitur: et διηγηματικοὺς, in quibus id interponitur. Plutarch. Sympos. vii. 8. p. 711. B. ἴστε γὰρ, εἶπεν, ὅτι τῶν Πλάτωνος διαλόγων διηγηματικοί τινές εἰσιν, οἱ δὲ δραματικοί. Tertium genus, μικτοὺς, refert Diogen. Laert. iii. 50. οὐ λανθάνει δὲ ἡμᾶς ὅτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί· λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικοὺς, τοὺς δὲ διηγηματικοὺς, τοὺς δὲ μικτούς. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον ἢ φιλοσόφως τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσωνόμασαν· ad quem locum videatur Menagius. Phædon igitur generis est mixti ex utroque. Wytt.

ΦΑΙΔΩΝ Η ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ] Hæc est inscriptio in veteribus prodita codicibus, apud veteres frequens Scriptores, ac Thrasylli auctoritate se commendans, cujus πίνακα sequitur Diogen. L. iii. 58. in referendis titulis dialogorum Platonis, inter quos hic ita nominatur Φαίδων, ἢ περὶ ψυχῆς. Alii multi veterum alterutro eum nomine appellant. Quorum in hac triplice ratione locos diligentia Fischeri collegit. Antiquissimum est ipsius Platonis testimonium in Epist. xiii. p. 728. C.* ἐπιεικῶς δὲ γιγνώσκεις τοὔνομα Κέβητος· γεγραμμένος γάρ ἐστιν ἐν τοῖς Σωκρατείοις λόγοις μετὰ Σιμμίου Σωκράτει διαλεγόμενος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ, ἀνὴρ πᾶσιν ἡμῖν οἰκεῖός τε καὶ εὔνους. Hanc

* Platonis edit. Læmar. usus est Wyttenbach.

του; καὶ πῶς ἐτελεύτα; ἡδέως γὰρ ἂν[c] ἀκούσαιμι. καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν[d] Φλιασίων[e] οὐδεὶς πάνυ τι[f] ἐπιχω-

κῶν pr Φ.—[e] τῶν φλιασίων L.—[f] τι[οι] Ξ, τοι Φ.—[g] ἀπαγγεῖλαι ΔΦs, ἀπαγγελεῖν G.

enim tam germanam esse, quam cæteras Platonis Epistolas, persuadet nobis Wesseling. in Epist. ad Venemam: ubi et hunc locum attigit p. 41. Proximus antiquitate est Aristot. Metaphys. i. 7. *Φαίδωνα* Platonis citans: item de Generat. et Corrupt. ii. 9. Meteorolog. ii. 2. Panætium vero dialogum Phædonem spurium judicasse, et Platoni abjudicasse, cecinit incertus Poeta in Anthologia Gr. i. 44. 4. quem falsa canere ostenderunt Fabric. B. G. vol. ii. p. 8. 9. et Lyndenus noster, in Disputatione de Panætio p. 63. Sed istum errorem res ipsa refutat: qui in illo Epigrammate quum mendi suspicionem moveat, a nobis alibi tractabitur. Illud quis minus absurde, nec tamen vere, contendat, Socratem horum nil dixisse: idque tueatur cum consuetudine Platonis, sic fere in omnibus sermonibus Socratem adhibentis: tum communi more dialogorum, quem Cicero quoque secutus excusat, Varroni Academicos libros dicans, Epist. Div. ix. 8. ‘Puto fore, ut, cum legeris, mirere nos id locutos esse inter nos, quod numquam locuti sumus: sed nosti morem dialogorum,’ tum auctoritate Athenæi xi. p. 505. E. nominatim de Gorgia et Phædone pronunciantis: *ἄλλοι δέ φασιν ὡς ἀναγνοὺς ὁ Γοργίας τὸν Πλάτωνος διάλογον, πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν, ὅτι οὐδὲν τούτων οὔτε εἶπεν οὔτε ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος. ταῦτά φασι καὶ Φαίδωνα εἰπεῖν ἀναγνόντα τὸν περὶ ψυχῆς·* quo loco *εἰπεῖν* addidimus annotatum in exemplo Gronovii ex Cod. Florent. deinde pro *παρὰ Πλάτωνος* ratio postulat *παρὰ Σωκράτους, se nil horum neque dixisse, neque a Socrate audivisse.* Et quod ad Athenæum attinet, illud *φασὶ* non certum auctorem significat: et ipsum reprehensorem Platonis iniquiorem quam veriorem fuisse constat: et monuit Casaubonus ad l. l. p. 375. et ad Diog. L. iii. 35. Quod autem ad duas priores dubitationes spectat, his satis respondisse videmur in Disputatione de placito Immortalitatis Animorum, Sect. iv. de Socrate p. xxxviii. et xxxix. Hoc autem loco non reticendum est, quod ad historiam literariam hujus dialogi pertinet, veteres Phædonis interpretes ab Olympiodoro memorari, Iamblichum, Syrianum, Proclum, ut qui Syriani commentarium amplificaverit, Harpocrationem, Paterium, de quibus quædam notabimus in his annotationibus. Quibus annumerari debet Galeni liber item perditus, in quo ipsi propositum fuerat ostendere, Platonem in argumentis de Animorum Immortalitate sibi ipsum repugnare: quem librum suum memorat t. i. ed. Bas. de Format. Fœt. p. 221. Wytt.

αὐτὸς, ὦ Φαίδων, — ἤκουσας] Hoc exordii principium duos imitatos esse scriptores, ad utrumque notavit Casaubon., alterum, Dionem Chrysost. Or. vii. initio; *Τόδε μὲν αὐτὸς ἰδὼν, οὐ παρ᾽ ἑτέρων ἀκούσας, διηγήσομαι*; alterum Athenæum initio operis: *Αὐτὸς, ὦ Ἀθήναιε, μετειληφὼς τῆς καλῆς ἐκείνης συνουσίας τῶν νῦν ἐπικληθέντων Δειπνοσοφιστῶν, ἥτις ἀνὰ τὴν πόλιν πολυθρύλλητος ἐγένετο, ἢ παρ᾽ ἄλλου μαθὼν τοῖς ἑταίροις διεξήεις·* sic enim penultimum nomen pro *ἑτέροις* legendum esse, et Casaub. et Salmas. monuit. Hermogenes de Methodo, i. p. 518. vim in diversa significatione pronominis *αὐτὸς* singularem inesse demonstrat: *καὶ παρὰ Πλάτωνι —·* ‘*Αὐτὸς, ὦ Φαίδων, παρεγένου; Αὐτὸς, ὦ Ἐχέκρατες.*’ *Ὁ μὲν γὰρ ἤρετο ὡς θαυμάζων καὶ μακαρίζων τὸν παραγενόμενον, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο σεμνυνόμενος καὶ μέγα φρονῶν.* Wytt.

ὦ Φαίδων] Phædo hic Eleus, cujus nomine inscriptum dialogum hunc laudat præter ceteros Aristot. Metaph. i. 7. xi. 5. (a multis citatur *ὁ περὶ ψυχῆς λόγος* s. *διάλογος*), notus est ille scholæ Eliacæ auctor, de quo vid. Diog. Laert. xi. 105. Gell. xi. 18. Quocum qui hoc in libro loquitur Echecrates Phliasius, est fortasse Pythagoreus ille, quem commemorant Diog. Laert. viii. 46. Iamblich. Vit. Pythag. i. 35. Heind.

φάρμακον] Hoc loco significat *cicutam, κώνειον.* v. Laert. ii. 35. Seneca Ep. 13. ‘Cicuta magnum Socratem fecit:’ sed Ep. 67. ‘Calix venenatus, qui Socratem transtulit e carcere in cœlum.’ Unde Socrates a Persio iv. 1. s. vocatur ‘barbatus magister, sorbitio tollit quem dira cicutæ.’ Fisch.

αὐτὸς] Abest ab Aug. perperam. Fisch.

ριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε, οὔτέ τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν, ὅς τις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι[g] οἷός τ᾽

ὦ Ἐχέκρατες] De hoc quædam notavit Forster, jam occupata Fabricio B. G. vol. i. p. 501. 513. et nos hæc aliaque observavimus, disertius nunc explicanda. Echecrates igitur Phliasius fuit ex illa ultima successione Pythagoricorum, quos Aristoxenus audivit: ex quo id Diog. L. refert, viii. 46. τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενοφιλός τε ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θρᾴκης, καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί· ἦσαν δὲ ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων. Plura etiam, eodem auctore, narrat Iamblich. Vit. Pythag. §. 250. 251. e quibus hæc ad nostrum argumentum pertinent: οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῆς Ἰταλίας, πλὴν Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου. ἀθροισθέντες δὲ εἰς τὸ Ῥήγιον ἐκεῖ διέτριβον μετ᾽ ἀλλήλων, καὶ τῶν πολιτευμάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαινόντων· ἦσαν δὲ οἱ σπουδαιότατοι Φάντων τε καὶ Ἐχεκράτης καὶ Πολύμναστος καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι, Ξενόφιλος δὲ Χαλκιδεὺς τῶν ἀπὸ Θρᾴκης Χαλκιδέων· ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἤθη καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπούσης τῆς αἱρέσεως, ἕως εὐγενῶς ἠφανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξενος διηγεῖται· quibus in verbis primum dedimus Φάντων τε pro τε Φάντων, ex Memmiano Codice, cujus varias lectiones ad duos Iamblichi libros, hunc et Protrepticum, ex auctione Gronoviana nacti sumus: deinde animadvertendum, post προβαινόντων quædam desiderari, quibus significetur, *eos Rhegio relicto in Græciam abiisse;* nam, quod Kuster secundum Obrechtum judicat, illa verba, προϊόντος—προβαινόντων, post Χαλκιδέων ponenda esse, nobis frustra esse videtur. Eodem pertinet mentio a Valerio Max. facta, viii. 13. Ext. 3. 'Biennio minor (Gorgia obiit) Xenophilus Chalcidensis Pythagoricus, sed felicitate non inferior; si quidem, ut ait Aristoxenus Musicus, omnis humani incommodi expers, in summo perfectissimæ splendore doctrinæ exstinctus est.' Lucian. de Macrobiis, t. iii. p. 221. Ξενόφιλος δὲ ὁ Μουσικὸς, ὥς φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Gell. Noct. Att. iv. 11. 'Porculis quoque minusculis et hœdis tenerioribus (Pythagoram) victitasse idem Aristoxenus refert. Quam rem videtur cognovisse ex Xenophilo Pythagorico familiari suo, et ex quibusdam aliis natu majoribus, qui ab ætate Pythagoræ non multum aberant.' Ælian. Nat. Anim. ii. 11. p. 81. æquales fere Musicos memorat, Δάμωνα—καὶ Σπίνθαρον, καὶ Ἀριστόξενον, καὶ Ξενόφιλον, καὶ Φιλόξενον. Simpliciter τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι nominantur a Diodoro Sic. xv. 76. t. ii. p. 62. e quibus Xenophilus a Luciano l. c. memoratur Plinio H. N. vii. 50. et Suida in Ἀριστόξενος. Conferatur Mahnii nostri Diatribe de Aristoxeno p. 53. Echecratis etiam meminit Scriptor Epist. Socrat. xxxiii. p. 74. Cicero de Fin. v. 29.—'cur Plato Ægyptum peragravit, ut a sacerdotibus barbaris numeros et cœlestia acciperet? cur post Tarentum ad Archytam? cur ad reliquos Pythagoreos, Echecratem, Timæum, Acrionem, Locros; ut cum Socratem expressisset, adjungeret Pythagoreorum disciplinam, eaque, quæ Socrates repudiabat, addisceret?' Plato Epistola ix. p. 726. A. Ἐχεκράτους δὲ καὶ νῦν ἐπιμέλειαν ἔχομεν, καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἕξομεν, καὶ διά σε, καὶ διὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Φρυνίωνα, καὶ δι᾽ αὐτὸν τὸν νεανίσκον. Quamquam dubium videtur, an is, qui paucis post Socratis obitum diebus cum Phædone loquens inducitur, aliquot interjectis annis Platone ex Italia in Græciam reverso, νεανίσκος dici potuerit: non tamen repugnat. Ἐχεκράτεια Φλιασία numeratur inter mulieres Pythagoricas a Jamblicho Vit. Pythag. §. 267. in fine. Neque abhorret a verisimilitudine, eos, qui ex Italia Phliuntem venissent, Pythagoricos, postea Phliasios cives et dictos et habitos esse. Quid autem Phliunti urbi cum Pythagoreis intercesserit necessitudinis intelligitur ex Pausania ii. 14. p. 140. Pythagoræ proavum Hippasum Phliasium Phliunte Samum migrasse: quocum nominibus paulum mutatis consentit Diog. L. viii. 1. ἔνιοι δὲ (φασὶ) υἱὸν μὲν εἶναι Μαρμάκου, τοῦ Ἱππάσου, τοῦ Εὐθύφρονος, τοῦ Κλεωνύμου, φυγάδος ἐκ Φλιοῦντος. Wytt.

τί ἐστιν ἅττα εἶπεν] Dictum est, ut in Theæt. §. 10. τί ποτ᾽ ἐστὶν, ἃ διανοούμεθα· ubi Stephanus τίνα reponendum temere censebat. Sic in Gorg. p. 346. E. τίνα ποτ᾽ ἐστὶν, ἃ e Cod. Aug. et Merm. rescribi haud dubie debet τί ποτ᾽ ἐστὶν, ἃ, sicut in Parmenid. 23. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη· ubi Cod. Tub. habet ἀδύνατα, a manu correctoris. Fisch.

ἦν[h] περὶ τούτων, πλήν γε[i] δὴ[j] ὅτι φάρμακον πιὼν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν.

—[h] ἦν 𝔄ΠΦGs et corr Δ: ᾖ *s.—[i] δὲ G.—[j] δὲ s.—[k] τὰ om Γ.—[l] ἡμῖν om s.—

τί οὖν δή ἐστιν ἅττα] τί pro τίνα, de quo dixi ad Gorg. §. 136. Reperitur tamen interdum et alterum, velut Æschin. in Tim. p. 156. ed. Reisk. ἐγὼ δὲ τί λέγω κατὰ Τιμάρχου; καὶ τίνα ποτ' ἐστὶν, ἃ ἀντιγέγραμμαι; Atque ut mox §. 4. Τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα, ita §. 116. τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα; Heind.

τί οὖν δή] Omissum est δή in Aug. et Tub. Voculas οὖν δή sic in interrogatione junctas singulæ paginæ exhibent. Heind.

Φλιασίων] Tub. Φλασίων· ut apud Steph. Byz. v. Ἀναγυροῦς exemplum Florent. Φλάσιος. male. Phlius fuit oppidum Sicyoniæ. v. Strabo viii. p. 587. Pro Φλιάσιος leges analogiæ dici jubebant Φλιούντιος· v. Cic. ad Att. vi. ep. 2. et apud Diod. Sic. xv. 19. p. 17. t. ii. pro Φαιουντίους Wesselingius, e conjectura Palmerii, recepit Φλιφυντίους· aut certe Φλιούσιος. v. Steph. Byz. v. Φλιοῦς. Sed dicitur etiam Ἀναγυράσιος ab Ἀναγυροῦς. v. Steph. Byzant. v. Ἀναγυροῦς. Fisch.

τῶν Φλ.] Articulus deesse non potuit; addidi e cod. monente Wolf. mox ἐπιχωρ. Ἀθην. illustrant Bast. et Schæf. ad Greg. Cor. p. 880. et 982. Beck.

ἐπιχωριάζει] Verbum ἐπιχωριάζειν, *peregre venire et abire in locum*, ut memorandum notavit Stephanus Byzant. v. Χώρα. Τὸ ἐπιχώριος, καὶ ἐπιχωριάζειν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων· quamquam satis illud frequens. Proxima laudat Priscianus xviii. p. 1200. ' οὔτέ τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν' Deinde pro οἷός τ' ᾖ, Vind.* A B F, dant οἷός τ' ἦν· quod malim; quia hic locus præteriti temporis significationem postulat. Denique postrema Boissonad. comparat cum simili dictione in Philostrati Heroic. p. 8. Οὐδὲ αὐτὸς λέγει, ὦ ξένε, τὰ ἑαυτοῦ πάθη, πλὴν γε δὴ ὅτι ἀποθάνοι μὲν δι' Ἑλένην ἐν Τροίᾳ, ἀναβιφώη δὲ ἐν Φθίᾳ Λαοδαμείας ἐρῶν. Wytt.

ἐπιχωριάζει Ἀθήναζε] ' Significat ἐπιχωριάζειν h. l. *commorari*: et Ἀθήναζε est *Athenis*. Nam Priscianus xviii. p. 721. Illi (Attici) ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις. Et nos, *habitat Romæ* et *habitat Romam*.' Fisch. Alia longe est ratio Latini *habitare*. Atque apud posteriores ἐκεῖσε et δεῦρο pro ἐκεῖ et ἐνταῦθα sæpe poni constat (v. Markl. ad Max. Tyr. Diss. xli. 5.) apud Atticos quum dicitur, quod vulgo dicunt, παρεῖναι εἴς τινα χώραν, παρεῖναι δεῦρο, Soph. Œd. C. 1253. Arist. Lysistr. 62. ἐπιδημεῖν δεῦρο Plat. Parmen. §. 1. ἐπιδημεῖν εἰς τὰ Μέγαρα Demosth. in Neær. p. 1357. et sexcenta id genus alia: verba hæc παρεῖναι, ἐπιδημεῖν et similia *accessisse* magis significant, quam *commorari*. Hic autem, quum a ventitantibus Athenas Phliasiis et inde redeuntibus rem comperire potuerit Echecrates, a commorantibus cummaxime Athenis non item, recte Stephanus Thes. iv. p. 663. ἐπιχωριάζειν *ventitandi* significatu positum accepit. Heind.

ὅστις ἂν ἡμῖν—ἦν—] Edd. et Cod. Aug. οἷόστ' ᾖ, cui hic non est locus. Præcedens illud ἀφῖκται si ad præsens tempus referretur, ut idem fere sonaret quod πάρεστιν, *adest*, corrigerem εἴη. Soph. Œd. C. 1167. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς Ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν. Iliad. E. 192. Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην. H. l. quum præteriti temporis significatu accipere illud propter addita hæc χρόνου συχνοῦ oporteat, recte Tub. ἦν, præsertim quum sequatur deinceps εἶχεν. Aristoph. Lysistr. 109. Οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον, Ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία. Heind.

οἷός τ' ᾖ] Recte Wolf. docuit, conjunctivum hic requiri: *neque venit, qui narrare possit*. Beck.

φάρμακον] Quoniam promiscue dicitur πιεῖν κώνειον (Lysias in Eratosth. p. 394. in Poliuch. p. 612.) et πιεῖν τὸ κώνειον (Xenoph. Hellen. ii. 3. 56.) hic quoque articulum, quo libri scripti editique carent, ab ipso omissum Platone existimo, quamvis paullo ante idem Echecrates dixerit ᾗ τὸ φάρμακον ἔπιεν. Heind.

* His literis designantur Codices Vindobonenses a Bastio collati, cui varias lectiones acceptas retulit Wyttenbachius. A significat Cod. Vindob. 51. B 100. F 89.

I. 58. §. 2. ΦΑΙΔ. Οὐδὲ τὰ[k] περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε ὃν τρόπον ἐγένετο;

ΕΧ. Ναί, ταῦτα μὲν ἡμῖν[l] ἤγγειλέ[m] τις, καὶ[n] ἐθαυμάζομέν γε ὅτι πάλαι γενομένης[o] αὐτῆς πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. τί οὖν[p] ἦν[q] τοῦτο, ὦ Φαίδων;

II. iii. 4. ΦΑΙΔ. Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα[r] ἐστεμμένη τοῦ πλοίου ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν.[s]

[m] ἤγγελλέ *ς.—[n] καὶ om pr Δ.—[o] πάλαι μὲν γενομένης G.—[p] οὖν om ΓΛΥCEHIu et pr G.—[q] ἦν om Δ.—[r] πρύμνη EI.—[s] post πέμπουσιν omisi κατ' ἔτος cum 𝔄ΓΛΞ

§. 2. περὶ τῆς δίκης] 'Non scripsit Plato τὰ περὶ τὴν δίκην, ut §. 4. τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, sed τὰ περὶ τῆς δίκης, ob verbum ἐπύθεσθε, quod addi sic præpositioni περὶ casum secundum jubet.' Fischerus. Sane verbis sic collocatis οὐδὲ ἄρα ἐπύθεσθε, τίνα τρόπον ἐγένετο subjici debebat τὰ περὶ τὴν δίκην, non τὰ περὶ τῆς δίκης. Nunc legitime genitivum posuit scriptor. Xenoph. Cyrop. v. 3. 26. ὡς—ἐπεὶ πύθοιτο τὰ περὶ τοῦ φρουρίου, χαλεπῶς ἐνέγκοι. Anab. ii. 5. 37. ὅπως μάθῃ τὰ περὶ Προξένου. Hellen. i. 7. 39. Κόνων—ἔφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐτεονίκου. vii. 4. 1. Καὶ τὰ μὲν περὶ Εὔφρονος εἴρηται. Quibus locis etsi suppleri potest λεγόμενα s. λέγεσθαι δυνατὰ, pertinere tamen et ipse hæc ad eandem potius rationem existimo, de qua vide ad §. 57. Heind.

ταῦτα μὲν—ἤγγειλέ τις] Hic, ubi particulam μὲν non subsequitur δὲ, post ταῦτα μὲν reticetur, quod loquentis menti obversabatur, ἐκεῖνα δ' οὔ. Similisque in ceteris hujusmodi locis obtinet ellipsis, ut Sophist. §. 80. τοῦτο μὲν οἷόστε κἀγὼ διαλύειν. de Legg. i. p. 628. A. Τοῦτο μὲν ἀληθές. Dio Chrysost. Or. ii. p. 76. Ταῦτα μὲν Ὅμηρος ποιῶν ἡττᾶτο ὑπὸ Ἡσιόδου, ubi μέντοι malebat Reiskius. Eurip. Orest. 409. Μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν. Aristoph. Pace 13. Ἑνὸς μὲν, ὦ ̓νδρες, ἀπολελύσθαι μοι δοκῶ. Heind.

ἤγγειλε] Ald. Bas. 1. 2. ἤγγελε. Stephanus inde fecit ἤγγελλε· quod post eum retinuere alii dialogorum Platonis editores: ut apud Xen. Cyrop. iv. 1. 11. Junt. et Cod. Alt. ἀπήγγελε· sed Ald. ἀπήγγελλε· et Cod. Guelf. ἀπήγγειλε. Nos igitur nunc rescripsimus ἤγγειλε. In Xen. Anab. v. 2. 10. ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε· Suidas v. Διηγκυλημένον legit παρήγγειλε· ut in Cyrop. iii. 3. 29. pro παρήγγελλον librarius Cod. Guelf. dedit perperam παρήγγειλον· denique in Tub. et Aug. diserte scriptum ἤγγειλε extat. Fisch.

τύχη τις—ἔτυχε γὰρ] Suavis est paronomasia, ex re nata et caussam reddens. Animadvertit eam Plutarch. de Fato p. 572. B. vim verbi συνέβη explicans:—καὶ τὸ σπάνιον καὶ παράλογον ἐμφαίνεται τῷ κατὰ συμβεβηκός· οἷον δέ ἐστι τοῦτο εἰ καὶ μὴ ἐκ τῶν ἄρτι ῥηθέντων, ἀλλ' ἔκ γε τῶν ἐν τῷ Φαίδωνι γεγραμμένων σαφέστατα προσπίπτει· γέγραπται δὲ ὧδε· Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἆρα ἐπύθοντο ὃν τρόπον ἐγένετο; Ναί· ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις· καὶ ἐθαυμάζομέν γε, ὅτι πάλαι αὐτῆς γενομένης, ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. Τί ἦν τοῦτο, ὦ Φαίδων; Τύχη τὶς αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν. Ἐν γὰρ τούτοις τὸ ΣΥΝΕΒΗ οὐκ ἀντὶ τοῦ ΓΕΓΟΝΕΝ ἀκουστέον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐκ συνδρομῆς τινος αἰτιῶν ἀπέβη, ἄλλου πρὸς ἄλλο γεγονότος· ὁ μὲν γὰρ ἱερεὺς ἔστεφε τὸ πλοῖον ἄλλου χάριν, ἀλλ' οὐ Σωκράτους· οἱ δὲ δι' ἕτερον κατεψηφίσαντο αὐτοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ἀποβὰν, παράλογον καὶ τοιοῦτο ἀπέβη, οἷον κἂν ἐκ προνοίας ἐγεγόνει ἤτοι ἀνθρώπου τινὸς ἢ τῶν κρειττόνων· ita hunc locum scribendum censemus, itemque reddidimus Latine in nostra editione: et nunc veluti commentarium huic Platonico apponendum duximus. Eodem spectat Simplicius ad Aristot. Phys. ii. p. 79. B. καὶ Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ τύχης τύχην καλεῖ, λέγων ἐν Φαίδωνι, 'Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη·' ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τύχης τὶ αὐτῷ συνέβη. Wytt. qui sic in Addend. 'Eadem paronomasia, forte hinc ducta, exstat in Achille Tatio i. p. 55.

ΕΧ. Τοῦτο δὲ δὴ[t] τί ἐστιν;

ΦΑΙΔ. Τοῦτό ἐστι τὸ πλοῖον, ὥς φασιν Ἀθηναῖοι,[u] ἐν ᾧ Θησεύς ποτε[v] εἰς Κρήτην τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους[w] ᾤχετο ἄγων[x] καὶ ἔσωσέ τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν[y] Ἀπόλλωνι εὔξαντο,[z] ὡς λέγεται, τότε,[a] εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἣν δὴ ἀεὶ καὶ νῦν[b] ἔτι ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. [§. 3.] Ἐπειδὰν οὖν ἄρξωνται τῆς θεωρίας,[c] νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν[d] τὴν πόλιν καὶ[e] δημοσίᾳ μηδένα[f] ἀποκτιννύ-

ΠΥCΕΗΙL*u*.—[t] δὴ om L.—[u] φασιν οἱ ἀθηναῖοι E.—[v] ποτε θησεὺς ΔΦG*s*.—[w] ἐκείνους om pr G.—[x] ἀγαγὼν EI.—[y] γοῦν G*s*.—[z] ηὔξαντο ΔΦ*s*.—[a] τότε ὡς λέγεται Φ.—[b] καὶ νῦν ἀεὶ G.—[c] τῆς θεωρίας ἄρξηται L.—[d] καθαρεύειν 𝔄ΓΔΛΞΠΦΥCGHL*us* :

ἔτυχε γὰρ τύχῃ τινι συμβὰν τότε τὸν ὄρνιν ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος· Phœnicem avem dicit.'

προτεραίᾳ] Tho. M. et ex eo Phavorinus: *Προτέρα, ἐπὶ τάξεως· προτεραῖα δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης.* Fisch.

εἰς Δῆλον—πέμπουσι] His vulgo adjecta *κατ' ἔτος* neque ad sensum requiruntur h. l. et absunt ab optimis libris Aug. Tub. itemque a Pariss. aliquot (unde nonnulla benigne mecum communicavit vir ille, cui omnia mea debeo, F. A. Wolfius), tum a Plutarchi libro de Fato p. 572. B. et a genuina Ficini versione. Itaque sine dubitatione omisi, præsertim quum quotannis missam Delum navem esse, bis in proximis memoretur. *πέμπουσι* h. l. est *πέμπειν εἰώθασι.* Heind.

κατ' ἔτος] Delevit Heind. tuitus est Wolf. Beck.

δὲ δὴ] In Aug. deest *δὴ*, et Tub. habet *τοῦτ' ἔστι.* Fisch.

τὸ πλοῖον—καὶ πάλιν δεῦρο] In hanc rem testes laudasse sufficit. Apollodor. iii. 15. 16. Diodor. Sic. iv. 61. Plutarch. Thes. p. 6. C. Catull. Epithal. Pelei et Thetidis v. 776. Virgil. Æn. vi. 20. Ovid. Met. viii. 170. Hygin. Fab. xli. et alii citati Meursio in Theseo xi. et Regno Athen. iii. 2. De Socratis negotio, navi hac Thesei, Atheniensium annua in Delum *θεωρίᾳ*, Xenoph. Memor. iv. 8. 2. Plutarch. Nicia p. 525. A. Thes. p. 10. C. De Rep. Seni Gerenda p. 786. Callimach. H. in Del. 309. Socrat. Epist. xiv. p. 36. Ælian. V. H. i. 16. Liban. Apol. Socr. t. ii. p. 687. D. et Declamat. a Morellio edita p. 160. Himer. Or. iv. p. 370. Wytt.

ἐν ᾧ Θησεὺς] Nimirum Minos, rex Cretæ, necis Androgei filii vindicandæ causa, v. Plutarch. Thes. p. 6. Pausan. i. 27. (Diod. Sic. iv. 61.) Athenienses oppugnatum venerat: sed discessit tandem hac lege, ut ipsi, nono quoque anno, tributi loco Cretam mitterent septenas virgines totidemque pueros, qui devorarentur a Minotauro in Labyrintho. Hi sunt h. l. *οἱ δὶς ἑπτὰ ἐκεῖνοι.* Theseus quum tertia tributi periodo hoc in numero esset, occidit Minotaurum rediitque cum comitibus Athenas salvus. V. Plut. et Pausan. l. l. Meurs. Thes. 16. Fisch.

τῷ—εἰς Δῆλον] Hæc verba laudantur a Thom. M. in *Βούλομαι*, ubi *ἑκάστου τοῦ ἔτους* legitur, sicut apud eundem in *Θεωρὸς*, et ex eo Phavorinus v. *Θεωρίαν ἀπάξειν.* Cæterum pro *λέγεται* Kuster ad Suidan p. 185. t. ii. edidit *λέγουσι.* Fisch.

θεωρίαν ἀπάξειν] Schol. ad h. l. *ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἀπενεγκεῖν. Θεωροὶ δέ εἰσιν οἱ πεμπόμενοι θῦσαι καὶ θεραπεῦσαι τὸν θεόν· ὅθεν καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ὧν ἐπορεύοντο, θεωρίδες κέλευθοι ἐκαλοῦντο, καὶ τὰ διδόμενα Θεωρικὰ, καὶ ἡ ναῦς ἡ εἰς Δῆλον πεμπομένη Θεωρὶς, καὶ ὁ ἱερεὺς Θεωρός.* Vid. Spanhem. ad Callim. h. in Del. v. 314. p. 584. De voc. *θεωρία* v. Valcken. ad Ammon. p. 92. Conf. Wessel. ad Diod. iv. 53. Heind.

καὶ νῦν ἔτι] Plutarch. Thes. p. 10. C. *τὸ δὲ πλοῖον ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἠϊθέων ἔπλευσε καὶ πάλιν ἐσώθη, τὴν τριακόντορον, ἄχρι τῶν Δημητρίου τοῦ Φαληρέως χρόνων διεφύλαττον οἱ Ἀθηναῖοι.* Heind.

§. 3. *ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ*] Quum essent *τὰ Δήλια* Xenoph. Mem. iv. 8. 2. Conf. Plat. Criton. p. 43. C.—Mox post *Δῆλον* e Tub. inserui *τε.* Heind.

ναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλόν τε[g] ἀφίκηται[h] τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο· τοῦτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίγνεται, ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι[i] ἀπολαβόντες[j] αὐτούς. ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῆς θεωρίας

καθαριεύειν *ς.—[e] ὡς Γ.—[f] οὐδένα Ξ.—[g] τε add ΠΦCΔς.—[h] ἀφίκοιτο G.—[i] ἄνεμοι

καθαρεύειν] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. καθαριεύειν. Stephanus conj. καθαρεύειν· uti jam ediderat Turnebus: neque aliter legit Meursius Thes. c. 16. p. 62. Quæ forma verbi ut fuerit usitatior: tamen nec altera temere est rejicienda. Nam quidni ab καθάριος, vel καθάρειος (Pollux vi. 27. ὁ γὰρ καθάρειος ἰδιωτικόν· καίτοι τὸ καθαρείως παρὰ Ξενοφῶντι εἴρηται· locus est Cyrop. i. 3. 7. ubi Junt. et Ald. habent καθαρείως· sed Stephanus edidit καθαρίως, ut in Cod. Guelf. et Altorf. scriptum est: quum Cod. Brem. librarius scripserit perperam καθαρῶς), duci potuerit verbum καθαριεύειν, ut καθαρεύειν ab καθαρός? quod vim haberet verbi καθαίρειν (Laert. i. 110. 112. ii. 44.) pro quo apud Theophrast. Charact. 16. est καθαρίζειν, h. e. *expiare, lustrare.* At quum verba καθάριος et καθαριότης de *munditia* tantum et *elegantia* ponantur: v. Casaubon. ad Strabon. iii. p. 232. et Valquenarius ad Xen. Memor. ii. 1. 22. quum in Cod. Tub. et Aug. diserte scriptum καθαρεύειν invenerimus: recte a nobis Platoni hanc verbi formam reddi posse putavimus, ita, ut haberet vim activam: quæ ut ei tribuatur, postulare videntur, et sequentia verba, et verba νόμος ἐστὶν αὐτοῖς. Fisch.

καθαριεύειν] Forma nec in Lexicis prodita, nec mihi, quod sciam, observata: secundum analogiam quidem proba, quippe a καθάριος, *puritatis studiosus*, καθαριεύειν notet *puritati studere*, ut a καθαρὸς, *purus*, est καθαρεύειν, *purum esse*: attamen hoc loco suspecta, quod omnes nostri codices usitatum καθαρεύειν præbent. Atque sic etiam citat L. Kuster in Ep. ad Fabric. p. 287. cujus verba juvat referre: 'Serranus: *Lege cautum est, ut interea urbs expietur:* Ficinus: *Ex lege interim lustrant urbem.* At vero καθαρεύειν neque significat *expiare*, neque *lustrare:* sed simpliciter *purum esse*, sive *pollutionis expertem*, significatione neutra, ut grammatici loquuntur. Secundum mentem igitur Platonis, Athenienses ab eo tempore, quo navem sacram in Delum mittebant, usque ad ejus reditum, nihil publice committebant, quo urbem suam pollui posse crederent. Credebant autem pollui suppliciis capitalibus, quibus proinde toto illo temporis intervallo, ut Plato hic testatur, abstinebant. Sic igitur urbs poterat καθαρεύειν, nulla quamvis lustratione, sive expiatione *intercedente.*' Hoc sensu καθαρεύειν τινος sæpe dicitur: veluti in simili caussa Plutarchus in Phocione, qui, festo die in carcere cicuta sumta, mortem obiisset, contra morem veterem, p. 758. F. ἐφάνη δὲ τοῖς μὴ παντάπασι ὠμοῖς καὶ διεφθαρμένοις ὑπ' ὀργῆς καὶ φθόνου τὴν ψυχὴν, ἀνοσιώτατον γεγονέναι τὸ μηδ' ἐπίσχειν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μηδὲ καθαρεῦσαι δημοσίου φόνου τὴν πόλιν ἑορτάζουσαν. Absolute καθαρεύειν, *purum esse, purum se servare* est apud eumdem Defect. Orac. p. 435. D. Sympos. v. 10. p. 685. A. Xenoph. Hier. iv. 4. Wytt.

καθαρεύειν] In Edd. vulgatum καθαριεύειν si usquam usurpatum extaret, ad munditiem in cultu victuque spectaret. V. Valcken. ad Xenoph. Mem. ii. 1. 22. καθαρεύειν, *purum esse nec suppliciis pollui*, quod jam edidit Turneb. et legit Meurs. Thes. c. 16. præbent Aug. et Tub. Heind.

οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς] *Si venti eos interceperint.* Exquisitum hac significatione verbum ἀπολαμβάνειν forte in caussa fuit, ut ab eo aberrarent quatuor codd. Vindobonenses; quorum* D E G dant ἀποβαλόντες; C ἀπελαύνοντες. Sic Plato Menex. p. 406. F. ἀπειλημμένων ἐν Μιτυλήνῃ τῶν νεῶν. Plutarch. de primo frigido p. 953. D. βοηθῆσαι ταῖς θυάσιν ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος. Philostrat. Heroic. p. 741. κἂν ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι. Latinis exquisite dicitur *deprehendere;* de quo verbo videas Burmann. ad Phædr. v. 4. 10. et quos ibi citat. Nec tamen hæc forma temere intrudenda aliis locis v. c. Dio Chrys. Or. lxiii. p. 389. D. οἷς ἂν παρῇ ὁ ἄνεμος, ἐκεῖνοι ἦλθον ὅπου ἤθελον, οἱ δὲ ἀπολει-

* Ex hisce literis C significat Cod. Vindob. 80. D 21. E 116. G 259. omnes a Bastio collatos.

ἐπειδὰν[k] ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος στέψῃ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· τοῦτο δ' ἔτυχεν, ὥς περ λέγω, τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης γεγονός. διὰ ταῦτα καὶ πολὺς[l] χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου.

§. 4. ΕΧ. Τί δὲ[m] δὴ τὰ[n] περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, ὦ §. 2. W.
Φαίδων; τί[o] ἦν τὰ λεχθέντα καὶ[p] πραχθέντα, καὶ τίνες οἱ II. iii. 5.
παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρί; ἢ οὐκ εἴων οἱ ἄρχοντες παρεῖναι, ἀλλ' ἔρημος ἐτελεύτα φίλων;

τύχωσιν 8, τύχωσιν οἱ ἄνεμοι Es.—[j] ἀποβαλόντες Υ.—[k] ἐπειδὴ ἂν Δ.—[l] καὶ ὁ πο-
ἢ
λὺς ς.—[m] δαὶ Γ et corr 𝔄.—[n] δὴ καὶ τὰ L.—[o] τίνα 𝔄Δs.—[p] καὶ 𝔄.—[q] : ἀλλὰ παρ-

φθέντες ἐν πελάγει μέσῳ μάτην ὀδύρονται· i. e. *quos vero ventus in medio mari deficit.* Liban. Orat. Basilica t. ii. p. 140. D. πλοῖον στρογγύλον—ἐξῶσται δὲ ὑπολαμβάνοντες πρὸς τὸ ἀπέραντον ἐκφέρουσι πέλαγος. Retineam vulgatum. Wytt.

ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι] Demosth. de Chers. p. 98. δέκα μῆνας ἀπογενομένου τἀνθρώπου καὶ νόσῳ καὶ χειμῶνι καὶ πολέμοις ἀποληφθέντος, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Scilicet ἀπολαμβάνειν quoniam omnino significat *intercludere, intercipere*, de vento quoque a proposito itinere excludente proprium est vocabulum. Vid. Dorvill. ad Charit. iii. 3. p. 363. ed. Lips. et conf. Wessel. ad Herodot. ii. 115. Verbo ἄνεμοι præfixum vulgo οἱ cum Aug. Tub. et Par. omisi. Herodot. l. l. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἤδη ἀπολαμφθέντες ἦλθον etc. Philostrat. Heroic. c. 19. laudatus ibi a Wessel. κἂν ἄνεμοι ναῦν ἀπολάβωσι. Heind.

πολὺς χρόνος] Libri editi omnes habent ὁ πολὺς χρόνος. Nos vero induximus articulum, Codd. Aug. et Tub. auctoritate. Nam ὁ πολὺς est fere πλεῖστος· quod quidem probe intelligo non plane abhorrere ab hoc loco, quum spatium triginta dierum dici recte etiam longissimum tempus possit: deinde verba πολὺς χρόνος magis respondent verbis τοῦτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίγνεται. Sensus est, ' triginta dies in carcere, et exspectatione mortis, exegit Socrates:' quæ sunt verba Senecæ Ep. 70. Xen. Memor. iv. 8. 2. Ἀνάγκη μὲν γὰρ ἐγένετο αὐτῷ, μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι, διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι, τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾷν (Junt. 1. 2. vitiose, ἐὰν) δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ. Suidas v. Σωκράτης·—ἐδέδετο οὖν ἐπὶ πολὺ, μέχρις ἂν ἡ ἀπὸ Δήλου θεωρὶς ἀφίκηται. Laert. ii. 42. καὶ δεθεὶς μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἔπιε τὸ κώνειον. Sed Menagius legendum censebat μετὰ πολλὰς ἡμέρας. vere, ut opinor. Fisch.

ὁ πολὺς χρόνος] Quum Phædo h. l. respiciat superiora illa Echecratis, ἐθαυμάζομεν ὅτι, πάλαι γενομένης τῆς δίκης, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανὼν, tempus igitur jam designatum intelligat, retinui in his articulum, licet in Aug. et Tub. omissum. Heind.

§. 4. τῶν ἐπιτηδείων] *Familiarium*, declaratur proximo φίλων. Pertinet huc Mœridis gl. p. 164. Ἐπιτηδείους, οὐκ ὥσπερ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι μόνους τοὺς ἐκ γένους προσήκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑταίρους, ὡς Πλάτων Φαίδωνι. Significantur autem Grammaticorum Scholia nomine Ὑπομνήμασι. Wytt.

A Plutarcho vocantur ἑταῖροι de an. tranquil. p. 466. E. t. ii. καὶ Σωκράτης μὲν ἐν δεσμωτηρίῳ φιλοσοφῶν διελέγετο τοῖς ἑταίροις. Fisch.

οἱ ἄρχοντες] Int. οἱ ἕνδεκα, de quorum munere et potestate præter alios nuper accurate eruditeque egit J. O. Sluiterus in Lectt. Andocid. p. 256. sqq. cf. infra §. 150. Apolog. Socr. p. 39. E. τοῖς δ' ἀποψηφισαμένοις ἡδέως ἂν διαλεχθείην—ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι καὶ οὔπω ἔρχομαι οἷ ἐλθόντα με δεῖ τεθνάναι. Heind.

φίλων] Tub. δήμων. male. Fisch.

ΦΑΙΔ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ παρῆσάν τινες,[q] καὶ πολλοί γε.

ΕΧ. Ταῦτα δὴ πάντα προθυμήθητι ὡς σαφέστατα ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, εἰ μή τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει[r] οὖσα.

ΦΑΙΔ. Ἀλλὰ σχολάζω[s] τε[t] καὶ πειράσομαι ὑμῖν[u] διηγήσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν λέγοντα[v] καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε ἀεὶ πάντων ἥδιστον.[w]

§. 5. ΕΧ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιούτους ἑτέρους[x] ἔχεις. ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν[y] πάντα.

ἦσάν τινες: plerique.—[r] τυγχάνουσα Π.—[s] σχολάζων s.—[t] γε 𝔄ΔΠΦΥGs.—[u] ἡμῖν Φ.—[v] λέγοντα...τοιούτους om L.—[w] ἥδιον mg 𝔄.—[x] ἑταίρους ΔΦΗ cum corr

ἀλλὰ παρῆσαν] Meibomius in marg. Bas. 2. ante ἀλλὰ inseruerat nomen Εχ. et ante verba καὶ πολλοί γε nomen Φαι. e Cod. vet. Fisch.

παρῆσάν τινες, καὶ πολλοί γε] *Aderant quidam, et multi adeo.* Diximus de hac figura ad Plutarch. de S. N. V. p. 125. similibus ex Platone locis allatis. *Pauci quidam* potius, quam *multi quidam*, analogiæ congruere videatur; si quidem ipsum τινὲς, *quidam*, paucitatem significat. At usus hic invaluit, ut τινὲς, tamquam genus, utramque speciem complectatur, πολλοὺς et ὀλίγους. Sic Plutarch. Catone Maj. p. 350. C. τοῦ βασιλέως καλοῦντος αὐτὸν ἐπὶ πολλοῖς τισι ταλάντοις· *quum Persarum rex Hippocratem ad se vocaret, multorum talentorum mercede proposita.* Catone Min. p. 768. D. πολλοῖς τισιν ὑποζυγίοις — ἀπαντήσας. Antonio p. 928. C. πολλῶν τινων καὶ μεγάλων ἐκπωμάτων μεστὴν τράπεζαν. Item cum negatione, Cimone p. 479. A. τινὰς—οὐ πολλούς. Pompeio p. 652. E. στρατιώτας τινὰς οὐ πολλούς. Dio Chrys. Or. xxxvi. p. 445. A. Ὁμήρου δὲ (ἐσμὲν), ὡς οἶσθα, ἐρασταὶ, καί τινες οὐ πολλοὶ Πλάτωνος. Wytt.

τινὲς, καὶ πολλοί γε] Gorg. §. 23. ὡς ἐγώ τινας σχεδὸν καὶ συχνοὺς αἰσθάνομαι. Heind.

ἀπαγγεῖλαι] Aug. ἀγγεῖλαι. non male: ut §. 1. ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις. Sed ὡς σαφέστατα ἀπαγγεῖλαι est *quam diligentissime referre, narrare.* Fisch.

σχολάζω τε] Tub. γε pro τε, idque recepit Fisch. Mihi, utrum rectius sit, non liquet. Nam Ficini, qui vertit *otiosus equidem sum*, in his nulla putanda auctoritas. Heind.

§. 5. ἀλλὰ—πάντα] Laudantur hæc verba a Thom. M. v. Δύναμαι, ut doceat, δύνῃ recte dici ὑποτακτικῶς, non item ὁριστικῶς. v. Phrynichus p. 158. Fisch.

ἑτέρους] Meibomius in marg. Bas. 2. e Cod. vet. ἑταίρους· quæ est solennis utriusque vocabuli permutatio. v. Perizon. ad Æl. V. H. iii. 2. et nos ad Apol. §. 16. Non male: ita, ut ἑταῖροι sint *amici* et *familiares* Phædonis, Echecrates et cæteri. Ficinus vertit, *Similiter hos, qui te audituri sunt, affectos habebis*, omisso τῷ ἑτέρους. Fisch.

τοὺς ἀκουσομένους τοιούτους ἑτέρους ἔχεις] *Similes, qui te audiant, habes.* De dictione τοιοῦτος ἕτερος, *similis*, diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 352. Hinc autem apparet, cum Echecrate alios etiam fuisse auditores. Et ἑταίρους hoc loco annotatum a Meibomio pro ἑτέρους, recte repudiavit Fischer: licet sit in Vind. B C F. Wytt.

τοιούτους ἑτέρους ἔχεις] *At vero etiam qui te audituri sunt, similiter affectos habes.* Latine exprimi non potest hoc ἑτέρους, quod verbum sic solet verbo τοιοῦτος adjungi. de Rep. vi. p. 498. G. ἄνδρα ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ, οὐ πώποτε ἑωράκασι. Lach. p. 200. A. αὐτὸς ἄρτι ἐφάνης ἀνδρίας πέρι οὐδὲν εἰδώς· ἀλλ' εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος φανήσομαι etc. Phædr. §. 45. γεννάδας καὶ πρᾷος τὸ ἦθος, ἑτέρου δὲ τοιούτου ἐρῶν. Attuli hæc, quoniam rem secus

ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν ἔγωγε θαυμάσια ἔπαθον παραγενόμενος. οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῄει· εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ[z] ἐφαίνετο,[a] ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων,[b] ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα, ὥστ' ἐμοὶ[c] ἐκεῖνον παρίστασθαι[d] μηδ' εἰς

u et γρ C.—[y] διεξελθεῖν ΔΦG.—[z] ἀνὴρ 𝔄ΔΠΦ, ὁ ἀνὴρ *ς præter *s*: is enim om.—
εἶναι ὧν
[a] ἐφαίνετο εἶναι ΔΦ*s* et rc Π, ἐφαίνετο ὦ 𝔄.—[b] τοῦ λόγου ΓΠCL et corr G, τοῦ
ων οῦ ου
λόγου 𝔄Ξ, τῶν λόγων *u*.—[c] ὥστ' ἐμοὶ G, ὥστ' ἔμοιγε ΔΦ*s* et corr Π: ὥστέ μοι ς.
—[d] ἐκεῖνον παρίστασθαι 𝔄ΛG, ἐκεῖνο παρίστασθαι pr Π: παρίστασθαι ἐκεῖνον *ς.—

expediit Fischerus. Heind.

διελθεῖν] Tub. διεξελθεῖν. bene. Utroque verbo sic utitur Plato, ut verbis διϊέναι (Criton. 7.) et διεξιέναι (Phædon. 35.): sed librarii fere substituerunt alterum in locum alterius. Sic infr. est ὧν σὺ νῦν διῆλθες· mox πάντα ἡμῖν δίελθε, ὡς δύνασαι, ἀκριβέστατα· et rursus διεξελθεῖν· ubi Aug. et Tub. διελθεῖν. Fisch.

ἔπαθον—δακρύοντες] Magnam partem dialogi Phædonis, et hunc locum, compilavit Scriptor Epist. Socrat. xiv. cui in editionibus non nisi Ξενοφῶντι, in codice Helmstadiensi autem Αἰσχίνης Ξενοφῶντι præscribitur, et nostra conjectura mendum eximendum est in his verbis p. 35. ὥσθ' ἡμᾶς μὴ οἷον κλαίειν Σωκράτην ὅτι μέλλει ἀποθνήσκειν, ἀλλὰ φθονεῖν αὐτῷ, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς κλαίειν ὅτι ζῶμεν, ἡττώμενοι τοσούτου ἀγαθοῦ τῇ ἀληθείᾳ. Nam et sub finem pro ἡττώμενοι legendum τητώμενοι, *privati, spoliati, carentes*: et initio, ὥσθ' ἡμᾶς μὴ οἷον κλαίειν Σ. i. e. *ut nos Socratem non solum non ploraremus quod moriturus esset, sed nos ipsos defleremus quod viveremus tanto vere bono carentes*· accipiendo μὴ οἷον pro οὐχ οἷον, *non modo non*: quod annotavit Viger. de Idiotism. p. 123. et Hoogeveen. Doctrin. Particular. p. 963. Wytt.

οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ κ. τ. λ.] Extant hæc verba, omisso γὰρ, apud Thom. M. et Phavorin. v. Εἰσῄει· v. Priscian. xviii. p. 715. Bas. Valquenarius ad Herodot. p. 531. ad Eurip. Phœn. p. 464. et Hemsterhus. ad Lucian. p. 26. A, t. i. Abresch. ad Æschyl. p. 172. t. ii. Fisch.

ὁ ἀνὴρ] Tub. ἀνήρ. Recte, modo ex Dawesii præcepto, quod magnæ vir auctoritatis Porsonus in Euripide suo secutus est, rescripseris ἁνήρ. Certe ἁνήρ, αὑτὸς, ἁγὼν etc. Atticos pronuntiasse, non, ut Brunckius imprimis sine ullo Codice sexcenties edidit, ὡνήρ, ὡυτὸς etc. pluribus probari argumentis potest. Heind.

τῶν λόγων] Aug. et Tub. τοῦ λόγου. Ficinus: *beatus—videbatur—orationem consideranti.* Verum ut mox sequitur καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν et §. 3. τίνες, φῄς, ἦσαν οἱ λόγοι; ita h. l. vulgatum unice aptum opinor. De sententia conf. Criton. p. 43. B.—γενναίως, *fortiter.* Heind.

γενναίως] Xen. Apol. 33. ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην—οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς, καὶ προσεδέχετο αὐτὸν, καὶ ἐπετελέσατο. Themist. Or. ii. p. 58. Ἀλλ' οὐδ' ὅτε κατεδίκασαν αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὅτε ἐν τῷ ξύλῳ ἦν, οὐδὲν ἀγεννὲς, ἢ ταπεινὸν, ἔπραξεν, ἢ εἶπε πρὸς τοὺς ἑταίρους τοὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον συνιόντας· ἀλλὰ περὶ ψυχῆς ἐφιλοσόφει, καὶ περὶ τῶν ἐν ᾅδου ἐξηγεῖτο, ὁπόσα μὲν ἀγαθὰ ἐκεῖ περιμένει, ὁπόσα δὲ κακίαν τιμωρήματα καὶ κολαστήρια. Apud Æschin. Socr. iii. 3. sic legitur εὐθύμως εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Fisch.

παρίστασθαι, ἐκεῖνον] Tub. ἐκεῖνο παρίστασθαι. Quod natum opinor e verbo ἐκεῖνον sic trajecto, ὥστε μοι ἐκεῖνον παρίστασθαι μ. ε. ᾅ. Nam accusativo ἐκεῖνον male careret sermo. Verbo παρίστασθαι, quod de cogitationibus ex præsenti rerum statu oborientibus usurpari docuit Hemsterhus. ad Lucian. Contempl. §. 13. (conf. Taylor. ad Lysiam ed. Reisk. p. 83. Lennep. ad Phalar. p. 244. Morus ad Longin. ix. 1.) etsi plerumque vel δόξα adjungitur vel certe τοῦτο, ut Lysias in Eratosth. p. 424. καὶ μηδενὶ τοῦτο παραστῇ, ὡς—Θηραμένους κατηγορῶ: tamen ut h. l. quum alias, tum a Thucyd. positum est vi. 68. καὶ παραστήτω παντὶ, τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι. Heind.

῞Αιδου ἰόντα ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ κἀκεῖσε[e] ἀφι-
II. iii. 6. I. 59. κόμενον εὖ πράξειν, εἴ πέρ τις πώποτε[f] καὶ ἄλλος. διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι[g] ἐλεεινὸν εἰσῄει, ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν εἶναι[h] παρόντι[i] πένθει· οὔτε αὖ ἡδονὴ ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων, ὥς περ εἰώθειμεν·[j] καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν· ἀλλ' ἀτεχνῶς ἄτοπόν τί μοι[k] πάθος παρῆν καί τις ἀήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη[l] ὁμοῦ καὶ

[e] κακεῖσε ΔΦς: καὶ ἐκεῖσε ς.—[f] εἴπερ ποτὲ I, εἴπερ ποτέ τις Λ.—[g] με corr C.—[h] εἶναι om L.—[i] παρόντα corr C.—[j] εἰώθαμεν L, εἰώθημεν EI.—[k] μοι om pr Γ.—

μηδ' εἰς ᾅδου ἰόντα, ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι] Sumsit hinc Plutarch. t. ii. p. 499. B. *ἀποθνήσκοντα δὲ αὐτὸν (Σωκράτην) ἐμακαρίζον οἱ ζῶντες, ὡς οὐδ' ἐν ᾅδου θείας ἄνευ μοίρας ἐσόμενον.* Wytt.

εἰς ᾅδου] Infra §. 29. vocatur hic *ᾅδης, τόπος γενναῖος καὶ καθαρὸς καὶ ἀειδὴς*, ubi bonus et sapiens sit Deus. Colomesius Κειμηλ. Litt. 62. 63. ex Josepho et Theodoreto laudat *ᾅδην σκοτεινὸν* et *φωτεινόν*. De *σκοτεινῷ* v. Plat. Gorg. p. 332. Bas. 2. *ἐν ᾅδου, ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ*. Egregie et disputat Socrates in Cratyl. p. 54. 55. *ᾅδην* non esse *ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς*, sed *ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἰδέναι*. Caussam, cur nolint manes reverti ad nos, eleganter et vere hanc esse dicit: quod sit Deus *τέλεος σοφιστής τε καὶ μέγας εὐεργέτης τῶν παρ' αὐτῷ*, qui eos vinciat virtutis cupiditate, tanquam arctissimo vinculo. In *ᾅδῃ* vero *σκοτεινῷ*, qui et *ζοφερὸς* vocatur (Plutarch. de Consol. ad Apoll. t. ii. p. 106.) *κολάσεις ἀπαραίτητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νερτέροις*, ut ait Tim. Locr. de anim. mundi p. 104. t. iii. Habet et pulchre dicta Æsch. Axioch. §. 20. 21. Plutarch. t. ii. p. 1130. cf. Marsham. Canon. Chr. p. 268. Intelligi potest *ᾅδην*, et significare *cœlum*. Cicer. Tusc. i. 29. ' cum pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in cœlum videretur ascendere.' Fabulam de *ᾅδῃ* piorum et impiorum Orpheus primus ex Ægypto in Græciam intulit. v. Diod. Sic. i. 96. 107. cum quo loco cf. Phædo §. 13. et Olympiod. Gottl.

ἰόντα] Ald. Bas. 1. 2. *ὄντα*. male. Jam Cornarius legendum *ἰόντα*, ante Stephanum, viderat. Etiam Meibomius in marg. Bas. 2. habet *ἰόντα*, non minus, quam Aug. Tub. et Thom. M. v. *ἰών*· Fisch.

ὡς εἰκὸς ἂν δόξ. εἶν. παρόντι πένθει] In his quis non, primo certe adspectu, hæc *παρόντι πένθει* sic juncta de *præsente luctu* intelligat? Quod si facias, aut *ἐν* præfigi his debebit, conjectura parum sane probabili, aut hæc pro dativis solutis agnosci, quorum certum et evidens exemplum equidem adhuc nullum vidi. Ergo *παρόντι* ad *μοι* referendum, et pendet ab eo *πένθει* hoc sensu: *ei qui aderat rei luctuosæ*. Quam tamen ambiguitatem miror cur non vitaverit Plato sic potius scribendo: *οὐδὲν πάνυ με ἐλεεινὸν εἰσῄει, ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν εἶναι παρόντα πένθει*. Nam quæ aliquando suspicatus sum *παρόντι τῷ πένθει* (*luctui illi, θανάτῳ ἀνδρὸς ἐπιτηδείου*), hujus nullum in editis scriptisve libris vestigium comparet. Dativus autem *παρόντι* ad *εἰκὸς* pertinet. Eurip. Hipp. 1433. *ἀνθρώποισι δὲ—εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν*. Lysias de Ol. def. p. 290. *πότερον εἰκὸς μᾶλλον τούτῳ ἀκινδύνως ψεύδεσθαι, ἢ μετὰ τοσούτου κινδύνου τοιοῦτον ἐμὲ ἔργον ἐργάσασθαι*, ubi male *τοῦτον* cum Markl. Reiskius. Heind.

ἐν φιλοσοφίᾳ—ὄντων] Xenoph. Cyrop. iii. 1. 1. *ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν*. Id. v. 2. 17. *ἐν σίτῳ εἶναι*. iv. 3. 23. *Οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν*. Inde *οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ*. v. Markl. ad Tyr. Max. Diss. xxi. 2. Heind.

ἄτοπον] Schol. August. *Ἄτοπον· τὸ θαυμαστόν· ὡς καὶ ἐν Θεαιτήτῳ* (§. 1.) *φησὶν, Οὐδέν γε ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον ἦν· ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντιθέσεως* (hæc ipsa verba leguntur apud Thom. M. v. *Ἄτοπον*). *Τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυπόπτου· Εὔπολις, Καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖς κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γινώσκειν δοκῶν. Καὶ τὸ ἀδόκητον, καὶ ἀνυπονόητον· οἱ δὲ ἄλογον.* v. Suidas v. *Ἀτοπίας*. Fisch.

τῆς[m] λύπης, ἐνθυμουμένῳ ὅτι αὐτίκα ἐκεῖνος ἔμελλε τελευτᾷν. καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ὁτὲ[n] μὲν[o] γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες, εἷς δὲ ἡμῶν καὶ διαφερόντως, Ἀπολλόδωρος· οἶσθα γάρ που τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

ΕΧ. Πῶς γὰρ οὔ;

§. 6. ΦΑΙΔ. Ἐκεῖνός τε[p] τοίνυν παντάπασιν οὕτως εἶχε, καὶ αὐτὸς[q] ἔγωγε ἐτεταράγμην καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΧ. Ἔτυχον δέ, ὦ Φαίδων, τίνες παραγενόμενοι;

[l] κεκραμένη G.—[m] ἀπὸ τῆς 𝔄ΔΠΦ.—[n] ὅτὲ Π, ὅτε 𝔄, τοτὲ ΓΛΦCEGHI, τότε u, τὸ s : ποτὲ ς.—[o] γὰρ Υ, μὲν γὰρ G et pr Γ.—[p] γε G.—[q] αὐτὸς...p. 179, 6. καθαρῶς] hæc ab

κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς—καὶ τῆς λύπης] Hinc fluxit illud Libanii Epist. lxiii. *κρᾶσις ἔχει μέ τις ἡδονῆς καὶ τοὐναντίου.* Wytt.

ἀπό τε τῆς ἡδονῆς—καὶ τῆς λύπης] Accuratius Tub. *καὶ ἀπὸ τῆς λ.* quum præcesserit *ἀπό τε τῆς ἡδ.* non *ἀπὸ τῆς τε ἡδ.* Tim. p. 18. C. *κατά τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην δίαιταν.* Ibid. p. 19. C. *κατά τε τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις.* de Rep. v. init. *περί τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευήν.* Negligitur tamen interdum præpositionis iteratio. de Rep. ii. p. 365. E. *ἔκ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν.* Xenoph. Hellen. i. 1. 3. *ἀπό τε τῶν νεῶν καὶ τῆς γῆς.* i. 4. 9. *ὑπό τε τῶν πολέμων καὶ στάσεων καὶ λιμοῦ.* Isocrat. Paneg. §. 1. *περί τε τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς Βαρβάρους καὶ τῆς ὁμονοίας—.* Heind. Sed repetitione præpos. non opus esse docet Wolf. Beck.

οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελ.] Non ad prægressa hoc *οὕτω* respicit, sed indicat, ut solet, seqq. *ποτὲ μὲν γελ.* neque tamen sermo sic potest expleri : *ποτὲ μὲν γελῶντες διεκείμεθα.* Nam quis usquam *διακεῖσθαι* participio junctum reperit? Mirabar igitur non ita potius junctam orationem : *οὕτω διεκείμεθα· ποτὲ μὲν ἐγελῶμεν, ἐνίοτε δὲ ἐδακρύομεν,* (ut Lysias p. 779. *ὑμεῖς δὲ οὕτω διετέθητε· τοὺς μὲν φεύγοντας κατεδέξασθε* etc.) donec reperi similia, ut Soph. Œd. T. 10. *τίνι τρόπῳ καθέστατε; Δείσαντες ἢ στέρξαντες;* Nemo usquam dixit *καθέστηκα δείσας.* Xenoph. Anab. iv. 1. 4. *τὴν δὲ—ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι* etc. Lysias in Poliuch. p. 610. *ταύτην ὑμῖν οἴονται διδόναι πίστιν τῆς αὐτῶν εὐνοίας, ἑτέρους κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οὐ σφᾶς αὐτοὺς χρηστοὺς παρέχοντες.* Heind.

ποτὲ μὲν] Aug. *τοτὲ*, Tub. *ὁτέ.* Utrumque ferri potest. nam dicitur, et *ποτὲ μὲν—ποτὲ δὲ*, et *τοτὲ μὲν—τοτὲ δὲ*, et *ὁτὲ μὲν—ὁτὲ δέ.* Sed Plato scripsit hoc loco *ἐνίοτε δέ·* ut Sophist. §. 30. *ἐνίοτε—ποτὲ δέ.* Nam etiam diligentissimi scriptores hoc in genere negligentes nonnunquam fuere. Sic Theophrast. Char. ix. 3. posuit simpliciter *ποτὲ δέ·* et apud Eurip. Phœn. 404. *Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν·* ut apud Cic. Cat. M. 15. 'sed alias minore, plerumque majore, cum fœnore.' Fisch.

Ἀπολλόδωρος] Apollodorus fuit, cum amantissimus magistri et studiosissimus, tum homo simplex et ineptus. v. Xen. Apol. 28. qui attulerat adeo secum in carcerem tunicam et pallium magnificum, quibus ornatus Socrates moreretur. v. Ælian. V. H. i. 16. Fisch.

οἶσθα γάρ που τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ] Flosculum adspersit Aristænetus Epistolæ i. 22. *οἶσθα γὰρ τὸν νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ.* Wytt.

τὸν τρόπον αὐτοῦ] Cognomen *μανικοῦ* eum habuisse, scimus ex Sympos. p. 173. D. Conf. infra §. 154. Heind.

ἔτυχον] In excerptis ex Gram. Georgii Lecapeni apud Matthæum Lect. Mosquens. p. 62. vol. i. laudatur hic locus ita, *ἔτυχον δὲ, ὦ Φαίδων, τινὲς παραγενόμενοι τῶν γνωρίμων, ἤτοι οἰκείων.* Tota illa observatio de usu verborum *διατελῶ* et *τυγχάνω* totidem verbis legitur jam in Lexico Phavorini v. *διατελῶ*, ut plures aliæ illius grammatici observationes. Fisch.

ΦΑΙΔ. Οὗτός τε δὴ ὁ Ἀπολλόδωρος τῶν ἐπιχωρίων παρῆν καὶ Κριτόβουλος[r] καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κρίτων,[s] καὶ ἔτι[t] Ἑρμογένης καὶ Ἐπιγένης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἀντισθένης. ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος ὁ Παιανιεὺς καὶ Μενέξενος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐπιχωρίων· Πλάτων δέ, οἶμαι, ἠσθένει.

EX. Ξένοι δέ τινες παρῆσαν;

II. iii. 7. ΦΑΙΔ. Ναί, Σιμμίας τέ[u] γε[v] ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβης καὶ Φαιδώνδης,[w] καὶ Μεγαρόθεν Εὐκλείδης[x] τε καὶ Τερψίων.

alia manu in foliis scripta quattuor paginæque unius parte tertia Π.—[r] *καὶ ὁ κριτόβουλος* 𝔄ΠΦGs.—[s] *κρίτων* om ΓΛCEHILu et pr Υ.—[t] *ἔτι* om G.—[u] *τε* om ΔΠΦs.—[v] *γε* om EG.—[w] *φαιδωνίδης* ΔΓΠΦs et pr 𝔄G, *φαίδων δὲ* EI.—[x] *ἐγκλείδης* L.—

§. 6. *καὶ Κριτόβουλος*] Tub. *καὶ ὁ Κριτόβ.* Mox nomen *Κρίτων* abest ab eod. Cod. et Aug. Additum tamen legit Ficinus, et quidni id Echecrati Phliasio suggesserit Phædo? Hermogenes Hipponici est filius, Calliæ frater. V. ad Cratyl. §. 3. Conf. Apolog. Socr. quæ Xenophontis fertur §. 2. Epigenis pater, Antiphon Cephisiensis, memoratur a Plat. in Apol. Socr. p. 33. E. Conf. Xenoph. Mem. S. iii. 12. 2. Heind.

Κρίτων] In Aug. et Tub. non legitur *Κρίτων*. Et videri sane hoc nomen a grammaticis adjectum possit, quum vix verisimile sit, Echecrati ignotum fuisse nomen patris Critobuli. Certe librarii deprehenduntur non raro ita peccasse, ut nomina personarum propria transtulerint e marginibus librorum in ordinem. Sic apud Cic. ad Div. 5. Ep. xx. 10. legi debet 'præfectumque,' non 'præfectumque Q. Leptam:' Catil. ii. 6. 'iste centurio,' non 'Manlius iste, centurio:' Catil. iii. 1. 'illum, qui hanc urbem condidit,' sublato *τῷ* 'Romulum.' Fisch.

Αἰσχίνης] Laertius iii. 37. *Αὐτοῦ δὲ* (Æschinis) *Πλάτων οὐδαμόθι τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων μνήμην πεποίηται, ὅτι μὴ ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, καὶ Ἀπολογίᾳ.* (§. 22.) Fisch.

καὶ Ἀντισθένης—καὶ Μενέξενος] Hæc verba in Tub. non leguntur. Librarii enim oculi videntur integrum versum præteriisse. Antisthenis, Socratici (vid. Gellius ix. 5. Laert. ii. 47.) sectæ Cynicorum conditoris (Laert. vi. 2.) vita est apud Diog. L. vi. 1—19. e qua excerpsit maxime necessaria Eudocia Ion. p. 55. Fisch.

ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος] Vix cuiquam satisfaciat hoc *ἦν*, pro quo requiritur potius *παρῆν* (Ficin. *aderat*), nec velim huc advocari illa e Protag. §. 18. *παρεκάθηντο δ' αὐτῷ—Παυσανίας τε—καὶ μετὰ Παυσανίου νέον ἔτι μειράκιον — —· τοῦτο τ' ἦν τὸ μειράκιον, καὶ τὼ Ἀδειμάντω—καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο,* ubi vid. notata. Nihil hic tamen Codd. afferunt. Ctesippus Pæaniensis, qui *δῆμος* fuit *τῆς Πανδιονίδος φυλῆς*, notus est etiam ex Euthydemo Dial. §. 5. et ex Lysid. §. 19.—Xenophontis mentionem desiderans h. l. Athenæus, ubi singula profert invidiæ Platonem inter et Xenophontem argumenta, inter cetera ad confirmandam suspicionem hoc quoque abusus est loco l. xi. c. 15. p. 505. *Κἂν τῷ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων οὐδὲ κατὰ μικρὸν τοῦ Ξενοφῶντος μέμνηται.* Nempe tanquam absentis; nam in Asiam tum profectum Xenophontem fuisse constat. Quo quum anno ante Socratis mortem profectus esset, (*ἑνὶ προτέρῳ ἔτει τῆς Σωκράτους τελευτῆς* Laert. ii. 55.) hujus excusare absentiam ne in mentem quidem, opinor, venire Platoni potuit. Omninoque divini ingenii virum facile credimus Xenophontem longe infra se positum judicasse; invidiæ simultatisque illius quæ proferuntur argumenta, vana sunt omnia. Heind.

Πλάτων—ἠσθένει] Suum forsan hoc modo ob imminentem præceptoris sui mortem mœrorem innuere vult Plato. Forst.

Σιμμίας τέ γε] *τε* abest a Tub. ut mox post *Εὐκλείδης* ab Aug. Phædonden hunc Thebanum fuisse, non Cyrenæum (v. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. i. 2. 48.) ex hoc intelligi loco opinor. Terpsioni Eu-

§. 7. ΕΧ. Τί δαί;[y] Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος[z] παρεγένοντο;[a]

ΦΑΙΔ. Οὐ δῆτα· ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι.

ΕΧ. Ἄλλος δέ τις παρῆν;

ΦΑΙΔ. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι.

ΕΧ. Τί οὖν δή; τίνες, φῄς, ἦσαν οἱ λόγοι; §. 3. W.

ΦΑΙΔ. Ἐγώ σοι ἐξ ἀρχῆς πάντα πειράσομαι διηγή-

[y] δαὶ Γ: δὲ *ς.—[z] κλεόβροτος C, κλεόβουλος E, λεόμβροτος s.—[a] παρεγένετο Υ.—

clides colloquium Socratis cum Theæteto recitat in Dial. Theæteto. Heind.

§. 7. Ἀρίστιππος κ. Κλ.] Non improbabilis veterum videtur suspicio, vituperari his Aristippum certe Socratis sui oblitum a Platone putantium. Diog. Laert. ii. 65.—ἐκάκισεν αὐτὸν (Ἀρίστιππον) Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Demetr. de Elocut. §. 306.—Cleombrotus autem hic an fuerit Ambraciota ille, qui, lecto Phædone, in mare præcipitasse se fertur (V. Fabric. ad Sext. Emp. p. 226.), mihi quidem non liqnet. Heind.

παρεγένοντο] Hi Socratis familiares satis sunt cogniti; ut, pro nostro quidem consilio, non sit, quare de iis dicamus: exceptis duobus Phædonda et Cleombroto. Phædondam Ruhnkenius restituit in Xenophontis Mem. Socr. i. 2. 48. idque recte et vere: cætera non item, cum apud Auctorem Epist. Socrat. p. 35. et Suidam in Σωκράτης, primitiva forma dici Φαίδωνα. Nam utroque loco noster hic Phædon Eleus significatur. Et quod Suidas Phædonem fecit Cyrenæum, deceptus est proxima mentione Aristippi Cyrenæi. Phædondam Thebanum fuisse, et hoc Platonis loco apparet, et terminatio nominis confirmat. Cæterum idem videtur fuisse, sub cujus nomine dialogum ‘Phædondam’ scripserat Demetrius Phal. teste Diogene Laertio v. 81. Cleombrotum familiarem Socratis nullum in veterum monumentis legere nos meminimus: excepta illa Socratica Epistola, ex hoc Phædonis loco compilata: at frequentem Cleombrotum Ambraciotem, quem, lecto Platonis Phædone, præcipitem se ex alto muro dedisse, mortemque oppetiisse, prodidit Callimachus Epigr. xxiv. indeque posteri passim celebrarunt: v. c. Cicero Tusc. i. 34. et qui ibi citantur Davisio. Sed hi diversi sint, an unus et idem, statuere non licet. Wytt.

ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι] Et hæc in suam Epist. Socrat. sed minus integre transtulit idem incertus Scriptor p. 36. τῶν δὲ φίλων παρῆμεν αὐτῷ τελευτῶντι ἐγὼ, καὶ Τερψίων, καὶ Ἀπολλόδωρος, καὶ Φαίδων, καὶ Ἀντισθένης, καὶ Ἑρμογένης, καὶ Κτήσιππος· Πλάτων δὲ, καὶ Κλεόμβροτος, καὶ Ἀρίστιππος ὑστέρουν· ὁ μὲν γὰρ Πλάτων ἐνόσει, τὼ ἑτέρω δὲ περὶ Αἰγίνην ἤστην. Ad Aristippi hanc tacitam reprehensionem spectat Diog. L. bis: ii. 65. in Aristippi Vita: ἐκάκισεν αὐτὸν καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, ὡς ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. Hæc *alia*, sunt iii. 36. quæ antea scripsisse videtur: εἶχε δὲ φιλέχθρως ὁ Πλάτων καὶ πρὸς Ἀρίστιππον· ἐν γοῦν τῷ περὶ ψυχῆς διαβάλλων αὐτὸν φησὶν, ὅτι οὐ παρεγένετο Σωκράτει τελευτῶντι, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ ἦν καὶ σύνεγγυς. Athenæus xii. p. 544. D. διέτριβεν δ' ὁ Ἀρίστιππος τὰ πολλὰ ἐν Αἰγίνῃ τρυφῶν. Reprehensionis artificium et acerbitatem scienter demonstrat Demetrius, vulgo cognominatus Phalereus, de Eloc. §. cccvi. ὁ Πλάτων Ἀρίστιππον καὶ Κλεόμβροτον λοιδορῆσαι θελήσας, ἐν Αἰγίνῃ ὀψοφαγοῦντας δεδεσμένου Σωκράτους Ἀθήνησιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καὶ μὴ διαπλεύσαντας ὡς τὸν ἑταῖρον καὶ διδάσκαλον, καίτοι οὐχ ὅλους ἀπέχοντας διακοσίους σταδίους τῶν Ἀθηνῶν, ταῦτα πάντα διαῤῥήδην μὲν οὐκ εἶπεν, λοιδορία γὰρ ἦν ὁ λόγος, εὐπρεπῶς δέ πως τόνδε τὸν τρόπον. Ἐρωτηθεὶς γὰρ ὁ Φαίδων τοὺς παρόντας Σωκράτει, καὶ καταλέξας ἕκαστον, ἐπερωτηθεὶς εἰ καὶ Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος παρῆσαν· Οὔ· φησιν, ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἦσαν· Πάντα γὰρ τὰ προειρημένα ἐμφαίνεται τῷ "ἐν Αἰγίνῃ ἦσαν·" καὶ πολὺ δεινότερος δοκεῖ ὁ λόγος, τοῦ πράγματος αὐτοῦ ἐμφαίνοντος τὸ δεινὸν, οὐχὶ τοῦ λέγοντος. Τοὺς μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἀρίστιππον καὶ λοιδορῆσαι ἴσως (οὐκ addendum) ἀκινδύνου ὄντος, ἐν σχήματι ὁ Πλάτων ἐλοιδόρησε. Wytt.

σασθαι. ἀεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθειμεν[b] φοιτᾶν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι παρὰ τὸν Σωκράτη,[c] συλλεγόμενοι ἕωθεν εἰς τὸ δικαστήριον ἐν ᾧ καὶ[d] ἡ δίκη ἐγένετο· πλησίον γὰρ ἦν[e] τοῦ δεσμωτηρίου. [§. 8.] Περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων· ἀνεῴγνυτο[f] γὰρ οὐ πρῴ· ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη, εἰσῇμεν[g] παρὰ τὸν Σωκράτη[h] καὶ τὰ πολλὰ διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ. καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον ξυνελέγημεν.[i] τῇ γὰρ προτεραίᾳ[j] ἡμέρᾳ ἐπειδὴ ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἑσπέρας, ἐπυθόμεθα ὅτι τὸ[k] πλοῖον ἐκ Δήλου ἀφιγμένον εἴη· παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊ-
II. iii. 8. αίτατα[l] εἰς τὸ εἰωθός. καὶ ἥκομεν, καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ

[b] εἰώθημεν ΔΕΙ.—[c] τῶ σωκράτει Γ, τὸν σωκράτην ΕΙLs.—[d] ᾧ δὴ καὶ L.—[e] γὰρ ἦν om pr Λ.—[f] ἀνεῴγνυτο ΠΦs, ἀνεωγνυ Δ, ἀνέωγτο Ι: G quid habeat, non liquet: ἀνεῴγετο *s.—[g] εἰσήειμεν 𝔄ΓΔΠΦCGs, ἥομεν corr u: ᾔειμεν *s.—[h] σωκράτην ΛΦΥΕΙ.—[i] ξ. ΔΠΦGs.—[j] προτέρα, ut videtur, G.—[k] τὸ om I.—[l] πρωϊώτατα I.—

ἕωθεν] Tub. *ἕω.* male. *Ἕωθεν* idem est, quod *ἠῶθεν* apud Homer. Od. Γ. 366. aliisque in locis, et *ἅμα ἠοῖ* apud Zosim. ii. 19. 5. Suidas, et ex eo Phavorinus: *Ἕωθεν· πρωΐθεν·* h. e. *diluculo, prima aurora, sub aurora, ante lucem.* Fisch.

§. 8. *ἕως ἀνοιχθείη*] Xenoph. Anab. ii. 1. 2. *ἔδοξεν αὐτοῖς—προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ἕως Κύρῳ συμμίξειαν.* Cyrop. v. 3. 53. *Τούτῳ—ὁ Κῦρος δοὺς τοὺς ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ πορεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσύχως, ἕως ἄγγελος ἔλθοι.* Atque h. l. optativum non modo præteritum *περιεμένομεν* requirebat, sed etiam rei frequenter repetitæ commemoratio. Velut paullo post in verbis *ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη*, ubi modum hunc imperite Zeunius tentavit, inscite defendit Fischerus.—*διατρίβοντες, colloquentes.* Heind.

ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ] Verba hæc laudantur a Thoma Magistro v. *Πρωΐ*, et schol. in Luciani solœc. p. 54. t. ii. Græv. *Τὸ ἀνέῳγε· βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως· ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. Χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι, Ἀνεῴγετο, λέγων, ἡ θύρα σου πάνυ πρωΐ·* leg. *οὐ πάνυ.* Fisch.

ἀνεῴγετο] *Aperiebatur*: rarior forma Attica, quæ communis est *ἠνοίγετο.* Xenoph. H. Gr. vi. p. 595. D. *οἵ τε νεῲ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο.* Alias hujus verbi partes *ἀνέῳγμαι, ἀνέῳγα*, duplici augmento, sæpius deprehendimus: de quibus docuerunt H. Steph. Append. Thes. L. Gr. p. 86. Sylburg. ad Clenard. p. 462. Maittair. de Dial. p. 56. Matthiæ Gr. Gr. §. 168. 494. Unus Cod. Vind. B. *ἀνεῴγνυτο.* Wytt.

ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρῴ] Ex uno Schol. ad Lucian. l. c. Fischerus solito hic audacior *πάνυ* inseruit ante *πρῴ*, Ficini nixus auctoritate vertentis, *aperiebatur enim haud admodum mane.* Sed in Protag. §. 6. *Μήπω, ὦ 'γαθέ, ἐκεῖσε ἴωμεν· πρῲ γάρ ἐστιν*, idem vertit, *nam adhuc summum mane est.* Heind.

ᾔειμεν] Aug. *ἦῖμεν.* Tub. *εἰσήειμεν*, quod recepit Fischerus. Præfixa præpositione scribi certe debebat *εἰσῇμεν.* Heind.

Σωκράτη] Aug. *Σωκράτην.* non male. Pseudodemetr. Phaler. *περὶ Ἑρμην.* §. 177. *Καὶ ὅλως τὸ ν δι' εὐφημίαν* (Galeus conj. *εὐφωνίαν*) *ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοί, Δημοσθένην* (v. Mœris h. v.) *λέγοντες, καὶ Σωκράτην.* Fisch.

διημερεύομεν] Atticista Anonymus apud Villoisonum Anecd. Gr. p. 80. t. ii. *Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πᾶσαν τὴν νύκτα περί τι ἀναλίσκει, διανυκτερεύει περί τι λέγουσι, καὶ διαγρυπνεῖ· οὕτω καὶ διημερεύει, ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περί τι ἀναλίσκει.* Eadem observatio legitur jam apud Phavor. v. *διανυκτερεύει.* Hesychius: *Διημερεύοντες· πᾶσαν ποιοῦντες τὴν ἡμέραν.* add. Pollux i. 64. Fisch.

θυρωρός, ὅς[m] περ εἰώθει ὑπακούειν, εἶπε περιμένειν[n] καὶ μὴ πρότερον παριέναι ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ.[o] Λύουσι γάρ, ἔφη,[p] οἱ ἕνδεκα Σωκράτη[q] καὶ παραγγέλλουσιν[r] ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ.[s] οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἧκε καὶ ἐκέλευσεν[t] ἡμᾶς εἰσιέναι. [§. 9.] Εἰσελθόντες[u] οὖν κατελαμβάνομεν[v] τὸν μὲν[w] Σωκράτη[x] ἄρτι[y] λελυμέ- I. 60.
νον, τὴν δὲ Ξανθίππην, γιγνώσκεις[z] γάρ, ἔχουσάν τε τὸ

[m] ὅστις ΔΠΦGs et mg 𝔄.—[n] περιμένειν 𝔄ΔΠΦs: ἐπιμένειν *ς.—[o] κελεύσῃ αὐτὸς Π.—[p] ἔφη om I.—[q] σωκράτην Hu.—[r] παραγγέλουσιν Ξ.—[s] τελευτήσῃ 𝔄ΔΠΦs: τελευτᾷ ς.—[t] ἐκέλευεν ΓΛΞΥCHLu et corr 𝔄.—[u] εἰσελθόντες ΠΦ et corr 𝔄: εἰσιόντες *ς.—[v] καταλαμβάνομεν G: κατελαμβάνομεν post σωκράτη ponit Π.—[w] μὲν om s.—[x] σωκράτην ΔΛΗΙ.—[y] ἤδη I.—[z] γινώσκεις 𝔄.—[a] αὐτῆς I.—[b] οἶδεν Φ.—

ὑπακούειν] *Respondere et aperire.* Kusterus l. l. reprehendens Serranum perperam vertentem *parere nobis*, et laudans Ficinum reddentem *nos admittere*, dictionem aliorum locis Scriptorum illustrat. Primus dixit Homerus Od. Δ. 283. duces equo ligneo inclusos Helenæ extrinsecus eos appellanti voluisse ὑπακοῦσαι i. e. *respondere*. Bion Epitaph. Adon. 95. Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν, Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ὑπακούει. sic enim vere judicat Valckenar. legendum esse pro vulgato ἐπακούειν· in quo ἐπ ex antecedente ἐπαείδουσιν exstitit; qui est frequentissimus mendorum fons, quod nuper monuimus ad Selecta Hist. Gr. p. 356. 389. Idem autem eadem in re posuit Plato initio Critonis dialogi, ubi Socrates ad Critonem summo mane ad se venientem dicit: Θαυμάζω ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπακοῦσαι. Plura, quæ in promtu sunt, exempla omittimus. Wytt.

περιμένειν] Sic loco vulgati ἐπιμένειν Tub. Paullo ante περιεμένομεν οὖν—ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον. Infra §. 149. ἡμᾶς δ' ἐκέλευε περιμένειν. Περιεμένομεν οὖν. Sympos. init. οὐ περιμενεῖς; Κἀγὼ ἐπιστὰς περιέμεινα. de Rep. i. init. ἐκέλευσε—τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. Ibid. ii. p. 361. E. οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, ubi Cod. Par. recte περιμένει, ut ibid. p. 365. A. μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει. Aristoph. Thesm. 70. περίμεν', ὡς (l. ἕως) ἐξέρχεται. Heind. At ἐπιμένειν absolute, est, *patienter expectare*, περιμένειν *aliquid*, vel *aliquem*, *expectare*. v. Wolf. Beck.

ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ] Xenoph. Cyrop. v. 1. 3. ταύτην ἐκέλευσεν ὁ Κῦρος διαφυλάττειν τὸν Ἀράσπην, ἕως ἂν αὐτὸς λάβῃ. Heind.

ὅπως ἂν—τελευτήσῃ] Ita Tub. et Par. pro vulgato τελευτᾷ. De re diuturniore et continua post ὅπως ἂν infertur conjunctivus præsentis temporis. Protag. §. 43. σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται καὶ ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι. Aristoph. Ach. 1058. ὡς γελοῖον—Τὸ δέημα τῆς νύμφης ὁ δεῖταί μου σφόδρα, Ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου. Contra de ea, quæ uno quasi ictu peragitur, conjunctivus aoristi. Aristoph. Ran. 1363. σὺ δ'—Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης, ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω. Lysistr. 539. Ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, Ὅπως ἂν—ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν. Plat. Gorg. §. 167. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεῖ, ὅπως ἂν παύσῃ αὐτὸ αὐτῶν. Heind.

ἐκέλευεν] Hoc e nonnullis libris Mss. præfert Wolf. Sed idem mox recte defendit εἰσιόντες, pro quo Heind. e codd. εἰσελθόντες dedit. Nam non est *ingressi*, sed *introeuntes*. Beck.

§. 9. εἰσελθόντες] Sic Tub. et Par. Vulgo εἰσιόντες. Heind.

τὸν μὲν Σωκρ.] Aug. τὸν Σωκράτη· non male. Nam particulæ μὲν et δὲ non semper inter se respondent, ita ut nunc μὲν, nunc δὲ, omittatur. Pseudo-Demetr. Phaler. π. Ἑ. 53. Χρὴ δὲ καὶ τοὺς συνδέσμους μὴ μάλα ἀνταποδίδοσθαι ἀκριβῶς· οἷον τῷ Μὲν συνδέσμῳ τὸν Δέ· μικροπρεπὲς γὰρ ἡ ἀκρίβεια· ἀλλὰ καὶ ἀτακτοτέρως πως χρῆσθαι. Hæc vero observatio etiam contra valet. Sic Xen. Cyrop. iii. 1. 18. πόσην μοι στρατιὰν—πόσα δὲ χρήματα—: ubi tamen Cod. Guelf. habet πόσην μὲν στρατιάν μοι—. Fisch.

παιδίον αὐτοῦ[a] καὶ παρακαθημένην. ὡς οὖν εἶδεν[b] ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ

τὴν δὲ Ξανθίππην] Olympiodorus non ad hunc locum, quippe quæ pars commentarii in nostro codice deest, sed ad unum e sequentibus locis, hæc verba ita citat quasi aliter in suo libro legerit: quamquam credibile est, eum memoriter citasse: sic autem ille* Cod. iii. p. 22. *οὕτω δὴ καὶ ὁ Σωκράτης οὐδὲν πέπονθε ὑπὸ Ξανθίππης καὶ τοῦ παιδίου κλαίοντος.* Wytt.

παιδίον] Intelligitur, aut Sophroniscus, aut Menexenus, qui tum pubertatem nondum attigerant (*σμικροὶ* c. 65. *παιδία* Apol. 23.) Nam Lamprocles, qui fuit filius Socratis maximus, jam adultus (*μέγας* c. 65. *μειράκιον* Apol. 23. *νεανίσκος* Xen. Memor. ii. 2. 1.) erat. Nam Plato, ut Xenoph. et Seneca (Epist. 104.), unam tantum Socratis uxorem novit, Xanthippen, non duas, Xanthippen et Myrto, ut Lucianus Halcyon. viii. p. 184. t. i. Reitz. et Cyrillus c. Julian. vii. p. 226. B. Nam *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες*, quæ c. 65. commemorantur, sunt mulieres aliæ Socratis propinquæ et necessariæ. Dissedisse enim inter se veteres ea de re reperiuntur. v. Laertius ii. 26. Athen. xiii. 1. p. 555. s. Porphyrius apud Theodor. Θ. Π. xii. p. 174. Suidas v. *Σωκράτης*. Fisch.

ἀνευφήμησε] Suidas: *Ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε· Πλάτων.* Quam quidem glossam ex hoc loco petitam apparet: quod Kusterus non animadvertit. Reddi potest verbis Valer. Max. (vii. 2. ext. 1.) *inter fletum et lamentationem vociferata est.* v. Camerarius Commentar. l. v. p. 180. Similis est gl. Hesychii: *Ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν· Σοφοκλῆς Τραχινίαις* (793.), ubi nunc legitur *ἀνευφώνησεν·* sed legendum esse *ἀνευφήμησεν* vel scholiastæ verba docent: *Κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε.* Unde Albertus etiam apud Hesychium putabat rescribi debere, *Ἀνευφήμησεν· ἀνῴμωξεν.* Conf. Wesseling. Observat. ii. 6. p. 163. et Kusterus apud Reimarum v. Fabricii p. 289. *Ἀνευφημήσασα* sic legitur apud Ælian. V. H. 14. Neque aliter usurpatur simplex verbum *εὐφημεῖν*. Hesychius: *Εὐφημοῦσι· στένουσι, κολύουσι* (Phavor. *κωλύουσι*)· *κατὰ ἀντίφρασιν.* Fisch.

ἀνευφήμησέ τε] Kusterus laudans Ficinum vertentem *ejulare cœpit*, merito confutat Serranum reddentem *nos salutavit*. Ælian. V. H. xii. 1. p. 714. Philostrat. Her. xix. 12. p. 738. *οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης·* ubi Scholion in Boissonadii ed. p. 620. *μετ' εὐφημίας βοώσης τὸν υἱὸν*, tam a vero aberrat, quam Latina interpretatio editionis Olearianæ, *filium celebrantis*. Porphyr. de Abstin. ii. 31. p. 161. *ἀνευφημήσαιμεν, κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα λέγοντες, Οἴμοι—.* ubi bene vim verbi cepit Rhoerius. Wytt.

ἀνευφήμησε] I. e. *ἀνῴμωξε*, ut *ἀνευφημήσει* explicat *ἀνοιμώξει* in Soph. Trach. 783. Hesychius, ubi vid. intpp. imprimis Albert. Sic *εὔφημος* et *ἐφήμιος* pro *δύσφημος* usurpavit sæpius Æschylus. Vid. Stanl. ad Agam. 1227. Heind.

τοιαῦτ' ἄττα] Bas. 2. *ἅττα*, ut Junt. Ald. apud Xen. Cyrop. ii. 2. 6. solenni scripturæ etiam in scriptis calamo libris varietate. Neque satis videtur definiri posse, priorne an posterior scriptura vera sit, quum jam veteres grammatici dissenserint hac de re inter se. vid. Lucian. Solœc. p. 759. t. ii. Græv. et Helladius Chrestom. p. 10. Meurs. Placent

* Ex hisce Olympiodori Scholiis Forster ex Codice Bodleiano quædam edidit, et nuper M. Chr. G. Müllerus in Notitia Codicum Mss. Bibliothecæ Numburgo-Cizensis, Particula ii. a. MDCCCVII. eadem Scholia, inter Codices ejus Bibliothecæ, servata recensuit. In Lugduno-Batava Bibliotheca tres sunt Codices Olympiodori in Phædonem: duo, eodem exemplo, alter deformi manu, inter libros Bibl. Lugd. Num. 36. alter concinna, inter libros Vossianos Num. 15. continent varias quæstiones hujus argumenti, fere xxix. in quibus sunt, *Ἐπιχειρημάτων διαφόρων συναγωγή-ἐκ τῶν τοῦ Χαιρωνέως Πλουτάρχου·* et *Ἀπορίαι Στράτωνος.* Tertius Codex, inter libros Vossianos Num. 55. ipsa Scholia in Phædonem habet, sed ea principio et fine detruncata: nam incipiunt in verbis *οὐ μέντοι ἴσως βίασεται αὐτὸν*, desinunt in *καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται*; atque hæ sunt, perditis foliis intermediis sex, et primis novem, residuæ paginæ quadraginta et duæ: cæteræ deinceps paginæ ad centesimam et secundam, rursus varias quæstiones habent. Wytt.

εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ὅτι Ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σὲ προσεροῦσι νῦν[c] οἱ ἐπιτήδειοι καὶ σὺ τούτους. Καὶ ὁ Σωκράτης βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα, Ὦ Κρίτων, ἔφη, ἀπαγαγέτω[d] τις ταύτην[e] οἴκαδε. Καὶ ἐκείνην μὲν ἀπῆγόν τινες τῶν τοῦ Κρίτωνος βοῶσάν τε καὶ κοπτομένην· ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ[f] τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος

[c] νῦν om G, post ἐπιτήδειοι ponit Γ.—[d] ἀπαγαγέτω G : ἀπαγέτω *ς.—[e] αὐτὴν 𝔄.—[f] ἐπὶ ΔΞΠΥΦGLs et mg u, εἰς ἐπὶ 𝔄 : εἰς ς.—[g] ἐξέτριψε 𝔄ΔΠΦCGs.—[h] τι om ΔΠ

tamen ii, ut Ammon. Etymol. M. Hesychius, et Suidas, v. Ἅσσα, Eustathius ad Il. A. p. 148. K. p. 813. Rom. Schol. Aug. ad Soph. 41. Schol. Lucian. ad Solœc. p. 54. s. t. ii. Græv. Tho. M. et alii, qui ἅττα docent dici pro ἅτινα, sed ἄττα pro τινά· ubi vid. Hemsterh. et Audendorp. Tzetzes ad Lycophron. 8. Ἅσσα, καὶ ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, δύο μέρη λόγου, δασύνεται· ἄττα δὲ, ἀντὶ τοῦ τινὰ, λέγουσιν, ὅτι ψιλοῦται· ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο δασύνειν δοκεῖ· τὸ δὲ ἄττα, ἀντὶ τοῦ τροφεῦ, λέγω ψιλοῦσθαι. Fisch.

ὦ Σώκρατες—ἐπιτήδειοι] Hæc verba laudantur a Thoma Mag. v. Νῦν. Fisch.

τις ταύτην] Tub. αὐτήν. Ficinus *hanc* vertit.—τῶν τοῦ Κρίτωνος, *de Critonis servis s. pedissequis.* Heind.

ἀνακαθιζόμενος] Quod alicujus loci quædam partes citantur a veteribus scriptoribus, habet nonnunquam aliquod cognitionis atque adeo emendationis adjumentum, sæpe etiam nullum. Si habet, quamvis leve, memorandum est: si non habet, memorandi caussa extat nulla. Atque sic fecimus in hac annotatione Phædonis, ne levissimas quasque citationes consectaremur. Veluti hoc loco levius est, quod Pollux verbum ἀνακαθιζόμενος Platonis nomine notat iii. 89. et quod Thom. M. item facit, ἄτοπον sic interpretans· Ἄτοπον· οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο· καὶ πάλιν ἐν Θεαιτήτῳ κ. τ. λ. Neutrum tamen negligendum. Neque quod partem ejus breviter significavit Simplic. in Epictet. p. 85. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλγεῖν ἐν τῷ σκέλει μένειν ἔλεγεν ὁ θεῖος Σωκράτης. Aliquanto majoris est momenti quod Stob. in Ecl. Phys. p. 150. refert hunc locum, Ὡς ἄτοπον—ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ· cujus mediam partem omisit Canterus, ut solebat in Platonicis locis: quod exemplum nolim secutus esset Heerenius, qui cæteroquin bene de Stobæo meruit nova Eclogarum editione conficienda, sed plura etiam omisit, nec nisi pauca prima et postrema retulit. Cæterum quandoquidem collationes Stobæanas dudum ante emissam illam editionem Heerenianam penes me habui, de hac alio tempore dicam, nunc satis habens omissam loci partem ex Cod. August. supplere: πολεμοῦντα, (ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο, συνῆψεν εἰς ταυτὸν αὐτῶν τὰς κορυφάς· καὶ διὰ ταῦτα ᾧν ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθῇ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον· ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοὶ ἔοικεν), ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεῖν ἥκειν δὲ φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Quamquam Stobæi descriptor deceptus duplici ἐπειδὴ, mediam partem prætervidisse, nec editor Canterus suo more eam omisisse, videtur. Varietatem autem lectionis cognovisse satis est, dijudicare nil attinet. At vero sententiæ in primis celebratæ materiam formamque spectare, interpretis est φιλοκάλου, qui operam suam lectoribus item φιλοκάλοις destinaverit. Ergo materia sententiæ, *voluptatem ac dolorem natura sua invicem cohærere et mutuo subsequi*, per se in promtu et quotidianæ vitæ observatione posita, sicubi nobis in legendis Scriptoribus occurrat, non continuo debet ab imitatione antiquioris Scriptoris repeti, nisi si formæ similitudo accedat. Itaque, quod de voluptate ac dolore dictum extat Antiphontis apud Stob. Serm. vi. p. 78. ἔνθα τὸ ἡδύ ἐστι, πλησίον που καὶ τὸ λυπηρόν· αἱ γὰρ ἡδοναὶ οὐκ ἐκ σφῶν αὐτῶν ἐκπορεύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λῦπαι καὶ πόνοι· non debet ad imitationem Platonici hujus dicti sic referri, quasi alterum ex altero expressum sit: non magis quam Horatianum Epist. i. 2. 55. *nocet emta dolore voluptas*, quod cum hoc Platonico comparavit Lambi-

καὶ ἔτριψε[g] τῇ χειρί, καὶ τρίβων ἅμα Ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι[h] εἶναι τοῦτο[i] ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν,[j] τῷ[k] ἅμα μὲν αὐτὼ[l] μὴ ἐθέλειν[m] παραγίγνεσθαι τῷ
II. iii. 9. ἀνθρώπῳ, ἐὰν δέ τις διώκῃ τὸ ἕτερον[n] καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι[o] ἀναγκάζεσθαι[p] ἀεὶ[q] λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένω[r] δύ'[s] ὄντε. [§. 10.] Καί

ΦGs.—[i] τοῦτο om G.—[j] τὸ ante λυπηρόν om ΛΥΦΕΙ: καὶ τὸ Δ.—[k] τὸ pr ϰ, τὸ τῶι 𝔄.—[l] αὐτὸ ΔΙ, om s.—[m] ἐθέλειν 𝔄ΔΠΦCGs: θέλειν ς.—[n] ἕτερον ἕξῃ καὶ Ι.—[o] τι αὐτὸν Δ.—[p] ἀναγκάζεται Γ.—[q] ἀεὶ post τι ponunt Φs, om 𝔄Δ: καὶ pr G.—[r] συνημμένω 𝔄ΔΦG, συνηρημμένω s: ἡμμένω *ς.—[s] δύω Ξ.—[t] ἐπεὶ Ι.—[u] ἠδύνατο

nus: aut Isocrateum Or. ad Demonic. p. 20. εὐθὺς αἱ λύπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι. Contra, ex hoc fluxisse apparet illud Sexti Empir. Pyrrh. Hyp. iii. 195. πάσῃ γὰρ ἡδονῇ παραπέπηγε ἀλγηδών· ad quem similia notata a Fabricio, et a nobis ad Plutarch. de S. N. V. p. 48. et omnino alia inter se conferre similia, elegantis est rationis; continuo pronunciare imitando formata, vanæ temeritatis. Propius accedit ad imitationis speciem sententia Liviana v. 4. 'Labor voluptasque dissimillima natura, societate quadam inter se naturali sunt juncta:' quam ex hac Platonica sumtam judicarunt J. F. Gronov. et jam antea Muret. Var. Lect. xvi. 1. Manifestiora etiam sunt indicia in Philone Jud. de Temulentia p. 241. A. ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα φύσει μαχομένας, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, εἰς μίαν κορυφὴν συνάψας ὁ θεὸς, ἑκατέρας αἴσθησιν οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ, διαλλάττουσι δὲ χρόνοις ἐνειργάσατο, κατὰ φυγὴν τῆς ἑτέρας κάθοδον τῇ ἐναντίᾳ ψηφισάμενος. Juliano Imp. Or. viii. p. 240. C. καὶ γάρ πως ἔοικεν ἡδονὴ καὶ λύπη τῆς αὐτῆς κορυφῆς ἐξῆφθαι, καὶ παρὰ μέρος ἀλλήλοις ἀντιμεθίστασθαι. Diserte autem Platonem auctorem laudat Gellius vi. 1. 'Namque itidem sunt bona et mala, felicitas et infortunitas, dolor et voluptas. Alterum enim ex altero, sicuti Plato ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque.' Quæ hinc descripta sunt a Lactantio Epitome xxix. 5—11. Tangit et Olympiodorus Ms. in Platonis Gorg. p. 132. Wytt.

ἀνακαθιζόμ. ἐπὶ τὴν κλίνην] Primo diluculo a vinculis solutus Socrates nondum e lecto surrexerat; nunc sedendo in lecto erigitur, mox §. 13. καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Jam quum ἵζεσθαι et καθίζειν εἴς τι accurate loquentibus significet *sessum ire aliquo* (V. Valcken. ad Herod. viii. 71.) pro vulgato εἰς τὴν κλ. recepi scripturam Cod. Aug. et Bas. 2. ἐπὶ τὴν κλ. Heind.

ἔτριψε] Tub. ἐξέτριψε [quod Fischero videtur agnovisse Ficinus versione *manuque perfricuit*]. Vulgatum præstat haud dubie. Heind.

ἄτοπον] Verto *absurdum*, et hac quidem de causa quod res prorsus disparatæ atque contrariæ, jucundum videlicet atque injucundum, una componantur. Πεφυκέναι non existimavi satis exprimi illo dicendi genere, *se habet:* sed malui, *natura comparatum est.* ut Cic. loquitur. Vel certe, *natura sic se habet.* Serran.

τῷ ἅμα μὲν αὐτὼ] Aug. et Tub. τὸ pro τῷ, idque fortasse defendat aliquis totum hoc τὸ ἅμα—δύ' ὄντε per exclamationem quandam accipiens. Longe tamen aptius τῷ, a Ficino quoque expressum: *quippe quum simul homini adesse nolint.* Nam τῷ est *eo quod.* Politic. p. 303. D. Τούτου δ' ἕτερον ἔτι χαλεπώτερον λείπεται τῷ ξυγγενές τε ὁμοῦ τ' εἶναι μᾶλλον τῷ βασιλικῷ γένει etc. de Rep. iv. p. 429. C. διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τῷ ἔν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις καὶ ἐν φόβοις, καὶ μὴ ἐκβάλλειν. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 12. Ἀκούσας ταῦτα—πολὺ μᾶλλον ἔτι τῷ Κύρῳ ὠργίζετο τῷ μηδ' εἰπεῖν αὐτῷ ταῦτα. Pro θέλειν cum Fisch. e Tub. posui ἐθέλειν. Id. lib. deinde συνημμένω. Heind.

μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ[t] οὐκ ἠδύνατο,[u] ξυνῆψεν[v] εἰς ταὐτὸν αὐτῶν[w] τὰς κορυφάς, καὶ διὰ ταῦτα ᾧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον. ὥς περ οὖν καὶ αὐτῷ[x] ἐμοὶ[y] ἔοικεν, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει[z] πρότερον[a] τὸ ἀλγεινόν,[b] ἥκειν[c] δὴ[d] φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Ὁ §. 4. W.
οὖν Κέβης ὑπολαβὼν Νὴ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔφη,[e] εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας,[f] ἐντείνας[g] τοὺς[h] τοῦ Αἰσώπου λόγους[i] καὶ

ΔΦCGs: ἐδύνατο *ς.—[v] ξυνῆψεν ΔΠΦs: συνῆψεν ς.—[w] αὐτοῖς 𝔄ΔΠΦs.—[x] ὥσπερ οὖν καὶ αὖ om s.—[y] ἐμοὶ I: μοι *ς.—[z] ἐν τῷ σκέλει ἦν Φs.—[a] πρότερον add ΔΠΦGs et mg 𝔄.—[b] ἀλγεινὸν 𝔄ΔΠΦGu et rc ΓC: ἀλγεῖν *ς.—[c] ἐκείνῳ ς.—[d] δὲ I.—[e] ὦ σώκρατες ἔφη 𝔄ΓΔΠΦGLs: ἔφη ὦ σώκρατες *ς.—[f] πεποίηκας ΠΦs.—[g] ἐκτείνας L.

§. 10. ἠδύνατο] Libri editi omnes, ut Cod. Aug. habent ἐδύνατο. E Tub. restitui ἠδύνατο· quæ est forma verbi Attica. v. Mœris v. Ἤμελλον· etsi non ignoro, quid contra præceperit Tho. Magister v. Ἐβουλόμην. Mox pro αὐτῶν Tub. habet αὐτοῖς. an librarius scribere voluit αὐτοῖν? Fisch.

τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν] Ald. Bas. 1. 2. τὸ ἀλγεῖν, εἵκειν δή. Stobæus: τὸ ἀλγεῖν, εἵκειν δέ. Aristippus, cujus Latina Phædonis versio est Oxonii in Bibliotheca Collegii Corp. Christi, [quamque primus adhibuit in usum aliquoties Forsterus,] legit ἥκειν δή· quod verbum ἥκειν etiam Meibomius in marg. Bas. 2. notaverat e Cod. vet. Forster vult ἐκείνῳ δέ· et Zeunius νῦν δή. Stephanus edidit, et cum eo alii, ἐκείνῳ δή· quam emendationem dubio procul hausit e versione Ficini, *Si quidem modo crus propter vincula afficiebatur dolore, sed huic succedere voluptas jam videtur.* Nos vero in Tub. et Aug. scriptum invenimus, τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν δή. Unde non dubitavimus nunc ita edere. Fisch.

τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν δὴ φαίν.] Repertam hanc in Aug. et Tub. lectionem Fischerus jam substituit in vulgatæ locum τὸ ἀλγεῖν, ἐκείνῳ δὴ φαίν. in quibus ἐκείνῳ δὴ Steph. ex uno Ficino hausit, qui ita hæc vertit: *si quidem modo crus propter vincula afficiebatur dolore, sed huic succedere voluptas jam videtur.* Nam Ald. et Bass. τὸ ἀλγεῖν, εἵκειν δὴ φαίν. Heind.

ὑπολαβὼν] *Suscipit.* Sic Virgilius vertit verbum Græcum, Æn. vi. 723. '*Suscipit* Anchises, atque ordine singula pandit.' i. e. respondet. Sic Priscianus legit pro *excipit*, illustratque hoc verbum ex Græca lingua. v. Pierium ad l. c. Alias Græci παραλαβεῖν τὸν λόγον dicunt. Dionys. Hal. iii. 144. ταῦτ' εἰπόντος—παραλαβὼν τὸν λόγον ἔλεξε. item μεταλαβεῖν simpliciter et τῶν λόγων apud Polyb. l. xvii. 1. 2. t. ii. p. 460. Lat. 'excipere orationem.' Liv. 32. 33. Gottl.

ἔφη, ὦ Σώκρ.] Tub. ὦ Σώκρατες, ἔφη, εὖ γε. Etiam Aug. habet, ὦ Σώκρατες, ἔφη, omissis νὴ τὸν Δία. At Ficinus, *per Jovem, inquit, o Socrates.* Fisch.

ἔφη, ὦ Σωκρ.] Aug. et Tub. ὦ Σώκρ. ἔφη. Illo ordine verborum Euthyd. §. 7. Ἀρετὴν, ἔφη, ὦ Σώκρ. οἰόμεθα οἵωτε εἶναι παραδοῦναι. §. 12. Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ Σώκρ. προλέγω etc. Contra ibid. §. 8. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὦ Σώκρ. ἔφατον, τοῦτο οὕτως ἔχον. §. 11. Ἀλλ' οὐδὲν διαφέρει, ὦ Σώκρ. ἔφη, ἐὰν μονὸν ἐθέλῃ ἀποκρίνασθαι. In hoc igitur plurium codd. valebit auctoritas. Heind.

εὖ γε ἐποίησας ἀναμνήσας] Nota aoristo ἐποίησας pro ἀναμιμνήσκων adjectum ἀναμνήσας, *bene fecisti quod me admonuisti.* Aristoph. Pac. 1198. Ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ, ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ Δέδρακας εἰρήνην ποιήσας. Eccles. 1045. κεχάρισαί γέ μοι, Ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου. Xenoph. Mem. ii. 2. 7. ἤδη πώποτε οὖν ἡ δακοῦσα κακόν τί σοι ἔδωκεν ἢ λακτίσασα; iii. 6. 2. εἰς τὸ ἐθελῆσαι ἀκούειν τοιάδε λέξας κατέσχεν (αὐτόν). Heind.

τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω[j] προοίμιον, καὶ ἄλλοι τινές με ἤδη ἤροντο,[k] ἀτὰρ καὶ Εὐηνὸς[l] πρώην,[m] ὅ τί ποτε διανοηθείς, ἐπειδὴ

—[h] τοῖς rc Φ.—[i] λόγοις rc Φ, μύθους L.—[j] ἀπόλλωνα GHI.—[k] ἤροντο ἤδη Ξϛ.—[l] εὔηνος 𝔄ΔΠΦGLs et corr Γ, qui sic est posthac.—[m] πρὸς αὐτὴν I.—[n] καί G.—

ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους] Utitur Plutarchus verbo Platonico in Solon. p. 80. quem sententias philosophorum oratione vincta inclusisse dicit. Plato in Protag. p. 326. Steph. *ποιήματα εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες.* Menagius ad Laert. p. 58. legi in Plutarchi de Aud. Poet. p. 16. C. a se laudato volebat: *ἀνήρμοζε* vel *ἐνήρμοττε.* Sed temere. Subjecta enim est verbo *νομίζειν* hæc vis, quam diximus, a *νόμῳ* musicorum, i. e. *modo* s. *modulo*, ad quem carmina cantabantur, et qui ex Herodoto i. 24. doctis in Arionis fabula satis est notus. v. Intt. ad Hom. Il. Λ. 11. Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 16. Sic *Οὐλύμπου νόμος* apud eundem Equit. i. 1. 9. v. et Max. Tyr. Diss. vii. p. 80. Dav. *οὐδὲ γὰρ ἐν μουσικῇ μελῶν εἷς νόμος— Καλὸν μὲν ἐν πολέμῳ τὸ Ὄρθιον.* v. Morum ad Long. p. 272. Apud Suet. Ner. 20. *νόμος* idem est ac canticum. v. Ernest. Gottl.

ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους] *In carminis modum ligans, in versus redigens, Æsopi fabulas*: cujus significationis exempla alibi prodemus, et verbo eam attigimus Bibl. Crit. Part. vi. p. 104. Rem ex hoc Platonis loco memoravit Plutarch. de Aud. Poet. p. 16. C. *ὁ Σωκράτης ἔκ τινων ἐνυπνίων ποιητικῆς ἁψάμενος, αὐτὸς μὲν ἅτε δὴ γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, οὐ πιθανὸς ἦν οὐδ᾽ εὐφυὴς ψευδῶν δημιουργός· τοὺς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνόμιζεν, ὡς ποίησιν οὐκ οὖσαν ᾗ ψεῦδος μὴ πρόσεστι·* ubi ostendimus legendum esse *ἐνήρμοζεν*, pro *ἐνόμιζεν*, ut sensus sit, *Æsopi fabulas carmine inclusit.* Memoravit indidem Augustinus de Consensu Evangelist. i. 12. Opp. t. iii. pt. ii. p. 5. D. 'Socrates autem, quem rursus in activa (virtute), qua mores informantur, omnibus prætulerunt, ita ut testimonio quoque dei sui Apollinis omnium sapientissimum pronuntiatum esse non taceant, Æsopi fabulas pauculis versibus persecutus est, verba et numeros suos adhibens rebus alterius. Usque adeo nihil scribere voluit; ut hoc se coactum imperio sui dæmonis fecisse dixerit: sicut nobilissimus discipulorum ejus Plato commemorat: in quo tamen opere maluit alienas quam suas exornare sententias.' Credibile est, Socratis ætate libros exstitisse fabularum Æsopi: quod negare videtur Bentleius Dissert. de Fabul. Æsopi: at contra tuetur Tyrwhitt. in Dissert. de Babrio, qui nobis persuadet. Quamquam Socrates tale exemplar non secum in carcere habuisse, sed quasdam fabularum ipsas memoria tenuisse videatur. Diog. L. ii. 41. ipsius a Socrate conscriptæ fabulæ initium refert: *ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως, οὗ ἡ ἀρχὴ, Αἴσωπος ποτ᾽ ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσι, Μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.* Wytt.

ἐντείνας] Sc. *εἰς ἔπος* s. *εἰς μέτρον.* Plutarch. Solon. p. 80. A. *ὕστερον καὶ γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους καὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν*, et mox ibid. *ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν.* Plat. Protag. §. 43. *οἱ κιθαρισταὶ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες.* Phileb. p. 38. E. *τὰ πρὸς αὑτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν παρόντα τὰ αὐτὰ ταῦτ᾽ ἂν πάλιν φθέγξαιτο.* De re ipsa conf. Diog. Laert. ii. 42. ubi primos istiusmodi fabulæ versiculos profert, non certioris illos, opinor, auctoris, quam est, quod ibidem laudat, initium hymni in Apollinem. Themist. Or. xiv. p. 321. *καί ἐστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν.* Heind.

καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον] *Pæanem* nominat Diog. L. ii. 41. *καὶ δεθεὶς— καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν, οὗ ἡ ἀρχὴ, Δήλι᾽ Ἄπολλον χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ.* Dio Chrys. Or. xli. p. 507. C. *Σωκράτης—καὶ παιᾶνα ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν.* Epictet. Dissert. iv. 4. p. 590. *καὶ πῶς ἂν ἔτι ἦν Σωκράτης, εἰ ταῦτα ὠδύρετο; πῶς ἂν ἔτι ἐν τῇ φυλακῇ παιᾶνας ἔγραφεν;* At nomen *προοίμιον* retinet Themist. Or. ii. p. 27. B. *Σωκράτης—ᾤετο δεῖν ἐκτιννύναι τὸ χαριστήριον τῷ τε Ἀπόλλωνι τῆς μαντείας καὶ Χαιρεφῶντι τῆς ἐρωτήσεως· καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν.* Quæ

δεῦρο ἦλθες, ἐποίησας αὐτά, πρότερον οὐδὲν πώποτε ποιήσας. [§. 11.] Εἰ οὖν[n] τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐηνῷ ἀποκρίνασθαι,[o] ὅταν με αὖθις ἔρηται,[p] εὖ οἶδα γὰρ ὅτι ἐρήσεται, εἰπὲ τί χρή με[q] λέγειν. Λέγε τοίνυν, ἔφη, αὐτῷ, ὦ Κέβης, τἀληθῆ, ὅτι οὐκ ἐκείνῳ[r] βουλόμενος οὐδὲ[s] τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα·[t] ᾔδειν γὰρ II. iii. 10.

[o] ἀποκρίνασθαι 𝔄ΔΠΦLs : ἀποκρίνεσθαι *ς.—[p] ἔρηται ΓΔΠΦGLs et rc 𝔄Υ : ἐρωτᾷ *ς.—[q] με add 𝔄ΔΠΦGs.—[r] οὐκἀκείνῳ I.—[s] βουλόμενος χαρίσασθαι οὐδὲ C, βουλόμενος χαρίσειν οὐδὲ Δ.—[t] τοῦτο E.—[u] ὡς ὅτι 𝔄.—[v] λέγειν 𝔄ΠΦ, λέγει ΓΔGH*u* et

si vera sunt, alius hic esse censendus sit, ac prior in Apollinem et Dianam. *Exordia*, *προοίμια*, Pæanum et Apollinis propria fuisse videntur. Thucyd. iii. 104. Homericum Hymnum in Apollinem dicit *προοίμιον Ἀπόλλωνος*. Diog. L. viii. 57. memorat Empedoclis *προοίμιον εἰς Ἀπόλλωνα*· ubi alia de hac vocis notione tradit Menagius. Pausan. x. 8. p. 817. *Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ ἐς Ἀπόλλωνα*. Terpandri *προοίμια* simpliciter, nullo addito dei nomine, laudat Plutarch. de Musica, p. 1132. D. et 1133. C. Wytt.

Ἀπόλλω] Suidas v. *Σωκράτης* nominat *ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν*. Ex quo intelligi potest, quo spectent verba Apuleii Florid. p. 363. Elmenh. 'Canit—Socrates hymnos:' et Arriani in Epictet. ii. 6. p. 84. Basil. *καὶ τότ' ἐσόμεθα ζηλωταὶ Σωκράτους, ὅταν ἐν φυλακῇ δυνώμεσθα Παιᾶνας γράφειν*. Fisch.

προοίμιον] Vid. Schol. ad Æsch. S. Th. 7. et Spanhem. in Callim. p. 3. Forst.

ἀτὰρ καὶ] Aristippus supra laudatus legit *ὥσπερ καὶ Εὐηνός*. At vera est vulgata lectio: quam certum est non carere insolentia quadam, *καὶ ἄλλοι—ἀτὰρ καὶ—*. Cæterum Tub. et Aug. legunt *ἤδη ἤροντο*· et Ficinus particulam *ἤδη* plane non expressit. Fisch.

Εὐηνὸς] Euenus hic idem censendus est, qui ut Sophista et eloquentiæ doctor memoratur a Platone in Phædr. p. 353. C. et Apolog. p. 359. G. idemque poeta elegiacus, celebrior e duobus, judice Fabric. B. G. i. p. 449. siquidem vere prodidit, auctore Eratosthene, Harpocration in *Εὐηνὸς*, 'duos fuisse Euenos Parios, elegiæ poetas, quorum juniorem saltem inclaruisse; Platonem autem meminisse, *θατέρου αὐτῶν*' quod postremum ex sua ipse persona Harpocration ita videtur dixisse, quasi Plato alterum minus celebrem memoraverit. In quo an vere dixerit, judicare non audeo; neque ad judicandum quid momenti adferunt Nic. Loensis Epiphyllid. ix. i. Rigalt. ad Artemidor. p. 6. Reisk. in Notitia Poetarum Anthologicorum p. 210. et P. Burmann. Sec. ad Valesii Emend. p. 216. Wytt.

Εὐηνὸς] Eueni Parii, Sophistæ, quinque minarum mercede virtutem humanam civilemque docentis mentionem facit in Apolog. Socr. p. 20. B. Plato non sine aliqua hominis irrisione. Eundem poetam fuisse, ex Phædro intelligitur §. 112. *Τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὐηνὸν εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν. Σοφὸς γὰρ ἀνήρ.* Hic mitem eundemque gravem morituri Socratis sermonem quum ne lenissima quidem deceret hominis cavillatio, Simmiæ mox verbis Sophista perstringitur §. 13. *Οἷον παρακελεύει* etc. Heind.

§. 11. *τοῦ ἔχειν ἐμὲ*] Imo *τοῦ ἔχειν με*. Tum pro *ἀποκρίνεσθαι* e Tub. scripsi *ἀποκρίνασθαι*, quod factum probabunt, qui utriusque infinitivi differentiam perspexerint. Porro Aug. *αὖ ἐρωτᾷ*. Bas. 2. *αὖθις ἔρηται*. Heind.

ὦ Κέβης] Aug. *ὁ Κέβης*. Tub. *ὦ Κέβη*. Fisch.

ἀντίτεχνος] Exquisite positum est hoc loco. nam *ἀντίτεχνοι* dicuntur poetæ, qui productis in theatrum poematis de palma inter se certant. v. Casaub. ad Athen. vi. 7. p. 413. Ficinus igitur non debebat hujus vocabuli interpretationem duplicem afferre. vertit enim verba Socratis, *me id effecisse, non ut, vel sibi gratificarer, vel cum suis carminibus decertarem.* Fisch.

ᾔδειν γὰρ] Vulgarem formam pro Attica *ᾔδη* reliqui, quoniam hic nihil enotatum e Codd. Heind.

ὡς[u] οὐ ῥᾴδιον εἴη· ἀλλ' ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι,[v] καὶ ἀφοσιούμενος εἰ ἄρα[w][y] πολλάκις ταύτην τὴν μουσικήν μοι ἐπιτάττοι[x] ποιεῖν. ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἄλλοτ' ἐν ἄλλῃ ὄψει φαινόμενον, τὰ αὐτὰ δὲ[y] λέγον, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου. [§. 12.]

mg 𝔄.—[w] ἄρα supra versum 𝔄.—[x] ἐπιτάττει ΛΠΦΕs.—[y] δὲ add 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGHI

ὡς οὐ] Tub. ὡς ὅτι οὐ. f. vere. Certe Xenophon ita loquitur. Mox Tub. τί λέγειν, καὶ ἀφοσιούμενος. Aug. ἀποπειρώμενος. Καὶ τί λέγοι ἀφοσιούμενος. male. Fisch.

εἰ ἄρα πολλάκις] πολλάκις hic ut mox est *forte*. Phædr. §. 32. ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι. Lach. p. 179. B. εἰ δ' ἄρα πολλάκις μὴ προσεσχήκατε τὸν νοῦν τῷ τοιούτῳ. p. 194. A. εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησίς ἐστιν ἀνδρία. Politic. p. 283. B. Πρὸς δὴ τὸ νόσημα τὸ τοιοῦτον, ἂν ἄρα πολλάκις ὕστερον ἐπίῃ—λόγον ἄκουσόν τινα προσήκοντα. Aristoph. Eccl. 791. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις Ἢ πῦρ ἀπότροπον etc. Ibid. 1105. ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν. Protag. §. 126. μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὁ Ἐπιμηθεὺς—σφήλῃ ἐξαπατήσας. Alia e Platone dabit Heusd. Spec. Crit. p. 125. ad Lach. p. 194. A. male tamen, opinor, idem huc trahens illa infra §. 49. ὥσπερ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. Neque enim hanc vim habere πολλάκις videtur nisi post εἰ s. ἐὰν, μὴ, ἵνα μή. Ad Thucyd. ii. 18. μὴ πολλάκις—τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπῃ καὶ μὴ δῃώσῃ Abreschius Dilucid. p. 174. [et Auctar. Thucyd. p. 267. citante Fisch.] comparavit Virgil. Æn. i. 148. 'Ac veluti magno in populo quum sæpe coorta est Seditio.' Heind.

πολλάκις] Non esse, quod nonnulli volunt *forte*, sed ad explendam orationem facere, ut apud nos *gar*, ostendit W. ἀφοσιοῦσθαι est *facere aliquid animi religione exsolvendi causa*. Beck.

πολλάκις—ἐνύπνιον] Thom. M. affert v. Φοιτᾷν. Fisch.

πολλάκις μοι φοιτῶν—τῷ ἐνυπνίῳ] Hæc brevi summa, et diverse aliquantum a Græco exemplo, ex memoria scilicet, retulit Chalcidius in Timæum Plat. p. 349. 'Sæpenumero unum et idem mihi somnium adventans in alia atque alia forma, jubebat me navare operam musicæ. Id ego nunc usu et necessitate moriendi admonitus, interpretor hactenus, ut hymnum, quem jam dudum institueram in Apollinem, compleam; ne promissi debitor et voti reus, vitam prius finiam. Musicæ quippe consanguineam esse poeticam, palam est omnibus.' Wytt.

τὰ αὐτὰ δὲ λέγον] Quod ex conjectura restitui debebat, δὲ hoc Aug. et Tub. exhibent, unde recepit jam Fisch. Ficinus: *insomnium idem licet alia atque alia forma sese mihi offerens eadem semper ita præcepit*. Heind.

μουσικὴ] Dicuntur nunc *omnes artes et disciplinæ liberales* μουσικὴ: v. Aristoph. Equit. 188. Ælian. V. H. xii. 50. et ibi Perizon. nunc *philosophia*: (Strabo x. p. 717. B. Μουσικὴν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων, καὶ ἔτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι, τὴν φιλοσοφίαν. add. Theo Smyrnæus M. Π. p. 12. et ibi Bullialdus p. 210.) quam Socrates vocat μεγίστην μουσικὴν propter subtilitatem quæstionum et utilitatem: nunc *poetice* (v. Plut. de Aud. Poet. 2. Terent. Phorm. prol. 18. Heautont. Prol. 23.) quæ a Socrate dicitur δημώδης μουσικὴ, quia etiam indoctorum auribus et ingeniis consulit, et animos delectat atque capit: nunc *ars faciendorum canendorumque modorum*, quia poetæ erant quondam iidem musici. v. Cic. Orat. iii. 44. Fisch.

μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου] *Musicam fac et tracta*· ποίει ita accepit primum Socrates pro simplici *fac*, deinde sensu exquisitiore ad *poesin* et *versuum compositionem* retulit, ut mox in fine hujus §. μύθους τοὺς Αἰσώπου—ἐποίησα. Alterum ἐργάζεσθαι μουσικὴν, *philosophiam tractare*, ex hoc loco susceptum alii usurparunt: v. c. Julian. in Cæsar. p. 311. C. de Hadriano, βαθεῖαν ἔχων ὑπήνην, ἀνὴρ σοβαρὸς, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ

Καὶ ἐγὼ ἔν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ, ὅ περ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν, r. 61.
ὥς περ οἱ τοῖς θέουσι διακελευόμενοι·[z] καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅ περ ἔπραττον, τοῦτο[a] ἐπικελεύειν,[b] μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ

δια
Ls.—[z] παρακελευόμενοι L, παρακελ. I.—[a] τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύ-

καὶ μουσικὴν ἐργαζόμενος. Themist. Or. xxxiii. p. 366. B. ἐμαυτῷ, φασὶ, καὶ ταῖς Μούσαις ᾄδω, καὶ ἐργάζομαι τὴν μουσικήν· quæ annotavimus in Epist. Crit. p. 28. Æneas Gaz. in Theophrasto, p. 81. ἀδύνατον δὲ κιθαρῳδὸν ἐν ἀπορίᾳ τῆς κιθάρας μουσικὴν ἐργάζεσθαι. Himerius Or. iii. 9. μουσικὴν δὲ καὶ ἡμᾶς κελεύεις ἐργάζεσθαι. Wytt.

§. 12. ὅπερ—ἐπικελεύειν] Hæc verba Thom. citat in Παρακελεύομαι. Fisch.

παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν] I. e. *adhortari et insuper hortari, prouti qui currentes ut currant hortari pergunt.* Singularis est vis in iterandis verbis iisdem diversa præpositione compositis. Hujus exempla formæ alibi expromemus. Comparatio autem ducta est ex proverbio *currentem incitare*, de quo Erasmus Adag. p. 1516. Addatur Marin. Vit. Procli p. 32. edit. 4. Cicero Fin. v. 2. 'Te autem hortamur omnes currentem quidem.' Wytt.

παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελ.] Recte Fisch. παρακελεύεσθαι explicat *hortari aliquem, ut aliquid faciat*; ἐπικελεύειν, *incitare facientem.* Xenoph. Cyrop. vi. 3. 27. σὺ δὲ—παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾷν τε ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτὸν καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Heind.

καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐν.] Pari sermonis structura tum alibi, tum de Rep. iv. p. 432. D. Πάλαι φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀπεβλέπομεν, πόῤῥω δέ πη ἀπεσκοποῦμεν. Ibid. iii. p. 413. D. Οὐκοῦν καὶ τρίτου εἴδους τοῦ τῆς γοητείας ἅμιλλαν ποιητέον καὶ θεατέον, ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροὶ, οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματά τε κομιστέον etc. Heind.

μουσικὴν ποιεῖν] Verti *musicam facere*, ea figura qua Latini dicunt, 'medicinam facere.' Serran.

τοῦτο ἐπικελεύειν μουσικὴν ποιεῖν] Non inusitata in his sermonis est brevitas hunc in modum intelligendi, quasi scriptum foret τοῦτο λέγειν ἐπικελεῦον μουσικὴν ποιεῖν. Conf. notata ad Theætet. §. 123. Heind.

ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς] Nam ipsa virtus et sapientia continetur quasi musicæ concentu; ut subinde significat Plato, v. c. Rep. iii. p. 442. E. iv. 554. C. Lach. 249. H. Ex Pythagoricis ductum v. c. Timæo Locro p. 557. F. [=p. 104. Steph.] Theage apud Stobæum Serm. i. p. 8—12. Videatur Sextus Empir. Adv. Math. vi. 13. Plotin. Enn. ii. p. 304. et 307. Porphyr. de Grad. §. 19. p. 225. edit. Holst. Wytt. Conf. item Protag. p. 326. et l. ix. de Rep. p. 280. Max. Tyr. μέλει αὐτῷ μέτρου ψυχῆς καὶ ῥυθμοῦ καὶ μέλους καὶ σχήματος τοῦ περὶ τὰς πράξεις καὶ τὸν ἄλλον βίον. Diss. xviii. 1. Forst.

φιλοσοφίας] Cf. de Rep. viii. p. 548. B. λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι, διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης (l. μουσικῆς) τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Μουσικῆς appellatione interdum universam significari παιδείαν constat; hæc tamen Socratis quomodo sint intelligenda, declarat egregius philosophi locus in Lachet. p. 188. C. ὅταν—ἀκούω ἀνδρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου ἢ περί τινος σοφίας, ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῶν λόγων ὧν λέγει, χαίρω ὑπερφυῶς, θεώμενος ἅμα τόν τε λέγοντα καὶ τὰ λεγόμενα ὅτι πρέποντα ἀλλήλοις καὶ ἁρμόττοντά ἐστι· καὶ κομιδῆ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος· οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος οὗ αὐτὸς αὑτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα ἀτεχνῶς Δωριστὶ, ἀλλ' οὐκ Ἰαστὶ etc. Heind.

τοῦτο πράττοντος. νῦν δ' ἐπειδὴ ἥ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με ἀποθνήσκειν, ἔδοξε[c] χρῆναι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι[d] προστάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην τὴν δημώδη μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆσαι[e] αὐτῷ ἀλλὰ ποιεῖν· ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι[f] πρὶν[g] ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα, πειθόμενον[h] τῷ ἐνυπνίῳ. οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία· μετὰ δὲ τὸν θεόν, ἐννοήσας ὅτι τὸν ποιητὴν[i] δέοι, εἴ περ μέλλει[j]
II. iii. 11. ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους[k] ἀλλ' οὐ λόγους καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ[l] μυθολογικός,[m] διὰ ταῦτα δή,[n] οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους[o] τοὺς[p] Αἰσώπου, τούτων[q] ἐποίησα

εσθαί τε καὶ G.—[b] ἐπικελεύει pr Δ.—[c] ἔδοξα Φ.—[d] μοι πολλάκις G.—[e] ἀπιθῆσαι
ἐνόμιζον
𝔄, ἀπειστῆσαι s.—[f] εἶναι ἐνόμιζον μὴ ἀπιέναι ΔΠΦGs, εἶναι μὴ ἀπιέναι 𝔄.—[g] πρό-
ἂν
τερον πρὶν ἂν ΔΠΦGs, πρὶν (πρότερον in mg apposito) 𝔄.—[h] ποιήματα καὶ πειθ. 𝔄Γ.—[i] τῶν ποιητῶν pr Π.—[j] μέλλει ΞΠΓLs : μέλλοι *ς.—[k] μύθους ποιεῖν G.—[l] ἦ
ν β α
ΛΙ, ἦ 𝔄 : ἦν *ς.—[m] θεολογικὸς E.—[n] δὴ add 𝔄ΔΠΦGs.—[o] μύθους καὶ ἠπιστάμην

ἀφοσιώσασθαι] Et hoc verbum perperam reddentes interpretes reprehendens Kusterus, monet esse, *religione defungi, animum religione liberare, facere aliquid animi religione solvendi caussa;* apud Reimarum in Vita Fabricii p. 290. Exempla hujus significationis videantur apud Plutarch. Op. Moral. p. 287. A. 418. B. 935. B. 1133. C. Vitarum p. 8. F. 100. D. 487. F. Aristidem t. ii. p. 95. Julian. Misopog. p. 339. C. WYTT.

πειθόμ.] Aug. et Tub. καὶ πειθόμ. Locum hoc καὶ haberet sic positum, πρὶν ἀφοσιώσ. πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ καὶ ποιήματα ποιοῦντα. HEIND.

αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογικὸς] αὐτὸς μὲν (Socrates) ἅτε δὴ γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, οὐ πιθανὸς ἦν οὐδ' εὐφυὴς ψευδῶν δημιουργός· inquit Plutarchus, ad hunc locum respiciens, de Aud. Poet. FORST.

οὐκ ἦν μυθολογ.] ἦν hoc si mutaveris in ὢν, concinnior paullo rotundiorque fiet verborum circuitus; nulla tamen emendatione est opus, nec post optativum δέοι offendere debet hoc imperf. Aristoph. Vesp. 282. ὃς ἡμᾶς διεδύετ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι. Recte autem per se habet hoc ἦν. Theag. p. 127. D. ὁπόθεν δὲ ἔδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἷόστε ἦν ὠφελῆσαι—τοῦτο πάνυ θαυμάζω. HEIND.

μύθους τοὺς Αἰσώπου] Æsopi fabulas, quæ supra dicebantur λόγοι, hic μύθους dici, ne cui mirum accidat. Nam et hujusmodi synonymorum permutationes optimis scriptoribus frequentantur: et utrumque nomen illis fabulis commune est, et ipse promiscue λογοποιὸς et μυθοποιὸς dicitur; ut vel ex veterum testimoniis iis constat, quæ editionis Hudsonianæ præfationi subjecta leguntur: quibus addatur Himerii p. 720. et 724. Est enim μῦθος species generis λόγου· et in definitione ponitur apud Theon. et Aphthon. in Progymnasm. μῦθός ἐστι λόγος ψευδὴς, εἰκονίζων ἀλήθειαν. Et ipsius μύθου finis ac propositum, pars postrema admonitionem continens, ut plerumque ἐπιμύθιον, sic etiam in allegorica interpretatione, placitum aut præceptum per fictam narrationem significatum, λόγος dicitur. Ergo omnino totius fabulæ ἀπολόγου, πλάσματος, pars ficta μῦθος, vera λόγος appellatur: et universe *vera* oratio et *ficta*, his nominibus significantur et invicem opponuntur: veluti a Plutarcho de S. N. V. 561. B. ubi et hunc et alios Platonis locos laudavimus: quibus addatur Maxim. Tyr. Dissert. xxxvi. 2. p. 423. ὁ μῦθος ἀπελ-

οἷς πρώτοις ἐνέτυχον. [§. 13.] Ταῦτα οὖν, ὦ Κέβης, Εὐηνῷ φράζε, καὶ ἐῤῥῶσθαι[r] καὶ ἂν[s] σωφρονῇ ἐμὲ διώκειν. ἄπειμι δέ, ὡς[t] ἔοικε, τήμερον· κελεύουσι γὰρ Ἀθηναῖοι.[u] Καὶ ὁ Σιμμίας, Οἷον παρακελεύει,[v] ἔφη, τοῦτο,[w] ὦ Σώκρα- §. 5. W.
τες, Εὐηνῷ; πολλὰ[x] γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί· σχεδὸν

𝔄.—[p] τοῦ ΞGIL et pr Λ.—[q] τούτους 𝔄ΔΠΦCGs, ἐπ' αὐτῶν I.—[r] καὶ ἐῤῥῶσθαι om s.—[s] ἐὰν Δs.—[t] ὡς τάχιστα add 𝔄ΔΠΦGs.—[u] γὰρ οἱ ἀθηναῖοι s.—[v] παρακελεύει 𝔄ΛΠIL et pr Γ.—[w] τοῦτο ante ἔφη ponit s, post σώκρατες Φ.—[x] ἀλλὰ Φ.—[y] καὶ I.

θῶν ἐκποδὼν, καὶ γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τούτο λόγος· ubi hanc distinctionem Platonicis exemplis illustravit D. Heinsius p. 113. Aristides t. ii. p. 21. Longus ii. p. 48. πάνυ ἐτέρφθησαν, ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες. Sed in nomine μυθολογικὸς et μυθολόγος, non disjunctio λόγου et μύθου, sed potius conjunctio, exstat, et λόγου usitata significatio *scientiæ et artis;* ut μυθολόγος sit *fabularum opifex, narrator*, μυθολογικὸς, *fabularum peritus*, prouti ἀρχαιολόγος et ἀρχαιολογικὸς, γενεαλόγος et γενεαλογικὸς, θεολόγος et θεολογικὸς, cæt. Sic μυθολόγος a Platone ponitur Leg. xii. p. 686. A. μηδεὶς οὖν ὑπὸ ποιητῶν, μηδ' ἄλλως ὑπό τινων μυθολόγων πλημμελῶν περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξαπατώμενος ἀναπειθέσθω. Plutarch. de Solert. Anim. p. 968. F. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι τῷ Δευκαλίωνί φασι περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι—· Æliano V. H. iii. 18. fin. Theopompus μυθολόγος dicitur. Porro, τοὺς Αἰσώπου legatur, an cum Vind. C. secunda manu τοῦ Αἰσώπου, aliquantum differt. Illud eo valet, Socratem nullas, nisi Æsopi fabulas memoria tenuisse: hoc alias non excludit. Malim prius, etiam ob codicum consensum. Denique ἐποίησα exquisitiore usu significat, *versibus ligare, in carminis modos redigere:* cujus usus ignoratio in errorem subinde interpretes induxit: v. c. in Herodoti illo celebri loco ii. 53. quo dicitur Homerus et Hesiodus οὗτοι δέ εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι· i. e. *hi vero sunt, qui deorum generationes Græcis carmine prodiderunt*, quam significationem ibi exemplis demonstravit Wesselingius: quibus addatur Plutarchi Apophth. p. 186. B. Αἰσχύλου δὲ ποιήσαντος εἰς Ἀμφιάραον, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἀλλ' εἶναι κ. τ. λ. Sympos. ix. 5. p. 740. A. Erotic. p. 750. F. Quæst. Natur. 916. C. Solert. Animal. 985. B. Lysias in Epitaph. p. 27. τοσαύτην γὰρ ἀφθονίαν παρεσκεύασεν ἡ τούτων ἀρετὴ καὶ τοῖς ποιεῖν δυναμένοις, καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσιν· i. e. *et poetis et oratoribus:* ubi hunc usum exemplis notarunt Taylor et Markland. ad Lys. p. 436. Pausanias iii. 25. p. 275. ἐποίησαν δὲ Ἑλλήνων τινὲς, ὡς Ἡρακλῆς ἀναγάγοι ταύτῃ τοῦ ᾅδου τὸν κύνα—· vertunt recte, *Græcorum nonnulli versibus prodiderunt.* Cæterum ne reliquas hujus periodi notandas partes longius persequamur; totam vertamus, illasque per epexegesin explanando notemus, hoc modo: 'cogitans, poetam debere, si poeta futurus esset, *et huic muneri ac nomini satisfacere vellet*, fabulas componere ac non orationes, *id est, non vera argumenta*, et me fabularum peritum et artificem non esse; propterea fabularum Æsopi, quæ mihi in promtu *et memoria* erant, quasque sciebam, harum eas, in quas primum inciderem, versibus conscripsi.' Wytt.

καὶ μύθους] Tub. μύθους καὶ ἠπιστάμην.—τοὺς Αἰσώπ. Protag. §. 121. Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις, ἀπεδείχθη ἄρτι ὅτι δυνατόν. Sophist. §. 66. λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. Pro τούτων male Tub. τούτους. Heind.

§. 13. Εὐηνῷ φράζε] Epist. Socrat. xiv. p. 35. Εὐηνὸν τὸν ποιητὴν παρεκάλει δι' ἡμῶν, εἰ εὖ γινώσκοι, ἰέναι θᾶττον παρ' αὐτὸν, ἐπειδὴ φιλόσοφός ἐστι διὰ τὴν ποίησιν. Wytt.

ἐμὲ διώκειν] Post hæc additum in Tub. ὡς τάχιστα ineptum prorsus est h. l. ubi non de morte voluntaria sermo est, sed de illa, quæ mox exponitur, philosophorum propria θανάτου μελετῇ. Heind.

οἱ Ἀθηναῖοι] Non dubitavi articulum ante Ἀθηναῖοι addere, sæpe in codd. omissum. Nam Athenienses sive judices, sive undecimviri intelligendi sunt; neque sensus est: *Athenienses jubent.* Beck.

πολλὰ—ἐντετυχ.] Lach. p. 197. D. ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει. Cratyl. §. 30. ἕωθεν πολλὰ αὐτῷ συνῆν

οὖν[y] ἐξ ὧν[z] ἐγὼ[a] ᾔσθημαι,[b] οὐδ'[c] ὁπωστιοῦν[d] σοι ἑκὼν εἶναι πείσεται. Τί δαί,[e] ἦ δ' ὅς, οὐ φιλόσοφος Εὐηνός;[f] Ἔμοιγε[g] δοκεῖ, ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἐθελήσει τοίνυν, ἔφη,[h] καὶ Εὐηνὸς καὶ πᾶς ὅτῳ ἀξίως[i] τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν. οὐ μέντοι γ'[j] ἴσως βιάσεται αὑτόν·[k] οὐ γάρ φασι

—[z] ἐξ ὧν om pr G.—[a] ἐγὼ om s.—[b] ἴσθιμι pr Δ.—[c] ὅτι οὐδ' G.—[d] ante σοι omisi ἂν cum 𝔄ΔΠΦGs et corr Γ.—[e] δὲ ΔΛΞΠΦCEGHILs.—[f] εὔηνος I, εὐηνός δε C.—[g] ἐμοὶ I.—[h] ἔφη add ΔΠΦCGs et mg 𝔄.—[i] ἄξιος I.—[j] μέν τοί γε 𝔄ΔΠΦGs, μέντοι

καὶ παρεῖχον τὰ ὦτα. Aristoph. Ran. 697. οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν. Conf. Bergl. ad Aristoph. Eq. 409. Heind.

ᾔσθημαι κ. τ. λ.] Tub. ᾔσθημαι, ὅπως οὖν τί σοι. male. Tho. Magister, et ex eo Phavorinus: Ὁπωσοῦν Ἕλληνες ἁπλῶς·—ὁπωστιοῦν—Ἀττικοί. Apol. 1. erat μηδ' ὁπωστιοῦν. Fisch.

ἐξ ὧν ἐγὼ ᾔσθημαι] I. e. ὥσγε τεκμαίρεσθαι ἐκ τούτων ἃ ἐγὼ ᾔσθημαι. Theæt. §. 73. Ὁ δέ γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν, ἐξ ὧν γέγραφε. Heind.

ἄν σοι—πείσεται] Indicativo futuri junctum hoc ἂν non tentem ego absque librorum auctoritate, quamquam, quæ hujus generis attulit ex Aristophane Brunckius ad Nub. 464. ea itidem ut Nub. 1160. facili correctione a particula hac liberari queunt. Isocrat. Paneg. ed. Mor. p. 103. Ἐξέσται γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἀδεῶς τὰ σφέτερα αὐτῶν καρποῦσθαι etc. Id. Trapezit. p. 366. D. Steph. καὶ ταῦτα ὡς οὐ δι' ἀπορίαν ἐγένετό μοι, ἀλλ' ἵνα πιστευθείην ὑπ' ἐκείνων, ῥᾳδίως γνώσεσθε ἄν.—εἶναι hoc ad ἑκὼν pertinere, huic sic redundanter adjectum, nota est res. Heind.

οὐ μέντοι] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. οὐ μέν. Turnebus edidit οὐ μήν. non male. Stephanus autem, præeunte, ut videtur, Ficini versione, *Non tamen forte sibi vim inferet*, legendum conjiciebat οὐ μέντοι. Atque sic legisse Forsterus testatur, cum Aristippum, tum Olympiodorum in Commentariis Mss. idemque in Tub. et Aug. et Cod. Vind. apud Lambec. Commentar. lib. vii. p. 53. scriptum extat, non minus, quam in Cod. 196. Ven. Biblioth. S. Marci apud Zanetum Catal. Codd. Mss. Gr. hujus biblioth. p. 110. qui edidit ex eo scholion Olympiodori hoc, Εἰπὼν ὁ Σωκράτης, ὅτι, εἰ φιλοσοφεῖ ὁ Εὐηνὸς, ἐθελήσει ἀποθνήσκειν, ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τούτων παρεγγυᾷν ἡμῖν τῷ ἑκουσίῳ θανάτῳ, φησὶν, ὅτι οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται ἑαυτόν· καὶ γὰρ ἀνόσιον τὸ ἐξαγαγεῖν ἑαυτόν. Καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δείκνυσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἑνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Ἡμεῖς δὲ πρὸ τῆς λέξεως φέρε οἰκείοις ἐπιχειρήμασι τοῦτο αὐτὸ δείξομεν, ὅτι οὐ δεῖ ἐξαγαγεῖν ἑαυτούς. Fisch.

οὐ μὲν ἴσως βιάσεται αὑτὸν] Pro μὲν legendum μέντοι, quod Stephanus voluit, et præbent Veneti* A B et Olympiodorus: plenius etiam Vind. B C D μέντοιγε. Wytt.

---

* De hisce duobus Codd. Venet. ita Morellius in literis ad Wyttenbach. datis: 'Varias Phædonis Lectiones ex duobus Codd. Marcianis sumtas nunc mitto: quorum alterum litera A notatum cum Tubingensi, alterum litera B notatum, cum Augustano, a Fischero adhibitis, præsertim facere cognosces. Codex prior in Indice typis edito non relatus, ex Bibliotheca Veneta SS. Joannis et Pauli, in Marcianam ante paucos annos devenit. Dialogos xxviii. et libros de Republica continet: Sæc. xii. est exaratus; ἰῶτα semper adscripto, numquam subscripto: η pro β, † pro ψ, positis: Scholiis charactere majusculo in margine adjectis. Posterior, Num. clxxxvi. in Indice impresso enotatus, Dialogos omnes, exceptis de Rep. et de Legibus habet, Sæc. xv. exaratus, cum Scholiis, a Bessarione Card. quodammodo recensitus, et annotationibus ad rerum verborumque indicium sibi faciendum, manu propria auctus. Codices duo alii Marciani Sæc. xv. Phædonem continent: quorum alter Num. dvi. lectionem vulgatam ut plurimum affert: alter Num. dxc. lectionem præbet codicis Vindobonensis, cui Marcianus quoque quoad delectum dialogorum respondet: quemadmodum ex editione Vindobonensi Alteri a. MDCCLXXXIV. constat.' Wytt.

θεμιτὸν εἶναι. Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης[l] ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο.

Ἤρετο οὖν αὐτὸν ὁ Κέβης, Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ μὴ[m] θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι, ἐθέλειν δ' ἂν τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἕπεσθαι; [§. 14.] Τί δαί,[n] ὦ Κέβης; οὐκ ἀκηκόατε σύ τε καὶ Σιμμίας περὶ τῶν τοιούτων Φιλολάῳ συγγεγονότες; Οὐδέν γε σαφές,[o] ὦ

ceteri: *μὲν ς.*—[k] *ἑαυτόν Δs.*—[l] *ἀπὸ τῆς κλίνης* om 𝔄.—[m] *οὐ* L.—[n] *δαὶ* Υ.—[o] *σα-*

βιάσεται] Olympiodor. *βιάζεται.* male. *Βιάζεσθαι αὑτὸν* autem idem est, quod mox *ἑαυτὸν ἀποκτιννύναι*, *sibimet vim et manus inferre: sua sponte mori*, ut interpretatus est Macrob. in Somn. Scip. i. 13. Fisch.

οὐ γὰρ φασὶ θεμιτὸν εἶναι] Dogma hoc tam civilis veterum theologiæ, de qua infra, quam Pythagoricæ et Platonicæ disciplinæ. Vide Cic. de Senect. §. 20. Athen. p. 157. Plotin. Enn. i. l. ix. p. 85. Stoicorum hac de re sententias collegerunt Lipsius in Manuduct. ad Philos. Stoic. l. iii. Diss. 22. Gatakerus ad Antonin. p. 83. 84. Uptonus ad Arrian. p. 34. 35. et alii alibi. Forst.

καθῆκε τὰ σκ.] Schol. *συντονώτερον ἀνέλαβε σχῆμα καὶ σεμνότερον ὡς περὶ προβλήματος σεμνοτέρου μέλλων διαλέγεσθαι.* Verba *ἀπὸ τῆς κλίνης* desunt in Tub. Heind.

καθεζόμενος, οὕτως] Cf. de Rep. ix. p. 576. E. *καταδύντες εἰς ἅπασαν (τὴν πόλιν) καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν ἀποφαινώμεθα.* Lysias in Agorat. p. 469. *ἵνα τὰ ὕστατα ἀσπασάμενοι τοὺς αὑτῶν, οὕτω τὸν βίον τελευτήσειαν.* Heind.

μὴ θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι] Hinc sumtum placitum celebrarunt Cicero Tusc. i. 30. Somn. Scip. 3. et alii veteres, quos ad illum locum memoravit Davis. adde Elmenhorst. ad Appul. de Doctrin. Plat. iii. p. 34. Barth. ad Zachariam Mitylen. p. 272. Wytt.

§. 14. *Φιλολάῳ συγγεγονότες*] Hic locus vel solus testatur Philolai ætatem minimum ad Olymp. xc. pertinuisse, ut eum Thebis Simmias et Cebes audire potuerint; quippe qui Olymp. xcv. 1. Socrati morienti præsto fuerunt; unde consequitur Philolaum non potuisse Pythagoræ vivo operam dedisse, quippe mortuo, ut serissime, Olymp. lxxii. nisi illum supra centum annos vixisse statuamus. Iamblichus, qui eum Pythagoræ auditorem prodit Vit. Pythag. §. 104. alio loco §. 199. alium auctorem, ut videtur, secutus narrat Philolaum multis generationibus post Pythagoram fuisse: quem dissensum non prætermisit Bentleius Dissert. de Ætate Pythag. p. 49. Olympiodori ad hunc Phædonis locum Scholion paucis memorans, quod nos uberius nec tamen totum, sed quatenus ad rem pertinet, apponimus: *Ἔλεγε δὲ καὶ ἄλλως (ὁ Φιλόλαος) μὴ ἐξάγειν ἑαυτόν· διότι Πυθαγόρειον παράγγελμα, μὴ ἀποτιθέναι ἀλλὰ συνεπιτιθέναι βάρη· τούτεστι, συμπράττειν τῇ ζωῇ, οὐκ ἀντιπράττειν. Συνεγένετο δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης* (lege *Κέβης*) *Φιλολάῳ ἐν Βοιωτίᾳ ἐν ταῖς Θήβαις* (*γὰρ* f. delendum)· *πῶς δὲ ἄρα καταλέλοιπε τὸ ὁμακοῖον, ὅπερ ἐν Ἰταλίᾳ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον; ἰστέον, δὲ ὅτι ἔθος ἦν παρ' αὐτοῖς, ὥστε ἐν κοινῷ βίῳ ζῆν, τὴν οὐσίαν πᾶσαν κοινὴν ποιουμένοις. εἴ τις οὖν ἀνεπιτήδειος εὑρέθη πρὸς φιλοσοφίαν, ἐξῆγον αὐτὸν μετὰ τῆς οὐσίας, καὶ κενοτάφιον ἐποίουν, καὶ ὡς περὶ ἀποιχομένου ἀπωδύροντο. Γύλων δέ τις εἰσελθὼν καὶ πεπονθὼς τοῦτο, ὑφῆψε πῦρ τῷ διδασκαλείῳ, καὶ πάντες ἐκαύθησαν πλὴν δύο, Φιλολάου καὶ Ἱππάρχου· ἦλθεν οὖν ὁ Φιλόλαος εἰς Θήβας, ὀφείλων χοὰς τῷ οἰκείῳ διδασκάλῳ τεθνεῶτι καὶ ἐκεῖ τεθαμμένῳ ποιήσασθαι τῷ Λύσιδι· οὗ κατὰ ὁμωνυμίαν γέγραπται τῷ Πλάτωνι διάλογος Λύσις, ἢ περὶ φιλίας. Ταῦτα ἔχει ἡ θεωρία.* Hæc compilavit Scholiastes Platonis p. 7. Comparanda vero sunt cum Plutarcho de Genio Socratis p. 583. A. Porphyrio Vita Pythag. §. 54. Iamblicho Vita Pythag. §. 248—250. qui mutua comparatione interpretandi sunt. Ergo si Lysis Pythagoræ, Lysidis Philolaus fuerit discipulus, non repugnabit temporum ratio, quominus hunc Simmias et Cebes Thebis audire potuerint: quod vel

II. iii. 12. Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν κἀγὼ[p] ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω· ἃ μὲν οὖν[q] τυγχάνω ἀκηκοώς, φθόνος οὐδεὶς λέγειν. καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρέπει μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημεῖν διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ, ποίαν τιν' αὐτὴν οἰόμεθα[r] εἶναι· τί γὰρ ἄν τις καὶ ποιοῖ[s] ἄλλο[t] ἐν τῷ μέχρι[u] ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ;[v] Κατὰ τί οὖν

φῶς 𝔄.—[p] κἀγὼ G: καὶ ἐγὼ ς.—[q] μέντοι Ξς.—[r] αὐτὴν οἰόμεθα 𝔄ΓΔΠΦG, ταύτην ποιοίη οἰόμεθα s: οἰόμεθα αὐτὴν *ς.—[s] ποιεῖ Π, ποιῇ G.—[t] ἄλλο om Λ.—[u] μέχρι 𝔄ΥΦGIs

hoc solo Platonis testimonio satis certum haberi debet. De Philolao et aliis Pythagoricis satis est Fabricium consuluisse Bibl. Gr. vol. i. p. 513. Wytt.

Φιλολάῳ] Pythagoreo Crotoniatæ, Archytæ discipulo, (Cic. de Orat. iii. 34. V. Diog. Laert. viii. 34. ibiq. Menag.) de quo Schol. *δι' αἰνιγμάτων ἐδίδασκε, καθάπερ ἦν ἔθος τοῖς Πυθαγορείοις. ἦλθεν οὖν καὶ εἰς Θήβας τεθνεῶτι τῷ διδασκάλῳ Λύσιδι χοὰς ποιήσασθαι ἐκεῖσε τεθαμμένῳ.* Reliqua Scholii a temporum ratione abhorrent. Heind.

οὐδὲν—σαφὲς] *ἔθος ἦν τοῖς Πυθαγορείοις δι' αἰνιγμάτων λέγειν.* Olympiodor. ad h. l. Vid. Schefferus de Philos. Ital. c. 13. Cæterum pro *σαφὲς* in Tub. scriptum est *σαφῶς*. Fisch.

οὐδὲν σαφὲς] Proclus in Euclidem, quem locum Casaubono ad Laert. p. 54. debeo, notat, Platonem multa et admiranda dogmata de Diis, formis mathematicis explicare, Pythagoricamque rationem velis sive involucris his uti, iisque initiationem ad sacra sive divina præcepta occultare. Ita et Olymp. ad h. l. cf. Brucker. H. Ph. t. i. p. 1032. Hæc ita esse vel ex lectione Timæi patet. Gottl.

ἀλλὰ μὴν] Aberat particula *μὴν* ab Olymp. non omnino male. Et in Aug. et Tub. pro *μέντοι* legitur *μὲν οὖν*· ut legisse videtur Ficinus, nam vertit, *Quæ igitur forte ipse audivi, referre vobis nulla invidia prohibebit.* Fisch.

καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρέπει] *Etenim vel maxime decet illuc profecturum disquirere et fabulari de peregrinatione, quæ illic est—.* Vana est Olympiodori annotatio: *τὸ μὲν ἴσως εἴρηται διὰ τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα, τὸ δὲ μάλιστα διὰ τὸ φιλόσοφον·* qui cum talia multa habeat, quæ silentio præterimus, hoc notavimus, quia transscripsit Scholiastes Ruhnkenii p. 8. Discrimen autem disputationis philosophiæ et narrationis fabulosæ potius cernitur in verbis *διασκοπεῖν καὶ μυθολογεῖν*. Illud vero *καὶ μάλιστα* est *vel maxime*, ut hoc ipso allato exemplo monuimus ad Plutarchum de S. N. V. p. 11. cui addatur aliud ex Timoleonte p. 251. B. *ἐξ ὧν καὶ μάλιστα τὴν Τιμολέοντος εὐτυχίαν συνέβη γενέσθαι γνώριμον.* Neque tamen ubique valet hæc vis; nam sæpius est *et maxime, quamvis maxime*: v. c. Plutarcho Conv. p. 162. E. Xenoph. Anab. vi. 1. 22. et alibi. Wytt.

καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλ.] Etsi orationem sæpe copulat *καὶ γὰρ καί*, hic tamen *καὶ* ad *μάλιστα* traxerim cum Wyttenb. ad Plat. de S. N. V. p. 13. Nam ut *καὶ μάλα* ubivis, ita et *καὶ μάλιστα* reperitur interdum. Plat. de Legg. vi. p. 773. C. *ἐξ ὧν ἃ μὴ βουλόμεθα ξυμβαίνειν ἡμῖν, καὶ μάλιστα (vel maxime) ξυμβαίνει ταῖς πλείσταις πόλεσι.* de Rep. iii. p. 404. B. *Ἁπλῆ που καὶ ἐπιεικὴς γυμναστικὴ καὶ μάλιστα ἡ περὶ τὸν πόλεμον.* Xenoph. Cyrop. ii. 1. 13. *οἱ τῶν ἱκανωτάτων καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν λόγοι οὗτοι καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων.* Plutarch. de S. N. V. p. 3. *ἡ περὶ τὰς τιμωρίας τῶν πονηρῶν βραδυτὴς τοῦ δαιμονίου καὶ μέλλησις ἐμοὶ δοκεῖ καὶ μάλιστα δεινὸν εἶναι.* Heind.

μυθολογεῖν] *Confabulari.* Apol. Socr. p. 39. E. *ἀλλά μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθ. παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον· οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους.* cf. not. ad Phædr. §. 140. Heind.

αὐτὴν οἰόμεθα εἶναι] Hoc ordine Tub. et Aug. Vulgo *οἰόμ. αὐτὴν εἶν.* Heind.

ἡλίου δυσμῶν] *νόμος δὲ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ μηδένα φονεύειν ἐν ἡμέρᾳ.* Olympiod. ad h. l. De simili Lacedæmoniorum instituto v. Valer. M. iv. 6. Cæterum in Aug. pro *ποιοῖ* legitur *ποιεῖ*. male. Sed non rara est horum modorum permutatio in libris antiquis: ut c. 7. ubi pro *ἐπιθυμοῖ* Tub. exhibet *ἐπιθυμεῖ*. Fisch.

μέχρι ἡλ. δυσμ.] Schol. *ὡς ζήσεσθαι*

δή[w] ποτε οὔ φασι θεμιτὸν εἶναι αὐτὸν ἑαυτὸν ἀποκτιννύναι, ὦ Σώκρατες; ἤδη γὰρ ἔγωγε, ὅπερ νῦν δὴ[x] σὺ[y] ἤρου, καὶ Φιλολάου ἤκουσα, ὅτε παρ' ἡμῖν διητᾶτο, ἤδη δὲ καὶ ἄλλων τινῶν, ὡς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν· σαφὲς δὲ περὶ αὐτῶν οὐδενὸς πώποτε οὐδὲν[z] ἀκήκοα. [§. 15.] Ἀλλὰ προθυ- I. 62.
μεῖσθαι χρή, ἔφη· τάχα γὰρ ἂν[a] καὶ ἀκούσαις[b] ἴσως μέντοι θαυμαστόν σοι φανεῖται, εἰ[c] τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων

et pr Λ : μέχρις ς.—[v] χρόνῳ om CEHI.—[w] οὖν δὴ ΔΠΦGs : δὴ οὖν ς.—[x] νῦν δὴ 𝔄 CH, δὴ νῦν δὴ E : δὴ νῦν *ς.—[y] σὺ om E.—[z] οὐδὲν om L.—[a] ἂν om G.—[b] ἀκούσαις 𝔄ΠΦCs et pr Δ : ἀκούσαιο *ς.—[c] εἰς pr Δ.—[d] τῶν ἀνθρώπων Γs et corr Λ, cui

μέλλων μέχρις ἡλίου δυσμῶν. ἐν γὰρ ἡμέρᾳ φονεύειν ἀπείρητο. μέχρι pro vulg. μέχρις ex grammaticorum præcepto cum Codd. Aug. et Tub. (adde Par.) dederat jam Fischer. Mox Tub. ὅπερ νῦν δὴ, pro ὃ δὴ νῦν ἐλ. V. not. ad Gorg. §. 3. Heind.

κατὰ τί δὴ] Legi ex fide mei Ms. Κατὰ δὲ τό : et sine interrogatione, ut articulus τὸ orationi universæ apponatur. quod est Græcis frequentissimum : et ita postulare videtur verborum series. Idem genus dicendi annotatur in ditissimo illo Thesauro Stephani, τὸ κατὰ τὸν Γάλβαν, *quod ad Galbam attinet*. Serran.

κατὰ τί] Tub. κατὰ τί οὖν δή. Serranus legit, fide, ut ait, libri sui scripti, κατὰ δὲ τὸ, sublata interrogationis nota post Σώκρατες, ut articulus τὸ referatur ad totam orationem, et vertit, *Quod autem ad id attinet, quod aiunt, nefas esse sibi ipsi mortem consciscere*. male, et reclamante orationis vicinia. Unde Stephanus in marg. versionem Serrani ita correxit, *Quam igitur ob caussam nefas esse aiunt, sibi mortem consciscere? Ego enim jam pridem illud non solum a Philolao*. Fisch.

δὴ νῦν] Venet. A, et Vind. F, νῦν δὴ, melius sane et convenientius Atticæ consuetudini, significans *modo:* Timæus Νῦν δή· πρὸ ὀλίγου χρόνου· ubi videatur Ruhnkenius. Aliud est δὴ νῦν, *jam nunc, age:* vide Hoogeveen. Doctrin. Particul. p. 279. Wytt.

§. 15. τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαις] Quod editiones hucusque insedit, retentum atque adeo probatum a Fischero ἀκούσαιο e Par. correxi. Heind.

τάχα μὲν ἂν] Ita sine γὰρ Olymp. Forst.

ἴσως μέντοι κ. τ. λ.] Apud Simplicium in Epictet. x. p. 63. Salmas. legitur μὲν pro μέντοι· deinde τὰ ἄλλα πάντα pro τἄλλα ἐστίν· denique verba ἁπάντων, et οἷς, omissa sunt. Steph. distinguere vult. ὥσπερ καὶ τἄλλα, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς β. Et Abresch. ad Æsch. t. ii. p. 185. pro οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι jubebat legi οἷς δὲ βέλτιον ζῆν, ἢ τεθνάναι. Kœhlerus in notis ad vers. hujus dialogi vernaculam p. 13. conj. ὥσπερ καὶ τἄλλα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε οἷς μὲν βέλτιον τεθνάναι, οἷς δὲ ζῆν. Zeunius p. 116. notam incisi poni jubebat post τἄλλα, et ante ἔστιν inseri ἐὰν, vel κἂν, aut rescribi ὅτε ἔστιν. At has conjecturas et correctiones omnes repugnare, vel linguæ ingenio, vel ipsi menti Socratis, et lectionem loci vulgatam recte se habere, modo incisi nota ponatur post verba καὶ οἷς, sicut nunc edidimus, per se patet. Certe nec Tub. nec Aug. scriptura discrepat a lectione librorum editorum, ἔστιν, ὅτε καὶ οἷς βέλτιον· nisi quod in Tub. legitur ἢ τοῦτο μόνον, et in Aug. τῶν ἀνθρώπων. Fisch.

ἴσως μέντοι θαυμαστόν σοι φανεῖται—περιμένειν εὐεργέτην] Sententia vulgo impedita, sic accipienda est : 'Fortasse tamen mirum tibi videbitur, hoc (mortem) solum aliorum omnium (negotiorum) simplex esse, neque umquam accidere homini, prouti alia *negotia* nonnumquam et quibusdam *hominibus bene vel male accidunt*, ut melius ei sit vivere quam mori : hominibus autem, quibus melius est mori, non fas esse sibi ipsis hoc beneficium conferre, sed alium exspectandum esse beneficii hujus effectorem, mirabile fortasse.' Animadvertenda est primum repetitio partis regentis, θαυμαστὸν ἴσως σοὶ φαίνεται, quæ usitata est in longioribus periodis : in hujus autem principio simplicius Olympiodorus

ἁπάντων ἁπλοῦν ἐστὶ καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ[d] ἀνθρώπῳ, ὥς περ καὶ τἆλλα, ἔστιν ὅτε[e] καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ[f]

supra scripta hæc : ἢ τυγχάνει ὂν τῷ ἀνθρώπῳ.—[e] ἔστιν ὅτε ΞΠΦ : ἐστὶν, ὅτε 5.—

φαίνεται et versio Sicula* *apparet*, dant. ἢ ζῆν, Olympiodorus præbet βέλτιον Deinde pro vulgato βέλτιον τεθνάναι ζῆν ἢ τεθνάναι· quod nexus argumenta-

---

* Interpretationis hujus veteris Latinæ negotium hujusmodi est. Hæc verbum verbo reddit; ut appareat, quid in codice suo interpres legerit, et ipsa propemodum codicis Græci instar censenda sit. Facta est ab homine, qui suum ipse nomen non prodidit; ut quidem suspicor, in Sicilia, Sæculo duodecimo. Nam codex, in quo illa interpretatio primo loco exstat, qui est inter libros Bibl. Lugd. Nr. C4. deinceps habet eadem manu scriptam, et ab eodem, ut videtur, interprete factam, similem interpretationem Latinam Dialogi Menonis, cum præfatione interpretis ad hominem item non nominatum, sed cum quodam indicio temporis et loci. Quod indicium in fine præfationis positum, referre juvat. Sic autem habet: 'Quanta virtute igitur hic disputet Plato ne virtus scientie non ignorabit nisi lectum et relectum presens opusculum firmaveris memorie. In quo te quantis retulerim precibus te latere nolim. Jussu namque domini mei gloriosissimi siclorum regis guillelmi gregorii nacanceni opuscula translaturus eram. qui eodem nuo (forte *animo*) quo et atheniensis plato dicavit sermones. Rogatus item a majone magno sicilie ammirabili atque ab hugone epanormitane sedis archiponce librum diogenes de vita et conversatione dogmateque philosophorum in italicas transmittere sillabas me parabam. Quibus ad tempus postpositis tuo potius acquievi consilio. in quo manifestius ostenditur quam diligenter amicorum votis obeditur: propter quos non numquam dominorum jussum preteritur. promtius enim agitur quicquid ex animo venit.' Exemplum Bibliothecæ Lugd. non ab ipso interprete, sed a librario minus perito scriptum esse, apparet ex multis locis imperite et vitiose scriptis. Et interpretationem diversam esse ab ea, quæ sub Aristippi nomine servata Oxonii, adhibita est Forstero, multæ lectiones ab hoc memoratæ, et a nostra diversæ, ostendunt. Eamdem autem esse atque illam cujus Excerpta extant in codice Marciano Veneto, manifesto declarant specimina hujus mecum communicata ab ejus Bibliothecæ Præfecto, Jacobo Morellio, viro eruditissimo, Literarum nostrarum singulari ornamento, et Historiæ Bibliographicæ principe. Cui viro quum jam ante hos viginti quatuor annos me conciliaverit studiorum communio, multaque in me collata Literarum et humanitatis officia; facere nequeo, quin ex ejus ad me datis epistolis ea referam, quæ ad rem præsentem pertinent. Hæc igitur ille: "Subiit statim animum cogitatio de versione *Eurico Aristippo Atheniensi*, in Codice Oxoniensi adscripta, a Forstero adhibita, itidemque de Excerptis bene multis in codice Marciano Sæculi xiv. servatis, quorum indicium ex initio et fine tibi facere, haud inutile fortasse fuerit. Initium est: 'Ipse, o Fedron, affuisti Socrati illa die, qua bibit pharmacum in carcere, sive ab aliquo alio audivisti? Fedron: Ipse, o Echecrate. Echecrates: Quæ igitur sunt quæ dixit vir ante mortem, et quomodo obiit? libenter enim ego audirem. Fedron: Fors quidam ipsi, o Echecrate, contigit. Accidit enim pridie causam puppis inaurata navigii, quod in Delum Athenæi mittunt quotannis—.' Finis est: 'Sed vide si quid aliud dicis. Hæc sciscitante, nihil amplius respondit: immo modicum intermittens, movit se quidem et bene revelavit eum et lumina statuit. Intuitusque Crito comprehendit os et oculos. Hic vero finis, o Echecrates, amici nobis fuit, viri ut nos asserimus eorum quorum experientiam habuimus, optimi et aliter prudentissimi atque justissimi fuit.' Vide, vir eruditissime, an Excerpta hæc usui tibi esse possint: eorumque exemplum si cupis, fac ut sciam. Loca eorumdem nonnulla syllabatim allata fuisse video a Jeremia de Montagnone, Jurisconsulto Patavino, qui Sæculo xiv. ineunte floruit, in Epitome Sapientiæ, Venetiis anno 1505. impressa: cujus operis notitiam Fabricius in Bibliotheca Lat. Mediæ Ætatis dedit. Fragmenta duo Apuleii, a Prisciano in grammaticis Putschii p. 887. 891. allata, frustra in iis quæsivi. Cæterum, de Platone vel temporibus illis Latine a nostratibus habito, luculentum Petrarchæ testimonium adest

ζῆν. οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι, θαυμαστὸν ἴσως σοι φαίνεται εἰ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιόν ἐστιν[g] *αὐτοὺς ἑαυτοὺς*

[f] *ἢ...τεθνάναι* om pr Δ.—[g] *ἐστιν* add ΔΠΦGs, supra versum ponit 𝔄.—[h] *δὴ* ΓG.—

tionis postulat. Nam cæteræ omnes res possunt esse vel bonæ vel malæ, prouti bene aut male aguntur et ad usum convertuntur: quod et alibi ab aliis, et a Platone docetur in Symp. p. 318. D. **πᾶσα γὰρ πρᾶξις ὧδ' ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη, οὔτε καλὴ, οὔτε αἰσχρά· οἷον ὃ νῦν ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν, ἢ ᾄδειν, ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὐδέν· ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἀπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ ὀρθῶς, καλὸν γίγνεται· μὴ ὀρθῶς δὲ, αἰσχρόν.** quæ vertit Gellius xvii. 20. At vero mors homini semper bonum est, numquam malum, ut in toto Phædone, et ubique a Platone docetur. Aliam scripturam præbet Simplic. in Epictet. p. 63. et contrariam eam suæ ipse sententiæ; ut non ab ipso ita posita, sed a librario mutata, videatur: **Ὁ δέ γε Πλάτων καὶ ὁ Πλάτωνος Σωκράτης, καὶ ἀγαθὸν αὐτὸν (τὸν θάνατον) εἶναι καὶ κρείττονα τῆς μετὰ τοῦ σώματος ζωῆς ἀποφαίνεται· οὐ τοῖς μὲν, τοῖς δ' οὔ· ἀλλ' ἁπλῶς πᾶσι. λέγει οὖν ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης 'ἴσως μὲν θαυμαστόν σοι φαίνεται, εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἁπλοῦν ἐστὶ, καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅτε βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν·'** nexus ipse disputationis flagitat in fine *β.* ***ζῆν ἢ τεθνάναι, numquam homini melius est vivere, quam mori:*** ***ὅτε*** autem nihili est solum, ut appareat conjuncta excidisse. Nam profecto ***ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς, nonnumquam quibusdam,*** requiritur hoc loco, quod et Fischerus vidit, verbaque et recte interpunxit, et ab aliorum ***παραδιορθώσεσι*** vindicavit. Et sunt omnino hæ formæ in conjungendo verbo ***εἶναι*** cum pronomine ***ὃς*** et adverbio ***ὅτε***, ut ***ἐστὶν ὅτε***, et ***ἐστὶν οἷς, ἐστὶν ὧν, ἐστὶν οὓς***, frequentiores, quam ut exemplis confirmari debeant. Cæterum ita plane extat in Vind. A et B, ***ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς·*** et item in versione Sicula expressum legitur ***est quando et quibus.*** Wytt.

ἁπλοῦν] I. e. ***quod simpliciter, per se, ejusmodi quid est,*** (vulgo dicunt ***absolute***) ***ut non aliter esse aut cogitari pos-***

---

in libro de Sui Ipsius et Aliorum Ignorantia, his verbis;—Est quoque in Bibliotheca Marciana Phædonis versio Latina Leonardi Arretini: quam et ipsam ineditam puto: neque tamen a Forstero aut Fischero ullam in partem vocatam fuisse video. Ex codicibus Græcis Platonis et Olympiodori quinam Parisios translati fuerint, quinam adhuc exstent, præsertim ex tomo primo Bibliothecæ meæ Manuscriptæ anno 1802. impresso, intelligis; memoria namque teneo, ut edidi, me illum ad te misisse: quod idem de Fragmentis Dionis Cassii, anno 1798. a me vulgatis feceram.—Superest adhuc in Bibliotheca Marciana codex Græcus Sæculi xii. qui Platonis quædam, et in his Phædonem cum Scholiis habet: quem si conferri velis, ut id fiat curabo.—Vale, vir præstantissime:—Venetiis vi. Kalend. Aprilis a. MDCCCVI.' Ex illis Excerptorum Venetorum speciminibus apparet interpretationem eamdem esse atque nostri exemplaris: exceptis locis omissis Excerptorum, qui in nostro exemplari, ut integro, adsunt: et paucis, quorum diversitas a librario venit: [illegible] in nostro est *Fedon: puppis laureata in navigii:* in fine, *modicum tempus intermittens: et homo revelarit eum:* postremo, *vicissim* et super scriptum *justissimi.* Neque minus ad rem pertinet, alius ex altera optimi viri epistola locus: 'Quod ad Phædonem attinet, quidquid bonarum lectionum ex Codd. Marcianis haurire operæ pretium fuerit, ne tibi opportune desit curabo. De duplici versione Latina Sæc. xii. in Sicilia facta, nisi tu affirmares, vix ego crederem. Altera Henrici Aristippi Archidiaconi Catanensis, cujus Hugo Falcandus meminit in Hist. Sicula, inter Scriptores Rerum Italicarum Muratorii t. vii. p. 281. innotuerat: altera se nunc primum offert. Prodiit ea forte ab ipso Menonis interprete, qui in Epistola scripsisse mihi videtur: *Rogatus item a Majone Magno Siciliæ Admirato, atque ab Hugone Panormitanæ sedis Archiepiscopo.* Idem tibi visurum puto, si Historiam Siculam Falcandi inspicias.' In nostro quidem Lugd. exemplo ita legitur, ut exhibuimus; illud autem *archiponce* compendium esse vocabuli *archipontifice* videtur. Wytt.

εὖ ποιεῖν, ἀλλ' ἄλλον δεῖ[h] περιμένειν εὐεργέτην. [§. 16.] Καὶ ὁ Κέβης ἠρέμα ἐπιγελάσας Ἴττω[i] Ζεύς,[j] ἔφη, τῇ αὐ-

ἰττίω
[i] ἰττιῶ 𝔄, εἰττίω ΠΦG, ἰττίω ΓΛΞΥΕLs, ἴττι ὦ C, ἰττὶ ὦ H, ἐν τῷ ὦ Δ.—[j] ζεῦ ΔΞ

sit, opponiturque ἀδιαφόρῳ, σχετικῷ, vel τῷ κατά τι. v. Olymp. ad §. 18. Cicero quidem has duas notiones eloquitur verbis *simpliciter* et *comparate*. (Top. xxii.) Gottl.

καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ] Loci mirum in modum ab intpp. vexati sensum unus perspexerat Stephanus, sic interpungens τἆλλα, ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς β. Qua distinctione recepta, sententia hinc exit hujusmodi: *Fortasse tamen mirum tibi videbitur, si hoc unum de ceteris omnibus simpliciter verum sit et sine ulla exceptione* (sc. mori melius esse quam vivere), *neque unquam accidat, ut, quemadmodum in ceteris omnibus rebus, interdum et aliquibus hominum* (non semper neque omnibus) *satius sit mori, quam vivere: quibus autem satius est mori, mirabere fortasse, si iisdem nefas sit sibimet ipsis bene facere etc.* Pro τῷ ἀνθρώπῳ Aug. τῶν ἀνθρώπων, quod junctum sequenti ἐστὶν οἷς præferrem, ni intercederet ἐστὶν ὅτε. Heind.

ὥσπερ καὶ τἆλλα ἐστὶν, ὅτε] Mihi hic aliquid deesse videbatur. Reposui itaque ὥσπερ καὶ τἆλλα· Ἀλλ' ἔστιν ὅτε etc. Et certe nequaquam id vult Socrates, *homini*, uti vertit Serranus, *nunquam evenire posse, ut ei sit melius mori quam vivere*, (aliter enim de philosopho modo statuebat, idemque sæpius infra dicit) sed hoc quidem nonnunquam accidere posse concedit, at hoc tamen concesso, hominibus nihilominus sibi ipsis vim inferre nefas esse contendit. Alioqui nullus εὐεργέτῃ daretur locus, neque cur nosmet interficere non liceat, cuivis θαυμαστὸν aut ἄλογον videri posset. Et hunc quidem sensum lectio forsan vulgata quodammodo ferre queat; at melius, opinor, procedet oratio, si particulam ἀλλὰ (quæ propter vocem antecedentem facile excidisse poterat) mecum addideris. Forst.

καὶ τἆλλα] I. e. καὶ κατὰ τἆλλα. Schol. οἷον πλοῦτος, δόξας ξίφος· ἐπαμφοτερίζει γὰρ καὶ τἆλλα πάντα· θάνατος δὲ μόνως ἀγαθόν ἐστι. Simplic. in Epictet. x. p. 63. τὰ ἄλλα πάντα pro τἆλλα, ἐστὶν, unde fecerim ὥσπερ καὶ τἆλλα πάντα, ἔστιν ὅτε. Post βέλτιον forsan excidit ὄν. Conf. tamen not. ad Gorg. §. 124. Heind.

βέλτιον τεθνάναι] Tub. βέλτιον οὐ τεθνάναι. male. Ficinus, *Itaque mirum tibi forte videbitur*, ita, ut etiam hoc loco φανεῖται legisse videatur. Fisch.

μὴ ὅσιόν ἐστιν αὐτοὺς] E Par. ἐστὶ restitui. Heind.

§. 16. ἐπιγελάσας] Tub. ὑπογελάσας. At ἐπιγελᾷν est verbum hoc in genere proprium: et ἠρέμα ἐπιγελᾷν est *leniter arridere* (Cic. Somn. Scip. 2.) quod c. 37. uno verbo μειδιᾷν dicitur: ut c. 35. est ἐγέλασεν ἠρέμα· et c. 64. γελάσας ἡσυχῇ. Fisch.

Ἰττίω Ζεὺς] Patria vocabula malui retinere ad venustatem. Serran. At Steph. '*Noverit ipse Jupiter, inquit, sua lingua loquutus:* Leg. ἴττω, quod sit pro ἴστω.'

Ἴττω] Ald. Bas. 1. 2. etiam Aristippus: ἰττίω· Meibomius in marg. Bas. 2. ἰττὶ ὦ e Cod. vet. ut in Aug. scriptum est ἴττι ὦ ζεῦ. Unde Ficinus vertit simpliciter, *Proh Jupiter:* ut legitur in exemplo versionis ejus Ascensiano. nam Henninius inde laudat *Ittio Jupiter*. perperam. Stephanus recte edidit ἴττω, Cornarii auctoritate, ut diserte scriptum in Tub. Olympiodor. τὸ δὲ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτείᾳ διαλέκτῳ· καὶ εἰκότως ἐγχωρίᾳ γλώττῃ ἐχρήσατο, ἐνδεικνύμενος τὸ φυσικὸν καὶ ἐγχώριον θαῦμα, ὃ εἶχε πρὸς τὸν Σωκράτην. Etymol. M. Ἴττω· ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς. Phavorinus, nesciebam unde: Ἴττω Ἡρακλῆς· παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἴστω. Locus Aristophanis est Acharn. 860. sed ibid. 911. legitur etiam ἴττω Ζεὺς, ubi v. Kust. et Bergl. itemque Henninius epist. ad Blancardum t. ii. p. 664. Syl. Burm. Fisch.

Ἴττω Ζεὺς] Scholiastes rursus Olympiodori vestigia legit. Ad illius Scholion Ruhnkenius in Adversariis scriptis hæc notavit: 'Valckenar ad Eurip. Phœn. 1671. P. Petiti Miscell. Obs. iii. 31. Hemsterhus. ad Hesych. t. ii. p. 15. Forster. ad Phædon. p. 366.' Wytt.

Ἴττω Ζεὺς] Schol. τὸ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν ἄντι τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ. Plat. Epist. vii. p. 345. A. γέγονε δ' οὖν ὅπως, Ἴττω Ζεὺς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. Aristoph. Ach. 910. Τὼ δ'

του[k] φωνῇ εἰπών.[l] Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη[m] ὁ Σωκράτης, οὕτω[n] γ'[o] εἶναι ἄλογον· οὐ[p] μέντοι ἀλλ' ἴσως[q] ἔχει[r] τινὰ λόγον. ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λό- II. iii. 13.

ΠΦCGs cum corr Υ et mg Λ.—[k] ἑαυτοῦ Δs.—[l] φωνῇ αὐτοῦ εἰπὼν Λ.—[m] δόξοι ἐνέφη I.—[n] οὕτω ΧΓΔΛCEGIL.—[o] τε G: om HI.—[p] οὐ...λόγον om G.—[q] post ἴσως

ἐμὰ Θείβαθεν, Ἴττω Ζεύς. Qua formula quamvis liquidum sit Cebetem asseverare, miram sibi videri Socratici sermonis repugnantiam, tamen exortus est nuper qui loci planissimi et in quo egregie omnia cohærent, nescio quam obscuritatem deprehendens miserum in modum lacerari orationem voluerit, primum corrigendo καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτως γ' εἶναι ἄλογον, ut hæc quoque Cebetis essent; tum Socrati hæc dando οὐ μέντοι—λόγον: deinde Cebeti illa ὁ μὲν οὖν ἐν ἀποῤῥήτοις—οὐ ῥάδιος διϊδεῖν: Socrati rursus hæc οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε—. Apposuimus hæc, ne viri docti in hunc librum conjecturas neglexisse putemur; reliqua silentio prætermittemus. Heind.

οὕτω γ' εἶναι] οὕτω γε [quod pro οὕτως γε Fischer restituit e Tub. et Aug.] est quod alias dicitur ὡς οὑτωσὶ ἀκοῦσαι, *sic primo adspectu, re nondum satis expensa*. Heind.

ἔχει] Ald. Bas. 1. 2. ἔχειν. male. Nam οὐ μέντοι ἀλλὰ ἴσως est *sed fortassis: verum fortassis tamen*. Fisch.

ἀποῤῥήτοις] Cf. Eurip. Rheso 943. μυστηρίων τῶν ἀποῤῥήτων φάνας ἔδειξε. Adi Bruck. Hist. Phil. Crit. t. i. p. 377. Gottl.

ἐν ἀποῤῥήτοις] Significatur doctrina interior, esoterica, sive Pythagoricorum, sive Socratis: non mysteria religiosa, sive Eleusinia, sive Bacchica, sive Orphica, quod nonnulli voluerunt; in his Forsterus: cujus notam primum apponamus, deinde dijudicemus: 'ἐν ἀποῤῥήτοις: *in mysteriorum arcanis*. Ita suadente Proclo Comment. in Rempubl. Plat. p. 372. et Olympiodoro, qui hoc μυθικὸν et Ὀρφικὸν ἐπιχείρημα vocat, ac suffragante demum Dacierio, vertendum censui. Barbeyracium, qui locum hunc ad secretam Pythagoricorum doctrinam respicere contendit, optime refellit Warburton Div. Leg. i. 2. §. 4. p. 205.' At in Olympiodoro nil est ad hanc sententiam auctoritatis, qui omnia fere ab humana ratione ad divinam religionem refert: neque tamen hoc loco aliud quam fabulas Bacchicas, in Orphica doctrina celebratas, vult: veluti p. 1. ἡ δὲ λέξις, ὡς εἴρηται, διὰ δύο ἐπιχειρημάτων κατασκευάζει ὅτι οὐ δεῖ ἐξάγειν ἑαυτούς (μυθικοῦ καὶ διαλεκτικοῦ)· καὶ ἔστι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιοῦτον. παρὰ τῷ Ὀρφεῖ τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται· αἱ (legendum α. i. e. ἡ πρώτη) μὲν ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν Κρόνος διεδέξατο ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός· μετὰ δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσε ταρταρώσας τὸν πατέρα· εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὅν φασι κατ' ἐπιβουλὴν τῆς Ἥρας τοὺς περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἀπογεύεσθαι. Καὶ τούτους ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν ὕλης γενομένης, γενέσθαι τοὺς ἀνθρώπους. Οὐ δεῖ οὖν ἐξάγειν ἡμᾶς ἑαυτούς, ὡς τοῦ σώματος ἡμῶν Διονυσιακοῦ ὄντος· μέρος γὰρ αὐτοῦ ἐσμέν, εἴγε ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν Τιτάνων συγκείμεθα γευσαμένων τῶν σαρκῶν τούτου. Ὁ μὲν οὖν Σωκράτης τὸ ἀπόῤῥητον δεικνὺς τοῦ μύθου οὐδὲν πλέον προστίθησι τοῦ ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμέν. οἱ δὲ ἐξηγηταὶ τὸν μῦθον προστιθέασι ἔξωθεν, καὶ ἔστιν ἡ τοῦ μύθου ἀλληγορία τοιαύτη, ὥσπερ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἔλεγε τὸν νοητὸν καὶ τὸν αἰσθητὸν (adde κόσμον) παρὰ μέρος γίνεσθαι—κ. τ. λ. Deinde ad hæc Phædonis verba nil annotatur in nostro Olympiodori exemplo: et in principio ejus legitur id quod in edito Scholiaste est p. 8. Tum p. 24. rursus memorata Bacchi et Titanum fabula, hæc subjungit: καὶ εὖγε τοῦ λόγου, διότι καὶ ἀπὸ θεοῦ ἤρξατο, ἡνίκα ἔλεγεν· 'ὁ μὲν ἐν ἀποῤῥήτῳ περὶ αὐτῶν λεγόμενος λόγος, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμέν·' καὶ εἰς θεὸν κατέληξεν, ἐξ οὗ καὶ ἤρξατο· λέγω δὴ τὸν Διόνυσον. In quibus omnibus nihil est, quod mysteria religiosa significet. Nec magis ex Procl. l. c. tale quid cogere licet, καὶ ἡ μὲν δι' εἰκόνων μέθοδος τοῖς γνησίως φιλοσοφοῦσι προσήκει· ἡ δὲ δι' ἀποῤῥήτων συνθημάτων καὶ θείας οὐσίας ἔνδειξις τοῖς μυστικωτέρας ἡγεμόσι τελεσιουργίας· ἀφ' ἧς δὴ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων πολλὰ τῶν οἰκείων δογμάτων ἀξιοπιστότερα καὶ ἐνεργέστερα δεικνῦναι (f. addendum φιλεῖ, vel εἴωθε)· δηλοῖ δὲ ἐν Φαίδωνι 'τόν τε ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενον ὡς

γος,[s] ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ[t] ἄνθρωποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν οὐδ' ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ[u] τίς μοι

omisi γ' cum ΔΠΦs.—[r] ἔχειν ΔΥL.—[s] λόγος περὶ αὐτῶν s.—[t] ἐσμεν πάντες οἱ mg

ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν' σιγῇ τῇ πρεπούσῃ σέβων, καὶ τὰς τελετὰς μαρτυρόμενος τῶν διαφόρων λήξεων τῆς ψυχῆς κεκαθαρμένης τε καὶ ἀκαθάρτου· καὶ τάς τε σχίσεις αὖ καὶ τὰς τριόδους ἀπὸ τῶν οὐσιῶν (ex Phædone p. 82. forte θυσιῶν) καὶ τῶν πατρικῶν θεσμῶν τεκμαιρόμενος. ἃ δὴ τῆς συμβολικῆς ἅπαντα θεωρίας ἐστὶ μεστὰ, καὶ τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς θρυλλουμένων ἀνόδων τε καὶ καθόδων, τῶν τε Διονυσιακῶν συνθημάτων (f. παθημάτων) καὶ τῶν Τιτανικῶν ἁμαρτημάτων λεγομένων, καὶ τῶν ἐν ᾅδου τριόδων, καὶ τῆς πλάνης, καὶ τῶν τυιούτων ἁπάντων κ. τ. λ. quibus profecto, quæ μυστικὰ et τελεσιουργικὰ dicuntur, non magis ad religiosa et antiquitus tradita mysteria, quam ad sanctiorem et arcanam philosophi doctrinam pertinent. Quamquam Pythagoræ doctrina ex Orphica manasse ferebatur, ut a Proclo Tim. Plat. p. 291. ἃ γὰρ 'Ορφεὺς δι' ἀποῤῥήτων λόγων μυστικῶς παραδέδωκε, πάντα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις τοῖς Θρακικοῖς. Neque [magis tale quid liquet] ex eo, quem uterque secutus est, Plotino, auctore mysticæ rationis Platonicæ, Ennead. iv. l. viii. c. 1. p. 469. B. ὁ θεῖος Πλάτων—τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν τῆς ψυχῆς μεμψάμενος, ἐν δεσμῷ τε εἶναι καὶ τεθάφθαι ἐν αὐτῷ τὴν ψυχὴν λέγει, καὶ τὸν ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενον μέγαν εἶναι ὃς ἐν φρουρᾷ τὴν ψυχὴν φησὶν εἶναι· καὶ τὸ σπήλαιον αὐτῷ, ὥσπερ 'Εμπεδοκλεῖ τὸ ἄντρον κ. τ. λ. Quæ secutus est Æneas Gazæus in Theophrasto p. 10. 'Αλλὰ νῦν μὲν ἐν Φαίδωνι Σωκράτης αὐτῷ τὸ αἰσθητὸν ἅπαν ἀτιμάσας καὶ τὴν πρὸς τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς κοινωνίαν μεμψάμενος δεσμῷ τινι καὶ οἷον σήματι θαπτομένην τῷ σώματι τὴν ψυχὴν ὀλοφύρεται· καὶ τὸν ἐν ἀποῤῥήτοις ἀποθαυματίζει λέγοντα ὡς ἔν τινι φρουρᾷ, ἐπειδὴ ἀφικόμεθα, γεγόναμεν. Καὶ τόδε τὸ πᾶν 'Εμπεδοκλῆς ἄντρον πεποίηκεν· ἐν Πολιτείᾳ δὲ Πλάτων σπήλαιον ὀνομάζει· ἀμέλει καὶ τῶν δεσμῶν λύσιν, καὶ τοῦ σπηλαίου φυγὴν, τὴν ἐνταῦτα (l. ἐντεῦθεν) τῆς ψυχῆς ἔφη πορείαν. Ergo hinc etiam liquet ἀπόῤῥητον λόγον nil aliud esse intelligendum, quam interiorem et arcanam doctrinam vel Pythagoricorum, de quibus hoc nomine utitur Aristot. apud Iamblich. Vit. Pythag. §. 31. ἱστορεῖ δὲ καὶ 'Αριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, διαίρεσίν τινα τοιάνδε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀποῤῥήτοις διαφυλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μέν ἐστι θεὸς, τὸ δὲ ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. Origenes contra Celsum i. p. 526. A. καὶ τῶν φιλοσόφων· παρ' οἷς τινες μὲν ἦσαν ἐξωτερικοὶ λόγοι, ἕτεροι δὲ ἐσωτερικοί· καί τινες μὲν ἀκούοντες Πυθαγόρᾳ ὡς αὐτὸς ἔφα, ἄλλοι δ' ἐν ἀποῤῥήτῳ διδασκόμενοι τὰ μὴ ἄξια φθάνειν εἰς ἀκοὰς βεβήλους καὶ μηδέπω κεκαθαρμένας· deinceps de mysteriis dicit, ut hæc ab interiore philosophorum doctrina distinguens: illic videndus Spencerus. Idem p. 342. de Judæorum ratione nomen Dei permutantium κατά τινα ἀπόῤῥητον λόγον· et p. 343. B. ὅταν δὲ περὶ ὀνομάτων τις δύνηται τὰ ἐν ἀποῤῥήτοις φιλοσυφεῖν. Plato Theæteto p. 118. E. de Protagora—: σοφός τις ἦν ὁ Πρωταγόρας καὶ τοῦτο ἡμῖν μὲν ᾐνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀποῤῥήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε. De ipso Socrate ita loquitur, eumque ita loquentem facit, quasi quædam secreto tradiderit discentibus: ibidem p. 120. A. citata Theodoreto Serm. i. p. 477. C. Ἄθρει δὴ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι, πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Lachete 255. A. οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγου. Nec nisi de sermonibus ad mores pertinentibus accipiendus Themist. Or. xxvi. p. 318. B. Σωκράτης τοὺς λόγους τούτους οὐκ ἐν ἀποῤῥήτῳ ἐποιεῖτο, οὐδὲ πρὸς μόνους τοὺς μαθητὰς, ἀλλὰ πρὸς πάντας ἀνθρώπους—. Sed et plerasque philosophorum sectas sua habuisse ἀπόῤῥητα, tradit Clemens Alexandr. Strom. v. p. 575. A. οὐ μόνον ἄρα οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Πλάτων τὰ πολλὰ ἐπεκρύπτοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ 'Επικούρειοί φασί τινα καὶ παρ' αὐτοῖς ἀπόῤῥητα εἶναι καὶ μὴ πᾶσιν ἐπιτρέπειν ἐντυγχάνειν τούτοις τοῖς γράμμασιν· ἀλλὰ καὶ οἱ Στωϊκοὶ λέγουσι Ζήνωνι τῷ πρώτῳ γεγράφθαί τινα, ἃ μὴ ῥᾳδίως ἐπιτρέπουσι τοῖς μαθηταῖς ἀναγινώσκειν μὴ οὐχὶ πεῖραν δεδωκόσι πρότερον, εἰ γνησίως φιλοσοφοῖεν· λέγουσι δὲ καὶ οἱ 'Αριστοτέλους τὰ μὲν ἐσωτερικὰ εἶναι τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, τὰ δὲ ἐξωτε-

φαίνεται καὶ οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν· οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς[v] εἶναι ἡμῶν τοὺς

𝔄.—[u] γέ HL.—[v] τὸ καὶ θεοὺς pr Δ.—[w] ἐπιμελομένους ΔTL : ἐπιμελουμένους *ϛ.

ρικά. deinde et ipse de mysteriis tamquam alia re disserens. Pythagoreorum fuerunt θεῖοι, καὶ ἀπόῤῥητοι λόγοι, ut vocantur a Proclo in Tim. Plat. p. 92. Pythagoricum placitum hoc nomine afficit Plutarch. Sympos. viii. 8. p. 728. F. ὁ μὲν ἀληθὴς ἴσως λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόῤῥητος εἴη: Anaxagoræ, Nicia p. 538. E. οὔτε ὁ λόγος ἔνδοξος ἀλλ' ἀπόῤῥητος ἔτι, καὶ δι' ὀλίγων καὶ μετ' εὐλαβείας τινὸς ἢ πίστεως βαδίζων: Aristotelis, Alexandro p. 668. A. ἔοικεν δὲ Ἀλέξανδρος οὐ μόνον τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν παραλαβεῖν λόγον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποῤῥήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς, μετασχεῖν. Aristides Orat. de Paraphthegmate t. ii. p. 391. a mysteriis distinguit: δέδοικα μὲν οὖν μὴ παρὰ κωφὸν λέγω καί τινα τρόπον ἐξορχοῦμαι, δεικνὺς ἀμυήτῳ τὰ ἱερά· ὅμως δὲ, ὥσπερ ἐν μύθῳ τις ἀπόῤῥητος λόγος, τοῖς ἀκούειν δυνατοῖς εἰρήσεται. Proclus Theol. Plat. c. 1. p. 2. de magistro suo, τῆς τε ἄλλης ἁπάσης ἡμᾶς μετόχους κατέστησε τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίας, καὶ κοινωνοὺς τῶν ἐν ἀποῤῥήτοις (Leg. ὧν ἐν ἀπ.) παρὰ τῶν αὐτοῦ πρεσβυτέρων μετείληφε—· item iii. p. 50. Et Platonis doctrina cum mysteriis comparatur ab Augustino contra Academicos i. 37. t. i. p. 219. 'Hæc et alia hujusmodi mihi videntur inter successores ejus, quantum poterant, esse servata, et pro mysteriis custodita.' Et habuit ipse [Plato] placita, quæ nollet ad imperitos vulgari, ut scribit ad Dionysium Epist. ii. p. 707. F. indeque refert Theodoret. Serm. i. p. 482. D. Numenii fuit liber περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀποῤῥήτων· quem citat Eusebius Præp. Evang. xiii. 5. p. 650. D. Et ad idem genus pertinuerunt τὰ ἄγραφα Platonis, placita non perscripta, sed scholæ successione servata: quæ memorat Aristot. Physic. Auscult. iv. 2. Simplic. in Commentario p. 125. B. 126. A. Galen. de Nat. Hom. t. v. ed. Bas. p. 11. Procl. in Plat. Tim. iii. p. 205. med. Philopon. in Aristot. de Gener. i. p. 7. A. ii. p. 50. B. Ergo quum tot constet testimoniis ἀπόῤῥητα dici arcanam philosophorum doctrinam, cumque nil frequentius sit metaphora, qua *mysteria*, *orgia*, τελεταὶ, et similia ad artes, disciplinas, amores, eorumque perceptionem referuntur; nulla profecto ratio, immo contrarium rationi, sit, in hoc Platonis loco ἀπόῤῥητα de propriis mysteriis accipere. Neque dubium est, quin Plato, qui Socratem hæc continuo mentioni Philolai Pythagorici subjicientem inducit, scholam hanc significaverit; quippe cujus hoc placitum fuit: quod et aliunde colligitur, et diserte tradidit Clearchus apud Athen. iv. p. 157. C. Εὐξίθεος ὁ Πυθαγορικὸς—ὥς φησι Κλέαρχος ὁ Περιπατητικὸς ἐν δευτέρῳ Βίων ἔλεγεν, ἐνδεδέσθαι τῷ σώματι καὶ τῷ δεῦρο βίῳ τὰς ἁπάντων ψυχὰς, τιμωρίας χάριν, καὶ διείπασθαι τὸν θεὸν, ὡς εἰ μὴ μενοῦσιν ἐπὶ τούτοις, ἕως ἂν ἑκὼν αὐτοὺς λύσῃ, πλέοσι καὶ μείζοσι ἐμπεσοῦνται τότε λύμαις· quem Davisius apposuit ad Ciceronem eadem præcipientem Tusc. i. 30. Cui addatur Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 434. A. Wytt.

ἐν ἀποῤῥήτοις] *In mysteriorum arcanis* recte vertit Forster secutus Proclum Comm. in lib. de Rep. p. 372. et Olympiodorum Ms. ex quo hæc protulit: καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δείκνυσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἑνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Eadem fere Schol. ad h. l. Pertinet huc imprimis locus Platonis e Cratylo §. 38. Δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα (τὸ σῶμα) ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἕνεκα δίδωσι· τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σῴζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα· εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο, ὥσπερ αὐτὸ ὀνομάζεται, ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα, τὸ σῶμα. Heind.

ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν] Prior sententiæ pars, *corpus esse animi carcerem*, fere proverbii celebritate fertur, ad Orphicos auctores refertur a Platone in Cratylo p. 264. C. Alteram partem attigimus supra §. 5. Universe sententiam ex hoc Platonis dicto, vel omisso vel addito ejus nomine retulerunt, Cicero Somn. Scip. iii. et Tusc. i. 30. 'Vetat enim dominans ille in nobis Deus injussu suo nos hinc demigrare: cum vero justam caussam Deus ipse dederit, ut tum Socrati, nunc Catoni, sæpe

ἐπιμελομένους[w] καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. ἢ[x] σοὶ οὐ δοκεῖ οὕτως; Ἔμοιγ', ἔφη[y] ὁ

—[x] ἢ ΔΠΦs.—[y] φησιν 𝔄.—[z] σεαυτοῦ Δs.—[a] κτημάτων om ΓΛΕΗΙ et pr Υ.—

multis, næ ille, medius fidius, vir sapiens lætus ex his tenebris in lucem illam excesserit: nec tamen illa vincla carceris ruperit: leges enim vetant: sed tamquam a magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus atque emissus exierit.' Liban. Or. de Vita sua t. ii. p. 45. D.—ἐνενόησα τὸν τοῦ Πλάτωνος νόμον, καὶ ὡς αὐτὸν οὐ λυτέον τὴν τοιαύτην δὴ λύσιν. Hierocles in Aur. Carm. p. 160.—ὁ θεῖος κελεύει νόμος, ἐξάγειν αὑτὸν πειρᾶσθαι μὴ συγχωρῶν ἀλλὰ περιμένειν ἕως ἂν ὁ θεὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. Zacharias Mitylen. p. 174. οὔτε γὰρ αὐτὸς συγχωρήσοιτο Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι διδάσκων, ὡς οὐ δεῖ ἀναπίμπλασθαι τῆς τοῦ σώματος φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύειν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. Wytt.

ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμ.] Cicero Somn. Scip. 3. 'Nisi Deus is, cujus hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodiis liberaverit, huc tibi aditus patere non potest.—Quare et tibi—et piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis, nec injussu ejus, a quo ille est vobis datus, ex hominum vita migrandum est, ne munus humanum assignatum a Deo defugisse videamini.' Cf. Gatak. ad Antonin. iii. 1. p. 63. Heind.

ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν] Sc. τινά. Sic Codd. et Edd. atque ἑαυτὸν haud dubie Platonis est, neque quidquam tribuendum ei, quam protulit Victorius Var. Lectt. vi. 11. scripturæ, αὐτοὺς (imo αὑτοὺς) ἐκ ταύτης ἐξάγειν. Ἐξάγειν hoc sive Victorius sive alius finxit εὐλόγου illius Stoicorum ἐξαγωγῆς memor. Heind.

ἐξάγειν, quod pro λύειν in nonnullis libris est, fortassis ex aliis locis haustum est. Beck.

οὐδέ] In Theodoreti Cod. August. vet. et in codd. recentioribus August. Palat. itemque in exemplari Acciaoli, pro οὐδὲ erat ἢ καί. non male. Fisch.

ὁ μὲν—οὐδ' ἀποδιδράσκειν] Citat Clemens Alexand. Strom. iii. p. 434. et verba οὐ δεῖ—ἀποδιδράσκειν Theodoret. Θ. Π. viii. p. 118. Ab Aug. Platonis absunt verba περὶ αὐτῶν λόγος· quæ nec Proclus in Polit. p. 372. addidit, δηλοῖ δὲ ἐν Φαίδωνι, inquiens, τόν τε ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενον, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι. Fisch.

ἐπιμελομένους] Mœris: Ἐπιμέλου, παροξυτόνως, Ἀττικῶς· περισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Tho. Mag. Ἐπιμέλομαι κάλλιον, ἢ ἐπιμελοῦμαι. Sic apud Xen. Cyrop. ii. 1. 14. recte legitur in omnibus libris ἐπεμέλετο, præter Cod. Alt. in quo scriptum est ἐπεμελεῖτο. Fisch.

θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους—πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ] Secutus est hæc Julianus Epist. ad Athenienses p. 276. B. εἶτα σὺ μὲν ἀγανακτεῖς, εἴ τι τῶν σῶν κτημάτων ἀποστεροίη σε τῆς ἑαυτοῦ χρήσεως, ἢ καὶ ἀποδιδράσκει καλούμενον· κἂν ἵππος τύχοι, κἂν πρόβατον, κἂν βοΐδιον· ἄνθρωπος δὲ εἶναι βουλόμενος, οὐδὲ τῶν ἀγελαίων, οὐδὲ τῶν συρφετῶν, ἀλλὰ τῶν ἐπιεικῶν καὶ μετρίων, ἀποστερεῖς ἑαυτοῦ τοὺς θεοὺς, καὶ οὐκ ἐπιτρέπεις ἐφ' ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι χρήσασθαί σοι. Platonis geminum huic est effatum Leg. x. p. 671. D. θεῶν γε μὴν κτήματα φαμὲν εἶναι πάντα ὁπόσα θνητὰ ζῶα, ὥνπερ καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον·—Ἤδη τοίνυν σμικρὰ ἢ μεγάλα τὶς φάτω ταῦτα εἶναι τοῖς θεοῖς· οὐδετέρως γὰρ τοῖς κεκτημένοις ἡμᾶς ἀμελεῖν ἂν εἴη προσῆκον, ἐπιμελεστάτοις γε οὖσι καὶ ἀρίστοις· ubi in promtu est pro ὥνπερ scribere ὥσπερ, ut vertit Ficinus. Sed quum Eusebius Præp. Evang. xii. p. 632. D. det θνητὰ ζῶα καὶ νοερὰ ὥνπερ—forte hoc postremum natum fuerit ex ὧν πλήρη, et sensus sit—*omnia, quæcumque sunt animalia mortalia et intelligibilia, quorum plenum esse totum cælum.*—Quod autem θεὸς dicitur, quum antea θεοὶ dicerentur, frigidam rationem adfert Olympiodorus cod. iii. cujus verba p. 6. 1. C. corrupta exstant, sed emendatius repetuntur p. 52. B. ὅτι καὶ θεὸν ἔφη καὶ θεοὺς ὁ Κέβης, μιμούμενος τὸν διττὸν τοῦ Σωκράτους λόγον, τόν τε ῥητὸν καὶ τὸν ἀπόῤῥητον. Atqui frequens est apud veteres variatio in numero hujus nominis, prouti vel universe Deorum genus, vel unus præcipue, vel summus Deus significatur. Veluti hoc loco ejusmodi ratio est: homines sunt in tutela et dominio Deorum, et quidem in sui quisque homo Dei: Dii et homines, in tutela summi Dei. Quæ opinio explicita exstat in Phædro, Timæo, Leg. x. aliisque Platonicis libris. Wytt.

ἐπιμελομένους] Sic pro ἐπιμελουμένους

Κέβης. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, καὶ σὺ ἂν τῶν σαυτοῦ[z] κτημάτων[a] εἴ τι αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτιννύοι[b] μὴ σημήναντός σου ὅτι βούλει αὐτὸ[c] τεθνάναι, χαλεπαίνοις ἂν αὐτῷ, καὶ εἴ τινα ἔχοις[d] τιμωρίαν, τιμωροῖο[e] ἄν; Πάνυ γ', ἔφη. Ἴσως τοίνυν ταύτῃ[f] οὐκ ἄλογον μὴ πρότερον αὑτὸν[g] ἀποκτιννύναι δεῖν, πρὶν ἂν[h] ἀνάγκην τινὰ ὁ[i] θεὸς ἐπιπέμψῃ,[j] ὥς περ καὶ τὴν νῦν παροῦσαν ἡμῖν.[k] [§. 17.] Ἀλλ' εἰκός, ἔφη ὁ §. 7. W.
Κέβης, τουτό γε φαίνεται. ὃ μέντοι νῦν δὴ[l] ἔλεγες, τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, ἔοικε τοῦτο, ὦ Σώκρατες, ἀτόπῳ, εἴ περ[m] ὃ νῦν δὴ[n] ἐλέγομεν εὐλόγως ἔχει,[o] τὸ[p] θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον[q] ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματα εἶναι.[r] τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμω-

[b] ἀποκτιννύει (οι superscr.) ΓΞ, ἀποκτιννύει ΔΠΦ et pr Υ.—[c] αὐτὸ ὅτι βούλει I.—[d] ἔχεις ΛL.—[e] τιμωροῖς Γ.—[f] ταύτην ς.—[g] ἑαυτὸν Δs.—[h] ἂν add Heindorfius.—[i] ὁ supra versum 𝔄.—[j] ἐπιπέμψοι G, ἐπιπέμψει ΔL.—[k] παροῦσαν ἡμῖν ΔΠΦGs: ἡμῖν παροῦσαν ς.—[l] μὲν τοίνυν δὴ ΦG et pr Γ.—[m] ηπερ (εἴ superscr.) Λ, ἤπερ I, ἧπερ Υ, εἴπερ δὴ G.—[n] δὴ νῦν Is.—[o] ἔχειν 𝔄.—[p] τὸν pr Δ.—[q] ἐπιμελόμενον Δ.—[r] εἶναι om H.—[s] οἴτε Φ, εἴπερ

secundum Atticistarum præceptum Tub. et Par. HEIND.

ἓν τῶν κτημάτων τ. θ.] Pythagoreorum dogma, opinor, ex quo et de Legg. x. p. 906. A. *ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοί τε ἅμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων.* Inde deos *δεσπότας*, homines *δούλους* dicit in sententia coloris simillimi Phædr. §. 131. ubi scribere debebam: *εὖ γὰρ δὴ ἄρα—φασὶν οἱ σοφώτεροι ἡμῶν, μὴ ὁμοδούλοις δεῖν χαρίζεσθαι μελετᾷν τὸν νοῦν ἔχοντα, ὅ,τι μὴ πάρεργον, ἀλλὰ δεσπόταις ἀγαθοῖς καὶ ἐξ ἀγαθῶν.* HEIND.

ἔμοιγ' ἔφη] Tub. *ἔμοιγε, φησίν.* mox ab Aug. abest *κτημάτων.* FISCH.

μὴ σημήναντός σου] Simili modo ab Epicteto causa justa a vita recedendi exprimitur, nempe *θεοῦ σημαίνοντος τὸ ἀνακλητικὸν*, *Deo receptui canente.* FORST.

ὅτι βούλει] Accuratius foret *βούλοι'* inter hæc *ἀποκτιννύοι, χαλεπαίνοις, ἔχοις, τιμωροῖο.* Non tamen sine libris corrigam. Gorg. §. 45. *ὥστ' εἰ δέοι—διαγωνίζεσθαι—πότερος ἐπαΐει περὶ τῶν χρηστῶν—λιμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν.* Atque ita sæpe apud Xenophontem imprimis optativum cum indicativo in hujusmodi structura permutatum memini. HEIND.

ταύτην] Nullo ferri modo potest *ταύτην*, quod tamen habent et præced. editiones: at *ταύτῃ* et ferri potest, et Fic. quoque ita legisse videtur. Quinetiam talem usum habet cum alibi, tum vero p. 72. A. *ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτῃ.* item in p. 73. A. *ὥστε καὶ ταύτῃ ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι.* STEPH.

ταύτῃ] Vulgo *ταύτην.* Quod reponendum jam Stephanus monuerat, dedit Aug. Ficin. *hoc modo.* HEIND.

ἀνάγκην τινὰ] Hoc nomine eum qui vel *περιωδύνῳ ἀφύκτῳ προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεὶς*, vel *αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχὼν*, sibi vim intulerit, venia dignum censere videtur Noster de Leg. l. ix. p. 873. FORST.

πρὶν ἂν ἀνάγκην τ.] In his nihil cunctatus voculam *ἂν* inserui. Nam apud poetas Atticos *πρὶν* subjunctivo sæpius jungitur, ut Eurip. Orest. 1216. *πρὶν τελευτηθῇ φόνος.* 1351. *πρὶν ἐτύμως ἴδω*, eademque est ratio particularum *ὅπου, ἕως, ὄφρα, ἐπεὶ*, itemque relativi *ὃς* (v. ad Protag. §. 87.); apud prosæ scriptores corrigi hujusmodi omnia debent. Itaque et de Legg. ix. p. 872. E. scr. *πρὶν ἂν φόνον φόνῳ—ἡ δράσασα ψυχὴ τίσῃ*, et Lachet. p. 187. E. *πρὶν ἂν ἐμπέσῃ εἰς τὸ διδόναι λόγον.*—Ante proximum *θεὸς* articulum omittit Tub. HEIND.

τάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ᾗ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν οἵ περ[s] ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοί,
II. iii. 14. οὐκ ἔχει λόγον. οὐ γάρ που[t] αὐτός γε[u] ἑαυτοῦ[v] οἴεται ἄμεινον[w] ἐπιμελήσεσθαι[x] ἐλεύθερος γενόμενος· ἀλλ᾽ ἀνόητος μὲν ἄνθρωπος τάχ᾽ ἂν οἰηθείη ταῦτα, φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο ὅτι οὐ δεῖ ἀπό γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν ἀλλ᾽ ὅτι μάλιστα παραμένειν, διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι· ὁ δὲ νοῦν ἔχων ἐπιθυμοῖ που ἂν ἀεὶ εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ[y] βελτίονι. καί τοι οὕτως, ὦ Σώκρατες,[z] τοὐναντίον εἶναι εἰκὸς[a] ἢ ὃ νῦν δὴ ἐλέγετο·[b] τοὺς μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δ᾽ ἄφρονας χαίρειν. [§. 18.] Ἀκούσας οὖν ὁ Σωκράτης
I. 63. ἡσθῆναί τέ μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ, καὶ

I.—[t] που 𝔄ΔG: πω *ς.—[u] τ᾽ Υ, om E.—[v] αὑτοῦ 𝔄.—[w] ἄμεινον οἴεται Eς.—[x] ἐπιμελήσεσθαι 𝔄ΔΠΦCGς: ἐπιμελεῖσθαι *ς.—[y] ἑαυτοῦ Δς.—[z] ὦ σώκρατες om pr Π.—[a] εἰκὸς εἶναι Γ.—[b] νῦν δὴ ἐλέγετο 𝔄ΓΞΥΦCEGHIς, νῦν διελέγετο L, νῦν ἐλέ-

§. 17. οἵπερ ἄριστοι—ἐπιστάται, θεοὶ] Quem h. l. aliquis desiderabat articulum ante θεοὶ, nemo tamen absque Codd. intrudere voluerit mox §. 18. ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας ἀγαθοὺς, θεούς. Ac sæpe θεὸς, θεοὶ pro ὁ θεὸς, οἱ θεοὶ dici monuit primarius Græcæ dictionis magister Schæfer in Meletem. Crit. p. 4. Heind.

οὐ γάρ πω—ἐπιμελεῖσθαι] Rectius dant οὐ γάρ που—ἐπιμελήσεσθαι, Olympiodor. Vindob. A B C: in που etiam adsentiunt, D E F G. Wytt.

που] Sic pro πω Cod. Par. Tum Tub. et Aug. αὑτοῦ οἴεται ἄμεινον. Heind.

ἐπιμελεῖσθαι] Est futurum Atticum: quæ forma sæpe mutata est, vel ab grammaticis, vel a librariis, in communem, etiam in libris divinis. Sic ποιῶ apud Aristoph. Plut. 1198. ab schol. Cod. Leid. recte explicatum est ποιήσω· sed hæc ipsa futuri forma Matth. xxvi. 18. in Cod. Cant. Bez. pro altera ποιήσω in ipso ordine extat: ut καλέσεις in Guelf. et Bodl. pro καλεῖς apud Xen. Cyrop. ii. 3. 10. apud quem Cyrop. iii. 2. 14. in Junt. et Ald. fortassis rectius legitur πειρᾶσθαι ποιῆσαι, quam in aliis libris πειράσεσθαι ποιῆσαι· ut iv. 2. 4. male scriptum est in Cod. Guelf. ἐμπεδώσωσιν pro ἐμπεδῶσιν· et Matth. xvi. 26. in Codd. nonnullis ὠφεληθήσεται pro ὠφελεῖται extat. Conf. ad Euthyph. 11. et ad Apol. 27. Fisch.

ἐπιμελήσεσθαι] E Tub. et Olymp. recepi pro ἐπιμελεῖσθαι, in quo futurum Atticum agnoscit Fischer. Futurum ἐπιμελέσομαι contrahi posset in ἐπιμελοῦμαι; ἐπιμελήσομαι non item. De subito autem in his sermonis a multitudinis numero ad singularem transitu vid. not. ad Plat. Gorg. §. 75. et Protag. §. 28. Heind.

οἰηθείη ταῦτα φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου] *Putaret hoc, fugiendum esse a dominis: in hac opinione esset.* Ne quis credat ταῦτα otiosum esse; sic est §. 14. σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει. Et sæpe alibi habet emphasin ac demonstrationem. Similiter ἐκεῖνο· v. c. Plutarch. de Aud. Poet. p. 26. A. ἐκεῖνο μᾶλλον οἰέσθω, μίμησιν εἶναι τὴν ποίησιν. Frequens etiam Latinis. Wytt.

αὐτοῦ] Ita Codd. et Edd. vett. quod non erat cur in αὑτοῦ mutaret Steph. Heind.

δὴ νῦν] Vindob. A B E G: Venet. A B νῦν δή· [Tub.] rectius. Vide notata §. 6. Wytt.

ἀγανακτεῖν] Etymol. M. Ἀγανακτεῖν. ἀντὶ τοῦ στένειν, παρὰ Πλάτωνι. Hesychius, et ex eo Phavorinus: Ἀγανακτεῖν· στέννει· παρὰ Πλάτωνι. Fisch.

§. 18. ἡσθῆναι τέ μοι] Olympiodorus

ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς Ἀεί τοι,[c] ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ,[d] καὶ οὐ πάνυ εὐθέως[e] ἐθέλει[f] πείθεσθαι ὅ τι ἂν τις εἴπῃ.[g] Καὶ ὁ Σιμμίας Ἀλλὰ μήν, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[h] νῦν γέ[i] δοκεῖ τί μοι[j] καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης·[k] τί γὰρ ἂν βουλόμενοι ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσπότας ἀμείνους αὐτῶν[l] φεύγοιεν[m] καὶ ῥαδίως ἀπαλλάττοιντο αὐτῶν;[n] καί μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον, ὅτι οὕτω ῥαδίως φέρεις[o] καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων[p] καὶ ἄρχοντας ἀγαθούς, ὡς[q] αὐτὸς ὁμολογεῖς, θεούς. Δίκαια, ἔφη, λέγετε. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς λέγειν ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα[r] ἀπολογήσασθαι ὥς[s] II. iii. 15.
περ ἐν δικαστηρίῳ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ[t] Σιμμίας. [§. 19.]
Φέρε δή, ἦ δ' ὅς, πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς πιθανώτερον[u] ἀπολο- §. 8. W.
γήσασθαι ἢ πρὸς τοὺς[v] δικαστάς. ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, εἰ μὲν μὴ ᾤμην ἥξειν πρῶτον μὲν παρὰ

γετο Δ⁹: δὴ νῦν ἐλέγετο ς.—[c] τι ΓΦCLs.—[d] ἐρευνᾷ E.—[e] εὐθέως om Δ.—[f] ἐθέλοι Δ.—[g] εἴπῃ 𝔄ΓΛΞΠΥCGHI: εἴποι *ς.—[h] ὦ σώκρατες ἔφη Γ.—[i] τε Πs, om Φ.—[j] μοι δοκεῖ τι 𝔄, τι μοι δοκεῖ τε Φ.—[k] ὁ κέβης ΠΦs.—[l] αὐτῶν Ξ, ἂν αὐτῶν Φ: αὐτῶν *ς.—[m] φύγοιεν Gs.—[n] αὐτῶν ΓΞΠΥΦ.—[o] φέρω I.—[p] ἀπολίπών (ε) 𝔄.—[q] οὓς G.—[r] πρὸς ταῦτα add 𝔄ΔΠΦCs: πρὸς αὐτὰ G.—[s] ὡς H.—[t] ὁ om E.—[u] πιθανώτερον

legit ἡσθῆναί μοι τέως. bene. Certe particula τέως est Platonica. Timæus, Τέως· πρὸ τοῦ, ἢ ἕως τινός. Fisch.

πραγματεία] Olympiodor. τὴν πραγματειώδη ἀπορίαν πραγματείαν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων· ἀνωτέρω δὲ ἡνίκα ὁ Σιμμίας ἠρώτα, ἀπορίαν μόνην ἐκάλεσε τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ. Sic πραγματεύεσθαι de *studio indagandæ veritatis*, in sequente parte p. 69. 79. *elaborare in aliqua re*, Apol. Socr. p. 360. G. Sæpe occurrit et nomen et verbum. Wytt.

ἀεί τοι] Hom. Il. E. 873. Αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν. Plat. Gorg. §. 117. Πάλαι τοί σου ἀκροῶμαι, ὦ Σώκρ. Sic ibi e Codd. rescribere debebam. Ibid. §. 31. Πάλαι γάρ τοι—ἐγὼ ἐπεδειξάμην.—Xenoph. Mem. i. 2. 46. Μάλα τοι, φάναι τὸν Περικλέα, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν. Heind.

ὅ,τι ἂν τις εἴπῃ] Sic pro vulgato εἴποι Tub. Deinde idem lib. νῦν γέ μοι δοκεῖ τι καὶ a. Heind.

τί γὰρ ἂν βουλ.] Sententia est, *si sapientes mortem reformidant, ecquidnam aliud agant quam ut dominos se meliores fugiant?* Igitur, *fugere meliores dominos*, est illud quod absurde consequitur ex illo mortis metu: quam connexionis σκευωρίαν expressi, et instití verborum Græcorum vestigiis. Serran. qui sic vertit, *quid enim aliud vellent viri sapientes, quum hæc agerent, quam ut dominos se meliores fugiant, et ab illis facile liberentur?*' Ita vero Steph. *Quid enim sibi vellent viri vere sapientes si dominos se meliores fugerent, et ab illis temere discederent?* Vel, *levem ob causam discederent.* Q. d. Quid enim moveret illos ad fugiendum, etc.

σοφοὶ ὡς ἀληθῶς] Hæc jungenda, ut §. 68. εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς. Cic. pro Milon. 30. 'Proposita invidia, morte, pœna, qui nihilo segnius rem publicam defendit, is vir vere putandus est,' ubi Ernestius malebat *vere vir.* Heind.

πρὸς ταῦτα ἀπολ.] Restitui in his omissa in Edd. hæc πρὸς ταῦτα e Tub. et Par. Hæc, vel ἐνταῦθα, vel πρὸς ὑμᾶς requiri propter subseqq. ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ, statim admonitus quisque sentiet. Heind.

Est glossema ταῦτα. Simpliciter dicendum erat: *se defendere.* Beck.

§. 19. *ἐγὼ γὰρ ἔφη—τοῖς κακοῖς*] Retulit Stobæus in Eclog. Phys. p. 134. Wytt.

θεοὺς[w] ἄλλους σοφούς τε καὶ[x] ἀγαθούς, ἔπειτα καὶ παρ' ἀνθρώπους τετελευτηκότας ἀμείνους τῶν ἐνθάδε, ἠδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ· νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς,—καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δισχυρισαίμην· ὅτι[y] μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν,[z] εὖ ἴστε ὅτι, εἴ πέρ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, δισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ,[a] ἀλλ' εὔελπίς εἰμι εἶναί τε τοῖς τετελευτηκόσι καὶ ὥς πέρ γε[b] καὶ πάλαι λέγεται, πολὺ[c] ἄμεινον τοῖς

πρὸς ὑμᾶς 𝔄.—[v] τοὺς om I.—[w] τοὺς I.—[x] καὶ om Γ.—[y] τὸ corr ΛG et, qui τὸ... δισχυρισαίμην rc in mg habet, Γ.—[z] ἀγαθοὺς ἥξειν πάνυ Φ.—[a] ἀγανακτῶν Λ.—

οὐκ ἀγανακτ.] Olympiod. *μὴ ἀγ.* In altero codd. cum Edd. vett. conspirant. *οὐκ ἀγανακτῶν* est *ego qui non indignor*, seu *quod non indignor*; *μὴ ἀγανακτῶν* foret *si non indignarer*. Heind.

Particulas *ὅτι* et *ὡς* sæpissime sequuntur infinitivi, loco indicativi, vel optativi, quum pendent a verbis, quibus addi recte poterant infinitivi simpliciter. Sic Act. xxvii. 10. *θεωρῶ ὅτι—μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν·* ubi v. Raphelius: et nosmet ipsi ea de re disputavimus nonnulla ad Palæphat. §. 3. Neque vero dubitamus, quin etiam apud Theophrastum Char. xxi. 4. pro *διηγήσασθαι—ὡς καθ' ὑπερβολὴν εὐημερεῖ*, ut Casaubonus edidit, rescribi debeat *διηγ.—ὡς κ. ὑ. εὐημερεῖν·* quæ est lectio Cod. Guelf. et exempli Camotiani. Atque sic de hoc loco Platonis judicavit etiam Abreschius Auctar. Thucyd. p. 243. Certe mallem *ὅτι* e Stobæo mutare in *τὸ*, quam contendere, infinitivum pendere a verbo *ἐλπίζω*. Fisch.

ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπ.] Ut in proxime prægressis, *καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην*, illud *τοῦτο* non ad præcedens *ἐλπίζω* refertur, sed ad verba *παρ' ἄνδρας ἀφίξεσθαι ἀγαθοὺς*, id enim affirmare se nolle dicit Socrates, ad bonos se viros venturum: ita in his *ὅτι μέντοι—ἥξειν* vix commode suppleas cum Forstero *ἐλπίζω*. Planior utique loci foret constructio, si legeremus *ὅτι μέντοι—ἥξω* (non, quod Mudgius voluit, *ἥξοιμι*) aut, ut scriptum apud Stob. *τὸ μέντοι ἥξειν*, nec tamen tentanda hæc tot firmata præsidiis scriptura, in qua *ὅτι*, ut sæpe, jungitur infinitivo *ἥξειν*. Alcib. i. p. 105. E. *ὥσπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι, ὅτι αὐτῇ παντὸς ἄξιος εἶ, ἐνδειξάμενος δὲ ὅτι οὐδὲν ὅ,τι σὺ παραυτίκα δυνήσεσθαι· οὕτω κἀγὼ* etc. ubi nulla opus correctione. Plat. de Legg. x. p. 892. D. *εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειραθῆναι κατ' ἐμαυτόν.* Charmid. §. 26. *οὐκ ἂν αἰσχυνθείην ὅτι μὴ οὐχὶ ὀρθῶς φάναι εἰρηκέναι μᾶλλον ἤ ποτε συγχωρήσαιμ' ἂν* etc. Xenoph. Cyrop. v. 4. 1. *ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λάβειν πάντα*: et mox ibid. *κελεύει τὸν ἰόντα—λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιτο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν τὸν Γαδάταν.* Conf. Anab. v. 6. 19. vii. 4. 5. et quos laudat Valcken. in Annott. ad N. T. p. 390. Heind.

εἴπερ τι ἄλλο] Vellem *εἴπερ τι καὶ ἄλλο*. Heind.

οὐχ ὁμοίως] *Non perinde*, sc. atque dolerem illa spe destitutus.—*εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι.* Infra §. 91. *εἰ μηδέν ἐστι τελευτήσαντι.* Heind.

εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι] I. e. *vivere*. §. 14. *ὡς ἔστι ψυχὴ ἀποθανόντος ἀνθρώπου.* Cic. Epp. ad Div. vi. 3. 'nec enim, dum ero, angar ulla re—et, si non ero, sensu omni carebo.' Gottl.

πάλαι λέγεται—πολὺ ἄμεινον] Gorg. p. 332. Bas. 2. *ἦν νόμος ὅδε περὶ ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνου, καὶ ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι ἐστὶν ἐν τοῖς θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντα, οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ, ἐκτὸς κακῶν· τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως, εἰς τὸ τῆς τίσεώς τε καὶ δίκης δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσι, ἰέναι.* cf. Pseudo-Orig. 120. Cæterum hanc, de vita meliori exspectanda, opinionem ab antiquissima Ægyptiorum doctrina, derivabat Michaelis in Epim. ad Lowthii Poes. S. Hebr. pt. i. 194. Orpheus commemorat *μακροβίους* (Ar-

ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. [§. 20.] Τί οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες; πότερον[d] αὐτὸς[e] ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ[f] ἔχεις ἀπιέναι, ἢ κἂν ἡμῖν μεταδοίης;[g] κοινὸν γὰρ δὴ[h] ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἡμῖν εἶναι ἀγαθὸν[i] τοῦτο. καὶ ἅμα σοι ἡ[j] ἀπολογία ἔσται,[k] ἐὰν ἅ περ[l] λέγεις[m] ἡμᾶς πείσῃς.[n]
Ἀλλὰ πειράσομαί γε,[o] ἔφη. πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε[p] §. 9. W.
σκεψώμεθα,[q] τί ἐστιν ὅ βούλεσθαί[r] μοι δοκεῖ πάλαι II. iii. 16.
εἰπεῖν. Τί δέ,[s] ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Κρίτων, ἄλλο γε ἢ

[b] τε Φs, τις L.—[c] καὶ πολὺ Δ.—[d] πότερον om ΓΛCEHIL et pr Υ, supra versum posuit 𝔄.—[e] αὐτὸς οὕτως ΔΠΦGs, αὕτως mg 𝔄.—[f] ὧ Δ.—[g] μεταδωίης 𝔄, μεταδώης (οι supra) ΓΔΛΦCEGHIs.—[h] ἤδη E.—[i] ἀγαθὸν εἶναι Δ.—[j] ἡ om 𝔄.—[k] ἔσται ΔΠs: ἐστὶν *ς.—[l] ἃ Φ.—[m] λέγεις 𝔄ΓΛΥCGHLs: om EI: λέγῃς *ς.—[n] πείσεις Φ.—[o] γε add ΔΠΦG.—[p] τόνδε om I.—[q] σκεψόμεθα Δ.—[r] om I.—[s] δέ in mg 𝔄, δ' Δs.—[t] prius σοι

gon. 1105.) xii. chiliadas mensium, centenis annis constantium, viventes, diversos a Macrobiis, quorum meminit Mela. (iii. 9.) Juxta Acherontem dicitur Hermionia fundata, in qua habitent justissimi homines, quibus transvehendis post mortem navis una sufficiat (v. 1!36.) ubi v. Gesn. Gottl.

§. 20. *πότερον*] Abest hoc *πότερον* ab Aug. et Tub. fortasse et a ceteris. Sic initio dial. *Αὐτὸς, ὦ Φαίδων*, etc. Sympos. p. 172. B. *πρότερον δέ μοι—εἰπὲ, σὺ αὐτὸς παρεγένου τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ*; Cf. not. ad Gorg. §. 95. extr. *αὐτὸς* h. l. est *solus*. Heind.

μεταδοίης] Aug. *μεταδώης*. male. Mœris: *Δοίημεν, δοίητε, Ἀττικῶς· δῴημεν, δῴητε, Ἑλληνικῶς·* ubi v. Piersonus p. 117. Georgius Lecap. Exc. Gram. apud Matthæum Lect. Mosquens. vol. i. p. 59. *Ἁλοίη, δοίη, γνοίη, διὰ διφθόγγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, καὶ οὐχὶ ἁλῴη, δῴη, γνῴη.* Sed tota illa observatio jam in Phavorini Lexico v. *Ἁλοίη* legitur: e quo addi facile poterant ea quæ in Cod. Mosquensi deerant. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 20. pro *πόσα ἂν—δῴης* in Cod. Guelf. et Alt. melius legitur *πόσα ἂν—δοίης*. Fisch. Vind. A B C G. *μεταδῴης*. Wytt.

ἡ ἀπολογία ἔσται] Sic pro *ἐστὶ* Par. Qui omittitur in uno Tub. articulum *ἡ* tenendum puto propterea quod referuntur hæc ad superiora Socratis illa, *οἶμαι γὰρ ὑμᾶς λέγειν, ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα ἀπολογήσασθαι* etc. *ἡ ἀπολογία* est igitur *ea quam dixisti* defensio.—*ἅπερ λέγεις*. Ita Aug. Vitiose vulgo *λέγῃς*. Heind.

τί δὲ—ἄλλο γε ἢ] Plat. Hipp. Maj. §. 2. Σ. *Τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι—φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων*; ἹΠ. *Τί δ', οἴει, ὦ Σώκρ. ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν* etc. Euthyd. §. 40. *Τί οὖν ἄρτι ἤρου ὅ,τι μοι νοοῖ τὸ ῥῆμα; Τί ἄλλο γε—ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν.* Aristoph. Eccles. 769. A. β. *φυλάξομαι, Πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ,τι βουλεύεται.* A. α. *Τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι Τὰ χρήματ' εἰσίν*; Lysipp. apud Athen. iii. p. 124. D. *Ἕρμων, τί ἐστι; πῶς ἔχομεν*; B. *Τί δ' ἄλλο γ' ἢ Ὁ πατὴρ ἄνωθεν ἐς τὸ φρεῖαρ, μοι δοκεῖν—καθεῖκέν ἑ*; Quibus locis omnibus sermonem ita explere possis, *τί ἄλλο γε* (*ἐστὶ, γίγνεται, συμβαίνει*) *ἢ τοῦτο ὅτι.* Nec dispar est ratio Xenoph. Mem. ii. 1. 17. *ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅ,τι διαφέρει τὸ αὐτὸ δέρμα ἑκόντα ἢ ἄκοντα μαστιγοῦσθαι ἢ ὅλως τὸ αὐτὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἑκόντα ἢ ἄκοντα πολιορκεῖσθαι· ἄλλο γε ἢ ἀφροσύνη πρόσεστι τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ ὑπομένειν*, ubi ipse hæsit Ruhnkenius, corrigens *οὐ πολλή γε ἀφρ.* Salva est res, modo, quod fecit jam vir doctus, deleta distinctione post *πολιορκεῖσθαι*, hæc *ἄλλο γε ἢ* traxeris ad prægressum *ὅ,τι*, ut ante *ἀφροσύνη* intelligi possit *ὅτι*. Cognatumque his est tritum loquendi illud genus §. 55. *οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι.* Conf. not. ad Theætet. §. 127. Nec sejungi ab his poterit formula illa *ἄλλο τι ἢ*, de qua præter alios nuper egit Sluiterus Lectt. Andocid. p. 140. Male igitur Forster in Ind. sub v. Ellipsis h. l. post *τί ἄλλο γε ἢ* suppleri voluit *ὅ*. Heind.

πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι[t] δώσειν τὸ φάρμακον, ὅτι χρή σοι φράζειν[u] ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι· φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον τοὺς[v] διαλεγομένους, δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ· εἰ δὲ μή, ἐνίοτε ἀναγκάζεσθαι καὶ δὶς καὶ τρὶς πίνειν τούς τι τοιοῦτον[w] ποιοῦντας. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἔα, ἔφη,[x] χαίρειν αὐτόν· ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευαζέτω ὡς καὶ δὶς δώσων, ἐὰν δὲ[y] δέῃ, καὶ τρίς. [§. 21.] Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι[z] ἤδη,[a] ἔφη ὁ Κρίτων·[b] ἀλλά μοι[c] πάλαι[d] πράγματα παρέχει. Ἔα αὐτόν, ἔφη.

om ΠΦs.—[u] φράζειν νοεῖν H, φροντίζειν (apposito in mg φράζειν) 𝔄.—[v] τοὺς add 𝔄ΔΠΦGs.—[w] τοιοῦτο ΓΞΥCEHIL.—[x] ἔφη ἔα L.—[y] δὲ om ΞΥCHL.—[z] μέντι ΓΛΥ CEG : μέντοι ς.—[a] ἤδη Photius Lex. p. 50. libri ᾔδειν.—[b] ὁ κρίτων ἔφη Δ.—[c] με Π.—[d] πάλαι om s, ante πράγματα ponunt 𝔄ΔΠΦG, post πράγματα *ς.—[e] ἤδη add

ὁ μέλλων σοι δώσειν] Non ex misericordiæ affectu hanc hominis admonitionem profectam, sed ex eo, quod moris fuerit, ut hic undecimvirorum minister sua pecunia cicutam emeret, et quidem duodecim drachmis, docuit P. Petitus Misc. Obss. i. c. 17. ex Plutarchi hoc loco in Phocione p. 758. E. *πεπωκότων δὲ ἤδη πάντων, τὸ φάρμακον ἐπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρίψειν ἕτερον, εἰ μὴ λάβοι δώδεκα δραχμὰς, ὅσου τὴν ὁλκὴν ὠνεῖται. Χρόνου δὲ γενομένου καὶ διατριβῆς, ὁ Φωκίων καλέσας τινὰ τῶν φίλων καὶ εἰπὼν ὅτι μηδὲ ἀποθανεῖν Ἀθήνῃσι δωρεάν ἐστι, ἐκέλευσε τῷ ἀνθρώπῳ δοῦναι τὸ κερμάτιον.* Heind.

φράζειν] Tub. *φραντίζειν*. Mox vice *μᾶλλον*, Tub. *πάλιν*. Fisch.

θερμαίνεσθαι] Olympiodorus *ἵνα μὴ ἐκ τῆς κινήσεως θερμανθῇς, καὶ πέψῃς τὸ κώνειον.* Semini enim et foliis cicutæ natura frigida est, ita, ut calor eam vi privet et efficacia. Sic vini natura excalfactoria legitur remedio esse cicutæ prius, quam perveniatur ad vitalia. v. Plin. H. N. xiv. 5. xxv. 13. qui est locus de cicuta classicus. Conf. Dresigius Dissert. de Cicuta, pœna Atheniensium publica, §. 13. Fisch.

μᾶλλον διαλεγομένους] *μᾶλλον* est id q. *μᾶλλον τοῦ δέοντος*. Ficin. *nimium*. Protag. §. 88. *ὥστε ἔτι μᾶλλον* (*magis quam opus fuerit*) *ψέγειν τε αὐτοὺς καὶ ἔχθρας ἑκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι.* Sic *μεῖζον γέρας*, *nimius honor*, Sophist. §. 35. Sed ante particip. *διαλεγομένους* fortasse requiritur art. *τούς*. Heind.

τούς τι τοιοῦτον] Aug. *τοὺς τοιοῦτο*. Fisch.

ὡς καὶ δὶς δώσων, ἐὰν δὲ] Aug. *ἐὰν δέῃ*. Vulgata scriptura, cui Ficini quoque patrocinatur hæc versio, *tanquam bis et, si oportuerit, ter præbiturus*, aptior, opinor, Socrati est intempestiva Critonis interpellatione paullulum offenso. Heind.

§. 21. *ἀλλὰ—ᾔδειν*] Olymp. *Φησὶ καὶ ὁ Κρίτων εἰδέναι ὅτι τοῦτο μέλλει* (adde *λέγειν*) *ὁ Σωκράτης· διότι πεῖραν αὐτοῦ εἶχεν ἐν ὁμωνύμῳ διαλόγῳ, ὡς καταφρονητικῶς ἔχοντος περὶ τὸν θάνατον.* Forst.

ἀλλὰ σχεδὸν μέντοι ᾔδειν — ἀλλὰ] Notetur iteratæ particulæ *ἀλλὰ* elegantia rationem explicantis, haud infrequens Platoni: v. c. Phædon. §. 41. 49. Min. p. 46. C. Euthyph. 48. D. Sympos. 311. F. 317. D. E. 323. C. 326. D. 329. F. 336. B. Crit. 372. F. Sic et Demosthenes Or. Pro Corona, 316. A. Epictet. Dissert. p. 663. Plutarch. Op. Mor. p. 110. D. 112. C. 177. B. Aristid. t. i. p. 196. Julian. Cæsar. p. 333. A. Epist. iii. p. 374. C. Wytt.

ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ᾔδη] *τι* pro *τοι* recepi e Par. Sic, interjecta particula, *σχεδὸν γάρ τι οἶδα* Lachet. p. 192. C. *ᾔδη* hic cum Fischero reposui pro *ᾔδειν* e Lex. Ms. [Photio] apud Pierson. ad Mœr. p. 173. *ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν—τῷ περὶ ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τε ᾔδη.* Heind.

παρέχει] Aug. *παρέσχειν*.—In seqq. *ἀλλ' ὑμῖν ἤδη τοῖς δικ.* e Tub. et Olympiod. *ἤδη* dedi pro vulgato *δή*. Heind.

Ἀλλ' ὑμῖν δὴ[e] τοῖς δικασταῖς βούλομαι ἤδη τὸν λόγον ἀποδοῦναι, ὥς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον θαῤῥεῖν[f] μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ 1. 64.
εὔελπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴσεσθαι[g] ἀγαθά, ἐπειδὰν τελευτήσῃ. πῶς ἂν οὖν[h] δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ὦ Σιμμία τε[i] καὶ Κέβης; ἐγὼ πειράσομαι φράσαι. κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς[k] ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο[l] αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν[m] τε καὶ τεθνάναι. εἰ οὖν τοῦτο ἀληθές, ἄτοπον δή

𝔛ΔΠΦs.—[f] θαρρεῖ Ξ et pr Γ.—[g] οἴεσθαι E, οἴσεσθαι corr Γ.—[h] οὖν om E.—[i] τε om L.—[k] ὀρθῶς om E.—[l] ἄλλο om Δ.—[m] θνήσκειν EI.—[n] ἃ EGH.—[o] προεθυμοῦντο

θαῤῥεῖν] Tub. et Ald. Bas. 1. 2. *θαῤῥεῖ.* vitiose. Fisch.

κινδυνεύουσι γὰρ κ. τ. λ.] Olymp. *Ὅτι ἀδεῶς ἕξει περὶ τὸν θάνατον δὲ μελετήσει, νῦν δείκνυσι. δύο γὰρ ὄντων τοῦ τε ἐπιτηδεύειν ἀποθνήσκειν καὶ τοῦ ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, τὸν μὲν προαιρετικὸν θάνατον καὶ τὸν χωρισμὸν τῶν παθῶν καὶ ἐπιτηδεύει καὶ ἐθέλει· τὸν δὲ σωματικὸν ἐθέλει μὲν, οὐ μὴν ἐπιτηδεύει.* Forst.

κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι] Quæ ad contemtum voluptatum, et studium veritatis pertinent, hinc collegit, et, additis aliis Platonicis de eodem argumento sententiis, retulit Iamblich. in Protrept. c. xiv. p. 69—84. Proxima hæc apposuit quoque Theodoret. Serm. vii. p. 601. C. *κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύουσιν αὐτοὶ, ἢ ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι.* Clemens Alex. Strom. iii. p. 433. C. Wytt.

ἀποθνήσκειν] Hinc Cicero ad hoc Platonis dictum respiciens, 'Tota,' inquit, 'philosophorum vita commentatio mortis est.' Tusc. Disp. l. i. 30. ubi largam auctorum messem, qui hanc philosophiæ notionem mutuati sunt, collegit Davisius. Forst. Adde Seneca Consol. ad Marc. 23. ibique Lipsius p. 291. t. i. Gron. Macrobius in Somn. Scip. i. 13. Porphyrius sentent. n. 9. p. 221. Cant. Julianus Orat. vi. p. 190. C. et Ambrosius de Fide Resur. ii. 35. p. 1143. t. ii. Fisch.

ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι] I. e. *mori et mortuum esse:* prius est transitus ad posterius. Olympiodorus sic ad sententiam Platonis accommodat Cod. iii. p. 8. *τὸ τεθνάναι τέλος ἐστί· διὸ καὶ διαφέρει τὸ ἀποθνήσκειν τοῦ τεθνάναι· ἀποθνήσκει μὲν γὰρ θάνατον μελετῶν ὁ καθαρτικὸς, καθαίρων ἑαυτὸν τῶν παθῶν· τέθνηκε δὲ ἤδη ὁ θεωρητικός· κεχώρισται γὰρ τῶν παθῶν·* et alia ratione p. 57. *διὰ τί ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι ἔφη; ἢ ὅτι διττὴ ἡ κάθαρσις, ἡ μὲν ἐν τῷ καθαίρεσθαι, ἡ δὲ ἐν τῷ κεκαθάρθαι· ἢ ἵνα καὶ τὸ τέλος ἀφορίσῃ ἄλλο ὂν παρὰ τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὴν ἐνέργειαν ἀτελῆ καὶ* (forte *οὐ*) *πρὸς τέλος ὁρῶσαν. οὐ γὰρ ἐπὶ πάσης* (f. addendum *ἐνεργείας*) *ἐνεργηκέναι βουλόμεθα, οἷον ἐπὶ τοῦ νοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ νοεῖν, οὐ μέντοι νενοηκέναι· ἐπὶ ταύτην* (f. *ταύτῃ*) *γὰρ οὐκ ἄλλο τὸ τέλος κ. τ. λ.* Plato in sequenti disputatione bis utrumque verbum conjungit p. 19. et 35. Ejus exemplum secutus est Philo Jud., Quod Deterior Potiori Insidiari Soleat, in fine p. 187. B. *ὥσπερ ἡ μεμυθευμένη Σκύλλα, κακὸν ἀθάνατόν ἐστιν ἀφροσύνη, τὴν μὲν κατὰ τὸ τεθνάναι τελευτὴν οὐχ ὑπομένουσα, τὴν δὲ κατὰ τὸ ἀποθνήσκειν πάντα ἐκδεχομένη τὸν αἰῶνα·* i. e. *quæ numquam mortua est, sed semper moritur.* De Vita Mosis i. p. 631. *τὴν μὲν γὰρ ἄπονον καὶ ταχεῖαν τοῦ βίου μετάστασιν, οὐδὲν ἀθανασίας διαφέρειν τοῖς εὖ φρονοῦσι· θάνατον δὲ ὡς ἀληθῶς εἶναι τὸν βραδὺν καὶ μετ' ἀλγηδόνων, οὐκ ἐν τῷ τεθνάναι τὸ φοβερὸν, ἀλλ' ἐν μόνῳ τῷ ἀποθνήσκειν ἐπιδεικνύμενον.* De Præmiis et Pœnis p. 921. B. *θανάτου γὰρ διττὸν εἶδος· τὸ μὲν κατὰ τὸ τεθνάναι, ὅπερ ἀγαθόν ἐστιν ἢ ἀδιάφορον· τὸ δὲ κατὰ τὸ ἀποθνήσκειν, ὃ δὴ κακὸν πάντως, καὶ ὅσῳ χρονιώτερον, βαρύτερον.* Ad priorem locum imitationem Platonicam ostendit Mangeius t. i. p. 225. Eodem referendum de Confus. Ling. p. 338. A. *ἀλλ' εἰσὶν ἀπόγονοι οὗτοι τῆς ἀεὶ μὲν ἀποθνησκούσης, μηδέποτε δὲ τεθνηκυίας*

II. iii. 17. που ἂν εἴη προθυμεῖσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο, ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ ἀγανακτεῖν ὃ πάλαι προὐ-

μοχθηρίας. In hac verborum affinitate Sophistæ argutati sunt, teste Simplicio ad Aristot. Phys. vi. p. 129. B. *διὰ τούτου δέ, φησιν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὴν λύσιν ἡμῖν ἐνεδείξατο τοῦ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν ἐρωτωμένου λόγου· " ἐν ποίῳ χρόνῳ Δίων ἀπέθανε; ἢ γὰρ ὅτε ἔζη, ἢ ὅτε τέθνηκεν· ἀλλ' οὔτε ἐν ᾧ ἔζη, ἐν ἐκείνῳ γὰρ ἔζη· οὔτε ἐν ᾧ τέθνηκεν, ἐν παντὶ γὰρ τούτῳ τεθνήκει· εἰ οὖν μήτε ἐν ᾧ χρόνῳ ἔζη, μήτε ἐν ᾧ τέθνηκεν, ἀπέθανε ὁ Δίων, οὐκ ἀπέθανεν·" σημαίνει δὲ τὸ μὲν ἀπέθανε τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ ζῆν μεταβολήν· τὸ δὲ ὅτε τέθνηκε, τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τεθνηκώς ἐστιν—."* Plato, ut aliis in placitis, ita in his verbis distinguendis, fortasse auctorem habuit Epicharmum, cujus versum servavit Sextus Empir. Adv. Mathem. i. 273. *ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι, οὔ μοι διαφέρει.* quem reponens Grotius Excerpt. Comicorum p. 480. vertit, *Mori vel mortuum esse, nil differt mihi:* Cicero autem Tusc. i. 8. 'Emori nolo: sed me esse mortuum nihil æstumo;' ut aliam scripturam secutus videatur: quam restituere studens Davisius legit, *ἀπῇ θανεῖν· ἢ τεθνάν' οὔ μοι διαφέρει·* in quo an verum viderit, non statuimus. Porro nomen *θάνατος*, *mors*, quamquam sæpe promiscue usurpatur pro *mori* et pro *mortuum esse*, tamen ubi accuratius in hoc argumento loquuntur boni scriptores et philosopha ratione, intelligunt *mori*, transitum ex vita in statum mortui, *ad non vitam*, ut ita dicam, *ἀζωΐαν*. Et in illo decantato Epicuri decreto, *Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· Mors nihil ad nos pertinet; quia scilicet dissolutum sensu careat:* et inde facto Lucretiano iii. 842. 'Nil igitur mors est, ad nos neque pertinet hilum:' ab aliis requirebatur, prior significatio, *discessio ex hac vita,* omnino illa ad nos pertinens. Quam credo Epicurus ambiguitatem vitasset, si, quod ait Sextus Empiricus l. c. §. 273. decretum hoc ex illo Epicharmi satis diserto dicto sumsisset, *τὸν δὲ θάνατον, ὅτι οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς Ἐπίχαρμος αὐτῷ προμεμήνυκε εἰπὼν, ἀποθανεῖν κ. τ. λ.*—vulgo perperam legitur *προσμεμήνυκε*. Cæterum comparatio hæc verborum *ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι*, primo sane obtutu obscuritatem habet, propter ambiguitatem temporis *τεθνάναι*, quæ non fuisset, si pro eo *τεθνηκέναι* poneretur. Nam *τεθνάναι* quasi *præsens* infinitivi, a verbo obsoleto *τέθνημι* repetit H. Stephanus Thes. L. Gr. Append. p. 195. C. D. et t. i. p. 574. E. sed usu et consuetudine, *præteriti* notionem obtinet, quo refert Caninius in Hellenismo p. 335. ducens per contractionem a *τέθνηκα, τέθναα, τεθνάναι*: utrumque tuetur Sylburg. ad Clenardum p. 552. '*τεθνάναι*,' inquit, 'temporis est ambigui, vel præsentis a *τέθνημι*, vel præteriti a *θνήσκω*, per systolen et syncopen factum e *τεθνηκέναι*: quod idem de *ἑσταναι* potest dici, vide p. 199, 2.' Mihi Caninii sententia potior videtur, propterea, quia legitima forma talis verbi præsentis non *τέθνημι* sed *τίθνημι* debebat esse: et quia in *τεθνάναι* prima syllaba diserte augmentum temporis se esse fatetur: et quia verbi *ἑστᾶναι* eadem est ratio, quippe quod præsens habet *ἱστάναι*. Res dilucidior fiet, si ad rationem revocetur. A primo *θάνω* fit *θνάω*: cujus mutationis exempla satis multa posuimus in Bibliothecæ Crit. parte xii. p. 22. Jam *θνάω* secundum analogiam augetur accedente syllaba, vel in fine, vel in principio, vel utrobique, idque bifariam, *θνάω, θνήσκω, τιθνήσκω·* et *θνάω, θνῆμι, τίθνημι.* et sic in utraque forma eamdem regulam sequuntur cætera verba: *βάω, βάσκω, βιβάσκω· βάζω, βιβάζω· βόω, βόσκω, βιβόσκω· βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω· γνόω, γνώσκω, γιγνώσκω· δάω, δάσκω, διδάσκω· κλέω, κλήσκω, κικλήσκω· μνέω, μνήσκω, μιμνήσκω· πράω, πράσκω, πιπράσκω· τρόω, τρώσκω, τιτρώσκω· φάω, φάσκω, πιφάσκω, πιφαύσκω·* item in altera forma: *βάω, βῆμι, βίβημι· δέω, δῆμι, δίδημι· δόω, δῶμι, δίδωμι· ἕω, ἧμι, ἵημι· θέω, θῆμι, τίθημι· κλέω, κλῆμι, κίκλημι· λέω, λῆμι, λίλημι, λιλαίομαι· πλέω, πλῆμι, πίπλημι· πρέω, πρῆμι, πίπρημι· πτέω, πτῆμι, πίπτημι, ἵπταμαι· στάω, στῆμι, ἵστημι· φάω, φημὶ, πίφημι· χάω, χῆμι, κίχημι· χράω, χρῆμι, κίχρημι.* Quorum si quædam in servatis libris non exstant, nihilominus potuerunt in perditis exstare, aut a poetis certe ut legitima usurpari. Neque in hac quidem productione ulla ad verbum *τέθνημι* vindicandum valent exempla verborum præposita ε productorum: v. c. *θέλω, ἐθέλω, ἑστήκω, κεκράγω, κέκλομαι* et aliorum quæ sunt apud Lennepium de Analog. L. Gr. p. 204. Nos enim diximus de verbis desinentibus in *μι* et *σκω*. Et de his in *σκω* hoc etiam animadvertendum, ea

θυμοῦντό[o] τε καὶ ἐπετήδευον.[p] [§. 22.] Καὶ ὁ Σιμμίας §. 10. W. γελάσας Νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ[q] γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. οἶμαι γὰρ ἂν δὴ[r] τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦτο[s] ἀκούσαντας δοκεῖν εὖ[t] πάνυ εἰρῆσθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας καὶ ξυμφάναι ἄν, τοὺς μὲν[u] παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ, ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι καὶ σφᾶς γε οὐ λελήθασιν ὅτι ἄξιοί εἰσι τοῦτο πάσχειν. Καὶ ἀληθῆ γ'[v] ἂν λέγοιεν, ὦ Σιμμία, πλήν γε

𝔄Δs.—[p] ἐπιτήδευον Δ.—[q] δὲ I.—[r] δὴ add 𝔄ΔΠΦGs.—[s] τοῦτο om H.—[t] εὖ om Φ.

fere, ut Latina, habere vim *inchoandi et pergendi*: veluti γηράω, *sum senex*; γηράσκω, *fio senex*; ἡβάω, *adolescens sum*; ἡβάσκω, *adolescens fio*: eademque ratione, θνάω, *sum mortuus*; θνήσκω, ἀποθνήσκω, *fio mortuus, morior*. De origine ipsius verbi θάνω ejusque cognatione cum antiquiore δάνω, δανὸς, δάω, δαίω, δάπτω, cæt. diximus Plutarch. de Aud. Poet. p. 22. C. Wytt. qui sic in Addend. 'Hanc differentiam inter ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι, sed aliis scriptorum locis, nec ex hoc Platonico usu, notat Marklandus ad Max. Tyr. Diss. xxiv. 9. p. 698.'

ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι] ἀποθνήσκειν h. l. ut semper, est *moriturum s. morti vicinum esse*, τεθνάναι *mortem ipsam* significat. Heind.

ἀγανακτεῖν, ὃ] Sincera sunt hæc, sive trajectum putetur verbum ἀγανακτεῖν, ut hic sit ordo verborum, ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ὃ πάλαι—ἐπετήδευον, ἀγανακτεῖν, (Lachet. p. 181. E. καὶ γὰρ τὸ μὴ ἄλλοθι διατρίβειν—ἀλλ' ἐν τούτῳ, εὖ ἔχει, ὅθεν καὶ τὸ σῶμα βέλτιον ἴσχειν ἀνάγκη, ubi ὅθεν pertinet ad τούτῳ), sive quarto illud casu junctum, ut Demosth. de Chersones. p. 103. καίτοι ἔγωγ' ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν χρήματα λυπεῖ τινας ὑμῶν etc. Id. adv. Conon. p. 1261. ἐγὼ δὲ—χαλεπῶς, ἐφ' οἷς πέπονθα, ἐνηνοχὼς οὐχ ἧττον τοῦτ' ἀγανακτήσαιμ' ἂν etc. Lysias p. 787. ὃ δὴ ἀγωνιῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι εἰς ὑμᾶς ἥκει πιστεύων. Heind.

ὃ] Abreschius Lect. Aristænet. p. 266. vulgatam lectionem ita tuebatur, ut pronomen αὐτῷ intelligendum doceret: recte. At sic non tollitur tamen plane insolentia structuræ verborum. Unde Stephan. in Thes. L. Gr. v. Ἀγανακτεῖν, hunc locum laudans, non temere, 'Rarior,' inquit, 'præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32. ubi accusativo rei jungitur.' Fisch.

§. 22. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελᾶν] Flosculum suavissimum hinc decerpserunt Eunap. in Iamblich. p. 22. οὔτι μάλα γελασείων ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλιχος. Damasc. apud Suidam Γελασείω· ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελᾶν. Δαμάσκιος. Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ πάνυ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος. quod dudum notavimus in Epist. Crit. ad D. R. p. 41. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 214. alia dedit. Wytt.

γελασείοντα] Schol. γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 1214. Heind.

τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους] I. e. *Thebanos, Bœotios*. Perperam Dacierius ὑμῖν legit, vertens *Athenienses vestri*. Haud indigna est, quæ apponatur annotatio Olympiodori Cod. i. p. 9. εἰκότως· Θηβαῖος γὰρ ἦν ὁ Σιμμίας· παρ' οἷς καὶ ἡ Βοιωτία ὗς· καὶ Θηβαίων παῖδες αὐλοῦσι, διαλέγεσθαι γὰρ οὐ μεμαθήκασι· καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τὸν αὐλὸν δέδωκε τοῖς Τρωσὶν, οὐδαμοῦ δὲ τοῖς Ἕλλησιν· ἐμπόδιον γὰρ γίνεται οὐ μόνον τῷ διαλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀκούειν, καὶ ἁπλῶς πάσῃ λογικῇ ἐνεργείᾳ· διὸ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ τῶν Ἀθηναίων πολιοῦχος, τῶν διαλέγεσθαι (μόνον f. delendum) ἐπισταμένων ἀπέῤῥιψε τοὺς αὐλούς· quæ fere ex Plutarcho manarunt, et comparanda cum ejus Gen. Socrat. p. 575. E. et Alcibiade p. 192. E. F. ubi plura de hoc argumento. Wytt.

τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθ.] *Thebanos*, alienos a philosophia homines. De vocula μὲν vid. notata ad Plat. Theæt. §. 130. Heind.

τοῦ[w] σφᾶς μὴ[x] λεληθέναι. λέληθε γὰρ αὐτοὺς ᾗ τε[y] θανατῶσι καὶ[z] ᾗ ἄξιοί εἰσι θανάτου καὶ οἵου θανάτου οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι. εἴπωμεν[a] γάρ, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις· ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. [§. 23.] Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τὸ[b] τεθνάναι, χωρὶς[c] μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ[d] καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ[e] τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν[f] καθ' αὐ-

—[u] γε Δ.—[v] τ' Φs.—[w] τοὺς CI.—[x] μὴ om L.—[y] τε om Δ.—[z] καὶ οἵου θανάτου add 𝔄ΔΠΦGs.—[a] εἴπομεν L.—[b] τὸ add ΓΠΦCGHs.—[c] χωρὶς...γεγονέναι om H.—

θανατῶσι] Vox *θανατᾶν*, non de mortis cupiditate (quamvis in ea significatione sæpe accipitur) sed de conditione quadam quasi morti obnoxia hic sumitur. q. d. philosophos in morte quodammodo versari: sic enim describitur *νέκρωσις* philosophica. Et sequentia illa verba videntur id innuere, *θανάτου ἄξιοί εἰσι*. Sic in x. Πολιτ. hoc vocabulum usurpatur: et apud Paulum, *θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν*, doctiss. interpres vertit, *occidimur*, id est, mortis periculum quotidie nobis impendet et ob oculos obversatur. Ita *θανατᾶν*, sumptum *ἀμεταβάτως*, lethalem conditionem denotaret. Serran.

θανατῶσι] Schol. *θανάτου ἐπιθυμοῦσι*. Conf. Valcken. Adnott. Crit. in N. T. p. 344. Heind.

καὶ ᾗ ἄξιοί εἰσι θανάτου] Plenius Vind. A B C G addunt *καὶ οἵου θανάτου*: F, quamvis corruptus eodem tendit, præbens *καὶ ᾗ οὐ θανάτου*. Olympiodorus Cod. iii. p. 9. *λέληθε γὰρ αὐτοὺς εἴτε θανατῶσι, καὶ εἰ ἄξιοί εἰσι θανάτου, καὶ οἵου θανάτου*· ut item ex codice Cizensi annotavit Muller. Versio Sicula: *et quali digni sunt morte, et quali morte*: perperam. Wytt.

καὶ οἵου θανάτου] Hæc, quæ non video qui addi a glossatore potuerint, omitti contra facillime potuere a librario, non dubitavi e Tub. Par. et Iamblich. in ordinem recipere. Heind.

καὶ οἵου θανάτου] Est ab h. l. alienissimum glossema, judice etiam Wolf. Beck.

ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι;] Recte Ficinus, *putamusne aliquid esse mortem?* Versio Sicula: *existimamus aliquid mortem esse.* Minus recte Olympiodorus, Cod. iii. p. 10. in cujus exemplo Leidensi contextus quidem hujus loci Platonici cum vulgato consentit, sed annotatio dissentiens subjicitur hæc: *οὐ τοῦτο λέγει εἰ ἔστιν ὁ θάνατος· ὡμολόγηται γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ τί ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι*· cui interpretationi repugnat nexus et sententia colloquii. In exemplo Cizensi, verba saltem Platonis congruentia isti interpretationi præposita sunt: *ἀλλὰ τί ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι.* Sed vulgata lectio unice vera, ab omnibus aliis libris confirmatur. Sensus est: *est ne mors aliquid, an nihil? est ne ejus notio aiens, an negans.* Wytt.

§. 23. *ἆρα μὴ ἄλλο τι—καθ' αὑτὴν εἶναι*] Citat Epiphan. t. i. Adv. Hæres. ii. 54. p. 580. B. sed partim, et ad nexum suæ ipse disputationis accommodans: *ἐν γοῦν τῷ Φαίδωνι ὁ Σωκράτης· ἆρα μὴ ἄλλό τι τὸν θάνατον ἡγούμεθα εἶναι, ἔφη, ἢ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος*; Quo loco philosopham rationem reddit disjunctionis verborum *γεγονέναι* et *εἶναι* Olympiodorus ibid. p. 10. *ἐπὶ μὲν τῆς ψυχῆς τὸ εἶναι εἶπε, διότι ἀγέννητος αὕτη· ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος τὸ γεγονέναι, γεννητὸν γὰρ τοῦτο.* Sane, quum frequentissima Platoni hæc sic oppositio, hoc etiam loco valere potuit. Quod autem pro *χωρὶς μὲν* præbet *χωρισμὸν*, magis interpretationem, quam ipsa verba Platonis, refert. Vulgatam autem et orationis structura et omnes libri tuentur. Wytt.

τὸ τεθνάναι] Art. *τὸ* vulgo omissum dedere Tub. et Iambl. Heind.

τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώμ.] Etiam hoc

τὴν εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι ὁ[g] θάνατος[h] ᾖ τοῦτο; Οὔκ,
ἀλλὰ τοῦτο, ἔφη. Σκέψαι δή, ὦ 'γαθέ, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ
ξυνδοκῇ[i] ἅ περ[j] καὶ[k] ἐμοί· ἐκ γὰρ τούτων μᾶλλον οἶμαι II. iii. 18.
ἡμᾶς[l] εἴσεσθαι περὶ ὧν σκοποῦμεν. Φαίνεταί σοι φιλοσόφου
ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας
τὰς τοιάσδε, οἷον σιτίων[m] τε[n] καὶ ποτῶν; Ἥκιστά γε,[o] ὦ

[d] αὐτὸ 𝔄Δ.—[e] ἀπὸ add 𝔄ΔΠΦGI.—[f] ἑαυτὴν ΔΞs.—[g] ὁ om 𝔄G.—[h] τι ὁ θάνατος Φs, τι ὁ θάνατος ᾖ L: τι ᾖ ὁ θάνατος *s.—[i] δοκῇ G.—[j] ὅπερ Δ.—[k] καὶ add 𝔄ΔΠΦ Gs.—[l] ἡμᾶς om H.—[m] σίτων ΔΠ et pr G, σίτων 𝔄.—[n] τε om Φs.—[o] γε supra ver-

ἀπὸ e Tub. restitui. Heind.

ἀπὸ τοῦ σώμ.] Sed ἀπὸ ex antecedd. fortassis repetitum est. Nec ᾖ delendum, nec δέδοικας subintelligendum, sed conjunctivum necessarium esse docuit Wolf. Beck.

αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν] Hunc locum ante oculos habuit Plutarch. de Cons. ad Apoll. t. ii. p. 108. Gottl.

ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ ὁ θάν. (Tub. ᾖ θάν.)] Ut in præcedd. post ἆρα μὴ ἄλλο τι supplendum fuit ἡγούμεθα, ita h. l. post ἆρα μὴ ἄλλο τι aut ἐστὶν expectabam, aut, omisso verbo, ἆρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάν. Nam ἆρα μὴ interrogandi vi præditum cum indicativo construitur. §. 120. ἆρα μή που, ὦ Κέβης, καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν ὧν ὅδε εἶπεν; Parmen. §. 70. Τὸ δὲ μὴ ἔστιν ὅταν λέγωμεν, ἆρα μὴ ἄλλο τι σημαίνει ἢ οὐσίας ἀπουσίαν etc. de Rep. iii. p. 405. A. τῆς τε κακῆς—παιδείας—ἆρα μή τι μεῖζον ἕξεις λαβεῖν τεκμήριον etc. Hic tamen si genuinum est hoc ᾖ, ante μὴ intelligi potest δεδοίκατε. Velut Xenoph. Mem. iv. 2. 12. Μὴ οὖν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐ δύνωμαι ἐγὼ τὰ τῆς δικαιοσύνης ἔργα ἐξηγήσασθαι; Καί, νὴ Δία, ἔγωγε τὰ τῆς ἀδικίας, ante μὴ intelligendum vererisne. Unde Aristoph. Eccles. 791. A. Χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι Ταῦτα καταθείην. B. Μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. Θάῤῥει, καταθήσεις, κἂν ἕνην ἔλθῃς, corrigendum Μὴ γὰρ οὐ λάβῃς ὅποι; Xenoph. Œcon. iv. 4. Ἡμῖν δὲ δὴ ποίαις (τέχναις) συμβουλεύεις, ὦ Σώκρ. χρῆσθαι; Ἆρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθῶμεν τὸν Περσῶν βασιλέα μιμήσασθαι, *Num verendum ne pudeat nos*, i. e. *Num pudebit nos Persarum regem imitari?* Heind.

καὶ ἐμοὶ] καὶ hoc debetur libro Par. Idque constans prope Græcorum usus requirebat. Xenoph. Anab. ii. 1. 22. Καὶ ἡμῖν ταὐτὰ δοκεῖ, ἅπερ καὶ βασιλεῖ. Cyrop. i. 4. 18. Ὁ δὲ Κῦρος ὁρῶν ἐκβοηθοῦντας καὶ τοὺς ἄλλους πασσυδί, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτός. i. 6. 3. Μέμνημαι ἀκούσας—ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Andocid. de Myster. p. 2. ed. Reisk. εἰκότως ἂν καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα περὶ αὐτῶν γιγνώσκοιτε, ὅσα καὶ αὐτοὶ περὶ σφῶν αὐτῶν ἔγνωσαν, et ibid. statim post δίκαιοί ἐστε καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων τοιαύτην ἔχειν τὴν γνώμην, οἵανπερ καὶ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ἔσχον. Lysias in Andocid. p. 234. αἱ συνθῆκαι καὶ αὐτῷ εἰσι, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις. in Alcib. p. 535. ἐπειδὴ γὰρ καὶ τῶν ἀπολογουμένων ἀποδέχεσθε λεγόντων—εἰκὸς ὑμᾶς καὶ τῶν κατηγόρων ἀκροᾶσθαι. Soph. Electr. 1301. Ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ', ὅπως καὶ σοὶ φίλον, Καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε. Hom. Il. Z. 476. δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι Παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι. Conf. quæ ex Platone attuli ad Parmen. §. 72. Heind.

ἐκ γὰρ τούτων] Tub. ἐκ γὰρ τούτου, quasi præcessisset ὅπερ. Heind.

ἡμᾶς εἴσεσθαι] Præferam hoc alteri lectioni ὑμᾶς εἴσεσθαι, quam Olympiodorus et Bass. edd. habent. Wytt.

περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε] Collocatio rarioris exempli fortasse errorem librarii prodere videatur, sic transponentis vetus et verum καλουμένας ἡδονάς· quamquam in vulgata omnes libri consentiunt, et hæc se idoneis exemplis tueri possit: v. c. Platonis in Theæt. p. 120. B. αἱ μὲν οὖν αἰσθήσεις τὰ τοιάδε ἡμῖν ἔχουσιν ὀνόματα, ὄψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὀσφρήσεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ἡδοναί γε δὴ καὶ λῦπαι, καὶ ἐπιθυμίαι καὶ φόβοι κεκλημέναι. Symp. p. 323. E. τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεὶς ξυνιέναι, ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, ἐν θυσίαις, γιγνόμενος ἡγεμών. Plutarchi Quæst. Gr. p. 297. E. πρὸς τὰ

Σώκρατες, ἔφη ὁ Σιμμίας. Τί[p] δαί;[q] τὰς[r] τῶν ἀφροδισίων; Οὐδαμῶς. [§. 24.] Τί δαί;[q] τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; οἷον ἱματίων διαφερόντων[s] κτήσεις καὶ ὑποδημάτων

sum 𝔄.—[p] τί...οὐδαμῶς om Is.—[q] δαὶ ΓΦ : δὲ ϛ.—[r] τοὺς L.—[s] καὶ διαφερόντων 𝔄.

τοιαῦτα συμβόλαια, κ. τ. λ. Defect. Orac. p. 423. E. οὐδὲ τυγχάνει τῆς τοιᾶσδε προσηγορίας. Œnomaus apud Euseb. P. E. V. p. 225. B. αὐτόκλητος ἐπὶ τὰς τοιάσδε συνουσίας ἰών. Dio Chrys. Or. xxxiii. 395. C. ἡ μὲν οὖν τοιάδε ἀκρόασις. Quo in usu pronomen τοιόσδε fere abundans repetendæ significationi subjecti inservit: ut τὰ τοιαῦτα, de quo egimus ad Plutarchum de Aud. Poet. p. 15. B. Wytt.

σιτίων τε καὶ ποτῶν—ἀφροδισίων—καλλωπισμῶν] Hæc non temere, sed certa generum ratione habita, memorari, docet Olympiodorus p. 9. τριῶν οὐσῶν ἐνεργειῶν, ἢ φυσικῶν καὶ ἀναγκαίων, ὡς τὸ τρέφεσθαι καὶ καθεύδειν· ἢ φυσικῶν μὲν οὐκ ἀναγκαίων δὲ, ὡς τὸ ἀφροδισιάζειν· ἢ οὔτε φυσικῶν οὔτε ἀναγκαίων, ὡς καλλωπισμὸς, καὶ ὅσα τὰ τῆς ποικίλης ἐσθῆτος· αὗται γὰρ οὔτε φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι, ὡς δηλοῦσι τὰ ἄλλα ζῶα, ταύταις μὴ χρώμενα· τριῶν οὖν οὐσῶν ἐνεργειῶν, ταῖς μὲν φυσικαῖς οὐκ ἀναγκαίαις, καὶ ταῖς οὔτε φυσικαῖς οὔτε ἀναγκαίαις, οὐ χρήσεται ὅλως ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ ἀπώσεται αὐτάς· ἀρκέσει γὰρ αὐτῷ πρὸς ἔκκρισιν τοῦ σπέρματος τὸ ὀνειρώττειν· ταῖς δὲ πρώταις ἐπ' ὀλίγον χρήσεται ἀφοσιωτικῶς, ὡς μὴ ἐμφορεῖσθαι αὐτῶν. Quod e triplici distributione voluptatum fluxit Epicuri, unde eam refert Cicero de Finibus i. 13. ii. 9. Diog. L. x. 127. 130. et κυρίων δοξῶν, λα ibidem 149. ubi de hoc argumento agit Menagius. Wytt.

σιτίων] Tub. et Iamblich. σίτων. Aug. cum Edd. σιτίων. Quorum utrum verum sit, in tanta scripturæ varietate dijudicent alii. Sic σιτία ubi jungitur cum ποτοῖς, scriptum Sophist. §. 19. de Rep. i. p. 332. C. ii. p. 380. E. iv. 445. A. Protag. §. 13. §. 61. Gorg. §. 100. 129. Xenoph. Cyrop. ii. 4. 32. Anab. i. 10. 18. Contra σῖτα Politic. p. 272. C. Hipp. Maj. §. 42. Xenoph. Cyrop. iv. 2. 34. et 37. conf. §. 41. vii. 5. 59. 78. viii. 2. 2. 24. Œcon. xiii. 9. Anab. ii. 3. 27. iii. 2. 28. vii. 1. 35. Heind.

τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδ.] I. e. τί δέ; περὶ τὰς τῶν ἀφροδ. Ita non iterata præpositione de Rep. iv. p. 428. C. Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη (l. βουλευομένην) ὡς ἂν ἔχῃ βέλτιστα, σοφὴ κλητέα ἡ πόλις; Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ χαλκοῦ ἤ τινα ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἡντινοῦν, ἔφη. Neque enim h. l. ut alias, ita per se positus est post τί δὲ accusativus, ut subaudiri commode queat λέγομεν. Heind.

§. 24. ἱματ. διαφερ.] Tub. ἱματίων καὶ διαφερόντων. Ἱμάτια διαφέροντα sunt *pallia magnifica;* nam pallia philosophorum erant fere sordida et detrita, quæ τρίβωνες, et τριβώνια, dicebantur. Socratis pallium Xen. Memor. i. 6. 2. vocat ἱμάτιον φαῦλον, et Apuleius Metam. i. p. 104. Elmenh. *scissile palliastrum.* v. Ferrarius de Re Vestiaria ii. 4. 14. Cæterum οἱ ἄλλοι καλλωπισμοὶ οἱ περὶ τὸ σῶμα sunt *cætera*, alia, *corporis lenocinia.* (Cic. N. D. ii. 58.) Gloss. vett. Καλλωπισμὸς, *lenocinium.* nam verbum καλλωπίζεσθαι ponitur de iis, qui corpus ornant nimis exquisite, qui in cultu et ornatu corporis sectantur, non elegantiam, sed munditiem affluentem. Isocr. ad Demonic. p. 12. εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής·—καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Fisch.

καὶ ὑποδημάτων] Summus in calceis non mulierum solum, sed et delicatulorum hominum luxus fuit. Sic ab Athenæo xii. p. 534. C. Alcibiadis notantur calcei. Idemque in alio vituperat Ælian. V. H. ix. 3. ubi vide Perizon. qui etiam iii. 19. περίεργον Aristotelis philosophi memorat ὑπόδεσιν. Varias calceorum pretiosorum species enumerat Pollux vii. 22. Conf. Meurs. ad Lycophr. Alexand. 635. Casaub. ad Theophrast. Charact. c. 10. p. 97. Bochart. Hieroz. part. i. l. ii. p. 599. Forst.

ὑποδημάτων] Scita est Forsteri animadversio, Socratem nominatim calceorum meminisse, quod eorum ornatui et formæ magnopere Græci studerent, ipse autem discalceatus degere soleret. De Socratis hac consuetudine loci sunt Platonis Sympos. p. 335. B. Phædro, 337.

καὶ τοὺς ἄλλους καλλωπισμοὺς τοὺς περὶ τὸ σῶμα πότερον τιμᾷν[t] σοι δοκεῖ[u] ἢ ἀτιμάζειν, καθ' ὅσον[v] μὴ πολλὴ[w] ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν; Ἀτιμάζειν ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὅ γε[x] ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος. Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡ τοῦ[y] τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθ' ὅσον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι;[z] Ἔμοιγε. Ἆρ' οὖν πρῶτον μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν I. 65.
ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων

—[t] *δοκεῖν τιμᾶν* L.—[u] *σοι δοκεῖ* ΔΠΦGs: *δοκεῖ σοι* *ς.—[v] *καθόσον...ἀτιμάζειν* om pr Π.—[w] *πολὺ* Υ.—[x] *ὅγε...ἔφη* om pr ΠG.—[y] *τοῦ* om ΔΗ.—[z] *τετράφθαι...ψυχὴν*

F. Xenoph. Mem. Socr. i. 6. 2. Aristoph. Nub. 103. Epist. Socrat. vi. p. 13. *ἐμοὶ μὲν οὖν ἀπαρκεῖ τροφῇ τε χρῆσθαι τῇ λιτοτάτῃ, καὶ ἐσθῆτι θέρους τε καὶ χειμῶνος τῇ αὐτῇ· ὑποδήμασι δὲ πάμπαν οὐ χρῶμαι*—' ubi videatur Leo Allatius. Wytt.

ἀπολύων—ψυχὴν] Utitur Plato in simili re *τῷ λύειν*. Hanc *ἀπόλυσιν* ipse explicat: *χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, καὶ ἐθίσαι αὐτὴν καθ' αὑτὴν—ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι* etc. (§. 12.) Hesych. Miles. vit. Plat. p. 36. *τάδ' αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην.* Has Platonicas formas interpretatur Cic. Tusc. i. 30. 'Quid—tum agimus, nisi animum ad se ipsum advocamus, secum esse cogimus, maximeque a corpore abducimus? Secernere autem a corpore animum, nec quicquam aliud est mori discere.' Antiquorum fere omnium doctrina, animus diffusus est per corpus. cf. Tertull. de Anim. c. 8. et 14. et August. de Cogn. veræ Vitæ c. 26. Corpus vero illis est animi carcer, in quo tanquam vinculis tenetur, ut hebescat et verum non videat. Hinc animæ 'metuunt, cupiuntque, dolent gaudentque, neque auras Dispiciunt clausæ tenebris et carcere toto.' Virg. Æn. vi. 733. Sed philosophia his malis medetur. Pulchre Horatius, ex Platonis disciplina, de Democrito: (Ep. i. 12. v. 13.) 'dum peregre est animus sine corpore velox.' In Theæteto enim (§. 24. ed. Fisch.) ait, *corpus esse in urbe, animum vero peregrinari.* cf. Tertull. de An. c. 18. p. 272. In Phædro (p. 203.) menti alas tribuit propter hanc *λύσιν* (*πτεροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια*), ad quem locum alludit Plutarchus (An Seni ger. sit, Resp. p. 786.), ubi hæ alæ vocantur: *Πλατωνικὰ ἐκεῖνα καὶ οὐράνια πτερά.* In Quæst. Plat. Plutarchus (p. 1004.) quærit, cur Plato vim ratiocinandi et intelligendi *πτερὸν* dixerit, respondetque: *ὡς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν ταπεινῶν καὶ θνητῶν ἀναφέρουσαν.* Seneca de Sapientis Mente (ep. 57.), 'animum cogi sibi intentum esse, nec avocari ad externa, omnia licet foris resonent, dum intus nil tumultus sit, dum inter se non rixentur cupiditas et timor:' it. ep. 65. 'Corpus hoc animi pondus ac pœna est, premente illo urgetur, in vinculis est, nisi accessit philosophia.' Sic Phædo §. 33. *ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώματος.* Gottl. qui sic in Addend. 'Ad verbum *ἀθροίζεσθαι*, quo utitur Plato, quod animum per totum corpus diffusum putaret, cf. Nemes. de Nat. Hom. p. 30. Antverp. *ἡ ψυχὴ διόλου διήκουσα τοῦ σώματος.* it. Iambl. Delit. Anim. p. 9. *ἡ ψυχὴ χωρεῖ διὰ παντὸς τοῦ σώματος.* Cudworth. Syst. Int. p. 1031. et Moshem.'

ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος] Perperam Aug. *ἀπὸ τοῦ σώμ.* Nam ubi aliquo inter se modo juncta duo nomina pariter aut definita sunt aut indefinita, articulum Græci aut præfigunt utrique, aut in utroque omittunt. Plat. de Rep. i. p. 332. C. *ἡ σώμασι φάρμακα—ἀποδιδοῦσα τέχνη*, et ibid. statim post *ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα.* p. 354. A. *Οὐδέποτ' ἄρα λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης*, ubi mox *λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης.* Sophist. §. 49. *καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔτε ὀρθὸν φαμεν, ὂν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμόττειν*, ubi Steph. malebat *τὸ ὄν.* Contra ibid. §. 55. *τῷ μὴ ὄντι τὸ*

ἀνθρώπων; Φαίνεται. [§. 25.] Καὶ δοκεῖ γέ[a] που, ὦ
Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις,[b] ᾧ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιού-
των μηδὲ μετέχει[c] αὐτῶν, οὐκ[d] ἄξιον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἐγ-
γύς τι[e] τείνειν τοῦ τεθνάναι ὁ μηδὲν[f] φροντίζων τῶν ἡδονῶν
ɪɪ. iii. 19. αἳ διὰ τοῦ σώματός εἰσιν. Πάνυ μὲν οὖν ἀληθῆ[g] λέγεις.
§. 11. W. Τί δαὶ[h] δὴ[i] περὶ αὐτὴν τὴν[j] τῆς φρονήσεως[k] κτῆσιν, πότερον

om pr Δ.—[a] δή 𝔄.—[b] ἀνθρώποις 𝔄ΔΛΞΦCHILs: ἀνθρώπων ς.—[c] μετέχειν ΓΛΠΦ CEGHILs.—[d] οὐδ' corr G.—[e] τι om G.—[f] μὴ Ξ.—[g] ἀληθῆ ante πάνυ ponit Γ.—[h] δαὶ ΠΦ: δὲ ς.—[i] δεῖ I.—[j] τὴν add 𝔄ΓΛΠΥΦCEIs et rc Ξ.—[k] σωφρυσύνης Λ.—

ὃν προσάπτειν ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι (φήσει). Heind.

§. 25. καὶ δοκεῖ γέ που] Aug. καὶ δοκεῖ σοί γέ που. Tub. καὶ δοκεῖ γε δήπου, ὁ Σιμμία. Fisch.

τοῖς πολλοῖς ἀνθρώπων, ᾧ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιούτων, μηδὲ μετέχει αὐτῶν] Vindob. A B C D E F G. Venet. B. Versio Sicula, ἀνθρώποις. Mox in μετέχει est usitata enallage constructionis: cujus ordinaria ratio postulabat *μέτεστι, cui—neque adest horum quid*: μετέχειν dant Vindob. A B G. Tub. Versio Sicula: quod fortasse ortum sit ex μετέχων. Wytt.

ἀνθρώποις] Sic pro vulgato ἀνθρώπων, quod natum ex præcedd. τῶν ἄλ. ἀνθρώπων, Tub. Aug. Parisienses omnes, Bas. 2. et Iambl. οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων ne Græcum quidem est; contra ad οἱ πολλοὶ sæpe additur ἄνθρωποι. §. 68. ὥς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. §. 94. ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις. Euthyphr. p. 4. E. οὐδέ τῳ ἂν διαφέροι Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Heind.

μηδὲ μετέχει αὐτῶν] I. e. καὶ ὃς μὴ μετέχει αὐτῶν, quod tamen Græcum non foret. De constanti et legitima hac loquendi ratione, jam inde ab Homero frequentata (Il. A. 78. Od. Ξ. 86.) notavi aliqua ad Plat. Hipp. Maj. §. 22. Heind.

ἐγγύς τι τείνειν κ. τ. λ.] Locus illustris exstat Platonis in Philebo p. 76. E. hominem expertem voluptatis, ζῆν οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινος πλεύμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρείων ἔμψυχά ἐστι σωμάτων· quem citat Athen. iii. p. 97. C. imitatur Synes. de Regno p. 14. D. μόνας ἡδομένους τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς, καὶ τούτων γε τὰς ὑλικωτάτας, ὅσας ἁφή τε καὶ γεῦσις πορίζουσι, βίον ζῶντας θαλαττίου πνεύμονος. vid. Petav. Alexidis et Menandri, in eodem voluptatis laudandæ argumento, versus reprehendit Plutarchus de Aud. Poet. p. 21. C. quos malumus ibi legi, quam huc transscribere. Wytt.

ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθν.] Cf. de Rep. viii. p. 548. D. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνήρ;—Οἶμαι μὲν—ἐγγύς τι αὐτοῦ (l. αὐτὸν τοῦ) Γλαύκωνος τουτουῒ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας. Ἴσως—τοῦτό γε· ἀλλά μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι. Ergo ἐγγύς τι τείνειν ἀνθρώπου τινὸς est εἶναι κατά τινα, *similem esse alicujus*; ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι, est *prope mortuum esse, similem esse mortuo*. Gemina est dictio τείνειν πρός τινα Theætet. §. 67. τι ad ἐγγὺς pertinet, ut dicitur ὁμοῦ τι, πάνυ τι, μεταξύ τι etc. V. Toup. ad Longin. p. 395. Ad sententiam denique apposite huc attulit Forsterus Soph. Antig. 1179. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. Heind.

τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν] Exemplum hoc ponit interrogationis responsionem negantem continentis Ammonius Hermiæ Fil. in Aristot. de Interpret. fol. F. p. 5. A. ὥσπερ ἐν Φαίδωνι 'τὸ δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν, πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὔ·" πρὸς ὃ καὶ μάλιστα βλέπων ὁ μέγας Ἰάμβλιχος ἀποφαίνεται, ὅλην τὴν ἀντίφασιν ἐν τῇ διαλεκτικῇ ἐρωτήσει περιλαμβάνεσθαι. Indidem Plotin. Enn. ii. p. 215. G. ἀκηκόασι Πλάτωνος πολλὰ μεμψαμένου τῷ σώματι, οἷα ἐμπόδια παρέχει τῇ ψυχῇ· iv. p. 386. C. ἐμπόδιον γὰρ τοῦτο εἴ τις αὐτῷ ἐν ταῖς σκέψεσι προσχρῶτο. Vertit et explicat Tertullian. de Anima xviii. p. 271. 'Ait enim (Plato) in Phædone, "Quid tum erga ipsam prudentiæ possessionem? utrum ne impedimentum erit corpus an non; si quis illud socium assumserit in quæstionem? Tale quid dico: habet ne veritatem aliquam visio et auditio homi-

ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὔ, ἐάν τις αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν συμπαραλαμβάνῃ;[l] οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· ἆρα ἔχει[m] ἀλήθειάν τινα ὄψις τε καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις, ἢ τά γε

[l] συγκοινωνον παραλ. G.—[m] ἆρά γε ἔχει Φ.—[n] ἀεὶ post ἡμῖν ponunt 𝔄ΔΠGL, ante

nibus, an non? An non etiam poetæ hæc nobis semper obmussant, quod neque audiamus certum, neque videamus?" Meminerat quippe et Epicharmi Comici "animus cernit, animus audit, reliqua surda et cæca sunt."' Olympiodorus Cod. i. p. 13. *ποιητὰς λέγει Παρμενίδην, Ἐμπεδοκλέα, Ἐπίχαρμον· οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν· καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι 'Νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δὲ ἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά.' Καὶ οἱ ποιηταὶ δέ φασι περὶ τοῦ Διομήδους, ὅτι 'ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλεν ἣ πρὶν ἐπῆεν, Ὄφρ' εὖ γινώσκοι·' εἰ μὴ γὰρ ἔτυχε τῆς Ἀθηνᾶς, οὐκ ἂν ἑώρα τὸ ἀκριβές·* et p. 64. *ὅτι οἱ μὲν τὰς αἰσθήσεις ἀκριβεῖς εἶναί φασι πρὸς ἀλήθειαν, οἱ δὲ ἀτιμάζουσιν ὡς οὐκ ἀληθεῖς· οὗτοι μὲν, Παρμενίδης, Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας· ἐκεῖνοι δὲ Πρωταγόρας, Ἐπίκουρος. ὁ δὲ Πλάτων ἀμφότερα δοκεῖ λέγειν· αἴτιον δὲ ὅτι πολλοὺς εἶναι τίθεται βαθμοὺς τῆς ἀληθείας ἑκατέρας καὶ τῆς τῶν γνωστῶν, καὶ τῆς τῶν γνώσεων, κατὰ τὴν ἐν Πολιτείᾳ γραμμὴν διῃρημένην.* De Epicharmi dicto, quod Plutarch. memorat de Fortuna p. 98. B. et de Alexandri Virt. et Fortun. p. 336. B. ad hunc locum hæc annotavimus: 'Multis celebratum. Ex Stob. Flor. iv. p. 54. ubi in novissima editione apponitur Κερκίδας ἐν Μελιάμβοις, nec nisi exordium præponitur Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει· plenius refert Grotius in Excerpt. ex Stob. p. 33. *Νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά.* Memorant Porphyr. Vit. Pythag. §. 46. ibique illustrat Rittershusius, Iamblich. Vit. Pythag. §. 228. Julian. Or. viii. p. 247. A. Plinius formam imitatur. H. N. xi. 54. "Animo autem videmus, animo cernimus." Attigimus et supra ad Plutarch. de Fortuna p. 98. B.' Xenophanes iisdem in poetis numerandus est: cujus de hoc argumento versus retulerunt Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. E. Sext. Empir. Adv. Mathem. vii. 49. 110. Diog. L. ix. 72. Empedoclis dictum in hanc rem exstat apud Plutarch. ibidem: et Sextum Empir. eodem libro §. 122—124. Diog. L. ix. 73. Parmenidis apud eumdem Plutarch. Adv. Colot. p. 1114. D. Sext. Emp. vii. 111. Diog. L. ix. 22. Procl. in Tim. Plat. i. p. 42. Simplic. in Physic. Aristot. i. p. 25. A. Cicero universe hos ut antiquissimos dubitatores memorat Acad. ii. 5. 'Empedoclem, Anaxagoram, Democritum, Parmenidem, Xenophanem, Platonem etiam et Socratem profertis—. Et tamen isti physici raro admodum, cum hærent aliquo loco, exclamant, quasi mente incitati: Empedocles quidem, ut interdum mihi furere videatur, abstrusa esse omnia, nihil nos sentire, nihil cernere, nihil omnino, quale sit, posse reperire.' Hæc ex Luculli persona contra Academicos: cui pro Academicis respondet Cicero, 23. 'Furere tibi Empedocles videtur: at mihi dignissimum rebus iis, de quibus loquitur, sonum fundere. Num ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus, si parum magnam vim censet in iis esse ad ea, quæ sub eos subjecta sunt, judicanda? Parmenides, Xenophanes, minus bonis quamquam versibus, sed tamen illis versibus, increpant eorum arrogantiam, quasi irati, qui, cum sciri nihil possit, audeant se scire dicere. Et ab his aiebas removendum Socratem et Platonem. Cur? an de uliis certius possum dicere? Vixisse cum his equidem videor: ita multi sermones perscripti sunt, e quibus dubitari non possit, quin Socrati nihil sit visum sciri posse. Excepit unum tantum 'scire se, nihil se scire:' nihil amplius. Quid dicam de Platone? qui certe tam multis libris hæc persecutus non esset, nisi probavisset: ironiam enim alterius, perpetuam præsertim, nulla fuit ratio persequi.' Wytt.

αὐτὴν τὴν] Omissum in Edd. vett. et Steph. articulum *τὴν* præbuerunt Iamblichi codices et Platonis Aug. et Tub. Heind.

ἐμπόδιον τὸ σῶμα] Virgil. vi. 730. *πλατωνίζων*, 'Igneus est ollis vigor et cœlestis origo Seminibus, quantum non noxia corpora tardant, Terrenique hebetant artus, moribundaque membra.' Gott.

ὄψις τε καὶ ἀκ.] Aug. cum Olympiod. *ἡ ὄψις*. Articulo præfixo sic scribi debuit, *ἥ τε ὄψις καὶ ἡ ἀκοή*. Heind.

τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεὶ[n] θρυλοῦσιν,[o] ὅτι οὔτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς[p] οὐδὲν[q] οὔτε ὁρῶμεν; καί τοι εἰ αὗται τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσὶ μηδὲ σαφεῖς,[r] σχολῇ αἵ γε[s] ἄλλαι· πᾶσαι γάρ που[t] τούτων φαυλότεραί εἰσιν. ἢ σοὶ οὐ δοκοῦσιν;[u] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 26.] Πότε οὖν, ἦ δ' ὅς, ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἅπτεται; ὅταν μὲν γὰρ μετὰ τοῦ σώματος ἐπιχειρῇ τι[v] σκοπεῖν, δῆλον ὅτι τότε ἐξαπατᾶται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀληθῆ λέγεις. Ἆρ' οὖν οὐκ[w] ἐν τῷ λογίζεσθαι, εἴ πέρ που ἄλλοθι, κατάδηλον αὐτῇ γίγνεταί τι τῶν ὄντων; Ναί. Λογίζεται δέ γέ που[x] τότε κάλλιστα,[y] ὅταν μηδὲν τούτων αὐτὴν[z] παραλυπῇ,[a] μήτε

ὅτι Φ, ante ἡμῖν *ς.—[o] θρυλοῦσιν 𝔄Δ: θρυλλοῦσιν *ς.—[p] ἀκριβῶς E.—[q] οὐδὲν om G.—[r] σοφοῖς H.—[s] αἵ γε 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGHILs: γε αἱ *ς.—[t] που om G.—[u] δοκεῖ E.—[v] τις corr Π et pr. Γ.—[w] οὐκ om pr G.—[x] που τοῦ 𝔄.—[y] κάλλιστα τότε Φs, τότε καὶ μάλιστα G.—[z] μηδὲν τούτων αὐτὴν ΔΠΦGs: αὐτὴν τούτων μηδὲν *ς.

Manus librariorum etiam aliis in locis subjecta temere orbarunt articulo. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 17. pro *ὁ νομίζων*, librarius Cod. Alt. scripsit *νομίζων*. Fisch.

οἱ ποιηταὶ ἀεὶ ἡμῖν] Tub. *ἡμῖν ἀεί.* Olympiod. *Ποιητὰς λέγει Παρμενίδην* (v. Diog. L. ix. 27. ibiq. Menag.) *Ἐμπεδοκλέα*, (v. Cic. Acad. ii. 5. ibiq. Davis.) *Ἐπίχαρμον. Οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν, καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι, Νοῦς ὁρᾳ καὶ νοῦς ἀκούει· τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλὰ* (imo *νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά.* Qui Epicharmi versus aliunde satis est notus.) Tum Tub. et Iamb. *σχολῇ αἵ γε ἄλ.* Heind.

οὔτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς, οὔτε ὁρῶμεν] Proclus in Plat. Tim. ii. p. 105. *καὶ ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης πολλὰ κατηγορεῖ τῆς αἰσθήσεως, ' οὔτε ἀκούομεν ἀκριβῶς οὐδὲν, οὔτε ὁρῶμεν.'* quomodo igitur per sensuum visa ad rerum cognitionem perveniamus convenienter quidem Platonicæ doctrinæ, deinceps ostendere studet. Platonicam vero corporis reprehensionem minus recte interpretantes Gnosticos se ipsos decepisse pronunciat Plotin. Ennead. ii. 9. p. 215. F. G. Wytt.

αἰσθήσεων] *αἰσθήσεις ἀκριβεῖς καὶ σαφεῖς* sunt ' sensus, quorum judicia clara sunt et certa,' ut loquitur Cicero Acad. iv. 7. Fisch.

§. 26. *ἐν τῷ λογίζεσθαι*] Olympiod. p. 13. *οἰκεῖον τὸ λογίζεσθαι τῇ ψυχῇ, διακεκριμένως γινωσκούσῃ τὰ πράγματα, καὶ οὐχ ἡνωμένως καθάπερ ὁ νοῦς· τὸ γὰρ λογίζεσθαι διακρίνειν ἐστίν· ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσι, ὁ ποιητής·* (scilicet *φησὶ* Odyss. Δ. 452.) *ὁ γὰρ ἀριθμὸς πρὸς τὸ διωρισμένῳ ἐστίν. εἰ δὲ καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ φησὶ τὸν δημιουργὸν λογίζεσθαι, ἀλλὰ κατ' αἰτίαν λογίζεται.* Hæc in exemplum apposuimus, quo Platonis amatores moneantur, ne falsæ subtilitatis commentis se a grammatica et vera sententia abduci patiantur. Olympiodorus *λογίζεσθαι* accipit pro *computare*, quod sane ad *numerum* refertur, ut *λέγειν, συλλέγειν, καταλέγειν*, est singillatim congregare: et numerus ipse est *διακεκριμένον τι*, aliquid *discretum, quantitas discreta:* et homo *ἔστι πρὸς τῷ διωρισμένῳ*, *versatur in rebus singularibus:* ut *ψυχὴ*, quæ est inferior animi nostri pars, non in *ἡνωμένοις*, *unitis*, i. e. *ad unitatem redactis, universalibus*, in quibus versatur *νοῦς*. Atqui hoc loco *λογίζεσθαι* a Platone dicitur animi cogitatio et indagatio veri, quæ fit sine corporis sensuumque adjumento; quam facultatem, *λόγον* appellatam, habet *ὁ νοῦς*. Hæc facultatis actio, sive caussis quærendis, sive in quocumque veri genere imitando, occupata, dicitur *λογίζεσθαι*; cui respondet Latinum *ratiocinari*. Wytt.

ὅταν αὐτὴν τούτων κ. τ. λ.] Ita verti, *Quum ipsum nullus corporis sensus offenderit*, Ciceronis utens verbis. Serran.

ἀκοὴ μήτε ὄψις μήτε ἀλγηδὼν μή[b] τέ τις ἡδονή, ἀλλ' ὅτι
μάλιστα αὐτὴ καθ' αὑτὴν γίγνηται[c] ἐῶσα χαίρειν τὸ σῶ-
μα, καὶ καθ' ὅσον δύναται μὴ κοινωνοῦσα αὐτῷ μηδ' ἁπ-
τομένη ὀρέγηται[d] τοῦ ὄντος. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ
ἐνταῦθα ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ μάλιστα ἀτιμάζει τὸ II. iii. 20.
σῶμα καὶ φεύγει ἀπ' αὐτοῦ, ζητεῖ δὲ αὐτὴ καθ' αὑτὴν
γίγνεσθαι; Φαίνεται. [§. 27.] Τί δὲ δὴ[e] τὰ[f] τοιάδε,[g] §. 12. W.
ὦ Σιμμία; φαμέν τι εἶναι δίκαιον[h] αὐτὸ ἢ οὐδέν; Φαμὲν
μέντοι[i] νὴ Δία. Καὶ αὖ[j] καλόν γέ τοι[k] καὶ ἀγαθόν;

—[a] παραλίπη L.—[b] μὴ δέ 𝔄.—[c] γίγνεται Δ.—[d] ὀρέγεται Λ et pr Ξ.—[e] δαὶ Υ.—[f] τὰ om H.—[g] τοιαῦτα ΠG.—[h] δίκαιον εἶναι Π.—[i] μέντοι 𝔄, τοι ΓΔΛΞΠCEGHI, om L : τι *ς.—[j] αὖ Ficinus : om ΔΠΦGs et corr Γ : οὐ *ς.—[k] γέ τοι Π, γέ τι 𝔄Δ

παραλυπῇ] *παραλυπεῖν* explicatur ab ipso Platone paulo inferius verbis *ταράττειν καὶ οὐκ ἐᾷν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν.* Stephanus in marg. vertit, *ipsi nullus corporis sensus molestus est*, vel *negotium facessit*. Fisch.

οὐκοῦν—καθ' αὑτὴν γίγνεσθαι] Citat Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 433. Fisch.

§. 27. *τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε*] Desunt *τὰ τοιάδε* in Olymp. Forst.

δίκαιον] Olympiodorus *αὐτὸ δίκαιον καλεῖ τὴν ἰδέαν* h. e. formam, *speciem*, justi, quæ semper eadem est, solaque mente cernitur; justum, quod semper tale est, non justum, quatenus inest, vel rebus, vel personis. v. Tertullian. de Anima c. 18. p. 247. t. iv. Seml. cujus verba quamvis barbara, tamen, quia valent ad intelligendum hunc aliosque dialogi locos, apponenda visa sunt: 'vult enim Plato esse quasdam substantias invisibiles, incorporales, supermundiales, divinas, et æternas: quas appellat *ideas*: id est, formas exemplares, et caussas naturalium istorum manifestorum, et subjacentium corporalibus sensibus, et illas quidem esse veritates, hæc autem imagines earum.' Fisch.

φαμέν τι, νὴ Δία] Olymp. *Ὁ Σιμμίας ἑτοίμως συγκατατίθεται τῷ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγῳ, ὡς συνήθης Πυθαγορείοις.* Forst.

φαμέν τι, νὴ Δία] Opportune nobis cod. Tub. lectionem præbet *φαμὲν μέντοι, νὴ Δία·* ut ex ea germanam reponere possimus *φαμέν τι μέντοι, νὴ Δ.* Est hic elegans particulæ *μέντοι* in responsione atque affirmatione usus. Infra p. 68. B. *Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη—; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία.* p. 73. D. *Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι, νὴ Δία.* p. 81. D. *Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης.* p. 93. C. *Καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι.* Euthyd. 287. C. *Ἦ καὶ δίκαιον; Δίκαιον μέντοι.* Ibid. 298. A. *Οὐκοῦν ἕτερος εἶ τοῦ λίθου; Ἕτερος μέντοι.* Alcib. i. 145. E. *Ἦ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν; Πολλοῦ μέντοι, νὴ Δία.* Charm. 154. A. *Οἶσθά που σύ γε, ἔφη (ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν πρὶν σὲ ἀπιέναι) Χαρμίδην τὸν τοῦ Γλαύκωνος τοῦ ἡμετέρου θείου υἱόν, ἐμὸν δὲ ἀνεψιόν. Οἶδα μέντοι, νὴ Δία.* Sic enim hæc interpungenda. Sed satis jam exemplorum. Ex eodem cod. pro *καὶ οὐ καλὸν* omnino recipiendum *καὶ καλὸν γέ τι κ. α.* Heusd.

φαμὲν μέντοι νὴ Δία] Sic non cunctanter mutavi quod in Edd. legitur, *φαμέν τι, ν. Δ.* secutus Codd. Tub. et Paris. in quibus *τοι* scriptum pro *τι.* §. 35. *Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη—; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία.* §. 49. *Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη; Μυρία μέντοι, νὴ Δία.* Quanquam exemplis in re ubivis obvia nihil est opus. In vulgata lectione offendit e prioribus iteratum *τι.* Heind. Male H. *φαμὲν μέντοι—*, nam præcesserat *τι ἢ οὐδέν.* Igitur respondendum erat *τί.* Beck.

καὶ αὖ καλόν γέ τι καὶ ἀγαθόν;] Ald. Steph. *καὶ οὐ καλὸν* [Bas. 2. *καλῶν*] *καὶ ἀγαθόν*; pro incommodo *οὐ* ex Ficini versione *Rursus ipsum pulchrum ipsumque bonum aliquid esse?* [post Fischerum] substitui *αὖ*, voculas *γέ τι* e Tub. et Par. revocavi.— Ἤδη οὖν. Tub. *Τί δὴ οὖν.* Heind.

Πῶς δ' οὔ; Ἤδη[l] οὖν πώποτέ τι[m] τῶν τοιούτων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφήψω αὐτῶν; λέγω δὲ[n] περὶ πάντων, οἷον μεγέθους πέρι, ὑγιείας,[o] ἰσχύος, καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ λόγῳ ἁπάντων[p] τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὄν· ἆρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν τἀληθέστατον[q] θεωρεῖται, ἢ ὧδ' ἔχει· ὃς ἂν μάλιστα ἡμῶν[r] καὶ ἀκριβέστατα παρασκευάσηται αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι περὶ οὗ σκοπεῖ, οὗτος ἂν ἐγγύτατα[s] ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον; Πάνυ μὲν οὖν. [§. 28.] Ἆρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσειε[t] καθαρώτατα,

ΦCs: om *ϛ.—[l] τί δὴ 𝔄, apposito in mg ἤδη.—[m] τι om G.—[n] δὴ ΛΦ.—[o] ὑγείας ΓΙ.—[p] ἄλλων ἁπάντων I.—[q] αὐτῶν τἀληθέστατον ΓΔΛΦGs, αὐτῶν τὸ ἀληθέστατον 𝔄, αὐτῶν ἀληθέστατον Π: τἀληθέστατον αὐτῶν *ϛ.—[r] ἡμῶν om pr Ξ.—[s] ἐγγυ-

τῶν τοιούτων] Abest ab Aug. Ficinus, *horum aliquid*. legit *τούτων*. Fisch.

ἁπάντων τῆς οὐσίας] Ἐστὶν οὖν δὴ (inquit in Timæo p. 27. 28.) *κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε· τί τὸ ὂν μὲν ἀεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον· καὶ τί τὸ γιγνόμενον μὲν, ὂν δὲ οὐδέποτε. τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν, ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὄν· τόδ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου, δοξαστὸν, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν.* Unde vero hanc rerum distributionem hauserat Plato, hæc discipulus ipsius Aristoteles, Ἐκ *νέου τε γὰρ* (Plato) *συγγενόμενος πρῶτον* Κρατύλῳ *καὶ ταῖς* Ἡρακλειτείοις *δόξαις, ὡς ἁπάντων τῶν αἰσθητῶν ἀεὶ ῥεόντων, καὶ ἐπιστήμης περὶ αὐτῶν οὐκ οὔσης, ταῦτα μὲν ὕστερον οὕτως ὑπέλαβε.* Σωκράτους *δὲ περὶ μὲν τὰ ἠθικὰ πραγματευομένου, περὶ δὲ τῆς ὅλης φύσεως οὐδὲν, ἐν μέντοι τούτοις τὸ καθόλου ζητοῦντος καὶ περὶ ὁρισμῶν ἐπιστήσαντος πρώτου τὴν διάνοιαν· ἐκεῖνον ἀποδεξάμενος, διὰ τὸ ζητῆσαι περὶ τῶν καθόλου, τοιοῦτον ὑπέλαβεν, ὡς περὶ ἑτέρων τοὺς ὁρισμοὺς τούτους γιγνομένους, καὶ οὐ περὶ αἰσθητῶν τινός. ἀδύνατον γὰρ εἶναι τὸν κοινὸν ὅρον τῶν αἰσθητῶν τινὸς, ἀεί γε μεταβαλλόντων. οὗτος οὖν τὰ μὲν τοιαῦτα* (forsan *τὰ μὲν νοητὰ*) *τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσε, τὰ δ' αἰσθητὰ παρὰ ταῦτα καὶ κατὰ ταῦτα λέγεσθαι πάντα. κατὰ μέθεξιν γὰρ εἶναι τὰ πολλὰ τῶν συνωνύμων ὁμώνυμα τοῖς εἴδεσι.* Metaphys. l. i. 6. idemque ibid. l. ii. c. 4. quibus adde Eth. Nicom. l. i. c. 6. Hæc vero *νοητὰ εἴδη* (ut alia ipsorum nomina, quæ non sunt hujusce loci, omittam) quod eorum natura certa esset ac definita, *ἀεὶ κατὰ ταυτὰ οὖσα*, (cum ea interim, quæ sensibus subjecta sunt, ita continenter laberentur ac fluerent, ut nihil unquam eorum unum esset, constans, et idem) *οὐσίας* ideo sive essentiæ nomine appellavit Plato. At de ideis Platonicis multa multi. Ex antiquis, qui de iis egerunt, nonnullos enumerat Davisius ad Cic. Tusc. Disp. l. i. 24. idemque ad Academic. l. i. 9. 10. Forst.

τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκ. ὄν.] Addita, ut h. l. voci *οὐσίᾳ* explicatione et Menon. p. 72. B. *μελίττης περὶ οὐσίας, ὅ, τι ποτ' ἐστί.* de Rep. ii. p. 377. E. *Ὅταν εἰκάζῃ τις κακῶς οὐσίαν τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων, οἷοί εἰσιν.* Unde conjicias, vocabulum, alias *τὸ εἶναι* significans, hac vi Platonis ætate nondum fuisse vulgatum. Heind.

ἔχει] Ald. Bas. 1. 2. *ἔχειν*. male. Mox Iamblich. *ἀλλ' οὓς ἂν—παρασκευάζηται—περὶ οὗ ὁ σκοπός.* Fisch.

αὐτὸ ἕκαστον] *Unumquodque τῶν εἰδῶν νοητῶν si per se ipsum spectetur.* Heind.

§. 28. *ἆρ' οὖν ἐκεῖνος—κοινωνῇ*] Hæc item reddidit Tertullian. l. l. de Anima xviii. 'Itaque rursus illum ergo ait supersapere, qui mente maxime sapiat, neque visionem proponens, neque ullum ejusmodi sensum attrahens animo, sed ipsa mente sincera utens in recogitando ad capiendum sincerum quodque rerum, si egressus potissimum ab oculis et auribus, et, quod dicendum sit, a toto corpore, ut turbante, et non permittente animæ possidere veritatem et pruden-

ὅς τις ὅτι μάλιστα αὐτῇ[u] τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον, μήτε[v]
τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι μήτε τιν'[w] ἄλ-
λην[x] αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' I. 66.
αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινεῖ[y] τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸ καθ'
αὑτὸ εἰλικρινὲς[z] ἕκαστον ἐπιχειροίη[a] θηρεύειν τῶν ὄντων,
ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων καὶ ὡς[b]
ἔπος εἰπεῖν ξύμπαντος[c] τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ II. iii. 21.
οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν,
ὅταν κοινωνῇ; ἆρ' οὐχ οὗτός[d] ἐστιν, ὦ Σιμμία, εἴπερ τις καὶ[e]
ἄλλος, ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος; [§. 29.] Ὑπερφυῶς, ἔφη

ειε
τάτω G.—[t] ποιήσηι 𝔄.—[u] αὐτῆς L.—[v] μήποτε Φs et pr Π.—[w] τινα add 𝔄ΔΠΦs.
η
—[x] αὐτὴν καὶ G.—[y] εἰλικρινῆ I.—[z] εἱλικρινὲς 𝔄.—[a] ἐπιχειρυίη Γ, ἐπιχειροῖ 𝔄, ἐπιχειροῖ ΔΠΥCGHs: ἐπιχειρεῖ 5.—[b] ὡς om pr Γ.—[c] παντὸς Π.—[d] οὕτως ΛΗΙ et

tiam, quando communicat.' Quod *παρατιθέμενος* vertit *proponens*, videri possit legisse *προτιθέμενος*· utrumque commodum sensum facit: hoc est, *sequens tamquam ducem præeuntem*: illud, *apponens sibi, adhibens ut comitem ac socium*, probabilius etiam est, et ab omnibus libris firmatum. Wytt.

παρατιθέμενος] Clemens Alex. Strom. v. p. 580. A. huc respexit, *Ὁ γὰρ μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, μήτε τινὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων ἐφελκόμενος, ἀλλ' αὐτῷ καθαρῷ τῷ νῷ τοῖς πράγμασιν ἐντυγχάνων, τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν μέτεισι.* Fisch.

μήτε ἄλλην] Tub. et Par. *μήτε τινὰ ἄλλην*, quod non statim rejecerim. Lysias pro Polystr. p. 679. *οὐδεὶς τοίνυν ἂν εἴποι τις ὅπως τῶν ὑμετέρων ἔχει.* Atque sic sæpe reperitur *οὐδέν τι*, *nihil quidquam.* Heind.

εἰλικρινὲς ἕκαστον] Plut. de Cons. ad Apoll. p. 108. *πᾶν τὸ εἰλικρινὲς ὁρῶντες, τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἀληθές.* Cicero vertit: *sincerum*, jungitque *vero* et *simplici*, (Offic. i. 4.) *quod verum, simplex sincerumque sit, id esse hominis naturæ aptissimum.* Tertull. de Anim. 41. *τὸ εἰλικρινὲς* vertit *germanum.* Gottl.

ἐπιχειροίη] Edd. *ἐπιχειρεῖ*, quod ferri post *ἴοι* non potest. Ut Turneb. ediderat, *ἐπιχειροῖ* habent Aug. et Tub. *ἐπιχειρῇ* Olymp. Atticam formam *ἐπιχειροίη* Iamblichus præbet. Heind.

θηρεύειν] Olymp. *Οἰκεῖον τὸ θηρεύειν ἐπὶ τῶν νοητῶν, διότι ἀφανεῖ δυνάμει τῆς ψυχῆς γινώσκεται ταῦτα, καθάπερ καὶ οἱ θηραταὶ ἀφανεῖς σπεύδουσιν εἶναι τοῖς θηράμασιν.* Forst.

ἀπαλλαγεὶς] Cic. Acadd. iv. 46. 'Plato autem omne judicium veritatis, veritatemque ipsam, abductam ab opinionibus, et a sensibus, cogitationis ipsius, et mentis, esse voluit.' Fisch.

εἴπέρ τις ἄλλος] Vindob. A. B. versio Sicula, Aristipp. *εἴπέρ τις καὶ ἄλλος.* Wytt.

εἴπερ τις καὶ ἄλλος—καὶ] Quo carent Edd. *καὶ* accessit e Tub. Sic supra *εἴπερ τις πώποτε καὶ ἄλλος.* de Legg. ii. p. 663. D. *εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν—.* Demosth. in Timocrat. p. 701. *Ἐγὼ δὲ, εἴπερ τινὶ τοῦτο καὶ ἄλλῳ προσηκόντως εἴρηται, νομίζω.* Xenoph. Cyrop. v. 1. 6. *εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος—.* Anab. i. 3. 15. *ὥς τις καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων.* Aristoph. Nub. 355. *Χαίρετέ τοι νῦν, ὦ δέσποιναι, καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ, Οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν.* Heind.

ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος] *Qui rerum naturam*, i. e. *veritatem* (segregans animum a corpore) *intelliget.* *Τὸ ὂν* antea *ἀλήθειαν* vocat. Veri forma semper est eadem et manet. Unde et veteres *τὸ ὂν* *verum* dicebant, quod esset et idem maneret. Scire præterea, quid quæque res sit, illud ipsum est, quod verum dicimus. v. Parmenid. p. 152. ed. Bas. 2. Hæc vis videtur *ἀπὸ τοῦ ὄντος ἀεὶ*, ab omnium rerum auctore atque opifice, derivari posse, ut Deus vocatur in Timæo p. 27. 28. Steph. Gottl.

§. 13. W. ὁ Σιμμίας, ὡς ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν ἀνάγκη, ἔφη, ἐκ πάντων τούτων παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ[f] τοῖς γνησίως[g] φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτ'[h] ἄττα[i] λέγειν, ὅτι[j] Κινδυνεύει[k] τοι[l] ὥς περ ἄτραπός τις[m]

pr Γ.—[e] καὶ add 𝔄ΠΦGs.—[f] τινα τοιάνδε G.—[g] γνησίοις Δ.—[h] τοιαῦτ' s.—[i] ἄττα om Δ.—[j] καὶ Δ.—[k] κινδυνεύοι ΔL.—[l] γε corr Δ, om ΓG.—[m] τις add 𝔄ΔΠΦs.—

§.29. ὑπερφυῶς—ὡς ἀληθῆ λέγεις] *Mirifice quantum vera dicis:* in hac enim formula ὡς habet eamdem vim quam ὅσον in aliis, v. c. οὐράνιον ὅσον, μυρία ὅσα, et similibus. Est autem Platoni propria. Sic infra §. 50. Symp. p. 315. E. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω. Protag. p. 212. G. ὑπερφυῶς ἐδόκει ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Wytt.

δόξαν] Olympiodor. Οὐ τὴν κάτωθεν δεχομένην (f. ἐρχομένην) ἀλλὰ τὴν διανοίας οὖσαν ἀποτελεύτησιν· διττὴ γὰρ ἡ δόξα. Forst.

γνησίως φιλοσόφοις] Olymp. Γνησίοις φιλοσόφοις εἶπε διὰ τοὺς πολιτικούς. Forst.

γνησίως φιλοσόφοις] *Veros genuinosque philosophos* dicit, ut eos a civilibus viris (πολιτικοῖς) i. e. qui civiles virtutes, veluti temperantiam et justitiam, sectentur ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ, discernat. Gottl.

γνησίως] γνησίοις Iambl. et Olympiod. Heind.

ὅτι κινδυνεύει κ. τ. λ.] *Videtur tamen quasi semita nos ope rationis in hac quæstione ad exitum ducere.* Olympiodorus nugatur quidem, nec indocte tamen: Εἶτα καί φησιν, ὅτι ταύτην τὴν ἄτραπον ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον, τούτεστι, καθαρῶς ζητέον· ἄτραπος γὰρ ἡ ὁδὸς, τούτεστι ἡ κάθαρσις ἡ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἄγουσα· οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἰέναι, τούτεστι τὴν τῶν πολλῶν. Καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα, ‘ φεύγειν τὰς λεωφόρους· ’ ὥσπερ τὸ ‘ Τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν· ’ καὶ ‘ ‘Ετέρων δ' ἴχνια μὴ καθομᾶ * * *.’ Ταῦτα ἔχει ἡ θεωρία. De priore præcepto Pythagorico disseruit Lilius Gyraldus, de Symbol. Pythag. p. 103. in editione Hieroclis de Provid. et Fato, Lond. 1673. cujus in Symboli explicatione, ut alibi, Olympiodorum citans, ne verbum quidem de postremo dicto dicit: quod an usquam apud alium veterem scriptorem exstet, nescio: sic tamen fere emendantium puto: Τὰ δὲ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν· ‘Ετέρων δ' ἴχνια μὴ καθομίλει· reliquiæ enim anapæstos produnt. Neque vero ἄτραπον necesse erat ex Pythagorico præcepto repetere; nil enim frequentius est comparatione disputationis cum via et itinere, ut ostendit noster Heusdius in Specim. Critico p. 130. ubi diserte ἄτραπος adhibetur a Platone in Politico p. 170. D. τὴν οὖν πολιτικὴν ἄτραπον πῇ τις ἂν εὑρήσει; Wytt.

κινδυνεύει τις] Vulgo τοι, pro quo τις posui e Par. et Tub. ac Iambl. Ms. Pro ὅτι κινδ. Codd. Pariss. duo καὶ κινδ. Vellem, utroque omisso,—λέγειν· κινδυνεύει—. Nam quum hoc ὅτι pendeat a præcedente λέγειν, continuo autem illatum in his ὅτι ἕως ἂν τ. σ. ἔ. significet *propterea quod*, offendit paullum sic statim diversum in modum repetita vocula. Obscuriori huic loco lucis aliquid affert Olympiodori Scholion: φησὶν ὅτι ταύτην τὴν ἀτραπὸν ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον· τοῦτ' ἔστι, καθαρτικῶς ζητέον· ἀτραπὸς γὰρ ἡ ὁδὸς, τοῦτ' ἔστιν ἡ κάθαρσις ἡ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἄγουσα· οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἰέναι, τοῦτ' ἔστι, τὴν τῶν πολλῶν. Καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα, φεύγειν τὰς λεωφόρους. (V. Ruhnken. ad Callim. Fragm. p. 541. et Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 17.) Hoc igitur dicere philosophus videtur: *in investiganda veritate non regia via s.* ea, quam vulgus ingrediatur, *sed semita quadam esse incedendum*, h. e. veritatem indagaturis non, ut vulgus faciat, corpus adhibendum esse ejusque sensus, sed solam sequendam rationem ab omni corporis contagione sejunctam; *propterea quod, quamdiu corporis vinculis teneamur, ne possimus quidem pro eo atque velimus satis rerum percipere naturam, sed plena perfectaque veri cognitio post mortem demum contingere queat.* Quo magis enitendum esse sapienti, ut sit a corporis societate quam maxime remotus ἐγγυτάτω τοῦ εἰδέναι. Sic ἀτραπὸν quo sensu dixerit, satis apparet. ἐκφέρειν autem h. l. eadem potestate usurpatum qua apud Soph. Aj. 7. εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Id. Œd. C. 1424. ‘Ορᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει (sic Codd.) μαντεύματα

ἡμᾶς ἐκφέρειν[n] μετὰ τοῦ[o] λόγου ἐν τῇ σκέψει, ὅτι ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ[p] ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν[q] ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ[r] τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτησόμεθα[s] ἱκανῶς οὗ[t] ἐπιθυμοῦμεν· φαμὲν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές. μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ ἄν τινες νόσοι προσπέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν· ἐρώτων δὲ[u] καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν

[n] ἡμᾶς ἐκφέρειν ΔΠΦGs: ἐκφέρειν ἡμᾶς *ς.—[o] τοῦ om E.—[p] καὶ om L.—[q] ἡμῶν om Ξ.—[r] τοῦ om Δ, supra ponit 𝔄.—[s] κτησόμεθα Φs: κτησώμεθα *ς.—[t] ὃ corr Γ.

etc. Μετὰ τοῦ λόγου est *præeunte et ducente ratione*, si sequimur rationem, λογισμὸν, ut ante appellavit hanc mentis agitationem. Demosth. Leptin. §. 90. παρὰ τῶν πολιτῶν λόγῳ μετὰ τῶν νόμων τὰ δίκαια λαμβάνοντες, ubi Wolfius μετὰ τῶν νόμων expl. *ducentibus, præeuntibus legibus*. Atque hæc μετὰ τοῦ λόγου omitti sane poterant; addita me quidem non offendunt hoc sensu, *qui ratione duce rerum naturam contemplari velint, eos declinantem a vulgi via semitam eo quo velint ducere*, sc. κάθαρσιν illam, quantam humana fert facultas §. 31. Ita verba hæc pertinent ad seqq. ἐν τῇ σκέψει, atque μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει est idem fere quod ἐν τῇ μετὰ τοῦ λόγου σκέψει. Heind.

ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν κ. τ. λ.] Hujus disputationis partem, hinc ad πᾶν τὸ εἰλικρινὲς, Latine retulit Claudius Mamertus de Statu Animæ ii. 7. p. 130. ed. Barth. quem correxit A. Schottus in Nodorum Cic. iii. 12. Plutarch. in Consolat. ad Apollon. p. 108. inde a μυρίας γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας—ad μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ: Iamblichus in Protreptico p. 72. Clemens Alexan. Strom. iii. p. 433. Wytt.

κτησώμεθα] Scaliger in marg. Protrept. Iambl. p. 73. corrigi jussit κτησόμεθα. Fisch.

κτησώμεθα] Librorum edd. et Mss. fide firmatum hoc κτησώμεθα non sum ausus ex Dawesii præcepto mutare in κτησόμεθα. cf. de Rep. x. p. 609. A. τὸ ξυμφυτὸν ἄρα κακὸν ἑκάστου καὶ ἡ πονηρία ἕκαστον ἀπόλλυσιν· ἤ, εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθείρειεν. Οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μήποτέ τι ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν. Xenoph. Anab. iv. 8. 13. ἤν τέ πη εἰς δυνηθῇ τῶν λόχων ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀναβῆναι, οὐδεὶς μηκέτι μείνῃ τῶν πολεμίων. Quibus locis quis temere pro ἀπολέσῃ substituat ἀπολεῖ, pro μείνῃ μενεῖ? Heind.

μυρίας μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Olymp. Τοῦτο οὖν αὐτὸ διὰ παραδειγμάτων ἐκτραγῳδοῦσιν ἀφηγούμενοι τὰ συμβαίνοντα ἐμπόδια τῇ ψυχῇ ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ κατὰ φύσιν ἔχοντος ἐν ταῖς ἀναγκαίαις τροφαῖς, καὶ παρὰ φύσιν ἐν ταῖς νόσοις. Forst.

μυρίας—ἡμῖν ἀσχολίας] Recte Olympiodorus ad h. l. τοῦτο αὐτὸ ἐκτραγῳδοῦσιν ἀφηγούμενοι τὰ ἐμπόδια τῇ ψυχῇ ἀπὸ τοῦ σώματος, i. e *tragice exaggerant*, s. *tragœdias excitant in describendis impedimentis, quæ fiunt animo a corpore*. De verbo τραγῳδεῖν v. Victor. V. L. xxi. 14. p. 566. Dionys. Hal. ii. 103. de triumphi pompa: εἰς πλούτου μᾶλλον ἐπίδειξιν ἐπιτραγῳδουμένη. Gottl.

μυρίας μὲν γὰρ] Omissum μὲν a Plutarcho hæc proferente Consol. ad Apoll. p. 108. A. Mox idem ἐμποδίζ. ἡμῖν pro ἡμῶν. Non male. Pro altero tamen stant Aug. et Tub. cum Edd. vett. Heind.

ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν] Vindob. E F. Plutarch. ἡμῖν: versio Sicula in aliud omne abit, *impediunt nostram ejus aucupationem*. Θήρα, ut p. 16. θηρεύειν, frequentissima Platoni est metaphora ad veritatis indagationem, notata nobis in Epistola Critica ad D. R. p. 41. Wytt.

ἐρώτων δὲ] Vulgo τε pro δὲ, quod præbent Tub. Par. Iambl. Ms. et Plutarch. Heind.

καὶ φλυαρίας] Olympiod. φλυαρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ περιττὸν, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις. Quasi hoc proprium esset Platonis. Aristoph. Lysistr. 159. Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα. Xenoph. Cyrop. i. 4.

ἡμᾶς πολλῆς, [§. 30.] ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐ-

11. ὦ παῖδες, ὡς ἄρα ἐφλυαροῦμεν ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρῶμεν.—Statim post πολλῆς deest apud Plutarch. et Iambl. HEIND.

§. 30. ὥστε, τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς, τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδὲν] Sic Græca exempla omnia. Versio Sicula ad verbum, sed nullo cum sensu, *ut dicitur quam vere revera ab eo neque sapere nobis advenit umquam nullatenus.* Claudius Mamertus l. c. circumcisis his particulis: *ut præ illo ne sapere quidem ulla in re possimus.* Impedita sententia ita expedienda videtur: *ut, quod vero proverbio dicitur, omnino ne sapere quidem umquam quidquam propter corpus possimus.* Dictio, οὐδὲ φρονῆσαι τι ἐγγίνεται, *neque cogitare quidquam licet,* quasi proverbium accipitur. Illud τὸ λεγόμενον significare, *quod proverbio dicitur, secundum proverbii sententiam,* pro κατὰ τὸ λεγόμενον, neminem fugit. Sed nondum satis vulgo cognitum, ὡς ἀληθῶς, et item τὸ ὄντι, citatis locis addi. Prius ita occurrit in Phædone §. 50. 62. apud Plutarch. de Adulatore et Amico p. 68. F. ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν ταῖς τοιαύταις μεταβολαῖς ' Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ· ' Œnomaus apud Euseb. P. E. v. p. 233. D. Τρὶς γὰρ, ὡς ἀληθῶς, μυρίοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ—. Diogenianus apud eumdem vi. p. 262. D. καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς παντὶ γεννητῷ ζώῳ θανεῖν καθείμαρται. Nec minus frequens hoc usu sensuque est τῷ ὄντι, et ὄντως: v. c. in Platone Leg. v. p. 609. D. πρώτη μὲν τοίνυν πόλις τέ ἐστι, καὶ πολιτεία καὶ νόμοι ἄριστοι, ὅπου τὸ πάλαι λεγόμενον ἂν γίγνηται κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ὅτι μάλιστα. λέγεται δὲ ὡς ὄντως ἐστὶ κοινὰ τὰ φίλων. xii. p. 686. G. παρθένος γὰρ αἰδοῦς Δίκη λέγεταί τε καὶ ὄντως εἴρηται. ibid. p. 692. F. ὄντως ἐπικεκλωσμέναι. Epinom. 703. E. τὸ λεγόμενον γὰρ ὄντως αὐτὸ αὑτὸ ἀγνοοῖ· i. e. *nam, quod dici solet, revera accideret, ipse se ipsum ignoraret.* Restituendum Xenophonti in Symposio iv. 8. ὄψον μὲν γὰρ δὴ οὕτως ἔοικεν εἶναι, ὡς κρόμμυόν γε οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει· ut scribatur, ὄψον μὲν γὰρ δὴ ὄντως ἔοικεν εἶναι τὸ κρομμύον, ὅ γε οὐ μόνον σῖτον ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει· i. e. *allium enim revera (secundum Homeri effatum) videtur obsonium esse; quippe quod non modo cibum, sed et potum, suaviorem reddat.* Animadvertendum in Aristotelico libro de Mundo cap. vi. Sylburg. t. ii. p. 22. ἄλλα δὲ ἄλλοις ἐνεργούμενα κατὰ μίαν πρόσταξιν, ἢ νόμιμον ἐξουσίαν, σώζει τὸ τοῦ ποιήσαντος ὄντως, Πόλις δμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, 'Ομοῦ δὲ παιάνων καὶ στεναγμάτων· *alia autem ab aliis in hoc mundo tractata secundum unum mandatum aut legitimam potestatem, demonstrant et verum esse ostendunt illud poetæ dictum cæt.* scilicet Sophoclis Œdip. Tyr. 4. Clitomachus apud Stob. Floril. xcvi. p. 534. βραχὺς γὰρ ὄντως ὁ βίος, ἡ δὲ τέχνη μακρή—. Plutarchus Op. Moral. p. 62. C. 104. A. 107. E. 109. E. ἄλγος γὰρ ὄντως οὐθὲν ἅπτεται νεκροῦ· ubi versui interjectum ὄντως sententiam aliunde sumtam significat: item 113. E. 917. C. 920. E. J. Chrysostom. Homil. de Fato et Providentia t. i. p. 725. D. ὄντως θάνατός ἐστι ἐν τῷ λέβητι. Et quod hoc in Phædonis loco est τῷ ὄντι, item est in Gorg. p. 300. A. οὐ γὰρ ἂν θαυμάζοιμ' ἂν εἰ Εὐριπίδης ἀληθῆ ἐν τοῖσδε λέγει, λέγων, ' Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν '—καὶ ἡμεῖς τῷ ὄντι ἴσως τεθνᾶμεν. Rep. iv. p. 448. ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ ὕδραν τέμνουσι. Rep. vi. p. 474. F. καὶ, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά· *et, quod in proverbio dicitur, verum est, pulcra sunt difficilia.* Plutarch. vii. Sap. Conv. p. 159. B. Apophth. Lacon. p. 213. F. Alcib. p. 193. C. τὸ μὲν Σωκράτους ἡγήσατο πρᾶγμα τῷ ὄντι θεῶν ὑπηρεσίαν εἰς νέων ἐπιμέλειαν εἶναι καὶ σωτηρίαν· refertur enim ad Platonis dictum, sic definientis amorem, *ministerium diis præstitum ad curandos et servandos juvenes.* Dio Chrys. Or. vii. p. 120. A. ἵνα μὴ παρέχωμεν τῷ ὄντι καθ' Ὅμηρον τὰς πόλεις εὖ ναιεταώσας. xi. p. 180. D. τῷ ὄντι ὡς ἐν ὀνείρατι μάχην διηγούμενος. Musonius apud Stob. Floril. liv. p. 371. ταῦτα γὰρ δὴ τῷ ὄντι ἱκανὰ κατατρίψαι βίον ἀνθρώπου ἐστί. significat hæc referri ad nobile dictum Socratis apud Xenoph. Mem. Socr. iv. 7. 3. et 6. ἔφη δὲ ταῦτα ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν, καὶ ἄλλων πολλῶν τε καὶ ὠφελίμων μαθημάτων ἀποκωλύειν. Teles apud Stob. xcvi. p. 524. fin. τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον, καὶ πήρας, καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν· refertur ad exemplum Cratetis. Hæc observatio valet ad

δέν. καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας[v] οὐδὲν ἄλ-
λο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι. διὰ γὰρ
τὴν τῶν χρημάτων[w] κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν[y] γίγ- II. iii. 22.
νονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ
σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ· καὶ ἐκ τούτου

—[u] δὲ 𝔄ΔΠΦGς: τε *ς.—[v] μάχας καὶ στάσεις Π.—[w] κτημάτων ΦG.—[x] χρήσεις G.—[y] ἡμῖν add 𝔄ΔΠΦGς.—[z] πάντα ταῦτα 𝔄ΓΔΞΠΥΦCGHL: ταῦτα πάντα *ς.—

latentes adhuc in scriptoribus locos antiquiorum deprehendendos. Wytt.

§. 30. τὸ λεγόμενον] Hic, ubi non vulgaris quædam, sed propria vere philosophorum sententia profertur, interpositum hoc τὸ λεγόμενον, quo proverbia, certe vulgo frequentata loquendi genera indicantur, non ad ipsam refertur sententiam, sed ad locutionem hanc οὐδὲ φρονῆσαι ἐγγίγνεται. Heind.

ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι] Hæc ἐκ παραλλήλου posita. Similiter de Rep. i. p. 347. D. ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὐτῷ συμφέρον σκοπεῖσθαι. Lachet. p. 183. D. τοῦτον—ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον. Heind.

καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις κ. τ. λ.] Apparet hinc ductus color in Ciceronis disputatione, qua Epicureus Torquatus utens inducitur Fin. i. 13. 'Cupiditates enim sunt insatiabiles: quæ non modo singulos homines, sed universas familias evertunt: totam etiam labefactant sæpe rempublicam. Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordia, seditiones, bella nascuntur: nec hæ sese foris solum jactant, nec tantum in alios cæco impetu incurrunt: sed intus etiam in animis inclusæ, inter se dissident atque discordant; ex quo vitam amarissimam necesse est effici; ut sapiens solum, amputata circumcisaque inanitate omni et errore, naturæ finibus contentus, sine ægritudine possit et sine metu vivere.' Platonica sententia quasi ex fonte late in aliorum scripta manavit: ejusque communio reperitur etiam in Epistola Jacobi iv. 1. ad quem versum quum Pricæus, ut solet, multum doctrinæ adferret, mirum quod Platonis non meminit. Wytt.

τούτου] Plutarch. ἀπὸ τούτου. non male. Mox Iamblich. χρησίμων: male. Dein Aug. γίνονται. Plutarch. ἐγγίνονται. sine justa caussa. Fisch.

διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνονται] Hæc in nostro Olympiodori exemplo Cod. iii. bis, diversis locis, animadvertuntur. Primum p. 17. τί φής; διὰ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; οὐ γίνονται οὖν πόλεμοι διὰ κάλλος, ὡς ὁ Τρωϊκὸς διὰ τὴν Ἑλένην; Τινές φασιν, ὅτι ἄνευ χρημάτων πόλεμος οὐ γίνεται· δεῖ δὲ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων. Ἀλλ' οὐ τοῦτό φησιν ἡ λέξις, ἀλλ' ὅτι διὰ τὰ χρήματα οἱ πόλεμοι γίνονται. Ἄλλοι φασὶν ὅτι χρήματα καλεῖ Πλάτων πάντα τὰ κτήματα· πάντες οὖν οἱ πολέμοι διὰ τῶν κτημάτων γίνονται· κτῆμα δὲ καὶ ἡ γύνη. Πρὸς οὓς φαμεν, ὅτι ἀλλὰ γινέται πόλεμος καὶ διὰ τὸ μὴ δουλεῦσαι. Quorum illa pars δεῖ δὲ χρημάτων—δεόντων, est Demosthenis ex Olynth. i. p. 3. C. Altera Olympiodori annotatio est p. 69. πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἐγένοντο· Ῥητέον οὖν ὡς μὲν Ἁρποκρατίων, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαφύρων ἐλπὶς ἐπιτείνει τὸν πόλεμον· ὡς δὲ Λογγῖνος, τὰ ἐκτὸς πάντα χρήματα καλεῖ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταί, ἐπειδὴ ὀργάνοις χρῶνται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμοῦντες. Κάλλιον δὲ πόλεμον ἀκούειν τὸν ἀναγκαῖον· διὸ ἀναγκαζόμεθα προσέθηκε. κ. τ. λ. Ex his unus Longinus verum vidit. Ejusque caussa hunc locum Ruhnken. posuit in Dissert. de Longino §. 6. p. 8. Harpocration a Suida memoratur, indeque Fabricio B. G. vol. ii. p. 61. citatur etiam ab Hermia in Comment. Ms. in Phædrum p. 50. et 183. Attici Interpretes, ab Olympiodoro ibidem p. 85. Wytt.

καὶ ἐκ τούτου—διὰ ταῦτα πάντα] I. e. *et ex hac corporis caussa, propter has cupiditates, et negotia, otium tractandæ philosophiæ nobis intercipitur.* Differentiam inter διά τι, *propter aliquid*, et διά τινος, *per aliquid*, quorum hoc *instrumenti*, illud *propositi* significationem

ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσοφίας πέρι διὰ πάντα ταῦτα.[z] τὸ δ' ἔσχατον πάντων, ὅτι ἐάν τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ'[a] αὐτοῦ καὶ τραπώμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν[b] τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὖ[c] πανταχοῦ παραπῖπτον[d] θόρυβον παρέχει[e] καὶ ταραχὴν καὶ ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ' αὐτοῦ καθορᾶν τἀληθές. ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται ὅτι εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι,[f] ἀπαλλακτέον αὐτοῦ

[a] ὑπ' L.—[b] ζητεῖν G.—[c] ἂν pr Γ.—[d] περιπίπτον Λ.—[e] παρέξει ΓΛΥCEHI.—[f] οἴσ-

habet confusa nonnullis, reprehendit Olympiodorus in annotatione modo apposita. Hanc autem partem καὶ γὰρ πολέμους—τὸ δ' ἔσχατον πάντων, omisit Claudius Mamertus l. c. WYTT.

φιλοσοφίας πέρι] *Quod ad philosophiam attinet.* Frustra corrigi Salvinius Obss. Misc. ii. p. 273. voluit φιλοσοφίαν πέρι. Sic, quod apte huc attulit Fisch., Euthyphr. p. 3. B. καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα, contra p. 5. A. καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων. HEIND.

διὰ πάντα ταῦτα] Ita pro ταῦτα πάντα Aug. Tub. Iambl. HEIND.

τὸ δ' ἔσχατον πάντων] Hanc et proximam sententiam mutatis fere verbis citat Philoponus in Aristot. de Anima lib. i. p. 2. indeque Suidas in Νοῦς, ut monet Kuster. Indidem profectus Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 1. B. εἰ δὲ καὶ τὴν χωριστὴν ὑπεροχὴν τῆς ψυχῆς ἐννοῶν, πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ σώματος γενομένας ἀσχολίας αὐτὴν (τὴν φυσιολογίαν) παραβάλλοι, τότε ἂν τελέως ἀγαπήσοι τὸν θάνατον. Formula principii, quam ille item immutavit, Atticæ est elegantiæ; annotata Vigerio et Hoogeveenio de Idiotismis p. 11. Plutarch. Sulla p. 455. F. τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος. i. e. *quod autem omnium maximum erat, hoc erat, quod e sudo et sereno aere insonuit vox tubæ.* Lucullo p. 514. D. Aristid. Panathenaico t. i. p. 161. τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ὅτι καὶ τῆς πολιτείας κινηθείσας—κατεστήσαντο μὲν τὰ οἴκοι—. Variatur subinde, pro τὸ posito δ, aut γὰρ pro ὅτι, ut ad Plutarchum notabimus. WYTT.

παρέχει] Aug. et Bas. 2. παρέξει. male. Certe sequitur ἐκπλήττει. Παραπίπτειν ea dicuntur, quæ *interveniunt casu* et fortuito, atque adeo *tempore alieno* neque opportuno. FISCH.

ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται] Rursus vis formulæ τῷ ὄντι cernitur: quæ refertur ad id quod initio hujus §. dictum erat; est enim hic exitus quæstionis, quem *ostendebat* ἡ ἀτραπος, *semita.* Itaque δέδεικται hic opportune dicitur: ut, si recte memini, alibi apud Platonem, certe apud Plotin. qui totus ab illo pendet, Ennead. iv. lib. v. p. 451. A. καὶ εἰ μὲν αὐτάρκως δέδεικται· εἰ δὲ μή, καὶ δι' ἄλλων δεικτέον· lib. vii. p. 464. A. Plutarch. de Vitand. Ære Alieno p. 827. E. ἆρα δέδεικται περὶ χρημάτων εἶναι νόμος· quamquam lectio est suspecta. Aristid. Orat. Leuctr. iii. p. 454. πᾶσι δέδεικται· *omnibus cognitum et ostensum est.* Xenoph. Cyrop. ii. p. 52. D. νῦν δέ φημι ἡμῖν καὶ δέδεικται ἡ μάχη· *ostenditur, offertur nobis occasio pugnandi.* Aristot. de Generat. et Corrupt. ii. 10. *demonstratum nobis est.* Procl. in Tim. Plat. p. 117. 329. Instit. Theol. p. 478. Et sic passim apud multos. WYTT.

δέδεικται] H. l. est *manifestum est et exploratum,* ut Isocr. Paneg. ed. Mor. p. 95. δέδεικται γὰρ, ὅταν τις πολεμῇ πρὸς ἀνθρώπους ἐκ πολλῶν συλλεγομένους τόπων, ὅτι δεῖ μὴ περιμένειν, ἕως ἂν ἀθροισθῶσιν, ἀλλ' ἔτι διεσπαρμένοις αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν. Id. Orat. ad Nicocl. Steph. p. 16. E. Καὶ μὴν ἐκεῖνό γε φανερὸν, ὅτι δεῖ τοὺς ταῦτα δυνησομένους—μὴ ῥαθυμεῖν, ἀλλὰ σκοπεῖν, ὅπως φρονιμώτερον διακείσονται τῶν ἄλλων. Δέδεικται γὰρ, ὅτι τοιαύτας ἔξουσι τὰς βασιλείας οἵασπερ ἂν τὰς αὑτῶν γνώμας παρασκευάσωσι. Ita si h. l. capias verbum δέδεικται, non ut ipsi, qui loquentes hic inducuntur, philosophi, quid *sibi demonstratum* sit, narrent, non opus erit cum Heusdio Specim. Crit. p. 16. emendare δέδοκται. HEIND.

ἀπαλλακτέον] H. l. ut apud Lysiam in Andoc. p. 202. ἢ τοὺς νόμους ἐξα-

καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον[g] αὐτὰ τὰ πράγματα· καὶ τότε, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἔσται, οὗ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαμὲν ἐρασταὶ εἶναι, φρονήσεως, ἐπειδὰν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, ζῶσι δὲ οὔ. [§. 31.] Εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς[h] γνῶναι, δυοῖν θάτερον, ἢ οὐδαμοῦ[i] ἔστι κτήσασθαι τὸ εἰδέναι ἢ τελευτήσασι· τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἔσται ἡ ψυχὴ[j] χωρὶς τοῦ σώματος, πρό- I. 67.
τερον δ' οὔ. καὶ ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν,[k] ἐγγυτάτω[l] ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, ὅ τι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, μηδὲ II. iii. 23.
ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν[m] ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν[n] ὁ θεὸς αὐτὸς[o] ἀπολύσῃ[p] ἡμᾶς. καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι[q] τῆς τοῦ σώματος[r] ἀφρο-

εσθαι IL.—[g] θετέον Δ.—[h] καθαρῶς μηδὲν G.—[i] οὐδαμῶς G.—[j] ἔσται ἡ ψυχὴ ΔΦGs et corr 𝔄 : ἡ ψυχὴ ἔσται *s.—[k] ὡς ἔοικεν om GL.—[l] ἐγγυτάτως s.—[m] καθαριεύωμεν ΛΕΙ, καθαρεύσωμεν s.—[n] ἂν om pr Ξ.—[o] αὐτὸς om pr Π, ante ὁ ponit Ξ.—

λειπτέον ἐστὶν, ἢ ἀπαλλακτέον τοῦ ἀνδρὸς, ductum ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι, non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν. §. 28. ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε—καὶ ξύμπαντος τοῦ σώματος. Ita ἀνδριστέον usurpatum §. 90. συνεθιστέον de Rep. vii. p. 520. C. ἀποδυτέον ibid. v. p. 457. A. παρασκευαστέον Gorg. §. 135. ubi frustra desiderabam ἑαυτόν. περικαλυπτέα Aristoph. Nub. 724. ἡττητέα Lysistr. 450. φυλακτέον Xenoph. Œcon. vii. 36. Ita πειστέον, obediendum, ubivis. Heind.

οὗ ἐπιθυμοῦμεν—φρονήσεως] Iambl. φρόνησις, quod probavit Fischerus, notatus propterea a F. A. Wolfio ad Demosth. Leptin. §. 15. de Rep. vii. p. 533. B. αἱ δὲ λοιπαὶ (τέχναι), ἃς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίαν τε καὶ τὰς ταύτῃ ἑπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὀνειρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὂν etc. Eurip. Hipp. 101. Πῶς οὖν σὺ—οὐ προσεννέπεις Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις. Conf. Plat. Hipp. Maj. §. 2. Heind.

τε καὶ φαμεν] Plutarch. καὶ οὗ φαμεν ἔρωτα εἶναι, φρονήσεως. male. Iamblich. φρόνησις. non male: ita, ut hoc nomen cohæreat cum verbis ἡμῖν ἔσται. Fisch.

ὁ λόγος σημαίνει] Intell. ea quæ hactenus dicta sunt de impedimentis corporis, ejusque sensuum: ut c. 12. ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται. Fisch.

§. 31. ὁμιλῶμεν] Vind. F. ὁμολογῶμεν. Versio Sicula, confatemur. Wytt. Claudianus totum locum ita vertit, 'Eo autem tempore, quo vivimus, ita demum appropinquabimus, applicabimurque, scientiæ, si quam minimum corpore utamur, neque in societate ejus, nisi quatenus necesse est, animum dimittamus. Ita enim minime replebimur vitiosa turbulentaque natura corporis, sed puri a contagione ejus, in quantum facere possumus, erimus.' Fisch.

ὅ,τι μὴ] Sic Edd. vett. pro ὅτι, quod cum Steph. posteriores dederunt. Schol. τὸ ὅ,τι ἴσον τῷ καθόσον (ut supra καθόσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν, infra §. 73. ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι·) λείπει δὲ τὸ κοινωνεῖν αὐτοῦ, ὅπερ δὴ νοεῖται καὶ συνυπακούεται. Quæ apposuit h. l. Fischer. e Critone p. 52. B. οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμόσε εἰ μή ποι στρατευσόμενος, in his ὅτι μὴ fere idem est quod subsequens εἰ μὴ, nisi, præterquam. Heind.

ἀναπιμπλώμεθα] I. e. μολυνώμεθα, inquinemur. V. Tim. Lex. p. 80. ibiq. Ruhnk. Heind.

ὁ θεὸς αὐτὸς] Omittit αὐτὸς Tub. Heind.

σύνης, ὡς τὸ εἰκός, μετὰ τοιούτων τε[s] ἐσόμεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως τἀληθές.[t] μὴ[u] καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. Τοιαῦτα οἶμαι,[v] ὦ Σιμμία, ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν τε[w] καὶ δοξάζειν πάντας[x] τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς. ἢ οὐ δοκεῖ σοι οὕτως; Παντός γε μᾶλ-

[p] ἂν ἀπολύσῃ pr Ξ.—[q] ἀπαλλαττώμεθα pr Φ, ἀπαλλαττόμεθα s et rc Φ.—[r] τῆς τοῦ σώματος ante ἀπαλλαττ. ponit L.—[s] τε om Ç.—[t] τἀληθὲς I: τὸ ἀληθὲς *ϛ.—[u] οὐ Δ.—[v] ἡμῖν E, om G.—[w] τε add ΔΠΦGs.—[x] πάντως ϛ.—[y] ὦ om Δ.—[z] ἔγωγε G.

ὡς τὸ εἰκὸς, μετὰ τοιούτων τε ἐσόμεθα] I. e. *ut consentaneum est, et cum talibus versabimur*. Scilicet, cum Diis et bonis hominibus: quod affirmaverat supra §. η. Olympiodorus p. 18. *ὡς τὸ εἰκός. οὐκ ἐνδιάζων* (l. *ἐνδοιάζον*) *τὸ εἰκὸς, ἀλλὰ τούτεστι τὸ ἐοικός. ἐπάγει δὲ τὸ ' ἴσως τὸ ἀληθὲς γνωσόμεθα' διὰ εὐλάβειαν· ἐπεὶ αὐτός ἐστι ὁ λέγων ὅτι ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς δεῖ ταῦτα ἔχοντα κατιέναι εἰς ᾅδου.* quorum postrema referuntur ad Platonis dictum in Rep. x. p. 520. F. *ἀδαμαντίνως δεῖ δὴ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα εἰς ᾅδου ἰέναι.* Quod autem Platoni tribuitur *εὐλάβεια*, i. e. *religio et cautio in affirmando de rebus divinis*, fuit hæc peculiaris ejus et Socratis et omnino Academiæ laus, ut vidimus apud Plutarch. de S. N. V. p. 549. E. Et vero *ἴσως*, *fortasse*, sexcenties apud Platonem est *probantis*, nec dubitantis, ut sit probabile, nec tamen plane certum, et ab *ὄντως* differat: ut Leg. xii. p. 695. G. ΚΛ. Ἴσως. ΑΘΗΝ. *Οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως, ὦ δαιμόνιε, ταύτης οὐκ ἔστι σοφωτέρα μέθοδος ἀνθρώπων οὐδενί.* Denique dictio *ὡς τὸ εἰκός·* vel elliptice vel abundanter accipi potest. Elliptice subaudiatur *ἐστὶ* vel *ἔχει*, et *τὸ εἰκὸς* sit quasi substantivum, *ut verisimilitudo se habet*, ut plene dixit Aristid. Or. t. i. p. 253. *ὡς τὸ εἰκὸς ἔχει.* Abundanter, ut *τὸ* addatur: ut in *τὸ νῦν*, aliis multis: veluti Xenoph. Cyrop. i. p. 6. A. *ἄριστον ἔχοντες πλεῖον μὲν ὡς τὸ εἰκὸς τῶν παίδων.* Anabas. iii. p. 196. D. *ἀγωνοθέται δ' οἱ θεοί εἰσιν, οἳ σὺν ἡμῖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔσονται.* item alibi. Wytt. Claudianus vertit, ' Et si ita fecerimus, incorrupti sincerique digredientes ad omnia incorrupta sinceraque veniemus.' Fisch.

τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως] Atticæ loquendi modestiæ proprium hoc *ἴσως* in re certa apertaque esse constat. Heind.

μὴ καθαρῷ—θεμιτὸν ᾖ] Hæc laudantur a Synesio Epist. p. 32. et 86. etiam a Clem. Alex. Strom. v. p. 555. C. et a Theodoreto Θ. Π. i. p. 15. Fisch.

μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ] Hinc acceptum alii multi celebrarunt. Plutarch. de Is. et Os. p. 352. D. *καθαροῦ γὰρ, ᾗ φησιν ὁ Πλάτων, οὐ θεμιτὸν ἅπτεσθαι μὴ καθαρῷ.* Synesius Dione p. 50. A. *τῷ μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ, Πλάτωνος ἀπεδεξάμεθα·* Hierocl. in Aur. Carm. p. 6. *μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ*: iterum p. 334. Æneas Gaz. in Theophrasto fin. p. 83. operarum vitium habet in edit. Barth. *μὴ θεμιτῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτὸν εἶναι νομίζεται.* Plura dedit H. Junius ad Erasmi Adag. p. 451. Wytt.

καθαρῷ] Tub. *καθαρόν.* Vulgatum præfero. Apolog. Socr. p. 30. C. *οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι.* Heind.

λέγειν καὶ δοξάζειν πάντας τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς] *Dicere et existimare omnes, qui doctrinæ recte student.* A duplici notione nominis *δόξα*, activa, *opinione*, et passiva, *gloria*, verbum *δοξάζειν* duas item habet notiones; nam pure scribentibus est *opinari, existimare*: aliis, in primis Judæis et Ecclesiasticis, *celebrare*, vulgo *glorificare.* Illud de Philosophis frequens, nonnumquam cum *λέγειν* jungitur v. c. apud Plutarch. de Superstit. p. 170. D. *ἆρ' οὖν τὸ μὲν λέγειν τὰ φαυλὰ περὶ τῶν θεῶν ἀνόσιον, τὸ δὲ δοξάζειν οὐκ ἀνόσιον.* Xenoph. Mem. i. 1. 13. *τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις.* Habet etiam aliquid novitatis *τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς·* quod quis pu-

λον, ὦ Σώκρατες. [§. 32.] Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ §. 14. W
ταῦτ' ἀληθῆ, ὦ[y] ἑταῖρε, πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ[z] πορεύομαι, ἐκεῖ ἱκανῶς,[a] εἴ πέρ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν[b] ἐν τῷ παρελθόντι[c] βίῳ γέγονεν,[d] ὥστε ἥ γε ἀποδημία ἡ νῦν ἐμοὶ[e] προστετα-

—[a] ἐκεῖ ἱκανῶς 𝔄Π: ἱκανῶς ἐκεῖ *ς.—[b] ἡμῖν om L.—[c] παρελθόντι 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGILs: παρόντι ς.—[d] ἐπιγέγονεν I.—[e] μοι 𝔄 et pr Π.—[f] ἀγαθῆ τῆς ἐλπίδος Φ.—

taverit dicendum fuisse τοὺς ὀρθῶς φιλομαθοῦντας, ut §. 14. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες· et §. 9. ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας. Sed sic infra quoque §. 32. οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι· ubi quis item maluisset, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες, vel οἱ ὄντως φιλόσοφοι. In Eurip. Herc. F. 1345. Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεὸς, Οὐδενός· Clemens Alex. Strom. v. p. 691. citans dedit ὀρθῶς· quod in ὄντων mutantem Spanhem. ad Callimach. p. 26. recte refellit Valcken. ad Phœn. 86. sed in neutram partem ὀρθῶς attingit: quod tamen cum nomine jungi, non ab Euripidis ratione abhorrere videtur: qui similiter locutus est, Hipp. 1169. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ Ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. Androm. 376. Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι Ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Alc. 639. Οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ. Ergo neque hic ὀρθῶς movendum; neque pro φιλομαθεῖς quærendum φιλόσοφοι· siquidem hæc apud Platonem fere idem significant, ut ostendemus ad §. 32. Wytt.

λέγειν τε καὶ δοξ.] Hoc τε dedit Tub. Heind.

οὕτως] Sic libri omnes, non οὕτω, quod posuit Fisch. ego hic in fine sententiæ, ubi inhibenda paullulum vox legentis, invitis Codd. reponere nolui. Heind.

παντός γε] Steph. πάντως γε. Sed Aug. Tub. et Ald. Bas. 1. 2. παντός γε, et Aristippus; cf. infr. 37. 36. et Theæt. 23. Politic. 44. vid. ad Euthyphr. 10. et ad Apol. 21. Itaque nec nos dubitavimus idem facere. Suidas: Παντὸς μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ πάντως. Fisch.

§. 32. πολλὴ ἐλπὶς—ἐκ δεσμῶν] Apponit Nicephorus in Schol. ad Synesium de Insomniis p. 386. Wytt.

κτήσασθαι] Pro vulgari consuetudine post ἐλπίς ἐστι legitimum fuerit κτήσεσθαι aut κτήσασθαι ἄν: non tamen post verba sperandi et similia infrequens est simplex aoristus apud vinctæ solutæque orationis scriptores. §. 33. ἐλπίς ἐστιν οὗ διὰ βίου ἤραν τυχεῖν. Sympos. p. 193. D. ὃς—εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἰασάμενος μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι. Xenoph. Anab. vi. 3. 17. καὶ τούτους οἶδ' ὅτι, ἐπιόντων μὲν ἡμῶν, οὐδ' ὑμεῖς ἐλπίζετε δέξασθαι ἡμᾶς. Pindar. Pyth. i. 82. ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων. iv. 432. Ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον. Aristoph. Ran. 558. οὐμενοῦν με προσεδόκας, Ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι; Plat. Protag. §. 19. τοῦτο δὲ οἴεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι, ubi vid. not. Similiter Thucyd. v. 22. οἱ δὲ τῇ αὐτῇ προφάσει, ᾗπερ καὶ τοπρῶτον ἀπεώσαντο, οὐκ ἔφασαν δέξασθαι (τὰς σπονδάς). Lysias adv. Agorat. p. 454. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι, ubi Marclandus ἂν inseri voluit. Atque ita cum infinitivo aoristi sine vocula ἂν jungitur ὑπισχνεῖσθαι Xenoph. Anab. i. 2. 2. ii. 3. 20. Œcon. vii. 8. et alibi. Conf. Hemsterh. Misc. Obss. v. tom. iv. p. 286. Heind.

παρόντι] Invenitur scriptum et παρελθόντι: quam scripturam et Fic. agnoscit. Sed quamvis una, præsens, altera præteritum tempus declaret, ferri utraque potest: ut hæc respiciat ad eos qui jam ex hac vita migrarunt, illa ad eos qui nondum. In fine autem hujus pag. eadem de re loquens dicit, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν οἷ ἀφικομένοις ἐλπίς ἐστιν οὗ διὰ βίου ἤρων τυχεῖν. Steph.

ἐν τῷ παρόντι βίῳ] Vindob. A B C D E F G. Venet. A B. Tub. Versio Ficini et Sicula, παρελθόντι. Equidem vulgatam, cum Fischero, præferam. Wytt.

ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ] Hoc jam Fischer e Tub. Aug. et Bas. itemque Ficino, qui vertit *in superiori vita*, dederat pro eo, quod ceteræ Edd. habent, ἐν τῷ παρόντι β. Cui subjunxisset Plato

γμένη μετὰ ἀγαθῆς ἐλπίδος[f] γίγνεται καὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ ὃς ἡγεῖταί οἱ παρεσκευάσθαι[g] τὴν διάνοιαν ὥς περ κεκαθαρμένην.[h] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας. Κάθαρσις δὲ εἶναι ἆρα[i] οὐ τοῦτο ξυμβαίνει ὅ περ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν καὶ ἐθίσαι[j] αὐτὴν[k] καθ᾽ αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ
II. iii. 24. σώματος συναγείρεσθαί[l] τε καὶ ἀθροίζεσθαι, καὶ οἰκεῖν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα μό-

σαι
[g] παρασκευάσασθαι ΔΦGs.—[h] ἐκκαθαρμένην s.—[i] ἆρα εἶναι ΞL.—[j] ἐθίζειν C.—[k] ἑαυτὴν Δs.—[l] συνεγείρεσθαί IL, καὶ συναγείρεσθαι Δ.—[m] ἐκ δεσμῶν om s, ἐκ so-

non γέγονε, sed γίγνεται. Heind.

ὥστε ἥγε ἀποδ.] Ficinus: *hanc ergo migrationem, in præsentia mihi injunctam, bona cum spe suscipio: similiterque quivis alius qui etc.* Quasi legerit καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλῳ. Sed de se ipso id supra asseveraverat Socrates §. 19. ὥστ᾽ εὔελπίς εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι, καὶ—πολὺ ἄμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. Nunc postquam omnium omnino vere philosophorum proprium hoc esse docuit, ut a corporis vinculis solvi se cupiant, id ipsum ex hac colligit argumentatione, alium quoque, qui a corporis contagione liberare se studuerit, libenter bonaque cum spe ex hac vita discessurum. Heind.

παρεσκευάσθαι] Schol. ad Synes. παρασκευάσασθαι. perperam. Fisch.

ὃς ἡγεῖταί οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρμένην] *Qui putat sibi mentem præparatam esse, quippe purgatam.* Sic ὥσπερ accipiendum, pro ὡς, aut ἅτε, *ut, tamquam, veluti, utpote, quippe.* Hujusmodi est in Epinom. p. 702. E. καὶ μὴν οὐδ᾽, ὧν ὁ πάτριος νόμος εἴρηκε, περὶ θυσιῶν ἀποκωλύσει, μηδὲν τὸ παράπαν εἰδώς· ὥσπερ οὐδ᾽ ὂν δυνατὸν εἰδέναι τῇ θνητῇ φύσει τῶν τοιούτων πέρι. Similis est ratio in Aristid. t. ii. p. 310. ὥσπερ οὐ καὶ δούλους τοῖς δεσπόταις ὑπ᾽ ὀδόντα πολλάκις καταρωμένους· *quasi non etiam servi dominos sæpe intra dentes exsecrentur.* Ita hoc in loco ad κεκαθαρμένην subaudiatur οὖσαν, et pro accusativo consequentiæ accipiatur. Et cæteroquin ὥσπερ solet cum ἔοικε, δοκεῖ, fere abundare, certe vim adferre: quod et hic apud ἡγεῖται valere potest: v. c. Plato Hipp. Min. p. 233. G. ἔοικεν ὥσπερ κακουργοῦντι. Apolog. p. 362. G. ἔοικε γὰρ ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι. Rep. ii. p. 427. F. ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι ἣν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις. iv. p. 448. A. ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ ὕδραν τέμνουσι· Julian. Epist. xxvii. p. 399. B. λίθοι ὥσπερ ἐπίτηδες ἐῤῥιμμένοις ἐοικότες. At Olympiodorus rationem adfert e longinquo petitam, et ab hujus disputationis perspicuitate abhorrentem: οἰκεία ἡ διάνοια τῇ καθαρτικῇ ζωῇ, ὥσπερ ὁ νοῦς τῇ θεωρητικῇ· τὸ δὲ ὥσπερ εἶπε, διὰ τὸν θεωρητικὸν βίον· ἐκεῖνος γὰρ κατὰ ἀλήθειαν ἐστὶν κεκαθαρμένος. Wytt.

κάθαρσις δὲ εἶναι] Iamblich. ἡ καθ. δὲ τούτῳ συμβαίνει—τῷ χωρίζειν. Κάθαρσις εἶναι συμβαίνει τοῦτο dictum pro συμβαίνει κάθαρσιν εἶναι τοῦτο, ut dixit §. 50. Ἆρ᾽ οὖν συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ᾽ ὁμοίων etc. Illo modo Parmenid. §. 16. ἑκάστη ἡ παρ᾽ ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ᾽ ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι. de Rep. iv. p. 438. E. ἐπιστήμη—ποιά δή τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι. Heind.

συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι] Olymp. Τί βούλεται ὁ ἐπαναδιπλασιασμὸς τῶν λέξεων τούτων; οὐ γὰρ μάτην εἴρηνται, οὐδὲ ἐπίδειξιν λέξεως νῦν σκοπὸν ἔχει ποιήσασθαι ὁ Πλάτων· ἀλλὰ διὰ τοῦ μὲν συναγείρεσθαι, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς σωματοειδοῦς ζωῆς ἐπιστρέφεσθαι· διὰ δὲ τοῦ ἀθροίζεσθαι, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς δοξαστικῆς. Forst.

συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι] Formam hanc Homericam putem, Il. Θ. 240. Hector ἐσαγείρατο θυμὸν, ubi Scholiastes: νοῦν ἠθροίζετο. Transtulit formam Plato ad Philosophi mentem. Sic Socrates, audita Protagoræ ratione, ait: μόγις πως ἐμαυτὸν, ὥσπερεὶ συναγείρας, in Protag. p. 290. Gottl.

νην καθ' αὑτήν, ἐκλυομένην ὥς περ ἐκ δεσμῶν[m] ἐκ τοῦ σώματος; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 33.] Οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος[n] ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς[o] ἀπὸ σώματος;[p] Παντάπασί γ', ἦ δ' ὅς. Λύειν δέ γε αὐτήν, ὥς φαμέν, προθυμοῦνται ἀεὶ μάλιστα καὶ μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς, καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς[q] ἀπὸ σώματος.[r] ἢ οὔ; Φαίνεται. Οὐκοῦν ὅ περ ἐν ἀρχῇ ἔλεγον, γελοῖον ἂν εἴη ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω

lum om 𝔄ΔΦ.—[n] θάνατος τοῦτό γε ΔΦGs.—[o] ψυχῆς om pr Π, in mg habet 𝔄.—[p] ἀπὸ τοῦ σώματος ΞΥL.—[q] τῆς ψυχῆς 𝔄Π.—[r] ἀπὸ σώματος 𝔄ΓΔΛΦCEGHs: ἀπὸ

ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος] Cf. §. 72. *ἀναγκαζομένην ὥσπερ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα.* §. 147. *ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν εἰρημένα—ζῆν.* Male Tub. et Par. prius *ἐκ* omittunt. Heind.

§. 33. *οὐκοῦν τοῦτο κ. τ. λ.*] Interrogatione minime sum usus, ad exemplum probatorum autorum. Cicero, 'Cadit in virum bonum mentiri, falleres?' &c. Item, 'Possunt utiles cuiquam esse angores, sclicitudines, diurni et nocturni metus, vita periculorum insidiarumque plenissima?' &c. Crebra sunt hujusmodi exempla. Serran.

οὐκοῦν τοῦτό γε—ἀπὸ σώματος] Hæc laudantur a Stob. Eclog. Eth. c. 117. p. 600. Gesn. Fisch.

ψυχῆς ἀπὸ σώματος] Vox *ψυχῆς* abest a Tub. et h. l. et in iisdem mox verbis, ubi cum eod. libro et Aug. et Iambl. inculcatum vulgo art. *τοῦ* ante *σώματος* expunxit jam Fisch. v. not. ad §. 24. Heind.

προθυμοῦνται] Unus Olympiodorus legit *προμηθοῦνται·* credo, ut Prometheum nobis adducat. Sic autem habet: *ὅτι μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς, ὅ ἐστιν ἀκλινῶς τε καὶ καθαρτικῶς, οὗτοι μάλιστα καὶ ἀεὶ λύειν προμηθοῦνται· τὸ μὲν προμηθεῖσθαι παρὰ τοῦ Προμηθέως ἔχοντες· τὸ δὲ ἀεὶ καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἡρακλέους· τὸ γὰρ ἀδιάλειπτον καὶ σύντονον ἰσχυροποιεῖ τὴν λύσιν.* Hæc Cod. iii. p. 74. similia *μυθικώτερα* et *μυστικώτερα* p. 22. quæ referre nil attinet. Wytt.

οὐκοῦν—γελοῖον ἂν εἴη κ. τ. λ.] Omnino Platonicam habebit formam interrogatio, si reponamus, quam Ficinus expressit, lectionem: *Οὐκοῦν γελοῖον ἂν εἴη—ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον;* Sæpissime sic N intercepit H, quod multis ostensurus est Wyttenbach. ad Plutarchum. Similiter absorbuit TI Phædro 240. D. *Ὁρῶντι μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ.* Scribe: *οὐκετι ἐν ὥρᾳ.* Abiit item Π in N in illo Aristoxeni apud Stob. Serm. x. p. 130. *Περὶ δὲ ἐπιθυμίας τάδε ἔλεγεν· εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύπονον καὶ πολυειδέστατον.* Lege *πολύτροπον.* *τρ* facillime in *π*° immutari potuit. In primis vero H, Π, I, Γ, et similes literæ cum aliis literis permutatæ sunt. Cujus permutationis nonnulla hic exempla apponere juvat, quæ hac opportunitate et emendemus et illustremus. Et primum quidem binis illud locis deprehendimus in Platonis Symposio, altero p. 216. E. *Ἴσθε ὅτι οὔτ' εἴ τις καλός ἐστι μέλει αὐτῷ οὐδὲν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον, ὅσον οὐδ' ἂν εἷς οἰηθείη· οὔτ' εἴτις πλούσιος, οὔτ' εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων· ἡγεῖται δὲ πάντα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια, καὶ ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι·* Emendo—*καὶ τιμὰς οὐδὲν εἶναι.* Altero p. 219. E. *Ὁπόταν γοῦν ἀναγκασθείημεν, ἀπολειφθέντες που, οἷα δὴ ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν.* Pro *ἀπολειφθέντ*ΕΣ ΠΟΥ malim *ἀπολειφθέντ*ΟΣ ΣΙΤΟΥ. Themist. Orat. ii. p. 25. C. *Ἀλλ' οὐδὲν θαυμαστὸν, οὐδ' ἐμῆς μοχθηρίας σημεῖον, εἰ καὶ ὀφλήσας ποτὲ ἀνδρὶ πλουσίῳ, χαλεπῶς τὰ δίκαια* ΠΟΙΗΣ*αιμι καὶ ὑπὲρ τὸν συγκείμενον χρόνον.* Lego—*τὰ δίκαια* ἈΠΟΤ*ίσαιμι κ. υ. τ. σ. χ.* Xenoph. Sympos. c. ii. §. 9. *Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· ἐν πολλοῖς μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὖσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται.* Nolim

ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν,[s] κἄπειθ' ἥκοντος αὐτῷ[t] τούτου[u] ἀγανακτεῖν; οὐ γελοῖον; Πῶς δ' οὔ; Τῷ ὄντι ἄρα, ἔφη,[v] ὦ Σιμμία, οἱ[w] ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς[x] ἀνθρώπων[1] φοβερόν. ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει. εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ[y] τῷ σώματι,

τοῦ σώματος *s.—[s] ζῆν οὕτως s.—[t] αὐτὸ G.—[u] τοῦτο G et pr Π.—[v] ἔφη ἄρα I.—[w] οἱ om pr Π.—[x] αὐτοῖς ἥκιστα Φ.—[1] ἀνθρώπων om Φs.—[y] πανταχοῦ L.—[z] τὴν ψυ-

equidem ambitiose inquirere, an revera fœminæ non tantum corporis viribus, sed ingenii etiam efficacia universe viris cedant. Illud intelligi velim, si bene dixerit Socrates, fœminas viris non deteriore esse conditione, nisi quod *γνώμῃ* et robore inferiores sint, non satis apte eum subjungere: *ὥστε εἴ τις ὑμῶν γυναῖκα ἔχει, θαῤῥῶν διδασκέτω, ὅ, τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισταμένῃ χρῆσθαι·* nec vero convenienter ad ea respondere Antisthenem *πῶς οὖν, ὦ Σώκρατες, οὕτω γιγνώσκων, οὐ καὶ σὺ παιδεύεις Ξανθίππην, ἀλλὰ χρῇ γυναικὶ τῶν οὐσῶν, οἶμαι δὲ καὶ τῶν γεγενημένων, καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ;* Si enim fœminæ non ita magnopere mente valent, quomodo quis eas, quidquid velit, docere possit, et Xanthippen instituere Socrates debeat? Sed non videtur *γνώμης* a Xenophontis manu profectum, sed, mutato Ρ in Γ et injecto Ν, ex germano *ῥώμης* corruptum. Similiter *ἰσχὺς* et *ῥώμη* conjungit Plato de Legg. ix. p. 863. C. *Μετὰ μὲν ἰσχύος καὶ ῥώμης ἑπομένης.* Et similiter idem de fœminis statuit Rep. vii. et alibi. Heusd.

οὕτω ζῆν] In tali constructione *οὕτω* eleganter abundat, et eam habet vim, quæ magis sentiri, quam verbis reddi possit. Exempla sunt multa apud optimos scriptores: v. c. Herodot. i. 196. *ἐγγυητὰς χρῆν καταστήσαντα, ἦ μὴν συνοικήσειν αὐτῇ, οὕτω ἀπάγεσθαι·* quem locum in hujus usus animadversione, cum aliis aliorum, excitavit Taylor. ad Demosth. in Mid. p. 628. ed. Reisk. Et nos alios multos ad Plutarchum annotavimus. Wytt.

οὕτω ζῆν] *οὕτω* respicit ad præcedd. *ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθν.* v. not. ad Gorg. §. 135. Heind.

κἄπειθ' ἥκοντος—οὐ γελοῖον;] Ficino duce, qui ita hæc reddidit: *Quamobrem —ridiculum foret si vir qui se in vita sic comparavit, ut quam proxime ad mortem accederet, ea deinde adveniente perturbaretur. Nonne ridiculum?* sic distinxit Fischerus: *ἀγανακτεῖν. Οὐ γελοῖον;* Heusdius conjecit, *ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον;* Elegans sane, imo vera conjectura; quod si legeretur *παρασκευάζειν*, eadem in his foret orationis conformatio quæ in Xenoph. Œcon. viii. 17. *ἔλεγον τῇ γυναικὶ, ὅτι πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικὸν, εἰ οἱ μὲν ἐν τοῖς πλοίοις καὶ μικροῖς οὖσι χώρας εὑρίσκουσι —· ἡμεῖς δὲ καὶ διῃρημένων ἑκάστοις θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων—εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν—χώραν ἑκάστοις αὐτοῖς, πῶς οὐκ ἂν πολλὴ ἡμῶν ἀσυνεσία εἴη;* Mem. ii. 1. 8. *Καὶ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι τὸ, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο—καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ—ἐλλείπειν, τῆς δὲ πόλεως προεστῶτα, ἐὰν μὴ πάντα —καταπράττῃ, τούτου δίκην ὑπέχειν, τοῦτο πῶς οὐ πολλὴ ἀφροσύνη ἐστί;* Plat. Alcib. i. p. 108. E. *Ἀλλὰ μέντοι αἰσχρόν γε, εἰ μέν τίς σε λέγοντα—περὶ σιτίων—ἐρωτήσειε, τί τὸ ἄμεινον λέγεις —περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἰπεῖν—· περὶ δὲ οὗ προσποιῇ ἐπὶ ἡμῶν εἶναι—τούτου δὲ—περὶ ἐρωτηθεὶς ἐὰν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνῃ; ἢ οὐκ αἰσχρὸν φανεῖται;* Nec dissimili modo in interrogationem exit sermo de Legg. xi. p. 931. C. *μὴ δή τις ἀτιμαζομένῳ μὲν διαφερόντως πατρὶ πρὸς παίδων—θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς ἡγείσθω γίγνεσθαι κατὰ φύσιν· τιμωμένῳ δὲ ἄρα καὶ περιχαρεῖ σφόδρα γενομένῳ καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἐν εὐχαῖς λιπαρῶς εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλοῦντος θεοὺς οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς ἡγησόμεθα;* Heind.

ἀποθνήσκειν—τὸ τεθνάναι] Vid. ad §. 9. Sententiam inde a *τῷ ὄντι ἄρα* refert Stobæus Floril. i. p. 24. et ab *οἱ ὀρθῶς κ. τ. λ.* ix. 98. Wytt.

διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι] *Ab omni parte inimici sunt corpori, infensi; corpus ut inimicum suspicantur et oderunt.* Sic *διαβάλλεσθαί τινι* optimis scriptoribus frequens est: ut ostendimus ad Plutarch. de Aud. Poet. p. 37. D. Wytt.

αὐτὴν δὲ καθ᾽ αὑτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν[z] ἔχειν,[a] τούτου
δὲ γιγνομένου εἰ[b] φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν, οὐ πολλὴ ἂν
ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν[c] οἷ ἀφικομένοις ἐλ-
πίς ἐστιν, οὗ διὰ βίου ἤρων, τυχεῖν· ἤρων δὲ φρονήσεως· ᾧ I. 68.
τε διαβέβληντο,[d] τούτου ἀπηλλάχθαι ξυνόντος[e] αὐτοῖς; II. iii. 25.
[§. 34.] ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων
ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ[f] ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς Ἅιδου ἐλθεῖν,[g]
ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος τῆς τοῦ[h] ὄψεσθαί τι[i] ἐκεῖ
ὧν ἐπεθύμουν καὶ ξυνέσεσθαι· φρονήσεως δὲ ἄρα τις τῷ ὄντι

χὴν ἐπιθυμοῦσιν Ξ.—[a] εἶναι Δφs.—[b] εἰ add 𝔄ΔΠΦGs.—[c] ἴοι ἐκεῖσεεν s.—[d] διαβέβληντο ΓCE: διεβέβληντο *ς.—[e] ξ. ΔΞΥΦGHLs et corr 𝔄.—[f] δὲ δὴ G, γὰρ E.—[g] μετελθεῖν Γ et mg 𝔄.—[h] τούτου Δ.—[i] τε ΞΠ: om L.—[j] αὐτόθι Φ.—[k] οἴσει ΛΕΙ,

εἰ γὰρ διαβέβληνται] Schol. *ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχουσι πρὸς τὸ σῶμα. διαβεβλῆσθαι* h. l. significatum habet *τοῦ εἰς ἔχθρὰν ἐλθεῖν*, *infensum esse* (v. Wessel. ad Diod. i. 93.) ex eo quod *διαβάλλειν* interdum est *disjungere amicos, invisum, inimicum reddere.* V. Steph. Thes. t. i. p. 675. Heind.

γιγνομένου εἰ] In his *εἰ*, quo carent Edd. recepi e Tub. Quod quanquam repeti e superiori membro potest, tamen, quum in optativos transeat oratio priusque *εἰ* sonet h. l. magis *quandoquidem*, alterum *si*, vix videtur a librario adjectum. Protag. §. 41. *εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκότος οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μή, σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί.* Post protasin autem hanc *εἰ φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν* denuo inseruntur hæc *εἰ μὴ ἄσμενοι* etc. eodem modo quo Apolog. p. 20. C. *Οὐ δήπου, σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί.* Conf. Charmid. §. 52. ibiq. not.—Mox pro *διεβέβληντο* Cod. Aug. *διαβέβληντο*. Heind.

οἷ] Tub. *οἷς*. Ald. Bas. 1. *ἣ ἀφικομένοις*. Bas. 2. *ὁ ἀφικομένοις*· sed Meibom. in marg. e Cod. vet. *οἷ*· ut Ficinus, *quo cum pervenerint.* Fisch.

§. 34. *ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν*] Olympiodorus p. 22. *τὸ ἄλλο ἐπιχείρημα, ὅτι οἱ παρ' ἡμῖν ἀνθρωπίσκοι ἐθέλουσιν ἀποθνήσκειν· καθάπερ ἡ Εὐάδνη ἐν πυρκαϊᾷ ἐνέβαλεν ἑαυτὴν διὰ τὸ οἴεσθαι συνεῖναι τῷ ἀνδρὶ τελευτήσαντι.* Gemina sunt Platonis in Sympos. p. 317. H. *καὶ μὴν ὑπεραποθνήσκειν γε μόνοι ἐθέλουσιν οἱ ἐρῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες*· tum exempla Alcestidis, Orphei, Achillis, adferuntur. Wytt.

ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν] *ἀνθρωπίνων*, quod non expressit Ficinus, olim in *ἀνθρωπίων* mutandum putabam, ut *homunciones* hi deinde declararentur epexegesi hac, *παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων.* Nunc præclare dictum video *ἀνθρώπινα παιδικὰ*, quatenus his opponuntur *τὰ θεῖα παιδικά*, i. e. *ἡ φρόνησις, ἡ φιλοσοφία.* Gorg. §. 82. *τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά, παῦσον ταῦτα λέγουσαν.* Atque *παιδικὰ* interdum usurpari omnino de re *cara et amata*, animadvertit ad Tyr. Max. Diss. xxxv. 1. Marcl. ubi præter alios Synesium laudat p. 22. ed. Turneb. philosophiam et eruditionem *παιδικὰ* sua vocantem. Heind.

ὄψεσθαί τε] *τε* pro *τι* editum jam a Fisch. e Tub. ut vel sine codice corrigi debebat. Heind.

φρονήσεως δὲ ἄρα τ.] Aug. *ἆρα*. Alterum legitimum est h. l. Menon. p. 91. D. *τέρας λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι οὐκ ἂν δύναιντο λαθεῖν τριάκονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον—ἀλλὰ—ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν· Πρωταγόρας δὲ ἄρα ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανε διαφθείρων τοὺς συγγιγνομένους—πλέον ἢ τετταράκοντα ἔτη.* Phileb. p. 30. B. *Οὐ γάρ που δοκοῦμέν γε, ὦ Πρώταρχε, τὰ τέτταρα ἐκεῖνα—πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι· τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ὅλῳ τε οὐρανῷ—ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμηχανῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν.* Conf. de Legg. xi. p. 931. C. Protag. p. 325. C. Heind.

ἐρῶν, καὶ λαβὼν σφόδρα τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα, μηδαμοῦ ἄλλοθι ἐντεύξεσθαι αὐτῇ ἀξίως λόγου ἢ ἐν Ἅιδου, ἀγανακτήσει τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε;[j] οἴεσθαί[k] γε χρή, ἐὰν[l] τῷ ὄντι γ'[m] ᾖ, ὦ ἑταῖρε, φιλόσοφος· σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει,[n] μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς[o] ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, οὐ πολλὴ ἂν[p] ἀλογία εἴη εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος; Πολλὴ μέντοι[q] νὴ Δία, ἦ δ' ὅς. [§. 35.]

§. 15. W. Οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον, ἔφη,[r] τοῦτο ἀνδρὸς ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα[s] ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φι-

οἴσεται H.—[l] καὶ ἂν L.—[m] γ' add 𝔄Π.—[n] δόξειν ΓΛΞΕΗΙL.—[o] ἄλλοθι δυνατὸν εἶναι καθαρῶς γρ 𝔄.—[p] ἂν om Λ.—[q] μὲν L.—[r] ἦ δ' ὃς Φs.—[s] μέλλοντος I.—[t] δή

τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα] *Eandem hanc spem*, sc. quam habuere, qui mortua uxore aut filio in Orcum descendere voluerunt. Negligentius Ficinus: *in hanc ipsam spem adductus.* Heind.

οἴεσθαί γε χρή] *Omnino sic existimandum est:* subaudiendum ex antecedentibus πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη. Formula Platonica, quæ antecedentia cum sequentibus nectit: v. c. Protag. p. 199. E. ταῦτα ἆρα οὐ διδάσκονται; οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν; οἴεσθαί γε χρή, ὦ Σώκρατες, ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι, μέχρις οὗπερ ἂν ζῶσι, καὶ διδάσκουσι καὶ νουθετοῦσι. Gorg. p. 312. B. ΣΩΚΡ.—ὁπόσον οἴει ἀεὶ ἀναβοῆσαι τοὺς τοιούτους δικαστάς; οὐ μέγα. ΚΑΛΛ. Ἴσως οἴεσθαί γε χρή. Critone p. 374. D. οὐκ οἴει ἄσχημον φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; οἴεσθαί γε χρή· simplex οἴεσθαι χρὴ est infra, in Phædone p. 38. B. Restituendum erat Xenophonti ex Stobæo, Mem. Socr. ii. 1. 19. ut idem loquitur, iii. 11. 7. et Hellenic. vi. 4. 23. Plutarch. Erotic. p. 756. D. Aristid. t. ii. p. 228. et 247. Wytt.

τῷ ὄντι γε] Voculam γε servavit Tub.—δόξειν. Vulgo δόξει e Stephani, opinor, correctione. Nam δόξειν habent Aug. et Par. (de Tub. tacet Fisch.) itemque Edd. Ald. et Bass. atque ita legit Ficinus quum vertit: *Arbitrari quidem— oportet, si vere philosophus sit, magnopere apud ipsum hanc opinionem valere* etc. Recte autem hæc pendent a præcedd. οἴεσθαί γε χρή. Heind.

ἄρτι ἔλεγον] Stephanus recte animadvertit, verba ὅπερ ἄρτι ἔλεγον pertinere ad sequentia, non ad verba εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ut Serranus credidit. Fisch.

ἄρτι] Aug. ἀρτίως, quod nescio cur probaverit Fischer. Nam etsi hoc interdum apud Platonem quoque legitur, ut Politic. p. 282. C. p. 291. A. de Rep. iv. p. 440. E. Phileb. p. 15. A. Alcib. i. p. 129. D. longe tamen frequentius huic est alterum. Heind.

§. 35. *οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον—οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς*] Totam disputationem retulit Stobæus Floril. ix. p. 98. 99. Wytt.

τοῦτο ἀνδρὸς] In his τοῦτο explicatur verbis subseqq. ὃν ἂν ἴδῃς ἀγαν. Xenoph. Œcon. iv. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμήριον ἄρχοντος ἀρετῆς εἶναι, ᾧ ἂν ἑκόντες ἕπωνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν θέλωσι. Heind.

ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι —οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλά τις φιλοσώματος] Conferenda gemina huic distinctio infra §. 32. In hoc autem loco prioris sententiæ ratio apparet: *qui mortem ægre fert, non est sapientiæ, sed corporis, amans:* at non item alterius ratio sententiæ in promtu est, *eumdem corporis amantem, esse item gloriæ et pecuniæ amantem: aut utriusque, aut alterius.* Ratio repetenda est e doctrina Platonis. Philosophus morti studet: nec est corporis amans: idemque ex tribus partibus, quibus animus constat, obtinet præstantissimam λόγον, *imperantem:* duarum reliquarum, magisque cum corpore conjunctarum, partium, meliorem θυμὸν habent magistratus et ministri civitatis, quorum est proprium φιλοτιμία et φιλαρχία, *studium honorum et magistratuum:* deteriorem, ἐπιθυμίαν, habet plebs, pecuniæ dedita et lucro contenta. Primum genus hominum dicitur φιλόσο-

λόσοφος ἀλλά τις φιλοσώματος; ὁ αὐτὸς δέ[t] που οὗτος τυγχάνει ὢν καὶ φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος, ἤτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ[u] καὶ ἀμφότερα. Πάνυ γ',[v] ἔφη, ἔχει[w]

C.—[u] καὶ post ἢ add Δ.—[v] γ' add ΔΦs et rc Π.—[w] ἔχει om Δ.—[x] ἀνδρία ΛΞΣΗΙ :

φον καὶ φιλομαθές· alterum φιλόνεικον καὶ φιλότιμον· tertium φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδές· horum unumquodque suas sibi propriasque habet voluptates. Sed φιλότιμος idem potest esse φιλοχρήματος, et vicissim, estque ἤτοι τὰ ἕτερα τούτων, ἢ ἀμφότερα· at neuter potest esse φιλόσοφος; sed uterque est φιλοσώματος. Hæc sparsim sæpe significantur, et diserte declarantur Republ. ix. p. 506. A—E. Itaque nulla caussa erat cur interpretes rationem, quare ὁ φιλήδονος omissus esset, e longinquo peterent: quod ab iis factum esse discimus ex Olympiodoro, Cod. iii. cujus de hac quæstione disputationem partim certe, historiæ caussa, apponere juvat, p. 20. Διὰ τί τὸ φιλήδονον παρῆκε; Ὁ μὲν Ἁρποκρατίων ἀπορήσας οὐκ ἐπελύσατο· ὁ δέ γε Πρόκλος φησὶν, ὅτι φιληδόνου οὐκ ἐμνημόνευσε, διότι ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι δεῖ φεύγειν τὰς ἡδονάς· οὐδὲν δὲ πρὸς τὸ προκείμενον. Διὰ τί γὰρ φιληδόνου οὐκ ἐμνημόνευσε; Ὁ δέ γε φιλόσοφος Ἀμμώνιος φησὶν, ὅτι ἐπειδὴ σκοπὸς αὐτῷ διακρίνειν οὐ φιλόσοφον ἀπὸ μὴ φιλοσόφου, ἀλλὰ ἀπὸ προσποιουμένου εἶναι φιλοσόφου· ὁ δὲ τοιοῦτος καὶ φιλήδονος, ἢ συγκρύψει μὲν τὰς ἡδονὰς καὶ προσποιήσεται σωφρονεῖν, τὸ δὲ φιλοχρήματον οὐ συγκρύψει ἴσως οὐδὲ τὸ φιλότιμον, ἀλλὰ προφασίσεται εὐλόγους τινὰς αἰτίας· καθάπερ καὶ Ζήνων ἔλεγε λαμβάνειν ἐκ τῶν μαθητῶν, ἢ ἐθίζων αὐτοὺς καταφρονεῖν μισθοῦ, ἢ διὰ τὸ μεταδιδόναι τοῖς ἀπορωτέροις· φιλοτιμίας δέ φησιν ἀντέχεσθαί διὰ τὸ εἰς ζῆλον κινῆσαι τοὺς μαθητάς. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχει ἡ θεωρία. Alia etiam addit p. 75. Διὰ τί παρέλιπε τὸ φιλήδονον· ὁ γὰρ φιλοσώματος εἴη ἂν καὶ φιλήδονος· ἢ ὅτι ὁ φιλοσώματος οὗτός ἐστι· προτίθενται δὲ καὶ οἱ ἄλλοι (?)· ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπεσκευάσατο, νῦν δὲ παρατίθεται τοὺς τότε παραλειφθέντας· οὕτω μὲν Ἁρποκρατίων ἐξηγεῖται. Ὁ δὲ Πατέριος ἐκφεύγει τὴν ἀπορίαν λέγων, τὸν φιλοσοφεῖν προσποιούμενον ἢ διὰ τιμὴν ἢ διὰ κέρδος προσποιεῖσθαι, οὐδεὶς δὲ δι' ἡδονὴν, διὰ τὸ σεμνὸν τῆς φιλοσοφίας· τὸ οὖν αὐτὸς οὐ τὸν φιλοσώματον, ἀλλὰ τὸν πλαστὸν φιλόσοφον νοητέον. Διαφεύγει δὲ αὕτη ἡ ἐξήγησις καὶ ἄλλην ἀπορίαν· πῶς γὰρ φιλοσώματος ὁ φιλότιμος; προΐεται γὰρ τὸ σῶμα διὰ τιμήν· ἣν ἐπιλύεται μαλακώτερον, ὡς ἐπιλαθόμενος τῆς Πατερίου ἐξηγήσεως, ἢ ἣν δευτέρα· ἡ γὰρ πρώτη πρὸς ἣν αἱ ἀπορίαι Ἁρποκρατίωνος. κ. τ. λ. Rectius ipse Olympiodorus hæc genera distinguit in Commentario Ms. ad Gorgiam p. 9. Καὶ ἄξιον ζητῆσαι πῶς φιλόσοφος ἀγοράζει; δεῖ γὰρ ἡσύχιον βίον ἄγειν. φαμὲν, καί τι καὶ ὁ φιλήδονος ἀγοράζει, καὶ ὁ φιλοχρήματος, καὶ ὁ φιλότιμος, καὶ ὁ φιλόσοφος· ἀλλ' οὐχ ὁμοίως πάντες· ὁ μὲν γὰρ φιλήδονος ἀγοράζει ὀπιπεύων κόρας καλὰς ἵνα ἀπατήσῃ· ὁ δὲ φιλοχρήματος περιβλεπόμενος εἰ δυνηθείη πωλούμενόν τι ὠνήσασθαι καλῶς καὶ κερδάναι· ὁ δὲ φιλότιμος διὰ τὸ πάντας αὐτῷ προσέχειν ὡς κάλλος ἔχοντι καὶ σῶμα μέγα· ὁ δὲ φιλόσοφος ἵνα νέους πλανωμένους ἐπιστρέφοι καὶ πρὸς τὸ κάλλιον φέροι· οὕτω καὶ Θεαίτητον σωφρονίζει καὶ Χαρμίδην καὶ Ἀλκιβιάδην· ἀμέλει φιλόσοφός τις διψήσας εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ἔπιεν ὕδωρ· εἶτα ἐξιόντι αὐτῷ ἀπήντησέ τις ἀπὸ ἱεροῦ ἐξερχόμενος καὶ λέγει αὐτῷ, ὅτι φιλόσοφος ὢν ἀπὸ τοῦ καπηλείου ἐξέρχῃ; ὁ δέ φησιν, ὅτι ἐγὼ μὲν ἀπὸ τοῦ καπηλείου ἐξέρχομαι ὡς ἀπὸ ἱεροῦ, σὺ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡς ἀπὸ καπηλείου. Ἡ πολιτεία οὖν διακρίνεται, οὐχ ἡ διατριβή. Conferatur idem p. 185. et 186. vere Platonica ratione, trium hominum differentiam ex tribus animi partibus tribusque civitatis generibus ducens. Hunc Phædonis locum item spectavit Aristides Orat. Platon. p. 312. τούς γε ἄλλους φιλοσωμάτους, ἀλλ' οὐ φιλοσόφους καλοίη τις ἂν ἐν τῇ Πλάτωνος φωνῇ. Ut formæ ejusdem generis, vel conjunguntur vel disjunguntur φιλοσώματος et φιλήδονος· veluti apud Plutarchum conjunguntur Erotic. p. 766. B. δυσόνειρα φαντασμάτια φιληδόνων καὶ φιλοσωμάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν—. distinguuntur de Sanit. Tuenda p. 140. B. οἱ φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, οἱ φιλολόγοι λογίους, οἱ φιλαθληταὶ γυμναστικούς· οὕτως ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ, φιλήδονος ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον, φιλάγαθος καὶ φιλόκαλος σώφρονα καὶ κοσμίαν. Wytt.

ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος] Non ad

οὕτως ὡς λέγεις. Ἆρ' οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία, οὐ καὶ ἡ ὀνο-
II. iii. 26. μαζομένη ἀνδρία[x] τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσήκει; Πάντως δή που, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ[y] ἡ[z] σωφροσύνη, ἣν καὶ[y] οἱ πολλοὶ[a] ὀνομάζουσι σωφροσύνην,[b] τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως,

ἀνδρεία ς.—[y] καὶ om Δ.—[z] ἡ om Φς.—[a] οἱ πολλοὶ καὶ Γ.—[b] σωφρόνην Δ.—[c] ἐθέ-

præteritam hujusmodi hominis vitam refertur imperf. ἦν, sed hoc junctum cum vocula ἄρα ibi poni solet, ubi pro Latini sermonis usu præsens potius ἐστὶν expectes. Atque hoc loco οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος explicari possit, *non erat philosophus tum quum esse videbatur*, similisque adhiberi explicatio iis fere locis, ubi adest negatio οὐ, ut Aristoph. Av. 280. Τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ. Eurip. Hipp. 360. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ, Ἣ τήνδε κἀμὲ καὶ δόμους ἀπώλεσεν. Theogn. 519. Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε, Πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος. Adde Hesiod. E. κ. H. 11. At non itidem Aristoph. Vesp. 451. Οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ' ὦ κάκιστον θηρίον—Οὐδ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὑρὼν—κλέπτοντά σε—Ἐξέδειρ' εὖ—, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα. Ni velis hæc exponere: quum gratum te putarem, eras qualem te nunc geris, ingratus. 821. Ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν, ubi sermo de re præsente. Eqq. 382. ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα· καὶ λόγων ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι· καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὧδε. Pace 22. Οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον, Ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν. 566. Νὴ Δί', ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' (sic recte pro ἂν Cod. Rav.) ἐξωπλισμένη, Αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν. Soph. Œd. C. 150. ἒ, ἔ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων, μακραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι. 1697. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. Philoclet. 978. Οἴ μοι, πέπραμαι, κἀπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα Ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων. Eurip. Iph. A. 944. Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ, Ἐγὼ τὸ μηδὲν—Εἴπερ φονεύει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει, ubi temere Marcl. conjecit ἦν ἂν et deinde φονεύοι. Xenoph. Œcon. i. 20. ἀνωφελεῖς ἀνθρώπων ὁμιλίαι, αἳ προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐξαπατηθεῖσι καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι, αἳ διακωλύουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὠφελίμων ἔργων κρατοῦσαι. Plat. de Rep. ii. p. 362. A. γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν, τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου κ. τ. ἄ. Plura congessi, ut in re nondum, quod sciam, a quoquam animadversa; de singulis quidquid statuatur, illud certum puto, his locis omnibus præsens quoque poni potuisse; usurpari autem ἦν ἄρα pro ἐστὶν ibi fere ubi contra quam expectaverit aliquis, rem habere se reperit. HEIND.

ἀμφότερα] Hoc ita dictum est, ut apud Homer. Il. γ'. 178. s. Οὗτός γ'—Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. FISCH.

ἦ καὶ ἀμφότερα; Πάνυ γ', ἔφη] In his καὶ et γε debentur libro Par. HEIND.

σωφροσύνην] Cf. de Legg. iv. p. 710. A. σωφροσύνην μοι δοκεῖ φράζειν, ὦ Μέγιλλε, δεῖν εἶναι τὴν ξυνεπομένην ὁ ξένος· ἦ γάρ; Ἀθ. Τὴν δημώδη γε, ὦ Κλεινία, καὶ οὐχ ἥν τις σεμνύνων ἂν λέγοι φρόνησιν, προσαναγκάζων εἶναι τὸ σωφρονεῖν. Ne vulgarem quidem, quam vulgus intelligat, σωφροσύνην (cf. §. 71.) in alio quoquam quam in philosophis reperiri ait; vulgi nullam esse. HEIND.

τὸ περὶ] Stobæus Eclog. Eth. v. p. 76. Gesn. locum hunc ita citat: ἄριστον δὲ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως: idem in c. 8. p. 98. Gesn. ubi Trincav. παρὰ τὰς ἐπιθ. μὴ ἐμπρῆσθαι. FISCH.

ἐπτοῆσθαι] Verbo πτοεῖσθαι significatur *summa cupiditas, maximum desiderium*, cujus signum fere est trepidatio, quia fere conjunctum est cum timore, ut assequaris, ut satis cito assequaris, rem petitam. Suid. Ἐπτοημένος· θαυμάζων. Sic infra (§. 131.) περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη. et Sympos. §. 25. πτοίησις περὶ τὸ καλὸν, ut recte correxit pro ποίησις Abresch. Diluc. Thuc. p. 420. Legi de verbo πτοεῖσθαι possunt Gataker. ad Antonin. iv. 19. p. 104. Upton. ad Dionys. Halic. περὶ συνθ. 1. p. 7. Ernestius ad Callim. H. in Dian. 191. FISCH.

ἆρ' οὐ τούτοις μόνοις προσήκει τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσί τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν; Ἀνάγκη, ἔφη. [§. 36.] Εἰ γὰρ ἐθέλεις,[c] ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι τήν γε[d] τῶν ἄλλων ἀνδρίαν[e] τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι[f] εἶναι ἄτοπος.[g] Πῶς δή,[h] ὦ Σώκρατες; Οἶσθα,[i] ἦ δ' ὅς, ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγάλων[j] κακῶν εἶναι;[k] Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν φόβῳ μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσιν; Ἔστι ταῦτα. Τῷ δεδιέναι ἄρα καὶ δέει ἀνδρεῖοί εἰσι πάντες πλὴν οἱ φιλόσοφοι. καί τοι ἄτοπόν[l] γε δέει τινὰ[m] καὶ[n] δειλίᾳ[o] ἀνδρεῖον εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δαί,[p] οἱ κόσμιοι αὐ-

λεις ΓCHI et pr Π : ἐθελήσεις cum *ς corr Υ.—[d] τε 𝔄ΔΠΥΕ.—[e] ἀνδρίαν 𝔄.—[f] σοι om Δ.—[g] ἄτοπον L.—[h] δὲ I.—[i] ἦσθα Ξ.—[j] μεγάλων 𝔄Π : μεγίστων *ς.—[k] εἶναι om pr Π.—[l] ἄλογον, in mg posito ἄτοπον, 𝔄.—[m] τινὶ pr Γ.—[n] καὶ 𝔄ΓΔΞΠΦGs :

§. 36. *εἰ γὰρ ἐθέλεις κ. τ. λ.*] Qui in his nuper verbum *σωφροσύνην* a librario profectum suspicabatur, non reputavit, hoc omisso, verborum *ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι* sensum hunc fore; *quam* (i. e. quod vocabulum) *vulgus quoque usurpat.* V. notat. ad Cratyl. §. 1. Heind.

ἐθέλεις] Sic Aug. et Tub. Stob. Gesn. et Iambl. pro vulgato *ἐθελήσεις*. Stob. Trincav. *ἐθέλῃς*, unde natum, quod vulgo legitur. Cratyl. §. 110. *ἐπεὶ—εἰ ἐθέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν, πόθεν οἴει ἕξειν ὀνόματα ὅμοια ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκεῖν* etc. Protag. §. 39. *εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν, ὦ Σώκρ. τοὺς ἀδικοῦντας, τί ποτε δύναται, αὐτό σε διδάξει—.* Ibid. §. 81. *εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὑρήσει αὐτὸν φαῦλόν τινα φαινόμενον*, ubi Steph. malebat *ἐθέλοι*. Menon. p. 71. A. *εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις οὕτως ἔρεσθαι τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται καὶ ἐρεῖ—.* Alcib. i. p. 122. B. *εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφὰς καὶ ἐσθῆτας—αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ*—ubi quæ sequuntur *εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην ἀποβλέψαι* etc. in his vereor ne *ἐθελήσεις* ortum sit ex vitioso *ἐθέλῃς εἰς*. Atque Lysid. §. 31. scribendum nunc puto *εἰ γοῦν ἐθέλομεν ἐννοῆσαι τὸ ὑγιαῖνον σῶμα, οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται*, ubi legitur in Edd. *θέλοιμεν*. Heind.

τὴν τῶν ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σωφροσύνην] Has simulatas et verarum virtutum imitatrices virtutes postea exagitavit Epicurus, cujus de hoc argumento doctrinam a Cicerone expositam de Finibus i. 10. 14. 15. ii. 14. 15. cum hac Socratis disputatione comparare, operæ pretium est. Wytt.

μεγάλων] Recepi hanc scripturam e Tub. et Par. Stob. et Iambl. Edd. *μεγίστων*, idemque, omisso articulo, Aug. cui non convenit quod sequitur, *οὐκοῦν φόβῳ μειζόνων κακῶν* etc. Heind.

εἶναι] Abest a Tub. et Rigalt. Iamblich. etiam a Stob. Trinc. ut Ficinus, *mortem unum ex maximis malis existimare.* Fisch.

ἄτοπόν γε] Stob. et Iambl. *ἄλογόν γε*. Ex iisdem et Aug. in proximis *δέει τινὰ καὶ δειλίᾳ* substitui *καὶ* pro *ἢ*, quod præter Fischerum nemo tueri velit. Heind.

δειλίᾳ ἀνδρεῖον εἶναι] Spectavit huc Plutarch. Vit. Romul. p. 37. D. *ὁ δὲ* (scil. Romulus) *δουλείας φυγῇ παρούσης καὶ τιμωρίας ἐπιφερομένης, ἐκεῖνο τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀτεχνῶς ὑπὸ δέους ἀνδρεῖος γενόμενος—.* Eodem pertinet Platonis disputatio Leg. i. p. 565. G. 568. F. G. vi. p. 628. F. Rep. iv. p. 449. A—G. *ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων, καὶ ἥττων δήπου ἂν αὑτοῦ εἴη· καὶ ὁ ἥττων κρείττων.* Wytt.

κόσμιοι] *Homines moribus compositis, temperantiæ et munditiei studiosi.* §. 34. *κόσμιοι* et *ἀνδρεῖοι* junguntur. *Κόσμιος* et *αἰδήμων* Plato fuisse dicitur apud Laert. l. iii. Apud Stobæum quoque Serm. v. p. 60. jungitur *βίῳ κοσμίῳ σώφρων*. Gottl.

τῶν[q] οὐ ταὐτὸν τοῦτο[r] πεπόνθασιν; ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσι; καί τοι φαμέν γέ που[s] ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ[t] ὅμοιον εἶναι[u] τὸ πάθος[v] τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην· φοβούμενοι γὰρ ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων
II. iii. 27. κρατούμενοι.[w] καί τοι καλοῦσί[x] γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ
I. 69. τῶν ἡδονῶν ἄρχεσθαι,[y] ἀλλ' ὅμως ξυμβαίνει[z] αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ'[a] ἡδονῶν[b] κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. τοῦτο δ' ὅμοιόν ἐστιν ᾧ[c] νῦν δὴ ἐλέγετο,[d] τῷ τρόπον τινὰ δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι.[e] Ἔοικε γάρ.[f] [§. 37.] Ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ γὰρ οὐχ αὕτη[g] ᾖ[h] ἡ[i] ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγή,[j] ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας

ἢ *ς.—[o] δειλίᾳ om Φ.—[p] δαὶ Γ.—[q] τούτων Φs.—[r] τούτω L.—[s] που om Π, supra γε ponit 𝔄.—[t] τοῦτο G et corr Γ.—[u] εἶναι om pr 𝔄Π.—[v] πάθος τῷ corr 𝔄ΓG.—[w] κρατούμενοι ὑπ' ἄλλων ΔΦGs.—[x] καίτοι γε L.—[y] ἄρξεσθαι Δ.—[z] ξ. ΔΦGs et corr ἢ 𝔄.—[a] ὑπὸ τῶν L.—[b] ἡδονῆς pr Γ.—[c] ἃ Φ, ἃ s.—[d] διελέγετο L.—[e] σεσωφρονῆσθαι ΔΛCEH, σεσωφρονεῖσθαι IL.—[f] γαρ add 𝔄ΠΦGs.—[g] οὐκ αὐτὴ G.—[h] ᾖ om 𝔄.—[i] ἡ soli cum ς ΔΞ et rc Υ.—[j] ἀλλαγὴ add ΔΠΦCs. in G erasum nonnihil post ἀρε-

πεπόνθασιν· ἀκολασίᾳ] Vix dignum memoratu, quod a Turnebo editum in margine adscripsit Steph. *καὶ ἀκολασίᾳ.* §. 49. *οἱ ἐρασταὶ—πάσχουσι τοῦτο· ἔγνωσάν τε τὴν λύραν* etc. Politic. p. 291. B. *καὶ γὰρ δὴ καὶ νῦν αὐτὸς τοῦτο ἔπαθον ἐξαίφνης· ἠμφιγνόησα κατιδὼν τὸν—χορόν.* Aristoph. Vesp. 1459. *καίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον· ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.* Conf. ad §. 50. Proximo *που* carent Tub. et Stob. HEIND.

καίτοι—ἄρχεσθαι] Hæc extant apud Stob. Eclog. Eth. c. 6. p. 78. Gesn. FISCH.

ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβ.] H. e. *ἀλλ' ὅμως, ὃ αὐτοῖς συμβαίνει, τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην—σωφροσύνην τούτῳ ὅμοιόν ἐστι.* Quam sententiam mox ita repetit: *ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. Τοῦτο δ' ὅμοιόν ἐστι* etc. Scripturam in his dedi e Tub. Iambl. Ms. et Edd. Stob. vulgo post *ὅμοιον* insertum legitur *εἶναι*, tali sensu: *sed tamen accidit iis, ut huic similis sit ineptæ hujus temperantiæ affectus.* Quod qui præferunt, omissum verbum sibi restituant. HEIND.

κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν] Hæc in Tub. non leguntur. Sed Iamblichi libri editi habent *τῶν ἄλλων.* FISCH.

κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν, κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν] Concinna sententiæ figura utitur Plutarch. Alexandro p. 688. C. *τοῦ κρατεῖν πέρας ἡμῖν ἐστὶ τὸ μὴ τὰ αὐτὰ ποιεῖν τοῖς κεκρατημένοις.* Antonio p. 931. F. Æneas Gaz. Theophr. p. 63. *ὥσπερ εἰς ποταμὸν ἐμπεσόντες τῇ καὶ τῇ φέροιντο, κρατούμενοι μᾶλλον ἢ κρατοῦντες.* WYTT.

§. 37. *μὴ οὐχ αὕτη ᾖ*] Aliquid hic desiderari putet quispiam: quum tamen nihil desideretur, sed ellipsis sit illi similis quæ occurrit paulo post, *μὴ σκιαγραφία τὶς ᾖ ἡ τοιαύτη ἀρετή.* Occurrunt certe et alibi frequenter: pro loco autem exponere oportet, *Videndum ne,* vel *Animadvertendum ne:* aut *Cavendum ne.* STEPH.

μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς—καταλλάττεσθαι] *Vide ne hæc non sit recta ad virtutem via, voluptates cum voluptatibus—commutare.* Sic omnes libri, nec specie male; quippe vocis *ὁδὸς* usitata est ellipsis. Res tamen non *viam ad virtutem,* sed ipsam *virtutem* requirit; ut ab auctore scriptum putem, *ἡ ὀρθὴ ἀρετή, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς κ. τ. λ.* præsertim quum *πρὸς* ex sequentibus, et *ἀρετὴν* ex *ἀρετὴ* per proximam literam *η* nasci potuerit: qui est frequens librariis lapsus, ut osten-

καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι, καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω, ὥς περ νομίσματα, ἀλλ' ᾖ[k] ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμισμα ὀρθόν, ἀνθ' οὗ[l] δεῖ ἅπαντα ταῦτα[m] καταλλάττεσθαι, φρόνησις, καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου[n] ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ᾖ, καὶ ἀνδρία[o] καὶ σω-

την: 𝔄 ἀλλὰ ῄ.—[k] εἰ Δ.—[l] ἀνθ' οὗ Γ, ἀνθ' ὅτου Φs et corr Π, ἂν ᾖ οὗ G: ἀντὶ οὗ ς.—[m] ἅπαντα ταῦτα 𝔄Π, ταῦτα πάντα I: πάντα ταῦτα *ς.—[n] τούτω Δ.—[o] ἀνδρία

dimus ad Plutarch. de Amicor. Multitud. p. 96. A. Verbum καταλλάττεσθαι in simili argumento fortitudinis posuit Aristot. Ethic. Nicomach. iii 9. ἕτοιμοι γὰρ οὗτοι πρὸς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Ælian. Nat. An. viii. 1. θάνατον δὲ ὑπὲρ τῆς ἀνδρείας ἠλλάξατο. Wytt.

μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ᾖ] Revocavi voculam γὰρ h. l. aptissimam e Tub. Par. et Stob. ἡ ὀρθὴ sc. ὁδὸς, ut ἡ συντομωτάτη Xenoph. Cyrop. viii. 5. 13. ἡ εὐθεῖα Lucian. Hermot. §. 4. et centies alias. Heind.

καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω] *Omninoque majora permutare minoribus velut numismata*, quid majus sit, quid minus, quærere, quæ quæstio in virtutes non cadit. Sic meo quidem judicio optime habet hoc καὶ, quod omissum in Edd. Stob. et Iambl. probabat Fisch. Heind.

ἀλλ' ᾖ ἐκεῖνο] Ita pro ἀλλ' ἤ, quod ex conjectura corrigi debebat, legendum viderat Forsterus, scriptum exhibet Stob. Gesn. unde recepit jam Fisch. In ipsa hac loci sententia, *vide ne hæc sit non recta via ad virtutem, voluptates permutare voluptatibus—velut numismata, sed ne sit unum hoc rectum verumque numisma, quo hæc omnia permutari debeant, sapientia*, egregie cohærent omnia, nec displicebit cuiquam, quod a *recta via* ad verum *numisma* transit oratio, quum interposita sint hæc καταλλάττεσθαι—ὥσπερ νομίσματα. Sed dubitationis tamen aliquid injicit librorum diversitas. Quippe apud Iambl. post verba πρὸς ἀρετὴν insertum legitur ἀλλαγὴ, idemque in duobus Codd. Paris. comparet, atque inde natum videtur in Tub. ἀλλὰ ἡδονὰς, in Stob. Trinc. ἀλλ' ἀντὶ ἡδονάς. Glossatoris fortasse interpretamentum, nec tamen sic statim spernendum, donec scripturam loci plurium librorum firmet consensus. Unum in hoc ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγὴ, *recta ad virtutem adipiscendam permutatio*, offendit paullulum, quod πρὸς statim post itidem verbo καταλλάττεσθαι junctum alia tamen vi ponitur. Vulgatæ lectioni suffragatur Ficinus: *ne hæc haudquaquam recta sit ad virtutem via*. Heind.

νόμισμα ὀρθὸν] Hinc Philo Jud. de Somniis p. 1120. C. τὸ τῆς ψυχῆς νόμισμα, παιδείαν, ἐξιστάντες καὶ κατακερματίζοντες οἰκτρῶς ἀναλίσκουσιν. Wytt.

ἀντὶ οὗ δεῖ] Aug. οὗ δεῖ. certe scribendum ἀνθ' οὗ. Tum Tub. ἅπαντα ταῦτα. Heind.

καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα] Compositio non satis respondens sententiæ disputationis; quippe ὠνούμενα ad τούτου, id est, ad φρονήσεως, referri nequit. Etenim, si quid emimus prudentia, prudentiam ut pretium pro emta re damus, quam rem emtam accipimus in locum prudentiæ. Quod repugnat præcepto Socratis, jubentis prudentiam omni modo acquirere. Itaque hujusmodi vel collocatio, vel certe interpretatio, requiritur; quasi scriptum sit, καὶ τούτου μὲν πάντα τε πιπρασκόμενα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα· i. e. *et si hac omnia vendantur, et cum hac* (i. e. prudenter) *omnia emantur, tum revera constat et fortitudo, et temperantia, et justitia, et summatim vera virtus, quæ sine prudentia esse nequit*. Participia autem pro infinitivis accipienda; quod frequens esse jam ostenderunt Viger. et Hoogeveen. de Idiotism. p. 338. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 151. Wytt.

καὶ τούτου μὲν πάντα] *Vereorque ne quæ hoc numismate emuntur venduntur-que, ea omnia sint re vera, tum fortitudo, tum temperantia, tum justitia, omninoque vera virtus sit cum sapientia conjuncta* etc. Verbum ὠνεῖσθαι passivo significatu ita est insolens vel potius inauditum, ut ob hoc ipsum de scripturæ integritate magnopere dubitem. Jam quum Aug. sic scripta hæc præbeat ὠνούμεθά τε καὶ πιπρασκόμεθα, a Platone profectum suspicor καὶ μετὰ τούτου ἃ ὠνούμεθά τε καὶ πιπράσκομεν, τῷ ὄντι ᾖ. In quibus μετὰ τούτου ἃ ὠνούμεθα positum pro ἃ μετὰ τούτου ὠνούμεθα. Vid.

φροσύνη καὶ δικαιοσύνη,[p] καὶ ξυλλήβδην ἀληθὴς ἀρετὴ ᾖ[q] μετὰ φρονήσεως, καὶ[r] προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάντων[s] τῶν τοιούτων· χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ[t] ἀλλαττόμενα[u] ἀντὶ

𝔄.—p καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη Δs.—q ᾖ Heindorfius, ἡ ΠG, καὶ Δ: om *ς. —r καὶ om Δ.—s ἁπάντων Δ.—t καὶ om pr Π.—u ἀπαλλαττόμενα Δ.—v ἄλλων

not. ad §. 84. Heind.

ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη] Hic locus, opinor, est fundus distinctionis Ciceronianæ de virtute, quam l. i. Offic. 5. tanquam fundamentum omnis veræ honestatis posuit. 'Omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim in perspicientia veri sollertiaque versatur, aut in hominum societate tuenda, tribuendoque suum cuique, et rerum contractarum fide: aut in animi excelsi atque invicti magnitudine ac robore: aut in omnium quæ fiunt, quæque dicuntur, ordine et modo, in quo inest modestia et temperantia.' Has virtutes h. l. vocat: *σωφροσύνην, δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, φρόνησιν*. Commemorat et eas in Sympos. p. 189. it. in iv. Reip. p. 406. de Legg. i. p. 513. cf. et Laert. iii. 57. Gottl.

ξυλλήβδην] *Summatim*, hac ratione philosophis usitatum notavimus ad Plutarch. de Educ. Puer. p. 7. D. Wytt.

ἀληθὴς ἀρετὴ μετὰ φρονήσεως] Prudentiam quasi virtutum omnium summam et fundamentum in se continere similiter in Menone p. 88. statuit Socrates. Qua de re ita Aristoteles, *Σωκράτης τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν. ὅτι μὲν γὰρ φρονήσεις ᾤετο εἶναι πάσας τὰς ἀρετὰς, ἡμάρτανεν· ὅτι δ' οὐκ ἄνευ φρονήσεως, καλῶς ἔλεγε.* Eth. Nicom. l. vi. 13. Forst.

ἀρετὴ ᾖ] Necessarium ad justam sermonis structuram ᾖ interposui e Tub. ubi ἡ scriptum. Utrumque forsan dederat Plato: *ἀρετὴ ᾖ ἡ μετὰ φρ.* Heind.

χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαττόμενα] *Disjungere autem hæc a prudentia, et invicem commutare, vide ne sit adumbratio quædam virtutis.* Iterum participium pro infinitivo. Comparatione *σκιαγραφίας* item utitur Rep. ii. p. 424. F. *ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοὶ, καὶ τὰν ἀλήθειαν βιᾶται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως; πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην.* Numenius apud Euseb. P. E. xiv. p. 730. A. de Arcesilao, *ὑπὸ σκιαγραφίας τῶν λόγων παντοδαπὸς πεφαντασμένος·* Plutarch. adv. Epicur. p. 1091. D. *Πλάτων—ἀπηγόρευε τὰς λυπῶν καὶ πόνων ἀπαλλαγὰς ἡδονὰς μὴ νομίζειν, ἀλλ' οἷόν τινα σκιαγραφίαν ἢ μίξιν οἰκείου καὶ ἀλλοτρίου, καθάπερ λευκοῦ καὶ μέλανος·* Pompeio p. 635. D. *ἔλεγε τραγῳδίαις καὶ σκιαγραφίαις πεπολεμηκέναι βασιλικαῖς τὸν Λούκουλλον.* Iamblich. Protrept. p. 52. *ὅπως κτήσεται ταύτην τὴν φρόνησιν, ἥτις γνώσεται τὴν ἀλήθειαν· γνοίη δ' ἄν τις αὐτὸ καὶ ἀπὸ τούτων εἰ θεωρήσειεν ὑπ' αὐγῆς* (leg. *αὐγὰς* ex codd. Memmiano et Regio.) *τὸν ἀνθρώπινον βίον· εὑρήσει γὰρ τὰ δοκοῦντα εἶναι μεγάλα τοῖς ἀνθρώποις πάντα ὄντα σκιαγραφίαν.* Sopater apud Stob. Flor. xliv. p. 313. *ἀπόδειξον δὲ σαυτὸν τῆς ἀρχῆς πρέποντα κόσμον, ἀλλὰ μὴ ταῖς ἔξωθεν καὶ ἐφημέροις σκιαγραφίαις καλλωπίζου.* Sext. Empir. Adv. Mathem. vii. 88. *Ἀνάξαρχον δὲ καὶ Μόνιμον, ὅτι σκιαγραφίᾳ ἀπείκασαν τὰ ὄντα, τοῖς τε κατὰ ὕπνους ἢ μανίαν προσπίπτουσι ταῦτα ὡμοιῶσθαι ὑπέλαβον·* ubi Fabricius perperam posuit *σκηνογραφίᾳ*, itemque in hoc Phædonis loco poni vult. Verbum *σκιαγραφεῖν* eodem sensu, *simulandi vana specie veritatem*, aliquoties ponitur a Platone v. c. Rep. ix. p. 507. A. *ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου, οὐδὲ καθαρὰ ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις·* quod Plutarchus modo citatus dixit *σκιαγραφίαν·* ibidem Plato p. 508. C. *ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ ἐσκιαγραφημέναις.* Leg. ii. p. 580. B. *ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἄδικα.* Parmen. p. 71. E. *οἷον ἐσκιαγραφημένα, ἀποστάντι μὲν ἓν πάντα φαινόμενα—προσελθόντι δέ γε πολλὰ καὶ ἕτερα.* Wytt.

χωριζόμενα δὲ φρον. καὶ ἀλαττόμ.] In Tub. deest *καὶ*, neque expressit Ficinus: *sin autem a sapientia segregata invicem commutantur.* Heind.

ἀλλήλων,[v] μὴ σκιαγραφία τις ᾖ[w] ἡ τοιαύτη[x] ἀρετὴ καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδώδης τε καὶ οὐδὲν ὑγιὲς[y] οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ,[z] τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ᾖ κάθαρσίς[a] τις τῶν τοιούτων[b] πάντων,[c] καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ[d] δικαιοσύνη καὶ ἡ[e] ἀνδρία καὶ αὐτὴ[f] ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός[g] τις[h] ᾖ.[i] [§. 38.] Καὶ

pr 𝔄Π.—[w] εἴη G.—[x] τοσαύτη C.—[y] ὑγιὲς εἶναι 𝔄.—[z] ἔχουσα ΔΦGs et γρ Π, ἔχειν L.—[a] κάθαρσις ᾖ ΔΦGs et corr 𝔄.—[b] ἁπάντων G.—[c] καὶ post πάντων om Δ. —[d] ἡ ante δικαιοσύνη om E.—[e] ἡ om 𝔄.—[f] αὐτὴ 𝔄ΓΛΠΦCGs, αὐτὴ δὲ Δ : αὕτη ς. —[g] καθαρισμὸς Δ.—[h] τι G.—[i] κινδυνεύουσι ΔG et pr Π, κινδυνεύσουσι H : κινδυ-

μὴ σκιαγραφία κ. τ. λ.] Platonicæ dictionis *γλαφυρότης* melius et rotundius exprimi videtur per particulam *ne* quam per longiorem periphrasin. Cic. 'Ne fuerit ille vir bonus.' Et *καθαρμὸν* verti *purgationem*, quo nomine Cicero utitur. Jam vero non videtur posse sine pulcherrimi loci ruina demi negatio *μή*. Loci nimirum istius hæc est sententia: Vult Plato docere quodnam sit verum virtutis fundamentum, quod ait esse Sapientiam, sine qua omnes virtutes politicæ sint meræ larvæ. Jam et illius quoque sapientiæ *ἐντελέχειαν* docet, videlicet Veritatem, quam omnium virtutum *κάθαρσιν* esse affirmat: ac proinde negat, politicas virtutes, videlicet Temperantiam, fortitudinem, ipsam denique civilem sapientiam esse *καθαρμόν*. quam doctrinam illustrat variis in locis, Theæteto, Alcibiade primo, Timæo, Gorgia, 6. De Republ. 7. Epist. etc. SERRAN.

σκιαγραφία τις ᾖ] Eleganter a pictoribus et statuariis, qui adumbrant, transfert ad virtutem, quæ adumbrata est, si speciem quidem habet, nec tamen est. Cic. pro M. Cœl. (5.) 'habuit ille maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum.' Tusc. Qu. iii. 2. 'consectatur nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ.' Ejusmodi virtutem adumbratam et Cicero *simulacrum virtutis* vocat. (Off. i. 15.) ex Platone, qui habet in Sympos. (190.) *εἴδωλα ἀρετῆς*. *Εἴδωλον* enim est fictum, opponiturque *τῷ ἀληθεῖ*. Theæt. §. vii. p. 111. Fisch. *ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς*. GOTTL.

καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ] Tub. habet *καὶ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι οὐδ' ἀληθὲς ἔχει*. Schol. *γρ. καὶ οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα*. Et præstat sine hoc *ἔχουσα* propter præcedens *τε*, ni aliud hic vitium delituisse ex scriptura Cod. Tub. suspicere. HEIND.

τὸ δ' ἀληθὲς κ. τ. λ.] *Revera autem certa purgatio talium omnium, et temperantia, et justitia, et fortitudo: atque ipsa prudentia vide ne sit purgatio.* Nunc singula deinceps notemus. Primum, *τὸ δ' ἀληθές*, idem est quod *κατὰ δὲ τὸ ἀληθές*, *secundum veritatem*. Huic subjungitur *τῷ ὄντι*, ut supra §. 13. quod significat notum aliquid vel jam dictum, ad quod præsens disputatio referatur, scilicet *κάθαρσιν* supra dictam §. 14. de qua jam exposuimus. Olympiodori, mystica subtilitate distinguentis verba apponere, nil attinet. Melius et ad verborum fidem versio Sicula, *utique enim et certissime*. Deinde *τῶν τοιούτων* spectat ad proxime antecedens *τῶν τοιούτων*. Porro, animum virtutis studio, i. e. philosophia purgari, præceptum est et aliorum philosophorum, et in primis Platonis, non modo in Phædone dialogo proditum, sed per totam ejus doctrinam diffusum: et diserte pronunciatum in Theæt. p. 128. D. F. Sophist. p. 153. A. Gorg. p. 312. Rep. vii. 488. A. Hinc sæpe *καθαρτικαὶ* virtutes ac disciplinæ, non modò apud Platonicos, sed et Aristotelem Poet. 16. et Politic. viii. 7. Denique solemnem hanc virtutis in quatuor istas partes distributionem Plato subinde tradit, veluti Rep. iv. p. 449. Leg. i. p. 567. D. et alibi, et apud Diog. Laert. iii. 80. sumtam ex Pythagoreorum doctrina, ut apparet in eorum fragmentis apud Stob. Flor. i. v. c. Theagis p. 8. Metopi p. 7. Cliniæ p. 8. Sumsit indidem Aristoteles, dissentiens tamen a Platonis ratione: quam postea sibi asseruerunt et celebrarunt Stoici: quos secutus est Cicero de Officiis, de Finibus, et alibi. Cæterum pro *αὕτη* recepimus *αὐτή*, ut jam Fischerus posuerat ex Stob. Iambl. Fic. secutus Forsterum: accedunt Vind. A B C. versio Sicula. WYTT.

καὶ αὐτὴ ἡ φρόν.] Sic Iambl. Stob. et Fic. vertens *ipsa prudentia*. Vulgo *αὕτη*. HEIND.

II. iii. 28. κινδυνεύουσι[i] καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες οὐ φαῦλοί τινες[j] εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι ὅτι ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν[k] βορβόρῳ κείσεται, ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε[l] καὶ τετελεσμένος

νεύωσι *ς.—[j] τινες om pr 𝔄Π.—[k] ἐν om s.—[l] τε om ΦEs.—[m] θεὸν Δ.—[n] δὴ ὥς

καθαρμός τις] καθαρμὸς erat prima pars μυήσεως, *initiationis*, fiebatque ad Ilissum flumen, ita ut initiandus, in pelle victimæ Jovi immolatæ a daducho collocatus, aqua adspergeretur. V. Theo Smyrn. Μαθημ. Πλατ. c. 1. p. 18. et Meurs. Eleusin. c. 7. p. 18. Ceterum pertinet ad hunc locum Scholion Olympiodori a Casaubono Exercitatt. Antibar. p. 392. editum: ἐν τοῖς ἱεροῖς ἡγοῦντο μὲν αἱ πάνδημοι καθάρσεις· εἶτα ἐπὶ ταύταις αἱ ἀποῤῥητότεραι· μετὰ ταύτας συστάσεις· καὶ ἐπὶ ταύταις μυήσεις· ἐν τέλει δ' ἐποπτεῖαι. Ἀναλογοῦσιν αἱ ἠθικαί τε καὶ πολιτικαὶ ἀρεταὶ τοῖς ἐμφανέσι καθαρμοῖς· αἱ δὲ καθαρτικαὶ, ὅσαι ἀποσκευάζονται πάντα τὰ ἐκτὸς, τοῖς ἀποῤῥητοτέροις· αἱ δὲ περὶ τὰ νοητὰ θεωρητικαὶ ἐνέργειαι ταῖς συστάσεσιν· αἱ δὲ τούτων συναιρέσεις εἰς τὸ ἀμέριστον ταῖς μυήσεσιν· αἱ δὲ ἁπλαῖ τῶν ἁπλῶν εἰδῶν αὐτοψίαι ταῖς ἐποπτείαις. Fisch.

§. 38. καὶ κινδυνεύουσι] Sic Par. et Stob. (a quo scriptum ὡς κινδυνεύουσι.) Vulgo κινδυνεύωσι, quod quamvis recte pendeat a præced. μὴ, vereor tamen ut recte dicatur μὴ κινδυνεύῃ τοῦτο ἀληθὲς εἶναι, vide ne *fortasse* hoc verum sit. Heind.

κινδυνεύωσι] Hæc nobis esse suspecta videntur. Nam neque ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ita potest pendere conjunctivus, ut referatur, quæ est quorundam opinio, ad præcedentem particulam μὴ, quoniam repugnat orationis series: nec Stobæi lectio, ὡς κινδυνεύουσι, satis placet, cum sequens infinitivus εἶναι non habeat unde pendent. Quapropter forte legi debet aut καὶ τοι κινδυνεύουσι, aut, quod melius est, κᾂν κινδυνεύωσι. Zeun.

καὶ οἱ τὰς τελ. ἡ. οὗτοι καταστ.] Hæc laudantur a Clemente Alexandr. Strom. iii. p. 433. sed ita, ut post τελετὰς in editis quidem libris addita legatur particula δέ. male. Fisch.

οὗτοι] H. l. est *noti illi*. V. Boeckh. in Plat. Min. p. 55. Aristoph. Ran. 429. Καὶ Καλλίαν γέ φασι Τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου Κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον, ubi glossa in Cod. τοῦτον expl. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. Conf. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 63. p. 295. et de eodem usu pronominis *hic* Bentl. ad Terent. Adelph. v. 8. 23. Heind.

καταστήσαντες] Eurip. Bacch. 21. Κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς Τελετὰς—ἐς τήνδε—ἦλθον—πόλιν. Similiter οἱ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστήσαντες Isocrat. Paneg. init.—Statim post τινὲς abest a Tub. et Edd. Stob. Heind.

ἀμύητος] Apud Suidam, qui v. Πλάτων hunc locum usque ad verba μετὰ θεῶν οἰκήσει laudat, est ὁ μὲν ἀτέλεστος καὶ ἀκάθαρτος—ἀφικόμενος—τετελεσμένος καὶ κεκαθαρμένος ἐκεῖ μεταχωρήσας. Sed scriptura librorum Theodoreti Θ. Π. i. p. 19. a scriptura librorum Platonis nihil discrepat. Fisch.

βορβόρῳ] Apud Aristoph. Ran. 146. Baccho ad inferos eunte, Xanthias comes ait, se videre σκότος καὶ βόρβορον. Gottl.

ἐν βορβόρῳ κείσεται] Orphicum dictum multi post Platonem vel memorarunt vel imitati sunt: quos annotavimus ad Plutarchi Fragm. de Anima, libro de S. N. V. subjectum p. 137. quibus addatur Theodoret. Serm. i. p. 483. C. Suid. in Πλάτων, et in Lactantio Inst. Div. vii. 7. animadvertatur error, a quo pro Platone vel alio ponitur Zeno Stoicus, qui hoc dictum celebraverit. Wytt.

ἐν βορβόρῳ κείσεται] Hymn. in Cerer. 485. Ὄλβιος, ὃς τάδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων· Ὃς δ' ἀτελὴς, ἱερῶν ὅς τ' ἄμμορος, οὔποθ' ὁμοίων Αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι, ubi Platonis hunc locum proferens Ruhnkenius laudavit Meurs. Eleusin. c. 18. et Casaub. Exerc. xvi. adv. Baron. p. 546. Ab Orpheo, id est, ex Orphicorum disciplina, sumpta hæc esse, auctor est Olympiod. cujus Scholion legitur in Fragm. Orph. p. 509. Herm. διόπερ καὶ παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδου. Plato de Rep. ii. p. 363. D. Μουσαῖος—καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ—τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾅδου et ibid. deinde pag. seq.

ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν[m] οἰκήσει. εἰσὶ γὰρ δή, φασὶν[n] οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ τε[o] παῦροι·[p] οὗτοι δ' εἰσὶ κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς. ὧν δὴ καὶ ἐγὼ[q] κατά γε[r] τὸ δυνατὸν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ πρου-

φασιν ΔΠΦs et rc G.—[o] γε 5, om L.—[p] παῦροι δέ τε βάκχοι 8.—[q] ἐγὼ 𝔄Π: ἔγωγε

E. Βίβλων ὅμαδον παρέχονται (οἱ μάντεις) Μουσαίου καὶ Ὀρφέως—καθ' ἃς θυηπολοῦσι πείθοντες—ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς· μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Inde Diog. Cynicus apud Laert. vi. 39. γελοῖον εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπαμινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτελεῖς δέ τινες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται. Conf. Wyttenb. ad Plut. Fragm. post librum de S. N. V. p. 137. Brodæus ad Crinag. Epigr. Anthol. p. 56.—οἰκήσει Stob. οἰκήσεται. Heind.

ὁ δὲ κεκαθαρμένος—μετὰ θεῶν οἰκήσει] De felicitate initiatorum multa leguntur apud veteres. Sophocles apud Plutarch. de Aud. Poet. c. 4. ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μολῶσ' εἰς ᾅδου. Adde Aristoph. Ran. 346. Æsch. in Axioch. §. 20. Cur hæc τέλη initia dicta sint v. Cic. Verr. v. 72. Gottl.

φασὶν οἱ περὶ τὰς τελετὰς] Includenda parenthesi censui hæc verba quod proverbium hoc τοῖς περὶ τὰς τελετὰς familiare fuisse verisimile sit: at vero οἱ περὶ τὰς τελετὰς cum ναρθηκοφόροι non apte jungatur: præsertim quum in versu proverbiali suis constante numeris nulla τελετῶν mentio fiat cum voce ναρθηκοφόροι. Est enim hic, Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, βάκχοι δέ γε παῦροι, vel δέ τε παῦροι: aut παῦροι δέ τε βάκχοι. Steph.

φασὶν] Tub. Stob. et Iambl. ὥς φασιν. Heind.

ναρθηκοφόροι] E Platone Pollux x. 177. v. Casaubonus de Satyr. p. 57. et Salmasius Hyl. Iatric. p. 5. Clemens quidem Alexandrinus contulit istud Orphei carmen cum voce Christi (Matth. xx. 16. xxii. 14.) Πολλοί εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. Fisch.

ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ γε παῦροι] Olympiodorus p. 24. παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι, ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται· τελετὴ γάρ ἐστι ἡ τῶν ἀρετῶν βακχεία· καί φησι 'Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι·' ναρθηκοφόρους, οὐ μὴν βάκχους τοὺς πολιτικοὺς καλῶν· ναρθηκοφόρους δὲ βάκχους, τοὺς καθαρτικούς. Versus Orphicus proverbii instar habet. Videantur Zenob. v. 77. Erasm. Adag. p. 1668. Antholog. Gr. i. 3. 6. Clemens Alex. Strom. i. p. 315. C. et v. p. 554. A. Theodor. Serm. xii. p. 668. B. Marinus Vita Procli p. 52. Wytt.

βάκχοι] Schol. Aristoph. Equit. 406. βάκχον οὐ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια βάκχους ἐκάλουν. Casaub. de Satyr. Poes. i. p. 57. 'Proprie βάκχοι sunt orgiastæ et ministri. Clem. Alex. Διόνυσον Μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι. Orpheus in hymno Sileni Ναΐσι καὶ βάκχοις ἡγούμενε κιττοφόροισι. Sic accipiendum in proverbio, πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι. In Dionysiacis solennibus, puta in phallagogiis, sacris trietericis, Iacchi exagoge, similibusve pompis multi arrepto thyrso aut ferula προσκαίρους se præbebant Liberi patris orgiastas: nec solum viri, sed etiam honestæ matronæ ac virgines. Lege Diodorum Sic. libro iii. 73. sed hi θυρσοφόροι aut ναρθηκοφόροι solum appellabantur: at qui orgia jugiter et legitime curabant neque a suscepto ministerio recedebant, hi non solum narthecophori dicebantur, sed ναρθηκοφόροι βάκχοι etc.' Heind.

δέ γε] In ipso versu recte scriptum δέ τε; h. l. ubi versum dissolvit Plato, unice verum puto, quod est in Tub. et Ald. atque inde in Edd. vulgatis, δέ γε, quum δέ τε exhibeant Aug. Bas. 2. aliique, qui hæc laudant, scriptores. Heind.

κατά γε τὸ δ.] Ita Tub. et Clem. Alex. Ceteri libri γε non habent. Aristoph. Eccl. 70. Νὴ τὴν Ἑκάτην, καλόν γ' ἔγωγε τουτονί, ut vere ibi lib. Rav. Forsteri autem in his suspicionem conjectantis ἀπελιπόμην recte elevavit Fischerus, verba οὐδὲν ἀπέλιπον respondere monens verbis παντὶ τρόπῳ προὐθυμήθην, genit. ὧν co-

θυμήθην[s] γενέσθαι. εἰ δὲ ὀρθῶς προὐθυμήθην καί τι[t] ἠνυσάμην,[u] ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς[v] εἰσόμεθα,[w] ἐὰν[x] θεὸς ἐθέλῃ, ὀλίγον[y] ὕστερον, ὡς ἐμοὶ[z] δοκεῖ.

§. 39. Ταῦτ' οὖν ἐγώ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἀπολογοῦμαι, ὡς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων[a] καὶ τοὺς ἐνθάδε δεσπότας οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ' ἀγανακτῶ, ἡγούμενος κἀκεῖ οὐδὲν ἧττον ἢ[b] ἐνθάδε δεσπόταις τε ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι καὶ ἑταίροις·[c] τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει. εἴ τι οὖν ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχοι.

*ς.—[r] γε add 𝔄ΔΠΦGs.—[s] προυθυμούμην ς: προυθ.... ὀρθῶς om s.—[t] καί τι καὶ rc Γ.—[u] ἠνυσάμην cod. Aug. ἠνύσαμεν *ς.—[v] εἰσόμεθα τὸ σαφὲς ἐκεῖσε ἐλθόντες Φ.—[w] οἰσόμεθα I.—[x] ἂν 𝔄.—[y] ὀλίγω Φs.—[z] ἔμοιγε Φ.—[a] ἀπολιπὼν 𝔄Π: ἀπολεί- (αί) πω ς.—[b] ἢ om Δ.—[c] ἑτέροις Δ, ἕτεροις 𝔄.—[d] δὲ Δ.—[e] ἔμοιγε δοκεῖ 𝔄Π, δοκεῖ

hærere cum infinit. γενέσθαι. Sensus est: *quorum unus ut fierem, nihil, quantum in me fuit, in vita intentatum reliqui, sed omnibus modis studui.* οὐδὲν ἀπολείπειν est *nihil reliqui facere*, omnia experiri. Sic προθυμίας οὐδὲν ἀπολείπειν Menon. p. 77. A. Heind.

προυθυμούμην] Præferem προυθυμήθην, quod omnes Vindob. et Veneti dant. Wytt.

προὐθυμήθην] Ita pro vulgato προὐθυμούμην ex Aug. Tub. et Clem. Alex. in ordinem cum Fischero recepi. Heind.

καί τι ἠνυσάμην] Absone Edd. post προὐθυμήθην exhibent multitudinis numero ἠνύσαμεν. Verum ἠνυσάμην unus præstat Aug. Cf. Aristoph. Plut. 196. Κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Æsch. Prom. 706. Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα Κούφως. Soph. Trach. 996. οἵαν ἀνθ' οἵων θυσιῶν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω, ubi invitis libris Brunckius edidit ἤνυσας, eorum immemor quæ ipse scripserat ad Eurip. Bacch. 131. Theocrit. xviii. 16. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι—ὡς ἀνύσαιο, ubi vid. Valckenar. Heind. At ipse cum sociis hoc effecerat, et sequitur ἐλθόντες, quod non potuerit dici, nisi pluralis præcessisset. Beck.

ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς εἰσόμεθα] Olympiodorus p. 25. Οὐχ ὅτι ἠγνόει ὁ Σωκράτης καὶ διστάζων ταῦτα λέγει, ἀλλὰ τοῦτο διὰ φιλόσοφον εὐλάβειαν· φορτικὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν· οὕτω δὴ καὶ ἀνωτέρω ἔλεγεν, ὅτι παρὰ δεσπότας ἀγαθοὺς ἄπειμι, ἀκριβῶς οἶδα· εἰ δὲ παρ' ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, οὔπω δῆλον. Τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἀμφιβάλλει ὁ Πλάτων εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή, διὸ ταῦτα λέγει ὁ Σωκράτης. Ὁ δέ γε φιλόσοφος Ἀμμώνιος μονόβιβλον ἔγραψεν εἰς τὸ χωρίον ἀπολογούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ. Πῶς δὲ ἀμφιβάλλει ὁ ἐφεξῆς δι' ἀῤῥαγῶν τὴν ψυχὴν δεικνὺς ἀΐδιον, καὶ ὁ ἀλλαχοῦ εἰπὼν, ὅτι δεῖ ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς ταῦτα ἔχοντα κατιέναι εἰς ᾅδου. Conferenda sunt hæc cum supra allatis ad §. 13. Novum est, quod hinc discimus, Ammonium in hunc Platonici Phædonis locum singulare scriptum composuisse. Neque vero mutandum ἀῤῥαγῶν, *per infragilia, inconcussa, argumenta*, quod mutare tentabat Forster legendo ἐναργῶν pro ἀῤῥγῶν (sic). Wytt.

§. 39. ἀπολείπω] Sic unus, ut videtur, Stephanus dedit; omnes enim alii Forstero et Fischero consulti habent ἀπολείπων, quod vel constructio loci postulat. Et sic quoque Vind. A B C D E F G H. Venet. A B. et versio Sicula. Wytt.

ἀπολείπων] Operarum vitio, opinor, una Steph. Ed. ἀπολείπω. Participium habent cum Aug. et Tub. veteres Edd. idque ipsa sermonis structura requirit. Sensus est: *Hanc igitur ego defensionem affero, quam recte et convenienter, dum et vos et qui hic sunt dominos relinquo, id non ægre feram neque indigner* etc. Heind.

κἀκεῖ] Sic pro καὶ ἐκεῖ Tub.—*τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπ. παρ. quod tamen vulgo*

Εἰπόντος δὴ[d] τοῦ Σωκράτους ταῦτα ὑπολαβὼν ὁ Κέβης §. 16. W.
ἔφη· Ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα δοκεῖ ἔμοιγε[e] καλῶς λέ- II. iii. 29.
γεσθαι, τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπιστίαν παρέχει I. 70.
τοῖς ἀνθρώποις, μὴ ἐπειδὰν ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος οὐδαμοῦ[f] ἔτι ᾖ, ἀλλ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διαφθείρηταί τε[g] καὶ ἀπολλύηται[h] ᾗ ἂν[i] ἄνθρωπος[j] ἀποθάνῃ,[k] εὐθὺς[l] ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, καὶ ἐκβαίνουσα, ὥς περ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα,[m] οἴχηται διαπτομένη[n] καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ, ἐπεὶ εἴ περ εἴη που αὐτὴ[o] καθ' ἑαυτὴν ξυνηθροισμένη[p] καὶ ἀπηλλαγμένη τούτων τῶν κακῶν ὧν σὺ νῦν δὴ[q] διῆλθες, πολλὴ ἂν ἐλπὶς εἴη καὶ καλή,[r] ὦ Σώκρατες, ὡς ἀληθῆ ἐστιν ἃ σὺ λέγεις. [§. 40.] Ἀλλὰ τοῦτο δὴ ἴσως[s] οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἔστι

ἐμοὶ Φ.—[f] οὐδαμοῦ...σώματος om I.—[g] τι Λ.—[h] ἀπολύηται ΞΦ, ἀπόλλυται pr Γ.—[i] ἂν om pr Π.—[j] ἄνθρωπος Π: ὁ ἄνθρωπος *s.—[k] ἀποθνήσκει pr 𝔄Π, ἀποθνήσκῃ corr.—[l] εὐθὺς om s.—[m] διασκευασθεῖσα ΛΙ.—[n] διαπτομένη 𝔄ΓΛΠCEIs, διαπτωμένη G, διιπταμένη Φ, διαττομένη HL: διαπταμένη s.—[o] αὐτὴν 𝔄.—[p] ξ. ΔΓΛΞΥΦCGHILs.—[q] δὴ add 𝔄.—[r] καὶ καλὴ om pr Γ.—[s] δὴ σαφῶς ἴσως ΠΦs.—[t] τι E.—[u] ἡ add

incredibile est. παρέχει sc. αὐτὸ s. τὸ πρᾶγμα. Vid. not. ad Gorg. §. 72. Heind.

εἰπόντος δὴ τοῦ Σωκράτους—περὶ αὐτῶν] Habet Stobæus Eclog. Phys. p. 94. Wytt.

ἔμοιγε δοκεῖ] Ita Tub. Par. et Stob. Vulgo δοκεῖ ἔμοιγε.—Mox Tub. ἀποθνήσκῃ pro ἀποθάνῃ. Heind.

εὐθὺς] Videri possit legendum καὶ εὐθὺς, ut jam Zeunius p. 118. suspicatus est. Certe Ficinus vertit, *statimque sejuncta a corpore.* Fisch.

εὐθὺς ἀπαλλαττ.] *Statim ut discedit a corpore.* Hæc jungenda præcedentibus, illa καὶ ἐκβαίνουσα etc. aliud incipiunt periodi membrum. Heind.

ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οἴχηται ἀποπταμένη] Eadem comparatio repetitur §. 24. 25. 34. a nobis tractata est ad Plutarch. de S. N. V. p. 560. C. (edit. vet. p. 80.) Quibus addantur Homeri Il. Ψ. 100. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤιχετο τετριγυῖα, Epicuri in Epist. ad Herodotum apud Diog. L. x. 65. Versum a Plutarcho citatum de Isid. et Osir. p. 360. C. Empedoclis esse, testatur Sext. Empiric. adv. Mathem. vii. 123. Wytt.

διαπτομένη] In Aug. repertum hoc ut Ἀττικώτερον prætuli vulgato διαπταμένη. Heind.

οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ] *Nil amplius usquam sit, omnino nihil sit, funditus perierit.* Dicitur et infra §. 34. et in consuetudine pro *nullo loco*, nullo in *numero esse:* quod attigit Ruhnk. ad Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 52. laudans Eurip. Iph. T. 115. δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ· cui addatur Demosth. Pro Corona p. 357. C. ὑμῶν δὲ οὐδεὶς ἦν οὐδαμοῦ· ubi tamen alia quadam ratione est, *nemo vero vestrum ullo in numero erat.* Similiter apud Plutarch. in Demosth. p. 852. C. οὐδὲν οὐδαμοῦ χείρων ἔδοξε τοῦ Ἐφιάλτου· ubi Palatini codd. duo et Mosq. dant μηδαμῇ. Apud philosophos item conjunctim et separatim dicuntur, pro οὐκ εἶναι, quandoquidem *esse* et *nusquam* esse repugnant. A Græco exemplo ducta sunt Latina: Ciceronis de Senect. 22. 'Nolite arbitrari, o mihi carissimi filii, me, cum a vobis discessero, nusquam aut nullum fore:' nam in Xenoph. Cyrop. viii. p. 236. D. nude positum est, ὡς οὐδὲν ἔσομαι ἐγὼ ἔτι. Plauti Cistell. iv. 2. 18. 'Nulla est, neque ego sum usquam; perdita perdidit me.' Wytt.

ὧν σὺ νῦν διῆλθες] Malim ὧν σ. νῦν δὴ διῆλ. cum Fischero. Heind.

§. 40. παραμυθίας δεῖται] *Consolatione*

τε[t] ἡ[u] ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου καί τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὦ Κέβης. ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων[v] βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή;[w] Ἔγωγ' οὖν, ἔφη ὁ[x] Κέβης, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι ἥν τινα[y] δόξαν ἔχεις[z] περὶ αὐτῶν. Οὔκουν[a] γ' ἂν οἶμαι, ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης, εἰπεῖν τινὰ νῦν ἀκούσαντα, οὐδ' εἰ κωμῳδοποιὸς[b] εἴη, ὡς ἀδο-

𝔄ΔΠΦCGs.—[v] τοῦτο Δ.—[w] ἢ μή Φ.—[x] ὦ L.—[y] ἥντινα pr Γ.—[z] ἔχῃς pr Γ.—[a] οὔκουν Δ.—[b] κωμῳδιοποιὸς 𝔄ΔΞΠΥCH et corr Λ.—[c] δοκεῖ χρὴ 𝔄ΔΠΦCEGHIs,

opus habet: ut item a Latinis *consolatio timoris*, ratio, qua timor ex animo eximitur et vanus esse ostenditur. Græcum *παραμυθία* non solum est consolatio animi, sed etiam judicii confirmatio, qua sententia difficilis et incredibilis ad probabilitatem explicatur. Sic sæpe Plutarch. v. c. De Pyth. Orac. p. 395. F. *οὐ παντάπασιν ἀπορήσομεν ἐπῳδῆς καὶ παραμυθίας πρὸς τὴν ἀπορίαν.* Defect. Orac. p. 428. E. *τοῦτο μὲν ἔστω παραμυθία τοῦ θαυμάζοντος—.* De Vultu in Orbe Lunæ p. 929. F. *ὃ δὲ ἰσχυρότατόν ἐστι τῶν ἀντιπιπτόντων, πότερον ἔτυχε τινὸς παραμυθίας, ἢ παρῆλθεν ἡμῶν τὸν ἑταῖρον.* De Animi Procreat. In Plat. Timæo, p. 1012. B. hoc argumentum ait propter difficultatem, *τὸν λόγον τοῦτον οὔτε ἄλλως εὐμεταχείριστον ὄντα, καὶ διὰ τὸ τοῖς πλείστοις τῶν ἀπὸ Πλάτωνος ὑπεναντιοῦσθαι δεόμενον παραμυθίας.* Adv. Colotem p. 1123. E. Longin. de Subl. iv. fin. p. 12. Simplic. in Aristot. de Cœlo p. 101. a. l. 14. Wytt.

παραμυθίας] H. l. est *persuasio.* Cf. Plutarch. de Anim. Procr. p. 1014. A. *πρῶτον ἣν ἔχω περὶ τούτων διάνοιαν ἐκθήσομαι πιστούμενος τῷ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος ὡς ἔνεστι τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον.* Heind.

ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ] Articulum in his e Tub. et Stob. inserui cum Fischero. Heind.

δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν] Olymp. *Τινὰ ζωὴν ἔχει καὶ γνωστικὴν ἐπιστήμην. ἡ μὲν γὰρ δύναμις τὴν ζωτικὴν ἐνέργειαν δηλοῖ, ἡ δὲ φρόνησις τὴν ἐπιστημονικήν.* Forst.

τί δὴ ποιῶμεν;] Tub. *ποιοῦμεν;* ut de Rep. v. p. 461. E. *ἢ πῶς ποιοῦμεν;* Ibid. vii. p. 530. D. *ὡς—ἡμεῖς συγχωροῦμεν· ἢ πῶς ποιοῦμεν;* Heind.

διαμυθολογῶμεν] Olymp. *Τί οὖν μῦθος τὰ λεγόμενα ὑπὸ Σωκράτους; ἢ τὴν ἐξ ἑπομένου πίστιν μυθολογίαν ἐκάλεσεν ὁ Σωκράτης, οἷός ἐστιν ὁ προκείμενος λόγος; κατασκευάζει γὰρ τὴν μὲν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, οὐκ ἐκ τῆς οὐσίας ὁρμώμενος, ἀλλ' ἔκ τινος ἑπομένου τοῦ μεταβάλλειν τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωὴν εἰς ἄλληλα. ταύτην οὖν μυθολογίαν εἶπεν.* Forst.

ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης] An glossema est? Fisch. At vide p. 73. B. *ἔφη—ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης.* Beck. [Immo p. 61. F. *ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης.*]

οὐδ' εἰ κωμῳδοποιὸς εἴη] Socratem a Comicis in scena traductum, in primis ab Aristoph. in Nub. neminem fugit: ab Amipsia item inductam ejus personam, narrat Diog. L. ii. 28. et ab Eupolide reprehensum, eoque spectare hic Platonem annotat Olympiodorus: *τί βούλεται ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι ἡ μνήμη τῶν κωμῳδοποιῶν; ἢ τὸ λεγόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι οὐ δώσω χώραν τοῖς κωμῳδοποιοῖς διαλοιδορεῖσθαί μοι· ὁ γὰρ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους, Τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχὸν, ὅ τ' ἄλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκε·* qui versus fortasse hoc modo scripti fuerint: *Τί δῆτ' ἐκεῖ τιν' ἀδολέσχην πτωχὸν οἶσθ'; Ὅς τ' ἄλλα μὲν πεφρόντιχ'· ὅθεν φαγεῖν δ' ἔχοι, Τούτου κατημέληκε.* Alia de hoc argumento videantur apud Ruhnken. ad Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 31. Cæterum Vind. D E. *κωμῳδιοποιός·* qua de forma alibi dicemus. Wytt.

κωμῳδοποιὸς] Olympiod. *ὁ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους, τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολεσχὴν καὶ πτωχὸν, ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν· ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου δὲ κατημέλητικε.* (Buttm. conj. *τί δῆτ' ἐκεῖνον—πτωχὸν, Ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν, Πόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, Τούτου κατημέληκεν,* ut primus versus sit scazon, duo seqq. iambici dimetri, extremus dimeter catalecticus.) Com-

λεσχῶ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοὺς λόγους ποιοῦμαι. εἰ
οὖν δοκεῖ, χρὴ[c] διασκοπεῖσθαι. σκεψώμεθα δ'[d] αὐτὸ τῇδέ
πῃ, εἴτε ἄρα ἐν Ἅιδου εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν II. iii. 30.
ἀνθρώπων εἴτε καὶ οὔ. παλαιὸς μὲν οὖν ἔστι τις λόγος,[e] §. 17. W.

δοκεῖ χρῆναι corr Γ, δοκεῖ χρήσιμα Φ: δοκεῖ καὶ χρὴ *ς.—[d] δὲ add 𝔄ΠΦGs.—[e] τις

mune hoc in omnes omnino philosophos convicium τῆς ἀδολεσχίας περὶ τῶν μετεώρων a vulgo sumebant Comici. Vid. not. ad Cratyl. §. 39. Heind.

εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ] Ita Codd. Aug. Tub. Paris. De Rep. ii. p. 328. B. 'Αλλ' εἰ δοκεῖ, οὕτω χρὴ ποιεῖν. Vulgo εἰ—δοκεῖ καὶ χρή. Heind.

σκεψώμεθα—εἴτε ἄρα ἐν ᾅδου κ. τ. λ.] Olymp. 'Ο σκοπὸς τῷ προκειμένῳ λόγῳ δεῖξαι, οὐκ ἀθάνατον τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἐπιδιαμένουσαν χρόνον τινὰ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, καὶ οὐ καθάπερ 'Ιάμβλιχος οἴεται ἕκαστον λόγον δεικνῦναι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.—οὐδὲ γὰρ ὁ ἐρωτῶν τοῦτο ἠρώτησε τὸ πρόβλημα, οὔτε ὁ ἀποκρινόμενος ἔδειξε τὴν ψυχὴν ἀθάνατον. ὁ μὲν γὰρ Κέβης ἠρώτησεν, εἰ δυνατὸν τὴν ψυχὴν χωρισθεῖσαν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπιδιαμένειν, καὶ μὴ δίκην πνεύματος διασκορπίζεσθαι. καὶ ὁ Σωκράτης δείκνυσιν ὅτι ἐπιδιαμένει χρόνον τινὰ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, οὐ μὴν ὅτι καὶ ἀεὶ, ἔδειξε. Forst.

σκεψ. δὲ αὐτὸ] αὐτὸ explicatur verbis εἴτε ἄρα ἐν ᾅδ. atque τῇδέ πῃ refertur ad seqq. παλαιὸς μὲν οὖν etc. Heind.

καὶ οὐ] καί που Aristippus. Forst.

παλαιὸς μὲν κ. τ. λ.] πρῶτοι δὲ (inquit Herodotus lib. ii. cap. 123.) καὶ τόνδε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσι εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι. τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται· ἐπεὰν δὲ περιέλθῃ πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πτηνὰ, αὖτις ἐς ἀνθρώπου σῶμα γινόμενον ἐσδύνειν.—τούτῳ τῷ λόγῳ εἰσὶ οἳ 'Ελλήνων ἐχρήσαντο, οἱ μὲν πρότερον, οἱ δὲ ὕστερον, ὡς ἰδίῳ ἑωϋτῶν ἐόντι· τῶν ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα, οὐ γράφω. Pythagoricos vero hic potissimum respicere Herodotum, cuivis facile patet. Quam arcte præexistentia animæ apud antiquos philosophos cum ejus post mortem existentia erat connexa, notavit Cudworthus in System. Intell. Univ. p. 38. et seq. Quid denique de hac re sensit Aristoteles, videre est in ejus l. i. de Anim. c. 3. in fine. Forst.

παλαιὸς μὲν κ. τ. λ.] Empedoclis versiculos Cyrill. c. Julian. vii. p. 243. D. ita exhibet Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κούρη τε, κόρος τε, Θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ εἰν ἁλὶ φαίδιμος ἰχθύς· et in Philosophum Origen. c. 3. p. 50. Ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε, κόρη τε, Θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπορος ἰχθύς· ubi v. Wolfius. add. Ælianus H. A. xii. 7. Fisch.

παλαιὸς μὲν οὖν ἐστί τις ὁ λόγος] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 95. Principium notat Tertullian. de Anima, xxiii. p. 275. 'Illius (Platonis) est enim in Phædone, quod animæ hinc euntes sint illuc, et inde huc.' Olympiodorus p. 29. κατασκευάζει ἡ λέξις ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν· ἀπὸ 'Ορφέως φησὶ λέγοντος 'Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισι, Ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ κεδναί τε θύγατρες.' Πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ 'Ορφέως· οὕτω γοῦν καὶ ἀνωτέρω ἔλεγεν·—'Αλλὰ μὴν καὶ ὁ 'Εμπεδοκλῆς ἔφη, ''Ηδὴ γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε, Θαμνός τ' οἰωνός τε καὶ εἰν ἁλὶ νήχυτος ἔξαλλα ἄμφορος ἰχθύς.' 'Ο δέ γε Πρόκλος, ἤτοι ὁ Συριανὸς κατασκευάζει ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὼς ἐξ ἀλλήλων· ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος σύγκρισις καὶ διάκρισις· ταῦτα δὲ ἐναντία· τὰ δὲ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλληλα κ. τ. λ. Orphei versus hinc in ed. Gesner. transscripti p. 409. Empedoclei varia lectione interpolati, rectius, quamquam diverse, exstant apud Diog. L. viii. 77. Athen. viii. p. 365. E. et Argumentum hoc, contraria e contrariis fieri et in contraria perire, longam habet tractationem in Olympiodori Cod. i. p. 1—41. ex Iamblichi et Syriani interpretationibus ductam. Comparandus est hæc attingens Aristot. Phys. Ausc. i. 7. de Generat. et Corrupt. ii. 10. illic Simplic. et de Cœlo i. p. 83. A. fin. Metaphys. vii. 5. de Metempsychosi multi multa: nos in Disputatione de Placito Immortal. Anim. §. ii. Cæterum παλαιὸς λόγος dicitur idem immortalitatis placitum Platoni Epist. vii. p. 716. B. πείθεσθαι δ' οὕτως ἀεὶ χρὴ τοῖς παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις, οἳ δὴ μηνύουσιν ἡμῖν ἀθάνατον ψυχὴν εἶναι. Comparetur Menon. p. 16. G. Wytt.

οὗτος[f] οὗ μεμνήμεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεναι[g] ἐκεῖ[h] καὶ πάλιν γε[i] δεῦρο ἀφικνοῦνται καὶ γίγνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων. [§. 41.] Καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι ἐκ τῶν ἀποθανόντων τοὺς ζῶντας, ἄλλο τι εἶεν[j] ἂν ἡμῶν αἱ ψυχαὶ[k] ἐκεῖ; οὐ γὰρ ἄν που πάλιν ἐγίγνοντο μὴ οὖσαι, καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, εἰ τῷ ὄντι φανερὸν γένοιτο[l] ὅτι οὐδαμόθεν ἄλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. εἰ δὲ μή ἐστι τοῦτο, ἄλλου ἄν του δέοι λόγου. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ἦ δ' ὅς, σκόπει μόνον τοῦτο, εἰ βούλει ῥᾷον[m] μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ[n] κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν,[o] καὶ ξυλλήβδην ὅσα περ ἔχει[p] γένεσιν, περὶ[q] πάντων ἴδωμεν,[r] ἆρ' οὑτωσὶ[s] γίγνεται ἅπαντα,[t] οὐκ[u] ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, ὅσοις τυγχάνει ὂν τοιοῦτόν τι, οἷον τὸ κα-

λόγος 𝔄ΓΠΦΥLs : τις ὁ λόγος *ς.—[f] οὗτος om 𝔄Πs.—[g] ἀφικνούμεναι Δ.—[h] ἐκεῖσε L.—[i] γε om ΦIs.—[j] τι εἶεν pr Π, τι δὴ ἢ εἶεν Δ : τι ἢ εἶεν *ς.—[k] αἱ ψυχαὶ ἡμῶν 𝔄Π.—[l] γένοιτο ΔΦs : γίγνοιτο *ς.—[m] ῥᾷον 𝔄Π : ῥάδιον *ς.—[n] primum καὶ om pr Γ.—[o] φοιτῶν Δ.—[p] ὅσα παρέχει s.—[q] περὶ om G.—[r] ἴδωμεν Φ et pr Γ : εἰδῶμεν *ς.—[s] οὕτω Φ, οὕτως Δs.—[t] πάντα 𝔄ΔΠΦs et pr G.—[u] καὶ οὐκ ΔC.—[v] τὸ H.—

παλαιὸς ὁ λόγος] Olymp. in Fragm. Orph. p. 510. ed. Herm. Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Plato Menon. p. 81. B. καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν—φασὶ—τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τότε μὲν τελευτᾷν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δὲ οὐδέποτε κ. τ. λ.—ὁ λόγος οὗτος. οὗτος deest in Tub. Heind.

§. 41. *οὕτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι*] Expectabam πάλιν γίγνονται—οἱ ζῶντες, vel certe ὡς aut ὥστε πάλ. γίγνεσθαι, ut de Rep. v. p. 477. A. εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχει, ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος etc. Eurip. Med. 308. Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι—Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν. Nunc structura sermonis sic procedit, quasi scripsisset εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστι. Tum Tub. αἱ ψυχαὶ ἡμῶν. Heind.

τοῦ ταῦτ' εἶναι] Sic omnes nostri: mihi tamen nexus requirere videtur, καὶ τούτου ἱκανὸν τεκμήριον τοῦτ' ἂν εἴη—. Wytt.

τοῦ ταῦτ' εἶναι] I. e. τοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκεῖ εἶναι. Ex Aristippi versione Ms. pro ταῦτα Forsterus profert αὐτὰς, quam scripturam, suffragantibus Codd. ego quoque præferrem. Heind.

ῥᾷον] Vulgo ῥάδιον. Alterum e Tub. et Stob. receperat jam Fisch. Eodem vitio liberandus locus de Rep. ii. p. 370. Ἀλλ' ἴσως, ὦ Σώκρατες, οὕτω ῥᾴδιον ἢ κείνως. et, ut monet Buttmannus, Menon. p. 94. E. ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ. Contra de Legg. iii. p. 676. B. δοκεῖς ἄν ποτε κατανοῆσαι χρόνου πλῆθος ὅσον γέγονε. Κλ. Οὔκουν ῥᾴδιόν γε οὐδαμῶς, vide ne scribi debeat ῥάδιον. Heind.

κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν] Olymp. Τινὲς ἐκ τούτου τοῦ ῥισιδείου (ῥησιδίου) ἀπατηθέντες, ᾠήθησαν τὸν Πλάτωνα πᾶσαν ψυχὴν ἀθανατίζειν...ἄμεινον δὲ ὁ φιλόσοφος Ἀμμώνιος ἐξηγήσατο τὸ χωρίον τοῦτο, λέγων ὅτι τοῦτό φησι πρὸς τὸ ἐφεξῆς ἐπιχείρημα, τὸ κατασκευάζον ὅτι τὰ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλληλα. Forst.

ἴδωμεν] Sic Stob. et Vind. B. Vulgo et cæteri, εἰδῶμεν, quod est *sciamus*, nec sententiæ congruit. Wytt.

ἴδωμεν] *Videamus*. Sic pro vulgato εἰδῶμεν Stob. et Olympiod. Heind.

ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία] Olymp. Ὅτι γὰρ τὰ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἀλ-

λὸν τῷ[v] αἰσχρῷ ἐναντίον που καὶ δίκαιον[w] ἀδίκῳ, καὶ ἄλλα δὴ μυρία οὕτως ἔχει. [§. 42.] Τοῦτ' οὖν[x] σκεψώμεθα, ἆρα[y] ἀναγκαῖον ὅσοις[z] ἔστι τι[a] ἐναντίον, μηδαμόθεν ἄλλοθεν αὐτὸ[b] γίγνεσθαι ἢ ἐκ τοῦ αὐτῷ ἐναντίου. οἷον ὅταν μεῖζόν τι[c] γίγνηται, ἀνάγκη που ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἔπειτα[d] μεῖζον γίγνεσθαι; Ναί. Οὐκοῦν κἂν ἔλατ- II. iii. 31.
τον γίγνηται, ἐκ μείζονος ὄντος πρότερον ὕστερον ἔλαττον I. 71.
γενήσεται; Ἔστιν, ἔφη, οὕτως.[e] Καὶ μὴν ἐξ ἰσχυροτέρου γε[f] τὸ ἀσθενέστερον καὶ ἐκ βραδυτέρου τὸ θᾶττον; Πάνυ γε. Τί δαί;[g] ἄν τι χεῖρον[h] γίγνηται, οὐκ[i] ἐξ ἀμείνονος, καὶ[j] ἐὰν[k] δικαιότερον, ἐξ[l] ἀδικωτέρου; Πῶς γὰρ οὔ; Ἱκανῶς οὖν,[m] ἔφη, ἔχομεν τοῦτο, ὅτι[n] πάντα οὕτω γίγνεται,[o] ἐξ

οὖν
[w] τὸ δίκαιον τῷ Γ.—[x] τοῦτο οὖν add 𝔄ΔΠΦGs.—[y] ὅτι Γ.—[z] ὅσον L.—[a] τι om ΔΦs.—[b] ἑαυτῷ ΔΦGs, om L.—[c] τι μεῖζον Γ.—[d] ἔπειτα...201, 7. πρότερον om I: ἔπειτα μεῖζον γίγνεσθαι in mg rc E, omissis 201, 6. ναὶ...πρότερον.—[e] οὕτω ἔφη 𝔄Π.—[f] γε om 𝔄ΔΠΦGs.—[g] δαὶ ΓΞΥCH: δέ s.—[h] χεῖρον om I et pr E.—[i] οὐκ om pr E.—[j] κἂν 𝔄.—[k] ἂν 𝔄s, ἄν τι Δ.—[l] ἐξ 𝔄ΓΛΠΥCEHIL: οὐκ ἐξ s.—[m] γοῦν ΔΦs.—[n] ὅτι

ληλα, δείκνυσιν ἡ λέξις τριχόθεν. πρῶτον μὲν, ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς. παρατίθεται γὰρ πολλὰ ἐναντία, ἃ δείκνυσι μεταβάλλοντα εἰς ἄλληλα. δεύτερον, ἐκ τῶν γενεσέων αὐτῶν καὶ τῶν ὁδῶν. εἰ γὰρ αἱ ὁδοὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλας, οἷον ἡ λεύκανσις εἰς τὴν μέλανσιν, πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ τέλη μεταβάλλουσιν εἰς ἄλληλα, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. τρίτον, ὅτι χωλεύοι ἡ φύσις, εἰ ἓν μὲν τῶν ἐναντίων μεταβάλλει εἰς τὸ ἄλλο, ἓν δὲ οὐ μεταβάλλει. καὶ τῷ χρόνῳ ἐπιλείποι θάτερον τῶν ἐναντίων, καὶ οὐδὲν ἐναντίον ἔσται, τὸ λοιπὸν μηδὲν ἔχον εἰς ὃ μεταβαλεῖ. Hæc autem de rerum contrariarum ex contrariis generatione doctrina, teste in Physicis, l. i. c. 6. Aristotele, omnium quodammodo philosophorum communis erat. Forst.

οἷον τὸ καλὸν τῷ αἰσχ.] Aug. τῷ καλῷ τὸ αἰσχρόν. Bene, si sequeretur καὶ δικαίῳ ἄδικον. Heind.

§. 42. *ἆρα ἀναγκαῖον*] Forsan ἄρα εἰ ἀναγκαῖον. Mudg. Idemque legisse videntur Aristip. et Cornar. Forst.

ἆρα ἀναγκαῖον] *An necesse sit.* Novum accidit ἆρα pro εἰ. Melius interpungitur in Stob. p. 95. τοῦτο οὖν σκεψώμεθα, ἆρα ἀναγκαῖον—; *hoc ergo consideremus: an necesse est—?* Vind. G. dat οὖν εἰ pro ἆρα. Wytt.

ἆρα ἀναγκ.] Fischerum secutus dedi scripturam Codd. Tub. Par. et Stob. pro vulgata ἆρα ἀναγκαῖον etc. in qua male desideratur particula copulans. Lach. p. 190. D. Τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἐπιχειρήσωμεν—εἰπεῖν, ἀνδρία τί ποτ' ἐστιν, atque ita Plato sexcenties alibi. Hoc igitur τοῦτ' οὖν si a scriptoris manu profectum est, (a librario additum mihi quidem non videtur): correctoris est lectio in Aug. σκεψώμεθα οὖν εἰ. Absque codicibus illis amplecterer Mudgii conjecturam. Heind.

αὐτὸ γίγν.] Accuratius scripsisset αὐτῶν ἕκαστον γίγνεσθαι. Par est ratio de Legg. ii. p. 667. B. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δεῖ τόδε γε ὑπάρχειν ἅπασιν ὅσοις συμπαρέπεταί τις χάρις, ἢ τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι, ἤ τινα ὀρθότητα, ἢ τὸ τρίτον ὠφέλειαν, ubi αὐτοῦ pro αὐτῶν ἑκάστου. Heind.

ἔφη, οὕτω] Tub. οὕτω, ἔφη. Ab eodem abest proximum γε.—ἐξ ἀδικωτέρου. Præfixum his vulgo οὐκ cum Aug. Tub. Par. et Ficino expunxi. Heind.

ἱκανῶς—ἔχομεν τοῦτο] *Hoc satis percipimus.* Sic infra §. 52. ἔχω παρ' ἐμαυτῷ. Theæteto p. 119. C. ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; *an hoc firmiter percepisti, statuis.* Leg. iv. p. 598. D. ἔχετε γὰρ ὃ λέγω που. Wytt.

ἱκανῶς οὖν—ἔχομεν] *Satisne hoc scimus persuasumque nobis habemus?* §.

ἐναντίων τὰ ἐναντία πράγματα; Πάνυ γε. Τί δ' αὖ;
ἔστι[p] τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς οἷον μεταξὺ ἀμφοτέρων πάν-
των[q] τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ
ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον, ἀπὸ[r] δ' αὖ τοῦ ἑτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ
ἕτερον; μείζονος μὲν[s] γὰρ πράγματος καὶ ἐλάττονος με-
ταξὺ αὔξησις καὶ[t] φθίσις, καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐ-
ξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν; Ναί, ἔφη. [§. 43.] Οὐκοῦν καὶ
διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαί-
νεσθαι, καὶ πάντα οὕτω, κἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν
ἐνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον,
γίγνεσθαί τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γένεσίν τε εἶναι ἑκατέρου
§. 18. W. εἰς[u] ἄλληλα; Πάνυ γ',[v] ἦ δ' ὅς. Τί οὖν; ἔφη, τῷ ζῆν
ἔστι τι ἐναντίον, ὥσπερ τῷ ἐγρηγορέναι[w] τὸ καθεύδειν;
II. iii. 32. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί;[x] Τὸ τεθνάναι, ἔφη. Οὐκοῦν ἐξ
ἀλλήλων τε[y] γίγνεται ταῦτα, εἴπερ ἐναντία ἐστί, καὶ αἱ[z]
γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν[a] μεταξὺ δύο δυοῖν ὄντοιν; Πῶς γὰρ
οὔ;[b] Τὴν μὲν τοίνυν ἑτέραν συζυγίαν ὧν νῦν δὴ ἔλεγον,

...πράγματα om G.—[o] γίγνηται Δ.—ἔστι γε rc Π.—[p] ἔτι ΔΦs et mg 𝔄.—[q] τούτων L.—[r] ἀπὸ...ἕτερον om Δ.—[s] μὲν add 𝔄ΔΠΦGs.—[t] καὶ ante φθίσις om L.—[u] εἶναι ἐξ ἑκατέρων εἰς 𝔄ΔΠΦG, ἐξ ἑκατέρων εἶναι εἰς s.—[v] μὲν οὖν 𝔄Π.—[w] τὸ ἐγρηγορέναι Δ.—[x] τί...ἔφη om Φ.—[y] τι Δ, om G.—[z] αἱ om pr Λ.—[a] αὐτοῖν 𝔄ΔΠΦGs: αὐ-

113. Τοῦτο δὲ ἁπλῶς—ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκείνου τοῦ καλοῦ—παρουσία. de Rep. v. p. 477. A. Ἱκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῦμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν. Heind.

τί δ' αὖ; ἔστι τι κ. τ. λ.] Olymp. Ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῶν ὁδῶν, ὅτι αἱ ὁδοὶ ἐναντίαι εἰσὶ καὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλας, πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ τέλη. Forst.

δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις] Perperam vulgo distinguunt δυοῖν ὄντοιν· δύο γεν. Heind.

μείζονος μὲν] Loco vulgati γὰρ recepi μὲν e Tub. et Par. Ficinus: *sane inter majus atque minus* etc. Heind.

§. 43. γίγνεσθαι—γένεσίν τε εἶναι] Olymp. Οὐκ ἀδολεσχεῖ ὁ Πλάτων, ἀλλὰ τὸ μὲν γίγνεσθαι αὐτὰς ἐξ ἀλλήλων περὶ τῶν ὁδῶν εἴρηται, τὸ δὲ γένεσιν εἶναι ἑκατέροις, περὶ τῶν τελῶν. Forst.

ἑκατέρου] Olymp. ἑκατέροις, quæ quidem optima videtur lectio. Forst.

ἑκατέρου] Male Tub. ἐξ ἑκατέρου. Nam §. 44. ἐκ τῶν τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὕτη, alia est ratio. Hic post ἐξ ἀλλήλων in altero membro ἐξ ἑκατέρου inferri non debuit. Statim post Tub. Πάνυ μὲν οὖν pro Πάνυ γε. Heind.

τί οὖν;] Excerpsit hunc locum usque ad verba τὸ ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν c. 16. extr. Stobæus Ecl. Phys. i. p. 95. Fisch.

ἐξ ἀλλήλων τε γίγνεται ταῦτα] Jo. Philoponus explicans Aristot. Phys. Auscult. i. 5. statuentem *contraria e contrariis fieri*, fol. C. p. 12. et 15. hunc Platonis locum significans μετ' ἄλληλα legisse videtur: ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι κυριώτερον ὠνόμασε μετ' ἄλληλα αὐτὰ εἰρηκώς. quæ sane lectio nexui disputationis Platonicæ repugnat, et temeritatis Philoponum arguit. Wytt.

αὐτοῖν] Ita pro αὐτῶν scripsi e Tub. et Stob. Heind.

συζυγίαν, ὧν νῦν] Olymp. συζυγίαν ὡς νῦν. Forst.

ἑτέραν συζυγίαν] Latini συζυγίαν interpretantur: *dissidentium conjunctio-*

ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ, ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὴν καὶ τὰς γενέσεις· σὺ δέ[c] μοι τὴν ἑτέραν. λέγω δὲ τὸ μὲν καθεύδειν, τὸ δὲ[d] ἐγρηγορέναι,[e] καὶ[f] ἐκ τοῦ καθεύδειν τὸ ἐγρηγορέναι γίγνεσθαι καὶ[g] ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι τὸ[h] καθεύδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν καταδαρθάνειν εἶναι, τὴν δὲ ἀνεγείρεσθαι.[i] [§. 44.] Ἱκανῶς σοι, ἔφη,[j] ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν. Λέγε δή μοι καὶ σύ,[k] ἔφη, οὕτω[l] περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. οὐκ ἐναντίον μὲν[m] φὴς τῷ[n] ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι;[o] Ἔγωγε. Γίγνεσθαι δὲ ἐξ ἀλλήλων; Ναί. Ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμενον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δαί,[p] ἦ δ' ὅς, ἐκ

τῶν *s.—[b] γὰρ οὔ om L.—[c] δή L.—[d] δὴ τὸ ΦL, δὴ τὸ δὴ τὸ s.—[e] δὲ τὸ ἐγρηγορέναι pr Π.—[f] καὶ...καθεύδειν in mg ponit 𝔄.—[g] καὶ...ἐγρηγορέναι om pr Γ.—[h] τὸ...καθεύδειν om Δ.—[i] ἀναγείρεσθαι Δ.—[j] ἔφη ΞΠΦCEHIs et pr ΓG: ἔφην s.—[k] μοι καὶ σὺ 𝔄Π: καὶ σύ μοι *s.—[l] οὕτω om G.—[m] μὲν om E.—[n] τὸ Δ.—[o] εἶναι om G.

nem seu *conjugata*, quæ sunt ejusmodi notiones, quæ quodammodo affectæ sunt ad id, de quo quæritur. (Cic. Top. 3.) Contendit inter se bina paria contrariorum, quorum alterum τὸ καθεύδειν et ἐγρηγορέναι, alterum τὸ ζῆν et τεθνάναι; quarum notionum altera ad alteram affecta est. Gottl.

τὴν μὲν τοίνυν ἑτέραν συζυγίαν] De hujus decreti temerario usu monuimus in Disputat. de Placit. Immortal. Anim. §. 5. Est autem συζυγία sensu dialectico, *copulatio disjunctorum, par contrariorum:* v. c. aliquid, nihil: vita, mors: somnus, vigilia: cæt. Harum consequentiam Plutarch. de Solert. Animal. ita reprehendit, ut ex hoc Platonis loco aliquid coloris traxisse videatur p. 960. B. ἐδόκει γάρ τι πραγματικῶς οἷον ἀντηχεῖν ἐκ τῆς Στοᾶς, ὡς τῷ θνητῷ τὸ ἀθάνατον ἀντίκειται, καὶ τῷ φθαρτῷ τὸ ἄφθαρτον, καὶ σώματί γε τὸ ἀσώματον· οὕτως ὑπάρχοντι τῷ λογικῷ χρῆναι τὸ ἄλογον ἀντικεῖσθαι καὶ ἀνθυπάρχειν, καὶ μὴ μόνην ἐν τοσαῖσδε συζυγίαις ἀτελῆ τήνδε λείπεσθαι καὶ πεπηρωμένην·—εἰ δέ τις ἀξιοῖ μὴ κολοβὸν εἶναι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἔμψυχον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν λογικὸν, τὸ δὲ ἄλογον· ἕτερος ἀξιώσει τὴν ἔμψυχον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν φανταστικὸν, τὸ δὲ ἀφανταστωτόν. Sequitur, ut invictum, Philo Jud. de Mund. Incorrupt. p. 957. A. τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον, τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μή· λευκοῦ γὰρ ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου βραχὺ, καὶ περιττοῦ ἄρτιον, καὶ γλυκέος πικρὸν, καὶ ἡμέρας νύκτα, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα. Columella de R. R. ii. 2. 2. 'Recurrendum est igitur ad qualitatum inter se dissidentium quasi quasdam conjunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos *discordantium comparationes*, tolerabiliter dixerimus.' Nomen χωλὸς eleganter dicitur de rebus, quæ in duarum partium altera deficiunt: et ex hoc loco annotavit Suidas in Χωλός. ἀντὶ τοῦ ἀτελής· περὶ ψυχῆς Πλάτων. Ἀλλ' εἰ ταύτῃ ἔσται χωλὴ ἡ φύσις. Simile est Plutarchi Cimone p. 489. C. παρακαλῶν μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν, μήτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιϊδεῖν γεγενημένην· *adhortans, ne sinerent Græciam claudam, et urbem Athenarum altera sua pari Lacedæmone orbari.* Sic et verbum χωλεύειν usurpatur, quod illustravimus ad Pseudo-Plutarch. de Educatione p. 2. B. Wytt.

σὺ δέ μοι τὴν ἑτέραν] Sc. ἐρεῖς. de Legg. vii. p. 821. D. ταῦτ' οὖν ὡς ἔχοντα ἔσθ' οὕτω, πειρῶ σὺ μὲν ἐξηγεῖσθαι πάντως· ἡμεῖς δὲ ξυνέπεσθαί σοι μανθάνοντες (sc. πειρασόμεθα). Heind.

λέγω δὲ] Aug. λέγω δή. Mox in eodem libro et Ficin. post καταδαρθάνειν omissum εἶναι. Heind.

§. 44. ἱκανῶς σοι, ἔφη] Cf. Menon. p. 75. B. ἔστω—ἡμῖν τοῦτο τὸ σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ ἑπόμενον. Ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; Unde h. l. ἔφη scripsi cum Aug. Vulgo Ἱκανῶς σοι ἔφην, ἢ οὔ;—καὶ σύ μοι. Tub. μοι καὶ σύ. Heind.

τοῦ τεθνεῶτος;[q] Ἀναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν ὅτι τὸ ζῶν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα, ὦ Κέβης, τὰ ζῶντά τε[r] καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται; Φαίνεται, ἔφη. Εἰσὶν ἄρα,[s] ἔφη,[t] αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν Ἅιδου. Ἔοικεν. Οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσέοιν τοῖν[u] περὶ[v] ταῦτα ἥ γ' ἑτέρα[w] σαφὴς οὖσα τυγχάνει; τὸ[x] γὰρ ἀποθνήσκειν σαφὲς δή που. ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν,
II. iii. 33. ἔφη. Πῶς οὖν, ἦ δ' ὅς, ποιήσομεν; οὐκ ἀνταποδώσομεν[y] τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταύτῃ[z] χωλὴ ἔσται ἡ φύσις; ἢ ἀνάγκη ἀποδοῦναι τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τινὰ γένεσιν; Πάντως που, ἔφη. Τίνα ταύτην; Τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Οὐκοῦν,[a] ἦ δ' ὅς, εἴ περ ἔστι τὸ ἀναβιώσκεσθαι, ἐκ[b] τῶν
I. 72. τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὕτη, τὸ ἀναβιώσκεσθαι; Πάνυ γε. Ὁμολογεῖται[c] ἄρα ἡμῖν[d] καὶ ταύτῃ τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγονέναι[e] οὐδὲν[f] ἧττον ἢ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν ζώντων. τούτου δὲ ὄντος ἱκανόν που ἐδόκει[g] τεκμήριον εἶναι ὅτι ἀναγκαῖον τὰς[h] τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που, ὅθεν δὴ[i] πάλιν γίγνεσθαι.[j] [§. 45.] Δοκεῖ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὡμολογημένων[k] ἀναγκαῖον
§. 19. W. οὕτως ἔχειν. Ἴδε τοίνυν, ἔφη,[l] ὦ[m] Κέβης, ὅτι οὐδ'[n] ἀδί-

—[p] δαὶ ΓΛCHI: δὲ ς.—[q] τεθνηκότος G.—[r] τε om G.—[s] ἄρα εἰσὶν 𝔄Π.—[t] ἔφη om G.—[u] τοῖν γενεσέοιν τυῖν ΓΞΠΦς et pr 𝔄G, τοι γενεσέοιν τὴν Δ: ταῖν γενεσέοιν ταῖν (α) *ς.—[v] πρὶν H.—[w] ἑτέρῳ H.—[x] τί Λ.—[y] ἀποδώσομεν ΛΕ.—[z] ταῦτα Δ.—
[a] Οὐκοῦν...ἀναβιώσκεσθαι om s.—[b] ἐκ...ἀνυβιώσκεσθαι om H.—[c] ὁμολογεῖται Υ, ὡμολόγηται (ὡμολόγηται) Δ.—[d] ἡμῖν ἄρα ΔΦG: ἡμῖν om s.—[e] γεγονέναι om pr G.—[f] οὐδὲν...ζώντων om G.—[g] ἐδόκει add 𝔄ΔΠΦCGs.—[h] τὰς...ἀναγκαῖον om Δ.—[i] δεῖ ΞC et corr Π.—[j] γίγνονται pr G.—[k] ὁμολογημένων I.—[l] τοίνυν οὕτως ἔφη 𝔄Π.—[m] ὁ L.

ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα τὰ ζῶντά τε καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται] Hoc argumentum nulla cum reprehensione memorat Alexander Aphrodis. in Aristot. Topica ii. p. 89. A. *οὕτω καὶ Πλάτων ἐν μὲν τῷ Φαίδωνι βουλόμενος δεῖξαι τὰς ψυχὰς ἐν ᾅδου οὔσας καὶ σωζομένας, ἔλαβεν, ᾧ τοῦτο ἕπεσθαι ᾤετο, τὸ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς ζῶντας γίνεσθαι· τοῦτο δὲ κατεσκεύασε διὰ τοῦ τὰ ἐναντία ἐκ τῶν ἐναντίων γίνεσθαι, ἐναντία δὲ εἶναι τὸ ζῆν καὶ τὸ τεθνάναι.* Wytt.

τοῖν γενεσέοιν τοῖν] Sic e Cod. Tub. pro *ταῖν γεν. ταῖν* rescripsit jam Fisch. Pro *γενεσέοιν*, quod h. l. libri scripti editique exhibent, grammaticorum norma requirit *γενέσεων*; sed itidem de Legg. x. p. 898. A. *Τούτοιν δὴ τοῖν κινησέοιν τοῖν ἐν ἑνὶ φερομένοιν.* Heind.

ἀναβιώσκεσθαι] In Pythagorea sententia *περὶ μετεμψυχώσεως* et *ἀναμνήσεως* quædam sunt scintillæ primigeniæ veritatis, quæ in illis tenebricosis commentis maligna quasi luce animadvertuntur: at quæ his de rebus collegi, placuit referre in meos comment. de doctr. suo nimirum et opportuno loco: ne genera permisceam. Serran.

ἱκανόν που ἐδόκει] Verbum *ἐδόκει*, quo carent Edd. præbuit Tub. cum Stob.—*ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι.* An *ὅθεν δεῖ π. γ.*? Alioquin expectabam *ὅθεν δὴ πάλιν γίγνονται.* Heind.

§. 45. *ἴδε τοίνυν*] Tub. *ἴδε τοίνυν οὕ-*

κως ὡμολογήκαμεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. εἰ[o] γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὡσπερεὶ[p] κύκλῳ περιιόντα,[q] ἀλλ' εὐθεῖά τις εἴη ἡ[r] γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρὺ καὶ μὴ[s] ἀνακάμπτοι[t] πάλιν ἐπὶ[u] τὸ ἕτερον μηδὲ καμπὴν[v] ποιοῖτο,[w] οἶσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν[x] σχοίη[y] καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα; Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐδὲν χαλεπόν, ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι[z] ὃ λέγω· ἀλλ' οἷον εἰ τὸ[a] II. iii. 34.
καταδαρθάνειν μὲν εἴη, τὸ δ' ἀνεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδοίη

—[n] οὐκ ΞΥΔ.—[o] εἰ om pr Γ.—[p] ὡς περὶ Η.—[q] περιόντα Γ.—[r] ἦν Δ.—[s] μὴ om I.—[t] ἀνακάμποι C: ἀνακάμπτη Eϛ.—[u] εἰς Γ.—[v] καμπτὴν s, καμπτὸν Υ.—[w] ποιοῖ οῖ ΓΛΞΗL et pr ΥG, ποιῇ E, ποιεῖ I.—[x] ἂν σχῆμα Λ.—[y] εἴη I.—[z] ἐννοήθητι (ut videtur) pr Π, ἐννόησον Λ, ἐννοήσασιν 𝔄.—[a] τὸ post εἰ om pr G.—[b] πάντα om Λ.—

τως, ἔφ. quod placeret, præfixo καὶ, ἰδὲ τοίνυν καὶ οὕτως, ut infra §. 66. ὅρα δὴ καὶ τῇδε, ὅτι etc. Nam novum infertur argumentum. Heind.

ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὡμολογήκαμεν] *Nos non temere consensisse et statuisse.* Sic ἀδικεῖν et ἀδίκως de *temere disserendo ac statuendo* a Platone usurpatur: v. c. Theæt. p. 125. A. μὴ ἀδίκει ἐν τῷ ἐρωτᾷν· quod, quale sit, deinceps declaratur. Jone p. 148. B. Socratic. Epist. xxiii. p. 49. ἡμῖν δὲ οὐ τοσαύτη ἐστὶ σοφία, ἀλλ' ὁπόση μὴ ἀδικῆσαί τινας ἐν τῇ συνουσίᾳ. Wytt.

ἀνταποδιδοίη τὰ ἑτέρα τοῖς ἑτέροις] *Responderent altera alteris, debitas vices redderent.* Ut modo proprie et active ponebatur, sic nunc passive, seu neutre: cujus usus hoc unum exemplum prodidit Viger. de Idiotism. p. 186. In Platone alibi simplex ἀποδιδόναι hac notione occurrit: v. c. Theæt. p. 128. D. πάλιν αὖ τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσιν· *rursus et vicissim contrarias pœnas pendit.* Phædro p. 341. A. τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν· *in consentaneam pœnam incidunt.* Decompositum est Rep. viii. 499. E. τὸ ἄγαν τὶ ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι· *vehementer quid agere in magnam contrariam commutationem vertitur:* et apud Plutarch. de Exilio p. 608. F. πολλαπλασίας ταῖς ἡδοναῖς ἐκείναις λύπας ἀνταποδιδόναι· *in multo plures voluptatibus illis calamitates incidere.* Wytt.

ἀνταποδιδοίη] ἀνταποδοῦναι hic ut paullo post positum οὐδετέρως significatu respondendi. Heind.

κύκλῳ περιϊόντα] Similiter Noster in Timæo, τοῦτο ἅμα πᾶν οἷον τροχοῦ περιαγομένου γίγνεται. Heracliti aliorumque philosophorum de perpetua rerum quasi in orbem revolutione sententias vide apud Gatak. in Antonin. p. 167. 301. Forst.

ὡσπερεὶ κύκλῳ περιϊόντα—μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο] Locus totus est elegantissimus. Socrates it probatum, contraria fieri ex contrariis, ut, si horum alterum gignat alterum, hoc iterum sit principium alterius, ut hæc disjuncta quasi in orbem eant, non autem linea recta procedant. Utitur verbis ex curriculo Græcorum desumtis. Currus non cursum directum habebat, sed circa metas flectebatur. Unde καμπὴ vel καμπτὴρ, non modo metam, sed, quod flecteretur ad metas currus, flexum ipsum notat. Quæ omnia, pulchre transfert ad rem præsentem Plato. De καμπῇ et κάμπτειν qui plura velit, præsertim de usu vario harum vocum, adeat Salmas. ad Solin. 437. et 642. Cæterum hæc sententia non ex Socratica schola, sed potius Heracliti, desumta videtur: hic enim perpetuam rerum revolutionem in orbem statuebat. v. Pseudo-Orig. p. 54. et quos laudat Wolfius. Gottl.

ἀνακάμπτοι] Sic pro vitioso ἀνακάμπτῃ, Aug. Tub. et Bas. 2. ἀνακάμπτει, qui *circa metam currum flectit*; καμπὴν ποιεῖται, qui *retro deinde stadium recurrit.*—οἶσθ' ὅτι. Budæum hic et paullo post legentem ἴσθ' ὅτι (Comm. Gr. L. p. 516.) fefellerat formulæ usus, de quo dixi ad Gorg. §. 91. Heind.

γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἶσθ' ὅτι τελευτῶντα πάντ'[b] ἂν[c] λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα[d] ἀποδείξειε καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο, διὰ τὸ καὶ τἆλλα[e] πάντα ταὐτὸν ἐκείνῳ[f] πεπονθέναι,

[c] ἂν libris deest.—[d] ἐνδυμίων H.—[e] τἄλλα 𝔄Λ.—[f] ἐκεῖνο Δ.—[g] ξ. ΔΦG.—[h] δια-

τελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε, καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο] Ad verbum: *tandem omnia fabulam Endymionis nugas esse ostenderent, et nusquam apparerent.* Duplex est dictio exquisita: nam τελευτῶντα in tali constructione, *tandem, denique*, significare, satis notum est; quamquam hoc loco aliquantulum subest notionis *moriendi*, quod Cornarius reddidit *desinentia.* Prior dictio λῆρόν τι ἀποδεικνῦναι, *aliquid nugas ostendere, aliquid ita superare, ut nugæ et nihil esse videatur*, et hoc loco, et aliis aliorum locis, non satis interpretes ceperunt. Dion. Chrys. Or. xxxii. p. 384. D. αὐτὸν γὰρ οἶμαι τὸν Ἰξίονα λῆρον ἀποφαίνετε, τὸν ἐν τῷ τροχῷ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνδεδεμένον καὶ κολαζόμενον διὰ ταύτην (l. τοιαύτην) τινὰ ἀσέβειαν. Et vero λῆρος πρός τι eleganter in comparatione ponitur: v. c. a Platone Leg. iii. p. 593. F. λῆρος πρὸς χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἐστὶν ἑκάστοτε τὰ λεγόμενα τίμια καὶ καλὰ κατὰ πόλιν. Xenoph. Anab. vii. 7. 24.—Ἡρακλείδῃ λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν ἐκ παντὸς τρόπου. Antiphanes apud Stob. Flor. lxxxix. p. 502. Ἆρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον; Aristides Panathen. p. 195. λῆρος ἅπαντα τὰ ἄλλα πρὸς ἐκείνους ἦν. De Myster. v. p. 359. εὖ δὲ ᾔδειν ὅτι πάντα λῆρος πρὸς τὸ πείθεσθαι θεῷ. Ælian. Nat. Animal. vii. 20. πρὸς γὰρ τὸ μὴ πεινᾶν πάντα λῆρον ἥγηνται, ὥσπεροῦν οἱ τῶν ἀνθρώπων κακοὶ πρὸς τὸ ἀργύριον. Sed verbum ἀποδεικνῦναι simili potestate assumit nomen χρυσόν: v. c. apud Plutarch. in Sertorio p. 570. D. τῶν περὶ Κίνναν καὶ Μάριον ἐμφορουμένων ὕβρεως τε καὶ πικρίας ἁπάσης, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. Timoleonte p. 241. B. φάσκοντες ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἥκειν καὶ καταλύειν τοὺς μονάρχους, χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς, καὶ μακαριωτέρους δοκεῖν ἐποίησαν τοὺς καταστρέψαντας ἐν τῇ δουλείᾳ τῶν ἐπιδόντων τὴν αὐτονομίαν· Plato Epist. viii. p. 712. A. ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Eurip. Troad. 436. Ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι. Alia etiam de hac dictione annotarunt Kusterus ad Suidam v. Ἐπέκλυσε, et Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. t. i. p. 460. Similes hujus, et verbi ἀποφαίνειν, sunt usus aliis juncti nominibus: v. c. apud Platon. Leg. iv. p. 601. G. τὸν δὲ Ἡσίοδον οἱ πολλοὶ σοφὸν ἀποφαίνουσι, λέγοντα—Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα κ. τ. λ. Plutarch. Fab. Maximo p. 187. D. ἐκεῖνον ἄνδρα πρᾳότητι καὶ φιλανθρωπίᾳ θαυμαστὸν ἀποδείξας. De Superstit. p. 169. E. ἀποδείκνυσι τὸν Πυθαγόρου λόγον φλυαρὸν, εἰπόντος ὅτι βέλτιστοι γινόμεθα πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες. Sulla p. 453. B. ἡ μὲν οὖν ἔχθρα—ἀπέδειξε τὸν Εὐριπίδην σοφὸν ἄνδρα καὶ πολιτικῶν ἐπιστήμονα νοσημάτων, διακελευσάμενον φυλάττεσθαι τὴν φιλοτιμίαν ὡς ὀλεθριωτάτην καὶ κακίστην δαίμονα τοῖς χρωμένοις· significat Euripideam sententiam in Phœn. 537. Lucullo p. 517. B. Numa p. 77. E. C. Graccho p. 835. B. ἀπέδειξε τοὺς ἄλλους ῥήτορας παίδων μηδὲν διαφέροντας. Philopœmene p. 363. E. Dione p. 960. D. οὕτω διελέχθη περὶ τῶν συμφερόντων πρὸς τὸν καιρὸν ὁ Δίων, ὥστε ἄλλους ἅπαντας τῇ μὲν φρονήσει παῖδας ἀποδεῖξαι, τῇ δὲ παῤῥησίᾳ δούλους. Sic Aristides Or. Platon. i. t. ii. p. 31. ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Δημοσθένης—παῖδας τοὺς πρὸ αὐτῶν ἀπέδειξαν. Ejusdem generis est forma in Platon. Epist. iv. p. 710. C. παρασκευάζου τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων καὶ τὸν Κῦρον: cui simile est Luciani in Nigrino §. 3. t. i. p. 42. τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ubi annotationibus L. Bosii et Hemsterhusii addatur Ælian. Nat. Animal. i. 25. de Hyæna sexum deinceps mutante: Οὐκοῦν τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπέδειξε τὸ ζῶον τοῦτο, οὐ κόμποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Altera hujus loci dictio οὐδαμοῦ φαίνεσθαι, *nusquam apparere, alteri comparatum evanescere, pro nihilo haberi*, item optimis placuit scriptoribus: v. c. Platoni Gorg. p. 284. A. εἰ δέοι λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὁπότερον δεῖ αἱρεθῆναι ῥήτορα ἢ ἰατρὸν, οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἰατρὸν, ἀλλ' αἱρεθῆναι ἂν τὸν εἰπεῖν δυνατὸν, εἰ βούλοιτο. Demosthenes, quasi decla-

καθεύδειν· κἂν εἰ ξυγκρίνοιτο[g] μὲν πάντα, διακρίνοιτο[h] δὲ μή, ταχὺ[i] ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου[j] γεγονὸς εἴη, ὁμοῦ πάντα χρήματα. [§. 46.] Ὡσαύτως δέ, ὦ φίλε Κέβης,

κρίναιτο 𝔄.—[i] τάχα s et corr Π.—[j] ἐξαγόρου Δ.—[k] καὶ om 𝔄 et pr Π.—[l] ἀποθνή-

rans vim dictionis, Or. pro Corona p. 356. C. *τούτων γὰρ ἁπάντων ἦν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐξέτασις· καὶ ἔδωκεν ὁ παρελθὼν χρόνος πολλὰς ἀποδείξεις ἀνδρὶ καλῷ τε καὶ ἀγαθῷ· ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονώς, οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν·* significat Oraculum Megarensibus datum. Dio Chrys. Or. xxx. p. 308. A. *τοῦτο δὲ εὐθὺς ἐξίτηλον γίγνεσθαι, καὶ μηδαμοῦ φαίνεσθαι.* Plutarchus Quæst. Rom. p. 270. B. *ταῦτα δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς πρὸς τοὺς αὖθις ἔλεγε στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, ὡς οὐκ ἂν οὐδαμοῦ φανέντες, εἰ μὴ τὴν πόλιν αὐτὸς ἔσωσεν·* ubi pro *φανέντες* ex Venet. et Voss. legendum *φανέντας*, et cæterum locus ita restituendus ex conjectura, *ὡς οὐδὲν οὐδαμοῦ φανέντας κ. τ. λ.* de qua formula diximus ad §. 16. Aristides Panathen. p. 127. *Ξέρξης—ὑπεριδὼν δὲ τῆς πόλεως καὶ τῶν Ἑλλήνων ὡς οὐδαμοῦ φανησομένων.* Or. de Pace t. i. p. 404. *οὐδαμοῦ τὰ νῦν ἐγκλήματα πρὸς τὰς ἀνδραγαθίας τὰς τότε φανήσονται.* Simplex *οὐδαμοῦ εἶναι* hoc sensu usurpatum, legimus a Soph. Antig. 188. Xenoph. Mem. Socr. ii. 1. 52. Menandr. apud Stob. Flor. xcv. p. 518. *Τῆς μερίδος ὧν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένης.* Simile est Aristidis t. i. *οὐδαμοῦ θεῖναί τι·* de quo Abreschius Animadv. Æschyl. iii. p. 91. Wytt.

τὸν Ἐνδυμίωνα] Haud alienum est a nostro proposito annotationem Olympiodori apponere, p. 29. *Ἐλέγετο δὲ οὗτος ἀεὶ καθεύδειν, διότι ἀστρονομῶν ἐπ' ἐρημίας διέτριβε· διὸ καὶ φίλος τῇ Σελήνῃ· ὃ δὴ καὶ περὶ Πτολεμαίου φασίν· οὗτος γὰρ ἐπὶ μ ἔτη ἐν τοῖς λεγομένοις πτεροῖς τοῦ Κανώβου ᾤκει ἀστρονομίᾳ σχολάζων· διὸ καὶ ἀνεγράψατο τὰς στήλας ἐκεῖ τῶν εὑρημένων αὐτῷ ἀστρονομικῶν δογμάτων.* Quæ verba item protulit et explicuit eruditissimus unus Mathematicorum Ismael Bullialdus ad Ptolemæum de Judicandi Facultate p. 205. Wytt.

ἀποδείξειε] Suspicabar, excidisse particulam *ἄν·* hæc enim fere comes esse solet formæ illius aoristi, omissa a librariis loco non uno librorum veterum. Sic apud Xen. Cyrop. iv. 3. 3. recte legitur in libris, et editis, et scriptis manu, plerisque, *οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε·* sed ab Codice Guelferbytano abest particula *ἂν* perperam. Fisch.

ἀποδείξειε] Tub. *ἀποδείξειεν.* Scribendum *ἀποδείξειεν ἄν*, quæ vocula in priore hoc propositionis membro potius requiritur, quam deinde post *οὐδαμοῦ.* Velut paullo ante *καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα.* Sensum verborum recte expressit in marg. Stephanus: *omnia tandem facerent, ut, quæ de Endymione dicuntur, nugæ esse viderentur.* Quippe tum non unus Endymion per longam annorum seriem dormivisset (in monte Cariæ Latmo a Luna consopitus, v. Cic. Tusc. i. 38. ibiq. Davis. et Schol. Apollon. Rhod. ad iv. 57.) sed omnes homines animaliaque omnia æterno premerentur sopore. Ita vix digna est memoratu Cornarii correctio *λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνος.—καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο* sc. *ὁ Ἐνδυμίων.* Sic subito mutatur subjectum et Euthyd. §. 10. *φοβούμεθα περὶ αὐτοῦ—μή τις φθῇ ἡμᾶς ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτήδευμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ διαφθαρῇ* (sc. *αὐτός.*) et sæpius alias.—*οὐδαμοῦ φανῆναι* est *nullo loco numerari, nihili putari.* Vid. adscripta ad Gorg. §. 25. Heind.

τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονὸς εἴη ὁμοῦ πάντα χρήματα] Pervulgata sententia Anaxagoræ, memorata Diogeni L. ii. 6. *πάντα χρήματα ἦν ὁμοῦ, εἶτα νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε*: Plutarcho, qui dicitur, de Placit. Philosoph. i. 7. et aliis multis, quos laudat Valckenar. in Diatribe de Eurip. Fragm. p. 40. Wytt.

§. 46. *ὡσαύτως δὲ*] *ὡσαύτως δὲ* refertur ad prægressum *οἷον*, velut *οὕτως δὲ*, (non *δὴ*) inferri solet post *ὥσπερ.* Sophist. §. 94.—*δεῖ—λέγειν, ὅτι τὸ μὴ ὂν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχον, ὥσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα—οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴ ὂν κατὰ ταυτὰ ἦν τε καὶ ἔστι μὴ ὄν.* Cratyl. §. 24. *ὥσπερ ἡμῖν τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρώμασι καὶ ὀσμαῖς πεποικιλμένα ἄλλα φαίνεται τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ δέ γε ἰατρῷ—τὰ αὐτὰ φαίνεται—· οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ* etc. ubi male edidi *δή.* Ibid. §. 89.—*προειπόντες, ὥσπερ*

καὶ[k] εἰ ἀποθνήσκοι[l] μὲν πάντα ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν[m] τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο, ἆρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν; εἰ[n] γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα[o] θνήσκοι,[p] τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; Οὐδὲ μία μοι[q] δοκεῖ, ἔφη[r] ὁ Κέβης, ὦ Σώκρατες, ἀλλά μοι δοκεῖς παντάπασιν ἀληθῆ[s] λέγειν. Ἔστι γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω, καὶ ἡμεῖς αὐτὰ[t] ταῦτα οὐκ ἐξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι τῷ[u] ὄντι καὶ τὸ[v] ἀναβιώσκεσθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς[w] ζῶντας γίγνεσθαι καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι, καὶ ταῖς μέν γ'[x] ἀγαθαῖς ἄμεινον εἶναι, ταῖς δὲ κακαῖς κάκιον.

II. iii. 35. §. 20. W. §. 47. Καὶ μήν, ἔφη ὁ Κέβης ὑπολαβών, καὶ κατ'

σκει ΔΦGHL.—[m] ἀποθάνοιμεν ἐν I.—[n] εἰ...δὲ om pr Γ.—[o] γίγνοιτο τὰ δὲ ζῶντα om Δ.—[p] θνήσκει corr Γ.—[q] μοι om EHI et pr Γ, post δοκεῖ ponit L.—[r] δοκεῖ post ἔφη ponit G.—[s] ἀλήθειαν Δ.—[t] ἡμεῖς αὐτὰ 𝔄Π : ἡμεῖς τὰ αὐτὰ *ς.—[u] ἔστι τῷ ΓΔΠΦ GH, ἔτι καὶ τῷ I : ἔστι καὶ τῷ *ς.—[v] τῷ ΛΙ et pr EH.—[w] τοὺς...τεθνεώτων om L.

ὀλίγον πρότερον τοῖς θεοῖς, ὅτι—περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν, οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες—ἴωμεν—Soph. Antig. 423. Ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· Οὕτω δὲ χ' αὕτη—γόοισιν ἐξῴμωξεν. Electr. 25. Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς—Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις etc. Similiterque οὕτω δὲ, non prægresso ὥσπερ s. οἷον, positum Ion. p. 533. E. de Rep. i. p. 345. D. Protag. §. 92. §. 100. Xenoph. Sympos. ii. 26.—Καὶ εἰ ἀποθν. καὶ non legitur in Tub. Heind.

ἐκ μὲν τῶν ἄλλων] *Ex ceteris*, non ex iis, quæ postquam vixere aliquamdiu, deinde mortua sunt. Ex illis igitur si viventia nascerentur, hæc autem perirent, fieri non posset, quin ad extremum omnia in interitum abirent; quippe quæ viventia ex se gignendo tandem consumerentur. Explicui propter Dacerii suspicionem conjectantis εἰ γὰρ ἐκ μ. τ. ἄλ. τὰ ζῶντα μὴ γίγνοιτο. Heind.

πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι] Et Epicurus postea sic decretum suum posuit, in Epist. ad Herodot. apud Diog. L. x. 39. καὶ εἰ ἐφθείρετο δὴ τὸ ἀφανιζόμενον εἰς τὸ μὴ ὄν, πάντα ἂν ἀπολώλει τὰ πράγματα, οὐκ ὄντων τῶν εἰς ἃ διελύετο. Wytt.

αὐτὰ ταῦτα] Vulgatæ scripturæ τὰ αὐτὰ ταῦτα, *eadem hæc*, aptiorem hanc prætuli e Tub. Par. et Ficino, qui dedit *hæc ipsa*. Aptius etiam meo judicio legeretur αὖ ταῦτα, *hæc rursus*, quemadmodum de priore rei argumento ante consenserant §. 44. Heind.

ἀλλ' ἔστι τῷ ὄντι] Vulgo καὶ τῷ ὄντι. Voculam, quæ huc irrepsit, omisi cum Aug. Tub. Par. Proximus art. τὸ pertinet etiam ad seqq. γίγνεσθαι et εἶναι. Heind.

ταῖς μὲν ἀγαθ.] Tub. τ. μέν γε ἀγ. Cf. de Rep. iii. p. 406. E. Καὶ τῳ τοιούτῳ μέν γε—δοκεῖ πρέπειν etc. V. p. 461. C. Καὶ ταῦτα μέν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται. p. 475. E. Καὶ τοῦτο μέν γ', ἔφη, ὀρθῶς. Heind.

§. 47. *καὶ μὴν, ἔφη ὁ Κέβης κ. τ. λ.*] Olymp. Δείξας ὁ Σωκράτης ἐκ τοῦ ζῶντος καὶ τοῦ τεθνεῶτος ὅτι ἐπιδιαμένει ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστιν, ὅτι μεθυπάρχει, δείκνυσι διὰ τοῦ προκειμένου λόγου ὅτι καὶ προϋπάρχει τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις εἶναι, ὡς (forsan ὥστε) ἐξ ἀμφοτέρων τῶν

ἐκεῖνόν γε τὸν λόγον, ὦ Σώκρατες, εἰ ἀληθής[y] ἐστιν, ὃν σὺ εἴωθας θαμὰ λέγειν,[z] ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὖσα, καὶ κατὰ τοῦτον[a] ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι ἃ νῦν ἀναμιμνησκόμεθα. τοῦτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν που ἡμῶν[b] ἡ ψυχὴ πρὶν ἐν τῷδε[c] τῷ ἀνθρωπίνῳ εἴδει γενέσθαι· ὥστε καὶ ταύτῃ I. 73.
ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι.[d] Ἀλλ', ὦ Κέβης, ἔφη ὁ Σιμμίας ὑπολαβών, ποῖαι[e] τούτων αἱ ἀποδείξεις; ὑπό-

—[x] γ' add 𝔄ΔΠΦGs.—[y] ἀληθές L.—[z] λέγειν θαμὰ G.—[a] τοῦτον 𝔄ΔΞΠΦs: τοῦτο *s.—[b] ἡμῖν 𝔄.—[c] τῷδε om Ξ.—[d] ἡ ψυχή τι ἔοικεν εἶναι Π.—[e] ποῖαί εἰσιν 𝔄s.—

λόγων συνάγεσθαι ὅτι πολυχρονιωτέρα ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, εἴ γε καὶ προϋπάρχει αὐτοῦ καὶ μεθυπάρχει. καὶ τρεῖς ἐνδοχαὶ φέρονται τῶν δύο τούτων λόγων. ὁ μὲν γὰρ Ἰάμβλιχος οἴεται ἑκάτερον λόγον καθ' αὑτὸν δεικνῦναι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. εἰ γάρ, φησί, τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων, ἀΐδιος ἄρα ἡ ψυχή· ἀλλὰ μὲν αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἀΐδιος ἄρα καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ψυχή. ἄλλοι δὲ δι' ἄμφω τῶν λόγων ἐρανίζονται τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος λόγος, ὁ δεικνὺς ὅτι ἡμῶν εἰσὶν αἱ ψυχαὶ ἐν ᾅδου, δείκνυσιν αὐτὴν ἄφθαρτον· ὁ δέ γε παρὼν λόγος, ὁ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἀγέννητον· ὥστε εἰ συνθῇς ἄμφω τοὺς λόγους, ἀγέννητον συνάξει τὴν ψυχὴν καὶ ἄφθαρτον. ταῦτα δέ φησιν ὁ φιλόσοφος οὐκ οἰκεῖα τῇ λέξει. οἰόμεθα γὰρ μηδένα τῶν λόγων μηδὲ ἄμφω δεικνῦναι αὐτὴν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ προϋπάρχουσαν χρόνον τινὰ καὶ μεθυπάρχουσαν. διὸ καὶ ὁ Πλάτων αἰσθόμενος ὅτι οὔπω ἱκανῶς τὸ προκείμενον ἀπέδειξεν, ἐπάγει καὶ ἄλλους λόγους τοὺς (forsan τοῦ) αὐτοῦ κατασκευαστικούς. καὶ μόνος ὁ πέμπτος, ὁ ἐκ τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς, κυρίως τὴν ἀθανασίαν αὐτῆς δείκνυσι. Forst.

Olympiodori locus, quem Forsterus huc attulit, nil pro sua longitudine novi habet: alius brevior potius adhibeatur, a nobis editus in Fragmentis Plutarchi t. v. p. 490.=p. 739. Wytt.

μάθησις—ἀνάμνησις] Hoc de ἀναμνήσει dogma, licet ipsum a Pythagoricis potius desumpsisse videatur, Socrati non solum hic sed et in Menone, itemque in Phædro tribuit Plato. De eo ex professo agit Max. Tyr. Diss. 16. Meminit item Cic. de Senect. c. 21. et in Tusc. Disp. l. i. 24. ubi Patrum nonnullos qui contra hanc opinionem disputarunt, recenset Davisius, quibus addas quos Tertulliani ad Lib. de Anim. c. 24. enumerant editores. Primum denique, ut id obiter notem, quo in Menone p. 80. hanc notionem Socrates confirmat, argumentum breviter perstringit Aristoteles in Poster. Analyt. l. i. c. 1. et fusius adhuc Themistius, Comm. ad loc. sub init. Forst.

ἡ μάθησις οὐκ ἄλλό τι ἢ ἀνάμνησις] Notum Platonis decretum, in Menone dialogo explicitum p. 16. indeque Ciceroni Tusc. i. 24. a nobis memoratum in Disp. de Placito Immort. §. 5. Habent et Olympiodori Excerpta ex Plutarcho edita a nobis t. v. l. c. Augustinus de Immortalit. §. 6. t. i. p. 290. D. De Quantitate Anim. §. 34. p. 310. D. Epist. vii. 2. t. ii. p. 6. E. De Trin. xii. 24. t. viii. p. 654. E. Wytt.

καὶ κατὰ τοῦτον] Sic optime post illa κατ' ἐκεῖνόν γε τὸν λόγον Tub. Vulgo τοῦτο. Tum Aug. ἐν προτέρῳ πού τινι. Ac deinde Tub. ἡμῖν ἡ ψυχή. Heind.

πρὶν ἐν τῷδε] Hoc est, interprete Cicerone Tusc. i. 24. 'nisi animus ante, quam in corpus intravisset, in rerum cognitione viguisset.' Fisch.

ἀθάνατον] Tub. ἀθ. ἡ ψυχή τι ἔοικεν. Olympiodorus ad h. l. Ἰδού, τὶ ἀθάνατον, καὶ οὐχ ἁπλῶς. Fisch.

ποῖαί εἰσι τούτων αἱ] Alia est hujus loci lectio, eodem tamen sensu, ποῖαι σοὶ τούτων etc. In Ald. autem manifesto errore scriptum est, ποιῆσαι τούτων. Steph.

ποῖαι τούτων αἱ] Ald. ποιῆσαι. Bass. ποῖαί σοι τ. Quod inde a Steph. vulgatum est ποῖαί εἰσι τ. ex Cornarii correctione fluxit, cui cum Fischero anteposui lectionem librorum Aug. Tub. Par. consensu firmatam. Ab hac nescio cur discedendum judicarit Heusdius p. 19. corrigens ποῖαι ἦσάν σοι τ. α. ἀ. in qui-

μνησόν με· οὐ γὰρ σφόδρα ἐν[f] τῷ παρόντι μέμνημαι. [§. 48.] Ἑνὶ μὲν[g] λόγῳ, ἔφη ὁ Κέβης, καλλίστῳ,[h] ὅτι ἐρωτώμενοι[i] οἱ ἄνθρωποι, ἐάν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσι πάντα ᾗ ἔχει· καί τοι εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη ἐνοῦσα[j] καὶ ὀρθὸς λόγος, οὐκ ἂν οἷοί τ' ἦσαν τοῦτο ποιεῖν.[k] ἔπειτα ἐάν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει. Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε, ἔφη, πείθει, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι ἐὰν[l] τῇδέ πῃ σοι[m] σκοπουμένῳ συν-

[f] ἔνι H.—[g] μὲν om G.—[h] καὶ καλλίστω Φ, κάλλιόν σοι Δ.—[i] ἐρωτῶμεν Δ.—[j] ἐπι-
η
στημονοῦσα H.—[k] ποιήσειν 𝔄Π, ποιεῖν corr G, ποιεῖν ἦσαν pr Δ.—[l] ἂν 𝔄Δs.—

bus σοι aptum esset tum, si Socratem, hujus argumenti auctorem, interrogaret h. l. Simmias, non Cebetem. Sophist. §. 74. Ξ. σκόπει δὴ—εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθείημεν ἅπερ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν—Θ. Ποῖα, ὑπόμνησόν με. Deinde post σφόδρα Olympiod. addit γε; vellem et Codd. adderent. Heind.

§. 48. ἑνὶ μὲν λόγῳ] *Ut uno rem complectar argumento, eoque pulcherrimo.* ἑνὶ λόγῳ tritissima est formula *summatim loquentium.* Heind.

εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη κ. τ. λ.] τίς ἂν οὖν (inquit Max. Tyr. Diss. xvi. 8.) ἀποκρίνηται, ἃ μήπω οἶδε; πλὴν εἰ μὴ καὶ τὸν βαδίζοντα χειραγωγοῦντος ἑτέρου φήσει τις μὴ βαδίζειν αὐτόν. Τί τοίνυν διαφέρει ὁ χειραγωγῶν τοῦ ἀνερωτῶντος, καὶ τί διαφέρει ὁ βαδίζων τοῦ ἀποκρινομένου; ὁ μὲν γὰρ ἑαυτῷ παρέχει τὴν ἐνέργειαν, ὁ δὲ ἐκείνῳ τὴν ἀσφάλειαν. ἀλλ' οὔτε ὁ χειραγωγούμενος μανθάνει βαδίζειν, οὔτε ὁ ἀνερωτώμενος ἀποκρίνεσθαι μανθάνει· ἀλλ' ἑκάτερος, ὁ μὲν βαδίζει, δύναται γάρ· ὁ δὲ ἀποκρίνεται, οἶδε γάρ· ξυνεπιλαμβάνουσι δὲ πρὸς ἀσφάλειαν ἑκατέρῳ ἑκάτερος. Forst.

καὶ ὀρθὸς λόγος] Hæc absunt ab Aug. Ficinus vertit, *rectaque ratio, quum quis eorum, quæ dicit, rationes novit et tenet.* Fisch.

οὐκ ἂν οἷοίτε ἦσαν τ. π.] Tub. οἷοίτε τοῦτο ποιήσειν. Aug. ἠδύναντο τοῦτο ποιεῖν. Heind.

ἔπειτα ἐάν τις] Hæreo in verbo ἔπειτα (*porro*), quo quum novum, aliud certe, argumentum indicari videatur, exemplo potius aliquo res declaratur. Significat enim Plato haud dubie illud, quod in Menone p. 82. exhibuerat, exemplum, ubi Socrates puerum, descripto in pulvere quadrato, de quadrati dimensione interrogat aptisque interrogationibus eo perducit gradatim, ut idem respondeat puer, quod si geometrica didicisset. Aptius igitur mihi quidem videretur ἐπεί τοι, quanquam ne minima quidem affertur scripturæ e libris varietas. Heind.

διαγράμματα] *Descriptiones*, ut vocantur a Cicerone Tusc. i. 17. h. e. *formæ, figuræ, geometricæ.* Legitur vocabulum hoc sensu apud Xenoph. Mem. iv. 7. 3. ubi Socrates dicitur noluisse quenquam geometriam attingere μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων· et verbum *describere* ita extat apud Cic. Cat. M. 14. de C. Gallo in studio dimetiundi cæli et terræ versante. Fisch.

κατηγορεῖ] I. e. *Ostendit, apparet.* Xenoph. Cyrop. i. 4. 3. ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς νεαρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν. Lucian. Nigrino t. i. p. 59. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν· *multam in se prodentes insolentiam.* Ælian. N. A. i. 5. ὁ ἰχθὺς ὁ τρώκτης, τούτου μὲν κατηγορεῖ τὴν φύσιν καὶ τὸ ὄνομα—. ii. 12. 18. τούτων δὲ τῶν σοφισμάτων ἡ φύσις οὐδὲν ἐδεῖτο· καὶ κατηγορεῖ ὁ ἐλέφας. x. 2. 13. Var. Hist. iii. 19. xii. 12. Conferatur Abresch. ad Æschyl. p. 273. Wytt.

κατηγορεῖ] *Arguit, declarat,* ἐλέγχει, sc. ὁ ἄγων ἐπὶ τὰ διαγράμματα, *is qui aliquem ducit ad figuras geometricas;* nisi forte κατηγορεῖ h. l. impersonaliter positum est, velut passim occurrunt ἐδήλωσε, προσημαίνει, δείξει, et id genus alia. Heind.

σοι σκοπουμ.] Tub. σοι ἂν σκοπ. An ἀνασκοπουμένῳ? Tum idem liber ἀπιστῶ μέν σοι ἔγ. Heind.

δόξῃ. ἀπιστεῖς γὰρ δὴ πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν; Ἀπιστῶ μὲν[n] ἔγωγ', ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας,[o] οὔ, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἔφη,[p] δέομαι παθεῖν[q] περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι· καὶ[r] σχεδόν γε ἐξ ὧν Κέβης ἐπεχείρησε λέγειν II. iii. 36.
ἤδη μέμνημαι καὶ πείθομαι, οὐδὲν μέντ'[s] ἂν ἧττον ἀκούοιμι νῦν σὺ πῇ[t] ἐπεχείρησας λέγειν. Τῇδε[u] ἔγωγε, ἦ δ' ὅς.

μ
[m] σοι ἂν 𝔄Π.—[n] μέν σοι 𝔄Π.—[o] ὦ ταμία H.—[p] ἔφη om s.—[q] παθεῖν Heindorfius: libri μαθεῖν.—[r] καὶ om pr Γ.—[s] μέντ' ΔΦGLs et rc 𝔄ΓΠ: μὲν s.—[t] σὺ πῇ ΔΦG et corr 𝔄: πῇ σὺ s.—[u] τί δὲ ΔΞΥCHIL et pr Γ, τῇδ' Δs.—[v] αὐτὸ Δ.—[w] γε om Π.—

ἀνάμνησις] Marsilius Ficinus non percepit mentem Platonis, ut ex ipsa re perspicuum esse potest. Egerat hactenus Plato de *ἀναμνήσεως* doctrina, et suo quidem more, primum *παχυμερῶς*: hanc modo accuratius retractat. Dixit igitur Simmias se a Socrate audiisse sæpenumero doctrinam illam *ἀναμνήσεως*: cui quidem fidem minime deroget, optet tamen nosse rationes quibus illa doctrina stabiliatur. Sunt enim diserta verba, *ἀπιστῶ μὲν ἔγωγ' οὔ.* et, *ποῖαί εἰσι τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με.* Quod aliis verbis continuo explicat, et quidem eleganter, alludens ad institutum *ἀναμνήσεως* sermonem, *αὐτὸ δὲ τοῦτο δέομαι περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναμνησθῆναι.* quod nos vertimus, *in memoriam revocari.* Accipitur enim passive ab activo *ἀναμνᾷν*, quod idem est quod *ὑπομνᾷν*, apud hunc auctorem tam frequens quam quod frequentissimum. Non posse autem pro ipsa *ἀναμνήσεως* doctrina intelligi, et universa sententia et ipsa verba ostendunt. dixisset enim, *τὸ ἀναμνησθῆναι*, cum articulo. *μαθεῖν* irrepsit in contextum scioli cujusdam opera, Platonis mentem minime intelligentis. Serran.

δέομαι μαθεῖν] Difficultas hujus compositionis, quam alii aliter expedire tentarunt, mihi sic tollenda videtur, ut ante *περὶ* ponatur *ἢ*, quod facillime ab antecedenti litera *ν* absorberi potuit; ut ad Plutarchi Moralia p. 99. A. monuimus. Itaque locum in hanc sententiam interpretor: *hoc autem ipsum* scil. *πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν, desidero discere, aut reminisci, de quo nunc loquimur.* Formulam *δέομαι μαθεῖν*, si et ipse recte memini, Plato subinde usurpat. Et sic Plutarchus de S. N. V. p. 553. E.—*οἶσθα δήπουθεν—Μὰ Δί', εἶπεν, ἀλλὰ δέομαι μαθεῖν.* Wytt.

δέομαι παθεῖν] Libri scripti editique *μαθεῖν*, quod alienum esse ab hoc loco, primus vidit homo non alias perspicacissimus, Serranus. Nam in Stephani interpretatione hac, *velim scire, nimirum quid sit reminisci,* male deest art. *τὸ* ante *ἀναμνησθῆναι*, neque hoc sensu jejunius quidquam inferri potuit. Sed idem Serranus quum verbum expungi voluit tanquam a sciolo profectum, vide quam futilem fecerit ignavamque sententiam: *cupio reminisci id ipsum, de quo sermo est.* Nam *αὐτὸ τοῦτο* non potest tanquam pro *αὐτοῦ τούτου* positum trahi ad *δέομαι*, sed necessario penderet a seq. *ἀναμνησθῆναι.* Videlicet tum illud *αὐτὸ τοῦτο*, tum seqq. verba *καὶ σχεδόν γε—ἤδη μέμνημαι* declarant, Simmiam ad prægressum *ἀνάμνησιν* respicere, hoc dicentem: *non equidem dubito, sed id ipsum cupio, de quo sermo est: reminisci cupio* (quæ fuerint rei hujus argumenta): *quamquam vel ex iis, quæ Cebes dixit, reminiscor jam.* Quod assecutus Forsterus *μαθεῖν* in *μᾶλλον* mutandum conjecit, *αὐτὸ δὲ τοῦτο* in *αὐτοῦ δὲ τούτου*: nostræ scripturæ veritas satis per se evidens magis etiam apparebit, si compares illa mox §. seq. ubi itidem agitur de recordatione, *Οὐκοῦν—τὸ τοιοῦτον ἀνάμνησίς τίς ἐστι, μάλιστα μέντοι, ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα, ἃ ὑπὸ χρόνου—ἤδη ἐπελέληστο*; Eademque prorsus sermonis structura §. 50. *ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προπάσχειν, ἐννοεῖν* etc. ubi vid. not. Heind.

οὐδὲν μὲν ἂν ἧττον ἀκούοιμι] Pro *μὲν ἂν* legendum *μέντ' ἂν* ex Vind. A B F. Tum *ἀκούοιμι* germana vi optativi, i. e. optandi, accipiendum: *nihilo tamen minus audire velim.* Julian. Epist. vi. p. 376. B. *οὐδὲν οὕτως ἴδοιμι· nil libentius videre velim.* Wytt.

μέντ' ἂν ἧττον] Vulgo *μὲν ἄν.* Aug. *μὴν* pro *μέν.* *μέντ' ἂν* dedit Par. Post *ἧττον* autem vereor ne exciderit *ἡδέως*, expressum a Ficino; *Nihilominus tamen*

ὁμολογοῦμεν γὰρ δή που, εἴ τίς τι ἀναμνησθήσεται, δεῖν αὐτὸν[v] τοῦτο πρότερόν ποτε ἐπίστασθαι. Πάνυ γε,[w] ἔφη. [§. 49.] Ἆρ' οὖν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται τρόπῳ τοιούτῳ, ἀνάμνησιν εἶναι; λέγω δέ τινα[x] τρόπον τοῦτον· ἐάν τίς τι[z] ἕτερον[a] ἢ ἰδὼν[b] ἢ ἀκούσας ἤ τινα ἄλλην[c] αἴσθησιν λαβὼν μὴ μόνον ἐκεῖνο[d] γνῷ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐννοήσῃ, οὗ μὴ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη ἀλλ' ἄλλη,[e] ἆρ' οὐχὶ τοῦτο δικαίως λέγομεν[f] ὅτι ἀνεμνήσθη οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβεν; Πῶς λέγεις; Οἷον τὰ τοιάδε· ἄλλη που ἐπιστήμη ἀνθρώπου καὶ λύρας. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι οἱ ἐρασταί, ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον ἤ τι ἄλλο[g] οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆσθαι, πάσχουσι τοῦτο· ἔγνωσάν τε τὴν λύραν καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς οὗ ἦν ἡ λύρα; τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνάμνησις· ὥσπερ γε[h] καὶ

πρότερον

[x] τίνα ΔΕs. τόνδε 𝔄Π.—[z] τι om ΞG.—[a] ετερον C, πρότερον 𝔄ΔΠΦGs.—[b] τι ἰδὼν ΛΞΥCEHI, ἰδὼν L et pr Γ.—[c] ἄλλην τινα Ξ.—[d] ἐκεῖνον G.—[e] ἄλλως H.—[f] ἐλέγομεν 𝔄Π.—[g] ἄλλο τι 𝔄Π.—[h] γε om Π, supra ponit 𝔄.—[i] κέβητος ἀνεμνήσθη

et a te—perlibenter audirem.—γε post πάνυ abest a Tub. Heind.

§. 49. τινὰ τρόπον τοῦτον] Aug. et Bass. τίνα. Quæ interrogatio h. l. asperi aliquid habet et molesti. Tub. τόνδε pro τοῦτον. An τοιόνδε? Forster τοιοῦτον vult. Heind.

ἐάν τίς τι ἕτερον] Tub. τι πρότερον. Recte habet vulgatum. §. 36. φοβούμενοι ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται. §. 51. ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς. Protag. §. 53. ἐδόξατέ μοι φάναι τῆς ἀρετῆς μόρια εἶναι οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον. Heind.

ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβὼν] Ficin. *si—vel alio perceperit sensu.* Nec spernerem a codice oblata hæc ἤ τινι ἄλλῃ αἰσθήσει λαβών. Sic tamen et §. 55. αἰσθόμενόν τι, ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβόντα.—Pro λέγομεν Tub. ἐλέγομεν. Sed loco interjecti τοῦτο vide an præstet τοῦτον. Heind.

οἱ ἐρασταὶ ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον] Imitatur Maximus Tyr. Diss. xvi. 7. p. 185. ἤδη τις καὶ λύραν ἰδὼν ἐμνήσθη τῶν χρησαμένων τῇ λύρᾳ· κοῦφον γάρ τι χρῆμα ἀνάμνησις καὶ εὔκυλον. J. Chrysostom. Homil. ad Antioch. xxii. t. i. p. 249. D. τῶν φιλουμένων καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ ὑποδήματα, καὶ οἱ στενωποὶ, πτεροῦσιν ἡμᾶς εὐθέως ὀφθέντες· cui geminum legitur in Sententiis Maximi et Antonii p. 718. Wytt.

ἤ τι ἄλλο] Tub. ἢ ἄλλο τι. τὰ παιδικὰ h. l. ut semper, de uno puero intelligere debebat Fischer. Heind.

ἔγνωσαν τὴν λύραν] Cf. de Rep. v. p. 462. C. ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ—πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη—ᾔσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε. vi. p. 495. B. Οὗτοι μὲν δὴ—αὐτοί τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ (φιλοσοφίαν) ὥσπερ ὀρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ᾔσχυνάν τε καὶ ὀνείδη περιῆψαν. Ibid. p. 508. D. ὅταν μὲν, οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσηται (ἡ ψυχὴ), ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται. ix. p. 586. A. οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι—κάτω—φέρονταί τε καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου· ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθὲς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν πώποτε οὔτε ἠνέχθησαν—ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες— βόσκονται etc. Phædr. §. 75. πορεύεσθον ἀγομένω εἴξαντε καὶ ὁμολογήσαντε ποιήσειν τὸ κελευόμενον, καὶ πρὸς αὐτῷ τ' ἐγένοντο καὶ εἶδον τὴν ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀστράπτουσαν. Heind.

Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη,[i] καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία[j] μέντοι νὴ Δί', ἔφη ὁ Σιμμίας. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον[k] ἀνάμνησίς τίς ἐστι;[l] μάλιστα μέντοι ὅταν τις τοῦτο πάθῃ[m] περὶ ἐκεῖνα ἃ ὑπὸ χρόνου καὶ τοῦ μὴ ἐπισκοπεῖν ἤδη ἐπιλέληστο;[n] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 50.] Τί δαί;[o] ἦ δ' ὅς· ἔστιν ἵππον γεγραμμένον ἰδόντα καὶ[p] λύραν γεγραμμένην ἀνθρώπου ἀναμνησθῆναι, καὶ[q] Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον Κέβητος ἀναμνησθῆναι; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ[r] Σιμμίου ἀναμνησθῆναι; Ἔστι[s] μέντοι, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ κατὰ πάντα ταῦτα ξυμβαίνει[t] τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν[u] ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ[v] καὶ[w] ἀπ' ἀνομοίων; Ξυμβαίνει. Ἀλλ' ὅταν γε[x] ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἀναμιμνήσκηταί τίς[y] τι, ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν εἴ τέ τι ἐλλείπει τοῦτο[z] κατὰ τὴν[a] ὁμοιότητα

(margin: II. iii. 37. — I. 74.)

πολλάκις Δ, ἀνεμνήσθη πολλάκις κέβητος s.—[j] lacuna in H.—[k] τοιοῦτο[ν] 𝔄.—[l] ἐστί τις Φ, τι ἐστὶ s.—[m] πάθοι Δ.—[n] ἐπιλέληστο ΠΙ: ἐπελέληστο *ς.—[o] δαὶ ΓΦ.—[p] ἢ Δ.—[q] καὶ...ἀναμνησθῆναι om pr Γ.—[r] αὖ τοῦ ΓΞΗΙ.—[s] σίτι H.—[t] ξ. ΔΦGs.—[u] τὴν μὲν Eς.—[v] τὴν δὲ Eς, om G.—[w] καὶ om pr Γ.—[x] γε om G.—[y] τις om ΛΕΙ.

ὥσπερ γε καὶ] Decst γε in Tub. Male. Lach. p. 183. A. *πλεῖστ' ἂν ἐργάζοιτο χρήματα, ὥσπερ γε καὶ τραγῳδίας ποιητὴς παρ' ἡμῖν τιμηθείς.* Aristoph. Nub. 669. *ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.* Xenoph. Cyrop. ii. 3. 9. *ὥσπερ γε καὶ τἆλλα ζῶα ἐπίσταταί τινα μάχην ἕκαστα*, ubi nescio cur particula displicuerit Schneidero. Conf. ibid. vi. 2. 21. HEIND.

§. 50. *Κέβητος ἀναμνησθῆναι*] His qui *καὶ* præfigi voluit nuper Ficini abusus auctoritate, nescio cur non idem ex eodem deinde ante *αὐτοῦ Σιμμίου* intrudi jusserit, loco multo opportuniore. Adjecta vocula placeret h. l. si præcessissent, non sequerentur illa *Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμμίου ἀναμνησθῆναι.* Nunc ne potuit quidem adjici. HEIND.

αὐτοῦ Σιμμίου] Aug. *αὖ τοῦ.* Sed Simmiæ pictæ imagini opponitur h. l. *ipse Simmias.* Art. *τοῦ* post *αὐτοῦ* inserere sine libris non ausim. Xenoph. Anab. i. 2. 21. *αὐτοῦ Κύρου.* i. 5. 13. *αὐτὸν Μένωνα*, ubi nulla codicum varietas. Conf. not. ad Plat. Parm. §. 47. Atque ut dicitur et *Σιμμίας* et *ὁ Σιμμίας*, ita utrumque rectum videtur, et *αὐτὸς Σιμμίας* et *αὐτὸς ὁ Σιμμίας.* HEIND.

πάντα ταῦτα] Aug. *ταῦτα πάντα.*—*εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων.* Codicum Aug. Tub. Paris. auctoritate hæc anteposui vulgatis *εἶναι τὴν μὲν ἀφ' ὁμοίων, τὴν δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων*, in quibus certe *τὴν μὲν* suo more Plato omisisset. V. not. ad Theætet. §. 96. HEIND.

τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν] §. 62. *Ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι—προσήκει τοῦτο πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη;* Charmid. §. 30. *Καὶ νῦν δὴ οὖν ἔγωγε φημὶ τοῦτο ποιεῖν, τὸν λόγον σκοπεῖν.* Aristoph. Lysist. 1219. *εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν, Ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.* Conf. allata ad §. 36. Aliena sunt quæ huc attulit Forsterus ad refutandam Stephani opinionem art. *τὸ* ante *ἐννοεῖν* requirentis. Jam, opinor, sententiam mutabit, qui nuper judicavit *ἐννοεῖν* librario deberi, et pro *τόδε* linguæ usum postulare *τῷδε.* HEIND.

τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα] Hæc pertinent ad pronomen *τι*, ejusque vim magis definiunt, *idque ad similitudinem pertinens*: sed ab iis etiam verba *ἐκείνου, οὗ ἀνεμνήσθη*, pendent. FISCH. Mira sane

εἴτε μὴ ἐκείνου οὗ ἀνεμνήσθη; Ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει[b] δή, ἦ δ' ὅς, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει. φαμέν πού τι εἶναι ἴσον,[c] οὐ ξύλον λέγω[d] ξύλῳ οὐδὲ λίθον λίθῳ οὐδ' ἄλλο τῶν[e] τοιούτων οὐδέν, ἀλλὰ παρὰ[f] ταῦτα πάντα[g] ἕτερόν τι, αὐτὸ[h] τὸ[i] ἴσον, φῶμέν τι[j] εἶναι ἢ μηδέν; Φῶμεν μέντοι[k] νὴ Δί',[l] ἔφη ὁ Σιμμίας, θαυμαστῶς γε. [§. 51.] Ἦ καὶ ἐπι-
II. iii. 38. στάμεθα αὐτὸ ὃ[m] ἔστιν; Πάνυ[n] γε, ἦ δ' ὅς. Πόθεν λαβόντες αὐτοῦ[o] τὴν ἐπιστήμην; ἆρ' οὐκ ἐξ ὧν νῦν[p] δὴ ἐλέγομεν, ἢ ξύλα ἢ λίθους ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες[q] ἴσα, ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐνενοήσαμεν,[r] ἕτερον ὂν[s] τούτων; ἢ οὐχ ἕτερόν

—[z] τοῦτον Δ.—[a] κατὰ τὴν] lacuna in H.—[b] lac H.—[c] ἴσον εἶναι s.—[d] ξύλω λέγω Eϛ, ἐγὼ ξύλω H.—[e] ἄλλο τι τῶν 𝔄ΔΦGs et rc Π.—[f] πολλὰ H.—[g] ταῦτα πάντα 𝔄ΠG: πάντα ταῦτα *ϛ.—[h] αὐτῷ ΛHI et pr E.—[i] τε pr 𝔄.—[j] φαμέν τι Γ.—[k] μέντοι 𝔄ΔΠΦGs et corr Γ: τοίνυν *ϛ.—[l] νὴ δί'] ἤδη Λ.—[m] ὦ Δ.—[n] ἔστιν πάνυ pr 𝔄Π et corr G: ἔστιν ἴσον πάνυ *ϛ.—[o] αὐτὴν L.—[p] νῦν om s.—[q] ἰδόντες ἴσα 𝔄ΔΠΦGs: ἰδόντες τὰ ἴσα *ϛ.—[r] ἐννενοήσαμεν Ξ.—[s] ὂν om s.—[t] δὴ Φs.—[u] ταὐτὰ 𝔄ΔΦs: τὰ

grammatici ratio. *τοῦτο ἐλλείπει τι ἐκείνου* est *hoc nonnihil ab illo distat, illo inferius est*. Alcib. i. p. 122. B. *εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι—τήν τε ἄλλην ἁβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ αἰσθόμενος ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις.* et mox ibid. D. *εἰ ἐθέλεις τοὺς Λακεδαιμονίων πλούτους ἰδεῖν, γνώσῃ ὅτι πολὺ τἀνθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει.* HEIND.

φαμέν που τὶ εἶναι ἴσον] Disputat h. l. de duplici *ἴσῳ*, *παχυμερῶς* sumto, sensu crasso, ut in vulgari consuetudine loquendi dicimus, æquale quid esse alicui rei, cum vere non sit. *Τὸ ἀκριβὲς ἴσον* alterum est genus, quod mente separamus, et quod ideale vocant. In rerum natura vero nil prorsus simile est alii rei, ut et hic patet. 'Tantam enim,' ut ait Quinctilianus, (I. O. l. x. 11.) 'difficultatem habet similitudo, ut ne ipsa quidem natura in hoc ita evaluerit, ut non res, quæ simillimæ videantur, discrimine aliquo discernantur.' Ex quibus intelligitur, hanc recentiorum philosophorum agitatam quæstionem, de rebus indiscretæ similitudinis, veteribus non ignotam fuisse. GOTTL.

οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω κ. τ. λ.] Olymp. *Τὸ ἐνταῦθα ἴσον οὐκ ἀκριβές ἐστι. πῶς γὰρ ἀκριβῶς ἴσον τὸ καὶ ψαμμίου μεγέθους ἀφαιρεθέντος ἢ προστιθέντος ἴσον μεῖναν. οὐδὲ γὰρ ὁρῶμεν οὐδὲν ἀκριβὲς, οὐδὲ ἀκούομεν κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον. ἀπὸ οὖν τοῦ παχυμεροῦς ἴσου ἐπὶ τὸ ἀκριβὲς ἴσον ἔρχεται.* FORST.

οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω] Aug. et Tub. *λέγω ξύλῳ*. Tum Tub. *παρὰ ταῦτα πάντα.—ἀλλὰ παρὰ πάντα—μηδέν;* Ita hæc distinguenda videbantur. HEIND.

παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι] Notandum est, idem, quod hic Noster *ἕτερόν τι παρὰ πάντα ταῦτα* vocat, hoc Aristotelem, Analyt. Poster. l. i. c. 11. *τὸ καθόλου* sive *ἓν κατὰ πολλῶν* nominare; qui et se ipsum hac in re cum Socrate convenire contendit: is enim *τὰ καθόλου οὐ χωριστὰ ἐποίει, οἱ δὲ* (nempe Platonici) *ἐχώρισαν, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσαν.* Metaph. l. xi. c. 4. et similiter ibid. c. 12. FORST.

αὐτὸ τὸ ἴσον] *Idea æqualitatis*: ut supra §. 12. *τὸ δίκαιον αὐτό*. WYTT.

φῶμεν τοίνυν νὴ Δί'; ἔφη] Olymp. *Ὁ δὲ Σιμμίας ἑτοίμως* (adde *ἔχει*) *τῷ εἶναι τὰ εἴδη. διὸ καὶ ὅρκον ἐπάγει καί φησιν ὅτι θαυμασίως πέπεισμαι, ὡς συνήθης τῶν Σωκρατικῶν δογμάτων.* FORST.

φῶμεν μέντοι, νὴ Δία] Sollemne in affirmatione respondentis *μέντοι* præbuit Tub. loco vulgati *τοίνυν*. HEIND.

§. 51. *αὐτὸ ὃ ἐστιν*] Vulgo his additum *ἴσον*, quod irrepsit huc ex illis §. 52. *ὥσπερ αὐτὸ ὃ ἐστιν ἴσον*, omisi cum optimis libris, Aug. et Tub. Quum præcesserit *αὐτὸ τὸ ἴσον*, quid hujusmodi opus erat repetitione? Nec magis dubitavi mox in his *ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες ἴσα* cum Tub. expungere articulum *τὰ* ante *ἴσα* in Edd. positum. HEIND.

σοι φαίνεται; σκόπει δὲ[t] καὶ τῇδε. ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε ταὐτὰ[u] ὄντα τοτὲ[v] μὲν ἴσα φαίνεται, τοτὲ[w] δ' οὔ; Πάνυ μὲν οὖν.[x] Τί δαί;[y] αὐτὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη, ἢ ἡ[z] ἰσότης ἀνισότης; Οὐδεπώποτέ[a] γε, ὦ Σώκρατες. Οὐ ταὐτὸν ἄρ' ἐστίν, ἦ δ' ὅς, ταῦτά τε[b] τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον. Οὐδαμῶς μοι[c] φαίνεται, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν ἐκ τούτων γ', ἔφη, τῶν ἴσων, ἑτέρων ὄντων ἐκείνου τοῦ ἴσου, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην

αὐτὰ *ς.—[v] τότε G, ποτὲ L, τὸ Δ, τῷ (τῶ) pr 𝔄Π.—[w] τότε G, ποτὲ L, τῷ pr Π.—[x] ὅταν οὖν ἄλλο γρ Υ.—[y] δαὶ ΓΦ: δὲ ς.—[z] ἡ om ΛEG.—[a] οὐδέποτε ΛEIL, οὐδεπωποτεγωγε vel οὐδεπωποτεμοιγε pr Δ: γ' s.—[b] τε καὶ Γ.—[c] -αμῶς μοι] lacuna in

ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι] Hæc ut scripta sunt, a Socrate illud quæritur, *annon interdum lapides, qui sint inter se æquales lignaque* (itidem inter se æqualia), *quanquam sint eadem, tamen aliquando æqualia esse videantur, aliquando inæqualia* (ut qui hodie putet æqualia esse, eidem eadem alio tempore videantur inæqualia). Verum non hic agitur, opinor, de hominum judicio, quod si falsum fuerit, metiendo facile corrigi queat; de rebus ipsis agitur, neque convenit huic sensui vocabulum φαίνεται, quod aliud longe est quam δοκεῖ. Sensum potius ego hujusmodi requiri arbitror: *eosdem lapides eademque ligna alii lapidi lignove æqualia apparere, alii inæqualia: contra æquale ipsum, αὐτὸ τὸ ἴσον, semper esse æquale, nunquam inæquale.* Qui sensus ut hinc prodeat, pro ἴσοι (Aug. εἰσὶ) reponendum σοι conjicio; tum pro τοτὲ μὲν—τοτὲ δὲ, quæ post ἐνίοτε parum sunt apta, e Tub. Par. recipiendum τῷ μὲν—τῷ δὲ, quam scripturam Scholiastes quoque annotavit: γρ. καὶ, τῷ μὲν—τῷ δέ. In his igitur, ἆρ' οὐ λίθοι μέν σοι καὶ ξύλα ἐνίοτε, τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ μὲν ἴσα φαίνεται, τῷ δ' οὔ; pertinebit σοι ad φαίνεται, illa τῷ μὲν—τῷ δὲ ad ἴσα. Heind.

φαίνεται] Aug. φαίνονται, male; uti apud Xen. Cyrop. iii. 3. 14. τὰ στρατεύματα ἐγίγνοντο Cod. Guelf. pro ἐγίγνετο. Fisch.

τὰ αὐτὰ ὄντα ἴσα φαίνεται, τοτὲ δ' οὔ] Veluti, *quum lapides plures sunt inter se æquales, et ligna plura inter se æqualia, nec mutantur ipsa, sed eadem manent; tamen nonnumquam alias videntur æqualia, alias inæqualia:* scilicet hoc fit, quando non amplius cum æqualibus, sed cum inæqualibus, comparantur. Wytt.

αὐτὰ τὰ ἴσα] Ponitur hoc loco ut αὐτὸ τὸ ἴσον, *idea æqualitatis*, non ab uno animo cogitata, quod est in singulari, sed a pluribus, quod est in plurali αὐτὰ τὰ ἴσα. Sic Olympiodorus Cod. i. ex Plutarcho, quem locum in fragmentis edidimus t. v. p. 741. Ὅτι ποτὲ μὲν ἴσον, ποτὲ δὲ αὐτὰ ἴσα λέγει· ἢ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀποβλέπων νόας, ὧν ἐν ἑκάστῳ τὸ αὐτὸ ἴσον· ἢ τὸ μὲν ἓν τῷ νῷ ἀποδοτέον, τὸ δὲ πεπληθυσμένον τῇ ψυχῇ· ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἓν πολλὰ, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν ὑπόβασιν. Prior ratio, ut grammatica, unice vera est: quamquam alteram Olympiodorus probat loco inedito, in eodem Cod. i. p. 178. καὶ πληθυντικῶς ὀνομάζει αὐτὰ τὰ ἴσα· τὸ οἷον διάστημα τῶν ψυχικῶν εἰδῶν ἐνδεικνύμενος· ἐνδείκνυται δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰ νοητὰ γίγνεταί τις μετάβασις ἀπὸ τούτων, λέγων ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον ἑνικῶς. Wytt.

αὐτὰ τὰ ἴσα] Pro αὐτὸ τὸ ἴσον, ut Parmenid. §. 7. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοιά τις ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν· εἰ δὲ τὰ τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων ἀμφότερα ἀποφαίνει πεπονθότα, οὐδὲν ἔμοιγε—ἄτοπον δοκεῖ. Multitudinis numerus adhiberi in his potuit, quoniam æqualitatis vel similitudinis notio non unum continet, sed ad duo certe refertur. Heind.

οὐ ταὐτὸν ἄρ' ἐστὶν, ἦ δ' ὅς, ταῦτά τε τὰ ἴσα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον] Bene ad verbum reddidit Ficinus, *non idem sunt hæc æqualia, atque ipsum æquale:* ταῦτα demonstrative dicitur, de *individuis, rebus singularibus.* Sic proxime ἐκ τούτων—τῶν ἴσων. Wytt.

ἐννενόηκάς[d] τε καὶ εἴληφας; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.[e]
Οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος[f] τούτοις[g] ἢ ἀνομοίου; Πάνυ γε.
Διαφέρει δέ γ', ἦ δ' ὅς,[h] οὐδέν. ἕως[i] γὰρ[j] ἂν[k] ἄλλο ἰδὼν
ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς,[l] εἴτε ὅμοιον εἴτε
ἀνόμοιον,[m] ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι.[n]
Πάνυ μὲν οὖν. [§. 52.] Τί δαί[o] τόδ';[p] ἦ δ' ὅς. ἦ πάσχομέν
τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ξύλοις τε[q] καὶ οἷς νῦν δὴ[r] ἐλέγο-
II. iii. 39. μεν τοῖς ἴσοις;[s] ἆρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως[t] ἴσα εἶναι ὥς[u] περ
αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον,[v] ἢ ἐνδεῖ τι[w] ἐκείνου τῷ μὴ[x] τοιοῦτον εἶ-

H.—[d] *ἐνενόηκας* I et rc H, *ἐνενόησας* pr Γ, *ἐνενόητον* pr H, *ἐκνενόηκας* fortasse pr Δ.—[e] *ἀλήθειαν ἔφης λέγει* Δ.—[f] lacuna in H.—[g] *ἀνάμνησις* Δ.—[h] *ἦ δ' ὅς* om Δ.—[i] *ὅταν* Δ: in H lacuna.—[j] *γὰρ* om ΔΠ, delet G, supra ponit 𝔄.—[k] *ἂν* om Π, *οὖν* Δ.—[l] *ἐννοήσαις* ΔΦs.—[m] *ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον* 𝔄ΔΠΦGs: *ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον* *s.—[n] *ἀνάμνησιν εἶναι γεγονέναι* H.—[o] *δὲ* ΓΔΛΠCEGHILs.—[p] *τόδ'* om 𝔄ΔΠΦG.—[q] *τε* om Π.—[r] *δὴ νῦν* Γ.—[s] *ἐλέγομεν ἴσοις* Δ, *ἐλέγομεν τοῖς ἴσοις* corr Υ: *ἐλέγομεν ἐν τοῖς ἴσοις* *s.—[t] *οὔτε* Δ.—[u] *τό* Π, *τὸ ὃ* G, *τὸ ᾧ* ΔΦ et corr Υ.—[v] *ἴσον* om 𝔄Π.—[w] *τῷ* 𝔄 et pr Π et corr Υ, *τι τῶ* Ξ.—[x] *μὴ* om 𝔄ΓΛΞΦEGHIL et pr ΠΥs.—

ἕως γὰρ ἂν] Non *ἕως ἂν*, *quamdiu*, sed potius *ὅταν*, *quando*, sententia requirit. A Tub. abest *γὰρ*, unde conjiciat aliquis, *ὡς, ἐὰν ἄ. nam, quando aliud conspicatus* etc. Quanquam ne *ἐὰν* quidem satisfacit, aptissimumque foret *ὅταν γὰρ* vel *ὅταν γοῦν*.—*εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον.* Tub. *εἴτε ὅμ. εἴτε ἀνόμ.* Infra §. 55. *ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν ἀνόμοιον ὂν ἢ ᾧ ὅμοιον.* Heind.

ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι] Vertit Ficinus: *necesse est, hinc reminiscentiam provenire*, ut pro *αὐτὸ* legisse *αὐτῷ* videatur. Sed neutra lectio probabilem sensum habet, certe non eum, quem argumentationis hujus nexus et ratio requirit. Equidem legendum putem *αὐτοῦ* idque referendum ad præced. *ἄλλο, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον.* Heusd.

αὐτὸ ἀνάμν. γεγονέναι] *αὐτὸ*, sc. *τὸ ἄλλο ἰδόντα—ἄλλο ἐννοῆσαι.* Ab Heusdio commendatum *αὐτοῦ* vel propterea displicet, quod quum ad posterius *ἄλλο* hoc pertineat, accurata stili ratio *τούτου* h. l. flagitaret. Heind.

§. 52. *τί δαὶ τόδε;*] Aug. *τί δὲ τόδε;* Tub. *τί δέ;* Heind.

ἐν τοῖς ἴσοις] Delendum haud dubie hoc *ἐν*. Heind.

ἐν τοῖς ἴσοις] Postremum hoc *ἐν τοῖς ἴσοις*, pro simplici *ἴσοις* positum, ex redundantia Platonica interpretandum est. Aut, deleto commate, reddendum, *quæ modo in rebus æqualibus numeravimus*: ut v. c. Dion. Chrys. Or. xxxvii. p. 466. A. *τὸν αὐτὸν ἄνδρα νῦν μὲν ἐν θεοῖς λέγειν, νῦν δ' οὐδ' ἐν ἀνθρώποις.* Wytt.

ἴσον] Abest a Tub. Fisch.

τῷ μὴ] Plerique libri omittunt *μή*, Venet. A. Vind. A B C D E F G. Quo omisso, pro *τῷ* ratio requirat *τοῦ*. Ergo vetus varietas hoc loco fuisse videtur, *τοῦ τοιοῦτον εἶναι*, et *τῷ μὴ τοιοῦτον εἶναι.* Singularis *τοιοῦτον*, solita enallage ponitur pro plurali *τοιαῦτα*, qui hic requirebatur. Wytt.

ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῷ μὴ] Hæc accuratius expendens eodem redire sermonem intelliges, ac si scriptum legeremus *ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου (τοῦ ἴσου) τῷ ἐνδεῖν τι αὐτοῦ.* Nam qui, quæso, aliter *ἐνδεῖ τι τοῦ ἴσου*, quam eo quod non est *τοιοῦτον οἷον τὸ ἴσον*? Tum *ἐνδεῖν τινος*, *egere aliqua re*, satis est tritum; quem in modum h. l. positum est vocabulum, vix alias usquam usurpatum reperias. Denique incerta hæc est a libris Mss. lectio, quum Aug. et Tub. *μὴ* omittant. Quo omisso, Platonis manum videor mihi restituisse corrigendo: *ἢ ἐνδεῖ τι ἐκεῖνα τοῦ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον.* de Rep. i. p. 345. D. *ἐπεὶ τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι.* Quanquam istud *μὴ* si alii codd. præstarent, non ego temere tentarem perinde adhibitam h. l. voculam atque de Rep. i. extr. *οὐκ ἀπεσχόμην τοῦ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου*, et centenis aliis locis. Heind.

ναι[y] οἷον τὸ ἴσον, ἢ οὐδέν; Καὶ[z] πολύ γε,[a] ἔφη, ἐνδεῖ. Οὐκοῦν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ ὅτι βούλεται μὲν τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων, ἐνδεῖ δὲ καὶ[b] οὐ δύναται τοιοῦτον[c] εἶναι οἷον[d] ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστι[e] φαυλότερον, ἀναγκαῖόν που τὸν τοῦτο[f] ἐννοοῦντα τυχεῖν[g] προειδότα ἐκεῖνο ᾧ φησὶν αὐτὸ[h] προσεοικέναι μέν, ἐνδεεστέρως[i] δὲ ἔχειν; Ἀνάγκη. Τί οὖν; τὸ[j] τοιοῦτον πεπόνθαμεν καὶ ἡμεῖς, ἢ οὔ, περί[k] τε τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον;[l] Παντάπασί γε. Ἀναγκαῖον ἄρα ἡμᾶς προειδέναι[m] τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε τὸ πρῶτον ἰδόντες τὰ I. 75.
ἴσα ἐνενοήσαμεν[n] ὅτι ὀρέγεται[o] μὲν πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον, ἔχει[p] δὲ ἐνδεεστέρως. Ἔστι ταῦτα.[q] [§. 53.] Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν,[r] μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ ἐννενοηκέναι μηδὲ δυνατὸν εἶναι ἐννοῆσαι ἀλλ' ἢ[s] ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἢ[t] ἅψασθαι ἢ ἔκ τινος ἄλλης τῶν αἰσθήσεων· ταὐτὸν δὲ πάντα ταῦτα[u] λέγω. Ταὐτὸν γάρ ἐστιν, ὦ Σώκρατες, πρός

[y] αὐτὰ εἶναι Δ, εἶναι αὐτὰ rc Υ.—[z] καὶ add 𝔄ΓΔΞΠΥΦCGHLs.—[a] γε om G.—[b] καὶ om pr Γ.—[c] τοιοῦτον om I.—[d] libri ἴσον οἷον.—[e] ἀλλ' ἀλλό ἐστι mg 𝔄.—[f] τούτου L.—[g] τυγχάνειν ΦGs et mg 𝔄, τυγχάνει Δ.—[h] φῆς ἑαυτὸ H.—[i] ἐνδεέστερον I.—[j] τὸ om ΔΠΦs, delet G.—[k] περί...ἴσον om L.—[l] τὸ ἴσον αὐτὸ G.—[m] προδιδόναι pr Λ.—[n] ἐννενοήσαμεν I, ἐννενοήκαμεν E.—[o] παράγεται H.—[p] ἔχειν Δ.—[q] τοῦτο H.—[r] ὡμολογοῦμεν corr Φ.—[s] ἢ om Π.—[t] ἰδεῖν καὶ L, ἰδεῖν H.—[u] ταύτῃ γε πάντα

πολύγε] Vindob. A. B C D E F. Venet. A B. *καὶ πολύγε*. Wytt.

καὶ πολύ γε] Recepta jam a Fischero ex Aug. et Tub. particula *καὶ* in Edd. excidit.—*τοιοῦτον εἶναι οἷον ἐκ.* Post *εἶναι* interjectum in libris scriptis editisque *ἴσον* hic ubi in universum Socrates, non singulatim de æquali loquitur, adeo manifestum est fraudis, ut id ne Fischer. quidem ferre in textu potuerit. Eadem de re §. 53. *προθυμεῖται μὲν πάντα τοιαῦτα εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα.* Et quisusquam dixit *τοιοῦτον ἴσον* pro *οὕτως ἴσον*? Expungendum verbum primus monuit Mudgius. Heind.

ἴσον οἷον ἐκεῖνο] Mudgium probo delentem *ἴσον*. Græca quidem exempla omnia habent: at non habuisse videtur codex unde Sicula Versio facta est, quæ ita reddit: *deficit autem, et nequit tale esse quale illud, immo est deterius.* Wytt.

ἀναγκαῖον — τυχεῖν προειδότα ἐκεῖνο κ. τ. λ.] Olymp. "Ὅτι γὰρ δευτέρα ἐστὶ γνῶσις, δηλοῖ αὐτὴ ἡ μετάβασις. εἰ γὰρ πρώτη ἦν, οὐδὲν προστιθέναι ὅλως ἠδυνάμεθα, οὐδὲ μετάβασις ἐγίγνετο. ὁ γὰρ τὴν εἰκόνα Σωκράτους θεασάμενος, μὴ πρότερον δὲ τὸν Σωκράτην θεασάμενος, ἵσταται μέχρι τοῦ εἰκόνος. Forst.

ἀναγκαῖόν που] Si suppleas *εἶναι*, nulla hic erit sermonis *ἀνακολουθία*. Heind.

τὸ τοιοῦτον πεπόνθαμεν] *An sic afficimur.* Vel, *An tale quid nobis contingit*, i. e. animo nostro. Sic paulo ante, ubi est *ἢ πάσχοιμέν τι τ.* Steph.

τί οὖν; τὸ τοιοῦτον] Cod. Tub. *τί οὖν; τοιοῦτ.* — In his *πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον* Stephanus conjecit *πάντα τοιαῦτ' εἶναι*; alius conjiciat *πάντα ταῦτα τοιαῦτ' εἶναι* e Ficini versione, *agnovimus conari quidem hæc omnia talia evadere, quale est ipsum* etc. mihi vulgata integra prorsus videntur. Heind.

§. 53. *ταὐτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω*] Quod inter hæc singula, *τὸ ἰδεῖν, τὸ ἅψασθαι, τὰς ἄλλας αἰσθήσεις*, discriminis est, id se nihil h. l. curare dicit, sed cuncta sibi eodem redire. Menon. p. 75.

γε ὃ βούλεται δηλῶσαι ὁ λόγος. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔκ γε[v] τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι ὅτι πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν
II. iii. 40. ἐκείνου τε[w] ὀρέγεται τοῦ[x] ὅ[y] ἔστιν ἴσον,[z] καὶ αὐτοῦ ἐνδεέστερά ἐστιν. ἢ πῶς λέγομεν;[a] Οὕτως. Πρὸ τοῦ ἄρα[b] ἄρξασθαι[c] ἡμᾶς ὁρᾷν καὶ ἀκούειν[d] καὶ[e] τἆλλα αἰσθάνεσθαι τυχεῖν ἔδει που εἰληφότας ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου, ὅ τι ἔστιν, εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται μὲν πάντα[f] τοιαῦτα[g] εἶναι οἷον

Δ.—[v] τε 𝔄Π.—[w] γε ΓΔΦGs.—[x] τοῦ 𝔄ΔΠΦCGs et corr Γ: τοῦθ' *ς.—[y] ᾧ Γ.—[z] ἴσον...ἐστιν om pr Γ.—[a] λέγωμεν ς.—[b] πρὸ τοῦ ἆρα 𝔄ΔΠΦGs et corr Γ: πρὸ γὰρ τοῦ *ς.—[c] ἄρξεσθαι s.—[d] καὶ ἀκούειν 𝔄Π : ἢ ἀκούειν *ς.—[e] εἰ pr Γ, ἢ corr Γ.—

D. τελευτὴν καλεῖς τι τοιόνδε λέγων οἷον πέρας καὶ ἔσχατον; πάντα ταῦτα ταυτόν τι λέγω. Ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιτο etc. HEIND.

ἀλλὰ μὲν δὴ] Sexcenties sic junctis particulis hisce nescio cur offensus Fischerus hic et ubique in Platone alias reposuerit Ἀλλὰ μὴν δή. Nusquam sic δὴ positum post μὴν reperias. HEIND.

τοῦθ' ὅ ἐστιν ἴσον] Vox τοῦθ' esse supervacanea videtur: præsertim quum absque illa eandem sententiam habeamus quam et in principio hujus paginæ, unde hæc manarunt. STEPH.

Verba τοῦθ' ὅ ἐστιν ἴσον, ut glossema, e contextis ejicienda voluit Forster: cujus sententiam assensione comprobavit Vir doctus in Actis Erudit. Lipsiensibus A. 1749. p. 21. Ego vero non assentior. nam verba ὅ ἐστιν ἴσον nullo modo debent induci, quum Socrates sic perspicuitati consuluerit, ita, ut intelligeretur magis, quo spectaret ἐκεῖνο· ut supra ἐκείνου, τοῦ ἴσου. Sed pro τοῦθ' ex Aug. reposuimus τοῦ. nam τὸ ὅ ἐστι idem est quod τὸ ὄν, atque adeo τοῦ ὅ ἐστιν ἴσον idem declarat quod τὸ ὂν ἴσον, vel αὐτὸ τὸ ἴσον. Sic c. 20. τὸ ὅ ἐστι est τὸ ὄν· et c. 41. ἡ οὐσία τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὅ ἐστιν, h. e. τὴν τοῦ ὄντος. Cæterum pro ἴσον Tub. habet τως· an librarius scribere voluit τέως, h. e. πρότερον? FISCH.

τοῦθ' ὅ ἐστιν] Rectius Vind. A B F G. pro τοῦθ' dant τοῦ· G, præterea ᾧ pro ὅ. Attamen verius est ὅ· quippe continet periphrasin pro ὄντως ὄν, in hac sententia usurpatam: veluti, in postera parte Phædonis §. 22. τοῦτο, ὅ ἐστι. §. 44. ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὅ ἐστιν: in Phædro p. 345. C. καθορᾷ δὲ ἐπιστήμη, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν· οὐδ' ᾗ (legendum ἥ) ἐστί που ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ οὖσα, ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν—: Theæt. p. 132. E. Olympiodorus Cod. i. p. 62. Ὅτι τὸ ὅ ἐστι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ὄντως ὄν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀπηλλαγμένον τῶν ἐν τῇ γενέσει περιφυομένων. WYTT.

τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον] I. e. τοῦ ὄντως ἴσου. Ut §. 54. οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Ita ὃ ἔστιν ἐν Parmen. §. 7. opponitur τοῖς τοῦ ἑνὸς μετέχουσιν. Ibid. §. 15. αὐτοῦ δούλου, ὃ ἔστι δοῦλος. et §. 16. Ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν, ἣ ἔστιν, ἑκάστου τῶν ὄντων, ὃ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. Ἡ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, etc. In verbis his τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον vitiosam in Edd. scripturam τοῦθ' ὃ ἐ. ἴ. emendaverat jam e Cod. Aug. Fischer. Tum Paris. ἢ πῶς λέγομεν; Recte, opinor. V. not. ad Theætet. §. 78. HEIND.

πρὸ τοῦ ἄρα] Hanc e Tub. et Par. lectionem loco vulgatæ πρὸ γὰρ τοῦ ἄρ. flagitat argumentationis tenor, si quidem hæc conclusionem faciunt e prægressis. Aug. πρὸ ἄρα τοῦ ἄρξ. unde nata editionum scriptura. Ex eodemque Tub. pro ἢ ἀκούειν reposui καὶ ἀκ. Sic paullo post ἑωρῶμέν τε καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν, Aug. ἢ καὶ τὰ ἄλ. αἰσθ.—Tum Tub. εἰληφέναι pro εἰληφότας. HEIND.

ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται] ἀνοίσειν h. l. βραχυλόγως positum pro ἀναφέροντες ἐνθυμεῖσθαι. Similiter de legg. iii. p. 686. E. ἐννοῶ γε μήν, ὡς πᾶς, ὃς ἂν ἴδῃ τι μέγα καὶ δύναμιν ἔχον πολλὴν καὶ ῥώμην, εὐθὺς ἔπαθε τοῦτο, ὡς εἴπερ ἐπίσταιτο ὁ κεκτημένος αὐτῷ χρῆσθαι—θαυμάστ' ἂν καὶ πολλὰ κατεργασάμενος εὐδαιμονοῖ. Xenoph. Anab. ii. 6. 8. ἱκανὸς δὲ καὶ (ἦν) ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν,

ἐκεῖνο, ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα.[h] Ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν γενόμενοι εὐθὺς ἑωρῶμέν τε[i] καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν;[j] Πάνυ γε. Ἔδει δέ γε, φαμέν, πρὸ τούτων[k] τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην εἰληφέναι; Ναί. Πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη ἡμῖν αὐτὴν[l] εἰληφέναι. Ἔοικεν. [§. 54.] Οὐκοῦν[m] §. 22. W.
εἰ μὲν[n] λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ γενέσθαι ἔχοντες ἐγενόμεθα, ἠπιστάμεθα καὶ[o] πρὶν γενέσθαι καὶ εὐθὺς γενόμενοι οὐ μόνον τὸ ἴσον καὶ τὸ μεῖζον καὶ τὸ ἔλαττον ἀλλὰ καὶ ξύμπαντα τὰ τοιαῦτα; οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἴσου νῦν ὁ λόγος ἡμῖν μᾶλλόν τι ἢ[p] καὶ περὶ αὐτοῦ[q] τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ ὁσίου, καὶ ὅ περ λέγω, περὶ ἁπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα[r] τοῦτο, ὃ ἔστι, καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμενοι.

[f] πάντα om G.—[g] ante τοιαῦτα omisi τὰ cum 𝔄ΔΠΦGs.—[h] φαυλότερον ΛΙ.—[i] που (ου) Φs.—[j] ἔχομεν H.—[k] τούτων 𝔄, τούτου ΔG.—[l] αὐτὴν om Φs.—[m] οὐκοῦν om pr Π.—[n] μὴ E.—[o] ἠπιστάμεθα ἂν καὶ corr Φ.—[p] ἢ om 𝔄 et pr Π.—[q] καὶ περὶ αὐτοῦ G.

ὡς πειστέον εἴη Κλεάρχῳ. Conf. notata ad Lysid. §. 41.—πάντα τοιαῦτα εἶναι. πάντα sc. τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα. Inculcatum in his τὰ ante τοιαῦτα, quod manifesto ad οἷον refertur, omisi cum Tub. Heind.

§. 54. οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο, ὃ ἐστι] *Quibus essentiæ signum imprimimus, quæ nomine essentiæ insignimus.* Sic Phileb. p. 78. F. ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐναντίου γένει, ἓν ἐφάνη· *insignita genere pluris et contrarii, unum apparuerunt.* Politic. p. 107. D. δεῖ γὰρ αὐτὴν ἀνευρεῖν, καὶ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. Leg. xii. p. 692. D. ἀκίνητα οὕτως ἐπισφραγισαμένους, χρῆσθαι τὸν ἅπαντα βίον. Himerius Or. xxiii. p. 804. τῷ ῥείθρῳ τὴν ἐπωνυμίαν ἐπεσφραγίσατο. Eadem, qua hoc loco, sententia dixit Plato Theæt. p. 132. E. ᾧ τὸ ἔστιν ἐπονόμαζεις, καὶ τὸ οὐκ ἔστιν. Frequens est ἐπισφραγίζεσθαι, *obsignandi, confirmandi, absolvendi, perficiendi,* notione: de qua alibi. Wytt.

οἷς ἐπισφραγ. τοῦτο ὃ ἔστι] Ita cum Edd. et Tub. Sed Aug. τοῦ ὃ ἐστι. Iamblich. Protrept. p. 72. τὸ ὃ ἐστι, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Quod verum puto, ni Plato scripserat τοῦτο τὸ ὃ ἔστι. Sensus est: *quibus quasi notam quandam signumque imprimimus nomen* τοῦ ὄντως εἶναι. Heind.

καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσ.] Infra §. 62. αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι. Intelligitur τὸ διαλέγεσθαι, philosophica disputandi ratio, qualis Socratis fuit. Heind.

ἐρωτῶντες, καὶ—ἀποκρινόμενοι] Sic mox §. 26. ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι· i. e. in disserendo, quod fit interrogando et respondendo. Theæt. p. 125. D. ἐμὲ καὶ σὲ δεῖ ἐρωτῶντάς τε καὶ ἀποκρινομένους ἀλλήλοις, σπουδάσαι αὐτοῦ περὶ τὸν λόγον. Hinc *interrogare*, ἐρωτᾷν, est *argumentari:* de quo nomine et officio Gellius tradit xvi. 2. In Plutarch. Adv. Stoic. p. 1083. A. ὁ περὶ αὐξήσεως λόγος —ἠρώτηται ὥς φησι Χρύσιππος ὑπ' Ἐπιχάρμου· ubi perperam εὕρηται corrigere tentavi ad S. N. V. p. 75. Sic idem de Stoic. Repugn. p. 1034. E. 1041. C. Teles apud Stob. Flor. xcv. p. 522. 34. et reddendum Phavorino apud eundem xxviii. p. 601. 51. Θεόδωρος μὲν γὰρ ὁ Κυθηραῖος (f. Κυρηναῖος) οὐδεμίαν ἱκανὴν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν· καὶ τό, τε ἀκόλουθον οὕτως ἑώρα· τὸ γὰρ καταφρονοῦν-

II. iii. 41. ὥστε ἀναγκαῖον ἡμῖν[s] εἶναι[t] τούτων ἁπάντων[u] τὰς ἐπιστήμας πρὸ τοῦ γενέσθαι εἰληφέναι. Ἔστι ταῦτα. Καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε[v] ἐπιλελήσμεθα,[w] εἰδότας[x] ἀεὶ[y] γίγνεσθαι καὶ ἀεὶ διὰ βίου εἰδέναι· τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα του[z] ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι. ἢ οὐ τοῦτο λήθην λέγομεν, ὦ Σιμμία,[a] ἐπιστή-

—[r] περισφραγιζόμεθα L, ἐπιφραζόμεθα pr Γ.—[s] ἡμῖν post εἶναι ponunt ΥL.—[t] εἶναι om Π, supra ponit 𝔄.—[u] $\overset{\text{ἁ}}{\text{πάντων}}$ 𝔄, πάντων Π.—[v] ἑκάστοτε μὴ 𝔄Π.—[w] ἐπελελήσμεθα ΔΦΥCs.—[x] εἰδότας ΓΠCG, $\overset{\text{ε}}{\text{εἰδότας}}$ 𝔄Η : an εἰδότας ἔδει mg E : εἰδότες *s.—[y] ἀεὶ om pr Π.—[z] τὴν corr Γ.—[a] ὦ σιμμία add 𝔄ΔΠΦGs.—[b] παντελῶς ΔΦGs

τα κ. τ. λ. legendum, *καὶ τό γε ἀκόλουθον οὕτως ἠρώτα· et consequentiam hujus placiti hac argumentatione conficiebat*—. In Epicteti Diss. ii. 18. p. 279. 9. p. 282.—ubi Uptonus non satis dilucide vertit. In Xenoph. Mem. Socr. i. 4. 8. ἐρώτα γοῦν, καὶ ἀποκρινοῦμαι· aliunde invectum, alio in disputationis nexu ferri poterat: veluti simile Platonis Theæt. p. 131. G. ἐρώτα οὖν, καὶ ἀκούσῃ. Parmen. 56. A. ἐρώτα, ὡς ἀποκρινουμένου δή. Wytt.

εἰ μὴ ἑκάστοτε ἐπιλελήσμεθα] Animum ante hanc conjunctionem cum corpore nihil scientiæ habuisse, et Lucretius impugnat iii. 672. ‘ Cur super anteactam ætatem meminisse nequimus? Nec vestigia gestarum rerum ulla tenemus? Gottl.

καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε] *Ac si, postquam percepimus, non semper obliti sumus, necesse est nasci nos scientes semper, et per totam vitam scire.* Id hercule credo, si non obliti illa sumus, scire nos ea perpetuo. Talem sententiam quis imputet Platoni? Atque hoc ἑκάστοτε quonam pertinet, ad prioremne vitam an ad hanc, quam nati degimus? Neque ante ortum (τὸ γίγνεσθαι) neque post eum, sed in *ipso ortu, dum nascimur*, illam a nobis amitti scientiam, deinde sensuum ope revocari atque ita recordatione quadam recuperari, subsequens demonstrabit Socratis disputatio. Quem argumentationis nexum qui penitus perspexerit, tum sequentia illa expenderit his manifesto opposita, εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι, γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτὰ ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν ἐπιστήμας, ἅς ποτε καὶ πρὶν εἴχομεν, ἆρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη, quæ ipsam Platonis hac de re sententiam continent: huic, opinor, eadem, quæ nobis, orietur suspicio, ut in textu aliquid intercidisse existimet. Fallor aut scripserat philosophus: Καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε γιγνόμενοι ἐπιλελήσμεθα, εἰδότας ἀεὶ γίγνεσθαι etc. Jam ἑκάστοτε ad γιγνόμενοι pertinens suam habet vim, recteque ex his εἰ μὴ ἑκάστοτε γιγνόμενοι ἐπιλελήσμεθα colligitur τὸ εἰδότας ἀεὶ γίγνεσθαι, justaque his redditur deinde oppositio, εἰ δέ γε, οἶμαι etc.—Pro μὴ ἑκάστοτε Tub. ἑκαστ. μή. Tum pro ἐπιλέλησμεθα Cod. Aug. ἐπελελήσμεθα, quod receptum a Fischero et ipse præfero, modo deinceps scribatur εἰδότας ἂν γίγνεσθαι. Certius est, quod loco vulgati εἰδότες e Tub. reposui, εἰδότας [quod conjecerat jam Zeunius]. Sed male in cod. libro ἀεὶ deest ante διὰ βίου. Phileb. p. 21. B. ἀεὶ μὲν διὰ βίου—χαίροις ἄν. ibid. p. 22. B. οὕτως ἀεὶ διὰ βίου ζῆν. de Legg. ii. p. 664. A. ταυτὸν—φθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντός. Politic. p. 295. B. ἀεὶ διὰ βίου παρακαθήμενος. Demosth. Leptin. §. 121. διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου. Statim post Suid. v. Εἴδησις. τοῦτ' ἐστὶ, τὸ λαβόντα—quo articulo nihil est opus. Supra §. 23. εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, et conf. not. ad Cratyl. §. 5. Totumque ibi parum accurate sic profert Lexicographus: τὸ λαβόντα τὴν ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀποβεβλῆσθαι. Heind.

τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἔστι—μὴ ἀπολωλεκέναι] Habet Suidas in Εἴδησις, ex Philopono in Aristot. de Anima i. fol. 5. 2. notante Kustero, ultimum verbum mutans in ἀποβεβλῆσθαι. Idem Comment. in Aristot. Phys. i. p. a. ii. a. fin. ἐν γὰρ τῷ Φαίδωνι φησὶ “ τὸ γὰρ εἰδέναι

μης ἀποβολήν; Πάντως[b] δή που, ἔφη, ὦ Σώκρατες.[c] [§. 55.] Εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα[d] ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας ἅς ποτε[e] καὶ πρὶν εἴχομεν, ἆρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν[f] ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; τοῦτο δέ που[g] ἀναμιμνήσκεσθαι λέγοντες ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν; Πάνυ γε. Δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἐφάνη, αἰσθόμενόν[h] τι[i] ἢ ἰδόντα ἢ I. 76.
ἀκούσαντα ἤ τινα ἄλλην[j] αἴσθησιν λαβόντα ἕτερόν τι ἀπὸ

et mg 𝔄.—[c] ὦ σώκρατες ἔφη Φs.—[d] ταῦτα ΔΦGs et mg 𝔄 : αὐτὰ *s.—[e] τότε corr 𝔄.—[f] ἂν ante εἴη ponunt 𝔄ΔΠΦG, post ἐπιστήμην s.—[g] δέ που τοῦτο I.—[h] αἰσθα-

τοῦτό ἐστι, λαμβάνοντα τὸ (leg. τὴν) ἐπιστήμην ἔχειν, καὶ μὴ ἀποβεβληκέναι." Wytt.

Mihi quidem, ingenue fateor, ob verba *λαβόντα ἔχειν* magis placebat Suidæ lectio *ἀποβεβλῆσθαι*. At potuit ab grammaticis adjici, quia sequitur *ἀποβολή*? recte. at sequitur mox etiam *ἀπωλέσαμεν*? Itaque retinuimus *ἀπολωλεκέναι*, quod etiam in Tub. et Aug. reperimus. Fisch.

ἀπολωλεκέναι] Opponitur *λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν*, memoria quid *tenere*, *τῷ ἀπολωλεκέναι* memoria *perdere*, oblivisci. Eadem vi utitur Soph. in Œd. T. 318. verbo *διόλλυμι*. Ita quoque Horat. Epist. ii. 1. 84. 'Vel quia turpe putant parere minoribus et quæ Imberbes didicere, senes *perdenda* fateri.' Faehse.

ἢ οὐ] Vind. A B F G. pro *ἢ* rectius dant *ἦ*, *an?* Versio Sicula post *λέγομεν* habet *o Simmia:* itemque Vind. A B. Hanc *λήθης* definitionem significat Hermias in Phædrum p. 40. *ἡ δὲ λήθη ἀποβολή τις ἔστι καὶ στέρησις τῆς εἰδήσεως.* Alia est in Phileb. p. 81. F. *ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος*; Sympos. p. 330. A. *λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἔξοδος·* unde sua habet Nemesius de Nat. Hom. cap. xiii. ubi p. 166. *λήθη δέ ἐστι μνήμης ἀποβολή.* Wytt.

ἦ οὐ] Sic pro *ἢ οὐ* Aug. Quod post *λέγομεν* sequitur, *ὦ Σιμμία*, in ordinem e Tub. recepimus. Heind.

πάντως δήπου] Vind. A B. *παντελῶς δήπου.* Wytt.

§. 55. *ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα*] Ficinus: *deinde vero freti sensibus circa ipsas scientias, illas, quas ante habueramus, recipimus*, quasi *αὐτὰς* legerit, quod ut absonum est, ita ne illud quidem, quod vulgo legitur, *αὐτὰ* locum hic habet. Neque enim referri hoc potest nisi, quo voluit Fischerus, ad præcedd. illa *οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι*, ad ea autem adhiberi sensus (*αἱ αἰσθήσεις*) non possunt, quoniam *τῶν κατὰ ταυτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἐστὶν ἀειδῆ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται* §. 63. potius, dum sensibus utimur in percipiendis iis, quæ illorum simulacra quædam sunt, in mentem revocantur illæ *τῶν ὄντως ὄντων* notiones. Itaque, quod conjeceram, *ταῦτα* i. e. *τὰ ἐνταῦθα*, *ea quæ in hac vita sensibus nostris subjiciuntur*, a Cod. Par. firmatum suo loco reposui. Prorsus ita idem positum Phileb. p. 58. E. *Ἆρ' οὖν ἐννοήσας τὸ τοιόνδε εἴρηκας, ὃ λέγεις νῦν, ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται, πρῶτον μὲν δόξαις χρῶνται—οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα ἀεὶ—ὁ τοιοῦτος ἀνήρηται τὸν πόνον*, ubi *ταῦτα* in prægressis nihil habet quo spectet. Itemque *τάδε* Phædr. §. 63. *ἀναμιμνήσκεσθαι ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα (τὰ ὄντα) οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ (ψυχῇ)*, ubi frustra nuper vir præclarus requirebat *ἐκ τῶν τῇδε*. Heind.

περὶ αὐτὰ ἐκείνας] Legendum, quod dant Vind. A B E *περὶ ταῦτα ἐκείνας*: sententiaque sic accipienda—*postea vero sensibus utentes, in his sensuum usis tractandis illas scientias recuperavimus* —*ταῦτα* sunt res singulares, individua, quæ per sensus cognoscuntur: ut animadvertimus §. 21. Ficinus *αὐτὸς* reddidit. Wytt.

οἰκείαν ἂν ἐπιστ. ἀναλ.] Tub. *ἐπιστ. ἀναλαμβ. ἂν.* Mox idem lib. *αἰσθανόμενον* male pro *αἰσθόμενον*. Heind.

τούτου ἐννοῆσαι ὃ ἐπελέληστο,[k] ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν ἀνό-
μοιον ὂν[l] ἢ ᾧ ὅμοιον. ὥστε ὅ περ λέγω, δυοῖν θάτερον,[m]
ἤτοι ἐπιστάμενοί τε[n] αὐτὰ γεγόναμεν καὶ ἐπιστάμεθα
διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὕς φαμεν μανθάνειν, οὐδὲν
ἀλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνη-
II. iii. 42. σις ἂν εἴη. Καὶ μάλα[o] δὴ οὕτως ἔχει, ὦ Σώκρατες.
§. 23. W. [§. 56.] Πότερον οὖν αἱρεῖ, ὦ Σιμμία; ἐπισταμένους
ἡμᾶς γεγονέναι, ἢ ἀναμιμνήσκεσθαι ὕστερον ὧν πρότερον
ἐπιστήμην εἰληφότες ἦμεν; Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ
παρόντι ἑλέσθαι. Τί δέ; τόδε[p] ἔχεις ἑλέσθαι, καὶ πῇ σοι

ï

νόμενόν ΔΦs et pr G.—[i] τε H.—[j] ἄλλην om L.—[k] ἐπιλέλησται Φs.—[l] ὂν om pr E.—[m] τὰ ἕτερα 𝔄 et pr Π.—[n] τε Heindorfius: libri γε.—[o] μᾶλλα Δ.—[p] τόδε add

ἢ ᾧ ὅμοιον] Sc. *ὂν τοῦτο ἐπλησίαζεν.* Prætermitti hoc *ᾧ* a librario facile potuit, non item intrudi; itaque nolui unius Cod. Aug. auctoritate cum Fischero abjicere. Atque, omisso hoc, Plato sine dubio scripsisset *ἢ ἀνόμοιον ὂν ἢ ὅμοιον*, ut §. 51. *οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου*, vel, quod expressit h. l. Ficinus quum vertit *sive simile id sit sive dissimile*, *εἴτε ἀνόμοιον ὂν εἴτε ὅμοιον.* Velut ibid. *ἕως ἂν—ἄλλο ἐννοήσῃς εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον.*—Pro *θάτερον* Tub. *τὰ ἕτερα.*—*ἐπιστάμενοί τε.* Vulgo *γε*, quod in Tub. omissum permutavi cum *γε*. Heind.

πάντες] Aristip. *παντός.* male. Nam latet jam in formula *διὰ βίου* notio vocabuli *παντός.* Hesychius: *Διὰ βίου· διὰ παντὸς, ἀεί.* Gloss. vett. *Διὰ βίου*, *perpetuo, sempiterne.* Sic *ἀρχιερεὺς διὰ βίου* est *Pontifex M. perpetuus* apud Murator. Inscrip. t. i. p. 137. et apud Gruter. Inscrip. p. 313. 10. *δι' ἡμέρης* est *per totum diem*, *δι' ὅλης τῆς ἡμέρας*, apud Herodot. i. 173. et *δι' ἐνιαυτοῦ* apud Antiphont. valet idem, quod *δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ.* v. Harpocr. et Suid. et Phavor. v. *δι' ἐνιαυτοῦ.* Et Plato ipse sic *διὰ βίου* dixit innumeris in locis: ut Phileb. 10. 23. 36. 39. Sympos. 16. Plene dixit Lucian. Parasit. t. 2. p. 260. Græv. *δι' ὅλου τοῦ βίου.* Accedit, quod Plato scribere debuisset, e linguæ legibus, *διὰ παντὸς τοῦ βίου·* ut certe alibi scripsit. vid. Apol. 2. Criton. 5. Phileb. 23. Sympos. 23. Sic apud Ælian. V. H. i. 32. est *δι' αἰῶνος·* sed Xen. Cyrop. ii. 1. 7. dixit *διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος.* Conf. Casaubonus ad Athen. vii. 1. p. 474. Fisch.

Forsterum corrigere tentantem *δ. β. παντὸς*, recte refellit Fischer. Wytt.

διὰ βίου πάντες] Nihili est allatum a Forstero ex Aristippi sui versione *παντός*; non quo per se offenderet hoc *διὰ βίου πάντες* pro *διὰ παντὸς τοῦ βίου*, positum et de Legg. ii. p. 664. A. *ταυτὸν—φθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντὸς*, quo uno exemplo tota concidit Fischeri ad h. l. animadversio; sed quod manifestam hæc inter se oppositionem habent, *ἤτοι—πάντες*, et *ἢ—οὓς φαμεν μανθάνειν—οὗτοι—.* Et cur h. l. adjecerit *πάντες*, statim post declaratur seqq. *ἦ καὶ δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν δοῦναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν*; Ficinus: *scimusque per omnem vitam omnes.* Heind.

οὐδὲν ἄλλ' ἢ] Intell. *ποιοῦσι·* quod verbum sic fere semper omitti solet: ut apud Xenoph. Cyrop. i. 4. 24. *μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο ἢ τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο.* Memor. ii. 3. 17. *Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις*; Fisch. Prorsus sic Latini *nihil aliud quam.* Vid. Duker. ad Flor. iii. 23. 3.—*οὕτως, ὦ Σώκρ. ἔχει.* Sic Tub. Vulgo, *οὕτως ἔχ., ὦ Σώκρ.* Heind.

§. 56. *οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ἑλέσθαι*] Formulam a Platone sumsit scriptor dialogi, qui Æschinis nomine fertur, de Virtute, in principio: *Οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, ὦ Σώκρατες.* Wytt.

τί δὲ ἔχεις ἑλέσθαι] Rectius Vind. A B F *τί δέ; τόδε ἔχεις ἑλέσθαι·* quacum lectione Aristippi versio congruit: et ita sequens *αὐτοῦ* habet, quo referatur. Wytt.

τί δὲ ἔχεις ἑλέσθαι] Aug. in quo desunt hæc *τί δὲ ἔχ. ἑλέσθαι*, deinde habet *καὶ τί σοι δοκ.* Ficinus: *Quid vero?*

δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; ἀνὴρ ἐπιστάμενος περὶ ὧν ἐπίσταται ἔχοι ἂν δοῦναι λόγον ἢ οὔ; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἦ καὶ δοκοῦσί σοι[q] πάντες ἔχειν διδόναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν[r] δὴ ἐλέγομεν; Βουλοίμην μέντ' ἄν, ἔφη ὁ Σιμμίας· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον φοβοῦμαι μὴ αὔριον τηνικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀξίως οἷός τε τοῦτο ποιῆσαι. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι ἐπίστασθαί γε, ἔφη, ὦ Σιμμία,[s] πάντες αὐτά; Οὐδαμῶς. Ἀναμιμνήσκονται ἄρα ἅ ποτε[t] ἔμαθον; Ἀνάγκη. Πότε λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν[u] ἐπιστήμην αὐτῶν;[v] οὐ γὰρ δὴ ἀφ' οὗ[w] γε[x] ἄνθρωποι γεγόναμεν. Οὐ δῆτα. Πρότερον[y] ἄρα. Ναί. Ἦσαν ἄρα, ὦ Σιμμία, αἱ ψυχαὶ καὶ πρότερον, πρὶν[z] εἶναι ἐν[a] ἀνθρώπου εἴδει,[b] χωρὶς[c] σωμάτων,[d] καὶ φρόνησιν εἶχον. [§. 57.] Εἰ μὴ ἄρα ἅμα[e] γιγνόμενοι λαμβάνομεν, ὦ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιστήμας· οὗτος γὰρ λείπεται ἔτι ὁ[f] χρόνος.

ΔΦs et rc Π.—[q] σοι om ΛΙ.—[r] νῦν om Ι.—[s] ὁ σιμμίας Δ.—[t] ἅ ποτε ꝚΔΠΦs et corr G: ποτε ἃ *s.—[u] τὴν om ΛΕΙ.—[v] αὐτῶν add ꝚΔΠΦGs.—[w] ὅτε Δ.—[x] γε om G, post δὴ ponit Δ.—[y] πότερον L et pr Γ.—[z] πρὶν ἂν ΔΦs.—[a] ἐν om Δ.—[b] εἰ δ' εἶεν pr Δ.—[c] ἄνευ Δ.—[d] σώματος Λ.—[e] ἅμα add ΔΦCs et pr Π.—[f] ὁ om ΔGs.—

potesne eligere, quid de hoc videatur tibi? quasi legerit τί δέ: ἔχεις ἑλέσθαι, τί σοι δοκεῖ περὶ τούτου; Sed inauditum hoc est genus loquendi. Integra hæc ego existimarem, si pro αὐτοῦ legeremus τούτου vel τοῦδε (nam αὐτὸ pro τοῦτο non alias ponitur, nisi ubi subsequitur pronom. ὅ); nunc Platonis manum fuisse suspicor: Τί δέ; τόδε ἔχεις ἑλέσθαι καὶ πῇ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; Idque reddidisse videtur Aristippus, e cujus versione lectionem hanc attulit Forsterus τί δέ; τοῦτο ἔχεις ἑλ. a Fischero in textum receptam. τόδε hoc apparet quam facile exciderit.—Tum Cod. Aug. ἔχει pro ἔχοι. An ἔχειν, quod pendeat a δοκεῖ? Heind.

ἢ καὶ δοκ.] Vind. A C D E F G, ἦ καὶ δοκ. Rectius: et hanc rationem constanter fere sequuntur. Wytt.

αὔριον τηνικάδε] *Cras hac hora.* Versio Sicula, *cras tunc temporis.* Cornarius, *cras hic*, minus recte. Videatur Thom. M. in Πηνίκα. Wytt.

πάντες αὐτὰ] Suspicor addendam voculam τὰ ante αὐτά: quæ voculæ adjectio aliam sententiam, et quidem aptiorem (meo judicio) affert: ut dicat Simmiæ Socrates, ‘Non igitur tibi eadem omnes scire videntur.’ Nam et sine interrogatione legendum esse puto hunc locum. Steph.

Posteriori Stephani emendationi lubens concesserim: minime vero priori. Ad ea enim quæ supra in hac ipsa pagina, ἤτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγέναμεν etc. dixerat, respicit; et per αὐτὰ utrobique intelligit hæc de quibus locutus erat, nempe αὐτὸ τὸ ἴσον, τὸ μεῖζον, et similia. Forst.

πάντες αὐτὰ] Perperam Steph. volebat π. τὰ αὐτά· confutatus ideo a Forstero et Fischero; refertur enim ad antecedens περὶ τούτων. Wytt.

οὐκ ἄρα—πάντες αὐτὰ] Sc. περὶ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλὸν etc. Stephani commentum τὰ αὐτὰ conjectantis peperit egregii viri in recognoscendo Platonis textu festinatio. Heind.

ἅ ποτε ἔμαθον] Sic recte Tub. Vulgo ποτὲ ἃ ἔμαθον, in quo ποτὲ necessario pertinet ad ἀναμιμνήσκονται. Ex eod. libro post ἐπιστήμην inserui αὐτῶν. Heind.

§. 57. ἄρα ἅμα] Præbuit nobis hoc ἅμα lib. Par.—ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρ. sc. ἢ ἐν τῷ τοῦ γίγνεσθαι. Ab Aug. abest ἄλλῳ. Heind.

11. iii. 43. Εἶεν, ὦ ἑταῖρε· ἀπόλλυμεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ; οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτὰς[g] γιγνόμεθα, ὡς ἄρτι ὡμολογήσαμεν. ἢ ἐν τούτῳ[h] ἀπόλλυμεν ἐν[i] ᾧ περ καὶ λαμβάνομεν;[j] ἢ ἔχεις ἄλλον τινὰ εἰπεῖν χρόνον; Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἔλαθον ἐμαυτὸν οὐδὲν εἰπών. Ἆρ' οὖν οὕτως, ἔφη, ἔχει ἡμῖν,[k] ὦ Σιμμία; εἰ μὲν ἔστιν ἃ θρυλοῦμεν[l] ἀεί, καλόν τε καὶ[m] ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη[n] οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα[o] ἀναφέρομεν,

ἂν ω
g αυτὰ I.—h τόπῳ H.—i ἐν ante ᾧ add 𝔄ΔΠΦs.—j καὶ λαμβάνομεν 𝔄.—k ἔφη ἔχει ἡμῖν ΓΦ, ἔφη ἡμῖν ἔχει ΓΔs: ἔχει ἔφη ἡμῖν *s.—l θρυλοῦμεν 𝔄ΔΠCH: θρυλλοῦμεν s.—m τε καὶ Π et pr 𝔄: τέ τι καὶ *s.—n ταύτη L.—o αὐτῶν πάντα 𝔄.—

ἀπόλλυμεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ—χρόνον] Argumenti nexus ita habet: *Non possumus istas notiones accipere nascentes; quia nascentes eas perdimus: nec potes alud tempus excogitare, quo eas perdamus.* Huc pertinent Olympiod. Excerp. Cod. i. p. 62. Ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει ἡ σφοδροτάτη μεταβολή ἐστιν· αὕτη δὲ ἐκπλήσσει τὴν μνήμην καὶ ταράττουσα λήθην ποιεῖ· τότε ἄρα οὐκ ἂν ἐλάβομεν ἐπιστήμην· πρότερον ἄρα τοῦ σώματος· ἤτοι δὲ προσεχῶς, ὡς ἐπὶ τῶν νεοτελῶν ἢ τῶν ἐκ φιλοσοφίας, ἢ καὶ ἐκ προγενεστέρων ἔτι βίων—. quibus in verbis ἢ post νεοτελῶν, ut ex antecedente ν ortam, deleatur. Conferri potest alia ejusdem annotatio p. 178. Wytt.

οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτ.] Quoniam οὐ πάντες αὐτὰ ἐπίστανται §. 56. Heind.

ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν] Tub. ἐν ᾧπερ. Vulgatum præfero. Xenoph. Sympos. 4. 1. ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ὑμῶν ἀκούω ἀπορούντων, τί τὸ δίκαιον, ἐν τούτῳ δικαιοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιῶ. Hellen. i. 6. 11. ὑπισχνοῦμαι δὲ ὑμῖν ἀντὶ τῶν ξυμβάντων ἡμῖν ἀγαθῶν ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ἂν ἐκεῖνα προσδεχώμεθα, χάριν ἀξίαν ἀποδώσειν. Notatis hac de re ad Plat. Gorg. §. 153. exemplis adde de Rep. iii. p. 402. A. de Legg. ii. p. 659. A. Ion. p. 531. C. Xenoph. Hieron. i. 11. Mem. iii. 7. 3. de Rep. Laced. 12. 2. ubi nugatur Zeun. Soph. Œd. C. 749. Lysias in Andoc. p. 255. in Poliuch. p. 611. Cic. de Nat. Deor. i. 12. extr. Pro Rosc. Amer. c. 44. init. ad Q. Fr. i. 4. Heind.

ἢ ἔχεις] Sic Vind. A B D E F G. et Bas. 2. Stephanus cum Ald. frequenti errore, ἦ. Wytt.

ἔλαθον—οὐδὲν εἰπὼν] Ut in illo λάθε βιώσας, ita ubique aoristo λαθεῖν non præsentis, sed aoristi participium adjungitur. Protag. §. 31. ἔλαθεν αὑτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις. Demosth. Leptin. §. 104. ἵνα μὴ λάθητε ἐξαπατηθέντες. Aristoph. Thesm. 667. ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια. Pac. 647. ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν Ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. Xenoph. Anab. iii. 1. 17. βουλοίμην δ' ἂν—λαθεῖν αὐτὸν ἀπελθών. Atque par est ratio in verbo φθάνειν. Heind.

καλόν τε καὶ ἀγαθὸν] Ita Tub. Aug. Vulgo καλόν τέ τι κ. ἀ. Sed non quæritur h. l. sitne omnino pulchrum aliquid s. pulchra quædam res, sed an sit καλὸν καὶ ἀγαθὸν i. e. αὐτὸ τὸ καλὸν, ut mox §. seq. τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἷόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Art. τὸ ante καλὸν καὶ ἀγαθὸν omissus h. l. perinde atque Hipp. Maj. §. 31. τὸ τοιόνδε σκόπει εἴ σοι δοκεῖ καλὸν (*pulchritudo*) εἶναι, ubi vid. adscripta. Heind.

πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία] I. e. αὐτὸ ἕκαστον, ὃ ἔστι τὸ ὄν. Intelligit ideam, quam et ita definit Parmenide p. 141. Sic variat §. 25. ubi de eadem re sermo: αὐτὴ ἡ οὐσία, ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι. §. 20. περὶ καλοῦ—ὁσίου, καὶ περὶ ἁπάντων, οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἐστι. Paullo post hæ notiones, de bono, pulchro, etc. quas Plato vere exsistere volebat, (§. 50.) οὐσία vocantur. Εἶναι τήν τε ψυχὴν—καὶ τὴν οὐσίαν, ἣν σὺ νῦν λέγεις. cf. §. 49. Sic οὐσία in Theæt. 12. Fisch. τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι, ὡς ἐν οὐσίας μέρει. In Parmen. p. 152. καὶ μὴ οὐσία ἄρα, εἴπερ μὴ ἔστι. cf. Theæt. §. 39. Alcib. á. p. 225. Gottl.

ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσ.] H. e. *et ad harum essentiarum notiones ea, quæ sensibus percipiuntur, omnia referimus.* Scilicet in formulis ex articulo et

ὑπάρχουσαν[p] πρότερον ἀνευρίσκοντες[q] ἡμετέραν οὖσαν,[r] καὶ
ταῦτα ἐκείνῃ ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον, οὕτως[s] ὥς περ καὶ
ταῦτα ἔστιν, οὕτω καὶ[t] τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν
γεγονέναι ἡμᾶς· εἰ δὲ μὴ ἔστι[u] ταῦτα, ἄλλως ἂν ὁ λόγος
οὗτος εἰρημένος εἴη; ἆρ'[v] οὕτως ἔχει,[w] καὶ ἴση ἀνάγκη §. 24. W.
ταῦτά τε[x] εἶναι καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς πρὶν καὶ ἡμᾶς
γεγονέναι, καὶ εἰ μὴ ταῦτα, οὐδὲ τάδε; [§. 58.] Ὑπερ-
φυῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[y] ὁ Σιμμίας, δοκεῖ μοι ἡ αὐτὴ
ἀνάγκη εἶναι, καὶ εἰς καλόν γε καταφεύγει ὁ λόγος, εἰς
τὸ ὁμοίως εἶναι τήν τε ψυχὴν ἡμῶν πρὶν[z] γενέσθαι ἡμᾶς, I. 77.
καὶ τὴν οὐσίαν ἣν σὺ νῦν[a] λέγεις. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε οὐδὲν
οὕτω μοι ἐναργὲς ὂν ὡς τοῦτο, τὸ πάντα[b] τὰ τοιαῦτα εἶναι[c]
ὡς οἷόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ τἆλλα II. iii. 44.
πάντα ἃ σὺ νῦν δὴ[d] ἔλεγες· καὶ ἔμοιγε[e] ἱκανῶς ἀποδέ-
δεικται.[f]

Τί δὲ δὴ[g] Κέβητι;[h] ἔφη ὁ Σωκράτης· δεῖ γὰρ καὶ

[p] οὖσαν Γ.—[q] ἀνευρίσκομεν G.—[r] ὑπάρχουσαν Γ.—[s] οὕτως om Δ.—[t] καὶ om Φ.—[u] ἔσται Π.—[v] ἆρ' οὖν ΔC.—[w] ἔχει om *s*.—[x] τε om *s*, τε...ταῦτα om H.—[y] ἔφη ὦ σώκρατες ΔΦGs: ὦ[ἁ] Σώκρατες ἔφη *ς.—[z] πρὶν om Δ.—[a] νῦν om pr ΓΞΦ, post λέγεις ponit Δ.—[b] πάντα 𝔄, ἅπαντα ΔΦGs.—[c] εἶναι om I.—[d] δὴ νῦν L.—[e] καί μοιγε ἱκανῶς ΔΦ, καὶ μοὶ ἐδόκει ἱκανῶς 𝔄Π et corr G.—[f] ἀποδεδεῖχθαι γρ Π.—[g] δὴ om

nominibus, quibus præpositio aliqua præmissa est, compositis ea ponitur præpositio, quam poni jubet ingenium et natura verborum, quæ formulis illis addita sunt, ut Apolog. p. 32. B. *τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας.* Phædon. 58. (§. 134.) *οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες.* Xenoph. Cyrop. ii. 1. 2. *τοὺς δὲ ἀπὸ Φρυγίας—συμβαλεῖν φασι Γαβαῖον.* vii. 2. 2. *ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν.* vii. 5. 9. *φεύγειν ταχὺ τοὺς ἀπὸ τῶν οἰκιῶν.* Aristoph. Plut. 858. *ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας.* Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 703. et ad c. 57. 19. Fisch. Constans et perpetua est hæc ratio in præpositionibus motum alicunde significationibus, *ἀπὸ*, *ἐκ*, *παρά*; nec tamen aliena ab aliis. Plat. Tim. init. *Οὐκοῦν σὸν τῶνδέ τε ἔργον καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος.* Eodemque pertinere videtur loquendi illud genus *τὰ περί τινος πυθέσθαι*, de quo dixi supra ad §. 2.—*ἡμετέραν οὖσαν.* Bas. 2. *οὐσίαν*, quod inventus est qui verissimum judicaret. Heind.

οὕτως ὥσπερ—οὕτω] An *ὡσαύτως ὥσπερ—οὕτω*? Sed nihil dubito, quin sincera sint hæc atque ita bis positum *οὕτω* aliis quoque locis extet.—*ἄλλως*, *frustra*. Heind.

καὶ ταῦτά ἐστιν] Quandoquidem *ταῦτα* et proxime antecessit, et supra positum est demonstrative pro rebus *singularibus, individuis*, §. 21. hoc loco malim *αὕτη* pro *ταῦτα*: et sic sane orationis diligentia postulat: *οὕτως ὥσπερ καὶ αὕτη ἐστὶν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς· εἰ δὲ μή ἐστιν αὕτη, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη· ἆρ' οὕτως ἔχει, καὶ ἴση ἀνάγκη ταύτην τε εἶναι, καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς, πρὶν καὶ γεγονέναι· καὶ εἰ δὲ μὴ ταύτην, οὐδὲ τάσδε.* Huc refert Simmias, quæ dicit §. 44. Wytt.

§. 58. *εἰς καλόν γε*] *Opportune, recte*, ut dicitur *εἰς καλὸν εἶπας.* In his *ἣν σὺ νῦν λέγ.* vocula *νῦν* caret Aug. Neque rectius deinde sine art. Tub. *πάντα τοιαῦτα—καὶ ἔμοιγε ἱκ. ἀποδέδ.* Tub. *ἐμοὶ δοκεῖ ἱκ.* Quod fluxit ex ea, quam habet unus de Codd. Pariss. lectione *καὶ ἔμοιγε δοκεῖ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι.* Heind.

Κέβητα πείθειν. Ἱκανῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὥς ἔγωγε[i] οἶμαι· καί τοι[j] καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. ἀλλ' οἶμαι οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεῖσθαι αὐτόν, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς[k] ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή· εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ[l] μοι δοκεῖ,[m] ἔφη,[n] ὦ Σώκρατες, ἀποδεδεῖχθαι,[o] ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν, ὃ νῦν[p] δὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἅμα[q] ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται[r] ἡ ψυχὴ καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος[s] ᾖ. [§. 59.] Τί γὰρ κωλύει γίγνεσθαι μὲν αὐτὴν καὶ ξυνίστασθαι ἁμόθεν[t] ποθὲν καὶ[u] εἶναι πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπειον[v] σῶμα ἀφικέσθαι, ἐπειδὰν δὲ ἀφίκηται καὶ ἀπαλλάττηται τούτου, τότε καὶ αὐτὴν τελευτᾶν καὶ διαφθείρεσθαι; Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. φαίνεται γὰρ ὥς περ ἥμισυ ἀποδεδεῖχθαι οὗ δεῖ, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή· δεῖ[w] δὲ προσαποδεῖξαι ὅτι[x] καὶ[y] ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἧττον ἔσται[z]

G.—[h] κέβης τί H.—[i] ἐγὼ G.—[j] καίτοιγε Γ.—[k] ἡμᾶς om ΥΗ.—[l] αὐτό I.—[m] δοκεῖ om ΔΦLs.—[n] ἔφη om ΔΦs, ante ὦ ponunt 𝔄Π, post Σώκρατες *ς.—[o] ἀποδέδεικται Δ.—[p] νῦν om I, post δὴ ponit s.—[q] ἅμα om ΠG et pr 𝔄Ξ.—[r] διασκεδάννύται (η supra) 𝔄.—[s] τοῦτο τὸ τέλος pr Γ.—[t] libri ἄλλοθεν.—[u] καὶ om pr Γ.—[v] ἀνθρώπινον (ειον supra) Ξ, ἀνθρώπεινον L.—[w] δεῖ 𝔄ΔΠΦGs: δεῖν *ς.—[x] ὅτι 𝔄: ἔτι *ς.—[y] καὶ Π, καὶ ὡς G: εἰ καὶ

ἔτι ἐνέστηκεν] *Adhuc obstat.* Demosth. adv. Callicl. p. 1274. εἰσπίπτον (τὸ ὕδωρ) ἐνίοτε εἰς τὴν ὁδὸν, ᾗ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ᾗ δ' ἂν ἐνστῇ τι, τηνικαῦτα τοῦτ' εἰς τὰ χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον ἤδη. HEIND.

ὅπως μὴ—διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ] Requiritur διασκεδαννύηται, propter sequens ᾖ: nam absque eo esset, ut vulgatum ferri posset: ὅπως tali sensu cum indicativo jungitur a Platone Leg. xii. p. 593. B. ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζῃ τε ζῶν, καὶ τελευτήσας ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο. Et cum ὅπως μὴ Aristophanes Ach. 342. præsens indicativi jungit, Ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι· quæ tamen compositio Hoogeveenio de Particul. p. 855. suspecta est: temere, puto. Dio Chrys. Or. xiv. p. 234. D. ὅπως ἐπίσημά ἐστι. Reiskius tamen edidit ἔσται. Hoc sane frequentius est: v. c. in Plutarchi Moral. p. 825. A. 987. A. WYTT.

ὅπως μὴ—διασκεδάννυται] Notanda hæc subjunctivi forma pro διασκεδαννύηται; notabilior etiam, quæ mox §. 60. occurret, διασκεδάννυσι pro διασκεδαννύῃ, mire quam illa a legitima ratione abhorrens. Atque ejusdem generis est, quod legitur §. 77. διάκειμαι in verbis φοβεῖσθε, μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι. et quod §. 95. vere forsan pro συγκέηται Bas. 2. habet, συγκεῖται, itemque ἀποκτίννυμεν Gorg. §. 53. si recte ibi eadem Bas. 2. Οὐκοῦν καὶ ἀποκτίννυμεν, ὅταν ἀποκτίννυμεν. Nam vulgo εἴ τινα ἀποκτ. HEIND.

§. 59. δεῖν δὲ] Tub. δεῖ. Cum reliquis tamen libris Ficinus: *oportere.* Porro idem lib. ὅτι pro ἔτι εἰ, unde conjicio προσαποδ. ἔτι, ὅτι καὶ ἐπ. Nam εἰ post ἀποδεικνύναι pro ὅτι positum alias reperire me non memini.—Tum idem Cod. ἔχειν pro ἕξειν. HEIND.

ἔτι, εἰ] Ne quem offendat εἰ, quum præcesserit ὅτι, et item εἰ in ὅτι mutandum putet; differunt enim aliquantum;

ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλλει[a] τέλος ἡ ἀπόδειξις ἕξειν.[b] Ἀπο- §. 25. W.
δέδεικται μέν, ἔφη,[c] ὦ Σιμμία τε καὶ[d] Κέβης, ὁ Σωκράτης, II. iii. 45.
καὶ νῦν, εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν[e] τε[f] τὸν λόγον εἰς ταὐτὸν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὡμολογήσαμεν, τὸ γίγνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεῶτος. εἰ γάρ ἔστι μὲν[g] ἡ ψυχὴ καὶ πρότερον, ἀνάγκη δ' αὐτῇ εἰς τὸ ζῆν ἰούσῃ τε καὶ γιγνομένῃ μηδαμόθεν ἄλλοθεν[h] ἢ ἐκ[i] θανάτου καὶ[j] τοῦ[k] τεθνάναι γίγνεσθαι, πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ[l] καὶ[m] ἐπειδὰν ἀποθάνῃ εἶναι, ἐπειδή γε[n] δεῖ[o] αὖθις αὐτὴν[p] γίγνεσθαι; [§. 60.] ἀποδέδεικται μὲν οὖν, ὅ περ λέγετε,[q] καὶ νῦν· ὅμως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον[r] διαπραγματεύσασθαι[s] τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον, καὶ δεδιέναι τὸ τῶν παίδων, μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος[t] αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος[u] διαφυσᾷ[v] καὶ διασκεδάννυσιν, ἄλλως[w] τε καὶ ὅταν τύχῃ τις μὴ ἐν νηνεμίᾳ ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύ-

*ς.—[z] ἧττόν γε ἔσται Δ.—[a] μέλλοι Ξ.—[b] ἔχειν ℵΔΠΦGs.—[c] ἔφη om L, post κέβης ponit s.—[d] καὶ ante νῦν om Δ.—[e] συνθεῖναι εἰς τοῦτον Δ.—[f] τε om Φ.—[g] μὲν add ℵΠ.—[h] ἄλλοθεν om Φs.—[i] ἐκ τοῦ Φs.—[j] θανάτου καὶ ℵΔΠΦGs: θανάτου τε καὶ *ς.—[k] καὶ τοῦ Φ: καὶ ἐκ τοῦ *ς.—[l] αὐτῇ ΔΦGs: αὐτὴν *ς.—[m] καὶ om Δ.—[n] ἐπειδή γε δεῖ ℵΔΠΦGs, ἐπειδὴ δὲ δεῖ I: ἐπειδὴ δεῖ *ς, sed in Λ erasum quippiam post ἐπειδή.—[o] δεῖ om Δ.—[p] αὐτὴν αὖθις ΔΦGs.—[q] λέγετε E: λέγεται *ς.—[r] καὶ
a
διὰ τοῦτον E.—[s] διαπραγματεύσεσθαι H.—[t] ἄνομος L.—[u] στόματος Φs.—[v] διαφυσᾷ

siquidem ὅτι certum quid significat, εἰ autem dubium: *videtur enim quasi dimidium demonstratum esse propositæ quæstionis, illud scilicet, animam nostram fuisse antequam nasceremur: oportere autem præterea demonstrare an, etiam quum mortui fuerimus, nihilominus futura sit anima, quam anteaquam nascere-mur*—. Quam differentiam harum particularum diligenter distinxit Hoogeveen. de Particular. p. 329. Alia etiam exempla videantur in Plutarch. Moral. p. 1063. B. 1089. A. Vitar. p. 377. B. 380. C. 390. F. 459. C. 48. A. 587. A. Wytt.

καὶ νῦν εἰ θέλετε] Separanda sunt καὶ νῦν, εἰ θέλετε—. Nam καὶ νῦν refertur ad ἀποδέδεικται, ut ex responsione apparet. Wytt.

ἔστι μὲν ἡ] Particula μὲν sermonem auxi e Tub. Indidemque deinde rescripsi ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι. Vulgo ἐκ θανάτου τε καὶ ἐκ τοῦ τεθ. In proximis malim πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ. Heind.

τεθνάναι] *Status hominis mortui*: at θάνατος, *transitus ex vita in illum statum*: distinguuntur: de qua proprietate diximus ad §. 9. Wytt.

ἐπειδή γε δεῖ] Sic Tub. quum γε absit ab Edd. Heind.

§. 60. διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον] *Pertractare quæstionem.* §. 102. ὅλως γὰρ δεῖ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι.—τὸ τῶν παίδων, *id quod pueri dixerint*, ut τὸ τοῦ λόγου, τὸ τοῦ Ὁμήρου. Heind.

ὁ ἄνεμος αὐτὴν—διαφυσᾷ] Comparationis repetitio suaviter variatur. v. §. 34. et 16. ubi vid. nostra annotatio. Wytt.

ἄλλως τε καὶ ὅταν] Aug. μάλιστα καὶ ὅταν. Quod natum e glossemate (Hesych. Ἄλλως τε· μάλιστα) recte judicat Fischerus. Heind.

μὴ ἐν νηνεμίᾳ] Hoc est, *non tum, quum fuit ventorum pax, sed tum, quum venti vehementer sævierunt.* Suidas ex Alex. Aphrodis. v. Ταὐτόν·—Νηνεμία, καὶ γαλήνη, ἡ αὐτή· ὁ γὰρ γαλήνη ἐν θα-

ματι ἀποθνήσκων. Καὶ ὁ Κέβης ἐπιγελάσας Ὡς δεδιότων, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πειρῶ ἀναπείθειν· μᾶλλον δὲ μὴ ὡς[x] ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅς τις[y] τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν[z] μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὥς περ τὰ μορμολύκεια.[a] Ἀλλὰ χρή, ἔφη[b] ὁ Σωκράτης, ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως

τε G, διαφυσσᾷ ΓΞ.—[w] μάλιστα γρ Π.—[x] οὐχ G.—[y] ὃs G.—[z] πειρῶ μεταπείθειν Δ.—[a] μορμολυκια (ει) Ξ, μορμολύκια ΛΥΕΙ et pr Γ.—[b] ἔφην Δ.—[c] ἐξεπάσητε pr Υ, ἐξε-

λάσσῃ, τοῦτο νηνεμία ἐν ἀέρι. Hesychius: Νηνεμία· γαλήνη ἀνέμων· *Windstille.* v. Casaubon. ad Strabon. i. p. 92. Almelou. Sic c. 64. ἐν τῇ ταφῇ est *tum, quum sepelior, tempore sepulturæ.* Fisch.

ἀναπείθειν] Vind. A B F μεταπείθειν· quæ est interpretatio exquisitioris formæ; siquidem ἀνὰ item ut μετὰ verbis notionem mutandi addit. Hoc autem ἀναπείθειν, *aliam cui sententiam persuadere,* docte illustravit Abresch. Dilucid. Thucyd. Auctario, p. 258. Wytt.

ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται] Primum quidem et ita subito legenti videatur aliquis ex præsentibus, in primis Apollodorus, significari: at nexum et rationem disputationis attendenti mox planum fit, ad interiorem cujusque animum, ejusque partem puerilem et irrationalem hæc referri. Et sic veteres hunc locum, et τὸν ἐν ἡμῖν παῖδα, *puerum intus in animo nostro abditum,* interpretati sunt. Veluti Porphyr. de Abstin. i. 41. p. 69. πανταχοῦ γὰρ τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς ἦν ταῦτα τὰ πάθη. Themist. Or. i. p. 13. D. ἔστι γάρ τις ἐν ἡμῖν, οὐ παῖς, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀλλ' οἷόν τις εὐγενὴς νεανίας, φιλόνεικός γε ὑπεροχῆς ἐραστής. Simplic. in Epictet. c. x. p. 70. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι κυρίως τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς ὑπὸ τοῦ ἐν ἡμῖν παιδαγωγοῦ ἐπανόρθωσις· καὶ παῖς μὲν ἡ ἐν ἡμῖν ἀλογία, τὸ μὲν ὠφέλιμον μὴ ὁρῶσα, πρὸς δὲ τὸ ἡδὺ τεταμένη μόνον, ὥσπερ οἱ παῖδες· παιδαγωγὸς δὲ, ὁ λόγος ῥυθμίζων καὶ μετρῶν τὰς ἀλόγους ἐν ἡμῖν ὀρέξεις, καὶ πρὸς τὸ ὠφέλιμον ἀπευθύνων αὐτάς. Hierocles de Provid. p. 72. παῖδα γὰρ εἶναι τὴν αἴσθησιν, καὶ τὸ ἐν αἰσθήσει καλὸν, ὡς πρεσβύτην καὶ παιδαγωγὸν τῆς αἰσθήσεως τὸν νοῦν. Æneas Gaz. in Theophrasto, p. 30. Οὐκ ἄρα τῷ (vulgo τὰ) ἐν ἡμῖν παιδὶ τὴν ἀρχὴν ἐπιτρεπτέον· ἢ μὴ θαυμάζειν εἰ πάντα ἄνω καὶ κάτω γένοιτ' ἂν τὰ ἡμέτερα —. Zacharias Mitylen. Dial. p. 234. κάτω που ὑπὸ τοῦ τῆς κάκης ἵππου καὶ τῶν ἐν ἡμῖν παιδίων φερομένας—εἰς τὸ τῆς τίσεως ἱερὸν δεσμωτήριον ἰέναι· qui totus locus ex Platonicis centonibus conflatus est. In simili argumento eadem comparatione usus est Plato in Theæt. p. 125. D. ἐνενόησάς που ἄρτι λέγοντος τοῦ Πρωταγόρου καὶ ὀνειδίζοντος ἡμῖν, ὅτι πρὸς παιδίον τοὺς λόγους ποιούμενοι, τῷ τοῦ παιδὸς φόβῳ ἀγωνιζόμεθα εἰς τὰ ἑαυτοῦ—. Wytt. qui sic in Addend. 'Ms. Commentarius in Aristotelis Categorias, nuper a nobis repertus in Bibliotheca Lugd. Bat. item hoc Platonis effatum significat, p. 12. ἀπαίδευτος οὐχ ὁ μηδὲν εἰδὼς, ἀλλ' ὁ τὸν ἐν αὐτῷ παῖδα μὴ καταστείλας. ἔστι γὰρ παῖς ἐν ἡμῖν καὶ γέρουσιν οὖσιν· τουτέστιν ἡ ἄλογος ψυχὴ, ἣν δεῖται (f. δεῖ) παιδεύειν· ὅθεν καὶ παιδεία εἴρηται ἡ ἀναγωγή· ὡς τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς οὖσα καταστολή.'

πειρώμεθα πείθειν] Legerim πειρῶ μεταπείθειν. Heind.

τὰ μορμολύκεια] μορμολύκεια sunt *personæ deformes: formidines, terriculæ,* puerorum: de quibus separatim scripsit Gesnerus ante hos sex et triginta annos. Ab Antonino Philos. xi. 23. dicuntur παίδων δείματα· ab Æschine Socr. iii. 8. νηπίων φόβητρα· qui idem c. 2. usus est formula μορμολύττεσθαι τὸν θάνατον, hoc est, δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ μορμολύκεια. Hanc vero loquendi formam imitatus est Clemens Alex. Strom. vi. p. 655. A. Οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκεια, οὕτω δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Fisch.

τὰ μορμολύκεια] Huc refertur Timæi glossa: Μορμολυκεῖα· τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα· item proxima: Μορμορύττει καὶ μορμολύττει· ad quas Ruhnkenius, quidquid doctrinæ veteris pertinebat, contulit. Wytt.

ἂν ἐξεπᾴσητε.[c] Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ[d] Σώκρατες, τῶν τοιού- I. 78.
των[e] ἀγαθὸν ἐπῳδὸν[f] ληψόμεθα, ἐπειδὴ σύ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπο- II. iii. 46.

τή
τάσητε L, ἐξεπάσηται G, ἐξεπαΐσηται Φs et γρ Π, ἐξαπάσητε corr Λ, ἐξαπασητε H,
ιασηται
ἐξευπάσηται I, ἐξευπάσηται E, ἐξιάσητε C, ἀξιάσηται Δ: ἐξιάσηται s.—[d] ὁ L.—[e] τὸν τοιοῦτον ΔΦs et pr G.—[f] ἐπωδεῖν s.—[g] verbi ἀπολείπεις extremas litteras

ἐπᾴδειν—ἕως ἂν ἐξιάσηται] Ἰστέον ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεράπεια. Ὅμηρος, Παῦεν δ' ἐπαοιδῇ αἷμα κελαινόν· καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς. Etym. M. in v. Ἐπαοιδή. Vide Odyss. xix. 457. et Pindar. Pyth. iii. De incantationibus autem veterum multa multi, ubi alia auctorum loca isthuc spectantia passim videre est. De Pythagora vero tradit Porphyrius quod κατεκήλει δὲ ῥυθμοῖς καὶ μέλεσι καὶ ἐπῳδαῖς τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὰ σωματικά. Vit. Pythag. c. 30. Ad ἐπῳδὰς demum hasce similiter alludit Noster in Charmide sub finem, et Horat. in l. i. epist. i. 33. 34. Forst.

ἐπᾴδειν] Videtur usus hac voce, propter μορμολύκεια. Ægrotat animus, quando mortem tanquam larvas lemuresque timet: quo morbo liberandus est, rationibus eum commoventibus. Unde utitur Plato elegantissime verbo ἐπᾴδειν, quod medicorum videtur Græcorum fuisse proprium, ut ἐπῳδαῖς quandoque uterentur; ut intelligi potest ex Charmide. (p. 243.)—ἐπῳδὴ δέ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη. ἣν εἰ μέν τις ἐπᾴδοι ἅμα καὶ χρῷτο, παντάπασιν ὑγιᾶ ποιεῖ τὸ φάρμακον· ἄνευ δὲ τῆς ἐπῳδῆς, οὐδὲν ὄφελος εἴη τοῦ φύλλου.—Paullo post, (p. 244.) ratione horum hominum in curandis hominibus reprehensa, quod non cum corpore et animum sanarent, ἐπῳδὴν explicat: Θεραπεύεσθαι τὴν ψυχὴν ἐπῳδαῖς τισι· τὰς δὲ ἐπῳδὰς ταύτας, τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς· ἐκ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι, ἧς ἐγγινομένης—ῥᾴδιον ἤδη εἶναι τὴν ὑγίειαν—. Lectu dignus est totus locus, et finis dialogi p. 251. Ejusmodi ἐπῳδαῖς præcipue utebatur μαιευτικῇ sua Socrates, de qua pulchre disseerit in Theæt. §. 6. 7. 12. Fisch. ut enim obstetrices διδοῦσαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας, καὶ μαλθακωτέρας ὧν ἂν βούλωνται ποιεῖν; ita animo parturienti dolores quasi excitabat, obstetricem agens, iisque homines liberabat, indaganda veritate. Plato eleganti utitur verbo βασανίζειν; (§. 7. ejusdem dial. p. 111.) jucunde torquebat ingenia Socrates, ad inveniendum verum. cf. Lachet. p. 255. Bas. 2. quam elegantiam imitatus Horatius, (iii. 21. 13.) de vino 'Tu lene tormentum ingenio admoves Plerumque duro.' Conferendus ad hunc in Charmide locum Max. Tyr. Diss. xviii. p. 190. Dav. Socrates Xenophonteus eadem pulchritudine verbi ἐπᾴδειν et ἐπῳδοῦ utitur, (l. ii. Mem. 6.) de conciliandis amicis, et omnino sequaces Socraticæ elocutionis. v. c. Max. Tyr. Diss. vii. p. 76. εἴ τις ἄλλη παλαιὰ μοῦσα ποιητική, κατεπᾴδειν ἱκανὴ τὰς τῶν νέων ψυχὰς καὶ δημαγωγεῖν. Intelligitur, ἐπᾴδειν nos res, quæ nos suaviter demulceant et ad suas partes trahant. Vult itaque Plato, animum, pueriliter fluctuantem et ægrotantem, rationibus idoneis, tanquam carminibus et incantationibus deliniendum et sanandum esse. Quæ remedia et commendat Horatius ex disciplina Platonis: (l. i. ep. i. 34.) 'Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem Possi, et magnam morbis deponere partem.' Gottl.

ἐξιάσηται] Postremum hoc verbum a Platone scriptum videtur ἐξᾴσεται, excantabitur, ut reddidit Augustinus huc spectans Soliloq. ii. 26. t. i. p. 283. C. 'Quem credo jam otio Transalpino perfecisse carmen, quo mortis metus excantatus effugiat —.' Rarius hoc sensu verbum, tamen habet Lucian. in Philopseud. §. 16. t. iii. p. 43. ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα. Audaciore tralatione posuit pro, *aliquem cantandi facultate privare*, Synes. Dione, p. 55. D. βούλοιντο μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾷσαι· γελῷεν γὰρ ἄν· quamquam aliter reddidit interpres, et codex Augustanus dat ἐξῶσαι. Et in hoc Platonis loco veteres libri variant. Scholiastes Ruhnkenii habet ἐξεπᾴσεται, ἐξιάσεται pro varia lectione annotat. Codd. Vind. A B ἐξεπιάσηται, et in margine γρ. καὶ ἐξιάσηται: D. ἐξιάσηται eraso

λείπεις;[g] [§. 61.] Πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλάς, ἔφη,[h] ὦ Κέβης, ἐν ᾗ ἔνεισί[i] που ἀγαθοὶ ἄνδρες, πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χρὴ διερευνᾶσθαι ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδόν, μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων, ὡς οὐκ ἔστιν εἰς ὅ τι ἂν εὐκαιρότερον[j] ἀναλίσκοιτε[k] χρήματα. ζητεῖν δὲ χρὴ[l] καὶ αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων· ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥᾳδίως εὕροιτε μᾶλλον ὑμῶν[m] δυναμένους τοῦτο ποιεῖν.

octo rc ante lacunam totidem litterarum capacem Δ.—[h] ἔφη om Φ.—[i] εἰσί Φs, πολ-
οι
λοί εἰσί Δ.—[j] ἀναγκαιότερον (omisso ἂν) ℑΔΠΦGs.—[k] ἀναλίσκητε Λ, ἀναλίσκητε I.—[l] χρὴ δὲ ζητεῖν Γ.—[m] ἡμῶν G: om ΛΕ.—[n] ἔφη ὑπάρξει ℑΠ: ὑπάρξει ἔφη *s.

vetere ἐξεπιᾴσηται: Venet. A ἐξαπαίσητε, et eadem manu in margine ἐξιάτητε. Alterum ἐπᾴδειν, *incantare*, consolandi, monendi, docendi, notione frequens Platoni: v. c. infra §. 92. Theæt. p. 117. C. Leg. ii. p. 580. H. viii. p. 646. D. Iamblich. Vit. Pythag. §. 114. Propria significatione Lucian. loco corrupto de Morte Peregrini t. iii. p. 361. Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι (leg. ἐπᾴσεσθαι), τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι. Olympiodorus, cujus commentarii in Phædonem pars ad hunc et multos alios locos in nostro exemplo desideratur, huc spectavit in commentario Ms. ad Gorgiam p. 165. λέγει ἐν Φαίδωνι, ὅτι δεῖ πολλάκις τὰ αὐτὰ λέγειν· ἡ γὰρ συνεχὴς χρῆσις τῶν ἀγαθῶν λόγων κατεπᾴδει τὰ πάθη· et iterum p. 174. ἐν τῷ Φαίδωνι τελευτῶν ὁ Σωκράτης εἶπε τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ· ὅτι τούτοις τοῖς λόγοις συνεχῶς κατεπᾴδετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ κρατήσωσιν ὑμῶν τὰ πάθη· τῶν δὲ εἰπόντων ὅτι καὶ τίς ὁ κατεπᾴδων σοῦ ἀπιόντος, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι μεστὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς, μεστὴ δὲ τῶν βαρβάρων ἡ χώρα· μὴ κατοκνήσητε οὖν καὶ χρήματα ἀναλῶσαι πρὸς τὸ ὠφεληθῆναι· καλὸν γὰρ τὸ ἐν καιρῷ ἀναλίσκειν. Wytt.

ἐξιάσηται] Aoristum hunc mediæ formæ vim aor. passivi habere, non temere quisquam credet Fischero, nec aliter defendi verbum hoc potest nisi ut subaudiatur τις, quæ non rara est pronominis ellipsis. Exempla simillima dedi ad Gorg. §. 26. Corruptelæ tamen vestigia exhibet scripturæ varietas. Nam Aug. ἐξαπατήτε, cui superscriptum γρ. ἐξιάσητε; in scholiis profertur ἐξεπᾴσηται. Hinc sponte suum Platoni redit, ἕως ἂν ἐξεπᾴσητε. Soph. Œd. Col. 1193. εἰσὶ χατέροις γοναὶ κακαὶ Καὶ θυμὸς ὀξὺς, ἀλλὰ νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν. Heind.

ἔφη—ἐπειδὴ σὺ, ἔφη] Repetiti hoc modo ἔφη obvia passim sunt exempla. Xenoph. Œcon. viii. 15. Ὁ δ' εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένε, εἴ τι συμβαίνει γίγνεσθαι, πῶς κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νηΐ, εἴ τι ἀποστατεῖ etc. Sueton. Cæsar. 32. 'Tunc Cæsar, Eatur, inquit, quo deorum ostenta et inimicorum iniquitas vocat. Jacta alea esto, inquit.' Ubi hæc e Platone attulit Wolfius. Heind.

§. 61. πολλὴ—γένη] Hæc verba citantur a Clemente Alexandr. Strom. i. p. 302. D. ubi legitur ἦ δ' ὃς, ἐν ᾗ εἰσι πάμπαν. Fisch.

πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς] Theocrit. Id. xxii. 154. Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι. Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις—Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται Μυρίαι etc. Heind.

εἰς ὅ, τι] εἰς ὃ Aug. Fisch.

εὐκαιρότερον] Tub. cum Bas. 2. ἀναγκαιότερον. Quod a glossatore profectum cum Fischero arbitror. Alterum præter Aug. et Edd. vett. firmat Ficinus vertens *commodius*. Heind.

ζητεῖν δὲ χρὴ καὶ αὐτοὺς] Post illa ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδὸν quis non h. l. ad ζητεῖν apud animum statim repetat τοιοῦτον ἐπῳδόν? Quo tamen intellecto, verba hunc habent sensum, *quærere autem et ipsos una vobiscum* (junctis studiis) *oportet*; non eum, quem et ratio flagitat et interpretes reddidere, *quærere* (talem) *et inter vosmet ipsos oportet*. Nam μετ' ἀλλήλων non sane est idem

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή, ἔφη, ὑπάρξει,[n] ὁ Κέβης· ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν,[o] ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστίν. Ἀλλὰ μὴν ἡδομένῳ γε· πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τοιόνδε[p] τι, ἦ δ' ὅς[q] ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι[r] ἑαυτούς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τοῦτο τὸ πά- §. 26. W.

—[o] ἀπελείπομεν ΓΔΦ.—[p] τοιόνδ' ἔτι I.—[q] ἔφη Δ, ἔφη ἦ δ' ὃς s.—[r] ἀνέρεσθαι G,

quod ἐν ἀλλήλοις, ἐν ἑαυτοῖς. Sed quamvis hoc ita accipi posset, incommodum tamen foret hoc καὶ αὐτοὺς, *et ipsos* (non alios tantum), omninoque ne hic quidem sensus diligenti satisfaceret lectori. Quid enim? Num uni alicui de discipulis suis munus hoc ἐπῳδοῦ proprium esse vult Socrates? Omnibus hanc ille facultatem statim promittit: ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥᾳδίως εὕροιτε μᾶλλον ὑμῶν δυναμένους τοῦτο ποιεῖν. Ergo, quod miror in scriptore omnium tersissimo, denuo positum hoc ζητεῖν non ad proxime prægressum ζητοῦντας spectat nec supplendum est τοιοῦτον ἐπῳδὸν, sed τὸ πρᾶγμα, τὴν τοιαύτην ἐπῳδὴν, vel potius ζητεῖν h. l. in universum significat *operam dare rei indagandæ*, τὴν ζήτησιν τοῦ πράγματος ποιεῖσθαι. Heind.

ἔφη, ὑπάρξει, ὁ Κέβ.] Elegantiore hoc ordine Tub. Vulgo ὑπάρξει, ἔφ. ὁ Κέβ. §. 59. Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. §. 62. δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ Κέβης. Protag. §. 109. ἀλήθη, ἔφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας. Euthyd. §. 31. Τί δὲ, ἔφη, ὦ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδημος. Xenoph. Œcon. i. 16. Καὶ τίνες δὴ, ἔφη, εἰσὶν οὗτοι, ὁ Κριτόβουλος, ubi nullem mutatam nuper e libris aliquot verborum seriem. Verba ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει Fischero idem valere videbantur quod alibi formula καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα et vox εἶεν (*aber das mag seyn*). Mira sane interpretatio, quum in promptu sit sensus hic: *sed hæc non deerunt* (quærere conabimur). Quo sensu in familiari sermone et simplex ταῦτα usurpari solebat. Aristoph. Acharn. 816. Δ. Ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ. Μ. Ταῦτα δή. Pac. 374. Π. Οὐκοῦν ἕτερόν γ' ἔτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει Ἀνύσας τι; Κ. Ταῦτ', ὦ δέσποθ'. Π. Ἧκε νῦν ταχύ. Vesp. 142. Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. Σ. Ταῦτ', ὦ δέσποτα. 1008. Ἀλλ' εἰσίωμεν. Φ. Ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ. Heind.

ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν] *Unde digressi sumus, redeamus.* Leg. iv. p. 603. G. ἐπὶ δὲ τὸν λόγον ἐπανέλθωμεν. ix. p. 637. E. πάλιν ἐπανελθόντες λέγωμεν. 661. E. ἐπανελθόντας ἤδη πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους· 656. D. ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε ὅθεν ἐξέβημεν. Epinom. 699. C. Demosth. pro Corona p. 341. B. ἐπανελθεῖν οὖν, ὅθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, βούλομαι. Aristid. t. ii. p. 168. Julianus Or. ii. p. 64. D. Liban. t. i. p. 212. A. ἐπάνειμι δὲ ὅθεν ἐξέβην. t. ii. p. 9. C. Cicero Nat. Deor. iii. 23. 'Sed eo jam, unde huc digressi sumus, revertamur.' Wytt.

σοι ἡδομένῳ ἐστὶν] Eleganter dictum est pro ἥδῃ· ut Cratyl. 1. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστὶν, h. e. εἰ βούλει. Sophist. 39. ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ᾖ, h. e. ἂν βουλώμεθα. Xen. Cyrop. iv. 5. 10. ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη. Ælian. V. H. xii. 1. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν. Est forma loquendi Homerica. Il. ξ'. 108. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, h. e. ἀσμένως ἔχω, interprete Eustathio: cujus verba digna visa sunt, quæ a nobis apponerentur (p. 970. Rom.) Τὸ δὲ, ἐμοὶ δὲ ἀσμένῳ εἴη περιφραστικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ χαίρω καὶ ἀσμένως ἔχω. Ἐξ Ὁμήρου μὲν ἀρξάμενον ἐλλειπτικῶς σχηματισθῆναι, διαβὰν δὲ καὶ εἰς τοὺς ὕστερον· τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη, καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ χαίροντί ἐστι τόδε τι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ab Græcis acceperunt Latini: ut Macrob. Saturn. vi. 1. vi. 6. vii. 13. *si volentibus vobis erit:* vii. 7. *si tibi volenti erit.* Conf. Leopard. Emendat. iv. 24. Dorvill. ad Charit. p. 440. Valquenar. ad Herodot. p. 666. Fisch.

εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστιν] *Si hoc tibi lubenti accidit, si tibi placet.* De hoc genere diximus in Epistola Critica ad D. R. p. 27. Wytt.

πῶς γὰρ οὐ μέλλει] *Quidni? Quare enim non gratium sit?* dictionem et Fischer. annotavit et laudatus ab eo Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 449. et nos ad Plutarchi Moralia p. 98. A. Wytt.

ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης] Nomen sic sæpe pronomini adjunctum extat apud Platonem: ut supra c. 18. [40.] ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας. add. c. 14. [48.] Fisch.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Olymp. Φαίνεται ὁ

θος πάσχειν, τὸ διασκεδάννυσθαι,[s] καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι μὴ πάθῃ[t] αὐτό, καὶ τῷ[u] ποίῳ τινὶ * οὔ;[v] καὶ μετὰ τοῦτο αὖ ἐπισκέψασθαι πότερον ψυχή[w] ἐστι, καὶ ἐκ τούτων[x] θαῤῥεῖν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. [§. 62.] Ἆρ' οὖν τῷ[y] μὲν ξυντεθέντι[z] τε καὶ ξυνθέτῳ[a] ὄντι φύσει προσήκει τοῦτο πάσχειν,

ἐρέσθαι 𝔄Π.—[s] τοῦ διασκεδάννυσθαι 𝔄Π.—[t] πάθοι Ξ.—[u] τῶ om pr Λ.—[v] οὔ add Heindorfius.—[w] ἡ ψυχή 𝔄Π.—[x] τούτου G.—[y] οὖν οὐ τῷ rc Γ.—[z] ξ. 𝔄ΔΦGs: συν-

Σωκράτης τρίτον τὸ αὐτὸ λέγων—ἢ οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνει ἕκαστον τούτων. τὸ μὲν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν λέγεται. ὅτι ποίῳ μέρει προσήκει τὸ διασκεδάννυσθαι, οἷον ὅτι τῇ ἐμψυχίᾳ, οὐ μὴν τῇ ψυχῇ, καὶ ὑπὲρ ποίου τινὸς δεδιέναι, τοῦτ' ἔστι, περὶ τίνος δεῖ ἡμᾶς κρίσιν ἔχειν ὡς τοῦτο πεισομένου, καὶ τίνας δεδιέναι ὡς τοῦτο πάσχοντας. διό φησιν, Τῷ ποίῳ τινί. τὸ μὲν οὖν λέγεται περὶ τῶν πραγμάτων, τὸ δὲ περὶ τῆς κρίσεως, τὸ δὲ περὶ τῶν προσώπων. Hæc tamen verba καὶ τῷ ποίῳ τινὶ, secundum Cornarium, redundant repetita. Forst. Cornarii rationem probabat Zeunius, sed ita tamen, ut primo pro καὶ τῷ ποίῳ τινὶ etiam τοῦτο τὸ πάθος legi posse putaret, deinde ante verbum δεδιέναι insereretur particula οὐ, aut μή. Ficinus vertit, *Cuinam, et quali, conveniat ea passio, per quam dissolvi possit, et cui qualique sit metuendum, ne id patiatur, et secundum quam qualemque ejus partem.* Verba τῷ ποίῳ τινὶ, et ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς, et τῷ ποίῳ τινὶ, pertinent ad duplex illud rerum genus, quod deinceps a Socrate constituitur et proponitur. Fisch.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Hæc, ut perperam a librariis repetita, cum Cornario et Forstero delendum censeam. Wytt.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Hæc tanquam e prægressis huc intrusa deleri voluit Cornarius, neque sane, ut sunt scripta, teneri sine insulsissima ταυτολογίᾳ possunt. Sed præstant tamen ea tum Edd. vett. tum Tub. Aug. legitque Olympiodorus, in explicando additamento misere laborans. His igitur testimoniis stabilitam scripturam quis absque melioribus libris ejicere tentet, præsertim quum ne ejectis quidem verbis salva sit res? Nimirum proxime sequens πότερον quum nusquam non ad duo referatur, de uno dictum nusquam occurrat, non hoc poni, sed scribi a Platone oportebat εἰ τοιοῦτον ψυχή ἐστι. Hoc igitur ut habeat quo spectet, repone καὶ τῷ ποίῳ τινὶ οὒ, neque ulla jam supererit βαττολογία.—In his πότερον ψυχή ἐστι articulum ἡ ex uno Tub. inseruit Fisch. Eum nec leges linguæ nec usum Platonis requirere, centenis facile locis monstrare possemus. Heind.

§. 62. ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι τε καὶ συνθέτῳ] Hæc et deinceps omnia usque ad §. 47.—ἐξευρήσειν, habet Stobæus Eclog. Phys. p. 96—98. omissa tamen, per veteris librarii negligentiam, magna parte, quæ est inter verba §. 26. Ἐμοί γε δοκεῖ οὕτως· et mox Θῶμεν οὖν βούλει—. porro §. 28. τῷ νοητῷ καὶ μονοειδεῖ· et §. 45. πέφυκεν εἶναι ἑκάστη ἁρμονία, ὡς ἂν ἁρμοσθῇ, quæ in cod. August. exstant, indeque transscripta sunt in apographum Leidense locorum Stobæi in editione Canteriana desideratorum. Heerenii autem editio, ut solet Platonis locos nonnisi primis et postremis verbis notare, ita in hoc quoque paucis verbis defuncta est, t. i. p. 812. Nos ipsius hujus de animi simplicitate argumenti initium animadvertere debemus; eatenus quidem, quatenus hæc animadversio ad auctorem intelligendum pertinet. Protenus enim se offert dubitatio, quid συντεθὲν et σύνθετον ὂν differant? quid sit διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη, *ita dividi prouti compositum erat?* Quod ad priorem attinet dubitationem, eam sic solvere se putat Olympiodorus, ut dicat p. 41. συντεθέντι δὲ, ἵνα εἴπῃ περὶ τῶν μερῶν· ταῦτα γὰρ συντίθεται· συνθέτῳ δὲ, ἵνα εἴπῃ τὸ ὅλον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ σύνθετον. Ergo sint synonyma, sed ita ut συντεθὲν magis ad partes, σύνθετον magis ad totum, referatur. Quæ ratio, ut fatear, subtilior quam verior, in usu non observatur: quo fere non nisi σύνθετον, vel συνθετὸν, usurpatur, ita ut universe notet *compositum.* Nam hæ formæ nominum verbalium pro-

διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗ περ ξυνετέθη·[b] εἰ δέ τι τυγχάνει ὂν
ἀξύνθετον, τούτῳ μόνῳ προσήκει μὴ πάσχειν ταῦτα,[c] εἴ II. iii. 47.
πέρ[d] τῳ ἄλλῳ; Δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν,[e] ὁ Κέβης.

τιθέντι L.—[a] ξ. 𝔄ΔGs.—[b] ξ. 𝔄ΔΦGs.—[c] ταῦτα 𝔄ΔΦs et rc G: τὰ αὐτὰ *ς.—

prie quidem notant id *quod potest fieri:* veluti ὁρατὸν, id *quod potest videri, visibile:* ἀκουστὸν, *quod audiri potest:* αἰσθητὸν, *sensibile:* et sic alia: sed porro transferuntur ad id, *quod est:* quod grammatici in quibusdam accentu distinxerunt, v. c. ut συνθετὸν sit id *quod componi potest*, σύνθετον autem *compositum:* διαλυτὸν *dissolubile:* διάλυτον, *dissolutum.* Et quandoquidem huic loco non congruit τὸ συνθετὸν, sed τὸ σύνθετον *compositum:* idque omnes libri habeant: at idem insignem non modo ambiguitatem, sed fere tautologiam adferat; equidem ejus diluendæ idoneam rationem nactus mihi hanc videor, interpungendo τῷ μὲν συντεθέντι καὶ συνθέτῳ ὄντι φύσει, προσήκει κ. τ. λ. i. e. *ei quod componendo factum est, et quod sua natura compositum est;* ut duo genera compositorum significentur; alterum συντεθὲν, *arte factum, nec ab initio sic ortum:* alterum *sic natum, et natura sua existens*, σύνθετον ὂν φύσει. Et huc referre videtur Plotinus quod dicit Ennead. v. ix. 3. p. 557. A. ὁρῶμεν δὴ τὰ λεγόμενα εἶναι πάντα σύνθετα, καὶ ἁπλοῦν οὐδὲ ἓν, ἅτε τέχνη ἐργάζεται ἕκαστα, ἅτε φύσει. Unus ex interpretibus, cæterum non acutissimus, Dacierius eamdem rationem ingressus est, ut φύσει cum συνθέτῳ ὄντι jungeret; neque tamen tautologiam vitavit, in hanc sententiam Gallice reddens, *rebus compositis, aut eam naturam habentibus ut compositæ esse possint.* Jam illud alterum, διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη, hanc habet vim, ut totum dividatur in eas partes, ex quibus compositum est, et ea ratione, qua compositum est: veluti corpus in quatuor illa elementa, quibus constat, et dissolutis vinculis has partes continentibus. Spectat huc Plotinus Enn. iv. 7. 12. p. 466 B. πᾶν τε τὸ λυόμενον σύνθεσιν εἰληφὸς, ταύτῃ διαλύεσθαι πέφυκεν, ᾗ συνετέθη· ψυχὴ δὲ μία καὶ ἁπλῆ ἐνέργεια οὖσα ἐν τῷ ζῆν φύσις (f. φύσει ἐστί)· οὐ τοίνυν ταύτῃ φθαρήσεται· tum diversa compositionis ac dissolutionis genera recenset. Æneas Gaz. p. 66. διαλυόμενον δὲ τὸ σύνθετον, οὐκ εἰς ταῦτα πάλιν ἀναχωρεῖ ἐξ ὧν συνετέθη; Sunt enim cohæsionis corporum varia genera, postea a Stoicis celebrata: ut est apud Plutarchum Præcept. Conjug. p. 142. E. τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐκ διεστώτων λέγουσιν εἶναι, καθάπερ στόλον καὶ στρατόπεδον· τὰ δὲ ἐκ συναπτομένων, ὥσπερ οἰκίαν καὶ ναῦν· τὰ δὲ ἡνωμένα, καὶ συμφυῆ, καθάπέρ ἐστι τῶν ζώων ἕκαστον· ubi plura in hanc rem dedimus. Ab hoc Platonis argumento profectus Plotinus immortalitatis rationes latius et subtilius persecutus est: ut ad hunc locum docuit Olympiodorus Cod. i. p. 63. et 185. Cod. iii. p. 38. et 40. quæ referre longum est. Sedes præcipua argumentationis Plotinianæ est Ennead. iv. lib. vii. sed partes ejus sparsim per alios libros occurrunt. Quod autem velint Platonici σύνθετον, compositum *ex partibus extra partes positis*, ut vulgo dicuntur, spatium implentes, extensas, intelligitur ex frequentia exemplorum. v. c. Plutarchi de An. Procreat. p. 1022. E. Adv. Stoic. p. 1085. C. Plotini p. 160. D. E. G. 161. C. D. 162. D. 163. E. 165. A. 166. E. 310. C. 313. E. 457. A. D. 466. A. C. 557. A. Albini Doctrin. Plat. p. 372. D. Æneæ Gaz. p. 59. 66. Zachar. Mityl. p. 175. Olympiodori in Phædon. Cod. iii. p. 40. et alibi sæpe: Cod. i. p. 63. 185. Alia est ratio, quum animam ex tribus partibus σύνθετον, *compositam*, dicunt, λόγῳ, θυμῷ, ἐπιθυμίᾳ, ut Hermias Ms. in Phædrum p. 437. aut totum hominem σώματι, ψυχῇ, νῷ, ut Plutarchus de Vultu Lunæ p. 943. A. Wytt.

ταῦτα] Sic Vindob. A B. Vulgo τὰ αὐτὰ. Stob. et Aristipp. ταῦτα et τοῦτο: versio Sic. *hoc:* quod malim; quia item modo erat. Jam Forster. et Fischer. ταῦτα suaserunt. Wytt.

τούτῳ μόνῳ προσήκ. μ. π. ταῦτα] ταῦτα pro τὰ αὐτὰ dedi cum Stob. et Tub. Heind.

πάσχειν τὰ αὐτὰ, εἴπερ τῳ ἄλλῳ] Ficinus vertit, *eadem pati, quæ alii cuipiam*— ac si legisset ἅπερ. Faehse.

εἴπερ τῳ ἄλλῳ] Forstero Ficinus legisse videbatur τὰ αὐτὰ, ἅπέρ τῳ ἄλλῳ, non εἴπερ. certe Latina versio, quæ est in Francof. hoc nos cogit credere, in qua

Οὐκοῦν ἅ περ[f] ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ[g] δὲ[h] ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταὐτά, ταῦτα δὲ[i] εἶναι[j] τὰ[k] ξύνθετα; Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ἴωμεν δή, ἔφη, ἐπὶ ταὐτὰ ἐφ' ἅ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ. αὐτὴ[l] ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ[m] ἀποκρινόμενοι, πότερον ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει[n] καὶ[o] κατὰ ταὐτὰ ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν, αὐτὸ ἕκαστον ὃ ἔστι, τὸ ὄν, μή[p]

[d] ἥπερ G.—[e] ἔχειν οὕτως G.—[f] ὅσαπερ G.—[g] τὰ...ξύνθετα om L.—[h] δ' Δ.—[i] δὲ om Ξ.—[j] εἰδέναι s, om pr 𝔄Π.—[k] τὰ om ΓΛCΕΗΙ et pr 𝔄Π.—[l] αὕτη ΦGs.—[m] καὶ ante ἀποκρινόμενοι om I.—[n] ἔχει om I, ante ἀεὶ ponit Δ.—[o] καὶ add cod. Aug.—

est, *huic soli convenit, non eadem pati, quæ alii cuipiam:* sed in Ascensiano exemplo leguntur ista, *huic soli potissimum nulla accidit dissolutio.* Fisch.

Post τούτῳ μόνῳ quum expectetur εἴπερ τῳ, non sane εἴπερ τῳ ἄλλῳ, (neque enim, si soli huic convenit, alii cuiquam convenire potest), ex vulgari dicendi consuetudine, qua plerumque formulæ εἴπερ τις adjicitur ἄλλος, h. l. ἄλλῳ additum, quo plenior fieret clausulæ sonus. Heind.

ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ—ἔχει κ. τ. λ.] Ita in Parmenide p. 152. οἷόν τε, τὸ ἔχον πως, μὴ ἔχειν οὕτω, μὴ μεταβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἕξεως; οὐχ οἷόν τε. πᾶν ἄρα τὸ τοιοῦτον, μεταβολὴν σημαίνει, ὃ ἂν οὕτω τε καὶ μὴ οὕτως ἔχῃ. cf. Apul. de dogm. Plat. p. 252. τὰς οὐσίας, 'quas essentias dicimus, duas esse ait: per quas cuncta gignantur. Sed illa, quæ mentis oculis comprehenditur, semper et eodem modo et sui par, et sui similis invenitur, ut quæ vere sit.' (ὅ ἐστι τὸ ὄν.) Notandum, hunc locum non Socraticam, sed Pythagoricam prodere potius disciplinam. Bruck. Hist. Phil. t. i. p. 696. Gottl.

κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως] Ausus sum, meo judicio, pro vulgato ταυτὰ dare τὰ αὐτὰ, quod in hac philosophis trita formula solemne, aliquoties a librariis in ταυτὰ mutatum est. Dicitur de ideis aliisque constanter iisdem manentibus et immutabilibus naturis et essentiis: frequens in Phædone, sed et alibi v. c. Politic. p. 174. H. Tim. p. 526. D. 538. F. 531. B. Epinom. 701. C. Plutarcho Opp. Moral. p. 428. B. 443. F. 1001. D. 1007. F. 1013. A. 1015. F. 1022. E. 1122. E. 1116. C D. Vit. 169. A. Plotino p. 601. D. 661. B. 705. A. et passim. Sic et Atticus apud Euseb. P. E. xv. p. 815. D. Porphyrius Vit. Pyth. §. 47. Iamblichus ibid. 160. Simplicius Comm. in Aristot. Phys. viii. p. 311. item de Cœlo ii. p. 90 a. fin. Hermias Schol. in Phædr. p. 277. Olympiodorus in Phædon. Cod. i. p. 64. 65. 67. Conferatur Gatakerus ad M. Antonin. p. 339. Insigniter amplificavit Plato Leg. vii. p. 631. A. ταχθὲν μὲν γὰρ αὐτὸ καὶ μετασχὸν τοῦ τὰ αὐτὰ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς παίζειν κ. τ. λ. x. p. 669. G. τὸ κατὰ τὰ αὐτὰ δήπου, καὶ ὡσαύτως, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ περὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ἕνα λόγον καὶ τάξιν μίαν—λέγοντες νοῦν—. Timæo p. 530. D. ἐν ταυτῷ κατὰ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ ἑαυτῷ διανοουμένῳ. Wytt.

τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως] Sc. ἔχοντα, quod petendum e præced. ἔχει. Hæc tamen adeo dura est ellipsis, ut scribendum arbitrer ἃ δὲ ἄλλ.—ταῦτα δέ. v. not. ad Protag. §. 11.—ἐπὶ ταυτὰ, ἐφ' ἅπερ. Correxi vulgatum ἐπὶ ταῦτα. Heind.

ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι] *Essentia, quam definimus per esse: seu, essentia, cujus hanc definitionem damus, ut dicamus illam esse id quod sit.* Λόγος, *definitio* appellatur a Platone etiam Leg. x. p. 668. E. F. xii. p. 695. C. Aristotele Topic. i. 4. v. 2. Plutarcho subinde, et Defect. Orac. p. 422. B. ubi plura annotavimus. Wytt.

τοῦ εἶναι] Librorum nullus habet, quem ante hæc τοῦ εἶναι inseri voluit Mudgius articulum τόν. Huic locus esset, opinor, si præcederet τὸν λόγον, ut §. 94. ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἔστιν. λόγος h. l. est, ut sæpe, ὁρισμὸς, *definitio.* Heind.

ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι] Gemina vidimus supra ad §. 22. Wytt.

ποτε μεταβολὴν καὶ[q] ἡντινοῦν ἐνδέχεται; ἢ ἀεὶ αὐτῶν ἕκαστον ὃ[r] ἔστι, μονοειδὲς ὂν αὐτὸ καθ' αὑτό, ὡσαύτως καὶ[s] κατὰ ταὐτὰ ἔχει[t] καὶ οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν

[p] ει η mg 𝔄.—[q] καὶ om Δ.—[r] ὃ om pr Γ.—[s] καὶ add L.—[t] ἔχει ante κατὰ ponit Γ.

αὐτὸ ἕκαστον ὃ ἔστι, τὸ ὂν] Sic interpunxi, ut addito τὸ ὂν explicetur præcedens ὃ ἔστι. Parmen. §. 16. ubi de his εἴδεσιν agitur, αὐτὴ ὃ ἔστιν ἐπιστήμη, ac deinde ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν ἣ ἔστιν, ἑκάστου τῶν ὄντων, ὃ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. Atque sic supra §. 54. περὶ ἁπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι (i. e. τὸ ὄντως ὄν). Heind.

μονοειδὲς ὂν] Latini vocant *simplex*, ὁμογενές. Cave putes Platoni esse *simplex*, quod nostris hominibus, qui huic verbo notionem immaterialitatis subjiciunt; significat enim, quod nil habet in se admistum, vel dispar sui atque dissimile, ut locus Ciceronis Acad. i. 8. docet. 'Earum qualitatum sunt aliæ principes, aliæ ex iis ortæ: principes sunt uniusmodi et simplices. Itaque aer et ignis et aqua et terra, prima sunt.' v. Cat. m. 21. Alio loco Cicero τὸ simplex ita describit: 'quod nil copulatum, nil coagmentatum, nihil duplex habet.' (Tusc. i. 29.) Ibidem c. 10. 'nec sit quidquam nisi corpus unum et simplex.' *Simplex* itaque opponunt *mixto*, et ex diversis elementorum generibus concreto, non ei, quod habet partes. v. Ernest. Clav. Cic. v. *simplex*. Hoc sensu Virgilius (vi. 747.) animum vocat: 'Ætherium sensum atque aurai simplicis ignem.' h. e. concreta exemta labe, ἀξύνθετον. v. Servium, qui vera falsis immixta habet. Hanc veram vim vocis esse, inde quoque apparet, quod rebus inanimatis tribuitur, veluti auro, quod vocat μονοειδὲς γένος, *uniforme*, in Timæo p. 59. Steph. saxo vel petræ: τὰ ἄντρα ὑπὸ πέτρας περιεχόμενα μονοειδοῦς, Porphyr. Ant. Nymph. p. 310. In Sympos. (p. 190. Bas. 2.) dicitur τὸ καλὸν, μονοειδὲς, i. e. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄμικτον, ut antea vocat. cf. et Phædon. §. 33. l. x. Reip. p. 469. Bas. 2. Quæ loca docent, τὸ μονοειδὲς esse ἄμικτον, sincerum, nihil alieni s. admixti habens, sed unius generis. Quibus ex notionibus immaterialitas, quam vocant, non evinci potest. Materia enim ὁμογενὴς, sensu veterum est μονοειδής. Potest res quædam μονοειδὴς esse ἀμερὴς, inde tamen non immaterialis reperitur. Et quis certe definire potest, an veteres animum habuerint subtilissimam materiam? (cf. Bruck. Hist. Phil. t. i. p. 714.) Sensu veterum ἀμερῆ sunt μονὰς, στιγμὴ, φθόγγος— v. Laert. iii. 73. quis ea dicat immortalia? Cæterum hunc locum ante oculos habuit Tertull. de Anim. §. 14. 41. Gottl.

μονοειδὲς ὂν] *Quatenus simplex est*, i. e. non ex diversis concretum elementis, sed *sincerum* nihilque habens alieni admixtum, velut aurum μονοειδὲς γένος appellatur in Tim. p. 59. B. Aliud est τὸ ἀσύνθετον. Heind.

ὡσαύτως κατὰ ταὐτὰ] Aug. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταὐτά. non male, nec repugnante usu loquendi Platonico. Sic mox, ὡσαύτως—καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχειν. Phileb. 37. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ὡσαύτως ὄντα ἀεί. Tim. p. 1047. B. [p. 526. D.] πρὸς τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον. At Phileb. 36. περὶ τὸ ἀεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀμικτότατα ἔχον. Fisch.

ὡσαύτως κατὰ ταυτὰ] Aug. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ, ut ante ἅπερ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει. §. 66. ἀεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ. Politic. p. 269. D. τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἀεὶ καὶ ταυτὸν εἶναι. Phileb. p. 61. E. Contra quemadmodum h. l. atque paullo ante ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει κατὰ ταυτὰ, ita Sophist. §. 70. τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχειν φατέ. §. 79. τὰ ὄντα κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχοντα. de Rep. v. p. 479. A. ἰδέαν—ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχουσαν. Ibid. E. αὐτὰ ἕκαστα—ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ὄντα. Atque statim post in his Ὡσαύτως—καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχειν etc. Tub. et Aug. καὶ omittunt. Hoc igitur a Platone ipso in hoc loquendi genere modo additum videtur, modo omissum. Heind.

οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται (Cod. Aug. δέχεται)] Animadvertatur Platonis copia in augenda negatione iterandis ejus particulis cognatis: v. c. Epinom. p. 700. G. οὐ γάρ ἐστιν ἀτώματον ὅ, τι ποτ' ἄλλο γίγνοιτ' ἄν, καὶ χρῶμα οὐδὲν οὐδαμῶς οὐδέποτ' ἔχον, πλὴν τὸ θειότατον ὄντως τῆς ψυχῆς γένος· Phileb. p. 75. F.=p. 19. B. οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῶν

οὐδεμίαν ἐνδέχεται; Ὡσαύτως, ἔφη, ἀνάγκη, ὁ Κέβης, καὶ[u] κατὰ ταὐτὰ[v] ἔχειν, ὦ Σώκρατες. [§. 63.] Τί δὲ[w] τῶν πολλῶν καλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ ἵππων ἢ ἱματίων ἢ ἄλλων ὡντινωνοῦν τοιούτων, ἢ[x] ἴσων[y] ἢ καλῶν ἢ πάντων τῶν ἐκείνοις

—[u] καὶ unus habet cum ς Ξ.—[v] ταὐτὰ 𝔄ΓΛ : τὰ αὐτὰ *ς.—[w] δαὶ Γ.—[x] ἢ post

οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος· ibidem B. καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐναρίθμιον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. Et in hac figura item litera δ frequentatur. Sophist. p. 162. F.=p. 251. E. μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. Politico p. 187. H. μήτε ἕνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἐᾷν δρᾷν μηδ' ὁτιοῦν. Leg. vii. p. 635. F. καθεύδων γὰρ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος, οὐδὲν μᾶλλον τοῦ μὴ ζῶντος : quam sententiam posteri complures laudarunt. p. 642. A. μηδεὶς μηδέποτε ἐάσῃ μηδαμοῦ θηρεῦσαι. ix. p. 652. F. ἄτιμον δὲ παντάπασι μηδένα εἶναι μηδέποτε μηδ' ἐφ' ἑνὶ τῶν ἁμαρτημάτων μηδ' ὑπερορίαν φυγάδα. xii. p. 684. A. οὐ πρέπον ἐν εὐνόμων (leg. εὐνόμῳ) πόλει γίγνεσθαι τοιοῦτον οὐδὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς. Nam hoc quidem, μηδαμῇ μηδαμῶς, et πάντῃ πάντως, frequentius est, quam ut exempla desideret. Eurip. Cycl. 120. Νομάδες· ἀκούει δ' οὐδεὶς οὐδὲν οὐδενός. Demosthenes de Rhod. Lib. p. 80. A. οὐδενὸς αὐτοὶ δίκην δοῦναι δίκαιοι.—mox οὐ δυνηθέντων δημοσίᾳ διαλύσασθαι ταῦτα. Et literæ π, in affirmationibus, similis usus observatus est. Wytt.

οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς—οὐδεμίαν] Quæ vocum negantium coacervatio et Nostro et tragicis aliisque scriptoribus Græcis solemnis. Cf. Sophista p. 249. B. Ξυμβαίνει δ' οὖν, ἀκινήτων τε ὄντων, νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. Et p. 264. C. Διὰ τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψεῦδος εἶναι. Faehse.

§. 63. τί δὲ τῶν πολλῶν] Forsan cum præpositione περὶ τῶν πολλῶν. Steph. Elliptice autem abesse verisimilius est, uti et in gemino plane loco, de Rep. v. p. 378. ubi tamen præpositionem hanc idem similiter adscribendam censet. Sic et supra in Apolog. §. 14. θεῶν, ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστὶν, pro περὶ ὧν· et supr. §. 1. τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. At revera tamen hujusce præpositionis dari ellipsin, satis confirmavit Stephanus ipse in Append. ad Lib. de Dial. Attic. p. 90. 93. Forst. Stephanus conj. τί δὲ περὶ τῶν πολλῶν· præeunte, credo, ut alias, versione Ficini, *quid autem dicemus de multis, quæ similiter pulchra dicuntur?* Locis a Forstero allatis addantur Xen. Memor. i. 3. 8. Œcon. xi. 11. et paulo ante erat, ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι. Conf. Abresch. Auctar. Thucyd. p. 273. Fisch.

τί δὲ τῶν πολλῶν καλῶν—;] Quod Stephanus voluit περὶ τῶν πολλῶν, Forsterus autem hoc ipsum περὶ per ellipsin subaudiendum judicat, neutrum probamus; non quidem negantes ellipsin præpositionis περὶ aliis sæpe locis valere, sed in his certe verbis, aut ex proxime antecedenti αὐτῶν ἕκαστον, item subaudientes ἕκαστον· aut ex frequenti ellipsi sic supplenda interpretantes, quasi scriptum esset, Τί δὲ τὸ τῶν πολλῶν, aut plenius, Τί δ' ἐστὶ τὸ τῶν πολλῶν καλῶν πρᾶγμα; *Quodnam autem est negotium singularium rerum pulcrarum?* Wytt.

τί δὲ τῶν πολλῶν] Præp. περὶ in his interponendam putabat Stephanus, atque sic ea ponitur quum alias, tum Parmenid. §. 54. Ἐστὶ μὲν δὴ οὕτως ἔχον τε καὶ γεγονός· ἀλλὰ τί αὖ περὶ τοῦ γίγνεσθαι αὐτὸ πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον τῶν ἄλλων καὶ τἆλλα τοῦ ἑνὸς, καὶ μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον γίγνεσθαι; ἆρα οὕτως etc. Sed genitivi hujus par est ratio Gorg. §. 139. Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον ἐὰν μὴ βούληται ἀδικεῖν, ἱκανὸν τοῦτ' ἐστὶν etc. ubi vide quæ notavimus. Heind.

οἷον ἀνθρώπων κ. τ. λ.] Epicharmus item, unde Plato nonnulla sumpsisse dicitur, de eadem re disserens, eodem utitur exemplo νῦν ὅρη Καὶ τὼς ἀνθρώπως. ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει· Ἐνὶ μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Ὁ δὲ μεταλλάσσει κα φύσιν, καὶ οὔποκ' ἐν ταυτῷ μένει· Ἀλλὰ δὴ ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ τοῦ παρεξεστακότος. Καὶ τὸ δὴ κἀγὼ ἐχθὲς ἄλλοι, καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομες, Κ' αὖθις ἄλλοι, κ' οὔποκ' αὐτοὶ καττὸν λόγον. Diog. Laert. l. iii. 11. Forst.

ἢ ἴσων ἢ καλῶν] Prius ἢ recepi e Tub. et Ficino : *quæ vel pulchra dicuntur vel æqualia.* Mox in his οὐδαμῶς κατὰ ταὐτά ἐστιν Tub. omittit ἐστίν. Heind.

ὁμωνύμων;[z] ἆρα κατὰ ταὐτὰ[a] ἔχει, ἢ πᾶν τοὐναντίον ἐκεί-
νοις[b] οὔτε αὐτὰ αὑτοῖς οὔτε ἀλλήλοις οὐδέποτε[c] ὡς ἔπος II. iii. 48.
εἰπεῖν οὐδαμῶς κατὰ ταὐτά ἐστιν;[d] Οὕτως αὖ,[e] ἔφη, ταῦ-
τα,[f] ὁ Κέβης· οὐδέποτε[g] ὡσαύτως ἔχει. Οὐκοῦν τούτων I. 79.
μὲν κἂν ἅψαιο κἂν ἴδοις κἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἴσ-
θοιο, τῶν δὲ κατὰ ταὐτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν
ἄλλῳ[h] ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἔστιν
ἀειδῆ[i] τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται;[j] Παντάπασιν, ἔφη,
ἀληθῆ λέγεις. [§. 64.] Θῶμεν οὖν βούλει,[k] ἔφη, δύο[l]

τοιούτων add 𝔄ΔΞΠΦGs et rc Υ.—[y] ἴσως I.—[z] ὁμώνυμον H.—[a] ταὐτὰ 𝔄ΓΔΦs: τὰ
καὶ πω
αὐτὰ s.—[b] ἐκείνοις καὶ οὔτε ΔΦGs, ἐκείνοις οὔτε 𝔄.—[c] οὐδεπώποτε ΔΦGs, οὐδέ ποτε
𝔄.—[d] ἐστιν supra versum 𝔄.—[e] οὖν ΕΛ, ἂν Δ, om Π et pr 𝔄.—[f] ταῦτα om Π et
pr 𝔄.—[g] οὐδεπώποτε ΔΦs et pr G.—[h] ἄλλο ΔΛ. ἐπιλάβοις Δs.—[i] ἀηδῆ I.—[j] ὁρᾶτε
εἰ
Δ, ὁρατά 𝔄.—[k] οὖν εἰ βούλει ΔΦGs, οὖν βούλει 𝔄.—[l] δύ' s.—[m] τὸν μὲν...τὸν δὲ

οὕτως] Ita Tub. Aug. Ald. Steph. Sed Bas. 1. 2. *οὗτος.* male: ut apud Xen. Cyrop. iii. 1. 22. æque perperam in Cod. Alt. scriptum est *ἔλεξεν οὗτος* pro *ἔλεξεν οὕτως.* Fisch.

οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα] *Sic contra, inquit, hæc.* Notetur *ταῦτα* non temere poni sed demonstrative de rebus singularibus: ut vidimus ad §. 21. Item *αὖ* usitatum in oppositione pro *contra.* Wytt.

οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα] Utrumque et *αὖ* et *ταῦτα* abest e Tub. Verba *οὕτως αὖ* quum vix jungi queant cum seqq. *οὐδέπ. ὡσ. ἔχει*, sed hic, ut alias, per se intelligenda sint, suppleto *ἔχει* vel *οἶμαι*: vellem seqq. sic posita *ἔφη ὁ Κέβης· ταῦτα οὐδέπ. ὡσ. ἔχει.* cf. de Rep. v. p. 472. C. *ἢ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ᾖ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν.* Hipp. Maj. §. 33. *ἦ, πᾶν τουναντίον, (ὁμολογήσομεν) ἀγνοεῖσθαι, καὶ πάντων μάλιστα ἔριν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν εἶναι—; Ἱπ. Οὕτω μᾶλλον, ὦ Σωκρ. ἀγνοεῖσθαι.* Plenius de Rep. vii. p. 516. D. *Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι· πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι ἢ ζῆν ἐκείνως.* Heind.

τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ] *Ratiocinatione cogitationis.* Est autem *διάνοια* medium quid inter *νοῦν*, qui in abstractis et intelligibilibus versatur, et inter *δόξαν*, quæ in concretis et sensibilibus: secundum Platonem Rep. vi. fin. p. 480. A. B. ergo utrique materiæ communis est *διάνοια*, quod ad præsentem Phædonis locum pertinet; siquidem per sensibilia ad intelligibilia venimus, certe de his admonemur. Eamdem distinctionem secutus est Synesius in Dione p. 51. A. ubi eam attigit Petavius. Et Aristoteles de Anima ii. 3. *λογισμὸν καὶ διάνοιαν* junxit. Wytt.

§. 64. *θῶμεν οὖν βούλει κ. τ. λ.*] Olymp. *Διαιρεῖ καὶ τὴν ἡμετέραν σύστασιν εἰς ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ ζητεῖ τί μᾶλλον ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις, πότερον ἡ ψυχὴ ἢ τὸ σῶμα, καὶ κατασκευάζει ὅτι ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις διὰ τριῶν ἐπιχειρημάτων, ἐκ τοῦ ἀοράτου αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ διανοητικοῦ αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ δεσπόζειν τοῦ σώματος—ἐφ' οἷς συλλογίζεται τὸ προκείμενον οὕτως· ἡ ψυχὴ κατὰ πάντα μᾶλλον τοῦ σώματος ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις· τὸ κατὰ πάντα ἐοικὸς μᾶλλον ἀδιάλυτόν ἐστιν· ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἀδιάλυτός ἐστι· τὸ μᾶλλον ἀδιάλυτον πολυχρονιώτερόν ἐστι τοῦ σώματος· ἡ ψυχὴ ἄρα πολυχρονιωτέρα τοῦ σώματος· τὸ πολυχρονιώτερον ἐπιμένει καὶ μετὰ τὸν χωρισμόν· εἴγε οὐδὲ αὐτὰ τὰ σώματα εὐθέως φθείρεται, ἀλλ' ἐπιδιαμένει, καὶ μάλιστα ἂν τύχοι ταριχευθέντα, ὡς τὰ παρὰ Αἰγυπτίοις σώματα. ἡ ψυχὴ ἄρα ἐπιδιαμένει μετὰ τὸν χωρισμὸν, ὅπερ ἐζήτουν οἱ νεανίαι, μήποτε σκεδάννυται εὐθὺς καὶ διαλύεται ἐξελθοῦσα τοῦ σώματος.* Forst.

θῶμεν οὖν βούλει] Hæc deinceps ad §. 30. *οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη,* apponit Euseb. Præp. Evang. xi. 27. p. 551. D. ad

εἴδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν[m] ὁρατόν, τὸ δὲ ἀειδές; Θῶμεν, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἀειδὲς ἀεὶ[n] κατὰ ταὐτὰ[o] ἔχον, τὸ δὲ ὁρατὸν μηδέποτε κατὰ ταὐτά; Καὶ τοῦτο, ἔφη, θῶμεν. Φέρε δή, ἦ δ᾽ ὅς, ἄλλο τι[q] ἡμῶν αὐτῶν τὸ[r] μὲν σῶμά ἐστι,[s] τὸ δὲ ψυχή; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη. Ποτέρῳ[t] οὖν ὁμοιότερον τῷ[u] εἴδει φαῖμεν[v] ἂν εἶναι[w] καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; Παντί, ἔφη, τοῦτό γε δῆλον ὅτι τῷ ὁρατῷ. Τί δὲ ἡ ψυχή; ὁρατὸν ἢ ἀειδές; Οὐχ ὑπ᾽ ἀνθρώπων γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν[x] ἡμεῖς γε τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ μὴ τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν.[y] ἢ ἄλλῃ τινὶ οἴει; Τῇ τῶν ἀν-

Δ.—[n] ἀεὶ post ἔχον ponit Δ.—[o] ταὐτὰ 𝔄ΓΔΦ: τὰ αὐτὰ *ς. ταυτὰ δὲ L.—[q] τι ἢ Δ.—[r] αὐτῶν τὸ ΔΛΠΥCHILs et pr 𝔄G: αὐτῶν ἢ τὸ *ς.—[s] ἐστι post ψυχή ponunt Φs.—[t] ποτὲ L.—[u] τῷ om Δ.—[v] φαῖμεν 𝔄ΠΦCs et rc E: φαμὲν ς.—[w] εἶναι ἂν Γ.—[x] μὴν om 𝔄G et pr Π.—[y] ἐλέγομεν φύσει ΔΦGs, φύσει λέγομεν 𝔄Π.—

p. 554. et indidem usque ad §. 29. quibusdam omissis, Theodoretus Serm. v. p. 550. B. Wytt.

θῶμεν οὖν, εἰ βούλει—ἀειδὲς] Ita Aug. Vulgo *θῶμεν οὖν βούλει—ἀειδές*; In qua scriptura aut abesse debebat hoc *βούλει*, aut scribi *βούλει οὖν θῶμεν*. Nam isto modo collocatum verbum nusquam reperies. Heind.

ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον] Tub. *ταῦτα*, unde *ταυτὰ* pro vulgato *τὰ αὐτὰ* ob subsequens *ταυτὰ* scripsi. Heind.

ἄλλό τι ἡμῶν αὐτῶν, ἢ τὸ μὲν, σῶμά ἐστι, τὸ δὲ, ψυχὴ] *Nostrum autem ipsorum altera pars aliudne quid est quam corpus, altera autem anima?* In hac lectione ad sententiam nihil desideramus, ad auctoritatem requirimus librorum adsensum. Euseb. habet, *ἄλλο δή τι ἡμῶν αὐτῶν, τὸ μέν*. Theodor. *ἄλλό τι ἡμῶν αὐτῶν, τὸ μ.* et sic Vind. A. Venet. B. at Vind. F *ἄλλό τι ἢ ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν* prouti communis usus ferebat: quum in vulgata lectione exquisitior sit transpositio particulæ *ἤ*. Quæ tamen lectiones ad usum et grammaticam rationem exactæ sunt omnes: de cujus formulæ varietate exposuit Hoogeveen. Doctr. Particul. p. 1264. Exempla omissæ particulæ *ἢ*, sunt etiam Leg. ii. p. 579. A. *ἄλλό τι παρ᾽ ὑμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενα ἐστὶ τάδε*; Charmid. p. 244. E. *ἄλλό τι ἂν εἴη ὠφελίμη ἡμῖν*; *aliudne quid sit, quam nobis utilis.* Vid. Heusd. Specim. Crit. p. 59. Wytt.

ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ] Genitivus hic *ἡμῶν αὐτῶν* quum non ab *ἄλλο τι* pendeat, sed a seq. *τὸ μὲν*, interpositum *ἢ* post *αὐτῶν* aut cum Euseb. et Codd. Theodoret. expungendum videatur, aut transponendum post *ἄλλο τι*. Sed vid. not. ad §. 126. Heind.

φαμὲν] An *φαῖμεν*. Steph. qui sic in Not. ‘Eadem emendatio annotatur et in p. 82. A.’

φαῖμεν ἂν] Sic pro *φαμὲν* rescripserat jam e Tub. Euseb. et Olympiod. Fischerus. Heind.

ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς γε τὰ ὁρᾶτὰ καὶ τὰ μὴ, τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν] *Atqui nos visibilia et invisibilia dicimus ea, quæ secundum humanam naturam sunt.* i. e. *quæ humanæ naturæ aut visibilia aut invisibilia sunt: ea ad humanæ naturæ vires exigimus, censemus.* Sententia perspicua; a qua tamen Olympiodorus ita discedit, ut aliud quid in suo codice legisse videatur. Sed juvat, ejus annotationem referre: *Δοκεῖ ὁ Κέβης τελειότερον τοῦ Σωκράτους ἐνταῦθα ἀποφαίνεσθαι· ἐρωτήσας γὰρ ὅτι ἡ ψυχὴ ὁρᾶτὸν, φησὶν ὅτι οὐχ ὑπ᾽ ἀνθρώπων· καὶ ἐπήγαγεν ὁ Σωκράτης, ὅτι τὸ μὴ ἀνθρώπῳ ὁρατὸν, οὐδενί ἐστιν ὁρατόν. καὶ δοκεῖ ψεῦδος εἶναι τὸ λεγόμενον· διὰ τὸ εἶναι ἄλλα ζῶα μάλιστα ἀπηκριβωμένα περὶ τὸ ὁρᾷν· ἢ (f. ᾗ) πολλαχῶς τὸ ὁρᾷν ἐστιν· ἢ γὰρ (f. καὶ γὰρ) συνεζευγμένον τοῦτο, καθὸ πάντες ὁρῶμεν, ἢ κατὰ φυσικὰ (l. φυσικὴν) τινα ἰδιότητα, καθὸ ὁ Λυγκεὺς ἑώρα τὰ πόῤῥω· ἢ τέχνῃ τινὶ, οἵαν Οὐάρος διδάσκει, διὰ τινῶν ἐγχρισμάτων τοὺς συνόντας ἀλλοίους ὁρᾷν· ἢ κατὰ ἐνθου-*

θρώπων. Τί οὖν περὶ ψυχῆς λέγομεν;[z] ὁρατὸν εἶναι ἢ οὐχ
ὁρατόν;[a] Οὐχ ὁρατόν.[b] Ἀειδὲς ἄρα; Ναί. Ὁμοιότε-
ρον ἄρα ψυχὴ σώματός[c] ἐστι[d] τῷ ἀειδεῖ, τὸ δὲ τῷ ὁρατῷ; II. iii. 49.
Πᾶσα ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. [§. 65.] Οὐκοῦν καὶ τόδε §. 27. W.
πάλαι λέγομεν,[e] ὅτι ἡ ψυχὴ ὅταν μὲν τῷ σώματι προσ-
χρῆται[f] εἰς τὸ σκοπεῖν[g] τι ἢ διὰ τοῦ ὁρᾶν ἢ διὰ τοῦ ἀκού-
ειν ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως—τοῦτο γάρ ἐστι τὸ διὰ
τοῦ σώματος, τὸ[h] δι' αἰσθήσεως[i] σκοπεῖν τι—, τότε[j] μὲν
ἕλκεται ὑπὸ[k] τοῦ σώματος εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ[l] ταὐτὰ[m]

[z] λέγομεν pr Π, λέγωμεν corr E: ἐλέγομεν *s.—[a] ὁρατὸν ἢ ἀόρατν εἶναι 𝔄ΔΠΦGs, ὁρατὸν εἶναι ΛCI, ὁρατὸν οὖν ΥHL.—[b] : οὐχ ὁρατόν : om pr Γ.—[c] σώματός τε ἐστὶ Δ.—[d] ἔσται G.—[e] λέγομεν Heindorfius: libri ἐλέγομεν.—[f] προσχῆται Δ.—[g] τι... σκοπεῖν om L.—[h] ἢ τὸ Υ.—[i] αἰσθήσεων Π et pr 𝔄.—[j] τὸ pr Π, τὸ τε 𝔄, ὅτε s.—

σιασμὸν καὶ θεωρητικῶς· ἐνθουσιᾷ γάρ ποτε ἡ ὄψις, ὥσπερ περὶ Ἀπολλωνίου λέγεται ὅτι ἐν Ῥώμῃ ὢν ἑώρα τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιτελούμενα· τὸ οὖν μὴ ἀνθρώπῳ καθ' ἕνα τῶν τρόπων ὁρατὸν, οὐδενί ἐστιν ὁρατόν. Wytt.

ἐλέγομεν ;] Tub. et Aristipp. λέγομεν. Alterum ferri poterit sic explicatum: *dicebamus modo*, quum duo rerum genera distinguebamus. Itaque retinui; in proximis vero vulgo editum ἐλέγομεν in λέγομεν cum eod. Cod. ac Theodoret. et Stob. mutare jussit ratio. Nec magis dubitavi §. seq. init. rescribere πάλαι λέγομεν pro π. ἐλέγομεν. Heind.

ὁρατὸν εἶναι ἢ οὐχ ὁρ.] Tub. cum Euseb. et Theodoret. ὁρατὸν ἢ ἀορατὸν εἶναι; A quibus discrepat sequens Cebetis responsio. Ab Aug. et Stob. absunt verba ἢ οὐχ ὁρατὸν, neque ea reddidit Ficinus: *Quid ergo de anima dicebamus? Numquid visibilem esse? Non visibilem.* Vulgata tamen scriptura Platonicæ consuetudini omnium optime respondet. Mox οὐχ ὁρατὸν est *quod cerni nequit*; ἀειδὲς, *quod speciem formamve non habet*. Heind.

ἄρα ψυχὴ] Theodoret. οὖν ἄρα ἡ ψυχή. At ab Codd. Palat. et August. recentioribus aberat particula οὖν. recte. Fisch.

τὸ δὲ] Libri Theodoreti habent τὸ δὲ σῶμα· quod nomen haud dubie huc e margine profectum est. Ficinus, *corpus vero visibili*. Fisch.

§. 65. οὐκοῦν καὶ τόδε κ. τ. λ.] Olymp. Τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, ὅτι μᾶλλον ἔοικεν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος τοῖς διαλύτοις (lege ἀδιαλύτοις) τοὺς τῆς γνώσεως (forsan τὸ ἐκ τῆς ἑλκύσεως) εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχοντα. διττὴ γὰρ ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς, ἢ κατὰ φύσιν, ἥνικα οὐκ ἕλκεται ὑπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ δεσπόζει αὐτοῦ· ἢ παρὰ φύσιν, ὡς ἐν ταῖς συμπαθείαις ταῖς πρὸς τὸ σῶμα. Forst.

πάλαι] *Dudum* apud Latinos, sæpe dici de spatio temporis præteriti quovis, eoque nonnunquam admodum brevi et exiguo. Photius Lex. v. Πάλαι· τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασι Πάλαι— : Eustathius ad Il. θ'. p. 702. et ex eo Phavorinus v. Πάλαι. Fisch.

ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται] V. Laert. iii. 12. φησὶν δ' Ἄλκιμος καὶ ταυτί· φασὶν οἱ σοφοὶ, τὴν ψυχὴν, τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὑτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. Quæ verba Hesychius Miles. Vit. Platonis p. 36. tribuit Epicharmo. Gottl.

σκοπεῖν τι] Abest τι a Tub. non male. Mox Tub. τὸ δὲ δι' αἰσθήσεων· ut Ficinus, *quia per* sensus *id agitur*. Dein Tub. et Stob. σκοπεῖν· τὸ μέν. male. Nam τότε respicit ad ὅταν. Fisch.

οὐδέποτε] Euseb. μηδέποτε pro οὐδέποτε. Quod præferat aliquis, quoniam hæc pendent a præcedd. τόδε πάλαι λέγομεν, ὅτι—· Sic tamen infra §. 93. ὅταν φῇς—εἶναι αὐτὴν ξυγκειμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων. Scilicet si Latine dixeris, *quando dicis animum compositum esse ex iis, quæ nondum sunt*, Græce ponetur ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων; sin *ex iis, quæ nondum sint*, ut τὸ οὔπω εἶναι ex alterius quasi mente et sententia proferatur, ponendum erit ἐκ τῶν μηδέπω

ἔχοντα, καὶ αὐτὴ πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; Πάνυ γε. Ὅταν δέ γε αὐτὴ καθ' αὑτὴν[n] σκοπῇ, ἐκεῖσε οἴχεται εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ ἀεὶ ὂν καὶ ἀθάνατον καὶ ὡσαύτως ἔχον, καὶ ὡς συγγενὴς οὖσα αὐτοῦ ἀεὶ μετ' ἐκείνου τε[o] γίγνεται,[p] ὅταν περ αὐτὴ καθ' αὑτὴν γένηται[q] καὶ ἐξῇ αὐτῇ, καὶ πέπαυταί[r] τε[s] τοῦ πλάνου καὶ περὶ ἐκεῖνα ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται; Παντάπασιν, ἔφη,

[k] ἀπὸ ΛΕΙ.—[l] κατ' αὐτὰ Ε.—[m] ταὐτὸν C.—[n] ἑαυτὴν Δ.—[o] τε om Π.—[p] ἐγγίνεται Π.—[q] γίγνηται ΔΦs et mg 𝔄.—[r] παύεταί Γ.—[s] γε ΔΦCGIs.—[t] ἀληθῶς ΔΠGIs.

ὄντων. Rem pluribus locis primus aperuit grammaticorum in patria φιλοσοφώτατος, G. Hermannus. Heind.

ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα] Pleraque hinc sumsit Albinus de Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. Εἰ δὲ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη· ἀσώματος γάρ ἐστιν οὐσία, ἀμετάβλητος κατὰ τὴν ὑπόστασιν, καὶ νοητὴ, καὶ ἀειδὴς, καὶ μονοειδής· οὐκοῦν ἀσύνθετος, ἀδιάλυτος, ἀσκέδαστος· τὸ δὲ σῶμα πᾶν τοὐναντίον, αἰσθητὸν, ὁρατὸν, σκεδαστὸν, σύνθετον, πολυειδές· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ ψυχὴ διὰ μὲν τοῦ σώματος πρὸς τῷ αἰσθητῷ γενομένη ἰλιγγιᾷ καὶ ταράττεται καὶ οἷον μεθύει· πρὸς δὲ τῷ νοητῷ αὐτὴ καθ' αὑτὴν γινομένη καθίσταται καὶ ἠρεμεῖ· πρὸς ᾧ δὲ γινομένη ταράττεται, τούτῳ οὐκ ἔοικεν· ὥστε μᾶλλον τῷ νοητῷ ἔοικε· τὸ δὲ νοητὸν ἀσκέδαστον τῇ φύσει καὶ ἀνώλεθρον. Olympiodorus Cod. iii. p. 42. τὸ μὲν τῆς πλάνης ὄνομα κοινῶς καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ γνώσεως φέρεται· τὸ δὲ ταράττεται, ἐπὶ ζωῆς μόνης· τὸ δὲ ἰλιγγιᾷ, ἐπὶ γνώσεως μόνης· καλῶς δὲ τὸ ἰλιγγιᾷ· ὥσπερ γὰρ οἱ τοιοῦτοι διὰ τὴν ἔνδοθεν αὐτοῖς δίνην καὶ τὰ ἔξω τοιαῦτα νομίζουσιν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ διὰ τὸ μόνα τὰ αἰσθητὰ ὁρᾷν, πάντα νομίζει ῥευστὰ καὶ ἐν κινήσει εἶναι. Macrobius Somn. Scip. i. 12. ' hoc est, quod Plato notavit in Phædone: animam in corpus trahi nova ebrietate trepidantem: volens novum potum materialis alluvionis intelligi, quo delibuta et gravata deducitur.' Alia de hoc verbo alibi dabimus: de quo jam egerunt Pierson. ad Mœr. p. 196. et Lennep. ad Phalarin p. 35. Wytt.

ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη] τοιούτων sc. πλανωμένων καὶ ἐν ταραχῇ ὄντων. Heind.

τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται] Mirum accidit Olympiodoro, qua ratione *prudentia* πάθημα dicatur, ac ter animadvertit: Cod. i. p. 69. Πῶς πάθος ἡ φρόνησις; καίτοι συνάπτουσα πρὸς τὰ νοητά· ἢ ὅτι οὐ μόνον ἐνέργεια τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ πεπονθυῖα τὸν νοῦν κατ' ἀφομοίωσιν. Et p. 194. Πῶς πάθημα τὴν φρόνησιν ἔφην; ἢ ὅτι μέθεξίς ἐστιν τῆς αὐτοφρονήσεως· καὶ γὰρ τὸ μετέχειν πεπονθέναι λέγει πολλάκις ὁ Πλάτων· μήποτε δὲ καὶ ὡς διάθεσιν οὖσαν ἐν οὐσίᾳ τῇ ψυχῇ. Tum Cod. iii. p. 44. similia dat. Poterat nos ablegare ad §. 15. καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός τις ᾖ. Neque huc opus est confugere; nam si quæritur de *agendo* aut *patiendo*, una omnium virtutum præcipue in agendo cernitur *prudentia;* quippe quæ ceteras gubernat, ipsas τὰ πάθη gubernantes. Ratio ante oculos in modo dictis: πέπαυται τοῦ πλάνου κ. τ. λ. indeque et sensu quietis et perceptione veritatis suaviter afficitur et bene patitur, εὐπαθείᾳ fruitur, εὐπαθεῖ· quod dictum, sic legendum in Phædro p. 345. B. ἡ γὰρ ἀχρώματός τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως οὖσα, ψυχῆς κυβερνήτῃ μόνῳ θεατῇ νῷ χρῆται, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος τοῦτον ἔχει τὸν τόπον· ἅτ' οὖν θεοῦ διανοίᾳ νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ τρεφομένη—ἰδοῦσα διὰ χρόνου τὸ ὂν, ἀγαπᾷ τε καὶ θεωροῦσα τἀληθῆ τρέφεται καὶ εὐπαθεῖ. κ. τ. λ. Wytt. qui sic in Addend. ' Alia ratione Xenoph. Cyrop. πάθημα et μάθημα invicem opponit, iii. 1. 10. πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα· quod comparandum cum ejusdem disputatione, in eodem libro prodita, iii. 23. Plato πάθημα et ποίημα

καλῶς καὶ ἀληθῆ[t] λέγεις, ὦ Σώκρατες. Ποτέρῳ οὖν αὖ
σοι δοκεῖ τῷ εἴδει καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν[u] καὶ ἐκ τῶν νῦν
λεγομένων ψυχὴ ὁμοιότερον εἶναι καὶ ξυγγενέστερον;
[§. 66.] Πᾶς ἂν ἔμοιγε[w] δοκεῖ,[x] ἦ δ' ὅς,[y] ξυγχωρῆσαι,[z]
ὦ Σώκρατες, ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου, καὶ ὁ δυσμαθέστατος, II. iii. 50.
ὅτι ὅλῳ καὶ παντὶ ὁμοιότερόν ἐστι ψυχὴ[a] τῷ ἀεὶ ὡσαύτως
ἔχοντι μᾶλλον ἢ τῷ μή. Τί δὲ[b] τὸ σῶμα; Τῷ ἑτέρῳ.
Ὅρα δὲ[c] καὶ τῇδε, ὅτι ἐπειδὰν ἐν τῷ αὐτῷ ὦσι ψυχὴ καὶ §. 28. W.
σῶμα, τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ φύσις προστάττει, I. 80.
τῇ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν· καὶ κατὰ ταῦτα[d] αὖ πότερόν
σοι δοκεῖ ὅμοιον τῷ θείῳ εἶναι καὶ πότερον τῷ θνητῷ; ἢ οὐ
δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν τε[e] καὶ ἡγεμονεύειν πε-

—[u] ἔμπροσθεν 𝔄Π : πρόσθεν *ς.—[w] μοι pr 𝔄Π.—[x] δοκῇ pr Γ et corr Λ. τῷ om Δ.
—[y] ἦ δ' ὃς om G.—[z] ξυγχωρῆσαι 𝔄G, συγχωρῆσαι ΓΛΥΦCHL : συγχωρήσαι *ς.—
[a] ἐστιν ἡ ψυχὴ E.—[b] δὴ L.—[c] δὲ ΔΦGs : δὴ *ς.—[d] κατ' αὐτὰ pr 𝔄Π.—[e] ἄρχειν

distinguit Leg. ix. p. 654. E. 668. B. Aristot. Anim. iii. 2. πάθησιν et ποίησιν. Quatenus in sapientia sit voluptas, in φρονήσει πάθημα, disputat Plato in Philebo: ubi notiones sensibus corporis acceptæ dicuntur παθήματα p. 83. F.'

καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις] Par. ἀληθῶς. Protag. §. 104. Καλῶς γε, ἔφην ἐγὼ, σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ. Ion. p. 538. E. σκέψαι ὡς ῥᾳδίως τε καὶ ἀληθῆ ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι. Terent. Adelph. iv. 3. 18. 'Et recte et verum dicis.' Heind.

πρόσθεν] Tub. ἔμπροσθεν. Euseb. ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημένων. Atque statim post unus Euseb. ἡ ψυχὴ, idem tamen articulum in proximis ὁμ. ἐστὶ ψυχὴ cum reliquis libris omittens. Heind.

§. 66. συγχωρῆσαι] Ita Aug. Vulgo συγχωρήσαι. Heind.

ὅλῳ καὶ παντὶ] Proverbii vim habet. Simile Platonis Alcib. i. p. 27. E. ἀλλὰ μὴν τοῦτόγε διαφέρει ὅλον καὶ πᾶν. Leg. xii. p. 687. B. διαφέρει δὲ ὅλον που καὶ τὸ πᾶν· *penitus et totum quantum differt.* Proprie distinguuntur in Theæt. p. 140. E. τὸ δὲ δὴ πᾶν καὶ τὸ ὅλον, πότερον ταυτὸν καλεῖς ἢ ἕτερον ἑκάτερον. Rerum universitas aliter dicitur ὅλον, aliter πᾶν, secundum scriptorem libri Plutarchei de Plac. Phil. ii. 1. Junguntur ab Hippodamo apud Stob. Flor. ci. p. 555. Olympiodoro in Phædon. Cod. i. p. 9. ἴσα γε τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ. Wytt.

ὅρα δὴ καὶ τῇδε κ. τ. λ.] Olymp. Τὸ τρίτον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῆς ζωῆς, ὅτι ἡ ψυχὴ δεσπόζει τοῦ σώματος. τὸ γὰρ χρώμενον τοῦ ὀργάνου δεσπόζει. Forst.

ὅρα δὴ] Stob. ὅρα δέ. Fischer. conj. ὅρα δὲ δή. Heind.

τῷ μὲν δουλεύειν κ. τ. λ.] Idem argumentum adfertur in Tim. p. 528. C D. Leg. x. p. 668—669. ut monuimus in Disput. de Placito Imm. An. p. xxiv. Attingit Olympiodorus in Phædon. Cod. i. 63. 67. 71. 185. 187. Albinus Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. καὶ μὴν ἡγεμονεύει ἡ ψυχὴ φύσει· τὸ δὲ δὴ φύσει ἡγεμονικὸν τῷ θείῳ ἔοικεν. Wytt.

θεῖον οἷον ἄρχειν] 'Deum te igitur scito esse; siquidem Deus est, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet, qui tam regit et moderatur et movet id corpus cui præpositus est, quam hunc mundum ille princeps Deus: et ut mundum ex quadam parte mortalem ipse Deus æternus, sic fragile corpus animus sempiternus movet.' Somnium Scip. c. 8. Forst.

οἷον ἄρχειν] V. Apul. de Dogm. Plat. p. 255. 'animam—imperare et regere ea, quorum curam fuerit diligentiamque secuta—.' Gottl.

τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν] Ut οἷον hic male abest ab Aug. et Euseb. ita idem in libris nostris excidisse deinde post θνητὸν suspicor, ubi id accurata certe stili ratio requirit. Mox in his Σκόπει δὴ e Par. et Stob. δὴ posui pro δέ. Ficinus: *Animadverte jam.* Heind.

φυκέναι, τὸ δὲ θνητὸν ἄρχεσθαί τε[f] καὶ δουλεύειν; Ἔμοιγε. Ποτέρῳ οὖν ἡ ψυχὴ ἔοικεν; Δῆλα δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θείῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ. Σκόπει δή,[g] ἔφη, ὦ[h] Κέβης, εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων τάδε ἡμῖν[i] ξυμβαίνει, τῷ μὲν θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ[j] καὶ μονοειδεῖ καὶ ἀδιαλύτῳ καὶ ἀεὶ[k] ὡσαύτως καὶ[l] κατὰ ταὐτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον εἶναι ψυχήν,[m] τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ καὶ ἀνοήτῳ καὶ πολυειδεῖ[n] καὶ διαλυτῷ[o] καὶ μηδέποτε κατὰ[p] ταὐτὰ[q] ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον αὖ[r] εἶναι σῶμα.[s] ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα[t] ἄλλο[u] λέγειν, ὦ φίλε
§. 29. W. Κέβης, ὡς[v] οὐχ οὕτως ἔχει; Οὐκ ἔχομεν. [§. 67.] Τί οὖν; τούτων[w] οὕτως ἐχόντων ἆρ' οὐχὶ σώματι μὲν ταχὺ
II. iii. 51. διαλύεσθαι προσήκει, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ

οἷόν τε Φs.—[f] τε om Δ.—[g] δὲ G.—[h] ὁ ΛΙ.—[i] ὑμῖν Π.—[j] καὶ νοητῷ om I.—[k] καὶ ἀεὶ...διαλυτῷ om Δ.—[l] καὶ ante κατὰ om 𝔄ΠΦGs.—[m] ψυχή 𝔄ΛΠΦCEGHs.—[n] πολυειδεῖ καὶ ἀνοήτῳ 𝔄Π.—[o] εὐδιαλύτῳ Φs et rc Π.—[p] κατὰ...αὖ om pr Γ.—[q] ταὐτὰ ΔΦs, ταῦτα 𝔄, αὐτὰ pr Ξ: τὰ αὐτὰ *ς.—[r] ἂν Δ.—[s] σῶμα εἶναι Φ.—[t] παρὰ ταῦτα ἄλλο om H.—[u] ἄλλο τι s.—[v] ἢ 𝔄, ἢ ΔΠΦCGs, ἢ ὡς Γ.—[w] πάντων s, πάντως Φ,

ξυμβαίνει] Animadvertatur usus dialecticus verbi *ξυμβαίνει*, *contingit*, pro *efficitur, concluditur ex ante disputatis*: ut infra p. 58. Rep. i. p. 414. E. apud Aristot. Topic. viii. 22. *θέντες γὰρ τὰ πλεῖστα, ἐπὶ τέλους τερθρεύονται, ὡς οὐ συμβαίνοντος ἐκ τῶν κειμένων*· i. e. *quum plurima posuerunt, in fine argutantur, quasi non consequatur ex positis*: ibidem, 1. 5. 10. 20. et sæpe. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1057. C. 1078. B. Aristides t. i. p. 569. Pro *ὁμοιότατον* utroque loco dat *ὁμοιότερον* Stobæi apographum Augustinianum. Postremum comparetur cum gemino Phædri p. 340. C. *φίλτατος εἶ—εἴ με οἴει λέγειν ὡς—οἷόντε δὴ παρὰ ταῦτα πάντα ἄλλα εἰπεῖν*. Neque hoc negligendum, pro *οὕτω* ultimo esse *οὕτως* in Stobæo, Eusebio, Vindob. A B D E F G. Venet. A B. Wytt.

ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ] Olympiodorus in Schol. ad Phædon. Cod. iii. 38. c. *νοητῷ* active, *intelligente*, interpretatur: *ὅτι γὰρ νοητὸν λέγει ἐνταῦθα ὁ Πλάτων τὸν νοῦν, οὐ μὴν νοούμενον, δῆλός ἐστιν ἀντιτάξας αὐτῷ τὸ ἀνόητον· ἀνόητον γὰρ λέγεται οὐ τὸ μὴ νοούμενον, ἀλλὰ τὸ μὴ νοοῦν· οὕτω δὲ καὶ Ἀριστοτέλης τὸ αἰσθητὸν αἰσθητικὸν ἐκάλεσεν*. Et in Excerptis Cod. i. p. 65. *Ὅτι νοητά ἐστι ὡς νοητικά· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῖς γιγνομένοις ὑπάρχων* (l. *ὑπάρχον*) *τὸ ἀνόητον· εἴρηται δὲ καὶ ἐν Τιμαίῳ ἡ λέξις ἐπὶ τῆσδε τῆς σημασίας*. Sed et grammatica ratio repugnat, et Proclus in Tim. i. p. 90. *intelligibile* retinet: *τὸ νοητόν ποτε μὲν φέρουσι κατὰ πάσης τῆς ἀϊδοῦς* (leg. *ἀειδοῦς*) *καὶ ἀοράτου φύσεως, ὥσπερ ὅταν καὶ τὴν ψυχὴν νοητὴν εἶναι λέγωσιν· ὡς ἐν Φαίδωνι Σωκράτης*. Wytt.

ἀνοήτῳ] Obversatum hunc locum esse menti Longini Toupius (p. 382. edit. 2.) putabat, qui *περὶ ὕψ*. c. 44. *ἡνίκα*, inquit, *τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα ἐκθαυμάζοιεν*. sic enim rescripsit Toupius pro *κἀνόνητα*, ut vulgo legitur. Fisch.

εἶναι σῶμα] Aug. cum Euseb. præfixo art. *τὸ σῶμα*, quo arrepto Fischer. in præcedd. ante *ψυχὴν* sponte inseruit *τὴν*, idem mox articulum abesse passus in verbis seqq. *ἆρ' οὐχὶ σώματι—ψυχῇ δέ*. Heind.

ὡς οὐχ οὕτως ἔχει] Tub. ἢ pro *ὡς*, cui repugnat additum *οὐ*. Heind.

§. 67. *διαλύεσθαι*] Theodoret. *διαλυθήσεσθαι*. Fisch.

ἀδιαλύτῳ] Olymp. *Ἀδιάλυτόν ἐστιν, ὡς μὴ ἐκ μερῶν συγκείμενον. τὸ γὰρ διαλυόμενον εἰς οἰκεῖα μέρη διαλύεται*. Similiterque Cicero, ‘Cum simplex animi natura esset, neque haberet in se quidquam admistum dispar sui atque dissi-

εἶναι ἢ ἐγγύς τι τούτου; Πῶς γὰρ οὔ; Ἐννοεῖς οὖν, ἔφη, ὅτι[x] ἐπειδὰν ἀποθάνῃ[y] ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ, τὸ[z] σῶμα, καὶ ἐν ὁρατῷ κείμενον, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι,[a] οὐκ εὐθὺς τούτων οὐδὲν πέπονθεν ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον, ἐὰν μέν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ[b] ὥρᾳ,[c] καὶ πάνυ μάλα.[d] συμπεσὸν[e] γὰρ

οι
om ΛΕΙ.—[x] ὅτι om pr 𝔄Π.—[y] ἀποθάνῃ 𝔄.—[z] τὸ add 𝔄ΔΠΦs. in G erasum aliquid ante σῶμα.—[a] καὶ διαπνεῖσθαι om pr 𝔄Π.—[b] τῇ αὐτῇ I.—[c] ἡμέρᾳ Π.—[d] μάλιστα

mile, non posse eum dividi: quod si non possit, non posse interire.' De Senect. c. 21. Forst.

τοπαράπ. ἀδιαλ.] Theodoret. τοπαρ. ἢ ἀδιαλ. Scribendum ἢ τοπαρ. ἀδιαλ. Heind.

ἐννοεῖς—ὅτι] Omissum est ὅτι in Tub. Heind.

αὐτοῦ σῶμα] Rectius Stob. Euseb. Tub. Vind. A B. αὐτοῦ, τὸ σῶμα· i. e. *visibilis ejus pars, nimirum corpus.* Sic mox ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα τὸ ἀειδές. Wytt.

πέπονθεν] Sc. postquam mortua est. Sic paullo post ἡ δὲ ψυχὴ—ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος εὐθὺς διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλε; Heind.

ἐπιεικῶς] Eustathius ad Il. A. 547. p. 148. Rom. Τὸ μέντοι ἐπιεικῶς ἐπίῤῥημα ἔστιν ὅτε, καὶ ἄλλό τι δηλοῖ· ἀντὶ τοῦ λίαν γὰρ λαμβάνεται ἐν τῷ ἐπιεικῶς ἄτοπον, καὶ τοῖς τοιούτοις. Etymol. M. et ex eo Suidas: Ἐπιεικῶς· τὸ ἐπίῤῥημα τοῦτο σημαίνει τὸ πάνυ—. Phavorinus: Ἐπιεικῶς· ἀντὶ τοῦ λίαν—. Unde apud Hesychium legi debet, Ἐπιεικῶς· πάνυ, λίαν, πρᾴως. Sic Criton. 1. ἐπιεικῶς πάλαι· atque adeo ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον est *perquam diu manet.* Fisch.

ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπ.] *Satis diu permanet, etiamsi quis formoso corpore mortuus sit, etiam in hujusmodi venustate prorsus utique.* Ita hæc inter se cohærent, male in Edd. disjuncta. Quod per aliquot dies integrum servatur corpus mortui, recte hic dici potuit *satis diu* permanere, ἐπιεικῶς συχνὸν χρόνον, quæ male explicuit Fisch. *perquam diu.* Nam medicatorum corporum in seqq. demum mentio fit. Neque rectius idem pro ἐν τοιαύτῃ ex Euseb. reposuit ἐν τῇ αὐτῇ, quod quum per se ineptum est, quoniam mortui corpus non sane in *eadem* prorsus pulchritudine permanet, tum in ista scriptura molestissimum foret præfixum καί. Heind.

ἐὰν μέν τις καὶ χαριέντως ἔχων κ.τ.λ.] *Si quidem quis etiam corpore florente et cæterum bene constituto mortuus fuerit, et simili tempestate.* Particula μὲν referenda est ad δὲ, quod sequitur in ἔνια δὲ μέρη—. Cæterum Dacierius hic tragœdias excitat: perperam ipse cum aliis pro *hac tempestate præsenti, tali temperamento cœli, quale nunc est,* demonstrative, accipit: tum eos reprehendit, qui hujus loci Platonici ignoratione statuerint, Socratem mense Julio obiisse, minime illo apto conservandis mortuorum corporibus. Forster. hæc merito ridens, suam tamen rationem non persuadet, ex Eusebio pro τοιαύτῃ legens τῇ αὐτῇ, ut Ficinus vertit, *in ea ipsa venustate permanere.* Atqui, nisi fallor, ὥρᾳ hic anni tempus, cœli temperiem, significat: in τοιαύτῃ autem ex proximo subaudiendum χαριέσσῃ· quod nomen, ut hoc loco, ita alibi passim notat *bonum, commodum, peritum,* et similia in hunc sensum congruentia: videatur Plato Amator. p. 6. B. Theag. 11. G. Rep. ii. 411. C. iv. 447. F. G. 448. A. x. 513. F. 515. B. Epist. xiii. p. 727. B. Plura ad Plutarchum dabimus: interea his adhibeantur Casaub. ad Athen. p. 4. ad Strab. p. 111. Wessel. ad Diodor. Sic. t. i. p. 470. Wytt.

ὥρᾳ] Tub. ἡμέρᾳ, ex verbi interpretatione ejusmodi, qualis est Dacerii, qui ὥραν de anni tempore accipiens Socratem hieme, non æstate obiisse hinc collegit. Quod Galli commentum animi causa protulimus. ὥρα, ut h. l. de *eximia juvenilis ætatis specie* Aristoph. Av. 1723. φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους. Xenoph. Mem. ii. 1. 22. —ἐσθῆτα ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι. iv. 1. 2. οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. Heind.

τὸ σῶμα καὶ ταριχευθέν, ὥς περ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. ἔνια δὲ μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐὰν[f] σαπῇ, ὀστᾶ τε καὶ νεῦρα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὅμως ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀθάνατά ἐστιν. ἢ οὔ; Ναί. [§. 68.] Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδές, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἅιδου[g] ὡς ἀληθῶς, παρὰ τὸν ἀγαθὸν καὶ φρόνι-

ΥL.—[e] ξ. 𝔄.—[f] ἂν 𝔄.—[g] ἀηδῆ L.—[h] καὶ ἐν τῇ Φ.—[i] ἰτὸν I.—[j] αὐτὴ G.—[k] δια-

καὶ πάνυ μάλα] Asseverantis sunt particulæ, quarum positus h. l. idem est qui Cratyl. §. 37. Πολλαχῇ μοι δοκεῖ τοῦτό γε, ἂν μὲν καὶ σμικρόν τις παρακλίνῃ καὶ πάνυ. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 4. Νῦν δὲ, ὥς σε σύμμαχον ἔλαβε, κρατεῖ ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ πάνυ πολύ. Heind.

συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα] Respexit ad h. l. Lactant. vi. 12. 6. 'Non enim simul interit, sed, anima discedente, integrum per dies multos manet, et plerumque medicatum diutissime durat;' nam σῶμα ταριχευθὲν est *corpus medicatum*, conditum sale, nitro, aromatis et odoribus, etiam gummi et cera, unde conditores ipsi et pollinctores dicti sunt ταριχευταί. V. Gataker. ad Antonin. iv. 48. p. 132. s. Et quia ante quam cadaver conditur, intestina eximuntur, facile apparet, σῶμα συμπεσὸν esse corpus *exenteratum*. Condire autem mortuos cœperunt Ægyptii et eos domi servare. Herodot. ii. 86. Diod. Sic. i. 91. Cic. Tusc. i. 45. Putabant enim, animas, corporibus dissolutis, in corpora bestiarum migrare, sed, exacto ter mille annorum spatio, tandem in corpora hominum remigrare. Conf. Lucian. Necyom. c. 15. p. 476. t. i. et ibi Hemsterh. Fisch.

συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα—ἀθάνατά ἐστιν] Hinc suo argumento colorem petiit Æneas Gaz. Theophr. p. 69. quæ comparare non injucundum sit. Corpus συμπεσὸν, *concidens*, *collapsum*, opponitur antecedenti διαπίπτειν, *dilabi*: estque item corporis vivi affectio, σύμπτωσις, de qua Fœsius Œcon. Hippocrat. in Voce. Similis est doloris effectus in Aristippo, de quo prodit Plutarch. de Curios. p. 516. C. οὕτως ἐμπαθῶς ἔσχεν ὥστε τῷ σώματι συμπεσεῖν. Tale apud Herodot. iii. 52. Περίανδρος ἀλουσίῃσί τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα οἴκτειρε. In proximis χρόνον omittit Stob. quæ item est proba forma ἀμήχανον ὅσον. Deinde ἐὰν σαπῇ, accipiendum ut subaudiatur τὸ ἄλλο σῶμα, *reliquum corpus*, ut fere Ficinus. Wytt.

§. 68. *ἀειδῆ, εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς*] Vide quæ de connexione inter ᾅδην et vocem ἀειδῆ, ad quam hic videtur alludere, habet Noster in Cratylo, p. 403. Forst.

εἰς ᾅδου, ὡς ἀληθῶς—καὶ φρόνιμον θεὸν] Significatur in repetenda origine ᾅδου, *dei inferorum*, ab ἀειδὴς, hujus nominis utraque notio, *invisibilis*, et *omnia sciens*; quarum illa repudiata, hanc solam tuetur gemina huic laudatione dei ᾅδου in Cratylo p. 265. C. D. quo spectat Plutarch. de Superstit. p. 171. D. de Iside et Osir. p. 362. A. ubi quædam notavimus: ibidem D. et 382. F. simul ex hoc Phædonis loco proficiens: ἀνθρώπων δὲ ψυχαῖς ἐνταυθοῖ μὲν ὑπὸ σωμάτων καὶ παθῶν περιεχομέναις οὐκ ἔστι μετουσία θεοῦ πλὴν ὅσον ὀνείρατος ἀμαυροῦ θιγεῖν νοήσει διὰ φιλοσοφίας· ὅταν δὲ ἀπολυθεῖσαι μεταστῶσιν εἰς τὸ ἀειδὲς καὶ ἀόρατον καὶ ἀπαθὲς καὶ ἁγνὸν, οὗτος αὐταῖς ἡγεμών ἐστι καὶ βασιλεὺς ὁ θεὸς κ. τ. λ. ut item Julian. Or. iv. p. 136. A. Platonem cum Sarapide concilians: ὅθεν μοὶ δοκεῖ καὶ Πλάτων οὐκ ἀπεικότως φρόνιμον θεὸν ᾅδην νομίσαι· non, in Cratylo, ut in margine notatum est, sed in Phædone. Porphyrius de Styge apud Stob. Eclog. Phys. ed. Canteri p. 132. Heerenii t. i. p. 1034. τούτων (τῶν παθῶν) ἐκλιπόντων καὶ ἡ κόλασις τῆς ψυχῆς πέπαυται, νοερᾶς μόνον οὔσης περὶ αὐτὴν καταστάσεως, καὶ παρὰ τῷ φρονίμῳ θεῷ διατριβούσης. Wytt.

εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς] *In eum, qui vere est ᾅδης. Verum* ᾅδην locum hunc dicit, quatenus ille in fabulis ᾅδης poetarum vel vulgi commentum est: huic loco, ubi sunt τὰ ἀειδῆ, τὰ ὄντως ὄντα, consentaneum est nomen ᾅδου, i. e. τοῦ ἀειδοῦς, tribuere. Heind.

μον θεόν, οἷ, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, αὐτίκα καὶ τῇ[h] ἐμῇ ψυχῇ ἰτέον,[i] αὕτη[j] δὲ δὴ ἡμῖν ἡ τοιαύτη καὶ οὕτω πεφυκυῖα ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος εὐθὺς διαπεφύσηται[k] καὶ ἀπόλωλεν, ὥς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι;[l] πολλοῦ γε δεῖ, ὦ φίλε[m] Κέβης τε καὶ Σιμμία, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ὧδε ἔχει· II. iii. 52.
ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος ξυνεφέλκουσα,[n] ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἑκοῦσα εἶναι, ἀλλὰ φεύγουσα αὐτὸ καὶ συνηθροισμένη αὐτὴ[o] εἰς αὑτήν,[p] ἅτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο,—τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα[q] ῥᾳδίως. ἢ οὐ[r] τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Παντάπασί I. 81.
γε. Οὐκοῦν οὕτω μὲν ἔχουσα εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ ἀειδὲς[s] ἀπέρχεται, τὸ θεῖόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, οἷ[t] ἀφικομένῃ[u] ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι[v] εἶναι, πλάνης καὶ

πεφύσσηται ΓΞ.—[l] πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων Φs.—[m] φίλε add 𝔄ΓΞΠΥΦCHLs et rc Λ.—[n] ξ. 𝔄Π.—[o] αὐτὴ εἰς ἑαυτὴν in mg ponit 𝔄.—[p] ἑαυτὴν Δs.—[q] μελετῶσα τεθνάναι Γ.—[r] οὐ om pr Π.—[s] ἀειδὲς 𝔄ΓΔΞΠΦGs et corr ΛΕ: θεῖον *s.—[t] οὗ L.—

πολλοῦ γε δεῖ] Euseb. *γε καὶ δεῖ*. Cf. not. ad Gorg. §. 66. Heind.

φίλε] Exhibent omnes Vind. Venet. A et versio Sicula. Wytt.

ὦ φίλε Κέβ.] Receptum jam a Forstero *φίλε* cum Ficin. Bas. 2. [unde Steph. *γρ. ὦ φίλε*] et Stob. præbet Aug. Ita §. 71. *ὦ ἑταῖρε Σιμμία τε καὶ Κέβης*. Heind.

πολλῷ μᾶλλον] Alias *πολὺ μᾶλλον*, nec tamen illud insolitum. V. Aristoph. Plut. 101. 187. Nub. 1156. Xenoph. Cyrop. v. 5. 45. Heind.

αὐτὴ εἰς αὑτὴν] Absunt a Tub. Fisch.

φιλοσοφοῦσα—τεθνάναι] Huic pulchro loco similis est locus apud Philonem de Gig. p. 285. qui ad hunc videtur expressus. Animæ *τῶν ἄνωθεν φιλοσοφησάντων ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τέλους μελετῶσαι τὸν μετὰ σωμάτων ἀποθνήσκειν βίον, ἵνα τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀφθάρτου παρὰ τῷ ἀγεννήτῳ καὶ ἀφθάρτῳ ζωῆς μεταλάχωσιν.* In Tract. de Mundo pag. 1153. repetita sunt hæc verba. Gottl.

φιλοσοφοῦσα—ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου] Cicero Tusc. i. 30. 'Tota enim philosophorum vita, ut ait idem (Plato) commentatio mortis est:' ubi Davisius multorum hoc dictum celebrantium locos apposuit. Hermias Comment. Ms. in Phædrum p. 45. *καὶ ἡ φιλοσοφία οὐδὲν ἄλλό ἐστιν, ἀλλ' ἢ μελέτη θανάτου*. Wytt.

εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ θεῖον ἀπέρχεται] Secundum Platonica placita, nobilissima modo animi pars, (in tres partes enim descripsit animum, v. Tim. 89. Steph.) *τὸ ἡγεμονικὸν*, quod est de ejusdem *ταυτῷ*, i. e. Dei natura, ut est apud Tim. Locr. p. 99. Vocatur et *νοερὸν καὶ λογικὸν μέρος*, et habitat, *ἐπ' ἄκρῳ τῷ σώματι*, s. *ἀκροπόλει*, ut caput pulchre in eodem Tim. p. 70. vocatur; quæ pars totum corpus regit, et sola est immortalis. cf. l. x. Reip. 469. Hunc locum repetiit, quoad sensum, Max. Tyr. D. 28. p. 298. Dav. cf. Phot. Bibl. p. 712. Hœsch. ubi quædam e vita Pythag. excerpta, quæ probant, hanc totam disputationem esse desumtam e disciplina Pythagorica. Gottl.

τὸ ἀειδὲς] Ita Tub. Aug. Par. cum Euseb. et Stob. Vulgo *τὸ θεῖον* pro *τὸ ἀειδὲς*, quod reposuit jam Fisch. Heind.

ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι] Xenoph. Cyrop. ii. 1. 23. *ὑπῆρχε δὲ πᾶσι τούτοις τοῖς ἄρχουσι πρῶτον μὲν θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων*. de Rep. Ath. ii. 14. *εἰ γὰρ νῆσον οἰκοῦντες θαλαττοκράτορες ἦσαν Ἀθηναῖοι, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς εἰ ἠβούλοντο, πάσχειν δὲ μηδὲν* etc. Quam in his scripturam profert

ἀνοίας[w] καὶ φόβων καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων[x] ἀπηλλαγμένη, ὥς περ δὲ λέγεται κατὰ[y] τῶν μεμυημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν[z] διάγουσα;[a] οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης,[b] ἢ ἄλλως; Οὕ-
§. 30. W. τω νὴ Δί', ἔφη ὁ Κέβης. [§. 69.] Ἐὰν δέ γε, οἶμαι,

[u] ἀφικνουμένη I.—[v] εὐδαίμον H, εὐδαίμονα L.—[w] ἀγνοίας Gς.—[x] ἀνθρωπίνων ΞΠL. —[y] καὶ τὰ ΥL.—[z] μετὰ τῶν θεῶν ΆΓΠΦ.—[a] ἄγουσα Φ.—[b] ὦ κέβης om L.—[c] γε-

Stob. οἷ ἀφικομένη (sic et Edd. Ald. et Bass.) ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμων εἶναι, in ea admodum offendit additum αὐτῇ, *ipsa*. Alioquin defendi ea posset atque etiam, si deinde scribatur casu recto ἀπηλλαγμένη, propter sequens διάγουσα præferri. HEIND.

ἀνοίας—ἀνοίας] Meo quidem sensu aptius h. l. vulgato ἀγνοίας, dedi e Tub. et Par. Euseb. Stob. et Ficino, qui per *dementiam* expressit. HEIND.

ἀγρίων ἐρώτων] Qui sint hi amores, ad Aristoph. Nub. 348. Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων. Scholiastes tradit: ἀγρίους δὲ καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας· τοὺς παιδεραστάς· ubi videndi Kust. et Spanh. Harpocrat. Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ, καὶ χαλεποὺς παιδεραστάς φησι· quæ Æschinis verba sunt p. 178. A. Æneas Gaz. Theophr. p. 18. νῦν ὁ δεῖνα τῶν ἀγρίων ἐστι, καὶ νέων διαφθείρει τὴν ὥραν. In Platone præter hunc non nisi unus, quod quidem sciam, locus est, in quem hæc sententia cadere possit: nobile nimirum illud Sophoclis dictum, ἀφροδίσια—ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Plutarch. de Solertia Animal. p. 972. D. ἔρωτες δὲ πολλῶν οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περιμανεῖς γεγόνασιν, οἱ δ' ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὡραϊσμόν. Et Casaub. animadvertit hunc usum ad Athen. vii. 17. p. 542. WYTT.

ἀγρίους] Etsi proprie dixere τοὺς παιδεραστὰς (Vid. Schol. ad Aristoph. l. c.) hic tamen ἀγρίους ἔρωτας in universum potius de *effrenatis indomitisque cupiditatibus* acceperim. Sic optime ἀνοία per duo hæc perturbationum genera, metus cupidinesque, declaratur.—Pro ἀνθρωπείων Tub. ἀνθρωπίνων. HEIND.

τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων] Cicero hinc multa duxit Tusc. i. 30. 'Ita enim censebat, itaque disseruit (Socrates): duas esse vias duplicesque cursus animorum e corpore excedentium. Nam qui se humanis vitiis contaminavissent, et se totos libidinibus dedissent, quibus cæcati vel domesticis vitiis atque flagitiis se inquinavissent, vel republica violanda fraudes inexpiabiles concepissent, his devium quoddam iter esse seclusum a concilio deorum: qui autem se integros castosque servavissent, quibusque fuisset minima cum corporibus contagio, seseque ab his semper sevocavissent, essentque in corporibus humanis vitam imitati deorum, his ad illos, a quibus essent profecti, reditum facilem patere.' Ubi quod Bentleius corrigit *dedidissent*, rectius est vulgato: idem, quod pro altero *vitiis*, vult *stupris*, verum esse, statuere nequeo: at *humanis*, quod in *immanibus* mutandum censet, retinendum judico; vel ipsa hujus Platonici loci auctoritate fretus: et similis infra §. 34. ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. Et Davisius docte vulgatam multis exemplis tuetur, acute idem ostendens *humana vitia* opponi *vitæ deorum*. Gemina fere huic est disputatio Junci apud Stob. Flor. cxvi. p. 598. ubi ἀνθρώπεια κακὰ dicuntur *libidines intemperantiæ*, a quibus senectus homines liberat: ἥτε ψυχὴ αὐτοῦ μελετᾷ ἤδη, ὥσπερ καθ' ἑαυτὴν γιγνομένη, τὰ μὲν ἀνθρώπεια κακὰ φεύγειν, συνεῖναι δὲ σωφροσύνῃ. WYTT.

μετὰ θεῶν διάγουσα] De hac animæ cum diis societate vide Hieroclem in duo ultima Aur. Carm. et alibi in isto opere passim. Max. Tyr. Diss. xv. 6. Sallust. de Mundo c. 21. Plotin. Enn. 4. l. iii. p. 390. Apuleium de Philos. p. 82. aliosque sectæ Pythagoricæ ac Platonicæ philosophos, quorum omnes hanc spem tanquam summum veræ philosophiæ præmium ubique commemorant. FORST.

διάγουσα] Durissime hoc sic statim post dativum ἀπηλλαγμένῃ illatum quum non possit anacoluthi nomine excusari, vel invitis libris reponendum judico διαγούσῃ.—Tub. μετὰ τῶν θεῶν. Vide ad §. 17. HEIND.

μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται,
ἅτε τῷ σώματι ἀεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ
ἐρῶσα καὶ γεγοητευμένη[c] ὑπ' αὐτοῦ ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν
καὶ ἡδονῶν,[d] ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν[e] εἶναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ[f]
σωματοειδὲς οὗ τις ἂν ἅψαιτο καὶ ἴδοι καὶ φάγοι καὶ πίοι[g]
καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια χρήσαιτο, τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες
καὶ ἀειδές, νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ αἱρετόν, τοῦτο δὲ εἰθισ- II. iii. 53.
μένη μισεῖν τε καὶ τρέμειν καὶ φεύγειν, οὕτω δὴ ἔχουσαν
οἴει ψυχὴν[h] αὐτὴν[i] καθ' αὑτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξεσθαι;[j]
Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη. Ἀλλὰ[k] διειλημμένην[l] γε οἶμαι
ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, ὃ αὐτῇ[m] ἡ ὁμιλία τε[n] καὶ ξυνουσία
τοῦ σώματος διὰ τὸ ἀεὶ ξυνεῖναι καὶ διὰ τὴν πολλὴν μελέ-
την ἐνεποίησε ξύμφυτον. Πάνυ γε. Ἐμβριθὲς δέ[o] γε,
ὦ φίλε, τοῦτο[p] οἴεσθαι χρὴ[q] εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες

γοητευομένη 𝔄Π.—[d] ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ΔΦGs.—[e] δοκεῖ ΛΙ.—[f] τὸ 𝔄.—[g] φάγοι καὶ πίοι ΔΦGs: πίοι καὶ φάγοι *s.—[h] ψυχὴν οἴει G.—[i] ἑαυτὴν Δs.—[j] ἀπαλλάξασθαι ΠGL.—[k] ἀλλὰ καὶ 𝔄Π.—[l] διειλημμένη ΠG.—[m] αὐτῇ 𝔄ΓΛΞΠΦCEGHIs: αὐτὴ *s.—[n] τε om Φs.—[o] δέ om I, δέ γε om L.—[p] τοῦτο ὦ φίλε GL.—[q] οἴεσθαί γε χρὴ

§. 69. *ἐρῶσα*] Sc. *αὐτοῦ*. Pro *γεγοητευμένη*, quod præter Edd. habet Aug. Tub. et Euseb. *γοητευομένη*. (Stob. *γεγοητευομένη*.) Vulgatum præfero. *Capta et delinita* corporis illecebris *σύνεστι τῷ σώματι καὶ τοῦτο θεραπεύει*. Heind.

μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ σωματοειδὲς κ. τ. λ.] In hanc sententiam de diversis studiis rerum intelligibilium et corporearum, philosophantium et vulgi, Plato multis locis, sed in primis apposite in Theæteto p. 120. A. item Plotinus Ennead. v. 9. 1. p. 555. quod caput Nicephorus Scholiis ad Synesium interposuit p. 394. Wytt.

τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι—τοῦτο δὲ] Recte habet repetitum *δέ*. §. 68. *ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα —αὕτη δὲ δὴ—οὕτω πεφυκυῖα—εὐθὺς διαπεφύσηται—*. Phædr. §. 143. *Ὁ δέ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἑκάστου παιδιὰν ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι—οὗτος δὲ ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὦ Φ. εἶναι* etc. Sed hoc quavis fere pagina occurrit. Heind.

διειλημμένην κ. τ. λ.] Hæc usque ad verba *ἢ τῷ φιλομαθεῖ* habet idem Nicephorus l. c. p. 381. Cæterum hoc loco *αὐτὴ* mutandum in *αὐτῇ* ex Vind. A B et versione Sic. In *διειλημμένην* valet vis *ligandi*, quam explicuimus ad Plutarchum de Progr. Virt. p. 85. D. et de S. N. V. p. 110. Sed et alia notio hic subest, quasi sit *distincta, intercepta, interligata:* de qua item ad Plutarchum dicemus. Wytt.

ἀλλὰ (*καὶ* Tub.) *διειλημμένην*] *Ita occupatam a corpore, ut id per eam dispersum quasi et dissipatum sit.* Velut dicuntur *λειμῶνες φυτοῖς διειλημμένοι, τείχη διειλημμένα πύργοις*. Heind.

ὃ αὐτῇ ἡ ὁμιλ.] Sic dandi casu ediderat recte Turnebus pro vulgato *αὐτὴ*, quod miror ab insequentibus editoribus retentum. Quod Forsterus conjecit *ᾧ αὐτὴ*, equidem non intelligo. Heind.

ἐμβριθὲς] Idem fere est, quod *βαρύ*. Hesych. *Ἐμβριθές· βαρὺ—*. Sap. Sal. ix. 15. *Φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχὴν, καὶ βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφροντίδα*. v. Matthæus ad Isocrat. ep. i. p. 68. s. Fisch.

ἐμβριθὲς καὶ βαρὺ] Philo de Gigant. 288. *Πλατωνίζων: ὅσαι* (s. *ψυχαὶ*) *τῶν σαρκῶν φόρτον ἀχθοφοροῦσι, βαρυνόμεναι καὶ πιεζόμεναι, ἄνω μὲν βλέπειν εἰς τὰς οὐρανίους περιόδους ἀδυνατοῦσι, κάτω δὲ ἑλκυσθεῖσαι τὸν αὐχένα βιαίως, δίκην τετραπόδων, γῇ προσεῤῥίζωνται.* Hunc Platonis locum et ante oculos habuisse videtur Plut. Romul. p. fin. 36. Gottl.

καὶ ὁρατόν· ὃ δὴ καὶ[r] ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ βαρύνεταί τε καὶ ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ Ἅιδου, ὥς περ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη,[s] περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν σκοτοειδῆ[t] φάσματα,[u] οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται

ΔΦGs et rc Π.—[r] καὶ post δὴ om ΔΦGHIs et pr Λ.—[s] κυλινδουμένη 𝔄ΓΔΠΥΦCGHILs : καλινδουμένη ς.—[t] σκοτοειδῆ G : σκιοειδῆ *ς.—[u] φάσματα EG : φαντάσματα

περὶ τὰ μνήματα κ. τ. λ.] De hac veterum notione varia auctorum loca congesserunt Hieron. Magius in Miscell. l. iv. c. 12. et Elsnerus in Observ. Sacr. p. 47. Similem etiam Judæorum fuisse opinionem notavit Lightfoot ad Joan. c. 11. v. 39. et Vitringa in Synagog. Vet. l. i. p. 222. Forst.

μνήματα] Eadem de pœnis animorum impiorum habet Sallust. de Diis et mundo. §. 19. p. 166. *πάντως δὲ μετὰ τῆς ἀλόγου ὑπομένουσι, μεθ' ἧσπερ καὶ ἥμαρτον· δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίσταται, ὃ περὶ τοὺς τάφους, καὶ μάλιστα τῶν κακῶς ζησάντων ὁρᾶται.* Qui locus verba Platonis seq. illustrat: *οἷα παρέχονται—εἴδωλα.* Εἴδωλον enim est ea pars animi, quæ ratione caret, et in orcum demittitur, cum piorum tum impiorum, ut ex Homero patet, ubi *φρένες* ad Superum concilium evolant, v. c. Il. Ψ. 104. Hanc rem ex instituto eruditissime tractavit Moshem. apud Cudworth. p. 1040. s. Gottl.

κυλινδουμένη] *κυλινδεῖσθαι* proprie est *volutari, versari,* ut h. l. deinde eleganter ponitur de *iis, qui versantur in re aliqua, in studio alicujus rei, qui alicui rei dediti sunt,* in utramque partem, sed maxime tamen in malam: ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 5. *ἐκυλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν·* sic enim, non *ἐκαλινδεῖτο,* legitur in Cod. Brem. et libris Stobæi. Fisch.

κυλινδουμένη] Dictio Platonica posteris multum trita. Sic Plutarch. Amator. p. 766. B. *μετὰ τὴν τελευτὴν δεῦρο πάλιν στρεφόμενοι καὶ δραπετεύοντες ἐν θύραις νεογάμων καὶ δωματίοις κυλινδοῦνται.* Lucian. Nigrino t. i. p. 69. *ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυιάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων·* Origen. Adv. Celsum iii. p. 473. B. *ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καλινδουμένη ῥητορική·* iv. p. 572. C. *δαίμονές τινες φαῦλοι—περὶ τὰ παχύτερα τῶν σωμάτων καὶ ἀκάθαρτα ἐπὶ γῆς καλινδούμενοι.* vii. p. 696. F. *ἡ μὲν καθαρὰ, καὶ μὴ βαρυνομένη ὑπὸ τῶν τῆς κακίας μολιβδίδων μετέωρος φέρεται ἐπὶ τοὺς τόπους τῶν καθαρωτέρων καὶ αἰθερίων σωμάτων, καταλιποῦσα τὰ τῇδε παχέα σώματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς μιάσματα· ἡ δὲ φαύλη καὶ ὑπὸ τῶν ἁμαρτάδων καθελκομένη ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ μηδ' ἀναπνεῦσαι δυναμένη, τῇδε φέρεται, καὶ καλινδεῖται ἡ μέν τις ἐπὶ τὰ μνήματα, ἔνθα καὶ ὤφθη σκιοειδῶν ψυχῶν φαντάσματα, ἡ δέ τις ἁπαξαπλῶς περὶ τὴν γῆν.* Eunap. in Ædesio p. 78. de cultu Martyrum: *καὶ προσεκαλινδοῦντο τοιούτοις καὶ κρείττους ὑπελάμβανον εἶναι μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις.* Proclus in Plat. Rep. p. 382. *Καὶ διὰ τοῦτο ὅτε Σωκράτης ἐν τῷ Φαίδωνι τὰς τοιαύτας φησὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένας σκιοειδῆ παρέχεσθαι φαντάσματα· καὶ ὁ ποιητὴς σκιαῖς αὐτὰς παραπλησίως ἀΐσσειν ἱστόρησεν.* Macrobius in Somn. Scip. i. 13. p. 70. Similiter alii illa ætate, quos citavit Valesius ad Ammian. Marcell. xxii. p. 230. Lactant. Instit. ii. 2. 6. 'vulgus existimat animas circa tumulos et corporum suorum reliquias oberrare.' Æneas Gaz. Theophr. p. 33. *σκιοειδῆ φαντάσματα καὶ ἐφήμερα* (vulgo *ἐφ' ἡμέρᾳ*) p. 66. *ἀλλ' ἀκούεις οἷα τὰ περὶ τὰ μνήματα σκιοειδῆ φαντάσματα; ταῦτά ἐστι τὰ ἀερώδη τῶν ψυχῶν σώματα, ἃ δὴ εἴδωλα καλοῦσιν. κ. τ. λ.* Wytt.

κυλινδουμένη] Repertam in optimis libris, Codd. Aug. et Tub. ac Bas. 2. verbi formam cum Fischero prætuli vulgatæ *καλινδουμένη.* De vocabuli potestate et usu vid. Bergl. ad Alciphr. i. 23. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin §. 30. Heind.

σκιοειδῆ φαντάσματα] Hinc Sallust. de Diis et Mundo, c. 19. *πάντως δὲ μετὰ τῆς ἀλόγου ὑπομένουσι, μεθ' ἧσπερ καὶ ἥμαρτον· δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίσταται, ὃ περὶ τοὺς τάφους καὶ μάλιστα τῶν κακῶς ζησάντων ὁρᾶται.* Conf. item Casaub. in Persium, p. 465. qui ibi, et ad Sat. 3. p. 289. protulit ex Olympiodori commentariis ad h. l. particulam hanc: *Ἐπὶ τῶν φιλοσωμάτων ψυχῶν χωρίζεται μὲν τὸ σῶμα τῆς φυχῆς, οὐ μὴν ἡ*

ψυχαὶ εἴδωλα, αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι[v] ἀλλὰ τοῦ ὁρατοῦ μετέχουσαι, διὸ καὶ ὁρῶνται. Εἰκός[w] γε, ὦ Σώκρατες. [§. 70.] Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης· καὶ[x] οὔ τί[y] γε τὰς[z] τῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων,

*5.—[v] ἀπολειφθεῖσα Δ.—[w] εἰκὸς...κέβης om Υ.—[x] ὡς L.—[y] τι ΓΔΛΞΥCEGHILs,

ψυχὴ τοῦ σώματος, ἀλλὰ σχετικῶς ἔτι σύνηπται αὐτῷ κατὰ τὴν ἡμίσχετον σχέσιν, ἐξ ὧν καὶ τὰ σκιώδη (l. σκιοειδῆ) φαντάσματα περὶ τοὺς τάφους ἐνειλεῖται· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς λέγει περὶ τῆς Πατρόκλου ψυχῆς. Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην (Il. Π. 857.). Ὡς καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς λέγει, σκιοειδῆ φαντάσματα περὶ μνημεῖα τισὶ γεγονέναι τῶν ἤδη τεθνεώτων· et vii. p. 334. ἡ δὲ φαύλη—καλινδεῖται, ἡ μέν τις ἐπὶ τὰ μνήματα, ἔνθα καὶ ὤφθη σκιοειδῶν ψυχῶν φαντάσματα. Forst.

σκιοειδῆ φαντάσματα] Appulei Apol. p. 315. Elm. 'At tibi duat deus iste semper obvias species mortuorum; quicquid umbrarum est usquam, quicquid Lemurum, quicquid Manium, quicquid Larvarum, oculis tuis oggerat: omnia noctium occursacula, omnia bustorum formidamina, omnia sepulcrorum terriculamenta.' Pro φαντάσματα Stob. φάσματα. Heind.

εἴδωλα] Hæc apud inferos εἴδωλα ponit Homerus, Ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν, Il. Ψ. 103. et similiter in Od. Λ. 600. Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην, Εἴδωλον. quod ab ipso Hercule, quem inter superos collocat, distinguit; quibus addas eundem ibid. Ω. 15. Hinc apud Lucret. i. 121. 'esse Acherusia templa Ennius æternis exponit versibus edens; Quo neque permanent animæ, neque corpora nostra; Sed quædam simulacra modis pallentia miris.' et in Æn. iv. 654. Dido moritura, 'Et nunc magna mei sub terras ibit imago.' ubi vide Servium ad locum. Conf. item Nostrum de Leg. xii. p. 959. Plutarch. t. ii. p. 944. et Porphyr. de Styge apud Stob. Ecl. p. 129. Forst.

§. 70. οὔτέ γε τὰς] Vera lectio est οὔτί γε τὰς, quam dant Vind. A C D E F G. Venet. A B. Wytt.

καὶ οὔτι γε] Quod est in Edd. οὔτε, e Cod. Aug. et Stob. in οὔτι recte mutavit Fischer. In Phædr. §. 44. Φ. λέγεταί γε δή. Σ. Οὔτι ὑπό γε Λυσίου. male conjeci οὔτοι. Protag. §. 21. ἡγοῦμαι αὐτοὺς οὔτι διαπράξασθαι ὃ ἐβουλήθησαν. Alcib. i. extr. ὀῤῥωδῶ, οὔτι τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν, ἀλλὰ τὴν τῆς πόλεως ὁρῶν ῥώμην. Aristoph. Pac. 316. Οὔτι καὶ νῦν ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται. Xenoph. Anab. vii. 6. 11. ἀπετραπόμην—οὔτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. Heind.

τὰς τῶν φαύλων—πλανᾶσθαι—ἐνδεθῶσιν κ. τ. λ.] V. Cic. Somn. Scip. ix. 'eorum animi, qui se corporis voluptatibus dediderunt—corporibus elapsi, circum terram ipsam volutantur.' Generatio altera χιλιοστῷ ἔτει fieri dicitur, ut est in Tim. p. 42. quamquam, notante Stephano, hæc non exstant in veteribus codd. nec a Cicerone, nec a Ficino versa sunt. cf. Phædr. p. 203. ubi vitæ gradus varii recensentur, ad quos animus, ex Adrasteæ lege, in corpora migrare existimatur. item Pomp. Mel. ii. 5. Phil. de mundo p. 1153. item de Somn. 586. de Gigant. 285. Suet. in Caio 59. 'satis constat, hortorum custodes umbris (εἰδώλοις) inquietatos.' Hanc sententiam de his erroribus animorum, quibus peractis iterum corporibus includantur, esse Orphicam et Pythagoricam, monet Olympiodorus ad h. l. (in Orpheo Gesneriano p. 410.) Græcos Ægyptiis in acceptis referre eam, constat ex Herod. ii. 123. et Laert. Prœm. §. 7. Plato in Tim. p. 42. Steph. hujus opinionis portentosæ facit mentionem. cf. l. x. Reip. 472. Plutarchus de S. N. V. in Fabula Thespesii p. 565. Diog. Laert. viii. n. 4. Max. Tyr. Diss. 28. p. 288. Tertull. de Anim. §. 28. Hor. Carm. i. 28. 10. Epod. xv. 21. Epp. ii. 1. 52. et Gesn. Ovid. xv. Met. 158. Phot. Bibl. p. 750. Timæus Locrus (p. 104.) hanc μετεμψύχωσιν fabulosam ideoque inventam putat, quo animi ad religionem informentur. Quam bene, ipse viderit. Plato quidem ipse nil tribuisse videtur huic figmento. Aliis enim locis, v. c. in Gorg. 332. 33. de Rep. x. 471. honestis bene, pravis vero male fore docet. In iis locis, quibus Pythagoricorum figmentorum immemor, ex Socratica ratione disputat, Plato plane egregius est. Cur puriori doctrinæ Socraticæ aliena et poeticis fabulis similiora, adsuerit, bene ex-

αἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς,[a] κακῆς οὔσης. καὶ μέχρι γε[b] τούτου πλανῶνται ἕως ἂν τῇ[c] τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ πάλιν ἐνδεθῶσιν[d] εἰς σῶμα. ἐνδοῦν-
II. iii. 54. ται δέ,[e] ὥς περ εἰκός, εἰς τοιαῦτα[f] ἤθη ὁποῖ' ἄττ' ἂν καὶ

ϋ

τοι Φ : τε *ς.—[z] γε τὰ ς et fortasse Π.—[a] τροφῆς 𝔄, τρυφῆς ΓΥCEHIL.—[b] γε om Φ.—[c] τὴν Π.—[d] ἐνδυθῶσιν L.—[e] οὖν L.—[f] εἰς τοιαῦτα ΓΥCL et corr Λ : εἰς τὰ τοι-

plicat Brucker. in Hist. Philosoph. t. i. 632. 641. Gottl.

τῆς προτέρας τροφῆς] Scholiastes Synesii: *τοῦ προτέρου βίου κακοῦ ὄντος*· quæ lectio haud dubie extitit e glossemate. nam notio vocabuli *τροφὴ*, quum de *vita, ratione vitæ*, qua animus versatur in corpore, sequitur enim *κακῆς οὔσης*, et præcedit *δίκην τίνουσαι*, dicitur, paulo rarior est, neque adeo observata ab Stephano in Thesauro L. G. Sed *τροφὴ κακὴ* eo pertinet, quod animus sequitur corpus, ejusque sensus, libidines et voluptates, quod animo maxima cum corpore contagio est. Legitur hoc nomen eodem sensu, etiam de iis, quorum animus fugit corpus, ejusque sensus, libidines et voluptates, quorum animo minima cum corpore contagio est, infra c. 34. et 57. quo loco conjungitur cum nomine *παιδεία*, sed ita, ut ab eo etiam distinguatur. vid. ad c. 33. 31. Nam ponitur etiam de ipsa *educatione* et *disciplina*, quæ parit et conformat *rationem vitæ*. Etymol. M. *Τροφὴ—λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας*— : a quo sua mutuatus est Suidas v. *τροφή*· id quod fugit Kusteri diligentiam. Anonymus Atticista apud Villoisonum Anecd. Gr. t. ii. p. 83. *Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐπαιδεύθη καλῶς, ἀγωγῆς ἔτυχε καλῶς, ἢ τροφῆς, λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ τροφὴ ἡ παιδαγωγία.* Fisch.

καὶ μέχρι γε] Particula hæc, usque ad verba *τὸ ἀνθρώπινον γένος* citatur ab Euseb. Præp. Evang. xiii. 16. p. 696. Mox Schol. Synesii: *μέχρις ἂν—*. dein Euseb. *τοῦ σώματ. τοῦ ξυνεπακολ.* Stobæus: *τοῦ σώματος εἴδους*. male. Cod. Aug. *τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος σωματοειδοῦς*. Fisch.

ἐνδοῦνται δὲ κ. τ. λ.] Similia de animæ humanæ in aliorum animalium corpora migratione fingit Noster in Timæo p. 42. 91. De Rep. l. x. sub finem, itemque in Phædro p. 249. Pythagoricorum, unde sua Plato, hac de re commenta vide apud Timæum Locrum de Anim. Mundi in fine. Quid autem senserunt recentiores disciplinarum harum sectatores, docebit Plotinus, Enn. 3. l. iv. p. 284. Hierocles, Comm. in Aur. Carm. ad v. 53. idemque apud Photium, Codd. 214. et 251. et Proclus ad Timæum l. v. p. 329. Forst.

ἐνδοῦνται] Pertinere ad h. l. videtur particula commentariorum Olympiodori, edita a Gesnero Fragm. Orph. p. 410. *Ὅτι παλαιὸς λόγος, Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις.* Atque huic particulæ addi debet illa, quam vulgavit Wyttenbachius ad Plut. S. N. V. p. 98. Sed legi etiam de hoc ipso Pythagoræ dogmate potest, præter Lucian. Auct. Vit. t. i. p. 373. Græv. Lactant. iii. 19. vii. 12. 30. vii. 23. 2. Epit. Institut. xxxvi. 7. in primisque Plotinus *περὶ τῆς εἰς τὰ σώματα καθόδου τῆς ψυχῆς*. Fisch.

ἐνδοῦνται] Adscriptum a Meibomio in marg. Bas. 2. *ἐνδύονται*, vix dignum memoratu, tamen post proximum *ἐνδεθῶσι* nuper aliquis præferre potuit, scilicet quod in seqq. infertur *ἐνδύεσθαι*. Heind.

εἰς τοιαῦτα ἤθη ὁποῖ' ἄττ' ἂν καὶ] Vulgo *εἰς τὰ τοιαῦτα*, in quibus articulum cum Cod. Paris. et Stob. ejeci. Indidemque recepi voculam *καί*. Pro *ὁποῖ' ἄττα* vulgo male *ὀπ. ἄττα*. Theodoret. *οἷα ἄττα*. Schol. Synesii *ὁποῖά ποτ' ἄν*.— De *sedibus* et *domiciliis*, quo significatu *ἤθη* h. l. accipi voluit Fischer. vocabulum usurpari constat a scriptoribus Ionicis (v. Gregor. ad Dial. ibiq. Koen. p. 236.), unde usum hunc mutuati sunt poetæ et posteriores interdum prosaici [e. g. Ælian. N. A. v. 13. *τόποις συνηθέσι καὶ διατριβαῖς* citatus a Fischero]; apud Atticos vix usquam sic ponitur, minime certe in his, ubi vel sequens *μεμελετηκυῖαι morum* significationem requirit. Igitur *ἤθη τοιαῦτα* sunt h. l. *ζῶα τοιούτοις ἤθεσι χρώμενα*. Heind.

μεμελετηκυῖαι τύχωσιν[g] ἐν τῷ βίῳ. Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα §. 31. W.
λέγεις, ὦ Σώκρατες; Οἷον τοὺς μὲν γαστριμαργίας[h] τε

αὗτα *ς.—[g] τυγχάνωσιν G.—[h] γαστριμάργους L.—[i] φιλοποσίας 𝔄ΓΔΛΞΠΦGs:

τύχωσιν] Schol. Synesii et Theodoret. τυγχάνωσιν. male. mox Theodoret. ἐν τῷδε τῷ βίῳ. Fisch.

τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις;] *Metempsychosin*, quæ dicitur migratio animæ in alia corpora, potius μετενσωμάτωσιν dicendam fuisse; μετεμψύχωσιν enim, secundum grammaticam rationem, significare ejusmodi animarum migrationem, qua aliæ deinceps animæ in idem corpus migrent: recte monet Olympiodorus Cod. iii. p. 27. quod vero ibidem disputat contra hanc opinionem Platonis, animas non in brutorum corpora migrare statuens, sequitur sectam Porphyrii et Iamblichi; quum antiquiores Platonici, et ipse Plotinus, opinionem Platonis retinuissent: eoque pertinent, quæ in Excerptis Cod. i. p. 77. traduntur: Ὅτι τὴν εἰς τὰ ἄλλα εἴδη μετεμψύχωσιν οἱ μὲν παλαιότεροι Πλατωνικοὶ κατὰ συμπλήρωσιν ἐξηγοῦνται· οἷς πολλὰ μὲν οἱ ἀκριβέστεροι ἀντιλέγουσιν, ἐκεῖνο δὲ μέγιστον τεκμήριον ὅτι μὴ οὕτως εἴρηται τὸ εἰς θεῶν γένος ἀφικνεῖσθαί τινας· ὡς οὖν οὗτοι (οὐ addendum) συμπληροῦσι θεοὺς, οὐδὲ ἐκεῖναι τὰ ἄλλα ζῶα· οἱ δὲ τοῖς ἤθεσι κατὰ μεταφορὰν εἰδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὄνους μὲν λεγομένους τοὺς ὀνώδεις, θεοὺς δὲ τοὺς θείους, καὶ τὰ ἄλλα γένη ὡσαύτως· οὓς διελέγχει εἰπὼν κατὰ συνήθειαν καὶ μελέτην τῆς ἐν ἀνθρωπείῳ ζωῆς μετεμψυχοῦσθαι εἰς τὰ ἄλλα γένη, τοὺς μὲν ὀνώδεις φέρε εἰς τοὺς ὄνους, ἀνάπαλιν ἢ ὡς οὗτοι λέγουσιν. Τρίτοι δὲ οἱ κατὰ ἐπακολούθησιν τὴν σὺν τοῖς ἄλλοις ζῴοις ἔξωθεν γιγνομένην· ὧν τὴν δόξαν βεβαιοῖ τό τε ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ συνεῖναι βουλόμενον, καὶ τὸ οὕτω σαφῶς εἰς θεοὺς ἀπιέναι καὶ συνδιατρίβειν τοῖς θεοῖς οὕτως εἰρημένον πρότερον· καὶ εἰ περὶ τὰ μνήματα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι ὑπὸ τῆς δίκης, διὰ τί οὐχὶ καὶ περὶ τὰ ἄλογα ζῶα, εἰ καὶ ἀλλότρια, ὅμως καλλίω τῶν νεκρῶν σωμάτων. Luculentum est Nemesii testimonium de Nat. Hom. c. 2. p. 82. Oxon. Matthæi p. 115. Κοινῇ μὲν οὖν πάντες Ἕλληνες, οἱ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον ἀποφηνάμενοι, τὴν μετενσωμάτωσιν δογματίζουσι· διαφέρονται δὲ περὶ τὰ εἴδη τῶν ψυχῶν· οἱ μὲν γὰρ ἓν εἶδος τὸ λογικὸν εἶναι λέγουσι, τοῦτο δὲ καὶ εἰς φυτὰ καὶ εἰς τὰ τῶν ἀλόγων σώματα μεταβαίνειν, οἱ μὲν κατά τινας ῥητὰς χρόνων περιόδους, οἱ δὲ, ὡς ἔτυχεν· ἄλλοι δὲ οὐχ ἓν εἶδος ψυχῶν, ἀλλὰ δύο, λογικόν τε καὶ ἄλογον· τινὲς δὲ πολλὰ, τοσαῦτα ὅσα τῶν ζῴων τὰ εἴδη. Μάλιστα δὲ οἱ ἀπὸ Πλάτωνος περὶ τὸ δόγμα τοῦτο διηνέχθησαν· εἰπόντος γὰρ Πλάτωνος τὰς μὲν θυμικὰς καὶ ὀργίλους καὶ ἁρπακτικὰς ψυχὰς λύκων καὶ λεόντων σώματα μεταμφιέννυσθαι, τὰς δὲ περὶ τὴν ἀκολασίαν ἠσχολημένας, ὄνων καὶ τῶν τοιούτων ἀναλαμβάνειν σώματα· οἱ μὲν κυρίως ἤκουσαν τοὺς λύκους καὶ τοὺς λέοντας καὶ τοὺς ὄνους· οἱ δὲ τροπικῶς αὐτὸν εἰρηκέναι διέγνωσαν, τὰ ἤθη διὰ τῶν ζῴων παρεμφαίνοντα. Κρόνιος μὲν γὰρ ἐν τῷ περὶ παλιγγενεσίας, οὕτω δὲ καλεῖ τὴν μετενσωμάτωσιν, λογικὰς πάσας εἶναι βούλεται· ὁμοίως δὲ καὶ Θεόδωρος ὁ Πλατωνικὸς ἐν τῷ ὅτι ἡ ψυχὴ πάντα τὰ εἴδη ἐστί· καὶ Πορφύριος ὁμοίως. Ἰάμβλιχος δὲ τὴν ἐναντίαν τούτοις δραμὼν, κατ' εἶδος ζῴων ψυχῆς εἶδος εἶναι λέγει, ἤγουν, εἴδη διάφορα· γέγραπται γοῦν αὐτῷ μονόβιβλον ἐπίγραφον, ὅτι οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων εἰς ζῶα ἄλογα, οὐδὲ ἀπὸ ζῴων ἀλόγων εἰς ἀνθρώπους αἱ μετενσωματώσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ζῴων εἰς ζῶα, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων εἰς ἀνθρώπους· καί μοι δοκεῖ μᾶλλον οὗτος, ἕνεκα τούτου, καλῶς κατεστοχάσθαι μὴ μόνον τῆς Πλάτωνος γνώμης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς· κ. τ. λ. Eadem propemodum, et quæ cum his componere juvet, tradit Æneas Gaz. in Theophr. p. 16. Οἱ μὲν παλαιοὶ μυσταγωγοὶ τῶν λεγομένων μετεκίνησαν οὐδὲν, εὖ εἰδότες ὅτι τῶν Αἰγυπτίων ὁ Πλάτων μαθητὴς γενόμενος, καὶ παρ' ἐκείνων διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων ψυχὴ πάντα ζῶα μεταβαίνει, πανταχοῦ τῶν λόγων διασπείρει τὸ δόγμα. Πλωτῖνος γοῦν καὶ Ἁρποκρατίων ἀμέλει καὶ Βοηθὸς καὶ Νουμήνιος τὸν τοῦ Πλάτωνος ἰκτῖνον παραλαβόντες, ἰκτῖνον ἀποδιδόασι, καὶ τὸν λύκον λύκον, καὶ τὸν ὄνον ὄνον, καὶ ὁ πίθηκος αὐτοῖς οὐκ ἄλλο ἢ τοῦτο, καὶ ὁ κύκνος οὐκ ἄλλος ἢ κύκνος νομίζεται· καὶ πρὸ τοῦ σώματος ἐμπίπλασθαι τὴν ψυχὴν, δυνατὸν εἶναι λέγουσι καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐξεικάζεσθαι· ᾧ γοῦν ὡμοιώθη κατὰ τοῦτο φέρεται, ἄλλη ἄλλο ζῶον ὑποδῦσα. Ἐπιγενόμενοι δὲ Πορφύριος καὶ Ἰάμβλιχος, καὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν σοφίᾳ περιφρονοῦντες, καὶ ἐρυθριῶντες τὸν Πλάτωνος ὄνον καὶ λύκον καὶ ἰκτῖνον, καὶ κατανοήσαντες ὡς ἄλλη μὲν

καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας[i] μεμελετηκότας καὶ μὴ διευλαβημένους[j] εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη καὶ τῶν τοιούτων θηρίων[k]

φιλοτησίας *ς.—[j] διευλαβουμένους ΔΛΞΠΥΦCHLs et pr 𝔄.—[k] θηρίων om TCEHIL

λογικῆς ψυχῆς ἡ οὐσία, ἄλλη δὲ ἀλόγου, καὶ ὅτι οὐ μετανίστανται, ἀλλ' ὡσαύτως ἔχουσιν αἱ οὐσίαι οἷαι τὸ πρῶτον προῆλθον· οὐ γὰρ τῇ ψυχῇ τὸ λογικὸν συμβεβηκὸς ὡς μεταχωρεῖν, ἀλλ' οὐσίας διαφορὰ βεβαίως ἱδρυμένη· καὶ ὅλως ἀδύνατον τὸν λόγον εἰς ἀλογίαν μετατίθεσθαι, εἰ μὴ καὶ τὸ ἄλογον φήσουσιν ὑφαρπάζειν τοῦ λόγου τὴν φύσιν. Ταῦτα ὀψέ ποτε διαλογισάμενοι, ὑπερπηδήσαντες τὰ ἄλογα τῶν ζώων μεταβαλόντες, οὐκ εἰς ὄνον φασὶν ἀλλ' ὀνώδη ἄνθρωπον. (f. leg.—ζώων, μετέβαλον αὐτὰς οὐκ εἰς ὄνου φύσιν, ἀλλ' εἰς ὀνώδη ἄνθρωπον.) Οὐ γὰρ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν τῶν σωμάτων μορφὴν, μεταμπίσχεσθαι· ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ τῆς τραγῳδίας ὑποκριταὶ, οἳ νῦν μὲν τὸν Ἀλκμαίωνα, νῦν δὲ τὸν Ὀρέστην ὑποκρίνονται. Cætera probabiliter vertit Barthius: non item ἐμπίπλασθαι, *posse vivere:* quod reddendum erat *contaminari:* quæ notio in compositis hujus verbi frequens est, ut vel ex Ruhnkenii annotatione ad Tim. p. 31. intelligitur. Plotinus quidem Platonis auctoritatem sequens, ex Timæo p. 552. hanc opinionem usurpat Ennead. iii. 4. p. 284. A. et suis ipse rationibus confirmat Ennead. iv. 3. p. 381—389. Et Porphyrium in eadem sententia mansisse, potius Nemesio credam, quam Æneæ Gazæo eum novatoribus annumeranti; licet item prodat Augustin. de Civitate Dei, x. 30. 'Platonem animas hominum post mortem revolvi usque ad corpora bestiarum scripsisse, certissimum est. Hanc sententiam Porphyrii doctor tenuit Plotinus: Porphyrio tamen jure displicuit.' Similia tradit xii. 20. xxii. 27. Quod, docti cæterum scriptoris, sed in Græcis non satis versati, παράκουσμα videtur. In Porphyrii quidem, quæ exstant, scriptis, et aliorum de eo proditis mentionibus, quod saltem sciam, nil hujusmodi diserte reperitur; quin de animarum migratione loquitur, quasi Platonis sententiam sequatur. Itaque in ejus fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 140. quæ cum alio indidem retuli ad Plutarch. de S. N. V. p. 113. in his verbis de migratione animarum, ὧν μὲν γὰρ ἐν τῇ μεταβολῇ καὶ γενέσει τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐξανθοῦν ἐπικρατεῖ καὶ δυναστεύει, τούτοις ἴσον ὠθῇ καὶ σώματα καὶ βίους θολεροὺς καὶ ἀκαθάρτους ὑπὸ φιληδονίας καὶ γαστριμαργίας φησὶ γενέσθαι τὴν μεταβολήν· ubi Canteri correctio, pro vitioso ἴσον ὠθῇ legentis εἰς ὀνώδη, verisimilis plane esset, si constaret Porphyrium ex eorum numero fuisse qui, ut supra vidimus, statuerunt migrationem non fieri in *asinos*, sed in *asininos* homines; et nisi manifesto constaret, eum hoc loco Platonis sententiam interpretari et de veris animalibus accipere, cum ex ipso argumento disputationis, tum ex illis verbis p. 141. μὴ λάθῃ θηρίον γενομένη; et nisi tres veteres codices εἰς νωθῆ, i. e. *in tarda et inertia corpora*, præberent in ed. Heerenii vol. i. p. 1052. Iamblichus, ut aliis multis in placitis a Porphyrio dissensit, Proclo in Comment. ad Platon. Tim. passim hunc dissensum notante, sic hoc in argumento de Animarum migratione, ibidem i. p. 45. qui duas diversas illas priorum sententias, universe, nec sub auctorum nominibus, memorat v. p. 329. tum suam inter illas quasi mediam explicat, eamque cum Platonis doctrina, in Phædro, Timæo, Rep. x. et hoc Phædonis loco prodita, conciliare studet. Hæc autem Procli disputatio, longior quam quæ ipsius verbis referatur, Latine reddita cognoscatur apud Holsten. ad Porphyr. Vit. Pythag. §. 19. p. 24. 25. edit. Kusteri. Hierocles in opere de Providentia et Fato statuens migrationem non nisi ex humanis in humana corpora fieri p. 242. edit. Needhami, eamdem germanam Platonis sententiam esse affirmat, p. 250. Itemque statuit Hermes, qui dicitur, apud Stobæum Eclog. Phys. p. 129. Wytt.

φιλοτησίας] Kœhlero corrigendum videbatur φιλοτήσια· ut Hom. Od. Λ. 245. dixit φιλοτήσια ἔργα, h. e. Hesychio interprete, Ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά. At primo hoc nomen non est simile reliquis nominibus: deinde ὕβρεις sunt *stupra, flagitia*, atque adeo οἱ ὕβρεις μεμελετηκότες jam sunt *lascivi, libidinosi, flagitiosi*, Ἀφροδισίων ἥττονες Xenoph. Memor. i. 5. 1. ut Trojani ab Homero Il. ν'. 633. dicuntur ἄνδρες ὑβρισταὶ etiam propter libidinem et flagitia, Eustathio auctore: denique Socrates etiam supra c. 30. conjunxit verba, καὶ πίοι, καὶ φάγοι, καὶ πρὸς τὰ Ἀροδίσια χρή-

εἰκὸς ἐνδύεσθαι. ἢ οὐκ οἴει; Πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις. I. 82.
Τοὺς δέ γε[l] ἀδικίας τε[m] καὶ τυραννίδας καὶ ἁρπαγὰς[n] προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν λύκων τε[o] καὶ ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη. ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσε φαῖμεν[p] τὰς τοιαύτας ἰέναι;[q] Ἀμέλει, ἔφη ὁ Κέβης, εἰς τὰ τοιαῦτα. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς,

et pr Λ.—[l] γε om ΔΦGs.—[m] τε om H.—[n] καὶ ἁρπαγὰς καὶ τυραννίδας Δ.—[o] τε om Φs.—[p] φαῖμεν G : φαμὲν *s.—[q] εἶναι ΠΦG et pr 𝔄.—[r] ἡῖ [οἶ] 𝔄 : ᾗ *s.—[s] ἕκαστα

σαιτο, ita, ut nomen *γαστριμαργίαι* tantum de inexplebili et immani edendi aviditate accipi debeat. Fisch.

φιλοτησίας] *Propinationes benevolas, invitationes ad bibendum,* leniorem habet notionem quam pro hoc loco et pro reprehensis vitiis adjunctis *γαστριμαργίας* et *ὕβρεις*; igitur puto, alicui correctori deberi, elegantiam consectanti; et Platonem scripsisse *φιλοποσίας*, quod magno consensu præbent, et qui hunc locum citant veteres, Theodoret. Serm. xi. p. 651. C. Athen. xv. p. 659. A. Stob. Eclog. Phys. p. 135. Nicephor. Schol. ad Synes. p. 385. C. et codices Vind. A B C F G. Venet. A B. Tub. Nomen *φιλοτησία* diligenter exposuit H. Steph. T. L. Gr. t. iv. p. 156. A—D. cui adhibeatur Gataker ad M. Antonin. xi. 14. p. 326. Ipsum cicutæ poculum jam sumturos, id hoc nomine per urbanitatem appellasse Socratem et Phocionem, narrat Ælian. V. H. i. 16. xii. 49. Usitata notione dixit etiam Aristid. Or. in Bacchum in fine, t. i. p. 31. Himer. p. 222. et 496. Wytt.

φιλοποσίας] Edd. *φιλοτησίας*, *propinationes*, quibus non est hic locus. Illud ex Aug. Tub. Athen. Euseb. Theodoret. Stob. et Schol. Synes. substituimus. *ὕβρεις* hic, ut sæpe, de *stupris* et *flagitiis* intelligendum. Heind.

μεμελετηκότας] *μελετᾷν* verti *cogitare*. Ego aliquando verto *exercere*. Cicero, 'Cogitare proscriptiones, saxa, malas artes,' etc. Virgil. 'Meditari,' servatis vestigiis hujus verbi *μελετᾷν*. Serran.

καὶ μὴ διευλαβημένους] Aug. et Tub. cum Athen. et Stob. *διευλαβουμένους*, quod vel in omnibus libris repertum mutare ipsa cogeret ratio. Sed hoc ipsum *καὶ μὴ διευλαβημένους* dubito nonnihil an satis sincerum sit. Nam si accusativi *γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας*, uti pendent a verbo *μεμελετηκότας*, ita ad *διευλαβημένους* quoque trahantur, ut, quod censebat Fischerus, *οἱ μὴ διευλαβημένοι* nihil fere differant ab iis quos dixit *μεμελετηκότας*: additamentum hoc dici non potest quam frigidum sit et jejunum. Rectius haud dubie intellexit Ficinus, quum verba sic reddidit: *qui ventri dediti per inertiam atque lasciviam vitam egerunt, neque quidquam pensi pudorisque habuerunt.* Hunc autem sensum planius certe præbet, quod apud Theodoretum legitur, *καὶ μηδὲν εὐλαβουμένους*, quod sic mutatum, *καὶ μηδὲν διευλαβημένους*, si ullus præstaret liber, vulgato ego anteponerem, *διευλαβεῖσθαι* legitur et Phileb. p. 23. C. *τὴν —ἀρχὴν—διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι*, ac de Rep. vii. p. 536. A. *ἡμῖν—πάντα τὰ τοιοῦτα διευλαβητέον.* Heind.

εἰς τὰ τῶν ὄνων] Quam levia et misera supplicia, quæ ne pessimi quidem metuant. Tertull. de Anim. 33. 'Qui laboribus atque servitiis puniendi, in asinos utique et mulos recorporabuntur, quantum sibi de pistrinis et aquilegis rotis gratulabuntur, si metallorum ergastulorum—ipsorumque carcerum, licet otiosorum, recordentur.' Gottl.

καὶ τῶν τοιούτων] Theodoret. *καὶ τὰ τῶν.* Schol. Synesii: *καὶ τῶν ὁμοίων.* Fisch.

τοὺς τυραννίδας—εἰς τὰ τῶν λύκων κ. τ. λ.] Præclarius disserit in Gorgia (p. 332. 33.) ejusmodi tyrannos, ob gravissima delicta insanabiles, quod nunquam a labe flagitiorum purgari pœnisque liberari possint, exemplum esse apud inferos, quo prosint aliis, injustis vero, ad ea loca descendentibus, præbeant spectaculum. v. Stob. Eclog. Phys. p. 142. Gottl.

ἢ ποῖ—φαμὲν] *φαμὲν* Tub. Aug. cum libris editis, quod, quum *ἂν* h. l. commode trahi queat ad *ἰέναι*, ego non muto in *φαῖμεν*, quamvis id præbeat Euseb. et Theodoret. Heind.

δῆλα δὴ καὶ τἆλλα, οἷ[r] ἂν ἑκάστη[s] ἴοι κατὰ τὰς[t] αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς μελέτης;[u] [§. 71.] Δῆλον δή, ἔφη· πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν εὐδαιμονέστατοι, ἔφη, καὶ τούτων εἰσὶ[v] καὶ εἰς βέλτιστον τόπον ἰόντες οἱ τὴν δημοτικήν[w] τε[x] καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες, ἣν δὴ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους τε[y] καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ; Πῆ[z] δὴ[a] οὗτοι εὐδαιμονέστατοι; Ὅτι[b] τούτους εἰκός ἐστιν εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικόν τε[c] καὶ ἥμερον γένος, ἤ που[d] μελιττῶν ἢ σφηκῶν

𝔄ΠΦG cum corr E et rc Γ, ἕκαστον Δ.—[t] αυτὰς I.—[u] μελλο ῆ ης Δ.—[v] εἰς om ΥΗ IL et pr E.—[w] δηλωτικήν Δ.—[x] τε om Π et pr 𝔄.—[y] τε om L.—[z] πῶς Ξ.—[a] δὲ Δ.—[b] ὅτι οὐ 𝔄Π.—[c] τε add 𝔄ΔΠΦGs.—[d] ἤ που...γένος om I.—[e] ἢ ante καὶ om

ᾗ ἂν ἑκάστη ἴοι κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς μελέτης] *Quocumque quæque iverit, iverit secundum similitudinem consuetudinis.* Est genus breviloquentiæ, ut in simili usu nominis ἕκαστος apud alios et Herodotum i. 114. ὡς ἑκάστῳ ἔργον προστάσσων, *opus cuique, ut conveniret, mandans:* de quo diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 346. Vind. A B. ἕκαστα. Stobæus mendose, ᾗ ἂν ἕκαστα, ἐοικάτατας α. δ. τ. μ. Hoc loco sensui consulendum, ᾗ ἂν ἑκάστη inter duo commata ponendo. Wytt.

οἷ ἂν ἑκάστη] οἷ pro ᾗ ex Aug. dedit Fischer. Heind.

§. 71. καὶ τούτων] *Vel horum*, per se non felicium. Tum post δημοτικὴν particulam τε cum Tub. omittit Euseb. Heind.

πολιτικὴν ἀρετὴν—ἣν καλοῦσι σωφροσύνην κ. τ. λ.] Has virtutes absque philosophia, sed meditando et consuetudine comparari dicit, utramque, cum justitiam tum temperantiam, vocat πολιτικήν. In Symposio (p. 189.) prudentiam maximam virtutum habet. l. x. Reip. 473. fuisse, ait, unum de cœlestibus advenis, qui ante in republica bene constituta vixerit, ἔθει, ἄνευ φιλοσοφίας, ἀρετῆς μετειληφότα. Gottl.

εὐδαιμονέστατοι] Mirum accidit, hos popularis et civilis virtutis studiosos adjungi istis vitiosis et flagitiosis, et in commune genus τῶν φαύλων poni: qui omnes, sive meliores, sive pejores, distinguuntur a philosophis mox §. 32. initio. Hæc postea distinctio a Stoicis maxime celebrata est; omnes non σοφοὺς uno nomine φαύλους appellantibus. Sed et ab aliis ita factitatum: v. c. Plutarcho Sap. Conviv. p. 157. A. τοῖς μὲν σοφοῖς μέτρον ὁ νόμος δέδωκε, πρὸς δὲ τοὺς φαύλους ἐρῶ λόγον τῆς ἐμῆς θυγατρός—. Est autem *civilis virtus* infimo gradu; cum quatuor omnino sint virtutum gradus; ut quidem posteriores Platonici eos descripserunt, principe Plotino; Enn. i. lib. ii. unde profecti sequentes eas passim memorarunt: v. c. Porphyr. de Gradibus p. 34. Marinus Procli vitam ad eas exigens: Macrobius illum Plotini locum Latine vertens, de Somnio Scip. i. 8. 'Plotinus inter philosophiæ professores cum Platone princeps, libro de Virtutibus, gradus earum vera et naturali divisionis ratione compositos per ordinem digerit. Quatuor sunt, inquit, quaternarum genera virtutum: ex his primæ politicæ vocantur, secundæ purgatoriæ, tertiæ animi jam purgati, quartæ exemplares.'—cætera apud ipsum legantur, digna cognitu, longiora quam ut hic apponantur. Wytt.

τούτους] Stob. et Euseb. τούτοις. vitiose. Neque melius Scholiastes Synesii mox, ταυτό γε. Fisch.

εἰς τοιοῦτον] Declaratur τοιοῦτον hoc verbis seqq. πολιτικόν τε (Sic Tub. Vulgo deest τε) καὶ ἥμερον. Sic infra §. 90. παραγίγνεσθαι τοιουτοισὶ λόγοις τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι, τοτὲ δὲ μή. de Legg. i. p. 625. A. ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέθραφθε νομικοῖς. Demosth. in Leptin. §. 12. τὸ μὲν τοίνυν τῆς πόλεως ἦθος—ἴδοι τις ἂν τοιοῦτον ἀψευδὲς καὶ χρηστόν. Et conf. not. ad Gorg. §. 105. Heind.

πολιτικὸν γένος—ἤ που μελιττῶν]

ἢ μυρμήκων, ἢ[e] καὶ εἰς ταὐτόν[f] γε πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γέ- II. iii. 55.
νος, καὶ γίγνεσθαι ἐξ αὐτῶν ἄνδρας μετρίους. Εἰκός. Εἰς §. 32. W.
δέ γε θεῶν γένος μὴ[g] φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ
ἀπιόντι οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἀλλ'[h] ἢ τῷ φιλομαθεῖ. ἀλλὰ

ΓΛΥCEHL.—[f] ταυτό L.—[g] γένος καὶ μὴ Δ.—[h] ἀλλ' G et pr 𝔄Π, οὐδ' ἄλλω Δ:

Apes vocantur πολιτικὸν γένος, quod rempublicam habent, consilia atque duces, cessantium inertiam notant, mox et morte puniunt. Et ita quoque Aristoteles apes vocat, Hist. Anim. i. 1. p. 471. Hinc Virgilius: (iv. Gorg. i.) 'Admiranda tibi levium spectacula rerum, Magnanimosque duces, totiusque ordine gentis Mores et studia et populos et prœlia dicam.' Quanta præmia Pythagorica disciplina temperantibus proposuerit hac migratione in ejusmodi animalcula, facile intelligitur. v. Tertull. de Anim. 33. Gottl.

μυρμήκων ἢ καί] Cod. Aug. *μυρμήκων, καί*. Theodoretus l. c. sententiam hujus loci verbis complexus est his: Ἔστιν εὑρεῖν αὐτὸν (Platonem) λέγοντα, τῶν τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν ἠσκηκότων τὰς ψυχὰς εἰς μελίττας μετενσωματουμένας, καὶ σφῆκας, καὶ μύρμηκας, καὶ εἴς γε τὸ ἀνθρώπειον γένος. Fisch.

εἰς δέ γε θεῶν γένος κ. τ. λ.] Sic omnes libri, et Stob. Eclog. Phys. p. 135. Iamblich. Protrept. p. 78. Nicephor. Schol. Synes. p. 382. et quamquam trajectiones non abhorrent a Platonis consuetudine, tamen hoc loco potius librarii perturbatio, quam scriptoris compositio, exstare videtur. Quid enim audimus? *In deorum autem genus non philosophato nec plane puro abeunti, non fas est pervenire alii quam studioso doctrinæ.* Ergo potest aliquis, quamvis non plane purus nec philosophatus, in deorum genus pervenire, modo sit doctrinæ studiosus? Hæc ita cum a Platonis ratione, tum a sano sensu, aliena sunt, ut nil magis. Equidem Platonem scripsisse puto: Εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῶς ἀπιόντι· i. e. *In deorum autem genus nefas est alii pervenire, quam doctrinæ studioso philosophato et plane puro abeunti.* Hierocles interpretatus est obiter, et mutatis verbis difficultatem vitans, in Aur. Carm. p. 310. τοῦτο φιλοσοφίας ὁ τελεώτατος καρπὸς, τοῦτο τῆς ἱερατικῆς καὶ τελεστικῆς ἔργον τέχνης τὸ μέγιστον—ἐπειδὴ εἰς γένος θεῶν οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ κτησαμένῳ ἀλήθειαν μὲν καὶ ἀρετὴν ἐν ψυχῇ, καθαρότητα δὲ ἐν τῷ πνευματικῷ αὐτῆς ὀχήματι. Est autem animadvertenda vis et consuetudo nominum φιλομαθὴς et φιλόσοφος, quæ subinde idem significant, cum φιλομαθὴς sit genus, φιλόσοφος species; omnis φιλόσοφος sit φιλομαθὴς, at non contra, omnis φιλομαθὴς idem sit φιλόσοφος. Quam consuetudinem secutus Cicero frequens *doctos* et *doctissimos* pro *philosophis* dixit. Platoni Phædone §. 13. prope finem οἱ ὀρθῶς φιλομαθεῖς sunt *philosophi*, item §. 33. et §. 34. Rep. v. p. 466. G. quo pertinet Procli Quæstio p. 422. τίς ἡ τῶν φιλοσόφων φιλομαθία καὶ ἡ τῶν πολλῶν· Rep. ix. p. 506. C. de optimo genere hominum, quod φιλοκερδεῖ et φιλοτίμῳ opponitur, φιλομαθὲς δὲ καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ, κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν· vi. p. 467. D. τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὡμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῶσιν, ὅσα ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς ἀεὶ οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς·—καὶ μὲν καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς· quod citat Plutarch. in Cicerone p. 861. E. γενόμενος δὲ ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα κ. τ. λ. Rep. vi. 471. E. ὅγε ὄντως φιλομαθής· ii. p. 429. B. Ἀλλὰ μέντοι—τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτόν. Aristides Or. Plat. ii. t. ii. p. 311. Πλάτων—φιλοσοφίαν τοῦτο εἰπὼν τό γ' ἑαυτοῦ καὶ Σωκράτους καὶ πρᾶγμα καὶ γράμμα, ὅμως κατ' ἀμφοτέρους πεποίηται τοὺς τρόπους αὐτῶν· τούς τε γὰρ φιλοκάλους καὶ φιλομαθεῖς ἐπιεικῶς εὕροι τις ἂν αὐτὸν φιλοσόφους ὀνομάζοντα, ἐγγύς τι τῆς τῶν πολλῶν κλήσεως· καὶ πάλιν που διαιρούμενος, τούτους ἰδίᾳ προσείρηκε φιλοσόφους, τοὺς περὶ τὰς ἰδέας πραγματευομένους, καὶ τῶν σωμάτων ὑπερορῶντας. Himerius Or. xiv. 19. p. 612. ἦν γὰρ δὴ καὶ πρὸς φιλοσοφίαν φιλομαθής· ubi nil mutandum; philosophiæ enim tirocinium in fabulis ponendum esse, vetus est sententia Platonis et aliorum. Cæterum

τούτων ἕνεκα, ὦ ἑταῖρε[i] Σιμμία τε καὶ Κέβης, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες[j] ἀπέχονται[k] τῶν κατὰ τὸ[l] σῶμα ἐπιθυμιῶν ἁπασῶν[m] καὶ καρτεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόασιν αὐταῖς αὐτούς,[n] οὔ τι[o] οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι ὥς περ

ἄλλῳ *ς.—[i] ἑταῖρε om ΔΦGs, post σιμμία ponit I.—[j] φιλοσοφοῦντες 𝔄ΔΠΦGs : φιλόσοφοι *ς.—[k] ἔχονται pr Π.—[l] τὸ om I.—[m] πασῶν ΔΦGs.—[n] ἑαυτοὺς 𝔄.—

eamdem sententiam ad amorem accommodavit Plato in Phædro p. 345. F. *εἰς μὲν γὰρ τὸ αὐτὸ ὅθεν ἥκει ἡ ψυχὴ ἑκάστη οὐκ καθικνεῖται ἐτῶν μυρίων—πλὴν ἡ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως, ἢ παιδεραστήσαντος μετὰ φιλοσοφίας.* Wytt.

ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ] Quidnam, quæso, hæc sibi volunt? In quibus *ἄλλῳ* tam arte cohæret cum prægresso dativo *μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ—ἀπιόντι*, ut non possint hæc nisi sic intelligi: *non alii, qui non sit philosophatus nec purus prorsus discedat, fas esse abire ad deos, nisi discendi cupido.* Quasi álius sit *ὁ φιλοσοφήσας*, alius *ὁ φιλομαθής*. *Ἀλλὰ μέντοι*, ut dicit de Rep. ii. p. 376. B. *τόγε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτὸν*, atque mox §. 73. ubi hæc leguntur, *γιγνώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἡ φιλοσοφία ἔχουσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἠρέμα παραμυθεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ—. Ταύτῃ οὖν τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ κ. τ. λ.* ibi luce clarius est, quos dixit *φιλομαθεῖς*, eosdem deinde dici *ὀρθῶς φιλοσόφους*. Recte igitur, qui hunc locum excerpsit, Schol. Synesii ad lib. *περὶ ἐνυπν.* p. 107. ed. Turneb. *φιλομαθῆ δὲ τὸν φιλόσοφον λέγει ὡς φιλοπράγμονα καὶ ἐρευνητικὸν περὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων.* Ac vitii manifestam lectionem librorum quoque labefactat diversitas. Nam Cod. Aug. et Ms. Iambl. *ἀλλὰ ἢ τῷ φιλομαθεῖ*. Tub. *ἀλλ' ἢ τῷ φιλομ.* Unde nihil proficias. Melius paullo Par. *οὐδ' ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομ.* quod tamen recipere dubitavi, ne ulcus emplastro obtegerem potius quam sanarem. Nam quum non unius tantum generis sint *ὁ φιλοσοφήσας* atque *ὁ φιλομαθής*, sed idem prorsus uterque, cur totum hoc addiderit scriptor tersissimus? An quod minus sit *φιλομαθῆ εἶναι* quam *φιλοσοφῆσαι καὶ παντελῶς καθαρὸν ἀπιέναι*? Hoc et per se improbabile est et accuratius Plato significasset haud dubie. Ergo quum nihil opis libri suppeditent, ipsius sententiæ ratio eo ducit, ut germanam scripturam fuisse hanc suspicemur: *ἀλλὰ μόνῳ τῷ φιλομαθεῖ. Τούτων ἕνεκα* etc. Nam Ficinus quidem, si quid hinc momenti conjecturæ accedit, posterius *ἀλλὰ* non expressit, hunc in modum verba transferens: *In deorum vero genus nulli fas est pervenire, præter eos qui discendi cupiditate flagrantes et philosophati sunt et puri penitus discesserunt. Horum quidem gratia* etc. Heind.

Mihi verba *ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ* ex notatione antiqua duplicis scripturæ exstitisse videntur. Beck.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι κ. τ. λ.] Videtur expressisse hunc locum Horatius (Sat. l. ii. 7. 83.) 'Sapiens, sibi qui imperiosus, Quem neque pauperies, neque mors neque vincula terrent, Responsare cupidinibus, contemnere honores Fortis.' cf. Cic. Epp. v. 13. qui locus expressus est ex Plat. Epitaph. p. 369. Bas. 2. Gottl.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι] Notavimus §. 13. ad finem. Vind. A B F. *οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες.* Wytt.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι] Tub. *οἱ ὀρθ. φιλοσοφοῦντες.* Ut in Phædro §. 61. *ἡ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως ψυχή*, in Sophist. §. 83. *τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι.* Nec tamen dubito quin *ὀρθῶς φιλοσόφους* h. l. itidem dixerit, ut infra §. 75. *οἱ δικαίως φιλομαθεῖς.* Heind.

οἰκοφθορίαν] *Rei familiaris jacturam.* Explicuimus vocabulum ad Plutarchi Opp. Moral. p. 12. B. Wytt.

οὔτι οἰκοφθορ.] Vulgo *οὔτε*. Iambl. *οὐχὶ*, Aug. *ὅτι*. In quibus quod delituerat, *οὔτι* dedit Par. (conf. ad §. 70.) ut, quum in vulgata scriptura parum vincta esset oratio, nunc optime præcedentibus annectantur hæc *οὔτι οἰκοφθορίαν—φιλοχρήματοι*, sequentia autem *οὐδὲ αὖ ἀτιμ.* per se integram sententiam efficiant. Deinde post participium *δεδιότες* illatum *ἔπειτα* hic non, ut alias plerumque, *tamen* significat, sed redundat propemodum in hac sententia: *neque rursus ignominiam et inertiæ ignobilitatem metuentes, velut qui magistratuum honorumque cupidi sunt, ab iis abstinent.* Scilicet in hac structura verbum non per se usquam ponitur pro *ὅμως*, sed ibi concessivam sententiam participium continet;

οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι· οὐδὲ αὖ[p] ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν[q] μοχθηρίας δεδιότες[r] ὥσπερ οἱ[s] φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι, ἔπειτα[t] ἀπέχονται αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἂν[u] πρέποι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[v] ὁ Κέβης. [§. 72.] Οὐ μέντοι μὰ Δί', ἦ δ' ὅς. τοιγάρτοι τούτοις μὲν ἅπασιν, ἔφη,[w] ὦ[x] Κέβης, ἐκεῖνοι οἷς τι μέλει τῆς αὑτῶν[y] ψυχῆς ἀλλὰ μὴ σώματα[z] πλάττοντες ζῶσι, χαίρειν εἰπόντες οὐ κατὰ ταὐτὰ πορεύονται αὐτοῖς, ὡς οὐκ εἰδόσιν ὅπῃ ἔρχονται, αὐτοὶ δὲ

[o] οὔτι (οι superscr.) 𝔄ΛΠCHI et pr ΓG, οὔτι Φ, οὗτοι E: οὔτε *ς.—[p] ἂν Δ.—[q] ἀδοξίαν τε καὶ ἀτιμίαν Δ.—[r] δεδοικότες G.—[s] ὥσπερ καὶ οἱ I.—[t] ἔπειτ' Δς.—[u] ἂν om pr Ξ.—[v] ὦ (α superscr.) σώκρατες ἔφη L.—[w] ἔφη om ΔΠ, in mg habet 𝔄.—[x] ὁ I.—[y] ἑαυτῶν 𝔄.—[z] σώματι

qui etsi frequentissimus particulæ usus est, tamen et ita, ut h. l. non raro usurpatam eam reperias. Lachet. p. 192. B. Πειρῶ δὴ καὶ σὺ, ὦ Λάχης, τὴν ἀνδρίαν οὕτως εἰπεῖν, τίς οὖσα δύναμις ἡ αὐτὴ ἐν ἡδονῇ καὶ ἐν λύπῃ καὶ ἐν ἅπασιν οἷς νῦν ἐλέγομεν αὐτὴν εἶναι, ἔπειτα ἀνδρία κέκληται. Xenoph. Cyrop. i. 3. 11. στὰς ἂν, ὥσπερ οὗτος, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, ἔπειτα ὁπότε βούλοιτο εἰσιέναι ἐπ' ἄριστον λέγοιμ' ἂν etc. Hieron. vii. 9. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἡγησάμενοι εὐεργετεῖν ἱκανὸν εἶναι καὶ ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες ἔπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα ἔχωσιν ἐπαινοῦντες—οἱ αὐτοὶ ἔμοιγε δοκοῦσι τιμᾷν τοῦτον ἀληθῶς. In his autem ἔπειτα non est *postea*, sed *tum*. V. not. ad Cratyl. §. 60. Heind.

φιλοχρήματοι—φιλότιμοι] Quare duo deteriora genera οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι, et alterum φίλαρχοι καὶ φιλότιμοι, meliori opponantur φιλομαθεῖ καὶ φιλοσόφῳ, diximus supra ad §. 15. Wytt.

ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν] Particula ἔπειτα fere ex abundanti participiis subjungi solet: ut εἶτα frequentissime apud Ælianum: item hæc apud Plutarchum Opp. Mor. p. 550. A. Vit. p. 615. F. Vide et Hoogeven. Doctr. Partic. p. 391. Wytt.

§. 72. ἔφη, ὦ Κεβ.] ἔφη non habet Tub. Fisch.

σώματα πλάττοντες ζῶσι] *Sua quique corpora fingentes, vivunt quasi animam formare negligentes.* De anima corpus formante, dicitur in deteriorem partem a Plotino Enn. v. 3. p. 505. A. ἀφέλοις πρῶτον τὸ σῶμα—καὶ τὴν πλάττουσαν τοῦτο ψυχήν. Quod autem pluralis numerus σώματα singulari ψυχὴν subjungitur, videtur eo pertinere, quod una anima plura deinceps migrando corpora occupat. Dicitur πλάττειν σῶμα et ψυχὴν, *formare, fingere, ingenium et corpus:* ut ostendimus ad Plutarchi Opp. Mor. p. 3. E. Wytt.

σώματα πλάττοντες] Tub. et Par. σώματι. Me quidem quum pluralis σώματα, tum magis etiam offendit verbum πλάττειν, *artificiose fingere et formare,* quum h. l. vocabulum potius requiratur *colendi et fovendi* vi præditum. Tim. p. 42. D. τὸ δὲ μετὰ τὸν σπόρον τοῖς νέοις παρέδωκε θεοῖς σώματα πλάττειν θνητά. de Rep. ii. p. 377. τοὺς ἐγκριθέντας (μύθους) πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. Plutarch. Coriol. p. 229. D. τίς ἂν ἄλλος εἴη τρόπος ᾧ βοηθοῦσιν ἀνθρώποις καὶ συνεργοῦσιν (οἱ θεοί); οὐ τὸ σῶμα δήπου πλάττοντες ἡμῶν οὐδὲ τὰς χεῖρας ὡς δεῖ μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τοὺς πόδας, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς τὸ πρακτικὸν—ἐγείροντες. Ergo quum Codd. aliquot dativum σώματι habeant, in πλάττοντες latere suspicor verbum significatu *serviendi blandiendique* præditum. An λατρεύοντες? Certe si πλάττειν h. l. alio significatu positum existimetur, τὸ σῶμα scribi pro σώματα debebit. Heind.

οὐκ εἰδόσιν ὅπῃ ἔρχονται] Hinc sua forsan Plotinus, γινομένων ἁπάντων ἀψόφῳ κελεύθῳ κατὰ δίκην, ἣν οὐκ ἔστι φυγεῖν οὐδενί· ἧς ἐπαΐει μὲν ὁ φαῦλος οὐδέν· ἄγεται δὲ οὐκ εἰδὼς οἷ δεῖ ἐν τῷ παντὶ φέρεσθαι. ὁ δ' ἀγαθὸς καὶ οἶδε, καὶ οἷ δεῖ ἄπεισι· καὶ γινώσκει πρὶν ἀπιέναι οὗ ἀνάγκη αὐτῷ ἐλθόντι οἰκεῖν· καὶ εὔελπις

ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν καὶ τῇ
ἐκείνης[a] λύσει τε καὶ καθαρμῷ ταύτῃ τρέπονται, ἐκείνῃ
§. 33. W. ἑπόμενοι ᾗ ἐκείνη ὑφηγεῖται. Πῶς, ὦ Σώκρατες; Ἐγὼ
ἐρῶ, ἔφη. γιγνώσκουσι γάρ, ἦ δ᾽ ὅς, οἱ φιλομαθεῖς ὅτι πα-
II. iii. 56. ραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν[b] ψυχὴν ἡ[c] φιλοσοφία ἀτεχνῶς δια-
δεδεμένην[d] ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην,[e] ἀναγκα-
ζομένην δὲ ὥς περ δι᾽ εἰργμοῦ διὰ τούτου[f] σκοπεῖσθαι τὰ
ὄντα ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι᾽ αὑτῆς, καὶ ἐν πάσῃ[g] ἀμαθίᾳ κυ-
λινδουμένην,[h] καὶ τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι
δι᾽[i] ἐπιθυμίας ἐστίν, ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμένος ξυλ-

𝔄, σώματι Π.—[a] ἐκεῖνοι L.—[b] αὐτὴν L.—[c] ἡ om Φs.—[d] δεδεμένην Δs.—[e] προσκεκωλυμένην s.—[f] τούτων C, τοῦτο H.—[g] μέση L.—[h] κυλινδουμένην 𝔄ΓΔΛΠΦEGH.

ἐστιν ὡς μετὰ θεῶν ἔσοιτο. Enn. 4. l. iv. p. 440. Forst.

λύσει] Nescio, an ad hunc locum referri debeat scholion Olympiodori, editum a Gesnero in Fragmentis Orphei p. 409. ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος. Διὸ καὶ Λυσεὺς ὁ θεός· καὶ Ὀρφεύς φησιν·—Ἄνθρωποι δὲ τελήεσσας ἑκατόμβας Πέμψουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτῃσιν (Ms. alter, ἀμφιέτεσσιν) Ὄργια ἐκτελέσουσι, λύσιν προγόνων ἀθεμίστων Μαιόμενοι· σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, οὕς κ᾽ ἐθέλῃσθα Λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴστρου. Qua autem in re posita sit ἡ τῆς φιλοσοφίας λύσις τε καὶ καθαρμὸς, Socrates deinceps ipse ostendit c. 33. ubi pro ἐναντία ποιεῖν legitur ἐναντιοῦσθαι. Fisch.

παραλαβοῦσα—τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία] *Philosophia, quæ animum occuparit, ut rationi obediant cupiditates, ut mens, semota a corpore, res intueatur.* Quid possit ex mente veterum philosophia, præclare complexus est Cic. Tusc. ii. 5. et v. 2. Hæc forma videtur eadem esse, quam ἀντιλαμβάνει φιλοσοφία τινὸς, *complectitur, adjuvat philosophia* aliquem; in Parmen. p. 140. ed. Fisch. ubi Parmenides ad Socratem: Nec dum te philosophia complexa est, s. nondum exerces eam. Kœhlerus vertit: *philosophia, quæ animum corpori illigatum deprehendit*; quod vero est καταλαβοῦσα. Gottl.

δι᾽ εἰργμοῦ] Sic cum Edd. Cod. Tub. Contra Cod. Aug. hic et deinde εἱργμοῦ, velut apud Hesych. Εἱργμός. κώλυσις. δεσμός. συνέχεσις. Sed bene Eustath. ad Odyss. A. p. 14. ed. Bas. τὸ εἴργω ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω ἐψίλουν οἱ Ἀττικοί, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀπεῖρξαν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον, ὡς δηλοῖ τὸ καθεῖρξαν, ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἱρκτή. Heind.

κυλινδουμένην] Sic iterum pro vulgato καλινδουμένην libri optimi, Aug. Tub. Bas. 2. cum Iambl. Heind.

ὅτι δι᾽ ἐπιθυμίας ἐστὶν, ὡς ἂν μ.] Tritum loquendi genus est εἶναι s. γίγνεσθαι διά τινος, modo activo, modo passivo sensu. H. l. quum εἰργμὸς ipse vix dici queat ἐπιθυμεῖν, passive capiendum τὸ δι᾽ ἐπιθυμίας εἶναι, ut διὰ χαρίτων, διὰ σπουδῆς, διὰ μνήμης, δι᾽ εὐχῆς τι εἶναι dicitur et id genus alia. Igitur in hoc ipso claustri hujus vis cernitur, quod appetitur ab eo, qui his constrictus vinculis tenetur. Heind.

ὡς ἂν] Pertinet hoc ἂν non ad ὡς, sed ad εἴη, positumque ὡς pro ὥστε, velut Aristoph. Thesm. 395. Πῶς δ᾽ οὐχὶ διαβέβληχ᾽ ὅπουπερ ἔμβραχυ Εἰσὶν θεαταὶ—Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑποβλέπουσ᾽ ἡμᾶς etc. multisque aliis locis; ut idem ita exprimi potuerit, ὥστε ἂν μάλιστα τὸν δεδεμένον ξυλλήπτορα εἶναι τῷ δεδέσθαι. Sed dativus hic τῷ δεδέσθαι magnopere dubito an recte habeat. Quemadmodum enim verbum ξυλλαμβάνειν cum genitivo rei construitur, Phædr. §. 29. ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου. Aristoph. Vesp. 733. νῦν δ᾽ αὖ παρών τις—τῶν θεῶν ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Pace 437. Χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων, et ubique alias: ita et ξυλλήπτωρ. Xenoph. Mem. ii. 2. 12. ἵνα—ἀγαθοῦ σοι γίγνηται συλλήπτωρ. ii. 2. 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων. Nam Demosth. de Cor. Reisk. p. 231. οὔτε χρήμασιν οὔτε σώμασιν οὔτ᾽ ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον

λήπτωρ εἴη τῷ δεδέσθαι, [§. 73.] —ὅπερ οὖν λέγω, γι- I. 83.
γνώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἡ φιλο-
σοφία ἔχουσαν αὐτῶν[j] τὴν ψυχὴν ἠρέμα παραμυθεῖται καὶ
λύειν ἐπιχειρεῖ, ἐνδεικνυμένη ὅτι[k] ἀπάτης μὲν μεστὴ ἡ διὰ
τῶν ὀμμάτων[l] σκέψις, ἀπάτης[m] δὲ ἡ διὰ τῶν ὤτων[n] καὶ τῶν
ἄλλων αἰσθήσεων, πείθουσα δὲ[o] ἐκ τούτων μὲν ἀναχωρεῖν[p]
ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι, αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν ξυλ-
λέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι παρακελευομένη, πιστεύειν δὲ
μηδενὶ[q] ἄλλῳ ἀλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ, ὅ τι ἂν νοήσῃ αὐτὴ καθ'
αὑτὴν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τῶν ὄντων· ὅ τι δ' ἂν δι' ἄλλων
σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο, μηδὲν ἡγεῖσθαι ἀληθές· εἶναι δὲ
τὸ μὲν τοιοῦτον αἰσθητόν τε καὶ ὁρατόν, ὃ δὲ αὐτὴ ὁρᾷ,
νοητόν τε καὶ ἀειδές. ταύτῃ οὖν[r] τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν
ἐναντιοῦσθαι ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ οὕτως ἀπέ-
χεται τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν[s] καὶ λυπῶν καὶ φόβων II. iii. 57.

Is: καλινδουμένην s.—[i] δι' om Δ.—[j] αὐτὴν L.—[k] ὅτι om pr Γ.—[l] ὀνομάτων L.—[m] ἁπάσης L.—[n] ἀκοῶν ΔΦGs.—[o] δὴ H.—[p] ἀποχωρεῖν ΔΦGs.—[q] δὲ καὶ μηδενὶ Δ.—[r] δ' οὖν Φs, δὲ G.—[s] λυπῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ΔΦGs.—[t] ἢ λυπηθῇ om pr 𝔄Π, post

ἡμῖν dativi sunt instrumenti. Hic igitur corrigendum τοῦ δεδέσθαι. Heind.

§ 73. τῶν ὄντων] Rei vocabulum in re philosophica plane augustum volui retinere, ut exprimat τὸ ὄν. sicuti Cic. sæpe vertit ex hoc autore. Plinio philosophiam tractanti frequens est dicendi genus, 'Quicquid est rerum.' et Horat. 'Abdita rerum,' res abditas et abstrusas dixit. Serran.

ὅ, τι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ, ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο] *Quidquid vero per alia consideret,* (i. e. *corporeum per sensus corporis*), *quum in aliis sensibus aliud appareat, nihil horum verum putare*—. dicitur et ad sententiæ veritatem, et ad figuræ concinnitatem. Similis caussa est in Phædro p. 345. C. καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν· οὐδ' ἥ ἐστί που ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ οὖσα, ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν—. Sympos. p. 331. C. item idea pulcri describitur,—οὐδέ που ὂν ἐν ἑτέρῳ τινὶ, οἷον ἐν ζώῳ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν οὐρανῷ, ἢ ἔν τῳ ἄλλῳ· ἀλλὰ αὐτὸ καθ' αὑτὸ μεθ' αὑτοῦ, μονοειδὲς ἀεὶ ὄν. Plotinus significat Enn. v. l. viii. p. 546. C. περὶ δὲ τῆς ἐκεῖ ἐπιστήμης, ἣν δὴ καὶ ὁ Πλάτων κατιδὼν φησὶν, οὐδ' ἥτις ἐστὶν ἄλλη ἐν ἄλλῳ. Enn. vi. lib. vii. p. 727. C. ὥστε μήτε ἐν τόπῳ εἶναι, μήτε ἔν τῳ ἄλλῳ ἐν οἷς πέφυκεν ἄλλο ἐν ἄλλῳ εἶναι. οὐδὲ γὰρ αὐτός που· ὁ δὲ νοητὸς τόπος ἐν αὐτῷ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐν ἄλλῳ. Synesius Dione p. 48. A. de eadem re: οὐδὲ γάρ ἐστιν—οἷον ἄλλο ἐν ἄλλῳ. Iamblich. apud Stob. Eclog. Phys. p. 872. edit. Heerenii: Πλάτων μὲν οὖν οὐχ ὡς ἑτέρας τὰς δυνάμεις, ἐν ἑτέρᾳ τῇ ψυχῇ ἐνεῖναι ἡγεῖται, συμφύτους δ' αὐτὰς καὶ κατὰ μίαν ἰδέαν συνυφεστηκέναι λέγει διὰ τὴν ἀσύνθετον (vulgo σύνθετον) οὐσίαν τῆς ψυχῆς. Hermias in Platonis Phædrum p. 313. ὁ γὰρ ὁρῶν, ὡς ἄλλος ἄλλο ὁρᾷ· δεῖ δὲ ἕνωσιν γενέσθαι. Wytt.

οἰομένη—οὕτως ἀπέχεται] Quæ ratio est particularum εἶτα et ἔπειτα cum verbo post participium positarum, ut modo vidimus: eadem est ratio in hoc loco particulæ οὕτως, cujus usus multa annotavimus exempla ad Plutarchum: et quædam dedit Taylor. ad Demosth. Or. In Mid. vol. ix. p. 628. Reisk. Apud Platonem hæc et plura vidimus v. c. Hipparch. p. 3. B. καὶ τοὺς περιαλγήσαντας ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ, οὕτως ἀποκτεῖναι τὸν Ἵππαρχον: Menone p. 16. E. αὐτὸς ἀπορῶν, οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν· Alcib. i. p. 32. B. 33. D. Alcib. ii. 37.

καθ' ὅσον δύναται, λογιζομένη ὅτι ἐπειδάν τις σφόδρα ἡσθῇ ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ[t] ἢ ἐπιθυμήσῃ, οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν[u] ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον[v] ἄν τις οἰηθείη, οἷον ἢ νοσήσας ἤ τι ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὃ πάντων[w] μέγιστόν τε κακὸν[x] καὶ ἔσχατόν ἐστι,[y] τοῦτο πάσχει[z] καὶ οὐ[a] λογίζεται αὐτό. Τί τοῦτο, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Κέβης. [§. 74.] Ὅτι ψυχὴ[b] παντὸς ἀνθρώπου ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφόδρα[c] ἐπί τῳ[d] καὶ ἡγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα τοῦτο πάσχῃ,[e] τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέστατον,[f] οὐχ οὕτως ἔχον. ταῦτα δὲ μάλιστα * τὰ[g] ὁρατά. ἢ οὔ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ[h] ὑπὸ σώματος;[i] Πῶς

ἡσθῇ ponit rc Π : ἡσθῇ καὶ λυπηθῇ ΔΦGs.—[u] κακὸν τοσοῦτον Γ.—[v] ὧν 𝔄ΓΔΛΠΦC EGHIs.—[w] πάντων om L.—[x] κακὸν 𝔄ΔΠΦCGIs : κακῶν *ς.—[y] ἐστι om ΔΦGs.—
ει
[z] πάσχοι 𝔄.—[a] οὐ om Δ.—[b] ὅτι ψυχὴ 𝔄ΓΔΠGs : ὅτι ἡ ψυχὴ *ς.—[c] ἢ λυπηθῆναι
ἢ
σφόδρα om Γ : καὶ σφόδρα λυπηθῆναι G.—[d] ἐπί τῳ, ΓΔΞΥΦΕΗΙs : ἐπὶ τῷ *ς.—
η
[e] πάσχει 𝔄, πάσχοι C.—[f] εἶναι καὶ ἀληθέστατον 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGHIs : καὶ ἀληθέστατον εἶναι ς.—[g] τὰ add Heindorfius.—[h] καταδεῖται ψυχὴ 𝔄ΓΔΞΠCGHL, καταδεῖ-

D. Protagor. 195. B. Wytt.

καὶ φόβων] Hæ voces a Cod. Iamblichi Rigalt. aberant. Fisch.

ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ] Iambl. ἢ λυπηθῇ ἢ φοβηθῇ. Tub. omittit hæc ἢ λυπηθῇ. Heind.

κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν] Sc. τῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν etc. In his etsi scribi potuit ὑπ' αὐτῶν, ut Apolog. Socr. init. ὅ,τι—πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων, infra in hoc dial. §. 86. ὃ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων. Cyrop. vi. 1. 36. οἷα πεπόνθασιν ὑπ' ἔρωτος, et sexcenties alias: probum tamen illud puto, ad quod suppleri potest γενόμενον. Heind.

ὅσον ἄ. τ.] Ald. ὅσων ἄν. Bas. 2. ὅσον ὧν. Iambl. ὡς ἄν. Tub. Aug. ὧν ἂν, quod ex scripturæ compendio natum. ὅσον ἂν recte Bas. 1. atque inde Steph. Tum Aug. Tub. et Iambl. κακὸν pro κακῶν. Heind.

§. 74. ὅτι ψυχὴ] Vulgo ἡ ψυχή. Sed articulum scripti libri, Aug. Tub. Par. non agnoscunt. Iambl. ὅτι δὴ ψυχή. Infra §. 75. οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου, ubi inculcatus a Fischero articulus ne in uno quidem libro comparet. Heind.

ἐπί τῳ, καὶ ἡγ.] Ita Tub. et Edd. vett. Vitiose Ed. Steph. ἐπὶ τῷ κ. ἡγ. Nam sensus est, *animum cogi simul et gaudere vel dolere magnopere de re quapiam et putare* etc. ἐπὶ τούτῳ Iambl. et Aristipp. Tum Tub. τοῦτο ἐναργ. τε εἶναι καὶ ἀληθ. Aug. εἶναι omittit. Heind.

ταῦτα δὲ μάλιστα τὰ ὁρατὰ] *Hæc autem potissimum ea sunt, quæ cerni possunt.* Sensu postulante art. τὰ a præcedente syllaba absorptum interjeci. Sed eundem statim post cum Tub. expunxi, ubi vulgo legitur καταδεῖται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώμ. Conf. not. ad §. 24. Heind.

ὑπὸ σώματος] σῶμα notat h. l. *cupiditates, quas corpus gignit et alit.* Mens ejusmodi cupiditatibus polluta, dicitur ἀναπλέα σώματος. Plutarch. Romul. (p. 36.) ejusmodi mentem πεφυρμένην σώματι et περίπλεων σώματος; quæ appellat, sunt Platonica. Conferri meretur locus in Timæo (p. 43. et 86. Steph.) ubi docet, hanc animi cum corpore contagionem, cui adjungit malam educationem, caussam morborum animi esse. v. Cic. de Invent. 13. 'ita totum animal movebatur illud quidem, sed immoderate et fortuitu—.' Gottl.

δή; Ὅτι ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥς περ ἧλον ἔχουσα
προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ καὶ ποιεῖ
σωματοειδῆ, δοξάζουσαν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι ἅ περ ἂν
καὶ[j] τὸ σῶμα φῇ. ἐκ γὰρ τοῦ ὁμοδοξεῖν τῷ σώματι καὶ
τοῖς αὐτοῖς χαίρειν ἀναγκάζεται,[k] οἶμαι, ὁμότροπός τε
καὶ ὁμότροφος[l] γίγνεσθαι καὶ οἵα[m] μηδέποτε καθαρῶς εἰς
Ἅιδου[n] ἀφικέσθαι, ἀλλ᾽ ἀεὶ τοῦ σώματος ἀναπλέα[o] ἐξιέ-
ναι, ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν[p] εἰς ἄλλο σῶμα καὶ ὥς περ II. iii. 58.
σπειρομένη ἐμφύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων ἄμοιρος εἶναι τῆς τοῦ[q]
θείου τε καὶ καθαροῦ καὶ μονοειδοῦς συνουσίας.[r] Ἀλη-
θέστατα, ἔφη, λέγεις, ὁ Κέβης, ὦ Σώκρατες. [§. 75.] §. 34. W.
Τούτων τοίνυν ἕνεκα, ὦ Κέβης, οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσ-
μιοί τ᾽[s] εἰσὶ καὶ ἀνδρεῖοι,[t] οὐχ ὧν οἱ πολλοὶ ἕνεκά φασιν.
ἢ σὺ οἴει;[u] Οὐ δῆτα ἔγωγε. Οὐ γὰρ ἀλλ᾽ οὕτω λογί- I. 84.

ται ἡ ψυχὴ *ς.—[i] ὑπὸ τοῦ σώματος ΔΦGLs et rc 𝔄.—[j] καὶ om pr Γ.—[k] ἀναγκάζετο
β ο α
H.—[l] ὁμότροφός τε καὶ ὁμότροπος ΔΦGs, ὁμότροπός τε καὶ ὁμοίτροφος 𝔄.—[m] οἵα 𝔄ΞΥΦGI et corr Γ: οἷα *ς.—[n] καθαρῶς εἰς ᾄδου ΔΦGs: εἰς ᾄδου καθαρῶς *ς.—[o] τοῦ σώματος ἀναπλέα 𝔄Π, ἀνάπλεα τοῦ σώματος ΓΛΞΥCEHIL, ἀνάπλεω τοῦ σώματος Φ: ἀναπλέα τοῦ σώματος *ς.—[p] πίπτει pr Ξ.—[q] τοῦ om Δ.—[r] οὐσίας pr G.—[s] τε add ΔΦGs et rc 𝔄Π.—[t] ἀνδρεῖοι καὶ οὐχ ὧν καὶ οἱ Δ.—[u] οὐκ οἴει G.—[v] ψυ-

ἧλον ἔχουσα, κ. τ. λ.] Hujus sententiæ elegantiam posteris frequentatam ostendimus ad Plutarchum de S. N. V. p. 125. Quibus addatur Iamblich. Vit. Pythag. §. 228. *μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων καὶ προσπερονώντων ἐπιστρέφεσθαι*· ubi fontem imitationis notavit Kuster. Idem Iamblich. de Myster. Ægypt. ii. 6. p. 48.— *παθῶν πληροῖ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι.* Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 407. A. Proclus in Remp. Plat. p. 383. *αὗται γοῦν (αἱ ἡδοναὶ) καὶ ὁ Σωκράτης φησὶν, ὥσπερ ἧλον ἔχουσαι προσπερονῶσιν αὐτὰς καὶ προσηλοῦσι τοῖς σώμασι.* Attigit quoque Bentleius ad Horat. Serm. ii. 2. 79. Wytt.

ὁμότροπος] Pollux vi. 156. *καὶ Πλάτων ὁμότροπον—εἶπε.* Fisch.

ὁμότροπός τε καὶ ὁμότροφος] Simili paronomasia Lachet. p. 188. B. *ἐμοὶ μὲν οὖν οὐδὲν ἄηθες οὐδ᾽ αὖ ἀηδές. ὁμότροφος*, quatenus non *τρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ θείου καὶ τοῦ ἀδοξάστου* §. 75. Heind.

καθαρῶς ἀφικέσθαι] Imo *καθαρὸς*, ut §. 31. *οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης.* §. 68. *ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται.* §. 71. *μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ ἐπιόντι.* Heind.

τοῦ σώματος ἀναπλέα] *A corpore inquinata.* Vulgo *ἀναπλέα τοῦ σώμ.* Nostro ordine Tub. et Par. Pro *ἀναπλέα* Aug. *ἀνάπλεως.* Recte haud dubie, nec tamen illud movere placuit, quum in Xenoph. Cyrop. i. 3. 5. legatur *ὅτι καταπλέα (ἡ χεὶρ) σοι ἀπ᾽ αὐτῶν ἐγένετο.* Sed et ibi Codd. Brem. et Guelf. *πλέα* habent. Scilicet simplex est *πλέως, πλέα, πλέων*; in compositis, ut solet, utriusque generis sunt *ἔκπλεως, κατάπλεως, ἀνάπλεως* etc. Nam Æliano, cujus hæc in v. *Ἔκπλεα* Suidas profert, *φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες*, nihil in his tribuendum. Heind.

§. 75. *οἱ δικαίως φιλομαθεῖς*] *Vere philosophantes, doctrinæ recte studentes: φιλομαθὴς* Platoni qui sit, diximus §. 32. *δικαίως*, hoc sensu intelligitur ex ejus contrario de quo diximus §. 19. cui annotationi addatur Taylor. ad Æschin. Or. Adv. Ctesiphont. p. 586. ed. Reisk. Wytt.

οὐ γάρ· ἀλλ᾽ οὕτω] *Non profecto: sed*

σαιτ' ἂν ψυχὴ[v] ἀνδρὸς φιλοσόφου, καὶ οὐκ ἂν οἰηθείη τὴν μὲν φιλοσοφίαν[w] χρῆναι[x] ἑαυτὴν[y] λύειν, λυούσης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτὴν[z] πάλιν αὖ[a] ἐγκαταδεῖν[b] καὶ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν, Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἱστὸν μεταχειριζομένην·[c] ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἑπομένη[d] τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ[e] ἐν τούτῳ οὖσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ[f] ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, ζῆν τε οὕτως οἴεται δεῖν,[g] ἕως ἂν ζῇ,[h] καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς τὸ ξυγγενὲς καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. ἐκ δὲ[i] τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ,

χὴν I.—[w] σοφίαν pr G.—[x] χρῆν I.—[y] αὐτὴν ΔΦL.—[z] λύπαις καὶ ἑαυτὴν G.—[a] αὖ om ΔΦGs.—[b] ἐπικαταδεῖν mg 𝔄.—[c] μεταχειριζομένην ΔΞs et rc G cum ς: ceteri μεταχειριζομένης.—[d] ἑπομένην ΥΕΗL, ἐπιγομένη Δ.—[e] ἀεὶ καὶ Δ.—[f] τὸ ante ἀδόξαστον om Γ.—[g] οὕτως οἴεται δεῖν ΔΦGs, οἴεται οὕτω δεῖν 𝔄Π: οἴεται δεῖν οὕτως *ς.

sic.—Simpliciter sic accipiendum, ut Phædro p. 357. B. *Οὐ γάρ· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐν γράμμασι κήπους, ὡς ἔοικε παιδιᾶς χάριν σπερεῖ τε καὶ γράψει·* Sic et Lucas Act. Ap. xvi. 37. *Οὐ γάρ· ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν· Non profecto! sed ipsi venientes nos educant:* ubi Wetstenius hanc formulam confundit cum altera frequentiore et item Attica, quæ et vulgo in hoc Phædonis loco legebatur, *Οὐ γὰρ ἀλλ'*—. in qua negandi vis minus diserte expressa exstat; unde viri complures docti, *Οὐ γὰρ ἀλλὰ*, pro simplici *γὰρ etenim*, acceperunt; in quo tamen negationem ad antecedentia referendam docuit Hoogeveen. Doctrin. Partic. p. 924. Wytt.

ἀνήνυτον ἔργον] *Irritum opus facere, quod nunquam ad exitum perduci queat.* De v. *ἀνήνυτον* vid. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 379. Hujusmodi opus mens facit, dum philosophiæ ope a corporis vinculis liberatur, mox, ubi liberata est, denuo corporis sensibus voluptatibusque et doloribus constringendam se tradit. Heind.

ἐναντίως ἱστὸν] Penelope enim retexebat, talis anima contexit rursus telam. Olympiodorus Cod. i. p. 79. *Πῶς ἐναντίως τῇ Πηνελόπῃ ἱστὸν μεταχειρίζεται; ἢ ὅτι ἡ μὲν φιλοσοφία ἐν τῷ ἀφανεῖ συνυφαίνει αὐτὴν καὶ συναθροίζει, ἡ δὲ ἀμαθία διαλύει καὶ διασπᾷ ἐν τῷ ἀφανεῖ, τούτεστι ἐν τῇ γενέσει. Ἢ κάλλιον, λύειν μὲν τὴν φιλοσοφίαν, συνυφαίνειν δὲ τὴν ἀμαθῆ ζωήν· πῶς οὖν ἐναντίως τῇ Πηνελόπῃ; ἢ καὶ τοῦτο τῇ Πηνελόπῃ ἁρμόζει· καὶ γὰρ ἐκείνη πρὸς ἑαυτὴν ἐναντίως.* Dicas hos homines subinde dedita opera cæcutire, nec simplicem et grammaticam rationem, quamvis in promtu positam, animadvertere velle. Comparationem observavit P. Victorius Var. Lect. v. 7. et in Adagia retulit Erasmus p. 795. Cæterum, quod Iamblichus Protrept. p. 81. Tub. et Vind. A B C D E F G habent *μεταχειριζομένης*, qui sic legerunt, videntur *ἐναντίως* pro *ἄντικρυς instar* accepisse, quasi dicatur, *instar Penelopæ tractantes telam.* At vulgata lectio præstat. Wytt.

μεταχειριζομένην] Male Aug. Tub. et Iambl. *μεταχειριζομένης*. Uti Penelope quam interdiu pertexuerat telam noctu retexebat, sic contra (*ἐναντίως*) soluta a corporis vinculis mens denuo corpori se illigat. Heind.

γαλήνην τούτων] Tub. *τούτου*. Certe *τούτων* non, quo putabat Fisch. ad verba *ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις*, sed pro *τούτου* positum refertur ad totum hoc quod præcessit *τὸ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν* etc. Heind.

ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα] *Sed semper in hoc occupata, ut verum—contempletur.* Sic Græce dixeris *ἀεὶ ἐν τούτῳ εἰμὶ, τὸ ἀληθὲς θεῶμαι*, nec *τούτῳ* ad *λογισμὸν* pertinet.—*οὕτω δεῖν*. Sic Tub. cum Iambl. Edd. *δεῖν οὕτως*. Heind.

ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς] Hæc est

(ταῦτά γ'[j] ἐπιτηδεύσασα,[k]) ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ὅπως[l] μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν[m] ἀνέμων διαφυσηθεῖσα καὶ διαπτομένη[n] οἴχηται[o] καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ[p] ᾖ.

—[h] ζῆν Δ.—[i] δὲ Π: δὴ ϛ.—[j] γ' Stephanus: libri δ'.—[k] ἐπιτηδεύουσα Εϛ.—[l] εἴ-πως (α superscr.) G.—[m] τινῶν ϛ.—[n] διαπτομένη ΓΛΠCΕΙϛ, διαπτομενη 𝔄, διαπτωμένη G, διατ-τομένη (οῦ superscr.) H, ἀποπταμένη L: διαπταμένη *ϛ.—[o] οἴχεται Υ.—[p] οὐδαμῶς I.—[q] ὡς mg

ergo ἀδόξαστος τροφή· cui opponitur δοξαστὴ τροφὴ animarum, quæ Deos in sublime cœli evectos, id est, Philosophiam, consequi non potuerunt, in Phædro p. 345. E. πᾶσαι δὲ πολὺν ἔχουσαι πόνον, ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας ἀπέρχονται· καὶ ἀπελθοῦσαι τροφῇ δοξαστῇ χρῶνται. Inde p. 348. G. diversarum animarum diversa victus ratio: altera, τεταγμένη τε δίαιτα καὶ φιλοσοφία· altera, δίαιτα φορτικωτέρα τε καὶ ἀφιλόσοφος καὶ ἀφιλότιμος—. Est autem Platoni frequens reprehensio δόξης, *opinionis*, et τοῦ δοξαστοῦ, *opinabilis*, quod opponitur τῇ ἀληθείᾳ et τῷ ἀληθεῖ, estque *ideæ* ac *notionis intelligibilis*; quam illud *visibile corporeum, singulare*, sit: quorum differentia apposite ad hoc Phædonis argumentum ostenditur Rep. v. fin. p. 468. E—G. δοξαστὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι.—Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεωμένους, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὁρῶντας—καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα, γιγνώσκειν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν.—Τί δ' αὖ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ὄντα, ἆρ' οὐ γιγνώσκειν, ἀλλ' οὐ δοξάζειν; 'Ανάγκη καὶ ταῦτα. Satis hoc ad nostrum propositum; nam reliqua horum generum comparatio latius patet per Philosophiam, et notata est nobis ad Plutarch. de S. N. V. p. 23. Compositio præsentis loci habet quid duri et impediti, quod sic lenias et expedias legendo: ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς, ταῦτά τ' ἐπιτηδεύσασα, οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ—ὅπως μὴ διασπασθεῖσα—κ. τ. λ. i. e. *Ex tali profecto nutritione, et quum hæc tractaverit, non est verendum, ne timeat—ne distracta in discessu a quibusdam ventis dispersa ac difflata evadat, nec quidquam amplius usquam sit.* Transpositionem, et τ' pro vetere γ', suasit necessitas: ἐπιτηδεύσασα dant Tub. Vind. omnes et Veneti. Denique οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ, ὅπως μὴ δ. *non est periculum, non est timendum, ne timeat,* non modo dilucidam sed et acutam adfert sententiam. Sic autem hæc formula οὐδὲν δεινὸν μὴ, *nullum est periculum, ne*, est apud Platonem Apol. Socr. p. 363. D. οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ· Rep. v. p. 462. F. οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις—διχοστατήσῃ. Herodot. i. 84. οὐ γὰρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἁλῷ κοτε. Xenoph. Hellen. ii. 1. 6. δεινὸν εἶναι εἰ περιόψεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου. Andocides Or. iii. initio. Plotinus Enn. iv. 4. p. 471. A. οὐδὲν γὰρ δεινὸν μή ποτε περὶ σώματος προσδοκήσῃ τούτου· ita ex hac formula reddendum videtur. Cæterum οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ εἶναι spectavimus supra §. 16. Wytt.

ἐκ δὴ τῆς τοι.] Tub. et Iambl. δὲ pro δή. Sed aptius hoc δὴ in argumentationis conclusione. Heind.

οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ] *Non est periculum ne metuat.* Apolog. Socr. p. 28. B. οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ. Unde natum videtur illud οὐ μή. Heind.

ταῦτα δ' ἐπιτηδεύουσα] Non videntur debuisse hæc verba includi parenthesi. Hanc vero planam perspicuamque esse sententiam, quam ego sum sequutus, ex ipso loco judicaturos eruditos arbitror. Serran. qui sic vertit: *Ex hujusmodi nimirum educatione, nihil grave pertimescat: hac in re instituto quodam suo studiose elaborans, ne in ipso e corpore* &c. Ita vero Steph. '*Ex hujusmodi educatione periculum non est ne, his quidem utens institutis, pertimescat ne in ipso e corpore.* Et leg. ταῦτά γ' ἐπιτ.'

ταῦτ' ἐπιτηδεύσασα] Edd. exhibent ταῦτα δ' ἐπιτηδεύουσα, itemque Tub. nisi quod ἐπιτηδεύσασα habet, uti et Aug. Par. Adversativam particulam δὲ quum structuræ ratio non admittat, Fischer. de Stephani et Forsteri sententia reposuit ταῦτά γ' ἐπιτηδεύουσα. Nos e Cod. Aug. ταῦτ' ἐπιτηδεύσασα. Quæ tamen verba ne post illa ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς moleste redundent, sequentibus illis ὅπως μὴ διασπ. ad quæ pertineant, cum vi

II. iii. 59. §. 76. Σιγὴ οὖν ἐγένετο ταῦτα εἰπόντος τοῦ Σωκράτους
§. 35. W. ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, ὡς[q] ἰδεῖν ἐφαίνετο, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι. Κέβης δὲ καὶ Σιμμίας σμικρὸν[r] πρὸς ἀλλήλω[s] διελεγέσθην. καὶ ὁ Σωκράτης ἰδὼν αὐτὼ ἤρετο, Τί, ἔφη,[t] ὑμῖν[u] τὰ λεχθέντα; μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λελέχθαι; πολλὰς γὰρ δὴ[v] ἔτι ἔχει[w] ὑποψίας[x] καὶ ἀντιλαβάς, εἴ γε δή τις αὐτὰ μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι. εἰ μὲν οὖν τι ἄλλο σκοπεῖσθον, οὐδὲν λέγω· εἰ δὲ περὶ[y] τούτων[z] ἀπορεῖτον, μηδὲν ἀποκνήσητε[a] καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ διεξελθεῖν,[b] εἴ πῃ ὑμῖν φαίνε-

𝔄.—[r] σμικρὸν post ἀλλήλω ponit Π: σμικρῶ I, μικρῶ EL.—[s] ἀλλήλους Δ.—[t] ἐφ' Δ.—[u] ἡμῖν Γ.—[v] λελέχθαι 𝔄ΓΔΦCGs et γρ Λ: λέγεσθαι ς.—[v] ἤδη Γ.—[w] ἔχει ἔτι
ου
L, ἔχει Γ, ἔτι pr Γ.—[x] ὑποψίας post δὴ ponit G.—[y] δέ τι περὶ 𝔄Δs.—[z] τούτω Λ,

aliqua præmissa puto: *ex hujusmodi vita non est periculum ne metuat, Simmia et Cebes, ne his usa institutis a ventis dissipetur.* ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Sic Aug. Tub. Par. pro ὑπό τινῶν ἀν. Ex iisdemque deinde reposui Ἀττικώτερον διαπτομένη in locum vulgati διαπταμένη. Heind.

§. 76. αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν] *Ipseque habitam disputationem mente secum cogitabat.* Hoc dictionis genus attigimus ad Plut. de S. N. V. p. 21. Plura postea annotavimus loca: v. c. Plutarchi Opp. Mor. p. 40. A. 464. F. 718. F. 1118. C. Vit. p. 173. A. 256. D. 526. A. 692. E. 933. A. Dionis. Chrys. p. 487. B. Diog. L. vii. 20. Stob. Flor. 418. 25. Wytt.

πρὸς τῷ εἰρ. λόγῳ ἦν] *Ipse defixus erat in eorum, quæ disputata erant, contemplatione.* De loquendi hoc genere εἶναι πρός τινι vel πρός τι vid. nostra ad Phædr. §. 62. Heind.

λόγῳ ἦν] Bas. 2. λόγῳ καί. Fisch.

ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο] *Ut videbatur, ut visu apparebat.* Eodem pleonasmo dicitur in Timæo p. 535. F. παντοδαπὴν ἰδεῖν φαίνεσθαι. Leg. xii. p. 693. F. ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι. Simile Alcib. i. p. 30. E. Φαίνομαι, ὡς ἔοικα. Magis abundat Politic. p. 175. D. Antipater apud Stob. Flor. lxvi. p. 418. ἔοικε μέντοι δύσκολος ἐνίοις ὁ μετὰ γυναικὸς φαίνεσθαι βίος. Iamblich. Myster. Ægyp. ii. 8. p. 50. ὀλιγοδρανοῦσιν, ὡς ἰδεῖν φαίνονται. Et δοκεῖν cum φαίνεσθαι jungitur: de quo alibi. Wytt.

ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο] Perperam ἰδεῖν h. l. Fischer. interpretatur βλέπειν, *vultum habere, vultum induere.* Passive positum hic ἰδεῖν, ut in καλὸς ἰδεῖν, *pulcher adspectu*, et similibus. Xenoph. Cyrop. v. 4. 11. Ἐγὼ δέ γε, ναὶ μὰ τοὺς θεούς, σὲ ἐπαναθεασόμενος ἤϊα, ὁποῖός τίς ποτε φαίνῃ ἰδεῖν ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων. Aristoph. Av. 1710. οἷος οὔτε παμφαὴς Ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ. Heind.

τί, ἔφη, ὑμῖν] Hæc ita interpunxit Steph. Τί; ἔφη· ὑμῖν τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδ. λέγεσθαι; in qua distinctione neque ὑμῖν suo loco positum est, neque voculæ μῶν μή. Post hæc τί ὑμῖν τὰ λεχθέντα quod statim exspectabatur, δοκεῖ, id in repetita demum interrogatione infertur. Similiter Soph. Electr. 766. Ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω; i. e. τί ταῦτα λέγω, πότερον εὐτ. Pro δοκεῖ Tub. δοκεῖν. Mihi scribendum aut ἐδόκει, aut λελέχθαι videtur. Heind.

μῶν μὴ δοκεῖ] Alibi feram hoc μῶν μή, pro *annon?* hic non item; quamquam explicando tueri student Hoogeveen. et ab eo citati in Doctr. Partic. p. 784. et seq. Putem verum esse μῶν πῃ *an aliquo modo.* Congruit sequens disputatio, mox, εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται β. λ. et §. 36. initio, ἢ οὐκ ἀποδέχεται. λζ. ὅπῃ —ταύτῃ—ᾗ. Wytt.

εἰ δ' ἔτι περὶ] Sic bene Tub. Vulgo εἰ δὲ περὶ τούτ. ἀπ. A Platone vero scriptum haud dubie εἰ δ' ἔτι τι—ἀπορεῖτον. Tum Aug. et Tub. διελθεῖν pro διεξελθεῖν. Heind.

ται βέλτιον λεχθῆναι, καὶ αὖ[c] καὶ ἐμὲ ξυμπαραλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν.[d] Καὶ ὁ Σιμμίας ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, τἀληθῆ σοι ἐρῶ. πάλαι γὰρ ἡμῶν ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ καὶ κελεύει ἐρέσθαι[e] διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν μὲν ἀκοῦσαι, ὀκνεῖν[f] δὲ ὄχλον παρέχειν, μή σοι[g] ἀηδὲς ᾖ διὰ τὴν παροῦσαν ξυμφοράν. [§. 77.] Καὶ ὃς ἀκούσας ἐγέλασέ τε ἠρέμα καί φησι, Βαβαί,[h] ὦ Σιμμία· ἦ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους πείσαιμι ἀνθρώπους[i] ὡς οὐ ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε[j] γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. II. iii. 60.

τούτω CHI.—[a] ἀποκνήσετε L.—[b] διελθεῖν pr 𝔄 et mg Ξ.—[c] ἂν Δ.—[d] ἀπορήσειν ΛΙ.—[e] ἐρέσθαι Υ, ἔρχεσθαι Δ.—[f] ὀκνεῖ Δ.—[g] τοι E.—[h] βαβαῖ 𝔄.—[i] ἀνθρώπους om *s*, post πείσαιμι ponit Γ, ante πείσαιμι *ς.—[j] ὅτε ΓΔΞΠΥΦCGL*s* et corr Λ: ὅτι *ς.

εἴ πη ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεχθῆναι] *Si aliquo modo vobis videtur melius dici posse.* Nam ratio postulabat ἂν λεχθῆναι: sed particula ἂν quæ aliis etiam modis vim optativi et subjunctivi adfert, sæpe omittitur. Sic infra in Phædone §. 61. κατιδεῖν ἀνακύψαντα, Stephanus interponere volebat ἄν. Exempla ad Plutarchum dabimus. Nunc satis est laudasse scriptores de Ellipsi Gr. p. 144. Abresch. Dilucid. Thucyd. i. p. 159. 516. Hoogeveen. Doctrin. Particul. p. 93. WYTT.

εἴ πη ὑμῖν φαίν. βέλτ. λεχθῆναι] Recte Ficinus: *si qua in parte putatis melius dici posse:* in quo tamen sensu ἂν post βέλτιον desideres. HEIND.

τὸν ἕτερον προωθεῖ] Hujus imaginis suavitatem in suam rem convertit Aristænetus Epist. i. 24. initio: Ἄρτι παρ' ἐμοὶ συναθροισθέντες οἱ κορυφαῖοι τῶν ἐμῶν ἐραστῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἐσίγων· καὶ ἄλλος τὸν ἄλλον προώθει, κελεύων διεξελθεῖν πρὸς ἐμὲ τὰ μελετηθέντα πᾶσι κοινῇ. In aliud argumentum transtulit Damascius apud Suidam Voce Ἡραΐσκος, t. ii. p. 69. διετέλει προωθῶν ἀεὶ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους. WYTT.

ὄχλον παρέχειν] Lex. Coislin. p. 483. Ὄχλος ἐπὶ τῆς ὀχλήσεώς φασι θετέον εἶναι, οὐκ ἐπὶ πλήθους. Phavorinus: Ὄχλος· ἡ ὄχλησις, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ· quæ sunt verba Moschopuli. v. Piersonus ad Mœr. p. 290. FISCH.

ὄχλον παρέχειν] *Molestiam creare.* HEIND.

§. 77. ἐγέλασέ τε—καί φησι] Xenoph. Anab. iv. 6. 22. Ἐπεὶ δὲ ἐδείπνησαν καὶ νὺξ ἐγένετο, οἱ μὲν ταχθέντες ᾤχοντο καὶ καταλαμβάνουσι τὸ ὄρος. v. 8. 6. Ἐνταῦθα δὴ ἀναγιγνώσκει τε αὐτὸν καὶ ἤρετο. Hellen. ii. 1. 15. προσβαλὼν πόλει—τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος αἱρεῖ καὶ ἐξηνδραπόδισε. Eurip. Iph. T. 16. Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε καὶ λέγει Κάλχας τάδε. Soph. Electr. 897. Ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ. Trach. 767. Ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται. Sic recte Erfurdt. [Wakefield.] HEIND.

βαβαὶ κ. τ. λ.] Extat hæc ῥῆσις, usque ad τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι, in Eclog. Eth. Stob. c. 119. p. 607. Gesn. FISCH.

ὅτε γε] Particulas ὅτι et ὅτε a librariis sæpissime permutatas inter se esse constat: ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 11. ubi pro ὅτε τὰ ἐν τῷ π. Cod. Brem. exhibet ὅτι τὰ ἐν τῷ π. et iv. 1. 11. ubi pro ὅτι ἔφης, Leonclavius, et post eum Steph. recte reposuerunt, Brodæi admonitu, ὅτε ἔφη, quæ est scriptura Cod. Phil. Bodl. Guelf. Altorf. et alibi. FISCH.

ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς] Vulgo erat ὅτι pro ὅτε· hoc jam Forster in Stobæo Ms. Oxon. a se repertum probaverat: et nos secuti sumus, confirmatum a Vindob. omnibus, et versione Sicula sic reddente *quandoquidem.* WYTT.

ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς] Vitiose vulgo ὅτι γε. Alterum ex Aug. Tub. et Stob. restituit jam post Forsterum Fischer. ὅτε h. l. est *quandoquidem.* HEIND.

καὶ[k] ὡς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικήν, οἳ ἐπειδὰν αἴσθωνται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν,[l]
I. 85. ᾄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα[m] ᾄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὗ πέρ εἰσι θεράποντες. οἱ δὲ ἄνθρωποι διὰ τὸ αὑτῶν δέος τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασὶν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν,

—[k] καὶ om L.—[l] ἀποθανεῖν αὐτοὺς L.—[m] μέγιστα L.—[n] λυπῆται λύπην s.—[o] ἡ

μὴ διάκειμαι] Conf. not. ad §. 58. Heind.

τῶν κύκνων—ᾄδοντες] Habet et hoc Aristoteles H. A. viii. 11. p. m. 571. Ovidius eleganter (Heroid. vii. 1.) 'Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis Ad vada Mæandri concinit albus olor.' Notum quoque Martial. Epigr. (xiii. 77.) Plutarchus (an seni ger. sit resp. p. 793.) *τὸ πράττειν καὶ λέγειν μᾶλλον ἀνθρώποις, ἢ κύκνοις τὸ ᾄδειν ἄχρι τελευτῆς, κατὰ φύσιν ἐστίν.* Gottl.

De cantu cygnorum, qui jam multis veterum fabulosus, v. Lucian. de Electro c. 5. Ælian. H. A. ii. 32. xi. 1. xiv. 13. Pausan. i. 30. p. 76. Eutecnius Paraphr. Ixeut. Oppian. p. 78. s. Eustathius ad Il. B. p. 254. Rom. aliique, qui a Jac. Thomasio laudati sunt in libello singulari de cantu cygnorum. Fisch.

οὗπέρ εἰσι θεράποντες] Vid. Petav. ad Themist. Or. vi. p. 578. Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 5. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. i. 30. Ruhnk. Epist. Crit. ii. p. 160. De Cygnorum cantu eximia est poetarum eruditissimi, I. H. Vossii disputatio, Mythol. Br. t. ii. p. 98. Heind.

ἐξᾴδειν] Recte verti, *vehementius canere.* optimus enim suiipsius interpres est Plato. quod enim *ἐξᾴδειν* dixerat, mox exponit, *ᾄδειν διαφερόντως.* Budæus hunc locum interpretans, vertit *decantare*, vel *percantare*, id est, intenta voce cantare. *ἐξ* enim auget significationem in hoc verbo, sicuti in verbis *ἐκδιδάσκειν, ἐξευρεῖν, ἐκσώζειν, ἐκπίνειν*: quorum extant exempla apud hunc nostrum autorem: ut particula *de*, in verbis *de-canto, de-sævio, de-mano*, etc. Quod etiam annotavit Stephanus in Thesauro suo, hunc ipsum locum citans. Serran.

ἐξᾴδειν] Comparationis elegantiam haud pauci vel imitando vel memorando frequentarunt: v. c. Plutarch. Sap. Conviv. p. 161. C. Dio Chrys. Or. xii. p. 194. C. *ἀλλ' οὐδὲ τὸν κύκνον ἀσπάζεται διὰ τὴν μουσικὴν, οὐδὲ ὅταν ὑμνῇ τὴν ὑστάτην ᾠδὴν, ἅτε εὔγηρως, ἡδονῆς τε, καὶ λήθης τῶν ἐν τῷ βίῳ χαλεπῶν, εὐφημῶν ἅμα καὶ προπέμπων ἀλύπως αὑτὸν πρὸς ἄλυπον τὸν θάνατον.* Themist. Or. xviii. p. 223. D. *ὥστε οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, εἰ οὕτως ἔχων μὴ ὑστάτην ὑμῖν ταύτην ᾄσαιμι τὴν ᾠδὴν, ὥσπερ οἱ κύκνοι ᾄδουσι πρὸ τοῦ θανάτου εἰς τὸν θεὸν οὗ εἰσὶ πρόπολοι καὶ ὑποφῆται.* Ælianus N. A. v. 34. totum illud caput hinc depingens, diserte hunc locum significat:—*ὁ κύκνος μελῳδεῖ τινα ἐπικήδειον αὑτῷ μοῦσαν, ἐφόδια διδοὺς τῆς ἀποδημίας ἢ θεῶν ὕμνους, ἢ ἔπαινον οἰκεῖόν τινα, μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Σωκράτης, ὅτι ᾄδει οὐ λυπούμενος, ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον.* Proclus Comment. Hesiod. v. 566. p. 128. *Πλάτων δὲ οὐδὲ* (f. *οὐδὲν*) *ζῶον λυπούμενον ᾄδειν φησιν οὐδὲ αὐτὴν τὴν χελιδόνα καὶ τὴν ἀηδόνα καὶ τὸν ἔποπα·* fabulæ narrationem deinceps subjungens. Idem Comment. in Plat. Alcib. i. p. 3. *Αὕτη τοίνυν ἔστω καὶ φιλοσοφίας ἀρχὴ καὶ τῆς Πλάτωνος διδασκαλίας, ἡ αὑτῶν γνῶσις· προσήκει γὰρ οἶμαι τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὀαριστὴν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἄρχεσθαι τῆς τῶν ἀτελῶν τελειώσεως, ἀφ' οὗ [ὧν] καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς παρακελεύεται· ἐπεὶ καὶ ὁ Σωκράτης ὃς τῶν κύκνων ὁμόδουλος εἶναι λέγεται, καὶ οὐχ ἧττον αὐτοῦ παρὰ τῶν θεῶν τὴν μαντικὴν λαβὼν, ἐντεῦθεν ἄρξασθαι λέγεται τῆς ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμῆς, τῷ πυθικῷ γράμματι περιτυχὼν καὶ οἷον αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ταύτην εἶναι τὴν παρακέλευσιν ἡγησάμενος.* Olympiodorus ad purgatoriam vitam refert quod Socrates cygnorum conservum se appellat Cod. i. p. 80. *Ὅτι Ἀπολλωνιακὸς ὢν κατὰ τὴν καθαρτικὴν ζωὴν, εἰκότως ὁμόδουλος εἶναι λέγει τοῖς κύκνοις· ἤδη δὲ καὶ ὡς μουσικὸς καὶ ὡς ἰατρὸς τῶν ψυχῶν.* Duo quidem Socrates munera, *medicum* et *musicum*, subinde profitetur: sed et

καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει ὅταν πεινῇ ἢ ῥιγοῖ ἤ τινα ἄλλην λύπην λυπῆται,[n] οὐδὲ αὐτὴ ἥ[o] τε ἀηδὼν καὶ ἡ χελιδὼν καὶ ὁ[p] ἔποψ, ἃ[q] δή φασι διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι[r] φαίνεται λυπούμενα ᾄδειν οὔτε οἱ κύκνοι, ἀλλ' ἅτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες μαντικοί τ' εἰσὶ καὶ προειδότες τὰ ἐν Ἅιδου ἀγαθὰ ᾄδουσί τε[s] καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν[t] χρόνῳ. [§. 78.] Ἐγὼ δὲ καὶ[u] αὐτὸς ἡγοῦ-

post καὶ add G.—[p] ὁ om Φs.—[q] ἃ 𝔄ΓΞΥΦCGHIL et corr Λ : ὃν *ς.—[r] μοι ταῦτα Γ.—[s] τε om 𝔄Υ et pr ΞΠ.—[t] ἔμπροσθεν 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCILs : πρόσθεν *ς.—[u] καὶ om

Jovis *συγχορευτὴν* in Phædro p. 346. D. se nominat. Cæterum et Cicero hunc Phædonis locum reddidit Tusc. i. 30. 'Itaque commemorat (Socrates), ut cygni, qui non sine caussa Apollini dicati sunt, (leg. sint) sed quod ab eo divinationem habere videantur, qua providentes quid in morte boni sit, cum cantu et voluptate moriantur; sic omnibus bonis et doctis esse faciundum.' Ubi observandum *doctos* eosdem dici quos *philosophos*. WYTT.

ἐξᾴδειν] Respexit huc Plutarch. Sympos. p. 161. C. *ἔλεγεν Ἀρίων ὅτι ἔρημος ὢν βοηθείας καὶ ἀπορῶν ὁρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίῳ τὸ μὲν σῶμα κοσμῆσαι καὶ λαβεῖν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον, ἐξᾶσαι δὲ καὶ τὸν βίον τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος.* Vocabulum *ἐξᾴδειν*, quod Steph. hic explicat *extremum canere*, q. d. *cantandi arte defungi*, nescio an potius significet *cantando vocem emittere*. Eurip. Tro. 472. *Πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾆσαι φίλον*, ubi est *exponere, enarrare*. HEIND.

οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει] Eustathius ad Il. Π. p. 1078. Rom. *ἐπεὶ καὶ κατὰ Πλάτωνα οὐδὲν ὄρνεον λυπούμενον ᾄδει·* quæ ipsa repetiit ad Odys. K. p. 1655. FISCH.

ἢ ῥιγοῖ] Atticum fuisse *ῥιγῷ*, ostendit in Auctario ad Plat. Gorg. et Theæt. Buttmannus §. 155. Conf. ejusd. Gramm. Gr. p. 241. HEIND.

αὐτὴ ἥτε ἀηδὼν καὶ ὁ ἔποψ] Ita Tub. omissis verbis *καὶ χελιδών·* quæ tamen alia manus in marg. adscripsit. Stob. Trincavel. *αὐτὴ ἀηδὼν καὶ ἔποψ.* FISCH.

ἀηδὼν καὶ χελιδὼν] Notum e fabulis, Terea, Thraciæ regem, in upupam, uxorem Procnen in lusciniam, hujusque sororem Philomelam in hirundinem esse conversam: quanquam in narratione variant veteres. V. Meurs. de Regn. Att. ii. 4. 5. HEIND.

ἃ δὴ φ.] Sic jam Fischer. secundum Forsterum ex Bas. 2. et Stobæo Ms. Oxon. sic reponentem: accedit Tub. Vind. A B, Venet. A B, et Versio Sicula. Vulgo est *ὃν δὴ φ.* WYTT.

μαντικοὶ] Oppian. Cyneg. ii. 547. s. *Οὐκ ἄρα τοι μούνοισιν ἐν ὀρνίθεσσιν ἔασι Κύκνοι μαντιπόλοι γόον ὕστατον ἀείδοντες.* Æschyl. Agam. 1453. *ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην, Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον.* Unde oratio et vox, quam quis morti propinquus emittit, dicitur *κύκνειον ᾆσμα·* v. Apostol. Parœm. xi. 64. et ibi Pantinus: Diogenian. v. 37. Append. Vatic. ii. 21. et *cycnea* apud Cic. Orat. iii. 2. Extat de avibus Apollinis, cygno et corvo, peculiaris dissertatio Corneri, edita Upsalæ a. 1725. FISCH.

ᾄδουσί τε καὶ] Omisit *τε* cum Tub. Stob.—Mox iidem *ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρ.* Ælian. V. H. i. 14. *Πεπίστευται, ὅτι ᾄδει (ὁ κύκνος) καὶ λέγουσί γε, αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον εὐφωνότατόν τε καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου.* HEIND.

διαφερόντως ἢ] *Magis quam*, ut de rep. vii. p. 538. B. *πείθεσθαι αὐτοῖς διαφερόντως ἢ πρότερον, καὶ ζῆν κατ' ἐκείνους.* Alias genitivo verbum jungitur, velut de legg. iii. p. 685. D. *ἡ τοῦ στρατοπέδου—κατασκευὴ—καλῶς ἐδόκει ἀνευρημένη καὶ κατακεκοσμημένη καὶ διαφερόντως τῆς ἐπὶ Τροίαν ἀφικομένης.* Perinde atque verbum *διαφέρειν*, quod vulgo genitivum adsciscit, interdum et particulam *ἢ* comitem habet. Xenoph. Hellen. iii. 4. 14. *ἐνόμισαν οὐδὲν διοίσειν τὸν πόλεμον ἢ εἰ γυναιξὶ δέοι μάχεσθαι.* Anab. iii. 4. 33. *πολὺ διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμωμένους ἀλέξασθαι ἢ πορευομένους ἐπιοῦσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι.* HEIND.

μαι[v] ὁμόδουλός τε[w] εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ
θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον[x] ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ
δεσπότου, οὐδὲ δυσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσ-
II. iii. 61. θαι. ἀλλὰ τούτου[y] γε ἕνεκα λέγειν τε[z] χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ
τι ἂν[a] βούλησθε,[b] ἕως ἂν[c] οἱ[d] Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἕνδε-
§. 36. W. κα. Καλῶς, ἔφη, λέγεις, ὁ Σιμμίας· καὶ ἐγώ τέ[e] σοι
ἐρῶ ὃ ἀπορῶ, καὶ αὖ ὅδε, ᾗ οὐκ ἀποδέχεται τὰ εἰρημένα.
ἐμοὶ[f] γὰρ[g] δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, περὶ τῶν τοιούτων ἴσως ὥς
περ καὶ σοί, τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ἐν τῷ νῦν[h] βίῳ ἢ ἀδύνα-
τον εἶναι ἢ παγχάλεπόν[i] τι, τὸ μέντοι αὖ τὰ λεγόμενα[j]
περὶ αὐτῶν μὴ οὐχὶ[k] παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν καὶ μὴ[l] προα-
φίστασθαι πρὶν ἂν πανταχῇ[m] σκοπῶν ἀπείπῃ τις, πάνυ[n]

L.—[v] *που οἶμαι* ΠΦG et pr Δ.—[w] *τε* ΓΛΞCGHILs, om E : *γε* *ς.—[x] *χείρων* Δ.—[y] *τούτων* G.—[z] *τι* G.—[a] *καὶ* G.—[b] *βούλησθε* 𝔄ΓΛΞΠΦGLs et corr Υ: *βούλοισθε* *ς.—[c] *ἂν* add ΓΔΦEGHIs.—[d] *οἱ* add cod. Aug.—[e] *ἐγώ* $\overset{\gamma}{\tau\epsilon}$ Λ, *ἔγωγέ* 𝔄ΞΠΥΗ.—[f] *ἔμοιγε* Δ.—[g] *γε* Π, delet G.—[h] *νῦν* om G.—[i] *χαλεπόν* ΔG.—[j] *τὸ μέντοι τὰ λεγόμενα* ΓCEGHIL et corr Δ, *τὸ μέντι τὰ λεγόμενα* Λ, *τὸ δέ τοι αὖ τὰ λεγόμενα* Φs, *τὸ δὲ τοιαῦτα λεγόμενα* (et δὲ quidem corr) Π.—[k] *οὐ* ΔGs.—[l] *μὴ* om ς.—[m] *παντα-*

§. 78. *αὐτὸς ἡγοῦμαι*] Tub. *αὐτός που οἶμαι.* Deinde post *ὁμόδουλος* pro *γε* ex Aug. et Bas. 2. *τε* jam dederat Fisch. *ὁμόδουλον* Atticum esse volunt Grammatici pro *σύνδουλον.* Vid. Mœr. Thom. Mag. et Pollux iii. 81. HEIND.

ὁμόδουλος] Respexit ad hunc locum Plutarchus de Sollertia Animal. p. 975. B. t. ii. *ἰδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων·* itemque Porphyrius de Abst. Animal. iii. 16. p. 119. *Οὐδὲ Σωκράτης—οὐδὲ παίζων ὁμοδούλους αὐτοῦ ἔλεγε τοὺς κύκνους.* FISCH.

ὁμόδουλός τε] Sic Vind. C, Ven. A, et Forster ex Bas. 2. et Stobæo. WYTT.

οὐ χεῖρον ἐκείνων μαντικὴν ἔχειν] Antiquitas putabat, inesse morientibus præsagia, eaque habebat rata, ut in Hectore Homerico, (Il. X. 358.) prædicente interitum Achilli, apparet. GOTTL.

ὅ,τι ἂν βούλησθε] Sic pro *βούλοισθε* Aug. et Tub.—*ἕως ἂν οἱ Ἀθην. ἐῶσ. ἕνδ.* Hæc quum vulgo sic legerentur *ἕως Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἕνδεκα,* in quibus male deest art. *οἱ* et præter morem additur istud *ἄνδρες,* ea persanata dedit ex Aug. Fischer. pro *ἐμοὶ γὰρ* Tub. *ἔμοιγε.* HEIND.

ἀδύνατον] Olymp. *Ἀδύνατον μὲν τοῖς πολλοῖς, παγχάλεπον δὲ τοῖς ἐλαχίστοις.* FORST.

τὸ μέντοι αὖ τὰ λεγ.] Edd. vett. *αὐτὰ λεγόμ.* quod Cornarii monitu in *αὖ τὰ* recte mutavit Steph. *αὖ* h. l. est *ex altera parte.* A Cod. Aug. vocula hæc abest. HEIND.

προαφίστασθαι] Illud ipsum verbum verti *resilire,* eadem figura qua Cic. dicit, 'resilire ab instituto:' et apud jurisconsultos, 'resilire' dicitur is, qui pactis conventis minime stat. Mammæ etiam dicuntur 'resilire,' dum sterilescunt. SERRAN.

καὶ προαφίστασθαι] Secuti sumus Stephanum et Forsterum; quamvis cæteri fere omnes Ald. Bas. utraque, Ficin. Aristipp. item nostri omnes Vind. et Veneti, item Versio Sicula *καὶ μὴ προαφίστασθαι:* quam lectionem Fischer tuetur, quasi explanationem illius modo dicti *παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν·* quæ ratio probanda esset, si constaret Platonem sic scripsisse: nunc et scriptura et interpretatio repudianda videtur. Cæterum in grammatica arte Græca, locus de particularum negantium syntaxi, unus est ex iis locis, qui nondum ad certam rationem descripti sunt. WYTT.

καὶ μὴ προαφίστασθαι] In his librorum fere omnium, Aug. Tub. Par. Edd.

μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός·[o] δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἕν γέ τι τούτων διαπράξασθαι, ἢ[p] μαθεῖν ὅπῃ[q] ἔχει ἢ εὑρεῖν, ἢ εἰ[r] ταῦτα ἀδύνατον, τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων[s] λόγων[t] λαβόντα καὶ δυσεξελεγκτότατον,[u] ἐπὶ τούτου[v] ὀχούμενον, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας[w] κινδυνεύοντα, διαπλεῦσαι τὸν βίον, εἰ μή τις[x] δύναιτο[y] ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον ἐπὶ βεβαιοτέρου ὀχήματος ἢ[z] λόγου θείου τινὸς[a] διαπορευθῆναι.

χοῦ E.—[n] πάνυ μοι δοκεῖ μαλθακοῦ Φ.—[o] ἀνδρὸς εἶναι Φ.—[p] καὶ L.—[q] ὅποι C.—[r] εἰ om I.—[s] ἀνθρώπων Λ.—[t] λόγον Φs.—[u] δυσελεγκτότατον ΔΦΙ, δυσελεκτότατον s.—[v] τούτῳ C.—[w] σχεδὶ I.—[x] τε I.—[y] δύναται τὸ Δ.—[z] ἢ ὄντως ΞΥ.—[a] τινὸς

Ald. et Bass. suffragio munitum μὴ auctore Cornario ejecit Stephanus, recte postliminio revocavit Fischer. Explicantur his καὶ μὴ προαφ. πρὶν etc. præcedd. παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν, quibus sic quoque addi poterant, παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν μὴ προαφισταμένους πρὶν ἂν π. Heind.

ἢ μαθεῖν ὅπῃ ἔχει, ἢ εὑρεῖν] *Aut ab aliis discere, aut ipsum per se quærendo invenire.* Nam μανθάνειν dicuntur quidem subinde etiam quæ per nos ipsi cognoscimus, tamen propria notione refertur ad διδάσκειν, *docere:* et hæ tres censentur ad cognitionem viæ, *discere, invenire, divinitus accipere:* ut in illa Sophoclis sententia apud Plutarch. de Fortuna p. 98. A. Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ Ζητῶ· Τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην. Wytt.

εἰ ταῦτα] Tub. ἢ ταῦτα Aug. ἢ εἰ ταῦτα ἀδύνατα. Parmenid. §. 64. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi vid. not. Heind.

τὸν γοῦν βέλτιστον] Tub. τὸν γοῦν ταῦτα βέλτιστον, repugnante sententia. Mox Tub. δυσελεγκτότατον. Fisch.

ἐπὶ τούτου ὀχούμενον, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας] Imitatur Cicero Tusc. i. 30. 'Itaque dubitans, circumspectans, hæsitans, multa adversa reverens, tamquam ratis in mari immenso, nostra vehitur oratio.' Et hoc et alia notavit Davis. Metaphora ducta ex proverbio ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, quo usus est Plato Leg. iii. p. 594. C. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης εὕρισκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεούς· dicitur de Atheniensibus a Xerxe bello petitis: quod repetit Aristides Or. Plat. iv. p. 282. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1003. E. quem locum tractat, plura dictionis exempla apponens, Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 240. Plutarch. de Exilio p. 606. D. οἱ ἀεὶ τοῦ μέλλοντος ἐκκρεμάμενοι καὶ γλιχόμενοι τῶν ἀπόντων, ὡς ἐπὶ σχεδίας διαφέρονται τῆς ἐλπίδος. Conferatur Schott. ad Proverb. Suid. Tale est Aristophanis fragm. Gerytadis apud Athen. xii. p. 551. C. Attigimus et nos Biblioth. Crit. Part. vi. p. 102. Wytt.

διαπλεῦσαι τὸν βίον] Dictionem attigerunt Wess. ad Herodot. v. 6. p. 422. et Toup. ad Suid. i. p. 20. Wytt.

ἢ λόγου θείου τινὸς διαπορευθῆναι] *Divinum argumentum, divina demonstratio,* simpliciter opponitur modo dictis *humanis rationibus:* nec quid arcani sub his verbis quærendum ; quod voluerunt quidam, referentes id nomen ad *scriptam orationem divinam,* nec satis attendentes Græcum λόγον et *rationem* et *orationem* significare. Θεῖος λόγος jam ante Platonem dictus Heraclito, apud Sextum Emp. Adv. Math. vii. 126. s. explicito nobis ad Plutarchi Quæst. Plat. i. p. 999. D. in Biblioth. Crit. P. ix. p. 20. Indeque celebratur Stoicis v. c. Chrysippo apud Cic. Nat. Deor. i. 15. et Diog. L. vii. 134. In Orphico nobili Fragmento apud Clementem Alex. Protrept. p. 48. C. et Euseb. Præp. Evang. xiii. p. 685. Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε, Ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος, εὖ δ' ἐπίβαινε Ἀτραπιτοῦ κ. τ. λ. et, quem laudavit Forster ad h. l. Platoni in Epinomide p. 702. G. Deus creator cognominatur λόγος ὁ πάντων θειότατος. Phædonis locum imitans Plutarchus similiter dixit θεῖον δόγμα, adv. Epicur. p. 1103. E. καίτοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν ἐπιβάτης διαλυθείσης, ἐλπίδος ὀχεῖταί τινος ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος· τῆς δὲ τούτων φιλοσοφίας ἔκβασις "Οὔπῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε" τῇ ψυχῇ, ἀλλ' εὐθὺς ἠφάνισται καὶ διέσπαρται, καὶ

[§. 79.] Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔγωγε οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι ἐρέσθαι, ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις, οὐδὲ ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὅτι νῦν οὐκ εἶπον ἃ ἐμοὶ[b] δοκεῖ.[c] ἐμοὶ γάρ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ πρὸς ἐμαυτὸν καὶ πρὸς τόνδε σκοπῶ
II. iii. 62. τὰ εἰρημένα, οὐ πάνυ φαίνεται ἱκανῶς εἰρῆσθαι. Καὶ ὁ
§. 37. W. Σωκράτης, Ἴσως γάρ, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, ἀληθῆ σοι φαίνεται· ἀλλὰ λέγε ὅπῃ δὴ[d] οὐχ ἱκανῶς. Ταύτῃ ἔμοιγε, ἦ δ' ὅς, ᾗ δὴ καὶ περὶ ἁρμονίας ἄν τις καὶ λύρας τε[e] καὶ χορδῶν τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον[f] εἴποι, ὡς ἡ μὲν ἁρμονία ἀόρατόν τι[g] καὶ ἀσώματον καὶ πάγκαλόν [τι] καὶ θεῖόν ἐστιν ἐν τῇ
I. 86. ἡρμοσμένῃ λύρᾳ, αὐτὴ δ' ἡ λύρα[h] καὶ αἱ χορδαὶ σώματά[i] τε καὶ σωματοειδῆ καὶ ξύνθετα[j] καὶ[k] γεώδη ἐστὶ καὶ[l] τοῦ θνητοῦ ξυγγενῆ.[m] ἐπειδὰν οὖν ἢ[n] κατάξῃ[o] τις τὴν λύραν ἢ

θείου s.—[b] ἐμοὶ 𝔄ΞΠΥ : μοι ς.—[c] ἐδόκει ΔΦGs et mg 𝔄.—[d] ᾗ δὴ Forsterus : om L : ἤδη *ς.—[e] τε om G.—[f] λόγον τοῦτον ΔGs.—[g] τι om ΓΛCEHIL.—[h] δὴ ἄρα Δ.—[i] σώματά 𝔄ΔΞΠΥΦGs : σῶμά *ς.—[j] ξ. ΞΠΥG.—[k] καὶ 𝔄ΔΠΦ, γε καὶ L : τε καὶ *ς.—[l] ἐστὶ καὶ 𝔄ΓΔΛΞΠΥCHI, εἰσι καὶ L, εἰσι (superscript: ἐστι) καὶ ΦGs : καὶ ἔστι *ς.—[m] θνητοῦ καὶ ξυγγενῆ Δ.—[n] ἢ om Φ.—[o] κατατάξῃ pr Δ, κατεάξῃ corr Δ.—[p] διατέμῃ ἢ καὶ

προαπόλωλε τοῦ σώματος· ὥστε ὑπερχαίρειν τὸ πάνσοφον τοῦτο δόγμα καὶ θεῖον παραλαβοῦσαν, ὅτι τοῦ κακῶς πράττειν πέρας ἐστὶν αὐτῇ τὸ ἀπολέσθαι καὶ φθαρῆναι καὶ μηδὲν εἶναι. Cujus loci initium si est ex Tragico sumtum, quod suspicatur Valckenarius Diatrib. p. 240. legendum tamen ἐπ' ἐλπίδος, ut dissoluto versu dictum suo stilo accommodaverit Plutarchus, aut in poetæ versu fuerit, Βάτης λυθείσης ἐλπίδ' ἐποχεῖταί τινι. Wytt.

ἢ λόγου θείου τινος] *Firmius* hoc *vehiculum* quum post illa τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγ. nihil esse possit nisi λόγος θεῖός τις, in vitio certe est istud ἤ, nusquam apud Platonem similesve scriptores explicandi vi positum. Atque totum hoc ἢ λόγου θείου τινὸς fuit quum suspectum nobis de fraude videretur istiusmodi, qualis tanquam Orphei confinxit illa apud Clem. Alex. Admon. ad Gent. p. 48. Εἰς δὲ λόγον κ. τ. λ. Eam tamen suspicionem ipsum hoc τινὸς elevat, non sane a glossatore profectum, neque hæc explicatio, si expunxeris hoc ἤ, a Platonici stili perspicuitate abhorret. θεῖον λόγον autem h. l. a Simmia dici opinor θείᾳ μοίρᾳ προσγενόμενον, cujus ille Socratem suum compotem arbitrabatur, non, ut visum Forstero, e mysteriorum doctrina ductum. Heind.

διαπορευθῆναι] Sic cum Edd. Codd. Aug. Tub. pro quo sine idonea causa Fischer. e margine Bas. 2. a Meibomio adscriptum διαπορθμευθῆναι invexit, advocato διαπορθμεύειν in Platon. Sympos. §. 23. Heind.

§. 79. ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις] Bene ad sensum Ficinus: *præsertim quum ad hoc ipse nos adhorteris.*—Ἐμοὶ μὲν γὰρ etc. Particula μὲν accessit ex Aug.—πρὸς τόνδε σκοπῶ. Nam supra Κέβης δὲ καὶ Σιμμίας σμικρὸν πρὸς ἀλλήλω διαλέγεσθαι dicti. Heind.

ᾗ δὴ καὶ περὶ ἁρμον.] Edd. et Codd. ἤδη. Illud ex certa Forsteri correctione Fischerus quoque recepit. ἀόρατόν τι καὶ ἀσ. Omittit τι Aug. Heind.

πάγκαλον] Pollux vi. 162. τὰ μέντοι ἐκ τοῦ παν σύνθετα—καὶ ὡς Πλάτων, παγκάλη, πάγκαλον. Fisch.

σώματά τε] Sic Forster. ex Bas. utraque et Ficino. Accedunt Vind. A B D E F. Tub. [Par.] Vulgo σῶμά τε. Versio Sicula, *corporee et corporea.* Wytt.

σώματά τε—ἐστὶ καὶ τοῦ] Ita cum Forstero Fisch. ex Aug. Tub. et Bas. 2. Ex Ald. et Bas. 1. Steph. ediderat καὶ ἔστι. Heind.

κατάξῃ] Par. κατεάξῃ. Ut Gorg. §.

διατέμῃ[p] ἢ καὶ διαῤῥήξῃ τὰς χορδάς, εἴ τις διισχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ[q] λόγῳ ὥς περ[r] σύ,[s] ὡς ἀνάγκη ἔτι εἶναι[t] τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην καὶ μὴ ἀπολωλέναι· οὐδεμία γὰρ[u] μηχανὴ [ἂν] εἴη τὴν μὲν λύραν ἔτι[v] εἶναι διεῤῥωγυιῶν τῶν χορδῶν καὶ τὰς χορδὰς θνητοειδεῖς οὔσας, τὴν δὲ ἁρμονίαν ἀπολωλέναι τὴν τοῦ θείου τε καὶ ἀθανάτου ὁμοφυᾶ[w] τε καὶ ξυγγενῆ,[x] προτέραν τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην·[y] ἀλλὰ φαίη ὡς[z] ἀνάγκη[a] ἔτι που εἶναι αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν, καὶ πρότερον[b] τὰ[c] ξύλα καὶ[d] τὰς χορδὰς κατασαπήσεσθαι[e] πρίν τι ἐκεί-

Π, διατέμῃ ἢ ΓΛΦCEGHLs: διατέμῃ καὶ *ς.—[q] αὐτοῦ E.—[r] ὥπερ pr G et corr Γ.—[s] περ καὶ σὺ Γ.—[t] εἶναι ἔτι Ls.—[u] οὐδὲ γὰρ μία τις Γ.—[v] ἔστιν H, om E.—[w] ὁμοφυᾶ C, ὁμοφυῆ Φ: ὁμοφυῆ *ς.—[x] ξυμφυῆ Φ, ξυμφυῆ s.—[y] ἀπολλομένην ΦH, ἀπολυμένην Υ.—[z] ὡς add ΔC et rc Π.—[a] ἀνάγκην Π: om L.—[b] πρότερα Π.—[c] καὶ τὰ Ξ.—[d] τε καὶ ΔΞΥΦGs et supra versum 𝔄.—[e] κατασήπεσθαι L, καὶ κατασαπήσεσθαι

56. κατεαγῆναι. Lysias Apol. contr. Sim. p. 159. ed. Reisk. κατεάξαντες. Ibid. p. 156. κατεαγεὶς, ubi vid. Tayl. Ex uno tamen codice recipere dubitavi. Heind.

ἢ διαῤῥήξῃ] Vulgo καὶ διαῤ. quasi non satis sic alterutrum, τὸ διαῤῥηγνύναι aut τὸ διατέμνειν. In Aug. et Par. repertum ἢ expressit etiam Ficinus: *vel fides inciderit sive disruperit*. Heind.

εἴ τις διϊσχυρίζοιτο] Hæc usque ad verba πρίν τι ἐκείνην παθεῖν protasin continent, cui per parenthesin quasi quandam adjiciuntur deinde hæc καὶ γὰρ οὖν, ὦ Σώκρ.—ἢ κατασαπῇ: tum demum apodosis infertur §. seq. verbis ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγ. in quibus οὖν, ut solet, interruptum sermonem contexit. Sic optime, ut in sermone familiari, cohæret oratio. Heind.

ὥσπερ σὺ] Hic more suo audacior Fischer de Forsteri conjectura rescripsit ᾧπερ; ego, quum in ὥσπερ libri scripti editique conspirent, similiterque Lysid. §. 15. legatur τῷ γείτονι ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὅρος, ὥσπερ τῷ πατρί; Sophocl. Electr. 532. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ. Lysias pro Aristoph. bon. p. 637. ἡγοῦντο καὶ τὰ ἐκεῖ ὅμως σφίσιν εἶναι ἴσα ὥσπερ καὶ τὰ ἐνθάδε, ubi male Reiskius ὥσπερ uncis inclusit, satius esse duxi vulgatum retinere. Heind.

οὐδεμία γὰρ μηχανὴ εἴη] Stephanus si scriptum legisset οὐδεμίαν γὰρ μηχανὴν εἶναι, non hæsisset in vocula γὰρ, quam in γε mutandam conjecit similium immemor locorum, ut Phileb. p. 58. A. Ἤκουον —Γοργίου πολλάκις, ὡς ἡ τοῦ πείθειν (δύναμις) πολὺ διαφέροι πασῶν τεχνῶν, πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα δι' ἑκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο. Xenoph. Anab. vii. 3. 13. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταὐτὰ, ὅτι παντὸς ἄξια λέγοι Σεύθης· χειμὼν γὰρ εἴη, καὶ οὔτε οἴκαδε ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατὸν εἴη etc. Hellen. iii. 2. 23. Ἀποκριναμένων δὲ τῶν Ἠλείων, ὅτι οὐ ποιήσειαν ταῦτα· ἐπιλητίδας γὰρ ἔχοιεν τὰς πόλεις· φρουρὰν ἔφηναν οἱ ἔφοροι. Lysias Epitaph. p. 83. ed. Reisk. τοιαύτη δόξα παρειστήκει, ὡς, εἰ μὲν πρότερον ἐπ' ἄλλην πόλιν ἴωσιν (l. ἴασιν), ἐκείνοις καὶ Ἀθηναίοις πολεμήσουσι· προθύμως γὰρ τοῖς ἀδικουμένοις ἥξουσι βοηθήσοντες etc. Heind.

ἀλλὰ φαίη, ὡς ἀνάγκη ἔτι] In incerta loci scriptura, quod optimum videbatur, dedimus e Par. Vulgo ἀλλὰ φαίη, Ἀνάγκη ἔτι π. ε. in quibus durissime sermo in directam, quam dicunt, orationem abit. Aug. ἀλλὰ φαίη ἄν τις, ἔτι που εἶναι, quod a Ficino quoque expressum, qui ita hæc vertit, *ille vero diceret, adhuc esse alicubi harmoniam*, nimium tamen ab incepta periodi structura abhorret. Nisi quis hinc suspicetur a Platone sic scriptum fuisse: ἀλλὰ, φαίη ἄν τις, ἀνάγκη ἔτι π. ε. ut hinc deflectere ab initio scripturæ incipiat sermo liberiusque evagari, donec verbis illis infra ὅρα οὖν πρὸς τοῦτ. τὸν λόγον in ordinem quasi revocetur. Heind.

κατασήπεσθαι] Ald. Bas. 1. κατασαπήσεται. male. nam præcedit εἶναι. Fisch.

νην παθεῖν,— [§. 80.] καὶ γὰρ οὖν, ὦ Σώκρατες, οἶμαι
ἔγωγε καὶ αὐτόν σε τοῦτο[f] ἐντεθυμῆσθαι,[g] ὅτι τοιοῦτόν[h] τι
μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὥς περ ἐντετα-
II. iii. 63. μένου τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ
ψυχροῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ τοιούτων τινῶν, κρᾶσιν
εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων[i] τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐπειδὰν

Υ.—[f] τοῦτο om L.—[g] ἐντεθυμεῖσθαι I.—[h] τοιοῦτό ς.—[i] πάντων I.—[j] μετρίως καὶ

§. 80. *καὶ γὰρ οὖν*] Caret particula *οὖν* Tub.—*ἐντεθυμῆσθαι.* Vitiose Aug. cum Edd. vett. *ἐντεθυμεῖσθαι,* unde Fischer. conjecit *ἐνθυμεῖσθαι.* Cratyl. §. 45. *οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένου, ὅτι οὕτω μὲν ἂν κατέχοι αὐτούς.* Xenoph. Anab. iii. 1. 43. *ἐντεθύμημαι—καὶ τοῦτο, ὅτι, ὁπόσοι μὲν μαστεύουσι ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὗτοι κακῶς—ἀποθνήσκουσι.* —*τοιοῦτόν τι.* Sic pro *τοιοῦτό τι* Aug. et Tub. HEIND.

ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος] Cf. Aristot. de Anim. i. 4. Non certæ philosophorum scholæ propriam, sed vulgo potius communem tum hanc fuisse de animorum natura opinionem, quam deinde propriam sibi fecere Aristotelis auditores, Dicæarchus et Aristoxenus, intelligitur etiam ex eo, quod Simmias h. l. *ὑπολαμβάνομεν* dicit, non *ὑπολαμβάνουσί τινες*: clarius infra apparet, ubi idem Simmias hanc sibi natam dicit opinionem *ἄνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας, ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖν ἀνθρώποις* §. 94. HEIND.

κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν] De hac sententia similiter Aristoteles, (*αἰνιττόμενος μὲν ἴσως καὶ τοὺς ἐν Φαίδωνι λόγους*, uti de eo notat Simplicius in Comm.) *Καὶ ἄλλη δέ τις δόξα παραδέδοται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν πολλοῖς, καὶ οὐδεμιᾶς ἧττον τῶν λεγομένων· λόγους δὲ ὥσπερ εὐθύνας δεδωκυῖα καὶ ἐν τοῖς ἐν κοινῷ γινομένοις λόγοις· ἁρμονίαν γάρ τινα αὐτήν τινες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσίν τινα ἐναντίων εἶναι· καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων.* De Anim. l. i. 4. Cuinam vero philosophorum Platone antiquiorum hæc potissimum tribuenda sit sententia, minime liquet. Empedoclis enim, quem paulo infra in capite eodem reprehendit Aristoteles, alia, ut et Cudwortho videtur, erat harmonia, quippe quæ ex schola Pythagorica profecta, *ἀσώματον καὶ ἀμέριστον οὐσίαν τῇ τῶν στοιχείων μίξει* conjungebat. Imo hæc de qua hic agitur notio, Platonis ac Aristotelis ætate, vulgo potius hominum qui de anima disputabant, *τοῖς* nempe, uti loquitur Aristoteles, *ἐν κοινῷ γινομένοις λόγοις*, communis fuisse videtur, et a male intellecta Pythagoræ sententia (quod existimat Plotinus apud Euseb. Præp. Evang. p. 834.) ortum forsan duxisse, quam ulli philosophorum disciplinæ propria fuisse. Dicæarchus nempe et Aristoxenus Musicus, Aristotelis auditores, (hi enim non multum a se invicem dissensisse videntur) tanquam ipsius propemodum auctores a Cicerone, Plutarcho, aliisque celebrantur. Ipsam autem opinionem ita exprimit Lucretius, iii. 98. 'Multa quidem sapientum turba putarunt Sensum animi certa non esse in parte locatum; Verum Habitum quendam vitalem corporis esse, Harmoniam Graii quam dicunt; quod faciat nos Vivere cum sensu, nulla cum in parte siet Mens: Ut bona sæpe Valetudo cum dicitur esse Corporis, et non est tamen hæc pars ulla valentis: Sic Animi sensum non certa parte reponunt.' l. iii. v. 98.—105. Vide item Cicer. Tusc. Disp. i. 10. et Academ. ii. 39. auctoresque ibi a Davisio laudatos. FORST.

κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν—τὴν ψυχὴν] Animam esse *harmoniam* complures quidem statuerant, sed aliam alii, et diversa ratione, ut videbimus postea. Hanc autem hoc loco declaratam rationem tenuerant Parmenides et Zeno Eleates. Illius sententiam colligimus ex Aristot. Metaph. iv. 5. et Theophrasto citato apud Stephanum in Poesi Philos. p. 46. *Ὡς γὰρ ἑκάστῳ ἔχει κρᾶσις μελέων πολυπλάγκτων, Τὼς νόος ἀνθρώποισι παρέστηκεν·* dictione formata ad Homericum exemplum, *Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.* Zenonis disertum effatum est apud Diog. L. ix. 29. *γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν πάντων φύσιν ἐκ θερ-*

ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως[j] κραθῇ πρὸς ἄλληλα. εἰ οὖν τυγχάνει[k] ἡ ψυχὴ οὖσα ἁρμονία τις, δῆλον ὅτι[l] ὅταν χαλασθῇ[m] τὸ σῶμα ἡμῶν[n] ἀμέτρως ἢ ἐπιταθῇ[o] ὑπὸ νόσων καὶ ἄλλων κακῶν, τὴν μὲν ψυχὴν ἀνάγκη[p] εὐθὺς ὑπάρχει[q] ἀπολωλέναι, καί περ οὖσαν θειοτάτην, ὥς περ καὶ αἱ[r] ἄλλαι ἁρμονίαι αἵ[s] τ' ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ αἱ[t] ἐν τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι, τὰ δὲ λείψανα τοῦ σώματος ἑκάστου[u] πολὺν χρόνον παραμένειν, ἕως[v] ἂν ἢ κατακαυθῇ ἢ κατασαπῇ. ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον τί φήσομεν, ἐάν τις ἀξιοῖ κρᾶσιν οὖσαν τὴν ψυχὴν τῶν[w] ἐν τῷ σώματι ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ πρώτην ἀπόλλυσθαι.

§. 81. Διαβλέψας[x] οὖν ὁ Σωκράτης, ὥς περ τὰ πολλὰ εἰώθει, καὶ μειδιάσας Δίκαια μέντοι, ἔφη, λέγει[y] ὁ[z] Σιμ- §. 38. W.

καλῶς ΔΦGs.—[k] τυγχάνει 𝔄ΓΔΞΥCGIL, τυγχάνοι Φ: τυγχάνῃ *s.—[l] ὅτι om G.
ὑπο
—[m] ὑποχαλασθῇ CEHL.—[n] ἡμῶν om ΓCEHIL.—[o] ἐπιταθῇ C, ἐπὶ ὑποταθῇ H, ὑποταθῇ 𝔄ΓΠΥG.—[p] ἀνάγκην corr Λ: om Φs.—[q] ὑπάρχειν 𝔄ΓΛΞΠΥΦCEHILs.—[r] αἱ om HIL.—[s] αἵ om pr G.—[t] αἱ add 𝔄ΔΥ: ἡ rc G.—[u] ἑκάστω G.—[v] ὡς G.—[w] τῶν om Δ.—[x] διαβλέψας 𝔄ΓΛΠCEHIL et γρ Ξ: διαβλεψάμενος *s.—[y] λέγει post σιμ-

μοῦ καὶ ψυχροῦ, καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολήν· γενεσίν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι· καὶ τὴν ψυχὴν κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτησιν. Hæc est κρᾶσις temperamentum, quam eamdem Plato h. l. appellat ἁρμονίαν· ut postea in Dicæarchi opinione factum: v. c. apud scriptorem operis Plutarchei de Placitis Philos. iv. 2. Δικαίαρχος (τὴν ψυχὴν ἀπεφήνατο) ἁρμονίαν τῶν τεττάρων στοιχείων: Nemesium de Natura Hom. ii. p. 41. Δικαίαρχος δὲ ἁρμονίαν τῶν τεσσάρων στοιχείων· οὐ γὰρ τὴν ἐκ φθόγγων συνισταμένην, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ σώματι θερμῶν καὶ ὑγρῶν καὶ ψυχρῶν καὶ ξηρῶν ἐναρμόνιον κρᾶσιν καὶ συμφωνίαν βούλεται λέγειν. Lucretius a Forstero citatus, iii. 98. Nam alia fuit Pythagoreorum et Aristoxeni harmonia: de quibus mox dicemus. De Parmenide, Zenone, Dicæarcho, egimus in Disputat. de Placito Immortal. Anim. §. iii. p. xxix. et §. vi. p. lxvi. Wytt.

καὶ τοιούτων τινῶν κρᾶσιν εἶναι] A participiis ad infinitivum transit sermo, ut de rep. ii. p. 383. A. Συγχωρεῖς ἄρα, τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας (sic vere Cod. Par.) τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς, μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν. Heind.

τυγχάνει] Sic pro τυγχάνῃ Aug. Tum ἡμῶν post σῶμα ab eodem abest libro. Heind.

ἐπιταθῇ] Tub. ὑποταθῇ. male. Mox Tub. ὑπάρχειν. male. Fisch.

ὥσπερ καὶ αἱ ἄλ. ἁρμ.] Sc. ἀπόλλυνται.—Καὶ ἐν τοῖς τῶν δημ. Imo καὶ αἱ ἐν τοῖς τ. δ. quoniam præcessit αἵ τ' ἐν τ. φθ. non αἱ ἔν τε τ. φθ. Quanquam τε sic negligentius locatum sexcenties invenitur. Heind.

§. 81. διαβλεψάμενος—καὶ μειδιάσας] Imitatur Plutarch. Sympos. viii. 5. p. 735. C. διαβλέψας πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αὐτόβουλον καὶ μειδιάσας, 'Αλλ' ὁρῶ, εἶπεν, ὑμᾶς. Simile est Platonis in Parmen. p. 53. H. τοὺς δὲ πάνυ γε αὐτῷ (Σωκράτει) προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ θαμὰ εἰς ἀλλήλους βλέποντας μειδιᾶν, ὡς ἀγαμένους τὸν Σωκράτην. Vind. C D, et Venet. A. Tub. διαβλέψας. Wytt.

διαβλέψας] Sic pro διαβλεψάμενος Aug. Tub. Par. Vulgatum non stabiliunt certe, quæ ex Novi Testam. scriptoribus attulit Fischer. περιβλεψάμενος et προσβλεψάμενος.—λέγ. Σιμμίας. Tub. λέγ. ὁ Σιμ.—τί οὐκ ἀπεκρίνατο, quidni respondet? Heind.

μίας. εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος[a] ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἁπτομένῳ τοῦ λόγου. δοκεῖ μέντοι μοι χρῆναι πρὸ τῆς ἀποκρίσεως ἔτι πρότερον[b] Κέ-
II. iii. 64. βητος ἀκοῦσαι, τί αὖ[c] ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ, ἵνα χρόνου ἐγγενομένου[d] βουλευσώμεθα[e] τί ἐροῦμεν, ἔπειτα[f] ἀκούσαντας[g] ἢ[h] ξυγχωρεῖν[i] αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. ἀλλ' ἄγε,[j] ἦ δ' ὅς, ὦ[k] Κέβης, λέγε[l] τί ἦν ὃ[m] σὲ αὖ θρᾶττον[n] ἀπιστίαν πα-

μίας ponunt ΔΦGs.—[z] ὁ add 𝔄ΞΠΥΦG.—[a] εὐπορέστερος ΛI.—[b] πρότερον om pr G.—[c] ἂν Δ, om L.—[d] ἐγγινομένου Γ.—[e] καὶ βουλευσώμεθα L.—[f] post ἔπειτα omisi δὲ cum ΓΔΛΦEGHILs.—[g] ἀκούσαντας corr Γ.—[h] ἢ delet Γ.—[i] ξ. 𝔄ΞΥ.—[j] ἀλλ' ἄγε Π: ἀλλά γε s.—[k] ὁ ΦC.—[l] λέγε...κέβης om pr G, τί...λέγω om Δ.—[m] ὃ L et

ἁπτομένῳ τοῦ λόγου] ἅπτεσθαι τοῦ λόγου alibi est *disputationem ingredi*, ut Xenoph. Sympos. iii. 2. οὐκ αἰσχρὸν οὖν, εἰ μηδ' ἐπιχειρήσομεν συνόντες ὠφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους; Ἐντεῦθεν εἶπον πολλοί, σὺ τοίνυν ἡμῖν ἐξηγοῦ, ποίων λόγων ἁπτόμενοι μάλιστ' ἂν ταῦτα ποιοῖμεν. Eurip. Ion. 514. Φέρε, λόγων ἁψώμεθ' ἄλλων. Androm. 663. Καίτοι φέρ', ἅψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου. Hic tamen vel propter subsequentia τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ accipiendum potius vocabulum *reprehendendi* et *impugnandi* potestate. Herodot. v. 92. 3. ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι. Heind.

ἔπειτα ἀκούσαντας] Vulgo ἔπειτα δὲ ἀκ. Voculam cum Aug. abjeci constantem prope secutus sermonis usum. §. 88. —ἡγήσασθαι παντάπασί γε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιᾶ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὑρεῖν τοῦτον πονηρόν. Protag. §. 74. Καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον—ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα—· ἔπειτα—τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον, atque ita post πρῶτον μὲν ubivis reperias ἔπειτα, rarius longe ἔπειτα δέ. Eodemque modo εἶτα ponitur Xenoph. Mem. iv. 5. 3. ἴσως γὰρ ἐλεύθερον φαίνεταί σοι τὸ πράττειν τὰ βέλτιστα, εἶτα τὸ ἔχειν τοὺς κωλύσοντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀνελεύθερον νομίζεις. Plat. Theætet. §. 22. ἐὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς ἡγήσωμαι εἴδωλον καὶ μὴ ἀληθὲς, εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Quibus facile centena addi possent. Heind.

προσᾴδειν] Idem est in hac sententia ac λέγειν, *si quid dicere, accinere, videantur*; ut frequens usurpatur λέγειν τι, *aliquid veri firmique dicere:* ita hoc loco tuetur se προσᾴδειν eodem sensu, propter argumentum cantilenæ §. 35. et §. 37. harmoniæ; et huc refertur illud p. 58. οὗτος οὖν σοὶ ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνᾴσεται· καὶ μὴν—πρέπει γε, εἴπέρ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας· quamquam non memini me alibi in eamdem verbi metaphoram incidere. Ficinus vertit *adferre;* ut προσάγειν legisse videatur. Versio Sicula in contextu plane omittens, in margine ab alia manu habet *concinere*. Wytt.

ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν] *Si quid concinere videbuntur*, h. e. si quid attulerint, quod nostris concinat rationibus. Contrarium est ἀπᾴδειν, *aliena dicere* quæque alter probare non possit. Hesych. Ἀπᾴδοντα, ἀλλότρια. Heind.

ὑπερδικεῖν] V. Casaub. ad Suet. Cai. p. 232. Gottl.

ὑπερδικεῖν] Schol. ἤγουν συνηγορεῖν. καὶ Ὑπέρδικοι, οἱ συνήγοροι. Heind.

ἀλλά γε δὴ] Potius, ni fallor, ἀλλ' ἄγε δή, uti legisse videntur Aristip. et Ficinus. Forst.

ἀλλ' ἄγε, ἦ δ' ὅς] Ita Aug. Ceteri libri ἀλλά γε. Quæ particulæ apud prosæ scriptores non aliter, nisi interposito aliquo verbo, usurpatæ reperiuntur, nec aliud significantes quam *at certe, at saltem*. Heind.

τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον] Omnino cum Turneb. probante item Stephano, lege τί ἦν ὃ σὲ αὖ θράττον etc. nisi alteram Stephani conjecturam, τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον ὃ etc. malis. Forst.

ὃ σὲ αὖ θρᾶττον] Sic ex Stephani correctione dedimus; nam libri omnes τὸ pro ὃ habent. Atticum θράττειν, pro ταράττειν dictum, illustravit Ruhnk. ad Tim. p. 93. Wytt.

ρέχει.[o] Λέγω δή,[p] ἦ δ᾽ ὃς ὁ Κέβης. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι,[q] καὶ ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν[r] ἐλέγομεν, ταὐτὸν ἔγκλημα ἔχειν. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε[s] τὸ εἶδος ἐλθεῖν, I. 87.
οὐκ ἀνατίθεμαι[t] μὴ οὐχὶ πάνυ[u] χαριέντως, καὶ εἰ μὴ[v] ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι· ὡς δὲ καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν[w] ἔτι που ἔστιν,[x] οὔ μοι δοκεῖ τῇδε.

corr Π : τὸ *ς.—[n] θρᾶττον H, θᾶττον pr E : θράττον *ς.—[o] παρέχειν ΓG, παρέχον (addito rc καὶ ante ἀπιστίαν) E.—[p] δὴ 𝔄ΓΛΞΠΥΦCGHLs : om I : δὲ *ς.—[q] εἶναι ὁ λόγος G.—[r] πρόσθεν ΓΛCEHI.—[s] τόδε om Δ.—[t] ἀνατίθεμαι Olympiodorus : libri ἀντιτίθεμαι.—[u] πάντως s.—[v] μὴ πάνυ rc Λ.—[w] ἡμῖν Δ.—[x] ἔσται 𝔄ΔGs.—[y] ξ. 𝔄

λέγε τί ἦν ὃ σὲ αὖ] Sic cum Turnebo rescribere malui, quam quod vitiose in Edd. et Tub. legitur, *τί ἦν τὸ σὲ αὖ θρᾶττον ἀπιστίαν παρέχει*, in textu relinquere. Quanquam aliis probabilius videbitur *τί ἦν ὅ,τι σὲ αὖ θρ. ἀπ. παρέχει.* In ea, quam ex Aug. Fischer recepit, lectione, *τί ἦν τὸ σὲ αὖ θρᾶττον, ἀπιστίαν παρέχειν*, infinitivus hic cum reliqua sermonis structura plane non cohæret. HEIND.

λέγω δὴ] Sic Aug. Tub. Vulgo *δὲ* pro *δή*. *ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι*, quod alias dicitur *οὐ προκεχωρηκέναι*. HEIND.

οὐκ ἀντιτίθεμαι] Frequentius quidem est, hoc in genere, verbum *ἀνατίθεσθαι* (v. Pollux vi. 115. Phrynichus p. 90.) in scriptis Atticorum (v. Xen. Memor. i. 2. 44. ii. 4. 4.) atque adeo ipsius Platonis (Suidas : *Ἀναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι· ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων·—σημαίνει ἡ λέξις—τὸ μεταβουλεύεσθαι καὶ μεταγνῶναι. πολύ ἐστι παρὰ Πλάτωνι φιλοσόφῳ—* : ut Gorg. p. 315. C. D. Francof. Hipparch. p. 513. B.) sed ob auctoritatem tot librorum veterum, hoc est Tub. Aug. (in hoc tamen librarius scripsit *ἀντίθεμαι*) Ald. Bas. 1. 2. nulla hoc loco mutatione opus esse arbitrabamur : etsi non nescimus, apud Phavorin. *Ἀντιτίθημι* legi, *Ἀντιτίθεμαι οὐκ ἔστιν, οὐδέ γε μὴν εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι.* De usu verbi *ἀναθέσθαι*, et proprio, et tralato, v. Salmas. ad Script. H. Aug. p. 464. et ad Solin. p. 767. Gataquer. A. M. P. c. 29. p. 741. Alex. Morus ad Gal. ii. 2. Muretus Var. Lect. ii. 13. Hemsterh. ad Hesych. t. i. p. 322. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 504. et Auctar. Thucyd. p. 360. FISCH.

οὐκ ἀντιτίθεμαι] Probo Stephani conjecturam, *οὐκ ἀνατίθεμαι*, *non retracto* : quam, teste Forstero, confirmant Turnebus et Olympiodorus : nam hujus quidem in nostris exemplis hic locus desideratur. Verbum, monente Suida, frequens Platoni, in significanda mutatione sententiæ aut propositi : v. c. Men. p. 20. D. Protag. 211. E. Charm. 240. C. Gorg. 287. A. translatum a *πεττῶν*, *calculorum*, ludo, annotavit quoque Harpocration, ubi videatur H. Valesius p. 89. et Ernest. ad Xenoph. Mem. Socr. ii. 4. 4. WYTT.

ἀνατίθεμαι] Vulgo *ἀντιτίθεμαι.* Aug. *ἀντίθεμαι.* Nostrum a Turnebo jam editum suasit etiam Steph. et confirmat teste Forstero Olympiodorus. Menon. p. 89. D. *τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστὶν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι.* De altero illo Phavorinus : *Ἀντιτίθεμαι οὐκ ἔστιν, οὐδέ γε μὴν εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι.* HEIND.

εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν] *Nisi dictu molestum et invidiosum sit.* Sic subinde usurpatur *ἐπαχθὴς* de nimia et intempestiva sui aliorumve laudatione, quæ ipsis iis, ad quos et de quibus fit, molesta et injucunda est. Sic Plutarch. de Sui Laude p. 543. F.—*τοὺς ἑαυτῶν ἐπαίνους —τινὰς ἐλλείψεις ἢ ἀποτεύξεις ἢ ἁμαρτίας ἐλαφρὰς ἐμβάλλοντες, ἀφαιροῦσι τὸ ἐπαχθὲς αὐτῶν καὶ νεμεσητόν.* De Discrim. Amici et Adul. p. 61. E. 64. A. B. 72. A. H. Steph. Thes. L. Gr. t. i. p. 615. H. quibus addatur Demosth. pro Coron. p. 331. B. *οὕτως ἐπαχθεῖς λόγους πορίσασθαι ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ βοῶντα, ὦ γῆ καὶ ἥλιε καὶ ἀρετή—.* WYTT.

ἐπαχθὲς] Proprium est de *nimia et molesta laude* vocabulum. Vid. not. ad Plat. Lysid. §. 13. HEIND.

ἔτι πού ἐστιν] Tub. *ἔσται* pro *ἐστίν*. Sed mox §. 84.—*θαῤῥεῖν, ὡς, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστι*, ubi

ὡς μὲν οὐκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος, οὐ ξυγχωρῶ[y] τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει· δοκεῖ γάρ μοι πᾶσι τούτοις πάνυ πολὺ διαφέρειν. [§. 82.] Τί οὖν, ἂν φαίη ὁ λόγος, ἔτι ἀπιστεῖς, ἐπειδή γε ὁρᾷς ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου τό γε[z] ἀσθενέστερον ἔτι ὄν; τὸ δὲ πολυχρονιώτερον οὐ δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι ἔτι σώζεσθαι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ·[a] πρὸς δὴ τοῦτο[b] τόδε ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω· εἰκόνος γάρ τινος, ὡς ἔοικε, κἀγὼ ὥς[c] περ[d] Σιμμίας[e] δέομαι. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα,[f] ὥς περ ἄν τις περὶ ἀν-
II. iii. 65. θρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι[g] τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος ἀλλ' ἔστι που ἴσως,

ΞΥ.—[z] γε om ΞΠΥ et pr 𝔄.—[a] post χρόνῳ pone ;—[b] τοῦτο om Δs.—[c] κἀγὼ ὡς ἔοικε G.—[d] ὥσπερ κἀγὼ pr Γ.—[e] ὁ Σιμμίας Ξs.—[f] ταῦτα om pr G.—[g] λέγῃ Φ.—

nulla librorum varietas.—δοκεῖ τῇδε. Supple ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι. Heind.

ὡς μὲν οὐκ] Qui nusquam fere tolerare potuit asyndeton Stephanus h. l. conjecit ὡς μέντοι ο. ἰ. idque in textum recepit Fischer. Sed μὲν præter Edd. etiam Aug. Tub. habent, neque ego vinculi hic quidquam requiro. Heind.

§. 82. φαίη ὁ λόγος] *Dicat ratio.* Ita solet ὁ λόγος, propositum et consilium, et recta via institutæ disputationis, tamquam persona, induci; quod annotavimus ad Eunap. p. 1. ut in formula σημαίνει ὁ λόγος, de qua inferius dicemus. Wytt.

τί οὖν, ἂν φαίη ὁ λόγος] Ne existeret hyperbaton, ἂν φαίη ὁ λόγος pro φαίη ἂν ὁ λόγος, Fischer. cum ceteris editoribus ita hæc interpunxit, τί οὖν ἄν, φαίη ὁ λόγ. post ἂν indicativum ἀπιστεῖς recte inferri ratus, quia illud cum verbis τί οὖν cohæreret. Quasi dictum legisset usquam τί οὖν ἂν pro τί οὖν; Hyperbaton hoc, si quod est, ne quem posthac offendat, de innumeris hæc apponimus: infra §. 116. σὺ δ' εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἄν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοῖς. Hipp. Maj. §. 45. Μανθάνω, ἂν ἴσως φαίη, καὶ ἐγώ. Andocid. de red. p. 77. ed. Reisk. ὧν ἕνεκα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἀνθρωπίνως περὶ ἐμοῦ γιγνώσκοιτε, ἂν εἴητε ἄνδρες εὐδαιμονέστεροι. Soph. Œd. T. 937. τάχ' ἂν Ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ; ἂν ἀσχάλλοις δ' ἴσως. Sic ibi distinguendum. Heind. [Addas] Xenoph. Cyrop. iii. 1. 17. Fisch.

ὁ Σιμμίας] Articulus abest a Tub. Fisch.

ὁμοίως, ὥσπερ ἂν] Idem est quod apud Æsch. Socr. ii. 10. ὁμοίως, ὥσπερ εἰ, et iii. 14. ὅμοιον, ὡς εἰ· et apud Plutarch. Educ. Puer. vii. 11. παρόμοιον, ὥσπερ ἂν εἰ· et apud Cic. Off. i. 25. 'similiter, ut si.' vid. ad Apol. §. 9. Fisch.

Miro errore Fischer. ἂν pro εἰ positum accepit; vellem in Cod. repertum ὥσπερ ἂν εἰ, ut infra §. 108. post ὥσπερ ἂν omissum εἰ Codd. præbent; nec tamen ea non potest h. l. oratio carere. *Mihi enim hæc similiter dici videntur, velut de sene textore mortuo hæc aliquis dicere queat* etc. Heind.

ἀνθρώπου ὑφάντου] Ut apud Lysiam in Nicom. p. 864. ἄνθρωποι ὑπογραμματεῖς, Dio Chrysost. Or. iii. p. 103. ἄνθρωπος κόλαξ, quæque hujus generis quamplurima reperiuntur, in quibus, ubi certe singularis est numerus, v. ἄνθρωπος vix aliter quam cum contemptu aliquo ponitur. Vid. Valcken. Annot. Crit. in Nov. Test. p. 336. seq. Alius est generis apud Xenoph. Cyrop. viii. 7. 14. πολῖται ἄνθρωποι. Heind.

ἔστι που ἴσως] Potius ἔστι που σῶς. Forst. Vere, opinor. nam primo paulo inferius legitur ὅγε ἄνθρωπος σῶς ἔστιν, et mox verba ἀπόλωλε, et ἔστι σῶν, opponuntur inter se: deinde non putabam particulæ ἴσως hic, per sententiam orationis, locum esse posse. Rescripsimus igitur ita. Ficinus tamen expressit et ipse lectionem alteram: vertit, *sed forte alicubi superesse.* Σῶς autem, et σῶν, Attice dicuntur pro σῶος et σῶον. Mœ-

τεκμήριον δὲ παρέχοιτο[h] θοἰμάτιον ὃ ἠμπείχετο[i] αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε, καὶ εἴ τις[j] ἀπιστοῖ[k] αὐτῷ,[l] ἀνερωτῴη[m] πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρώπου[n] ἢ[o] ἱματίου[p] ἐν χρείᾳ τε ὄντος καὶ φορουμένου, ἀποκριναμένου[q] δέ[r] τινος ὅτι πολὺ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἴοιτο ἀποδεδεῖχθαι ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε[s] ἄνθρωπος σῶς ἐστίν, ἐπειδὴ τό γε[t] ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε. [§. 83.] Τὸ δ' οἶμαι, ὦ Σιμμία, οὐχ[u] οὕτως ἔχει· σκόπει γὰρ[v] καὶ σὺ ἃ λέγω. πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι εὔηθες λέγει ὁ τοῦτο λέγων. ὁ γὰρ ὑφάντης οὗτος πολλὰ κατατρίψας τοιαῦτα ἱμάτια καὶ ὑφηνάμενος ἐκείνων μὲν ὕστερος[w] ἀπόλωλε πολλῶν ὄντων, τοῦ δὲ τελευταίου, οἶμαι, πρότερος, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἕνεκα ἄνθρωπός ἐστιν

h παρέχοι corr Γ.—i ἠμπείχετο 𝔄ΔΞΠΥΦG et corr Λ, ἠπίχετο s: ἠμπίσχετο *ς.—j εἴτι L.—k libri ἀπιστῶν. præivit Heindorfius.—l αὐτὸ L.—m ἀνερωτῴη 𝔄ΔΞΠΥΦCEGs et corr Γ, ἀνερωτᾷ H: ἀνερωτῷ ς.—n γένος τοῦ ἀνθρώπου ΓΛΗ.—o ἢ τοῦ Λ.—p ἱμάτιον Φ.—q ἀποκρινομένου ΓΛΕΗΙL.—r δέ G: δή *ς.—s γε om L.—t τὸ Λς.—u οὐχ om pr Γ.—v γὰρ om ΓΔΛΦCEHILs et pr Π.—w ὕστερον ΠG.—x δὲ add

ris: Σᾶ, περισπωμένως, Ἀττικῶς, τὰ σῶα· ubi v. Pierson. p. 347. Fisch.

ἀλλ' ἐστί που ἴσως] Sic libri scripti editique, adstipulante Ficino, *sed forte alicubi superesse.* Aptissimumque est h. l. modeste loquenti tritum Atticis verbum ἴσως, neque quod mox in eadem sententia legitur, ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστιν, ἐπειδὴ τό γε ὀλιγοχρωνιώτερον οὐκ ἀπόλωλεν, inde idem hic quoque positum a Platone colligas. Tamen sui hic dissimilis Fischer de Forsteri conjectura edidit ἀλλ' ἐ. π. σῶς. Potius conjecerim ἀλλ' ἐστὶν ἔτι που ἴσως, ut §. 75. ὅπως μὴ—οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ et §. 84. ὡς, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστι. Quamquam ne hoc quidem indigemus. Heind.

παρέχοιτο θοἰμάτιον] Aug. παρέχοι τὸ θ' οἱμάτιον. Unde memini qui suspicaretur παρέχοι θοἰμάτιον. Sed Græcum est παρέχεσθαι τεκμήριον. Sympos. p. 196. B. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας. Parmen. §. 4. τεκμήρια καὶ αὐτὸς πάμπολλα καὶ παμμεγέθη παρέχεται. Heind.

ἠμπίσχετο] Vind. A B C D F: Venet. A ἠμπείχετο· quod ad sensum nil differt, ad formam, non reticendum. Wytt.

ἀνερωτῴη] Legitur hæc forma in libris optimis scriptorum Atticorum. vid. Xen. Cyrop. ii. 4. 12. Memor. iii. 11. 9. iv. 3. 16. Apud Xen. Cyrop. iii. 3. 20. pro ἐπιχειροίη Cod. Alt. habet ἐπιχειροῖ. Fisch.

ἀνερωτῴη] Sic Vind. A B D F G: Venet. B et A. sec. m. Vulgo, Steph. Ald. Bas. 1. Venet. A pr. m. ἀνερωτῷ. Vind. C. ἀνερωτᾷ. Wytt.

καὶ εἴ τις ἀπιστοίη αὐτῷ, ἀνερωτῴη] Certa hæc persanavimus medela, quæ vulgo sic leguntur: καὶ εἴ τις ἀπιστῶν αὐτῷ ἀνερωτῷ—· ἀποκριναμένου (Aug. ἀποκρινομένου) δή τινος etc. Non profecto incredulus ille interrogat, utrum sit magis diuturnum, sed hoc illum is interrogat, qui suam de vita post mortem futura sententiam hoc ipso probare conatur argumento, quod sit τὸ γένος ἀνθρώπου πολυχρονιώτερον ἢ τὸ τοῦ ἱματίου.—ἀνερωτῴη pro ἀνερωτῷ e Bas. 2. dederat jam Forster. atque ita scriptum in Aug. et Tub. Heind.

τό γε ὀλιγοχρ.] In Edd. omissum γε addidi e Tub. Aug. τό τε ὀλ. Heind.

§. 83. πᾶς γὰρ ἂν] Aug. πῶς ἄν. Tub. πᾶς ἄν. Neque Ficinus hoc γὰρ expressit, quod tamen aptissimum h. l. Heind.

οὐδέν τι] Tub. τοι. male. nam οὐδέν τι μᾶλλον est *non magis, nihilo magis.* Sic apud Xen. Cyrop. ii. 4. 8. in Gu.

ἱματίου φαυλότερον οὐδ᾽ ἀσθενέστερον. τὴν αὐτὴν δὲ[x] ταύτην,[y] οἶμαι, εἰκόνα δέξαιτ᾽ ἂν ψυχὴ[z] πρὸς σῶμα, καί τις λέγων αὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν[a] μέτρι᾽ ἄν[b] μοι[c] φαίνοιτο λέγειν, ὡς ἡ μὲν ψυχὴ[d] πολυχρόνιόν[e] ἐστι, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ[f] ὀλιγοχρονιώτερον. ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη[g]
II. iii. 66. ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν,[h] ἄλλως τε καὶ εἰ[i] πολλὰ ἔτη[j] βιώη·[k] εἰ γὰρ ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύοιτο[l] ἔτι ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ᾽ ἡ[m] ψυχὴ ἀεὶ τὸ κατατριβόμενον ἀνυφαίνοι,[n] ἀναγκαῖον μέντ᾽[o] ἂν εἴη, ὁπότε ἀπολλύοιτο[p] ἡ ψυχή, τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυχεῖν

𝔄ΓΔΛΠΦCEGHILs.—[y] ταύτην om 𝔄Π.—[z] ἂν ἡ ψυχὴ Ξs.—[a] περὶ τῶν αὐτῶν 𝔄ΞΠ et rc G.—[b] ἂν add 𝔄ΓΔΞΠΥΦCGs.—[c] μοι...ἐστι om Δ.—[d] μὲν ψυχὴ 𝔄ΞΠΥ: ψυχὴ μὲν *s.—[e] πολυχρονιώτερόν L.—[f] τε καὶ G.—[g] φαίη ΓΔΛΠΥΦCHL et corr Ξ: φαίην *s.—[h] συγκατατρίβειν I.—[i] καὶ εἰ 𝔄ΞΠΥ: κἂν corr Γ cum *s.—[j] ἔτι Δ.—[k] βιώη 𝔄ΔΠΥΦGs et pr ΓΞ: βιῷ *s.—[l] ἀπολύοιτο ΓL.—[m] ἡ δὲ corr Δ.—[n] ἀνυφαί-

Alt. Junt. Ald. recte legitur οὐδέν τι· quod Stephanus perperam mutavit in οὐδέν τοι. Fisch.

οὐδέν τι μᾶλλον] Male Tub. τοι pro τι. Protag. §. 27. κἂν πάνυ καλὸς ᾖ καὶ πλούσιος—οὐδέν τι μᾶλλον ἀποδέχονται. de Rep. vi. p. 487. C. ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχειν. Xenoph. Cyrop. vii. 1. 6. Κῦρος δὲ ὁρῶν ταῦτα οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίστατο. Atque ita innumeris locis. Heind.

τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην] In locum suum hoc δὲ ex Aug. Tub. Par. rediit. Heind.

καὶ ψυχὴ πρὸς σῶμα] Vulgo ἡ ψυχή. In Tub. abest art. ἡ. Aug. ἂν καὶ ἡ ψυχή. Unde καὶ pro ἡ rescripsi. Nec magis dubitanter statim post ταὐτὰ ταῦτα *eadem hæc*, dedi pro αὐτὰ ταῦτα, *hæc ipsa.*—μέτρι᾽ ἄν μοι. Sic pro μέτριά μοι Aug. Heind.

ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονίωτερον] Vulgo ἡ ψυχὴ μέν. Nostro ordine Tub. Pro vulgato autem πολυχρόνιον quod vel ex conjectura reponi debebat, πολυχρονιώτερον dedit Par. Heind.

ἂν φαίην] Sic Steph. et vulgo: sed legendum ἂν φαίη, ut jam Forster. edidit secutus interpretes Latinos, Aristippum, Ficinum, Cornarium: et item habent Vind. A B D F: Venet. A: et Versio Sicula. Wytt.

φαίη] Edd. φαίην, cui e Tub. et Par. substitui, quod etiam Ficinus expressit, φαίη sc. ὁ λέγων ταὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν (ψυχῆς καὶ σώματος). Qui si hoc tantum diceret, animum diuturniorem esse firmioremque quam corpus, non sane *eadem*, (ταὐτὰ ταῦτα) de corpore animoque diceret, quæ modo dicta sunt de textore pallioque. Hunc ipsum hæc quoque addere oportet, ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν etc. Poterat hunc etiam in modum procedere oratio: ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονιώτερόν ἐστι, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον· ἀλλ᾽ ἑκάστη τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβει κ. τ. ἄ. Heind.

βιῷ] Aug. et Tub. βιώη, quod jussu legum grammatices restituisse se ait Fischer. Fischeri quæ fuerit grammatice, ignoramus; nostra post κἂν i. e. καὶ ἐὰν non optativum βιώη, sed subjunctivum βιῷ postulat. Non tamen spernendum illud βιώη, quod et Par. præbet, neque dubito quin Platonis manum servarit Tub. ἄλλως τε εἰ καὶ πολλὰ ἔτη βιώη. Καὶ in formula hac plane, ut h. l. positum Xenoph. Mem. i. 2. 59. ἄλλως τε ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι. Heind.

ἀνυφαίνοι] *Rursus contexat.* Verbum in Lexicis desideratum. Dionys. Alexandr. apud Euseb. Præp. Evang. xiv. p. 774. A. posuit pro *ab initio texere:* ἱματίόν τε γὰρ οὐ χωρὶς ἱστουργοῦ συνισταμένων τῶν στημόνων, οὐδὲ τῆς κρόκης αὐτομάτως παρεμπλεκομένης, ἀνυφαίνεται· εἰ δὲ κατατριβείη, τὰ λακισθέντα διαῤῥιπτεῖται λάκη. In Plutarcho de Defectu Orac. p. 414. D. si pro ἀναφεύγει verum est ἀνυφαίνει, accipiendum pro *dissolvere:* et Græcum, item ut Latinum *retexere*, notabit bifariam, *textum dissolvere*, et *dissolutum rursus contexere.* Wytt.

αὐτὴν ἔχουσαν καὶ τούτου μόνου προτέραν[q] ἀπόλλυσθαι· ἀπολομένης[r] δὲ τῆς ψυχῆς τότ' ἤδη[s] τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύοι[t] τὸ σῶμα καὶ ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο. [§. 84.] Ὥστε τούτῳ τῷ λόγῳ οὔπω[u] ἄξιον πιστεύσαντα θαῤῥεῖν, ὡς ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν[v] ἡ ψυχὴ ἔστιν. εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγοντι ἢ ἃ σὺ λέγεις p. 88.

οι ον
νει Φ.—[o] τ' om C.—[p] ἀπολύοιτο GL.—[q] προτεραν G, πρότερον Π.—[r] ἀπολομένης 𝔄ΓΔΞΠΥΦCHI, ἀπολλομένης ΛG, ἀπολυμένης L: ἀπολλυμένης *s.—[s] τόδ' ἤτοι L.—[t] ἐπιδεικνύοιτο σῶμα s.—[u] οὔτω H.—[v] ἡμῶν ante ἡ ponunt 𝔄ΞΠΥ, post ἐστιν s:

ἀπολομένης τε τῆς ψυχῆς] Sic recte Tub. Vulgo *ἀπολλυμένης*. Non dum exstinguitur animus, sed, extincto demum illo, corpus putrescere potest. Heind.

ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα] Vulg. *ἐπιδεικνύοιτο σῶμα*· perperam. Quod dedimus, [conjecit Zeunius, et] ipsa ratio jussit: et postea confirmatum vidimus a Vind. A B D E F G: Venet. A B. Nam Vind. C. habet *ἐπιδεικνύει*. Illud autem *τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας*, putet quis aut mutandum esse in *τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως*, aut certe sic accipiendum *infirmitatem naturæ suæ ostenderet*: veluti Leg. v. p. 608. E. *ἄλλη δὲ οὐκ ἔστιν— τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγὴ* dicitur pro *μηχανὴ διαφυγῆς*· et viii. p. 649. G. *ἀδικήματα—τῶν ἐγκλημάτων*, *accusationes male factorum*. Plotinus Enn. ii. 1. p. 97. G. *πρόσφορον καὶ τὴν ὕλην πρὸς τὸ βούλημα τοῦ ἀποτελέσματος ὑπάρχειν προσήκει*· i. e. *materiam etiam accommodatam ad voluntatem effectionis esse oportet*: immo sententia est, *ad voluntatis effectionem* *πρὸς τὸ τοῦ βουλήματος ἀποτέλεσμα*. Similem genitivi cum casu regente permutationem ostendit Davisius ad Max. Tyr. xviii. 1. p. 566. Possit etiam hæc ratio valere, ut *φύσις ἀσθενείας* idem sit quod nudum *ἀσθένεια*; quippe haud infrequenter *φύσις* periphrasi inservit: v. c. Platoni in Epinom. p. 702. C. *θεοὺς γὰρ δὴ ὁρατοὺς—τὴν τῶν ἄστρων φύσιν λεκτέον*· dicitur pro *τὰ ἄστρα*. Leg. xii. 697. A. *ἐπιτήδειοι πρὸς τὴν φυλακῆς φύσιν*· idem est ac *πρὸς τὴν φυλακήν*. Timæo p. 552. C. *τὴν τῶν αἰδοίων φύσιν*· pro *τὰ αἰδοῖα*. Plutarch. Compar. Ignis et Aquæ p. 956. D. *πῦρ μὲν οὖν ὁρῶμεν* (sic lego pro *ῥᾷον*) *ὀλεθριώτατον, ἡ δὲ ὕδατος φύσις οὐδέποτε βλαβερά*. Placit. Philos. i. 4. p. 878. E. *αἱ ἄτομοι—τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν ἀπετέλουν*· i. e. *τοὺς ἀστέρας*. Dio. Chrys. Or. xii. p. 204. A. *οὐ κηρὸν ἐγχέαντες τοῖς ὠσὶν, ὥσπερ οἶμαι, φασὶ τοὺς Ἰθακησίους ναύτας ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοῦσαι τῆς τῶν Σειρήνων ᾠδῆς, ἀλλὰ μολίβδου τινὸς μαλθακὴν ὁμοῦ καὶ ἄτρωτον ὑπὸ φωνῆς φύσιν*· xxxv. p. 435. C. *εἰσὶ δὲ λειμῶνες αὐτόθι πάγκαλοι, καὶ φύσιν* (leg. *φύσις*) *ἀνθῶν τε καὶ δένδρων*. Plotin. Enn. ii. 1. 3. p. 98. A. *καὶ ἀὴρ οὐ μήποτ' ἐπιλείπει, οὐδ' ἡ ὕδατος φύσις*. Item Cicero Nat. Deor. ii. 54. 'cum alvi natura subjecta stomacho, cibi et potionis sit receptaculum:' dicitur ut simplex alvus. De Finibus, v. 11. 'hoc intelligant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt.' Wytt.

ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα] Ita Aug. et Par. Vulgo *ἐπιδεικνύοιτο σῶμα*, male omisso articulo, quum præcesserit *τῆς ψυχῆς*: neque apta est h. l. media verbi forma. Sed post *φύσιν* excidisse videtur *ἄν*. Heind. Pro *τὴν* velim legi *ἄν*. Zeun.

§. 84. *ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστιν*] Verba hoc ordine posui e Tub. Vulgo *ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐ*. Heind.

εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγ.] Hæc, uti proxime prægressa, Cebes dicit conversus ad Simmiam, qui supra §. 79. quum animos humanos ante hanc vitam fuisse concessisset, deinde animum cum harmonia comparando illud negaverat, firmiorem eum diuturnioremque quam corpus esse. Verba *πλέον ἔτι* pertinent ad seq. *λέγοντι*, perinde ac si ita posita essent, *εἰ γάρ τις τῷ καὶ πλέον ἔτι λέγοντι ἢ ἃ σὺ λέγεις συγχωρήσειε*. Isocrat. Paneg. §. 38. *Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι μὲν ταῦτα τοὺς λέγοντας οὐκ ἀποτρέπειν ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατείαν*. Xenoph. Mem. i. 6. 7. *ἐμὲ δὲ ἄρα οὐκ οἴει τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα μελετῶντα καρτερεῖν πάντα ῥᾷον φέρειν σοῦ μὴ μελετῶντος*; ubi perperam aliquis verba sic

ξυγχωρήσειε,[w] δοὺς αὐτῷ μὴ μόνον ἐν τῷ πρὶν καὶ[x] γενέσθαι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχήν,[y] ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ[z] ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἐνίων ἔτι εἶναι καὶ ἔσεσθαι καὶ πολλάκις γενήσεσθαι καὶ ἀποθανεῖσθαι αὖθις· οὕτω γὰρ αὐτὸ[a] φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν[b] ἀντέχειν· δοὺς δὲ ταῦτα ἐκεῖνο μηκέτι[c] συγχωροίη,[d] μὴ οὐ[e] πονεῖν[f] αὐτὴν ἐν ταῖς[g] πολλαῖς γενέσεσι καὶ

ἡ ψυχὴ ἡμῶν *ς.—[w] ξ. 𝔄Γ: συγχωρήσει Δ.—[x] ἢ Δ.—[y] τὰς ψυχὰς 𝔄ΠΥ.—[z] καὶ om pr Ξ.—[a] γὰρ καὶ αὐτὸ rc Λ.—[b] γιγνομένην τὴν ψυχὴν ΔCs.—[c] ἐκεῖνο μηκέτι 𝔄ΔΞΠΥΦGs: μηκέτι ἐκεῖνο *ς.—[d] συγχωροίη Γ: συγχωροῖ *ς.—[e] οὐ om Δ.—

voluit transponi, τὰ σώματι ἀεὶ συντυγχάνοντα. Ibid. §. 13. τὴν σοφίαν τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι. Lysias p. 170. ed. Reisk. ἡμεῖς ἦμεν αὐτὸν οἱ κριτὴν ἐμβαλόντες. Heind.

τὴν ψυχὴν] Cod. Tub. τὰς ψυχάς. Sed et paullo ante ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστι, et supra §. 81. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή.—§. 80. κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν. §. 100. ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρον—οὖσαν. Heind.

οὕτω γὰρ αὐτὸ κ. τ. λ.] Enallage generis et subjecti, pro οὕτω γὰρ τὴν ψυχὴν φύσει ἰσχυρὰν εἶναι, ὥστε πολλάκις γιγνομένην αὐτὴν ἀντέχειν. Frequens est hujusmodi usus neutrius. Sic Plato Epinom. p. 704. A. ψυχὴ—ταῦτα γὰρ οὔτε ῥᾴδια φύεσθαι. Plutarch. de Solertia Animal. p. 979. D. τῆς γεράνου σοφὸν ἡ τῆς λίθου περίδραξις. Sic mox in fine hujus §. ψυχὴ ἀθάνατον. Wytt.

οὕτω γὰρ αὐτὸ] αὐτὸ pro αὐτὴν, ut Menon. p. 87. D. Οὐκοῦν εἰ μέν τί ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἡ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἄν τιν' ὑποπτεύοντες αὐτὸ εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν. Gorg. §. 45. κολακείαν μὲν οὖν αὐτὸ (τὴν ὀψοποιητικὴν) καλῶ—τέχνην δὲ αὐτὴν οὔ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν. Et frequentissimum hoc est apud utriusque linguæ scriptores: neque durúm quod statim post αὐτὸ infertur γιγνομένην τὴν ψυχήν. Durior certe orationis mutatio Xenoph. Œcon. i. 22. δοῦλοι γάρ εἰσι—οἱ μὲν λιχνειῶν, οἱ δὲ λαγνειῶν, οἱ δὲ οἰνοφλυγιῶν, οἱ δὲ φιλοτιμιῶν τινων μωρῶν καὶ δαπανηρῶν, ἃ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἂν ἐπικρατήσωσιν, ὥσθ' ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν ἡβῶντας αὐτοὺς etc. Articulum ante ψυχὴ e Par. restitui. Heind.

μηκέτι] Steph. γρ. μηδέν τι. At ubi? Certe Ficinus vertit, *nondum illud tibi daret.* Fisch.

ξυγχωροῖ] Ne quis forte scribendum ξυγχωροίη putet, meminerint velim lectores observationis Photii in Lexico: Εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη, καὶ τἄλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η, καὶ ἄνευ τούτου. Sic c. 39. ἀποροῖ· c. 49. ποιοῖς. v. Valquenar. ad Hippol. p. 220. Phavorinus, nesciebam unde: Δοκοῖς, ἀντὶ τοῦ δοκοίης· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ η τῶν εὐκτικῶν, 'Αττικῶν ἐστι. Fisch.

μηκέτι ἐκεῖνο συγχωροῖ] Quod non οὐκέτι, sed μηκέτι scripsit Plato, certo hoc est argumento, hæc quoque ad institutam a verbis εἰ γάρ τις καὶ πλέον etc. protasin pertinere, idque etiam sic posita particula δὲ et omissum in his ἂν declarat, in apodosi optativo nusquam non adjunctum. Jam ne apodosi sua sermo mutilatus relinquatur, ea incipere putanda a verbis εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει etc. ubi qui προσήκειν conjecit Stephanus, parum sermonis tenorem perspexerat. Neque duri quidquam habet hæc ratio; sed paullo durius est ἀνακόλουθον, quod in seqq. ibi εἰ δὲ μὴ, ἀνάγκην εἶναι ἀεὶ τὸν μέλλ. ἀπ. δεδ. suspenso denuo sermone utitur Cebes, perinde ac si ante dixisset εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχοι, φαίη ἂν, μηδενὶ προσήκειν. Pro συγχωροῖ perperam Aug. et Bas. 2. συγχωρεῖ. Heind.

μὴ οὐ πονεῖν] Steph. 'γρ. μὴ οὐ π. μόνον αὐτὴν ἐν τ. π. γεν. ἀλλὰ καὶ τέλ.' Quas quidem lectiones unde haberet, ignorabam: nisi forte eas effinxit ipse e versione Serrani, in qua quidem est, *illud tamen nihilominus cogatur confiteri. Non tantum in multis illis generationum accessibus laborare animum, sed etiam*

τελευτῶσάν γε[h] ἕν τινι τῶν θανάτων παντάπασιν ἀπόλλυσ-
θαι· τοῦτον δὲ τὸν θάνατον καὶ ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ
σώματος,[i] ἣ[j] τῇ ψυχῇ φέρει[k] ὄλεθρον, μηδένα φαίη εἰδέναι·
ἀδύνατον γὰρ εἶναι ὁτῳοῦν αἰσθάνεσθαι[l] ἡμῶν·[m] εἰ δὲ[n] II. iii. 67.
τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει θάνατον θαῤῥοῦντι μὴ οὐκ
ἀνοήτως θαῤῥεῖν,[o] ὃς ἂν μὴ ἔχῃ[p] ἀποδεῖξαι ὅτι[q] ἔστι ψυχὴ[r]
παντάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον· εἰ δὲ μή, ἀνάγ-
κην[s] εἶναι[t] ἀεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ
τῆς αὑτοῦ[u] ψυχῆς, μὴ ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει[v]
παντάπασιν ἀπόληται.[w]

§. 85. Πάντες οὖν ἀκούσαντες εἰπόντων αὐτῶν ἀηδῶς[x] §. 40. W.
διετέθημεν, ὡς ὕστερον ἐλέγομεν πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ὑπὸ

[f] ποιεῖν Δ.—[g] ταῖς om Δ.—[h] γε om L.—[i] τοῦ σώματος om s.—[j] ἢ H, εἰ 𝔄Υ et corr ΠG, ἣ cum *ς corr Γ.—[k] φέροι Λ, φέρειν pr Γ.—[l] αἴσθεσθαι ΓC, αἰσθέσθαι ΛΕ HIL.—[m] αὐτῶν Φs.—[n] δὴ Δ.—[o] θαρρῇ pr E: om Υ.—[p] ἔχῃ 𝔄ΓΛΞΠΥΦCGHIs: ἔχοι *ς.—[q] ὃ Φ.—[r] ἔστιον ἡ ψυχὴ G.—[s] ἀνάγκη ΦL et pr ΓΛ.—[t] εἶναι om Φ.—[u] ἑαυτοῦ s.—[v] διαζεύξει τοῦ σώματος G.—[w] ἀπόλλυται L et pr Π: ἀπόληται cum

tandem—. Forsterus tamen utramque particulam, et *μόνον*, et *ἀλλὰ*, recepit. Etiam Ficinus vertit, *sed tandem aliqua ex pluribus morte diceret omnino deleri:* ut videatur legisse *ἀλλὰ τελευτ. γε ἕν τ. τῶν θ. φαίη παντ. ἀπόλ.* Fisch.

μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν] Quam in marg. Stephanus annotavit lectionem ex una haustam Serrani versione, ea inductum miror Forsterum, virum alias consideratissimum, ut sinceram orationem sic in ipso textu interpolarit, *μὴ οὐ πονεῖν μόνον—ἀλλὰ καὶ τελ.* Ne Græca quidem sunt ista, quum post illa *μηκέτι συγχωροῖ* legitime inferatur *μὴ οὐ*, neque *οὐ* trahi ad *μόνον* possit. Pertinet autem *μὴ οὐ* etiam ad seqq. *καὶ τελευτῶσαν—ἀπόλλυσθαι—αἰσθάνεσθαι.* Unus Aug. *αἰσθέσθαι.* Heind.

οὐδενὶ προσήκειν] Infinitivum reposuimus, quod jam Stephanus judicaverat. Vulgo et omnes libri, *οὐδενὶ προσήκει.* Wytt.

οὐδενὶ προσήκει θάν.] *In neminem fidenter obfirmatoque animo mortem expectantem cadit, ut non stolide hanc habeat fiduciam, qui non possit* etc. Prorsus ita *προσήκειν* positum Xenoph. Cyrop. vii. 5. 84. *τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει.* Plat. Lach. p. 199. D. *καὶ τοῦτον οἴει σὺ ἐνδεᾶ εἶναι σωφροσύνης ἢ δικαιοσύνης τε καὶ ὁσιότητος, ᾧ γε μόνῳ προσήκει καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους ἐξευλαβεῖσθαί τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ—ἐπισταμένῳ ὀρθῶς ὁμιλεῖν.* Gorg. §. 78. *ἐγὼ δὲ—οἰόμενος, εἴτ' Ἀρχέλαος εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων ὁστισοῦν μὴ δίδωσι δίκην ἀδικῶν, τούτῳ προσήκειν ἀθλίῳ εἶναι διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων,* ubi vid. not. Heind.

ὃς ἂν μὴ ἔχῃ] Sic pro vitioso *ἔχοι* Aug. et Tub.—*δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὑτοῦ ψυχῆς.* §. 61. *θαῤῥεῖν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ψυχῆς.* de Rep. p. 387. C. *ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα, μὴ — θερμότεροι — γένωνται.* Usitatius tamen est *δεδιέναι περί τινος* vel *περί τινι.* Heind.

§. 85. *πάντες οὖν ἀκούσαντες κ. τ. λ.*] Hæc dialogi intermissio, et a secundis personis ad primas digressio, insignem habet vim ad sensum affectumque personarum cum legentibus communicandum. Similis est caussa in Plutarch. de Genio Socratis, ubi nunciato capitali periculo, colloquium interpellatur narratione: p. 588. A. *ἡμᾶς δέ τις ἔσχεν ἄτοπος μεταβολὴ τοῦ πάθους. μικρὸν γὰρ ἔμπροσθεν τῷ κεκωλῦσθαι δυσχεραίνοντες, πάλιν διὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ καιροῦ καὶ τὸ τάχος, ὡς οὐκ οὔσης ἀναβολῆς, εἰς ἀγωνίαν ὑπηγόμεθα καὶ φόβον.* Wytt.

τοῦ[y] ἔμπροσθεν λόγου[z] σφόδρα πεπεισμένους ἡμᾶς πάλιν[a] ἐδόκουν ἀναταράξαι καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν[b] οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ[c] ὕστερον[d] μέλλοντα ῥηθήσεσθαι,[e] μὴ οὐδενὸς ἄξιοι εἶμεν[f] κριταὶ ἢ καὶ τὰ[g] πράγματα αὐτὰ[h] ἄπιστα εἴη.[i]

ΕΧ. Νὴ τοὺς θεούς, ὦ Φαίδων, συγγνώμην γε[j] ἔχω ὑμῖν. καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται,[k] Τίνι οὖν ἔτι πιστεύσομεν[l] λόγῳ; ὡς[m] γὰρ σφόδρα πιθανὸς ὤν, ὃν[n] ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον, νῦν εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε. θαυμαστῶς[o] γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεί, τὸ
II. iii. 68. ἁρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι[p] τὴν ψυχήν, καὶ ὥς περ ὑπέμνησέ με ῥηθεὶς ὅτι καὶ[q] αὐτῷ μοι ταῦτα προὐδέδοκτο. καὶ πάνυ

*ς corr Φ.—[x] ἀηδὲς s.—[y] τῶν[οὖ] Ξ.—[z] λόγων[ου] Ξ, χρόνου I.—[a] πάλαι 𝔄ΠΥs.—[b] μετα[κα]βαλεῖν[τὰ] Ξ.—[c] τὸ H.—[d] ὕστερον ΓΔΛΦCGHILs et corr Π: ὕστερα *ς. ὕστερον...τὰ om H.—[e] ῥηθήσεσθαι μέλλοντα G.—[f] ἦμεν 𝔄ΥG: εἴημεν *ς.—[g] τὰ om Γ.—[h] αὐτὰ om ΓΛCEHL et pr 𝔄.—[i] εἴη Heindorfius: libri ᾖ.—[j] γε om Ls.—[k] ἀπέρχεσθαι[ὧς] L, ἀπέρχεται Δ.—[l] πιστεύσωμεν Γ.—[m] ὁ ς.—[n] ὃν om pr E.—[o] θαυμαστὸς Λ.—[p] εἶναι ἡμῶν Φ.—[q] καὶ post ὅτι add 𝔄ΓΔΛΠΦCGHIs et rc Ξ.—[r] ὑπομνήσει Δ.—

εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν] Male Bas. 2. et Steph. pro var. lect. *μεταβαλεῖν*. Ut h. l. *εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν*, sic paullo post *εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε*. Phileb. p. 15. E. *εἰς ἀπορίαν αὐτὸν—καταβάλλων*. Dativum autem hunc *τοῖς προειρημένοις λόγοις* pendere a verbo *ἀπιστίαν*, velut sæpe verbalia verborum suorum casum adsciscunt, recte monuit Fischer. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 941. et Porson. ibid. ad v. 948. Wessel. ad Herodot. p. 517. et de Platone nostra ad Gorg. §. 146. HEIND.

μέλλοντα] STEPH. 'For. *μέλλοντι*.' Petiisse videtur Stephanus hanc emendationem e versione Ficini, *ut nedum rationibus jam adductis, sed et dicendis insuper, fidem nullam adhiberemus*. Meibomius in marg. Bas. 2. 'τὸν ὕστερον,' e Cod. vet. In Tub. [et Par.] *εἰς τὰ ὕστερον*, FISCH.

μὴ οὐδενὸς—ἄπιστα εἴη] Editum huc usque ᾖ cur in εἴη mutaverim, causæ sunt apertæ. Nam pro *εἴημεν* quod Tub. habet *ἦμεν*, id ne in *ὦμεν* quidem mutatum recte haberet post præterita *διετέθημεν—ὅτι—ἐδόκουν*. Mox *αὐτὰ* post *πράγματα* deest in Aug. et Tub. HEIND.

ἐπέρχεται] Tub. *ἀνέρχεται*. At *ἐπέρχεται* verum est. Xen. Memor. iv. 3. 3. *ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι*. FISCH.

πιστεύσομεν] Ald. *πιστεύσομε*, unde Bass. *πιστεύσομαι*, Steph. *πιστεύσομεν*. Hoc an e Tub. reponatur *πιστεύωμεν*, nihil prorsus intererit. Statim post Tub. et Bas. 2. *ὡς γὰρ σφόδ*. In his *ὃν ὁ Σωκρ. ἔλεγε λόγον*, quum proxime præcesserit *λόγῳ* et statim post sequatur *ὁ λόγος*, meo quidem sensu elegantius abesset hoc *λόγον*. HEIND.

ἀντιλαμβάνεται] *Capit et delectat hæc ratio*. Parmen. §. 10. *Νέος—εἶ ἔτι—καὶ οὔπω σου ἀντείληπται φιλοσοφία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται κατ' ἐμὴν δόξαν* etc. Similiterque *ἅπτεσθαι* positum Ion. p. 535. A. *ἦ οὐ δοκῶ σοι ἀληθῆ λέγειν, ὦ Ἴων; I. Ναὶ μὰ τὸν Δία ἔμοιγε· ἅπτῃ γάρ πώς μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς, ὦ Σώκρ. καί μοι δοκοῦσι θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν—ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν*. HEIND.

ὥσπερ ὑπέμνησέ με] Aristoph. Pace 234. *Φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην Καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας*. Thesm. 869. *'Αλλ' ὥσπερ αἰ-*

δέομαι πάλιν, ὥς περ ἐξ ἀρχῆς, ἄλλου τινὸς λόγου, ὅς με πείσει[r] ὡς τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή. λέγε οὖν[s] πρὸς Διός, πῇ ὁ Σωκράτης μετῆλθε τὸν λόγον; καὶ πότερον κἀκεῖνος, ὥς περ ὑμᾶς[t] φής, ἔνδηλός τι[u] ἐγένετο ἀχθόμενος, ἢ οὔ, ἀλλὰ πράως ἐβοήθει τῷ λόγῳ; καὶ[v] ἱκανῶς ἐβοήθησεν ἢ ἐνδεῶς; πάντα ἡμῖν δίελθε[w] ὡς δύνασαι ἀκριβέστατα.

§. 86. ΦΑΙΔ. Καὶ μήν, ὦ Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη[x] οὐ πώποτε μᾶλλον ἠγάσθην ἢ τότε[y] παραγενόμενος. τὸ μὲν οὖν ἔχειν[z] ὅ τι λέγοι[a] ἐκεῖνος ἴσως I. 89.
οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλ' ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ[b] πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς[c] καὶ ἀγαμένως[d]

[s] δὴ L.—[t] ἡμᾶs ΛΕΙ.—[u] τε 8, om ΓΛΦCEGHIL.—[v] λόγω καὶ Δ: λόγω ἢ καὶ *5.
ν η τ
—[w] διῆλθεν Δ.—[x] σωκράτης H, σωκράτους E.—[y] ποτε 𝔄Υ.—[z] ἔχει Δ.—[a] λέγει ΔΛΕΙ.—[b] αὐτῷ I.—[c] καὶ ἀγαμένως om E.—[d] & G.—[e] ἐπεπόνθειμεν G.—[f] προὔτρε-

κάλλει τι καρδίαν ἐμήν. Xenoph. Cyrop. iv. 3. 3. Ὁ δὲ Κῦρος θεωρῶν τὰ τῶν Μήδων ἔργα καὶ Ὑρκανίων ὥσπερ (sic recte Guelf.) κατεμέμφετο καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Adde allata ad Plat. Cratyl. §. 3. Heind.

ὅτι καὶ αὐτῷ μοι] Vulgo desideratur καί: recepit Forster, tum Fischer, suadente jam Stephano; adsentiente Bas. 2. Aristippo, Ficino. Accedunt Vind. omnes: Venet. A: versio Sicula, [Tub. Aug. Par.] Wytt.

μετῆλθε τὸν λόγον] *Sermonem persecutus sit*, reliqua explicuerit. Menon. p. 74. D. Εἰ οὖν ὥσπερ ἐγὼ μετῄει τὸν λόγον καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα etc. Sophist. §. 80. Ἔτι τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μετίοιεν τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἐῶντες—θάτερον προσαγορεύειν. Eodemque modo dicitur διώκειν τὸν λόγον.—Aug. πῇ δὲ ὁ Σώκρ. Imo πῇ δή. Heind.

ἔνδηλός τι] τι quod a Cod. Aug. abest, pertinet ad ἀχθόμενος. Sophist. §. 6. ἂν—τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ. Xenoph. Cyrop. i. 4. 25. μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο. Heind.

ἢ καὶ ἱκανῶς] Assentior Stephano legere jubenti καὶ εἰ ἱκανῶς· *et an sufficienter succurrerit*. In vulgata omnes nostri consentiunt, excepto Vind. F, in quo καὶ deest. Wytt.

καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν] Edd. et Codd. Aug. Tub. ἢ καὶ ἱκανῶς ἐβ. in quibus quoniam ἢ ferri non potest, Stephanus scribi voluit καὶ εἰ ἱκανῶς ἐβ. Nos cum uno de Codd. Par. litteram male inculcatam abjecimus. Heind.

§. 86. τὸ μὲν οὖν ἔχειν, ὅ,τι λέγοι ἐκεῖνος] Scribi sic quoque potuit τὸ μὲν οὖν ἐκεῖνον ἔχειν ὅ,τι λέγοι: non item, opinor, τὸ μὲν οὖν ἔχειν ὅτι λέγοι ἐκεῖνον, sed sic positum pronomen accommodari proxime prægresso verbo debuit. Heind.

πρῶτον μὲν τοῦτο—ἔπειτα—ἔπειτα] Menon. p. 90. αὐτὸς ὅδε πρῶτον μέν ἐστι πατρὸς πλουσίου τε καὶ σοφοῦ—ὃς ἐγένετο πλούσιος—τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ, ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης—ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψε etc. de Legg. ii. p. 669. A. τὸν μέλλοντα ἔμφρονα κριτὴν ἔσεσθαι δεῖ ταῦτα τρία ἔχειν· ὅ,τι ἐστὶ πρῶτον γιγνώσκειν, ἔπειτα ὡς ὀρθῶς, ἔπειθ' ὡς εὖ, τὸ τρίτον, εἴργασται τῶν εἰκόνων ἡτισοῦν. Xenoph. Cyrop. vii. 2. 24. σοὶ ἀντιπολεμεῖν ἱκανὸς ᾤμην εἶναι πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκότι, ἔπειτα δ' ἐκ παιδὸς ἀρετὴν ἀσκοῦντι. Lysias contr. Agor. extr. Ἐὰν οὖν τὰ ἐναντία τοῖς τριάκοντα ψηφίζησθε, πρῶτον μὲν οὐχ ὁμόψηφοι γίγνεσθε· ἔπειτα τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν φίλοις τετιμωρηκότες ἔσεσθε· ἔπειτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις δόξετε δίκαια καὶ ὅσια ψηφίσασθαι. Alias dicitur πρῶτον μὲν—ἔπειτα—ἔτι δὲ καί. Heind.

ἀγαμένως] Kochlerus p. 83. reponi

τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, ἔπειτα ἡμῶν ὡς ὀξέως ᾔσθετο ὃ πεπόνθειμεν[e] ὑπὸ τῶν λόγων, ἔπειτα ὡς εὖ ἡμᾶς ἰάσατο καὶ ὥς περ πεφευγότας καὶ ἡττημένους ἀνεκαλέσατο καὶ προὔτρεψε πρὸς τὸ παρέπεσθαί[f] τε καὶ ξυσκοπεῖν[g] τὸν λόγον.

ΕΧ. Πῶς δή;

II. iii. 69. ΦΑΙΔ. Ἐγὼ ἐρῶ.[h] *ἔτυχον γὰρ ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθήμενος[i] παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζήλου τινός, ὁ δὲ ἐπὶ πολὺ[j] ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. καταψήσας οὖν μου[k] τὴν κεφαλὴν καὶ ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ[l] τῷ αὐχένι τρίχας—εἰώθει*

ψέ τε πρὸς L.—[g] ξυνσκοπεῖν 𝔄Γ.—[h] ἐρῶ ἐγὼ Δ, ἐγώ σοι ἐρῶ Φϑ.—[i] καθήμενος post
λλῶ λὺ
αὐτοῦ ponunt 𝔄ΞΠΥG, ante ἐν *ς.—[j] πολὺ 𝔄ΔΠΥΦCGH, πολλὺ s, πολὺ Ξ, πολλοῦ

jubebat ἀσμένως· præeunte, ut videtur, Ruhnquenio, qui in notis ad Tim. p. 5. ostendit, ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit *libenter*, ἀσμένως. temere. Fisch.

ἀγαμένως] Koehlerus tentat ἀσμένως, forte quod Ficiniana versio habet, *amice?* Alias Plato: θαυμαστὸν ὅσον. Theæt. §. 7. et alibi. *Mirum quantum.* v. Drakenb. ad Sil. vi. 620. qui laudat Liv. i. 16. cf. et Lamb. ad Hor. i. 27. p. 83. Gottl.

ἀγαμένως—ἀπεδέξατο] Ruhnk. ad Tim. p. 9. explicuit *orationem mirifice probavit*, comparans illa e Timæo p. 29. D. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Sed hic si quis post ἡδέως καὶ εὐμενῶς positum intelligat καὶ θαυμασίως, sentiet non jejunius inferri h. l. potuisse vocabulum. Itaque quamvis Hesychius ἀγαμένως exponat θαυμαστῶς, hic tamen verterim ego *cum admiratione*, qua potestate in Synes. Epist. Crit. p. 239. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως accipiendum verbum ibid. docuit Ruhnkenius. Heind.

καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ] Tub. ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθ. Bas. 2. ἐν δεξιᾷ καθήμ. αὐτοῦ. Heind.

ἐπὶ χαμαιζήλου τινὸς] Imitatus est Plutarch. in Conviv. p. 150. A. ὁ δὲ Αἴσωπος—παρῆν ἐπὶ δίφρου τινὸς χαμαιζήλου παρὰ τὸν Σόλωνα καθήμενος ἄνω κατακείμενον. Timæus, Χαμαίζηλος· διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον· ubi vid. Ruhnk. Sic et Ælian. N. A. ii. 11. p. 81. χαμαιζήλων κλινῶν (ὡς f. del.) στιβάδες ἐν τῇ ψάμμῳ τοῦ θεάτρου τεθεῖσαι. Wytt.

ἐπὶ χαμαιζήλου] Ad χαμαιζήλου intelligendum esse δίφρου, declarat sequens ὑψηλοτέρου itidem sine substantivo positum. Atque ita ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος Themist. Or. xxxi. p. 353. laudante ibi Ruhnken. Heind.

πολλῷ] Ald. Bas. 1. 2. πολλῶν. Aug. πολλοῦ. Tub. πολύ. Fisch.

καταψήσας οὖν μου τὴν κεφαλὴν] Hinc videtur aliquid duxisse scriptor Apologiæ Socratis, quæ inter Xenophonteos libros fertur §. 28. παρὼν δέ τις Ἀπολλόδωρος ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρῶς αὐτοῦ, ἄλλως δ' εὐήθης, εἶπεν, Ἀλλὰ τοῦτο ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω, ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα· τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, Σὺ δὲ, ὦ φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με ὁρᾷν δικαίως ἢ ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Idem responsum Socratis prodidit Diog. L. ii. 35. Epictet. Dissert. ii. 18. p. 278. Καταψῶ τὴν κορυφήν μου καὶ λέγω, Εὖ Ἐπίκτητε—. Ubi Uptonus e suo codice laudat κεφαλὴν pro κορυφὴν, et comparat illud Terentii Heaut. iv. 5. 14. 'Non possum pati, Quin tibi caput demulceam; accede huc Syre.' Dio Chrys. Or. lxxviii. p. 655. C. ἡ μήτηρ αὐτὸν (Ὀρφέα) ἡ Καλλιόπη κιθαρίζοντα ἐπῄνησέ τε, καὶ εἶπε καταψῶσα ἅμα τὴν κεφαλὴν, ὡς ἱκανῶς ἔχοι μουσικῆς, καὶ σοφώτατος εἴη τὰ τῆς τέχνης. Plutarch. Sympos. ix. 4. p. 739. D. οἶμαι δὲ καὶ σὲ, εἶπεν, ὦ βέλτιστε διδασκάλων, ὅταν τινὰ τῶν μαθητῶν φιλοφρονούμενος κατα-

γάρ, ὁπότε τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας—Αὔριον δή, ἔφη, ἴσως,[m] ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας[n] κόμας ἀποκερεῖ.[o] Ἔοικεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Σώκρατες. [§. 87.] Οὔκ, ἄν γε ἐμοὶ[p] πείθῃ. Ἀλλὰ τί; ἦν δ' ἐγώ. Τήμερον, ἔφη, κἀγὼ τὰς ἐμὰς καὶ σὺ ταύτας, ἐάν περ γε[q] ἡμῖν[r] ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώμεθα[s] αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.[t] καὶ ἔγωγ' ἂν εἰ σὺ εἴην[u] καί με διαφύγοι[v] ὁ λόγος, ἔνορκον ἂν

L, πολλαχοῦ ΛΕΙ: πολλῷ *ς.—[k] μου om G.—[l] ἐν G.—[m] ἴσως om Δ, post ὦ φαίδων ponit Φ.—[n] ταύτας om pr 𝔄Π.—[o] ἀποκερεῖ pr Γ, ἀποκερεῖς corr Δ: ἀποκερῇ
ώ
*ς.—[p] ἂν ἔμοιγε ΔΦς.—[q] γε om Φς.—[r] ὑμῖν L: ἡμῶν ς.—[s] δυναμεθα 𝔄.—[t] ἀνα-
ε
βιώσασθαι ΥΗ, ἀναβιώσεσθαι ΔΞC.—[u] ἡττηθείην L.—[v] διαφεύγοι 𝔄, διαφεύγοι ΠΥ.
υ

ψᾷς καὶ καταρέξῃς, μὴ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῇ δεξιᾷ. Conferatur et Dorvill. ad Chariton. p. 555. Wytt.

Φαίδων] Aug. Φαῖδρε. Nam nomina Φαίδων et Φαῖδρος etiam alibi a librariis permutata inter se sunt. vid. c. 39. 37. Sic apud Mœrin v. δυσωπεῖσθαι legebatur ἐν Φαίδωνι pro ἐν Φαίδρῳ, ut recte rescripsit Piersonus. Fisch.

τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερῇ] *Pulcras has comas tondebis*: scilicet, *me mortuum lugens*. Græcos in luctu capillum tondere solitos, pervulgatum et a multis annotatum est: v. c. Hadr. Junio de Coma cap. v. apud Gruter. Fac. Art. v. p. 422. Nicolao de Luctu Gr. cap. x. Kirchmanno de Funeribus R. ii. 15. Scheffero et Kuhnio ad Ælian. V. H. vii. 8. Taylor ad Æschinis Orat. Adv. Ctesiph. ed. Reisk. v. iii. p. 605. Hæc tironum caussa monemus. Quod autem Meursius ad Lycophr. 976. et de Funeribus cap. xlvi. contrarium tradit, apud Græcos in luctu viros comam alere, mulieres tondere, consuevisse, et appositis disertis Scriptorum locis firmare videtur; hi loci non ad eosdem populos, tempora, mores, pertinent: in Plutarchi autem loco Quæst. Rom. xiv. p. 267. B. καὶ γὰρ παρ' Ἕλλησιν ὅταν δυστυχία τις γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· putem παρ' Ἕλλησι a librario additum, et totum Romanis tribuendum. De Græcis mulieribus monuit Musgravius ad Eurip. Hec. 837. Wytt.

ἀποκερεῖ] Tub. et Edd. ἀποκερῇ. Illud ex scriptura Cod. Aug. ἀποκερεῖς recte reposuit Fischer. Heind.

οὐκ, ἄν γ' ἐμοὶ πείθῃ] Tale est Rep. v. p. 468. G. καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν. Οὐκ· ἄν γέ μοι πείθωνται, ἔφη—. Similem formam supra vidimus §. λδ. initio: p. 45. Οὐ γάρ· ἀλλ' οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου—. Wytt.

§. 87. ἀλλὰ τί;] Suppleri h. l. potest βούλει ποιῶ. Aristoph. Ran. 489. Οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. Ξ. Ἀλλὰ τί; Δ. Κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν, ubi supplendum ἂν εἰργάσατο. Eq. 955. A. Οὐ τοῦτό γ' ἐστίν. Δ. Οὐ τὸ θρῖον, ἀλλὰ τί; A. Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Damoxenus apud Athen. iii. p. 102. F. Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι· B. Ἀλλὰ τί; A. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος. Sic recte ibi verba distinguenda censuit Schweigh. Plat. Euthyph. p. 14. D. Ἆρ' οὐ τό γε ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη, ὧν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; E. Ἀλλὰ τί (Ita pro ἄλλοτι Tub. Ald. et Bass.) sc. εἴη ἄν, εἰ μὴ τοῦτό ἐστιν. Ubi quod Heusdius suasit ἀλλ' ἐστί, nobis in affirmatione ne Græcum quidem videtur. Heind.

κἀγὼ] Aug. καὶ ἐγώ. Statim post ἡμῖν pro ἡμῶν cum Fischero posui ex Aug. et Bas. 2. unde Steph. pro var. lect. Heind.

δυνώμεθα] Ita legitur in editione Thomæ Mag. V. Ἀνεβίωσα e Codd. Leidd. Olim legebatur non minus, quam apud Phavorinum, qui verba Thomæ exscripsit, δυνάμεθα: quæ prava scriptura etiam in Cod. Tub. invenitur. Fisch.

ἀναβιώσασθαι] *In vitam revocare*. Hom. Od. Θ. 468. σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη. Conf. Criton. p. 48. C. Heind.

εἰ σὺ εἴην] Formula dicterio accommodata in Apophthegmate Callicratidæ

ποιησαίμην ὥς περ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν[w] πρὶν ἂν νικήσω[x] ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου τε καὶ Κέβητος λόγον. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, πρὸς δύο οὐδ' ὁ[y] Ἡρακλῆς λέγεται[z] οἷός τε εἶναι.[a] Ἀλλὰ καὶ ἐμέ, ἔφη,[b] τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς ἐστίν. Παρακαλῶ τοίνυν, ἔφην,[c] οὐχ ὡς Ἡρακλῆς,[d] ἀλλ' ὡς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ.[e] Οὐδὲν διοίσει, ἔφη.[f] ἀλλὰ πρῶτον[g] εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ[h] πάθωμεν.

—[w] κομίσειν I.—[x] νικήσωμεν s, νομίσω (ut videtur) Δ.—[y] ὁ add ΓΔΛΞΠΥCGHIs. —[z] λέγεται ante οὐδ' ponunt 𝔄ΞΠΥ.—[a] εἶναι οἷός τε Φ, οἷός τ' εἶναι s.—[b] ἔφη om CEHIL.—[c] ἔφην τοίνυν Γ, ἔφη τοίνυν ΛCHIL, τοίνυν ἔφη E et corr Ξ.—[d] ὡς ὁ ἡρακλῆς ΓΛIL.—[e] ἡρακλῆν Λ et corr G.—[f] ἔφη om ΓΛCEHIL.—[g] πρῶτον μὲν L.—

apud Plutarchum t. ii. p. 222. C. qui oblatam pecuniam repudians, hortanti eam accipere et subjicienti, Ἀλλ' ἔγωγε ἂν ἔλαβον εἰ σὺ ἤμην· respondit, Καὶ γὰρ αὐτὸς, εἰ σὺ ἦν. Acrior etiam est forma, nominibus propriis adjunctis: veluti in illo Alexandri, qui oblata Darii dona repudians, a Parmenione ut acciperet admonitus dicente Ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, objecit, Κἀγὼ νὴ Δία, εἰ Παρμενίων ἤμην. p. 180. B. ubi plura notavimus, post Valckenar. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 211. Wytt.

εἰ σὺ εἴην] Non ἦν, ut in illo Terentii, *tu si hic sis, aliter sentias.* Heind.

ὥσπερ Ἀργεῖοι] Thyrea amissa, victi a Lacedæmoniis, ut est apud Herodotum i. 82. Sed Platonem alios auctores verbi ἀναμάχεσθαι secutum esse, apparet ex Plutarcho in Apophthegm. Lacon. p. 223. F. τῶν δὲ Ἀργείων τὴν προτέραν ἧτταν φασκόντων ἀναμαχεῖσθαι, Θαυμάζω, ἔφη, εἰ δύο συλλαβῶν προσθήκῃ νῦν κρείσσονες ἐγένεσθε ἢ πρόσθεν ἦτε. Acumen de *duabus syllabis additis* refertur eo, quod pro μαχεῖσθαι dixerant ἀναμαχεῖσθαι. Hujus verbi consuetudinem explicuimus in Animadv. ad Juliani Orat. p. 24. D. in Biblioth. Crit. Part. x. p. 23. Similiter aliorum populorum mores docte annotavit Lindenbrogius ad Pauli Warnefridi Hist. Longobardic. iii. 17. p. 349. Wytt.

ὥσπερ Ἀργεῖοι] Herodot. i. 82. Ἀργεῖοι μέν νυν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου (a prœlio illo, quo cum Spartanis ob urbem Thyreas pugnaverant infeliciter) καταχειράμενοι τὰς κεφαλὰς, πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, ἐποιήσαντο νόμον τε καὶ κατάρην, μὴ πρότερον θρέψειν κόμην Ἀργείων μηδένα μηδὲ τὰς γυναῖκάς σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασώσωνται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομᾶν. Heind.

πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Ἀλλὰ καὶ ἐμὲ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει] Et res et proverbium celebratur, sed varie traditur. Videantur Palæphatus, Fab. xxxix. Zenob. v. 49. Diogen. vii. 2. Suidas in Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο. Apostol. xv. 3. Plato Leg. xi. 677. F. Euthydem. 225. C. Synesius Calvitii Encom. p. 64. A. Scholiastes Ruhnkenii ad hunc locum solito exquisitiorem doctrinam adfert: quam ipse Ruhnkenius in Adversariis sua copia nonnihil auxit, et nos huc proferre supersedemus. Elegantiam repetitæ particulæ ἀλλὰ notavimus §. 9. Wytt.

οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς] Sic Tub. et Par. Vulgo art. ὁ abest. De proverbii origine variæ veterum narrationes exponuntur in Scholiis ad h. l. quæ longiora quam ut huc adscribantur. Quarum quæ hausta est ex Herodoro et Hellanico, ὡς ὅτε τὴν ὕδραν Ἡρακλῆς ἀνῄρει, τὴν Ἥραν αὐτῷ καρκίνον ἐφορμῆσαι· πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι σύμμαχον ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἰόλεων, καὶ ἐντεῦθεν ῥηθῆναι τὴν παροιμίαν, eandem ipse sequitur Plato in Euthyd. §. 60. ubi vid. not. Heind.

ἕως ἔτι φῶς ἐστι] *Priusquam sol occiderit.* Nam statim post solis occasum venenum bibebant damnati. Cf. §. 151. Παρακαλῶ τοίνυν—Ficin. *Advoco equidem sed non tanquam Hercules Iolaum, imo tanquam Iolaus Herculem*, in quo verba *sed* et *Iolaum* de suo addidit interpres. Heind.

ἀλλὰ πρῶτον εὐλαβηθῶμεν—τοὺς δὲ μεταξὺ πλείστους] Retulit Stobæus Floríleg. Tit. iv. p. 55. Wytt.

πρῶτον] Stob. πρῶτον μέν. Sed πρῶτον h. l. est *ante omnia.* Heind.

Τὸ ποῖον; ἦν δ' ἐγώ. Μὴ γενώμεθα, ἦ δ' ὅς, μισολόγοι, ὥς περ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι, ὡς οὐκ ἔστιν,[i] ἔφη, ὅ τι ἄν τις μεῖζον τούτου[j] κακὸν πάθοι ἢ λόγους μισήσας. [§. 88.] Γίγνεται δὲ[k] ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μισολογία τε II. iii. 70.
καὶ μισανθρωπία. ἥ τε γὰρ μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ

[h] μὲν I.—[i] ἔστ' Δ, ἔσται s.—[j] τούτου om H.—[k] δ' Δ.—[l] τε G.—[m] μάλιστα om Δ.

τὸ ποῖον; ἦν δ' ἐγώ] Est hæc quædam proprietas Platonici dialogi. Philebo p. 72. B. ΣΩ. Ἴθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. ΠΡ. Τὸ ποῖον; ibid. 81. G. Politic. p. 171. G. Sophista p. 165. A. Τόδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ. Τὸ ποῖον; Theæt. 133. E. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔτι ἄξιον περὶ δόξης ἀναλαβεῖν πάλιν; ΘΕ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις; Phædro p. 355. G. ΣΩ. ἀτὰρ, ὦ ἑταῖρε, τούτῳ ἡμεῖς λέγωμεν, ἢ μή; ΦΑΙ. Τὸ ποῖον; ibid. p. 357. C. Σ. Νῦν δὴ ἐκεῖνα ἤδη, ὦ Φαῖδρε, δυνάμεθα κρίνειν, τούτων ὡμολογημένων; Φ. Τὰ ποῖα; Rep. iii. p. 453. F.—ἀλλ' εἰ πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ; Τὸ ποῖον; vi. p. 469. D. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο σκόπει—Τὸ ποῖον; ibid. 470. A. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγᾦμαι. Τὸ ποῖον; vii. p. 485. E. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Leg. ii. p. 576. G. ΑΘ.—τόδε δὲ μᾶλλον εἰκὸς πλανᾷν ἡμᾶς· ΚΛ. Τὸ ποῖον; vii. 630. A. x. p. 668. E. ΑΘ.—τόδε ἀποκρινώμεθα. ΚΛ. Τὸ ποῖον; et p. 671. E. Sic et Aristid. t. ii. p. 230. Zachar. Mityl. Dialog. p. 183. Wytt.

μὴ γενώμεθα μισόλογοι—ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι] Imitati sunt Eunap. in Prisco p. 114. οὐ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἐξημεροῦσθαι μᾶλλον ἔφασκεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνοντα, ταῖς δὲ ἡδοναῖς καὶ τὸ φιλοσωμάτῳ κατακλώμενον ἀγριοῦσθαι, καὶ μισόλογόν τε ἅμα καὶ μισοφιλόσοφον ἀποτελεῖσθαι καὶ διαπράττεσθαι· ubi postremum verbum in διαταράττεσθαι mutandum videtur. Minucius Felix in Octavio xiv. 4. 'Id accidere pernotum est auditorum facilitate, qui, dum verborum lenocinio a rerum intentionibus avocantur, sine delectu adsentiuntur dictis omnibus, nec a rectis falsa secernunt, nescientes inesse et in incredibili verum, et in verisimili mendacium. Itaque quo sæpius adseverationibus credunt, eo frequentius a peritioribus arguuntur: sic assidue temeritate decepti, culpam judicii (sic leg. pro judicis) transferunt ad incerti querelam; ut, damnatis omnibus, malint universa suspendere, quam de fallacibus judicare. Igitur nobis providendum est, ne odio identidem sermonum omnium laboremus; ita ut in exsecrationem et odium hominum plerique simpliciores efferantur. Nam incaute creduli circumveniuntur ab his, quos bonos putarunt: mox errore consimili jam suspectis omnibus, ut improbos metuunt etiam quos optimos sentire potuerunt.' Alium μισολογίας ortum a prava et agresti educatione, notat Plato Republ. iii. p. 442. E. Nomen idem contrario opponit in Lach. p. 249. G. καὶ γὰρ ἂν δόξαιμί τῳ φιλόλογος εἶναι, καὶ αὖ μισόλογος. Wytt. qui sic in Addend. 'Commentator Ms. [in Aristot. Categor. de quo vid. §. 24.] p. 16. 17. sententiam hanc Platonis memorat: ἐπειδὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πάθους γίνεται μισολογία καὶ μισανθρωπία, ὥς φησὶν ὁ Πλάτων ἐν Φαίδωνι, ἐκ τοῦ ῥᾳδίως πιστεύειν ἢ ἤθεσι ἢ λόγοις καὶ οἱ εἰσοικισάμενοι δέ τινας ὡς χρηστὰ ἤθη ἔχοντας, ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβόντες ὅτι φαῦλοι εἰσὶν, τοῦ λοιποῦ μισάνθρωποι γεγόνασιν. καὶ οἱ πιστεύσαντες λόγοις τισὶν ὡς ἀρραγέσιν, τελευταῖον δὲ ὁρῶντες αὐτοὺς ὑπὸ τῶν διαλεκτικῶν ταραττομένους, τοῦ λοιποῦ μισόλογοι ἐγένοντο. In eodem argumento Platonem imitantur Hierocles in Aur. Carm. p. 140. ed. Lond. et Gregorius Naz. Or. i. p. 18. C.'

ἢ λόγους μισήσας] Dispar est ratio Eurip. Med. 553. Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον, Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς; Hunc in modum de Rep. iv. p. 420. A. ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται κεκτῆσθαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. Atque supra §. 73. οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον ἄν τις οἰηθείη, οἷον ἢ νοσήσας ἤ τι ἀναλώσας—. De loquendi hac forma, ubi post genitivum οὗ vel τούτου comparativo junctum ἢ infertur, dixi ad Gorg. §. 120. Heind.

§. 88. *ἐνδύεται*] H. e. *animum subit: in animo nascitur.* nam ἐνδύεται absolute positum est: ut apud Æschin. Socr. iii. 8. φροντίδες ὑπέδυσαν *curæ subeunt ani-*

σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης, καὶ ἡγήσασθαι παντάπασί γε[l] ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιῆ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὑρεῖν τοῦτον πονηρόν τε καὶ ἄπιστον, καὶ αὖθις ἕτερον. καὶ ὅταν τοῦτο πολλάκις πάθῃ τις, καὶ ὑπὸ τούτων μάλιστα[m] οὓς ἂν ἡγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους, τελευτῶν δὴ[n] θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε πάντας καὶ ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν[o] ὑγιὲς εἶναι τὸ παράπαν.[p] ἢ οὐκ ᾔσθησαι οὕτω[q] τοῦτο γιγνόμενον;[r] Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, αἰσχρόν; καὶ δῆλον ὅτι ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τἀνθρώπεια[s] ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις;[t] εἰ γάρ που μετὰ τέχνης ἐχρῆτο, ὥς περ ἔχει,[u] οὕ-

—[n] τι Π.—[o] οὐδενὸς ἡγεῖται οὐδὲ G.—[p] τὸ παράπαν οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι Ξ.—[q] οὕτω corr E, οὕτω πως ΔC et rc Π, σὺ πω pr G, σὺ 𝔄ΞΥ et pr Π, πάνυ Φ: οὔπω *s.—[r] γιγνόμενον τοῦτο Δ.—[s] τἀνθρώπεια Ξ: τὰ ἀνθρώπεια *s.—[t] ἀνθρωπείοις 𝔄ΥG et

mum. Fisch.

παντάπασί τε] Vulgo παντ. γε, quod parum aptum h. l. Quod e Tub. et Stob. recepi, τε quum positum post ἀληθῆ expectares, h. l. ut centies, trajecit scriptor. Similiter mox §. 93. in verbis ὅταν φῇς μὲν εἶναι etc. trajectum hoc μέν.—ὑγιᾶ Attico more dedi pro ὑγιῆ. Heind.

πονηρὸν] Bas. 2. πονηρότερόν. sine caussa. Fisch.

ἑταιροτάτους] *Familiarissimos.* Sic in Gorgia p. 297. F. quos duos locos annotavit Thom. M. in Ἑταιρότερος, hanc non item reperiri pronuncians. Wytt.

οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι] Simillime Aristoph. Plut. 362. Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός· ubi Scholiastes hunc locum apponit: Ὅτι οὐδεὶς ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα ἀρετῆς, ὑγιῶς ἔχει. Πλάτων Φαίδωνι· τελευτῶν δὴ θάμα προσκρούων μισεῖ τε, καὶ πάντας ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν εἶναι τοπαράπαν· apparet nomen ὑγιὲς excidisse. Ejusdem dictionis exemplum ad hunc locum Hemsterh. adfert e verbis paullo infr. et Cratylo extremo, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός. Wytt.

οὕτω] Recepi οὕτω loco vulgati οὔπω, quod incertam habet auctoritatem, nec idoneam nexui sententiam. Nam pro eo Venet. B, Vind. D, Tub. Stob. Schol. Ruhnk. dant συ: Vindob. A, σύ πω in margine: B, πάνυ: C, οὔπω, et superscriptum οὕτω: G, plane omittit. Forte vera lectio fuerit, ἢ οὐκ ᾔσθησαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνόμενον· ut judicat Heusdius Specim. Platon. p. 20. Wytt.

οὕτω πως τοῦτο γιγνόμ.] Vulgo οὔπω τοῦτο γιγ. Utrumque, οὔπω et οὕτω, abest ab Aug. In Tub. et Stob. legitur σὺ τοῦτο γιγνόμ. in ora Stob. Turic. οὕτω pro τοῦτο, quod expressit Ficinus: *an te latuit, id ita accidere consuevisse?* Par. οὕτω πως γιγνόμενον τοῦτο; Hanc recepi scripturam, τοῦτο tamen ex ceteris libris verbo γιγνόμενον præmittens. Nam οὕτω ad sensum necessario requiritur, neque οὔπω, alias post οὐ recte illatum (Aristoph. Thesm. 768. ὁ μὲν γὰρ αἴτιος —Οὐ φαίνετ' οὔπω), h. l. post interrogativum ἢ οὐ tolerari potuit. Heind.

Esse opinor germanam loci scripturam: ἢ οὐκ ᾔσθησαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνόμενον; Heusd.

ἦ δ' ὅς, αἰσχρὸν] Sc. τοῦτό ἐστι. αἰσχρὸν cur in αἰσθάνῃ mutari voluerit Cornarius [unde Steph. pro var. lect.] caussam non video. Heind.

ἄνευ τέχνης] Jupiter quærens ex Mercurio apud Lucian. in Tim. t. i. p. 72. cur Timon tam squalidus et miser sit, hoc fert responsi: χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία—ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, ὃς οὐ συνίει, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Gottl.

τοῖς ἀνθρώποις] Steph. 'γρ. ἀνθρωπείοις.' Scilicet in Bas. 2. pro περὶ τὰ ἀνθρώπεια legitur, operarum incuria, περὶ τὰ ἀνθρωπείοις. Hinc igitur effinxit Stephanus lectionem ἀνθρωπείοις, eamque retulit ad ἀνθρώποις. Et sane legitur ἀνθρωπείοις pro ἀνθρώποις in Tub. sed repugnante serie orationis. Fisch.

τως ἂν[v] ἡγήσατο,[w] τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ[x] πονηροὺς σφό- I. 90.
δρα ὀλίγους εἶναι ἑκατέρους, τοὺς δὲ μεταξὺ πλείστους.
[§. 89.] Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ.[y] Ὥς περ, ἦ δ' ὅς, περὶ
τῶν σφόδρα σμικρῶν[z] καὶ μεγάλων· οἴει[a] τι σπανιώτερον
εἶναι ἢ σφόδρα μέγαν ἢ σφόδρα[b] σμικρὸν[c] ἐξευρεῖν ἄνθρω-
πον ἢ κύνα ἢ ἄλλο ὁτιοῦν; ἢ αὖ ταχὺν ἢ βραδύν, ἢ καλὸν
ἢ αἰσχρόν,[d] ἢ λευκὸν ἢ μέλανα;[e] ἢ οὐκ[f] ᾔσθησαι ὅτι πάν- II. iii. 71.
των τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἄκρα τῶν ἐσχάτων σπάνια καὶ
ὀλίγα, τὰ δὲ μεταξὺ ἄφθονα καὶ πολλά; Πάνυ[g] γε,[h] ἦν
δ' ἐγώ. Οὐκοῦν οἴει, ἔφη, εἰ πονηρίας ἀγὼν προτεθείη,
πάνυ ἂν ὀλίγους καὶ ἐνταῦθα τοὺς πρώτους φανῆναι; Εἰκός
γε,[i] ἦν δ' ἐγώ. Εἰκὸς γάρ,[j] ἔφη· ἀλλὰ ταύτῃ μὲν οὐχ
ὅμοιοι οἱ[k] λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν,[l] ἀλλὰ σοῦ νῦν δὴ
προάγοντος[m] ἐγὼ[n] ἐφεσπόμην,[o] ἀλλ' ἐκείνῃ ᾗ, ἐπειδάν τις

ἔχει
pr ΞΠ.—[u] ὥσπερ πρέπει Λ, ὡς παρέχει Δ.—[v] ἂν om pr Ξ.—[w] ἡγήσατο ΔΞΦs et pr 𝔄 : ἡγήσαιτο s.—[x] ἢ Δ.—[y] ἦν ἐγὼ Λ, ἔφην ἐγὼ 𝔄ΞΠΥ.—[z] σμικρῶν ΞΠΥ : μικρῶν
σ
*s.—[a] οἱονεὶ I.—[b] ἢ σφόδρα μέγα HI, om pr Γ.—[c] μικρὸν 𝔄.—[d] αἰσχρὸν ἢ καλὸν 𝔄ΞΠΥ.—[e] μέλαν H.—[f] οὐχὶ ΓΔΛΞCEGHILs.—[g] πάνυ...φανῆναι om pr ΥΦ.—[h] γε om Δs et rc ΥΦ.—[i] δὲ 𝔄ΔΠΥCGHL, om ΛΕΙ.—[j] γε L, ἄρα G.—[k] οἱ om ΔΦHs.—[l] εἰσὶν om 𝔄 et pr ΞΠ.—[m] προσάγοντος Π.—[n] ἐγὼ δὲ Π.—[o] ἐφεσπόμην ΓC et corr

ὥσπερ ἔχει κ. τ. λ.] *Rem ita se habere existimaret uti se habet, nimirum summe bonos et malos, paucos esse utrosque*, etc. Nam jung. σφόδρα cum χρηστοὺς et πονηρούς. Steph.

οὕτως ἂν ἡγήσατο] Sic Tub. et Stob. Vulgo ἡγήσαιτο, quod rectum foret, si χρῷτο præcessisset.—τοὺς μ. χρ. καὶ πονηροὺς σφόδρα ὀλίγους εἶν. In his ita positum est verbum σφόδρα, ut ambiguum sit, utro pertineat, ad πονηροὺς an ad ὀλίγους; neque, si, quo cogit sensus, ad præcedd. χρηστοὺς καὶ πονηροὺς traxeris, satis hoc ὀλίγους respondebit sequenti πλείστους. Itaque Ficino duce, qui hæc sic vertit, *homines vehementer bonos aut malos perpaucos esse*, legerim τοὺς μὲν χρ. καὶ πονηροὺς σφόδρα σφόδρα ὀλίγους εἶναι. Stob. πονηροὺς ὀλίγους εἶναι σφόδρα ἑκατέρους. Heind.

τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ πονηροὺς σφόδρα, ὀλίγους] Appuleius de Doctr. Plat. ii. p. 22. 'sed, adprime bonos, et sine mediocritate deterrimos, paucos admodum rarioresque, et, ut ipse ait, numerabiles esse: eos autem, qui nec plane optimi, nec oppido deterrimi sint, sed quasi medie morati, plures esse.' Illud autem *numerabiles*, i. e. εὐαριθμήτους, alio loco et argumento dixit Plato. Wytt.

ἦν δ' ἐγὼ] Tub. ἐφ' ἦν ἐγώ. f. ἔφην. Fisch.

§. 89. σφόδρα μικρῶν] Ex uno Tub. a Fischero receptum σμικρῶν post σφόδρα respuunt *aures*. Ideoque in subseqq. μικρὸν e Tub. et Aug. scripsimus pro σμικρόν. Illud non minus quam hoc ab Atticis usurpatum fuisse, declarant plura Aristophanis loca, ubi pro μικρὸς reponere σμικρὸς metri vetat ratio. Heind.

εἰκὸς γὰρ ἔφη,—ἀλλ' ἐκείνῃ ᾗ ἐπειδὰν] In hoc spatio quædam excidisse videntur, quæ hujus loci sententia et Platonica ratio desiderat; sic enim fere scripturam germanam habuisse dicam: Εἰκὸς γάρ· ἔφη· ἀλλὰ ταύτῃ μὲν οὐχ ὅμοιοι οἱ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν· ἀλλ' οἶσθα πῇ; Οὐκ ἔγωγε, ἔφην, ἀλλὰ σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐφεποίμην. Ἐκείνῃ, ἔφη, ᾗ ἐπειδάν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι. Wytt.

εἰκὸς γὰρ, ἔφη] Omisit hæc Aug. §. 70. Εἰκός γε, ὦ Σώκρ. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης, καὶ οὔτι γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύ-

πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ[p] ἀληθεῖ[q] εἶναι ἄνευ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης, κἄπειτα ὀλίγον ὕστερον[r] αὐτῷ δόξῃ ψευδὴς εἶναι, ἐνίοτε μὲν ὤν, ἐνίοτε δ' οὐκ ὤν, καὶ αὖθις ἕτερος καὶ ἕτερος·[s] καὶ μάλιστα δὴ οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς[t] λόγους διατρίψαντες οἶσθ' ὅτι τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι[u] καὶ κατανενοηκέναι μόνοι ὅτι οὔτε τῶν πραγμά-

𝔄Π, ἐφεσποίμην 𝔄Υ, ἐφεπόμην ΛΞEGIL, ἐφειπόμην H et corr Δ (qui pr, ut videtur, ἐφαπόμην): ἐφεποίμην ς.—[p] τῷ λόγω τινὶ Φs.—[q] ἀληθῆ Δ et pr Π.—[r] ὕστερον ὀλίγον ΓΔΛΦCEGHILs.—[s] καὶ αὖθις καὶ ἕτερος Δ.—[t] ἀντιλογικοὺς 𝔄ΓΔΞΠΥΦCEI Ls, αἰτιολογικοὺς Λ et γρ C, ἀντιολογικοὺς H: αἰτιολόγους ς.—[u] γεγονέναι καὶ ΓΔ

τας εἶναι. Atque ita sexcenties alias. Heind.

ἀλλὰ, σοῦ νῦν δὴ προάγ. ἐγὼ ἐφεσπόμην] *At non in eo similes sunt sermones hominibus (quod perpauci sint verissimi, perpauci falsissimi) sed te ducente* (tua illa interrogatione, quum diceres πῶς λέγεις) *ultra hanc similitudinem duci me passus sum;* absque tua interrogatione non ad hæc deflexissem. Aug. ἐφεπόμην. Tub. ἐφεσποίμην. Unde vulgatum ἐφεποίμην, cui locus hic nullus, flagitante sententia in aor. ἐφεσπόμην mutavi. Sic ἐπίσπου Theætet. §. 67. ἕσπετο Lysid. §. 10. ἕσπου Politic. p. 280. B. Ficinus: *sed te nunc ducentem persecutus sum.* Heind.

ἀλλ' ἐκείνῃ, ᾗ] In his editum hucusque δόξῃ quum perinde atque πιστεύσῃ penderet a præcedente ἐπειδὰν, post ἐκείνῃ ᾗ manca relinquebatur oratio. Reposui igitur e Tub. δόξει, neque offendere debet sic positum κἄπειτα pro ἔπειτα. Certe prorsus eundem in modum Xenoph. Cyrop. iv. 3. 14. Ὅ γε μὴν μάλιστ' ἄν τις φοβηθείη, μὴ, εἰ δεήσει ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν πρότερον ἡμᾶς, πρὶν ἀκριβοῦν τὸ ἔργον τοῦτο, κἄπειτα μήτε πεζοὶ ἔτι ὦμεν μήτε πω ἱππεῖς ἱκανοὶ, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἀμήχανον. Nec multum recedit infra §. 108. in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῷ πράττει, κἄπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἑκάστων ὧν πράττω, λέγοι etc. positum κἄπειτα pro ἔπειτα, aut κᾆτα illud pro εἶτα adhibitum Aristoph. Av. 674. ἀπολέψαντα χρὴ Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κᾆθ' οὕτω φιλεῖν. ibid. 1454. ὡς ἂν τοὺς ξένους Καλεσάμενος κᾆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ Κᾆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε, quæque id genus alia protuli ad Plat. Gorg. §. 28.—ἀληθεῖ εἶναι. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 55. οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόναις ἔσεσθαι. Non igitur prætulerim e Par. ἀληθῆ. Heind.

ἀντιλογικοὺς] Bas. 2. αἰτιολόγους, et sic Steph. in textu, at ἀντιλογικοὺς pro var. lect. Fisch.

ἀντιλογικοὺς λόγους] *Sophismata, argumenta in utramque partem composita, ratio contra omnia disputandi.* Sic infra §. 52. οὐκ ἂν φύροιο ὥσπερ οἱ ἀντιλογικοί. Lyside p. 111. B. καὶ ἡμῖν εὐθὺς ἄσμενοι ἐπιπηδήσονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες οἱ ἀντιλογικοὶ, καὶ ἐρήσονται εἰ οὐκ ἐναντιώτατον ἔχθρα φιλίᾳ. Sophist. p. 152. B. Τὸ δέ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις, διττὸν θετέον—δικανικὸν—καὶ ἀντιλογικόν. Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν—ἀτέχνως περὶ αὐτοῦ πράττεται—τὸ δέ γε ἔντεχνον—. ibid. p. 155. A. ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης, ἆρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικεν εἶναι. Phædr. p. 351. B. Οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήριά τε ἐστὶν ἡ ἀντιλογικὴ, καὶ περὶ δημηγορίαν, ἀλλ', ὡς ἔοικε, περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τὶς τέχνη, εἴπέρ ἐστιν, αὕτη ἂν εἴη, ἥτις οἵα τ' ἔσται πᾶν παντὶ ὁμοιοῦν τῶν δυνατῶν καὶ οἷς δυνατόν· καὶ ἄλλου ὁμοιοῦντος καὶ ἀποκρυπτομένου εἰς φῶς ἄγειν. Rep. v. p. 458. B. Ἧ γενναία, ὦ Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης·—δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἴδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Aristot. Topic. i. 10. Wytt.

οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους] Sunt οἱ τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντες καὶ τὸ ἀεὶ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ Theæt. §. 87. Protagorei, et quos deinde describit ibid. §. 92. Heraclitei. Heind.

γεγονέναι τε] τε abest ab Aug. Fir-

των οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ βέβαιον οὔτε τῶν λόγων,[v] ἀλλὰ πάντα τὰ[w] ὄντα, ἀτεχνῶς ὥς περ ἐν Εὐρίπῳ,[x] ἄνω καὶ[y] κάτω στρέφεται καὶ χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφην ἐγώ, ἀληθῆ λέγεις. [§. 90.] Οὐκοῦν, ὦ Φαίδων, ἔφη,[z] οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ ὄντος δή[a] τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου καὶ δυνατοῦ κατανοῆσαι, ἔπειτα[b] διὰ τὸ παραγίγνεσθαι τοιούτοις τισὶ[c] λόγοις τοῖς II. iii. 72.

ΛΦCEGHILs: *γεγονέναι τε καὶ* *ς.—[v] *οὐδὲν τῶν ὄντων* G.—[w] *τὰ* om ΛΠCEHIL et pr ꝒΓ.—[x] *εὐρίππῳ* ΞI.—[y] *καὶ* post *ἄνω* om ΔΛCEHIs et pr ΓG.—[z] *ἔφη* om Δ.—[a] *γέ* ΓΔΛΦCEGILs, *τέ* H.—[b] *ἔπειτα τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ* ς.—[c] *τοιούτοις τισὶ* G:

mant autem hæc locum male a nobis tentatum Cratyl. §. 121. ubi istiusmodi hominem dicit Socr. *διϊσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα, καὶ αὑτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενὸς, ἀλλὰ πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ, καὶ ἀτεχνῶς, ὥσπερ οἱ κατάῤῥῳ νοσοῦντες ἄνθρωποι, οὕτως οἴεσθαι καὶ τὰ πράγματα διακεῖσθαι, ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ κατάῤῥου πάντα χρήματα ἔχεσθαι.—ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ*, cujus undæ septies die et nocte reciprocare dicebantur. HEIND.

ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ] Proverbium inconstantiam significans, sumtum ab Euripo Chalcidensi continuis fluctibus agitato: de quo Strabo ix. p. 618. Pomponius Mela ii. 7. 78. ubi videatur Is. Vossius. Davis. ad Cicer. de Nat. Deor. iii. 10. Rittershus. ad Oppian. Cyneg. iv. 255. Usum dictionis annotavit Erasm. Adag. p. 852. Sic et Timæus Locr. p. 556. G. Hipparch. Pythag. apud Stob. Flor. cvi. p. 574. *πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια εὗρε τὸν τρόπον·* tria postrema verba obliteratam veram lectionem *εὐρίπου τρόπον*, *in modum Euripi*, occultant; ut ante nos vidit Hemsterh. ad Luciani t. i. p. 513. Aristid. t. i. p. 487. *καὶ γέγονε πάντα ὥσπερ ἐν Εὐρύτῳ* (leg. *Εὐρίπῳ*) *τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, νύκτα καὶ ἡμέραν ἄνω καὶ κάτω στρεφόμενα*—. Isidorus Pelus. i. 41. Steph. Th. L. Gr. Ind. p. 984. WYTT.

§. 90. *εἰ ὄντος δή τινος*] Aug. et Bas. 2. *ὄντος γέ τιν.* HEIND.

λογ. δυν. κατανο.] Cod. Aug. et Bas. 2. *ὄντος γέ τινος.* non male. *Λόγος δυνατὸς κατανοῆσαι* est *ratio perspicua.* Stephanus in v. *κατανοέω* laudavit locum e Timæo Platonis similem: *ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατόν·* quæ verba Cicero Timæ. c. 9. vertit, 'Attamen illud perspici et intelligi potest.' FISCH.

δυνατοῦ κατανοῆσαι] Pro *κατανοεῖσθαι*, ut §. 94. *ὑπόθεσις ἀξία ἀποδέξασθαι.* Vid. Brunck. ad Soph. Phil. 1167. HEIND.

τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ] Conferatur ista lectio cum superioribus, et judicabunt eruditi bonamne operam in hoc loco restituendo navarim. Supplevi ex fide Msti hæc verba, *τούτυυ ἐκπεσὼν ἀποροῖ*: ut nunc plana sit sententia. De verbis nunc facilius restat certamen. *Λόγους* verti *sermones* et *rationes*, ex ipsius loci circumstantia. disputatur enim adversus *ἀκαταληψίαν*, quæ variis verbis variarum rationum momentum expendit. *Ἀτεχνίαν* malui *inertiam* quam *imperitiam*, quæ potius respondet voci *ἀπειρίας*. *Ἀπωθεῖν αἰτίαν*, *derivare culpam* dixi, ex Cic. SERRAN.

ἔπειτα διὰ] Quæ Stephanus eumque secuti Editores post *ἔπειτα* inseruerunt verba *τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ*, unius ea Serrani fide nituntur, qui ex Msto supplevisse ea se ait, ut plana nunc esset sententia. Non ex Cod. Ms. ista sumpsit homo vanissimus, sed ex hac consarcinavit Ficini versione: *Nonne, inquit, ægritudo hæc, Phædo, miserabilis esset, si cum ratio aliqua vera firmaque sit comprehendique valeat, postea tamen, auditis hujuscemodi rationibus, quæ modo afferre vera, modo falsa videntur, aliquis hinc in ambiguitatem deductus non se ipsum neque suam inertiam ob id accuset?* Atque verba sermonis nexum ita interrumpunt, ut vel hoc ipso nomine expungi debeant. Absunt autem ab Aug. et Tub. atque, ut certo comperimus, a Codd. Par. omnibus, ut nec spatium ibi relictum sit nec in margine quidquam adscriptum, itemque ab Edd. Ald. et Bass. neque ea, teste Forstero, expressit Aristippus. Hæc igitur, unde pedem intulerant, abire jussimus. HEIND.

αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι,[d] τοτὲ δὲ μή,[e] μὴ
ἑαυτόν τις[f] αἰτιῷτο[g] μηδὲ τὴν ἑαυτοῦ[h] ἀτεχνίαν, ἀλλὰ
τελευτῶν διὰ τὸ ἀλγεῖν ἄσμενος ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἑαυ-
τοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσαιτο,[i] καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν
τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους[j] διατελοῖ,[k] τῶν δὲ ὄντων[l] τῆς
ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθείη.[m] Νὴ τὸν Δία, ἦν
§. 43. W. δ' ἐγώ, οἰκτρὸν[n] δῆτα. Πρῶτον[o] μὲν τοίνυν, ἔφη, τοῦτο[p]
εὐλαβηθῶμεν,[q] καὶ μὴ παριῶμεν[r] εἰς τὴν ψυχὴν ὡς τῶν
λόγων[s] κινδυνεύει οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον
ὅτι ἡμεῖς οὔπω ὑγιῶς ἔχομεν, ἀλλ' ἀνδριστέον[t] καὶ προθυ-
μητέον ὑγιῶς ἔχειν, σοὶ μὲν οὖν καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦ
ἔπειτα βίου παντὸς ἕνεκα, ἐμοὶ δὲ αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ
I. 91. θανάτου, ὡς κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ
τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥς περ οἱ[u] πάνυ ἀπαίδευ-

τοιουτοισὶ *s.—[d] ἀληθῆ λέγειν εἶναι ΛCEHIL et γρ Ξ, ἀληθέσιν εἶναι corr Γ.—[e] οὔ ἑ Φs. μὴ om Δ.—[f] τις om ΔΦs.—[g] αἰτιῶντο Δ.—[h] αὑτοῦ s, σαυτοῦ Λ, σαυτοῦ I, ἐπ' αὐτοῦ Δ.—[i] ἀπώσατο I.—[j] τοὺς λόγους om pr 𝔄Π.—[k] διατελῶν ΞΠΥ, διατελῶι 𝔄.—[l] δεόντων 𝔄ΞI : τε ὄντων s.—[m] στερηθεὶς L.—[n] ὡς οἰκτρὸν ΞΥs et supra versum 𝔄.—[o] πρῶτος Λ.—[p] τοῦτο om L.—[q] εὐλαβητέον ΦGs et mg 𝔄.—[r] παρίωμεν 𝔄ΓΔΞ ω ΥΦCEGHL, περίωμεν ΛI.—[s] λογίων Δ.—[t] ἀναριστέον Λ, ἀναριστέον CI et pr E.—[u] οἱ om Δ.—[v] φιλονίκως s.—[w] ἀμφισβητήσωσι ΓΔΛΦCEGHIs : ἀμφισβητῶσιν *s.

ἔπειτα τούτου ἐκπεσὼν] Vulgo ἐπ. τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ· quæ tres voces desunt in Vind. omnibus et versione Sicula. Nos prioribus duabus retinendis probabiliter nobis egisse videbamur. Wytt.

ἀληθέσιν εἶναι] Aug. ἀληθῆ λέγειν, adstipulante Ficino : *auditis hujuscemodi rationibus, quæ modo afferre vera, modo falsa videantur.* Idque a pluribus aliquando libris firmatum recipi debebit. Pro τοτὲ - τοτὲ Tub. et Edd. Ald. Bass. ποτὲ - ποτὲ, ut ubivis in his voculis variant Codd. Heind.

μὴ ἑαυτόν τις αἰτιῷτο] *Non in se aliquis culpam conferat*, sc. τοῦ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι δοκεῖν τῶν λόγων. Tale, opinor, additamentum desiderans h. l. Ficinus in versione loci, quam supra attulimus, inseruit illa *hinc in ambiguitatem deductus*, quasi post τοτὲ δὲ μὴ interpositum legisset ἐκ τούτου ἀπορῶν, quo facilius ad αἰτιῷτο suppleretur ταύτης τῆς ἀπορίας. Heind.

τοὺς λόγους διατελοῖ] Vitiose Tub. διατελῶν, omissis his τοὺς λόγους. Heind.

τῶν τε ὄντων] Scribendum potius, τῶν δὲ ὄντων : pro quibus mendose in præc. edd. scriptum est τῶν δεόντων. Steph.

τῶν δὲ ὄντων] Sic, quod in Edd. Ald. et Bass. itemque in Aug. et Tub. legitur τῶν δεόντων, corrigendum monuit Stephanus, in textu tamen Cornarium secutus τῶν τε ὄντων dedit. Proximum τε post ἀληθείας abest ab Aug. Heind.

ὡς οἰκτρὸν δῆτα] Vind. A B C F G. Venet. A. ὡς non habent : et sane rectius absit. Wytt.

ὡς οἰκτρὸν δῆτα] ὡς etsi non comparet in Codd. Aug. Tub. exhibitum tamen ab Edd. vett. loco movere dubitavi. Certe, ut h. l. pro μάλα positum est Cratyl. §. 27. Ὅ τε γὰρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος καὶ ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ πρὸς ἀρετήν, itemque a Soph. Electr. 1437. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, ubi Schol. ὡς ἠπίως expl. λίαν πρᾴως. Usu certe ab his distat, quod adhibuit Fisch. ὡς ἀληθῶς.—αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ θανάτου, *solius mortis causa.* Heind.

τοι φιλονείκως.[v] [§. 91.] Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν περί του ἀμφισβητήσωσιν,[w] ὅπῃ[x] μὲν ἔχει[y] περὶ ὧν[z] ἂν ὁ λόγος ᾖ οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ ἃ αὐτοὶ ἔθεντο ταῦτα δόξει[a] τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται. καὶ ἐγώ μοι δοκῶ ἐν τῷ παρόντι τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν· οὐ γὰρ ὅπως τοῖς II. iii. 73.
παροῦσιν ἃ ἐγὼ λέγω[b] δόξει[c] ἀληθῆ εἶναι προθυμήσομαι,[d] εἰ μὴ εἴη πάρεργον, ἀλλ' ὅπως αὐτῷ ἐμοὶ ὅτι μάλιστα δόξει[e] οὕτως ἔχειν. λογίζομαι γάρ, ὦ φίλε ἑταῖρε· καὶ[f] θέασαι ὡς[g] πλεονεκτικῶς—εἰ μὲν[h] τυγχάνει[i] ἀληθῆ ὄντα[j]

—[x] ὅπως L.—[y] ἔχοι Ξ.—[z] ὧν om L.—[a] δόξει 𝔄ΓΛΞΥΦCHIs et pr ΠG : δόξῃ *ς.—[b] λέξω Λ.—[c] δόξῃ 𝔄ΔΛΠΦEGIL.—[d] προθυμηθήσομαι 𝔄Π et corr G.—[e] δόξῃ ΔΛΠΦEGL et pr 𝔄.—[f] καὶ om ΓΔΛΦEGHILs et pr 𝔄Π.—[g] ὥσπερ Φ.—[h] μὲν γὰρ ΔΦGs et supra versum 𝔄.—[i] τυγχάνοι Φ.—[j] εἶναι Δ.—[k] ἃ λέγω ΓΔΛΥΦEGHILs : ἃ ἐγῶ

§. 91. ἀμφισβητῶσιν] Aug. ἀμφισβητήσωσι, rectius forsan. Apolog. p. 29. E. ἐάν τις ὑμῶν ἀμφισβητήσῃ καὶ φῇ ἐπιμελεῖσθαι, οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτόν. Gorg. §. 29. ἐὰν περί του ἀμφισβητήσωσι καὶ μὴ φῇ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν —χαλεπαίνουσι. Heind.

ταῦτα δόξει] Sic e Stob. Ecl. Eth. iv. p. 55. Gesn. vulgatum δόξῃ correxit Fischer. ταῦτα non erat cur mutatum Koehler. p. 89. in ταυτὰ vellet. Heind.

προθυμήσομαι] Tub. προθυμηθήσομαι, probante Fischero. Infra certe §. 147. legimus ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμησόμεθα, ubi nihil discrepant libri hucusque collati. Politic. p. 262. προθυμήσομαι. Alcib. i. p. 131. D. ἀλλὰ προθυμήσομαι. Cyrop. vi. 1. 19. συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν. Ibid. ii. 3. 3. ubi vulgo προθυμηθήσεται, Guelf. προθυμήσεται. Heind.

αὐτῷ ἐμοὶ] Imo αὐτῷ μοι. §. 10. ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικε. §. 18. δοκεῖ τί μοι καὶ αὐτῷ λέγειν. §. 58. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ. §. 85. ὅτι καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προὐδέδοκτο. Lach. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε. de Rep. ii. p. 378. B. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ —λέγειν. Heind.

λογίζομαι γὰρ] Ficinus, *sic enim cogito.* Si οὕτως cum λογίζομαι conjunctum ante εἰ μὲν τυγχ. κ. λ. reperiremus, nil esset quod reprehenderemus. Nunc vero durior videtur dicendi ratio. Sed in promtu est emendatio. Nam quod requiritur ὡς ante εἰ μὲν τυγχ. id ex ultima præcedentis πλεονεκτικῶς repetendum est, ut legatur :—πλεονεκτικῶς) ὡς εἰ μὲν κ. λ. Idem remedium adhibemus Luciano Nigrin. t. i. p. 18. Ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῄει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. Quæ ita cum antecedentibus cohærent, ut in iis dixerit, histrionis peccata non ad poetam pertinere, atque adeo, si Nigrini enarrans orationem nonnihil peccet, minime hoc in Nigrinum esse conferendum. Ut locum expedirent, alia alii tentarunt. Jensius pro ὡς ἄμεινον ἦν legendum putavit ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν hoc sensu : *illud continuo cogitetur, id a me profectum et quasi additum, aliterque forte &c.* Minus etiam probabiliter L. Bosius ὣς ἄμεινον ἦν legit, et accepit pro solemni formula ὣς γὰρ ἄμεινον, ut significet : *sic erat melius.* Unus Hemsterhusius sententiam Luciani recte percepisse videtur, ita eam exprimens : *si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promtu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata.* Et tamen fugit acutissimum virum pusilla corruptela, qua correcta, ipse hanc sententiam exprimat Lucianus. Corrigendum enim : ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὡς ὁ ποιητ. Vertendum : *hoc tibi sit in promtu : melius hæc fuisse et aliter tractata eo modo, quo forte ea tractasset poeta.* Cæterum uti his locis excidit ὡς, ita redundare Interpretibus visum est Julian. p. 250. B. Ἀπείρῳ γὰρ [ὡς] οἱ Λαστρύγονες καὶ Κυκλῶπες ἦσαν αὐτοῦ κρείττους. Sed legendum : ἀπείρως γὰρ ὡς οἱ Λ. κ. λ. Heusd.

λογίζομαι γὰρ—εἰ μὲν] Constructionis nexus requirit ὡς ante εἰ μὲν, ut monuit item Heusdius in Specim. Plat. p. 20. et præbet Vind. C. Wytt.

λογίζομαι γὰρ—καὶ θέασαι ὡς πλ.]

ἃ λέγω,[k] καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι· εἰ δὲ μηδέν ἐστι τελευτήσαντι, ἀλλ᾽ οὖν τοῦτόν γε[l] τὸν χρόνον αὐτὸν τὸν πρὸ τοῦ θανάτου ἧττον τοῖς παροῦσιν ἀηδὴς ἔσομαι ὀδυρόμενος. ἡ δὲ ἄγνοιά[m] μοι αὕτη οὐ[n] ξυνδιατελεῖ, κακὸν γὰρ ἂν ἦν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ὕστερον ἀπολεῖται. παρεσκευασμένος[o] μὲν[p] δή, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, οὑτωσὶ[q] ἔρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. ὑμεῖς μέντοι, ἂν[r] ἐμοὶ πείθησθε, σμικρὸν[s] φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον,[t] ἐάν μέν τι[u] ὑμῖν δοκῶ ἀληθὲς λέγειν,[v] ξυνομολογήσατε,[w] εἰ δὲ μή, παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε, εὐλαβούμενοι[x] ὅπως[y] μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἐμαυτόν[z] τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατή-

λέγω *ς.—[l] δὲ Π.—[m] ἄνοιά ΓΛΦCEHILs et pr ΠG et mg 𝔄Ξ, διάνοια 𝔄ΔΥΞ et rc ΠG : ἄγνοια ς.—[n] οὐ om H.—[o] παρασκευασμένος Δ.—[p] μὲν om ΔΦs et pr 𝔄Π.—[q] οὑτωσὶν ΛΞI.—[r] ἐὰν Δs.—[s] σμικρὸν 𝔄ΔΠΦGs : μικρὸν *ς.—[t] πολὺ δὴ μᾶλλον L.—[u] τοι ΔΦ.—[v] ἀληθὲς λέγειν 𝔄ΔΞΠΥΦGs : λέγειν ἀληθὲς *ς.—[w] ξυνομολογήσατε 𝔄ΔΞΥΦCGLs : συνωμολογήσατε ς.—[x] εὐλαβούμενοι om pr 𝔄Π.—[y] ὅπως om ΛCEH

Omittunt καὶ Aug. et Tub. Certe h. l. particula non copulat, sed vim excitandi habet, ut Demosth. in Mid. p. 542. ὡς δὲ ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα—ἀπελθὼν τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν. His vero λογίζομαι γὰρ si additum esset ὧδε, quod de suo addidit Ficinus ita vertens, *sic enim cogito, dulcis amice*, aut si, quæ Heusdii est conjectura, post πλεονεκτικῶς insertum legeremus ὡς, artius sane sermo cohæreret. Sed nulla tamen hic est librorum diversitas, neque auribus admodum placet hoc ὡς πλεονεκτικῶς ὡς, atque geminum est asyndeton illud de Rep. vi. p. 492. E. Εὖ γὰρ χρὴ εἰδέναι, ὅ,τιπερ ἂν σωθῇ—θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Lysias p. 175. ed. Reisk. ἦ δεινόν γε, εἰ εἰς μὲν λύσιν τοῦ σώματος ἔδωκα τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν πολεμίων, ἐξῆν ἄν μοι χρῆσθαι αὐτῇ (τῇ ἐλευθερίᾳ) ὅ,τι ἐβουλόμην· κινδυνεύοντι δέ μοι περὶ τῆς πατρίδος οὐδὲ πυθέσθαι παρ᾽ αὐτῆς τἀληθῆ ἐκγενήσεται etc. ubi vid. Reisk. Cf. Demosth. in Leptin. §. 65. Eurip. Phœn. 1013. Plat. Phædr. §. 144. Heind.

εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα] Solent sapientissimi auctores veteres de immortalitate animi fluctuare, ut, quod antea argumentis certis videbantur asseverasse, suis iterum corruerent dubitationibus. Ita Cyrus Socraticus apud Xenoph. (viii. 7.) disserit: εἰ μὲν οὕτως ἔχει ταῦτα—εἰ δὲ μή— idem Cicero de Sen. 22. qui non minus quam Græci vacillat. v. c. Epist. ad Div. v. 16. 'ut ea non dicam, quæ sæpissime et legi et audivi—.' Locus ad quem alludit est Xenoph. l. c. Elegantissimus super hac re est locus apud Senecam Epist. 102. 'Juvabat de æternitate animorum quærere, immo hercle quærere. Credebam enim facile opinionibus magnorum virorum, rem gratissimam promittentium, quam probantium.' Tota fere antiquitas pro immortalitate animi dictis libenter potius fidem habuerunt, quam ut subtiliter idoneis argumentis probarint. Gottl.

ἃ λέγω] Vulgo ἃ ἐγὼ λέγω. Mediam vocem libri scripti, Aug. Tub. Par. non agnoscunt. Heind.

ἄγνοια] Ita Ficini quoque libri. At Aug. Ald. Bas. 1. 2. ἄνοια. In Cornarii Codice erat, ut in Tub. διάνοια· quem respexit forsitan Stephanus verbis 'γρ. διάνοια.' Scilicet librarius scribere voluit δὴ ἄνοια. Nomina διάνοια et ἄνοια etiam alibi confusa sunt inter se a librariis. v. Muretus Var. Lect. xiv. 1. et Canterus Lect. Nov. vii. 9. Fisch.

παρεσκευασμένος μὲν δὴ] Abest μὲν a Tub. Mox id. liber ἐὰν μέντοι et ἀληθὲς λέγειν. Heind.

μικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον] Citat Olympiodorus Comment. Ms. in Gorg. p. 145. τοῦτο γὰρ καὶ ἐν τῷ Φαίδωνι ποιεῖ καὶ λέγει, ὅτι Σωκράτους μὲν μηδὲ ὀλίγον φροντίσητε, τῆς δὲ ἀληθείας πολύ. item p. 177. Wytt.

ἅμα ἑαυτόν τε] Sexcenties Atticis de altera persona usurpatum pronomen hoc

σας, ὥς περ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν[a] οἰχήσομαι.
§. 92. Ἀλλ' ἰτέον,[b] ἔφη. πρῶτον μέν[c] με ὑπομνήσατε §. 44. W.
ἃ ἐλέγετε, ἐὰν μὴ φαίνωμαι μεμνημένος. Σιμμίας μὲν
γάρ,[d] ὡς ἐγῷμαι,[e] ἀπιστεῖ τε καὶ φοβεῖται μὴ ἡ ψυχή,
ὅμως καὶ θειότερον καὶ κάλλιον[f] ὂν[g] τοῦ σώματος, προα-
πολλύηται[h] ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα· Κέβης δέ μοι ἔδοξε
τοῦτο μὲν ἐμοὶ ξυγχωρεῖν, πολυχρονιώτερόν γε εἶναι ψυχὴν II. iii. 74.
σώματος, ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντί,[i] μὴ πολλὰ δὴ[j] σώματα
καὶ πολλάκις κατατρίψασα ἡ[k] ψυχὴ τὸ[l] τελευταῖον σῶ-
μα καταλιποῦσα νῦν[m] αὐτὴ ἀπολλύηται,[n] καὶ ᾖ αὐτὸ

ἐμ
IL.—[z] ἑαυτόν Ξ: ἑαυτόν *s.—[a] καταλιπὼν ΛΕΗΙL.—[b] ἰτέον non pr Δ.—[c] μέν add ΓΠΙL.—[d] γὰρ om ΓCE.—[e] καὶ Δ.—[f] κάλλιστον ΔΦs.—[g] ὂν om I, ante καὶ ponunt Φs.—[h] προαπόλληται Δ et pr G, προαπολύηται Ξ.—[i] πάντη I.—[j] δὲ I.—[k] ἡ om H.—[l] ψυχὴ νῦν τὸ (omisso νῦν v. inf.) ΓΛCEHIL.—[m] καὶ Δ.—[n] ἀπολύηται

etsi interdum de prima quoque reperitur (Soph. Œd. T. 138. Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος), hic tamen, ubi subjicitur oppositum ὑμᾶς, præfero, quod Aug. Tub. Par. habent, ἐμαυτόν. Vulgatum reliqui, ne cui τὸ Ἀττικώτερον obliterasse viderer. HEIND.

κέντρον] Intelligi ex hactenus dictis potest, quo valeant verba Luciani Nigrin. t. i. p. 24. Græv. καὶ γάρ τοι, κατὰ τὸν Κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι. FISCH.

ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι] Suavissima metaphora: quam Plato suscepisse videtur ex nobili dicto Eupolidis de Pericle: Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· quod tractavimus ad Plutarch. de S. N. V. p. 7. Platonis autem hunc locum imitatus est Julian. Epist. xliv. p. 126. B. τὴν τῶν Ἀλεξανδρέων πόλιν ἀπιὼν ἐπιστρέφεις εἰς σεαυτόν· τοσοῦτον αὐτῇ κέντρον, ὥσπερ μέλιττα, καταλέλοιπας. WYTT.

ὥσπερ μέλιττα] Noti sunt Eupolidis de Pericle oratore versus, Οὕτως ἐκήλει καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις Diod. Sic. xii. 40. Schol. ad Aristoph. Acharn. 529. HEIND.

§. 92. ἀλλ' ἰτέον] Formula ad disputationem accedentis, notata nobis Biblioth. Crit. part. i. p. 50. et part. xii. p. 12. WYTT.

πρῶτόν με] Tub. et Par. μὲν pro με. Legerim πρῶτον μέν με. Mox absque γὰρ Aug. Σιμμίας μὲν, neque id reddidit Ficinus: *Simmias quidem, ut arbitror*, in talibus tamen interdum negligentior interpres. HEIND.

ὅμως καὶ θειότερον—ὂν] Sic sæpe participio suo præmissum ὅμως exemplis illustravi ad Plat. Lysid. §. 22. et Theæt. §. 9. Eodem modo ponitur ἔμπας Pindar. Pyth. v. 74. Soph. Aj. 1338. et sæpius εἶτα. V. Hermann. ad Aristoph. Nub. 857. Terent. Eun. i. 2. 90. 'Tamen contemptus abs te hæc habui in memoria.' HEIND.

ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα] Sic ἐν πατρὸς σχήματι καταστᾶσα ἡ πόλις Menex. p. 249. A. v. Heusd. Spec. Crit. p. 44. HEIND.

ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντὶ] Sc. φάναι, quod petendum e præcedente ξυγχωρεῖν. de Rep. ii. p. 374. B. Ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον, ἀλλὰ σκυτοτόμον, ubi durius etiam ex διεκωλύομεν intelligendum εἰῶμεν, vel ἐκελεύομεν. Mox νῦν (*nunc*, ubi postremum corpus reliquit), quod in Bas. 2. positum ante τὸ τελευτ. non habet Aug. HEIND.

τὸ τελευτ.] *Corpore tandem relicto.* ut sit τοτελευταῖον adverbialiter positum. STEPH.

καταλιποῦσα] Legendum est καταλείπουσα in præsenti. et ita postulat sententia. nam de ultimo corpore agit, quod tunc, ut illi aiebant, deponitur quum interit animus. Hanc ego lectionem sum sequutus ex vet. cod. SERRAN.

τοῦτο θάνατος, ψυχῆς ὄλεθρος,[o] ἐπεὶ σῶμα[p] γ' ἀεὶ ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται. ἆρα ἄλλ' ἢ ταῦτ' ἐστίν, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἃ δεῖ ἡμᾶς ἐπισκοπεῖσθαι; Ξυνωμολογείτην δὴ ταῦτ' εἶναι ἄμφω.[q] Πότερον οὖν, ἔφη, πάντας τοὺς ἔμπροσθε[r] λόγους οὐκ ἀποδέχεσθε, ἢ τοὺς μέν, τοὺς δ' οὔ; Τοὺς μέν,[s] ἐφάτην,[t] τοὺς δ' οὔ. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, περὶ ἐκείνου τοῦ λόγου[u] λέγετε,[v] ἐν ᾧ ἔφαμεν[w] τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι, καὶ τούτου οὕτως ἔχοντος ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλοθί[x] που[y] πρότερον[z] ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχήν, πρὶν ἐν τῷ
I. 92. σώματι ἐνδεθῆναι; [§. 93.] Ἐγὼ μέν, ἔφη ὁ Κέβης, καὶ τότε θαυμαστῶς ὡς[a] ἐπείσθην ὑπ' αὐτοῦ καὶ νῦν ἐμμένω[b] ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Καὶ μήν, ἔφη ὁ Σιμμίας, καὶ αὐτὸς οὕτως ἔχω, καὶ πάνυ ἂν θαυμάζοιμι εἴ μοι[c] περί γε τούτου ἄλλα[d] ποτὲ ἔτι[e] δόξειεν. Καὶ ὁ Σωκράτης Ἀλλ' ἀνάγκη σοι, ἔφη, ὦ ξένε Θηβαῖε, ἄλλα[f] δόξαι,[g] ἐάν περ[h] μείνῃ ἥδε ἡ οἴησις, τὸ ἁρμονίαν μὲν εἶναι ξύνθετον[i] πρᾶγμα, ψυ-
II. iii. 75. χὴν δὲ ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν[j] κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων[k] ξυγκεῖσθαι. οὐ[l] γάρ που[m] ἀποδέξει γε σαυτοῦ[n] λέγοντος

Ξ.—[o] ὄλεθρος ψυχῆς L.—[p] σῶμά...ἢ om Δ.—[q] εἶναι καὶ ἄμφω I.—[r] ἔμπροσθε ΞΥ : ἔμπροσθεν *ς.—[s] Τοὺς μὲν...οὔ om Φs et pr Γ.—[t] ἐφάτην om rc Γ.—[u] τὸν λόγον H.—[v] λέγεται Υ, λέγεται 𝔄.—[w] φαμὲν G.—[x] ἄλλο τι Π et pr G.—[y] που om ΓΛΠΕG HIL.—[z] πότερον Δ.—[a] ὧς 𝔄ΠΥ.—[b] ἐμμενῶ Π.—[c] εἴ μοι om L.—[d] ἄλλα ΠΦ : ἄλλο *ς.—[e] ἔτι om 𝔄ΔΠΦs et pr Ξ, ἐπιδόξειεν I.—[f] ἄλλο G.—[g] δοξάσαι 𝔄ΔΞΠΥΦ Gs.—[h] ἐάνπερ 𝔄ΔΞΥΦs : ἄνπερ *ς.—[i] ξ. 𝔄ΔΞΥΦGLs.—[j] ἐκ δὲ τῶν I.—[k] ἐκτεταμένων I, ἐντεταγμένων L.—[l] οὐ...συγκειμένη om pr G.—[m] πω L.—[n] αὐτοῦ G.—

ἆρα ἄλλ' ἢ ταῦτ' ἐστὶν] Cf. de Rep. v. p. 455. C. ἆρα ἄλλα ἄττα ἐστὶν ἢ ταῦτα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὡρίζου, ubi itidem scribi potuit ἄρα ταῦτ' ἐστὶν ἢ ἄλλα ἄττα, οἷς etc. HEIND.

πότερον οὖν ἔφη] Hæc deinceps ad Οὐ μανθάνω, omissa apud Stob. Eclog. Phys. p. 99. in hoc loco ibi citato supplet Apograph. Cod. August. in Bibliotheca Lugd. Batava servatum. WYTT.

τοὺς μὲν, ἐφάτην, τοὺς δ' οὐ] Hæc omittit Aug. et mox καὶ τότε. FISCH.

ἀναγκαίως ἔχειν] Dicitur pro ἀναγκαῖον εἶναι. Videatur Bergler. ad Aristoph. Vesp. 261. Plura alibi dabimus. WYTT.

§. 93. ἄλλο ποτὲ ἔτι δόξειεν—ἄλλα δόξαι] Vind. A B. utrobique dat ἄλλα. Stob. inverse ἄλλα — ἄλλο. Præterea Vind. A D E F. Venet. B. Bas. 2. Tub. δοξάσαι pro δόξαι. WYTT.

ἄλλο ποτὲ ἔτι] ἔτι abest a Tub. Scripserim ἄλλο ποτέ τι, ni potius e Par. reponendum ἄλλα, uti statim sequitur Ἀλλ' ἀνάγκη σοι—ἄλλα δόξαι. In his ἄλλα δόξαι Aug. cum Bas. 2. δοξάσαι habet pro δόξαι, natum fortasse ex δόξαι σοι, pronomine huc retracto. Alienum certe est ab h. l. vocabulum. HEIND.

ἄν περ μείνῃ] Tub. ἐὰν περιμένῃ. male. FISCH.

τὸ ἁρμον. μὲν εἶναι] Sic, præfixo articulo τὸ, et infra §. 97. εἰ ὀρθὴ ἡ ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι. HEIND.

ἀποδέξῃ γε σαυτοῦ λέγοντος] Proba-

ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία ξυγκειμένη,[o] πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι.[p] ἢ ἀποδέξει; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Αἰσθάνει οὖν, ἦ δ' ὅς, ὅτι ταῦτά[q] σοι ξυμβαίνει λέγειν, ὅταν φῇς μὲν εἶναι τὴν ψυχὴν πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπου εἶδός τε[r] καὶ σῶμα ἀφικέσθαι, εἶναι δ' αὐτὴν ξυγκειμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων; οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, ᾧ[s] ἀπεικάζεις, ἀλλὰ πρότερον καὶ ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ καὶ οἱ φθόγγοι ἔτι ἀνάρμοστοι ὄντες γίγνονται, τελευταῖον δὲ πάντων ξυνίσταται ἡ ἁρμονία καὶ πρῶτον ἀπόλλυται. οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνᾴσεται;[t] Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας. [§. 94.] Καὶ μήν, ἦ δ' ὅς, πρέπει γε, εἴ πέρ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Πρέπει γάρ, ἔφη ὁ Σιμμίας.

[o] ξ. 𝔄ΔΞΦs.—[p] ξ. 𝔄ΓΞΥΦCGHL.—[q] ὅτι ταῦτα 𝔄ΓΛCEGHLs et pr Υ et corr Ξ: ὅτι οὐ ταῦτά *5.—[r] γε[τ] 𝔄, γε Π.—[s] ὃ ΠΥ et pr 𝔄.—[t] ξυνεσεται[α] 𝔄, ξυνίγεται s.—

bis te ipsum dicentem: a te ipso dicente accipies. Sic in fine hujus §. et §. 48. et Euthyphr. p. 51. C. οὕτως ἡμῶν τε αὐτῶν ἀποδεχώμεθα καὶ τῶν ἄλλων, ἐὰν μόνον φῇ τις τὶ ἔχειν οὕτω, ξυγχωροῦντες ἔχειν. Wytt.

ἀποδέξῃ γε σαυτοῦ λέγ.] Tub. αὐτοῦ. Imo αὑτοῦ. Loquendi idem est genus §. seq. ἀνάγκη οὖν μοι—μήτε ἐμαυτοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος etc. §. 104. ὅσγε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς—δύο ἐγένετο. Heind.

ὅτι οὐ ταυτά σοι ξυμβαίνει λέγειν] Recipiendum vetus ταῦτα *hæc*, pro ταυτὰ *eadem*, quod temere recepi Forstero obsecutus. Sensus est, *non continget tibi hæc dicere, non licebit per concessa id affirmare;* ταυτα ad proxime antecedens Οὐδαμῶς referendum, et subaudiendum, *non tibi licebit id dicere, te nullo modo hæc probaturum.* Alia est diversitas, quod οὐ abest in Vind. C D E. Venet. A. Stob. quæ si vera sit lectio, sententia sic accipienda erit: *sentisne igitur, necesse tibi esse hoc dicere, prius constitisse harmoniam, quam ea, ex quibus componi debuerit; si dixeris animam fuisse quidem antequam in hominis formam corpusque veniret, fuisse autem eam compositam ex iis, quæ nondum essent.* Utroque modo commoda existit sententia, quam ostendimus: modo teneatur, ξυμβαίνειν esse *consequi* tamquam ex præmissis syllogismi: ut supra monuimus §. 29. Wytt.

αἰσθάνῃ οὖν ὅτι ταῦτά σοι ξυμβ. λ.] Sc. ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία συγκειμένη, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι. Ex Ed. Ald. in ceteras propagatum οὐ ante ταῦτα non extat in Aug. Tub. Par. neque in suo exemplari id reperit Ficinus ita hæc vertens: *animadvertis igitur, cogi te id confiteri, quando dicis etc.* sensum autem ita illud pervertit, ut vel omnium librorum suffragiis comprobatum expungendum foret. Qui, retento οὐ, ταυτὰ Forsteri jussu edidit Fischer. pro σύμφωνα hoc poni potuisse putabat. Heind.

οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία] *Neque enim harmonia tale tibi est, quale est illud cui eam comparas.* τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ ἀπ. i. e. τοιοῦτόν ἐστιν οἷον ᾧ ἀπ. de Rep. i. p. 349. D. τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν οἷσπερ ἔοικεν. Nisi quis ᾧ pro ᾗ positum putet, ad ἀπεικάζεις subaudiens αὐτὴν (τὴν ψυχήν.) V. not. ad Gorg. Male pro ᾧ Tub. ὅ. Heind.

ἀπόλλυται] Aug. ἀπόληται. Fisch.

οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος] Sc. quum dixit Simmias, animum harmoniam quandam esse, ἐκείνῳ sc. τῷ τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι §. 92. Heind.

Οὗτος τοίνυν, ἔφη, σοὶ[u] οὐ ξυνῳδός, ἀλλ᾽ ὅρα· πότερον αἱρεῖ τῶν λόγων, τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι ἢ ψυχὴν[v] ἁρμονίαν; Πολὺ μᾶλλον, ἔφη, ἐκεῖνον,[w] ὦ Σώκρατες. ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας,[x] ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις· ἐγὼ δὲ
II. iii. 76. τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι, καὶ ἄν τις αὐτοὺς μὴ φυλάττηται,

[u] σοι om pr G.—[v] ἢ τὴν ψυχὴν Φs.—[w] ἔφη ἐκεῖνον 𝔄ΞΥ, ἔφη ἐκεῖνο Π, ἔφη om G :

§. 94. σοὶ ξυνῳδὸς] Sine οὐ Bas. 2. Heind.

ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως, κ. τ. λ.] *Hæc enim ratio mihi accidit sine demonstratione, per quamdam verisimilitudinem et speciem; ego vero rationes, quæ ex verisimilibus demonstrationes ducunt, scio esse vanas, et, nisi quis eas caveat, valde deceptrices*—. Animadvertantur οἱ εἰκότες λόγοι reprehensi, ut in Theæt. p. 123. A. ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ᾽ ἡντινοῦν λέγετε, ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε· ᾧ εἰ ἐθέλοι Θεόδωρος, ἢ ἄλλός τις τῶν γεωμετρικῶν χρώμενος γεωμετρεῖν, ἄξιος οὐδ᾽ ἑνὸς μόνου ἂν εἴη· quæ postrema referuntur ad proverbium natum ex Homerico Il. Θ. 234. νῦν δ᾽ οὐδ᾽ ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, notato nobis in Epist. Crit. ad D. R. p. 29. Euthyd. p. 228. G. σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ εἰκότως—πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου. ΚΡ. Ἀλλ᾽ ὅγε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν τῶν ἀνδρῶν. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἔχει ὄντως, ὦ Κρίτων, εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Sunt autem εἰκότα rhetorum, ut notatur in Phædr. p. 353. B. 355. E. τὸ παράπαν γὰρ οὐδὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τούτων ἀληθείας μέλειν οὐδενὶ, ἀλλὰ τοῦ πιθανοῦ· τοῦτο δ᾽ εἶναι τὸ εἰκός, ᾧ δεῖν προσέχειν τὸν μέλλοντα τέχνῃ ἐρεῖν· οὐδὲ γὰρ αὖ τὰ πραχθέντα δεῖν λέγειν ἐνίοτε, ἐὰν μὴ εἰκότως ᾖ πεπραγμένα· ἀλλὰ τὰ εἰκότα, ἔν τε κατηγορίᾳ καὶ ἀπολογίᾳ· καὶ πάντως λέγοντα τὸ δὴ εἰκὸς διωκτέον εἶναι, πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ· τοῦτο γὰρ διὰ παντὸς τοῦ λόγου γιγνόμενον τὴν ἅπασαν τέχνην πορίζειν. Conferatur Aristot. Rhet. ii. 26. Ad Alexandr. 7. Itaque ab rebus intelligibilibus hanc rationem abjudicat Plotin. Enn. vi. v. 1. p. 661. C. συλλογίζοιτο ἂν εἰκότως, δι᾽ εἰκότων εἰκότας καὶ τοὺς συλλογισμοὺς ποιούμενος. Procl. in Euclidem iii. p. 53. καὶ ὁ παρὰ τῷ Πλάτωνι Σιμμίας (φησὶ) ὅτι τοῖς ἐκ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις σύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσιν. Simplic. Comm. in Arist. de Cœlo, ii. p. 96. 6. At, ubi opus est verisimilitudine, laudatur ὁ εἰκὼς λόγος v. c. Timæo p. 526. G. H. et cum ἀληθείᾳ conjungitur, ut a Plutarcho Thes. p. 1. B. Rom. p. 36. B. Wytt.

εὐπρεπείας] εὐπρέπεια et εὐπρεπὴς, usurpatum de orationis probabilitate et specie, exstant in Thucyd. iii. 11. εὐπρέπεια λόγου. 38. τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται· in fine viii. 109. Eurip. Orest. 1145. Troad. 951. Dionys. Hal. Arte Rhet. ix. Δημοσθένης διδάσκει ἡμᾶς εὐπρεπῶς διαλέγεσθαι ἃ βούλεταί τις. Plutarch. libro de decem Oratoribus, de Antiphonte, p. 832. E. ἔστι δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς καὶ πιθανὸς—τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχαζόμενος. Aristid. t. i. p. 427. 528. t. ii. p. 128. Wytt.

ξύνοιδα τι] συνειδέναι τινί τι, quod proprie est, *aliquid cum aliquo scire, alicui alicujus rei conscium esse*, rariore usu ponitur pro *aliquid de aliquo scire*. Xenoph. Mem. Socr. ii. 7. 1. ἐρῶ δὲ καὶ ἐν τούτοις ἃ σύνοιδα αὐτῷ· *dicam autem et in hoc genere ea, quæ de ipso scio*. Isocrat. Archidamo p. 229. συνειδότες Ἀθηναίοις ἐκλιποῦσι τὴν χώραν ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας· *quum sciamus Athenienses, pro libertate cæterorum Græcorum, patriam reliquisse*. Areopagitica p. 257. σύνοιδά τε τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἥκιστα χαίρουσι ταύτῃ τῇ καταστάσει· *scio plerosque hoc rerum statu non delectari*. Dio Chrysost. Or. xxxii. p. 392. D. Θεόφιλος—συνειδὼς ὑμῖν τὴν ἐσχάτην ἀπορίαν, οὐ χρημάτων, ἀλλὰ νοῦ καὶ συστάσεως. Plura ad Plutarchum annotavimus. Hoc igitur Phædonis loco, nulla est ratio quare ἐξαπατῶσι, potius *decipiunt*, quam *decipientibus*, valeat. Wytt.

ἀλαζόσι] ἀλαζὼν, *vanus, jactator*,

εὖ μάλα ἐξαπατῶσι, καὶ ἐν γεωμετρίᾳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις
ἅπασιν. ὁ δὲ περὶ τῆς ἀναμνήσεως καὶ μαθήσεως λόγος δι'
ὑποθέσεως[y] ἀξίας ἀποδέξασθαι εἴρηται.[z] ἐῤῥήθη γάρ που οὕ-
τως ἡμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι, ὥς
περ αὐτῆς ἐστιν ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ[a]
ὃ ἔστιν. ἐγὼ δὲ[b] ταύτην, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἱκανῶς τε καὶ
ὀρθῶς ἀποδέδεγμαι.[c] ἀνάγκη οὖν μοι, ὡς ἔοικε, διὰ ταῦτα
μήτε ἐμαυτοῦ[d] μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος ὡς ψυ-
χή[e] ἐστιν ἁρμονία. [§. 95.] Τί δαί,[f] ἦ δ' ὅς, ὦ[g] Σιμ- §. 45. W.
μία, τῇδε;[h] δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ ἢ ἄλλῃ τινὶ συνθέσει[i] προσ-

ἐκεῖνον ἔφη *ς.—[x] ἀπρεπείας Λ.—[y] ὑποδέξεως Φς.—[z] ἐρρέθη ΥΦΔς et rc 𝔄.—[a] τούτου Δ.—[b] δὲ om L.—[c] ἀποδέδειγμαι ΔIL et pr Γ.—[d] μήτε ἐμαυτοῦ om IL et pr E, μήτε ἐμοῦ.—[e] ὡς ἡ ψυχὴ Δ.—[f] δαὶ ΓΞΥ: δὲ ς.—[g] ὦ...προσήκειν om I.—[h] τῇδε om

mendax, tam λόγος quam homo, dicitur, v. c. in Lysid. p. 112. B. Φοβοῦμαι—μὴ, ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν περὶ τοῦ φίλου· Rep. viii. p. 498. B. ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι καὶ δόξαι. Plutarch. Defect. Orac. p. 411. B. οὐδὲν δεῖ περαιτέρω τὴν ἀλαζονείαν τοῦ λόγου διελίττειν. Wytt.

δι' ὑποθέσεως] *Ex conditione, assumtione, principio.* Sic infra §. 45. 52. 60. Menone p. 19. C. Rep. vi. p. 479. E. Wytt.

καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι] *Dictum enim nimirum est, animam nostram antea etiam, quam in corpus veniret, ita fuisse, prouti ipsius essentia est, quæ cognominatur ex eo quod est.* Attendenda sunt vocabula εἶναι, ἐστὶν, οὐσία, et comparandum initium §. 24. quo hæc Simmiæ dictio refertur, cujus hanc sententiam intelligimus: *anima nostra tam certo fuit anteaquam in corpus veniret, quam certo ipsi est propria illa essentia rerum intelligibilium, quæ nomine οὐσίας cognominatur, ab eo quod est;* τὴν τοῦ ὃ ἔστιν, id est, τὴν τοῦ ὄντος· similiter locutus est Plato supra §. 13. 26. ubi videnda annotatio. Hæc autem οὐσία idearum, rerum intelligibilium, αὐτῆς ἐστιν ut hoc loco dicitur, *est propria et possessio animæ nostræ;* ut §. 24. εἰ μὲν ἔστιν—πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν, ὑπάρχουσαν πρότερον, ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν, ἀναγκαῖον, οὕτως ὥσπερ καὶ αὕτη ἐστιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς. Wytt.

ὥσπερ αὐτῆς ἐστιν ἡ οὐσ.] Nos, suadente loco, ad quem hic respicit Simmias (§. 57.) αὐτὴ potius reponendum censemus. Mudgius in notis Forsteri. Parum vir alias perspicax superiora illa expenderat. Neque enim ibi illud simpliciter dixit aut potuit dicere Socrates, uti illa extet οὐσία, ita animos nostros ante hanc vitam fuisse; hoc ille dixit, ut extent illa τὰ ὄντως ὄντα, eorumque notiones nos quasdam animis nostris, antequam nati simus, impressas reperiamus: ita hos quoque ante hanc vitam extitisse: εἰ μὲν ἔστιν ἃ θρυλλοῦμεν ἀεὶ, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν, ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν, καὶ ταῦτα ἐκείνῃ ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον οὕτως ὥσπερ καὶ ταῦτά ἐστιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς. Ibi igitur quemadmodum οὐσία illa a Socrate ὑπάρχουσα πρότερον ἡμετέρα, ita eadem a Simmia dicitur h. l. αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) εἶναι, *ad mentem nostram pertinere.* Atque αὐτῆς, quod primus edidit Turneb. (nam Ald. et Bass. αὐτοῖς habent) a Cornario in Ms. suo repertum etiam Aug. et Tub. præstant expressitque Ficinus atque, teste Forstero, Aristippus.—Mox in verbis ὡς ἡ ψυχή ἐστιν ἁρμ. art. ἡ e Par. adjeci. Heind.

§. 95. τῇδε δοκεῖ σοι] Suspectum mihi quidem accidit τῇδε, ut nexum turbans. Stobæi Apograph. August. dat τί δέ: Vind. F, mediis omissis, Τί δὲ, δοκεῖ σοι. Versio Sicula, *Quid sane, infit is, quid*

I. 93. ἥκειν ἄλλως πως ἔχειν[j] ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα[k] ἔχῃ[l] ἐξ[m] ὧν ἂν ξυγκέηται;[n] Οὐδαμῶς. Οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι, ὡς ἐγᾦμαι, οὐδέ τι πάσχειν ἄλλο παρ' ἃ ἂν ἐκεῖνα[o] ἢ ποιῇ ἢ πάσχῃ. Ξυνέφη. Οὐκ ἄρα ἡγεῖσθαί γε προσήκει ἁρμονίαν[p] τούτων ἐξ ὧν ἂν ξυντεθῇ,[q] ἀλλ' ἕπεσθαι. Ξυνεδόκει. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντία[r] γε[s] ἁρμονίαν[t] κινηθῆναι ἢ φθέγξασθαι ἤ τι ἄλλο[u] ἐναντιωθῆναι τοῖς αὑτῆς μέρεσιν. Πολλοῦ μέντοι, ἔφη. Τί δαί;[v] οὐχ οὕτως ἁρμονία πέφυκεν
II. iii. 77. εἶναι ἑκάστη ἁρμονία, ὡς ἂν ἁρμοσθῇ;[w] Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἢ οὐχί, ἦ δ' ὅς, ἐὰν[x] μὲν μᾶλλον ἁρμοσθῇ καὶ[y] ἐπὶ πλέον, εἴ περ[z] ἐνδέχεται τοῦτο γίγνεσθαι, μᾶλλόν τε ἂν[a] ἁρμονία εἴη καὶ πλείων, εἰ δ' ἧττόν τε καὶ ἐπ' ἔλαττον, ἧττόν[b] τε καὶ ἐλάττων; Πάνυ γε. Ἦ[c] οὖν ἔστι τοῦτο περὶ[d] ψυχήν, ὥστε καὶ[e] κατὰ τὸ[f] σμικρότατον [μᾶλλον] ἑτέραν

Δ.—[i] ξ. 𝔄Δs.—[j] ἔχει I.—[k] ἂν ἐκεῖνα 𝔄ΔΞΠΥΦGs: ἐκεῖνα ἂν *ϛ.—[l] ἔχοι ΔΕ.—[m] τὰ ἐξ Δ et rc Π.—[n] ξ. 𝔄ΞΥ.—[o] ἐκεῖνο Υ et pr E, ἐκεῖνος I.—[p] ἁρμονία ΛEGHIL et rc 𝔄.—[q] ξυντ. 𝔄Υ.—[r] δὴ ἐναντίαν Δs.—[s] γε ἄρα G, om L.—[t] ἁρμονίᾳ 𝔄ΓΛΠΦC EGHIL.—[u] ἄλλο τι Δs.—[v] δαὶ ΥΦ: δὲ *ϛ.—[w] ὡς ἂν ἁρμοσθῇ om s.—[x] ἂν 𝔄.—[y] καὶ om ΛΦΗΙ.—[z] ἤπερ Δ et corr Π.—[a] ἂν om ΓΛCEΠIL.—[b] ἧττον pr ΓΠ: ἥττων *ϛ.—[c] εἰ I et pr 𝔄Π, ἦ εἰ Υ.—[d] τοῦτο καὶ περὶ Δ.—[e] καὶ om Λ.—[f] τὸ om CEHIL.

tibi videtur: apparet eam reddidisse Τί δαί, ἦ δ' ὅς, ὦ Σιμμία, τί δοκεῖ σοι—: quod initium hujus dictionis exhibent Vind. C D E F. Venet. B. WYTT.

τῇδε δοκ.] Num hoc Græcum est, τῇδε δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ, *videturne tibi huic, quam dixisti, harmoniæ* etc. pro ταύτῃ δοκ. σοι τῇ ἁρμ.? Nisi forte, quod tamen dubito, interpungi potest τῇδε (pro ὧδε) δοκεῖ σοι; ἁρμονίᾳ etc. alterutrum expungi debebit, aut τῇδε aut ἁρμονίᾳ; atque ἁρμονίᾳ a glossatore ad τῇδε—συνθέσει adscriptum olim in textum deinde irrepsisse suspicarer, ni τῇδε hoc ab uno librorum Pariss. abesset. Cui quum accedat Ficini auctoritas vertentis, *videturne tibi vel consonantiæ vel alteri cuiquam compositioni congruere,* jam vix dubito quin germana scriptura hæc fuerit: Τί δὲ, ἦ δ' ὅς, ὦ Σιμ. τόδε; δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ ἢ ἄ. τ. σ. HEIND.

ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα ἔχῃ] Sic Par. Vulgo ἢ ὡς ἐκ. ἂν ἔχῃ, in quo voculæ positu ἔχοι scribi debebat, quod habet Aug. Sed potius est ὡς ἄν, *quomodocunque,* velut statim sequitur ἐξ ὧν ἄν. Tum Bas. 2. συγκεῖται. V. not. ad §. 58. —παρ' ἃ ἂν ἐκ. Tub. παρ' ὃ ἄν. HEIND.

γε ἁρμονίαν] Tub. γὰρ ἁρμονία. male. Mox Tub. τοῖς αὐτοῖς μέρεσιν. male. FISCH.

οὐχί, ἦ δ' ὅς] Præfixum his in Edd. ἤ, quod ante οὐ in ἦ mutari non potuit, tanquam e præcedente ἔφη natum expunxi. Mox pro πλείων Bas. 2. πλεῖον ac deinde Aug. ἧττον δὲ καὶ ἔλαττον. Mihi sincera videntur vulgata. ἐπὶ πλέον autem et ἐπ' ἔλαττον quo minus h. l. accipiantur de temporis spatio, quod voluit Fischer, obstant respondentia his verba πλείων et ἐλάττων, quæ sic simpliciter posita non possunt *longiorem brevioremque* significare harmoniam. Itaque ἐπὶ πλέον h. l. est *plus,* ut quum dicitur ἐπὶ πλέον δύνασθαι, λέγειν etc. Cf. Lobeck. ad Soph. Aj. 1255. HEIND.

τοῦτο καὶ π. ψ.] Restitui hoc καὶ e Par. HEIND.

σμικρότατον μᾶλλον] Istud μᾶλλον post σμικρότατον, quod nullo omnino sensu occurrit et e seq. μᾶλλον temere natum videtur, expungendum censeo. Deinde haud dubie legendum: ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς, uti in seqq. μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι, et mox ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. De hac forma dicturi sumus ad Menex. 247. E. HEUSD.

ἑτέρας * ψυχὴν[g] ψυχῆς ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον ἢ ἐπ'[h] ἔλαττον καὶ ἧττον αὐτὸ[i] τοῦτο εἶναι, ψυχήν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη.[j] [§. 96.] Φέρε δή, ἔφη, πρὸς Διός· λέγεται ψυχὴ ἡ μὲν νοῦν τε[k] ἔχειν καὶ ἀρετὴν καὶ εἶναι ἀγαθή, ἡ δὲ ἄνοιάν τε καὶ μοχθηρίαν καὶ εἶναι κακή; καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι. Τῶν[l] οὖν τιθεμένων[m] ψυχὴν[n] ἁρμονίαν εἶναι τί τις[o] φήσει[p] ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς,[q] τήν τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; πότερον[r] ἁρμονίαν αὖ τιν'[s] ἄλλην[t] καὶ ἀναρμοστίαν; καὶ τὴν μὲν ἡρμόσθαι, τὴν ἀγαθήν, καὶ ἔχειν ἐν αὑτῇ[u] ἁρμονίᾳ οὔσῃ ἄλλην ἁρμονίαν, τὴν δὲ ἀνάρμοστον αὐτήν τε εἶναι καὶ[v] οὐκ ἔχειν ἐν αὑτῇ[w] ἄλλην; Οὐκ ἔχω ἔγωγε, ἔφη ὁ Σιμμίας, εἰπεῖν· δῆλον δὲ[x] ὅτι τοιαῦτ'[y] ἄττ'[z] ἂν[a] λέγοι ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος. Ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ'

—[g] ψυχὴν add Heusdius.—[h] ἐπ' om Φs.—[i] καὶ τὸ s.—[j] ἔφη post δὴ om ΓΔΛΦCEHLs.—[k] τε om ΓΔΦCEGHILs.—[l] τῶν...εἶναι om pr Γ.—[m] θεμένων pr 𝔄Π.—[n] τὴν (αἷς) ψυχὴν Eϛ.—[o] τίς τί ΔΦGs, τίνα τις L: τί om ΓC.—[p] φησι GI et pr s.—[q] τῇ (αἷς) ψυχῇ I.—[r] πότερα ΓEL.—[s] αὖ τινὰ 𝔄ΔΞΠΥΦs et (qui pr om τινα) G: τινὰ αὖ *ϛ.—[t] ἄλλην καλην (......) Ξ, καλεῖν pr G, (καὶ) καλὴν mg 𝔄.—[u] ἑαυτῇ Δs.—[v] ὡς Γ.—[w] ἑαυτῇ Δs.—[x] δὴ Φ.—[y] τοιαῦτ' Δs.—[z] ἄττ' om ΛEI.—[a] ἂν om G.—[b] μηδ' Δ.—[c] ἑτέρας

μᾶλλον ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς] Ratio postulat, omisso *μᾶλλον*, legi *ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς*· ut recte monuit Heusdius Specim. Crit. p. 21. Wytt.

σμικρότατον—μᾶλλον] *μᾶλλον* illud, quod post *σμικρότατον* legitur, tolerari non posse, in re aperta editorum tamen nemo viderat ante Heusdium, qui ex seqq. natum id judicavit. Mihi tamen, qui inde nasci potuerit, non apparet, quumque vocem libri scripti editique teneant, aliud in ea delituisse ratus loco eam suo movere nolui. Non minus ægre abstinui quin de ejusdem præclari viri conjectura statim post in his *ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς* ante *ψυχῆς* insererem *ψυχὴν*, quemadmodum §. seq. legitur *ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι*, ac deinde *μηδὲν μᾶλλον—ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι*. Atque apud Stob. legitur h. l. *ψυχὴν* pro *ψυχῆς*, et mox apud eund. pari modo ante *ἁρμονίας* abest *ἁρμονίαν*. Nimirum si quis forte consulto a scriptore prætermissum dicat *ψυχὴν* propterea quod idem hoc præcesserit in his *ἢ οὖν ἔστι τοῦτο καὶ περὶ ψυχήν*, ego contra quæram, cur non et hoc *ψυχῆς* absit, ad sensum neutiquam necessarium. Heind.

§. 96. *ἔφη*] Non legitur hoc *ἔφη* in Aug. et Stob. Tum pro *τιθεμένων* Tub. *θεμένων*, cui illud antepono. Nam quod deinde sequitur *ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος*, ibi alia est ratio. Heind.

τὴν ψυχὴν ἁρμ. εἶν.] Articulum *τὴν* omittunt Aug. et Tub. Proximum deinde *ὄντα*, quod pertinet ad seqq. *ἐν ταῖς ψυχαῖς*, non comparet in Tub. neque id a ceteris quoque libris prætermissum quisquam requireret. Pro *ἁρμον. τινὰ αὖ ἄλ.* Par. cum Stob. *ἁρμ. αὖ τινα ἄλ.* Heind.

ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν—ἁρμονίαν—καὶ ἀναρμοστίαν] Sic et Plato alibi, et Pythagorici subinde pronunciarunt: quod monuimus ad §. 4. Wytt.

μηδὲν μᾶλλον] Sic Aug. Tub. Par. Vulgo *μὴ μᾶλλον*. Tum *μηθ' ἧττον* e Tub. scripsi pro *μήτε ἧττον*. Heind.

II. iii. 78. ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι. τοῦτο δ' ἔστι τὸ ὁμολόγημα, μηδὲν μᾶλλον μηδ'[b] ἐπὶ πλέον μηδὲ ἧττον μηδ' ἐπ' ἔλαττον ἑτέραν ἑτέρας[c] ἁρμονίαν[d] ἁρμονίας εἶναι. ἦ γάρ; Πάνυ γε. Τὴν δέ γε μηδὲν[e] μᾶλλον μηδὲ[f] ἧττον ἁρμονίαν οὖσαν μηδὲ μᾶλλον μηδὲ ἧττον ἡρμόσθαι. ἔστιν οὕτως; Ἔστιν. Ἡ[g] δὲ μήτε μᾶλλον μήθ'[h] ἧττον ἡρμοσμένη ἔστιν ὅ τι πλέον ἢ ἔλαττον ἁρμονίας μετέχει, ἢ τὸ[i] ἴσον; Τὸ[j] ἴσον. [§. 97.] Οὐκοῦν ψυχὴ ἐπειδὴ οὐδὲν[k] μᾶλλον οὐδὲ[l] ἧττον ἄλλη[m] ἄλλης αὐτὸ τοῦτο ψυχή ἐστιν, οὐδὲν[n] δὴ μᾶλλον οὐδὲ ἧττον ἥρμοσται;[o] Οὕτως. Τοῦτο δέ γε πεπονθυῖα οὐδὲν πλέον ἀναρμοστίας οὐδὲ ἁρμονίας μετέχοι ἄν; Οὐ γὰρ οὖν. Τοῦτο δ' αὖ πεπονθυῖα ἆρ' ἄν τι πλέον κακίας ἢ ἀρετῆς μετέχοι ἑτέρα ἑτέρας, εἴ περ ἡ μὲν κακία ἀναρμοστία, ἡ δὲ ἀρετὴ ἁρμονία εἴη; Οὐδὲν πλέον.

I. 94. Μᾶλλον δέ γέ που, ὦ Σιμμία, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον κακίας οὐδεμία ψυχὴ[p] μεθέξει, εἴ περ ἁρμονία ἐστίν.[q] ἁρμονία γὰρ δή που παντελῶς αὐτὸ τοῦτο οὖσα, ἁρμονία, ἀναρμοστίας οὔ ποτ' ἂν μετάσχοι. Οὐ μέντοι. Οὐδέ γε δή που ψυχή, οὖσα παντελῶς ψυχή,[r] κακίας. Πῶς γὰρ ἔκ

II. iii. 79. γε[s] τῶν προειρημένων; Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου ἡμῖν πᾶσαι ψυχαὶ[t] πάντων ζώων[u] ὁμοίως ἀγαθαὶ[v] ἔσονται, εἴ περ ὁμοίως ψυχαὶ πεφύκασιν αὐτὸ τοῦτο,[w] ψυχαί, εἶναι; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη,[x] ὦ[y] Σώκρατες. Ἦ καὶ[z] καλῶς δοκεῖ, ἦ[a]

om Φ.—[d] ἁρμονίας om C.—[e] μὴ Ξς.—[f] μηδ'...μηδ' Δs.—[g] εἰ ϦΠΥL.—[h] μηδ' ΔΦs: μήτε *ς.—[i] ἢ ἢ τὸ H.—[j] alterum τὸ om Φ.—[k] οὐδὲν om Φs.—[l] οὐδ' Δ.—[m] ἄλλη ...ἧττον om Δ.—[n] libri οὐδὲ.—[o] ἡρμόσθαι pr Γ.—[p] ψυχὴ om Δ.—[q] ἐστίν...ἁρμονία om s.—[r] ψυχὴ παντελῶς Φ.—[s] τε ΛI.—[t] ante ψυχαὶ erasum aliquid G.—[u] τῶν ζώων G.—[v] ἀγαθαὶ ὁμοίως G.—[w] post τοῦτο omisi τὸ cum EI.—[x] ἔφη om pr G, post σώκρατες ponit rc.—[y] ὁ I.—[z] καὶ et ὃς om pr Π.—[a] ἢ pr Π, ἦ Δ.—[b] ἂν add

ἐστιν ὅτι] Leg. vid. *ἔστιν ὅ,τι.* vel *ἔστιν ὅτε.* Steph.

Recte Bas. 2. et Ed. Turneb. *ἔστιν ὅ,τι* pro *ἔστιν ὅτι*, quod pro *ἔστιν ὡς* ne Græcum quidem duco. Illud tamen tuetur Fischer. Heind.

μετέχει] Aug. *μετέχειν*. Fisch.

§. 97. *μετάσχοι*] Aug. *μεθέξει·* sed superscriptum est *μετάσχοι*. recte. Fisch.

εἴπερ ὁμοίως ψυχαὶ] Interjectum in membranis Paris. quoque post *αὐτὸ τοῦτο* articulum *τὸ* cum Stobæo Aldoque omisit recte Fischer. Nunc verba ita cohærent, *εἴπερ ψυχαὶ ὁμοίως πεφύκασιν εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ψυχαί.* Sed prius etiam *ψυχαὶ* vereor ne insititium sit; adeo moleste istud post illa *πᾶσαι ψυχαὶ* infertur. Heind.

αὐτὸ τοῦτο τὸ ψυχαί] Fischer. cum Ald. et Bas. 1. *τὸ* delevit: at quando alii omnes libri habent, retineam. Magis requiram articulum in priore nomine, ut sit *αἱ ψυχαί*. Sententia est: *si quidem animæ pariter a natura hoc ipsum habent, ut sint animæ.* Stob. *αὐτὸ τοῦτο εἶναι ψυχαί.* Wytt.

δ' ὅς, οὕτω λέγεσθαι, καὶ πάσχειν ἂν[b] ταῦτα ὁ λόγος, εἰ
ὀρθὴ ἡ[c] ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι; [§. 98.]
Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη. Τί δαί;[d] ἦ δ' ὅς· τῶν ἐν ἀνθρώπῳ §. 46. W.
πάντων ἔσθ' ὅ τι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχήν, ἄλλως τε
καὶ φρόνιμον; Οὐκ ἔγωγε. Πότερον ξυγχωροῦσαν[e] τοῖς
κατὰ τὸ[f] σῶμα πάθεσιν[g] ἢ[h] καὶ[i] ἐναντιουμένην; λέγω[j] δὲ
τὸ[k] τοιόνδε, οἷον[l] καύματος ἐνόντος καὶ δίψους ἐπὶ τοὐναν-
τίον ἕλκειν, τὸ[m] μὴ πίνειν, καὶ πείνης ἐνούσης ἐπὶ τὸ μὴ
ἐσθίειν· καὶ ἄλλα που μυρία[n] ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν
ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκ-
οῦν[o] αὖ[p] ὡμολογήσαμεν[q] ἐν τοῖς πρόσθεν[r] μή ποτ' ἂν[s] αὐ-
τήν,[t] ἁρμονίαν γε οὖσαν, ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο καὶ

Stobæus.—[c] ἡ add ΓΦCHLs et pr Ξ.—[d] δαὶ ΓΞΥΦ : δὲ ς.—[e] ξ. 𝔄ΞΥ.—[f] τὸ om Γ. [g] παθήμασιν ΔΦs : delet Γ.—[h] ἢ om pr 𝔄.—[i] καὶ om pr 𝔄Π.—[j] ἐναντιουμένην λέγω ΔΦs, ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι λέγω Ξς, ἐναντιουμένην παθήμασι λέγω ceteri.—[k] τὸ om ΦL.—[l] οἷον ΓΔΛΦCEGILs et γρ Ξ : ὡς εἰ ς.—[m] τοῦ Φ.—[n] που μυρία G : μυρία που *ς.—[o] οὐκοῦν om pr Π.—[p] ἂν Δ, om EG.—[q] ἀνωμολογήσαμεν E.—[r] ἔμπρυσθεν ΔΞΥΦGs et rc 𝔄.—[s] ἂν om Π et pr 𝔄, αὖ s.—[t] ταύτην Π et pr 𝔄.

πάσχειν ταῦτα] Rectius Stob. *πάσχειν ἂν ταῦτα.* Wytt.

πάσχειν ἂν] Sic unus Stob. Reliqui libri carent particula *ἂν*, quam in hac sermonis structura ne poetas quidem omittere animadvertimus. Indidemque et ex Aug. cum Fischero suum addidi verbo *ὑπόθεσις* articulum. Heind.

§. 98. *πάθεσιν, ἢ καὶ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι*] Quamquam variationes vocabulorum optimis scriptoribus sunt usitatæ, ut alias ostendimus; tamen hæc est inficeta librarii scriptura: et verior judicanda Vind. A B C. vel Stobæi lectio: *πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν. ἢ καὶ ἐναντιουμένην*: et versio Sicula cum his consentit: *utrum assentientem eis, quæ secundum corpus passionibus, vel et adversantem.* Wytt.

πότερον συγχωροῦσαν — ἐναντιουμ.] Hic quoque germanam lectionem unus suppeditavit Stob. eamque et Ficinus expressit sic vertens: *utrum corporis perturbationibus indulgentem an potius repugnantem?* Vulgo *πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν ἢ καὶ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι*, in quibus cur, quæso, post *πάθεσι* sic continuo aliud eadem de re vocabulum, *παθήμασι*, posuerit scriptor? Porro si utrobique alterutrum reposueris, ne sic quidem ferri poterit iteratum sine ulla causa vocabulum. Duplicem hic olim scripturam fuisse, et *πάθεσιν* et *παθήμασι*, ex eaque *διττογραφίᾳ* vulgatam fluxisse lectionem, illud declarat, quod in Aug. Tub. et Par. ubi eadem hæc, quæ in Edd. vett. leguntur, articulus tamen ante *παθήμασιν* abest. Hoc igitur ad *πάθεσιν* adscriptum in textum deinde migravit. Atque pari modo §. seq. inter *παθημάτων* et *παθῶν* libri fluctuant. Ceterum etsi perinde est, *παθήμασι* legatur an *πάθεσι*, illud tamen tanquam minus pervulgatum e Stob. recipiendum existimavi. Heind.

ὡς εἰ] Melius Stob. Vind. A B C G. Venet. A. simpliciter *οἷον*: Bas. 2. *οἷον εἰ* [et Steph. pro var. lect.] voluit *οἱονεί.* Wytt.

οἷον] Vulgo *ὡς εἰ* (*ὡσεὶ*, opinor, volebat librarius ex sacris sibi scriptoribus cognitum). Bas. 2. *οἷον εἰ.* Veram scripturam ex Aug. et Stob. revocavit Fischer. Heind.

ἕλκειν] Locus hic postulare videtur non infinitivi sed indicativi præsens, *ἕλκει.* Steph.

ἐναντία ᾄδειν] Supra §. 95. ubi Socr. dixit, *τί δὲ—τῇδε δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ ἢ ἄλλῃ τινὶ συνθέσει προσήκειν ἄλλως πως ἔχειν ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα ἔχῃ ἐξ ὧν ἂν συγκέηται; κ. τ. λ.* A nemine adhuc interpretum intellecta hæc *ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο* etc. sic expedienda vidit

χαλῷτο καὶ πάλλοιτο[u] καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πάθος πάσχοι
ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχάνοι[v] οὖσα, ἀλλ' ἕπεσθαι ἐκείνοις καὶ οὔ
ποτ' ἂν ἡγεμονεύειν; Ὡμολογήσαμεν, ἔφη· πῶς γὰρ οὔ;
Τί οὖν; νῦν[w] οὐ πᾶν τοὐναντίον ἡμῖν φαίνεται[x] ἐργαζομένη,
II. iii. 80. ἡγεμονεύουσά τε ἐκείνων πάντων ἐξ ὧν φήσει[y] τις αὐτὴν
εἶναι, καὶ ἐναντιουμένη ὀλίγου πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου
καὶ δεσπόζουσα πάντας τρόπους, τὰ μὲν χαλεπώτερον[z] κο-
λάζουσα[a] καὶ μετ' ἀλγηδόνων, τά τε[b] κατὰ τὴν γυμναστι-
κὴν καὶ τὴν[c] ἰατρικήν, τὰ δὲ πρᾳότερον, καὶ τὰ μὲν ἀπει-
λοῦσα, τὰ δὲ νουθετοῦσα ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀργαῖς καὶ
φόβοις, ὡς ἄλλη οὖσα ἄλλῳ πράγματι διαλεγομένη;
[§. 99.] οἷόν που καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ πεποίηκεν,
οὗ[d] λέγει τὸν Ὀδυσσέα,

—[u] καὶ ἀπόλλοιτο H, om G.—[v] τυγχάνοι Γ: τυγχάνει *ς.—[w] νῦν om Φς.—[x] φαίνεται ἡμῖν Δ.—[y] φήσει Ξ: φησί *ς.—[z] χαλεπώτερα G.—[a] κομίζουσα L.—[b] δὲ Φ.

Spaldingius meus: *ἐναντία ᾄδειν τούτοις ἃ (καθ' ἃ) ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῷτο—ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχ. οὖσα* i. e. *ἐναντία ᾄδειν ταῖς ἐπιτάσεσι καὶ χαλάσεσι καὶ παλμοῖς καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν πάθει ἐκείνων, ἐξ ὧν τυγχ. οὖσα.* Jam nemo h. l. ne litteram quidem movere voluerit. Fischer. *οἷς* pro *τούτοις δι' ὧν* positum accipiens, ut *ἐπιτείνοιτο, χαλῷτο,* et *πάλλοιτο* ad ipsam referantur harmoniam, quæ ratio et constructionem loci et sensum prorsus dissolvit, ex Aug. hæc ita refinxit *καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν ἢ ἐκεῖνα* [quomodo et Zeunius legendum voluit.] In quo non animadvertit, post *μήποτε* sermonis lege requiri *μηδ' ἄλλο ὁτιοῦν π. π.* vel certe *ἢ ἄλλο ὁτ.*; tum, etiamsi legeretur *μηδ' ἄλλο—πάσχειν*, absonam hinc exire sententiam. Nam hoc quidem loco quod aliud harmoniæ *πάθος* intelligi potest præter *τὸ ἐναντία ᾄδειν*? Heind.

πάλλοιτο] Probabilius sane, quamvis unus, Stob. dat *ψάλλοιτο.* Wytt.

πάντων] In Cod. Aug. non legitur. Mox Tub. *ἐναντιουμένην.* male. Fisch.

ἐναντιουμένη—καὶ δεσπόζουσα] Locus huic geminus, de *ψυχῆς* tribus partibus, *λόγῳ, θυμῷ, ἐπιθυμίᾳ* inter se dissidentibus, quo in dissidio, imperio *λόγου* auxiliatorem *θυμὸν* adhibentis, *ἐπιθυμία* coerceatur et corrigatur, exstat Rep. iv. p. 453. D. Wytt.

τά τε κατὰ] Vind. A B. *τὰ δὲ κατά.* Rectius, ut puto. Wytt.

τά τε κατὰ τὴν γυμν.] Tentari hæc non debebant. *τε*, quod positum post *κατὰ* vel post prius *τὴν* exspectabas, hic, ut sæpe alias, primæ statim voculæ adhæsit. Heind.

τὰ δὲ νουθετοῦσα ταῖς ἐπιθ.] Verbo *νουθετεῖν* etsi simpliciter posito nusquam tertius, sed ubique quartus casus adjungitur, hic tamen, quum præcesserit *ἀπειλοῦσα*, dativus *ἐπιθυμίαις* non abhorret a Græci sermonis consuetudine. Prorsus eodem modo Isocrat. Areopag. p. 149. C. Steph. *ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔμενον, ἐν οἷς ἐτάχθησαν, θαυμάζοντες καὶ ὁμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας.* Lysias in Andocid. p. 230. Reisk. *εἰς τοιοῦτον δὲ ἀναισχυντίας ἀφῖκται, ὥστε καὶ παρασκευάζεται τῇ πόλει καὶ πράττει καὶ ἤδη δημηγορεῖ, καὶ ἐπιτιμᾷ καὶ ἀποδοκιμάζει τῶν ἀρχόντων τισί.* Conf. Lobeck. ad Soph. Aj. 475. p. 295. Heind.

§. 99. *οὗ λέγει τὸν Ὀδυσσέα*] Si versus Homerici per particulam *ὅτι* adjungerentur, vulgaris esset nec digna notatu loci constructio. Nunc gemina est prorsus Homericæ Iliad. vi. 479. *Καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Ἐκ πολέμου ἀνιόντα.* Quod sequitur, loquendi hoc genus *διανοούμενον ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης* pro *διανοούμενον ἁρμονίαν αὐτὴν εἶναι* Platoni imprimis frequens exemplis illustravit Wyttenb. in Bibl. Crit. vol. iii. pt. i. p. 29. Heind.

στῆθος δὲ πλήξας κραδίην[e] ἠνίπαπε[f] μύθῳ·
τέτλαθι δή,[g] κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

ἆρ' οἴει αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον[h] ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης καὶ οἵας ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθῶν,[i] ἀλλ' οὐχ οἵας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν, καὶ οὔσης αὐτῆς πολὺ θειοτέρου τινὸς πράγματος[j] ἢ καθ' ἁρμονίαν; Νὴ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε[k] δοκεῖ. Οὐκ ἄρα, ὦ ἄριστε, ἡμῖν[l] οὐδαμῇ[m] καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι· οὔτε γὰρ ἄν, ὡς ἔοικεν, Ὁμήρῳ θείῳ ποιητῇ I. 95.

—[c] τὴν post καὶ om ΔΦGs.—[d] οἷ G.—[e] κραδίαν Γ, καρδίην I: om L.—[f] ἠνείπαπε 𝔄ΔG, ἐνίπαπε E.—[g] δή om s.—[h] ποιῆσαι καὶ διανοούμενον Γ.—[i] παθημάτων ΓΔΛΦ CEGILs et mg 𝔄Ξ.—[j] πράγματος om ΓΛCEHIL.—[k] σώκρατες ἔμοιγε 𝔄ΔΠΦGs, σώκρατες ἐμοὶ ΓΛEHIL: Σώκρατες οὐκ ἔμοιγε *s.—[l] ἡμῖν om G.—[m] οὐδαμῶς G,

στῆθος δὲ πλήξας] Odyss. Υ. 17. adhibitum a Platone in simili argumento Rep. iii. p. 434. A. et iv. p. 454. A. et, præter citatos a Duporto in Gnomol. Hom. p. 268. Galeno de Dogmate Hippocratis et Platonis v. p. 296. t. i. ed. Bas. Heraclid. Allegor. Hom. p. 63. ed. Schow. *Ταῦτα τοίνυν ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τοὺς ἰδίους διαλόγους ὁ Πλάτων μετήρδευσεν· καὶ πρῶτόν γε περὶ τῶν ἀλόγων μερῶν τῆς ψυχῆς σκεπτέον· ὅτι μὲν γὰρ ὁ θυμὸς εἴληχε τὸν ὑποκάρδιον χῶρον, ὁ Ὀδυσσεὺς ποιήσει τοῦτο σαφὲς ἐν τῇ κατὰ μνηστήρων ὀργῇ, καθάπερ οἶκόν τινα τῆς μισοπονηρίας θυροκρουστῶν τὴν καρδίαν. ‘Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο πότ' ἔτλης.’ Ἀφ' ἧς γὰρ αἱ θυμικαὶ ῥέουσι πηγαί, πρὸς ταύτην ὁ λόγος ἀποκλίνων·* forte *ἀποκλίνει*, nisi plura exciderunt. Proclus in Rep. p. 392. *ἐν Φαίδωνι μὲν γὰρ ὅπου διαφερόντως ὁ Σωκράτης τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀναπλοῖ, καὶ πᾶν τὸ τῆς ἐπιστήμης πλῆθος ἀνοίγει τοῖς ἑαυτοῦ ζηλωταῖς, πολλοῖς δή τισι καὶ παντοδαποῖς λόγοις καταδησάμενος ὡς ἄρα ἄλλη μέν ἐστιν ἡ ἁρμονία τῶν σωμάτων, ἄλλη δὲ ἡ ψυχῆς φύσις, καὶ διέζευκται ταῦτα κατ' οὐσίαν ἀπ' ἀλλήλων, τελευτῶν ἐπὶ τόνδε τὸν ποιητὴν καταφεύγει, καὶ τοῖς ἐκείνου ῥήμασιν ἐνεργεστάτοις τεκμηρίοις χρώμενος ἐξῃρημένην ἐπιδείκνυσι τὴν ψυχὴν τῆς περὶ τὸ σῶμα τῶν κράσεων ἁρμονίας· τὸ γὰρ διαμαχόμενόν φησι πρὸς τὴν ἐν τῷ στήθει τεταγμένην ζωὴν κινουμένην, καὶ λέγον ‘τέτλαθι δὴ κραδίη’ πάντως που κατὰ φύσιν ἐξήλλακται τούτου πρὸς ὃ διαμάχεται· καὶ τὸ κατεξανιστάμενον τοῦ σώματος οὐκ ἂν ἐν τῷ σώματι τὴν ὑπόστασιν ἔχοι· καὶ οὕτω δὴ προϊὼν ὁ Σωκράτης καὶ συμπεραινόμενος ὅτι τὴν οὐσίαν τὴν ψυχῆς ἐρᾷν* (f. *ἐναντίαν*) *χρὴ φάναι τῆς τοῦ σώματος ἁρμονίας, ὥσπερ εἰς ἄφυκτον ἀνάγκην κατακλείων* (sic leg. pro *ἀνακλείαν*) *τὸν σύμπαντα λόγον· οὔτε γὰρ ἂν φησὶν Ὁμήρῳ θείῳ ποιητῇ ταύτῃ λέγοντες ὁμολογοῖμεν, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς.* Wytt.

παθημάτων] Ita ex Aug. Bas. 2. et Stob. substitui pro *παθῶν*. V. §. 98. ibiq. adscripta. Paullo post in his *θειοτέρου τινὸς πράγματος* Aug. cum Stob. omittit *πράγματος*.—*ἢ καθ' ἁρμονίαν*, *quam ut comparari cum harmonia queat.* Heind.

νὴ Δία, ἔμοιγε δοκεῖ] Sc. *ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενος ὡς αὐτῆς οὔσης οἵας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν* etc. Ita hic, ut multis apud Platonem Xenophontemque locis, ad posteriorem tantum prægressæ quæstionis partem refertur responsio. Edd. inserta negatione, *οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ*. Sed eam nec liber Tub. habet neque agnoscit Ficinus ita vertens: *Divinius per Jovem mihi videtur significavisse*; omninoque post *μὰ Δία* recte illa inferretur, post affirmandi formulam Νὴ Δία non item. Heind.

καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι] Quam Plato intelligat harmoniam, apparet [esse] eam, quæ extrinsecus componitur, nec aliud sonat, quam quod per necessitatem compositionis et pulsationis sonare potest: contra, anima intrinsecus se ipsa componit, dissentientes sui partes in consensum redigit iisque repugnantibus ipsi ipsa resistit et mode-

ὁμολογοῖμεν οὔτε αὐτοὶ[n] ἡμῖν αὐτοῖς. Ἔχειν[o] οὕτως ἔφη.

§. 47. W. Εἶεν δή, ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν Ἁρμονίας ἡμῖν
II. iii. 81. τῆς Θηβαϊκῆς ἵλεά πως, ὡς ἔοικε, μετρίως γέγονε· τί δὲ

οὐδὲ μὴ L.—[n] οὔτε γὰρ αὐτοὶ Δ.—[o] ἔχει ΓΦs, οὐχ L.—[p] δαὶ ΞΥ.—[q] ὦ...ἔφη om s.

ratur. Neque hæc sententia repugnat illi, quam in Timæo tradit animam ex diversis materiis a Deo, ad certam rationem et proportionem, factam esse, p. 528. quod recte monet Proclus in Tim. iii. p. 178. et in Rep. p. 392. fin. Nam animi cum corpore debet sapiens constituere harmoniam, eamque ad universi accommodare harmoniam, ut docet Plato Rep. ix. p. 510. D. Et ipsa virtus continetur harmonia: quod ostendimus p. 127. Hæc enim est, ut ait Iamblich. apud Stob. Eclog. Phys. p. 864. *mathematica harmonia:* quam Pythagorici et Platonici multi varie tradiderunt, Timæus, Moderatus, Plotinus, Porphyrius, Amelius. Nam Aristoxenus, corpoream harmoniam, veluti instrumenti musici, cogitasse videtur: et alii ante eum multi: sic enim accipiendus est locus Ciceronis Tusc. i. 10. 'sed hæc quidem, quæ dixi, cor, sanguinem, cerebrum, animam, ignem, vulgo; reliqua, fere singuli: at (sic lego pro *ut*) multi ante veteres, proxime autem Aristoxenus Musicus idemque philosophus, ipsius corporis intentionem quamdam, velut in cantu et fidibus, quæ harmonia dicitur: sic ex corporis totius natura et figura varios motus cieri, tamquam in cantu sonos. Hic ab artificio suo non recessit: et tamen dixit aliquid, quod ipsum quale esset, erat multo ante et dictum et explanatum a Platone.' Quæ postrema ad hanc Phædonis disputationem referuntur, rectiusque habeant *explosum* pro *explanatum*, et forte sic olim habuerint. Fuit autem illa vulgaris multorum antiquitus opinio, *animam esse harmoniam:* et Pythagoricis, maxime musicæ studiosis, placuit: et Echecrates de se fatetur §. 40. Et Aristoteles eam confutans de Anima i. 4. inquit: *Καὶ ἄλλη δέ τις δόξα παραδέδοται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν τοῖς πολλοῖς, καὶ οὐδεμιᾶς ἧττων τῶν λεγομένων, λόγους δὲ ὥσπερ εὐθύνας δεδωκυῖα καὶ ἐν τοῖς ἐν κοινῷ λεγομένοις λόγοις· ἁρμονίαν γάρ τινα αὐτήν τινες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσίν τινα ἐναντίων εἶναι, καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων.*— hi *in communi sermones dicti* fuerunt Exoterici in dialogo Eudemo, et nominatim testatur Simplicius in Aristot. de Anima i. p. 14. A. *ἐν κοινῷ δὲ λεγομένους λόγους, τοὺς συμμέτρως καὶ τοῖς πολλοῖς ἠρωτημένους καλεῖ, αἰνιττόμενος μὲν ἴσως καὶ τοὺς ἐν Φαίδωνι, λέγων δὲ καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ διαλόγῳ τῷ Εὐδήμῳ γραφέντας ἐλεγκτικοὺς τῆς ἁρμονίας.* Olympiodor. in Phæd. Cod. i. p. 91. *Ὅτι δ' Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Εὐδήμῳ οὕτως ἐπιχειρεῖ· τῇ ἁρμονίᾳ ἐναντίον ἐστὶν ἡ ἀναρμοστία· τῇ ψυχῇ δὲ οὐδὲν ἐναντίον· οὐσία γάρ· καὶ τὸ συμπέρασμα δῆλον· ἔτι· εἰ ἀναρμοστία τῶν στοιχείων τοῦ ζώου νόσος, ἡ ἁρμονία εἴη ἂν ὑγίεια, ἀλλ' οὐχὶ ψυχή.* Subjungit deinceps summas argumentorum loci nobis citati de An. i. 4. Videtur vero Aristot. in Eudemo sub diversis personis in utramque partem disputasse: et illud modo ex Olympiodoro allatum argumentum pro Platone disputantis fuisse: hoc ab Alexandro Aphrodis. Comment. in Topic. Aristot. iv. p. 168. contrariam partem tuentis: *οὕτως ἐπεὶ ἁρμονίᾳ μὲν ἀναρμοστία ἐναντίον, ψυχῇ δὲ οὐδέν ἐστιν ἐναντίον, οὐκ ἔστιν ἡ ψυχὴ ἁρμονία· ὡς Πλάτων ἐπεχείρησεν ἐν τῷ Φαίδωνι· οὕτως δεικνύοι τις ἂν μὴ οὖσαν γένος τὴν ἀρχὴν τοῦ στοιχείου· εἴ γε τῇ μὲν ἀρχῇ ἐναντίον τὸ τέλος, τῷ δὲ στοιχείῳ οὐδέν ἐστιν ἐναντίον.* Hujus autem ex Phædone adversus Simmiam disputationis capita summatim refert Nemesius de Natura Hominis cap. ii. p. 53. Wytt.

ἔχει οὕτως ἔφη] Sic Stob. Vind. B. Versio Sicula. Vulgo *Ἔχειν οὕτως ἔφη.* Wytt.

τὰ μὲν ἁρμονίας ἡμῖν τῆς Θηβαϊκῆς] Non satis apparet acumen in comparatione Simmiæ cum Thebana Harmonia, et Cebetis cum Cadmi Harmonia. Fortasse refertur ad urbem Thebas et arcem Cadmeam: illam ab Amphione lyræ cantu et harmonia constructam, minus munitam quam arcem a Cadmo Harmoniæ marito conditam; sic Simmiæ argumentum minus firmum esse quam Cebetis. Fortasse probanda, quæ dixit ad h. l. Dacierius: 'ut Amphion lyræ harmonia muros Thebarum constituit, sic Simmias harmonia sua humanos animos finxit: et, ut Cadmus satis dentibus

δὴ[p] τὰ Κάδμου, ἔφη, ὦ[q] Κέβης, πῶς ἱλασόμεθα[r] καὶ τίνι λόγῳ; [§. 100.] Σύ μοι δοκεῖς, ἔφη ὁ Κέβης, ἐξευρήσειν· τουτονὶ[s] γοῦν τὸν[t] λόγον τὸν πρὸς[u] τὴν ἁρμονίαν[v] θαυμαστῶς μοι εἶπες[w] ὡς[x] παρὰ δόξαν. Σιμμίου γὰρ λέγοντος ὅτε ἠπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει[y] τις χρήσασθαι[z] τῷ λόγῳ αὐτοῦ· πάνυ οὖν μοι[a] ἀτόπως[b] ἔδοξεν εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. ταὐτὰ δὴ[c] οὐκ ἂν θαυ-

—[r] ἱλασώμεθα Δ.—[s] τοῦτον ΓΔΛΦCEGHILs.—[t] ὂν G.—[u] πρὸς om E.—[v] τῆς ἁρμονίας E.—[w] εἶπας Γ.—[x] ὧς 𝔄.—[y] ἕξεις, omisso τις, Φ.—[z] χρῆσθαι ΓCEHIL.—[a] οὖν μοι ΓΔΦCGHLs, μὲν υὖν μοι 𝔄ΠΥ, μέντοι Ξ: μοι οὖν *s.—[b] αὐτόπως H.—

draconis homines generavit mox pereuntes, sic sua sententia Cebes animos humanos perituros finxit.' Juvat Olympiodori scholia apponere, Cod. i. p. 88. μυστικὰ quidem, ut solet, sed adspersa μυθικοῖς quibusdam non abjiciendis: Ὅτι μέμνηται τῆς Θηβαϊκῆς ἁρμονίας τοῦ θεοῦ, ἐνδεικνύμενος ὅτι ἐστὶ νοεῖν καὶ χωριστὴν ἁρμονίαν, ὡς τὴν Ἄρεως παῖδα καὶ Ἀφροδίτης· οὕτω γάρ πως καὶ ἡ ψυχὴ λέγοιτο ἂν ἁρμονία, κατὰ τὸν Τίμαιον· ἱλάσασθαι δέ φησι τὸν θεὸν τὸ εἴδωλον χωρίσας ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς ψυχικῆς ἁρμονίας, ἢ ὅσον γε ἐπὶ ταῖς δόξαις τοῖς πολλοῖς καὶ ἡ θεὸς χωριστὸς εἶναι δόξειεν ἁρμονία. Τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου, πῶς ἱλασόμεθα· ἢ Κάδμος μὲν ὁ ὑποσέληνος κόσμος, ὡς Διονυσιακός· διὸ καὶ Ἁρμονίᾳ σύνεστι τῷ θεῷ· δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Πείσανδρος θεολογῶν τὰ κατὰ Κάδμον ἐν τῷ μυθῷ, ἐν ᾧ φησὶ τὸν Κάδμον ὑποτίθεσθαι τῷ Διΐ, πῶς ἂν καταγωνίσαιτο τὸν Τυφῶνα· αἱ δὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα Διονυσιακὰ ποιοῦσι· Σεμέλη μὲν τὸ πῦρ, Ἀγαύη δὲ τὴν γῆν, διασπῶσα τὰ οἰκεῖα γεννήματα· Ἰνὼ δὲ τὸ ὕδωρ, ἐνάλιος οὖσα· καὶ Αὐτονόη δὲ τὸν ἀέρα ἡ λοιπή· ἱλάσκεται δὲ τὸν Κάδμον, ἀποδεικνὺς τὴν ψυχὴν πάμπαν ἀθάνατον· καὶ τόδε τὸ πᾶν οὐ θνητῶν μόνων οὐσιῶν, οὐδὲ μακραιώνων δεκτικὸν, ἀλλὰ καὶ παντάπασιν ἀθανάτων. Cæterum in iisdem nominibus dicterium fecit Stratonicus, teste Athenæo, vii. p. 350. F. τὸν Φάωνα δὲ ἔφη αὐλεῖν οὐχ Ἁρμονίαν, ἀλλὰ τὸν Κάδμον. Wytt.

τὰ μὲν Ἁρμονίας] Ut τὰ ὑμέτερα et τὰ ἐμὰ pro ὑμεῖς et ἐγὼ posita e vulgari sunt usu (de Legg. i. p. 643. A. τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμ' ἂν εἴη· τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια), ita h. l. τὰ Ἁρμονίας idem fere est quod Ἁρμονία, quapropter sequitur ἵλεα, proprium de propitio deorum numine vocabulum. Nam quæ h. l. intelligitur, nota est illa Cadmi uxor, Veneris Martisque filia Apollod. Bibl. iii. 4. 2. Harmoniam autem hanc Thebanam satis placasse se dicit Socrates, quoniam elevavit illam, quam Thebanus injecerat Simmias, dum animum cum harmonia comparat, de animorum immortalitate dubitationem. Hinc ad alteram illam Cebetis itidem Thebani transituro sponte se Cadmi offerebat mentio, in qua inepte argutatus est cum Dacerio Gallo, quod miror, subacti Anglus judicii, Forster. Heind.

§. 100. θαυμαστῶς—ὡς] *Mirum quam*, et hoc Platonicæ est consuetudinis; cf. §. 48. 53. Conviv. p. 326. F. Θαυμαστῶς δοκεῖ, ὦ Ἀγάθων, ὡς ἀνάγκη εἶναι. Rep. i. p. 411. C. εὖ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. Epist. xii. initio: Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν—. Sic θαυμασίως ὡς Theæt. p. 120. G. Wytt.

ὅ,τι ἠπόρει] Sic legendum viderat Forster. pro vulgato ὅτε. Heind.

εἴτι] Tub. ὅτι. male. Videtur glossema esse. Mox Aug. χρῆσαι. male. Fisch.

εἴ τι ἕξει (f. ἕξοι) τις χρήσ.] *Si quis haberet quod ejus faceret argumentatione*, i. e. si quis inde se extricare et expedire posset. Prorsus ut Theætet. §. 58. Τί γὰρ χρήσῃ ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον ἐν φρέατι συσχόμενος, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνὴρ etc. Miror autem non legi εἴ τί τις (vel εἴ τίς τι) ἕξοι. Heind.

πάνυ οὖν μοι ἀτόπ.] Ita Aug. et Par. Vulgo Πάνυ μοι οὖν ἀτ. Tub. Πάνυ μὲν οὖν μοι. Bas. 2. Πάνυ μέντοι οὖν. Steph. pro var. lect. πάνυ μέντοι ἀτόπως. Heind.

ταυτὰ δὴ οὐκ ἂν θαυμ.] *Eadem non mirabor si Cadmi* (i. e. meæ) *quoque argumentationi accident*, ut primo statim ictu tuo concidat; ταὐτὰ pro ταῦτα ex

μάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πάθοι. Ὦ 'γαθέ, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ μέγα λέγε, μή τις ἡμῖν[d] βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα[e] λέγεσθαι.[f] ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν τῷ θεῷ μελήσει, ἡμεῖς δὲ Ὁμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες πειρώμεθα εἰ ἄρα τι λέγεις. ἔστι δὲ δὴ τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς· ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι[g] ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρόν τε καὶ ἀθάνατον[h] οὖσαν, εἰ φιλόσοφος ἀνὴρ μέλλων ἀποθανεῖσθαι, θαῤῥῶν[i] τε καὶ ἡγούμενος ἀποθανὼν ἐκεῖ

[c] ταυτὰ δὴ s, ὥστε Δ: ταῦτα δὴ ς.—[d] ἡμῖν L: ἡμῶν *ς.—[e] τὸν μέλλοντα om Υ.—[f] ἔσεσθαι ΓΛΠΕΗΙL et (in mg posito λέγεσθαι) 𝔄ΞC.—[g] ἀποδειχθῆναι Φ.—[h] ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον ΦΙ.—[i] θαρρεῖ G. τε καὶ om G.—[j] εἰ add 𝔄ΠΥΦGLs.

Aug. et Ficini versione reposuerat jam Fischer. Heind.

μὴ μέγα λέγε, μή τις βασκανία] Alludit ad fascinum veterum, qui fiebat nimia laude. Unde Virg. Ecl. vii. 27. 'Aut si ultra placitum laudarit, baccare frontem Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.' Servius ad h. l. 'quicquid ultra meritum laudatur, dicitur fascinari.' Baccar herba ad repellendum fascinum. v. Theocr. Id. 8. ibique Casaub. et Reisk. item Muretum V. L. viii. 3. Wessel. ad Herod. i. 32. p. 15. Gesn. ad Claud. de Rapt. Pros. iii. 27. Gottl.

μὴ μέγα λέγε] Hipp. Maj. p. 101. E. Μήπω μέγ' εἴπῃς. Homer. Od. X. 287. a Forstero citatus: Ὦ Πολυθερσίδη, φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν Εἴκων ἀφραδίῃς, μέγα εἰπεῖν· ἀλλὰ θεοῖσι Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι. Eurip. Herc. F. 1244. Ἴσχε τὸ στόμ'· ὡς μὴ μέγα λέγων, μείζω πάθῃς. Magnifica vero et superba dicta sequitur βασκανία, i. e. φθόνος, vindicta divina, Dea Nemesis. Itaque in disputatione etiam Adrastiam invocavit Socrates Rep. v. p. 456. F. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Simile est Leg. iv. p. 601. D. κούφων καὶ πτηνῶν λόγων βαρυτάτη ζημία· πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα Δίκης Νέμεσις ἄγγελος· frequens Plutarcho laudatum. Inde hoc proverbii instar dictum: de quo Erasmus Adag. 'Adrastia Nemesis' p. 1855. et 'Ne magna loquaris' p. 1487. et ad utrumque Euripidis locum Barnesius. Hinc Latinum Fascinus, et formula 'præfiscine dixerim,' i. e. sine invidia: de quo Parens Lexic. Plaut. voce *Præfiscine*. Pro περιτρέψῃ Ruhnk. maluit περιστρέψῃ. Wytt.

μή τις ἡμῶν] Malim ἡμῖν. Deinde Aug. et Tub. τὸν λόγον τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι, cui vulgatum nemo non præferet. Heind.

Ὁμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες] Ὁμηρικῶς hoc Stephanus explicat, *ut Homeri verbis utar*, τὸ τοῦ Ὁμήρου. Quo sensu ὡς Ὁμ. εἰπεῖν, scribi debebat. Est potius *eum in modum quo Homerus usurpare solet hoc* ἐγγὺς ἰόντες, de hostili illud impetu usurpans. V. Iliad. iv. 496. v. 611. Heind.

ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι] *Postulas immunem ab interitu et immortalem animi naturam demonstrari, si philosophus instante morte fidens speransque, post mortem beatiorem se ibi fore quam si in alio vitæ genere* (non eo quo philosophi vivunt) *transacta ætate moreretur, non temere stulteque hanc sit fiduciam habiturus.* Addit hæc ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα Socrates summam quasi superioris repetens disputationis, qua solos philosophos post mortem ad deos abîre beateque vivere docuit. Liquidum autem hunc et unice aptum sensum scriptura præbet librorum Tub. et Paris.; ceteri libri in his ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ particulam εἰ omittunt. Qua omissa, quoniam ἄλλος hic βίος jam non potest nisi de *hac vita* intelligi, τῷ ἐκεῖ βίῳ opposita, quam inepte positum foret hoc ἐν ἄλλῳ βίῳ pro ἐν τῷδε τῷ βίῳ? Porro ἐτελεύτα mutandum tum in τελευτᾷ. Denique cur tot dixerit verbis Plato quod sic dici potuit: ἐκεῖ εὖ πράξειν διαφερόντως ἢ ἐν τῷδε τῷ βίῳ? Sed oculis ipsa se ingerit receptæ a nobis lectionis veritas; unum hoc ἐν ἄλλῳ βίῳ mutatum vellem in ἄλλον βίον. Heind.

εὖ πράξε[ιν] διαφερόντως ἢ εἰ[j] ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα, μὴ ἀνόητον[k] τῷ καὶ ἠλίθιον θάῤῥος[l] θαῤῥήσει.[m] [§. 101.] Τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδές, καὶ ἦν[n] ἔτι[o] πρότερον πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους[p] γενέσθαι, οὐδὲν κωλύειν[q] φῂς πάντα[r] ταῦτα μηνύειν ἀθανασίαν μὲν[s] μή, II. iii. 82.
ὅτι δὲ πολυχρόνιόν[t] τ'[u] ἐστὶ ψυχὴ[v] καὶ ἦν που πρότερον ἀμήχανον ὅσον χρόνον[w] καὶ ᾔδει[x] τε καὶ ἔπραττε πόλλ' ἄττα· ἀλλὰ γὰρ οὐδέν τι μᾶλλον ἦν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς[y] ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴ ἦν[z] αὐτῇ[a] ὀλέθρου, ὥς περ νόσος, καὶ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῴη καὶ τελευτῶσά γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ

—[k] ἀνόνητόν Φs.—[l] θάρσος ΔΠΥΦG, θάρσος 𝔄.—[m] θαρρήση G, θαρρήσει 𝔄.—[n] καὶ ἦν ΓΛCEHIL et pr 𝔄II: καὶ ὅτι ἦν *ς.—[o] ἔτι om G.—[p] ἀνθρώπους om Ξς.—[q] κωλύει E.—[r] φῂς ἂν πάντα mg 𝔄.—[s] δὲ L.—[t] πολυχρονιώτερον ΔΦG.—[u] τε om ΔΦGs.—[v] ἐστὶν ἡ ψυχὴ ΞΥς.—[w] ὅσον χρόνον om ΛHIL et pr ΓE.—[x] ᾔδη Λ.—[y] καὶ

εὖ πράξειν διαφερόντως, ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα] Ad verbum, *melius ei multo futurum, quam in alia vita vivens mortuus est:* durior est anomalia, quam ut sana scriptura videatur, certe requiritur—*ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ ἐν ᾧ βιοὺς ἐτελεύτα·* i. e. *quam in alia vita, in qua, quum vixisset, obierat.* Wytt.

θάῤῥος] Tub. et Bas. 2. *θάρσος*, quod ut alias apud Platonem probandum (v. Valcken. ad Eur. Phœn. p. 22.) ita h. l. ob additum *θαῤῥήσει* recipere dubitavi. Nam *θάρσος θαρσήσει* auribus non blanditur. Heind.

§. 101. *τὸ δὲ ἀποφαίνειν*] *Quod autem ostendat aliquis, mentem validum aliquid esse et divinum ac fuisse prius quam nos in humanam abiremus naturam, nihil impedire ais, quominus hæc omnia non immortalitatem declarent, sed illud declarent, mentem et diuturnam esse et innumera sæcula ante fuisse multaque et cognovisse et fecisse, sed nihilo magis tamen immortalem fuisse* etc. Hæc, meo quidem judicio, planius accuratiusque ita procederent: *Τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδὲς—οὐδὲν κωλύειν φῂς, πάντα ταῦτα μηνύειν οὐ τὴν ἀθανασίαν, ἀλλὰ μόνον ὅτι πολυχρόνιόν τέ ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ ἦν που πρότερον ἀμήχανον ὅσον χρόνον καὶ ᾔδει τε καὶ ἔπραττε πολλὰ ἄττα· ἀλλ' ὅμως οὐδέν τι μᾶλλον αὐτὴν ἀποδεδεῖχθαι οὖσαν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴν ἴσως αὐτῇ εἶναι ὀλέθρου—καὶ ταλαιπωρουμένην τε δὴ τοῦτον ἂν τὸν βίον ζῇν κ. τ. λ.* Postrema saltem *ἀλλὰ καὶ αὐτὸ—ἀπολλύοιτο* eum, quem dixi, in modum adjuncta vellem.—*ὅτι* illud in verbis *καὶ ὅτι ἦν ἔτι πρ.* abest a Tub. Heind.

πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους γενέσθαι] I. e. *πρὶν ἡμᾶς (τὴν ψυχὴν ἡμῶν) εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν.* Necessarium ad sensum *ἀνθρώπους* exhibent Aug. et Tub. Tum Aug. omisso articulo, *ὅτι δὲ πολυχρ. ἐστὶ ψυχή.* Heind. Quum *γενέσθαι* hic sit *nasci*, patet *ἀνθρώπους* e gloss. exstitisse. Beck.

οὐδ. τι μᾶλ. ἦν ἀθάνατον] Sc. antequam in hoc corpus descenderet. *ἀθάνατον* h. l. est *immortali præditum natura.* Statim post Tub. præfixo articulo *ἡ ἀρχή.* Bene, si sequeretur *τοῦ ὀλέθρου.* Heind.

καὶ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον—ὡς ἀθάνατόν ἐστι] Hæc suis locis mota, sic restituenda puto: *διαφέρειν δὲ δὴ φῂς οὐδὲν εἴτε ἅπαξ εἰς σῶμα ἔρχεται εἴτε πολλάκις, πρός γε τὸ ἕκαστον ἡμῶν φοβεῖσθαι· προσήκειν γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἰδότι μηδ' ἔχοντι λόγον διδόναι ὡς ἀθάνατόν ἐστι, μὴ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῴη, καὶ τελευτῶσά γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ ἀπολλύοιτο.* i. e. *nihil autem differre ais, utrum semel in corpus veniat, an sæpius, unicuique nostrum ad metuendum quidem; consentaneum enim esse metuere, nisi quis stultus sit, ei qui nec*

ἀπολλύοιτο. διαφέρει[b] δὲ δή, φής, οὐδὲν εἴτε[c] ἅπαξ εἰς σῶμα ἔρχεται εἴτε πολλάκις, πρός γε τὸ ἕκαστον ἡμῶν φοβεῖσθαι· προσήκει γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἰδότι[d] μηδ' ἔχοντι λόγον διδόναι ὡς ἀθανατόν ἐστι. τοιαῦτ' ἄττα[e] ἐστίν, οἶμαι, ὦ Κέβης, ἃ λέγεις· καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω,[f] ἵνα μή τι διαφύγῃ[g] ἡμᾶς, εἴ τέ τι βούλει, προσθῇς ἢ ἀφέλῃς. Καὶ ὁ Κέβης, Ἀλλ' οὐδὲν ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι, ἔφη, οὔτ' ἀφελεῖν οὔτε προσθεῖναι δέομαι· ἔστι δὲ ταῦτα ἃ λέγω.

§. 49. W. §. 102. Ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχὼν καὶ πρὸς ἑαυτόν[h] τι σκεψάμενος, Οὐ φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς· ὅλως γὰρ δεῖ[i] περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς
I. 96. τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. ἐγὼ οὖν σοι δίειμι περὶ
II. iii. 83. αὐτῶν, ἐὰν βούλῃ, τά γε ἐμὰ πάθη· ἔπειτα ἄν[j] τί σοι χρήσιμον[k] φαίνηται[l] ὧν ἂν λέγω, πρὸς τὴν πειθὼ[m] περὶ[n] ὧν λέγεις[o] χρήσει. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Κέβης, βούλομαί[p] γε. Ἄκουε τοίνυν ὡς[q] ἐροῦντος. ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ[r] Κέβης, νέος ὢν θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας ἣν δὴ κα-

εἰς αὐτὸ s.—[z] ἦν om EI.—[a] αὐτὴ Ξ.—[b] διαφέρει CEL: διαφέρειν *ς.—[c] εἴπερ L.—[d] μὴ εἰδότι om pr Π.—[e] ἄττα om ΓΛΕΗΙL.—[f] ἀναλαμβάνων Λ.—[g] διαφύγη Γ: διαφύγοι *ς.—[h] αὐτόν Δs.—[i] δὴ ΓΔΛΦL.—[j] ἔπειτ' ἐάν s.—[k] χρήσιμόν τί σοι I.—[l] φανεῖται ΛCEHL, φανῆται ΓΙ.—[m] πυθὼ mg Γ.—[n] περὶ om s.—[o] λέγης Δ, ἂν λέγης 𝔄Πs.—[p] βούλομαι...κέβης in mg 𝔄.—[q] ὥσπερ Φs: om H.—[r] ὁ ΛΙ et pr E.—

sciat, nec rationem reddere possit, animam esse immortalem: huic igitur consentaneum esse metuere, ne anima defatigata hanc vitam vivat, et tandem in illa sic dicta morte pereat. Wytt.

τοῦτον τὸν βίον ζῴη] Tub. τοῦτ. τὸν τρόπον. Heind.

διαφέρει δὲ] Sic pro διαφέρειν Par. quod recepi, ne deinceps πρυσήκει in προσήκειν sine ullius libri auctoritate mutetur, uti voluit Kœhler. p. 102. Heind.

διδόναι] In Aug deest. Mox Aug. τοιαῦτα ἐστίν. Fisch.

ἵνα μή τι διαφύγῃ] Ex Aug. vulgatum διαφύγοι correxerat jam Fischer. Heind.

§. 102. οὐ φαῦλον — ζητεῖς] Citat Suid. in Εἰδέα et Φαῦλον. Sed utroque in loco abest οὐ· nec in Etym. M. legitur οὐ, a quo mutuatus Suidas est, in Φαῦλον et Εἰδέα. Etiam Stobæus Eclog. Phys. i. p. 98. excerpsit hunc locum, inde a verbis ὁ οὖν Σωκράτης usque ad verba ὡς οὐδὲν πρᾶγμα. Fisch.

ὅλως γὰρ δεῖ] Aug. et Stob. δὴ pro δεῖ. Neque displiceret ὅλως γὰρ δὴ—τὴν αἰτ. δεῖ διαπραγματεύσασθαι. Heind.

περὶ γενέσεως τὴν αἰτίαν] Dictum ut §. 106. εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἑκαστοῦ, et mox ibid. εὑρηκέναι ᾤμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. §. 108. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. de Legg. iv. p. 720. E. ἆρ' οὐ κατὰ φύσιν τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν πρώτην πόλεων πέρι κατακοσμήσει ταῖς τάξεσι; Conf. Boeckh. in Plat. Legg. p. 155. Heind.

ὧν λέγεις] Tub. ὧν ἂν λέγεις. Fisch.

ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, νέος ὢν—ἃ προτοῦ ᾤμην εἰδέναι] Refert Euseb. Præp. Evang. i. 8. p. 26. Cyrill. Adv. Julian. v. 181. et Theodoret. Serm. ii. p. 487. B. sed omissis mediis inter διὰ τί ἐστιν et τεκμήριον. Wytt.

θαυμαστῶς] Theodoret. ὑπερφυῶς, et

λοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν. ὑπερήφανος[s] γάρ μοι ἐδόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς αἰτίας[t] ἑκάστου, διὰ τί γίγνεται ἕκαστον καὶ διὰ τί ἀπόλλυται καὶ διὰ τί ἔστι· καὶ πολλάκις ἐμαυτὸν[u] ἄνω κάτω[v] μετέβαλλον[w] σκοπῶν πρῶτον[x] τὰ τοιάδε, ἆρ' ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ[y] ψυχρὸν σηπεδόνα

[s] ὑπερήφανος 𝔄ΓΔΛΞΠΥΕG, ὑπερήφανος C, ὑπέρφρων H et γρ ΞΠC: ὑπερήφανον *ς.—[t] ἱστορίας ΓΛCEHIL.—[u] ἐμαυτὸν post μετέβαλλον ponit Φ.—[v] ἄνω κάτω 𝔄Δ ΛΞΠΥCHIs et pr E: ἄνω καὶ κάτω *ς.—[w] μετέβαλον ΓIL.—[x] πρῶτον om pr Π.—

ejusd. Codd. alii ταυτησὶ τῆς σοφ. alii ταυτησὶ τῆς φιλοσοφίας. Heind.

τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν] *Sapientiæ, quam vocant cognitionem naturæ*, i. e. *partem philosophiæ physicam*, quæ tunc una adhuc philosophiæ pars, auctoribus Ionicis, Pythagoricis, Eleaticis, florebat. Ad hoc Socratis studium spectat Xenoph. Memor. Socr. i. 1. 11. οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως, ᾗπερ τῶν ἄλλων οἱ πλεῖστοι διελέγετο, σκοπῶν ὅπως ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος ἔφυ, καὶ τίσιν ἀνάγκαις ἕκαστα γίνεται τῶν οὐρανίων. Quæ imitatur Lucian. in Icaromen. t. ii. p. 756. καί μοι ἐνταῦθα πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος· οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργὸν, οὔτ' ἀρχὴν, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. Nomen autem ἱστορία φύσεως antiquo usu universe significat cognitionem et scientiam naturæ ex contemplatione et ratione, i. e. tam experientia quam theoria, ductam. Hinc ἱστορία φυσικὴ, cognitio rerum et conversionum, quæ generi humano et ejus domicilio, terræ, acciderunt, dicta Philoni Judæo de Mundi Incorrupt. p. 964. εἰ δὲ δὴ λεκτέον τὰς τέχνας ἀνθρώπων γένει, μεθ' ἱστορίας φυσικῆς, οὐκ ἀπερισκέπτως καὶ ῥαθύμως λεκτέον· ἡ δ' ἱστορία τί· φθοραὶ τῶν κατὰ γῆν, οὐκ ἀθρόων ἁπάντων, ἀλλὰ τῶν πλείστων δυσὶ ταῖς μεγίσταις αἰτίαις ἀνατίθενται, πυρὸς καὶ ὕδατος ἀλήκτοις φοραῖς. Eadem est pars φυσιολογίας, sive τῆς περὶ τὸν κόσμον θεωρίας· ut idem tradit de Nom. Mutat. p. 1056. B. Quin et geometria ἱστορία dicebatur a Pythagora, teste Iamblicho Vit. Pyth. §. 89. Plutarch. de Aud. p. 44. B. ὁ γὰρ φιλόσοφος λόγος τὸ μὲν ἐξ ἀπειρίας καὶ ἀγνοίας θαῦμα καὶ θάμβος ἐξαιρεῖ γνώσει καὶ ἱστορίᾳ τῆς περὶ ἕκαστον αἰτίας; Defect. Orac. p. 421. B. μάθησις καὶ ἱστορία. Wytt.

ὑπερήφανον] Lex. Bibl. Coislin. p. 484. Ὑπερήφανον, ἀντὶ τοῦ καλὸν πάνυ. Πλάτων Γοργίᾳ. Fisch.

ὑπερήφανος] Schol. ὑπερήφανος, ὑπέρφρων. Præter Scholiasten ὑπερηφανὸς, non quod vulgo legitur ὑπερήφανον, habent Tub. et Aug. itemque Ald. et Bass. quumque hoc commode referatur ad eam, quam dixit, sapientiam, addita autem hæc εἰδέναι τὰς αἰτίας aptam efficiant epexegesin; hoc tali munitum auctoritate prætuli alteri ὑπερήφανον, quamvis hoc et Ficinus expresserit et Euseb. Theodoret. Cyrill. et Thom. Mag. exhibeant. Gorg. §. 40. Οὐκοῦν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις; Vocabulum ipsum ita, ut h. l. usurpatum ibid. §. 143. οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Heind.

ἐδόκει εἶναι εἰδέναι] Aug. ἐδόκει εἰδέναι τὰς ἱστορίας. Etiam Thom. M. τὰς ἱστορίας. male. Tub. ἐδόκει εἶναι τὰς αἰτίας. æque male. Fisch.

πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μετ.] *Inconstantiæ et perpetuæ mutationis*, non, ut Fischer explicuit, *diligenter et multis modis tractatæ rei* significationem habet hæc formula ἑαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν. Gorg. §. 82. αἰσθάνομαι σοῦ—ὅπως ἂν ἀντιφῇ σου τὰ παιδικὰ καὶ ὅπως ἂν φῇ ἔχειν, οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου. Ἔν τε γὰρ ἐκκλησίᾳ ἐάν τι σοῦ λέγοντος ὁ δῆμος—μὴ φῇ οὕτως ἔχειν, μεταβαλλόμενος λέγεις ἃ ἐκεῖνος βούλεται etc. ubi vid. not. Dinarch. in Demosth. p. 13. Reisk. διαμείνας ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ οὐκ ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, ὥσπερ σύ. Dicit igitur Socr. modo in hanc, modo in illam ivisse se sententiam. —Tub. et Aug. ἄνω κάτω μετ. Vid. notata ad Gorg. §. 104. Heind.

πρῶτον] πρῶτον, et καὶ post τὸ θερμὸν, absunt a Tub. Fisch.

τινὰ λάβῃ, ὥς τινες ἔλεγον, τότε[z] δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται,[a] καὶ πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀὴρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ὁ[b] δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις

[y] τὸ om Δ et pr 𝔄.—[z] τάτε ΥG.—[a] ξ. 𝔄ΓΔΦGs.—[b] οὐ I. δ' Δs.—[c] καὶ ΛΗΙ.—

σηπεδόνα] Apponemus verba Aristotelis, quæ Platonis orationem plane illustrent. Meteorolog. iv. 1. p. 822. s. t. i. Duval. σῆψις δ' ἔστι φθορὰ τῆς ἐν ἑκάστῳ ὑγρῷ οἰκείας καὶ κατὰ φύσιν θερμότητος, ὑπ' ἀλλοτρίας θερμότητος· αὕτη δ' ἔστιν ἡ τοῦ περιέχοντος—καὶ ζῷα ἐγγίνεται τοῖς σηπομένοις, διὰ τὸ τὴν ἀποκεκριμένην θερμότητα φυσικὴν οὖσαν συνεστάναι τὰ ἐκκριθέντα. Fisch.

σηπεδόνα] Proprie *putredinem:* hic, medicorum more, *concoctionem cibi in stomacho* significat, ut σήπειν, σῆψις, ἄσηπτος· quod annotavit Fœsius Œcon. Hippocrat. voc. Σήπειν· et Forster. ad h. l. citato Athen. vii. p. 276. Wytt.

ὥς τινες ἔλεγον] Inter alios medicorum princeps Hippocrates, qui semper, teste Galeno de Hippocr. et Platon. Placit. l. viii. c. 7. dicere solebat, τὸ σύμφυτον θερμὸν, μίκτον ὂν, uti idem paulo infra, ἐκ θερμότητός τε καὶ ψυχρότητος, αἰτιώτατον εἶναι πάντων τῶν φυσικῶν ἔργων. Vide item Hippocratem ipsum, de Diæta l. i. 11. ubi alimenti in ventre concoctionem διεξόδῳ πνεύματος ψυχροῦ καὶ θερμοῦ potissimum tribuit, et ex calore de quo supra Galenus, τὰ φυσικὰ animalium ἔργα derivat. Neque aliter Pythagoræi secundum Platonem in ipsius Timæo p. 77. Forst.

ὥς τινες ἔλεγον] Ionicæ scholæ philosophi, Anaxagoras, qui teste Laertio ii. 9. dixerat, τὰ ζῷα γενέσθαι ἐξ ὑγροῦ τε καὶ θερμοῦ καὶ γεώδους, ὕστερον δὲ ἐξ ἀλλήλων, itemque illius auditor Archelaus, de quo id. Laert. ii. 16. ἔλεγε δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ τὰ ζῷα ἀπὸ τῆς ἰλύος γεννηθῆναι—· γεννᾶσθαι δὲ—τὰ ζῷα ἐκ θερμῆς τῆς γῆς καὶ ἰλὺν παραπλήσιαν γάλακτι οἷον τροφὴν ἀνιείσης. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι. Conf. Hermiæ Irris. Gentil. p. 177. Justin. Mart. Exhort. ad Gr. p. 4. Diod. Sic. i. 7. Heind.

ξυντρέφεται] Conjectura eorum, quos Cornarius ostendit reponi jussisse συμφθείρεται, plane inepta et absona ponenda est. Fisch.

συντρέφεται] I. e. συνίσταται, πήγνυται (*coagulantur*), ut exponunt in hoc ipso loco verbum Etym. M. Suid. Hesych. v. τρέφεσθαι. Heind.

αἷμα—ἢ ὁ ἀὴρ, ἢ τὸ πῦρ] Sanguis Empedocli: aer Anaximeni: ignis Heraclito, postea Stoicis. Notum ex Historiæ Philosophiæ Scriptoribus, in primis Diog. L. ii. 3. viii. 51. ix. 1. Wytt.

τὸ αἷμα] Empedoclis hæc fuit sententia, cujus notus est versus αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα. V. Menag. ad Diog. Laert. vii. 159. p. 329. Heind.

ὁ ἀὴρ] Auct. de Placit. Phil. i. 3. Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀέρα ἀπεφήνατο· ἐκ γὰρ τούτου τὰ πάντα γίγνεσθαι καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν ἀναλύεσθαι, οἷον ἡ ψυχὴ, φησὶν, ἡ ἡμετέρα ἀὴρ οὖσα συγκρατεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἀὴρ περιέχει. Conf. Simplic. in Aristot. Phys. p. 6. Idemque de Diogene Apolloniate tradit Aristot. de Anim. i. 2. Διογένης δὲ, ὥσπερ καὶ ἕτεροί τινες, ἀέρα τοῦτον οἰηθεὶς πάντων λεπτομερέστατον εἶναι καὶ ἀρχήν· καὶ διὰ τοῦτο γιγνώσκειν τε καὶ κινεῖν τὴν ψυχὴν etc. Heind.

τὸ πῦρ] Ex Heracliti ejusque discipulorum sententia. Hujusmodi enim ipsius ἀναθυμίασιν apud Aristot. de Anim. l. i. c. 2. fuisse constanter tradunt veteres. Leucippus quoque et Democritus, teste ibidem Aristotele, πῦρ τι καὶ θερμόν φασιν αὐτὴν εἶναι, animamque et ignem ex atomis similibus constituunt. Nec prætereundus est Hippocrates, qui, utpote et ipse Heracliticus, de eo qui homini inest calore, ἐν τούτῳ (inquit) ψυχὴ, νόος, φρόνησις, αὔξησις κ. τ. λ.—τοῦτο πάντα διὰ παντὸς κυβερνᾷ. De Diæt. l. i. 11. Forst.

τὸ πῦρ] Ad Heraclitum hoc pertinet, cui mens humana ξηρὰ videbatur ἀναθυμίασις. Vid. Schleierm. de Heraclito. Mus. der Alterth. Wiss. v. i. p. 485. sqq. Heind.

ἐγκέφαλος] Cic. Tusc. i. 9. 'Aliis pars quædam cerebri visa est animi principatum tenere.' Fisch.

ὁ δὲ ἐγκέφαλος—ἐπιστήμην] Hæc seorsum etiam apponit Stob. Eclog. Phys. p. 151. De cerebro sede animæ hæc et fuit, et est, vulgaris opinio. De ortu scientiæ similia in Theæteto disputantur:

παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἠρεμεῖν κατὰ[c] ταὐτὰ γίγνεσθαι ἐπιστήμην. [§. 103.] Καὶ αὖ τούτων τὰς φθορὰς[d] σκοπῶν, καὶ τὰ περὶ τὸν οὐρανόν τε[e] καὶ τὴν γῆν πάθη, τελευτῶν οὕτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυὴς εἶναι, ὡς οὐδὲν χρῆμα. τεκμήριον δέ σοι[f] ἐρῶ ἱκανόν· ἐγὼ γὰρ ἃ καὶ πρότερον[g] σαφῶς[h] ἠπιστάμην, ὥς γε[i] ἐμαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις II. iii. 84.
ἐδόκουν, τότε[j] ὑπὸ ταύτης[k] τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ[l] πρὸ τοῦ[m] ᾤμην εἰδέναι, περὶ ἄλλων τε πολλῶν καὶ διὰ τί ἄνθρωπος αὐξάνεται.[n] τοῦτο γὰρ ᾤμην πρὸ τοῦ[o] παντὶ δῆλον εἶναι, ὅτι διὰ

[d] φορὰς pr Ξ.—[e] τε om ΛΗΕΙ et pr 𝔄.—[f] τοι Δ.—[g] ἃ πρότερον Δ.—[h] σαφῶς om s.—[i] δὴ Ξs.—[j] τότε om Λ.—[k] ὑπ' αὐτῆς ΔΦs.—[l] ἀπό τ' ἔμαθον καὶ ἃ GΠ, ἅποτ' ἔμα-

et conferendus Aristot. Metaph. i. 1. Eodem spectat Diog. L. iii. 15. Πλάτων ἐν τῇ περὶ ἰδεῶν ὑπολήψει φησὶν, εἴπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν, διὰ τὸ τὴν μνήμην ἠρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι—. Plotinus Enn. iii. p. 347. E. Wytt.

ὁ δὲ ἐγκέφαλος] Diog. L. viii. 30. ubi Pythagoræ doctrinam exponit: *εἶναι τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ καρδίας μέχρι ἐγκεφάλου, καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ μέρος αὐτῆς ὑπάρχειν θυμόν· φρένας δὲ καὶ νοῦν τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.* Conf. Script. de Placit. Philos. iv. 5. Inde Athen. ii. p. 66. *ἐγκέφαλοι χοίρειοι. τούτων ἡμᾶς ἐσθίειν οὐκ εἴων οἱ φιλόσοφοι φάσκοντες τοὺς αὐτῶν μεταλαμβάνοντας ἴσον καὶ κυάμων τρώγειν—· οὐδένα γοῦν τῶν ἀρχαίων βεβρωκέναι διὰ τὸ τὰς αἰσθήσειν ἁπάσας σχεδὸν ἐν αὐτῷ εἶναι.* Hippocrat. de Morb. Sacr. c. 17. *Κατὰ ταῦτα νομίζω τὸν ἐγκέφαλον δύναμιν πλείστην ἔχειν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Οὗτος γὰρ ἡμῖν ἐστι τῶν ἀπὸ τοῦ ἠέρος γενομένων ἑρμηνεὺς, ἢν ὑγιαίνων τυγχάνῃ. Τὴν δὲ φρόνησιν αὐτῷ ὁ ἀὴρ παρέχεται. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ οὔατα καὶ ἡ γλῶσσα καὶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, οἷα ἂν ὁ ἐγκέφαλος γινώσκῃ, τοιαῦτα ὑπηρετοῦσι. Γίνεται δὲ παντὶ τῷ σώματι τῆς φρονήσιος, ὡς ἂν μετέχῃ τοῦ ἠέρος. Ἐς δὲ τὴν σύνεσιν ὁ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ διαγγέλλων.* Heind.

ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο] Mutatur structuræ tenor, quasi præcessissent hæc ἢ *τούτων μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ὅπερ ἔλεγόν τινες, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἴη—. κατὰ ταῦτα γίγνεσθ. ἐπιστ.* Scribendum arbitror *κατὰ ταὐτὰ, eodem modo,* sc. quo memoria et opinio e sensibus existunt. Vulgatum *κατὰ ταῦτα* quid sibi velit h. l. non exputo: pro *κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον* s. *οὕτως* neque apud Platonem neque usquam alias reperiri opinor. Heind.

§. 103. *αὖ τούτων*] *αὐτῶν τοιούτων* Cyrill. mox vice *ὡς δὴ ἐμαυτῷ*, Euseb. et Cyrill. *ὥς γε ἐμαυτῷ*, dein Cyrill. *ἐδόκουν ποτέ*; postremo *ἃ πρὸ τούτων* Cyrill. Ed. Spanh. *ἂν πρότερον* Ed. Aubert. Forst.

οὐρανόν τε καὶ] Tub. et Cyrill. voculam *τε* non habent. Heind.

οὕτως ἐμαυτῷ] *Ita mihi ipsi videbar ad hanc quæstionem inhabilis esse, ut nihil quidquam,* i. e. inhabilior quam quisquam alius. Ut de Legg. i. p. 640. C. *Ἀθ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν καὶ τούτοις ἄρχοντος δεῖ; Κλ. Τί μήν; ὡς οὐδενί γε πράγματι.* Perperam hæc explicui ad Theætet. §. 70. præpositionem *πρὸς* post *ὡς* intelligendo. In proximis *ἃ καὶ πρότερον σαφ.* ex *ἃ* supplendum *ταῦτα* ad *ἐτυφλώθην, quæ ante certo sciebam—in iis adeo sum occæcatus.* Omisso in his *καὶ*, Cod. Theodoret. *ἃ πρότερον.* Vellem *καὶ ἃ πρ.* certe *καὶ* ita est accipiendum.—Tum *ὥς γε* pro *ὡς δὴ* Aug. Theodoret. Scr. *ὥς γε δή.* Pro *ἐτυφλώθην* Theodoret. *διετυφλώθην.* Mox *ταῦτα* abest a Tub. et a libris Theodoreti. Heind.

ἀπέμαθον] Tub. *ἄποτ' ἔμαθον.* male. Fisch.

τὸ[o] ἐσθίειν καὶ πίνειν· ἐπειδὰν[p] γὰρ ἐκ τῶν σιτίων ταῖς μὲν σαρξὶ σάρκες προσγένωνται,[q] τοῖς δὲ ὀστοῖς[r] ὀστᾶ,[s] καὶ οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ αὐτῶν οἰκεῖα ἑκάστοις προσγένηται, τότε δὴ τὸν ὀλίγον ὄγκον ὄντα ὕστερον πολὺν γεγονέναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι τὸν σμικρὸν ἄνθρωπον μέγαν.[t] οὕτω τότε ᾤμην· οὐ δοκῶ σοι μετρίως; Ἔμοιγε, ἔφη ὁ Κέβης. [§. 104.] Σκέψαι δὴ καὶ τάδε ἔτι. ᾤμην γὰρ ἔγωγε[u] ἱκανῶς[v] μοι δοκεῖν, ὁπότε τις φαίνοιτο ἄνθρωπος παραστὰς[w] μέγας σμικρῷ μείζων[x] εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος[y] ἵππου· καὶ ἔτι γε[z] τούτων ἐναργέστερα, τὰ δέκα μοι ἐδόκει[a] τῶν ὀκτὼ πλείονα[b] εἶναι διὰ τὸ δύο[c] αὐτοῖς προσεῖναι,[d] καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου[e]

εται
θον καὶ ἃ 𝔄.—[m] τούτου Δ.—[n] αὐξάνεται 𝔄.—[o] τοῦ ΓΛCEHIL et corr Ξ.—[p] ἐπειδὴ
οῖς
pr Γ.—[q] προσγεννῶνται pr 𝔄Γ, προσγενῶνται Δ.—[r] ὀστοῖς CEHIL, ὀστέοις 𝔄: ὀστέοις *ς.—[s] ὀστέα ΔΦGs.—[t] μέγα I.—[u] ἐγὼ ΓΛCEHIL, om pr 𝔄Π.—[v] ἱκανῶς 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGHLs: ἱκανόν *ς.—[w] παραστὰς ἄνθρωπος ΔΦGs.—[x] μεῖζον I.—[y] ἵπ-
ω
που ΔΠΥΦGs, ἵππου 𝔄Ξ: ἵππω *ς.—[z] δὲ L.—[a] ἐδόκει μοι τὰ δέκα Φ.—[b] πλέονα ΛE et pr 𝔄, πλέα I.—[c] τὸ τὰ δύο ΔΦGs.—[d] προσεῖναι ΓΔΛCEGHIL et corr Ξ,

διὰ τὸ ἐσθίειν] Aug. διὰ τοῦ ἐσθ. Vulgato opus est propter præced. διὰ τί, et sæpe διὰ accusativo junctum significat *per*, non *propter*. Heind.

τοῖς μὲν σαρξὶ σάρκες προσγένωνται] Hæc videntur ad Anaxagoræ homœomeriam pertinere: qua corpora ex similibus partibus, ossa v. c. ex parvulis ossibus, et cætera item, constare dicuntur: et opportune in hanc rem Forster. citavit Lucret. i. 835. et Plutarch. Plac. Phil. i. 3. Wytt.

ὀστοῖς] Dedi ex Aug. pro ὀστέοις, grammaticorum præceptis convenienter. Heind.

τὰ αὐτῶν οἰκεῖα ἑκάστοις] De hac Anaxagoræ doctrina cf. Plutarch. (de Placit. Philos. l. i. c. 3.) Ἐδόκει γὰρ αὐτῷ ἀπορώτατον εἶναι, πῶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δύναταί τι γίνεσθαι, ἢ φθείρεσθαι εἰς τὸ μὴ ὄν. τροφὴν γοῦν προσφερόμεθα ἁπλῆν καὶ μονοειδῆ, οἷον τὸν Δημήτρειον ἄρτον, τὸ ὕδωρ πίνοντες· καὶ ἐκ ταύτης τῆς τροφῆς τρέφεται θρὶξ, φλὲψ, ἀρτηρία, νεῦρα, ὀστᾶ, καὶ τὰ λοιπὰ μόρια. τούτων οὖν γινομένων, ὁμολογητέον ἐστὶν ὅτι ἐν τῇ τροφῇ τῇ προσφερομένῃ πάντα ἐστὶ τὰ ὄντα, καὶ ἐκ τῶν ὄντων πάντα αὔξεται, καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐστὶ τῇ τροφῇ μόρια αἵματος γεννητικὰ, καὶ νεύρων καὶ ὀστέων, etc. Similiterque de Anaxagora Lucret. i. 835. ‘Ossa videlicet e pauxillis atque minutis Ossibu’: sic et de pauxillis atque minutis Visceribus Viscus gigni; Sanguenque creari, Sanguinis inter se multis coeuntibu’ guttis.’ Idemque, obscurius licet, Aristot. in Phys. l. iii. c. 4. et in l. i. de Gen. et Corrupt. prope init. Forst.

§. 104. ἐγ. ἱκανῶς] Vulgo ἱκανόν. Illud ex Aug. et Tub. substitui. Ficinus: *arbitrabar enim satis recte mihi videri.* A Tub. abest ἔγωγε. Aug. ἐγώ.—καὶ ἵππος ἵππου. Sic pro ἵππῳ Aug. Tub. Paris. Heind.

μείζων εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ] Verius puto μείζων εἶναι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος ἵππου· i. e. *major illo esse per caput, et equus item equo major esse.* In ἵππου consentiunt Vind. A B D F. Et est hæc per totum locum constructio: et congruit versio Sicula; *homo magnus parvo major esse ipso capite, et equus equo*—. Wytt.

προσεῖναι] Sic Ald. Aug. Vind. A C G. Venet. A. et recte recepit Fischer. Stephanus, et alii, προσθεῖναι. Wytt.

μεῖζον εἶναι διὰ τὸ ἡμίσει[f] αὐτοῦ ὑπερέχειν. Νῦν δὲ δή,
ἔφη ὁ Κέβης, τί σοι δοκεῖ περὶ αὐτῶν; Πόῤῥω που, ἔφη,
νὴ Δί' ἐμὲ εἶναι τοῦ οἴεσθαι περὶ τούτων του[g] τὴν αἰτίαν
εἰδέναι, ὅς γε[h] οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς[i] ἐπειδὰν
ἑνί[j] τις προσθῇ ἕν, ἢ τὸ ἓν ᾧ προσετέθη δύο γέγονεν,[k] ἢ τὸ II. iii. 85.
προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου I. 97.
τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγένετο· θαυμάζω γὰρ εἰ[l] ὅτε μὲν ἑκάτερον
αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν, ἓν ἄρ' ἑκάτερον ἦν καὶ οὐκ ἤστην
τότε δύο, ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν ἀλλήλοις, αὕτη ἄρα αὐτοῖς
αἰτία[m] ἐγένετο[n] δυοῖν[o] γενέσθαι ἡ ξύνοδος τοῦ[p] πλησίον
ἀλλήλων τεθῆναι. [§. 105.] Οὐδέ γε [ὡς][q] ἐάν τις ἓν[r]

σεῖ
προσθειναι 𝔄 : προσθεῖναι *ς.—[e] πηχαίου ΛI.—[f] ἥμισυ ΠΥ et pr 𝔄.—[g] του add ΛΠ ΥΦCEGHIs et pr L.—[h] ὥσγε I.—[i] οὐδενῶς H.—[j] ἑνί...ἕν] ἓν...ἑνὶ L.—[k] γέγονε Φ. —[l] εἰ om Δ.—[m] αἰτία αὐτοῖς 𝔄ΞΠΥ.—[n] ἐγένετο τοῦ ΔΦGs.—[o] δυοῖν ΓCEHIL : δύο *ς. ab hoc δύο rc incipit Υ.—[p] τοῦ 𝔄, τῷ Γ.—[q] [ὡς] om Δ.—[r] ἓν om E.—

διὰ τὸ ἡμίσει] Cf. §. 59. φαίνεται γὰρ ὥσπερ ἥμισυ ἀποδεδεῖχθαι οὗ δεῖ. §. 114. τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι. de Legg. vi. p. 753. E. ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου. Xenoph. Anab. v. 10. 10. καὶ ἦν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί, ubi articulum τὸ vocabulo ὑπερήμισυ præfixum jam non requiret vir eruditissimus. Heind.

περὶ τούτων του] Additum hoc του a nobis ex Aug. et Par. ubi scriptum τοῦ, itemque e Tub. in quo vitiose legitur τούτων ταύτην αἰτίαν. Accedit Ficini versio: *Procul—abesse mihi videor, ut alicujus horum causam intelligere putem.* Heind.

ἀποδέχομαι] Thom. M. v. Ἀποδέχομαι laudat verba hæc, οὐκ ἀποδ. ἐμ. οὐδὲ ὡς, ut doceat, verbo ἀποδέχεσθαι etiam genitivum, non tantum accusativum, addi: ut c. 41. extr. Fisch.

ἢ τὸ ἓν ᾧ προσετέθη δύο γέγονεν] Ratio et nexus disputationis postulant aliam scripturam hujusmodi: οὐδὲ ὡς ἐπειδὰν ἑνί τις προσθῇ ἕν, ἢ τὸ ἓν ᾧ ἓν προσετέθη δύο γέγονεν· ἢ τὸ προστεθέν· ἢ τὸ προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη, διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγένετο·—*qui ne hoc quidem mihi persuadere possum, an, si quis uni unum addat, illud unum, cui unum additum est, duo factum sit: an alterum unum, quod priori additum est, duo factum sit: an vero additum et illud, cui additum est, per additionem unius ad alterum, duo facta sint.* Nam in hac hypothesi tres modi intelliguntur, quibus ex duobus v. c. A et B. duo fiant: vel A duo fit, addito B. vel B duo fit, addito A. vel A et B. communi additione duo fiunt. Wytt.

θαυμάζω γὰρ—ἕτερον ἀφ' ἑτέρου] Refert hæc ad Scepticorum caussam Sextus Empir. Adv. Mathemat. x. 306. ipsa verba apponens, eaque interpretans 302—309. iv. 21. viii. 91—105. Wytt.

ἓν ἄρ'] Theopompus Comicus apud Diog. L. iii. 26. ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν, Τὰ δὲ δύο μόλις ἕν ἐστιν, ὥς φησιν Πλάτων. v. ibi Aldobrandin. et Fabric. ad S. Empir. p. 683. Fisch.

αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία] Verba sic sunt construenda: αὕτη ἄρα ἡ ξύνοδος αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι. δυοῖν pro δύο ex Aug. Ald et Sext. Empir. recte reposuit Fischer. In his autem αἰτία δυοῖν γενέσθαι pervulgato sermonis usu vocabulum αἴτιος infinitivo jungitur, non præmisso art. τοῦ. Notatis ad Cratyl. §. 71. adde eruditam Schæferi animadversionem in Meletem. Crit. p. 23. Heind.

ἐγένετο δύο γενέσθαι] Requiro articulum, ἐγένετο τοῦ δύο γενέσθαι. Quamquam est ubi omittitur v. c. Leg. ix. p. 653. G. ὥσπερ κατεχομένοις νομοθέταις ὅμοιοι γιγνόμεθ' ἂν ὑπὸ μεγάλης ἀνάγκης ἤδη νομοθετεῖν· pro τοῦ νομοθετεῖν. Sext.

διασχίσῃ,[s] δύναμαι ἔτι πείθεσθαι ὡς[t] αὕτη[u] αὖ[v] αἰτία γέγονεν ἡ σχίσις[w] τοῦ δύο γεγονέναι· ἐναντία[x] γὰρ γίγνεται ἢ[y] τότε αἰτία τοῦ δύο γίγνεσθαι·[z] τότε μὲν[a] γὰρ ὅτι ξυνήγετο[b] πλησίον ἀλλήλων καὶ προσετίθετο ἕτερον[c] ἑτέρῳ,[d] νῦν δ' ὅτι ἀπάγεται καὶ χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. οὐδέ γε διότι ἓν γίγνεται, ὡς ἐπίσταμαι ἔτι πείθω ἐμαυτόν, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἑνὶ λόγῳ,[e] διότι γίγνεται ἢ[f] ἀπόλλυται ἢ ἔστι, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς μεθόδου, ἀλλά τιν' ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω,[g] τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι.

[s] διχάσῃ ΔΦs.—[t] ὡς...γεγονέναι om pr Γ.—[u] αὐτὴ 𝔄ΥG, αὐτὸ mg Γ.—[v] αὖ om CEHIL : ἡ Λ.—[w] σχέσις Hs.—[x] ἐναντία...γίγνεσθαι om s.—[y] ἢ ΠΗ, ἡ γὰρ CEHL : ἡ *s.—[z] γενέσθαι ΔΦ.—[a] μὲν om Φs.—[b] ξ. ΞΥ et corr 𝔄.—[c] τὸ ἕτερον ΔΦs.—[d] τὸ ἑτέρῳ s.—[e] ἐν ὀλίγῳ ΛΞΦCEHIL.—[f] διότι ἢ γίγνεται Δs.—[g] φέρω Φs, φύω Γ.—

Emp. Vind. C G. δυοῖν. Wytt.

ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλ. τεθῆναι] Eodem modo dictum videtur quo de Legg. ii. p. 657. B. ἡ—ζήτησις τοῦ καινῇ ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι, neque jam opinor requiri ἡ ξύνοδος, τὸ πλησ. ἀ. τεθ. Heind.

§. 105. διασχίσῃ] Vind. A B διχάσῃ. Wytt.

ἐναντία γὰρ γίγνεται κ. τ. λ.] Olymp. Εἰ τἀναντία εἴδη αἰτία τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἂν γένοιτο, πῶς ἥ τε σύνοδος καὶ ἡ σχίσις ἐναντίαι οὖσαι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι; Forst.

ἐναντία γὰρ γίγνεται ἢ τότε ἡ αἰτ.] Vulgo ἐναντία γὰρ γίγνεται ἡ τότε αἰτία, in quibus quum τότε referri non possit nisi ad posterius, τὸ διασχίσαι, statim tamen in proximis τότε μὲν γὰρ etc. verbum hoc τότε ad prius, τὸ συνάγειν, refertur. Igitur aut ἐγένετο pro γίγνεται rescribendum foret aut νῦν pro τότε, ni certiorem medelam afferret Ficini hæc versio: *contraria enim tunc atque superius causa fit, qua duo fiant.* Quibuscum comparanti lectionem in Bas. 2. hanc γίγνεται τότε ἡ τότε αἰτία sponte hinc nostra nascetur correctio. ἐναντίος ἢ tritum est loquendi genus. §. 148. ἐγγυήσασθε—με—τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος—ἠγγυᾶτο. de Rep. vii. p. 523. D. οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὐτὴ ἅμα ἐσήμαινε τὸν δάκτυλον τοὐναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Heind.

οὐδέ γε διότι κ. τ. λ.] *Ac nondum ex hoc methodi modo persuadeo mihi me scire, quare unum fiat (duo) neque cur aliud quicquam fiat, aut intereat, aut sit.* Methodum autem sibi fore speraverat naturæ historiam, ut paulo ante dixit. Steph.

ἑνὶ λόγῳ] Vera est hæc lectio. Versio Sicula *uno verbo*: et sic Steph. At Ald. Bas. Vind. B C E G. Venet. A B ἐν ὀλίγῳ: quæ est vulgaris confusio. Formula frequens Platoni v. c. Alcib. ii. p. 41. D. ἑνὶ δὲ λόγῳ: Lysid. p. 108. G. Leg. xii. p. 686. C. Epist. vii. p. 720. A. et Thucyd. v. 85. ubi varia lectio est ἐν ὀλίγῳ, et Aristænet. Ep. i. 18. Conferatur Pierson. Verisimil. p. 181. Wytt.

ἑνὶ λόγῳ] Hoc e certa Cornarii emendatione, quam adfirmat Cod. Tub. pro eo, quod in Edd. vett. et Cod. Aug. legitur, ἐν ὀλίγῳ, reposuerat jam Stephanus. Heind.

αὐτὸς εἰκῇ φύρω] *Aliam quandam rationem commisceo quasi*, comminiscor, metaphora, ut bene animadvertit Fischer. ducta ab iis qui farinam aqua subigunt, aut terram aqua subigentes lutum concinnant. Aristoph. Av. 462. προπεφύραται λόγος εἷς μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. Æschyl. Prom. 450. τὸν μακρὸν χρόνον ἔφυρον εἰκῇ πάντα, *temere omnia et fortuitu faciebant.* Heind.

τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι] Hæc non satis perspicua sunt. Nam τοῦτον quidem refertur ad illum τρόπον §. 48. ad verba ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν expositum. Sed ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω, ad quemnam refertur? Certe, non ad illum ex *ideis* ductum, quem tandem ut firmissimum tenuit §. 52. non *temere versavit.* Neque ad proxime sequentem Anaxagoreum satis apte accommodari potest; quippe quem Socrates non ipse invenit, sed ab Anaxagora sumsit. Et tamen ad hunc accommodari debet: quia alius non est. Ergo præsens φύρω potestate præ-

ἀλλ' ἀκούσας μέν ποτε ἐκ βιβλίου[h] τινός, ὡς ἔφη, Ἀνα- §. 49. W.
ξαγόρου ἀναγιγνώσκοντος, καὶ λέγοντος ὡς ἄρα[i] νοῦς ἐστὶν
ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων[j] αἴτιος, ταύτῃ δὴ[k] τῇ αἰτίᾳ
ἥσθην τε[l] καὶ ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ εὖ ἔχειν τὸ[m] τὸν νοῦν II. iii. 86.
εἶναι πάντων αἴτιον, καὶ ἡγησάμην, εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει,
τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν καὶ ἕκαστον τιθέναι
ταύτῃ[n] ὅπῃ ἂν βέλτιστα ἔχῃ·[o] [§. 106.] εἰ οὖν τις βού-
λοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἑκάστου, ὅπῃ[p] γίγνεται ἢ ἀπόλ-
λυται ἢ ἔστι, τοῦτο δεῖν περὶ αὐτοῦ εὑρεῖν, ὅπῃ βέλτιστον
αὐτῷ[q] ἐστὶν ἢ[r] εἶναι ἢ ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν ἢ ποιεῖν·
ἐκ δὲ δὴ τοῦ λόγου τούτου οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν[s]
ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὐτοῦ[t] καὶ περὶ τῶν[u] ἄλλων, ἀλλ' ἢ τὸ
ἄριστον καὶ τὸ[v] βέλτιστον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι[w] τὸν αὐτὸν
τοῦτον καὶ τὸ χεῖρον εἰδέναι· τὴν αὐτὴν γὰρ εἶναι ἐπιστή-
μην περὶ αὐτῶν. ταῦτα δὴ λογιζόμενος ἄσμενος εὑρηκέναι
ᾤμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων κατὰ νοῦν[x]
ἐμαυτῷ, τὸν Ἀναξαγόραν, καί μοι φράσειν πρῶτον μὲν

[h] βίβλου L.—[i] ὅγε Γ.—[j] πάντως s.—[k] ἤδη ΓΛΦCEHIL, δὲ Δ.—[l] τε om ΛCEHI.—[m] τὸ om L.—[n] ταύτῃ om Φ.—[o] ἔχοι ΞΥ, εἶναι s.—[p] ὅπως G.—[q] αὐτῶν Π et pr 𝔄, αὐτὸ L.—[r] ἢ ante εἶναι om Φ.—[s] προσήκει ΔΠΦs, προσῆκεν G.—[t] αὐτοῦ ἐκείνου 𝔄ΞΠΥ et rc G.—[u] τῶν Υ et pr 𝔄Π.—[v] τὸ post καὶ om L.—[w] εἰδέναι Δ.—[x] νοῦν τε

teriti accipiatur, v. c. *alium modum ex male intellecto Anaxagoreo susceptum commentus sum.* Proximum autem Ἀλλὰ initio §. 49. huic ita respondet, quasi explicans, *nam, nimirum:* de quo usu diximus ad §. 9. Wytt.

ἀλλ' ἀκούσας—οὐδὲν οἴονται] Habet Euseb. Præp. Evang. xiv. p. 750. Mox de Ἀναξαγόρου videatur nostra annotatio ad §. 19. Wytt.

βιβλίου τινὸς] Verba sic junge: *Ἀλλ' ἀκούσας μέν ποτε ἀναγιγνώσκοντός τινος ἐκ βιβλίου, ὡ. ἔ., Ἀναξαγ.* Laudat Anaxagoræ Φυσικὰ Athen. ii. 16. Libri initium profert Laert. ii. 6. Heind.

ὁ διακοσμῶν] Proprium hoc Anaxagoræ vocabulum. V. not. ad Cratyl. §. 37.—*ταύτῃ ἤδη τῇ αἰτίᾳ.* Sic Aug. et Par. Vulgo δὴ pro ἤδη.—*εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει.* Ita pro τοῦτο Tub. ἔχει mutandum puto in ἔχοι. Heind.

τιθέναι] Non τιθέναι apud Euseb. legitur, sed τιθέντα. quod participium tamen ut recipi posset, expungenda esset copulativa particula ante ἕκαστον. Steph.

§. 106. *αὐτοῦ εὑρεῖν*] Tub. *αὐτοῦ ἐκείνου εὑρ.* Heind.

κατὰ νοῦν ἐμαυτῷ] Acumen est in ambiguitate, qua κατὰ νοῦν, *secundum mentem,* Anaxogoræ placitum significat, et vulgo usurpatur *gratum, ex animi nostri sententia.* Euthyph. p. 48. F. *σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν*: Phileb. p. 72. B. simili ambiguitate, ubi περὶ τοῦ νοεῖν disseritur—*τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νῦν, καὶ πρὸς τίνα τῶν παρ' ἡμῖν ἀμφισβητεῖν, ἂν μή σοι κατὰ νοῦν ᾖ λεγόμενος·* ibid. p. 78. E. Leg. xi. p. 680. B. Epinom. 703. F. Aristid. t. i. p. 366. 500. Hunc autem Phædonis locum significare videtur Plotin. Enn. iii. ii. 1. p. 255. A. mundum ab æterno fuisse, et tamen divina providentia gubernari, statuens: *τὴν πρόνοιαν ὀρθῶς ἂν καὶ ἀκολούθως λέγοιμεν τῷ παντὶ εἶναι, τῷ* (sic leg. pro τὸ) *κατὰ νοῦν αὐτὸν* (leg. αὐτῷ) *εἶναι, καὶ νοῦν πρὸ αὐτοῦ εἶναι.* Wytt.

κατὰ νοῦν ἐμαυτῷ] Aristoph. Eqq. 499. *Ἀλλ' ἴθι χαίρων καὶ πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.* Heind.

πότερον ἡ γῆ πλατειά ἐστιν[y] ἢ στρογγύλη, ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγήσεσθαι[z] τὴν αἰτίαν[a] καὶ τὴν ἀνάγκην, λέγοντα τὸ ἄμεινον καὶ ὅτι αὐτὴν ἄμεινον ἦν τοιαύτην εἶναι· καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι[c] αὐτήν, ἐπεκδιηγήσεσθαι[d] ὡς ἄμεινον ἦν[e] αὐτὴν[f] ἐν μέσῳ εἶναι·[g] καὶ εἴ μοι ταῦτα ἀποφαίνοιτο,[h]
i. 98. παρεσκευάσμην[i] ὡς[j] οὐκέτι[k] ποθεσόμενος[l] αἰτίας ἄλλο εἶδος.

G.—[y] ἐστιν ante ἢ ponunt ΔΦGs.—[z] ἐπεκδιηγήσασθαι ΔΦGIs.—[a] τὴν αἰτίαν post φράσειεν ponit Γ.—τὴν αἰτίαν...ἐπεκδιηγήσεσθαι om pr ΞΠ.—[c] εἶναι om G.—[d] ἐπεκδιηγήσασθαι ΔΦCGs.—[e] εἶναι G et pr Λ.—[f] αὐτῇ ΔΦCs.—[g] ἦν pr Λ.—[h] ἀποφαίνοι ΛCEGI et corr 𝔄, ἀποφαίνει H, ὑποφαίνοι L.—[i] παρεσκευασάμην ΔΦGs.—[j] ὡς...παρεσκευάσμην om I.—[k] οὐκ ἔστι H et pr E.—[l] ποθεσόμενος Λ, ποθεσόμενος E (ὑποθέμενος), ἴσ. ποθήσων mg Ξ, ὑποθέμενος 𝔄ΓΠΥCGH: ὑποθησόμενος corr Δ cum *s.—

πότερον ἡ γῆ πλατειά ἐστι] Hac in re duo isti qui Anaxagoram in schola Ionica proxime antecesserant, Anaximander et Anaximenes, dissentiebant, hic terram πλατεῖαν sive τραπεζοειδῆ esse statuens, ille κίονι sive cylindro, quam figuram vox στρογγύλη potest denotare, eam assimilans. Vide Plutarch. de Plac. Philos. iii. 10. Euseb. Præp. Ev. i. 8. et Hist. Philos. Galeno falso adscriptam. Laertius tamen Thaletis opinionem, terram scilicet σφαιροειδῆ esse, quæ et hoc sensu στρογγύλη recte dicatur, Anaximandro tribuit. Anaximenis notionem sequebatur Anaxagoras. Forst. Aristot. de Cœlo ii. 13. Οἱ δὲ ἐφ' ὕδατος κεῖσθαι (φασὶ τὴν γῆν)· τοῦτον γὰρ ἀρχαιότατον παρειλήφαμεν τὸν λόγον ὅν φασιν εἰπεῖν τὸν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ὡς διὰ τὸ πλωτὴν εἶναι μένουσαν ὥσπερ ξύλον ἤτοι τοιοῦτον ἕτερον—. Ἀναξιμένης δὲ καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἴτιον εἶναί φασι τοῦ μένειν αὐτήν· οὐ γὰρ τέμνειν, ἀλλ' ἐπιπωματίζειν τὸν ἀέρα τὸν κάτωθεν, ὅπερ φαίνεται τὸ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιεῖν κ. τ. ἑ. Ex quo Aristotelis loco illud liquido intelligi arbitror, a Thalete globosam terræ figuram nondum fuisse excogitatam, quamvis hoc tradat Auctor de Placit. Philos. iii. 10. Cf. Voss. ad Virg. Georg. iv. 357. sq. p. 849. sqq. Neque ab Anaximene multum discessit Anaximandri sententia, de quo, e Plutarchi Stromatis Euseb. i. 8. Ἀναξίμανδρος ὑπάρχειν φησὶ τῷ μὲν σχήματι τὴν γῆν κυλινδροειδῆ, ἔχειν δὲ τοσοῦτον βάθος, ὅσον ἂν εἴη τρίτον πρὸς τὸ πλάτος. Disertum hoc Plutarchi testimonium quis non potius existimet Laertii auctoritate globosam (σφαιροειδῆ) figuram tributam terræ ab Anaximandro referentis ii. 1.? Igitur h. l. verbo πλατεῖα Ionicam scholam a Platone significatam suspicor, illud στρογγύλη, quod quum τῇ πλατείᾳ opponatur, σφαίρας vel certe σφαιροειδοῦς significatum habet, ad Pythagoreos imprimis spectare. Heind.

ἐπεκδιηγήσεσθαι] Hic et paullo post Aug. et Tub. ἐπεκδιηγήσασθαι. Male propter præced. φράσειν. Heind.

παρεσκευάσμην ὡς οὐκέτι ποθεσόμενος] Vulgo ὡς οὐκέθ' ὑποθησόμενος, quod neque in Socratem convenit ex aliis rerum causas h. l. quærentem, neque librorum comprobatur suffragiis. Aug. οὐκ ἔτι ποτεσσόμενος. Tub. οὐκέτι ὑποθησώμενος. Ald. οὐκέθ' ὑποθεσόμενος. Bas. 2. οὐκ ἔτι ὑποθέμενος. Euseb. οὐκέτι ὑποθησόμενος, quod et Ficinus expressit, *quasi nullam amplius causarum speciem positurus.* Denique Eustath. citatus a Forstero, ad Od. B. 375. ed. Bas. p. 102. τὸ δὲ ποθέσαι ἀντὶ τοῦ ποθῆσαι δοκεῖ μὲν ποιητικὸν, ἔστι δὲ ἀληθῶς Ἀττικὸν, εἴ γε καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι, παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας· λέγεται τοίνυν ἑκατέρως, καὶ ποθῆσαι καὶ ποθέσαι. Ex hac lectionum varietate quod erui, ποθεσόμενος et ipsa loci ratio requirit, et confirmat scriptor Ἀττικώτατος, Lysias p. 314. ed. Reisk. πότερον γὰρ, ὅταν ᾖ τί μοι πρᾶγμα, τότε ποθέσομαι τὸν ἐροῦντα καὶ τοὺς μαρτυρήσοντας; Similiter non modo τέξεσθαι in usu est apud Atticos, sed etiam τέξειν Aristoph. Thesm. 18. Eurip. Tro. 742. Æsch. Prom. 850. 868. Itemque θιγγάνειν duplex habet futurum, et θίξομαι et θίξω Eurip. Hippol. 1086. Heracl. 652. atque a πνέω tum πνεύσειν usurpatur, tum πνευσεῖσθαι. Heind.

παρεσκευάσμην ὡς οὐκ ἔθ' ὑποθησόμενος

[§. 107.] Καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίου οὕτω παρεσκευάσμην[m] II. iii. 87. ὡσαύτως πευσόμενος, καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων, τάχους[n] τε πέρι πρὸς ἄλληλα καὶ τροπῶν καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων, πῇ ποτε ταῦτ' ἄμεινόν ἐστιν ἕκαστον καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἃ πάσχει. οὐ γὰρ ἄν ποτε αὐτὸν ᾤμην, φάσκοντά γε ὑπὸ νοῦ αὐτὰ[o] κεκοσμῆσθαι, ἄλλην[p] τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν[q] ἐπενεγκεῖν ἢ ὅτι βέλτιστον[r] αὐτὰ οὕτως ἔχειν ἐστὶν ὥς περ ἔχει· ἑκάστῳ οὖν αὐτὸν[s] ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν καὶ κοινῇ πᾶσι τὸ ἑκάστῳ βέλτιστον[t] ᾤμην καὶ τὸ κοινὸν πᾶσιν ἐπεκδιηγήσεσθαι[u] ἀγαθόν. καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους[v] ὡς τάχιστα οἷός τ' ἦ[w] ἀνεγίγνωσκον, ἵν' ὡς τάχιστα εἰδείην[x] τὸ βέλτιστον καὶ τὸ χεῖρον. [§. 108.] Ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς, ὦ ἑταῖρε,[y] ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, §. 50. W.

[m] παρεσκευασάμην ΦGs.—[n] τάχη I.—[o] αὐτοῦ Δ.—[p] ἀλλὰ I.—[q] αὐτῆς αἰτίαν H,
δν
αἰτίαν αὐτοῖς ΔΦs et corr 𝔄.—[r] βέλτιον ΔΦs.—[s] αὐτῶν Ξ, αὐτῶν ΠΥΦCGs et pr HI.—[t] βέλτιον Δs.—[u] ἐπεκδιηγήσασθαι ΓΔΛΦGLs.—[v] λ. τοὺς β. Δ.—[w] ᾖ HI et pr 𝔄ΓΕ: ἦν *s.—[x] ἠιδείην 𝔄.—[y] ἐλπίδος ὦ ἑταῖρε 𝔄ΞΥ.—[z] ἐπειδὲ Ξ, ἐπειδὴ δὲ Δ.

αἰτίας ἄλλο εἶδος] Vind. A B F bis dant παρεσκευασάμην. Eustathius item, Od. B. p. 1450. παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας· a verbo ποθεῖν ducens, falsa lectione deceptus. Cæterum forma compositionis eadem est διανοέομαι ὡς ποιήσων, quam illustravimus Biblioth. Crit. Part. x. p. 29. et xii. p. 85. ad cujus rationem hoc loco scriptum fuisse putem ab auctore, οὕτω παρεσκευάσμην ὡς ὡσαύτως πευσόμενος. Wytt.

§. 107. οὕτω παρεσκευάσμην ὡσαύτως] Omissum ab Euseb. et Ficin. οὕτω rectius poni ante prægressum illud παρεσκευάσμην putabat Fischer. Ego, cur ibi addatur, causam non video, quum tritum loquendi sit genus παρασκευάζομαι ὡς μαχούμενος. H. l. οὕτω pertinet ad ὡσαύτως. Protag. §. 101. καὶ αὖθις αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ, καθόσον ἀνιαρά, κακά; Xenoph. Cyrop. viii. 5. 5. ὡσαύτως δὲ οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς. Heind.

καὶ πάσχειν ἃ πάσχει] Ficinus: *vel facere vel pati quodcunque agant vel patiuntur.* Quasi legisset ἃ ποιεῖ καὶ πάσχει, quæ miror aliquem elegantissimo scriptori obtrudere voluisse, [uti voluit Koehler. p. 108.] Heind.

ἑκάστῳ οὖν αὐτῶν] Ita Tub. et Euseb. Vulgo αὐτόν. Tum denuo Aug. et Tub. ἐπεκδιηγήσασθαι, nec male h. l. Vid. not. ad Protag. §. 19. Mox de Attica locutione a Thucydide imprimis frequentata πάνυ σπουδῇ vid. Valcken. ad Phalar. Epp. p. xvii. Heind.

§. 108. ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς] *Mirifica illa spe ducebar, quum ecce ulterius in illorum lectione progressus*, vel, *Hanc in spem erectus eram, quum*, etc. Rectius autem fortasse ὑπὸ δὴ θαυμ. ἐλπ. φερ. Steph. Male. Sic enim sensus existeret alienissimus. Nam φέρεσθαι ὑπὸ ἐλπίδος est *spe duci*, quod supra c. 12. extr. dictum est ὑπὸ ἐλπίδος ἄγεσθαι· ut paulo inferius ὑπὸ δόξης φέρεσθαι dicitur *opinione duci*: sed φέρεσθαι ἀπὸ ἐλπίδος notat *spe orbari, repelli a spe, spem perdere*: ut Euthyphr. 19. ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλών· et Epist. Socrat. p. 9. καταπεσὼν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος. Fisch.

ἀπὸ θαυμαστῆς ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος] Vellem, ut placuisset Fischero unum alterumve locum, ubi hæc forma hoc sensu capienda esset, laudare; firmior certe interpretatio foret. Socratem quidem, optimum hujus loci interpretem, laudat, qui infra rem ita eloquatur: ἐπειδὴ

ἐπειδὴ[z] προϊὼν καὶ ἀναγιγνώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς[a] τὸ δια-

δὲ ταύτης ἐστερήθην; sed nescio an hæc verba huc trahi possint. Verum est, Socratem spe destitutum esse, sed h. l. antequam procederet in legendis hujus philosophi libris, spe magna ducebatur. Paullo ante enim ait: καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας. Sed major dubitatio mihi inhæret ex particula δή. Si scripsisset Plato δὲ, sententiæ huic facilius subscriberem, quam particulam series orationis flagitat. Sed quid fiet cum ἐπειδὴ, quod non cohæret cum superioribus verbis? Apud Eusebium, (Præp. Evang. xiv. 15.) legitur ἐπεὶ δὲ; quam lectionem Vigerus præfert vulgatæ, et ἐπεὶ significare h. l. ἀλλὰ dicit. Sed hæc ratio tamen mihi dura videtur. Mendum latere videtur in ἐπειδὴ, pro quo mihi legendum videtur levi mutatione σπουδῇ δέ. Ex ΣΠΟΥΔΗ, opinor, facile diffingere potuit oscitantia librariorum ΕΠΕΙΔΗ, et δὲ quoque facile potuit excidere, propter similitudinem cum ultima syllaba vocis prioris. Platonem σπουδῇ ita uti, ut significet *studiose*, apparet ex fine superioris capitis: ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους. item in Charmide (p. 243. ed. Bas. 2.) τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ. Posset alicui quoque in mentem venire, ut legatur pro ἐπειδὴ, ἔπειτα. Sed judicium sit penes existimatores doctos atque æquos. Gottl.

ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς] Ficinus: *Hac igitur mirabili spe ductus, cum legere pergo, video* etc. Quam secutus, opinor, versionem Stephanus rectius legi judicavit ὑπὸ pro ἀπὸ, hoc, ut voluit, sensu: *Mirifica illa spe ducebar, quum ecce ulterius—progressus* etc. Indignum viro tanto judicium. Nempe ut ille prodiret sensus, scribi oportuit ἐπὶ δὴ θαυμαστῆς—ἐλπίδος ᾠχόμην, ὅτε προϊὼν etc. οἴχεσθαι φερόμενον non est *duci*, sed *abripi, a cursu instituto auferri*. Ergo ut, quem spes aliqua tenet, Græce dicitur ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι (v. Porson. ad Eurip. Orest. 68.), sic contra, indidem petita metaphora, Socrates, quum spe illa exciderit (ἀπ' ἐλπίδος κατέπεσε), ἀπὸ θαυμαστῆς, inquit, ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, *a præclara spe depulsus ferebar, quum in lectione progressus viderem virum mente nihil usum* etc. Heind.

ἐπειδὴ] Ita legit etiam Budæus Commentar. L. Gr. p. 3. Ascens. Sed Euseb. ἐπεὶ δέ· quam lectionem Vigerus præferebat vulgatæ, quod ἐπεὶ hoc loco esset ἀλλὰ, vel ἔπειτα· quam in rem laudat locum Herodoti ii. p. 114. Non assentior. Fisch.

ὁρῶ ἄνδρα] Ambiguum est, utrum ἄνδρα positum sit pro ἄνδρά τινα, *aliquem virum*: an, omisso articulo, pro τὸν ἄνδρα, *hunc virum, Anaxagoram*. Utraque est rarior: prior etiam venusta, et propria irrisioni. * Veluti apud Sophocl. in Aj. 1162. Menelaus inquit ad Teucrum, Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν, ipsum demonstrans Teucrum: qui vicissim 1170. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων, item ipsum demonstrans Menelaum. Simile est Aristophanis in Plut. 382. Blepsidemus ad Chremylum, Ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον· i. e. *Video aliquem:* scilicet, *te video*. Acharn. 1128. in hujusmodi altercatione, Lamachus ad Dicæopolin: Ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον· *Video (te) senem*. Atque hanc rationem prætulerim alteri, qua ἀνὴρ pro ὁ ἀνὴρ, et ἄνδρα pro τὸν ἄνδρα accipiatur, quamquam et ipsam probabiles auctores habentem, v. c. Dio Chrys. Or. liv. p. 557. D. ἐτελεύτα γὰρ ἀνὴρ ἀδιάθετος· *mortuus enim est Socrates intestatus*. Et sic sæpe nomen ἀνὴρ solum sine articulo usurpatur: v. c. Plutarcho de Sanit. Tuenda p. 136. D. in dicto Epaminondæ de viro forti mortuo: ὦ Ἡράκλεις, πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποθανεῖν ἐν τοσούτοις πράγμασιν. De Vultu Lunæ p. 920. F. λέγει γὰρ ἀνὴρ κ. τ. λ. *dicit enim hic vir*—. ibid. p. 923. A. Def. Orac. p. 435. E. Aristides sæpe, t. ii. p. 18. 121. 124. 287. 348. 356. 400. Diog. L. iii. 35. de Platone, οὐκ ὀλίγα γὰρ ὢν οὐκ εἴρηκε, γέγραφεν ἀνήρ. Epistola Socraticorum xv. p. 38. sub nomine Xenophontis de Socrate mortuo scribentis: δοκεῖ μέντοι χρῆναι ἡμᾶς συγγράφειν, ἅ ποτε εἶπεν ἀνὴρ καὶ ἔπραξεν. Sed hæc sunt nominativi singularis exempla, nec ex Platone. Wytt.

ὁρῶ ἄνδρα] Hic quis non maluerit, adjecto articulo, ὁρῶ τὸν ἄνδρα? Sed pari modo Aristoph. Plut. 653. Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν, Ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον etc. ubi sermo est de certo notoque homine. Id. Acharn. 428.—κἀκεῖνος μὲν ἦν Χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Εὐρ. Οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. Quocirca in soluto certe sermone promiscue ab Atticis dictum opinor ἀνὴρ et ὁ ἀνὴρ (s. ἁνὴρ), velut θεοὶ et οἱ θεοὶ, βασιλεὺς et ὁ βασιλεὺς,

κοσμεῖν τὰ πράγματα, ἀέρας δὲ[b] καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα
αἰτιώμενον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄτοπα. καί μοι[c] ἔδοξεν
ὁμοιότατον πεπονθέναι[d] ὥς περ ἂν εἴ[e] τις λέγων[f] ὅτι[g] Σω-
κράτης πάντα ὅσα πράττει[h] νῷ πράττει, κἄπειτα ἐπιχει-
ρήσας λέγειν[i] τὰς αἰτίας ἑκάστων ὧν πράττω, λέγοι πρῶ- II. iii. 88.
τον μὲν ὅτι διὰ ταῦτα νῦν ἐνθάδε κάθημαι, ὅτι ξύγκειταί
μου τὸ σῶμα ἐξ ὀστῶν[j] καὶ νεύρων, καὶ τὰ μὲν ὀστᾶ[k] ἐστὶ[l]
στερρὰ[m] καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ νεῦ-

—[a] εἰς...αἰτιώμενον om H.—[b] δὴ I, om L.—[c] ἐμοὶ G.—[d] ὁμοιότατόν τι πεπονθ. Δ Φs.—[e] εἴ om ΔΛΞsς.—[f] λέγοι ΦGs.—[g] ὅτι ὁ Ξs.—[h] ὅσα πράττοι Φ.—[i] λέγει H, λέγειν Δ.—[j] ὀστῶν ΓΛCEHIL: ὀστέων *ς.—[k] ὀστέα ΔGs.—[l] ἔτι Φ.—[m] στερρὰ Ξ:

quæque id genus sunt alia. Heind.

τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, κ. τ. λ.] *Mente (illa divina) nil utentem, neque ullas caussas ab ea repetentem ad ordinandas res (singulas), sed ab aere, æthere, aqua, caussas ducentem.* Eodem nomine Anaxagoram reprehendit rursus in Leg. xii. p. 696. E. [=p. 967. B.]: καί τινες ἐτόλμων τοῦτό γε αὐτὸ παρακινδυνεύειν καὶ τότε λέγοντες ὡς νοῦς εἴη διακεκοσμηκὼς πάνθ' ὅσα κατ' οὐρανόν· οἱ δὲ αὐτοὶ πάλιν ἁμαρτάνοντες ψυχῆς φύσεως ὅτι πρεσβύτερον εἴη σωμάτων, διανοηθέντες δὲ ὡς νεώτερον, ἅπανθ', ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀνέτρεψαν πάλιν, ἑαυτοὺς δὲ πολὺ μᾶλλον· τὰ γὰρ δὴ πρὸ τῶν ὀμμάτων πάντα αὐτοῖς ἐφάνη, τὰ κατ' οὐρανὸν φερόμενα, μεστὰ λίθων εἶναι καὶ γῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀψύχων σωμάτων διανεμόντων τὰς αἰτίας παντὸς κόσμου. Aristot. Metaphys. i. 4. Ἀναξαγόρας τε γὰρ μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιΐαν· καὶ ὅταν ἀπορήσῃ διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, τότε ἕλκει αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις πάντα μᾶλλον αἰτιᾶται τῶν γινομένων ἢ νοῦν. Plutarch. de Defect. Orac. p. 435. E. ἐκεῖνος γὰρ ἀνὴρ (Πλάτων) Ἀναξαγόραν μὲν ἐμέμψατο τὸν παλαιὸν, ὅτι ταῖς φυσικαῖς ἄγαν ἐνδεδυμένος αἰτίαις, τὸ κατ' ἀνάγκην τοῖς τῶν σωμάτων ἀποτελούμενον πάθεσι μετιὼν ἀεὶ καὶ διώκων, τὸ οὗ ἕνεκα καὶ ὑφ' οὗ βελτίονας αἰτίας οὔσας καὶ ἀρχὰς ἀφῆκεν· αὐτὸς δὲ πρῶτος ἢ μάλιστα τῶν φιλοσόφων ἀμφοτέρας ἐπεξῆλθεν, κ. τ. λ. Plotin. Enn. ii. iv. 7. p. 162. F. fusius Anaxagoræ opinionem exagitans, hoc etiam notat: Ἀναξαγόρας δὲ τὸ μίγμα ὕδωρ ποιῶν, οὐκ ἐπιτηδειότητα πρὸς πάντα, ἀλλὰ πάντα ἐνεργείᾳ ἔχειν λέγων, ὃν εἰσάγει νοῦν ἀναιρεῖ. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 364. D. Ἀναξαγόρας πρῶτος ἐπέστησε τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι· ἀλλ' οὐδὲ οὗτος ἐτήρησε τὴν ἀξίαν τὴν ποιητικὴν, δίνους τινας ἀνοήτους ἀναζωγραφῶν σὺν τῇ τοῦ νοῦ ἀπραξίᾳ καὶ ἀνοίᾳ. Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 2. A. Ἀναξαγόρας δὲ ὁ Κλαζομένιος ἐπέστησε μὲν ποιητικὸν αἴτιον τὸν νοῦν, ἐν δὲ ταῖς αἰτιολογίαις ὀλίγα αὐτῷ προσεχρήσατο· ὡς ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης ἐπέσκηψε· f. ἐπέσκωψε· et similia p. 38. A. ii. p. 68. B. et p. 83. 6. Leviter attingit Olympiodorus Cod. i. p. 104. Hermias Comment. in Phædrum p. 435. eodem brevius etiam spectat. Wytt.

οὐδέ τινας] Koehlerus p. 108. censebat rescribi debere ἀλλὰ ἄλλας τινὰς αἰτίας—ἀέρας τε—. Fisch.

ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων] Ita Aug. Tub. Paris. et Euseb. Ab Edd. male abest εἰ. Heind.

νῷ πράττει] In Tub. desunt. Mox Cod. Euseb. Oxon. πράττει. Ed. Steph. πράττοι. male. dein pro λέγοι Aug. λέγει. Fisch.

κἄπειτα ἐπιχειρ.] κἄπειτα h. l. positum esse pro ἔπειτα, monui supra ad §. 89.—Mox ὀστῶν hic et paullo post pro ὀστέων ex Aug. Tub. et Euseb. rescripsi. Heind.

στερεὰ] Bas. 2. στεῤῥά. Uti legitur apud Aristoph. Acharn. 219. στεῤῥὸν ἀντικνήμιον. Nub. 419. ψυχῆς στεῤῥᾶς. Eurip. Suppl. 711. στεῤῥὸν δόρυ. In Platonis tamen libris illud ubivis est obvium (Theætet. §. 14. Protag. §. 31. de Rep. i. p. 348. E. vii. p. 528. A. Tim. p. 31. B. p. 32. B. p. 43. C. p. 55. A. B. p. 56. B. et sæpe alias); στεῤῥὸς alibi nondum reperimus. Heind.

διαφυαὶ] Quo verbo in plantis *genicula* denotantur, hic sunt ossium quasi *incisuræ*, articulorum commissuræ. Mox Euseb. σαρκῶν τε καὶ δέρμ.—κάμπτεσθαί

ρα οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι, περιαμπέχοντα τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ ξυνέχει[n] αὐτά· αἰωρουμένων[o] οὖν τῶν ὀστῶν ἐν ταῖς αὑτῶν ξυμβολαῖς[p] χαλῶντα καὶ ξυντείνοντα[q] τὰ νεῦρα κάμπτεσθαί που[r] ποιεῖ οἷόν τ' εἶναι ἐμὲ νῦν τὰ μέλη, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ξυγκαμφθεὶς[s] ἐνθάδε κάθημαι· [§. 109.] καὶ αὖ[t] περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τινὰς[u] τοιαύτας αἰτίας λέγοι,[v] φωνάς τε καὶ ἀέρας καὶ ἀκοὰς καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος, ἀμελήσας τὰς ὡς[w] ἀληθῶς αἰτίας λέγειν, ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναίοις ἔδοξε βέλτιον εἶναι ἐμοῦ καταψηφίσασθαι, διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐμοὶ βέλτιον αὖ[x] δέδοκται ἐνθάδε καθῆσθαι, καὶ δικαιότερον παραμένοντα ὑπέχειν τὴν δίκην ἣν
I. 99. ἂν κελεύσωσιν,[y] ἐπεὶ νὴ τὸν κύνα, ὡς ἐγῷμαι, πάλαι ἂν ταυ-

στερεὰ *ς.—[n] ξ. 𝔄ΞΥ.—[o] ἐωρουμένων pr 𝔄.—[p] ἐμβολαῖς s.—[q] ξ. 𝔄ΞΥ.—[r] που om Φs.—[s] ξυγκαμφθεὶς 𝔄ΞΥ, συγκαυθεὶς L, συγκαφθεὶς FH: συγκαμφθεὶς ς.—[t] ἂν Δ.—[u] τινὰς add Φs.—[v] λέγειν G.—[w] ὡς om Δ.—[x] ἂν Δ.—[y] κελεύωσιν ΓΛCEHIL.

που ποιεῖ—Natum hoc *που* ex seq. *ποιεῖ* suspicor. Heind.

ὀστέων—ξυμβολαῖς] Cicero N. D. ii. 55. 'Quid dicam de ossibus? quæ, subjecta corpori, mirabiles commissuras habent, et ad stabilitatem aptas, et ad artus finiendos accommodatas, et ad motum, et ad omnem corporis actionem. Huc adde nervos, a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.' Cæterum de verbo *αἰωρεῖσθαι* *sursum tolli* v. Foësius Lex. Hippocr. v. *αἰώρα*. Fisch.

§. 109. *τοιαύτας*] Euseb. *τοιάσδε* pro *τοιαύτας*, et deinde *ἄλλα ἄττα μυρία*. at Tub. *μυρία ταῦτα*, idemque Cod. paullo post *ἐνταῦθα καθῆσθαι*. Heind.

ἀμελήσας τὰς ὡς ἀλ.] Alcib. i. p. 113. C. Μανικὸν γὰρ ἐν νῷ ἔχεις ἐπιχείρημα ἐπιχειρεῖν—διδάσκειν ἃ οὐκ οἶσθα ἀμελήσας μανθάνειν. Xenoph. Cyrop. vii. 2. 17. Ὅτι πρῶτον μὲν, ἔφη, ἀμελήσας ἐρωτᾷν τὸν θεὸν, εἴ τι ἐδεόμην, ἀπεπειρώμην αὐτοῦ εἰ δύναιτο ἀληθεύειν. Adscripsi, ne quis corrigendum putet pro vulgari verbi constructione, *ἀμελήσας τοῦ τὰς ὡς ἀλ. αἰτ. λέγειν*. Tum Aug. *ἣν ἂν κελεύωσιν*, idque reposuit Fisch. Vulgatum accurata temporum ratio exigit. Dispar est ratio deinde in verbis *ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην ἥτιν' ἂν τάττῃ*, ubi *τάττῃ*, non *τάξῃ*, dicit in universum loquens Socr. Heind.

νὴ τὸν κύνα] Ita passim juravit Socrates v. c. in Cratyl. p. 57. Apolog. §. 6. Lactantius iii. 20. de Socrate: 'Verum idem per canem et anserem dejerabat. O hominem scurram!' Plato autem, Socratis nomine, per canem jurat, quod in Ægypto sacerdotibus dedit operam, et Deos Ægyptios, veluti canem, cognitos sibi reddidit. v. Olympiod. Vitam Plat. qui laudat e Gorgia, p. 316. *μὰ τὸν Κύνα, τὸν Αἰγυπτίων θεόν*. Sed non uno modo jurare solebat Socrates. Interdum *νὴ τὴν Ἥραν*, quod volebat corrigi Hutchins. in Cyrop. Xenoph. i. 11. in *νὴ Δία*, sed castigatus recte ab Ernestio ad Xenoph. Mem. i. 5. p. 45. Hutchinsonum quidem voluit defendere Forster. (ad Apol. §. p. 343.) quod nullum numen apud Persas habuerit Juno, sed nescio an hæc ratio fit idonea. Cyrus enim, quod Socratis institutis utitur, potuit et Socratico more jurare. Quam recte Xenophon finxerit institutis concordes, tanto intervallo temporum disjunctos viros, Cyrum atque Socratem, nihil dicere hic attinet. Νὴ τὴν Ἥραν occurrit et Apolog. §. 12. Juravit et Socrates per *ἀλεκτρυόνα*, Aristoph. Nub. 246. et Scholiasten, per *platanum*, Max. Tyr. Diss. viii. p. 90. Davis. Lucianus (t. i. 380. Græv.) irridet hanc variam jurandi rationem Socraticam; (cf. et Icaromen. t. ii. p. 191.) item Zeno Epi-

τα τὰ νεῦρά τε[z] καὶ τὰ ὀστᾶ ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτοὺς ἦν, ὑπὸ δόξης φερόμενα τοῦ βελτίστου, εἰ μὴ δικαιότερον ᾤμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ[a] τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν ὑπέχειν[b] τῇ πόλει δίκην ἥντιν' ἂν τάττῃ. ἀλλ' II. iii. 89.
αἴτια μὲν τὰ τοιαῦτα καλεῖν[c] λίαν ἄτοπον· εἰ δέ τις λέγοι[d] ὅτι ἄνευ τοῦ τὰ[e] τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὀστᾶ καὶ νεῦρα καὶ ὅσα ἄλλα[f] ἔχω, οὐκ ἂν οἷός τ' ἦ[g] ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθῆ ἂν λέγοι·[h] ὡς μέντοι διὰ ταῦτα ποιῶ ἃ ποιῶ,[i] καὶ ταύτῃ[j] νῷ[k] πράττω, ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει,

—[z] τε om ΓΔΦCEGHILs.—[a] πρὸς Λ.—[b] ὑπάρχειν s.—[c] λαλεῖν Δ.—[d] λέγει L.—[e] τὰ om EI.—[f] ἄλλα ὅσα ΔΦGs.—[g] ἦ ΛI et pr ΓE : ἦν *ς.—[h] ἀληθῆ ἂν λέγοι om ΛHIL et pr ΓE.—[i] ποιῶν & Π.—[j] ταῦτα 𝔄ΓΛΞΥΦEGHILs et pr Π.—[k] νῦν L, νῦν &

cureus apud Lactantium iii. 19. Tertullian. Apol. 14. 'Taceo de philosophis, Socrate contentus, qui in contumeliam Deorum quercum et hircum et canem dejerebat. Sed propterea damnatus est Socrates, quia Deos destruebat.' Gottl.

νὴ τὸν κύνα] *Per canem!* Tironum caussa monemus, fuisse hanc formulam affirmandi familiarem Socrati. Videatur Menagius ad Diog. L. ii. 40. Wytt.

τὰ νεῦρά τε καὶ τὰ ὀστᾶ] Cod. Aug. cum Euseb. omittit particulam τε. Expunxissem et ipse, ni sæpius ita τε alieno loco poneretur. Heind.

ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτ.] Ut proximæ urbes, quo confugere posset Socrates, Thebæ et Megara memorantur et in Criton. p. 53. B. αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν ἐὰν εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων ἔλθῃς, ἢ Θήβαζε ἢ Μεγάραδε, εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφότεροι, πολέμιος ἥξεις, ὦ Σώκρατες, τῇ τούτων πολιτείᾳ.—Euseb. ἢ περὶ Βοιωτούς. Bene, ni malis omisso priore ἢ, περὶ Μέγαρα ἢ περὶ Βοιωτ. Heind.

κάλλιον εἶν. πρὸ τοῦ φεύγειν] Criton. p. 54. B. μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. Heind.

τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν] Xenoph. Anab. vii. 3. 11. Καὶ τὰ μὲν φεύγοντα καὶ ἀποδιδράσκοντα ἡμεῖς ἱκανοὶ ἐσόμεθα διώκειν καὶ μαστεύειν. Ammon. Ἀποδράναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδράναι μὲν γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὔδηλον (scr. ἄδηλον) εἶναι ὅπου ἐστίν· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει (i. 4. 8.) οὔτε ἀποδεδράκασιν· οἶδα γὰρ ὅπου οἴχονται· οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις ὥστε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον. Inde ἀποδράναι proprium de servis, captivis, desertoribus aufugientibus verbum. Heind.

ἀληθῆ ἂν λέγοι] In Aug. desunt. male. Mox Tub. ποιῶν & ποιῶ. male. Fisch.

καὶ ταῦτα νῷ πράττω] Sic Aug. Tub. Par. atque Euseb. [cujus Cod. ταῦτα & νῦν] quum vulgo legatur ταύτῃ, necdum tamen persanata hæc ego arbitror. Quam enim incommode cohærent hæc : *at propter hæc* (διὰ τὸ ὀστᾶ καὶ νεῦρα ἔχειν) *me facere quæ faciam, atque hæc mente agere, non vero ejus, quod optimum est, optione, id magna fuerit sermonis inertia?* Nimirum quum hæc διὰ ταῦτα liquido sibi in seqq. requirant oppositum aliquid, nihil infertur ejusmodi, sed verba ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει opposita sunt his καὶ ταῦτα νῷ πράττω. Ut mittam, neque post ποιῶ placere sic continuo subjectum aliud verbum πράττω, omninoque si quis dixerit, Σωκράτης νῷ πράττει, ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει, in his non ῥαθυμίαν τοῦ λόγου esse, sed contraria plane et ἀσύστατα; ῥαθύμως eum loqui, qui proferat unde facile repugnantia inter se et contraria elicere queat adversarius, non qui aperte contraria et absurda. Jam si rescripseris καὶ ταῦτα νῷ πράττων, *præsertim mente agens*, verbis διὰ ταῦτα sua redditur oppositio ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει (similiter §. 114. τὰ δέκα—διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῖο ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει—.); adjunctis autem his καὶ ταῦτα νῷ πράττων aptissime iterantur superiora illa, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῷ πράττει, κἄπειτα etc. §. 108. Atque πράττων ni legit, expressit certe Ficinus ita reddens : *Attamen asserere, propter hæc me facere, quæcunque facio, dum ipsa mente ago,*

πολλὴ ἂν[l] καὶ μακρὰ ῥαθυμία εἴη[m] τοῦ λόγου. [§. 110.] Τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι ὅτι ἄλλο μέν τί[n] ἐστι τὸ αἴτιον τῷ ὄντι, ἄλλο δ' ἐκεῖνο[o] ἄνευ οὗ[p] τὸ[q] αἴτιον οὐκ ἄν ποτ' εἴη αἴτιον· ὃ δή μοι φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὥς περ ἐν σκότῳ,[r] ἀλλοτρίῳ ὀνόματι[s] προσχρώ-

rc Γ.—[l] δ' ἂν G, om 𝔄ΞΠΥ.—[m] ῥαθυμία εἴη 𝔄ΓΔΛΦCEGHILs: ῥαθυμία ἂν εἴη *ς. —[n] τι post ἐστι ponunt ΛCH, om EIL.—[o] ἐκεῖνο ὃ ΓΛΦCEHILs et mg 𝔄.—[p] οὗ [ω] ἄνευ Δ.—[q] τὸ om G.—[r] σκότω ΔΦGHILs, σκότει E: σκότει *ς.—[s] ὀνόματι ΓΛCG

non autem ejus quod optimum est, optione, multa magnaque sermonis negligentia esset. In his πολλὴ ἂν—ἂν εἴη τοῦ λόγου posterius ἂν Aug. et Tub. cum Euseb. omittunt. Heind.

§. 110. τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι κ. τ. λ.] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 99. omissis iis, quæ sunt inter ὑπερείδει et καὶ περὶ αἰτίας· quæ supplet Apograph. August. et indidem ad ἰσχὺν ἔχειν, Simplic. in Comm. ad Aristot. Phys. ii. p. 88. 4. refert ubi μὴ omissum. Cæterum, hujus loci principium caret apto compositionis nexu: ut aut plura exciderint, aut hunc in modum vetus lectio habuisse videatur: τὸ δ' ἄρ' ἦν μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι— i. e. *hoc autem erat non posse distinguere aliud esse veram caussam, aliud id, sine quo caussa non possit esse caussa.* De qua constructionis forma diximus Biblioth. Crit. iii. p. 50. x. p. 11. xii. p. 84. Wytt.

τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόντ' εἶναι] Vix dignum mentione est Mudgii commentum ita legenda hæc opinantis, τὸ γὰρ ἂν εἴη μὴ διελ. Articuli τὸ sic simpliciter pro τοῦτο positi ne unum quidem usquam in Atticorum prosa reperiri exemplum contendimus, nec adhiberi huc a magno quodam viro debebat tritum illud τὸ δὲ, cujus usum demonstravimus ad Plat. Theæt. §. 37. Nobis hæc aliquando artissime adjuncta proxime præcedentibus videbantur et hunc in modum resolvenda: εἴη γὰρ ἂν (τοῦτο) τὸ μὴ διελ. οἷόντ' εἶν. *fuerit enim* (hoc) *non discernere posse* etc. nunc, durissima enim illa est ratio, in qua ne locum quidem haberet articulus, simplicior multo et nescio an unice vera occurrit, ut per exclamationem quandam hæc posita intelligantur, post quæ suppleri apud animum queat hoc quidem loco οὐ γελοῖόν ἐστι, οὐ πάνυ φαύλου ἀνδρός ἐστι; alias aliud structuræ explementum mirantis oratio reticet. Xenoph. Mem. S. iv. 3. 5. Τὸ δ', ἐπεὶ τροφῆς δεόμεθα, ταύτην ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι καὶ ὥρας ἁρμοττούσας πρὸς τοῦτο παρέχειν, αἳ ἡμῖν οὐ μόνον ὧν δεόμεθα—παρασκευάζουσιν, ἀλλὰ καὶ οἷς εὐφραινόμεθα; Πάνυ, ἔφη, καὶ ταῦτα φιλάνθρωπα. Ubi deinceps quinquies structuræ hoc genus repetitur. Conf. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 46. Herm. ad Viger. p. 734.—Apposite ad rem huc illa e Platonis Timæo p. 46. D. attulit Forster. ταῦτ' οὖν πάντ' ἐστὶ τῶν ξυναιτίων οἷς θεὸς ὑπηρετοῦσι χρῆται τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατὸν ἰδέαν ἀποτελῶν· δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα, καὶ, ὅσα τοιαῦτα, ἀπεργαζόμενα. Heind.

ὃ δή μοι φαίνονται] Accus. ὃ ab utroque pendet, a ψηλαφῶντες et a προσαγορεύειν. Heind.

ἐν σκότει] Aug. σκότῳ. σκότου legitur de Rep. v. p. 461. A. vii. p. 518. A. ubi proxime præcessit εἰς σκότος. Contra σκότους ibid. p. 516. E. In Xenoph. Cyrop. σκότου scriptum est iv. 6. 4. σκότῳ viii. 7. 21. sed σκότει i. 6. 40. ii. 1. 25. neque quidquam ibi variant libri hucusque collati. Conf. Valcken. ad Eurip. Phœniss. v. 380. σκότου, ut magis Atticum (sic certe volunt grammatici veteres) in Eurip. Hecub. 825. prætulit Porsonus. Heind.

ὄμματι] Fic. etiam videtur legisse ὀνόματι. non ὄμματι, id est *oculo*. Steph.

ὄμματι] Dubiam habet auctoritatem ὄμματι· cujus loco dant ὀνόματι, Ficin. Stob. Simplic. Vind. C. Venet. A. dubium, quæ sit verior; tamen, ut nunc est, cum Forstero ὀνόματι tuear, et σκότει a sequentibus commate separem. Sic est σκοτωδέστερον ὄνομα in Cratylo p. 269. A. Est autem in tenebris et manuum contrectatio et vox, quasi dux viæ: ut in simili comparatione disserit Plutarch. de Genio Socratis p. 589. B. τῷ

μενοι, ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν. διὸ δὴ καὶ ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ μένειν δὴ ποιεῖ[t] τὴν γῆν, ὁ δὲ ὥς περ καρδόπῳ[u] πλατείᾳ[v] βάθρον τὸν ἀέρα

HIL et pr ΞE et corr 8 : ὄμματι *s.—[t] δεῖ ποιεῖν H, δεῖν ποιεῖν I.—[u] περ τῇ μάκτρα

γὰρ ὄντι τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις, οἷον ὑπὸ σκότῳ διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες, γνωρίζομεν· αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φέγγος ἔχουσαι, τοῖς δυναμένοις ἐλλάμπουσιν, οὐ δεόμεναι ῥημάτων οὐδὲ ὀνομάτων, οἷς χρώμενοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι συμβόλοις εἴδωλα τῶν νοουμένων καὶ εἰκόνας ὁρῶσιν, αὐτὰ δὲ οὐ γινώσκουσι—· Aristoph. Pac. 690. προτοῦ μὲν οὖν Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα· Νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν. Eccles. 315. D. Paulus in oratione ad Athenienses apud Lucam Act. Ap. xvii. 29. Ipse [Lucas] in Evang. xxiv. 39. ubi alia etiam exempla apposuit Wetstenius. WYTT.

ὄμματι] Quod vulgo absurde in his legitur ὄμματι, vel invitis libris omnibus mutandum in ὀνόματι, ex Stob. et Ficini versione correxerat jam Fischer. In Tub. vitiosæ lectioni veram in margine alia manus adscripsit. Aug. αὐόμματι. Neque incommodum h. l. fuerit αὖ, *rursus*, ut alias fere facere vulgus solet. HEIND.

ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγ.] αἴτιον αὐτὸ est idem quod αὐτὸ τὸ αἴτιον, *causa ipsa*. προσαγορεύειν ὡς αἴτιον, *ita illud appellare quasi sit causa ipsa*, similiter dixit atque de Legg. ix. p. 865. C. πάντως ἔστω ὡς αὐτόχειρ. Lysias in Eratosth. p. 441. δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι τοῖς πεπραγμένοις. HEIND.

ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς] Non ceperunt interpretes, Ficinus, Cornarius: Dacierius minus etiam: quod excutere longum sit. Verte: *alius quidem turbinem circumdans terræ, quo cælum eam vertat, stabilem scilicet eam facit.* Nam ἡ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ δίνη τῆς γῆς, est *turbo, quo terra a cælo vertitur:* constructione Græcæ proprietatis: ut supra §. 40. εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις—. *in diffidentiam conjicere non modo ante dictis argumentis*, i. e. *in dubitationem nos conjiciebat, ut non modo ante dictis argumentis diffideremus:* Nomine verbali retinente constructionem verbi sui. Sic in Plutarcho de Aud. Poet. p. 20. E. τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων καὶ τρώσεις ὑπ' ἀνθρώπων· i. e. *Homericæ deorum a se invicem projectiones et ab hominibus vulnerationes:* ubi plura diximus, laudantes etiam Duker. ad Thucyd. v. 46. et Abresch. Animadv. in Æschyl. p. 67. Pertinet hæc δίνης reprehensio maxime ad Empedoclem, cujus ista diserta fuit opinio ; ut apparet ex Aristotele de Cœlo ii. 13. quod caput instar est commentarii in hunc Phædonis locum : et Simplicius in Comm. ad Arist. h. l. p. 128. A. conferendus p. 112. A. 1. Fuit etiam Leucippi et Democriti placitum, teste Diog. L. ix. 45. πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει· et Sexto Empir. Adv. Math. ix. 114. Sed et Anaxagoræ fuit δῖνος· unde dicterium Aristoph. Nub. 379. Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθει, Ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων· ubi Scholion: καὶ τοῦτο ἐθρυλλεῖτο παρὰ τοῖς φυσικοῖς, τουτέστι, δίνησις ἡ αἰθερία· ταῦτα ἐκ τῶν Ἀναξαγορείων λαμβάνει. Quo item spectat Platonis δίνη in Cratylo p. 280. A. Conferatur Valckenar. Diatrib. Eurip. Fragm. p. 30. WYTT.

δίνην περιτιθεὶς τ. γ.] Verba ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ad δίνην pertinent. δίνη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ est *vortex qui a cælo fit*, ut recte expl. Fisch. Gemino modo Politic. p. 291. D. καὶ μετὰ μοναρχίαν εἴποι τις ἄν, οἶμαι, τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν. de Rep. iii. p. 390. C. Ἄρεώς τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμός. De simili Latinorum usu conf. Westerhov. ad Terent. Andr. i. 1. 129. Cortius ad Sallust. Jugurth. c. 31. init. Empedoclem autem imprimis h. l. describi declarat locus Aristotelis de Cœlo ii. 13. Οἱ δὲ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, τὴν τοῦ οὐρανοῦ φορὰν κύκλῳ περιθέουσαν καὶ θᾶττον φερομένην τὴν τῆς γῆς φορὰν κωλύειν, καθάπερ τὸ ἐν τοῖς κυάθοις ὕδωρ. Καὶ γὰρ τοῦτο, κύκλῳ τοῦ κυάθου φερομένου, πολλάκις κάτω τοῦ χαλκοῦ γιγνόμενον ὅμως οὐ φέρεται, κάτω πεφυκὸς φέρεσθαι, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Pro περιτιθεὶς, *circumdando*, male Euseb. Præp. Evang. xiv. 15. p. 752. περιθείς. In his Διὸ δὴ καὶ voculam καὶ non habet Aug. HEIND.

ὥσπερ καρδόπῳ] Schol. τῇ μάκτρᾳ τοῦ ἀλεύρου. De re ipsa vid. quæ adscripsimus ad §. 106. HEIND.

πλατείᾳ] Aristot. l. c. Ἀναξιμένης δὲ

ὑπερείδει·[w] τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόν τε βέλτιστα αὐτὰ[x] τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν κεῖσθαι, ταύτην οὔτε ζητοῦσιν οὔ τέ τινα οἴονται δαιμονίαν ἰσχὺν ἔχειν, ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτου ἄν ποτε Ἄτλαντα[y] ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώτερον καὶ μᾶλλον ἅπαντα ξυνέχοντα ἐξευρεῖν,[z] καὶ ὡς ἀληθῶς τἀγαθὸν[a] καὶ δέον[b] ξυνδεῖν[c] καὶ ξυνέχειν[d] οὐδὲν οἴονται. ἐγὼ μὲν οὖν

τοῦ ἀλεύρου καρδοπῷ H.—[v] πλατεία om pr G.—[w] ἀέρα κάτω ὑπερείδει ΔΦCGs.—[x] βέλτιστα αὐτὰ ΓΗ, βέλτιστον αὐτὰ ℭΞΠΥ, αὐτὰ βέλτιστα ΔGs et corr Λ, αὐτοῦ βέλτιστα corr Φ: βέλτιστα αὐτοῦ *ς.—[y] ἄτλαντα ἄν ποτε ℭΞΠΥ.—[z] ἐξευρεῖν τὸ δὲ καὶ Φs et (omisso καὶ) Δ.—[a] τἀγαθὸν ΦGs: τὸ ἀγαθὸν *ς.—[b] τἀγ. καὶ δέον ξ.]

καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἴτιον εἶναί φασι τοῦ μένειν αὐτήν. οὐ γὰρ τέμνειν ἀλλ' ἐπιπωματίζειν τὸν ἀέρα τὸν κάτωθεν· ὥσπερ φαίνεται τὰ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιεῖν. ταῦτα γὰρ καὶ πρὸς τοὺς ἀνέμους ἔχει δυσκινήτως διὰ τὴν ἀντέρεισιν. ταυτὸ δὴ τοῦτο ποιεῖν τῷ πλάτει φασὶ τὴν γῆν πρὸς τὸν ὑποκείμενον ἀέρα· τὸν δ' οὐκ ἔχοντα μεταστῆναι τόπον ἱκανὸν, ἀθρόον τῷ κάτωθεν ἠρεμεῖν, etc. Secundum Thaletem vero, ut id obiter notem, infinitæ aquarum congeriei (unde isti omnia) ligni instar, innatat Terra. Recte hic ad istorum de Terræ forma opinionem exprimendam latæ cujusdam καρδόπου sive mactræ imagine utitur Socrates. Anaxagoras enim (neque hac in re a cæteris supra memoratis dissentire videtur) teste auctore Lib. de Philosoph. Origeni falso adscripti, statuebat εἶναι αὐτὴν κοιλὴν, καὶ ἔχειν ὕδωρ ἐν τοῖς κοιλώμασι, vel, uti tradit Laert. in ejus Vita, ἐπὶ τῆς γῆς πλατείας οὔσης τὴν θάλασσαν ὑποστῆναι. Et similiter, secundum auctorem primo memoratum, Archelaus ejus discipulus et Socratis in Physicis præceptor eam tanquam κύκλῳ μὲν οὖσαν ὑψηλὴν, μέσον δὲ κοιλὴν exhibebat. Forst.

βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει] Hoc in Anaximenem convenire videtur: qui et aere rerum principio utebatur, et Terram planam statuebat. Plutarchus Stromat. apud Euseb. P. E. i. 8. p. 22. nostræ edit. Fragm. cap. viii. 3.—πιλουμένου δὲ τοῦ ἀέρος πρώτην γεγενῆσθαι—τὴν γῆν πλατεῖαν μάλα· διὸ καὶ κατὰ λόγον αὐτὴν ἐποχεῖσθαι ἀέρι. Est vero Aristophanis dicterio notata et ad ridiculum traducta vox κάρδοπος, *mactra*, vas pistorium, in quo farina subigitur: Nub. 669. 1250. Ran. 1190. Wytt.

τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόντε]. Verborum hic est ordo: τὴν δὲ δύναμιν τοῦ οὕτω νῦν αὐτὰ κεῖσθαι, ὡς οἷόντε βέλτιστα τεθῆναι etc. In ejus, quod vulgo legitur, αὐτοῦ locum e Bas. 2. et Euseb. αὐτὰ substituerat jam Forster. Accedunt Aug. et Par. Nam Tub. βέλτιστον αὐτοῦ. αὐτὰ hoc ad terram cœlumque et aerem refertur. Heind.

αὐτὰ τεθῆναι] Sic Vind. A B D E. Venet. A B. Stob. Euseb. Bas. 2. Aristipp. unde assumserunt Forster. et Fischer. Cæteri et vulgo Ἄτλαντα ἰσχυρότερον—. Wytt.

ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτου ἄν ποτε—ἐξευρεῖν] Hoc Platonis dictum significare videtur Aristoteles de Cœlo ii. 1. διόπερ οὔτε κατὰ τὸν τῶν παλαιῶν μῦθον ὑποληπτέον ἔχειν, οἵ φασιν Ἄτλαντός τινος αὐτῷ (τῷ οὐρανῷ) προσδεῖσθαι τὴν σωτηρίαν. Certe hinc colorem duxit Philostratus Iconum ii. 20. p. 843. Καὶ Ἄτλαντι Ἡρακλῆς οὐδὲ προστάξαντος ἤρισεν, ὡς τὸν οὐρανὸν οἴσων μᾶλλον ἢ ὁ Ἄτλας. Cæterum tota hæc ῥῆσις, quæ est ab ἀλλὰ ἡγοῦνται—ad ἐξευρεῖν, suo loco mota, eodem restituenda est, quo unice apta est, post οὐδὲν οἴονται. Wytt.

ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτ.] *Sed putant hoc Atlante robustiorem se et magis immortalem magisque omnia continentem inventuros.* Ἄτλαντα τοῦτον dicit causam eam, quæ ita ut optimum est, terram rerumque universitatem compositam tueatur; qua causa non acquiescentes illos aliam quærere ait firmiorem etiam, ac, si diis placet, magis immortalem. Monui propter Fischerum, qui τούτου explicuit *hoc Atlante* qui in fabulis cœlum sustinere feratur. Tub. συνέχοντα et deinde id. et Aug. συνέχειν. Heind.

ὡς ἀληθῶς—καὶ δέον ξυνδεῖν] Quam vim hic habeat ὡς ἀληθῶς repetendum est ex nostra annotatione ad §. 13. Nam quasi demonstrative ad δέον intenditur, quod et *necessarium, officium, debitum,*

τῆς τοιαύτης[e] αἰτίας ὅπῃ ποτὲ ἔχει[f] μαθητὴς ὁτουοῦν ἥδιστ' II. iii. 90.
ἂν γενοίμην· ἐπειδὴ δὲ ταύτης ἐστερήθην καὶ οὔτ' αὐτὸς[g] εὑρεῖν οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἷός τε[h] ἐγενόμην, τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ[i] πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσωμαι,[j] ὦ Κέβης;

δέον ταῦτα Δ.—[c] σκοπεῖν Φ.—[d] καὶ ξυνέχον Δ, om ΛΕΙ.—[e] τῆς τοιαύτης ΔΥGs et corr ΓΕ, τῆς αὐτῆς ΓΛCEHIL: τοιαύτης *ς.—[f] ἔχειν Π: ἔχῃ ς.—[g] οὔτ' αὐτὸ 𝔄Γ ΔΞΠΥΦCGHLs: οὔτ' ἂν αὐτὸς *ς.—[h] τ' Δs.—[i] ᾗ 𝔄ΓΛΠΦCEGHILs: ἣν ς.—[j] ποι-

justum, notat: sed et *ligans*, *vinciens*, a verbo *δέω, δεῖν*, *ligare*. Quam etymologiam frequentarunt Stoici in loco περὶ τοῦ ἀγαθοῦ· v. c. apud Diog. L. vii. 98. 99. πᾶν δὲ ἀγαθὸν συμφέρον εἶναι, καὶ δέον, καὶ λυσιτελὲς, καὶ χρήσιμον, καὶ εὔχρηστον, καὶ ὠφέλιμον, καὶ αἱρετὸν, καὶ δίκαιον· συμφέρον μὲν ὅτι φέρει τοιαῦτα, ὧν συμβαινόντων ὠφελούμεθα· δέον δὲ, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή· κ. τ. λ. Wytt.

καὶ ὡς ἀληθῶς τὸ ἀγαθὸν] Ficinus: *ipsum autem bonum atque decens connectere atque continere re vera nihil existimant.* Ac sane hæc ita potius annexa præcedentibus voluerit quisque, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸν etc. Quamquam ne sic quidem satisfacit sententia; certe οὐδὲν istud sic positum nemo non mutatum in οὐ maluerit. Igitur quum hæc in Paris. sic scripta reperiantur, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται: Platonis manum hanc ego fuisse suspicor: τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον, τὸ ἀγαθὸν καὶ δέον, ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται. In quibus Platonem agnoscent periti. Heind.

τῆς τοιαύτης] Omissum a Stephano reliquisque editoribus articulum τῆς præstant Tub. et Bas. 2. In Aug. et Par. scriptum τῆς αὐτῆς. Tum a Stephano editum ἔχῃ e Codd. et Edd. vett. correxit Fischer. In proximis καὶ οὔτ' αὐτὸς εὑρεῖν etc. insertum vulgo ἂν post οὔτε cum Aug. et Tub. omisi. Heind.

τὸν δεύτερον πλοῦν] De dicto hoc παροιμιώδει ita in Thrasyleonte Menander, Ed. Cler. p. 86. Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δήπου λεγόμενος, Ἂν ἀποτύχῃ τὶς πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν. ubi, si ab omnibus doctorum ad locum conjecturis liceat recedere, versum secundum ita emendandum censeo, Ἂν ἀποτύχῃ τὶς οὐριοῦ, κώπαισι πλεῖν. Quod suadet hoc Eustath. in Odyss. B. ad finem p. 1453. δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀποτυχών τις οὐριοῦ κώπαις πλέει. Hinc autem facili translatione generatim, uti notat Phavorinus, dicitur ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τε πραττόντων· καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται κατὰ τὸν δεύτερον. Forst.

τὸν δεύτερον πλοῦν] Schol. Παροιμία, Δεύτερος πλοῦς, ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον. Ἐμνήσθη δὲ ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἠθικῶν (c. 9.) καὶ Μένανδρος Κεκρυφάλῳ καὶ Πλοκίῳ καὶ Θεοφορουμένῃ. (Atque præter hunc locum Plato Phileb. p. 19. C. Politic. p. 300. B.) Rectius Eustath. in Odyss. B. p. 106. Bas. δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλέῃ κατὰ Παυσανίαν. Cf. Parœmiogr. et Gatak. ad Antonin. ix. 2. p. 263. Dorvill. ad Charit. iii. c. 3. ed. Lips. p. 370. Heind.

ἣν πεπραγμάτευμαι] Impeditam ac duram compositionem expedies ac lenies ἣν mutando in ᾗ, quod habet Stob. et alii volunt, v. c. Vind. B G ᾗ πεπραγμάτευται: C. ᾗ πεπραγματεῦσθαι, superscripto πεπραγμάτευμαι: A. ᾗ πεπραγμάτευται. Versio Sicula, *qualiter disquiras*: ut Forster. suspicabatur Aristippum legisse. Neque vero quem offendere debet ἐπίδειξιν ποιήσωμαι positum pro ἐπιδείξωμαι, habet enim disertiorem significationem ironiæ, qua se Socrates hac in explanatione Sophistas imitari simulat, quorum proprium est ἐπιδείκνυσθαι et ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι. Sic de Gorgia in cognomine dialogo p. 281. B. τὴν δὲ ἄλλην ἐπίδειξιν εἰσαῦθις — ποιησάσθω. Plutarchus de Animi Procreatione in Timæo p. 1028. A. οὐ γὰρ ἐπίδειξιν Πλάτων θεωρίας μαθηματικῆς ποιούμενος εἰς φυσικὴν ὑπόθεσιν μὴ δεομένην μεσότητας ἀριθμητικὰς καὶ ἁρμονικὰς παρεισήγαγε. Simili metaphora Demosth. c. Aristogiton. i. p. 497. A. τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας ἐπίδειξιν ποιούμενος. Proverbium δεύτερος πλοῦς adhibuit Plato item in Politic.

§. 51. W. [§. 111.] Ὑπερφυῶς μὲν οὖν,[k] ἔφη, ὡς[l] βούλομαι. Ἔδοξε τοίνυν μοι, ἦ δ' ὅς, μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀπείρηκα τὰ ὄντα σκοπῶν,[m] δεῖν εὐλαβηθῆναι[n] μὴ πάθοιμι ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα[o] θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι·[p] διαφθείρονται γάρ που[q] ἔνιοι[r] τὰ ὄμματα, ἐὰν μὴ ἐν[s] ὕδατι ἤ τινι[t] τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. τοιοῦτόν[u] τι καὶ ἐγὼ διενοήθην, καὶ ἔδεισα μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθείην βλέπων πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὄμμασι καὶ ἑκάστῃ τῶν αἰσθήσεων ἐπιχειρῶν ἅπτεσθαι αὐτῶν. ἔδοξε δή[v] μοι χρῆναι εἰς τοὺς λόγους[w] καταφυγόντα ἐν ἐκείνοις σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. ἴσως μὲν οὖν, ᾧ[x] εἰκάζω, τρόπον τινὰ
i. 100. οὐκ ἔοικεν· οὐ γὰρ πάνυ ξυγχωρῶ[y] τὸν ἐν τοῖς[z] λόγοις[a]

δς
ήσομαι 𝔄ΓΛΦCEGHIL.—[k] οὖν om ΦGs.—[l] ὡς H.—[m] σκοπῶν ζητῶν δεῖν Δ.—
ῆναι
[n] εὐλαβηθέντα I.—[o] ἐκλιπόντα Γ.—[p] post σκοπούμενοι omisi πάσχουσιν cum Υ et pr 𝔄ΞΠ.—[q] ἔνιοι. τὰ ὄμματα διαφθείρονται γάρ που ἐὰν Γ.—[r] ἐνίοτε ΔCGHs et corr 𝔄Π, omisso τὰ.—[s] ἐν om ΦE.—[t] ἤ τινι 𝔄ΔΞΠΥΦGs: ἤ ἔν τινι *s.—[u] τοιοῦτό pr G.—[v] δέ H.—[w] εἰς τοὺς λόγους om G.—[x] ᾧ pr G et mg 𝔄: ὡς *s.—[y] ξ. 𝔄ΞΥ

p. 187. G. Phileb. p. 75. F. Zachar. Mityl. p. 191. Suidas: Δεύτερος πλοῦς· ὅταν ἀποτυχών τις οὐρίου] κώπαις πλεῖ· ad quem locum videatur A. Schott. ad Proverb. Suid. v. 34. Gataker. ad M. Antonin. ix. 2. p. 263. Forster. h. l. Scholiastes ad h. l. ubi, præter illa, hæc Ruhnkenius notavit: 'Heliodor. p. 31. Philo Jud. t. i. p. 627. Stob. p. 420. Stob. Grot. p. 279. Phavorin. Dorvill. ad Charit. p. 282. Synes. p. 49. Bergler. ad Alciphr. p. 256. Aristid. t. i. p. 215. Menander Fragm. p. 86.' Wytt.

ᾗ πεπραγμ.] Vulgo ἣν πεπραγμ. in qua scriptura accus. ille τὸν δεύτερον πλοῦν unde pendeat, nihil quidquam adest. Legerem igitur cum Heusdio p. 22. τοῦ δευτέρου πλοῦ, nisi, quod Forster. conjecerat suffragante Aristippi versione, ᾗ scriptum unus librorum Pariss. exhiberet.—Pro ποιήσωμαι Codd. et Edd. vett. ποιήσομαι, quod sermonis lege correxit Steph. Heind.

§. 111. ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι πάσχουσι] Illustre exemplum, ad imitationem valuit: v. c. apud Themist. Or. iv. p. 51. B. οἱ σφόδρα ἐπιθυμοῦντες τοῖς ὄμμασι ἀτενίσαι εἰς τὸν θεὸν (ἥλιον), πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὕδασι μελετῶσι καὶ διαπειρῶνται τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὸ φάσμα αὐτοῦ καρτερεῖν τε καὶ ἀπερείδεσθαι, ὡς ἂν μὴ ἀθρόως τῆς ἀληθινῆς μαρμαρυγῆς ἐμπλησθέντες σκότου μᾶλλον ἢ αὐγῆς ἀπολαύσειαν. Iamblich. Vit. Pythag. §. 67. τοῖς οὐχ οἵοις τε ἀτενὲς ἐνορᾶν (ἐν del.) τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν, ἐν βαθείᾳ συστάσει ὕδατος, ἢ καὶ διὰ τετηκυίας πίσσης, ἢ κατόπτρου τινος μελαναυγοῦς δεικνύειν ἐπινοοῦμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς τῶν ὄψεων ἀσθενείας αὐτῶν. Plutarch. de Aud. Poet. p. 36. E. ubi plura dedimus. Cæterum pro σκοπούμενοι, quod in omnibus libris est, magis feram σκοτούμενοι· de quo verbum feci in Bibl. Crit. pt. vi. p. 111. Wytt.

πάσχουσι] Abest a Tub. Non male. Mox id. ἤ τινι τοιούτῳ, omissa præp. ἔν. Heind.

τοὺς λόγους καταφυγόντα] λόγοι h. l. non sunt *ratiocinationes*, ut Koehlerus expressit in sua versione, etsi aliis locis hoc verbum ita sumitur, ut satis notum est, v. c. apud Epictet. xliv. λόγοι ἀσύνακτοι sunt, *ratiocinationes ex quibus male colligitur*; sed intelligere mihi videtur Plato principia naturæ, cujus generis sunt axiomata, quæ in geometricis et philosophicis rebus satis nota sunt. Gottl.

ὡς εἰκάζω] Stob. ᾧ εἰκάζω. Wytt.

ἐν τοῖς λόγ.] Articulum τοῖς hic et

σκοπούμενον[b] τὰ ὄντα ἐν[c] εἰκόσι μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὸν ἐν τοῖς ἔργοις· ἀλλ' οὖν δὴ ταύτῃ γε ὥρμησα, καὶ ὑποθέμενος ἑκάστοτε λόγον ὃν[d] ἂν κρίνω ἐρρωμενέστατον[e] εἶναι, ἃ μὲν ἄν μοι δοκῇ τούτῳ ξυμφωνεῖν,[f] τίθημι ὡς ἀληθῆ ὄντα,[g] II. iii. 91.
καὶ περὶ αἰτίας καὶ περὶ[h] τῶν ἄλλων ἁπάντων, ἃ[i] δ' ἂν μή, ὡς οὐκ ἀληθῆ. [§. 112.] Βούλομαι δέ σοι[j] σαφέστερον[k] εἰπεῖν ἃ λέγω· οἶμαι γάρ σε νῦν οὐ μανθάνειν. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Κέβης, οὐ[l] σφόδρα. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ὧδε[m] λέγω, οὐδὲν καινὸν ἀλλ' ἅπερ ἀεὶ καὶ[n] ἄλλοτε καὶ[o] ἐν τῷ παρεληλυθότι[p] λόγῳ οὐδὲν πέπαυμαι[q] λέγων. ἔρχομαι γὰρ[r] δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ[s] πεπραγμάτευμαι, καὶ εἶμι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνα[t] τὰ πολυθρύλητα[u] καὶ ἄρχομαι[v] ἀπ'[w] ἐκείνων, ὑποθέμενος εἶναί τι καλὸν[x] αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλ-

L.—[z] τοῖς om ΓΔΛΦCEGHILs.—[a] λόγῳ L.—[b] σκοποῦντα I.—[c] ἐν τοῖς om ΔΦs, τοῖς om ΓΔΛCEGHIL.—[d] ὃν om pr Π.—[e] ἐρρωμενέστερον L.—[f] ξ. 𝔄ΞΥ.—[g] εἶναι L.—[h] περὶ ante τῶν om ΔΦGIs et corr 𝔄.—[i] ἁπάντων ὄντων & 𝔄ΔΞΥΦGs et pr Π, ἁπάντων τῶν ὄντων & rc Π.—[j] δέοι H.—[k] σαφέστατα I.—[l] οὐ ante σφόδρα om Λ.—[m] ὅγε Δ.—[n] ἀεὶ καὶ Π et pr 𝔄, ἀεί τοι L: ἀεί τε *s.—[o] καὶ ante ἐν om pr Γ.—[p] παρόντι Φ.—[q] ἐπέπαυμαι s.—[r] γὰρ om ΓΛΦCEHIL.—[s] ὅπερ ΔΦGs.—[t] εἶναι L.—[u] πολυθρύλητα 𝔄ΔΥGH: πολυθρύλλητα *s.—[v] ἔρχομαι L.—[w] ὑπ' s.—[x] κακὸν I.

deinceps ante ἔργοις omittit Aug. Paullo post verbis τῶν ἄλλων ἁπάντων additum in Tub. et Par. ὄντων. Leg. ἁπάντων τῶν ὄντων. Heind.

§. 112. ἀεί τε ἄλ.] Tub. ἀεὶ καὶ ἄλ. Quod præfero. Mox ad illa Ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχ. σ. ἐπιδείξασθαι Fischer. 'ἐπιχειρῶν est forma futuri contracta, nam verbum ἔρχομαι jungi sibi sic futura jubet.' ἐπιχειρέσων Attice contraheretur in ἐπιχειρῶν; non, quæ legitima futuri hujus est forma ἐπιχειρήσων. Ac sane ἔρχομαι participium futuri solet adsciscere; sed ipsum hoc ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι est instar futuri ἐπιδειξόμενος. Eodem in genere Fischerum errantem supra vidimus §. 17. Heind.

ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν] Ne quis forte desideret ἐπιχειρήσων; quod in hac forma constans est usus futuri, v. c. ἔρχομαι λέξων, et passim apud Herodotum, ut notavit Portus in Lexico Ionico, voc. Ἔρχομαι: ratio est in ipso verbo ἐπιχειρεῖν, quod per se habet vim futuri. Wytt.

πολυθρύλητα] Hesychius: Πολυθρύλλητα· διαβεβοημένα. Fisch.

καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτὸ] Innuit *species*, τὰ εἴδη, sive ideas, naturas quasdam communes, eodem modo se semper et similiter habentes. (v. Tim. p. 28. Steph. et præcipue Parmen. p. 141. Bas. 2. ubi ideam definit: γένος τι ἑκάστου, καὶ οὐσία αὐτὴ καθ' αὑτήν). Has ἰδέας caussas vult esse, individuas, unde τὰ πολλὰ, singularia, sive res sub sensus cadentes, participent. Referuntur enim res sensiles ad has ideas v. supr. §. 22. Etsi idea prima communicatur cum rebus multis, tamen non dividitur in partes, sed *unum* quid est (ἓν ἄρα ὂν καὶ ταυτὸ ἐν πολλοῖς, Parmen. p. 140.) Pulcher homo vel res pulchra ideo sic dicitur, quod particeps fit *pulchri* (τοῦ καλοῦ) ideæ illius, per se subsistentis, et semper individuæ. Gottl.

ὑποθέμενος εἶναί τι καλὸν καθ' αὐτὸ] Argumentum hoc ab Iamblicho et plerisque Platonicis pro uno firmissimo habitum esse, scribit Olympiodorus in Phæd. Cod. iii. p. 32. et 46. Reprehendit Aristot. de Generat. et Corrupt. ii. 9. Metaph. i. 7. xii. 5. ut totam doctrinam *de Ideis*, τερετίσματα alibi appellans: de quo docta est Hemsterhusii animadversio in Addendis ad Thom. Mag. Wytt.

λα πάντα· ἃ εἴ μοι δίδως τε καὶ ξυγχωρεῖς εἶναι ταῦτα, ἐλπίζω[y] σοι[z] ἐκ τούτων τήν τε[a] αἰτίαν ἐπιδείξειν καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἡ ψυχή. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Κέβης, ὡς διδόντος σοι[b] οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων. Σκόπει δή, ἔφη, τὰ ἑξῆς ἐκείνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥς[c] περ ἐμοί. φαίνεται γάρ μοι, εἴ τί ἐστιν ἄλλο καλὸν[d] πλὴν[e] αὐτὸ τὸ καλόν, οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο καλὸν εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ· καὶ πάντα δὴ οὕτω λέγω. τῇ τοιᾷδε αἰτίᾳ ξυγχωρεῖς;[f] Ξυγχωρῶ,[g] ἔφη. [§. 113.] Οὐ τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ἔτι μανθάνω οὐδὲ δύναμαι τὰς ἄλλας αἰτίας τὰς σοφὰς
II. iii. 92. ταύτας[h] γιγνώσκειν· ἀλλ' ἐάν τίς μοι λέγῃ διότι καλόν ἐστιν ὁτιοῦν, ἢ ὅτι[i] χρῶμα εὐανθὲς ἔχον ἢ σχῆμα[k] ἢ[l] ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων, τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἐῶ, ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς[m] ἄλλοις πᾶσι, τοῦτο δὲ ἁπλῶς καὶ ἀτέχνως[n] καὶ ἴσως εὐήθως[o] ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι

—[y] ἐλτίσω L.—[z] σε ΓΛΕΗΙ.—[a] τε ΔΦGs.—[b] σοι om I.—[c] ὡς (omisso περ) Π.—[d] καλὸν...ἄλλο om Δ.—[e] παρὰ G : πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν om pr 𝔄Π.—[f] ξ. 𝔄ΓΞΥL.—[g] ξ. ΓΞΥ.—[h] ταῦτα pr Π.—[i] ὅτι om Π et pr 𝔄.—[k] ἢ ὅτι σχῆμα ΔΦGs.—[l] ἢ om pr Γ.—[m] τοῇ pr Γ.—[n] ἀτέχνως ΞΥCG et corr ΓΛ : ἀτεχνῶς s.—[o] εὔηθες s.—[p] ἡ

οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων] *Quantocius narra.* Euthyd. p. 215. C. Sympos. 329. E. Xenoph. Mem. ii. 3. 11. iii. 11. 1. Plutarch. Adv. Stoic. p. 1059. A. Demosth. p. 859. F. Wytt.

διότι μετέχει] *ἐν τῷ Φαίδωνι οὕτω λέγεται, ὡς καὶ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ γίγνεσθαι αἴτια τὰ εἴδη ἐστί. καίτοι τῶν εἰδῶν ὄντων, ὅμως οὐ γίγνεται τὰ μετέχοντα, ἂν μὴ ᾖ τὸ κινῆσον· καὶ πολλὰ γίγνεται ἕτερα, οἷον οἰκία καὶ δακτύλιος, ὧν οὔ φαμεν εἴδη εἶναι,* etc. Aristot. in Metaph. l. i. c. 7. idemque ibid. *τὸ δὲ λέγειν παραδείγματα αὐτὰ* (nempe *τὰ εἴδη*) *εἶναι,* (uti Noster in Timæo) *καὶ μετέχειν αὐτῶν τἄλλα, κενολογεῖν ἐστι, καὶ μεταφορὰς λέγειν ποιητικάς.* Eademque infra l. xi. c. 5. occurrunt. Hujusce vero *μετοχῆς* suæ meminit Noster in Phædro p. 211. Forst.

τῇ τοιᾷδε αἰτίᾳ συγχωρεῖς;] Politic. p. 258. A. *συγχωρεῖς οὖν οἷς λέγει* (*Σωκράτης*); Lysias Or. i. p. 31. *ἐγὼ δὲ τῷ μὲν ἐκείνου τιμήματι οὐ συνεχώρουν.* Hac structura et *ὁμολογεῖν* positum de Rep. vi. p. 490. D. *πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν.* Heind.

§. 113. *τὰς σοφὰς ταύτας*] *Has, quas nostis, subtiliter et argute excogitatas.*

ἢ ὅτι χρῶμα—ὅτι male omittit Tub. Ad *ἔχον* supplendum *ἐστὶ*, quod ubi præcessit, sic solet verbi *ἔχειν* participium pro indicativo *ἔχει* inferri. Sophist. §. 32. *εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας.* Politic. p. 306. C. *πότερον οὕτως ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο ἢ παντὸς μᾶλλον αὐτῶν ἔχον διαφορὰν τοῖς ξυγγενέσιν ἐστί.* Aristoph. Ran. 1160. *Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε Ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον,* ubi vid. Brunck. Omninoque *ἔχον ἐστὶ* pro *ἔχει* sermonis usus adamavit. Politic. p. 297. E. *τοῦτ' ἔστιν ὀρθότατα καὶ κάλλιστ' ἔχον.* p. 306. B. *ὡς ἐστὸν—πρὸς ἀλλήλας ἔχθραν καὶ στάσιν ἐναντίαν ἔχοντε ἐν πολλοῖς τῶν ὄντων.* Plura addere piget in re obvia. Heind.

ἀτεχνῶς] Legendum *ἀτέχνως, sine arte,* ut dat Vind. A. Sic Plutarch. Symp. viii. p. 743. A. Lycurgo p. 50. E. Ælian. V. H. x. 10. Differentiam notionis attigit H. Steph. Thes. L. Gr. t. iii. p. 1431. B. Wytt.

ἀτέχνως] Quoniam h. l. significat *ἄνευ τέχνης*, scripsi *παροξυτόνως*. Vulgo *ἀτεχνῶς*. Cf. not. ad Gorg. §. 121. Heind.

εὐήθως] Hesychius : *Εὐήθως· ἀνοήτως.* recte. Gloss. vett. *Εὐήθης, ὁ καλοήθης,*

ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ[p] ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία εἴτε κοινωνία, εἴτε ὅπη δὴ[q] καὶ ὅπως προσγενομένη·[r] οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διισχυρίζομαι, ἀλλ' ὅτι τῷ καλῷ πάντα[s] τὰ καλὰ γίγνεται[t] καλά. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον[u] εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνεσθαι[v] καὶ ἄλλῳ,[w] καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι[x] οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ[y] ἀποκρίνεσθαι[z] ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται[a] καλά. ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Δοκεῖ. Καὶ μεγέθει ἄρα τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ τὰ μείζω

add ΔΦG.—[q] δεῖ ΛΕΙ.—[r] προσγινομένη ΦCs, προσγινόμενον Δ.—[s] πάντα in mg 𝔄.—[t] γίγνεται om ΓΔΛCEHILs et pr 𝔄G, γίγνεται καλὰ om Φs.—[u] ἀσφαλέστερον Δ.—[v] ἀποκρίνεσθαι ΓΛCEHIL: ἀποκρίνασθαι *s.—[w] καὶ ἄλλῳ...ἀποκρίνεσθαι om L.—[x] ἡγοῦμαι om ΛCHI et pr E.—[y] ἄλλῳ ὁτῳοῦν Δ.—[z] ἀποκρίνεσθαι EI: ἀποκρίνασθαι *s.—[a] γίγνεται om Π, post καλά ponunt ΔGs.—[b] ἐλάττονα Φs.—[c] ἂν om

habilis. Εὐήθης, ὁ μωρὸς, *blax, simplex, futuus.* Hesychius: Εὐήθης· βλὰξ, χρηστοήθης, ἀνόητος. Fisch.

ποιεῖ] Abest ποιεῖ et mox γίγνεται ab Aug. et πάντα a Tub. Fisch.

εἴτε παρουσία] Hic est unus in Phædone locus, quo possit referri Suidas in Παρουσία· Παρουσία λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας· ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι ' Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας.' Glossa ab antecedenti avulsa; quippe ad eamdem significationem pertinens. Verba autem Platonis aut exciderunt, aut hæc postrema tribuenda sunt Platoni Comico, et legendum ἐν τῷ Πλάτωνος Φάωνι. In voce προσγενομένη consentiunt omnes libri; ideoque non sollicitanda; quamquam ex Platonis consuetudine quis in tali compositione προσαγορευομένη exspectaverit: v. c. Phileb. p. 93. E. ὦ φίλαι, εἴτε ἡδονὰς ἡμᾶς (lege ὑμᾶς) χρὴ προσαγορεύειν, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν ὀνόματι, μῶν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης. Leg. ix. p. 659. G. ὁ γὰρ δὴ μῦθος ἢ λόγος, ἢ ὅτε χρὴ προσαγορεύειν αὐτὸν, ἐκ παλαιῶν ἱερέων εἴρηται σαφῶς. Theage p. 8. A. ἐμοὶ ἡ τοῦ υἱέος τούτου, εἴτε φυτείαν εἴτε παιδοποιΐαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντων ῥᾴστη γέγονεν. Theæt. p. 132. C. εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν, εἴτε ὃ δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ξυντείνει. Protag. p. 212. G. εἴτε γὰρ ἡδὺ, εἴτε τερπνὸν λέγει, εἴτε ὁπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Eadem adhibito verbo χαίρειν, Euthyd. p. 221. E. Cratylo p. 264. E. Phædro p. 355. F. Critone p. 372. G. ἐνθένδε εἴτε ἀποδιδράσκειν, εἴθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο. Timæo p. 526. D. ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς, ἢ κόσμος, ἢ καὶ ἄλλο ὅ, τι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο, τοῦθ' ἡμῖν ὠνομάσθω. Julian. Or. iii. p. 113. C. ὦ σοφώτατε ῥήτορ, ἢ στρατηγὲ, ἢ ὅ, τι χρή σε ὀνομάζειν. Wytt.

εἴτε ὅπη δὴ—προσγενομένη] Postremum hoc προσγενομένη quominus ad præcedens κοινωνία vel παρουσία trahatur, prohibet tertio repetitum illud εἴτε; quod etiamsi expungas, ne sic quidem sua loco redibit integritas. Nam pulchrum illud recte παρουσίᾳ vel κοινωνίᾳ προσγενέσθαι diceretur; παρουσία vel κοινωνία qui, quæso, dici ipsa queat προσγενέσθαι? Quod autem primo quidem obtutu vocabulum aliquod post προσγενομένη excidisse videtur, a quo et ipso penderit genitivus hic ἐκείνου τοῦ καλοῦ: aptum h. l. hujusmodi vocabulum excogitent alii; ego, quale inferri potuerit, non exputo, omninoque sine melioribus libris certi in his quidquam posse reperiri despero. Ald. παρουσίᾳ—κοινωνίᾳ—προσγενομένῃ, in quibus tamen adjumenti est nihil, nisi quis forte totum hoc audacter sic velit refingi: ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκεῖνο τὸ καλὸν εἴτε παρουσίᾳ εἴτε κοινωνίᾳ εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενόμενον. Amico nihil nisi προσγενόμενον reponendum videtur. Heind.

οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διϊσχυρίζομαι] Hinc notat Aristoteles, τὴν μέντοι γε μέθεξιν,—ἥτις ἂν εἴη, τῶν εἰδῶν, ἀφεῖσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν. Metaph. l. i. c. 6. p. 272. Forst.

μείζω, καὶ σμικρότητι τὰ ἐλάττω[b] ἐλάττω; Ναί. [§. 114.]
Οὐδὲ σὺ ἄρ' ἂν[c] ἀποδέχοιο, εἴ τίς τινα φαίη ἕτερον ἑτέρου
I. 101. τῇ κεφαλῇ μείζω εἶναι, καὶ τὸν ἐλάττω τῷ αὐτῷ τούτῳ
ἐλάττω, ἀλλὰ διαμαρτύροιο[d] ἂν ὅτι σὺ μὲν οὐδὲν ἄλλο
λέγεις ἢ ὅτι τὸ μὲν[e] μεῖζον πᾶν ἕτερον ἑτέρου οὐδενὶ ἄλλῳ
II. iii. 93. μεῖζόν ἐστιν ἢ μεγέθει,[f] καὶ διὰ τοῦτο μεῖζον, διὰ τὸ
μέγεθος, τὸ δὲ ἔλαττον οὐδενὶ ἄλλῳ ἔλαττον[g] ἢ σμικρό-
τητι, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαττον, διὰ τὴν σμικρότητα, φο-
βούμενος, οἶμαι, μή τις[h] σοι ἐναντίος λόγος ἀπαντήσῃ,[i] ἐὰν
τῇ κεφαλῇ μείζονά τινα φῇς εἶναι[j] καὶ ἐλάττω, πρῶτον
μὲν[k] τῷ αὐτῷ τὸ μεῖζον μεῖζον εἶναι καὶ τὸ ἔλαττον ἔλατ-
τον, ἔπειτα τῇ κεφαλῇ σμικρᾷ οὔσῃ τὸν μείζω μείζω εἶναι,
καὶ τοῦτο δὴ τέρας εἶναι, τὸ[l] σμικρῷ τινὶ μέγαν[m] τινὰ
εἶναι.[n] ἢ οὐκ ἂν φοβοῖο ταῦτα; Καὶ ὁ Κέβης γελάσας,
Ἔγωγε, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, τὰ δέκα τῶν ὀκτὼ δυεῖν[o]
πλείω εἶναι, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φο-
βοῖο ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει καὶ διὰ τὸ πλῆθος; καὶ
τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι, ἀλλ' οὐ με-
γέθει; ὁ αὐτὸς γάρ που φόβος. Πάνυ γε,[p] ἔφη. [§. 115.]
Τί δαί;[q] ἑνὶ ἑνὸς προστεθέντος τὴν πρόσθεσιν αἰτίαν εἶναι
τοῦ δύο γενέσθαι ἢ διασχισθέντος[r] τὴν σχίσιν οὐκ εὐλαβοῖο

ΠΥG et pr Ξ, post ἄρα ponunt ΓΔΛΦCEHILs et rc Ξ, ante ἄρα ς.—[d] διαμαρτυροῖο I, διαμαρτυροῖς H.—[e] μὲν post τὸ add ΔΦs et rc Π.—[f] μέγα L.—[g] ἔλαττον om ΓΛCHIL et pr E.—[h] τι s.—[i] ἀπαντήσοι Eς.—[j] εἶναι om ΛEI.—[k] μὲν om pr G.—[l] τῷ Π.—[m] μέγα ΦI.—[n] εἰδέναι ΓΦEGHIL.—[o] δυεῖν ΛCEHI: δυοῖν *ς.—[p] γ' s.—[q] δαί

§. 114. σὺ ἄρα ἂν ἀποδ.] Sic cum Aug. Bas. 2. In Tub. ἂν deest. Ald. σὺ ἂν ἄρα ἂν ἀποδ. Vulgo σὺ ἂν ἄρα. Heind.

μή τις—ἀπαντήσῃ] Ita Aug. Tub. et Par. omnes. Vulgo ἀπαντήσοι. In re ambigua optimum duxi codicum sequi auctoritatem. Tum Tub. φῇς μείζονά τινα. Heind.

κεφαλῇ σμικρᾷ οὔσῃ] Verti, *Capite, quæ res quidem parva est, ne confunderetur* ἀναλογία. Serran. At Steph. ita 'Vel, *Capite quod parvum sit, majorem*: id est, parvum alioqui hominem, majorem esse capite quam sit aliquis alius.'

τέρας] *Monstrum*, tamquam abortus disserendi. Menone p. 21. B. καί τοι τέρας λέγεις. Parmenid. p. 55. E. εἰ γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοια τὶς ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα, ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἄν, οἶμαι, ἦν. Phileb. p. 73. G. ὅταν τὶς—ἐλέγχῃ καταγελῶν, ὅτι τέρατα διηνάγκασται φάναι. Theæt. p. 123. C. τέρας γὰρ ἂν εἴη ὃ λέγεις. ibid. 133. H. Τέρας γὰρ ἔσται. Euthyd. p. 224. G. Τέρας γὰρ ἂν εἴη. Wytt.

τὸ σμικρῷ] Tub. τῷ σμικρῷ. Mox pro εἶναι Aug. εἰδέναι. Fisch.

καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι] Priscianus l. xviii. p. 1211. ed. Putsch. hæc ita refert, quasi aut memoriter referat, aut plura in suo libro habuerit: 'Attici, ὑπερέχει τοῦδε καὶ τόνδε· Πλάτων περὶ ψυχῆς. Καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἴη, ἅμα τῷ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν.' Wytt.

§. 115. *διασχισθέντος*] Ita Fischer. ex Aug. Tub. et Bas. 2. et sic Par. ut supra §. 105. Οὐδέ γε ὡς ἐάν τις ἓν διασχίσῃ, δύναμαι ἔτι πείθεσθαι, ὡς αὕτη αὖ

ἂν λέγειν, καὶ μέγα[s] ἂν βοῴης[t] ὅτι οὐκ οἶσθα[u] ἄλλως πως ἕκαστον γιγνόμενον[v] ἢ μετασχὸν τῆς ἰδίας οὐσίας ἑκάστου,[w] οὗ ἂν μετάσχῃ,[x] καὶ ἐν τούτοις οὐκ ἔχεις[y] ἄλλην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι ἀλλ' ἢ[z] τὴν τῆς δυάδος II. iii. 94.
μετάσχεσιν, καὶ δεῖν τούτου μετασχεῖν τὰ μέλλοντα δύο ἔσεσθαι, καὶ μονάδος ὃ ἂν μέλλῃ ἓν ἔσεσθαι, τὰς δὲ σχίσεις[a] ταύτας καὶ προσθέσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν, παρεὶς ἀποκρίνασθαι[b] τοῖς σεαυτοῦ[c] σοφωτέροις· σὺ δὲ[d] δεδιὼς ἂν τὸ λεγόμενον τὴν σαυτοῦ[e] σκιὰν καὶ τὴν ἀπειρίαν, ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς[f]

ΓΞΥ, δή L: δέ *ς.—[r] σχισθέντος Ξς.—[s] μεγάλα 𝔄ΠΥ, μέγαν Δ.—[t] βιώης Λ, βόης H.—[u] οἰόμεθα 𝔄ΔΞΠΥΦGs.—[v] γίγνεσθαι ἕκαστον Δ.—[w] ἑκάστου om pr G.—[x] μετάσχη ΓΛΞΥGHLs: μετάσχοι *ς.—[y] ἔχειν Δ.—[z] ἢ om ΔCGHILs et pr E.—[a] σχέσεις s.—[b] ἀποκρίνεσθαι Δ.—[c] σαυτοῦ Υ, ἑαυτοῦ 𝔄ΦGL.—[d] δὲ om ΔΦ et pr 𝔄.—[e] ἑαυτοῦ Φs et pr 𝔄.—[f] τῆς om Φ.—[g] ἀποκρίνοιο ΓΛΦCEGHILs, ἀποκρίνοι' Δ.—

αἰτία γέγονεν ἡ σχίσις τοῦ δύο γεγονέναι. Vulgo *σχισθέντος*, quod fluxit ex Ald.— Mox Tub. *μεγάλα* pro *μέγα*. Heind.

μέγα ἂν βοῴης] Sic de philosophis firmiter pronunciantibus. Plutarch. de Stoicis, t. ii. p. 1058. D. *ὁ δὲ ἐκ τῆς Στοᾶς βοῶν μέγα καὶ κεκραγώς, ἐγὼ μόνος εἰμὶ βασιλεὺς*—1169. D. *μέγα βοῶντες, ὡς ἕν ἐστιν ἀγαθόν*—. Wytt.

οἶσθα] Bas. 2. Tub. *οἰόμεθα*. male. Mox *αἰτίαν* abest a Tub. Fisch.

μετασχὸν τῆς ἰδίας οὐσίας ἑκάστου] Hinc *μετέχειν*, *μέθεξις*, ***communio**, **qua res singulares participes fiunt universalis ideæ***, in hoc argumento Platoni frequentata, reprehendit Aristot. Metaph. i. 7. ii. 5. opportune a Forstero citatus: item x. 5. de Generat. et Corrupt. ii. 9. *ἀλλ' οἱ μὲν ἱκανὴν ᾠήθησαν αἰτίαν εἶναι πρὸς τὸ γένεσθαι, τὴν τῶν εἰδῶν φύσιν, ὥσπερ ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπιτιμήσας τοῖς ἄλλοις ὡς οὐδὲν εἰρηκόσιν, ὑποτίθεται ὅτι ἐστὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν εἴδη, τὰ δὲ μεθεκτικὰ τῶν εἰδῶν· καὶ ὅτι εἶναι μὲν ἕκαστον λέγεται κατὰ τὸ εἶδος, γίνεσθαι δὲ κατὰ τὴν μετάληψιν, καὶ φθείρεσθαι κατὰ τὴν ἀποβολήν.* Conferatur nostra annotatio ad §. 53. Wytt.

οὗ ἂν μετάσχῃ] Sic recte pro *μετάσχοι* Aug. et Par. Nam *ἂν* ad *οὗ* pertinet, non ad subsequens verbum. Heind.

κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν] Traxit aliquid ex nobili dicto Euripidis in Antiope, quod item in Gorgia adhibuit p. 297. et cum aliis ejusdem fabulæ reliquiis ordinavit Valckenar. Diatrib. Fragm. Eur. p. 86. *Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα*—. Wytt.

τὴν σαυτοῦ σκιὰν] Tub. *τὴν ἑαυτοῦ σκιάν*. Fisch.

δεδιὼς ἂν, τὸ λεγόμενον, τὴν σαυτοῦ σκιὰν] *Timens, secundum proverbium, tuam ipse umbram.* Ex Parœmiographis unus, quod sciam, Apostolius xviii. 53. *Τὴν αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν· Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν.* Scholiastes Platonis ad h. l. p. 12. *Τὴν αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν· Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις·* ubi Ruhnkenius in Adversariis Ms. hæc annotavit: 'Heliodor. ii. p. 77. Broukhus. ad Propert. ii. 25. 19. Cicero Attic. x. 20. Anonymus de Incredib. cap. v. Apostol. p. 229.' Wytt.

ἐχόμενος ἐκείνου—τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο] *Firmiter amplexus tutam illam rationis partem, sic responderes: si quis vero ipsam rationem oppugnaret, valere juberes eum*—. Idem verbum *ἔχεσθαί τινος* duas diversas habere significationes, alteram *aliquid apprehensum firmiter tenere, ei adhærescere;* alteram, *aliquid apprehendere, invadere, aggredi*, notius est, quam ut exemplis nunc demonstrari debeat. At hanc diversitatem hoc loco cerni, non est reticendum: nec sine notatione prætermittendus rarior hic usus, ejusdem vocabuli in eadem periodo bis diversa notione ponendi. Sic Leg. ix. p. 654. D. *διαφερόμεθα ἡμεῖς τε ἡμῖν αὐτοῖς, οἱ δὴ φαῖμεν ἂν προθυμεῖσθαί γε, εἰ μηδὲν ἄλλο, διαφέρειν τῶν πλείστων.*

ὑποθέσεως, οὕτως ἀποκρίναιο[g] ἄν; εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐῴης ἂν καὶ οὐκ[h] ἀποκρίναιο[i] ἕως ἂν τὰ ἀπ'[j] ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ; ἐπειδὴ δὲ ἐκείνης αὐτῆς δέοι σε διδόναι λόγον, ὡσαύτως ἂν διδοίης, ἄλλην αὖ[k] ὑπόθεσιν ὑποθέμενος, ἥ τις[l] τῶν ἄνωθεν βελτίστη φαίνοιτο, ἕως ἐπί τι[m] ἱκανὸν ἔλθοις,[n] ἅμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο ὥς περ οἱ ἀντιλογι-

[h] οὐκ om I.—[i] ἀποκρίνοιο ΔΦGs.—[j] ἐπ' ΔΛΕΙ.—[k] ἂν Δ, δ' αὖ ΛΕΙ, δ' H : om Φs.
τῶν
—[l] τῆς Ξ.—[m] τι om Δ.—[n] ἔλθης ΞϒΦLs.—[o] δρμωμένων Δ.—[p] οὐδὲ εἷς ΞΠ : οὐδεὶς

xii. p. 687. G. ἀποκρίναντας bis ponitur, primum *eligendi*, tum *repudiandi* notione. Plutarch. Nicia p. 528. A. τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι μὴ κατὰ τὴν μάχην ἔπεσον, τὰ ὅπλα παραδόντας ἤνεγκεν [scil. Cleon] αἰχμαλώτους· καὶ τοῦτο τῷ Νικίᾳ μεγάλην ἤνεγκεν ἀδοξίαν· quamquam prius forte in ἤγαγεν mutandum videatur. Consol. Apoll. p. 117. E. πεπαιδευμένων δ' ἐστὶν ἀνθρώπων προειληφέναι, διότι βραχὺν χρόνον προειλήφασιν ἡμᾶς οἱ δοκοῦντες ἄωροι τοῦ ζῆν ἐστερῆσθαι. Eumdem usum notavimus verbi δεῖσθαι in Herodot. i. 8. iii. 44. Xenoph. Cyrop. i. 4. 12. ad Selecta Hist. Gr. p. 345. Wytt.

ὑποθέσεως] ὑπόθεσις ipsa hæc fuit, εἶναί τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὑτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλλα πάντα. §. 112. Hujus τὸ ἀσφαλὲς hoc dicit, ὅτι τῷ καλῷ (αὐτῷ) πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ καὶ μεγέθει τὰ μεγάλα μεγάλα etc. §. 113. Heind.

εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο—εὑρεῖν] Hoc, plane dialecticæ rationis præceptum, cujusmodi sit, tirones admonendi videntur. Si quis ἔχοιτο αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, *ipsam nostram thesin oppugnat*, bifariam id agere potest. Prima est via, ut ostendat *aliquid contrarium et ei repugnans ex ea consequi*, i. e. ὅτι τὰ ὁρμηθέντα ἀπ' ἐκείνης διαφωνεῖ· *hunc tu valere juberes*, i. e. non responderes ei, donec considerasses utrum ea, quæ is ex tua thesi consequi dicit, thesi tuæ et inter se invicem consentiant, an repugnent. Altera oppugnandi via est, ut adversarius contrariam nostræ thesi thesin veram esse contendat: tunc αὐτῆς ἐκείνης δέοι σε διδόναι λόγον, oporteat te ipsius tuæ theseos dare rationem: atque hanc identidem sic dabis, aliam rursus ei hypothesin, tamquam fundamentum subjiciens, quæ ex magis universalibus optima videatur: idque eo usque facies, donec ad ejusmodi exitum venias, qui proposito satisfaciat: neque, ut contentiosi disputatores, turbares de principio et consequentiis disserens, nec ea confunderes; siquidem velles aliquid veri reperire. Hanc oppugnandi viam notavimus in Præceptis Logic. iii. 10. 1. Qui sint ἀντιλογικοὶ, sophistæ in utramque partem disputantes, ostendimus supra ad p. 55. Annot. p. 239. Denique animadvertendum ἄνωθεν, *a superiore parte, a genere magis universali.* Sic ἄνω designatur ab Aristot. Topic. i. 20. λέγω δὲ ἄνω μὲν, τὴν ἐπὶ τὸ καθόλου μᾶλλον (κατηγορίαν)· κάτω δὲ, τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος· *voco autem attributionem sursum versus, eam quæ progreditur ad magis universale: deorsum versus, eam quæ progreditur ad particulare.* Plutarchus Defect. Orac. p. 428. E. τῶν ἀνωτάτω ἀρχῶν, λέγω δὲ τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς ἀορίστου δυάδος. Placit. Philos. i. 1. p. 874. E. Strabo viii. p. 513. ibique Casaub. Wytt.

ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ] Hæc Pollux sumsit, ii. 114. παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ· si modo huc proprie referuntur. Dativus autem Atticus σοὶ utriusque linguæ communis, et late patens, hic valet, *an, te judice, invicem consentiant an dissentiant.* Sic supra p. 33. 39. 60. ἔχει ἡμῖν οὕτως. Theæteto p. 119. E. πότερον ἡμῖν (αὐτὰ) ἀλλήλοις συμφωνεῖ—. Alcib. ii. p. 36. G. οὕτω σοὶ ἔχει—Minoe. initio. Ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστίν. Wytt.

ἕως ἐπί τι ἱκανὸν ἔλθοις] Expectabam ἕως ἂν ἐ. ut paullo ante ἕως ἂν—σκέψαιο. de Rep. vi. p. 501. C. καὶ τὸ μὲν—ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως ἂν ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἤθη—θεοφιλῆ ποιήσειαν. Heind.

ἅμα δὲ] Aug. ἄλλην δ' αὖ. Fisch.

οὐκ ἂν φύροιο] Male Fischerus ἅμα

καὶ περί τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὡρμημένων,[o] εἴ περ βούλοιό τι τῶν ὄντων εὑρεῖν; [§. 116.] ἐκείνοις μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲ εἷς[p] περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φροντίς· ἱκανοὶ γὰρ[q] ὑπὸ σοφίας ὁμοῦ πάντα κυκῶντες[r] ὅμως δύνασθαι αὐτοὶ αὑτοῖς ἀρέσκειν· σὺ δ' εἴ περ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἂν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς.[s] Ἀληθέστατα, i. 102. ii. iii. 95.
ἔφη, λέγεις, ὅ τε[t] Σιμμίας ἅμα καὶ ὁ Κέβης.

ΕΧ. Νὴ Δία, ὦ Φαίδων, εἰκότως γε· θαυμαστῶς γάρ §. 53. W.
μοι δοκεῖ ὡς[u] ἐναργῶς τῷ καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα.

ΦΑΙΔ. Πάνυ μὲν οὖν,[v] ὦ Ἐχέκρατες, καὶ πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔδοξεν.

ΕΧ. Καὶ γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀποῦσι, νῦν δὲ ἀκούουσιν. ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα;[w]

ΦΑΙΔ. Ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι, ἐπεὶ αὐτῷ ταῦτα ξυνεχωρήθη,[x] καὶ ὡμολογεῖτο[y] εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν καὶ

[p] ς.—[q] γὰρ om Λ.—[r] κυκλῶντες Δ.—[s] ποιεῖς EHI.—[t] ὅτι pr H.—[u] ἐν I.—[v] οὖν om Ξ.—[w] λεχθέντα om Δ.—[x] ξ. 𝔄ΞΥCHL.—[y] ὡμολόγητο G.—[z] λέγεις post εἶναι v.

traxit ad φύρεσθαι, ἅμα φύρεσθαι idem significare putans quod paullo post ὁμοῦ πάντα κυκᾶν. φύρεσθαι est idem fere quod ταράττεσθαι et, quod alias dicit, ἄνω καὶ κάτω ἑαυτὸν μεταβάλλειν. Antonin. vi. 16. p. 179. ἀνάγκη φθονεῖν, ζηλοτυπεῖν, ὑφορᾶσθαι τοὺς ἀφελέσθαι ἐκεῖνα δυναμένους, ἐπιβουλεύειν τοῖς ἔχουσι τὸ τιμώμενον ὑπὸ σοῦ, ὅλως πεφύρθαι ἀνάγκη τὸν ἐκείνων τινὸς ἐνδεῆ.—οἱ ἀντιλογικοί. cf. not. ad §. 89. Heind.

§. 116. ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν] Conf. notata ad §. 1. Heind.

ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι] Ni scribendum, pronunciandum certe ἐγῷμαι. οἶμαι h. l. fere idem quod μέμνημαι. Ut Protag. §. 67. Μετὰ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς ἐγῷμαι, Κριτίας ἦν ὁ εἰπών. Atque parem in modum verbum δοκεῖν de rebus factis, quarum quis meminit, usurpari animadvertimus ad Theætet. §. 2. Heind.

ἕκαστον τῶν εἰδῶν] εἴδη sunt illæ formæ, vel *species*, ut Cicero ἰδέας vertit, æternæ, quas vere et semper esse dicit Noster, exempla vel principia naturæ. v. Davis. ad Cicer. Tusc. i. 24. In Parmenide ait p. 141. Bas. 2. [§. 18.] τὰ εἴδη, εἰ εἰσὶν αὗται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων et antea p. 140. [§. 13.] τὰ εἴδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἑστάναι ἐν τῇ φύσει· τά τε ἄλλα τούτοις ἐοικέναι, καὶ εἶναι ὁμοιώματα. v. Cic. Orat. 3. et Hesych. Mil. Vit. Plat. p. 36. Notandum in transitu Aldinam et Bas. 1. ibi omittere τὸ ἐν, Ficinus vero in libris suis habuit: *tanquam exemplaria in natura consistere.* Vitiose quoque legitur ὁμοιότητα pro ὁμοιώματα. Lectionem Bas. 2. ἐν φύσει, confirmat quoque Laertius (l. iii. §. 12.) qui locum ex Parmenide, quem adposuimus, quoque laudavit, quam varietatem interpretum neminem ad Laertium indicasse video, nec, locum ex Parmenide esse ductum. Hæc εἴδη æterna ideo vocantur ideæ, quod eas solummodo humana intelligentia cognoscit, tanquam substantias ex divina intelligentia effluentes. Commode hæc εἴδη Latine *exempla* et *exemplaria* verti posse, elucet ex Ciceronis Tim. §. 2. Sine dubio hæc παραδείγματα, quæ subsistere dicuntur in natura, ut εἴδη definiebat, ante oculos habuit l. iii. de Offic. 17. ' Sed nos veri juris germanæque justitiæ solidam et expressam imaginem nullam tenemus: umbra et imaginibus utimur,—feruntur enim ex optimis naturæ et veritatis exemplis.' Umbram et imagines germanæ justitiæ,

τούτων τἆλλα μεταλαμβάνοντα αὐτῶν τούτων τὴν ἐπωνυμίαν ἴσχειν, τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἠρώτα, Εἰ δή, ἦ δ' ὅς, ταῦ-

Plato vocat in Parmenide ὁμοιώματα· (p. 141.) quod justitia humana non illud δίκαιον, scilicet εἶδος est, sed expressa ex illo εἴδει, vel similis illi. Justitiam hominibus vel factis tribuimus, ob παρουσίαν illius δικαίου, ut cum Platone loquar, quando referri potest ad illud εἶδος, quale est δίκαιον, illud naturæ exemplum. Ex disciplina Platonis itaque Cicero dicit: umbra et imaginibus utimur, εἰδώλοις, ut aliis locis ait, v. c. in Sophista p. 105. (τί δῆτα—εἴδωλον ἂν φαῖμεν, πλήν γε τὸ πρὸς τἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον etc.) Male Manutius Lambinus, Pearciusque prætulerunt: *principiis*, ut intelligitur ex dictis. v. Clau. Ciceron. s. v. *exemplum.* ubi Venerab. Ernesti, *exemplum*, ἀρχέτυπον explicat, nostramque explicationem firmat. Quid enim εἴδη Platonis sunt quam ἀρχέτυπα, sive exemplaria? cf. Philon. de Opif. Mundi p. 3. Senec. Ep. 58. Stob. Ecl. phys. p. 30. Cæterum ad hunc locum conferri potest Plutarchus Quæstionibus Platon. (p. 1001.) ubi docet, Platonem universum comparasse lineæ, in duas partes inæquales dissectæ: utramque rursus in duas partes divisisse, eadem ratione, et eorum, quæ videantur, et quæ mente sola cernantur, genera constituisse. Horum esse τὸ περὶ τὰ πρῶτα εἴδη sc. γένος, δεύτερον τὸ μαθηματικόν. Τοῦ δὲ αἰσθητοῦ πρῶτον μὲν τὰ στερέμνια σώματα, δεύτερον δὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ εἴδωλα τούτων. Paullo post de sensilibus: ἕκαστον τῶν αἰσθητῶν εἰκόνας ἔχει πλείους, καὶ σκιὰς καὶ εἴδωλα, καὶ ὅλως ἀφ' ἑνὸς παραδείγματος πάμπολλα μιμήματα γίνεσθαι—κατὰ Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοητὰ τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων καὶ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον. Cf. eundem Plutarch. t. ii. 882. Has ideas Platonis primus labefactavit Aristoteles Met. xii. 4. 5. qui illas τερετίσματα vocat, Anal. post. i. 19. Cic. Acad. i. 10. et Davis. Gottl.

εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν] Animadvertatur ἰδέαν et εἶδος promiscue usurpari, veluti in Parmenide, qui dialogus arcem continet hujus doctrinæ p. 56. F. Οἶμαί σε ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἓν ἕκαστον εἶδος οἴεσθαι εἶναι· ὅταν πολλ' ἄττα μεγάλα δόξῃ σοὶ εἶναι, μία τις ἴσως δοκεῖ ἰδέα αὐτὴ εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἓν τὸ μέγα ἡγῇ εἶναι· p. 57. D. F. Οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γιγνώσκεται τῶν εἰδῶν οὐδέν·—Ἄγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστι καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὅ ἐστι, καὶ τὸ ἀγαθόν· καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν. H. τοιαῦτα—καὶ ἔτι ἄλλα πρὸς τούτοις πάνυ πολλὰ ἀναγκαῖον ἔχειν τὰ εἴδη, εἰ εἰσὶν αὗται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων. p. 58. A.—εἰ δή γε τις, ὦ Σώκρατες, αὖ μὴ ἐάσῃ εἴδη τῶν ὄντων εἶναι, εἰς πάντα τὰ δὴ νῦν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας, μηδὲ ὁριεῖται εἶδος ἑνὸς ἑκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει, μὴ ἐῶν ἰδέαν τῶν ὄντων ἑκάστου τὴν αὐτὴν ἀεὶ εἶναι. Aristot. Metaph. xii. 4. περὶ δὲ τῶν ἰδεῶν πρῶτον αὐτὴν τὴν κατὰ τὴν ἰδέαν δόξαν ἐπισκεπτέον—ὡς ὑπέλαβον ἐξ ἀρχῆς οἱ πρῶτοι τὰς ἰδέας φήσαντες εἶναι· συνέβη δὲ ἡ περὶ τῶν εἰδῶν δόξα τοῖς εἰποῦσι διὰ τὸ πεισθῆναι περὶ τῆς ἀληθείας τοῖς Ἡρακλειτείοις λόγοις, ὡς ἁπάντων τῶν αἰσθητῶν ἀεὶ ῥεόντων. Plotin. Enn. i. vi. 8. p. 58. A. ἥξει γὰρ πρῶτον ἀναβαίνων ἐπὶ τὸν νοῦν· κἀκεῖ πάντα εἴσεται καλὰ τὰ εἴδη, καὶ φήσει τὸ κάλλος τοῦτο εἶναι τὰς ἰδέας. Enn. iii. ix. 1. p. 356. A. Νοῦς φησὶν ὁρᾷ ἐνούσας ἰδέας ἐν τῷ ὅ ἐστι ζῶον·—οὐκοῦν φησὶν ἤδη εἶναι τὰ εἴδη πρὸ τοῦ νοῦ. His comparanda sunt quæ habet Albinus Doctrin. Plat. cap. ix. qui tamen, ut fere posteriores, solo ἰδέας nomine utitur. Est vero ubi distinguuntur, tamquam εἶδος *res*, ἰδέα *cogitatio*, sit: v. c. Platoni in Parmenide p. 56. G. apud Aristot. Metaph. xii. 4. p. 218. i. 14. secundum eos, qui *ideas* τῶν πρός τι, *relata*, esse volunt. Plutarch. Placit. Phil. i. 10. Ἀριστοτέλης δὲ εἴδη ἀπέλιπε καὶ ἰδέας, οὐ μὲν κεχωρισμένας τῆς ὕλης· οὐδ' ἐξ ὧν τὸ γεγονὸς ὑπὸ τοῦ θεοῦ· sic enim postrema legenda putem pro vulgato, ὃ ἐξ ὧν γεγονὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ· i. e. *Aristoteles* (εἴδη καὶ ἰδέας) *formas et species non sustulit: neque tamen eas statuit a materia separatas: neque quasi ex iis ea, quæ Deus fecit, expressa essent.* Seneca Epist. lviii. p. 150. ἰδέαν definit *exemplum*, εἶδος *formam ab exemplo sumtam et ab artifice operi impositam:* digna quæ legatur disputatio, sed longior pro hoc nostro loco. Olympiodorus in Phædon. Cod. iii. p. 35. ὅτι ἐστὶ τὰ εἴδη· οὔτε φημὶ αἱ ἰδέαι, ἀλλὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ εἴδη· illæ sunt æterna rerum exemplaria in mente divina: hæc, humanæ mentis notiones. Idem ex Proclo, utraque eodem nomine εἴδη vocat p. 40. et 41. Brevis et diserta explicatio argumenti apud Stobæum exstat Eclog. Phys. p. 30. fin. et seq. et edit. Heeren. p. 330. quæ ad verbum descripta est ex Didymo, et item refertur ab Eusebio

τα οὕτω λέγεις, ἆρ' οὐχ, ὅταν Σιμμίαν Σωκράτους φῇς μείζω εἶναι, Φαίδωνος δὲ ἐλάττω, λέγεις[z] τότ'[a] εἶναι ἐν τῷ Σιμμίᾳ ἀμφότερα, καὶ μέγεθος καὶ σμικρότητα; Ἔγωγε. [§. 117.] Ἀλλὰ γάρ, ἦ δ' ὅς, ὁμολογεῖς[b] τὸ[c] τὸν Σιμμίαν ὑπερέχειν Σωκράτους οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν; οὐ γάρ που[d] πεφυκέναι Σιμμίαν ὑπερέχειν τούτῳ τῷ[e] Σιμμίαν εἶναι, ἀλλὰ τῷ μεγέθει ὃ τυγχάνει ἔχων· οὐδ' αὖ[f] Σωκράτους ὑπερέχειν ὅτι Σωκράτης ὁ Σωκράτης ἐστίν,[g] ἀλλ' ὅτι σμικρότητα II. iii. 96.
ἔχει ὁ Σωκράτης πρὸς τὸ ἐκείνου μέγεθος. Ἀληθῆ. Οὐδέ γε αὖ[h] ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι[i] τῷ[j] ὅτι Φαίδων ὁ Φαίδων[k] ἐστίν, ἀλλ' ὅτι μέγεθος ἔχει ὁ Φαίδων πρὸς τὴν Σιμμίου σμικρότητα; Ἔστι ταῦτα. Οὕτως ἄρα ὁ Σιμμίας ἐπωνυμίαν ἔχει[l] σμικρός τε καὶ μέγας εἶναι, ἐν μέσῳ ὢν ἀμφοτέρων, τοῦ[m] μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν[n] τὴν σμικρότητα ὑπερέχων,[o] τῷ[p] δὲ τὸ[q] μέγεθος τῆς σμικρότητος[r] παρ-

inf. ponunt ΓG.—[a] τοῦτ' ΛCEHIL et corr Ξ, ταῦτ' ΓG.—[b] ὁμολογεῖν G.—[c] τὸ om L.—[d] πω ΦLs.—[e] τὸ Δ.—[f] ἂν Δ.—[g] ὅτι ὁ σωκράτης σωκράτης ἐστιν Γ, ὅτι σωκράτης ἐστίν L.—[h] οὖν H, ἂν Δ.—[i] ὑπερέχεται EI.—[j] τούτῳ ΦCΔs.—[k] ὁ φαίδων om H.—[l] ἔχει ἐπωνυμίαν L.—[m] τῶ pr Ξ.—[n] ὑπερέχοντος G et corr Γ.—[o] ὑπερέχον s, ὑπερέχειν G : παρέχων s.—[p] τὸ ΓH, τὸν γρ C.—[q] τὸ om ΓΛCEGHIL.—[r] τὴν σμι-

Præp. Evang. xi. 23. p. 543. Horum igitur εἰδῶν communione res sensibiles ab iis cognomina nanciscuntur, ut hoc loco dicitur, et item gemino Parmenidis p. 56. C. εἴδη εἶναι ἄττα, ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν ἴσχειν· οἷον, ὁμοιότητος μὲν μεταλαβόντα, ὅμοια· μεγέθους δὲ μεγάλα· κάλλους δὲ καὶ δικαιοσύνης, δίκαιά τε καὶ καλὰ γίγνεσθαι. ibid. F. τῶν εἰδῶν σοι τἄλλα μεταλήψεται. G.—τἄλλα φῂς τῶν εἰδῶν μετέχειν. ibid. p. 57. A. ἔμοιγε καταφαίνεται ὧδε ἔχειν· τὰ μὲν εἴδη ταῦτων, ὥσπερ παραδείγματα, ἑστάναι τῇ φύσει· τὰ δὲ ἄλλα τούτοις ἐοικέναι, καὶ εἶναι ὁμοιώματα· καὶ ἡ μέθεξις αὕτη τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι τῶν εἰδῶν οὐκ ἄλλη τὶς ἢ εἰκασθῆναι αὐτοῖς· quem locum Stobæus in Eclog. Phys. p. 30. apponit. Ex hac autem communione ideæ rebus sensibilibus et singularibus venit cognomen illius, ἐπωνυμία: de qua in Phædone bis alibi, §. 44. et 54. et Phædro p. 341. B. τούτων τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπὴς ἡ ἂν τύχῃ γενομένη, τὴν αὐτῆς ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. ibid. 346. E. 358. A. Theæt. 132. E. Plotin. Enn. iii. vi. 17. p. 319. G. Wytt.

ἴσχειν] Mœris: Ἴσχειν, Ἀττικῶς· ἔχειν, Ἑλληνικῶς. Sed librarii sæpe ἔχειν scripsere pro ἴσχειν. Sic apud Xen. Cyrop. i. 1. 4. vulgo legitur ἔχοι· sed in Cod. Alt. scriptum est ἴσχοι, ut i. 4. 22. κατίσχων pro κατέχων. Fisch.

§. 117. τὸ τὸν] Bas. 2. τῷ τὸν perperam. Mox Ald. τὸ μεγέθει, ὃ τυγχάνειν ἔχων. Bas. 1. 2. τὸ μεγέθει, ὃ τυγχάνει ἔχων. male. Fisch.

οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν;] *Sic etiam re vera se rem habere.* V. Viger. de Gr. Dict. Id. p. 22. ed. Herm. Heind.

ἐπωνυμίαν ἔχει—εἶναι] I. e. ὀνομάζεται εἶναι, de qua structura vid. not. ad Theætet. §. 45. Herodot. ii. 44. ἱρὸν Ἡρακλέος, ἐπωνυμίαν ἔχοντος Θασίου εἶναι. Heind.

τοῦ μὲν τῷ μεγέθει] Prior loci pars turbata, ita constituenda videtur, ut legatur: τῷ μὲν, τῷ μεγέθει ὑπερέχειν, τὴν σμικρότητα παρέχων· τῷ δὲ τὸ μέγεθος,

ἔχων ὑπερέχον.[s] Καὶ ἅμα μειδιάσας, Ἔοικα, ἔφη, καὶ ξυγγραφικῶς[t] ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γέ που[u] ὡς λέγω. Ξυνέφη. [§. 118.] Λέγω δὲ[v] τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος δόξαι[w] σοὶ ὅ περ ἐμοί. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ μέγεθος οὐδέποτ' ἐθέλειν[x] ἅμα μέγα καὶ σμικρὸν εἶναι,

ον
κρότητα ΓG.—[s] ὑπερέχειν Ξ, ὑπερέχειν G.—[t] συγγραφ. Eς.—[u] που 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦΕGHLs : πως *ς.—[v] δὴ ΓΔΛΦCGHILs.—[w] δεῖξαι Δ.—[x] ἐθέλειν 𝔄ΓΞΥG : θέλειν *ς.

τῆς σμικρότητος ὑπερέχον· i. e. *illi quidem, quod magnitudine eum superat, parvitatem præbens: huic autem magnitudinem, quæ parvitatem superat.* Unam sententiæ adferunt libri varietatem, ὑπερέχων, pro priori παρέχων, Ald. Bas. utraque, Aristipp. Ficinus: et nostri Vind. A B C D E F: Venet. A B. Cornar. et Versio Sicula, ita dans: *hujus autem eò quod magnitudine parvitatem superet supergressus, illi* (margo *illius*) *vero magnitudinem parvitate superansque.* Wytt.

τοῦ μὲν τῷ μεγέθει—ὑπερέχον] Priori horum membro τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα παρέχων per se quidem optimus est sensus, *alterius magnitudini superandam parvitatem suam præbens;* in posteriore autem τῷ δὲ τὸ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπερέχον, ubi magnitudo superat, non superatur, nemo non sentit quam inepte iteratum sit vocabulum παρέχων hoc sensu: *alteri vero magnitudinem præbens, quæ* (illius) *parvitatem exsuperet.* Ita neque potuit scribere Plato, neque scripsisse eum librorum testatur varietas. Quippe pro priore παρέχων Aug. Tub. Par. Edd. Ald. et Bass. dant ὑπερέχων, quod primus mutavit sponte Stephanus: deinde in Aug. hæc leguntur; τῷ δὲ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχὴν, quæ quis putet a librarii manu profecta? Denique a vulgata scriptura vide quantum discedat Ficini hæc translatio, *si quidem in amborum medio positus alterius quidem parvitatem magnitudine superat, alterius vero magnitudini parvitate cedit.* Hæc ego secutus vestigia Platonis manum sic instaurandam conjicio: τοῦ μὲν τὴν σμικρότητα τῷ μεγέθει ὑπερέχων, τοῦ δὲ (sic in marg. Bas. 2. teste Fischero adscripserat Meibom.) τῷ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχὴν, *alterius parvitatem magnitudine* (sua) *superans, alterius vero magnitudini parvitatem* (suam) *superandam præbens.* Si vere conjeci, ὑπερέχειν, quod alias cum genitivo jungitur, h. l. cum accusativo construitur ut Eurip. Hippol. 1365. Ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων, ubi vid. Valcken. Conf. Steph. Thes. t. i. p. 1359. Eodemque modo προέχειν Xenoph. Anab. iii. 2. 19. Ἑνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς οἱ ἱππεῖς. Contra Cyrop. ii. 1. 16. οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. Heind.

ἔοικα—καὶ συγγραφικῶς ἐρεῖν] Et res et sensus postulant infinitivi præteritum εἰρηκέναι vel εἰπεῖν, *videor scriptorum ratione dixisse*, non *dicturus esse*. Refertur eodem, quo superius ἐπίδειξιν ποιήσωμαι §. 50. fin. scilicet ad morem dicendi Oratorum et Sophistarum, quem subinde tangit: v. c. in Gorgia p. 282. F. εἴποιμ' ἂν ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι· et fusius in Phædro p. 449. D. —λανθάνει σε ὅτι οἱ μέγιστον φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν μάλιστα ἐρῶσι λογογραφίας τε καὶ καταλείψεως συγγραμμάτων· κ. τ. λ. Itaque hanc oppositionis argutiam ad Scriptores Civiles refert. Wytt.

ἔοικα καὶ ξυγγραφικῶς] *Videor mihi vel eorum dicturus in modum, qui chirographo* (ξυγγραφῇ) *cavent;* ea nunc diligentia et accuratione dicere cœpi. Fischer. ξυγγραφικῶς interpretatur *historicorum more*, id esse, nimis diligenter, putide; historicos enim sæpe nimis diligentes esse, ita ut etiam ea persequantur, quæ e reliquis intelligi ab ipsis lectoribus possint. Heind.

ἔχει γέ που ὡς λ.] Sic Aug. Tub. Vulgo πως pro που. Heind.

§. 118. Λέγω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος] I. e. ὅτι βούλομαι. Protag. §. 94. ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τούτου σοι ἡδέως διαλέγομαι μᾶλλον ἢ ἄλλῳ τινὶ, ἡγούμενός σε βέλτιστ' ἂν ἐπισκέψασθαι etc. Theætet. §. 22. Ταῦτα δή σοι, ὦ ἄριστε, ἕνεκα τοῦδε ἐμήκυνα, ὑποπτεύων σε—ὠδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον, ubi vid. not. Pro δὲ Aug. δή. Heind.

θέλειν] Venustus est usus, quo θέλειν rebus inanimatis tribuitur. Hinc illud

ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῖν μέγεθος οὐδέποτε[y] προσδέχεσθαι τὸ σμικρὸν οὐδ' ἐθέλειν[z] ὑπερέχεσθαι, ἀλλὰ δυεῖν[a] τὸ ἕτερον, ἢ φεύγειν καὶ ὑπεκχωρεῖν ὅταν αὐτῷ[b] προσίῃ[c] τὸ ἐναντίον,[d] τὸ σμικρόν, ἢ προσελθόντος ἐκείνου ἀπολωλέναι· ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα οὐκ ἐθέλειν[e] εἶναι ἕτερον ἢ ὅ περ ἦν, ὥς περ ἐγὼ δεξάμενος καὶ ὑπομείνας τὴν σμικρότητα, καὶ ἔτι ὢν ὅς περ[f] εἰμί, οὗτος ὁ[g] αὐτὸς σμικρός εἰμι· ἐκεῖνο[h] δὲ οὐ[i] τετόλμηκε μέγα ὂν σμικρὸν εἶναι. ὡς II. iii. 97.
δ'[j] αὕτως καὶ τὸ σμικρὸν[k] τὸ ἐν ἡμῖν οὐκ ἐθέλει ποτὲ μέγα

—[y] οὔποτε ΛCIL.—[z] ἐθέλειν 𝔄ΓΞΥ : θέλειν *ς.—[a] δυεῖν I : δυοῖν *ς.—[b] αὐτὸ Ls.—[c] προσείῃ Π et pr 𝔄.—[d] ὑπεναντίον s.—[e] οὐκ ἐθέλειν G.—[f] ὥσπερ ΓGIs, ὅπερ Δ.—[g] ὁ om Δ.—[h] ἐκείνω E, ἐκείνω ΛI, ἐκεῖνος 𝔄Π.—[i] οὐδὲ ΓG, om 𝔄Π.—[j] δ' om

Socratis in Phædro p. 338. C. *τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν·* quod alii imitati sunt, et Julian. Epist. liv. p. 440. B. *κἂν γὰρ ἐθέλῃ μὲ διδάσκειν ἡ φύσις.* Plato Parmen. p. 64. B. Rep. iv. p. 451. G. *ταυτὸν τἀναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταυτόν γε καὶ πρὸς ταυτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα·* vi. p. 476. G. Perperam adhibuerunt Bioni Epitaph. Adonid. 96. *Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει·* ubi proprie valet, *nec tamen non vult.* Alia notarunt de hoc usu Gataker. Advers. Miscell. p. 43. Dorvill. Chariton. p. 429. Bachius ad Xenoph. Hieron. i. 30. Wytt.

οὐδέποτ' ἐθέλειν] Ita hic pro *οὐδέποτε θέλειν* Par. indidemque mox pro *οὐδὲ θέλειν* scripsi *οὐδ' ἐθέλειν*, velut deinde in libris omnibus legitur *οὐκ ἐθέλειν* et *οὐκ ἐθέλει.* Heind.

ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα] Hæc referuntur ad posterius ex disjunctis, et cum eo continuanda sunt: certe in hanc sententiam accipi debent: *alterum de duobus accidit: aut fugit et decedit, veniente contrario, scilicet parvitate: aut, quum venerit contrarium, perit exspectans et suscipiens parvitatem, nec tamen aliud vult esse quam quod fuerat.* Wytt.

ὥσπερ ἐγὼ δεξάμενος] *Quemadmodum ego, quum parvitatem susceperim sustinuerimque et adhuc, qui sum, idem hic sim, parvus sum, illud autem non sustinuit, quum magnum sit, parvum esse: eodem modo etiam parvum illud quod nobis inest, non vult unquam magnum fieri etc.* Scilicet aliud est Socrates *ὁ ἔχων τὰ ἐναντία, τὸ μέγεθος καὶ τὴν σμικρότητα καὶ ἐπονομαζόμενος τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ* (cf. §. seq.) aliud *τὸ μέγεθος* et *ἡ σμικρότης*, sive *ἐν Σωκράτει ἐνοῦσα* sive *ἐν τῇ φύσει.* (§. 119.) Socrates si comparetur Simmiæ, parvitatem in se recipit parvusque fit, nihil tamen ipse mutatus, sed *ἔτι ὢν ὅσπερ ἐστὶ, οὗτος ὁ αὐτὸς* sc. *Socrates.* Nauci non est, quam habet Aug. scriptura hæc—*τὴν σμικρότητα οὐκέτι εἰμὶ, ὅσπερ ε.* Heind.

καὶ ἔτι ὢν ὅσπερ εἰμὶ] Sensus loci desiderat, *καὶ ἔτι ὢν ὅσπερ ἦν.* Wytt.

ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλμηκε, μέγα ὂν, σμικρὸν εἶναι] *Illud autem, quum magnum esset, non ausum est, non sustinuit, parvum esse.* Bifariam hic usus verbi *τολμᾶν* exquisitus est: et quod de inanimatis usurpatur, ut modo vidimus *θέλειν*: et quod, vulgo *audere* significans, ponitur pro *velle, posse pati.* Sic Rep. ii. p. 422. F. *ὃς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων.* Leg. ix. p. 659. G. *εἰ πατέρα ἀπέκτεινέ τις ποτὲ, αὐτὸν τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμῆσαι βίᾳ πάσχοντα ἔν τισὶ χρόνοις·* quem locum apponit Suidas in *Τολμῆσαι· ὑπομεῖναι.* Plutarch. Pericle p. 156. A. ex Comico—*τὸν δῆμον οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶν*—. Conferatur Gataker. Advers. Miscell. ix. p. 318. et Wetstenius ad Rom. v. 7. qui multa exempla congessit, quorum multa ad hanc caussam non pertinent. Wytt.

ὡς δ' αὕτως] Refertur ad præcedens *ὥσπερ*; *ὥσπερ* autem sic *ἀσυνδέτως* adjunctum pluribus e Platone exemplis adfirmavi ad Theætet. §. 76. Pro *ὡς δ' αὕτως* male Aug. *ὡσαύτως.* Politic. p.

γίγνεσθαι[l] οὐδὲ εἶναι,[m] (οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν ἐναντίων ἔτι ὂν[n] ὅ περ ἦν ἅμα[o] τοὐναντίον γίγνεσθαί τε καὶ εἶναι,) ἀλλ'
I. 103. ἤτοι[p] ἀπέρχεται ἢ ἀπόλλυται ἐν τούτῳ τῷ παθήματι. [§. 119.] Παντάπασιν, ἔφη ὁ Κέβης, οὕτω φαίνεταί μοι.[q]
§. 54. W. Καί τις εἶπε τῶν παρόντων ἀκούσας—ὅς τις δ' ἦν, οὐ σαφῶς μέμνημαι—Πρὸς θεῶν, οὐκ ἐν τοῖς πρόσθεν[r] ἡμῖν[s] λόγοις αὐτὸ τὸ ἐναντίον τῶν νυνὶ[t] λεγομένων ὡμολογεῖτο, ἐκ τοῦ ἐλάττονος τὸ μεῖζον γίγνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ μείζονος τὸ ἔλαττον, καὶ ἀτεχνῶς αὕτη εἶναι ἡ[u] γένεσις τοῖς ἐναντίοις ἐκ τῶν ἐναντίων;[v] νῦν δέ μοι δοκεῖ λέγεσθαι ὅτι τοῦτο[w] οὐκ ἄν ποτε γένοιτο. Καὶ ὁ Σωκράτης παραβαλὼν[x] τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκούσας, Ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευκας, οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρον τοῦ τε νῦν λεγομένου καὶ τοῦ τότε. τότε μὲν γὰρ ἐλέγετο ἐκ τοῦ ἐναντίου πράγματος τὸ ἐναντίον πρᾶγμα γίγνεσθαι, νῦν δὲ ὅτι[y] αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ[z] ἐναντίον οὐκ ἄν ποτε[a] γένοιτο, οὔτε τὸ[b] ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ[c] ἐν τῇ φύσει. τότε μὲν γάρ, ὦ[d] φίλε, περὶ τῶν

ΛCEHIL.—[k] σμικρὸν καὶ τὸ Δ.—[l] γενέσθαι Φs.—[m] οὔτε εἶναι ΓΔΦCGLs, οὐδὲ (τ) εἶναι 𝔄.—[n] ὅτι ὂν I, αἴτιον, 𝔄ΠΥ.—[o] ἅμα ἦν ΓG.—[p] ἤτι I.—[q] μοι φαίνεται ΓΞΥG.—[r] πρόσθεν 𝔄ΓΔΞΠΦG: ἔμπροσθεν *s.—[s] ἡμῖν ΔΦGIs: ὑμῖν *s.—[t] νῦν ΓG.—[u] ἡ om ΛI (ἐκ).—[v] τῶν ἐναντίων τοῖς ἐναντίοις Φ.—[w] τοῦτο ὅτι ΞΥ.—[w] παραλαβὼν Gs.—[x] τὸ μὲν H.—[y] ὅτι om ΓE.—[z] ἑαυτοῦ I.—[a] ποτε om Λ.—[b] γέν. οὔτε ἐστι τὸ I.—[c] τὸ ante ἐν τῇ om EI.—[d] ὦ om L, ὦ...ἐχόντων om Φ.—[e] φαμεν ΓΔΛΠΦCEGHILs

310. D. ὡς δ' αὔτως τὸ περὶ τὴν ἀνδρίαν γένος δρᾷ. Xenoph. Anab. v. 6. 9. ὡς δ' αὔτως καὶ ὁ Παρθένιος ἄβατος. Denique de vocula δὲ in his ὡς δ' αὔτως post ὥσπερ illata vid. quæ notavi ad §. 46. Heind.

ἔτι ὂν ὅπερ ἦν] Ponendum videtur in fine periodi, post παθήματι. Wytt.

§. 119. ἔμπροσθεν ἡμῖν] ἡμῖν pro ὑμῖν ex Aug. et Ficin. dederat jam Fisch. Pro ἔμπροσθεν Aug. et Tub. πρόσθεν, perpetua librorum in his verbis varietate. De re ipsa vid. §. 41. 42. Heind.

ἐκ τῶν ἐναντίων] Sejunxi verba ὑποστιγμῇ a præcedd. quoniam his explicatur prægressum αὕτη. Heind.

λέγεσθαι ὅτι] Bas. 2. λέγεσθαι τοῦτο, ὅτι τοῦτο. operarum incuria, ut opinor. Fisch.

παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν] *Admoto capite.* Summissius alter ille locutus erat, dum Socratem parum sibi in argumentatione constare arguit. Mox pro τὸ διαφέρον Aug. τὸ διάφορον. Heind.

ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευκας] Et hujus adverbii, in disputandi alacritate notanda, usus Platonicæ est ironiæ. Menone p. 17. A. οὐδὲν κωλύει ἓν μόνον ἀναμνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι, τἄλλα πάντα ἀνευρεῖν, ἐάν τις ἀνδρεῖος ᾖ, καὶ μὴ ἀποκάμῃ ζητῶν. Parmenid. p. 55. G. ταῦτα δὲ ἀνδρείως μὲν πάνυ ἡγοῦμαι πεπραγματεῦσθαι. Theæt. p. 129. B. ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομεῖναι, καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν—. 140. G. ἀνδρικῶς γε, ὦ Θεαίτητε, μάχῃ. Politic. p. 171. G. Charmide p. 238. C. Cratylo p. 272. E. Rep. ii. init. p. 421. C. Hipparcho p. 4. B. Wytt.

οὐκ ἄν ποτε γένοιτο] Aug. ἂν γένοιτό ποτε.—οὐκ ἄν ποτέ φαμεν ἐθ. Ita pro eo, quod in Edd. legitur, φαῖμεν Aug. Tub. Par. Particula ἂν ad ἐθελῆσαι pertinet. Heind.

ἐχόντων τὰ ἐναντία ἐλέγομεν, ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκεί-
νων ἐπωνυμίᾳ, νῦν δὲ περὶ ἐκείνων αὐτῶν ὧν ἐνόντων ἔχει τὴν
ἐπωνυμίαν τὰ ὀνομαζόμενα· αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἄν ποτέ II. iii. 98.
φαμεν[e] ἐθελῆσαι γένεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. [§. 120.]
Καὶ ἅμα βλέψας εἰς[f] τὸν Κέβητα εἶπεν,[g] Ἆρα μή που,
ἔφη,[h] ὦ Κέβης, καὶ σέ τι[i] τούτων[j] ἐτάραξεν ὧν ὅδε εἶπεν;
Οὐδ' αὖ, ἔφη[k] ὁ Κέβης, οὕτως ἔχω· καί τοι οὔ τι[l] λέγω
ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Ξυνωμολογήκαμεν[m] ἄρα, ἦ
δ' ὅς, ἁπλῶς τοῦτο, μηδέποτε[n] ἐναντίον ἑαυτῷ[o] τὸ ἐναντίον
ἔσεσθαι.[p] Παντάπασιν, ἔφη. Ἔτι δή μοι καὶ τόδε σκέ- §. 55. W.
ψαι, ἔφη, εἰ ἄρα ξυνομολογήσεις. θερμόν τι καλεῖς[q] καὶ
ψυχρόν; Ἔγωγε. Ἆρ' ὅ περ[r] χιόνα[s] καὶ πῦρ; Μὰ Δί'

et pr 𝔄: φαῖμεν *ς.—[f] πρὸς 𝔄Π.—[g] ἔφη s.—[h] ἔφη add 𝔄ΓΔΛCEGHLs et rc Ξ.—[i] τι om E.—[j] τοιούτων EI.—[k] οὐδ' αὖ ἔφη ΞΥΦCLs cum corr Γ et γρ Π, ὁ δ' αὖ ἔφη 𝔄ΓΛΠΕGHI, ὁ δ' ἂν Δ: οὐδ' ἔφη ς.—[l] καίτοι οὔτι ΓG et mg 𝔄, καὶ τοιοῦτόν τι EI: καὶ τοιοῦτό τι *ς.—[m] ξ. 𝔄ΞΥ.—[n] μηδέποτ' Δs.—[o] αὐτῷ ΓG.—[p] ἔσεσθαι post alterum ἐναντίον ponunt 𝔄ΓΔΞΠΥΦGIs, post prius *ς.—[q] καλεῖν ς.—[r] ἆρ' ὅπερ 𝔄ΓΔΛΞΦCEGHILs: ἆρ' οὐχ ὅπερ *ς.—[s] χιόνα 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs: χιὼν *ς.—[t] τόγε Δ.—

§. 120. εἰς τὸν] Tub. πρός. bene. At etiam supra c. 3. erat βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα. Mox Aug. μή που, ἔφη, ὦ Κ. καὶ εἰ σέ. Tub. μή που, ὦ Κέβη, ἔφη. Fisch.

οὐδ' αὖ, ἔφη ὁ Κ.] Cum Aldo Steph. omisit particulam αὖ, quam e Bas. 2. et Aug. (adde Par) itemque e Tub. ubi scriptum Ὀδ' αὖ, restituit jam Fischer. Libri Tubingensis scriptura in Scholiis quoque memoratur. Scribendum Οὐκ αὖ, ut qui supra §. 58. dicebatur καρτερώτατος ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις, Cebes non rursus ita se dicat affectum, non denuo injectum sibi scrupulum. Nam οὐκ αὖ οὕτως ἔχω est οὐκ αὖ τεταραγμένος εἰμί. §. 93. καὶ τότε θαυμαστῶς ὡς ἐπείσθην—καὶ νῦν ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Καὶ μὴν, ἔφη ὁ Σιμ. καὶ αὐτὸς οὕτως ἔχω. Lysid. §. 24. διὰ τὸ σφόδρα προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις· δῆλος δ' ἦν καὶ ὅτε ἠκροᾶτο, οὕτως ἔχων (i. e. σφόδρα προσέχων τὸν νοῦν τοῖς λεγ.). Jam restituta hæc vocula ad certam, nisi fallor, emendationem ducit verborum subsequentium καὶ τοιοῦτό τι λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Legendum opinor, καίτοι οὐ τοῦτο λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει, *quanquam non nego, multa me turbare*, alias me incredulum esse et δύσπειστον hominem. Atque huic ego correctioni locum in ipso textu dedissem, ni aliquid tamen adhuc ad lectoris animum explendum requireretur. In his enim Οὐκ αὖ—οὕτως ἔχω erunt qui νῦν ante οὕτως desiderent; certe in seqq. ὡς οὐ πολλά με ταράττει post με addito vel ἀεὶ vel potius ἑκαστότε ægre ego careo. Mox Tub. ἑαυτῷ τὸ ἐναντ. ἔσεσθαι. Heind.

ἔτι δή μοι καὶ τόδε] Olymp. Καὶ εἴδη παρέλαβε καὶ τὰ συνουσιώμενα εἴδεσι, ἵνα μὴ διαφύγοι τὰς ὑποθέσεις ἡ ψυχὴ, εἴτις ἁπλῆν ζωὴν ὑποθοῖτο, καθάπερ τὰ ἁπλᾶ εἴδη, τὸ αὐτὸ θερμὸν καὶ τὸ αὐτὸ ψυχρὸν, οὔτε οὐσίαν μετὰ ζωῆς οὐσιωμένην, καθάπερ τὸ πῦρ μετὰ θερμότητος οὐσίωται. Forst.

θερμόν τι καλεῖς] Sic Forster. et Fischer. recte: et habent omnes libri ab illis adhibiti, et nostri omnes, excepto Veneto B. qui cum Stephano καλεῖν præbet. Wytt. Unus Stephanus sinceram lectionem ita pervertit, ξυνομολογήσεις θερμόν τι καλεῖν. Heind.

ἆρ' ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ;] Ita Tub. cum Ficino, *Num tanquam nivem atque ignem?* Aug. ἆρ' ὅπερ χιὼν καὶ πῦρ; Vulgo ἆρ' οὐχ ὅπερ χιὼν καὶ πῦρ; in quibus etsi nominativus grammaticis legibus repugnat, vulgatam tamen suo more defendit Fischerus. Heind.

οὐκ ἔγωγε. Ἀλλ᾽ ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν καὶ ἕτερόν τι χιόνος[s] τὸ ψυχρόν; Ναί. Ἀλλὰ τόδε γ᾽[t] οἶμαι δοκεῖ σοι, οὐδέποτε χιόνα γ᾽[u] οὖσαν, δεξαμένην τὸ θερμόν, ὥς περ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ἔτι ἔσεσθαι ὅ περ ἦν, χιόνα καὶ θερμόν, ἀλλὰ προσιόντος τοῦ θερμοῦ ἢ ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ[v] ἢ ἀπολεῖσθαι. Πάνυ[w] γε. Καὶ τὸ πῦρ γε αὖ προσιόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ ἢ ὑπεξιέναι ἢ ἀπολεῖσθαι, οὐ μέντοι ποτὲ[x] τολμήσειν[y] δεξάμενον τὴν ψυχρότητα ἔτι εἶναι ὅ περ ἦν, πῦρ[z] καὶ ψυχρόν. [§. 121.] Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἔστιν ἄρ᾽, ἦ δ᾽ ὅς, περὶ ἔνια τῶν τοιούτων, ὥστε μὴ μόνον
ii. iii. 99. αὐτὸ[a] τὸ εἶδος ἀξιοῦσθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν ἀεὶ[b]

[u] γ᾽ add Φs.—[v] αὐτὸ 𝔄ΞΠΥ.—[w] πάνυ...ἀπολεῖσθαι om ΛCHIL et pr E.—[x] ποτε om Φs.—[y] τολμήσειεν pr 𝔄.—[z] πῦρ om I.—[a] ἑαυτοῦ ΓΔΛΠΦCEGHILs.—[b] ἀεὶ om

οὐδέποτε χιόνα οὖσ.] *Nunquam nivem, quamdiu nix sit, recepto calore, ut ante diximus, adhuc, quod erat, nivem et calidum simul futuram.* Verba *ὥσπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν* (§. 118.) *ἐλέγομεν* ad loquendi hoc genus *δεξαμένην τὸ θερμὸν* referuntur. Heind.

δεξαμένην] Lego *δεξομένην* in futuro: ut legendum docent verba *ἔσεσθαι* et *ὑπεκχωρήσειν*. Serran.

πάνυ γε—ἢ ἀπολεῖσθαι] Omissa sunt in Aug. Fisch.

τολμήσειν] Tub. *τολμήσειε*. At infinitivus *τολμήσειν* pendet, ut infinitivi superioris membri *ὑπεξιέναι*, h. e. *ὑπεκχωρήσειν*, et *ἀπολεῖσθαι*, a verbis *δοκεῖ σοι*. Fisch.

§. 121. *ἔστιν ἄρα—ὥστε*] Soph. Philoct. 656. *Ἆρ᾽ ἐστὶν ὥστε καγγύθεν θέαν λαβεῖν*— ; Similiterque Isocrat. Archidam. p. 124. A. Steph. *Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι,—τί θαυμαστὸν εἰ καὶ τὰ νῦν καθεστῶτα λήψεταί τινα μετάστασιν;* Heind.

αὐτὸ τὸ εἶδος—μορφὴν ἀεὶ] Notetur alius verborum usus: quo *εἶδος* ut universalius habetur, *μορφὴ* minus universale, et quasi communio *τοῦ εἴδους*· veluti *numerus impar*, *εἶδος* dicitur, *tria* autem illius *μορφὴν* habere. In quo ipse hac in disputatione Plato variat, mox §. 56. *tria* nominans *ἰδέαν*: *imparem numerum*, *μορφήν*. Plotinus de Pulchritudine, rebus singularibus impertita per communionem cum idea pulchritudinis, Enn. i. vi. p. 52. A. *πῶς δὲ καλὰ κᾀκεῖνα καὶ ταῦτα; μετοχῇ εἴδους φαμὲν ταῦτα. πᾶν γὰρ τὸ ἄμορφον, πεφυκὸς μορφὴν καὶ εἶδος δέχεσθαι, ἄμοιρον ὂν λόγου καὶ εἴδους, αἰσχρὸν καὶ ἔξω θείου λόγου· καὶ τὸ πάντη αἰσχρὸν τοῦτο· αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ μὴ κρατηθὲν ὑπὸ μορφῆς καὶ λόγου· οὐκ ἀνασχομένης τῆς ὕλης πάντη κατὰ τὸ εἶδος μορφοῦσθαι.* Aristot. Metaph. iv. 4. *φύσιν* in iis ponit, pronuncians—*οὔπω φαμὲν τὴν φύσιν ἔχειν, ἂν μὴ ἔχῃ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφήν.* Stobæi Eclog. Phys. p. 30. insignis explicatio, ex Eudoro Academico, ut videtur, descripta: *Πυθαγόρας τὰ λεγόμενα εἴδη καὶ τὰς ἰδέας ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, καὶ ταῖς ἁρμονίαις αὐτῶν, καὶ τοῖς καλουμένοις γεωμετρικοῖς ἐτίθετο ἀχώριστα τῶν σωμάτων. Ταύτας δὲ τὰς ἀρχὰς ποτὲ μὲν εἶναι φησὶ Ἀριστοτέλης δύο, τήν τε ὕλην, καὶ τὸ εἶδος, ὃ καὶ μορφὴν καλεῖ καὶ ἐντελέχειαν, καὶ τὸ τί ἦν εἶναι, καὶ οὐσίαν τὴν κατὰ τὸν λόγον, καὶ ἐνέργειαν· οὕτως αὐτῷ πλούσιον καὶ πολυώνυμόν ἐστι τὸ εἶδος· τοσούτῳ μὲν οὖν διαφέρειν τὸ εἶδος τῆς μορφῆς, ὅτι τὸ μέν ἐστιν διῆκον διὰ βάθους, ἡ δ᾽ ἐπιπολαίως· καὶ ἡ μὲν παραπλήσιος λευκότητι κατὰ τὴν ζωγραφίαν, τὸ δὲ περὶ τὴν τοῦ γάλακτος οὐσίαν· ταυτὸ δὲ εἶδος λέγεται καθ᾽ ὅσον τὸ μὲν εἰδοποιεῖ, τὸ δὲ διαμορφοῖ τὴν ὕλην·* quorum postrema sic emendanda videntur—*ζωγραφίαν, τὸ δὲ χροιᾷ τῇ γάλακτος κατ᾽ οὐσίαν· ταυτὸ δὲ—εἰδοποιεῖ· τὸ δὲ μορφὴ, καθ᾽ ὅσον διαμορφοῖ τὴν ὕλην·* i. e. *et μορφὴ quidem similis est albedini picturæ per superficiem inductæ: εἶδος autem lacti, per se totum albedinem habenti: et hoc item vocatur εἶδος, quia corpora ad speciem redigit; hæc forma, quia corpora format.* Sed Ari-

χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι, ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφὴν ἀεὶ ὅταν περ ᾖ. ἔτι δ' ἐν τοῖσδε[c] ἴσως ἔσται σαφέστερον ὃ λέγω. τὸ γὰρ περιττὸν ἀεί που δεῖ[d] τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνειν, ὅ περ νῦν λέγομεν· ἢ οὔ; Πάνυ γε. Ἆρα μόνον τῶν ὄντων, τοῦτο[e] γὰρ ἐρωτῶ, ἢ[f] καὶ[g] ἄλλο τι,[h] ὃ ἔστι μὲν οὐχ ὅ περ τὸ περιττόν, ὅμως δὲ I. 104.
δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν ἀεί, διὰ τὸ οὕτω πεφυκέναι ὥστε[i] τοῦ[j] περιττοῦ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι; λέγω δὲ αὐτὸ εἶναι οἷον καὶ ἡ τριὰς πέπονθε καὶ ἄλλα πολλά. σκόπει δὲ[k] περὶ τῆς τριάδος· ἆρα οὐ δοκεῖ σοι τῷ[l] τε αὑτῆς ὀνόματι ἀεὶ προσαγορευτέα εἶ-

ΓG.—[c] τῷδε ΛCEHIL.—[d] δεῖ που Φs.—[e] ὄντων ἢ καὶ ἄλλο τι· τοῦτο (non omissis mox καὶ ἄλλο τι) ΓG.—[f] ἢ om ΓG.—[g] καὶ om IL et pr ΞE.—[h] τι : καὶ ἄλλο τι : ὃ Υ.—[i] ὥστως, in mg οὕτω πῶς, H.—[j] ὥστε καὶ τοῦ L.—[k] δὲ ΛΠΦCEGHI, δὲ η 𝔄,

stotelis εἶδος diversum a Platonico, hic non persequimur. Ad præsentem caussam pertinet Plutarch. de Animi Creat. in Timæo p. 1013. C. αὐτός τε γὰρ ὁ κόσμος οὗτος, καὶ τῶν μερῶν ἕκαστον αὐτοῦ συνέστηκεν ἔκ τε σωματικῆς αὐτοῦ οὐσίας καὶ νοητῆς· ὧν ἡ μὲν ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρέσχε· καὶ τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθὲν, εὐθὺς ὁρατὸν καὶ ἁπτόν ἐστι· ἡ δὲ ψυχὴ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν· ibid. p. 1022. E. Et extra hoc argumentum junguntur: v. c. De Communib. Not. adv. Stoic. p. 1064. A. τὸν Ὀδυσσέα—μεταβαλεῖν εἰς θηρίου μορφὴν τὸ εἶδος· i. e. *Ulyssem ex hominis specie in bruti formam mutari.* Arato p. 1035. E. τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος δοκῶν κατέχειν. Ælian. Nat. Anim. iii. 23. ἀμείβειν τὰ εἴδη εἰς ἀνθρώπου μορφήν· *suam speciem convertere in hominis formam.* Wytt.

τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος] Aug. τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος, probante Fischero. Absurda profecto sententia, si hoc diceretur, non modo genus ipsum suum nomen semper obtinere, sed etiam aliud aliquid. Hoc dicit scriptor, non modo genus ipsum semper, sed etiam aliud quid eodem impertiri nomine (sc. quo genus illud,); non modo τὸ περιττὸν nomen habere τοῦ περιττοῦ, sed idem etiam *ternionem habere.* Igitur unice h. l. verum τοῦ αὐτοῦ, aliaque mox est ratio in his ὅμως δὲ δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν ἀεί. Heind.

ἐν τῷδε] Sic cum Aug. et Par. Bas. 2. atque Ficinus *in hoc* vertens. De nive et igne locutus Socr. his unum addit exemplum τοῦ περιττοῦ. Vulgo ἐν τοῖσδε.—ὅπερ νῦν λέγομεν sc. τὸ περιττόν.—οἷον καὶ ἡ τριὰς πέπονθε. Subaudi εἶναι. Tum Aug. σκόπει δέ. Heind.

ἆρα μόνον] Aug. ἔτι μόνον. male. Fisch.

διὰ τὸ οὕτω—μηδέποτε ἀπολείπεσθαι] Plato scribere potuisset, διὰ τοῦ εἴδους τοῦ περιττοῦ μεταλαμβάνειν, h. e. *quia in eam cadit notio numeri imparis.* Fisch.

αὐτῆς ὀνομ.] Scribendum αὑτῆς, quum intelligendum sit τῷ ἑαυτῆς ὀνόματι. Mox post περιττοῦ malim interpungere, hoc modo, καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος. Existimo enim ὅπερ referre ὄνομα: ut dicat ternarium numerum non solum suo sed imparis etiam nomine esse appellandum: quamvis hic impar non sit idem quod nomen ternarii. Ut autem significaretur: Quamvis impar non idem sit quod ternarius: scribendum fuisset οὐχ ὅπερ ἡ τριάς. Hunc tamen sensum sequitur et Fic. minimeque ab eo de quo agitur est alienus. Steph.

Ita etiam Aristip. et Ficin. cujus hic versionem secuti sumus. Forst.

Pro αὐτῆς dedi αὑτῆς, ut scribendum jam Steph. monuerat. Mox vulgo οὐχ ὅπερ τῆς τρ. Aut scribi debuit ὄντος οὐχ ὅπερ ἡ τριάς (ἐστιν), aut, ut edidimus, ὄντος οὐχ οἷπερ τῆς τριάδος, eadem fere structura, quæ imprimis frequens est in verbo οἷος, velut Thucyd. vii. 21. πρὸς ἄνδρας τολμηροὺς ὄντας οἵους καὶ Ἀθηναίους. Heind.

ναι καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος[m] οὐχ οὗ περ[n] τῆς τριάδος; ἀλλ' ὅμως οὕτω πως[o] πέφυκε καὶ ἡ τριὰς καὶ ἡ πεμπτὰς[p] καὶ ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας,[q] ὥστε οὐκ ὢν[r] ὅ περ τὸ περιττὸν ἀεὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶ περιττός. καὶ αὖ τὰ δύο καὶ τὰ[s] τέτταρα[t] καὶ ἅπας ὁ ἕτερος αὖ[u] στίχος τοῦ ἀριθμοῦ οὐκ ὢν ὅ περ τὸ ἄρτιον, ὅμως ἕκαστος αὐτῶν ἄρτιός ἐστιν ἀεί.[v] ξυγχωρεῖς ἢ οὔ; [§. 122.] Πῶς γὰρ οὔκ;

om ΓL: δὴ *ς.—[l] τό Δ.—[m] περιττοῦ γε ὄντος Γ.—[n] οὗπερ Heindorfius: libri ὅπερ.—[o] πως om ΓG.—[p] πεντὰς ΔΛΦΕΗΙs cum corr Π et mg 𝔄.—[q] ἅπας στίχος ὥστε rc Γ.—[r] ὢν I.—[s] τὰ post καὶ om ΔΦCGHLs.—[t] τέτταρα 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCHIs: τέσσαρα *ς.—[u] ἂν Δ.—[v] ἀεί om CEHI.—[w] δὲ om L.—[x] οὐ δεχόμενα ἄλληλα Δ.

τοῦ περιττοῦ, ὄντος] Stephanus interpungendum putabat post τοῦ περιττοῦ, non post ὄντος, hoc sensu, *quamvis hic impar non sit idem, quod nomen ternarii:* ut in ὅπερ intelligeretur ὄνομα. Quam in opinionem, et Ficini eum versio deduxit, et Bas. 1. 2. ubi legitur περιττοῦ, ὄντος οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος; at Ficin. *et simul nomine imparis? Quod quidem impar non idem est, quod est ternarius.* Atque Forsterus quidem ita edidit, et cum eo nos quoque. Sensus est, *Nonne tibi videtur ternio* (Gellius i. 20.) *et suo ipsius nomine semper appellandus esse, et nomine numeri imparis, qui diversus est a ternione?* Sed est tamen hoc loco insolentia quædam in structura verborum. nam pro οὐχ, ὅπερ τῆς τριάδος debebat scribi οὐχ, ὅπερ ἡ τριάς· ut supra erat οὐχ, ὅπερ χιὼν, καὶ πῦρ. Sed Plato videtur genitivum posuisse, sententiam verborum sequutus: nam ὄντος οὐχ ὅπερ idem est, quod ἑτέρου· ut supra dixit, ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν, καὶ ἕτερόν τι χιόνος τὸ ψυχρόν. Cæterum *numerus impar* vocatur τὸ περιττὸν, quia in hoc genere numeri semper aliquid est superfluum. Theo Smyrnæus M. Π. c. 5. Καὶ ἄρτιοι μέν εἰσιν οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ δυὰς, ἡ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ ε, ὁ ζ. Fisch.

πεμπτὰς] Tub. πεντάς. Eadem scripturæ varietas in libris antiquis est apud Xen. Cyrop. ii. 1. 13. et apud Pollucem i. 127. ubi v. Jungerman. At πεμπτὰς rectum est. Photius Lex. apud Albert. ad Hesych. t. ii. p. 909. Πέμπτα· Πέντε· καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες, καὶ Ἀττικοί. Fisch.

καὶ ἡ πεμπτὰς, καὶ ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας] Vereor ut interpretes recte ceperint: Ficin. *et quinarius, et omnis medietas numeri:* Cornar. *et quinarius, et omnis dimidius numerus:* Dacier. *et quinarius et alii numeri impares:* hic quidem recte ad rem, ad verba non item. Totius numeri duæ sunt partes, *par* et *impar:* seu omnium omnino numerorum multitudo duabus æqualibus partibus constat, altera parium, altera imparium. Ergo ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, est *tota altera dimidia pars numerorum,* scilicet imparium. In nomine πεμπτὰς autem omnes libri consentiunt, exceptis Vind. B F, qui dant πεντάς· quæ ést communis forma. Illa πεμπτὰς legitur et in Xenoph. Hellen. vii. 2. 6. apud quem aliis locis πεμπὰς occurrit: illam Æolicæ Dialecto tribuit Maittair. de Dialect. p. 190. nullo auctore. Conferatur H. Steph. Thes. L. Gr. t. ii. p. 217. A. Wytt.

ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ πᾶς] ὁ ἀριθμὸς h. l. est *tota numerorum series,* ut Theætet. §. 14. τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν etc. Ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ pro τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ vulgare dicendi est genus. Vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 7.—καὶ τὰ τέσσαρα. Aug. καὶ τέτταρα, idemque liber deinde cum Bas. 2. omittit particulam ἀεί. Heind.

ὁ ἕτερος αὖ στίχος τοῦ ἀριθμοῦ] *Alter ordo numeri:* i. e. numeri pares, quasi una deinceps *linea* positi; hic enim est στίχος, pro quo Fischer. credo operarum vitio, habet στίφος, quod est *caterva.* Numerorum autem, parium et imparium, duplex ordo duabus contrariis lineis apponi solebat. Plutarch. de Animi Creat. in Timæo p. 1022. D. ὁ γὰρ Θεόδωρος, οὐχ ὡς ἐκεῖνοι, δύο στίχους ποιῶν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾶς εὐθείας ἐφεξῆς τούς τε διπλασίους ἐκτάττων καὶ τοὺς τριπλασίους—. ibid. p. 1027. D. Theon. Mathem. Plat. i. 5. Wytt.

ἔφη. Ὃ τοίνυν, ἔφη, βούλομαι δηλῶσαι, ἄθρει. ἔστι δὲ[w]
τόδε, ὅτι φαίνεται οὐ μόνον ἐκεῖνα τὰ ἐναντία ἄλληλα οὐ II. iii. 100.
δεχόμενα,[x] ἀλλὰ καὶ ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλήλοις ἐναντία
ἔχει ἀεὶ[y] τἀναντία, οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις ἐκείνην
τὴν ἰδέαν ἣ ἂν[z] τῇ[a] ἐν αὐτοῖς οὔσῃ ἐναντία ᾖ, ἀλλ' ἐπιού-
σης αὐτῆς[b] ἤτοι ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωροῦντα. ἢ οὐ φήσο-
μεν τὰ τρία καὶ ἀπολεῖσθαι πρότερον καὶ ἄλλο ὁτιοῦν
πείσεσθαι, πρὶν[c] ὑπομεῖναι ἔτι τρία ὄντα ἄρτια γενέσθαι;
Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Οὐδὲ[d] μήν, ἦ δ' ὅς, ἐναντίον
γ'[e] ἐστὶ δυὰς τριάδι.[f] Οὐ γὰρ οὖν. Οὐκ ἄρα μόνον
τὰ εἴδη τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα ἄλληλα, ἀλλὰ
καὶ ἄλλ' ἄττα τὰ[g] ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα. Ἀλη-
θέστατα, ἔφη, λέγεις. Βούλει οὖν, ἦ δ' ὅς,[h] ἐὰν οἷοί τε §. 56. W.
ὦμεν,[i] ὁρισώμεθα[j] ὁποῖα ταῦτ' ἐστίν; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν,
ἔφη, ὦ Κέβης, τάδε εἴη ἄν, ἃ[k] ὅ τι ἂν κατάσχῃ,[l] μὴ μόνον

—[y] ἔχει ἀεὶ τἀναντία 𝔄ΔΞΠΥΦs, om pr Γ: ἀεὶ ἔχει τὰ ἐναντία *s.—[z] ᾗ ἂν C, ἐὰν
οἷς
ΓG.—[a] τῇ...οὔσῃ] τὰ...ὄντα ΔC.—[b] αὐτῇ Φ, αὐτοῖς corr Γ: αὐτῇ *s.—[c] πρὶν ΓΔ ΛΠΥCEGHILs, πρὶν ἢ 𝔄: πρινὴ s.—[d] οὐ δὴ pr Π.—[e] γε om ΞΥ.—[f] τριάδος I.—[g] τὰ om ΛCEHIL, τὰ ἐναντία post ὑπομένει ponit Φ.—[h] ἔφη ΓΔΦs.—[i] ὂκοβτεῶμε G: om pr Γ.—[j] ὁρισόμεθα G.—[k] ἃ om ΛΞΠΤEGHIL et pr 𝔄Γ.—[l] κατάσχοι C et

§. 122. *ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλ.*] Tub. *ὄντ' ἀλλήλοις ἐναντία ἔχει ἀεὶ τ' ἐναντία* (imo *τἀναντία*). Ita *ἐναντία* sunt *τὸ θερμὸν* et *τὸ ψυχρὸν*, *τὸ ἄρτιον* et *τὸ περιττόν*; *τὸ πῦρ* ipsum non est *ἐναντίον τι αὐτὸ*, neque *ἡ τριὰς*, sed tamen neque *τὸ πῦρ* admittit *τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχροῦ*, neque *ἡ τριὰς τὴν τοῦ ἀρτίου*, quoniam hoc in se continet *τὸ ἐναντίον*, *τὴν τοῦ περιττοῦ ἰδέαν*, illud *τὴν τοῦ θερμοῦ*. Heind.

τῇ ἐν αὐτοῖς οὔσῃ] Libri scripti editique *ἐν αὐτῇ*. Correctionem Zeunii et ipsa ratio flagitat et Ficini confirmat versio, *quæ ipsi speciei, quam in se habent, contraria sit*. Heind.

ἤτοι ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωρ.] Sc. *φαίνεται*, quod tamen post interjecta illa *οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις* etc. paullo durius omissum. Nam præcedens *ἔοικεν* etsi per se sermonis ratio subaudiri patitur (Cratyl. §. 77. *Ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν.* Xenoph. Hellen. vi. 3. 5. *Ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι.* Memor. Socr. iv. 3. 8. *Νὴ τὸν Δία, ἔφη, καὶ ταῦτα παντάπασιν ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνόμενα*, ut recte ibi Codd. et Ald. Long. Pastor. p. 49. *ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν*:) hic tamen post dativum *δεχομένοις* molestissime ad nominativum transiret oratio, ac ne hæc quidem *ἀλλ'—ἤτοι ἀπολλυμένοις ἢ ὑπεκχωροῦσιν* (*ἔοικε*) satis placerent in re certa apertaque. Deinde Tub. *ἢ ἀφήσομεν* et omisso *ἢ*, Aug. *πρὶν ὑπομεῖναι*, et paullo post Tub. *Οὐ μὴν* pro *οὐδὲ μ.* Heind.

οὐδὲ μὴν—ἐναντίον γέ ἐστι δυὰς τριάδι;] Declaratur his verbis, *τὴν τριάδα* non posse inter ipsa *τὰ εἴδη τὰ ἐναντία* referri. *Τριὰς* enim si quid foret per se *ἐναντίον*, huic non posset non contrarium esse *ἡ δυὰς*, quod secus est.—*ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἄττα τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα*, *sed etiam alia quædam non sustinent accessum eorum, quæ vere sunt contraria.* Male Aug. *ἄττα ἐναντία*. Heind.

τάδε εἴη ἂν κ. τ. λ.] Hæc vulgo ex Cornarii correctione ita leguntur: *τάδε εἴη ἂν ἃ ὅ,τι ἂν κατάσχῃ, μὴ μόνον ἀναγκάζει τὴν αὐτοῦ ἰδέαν αὐτὸ σχεῖν, ἀλλὰ καὶ μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι*; In quibus ille *ἃ* ante *ὅτι*, omissum in Ald. et Bass. itemque in Aug. et Tub. recte restituit, idque Ficinus quoque expressit:

ἀναγκάζει[m] τὴν αὑτοῦ[n] ἰδέαν αὐτὸ ἴσχειν,[o] ἀλλὰ καὶ ἐναντίου[p] ἀεὶ αὐτῷ τινός; Πῶς λέγεις; [§. 123.] Ὥς περ ἄρτι ἐλέγομεν. οἶσθα[q] γὰρ δή που ὅτι ἃ ἂν ἡ τῶν τριῶν ἰδέα κατάσχῃ,[r] ἀνάγκη αὐτοῖς οὐ μόνον τρισὶν εἶναι ἀλλὰ καὶ περιττοῖς; Πάνυ γε. Ἐπὶ[s] τὸ τοιοῦτον[t] δή, φαμέν, ἡ[u] ἐναντία ἰδέα ἐκείνῃ τῇ μορφῇ ἣ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται,
II. iii. 101. οὐδέποτ' ἂν ἔλθοι.[v] Οὐ γάρ. Εἰργάζετο δέ[w] γε ἡ περιττή; Ναί. Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἡ τοῦ ἀρτίου; Ναί. Ἐπὶ[x] τὰ τρία ἄρα ἡ τοῦ ἀρτίου ἰδέα οὐδέποτε ἥξει; Οὐ δῆτα. Ἄμοιρα δὴ[y] τοῦ ἀρτίου τὰ τρία; Ἄμοιρα. Ἀνάρτιος ἄρα[z] ἡ τριάς; Ναί. Ὃ τοίνυν ἔλεγον ὁρίσασθαι,[a] ποῖα

corr Γ.—[m] ἀναγκάζειν 𝔄ΞΠΥ et mg E, ἀναγκάζοι I, ἀναγκάζῃ Δ.—[n] ἑαυτοῦ Δs.—[o] αὐτὸ ἴσχειν ΓΛCEGHIL et corr Ξ, αὐτοῖς ἴσχειν Φ et corr Π, αὐτὸ τοῖς ἴσχειν s, ἴσχειν (omisso pronomine) Δ : αὐτὸ σχεῖν *ς.—[p] ἐναντίου αὐτῶ ἀεί τινος 𝔄ΞΠΥ et mg E, ἐναντίου ἀεί τινος αὐτῷ ΓΔΦG, ἐναντίου δεῖ αὐτῶ τινός ΛCEHL, ἐναντίου δεῖ ἀεί τινος αὐτῷ s, ἐναντίου δεῖ αὐτό τινος I : μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι ς.—[q] οἶ H.—[r] κατάσχοι corr Γ.—[s] ἐπεὶ I, ἐπειδὴ ΓG.—[t] τοιοῦτο s.—[u] ἧ ΓΥΕΗ.—[v] ἔλθοίη s. [w] δέ om G et pr Γ.—[x] ἐπὶ...δῆτα om G et pr Γ.—[y] δὲ L.—[z] ἄρ' Δ.—[a] ὁρίσασθαι
ω
𝔄ΛΞΥEGIL et pr ΓΠ, ὁρίσασθαι δεῖν ΔΦCs et rc ΓΠ, ὁρίσασθαι H : ὥρισται ς.—

quæ quodcunque occupant, tale reddunt, ut non solum sui ipsius ideam retinere cogatur, sed etiam contrario illi sit opus. Postremam autem horum partem, ἀλλὰ καὶ—δέχεσθαι non poterat infelicius Platonicorum ille librorum emendator tractare. Nam quæ hæc est definitio, in qua ponitur id ipsum, quod definiri debebat? Nempe eo ista redit lectio, ut Socrates dicat, quæ contrarium non admittant, ea esse, quæ quidquid occupaverint, id cogant contrariam sibi ἰδέαν non admittere. Bonum factum, quod perversæ scripturæ nullius libri accedit consensus. Nam Ald. et Bas. 1. habent μηδ' ἐναντίου, αὐτῷ δῆνος, ex quo Turnebus fecit μηδ' ἐναντίου αὐτῷ δεῖνος. Bas. 2. μηδ' ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος. Aug. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου δεῖ αὐτῷ τινος, quæ Ficini translatio reddit. Quarum lectionum propius quæque ad veram accedit, servatam in Tub. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος, in quibus, αὐτῷ mutato in αὐτοῦ, ea inest sententia quam et argumentatio flagitat et confirmant paullo post seqq. Socratis verba ἀλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὁρίζῃ, μὴ μόνον etc. Jam enim hoc dicet philosophus: 'præter ea, quæ ipsa inter se contraria sunt, ut τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττὸν, alia quædam non suscipiunt quidquam ex his contrariis; v. c. ἡ τριὰς non suscipit τὸ ἄρτιον ipsum. Hæc ea sunt, quæ, quidquid amplectuntur tenentque, id cogunt non modo suam tenere formam (ἰδέαν), sed etiam semper alicujus, quod ipsum est contrarium. Velut ἡ τριὰς quidquid amplexa tenet, id cogit non modo tria esse, sed etiam notionem in se habere ejus, quod per se ipsum contrarium est, τοῦ περιττοῦ.'—ἴσχειν hoc ex Aug. et Par. pro σχεῖν recepi. Paulo ante ἀναγκάζειν Tub. Heind.

§. 123. ἣ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται] τοῦτο sc. τὸ περιττὸν εἶναι. ἣ, quod pro ᾗ restituerat Cornarius, habent Tub. et Aug. Vocabulum μορφὴν eodem, quo h. l. modo posuerat §. 121. ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφὴν ἀεί. Heind.

ἡ περιττὴ] Mallem hic, deleto articulo ἡ, verbum εἰργάζετο passive accipere. Mudg. Similiterque in versione sua Aristipp. Forst.

ἡ περιττὴ] Sc. μορφὴ est i. q. ἡ τοῦ περιττοῦ ἰδέα s. μορφή. Heind.

ἡ τοῦ ἀρτίου] Aug. ἡ τοῦ ἐναντίου. Fisch.

ὃ τοίνυν ἔλεγον ὁρίσασθαι] Denuo hic, ut centies alibi, Cornarii auctoritate deceptus Stephanus genuinam corrupit

οὐκ ἐναντία τινὶ ὄντα ὅμως οὐ δέχεται αὐτὸ[b] [τὸ ἐναντίον],
οἷον νῦν ἡ τριὰς τῷ ἀρτίῳ οὐκ οὖσα[c] ἐναντία οὐδέν τι μᾶλ-
λον αὐτὸ δέχεται, τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ ἀεὶ[d] ἐπιφέρει, καὶ
ἡ δυὰς τῷ περιττῷ καὶ τὸ πῦρ τῷ ψυχρῷ καὶ ἄλλα πάμ- I. 105.
πολλα, ἀλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὁρίζει,[e] μὴ μόνον τὸ ἐναντίον
τὸ ἐναντίον μὴ[f] δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι
ἐναντίον ἐκείνῳ ἐφ' ὅ τι[g] ἂν αὐτὸ ἴῃ,[h] αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον τὴν τοῦ
ἐπιφερομένου ἐναντιότητα μηδέποτε δέξασθαι. [§. 124.]
Πάλιν δὲ[i] ἀναμιμνήσκου· οὐ γὰρ χεῖρον πολλάκις ἀκού-

[b] αὐτῶ Δ.—[c] οὐκ οὖσα τῷ ἀρτίῳ Φ.—[d] ἀεὶ αὐτῷ ἧ 𝔄ΞΠΥ.—[e] ὁρίζει ΛΗΙ.—[f] τῷ ἐναντίῳ μὴ Η.—[g] ὅτω s et mg 𝔄, ὅπερ τῶ Δ.—[h] ἴῃ Ε, ᾗ 𝔄ΞΥ et corr Π, εἴη Φs.—

scripturam, illius jussu ὥρισται rescribens pro eo, quod Edd. vett. et Aug. Tub. Par. præstant, atque versio Ficini (*quod ergo definiendum assumpseram*) et, teste Forstero, Aristippi expressit, ὁρίσασθαι. ἔλεγον in his, ut sæpe, idem fere est quod ἐκέλευον; hæc autem, οἷον νῦν ἡ τριὰς—ἄλλα πάμπολλα, per parenthesin quandam interponuntur, ut vocula ἀλλὰ interruptum redordiatur sermonem. Isocrat. de Big. p. 354. B. πρὸς δὲ τὴν πολιτείαν, οὐδὲ γὰρ τοῦτο παραλειπτέον, ὥσπερ οὐδ' ἐκεῖνος αὐτῆς ἠμέλησεν, ἀλλὰ τοσούτῳ τῶν μάλιστ' εὐδοκιμησάντων ἀμείνων περὶ τὸν δῆμον ἐγεγόνει etc. Et hujusmodi elegantiarum auceps Ælian. V. H. vi. 10. Οἱ γὰρ δύο παῖδες, οἵπερ οὖν ἤστην αὐτῷ, Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον. Heind.

ὅμως οὐ δέχεται αὐτ.] Aug. ὅμως οὐδέποτε αὐτὸ τ. ἐ. Scr. ὅμως οὐδέποτε δέχεται α. τ. ἐ. Heind.

αὐτὸ τὸ ἐναντίον] Equidem vitium subesse putem, ac τὸ ἐναντίον aut delendum, aut mutandum in τὸ οὐκ ἐναντίον· i. e. *Ternio non recipit parem, quamvis non contrarium.* Wytt.

τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ] αὐτῷ sc. τῷ ἀρτίῳ. Huic contrarium, τὸ περιττὸν, semper affert ἡ τριὰς, quamcunque rem amplectitur.—καὶ ἡ δυὰς τῷ περιττῷ. sc. τὸ ἐναντίον (τὸ ἄρτιον) ἐπιφέρει (τοῖς πράγμασι). Heind.

ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι ἐν.] In his dativus ἐκείνῳ non ab ἐναντίον pendet, sed ab ἐπιφέρῃ. *Sed illud quoque, quodcunque contrarium aliquid affert ei ad quod accedit, id ipsum nunquam recepturum esse contrarium ejus quod affert.* Ut ἡ τριὰς, quæ rebus, ad quas accedit, τὸ περιττὸν (quod est per se ἐναντίον τι) affert, ea ipsa hujus τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦ περιττοῦ, contrarium (τὸ ἄρτιον) non recipit. Bene Olympiod. τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦτ' ἔστι, τοῦ συμπεφυκότος αὐτῷ εἴδους. Heind.

ἐφ' ὅ,τι ἂν αὐτὸ ἴῃ] Hanc Aug. et Ficini versio stabiliunt itemque prægressæ sæpius locutiones ἐπιούσης τῆς ἰδέας et οὐχ ὑπομένει τὰ ἐναντία ἐπιόντα et id genus aliæ; a Cornario positam scripturam ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ ᾖ, exhibet etiam Aristipp. et unus de Codd. Par. Tub. ἐφ' ὅ,τι—ᾖ, unde natam illam opinor. Heind.

αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον] Ne quem forte offendat postremum hoc αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον, est hæc repetitio antecedentis nominativi ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τί· quæ sane frequens occurrit in utriusque linguæ scriptoribus. Quod Stephanus pro varia lectione ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτῷ ᾖ, in margine posuit, habet partim Vind. D. ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ ᾖ. A. ἔφ' ὅτῳ ἂν αὐτῷ εἴη. B. ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ εἴη. Versio Sicula, *in quocumque ipsum fuit.* Cæteri vulgatam præbent, sane unice probandam. Wytt.

ἐπιφερομένου] ἐπιφερόμενον est attributum rei, τὸ συμβαῖνον τῷ πράγματι. v. Morum ad Longin. p. 62. Si hoc συμβαῖνον et potest abesse, *eventum*, sin vero neutiquam, *conjunctum* Lucretio i. 450. vocatur. Gottl.

§. 124. οὐ γὰρ χεῖρον] Aristoph. Eqq. 36. Δ. Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω; Ν. Οὐ χεῖρον. Xenoph. Œcon. vii. 25. πρὸς τὸ φυλάσσειν οὐ κάκιόν ἐστι φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν. Heind.

ειν. τὰ πέντε τὴν[j] τοῦ[k] ἀρτίου[l] οὐ δέξεται,[m] οὐδὲ τὰ δέκα τὴν τοῦ περιττοῦ, τὸ[n] διπλάσιον. τοῦτο μὲν οὖν[o] καὶ αὐτὸ[p] ἄλλῳ[q] ἐναντίον, ὅμως δὲ τὴν τοῦ περιττοῦ οὐ δέξεται·[r] οὐδὲ δὴ[s] τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ, τὴν[t]
II. iii. 102. τοῦ ὅλου, καὶ τριτημόριον[u] αὖ[v] καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, εἴπερ ἕπει τε καὶ ξυνδοκεῖ[w] σοι οὕτως. Πάνυ σφόδρα καὶ
§. 57. W. ξυνδοκεῖ, ἔφη,[x] καὶ ἕπομαι. Πάλιν δή μοι,[a] ἔφη, ἐξ ἀρχῆς λέγε. καὶ μή μοι ᾧ ἂν[b] ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλῳ,[c] μιμούμενος ἐμέ. λέγω δὲ[d] παρ' ἣν τὸ πρῶτον ἔλεγον ἀπό-

[i] δὲ om ΓG.—[j] τὴν om I et pr E.—[k] τοῦ om Δ.—[l] ἐναντίου L.—[m] οὐκ ἐδέξατο Δ.—[n] περιττοῦ καὶ τὸ Δ.—[o] οὖν delet Γ.—[p] αὐτῷ 𝔄ΠΥ.—[q] ἄλλο Λ.—[r] δέξαιτο Δ.—[s] δὴ om pr 𝔄Π.—[t] τοιαῦτα ἃ τὸ ἥμισυ ἔχει τὴν C : ἃ etiam Δ.—[u] τριτημοίριον G.—[v] ἂν Δ.—[w] ξ. 𝔄ΓΞΥC.—[x] ἔφη post μοι om Gs et pr Γ.—[a] μή μοι 𝔄ΓΔΠΥΦGs et pr Ξ : μοι μὴ *ς.—[b] ὧ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου ΛCHIL cum pr E et corr ΓΞ, ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου Φ : ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου *ς.—[c] ἄλλω ΛCEHIL et rc ΓΞ, ἄλλην Φ, om 𝔄ΔΥGs et pr ΓΞΠ : ἄλλω ς.—[d] δε (η) 𝔄, δὴ ΦCEGHILs, δὲ ὅτι ΔC.

τὴν τοῦ ἀρτίου] Sc. *ἰδέαν*, quod h. l. adjectum vellem, præsertim quum proxime præcesserit *ἐναντιότητα*. Libri tamen omnes omittunt. Heind.

καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον] Scilicet, *decem*, ut duplum, contrarium sunt simplici *τῷ ἁπλῷ*. Wytt.

καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον] Vix abstinui quin reponerem *καὶ αὐτὸ ἄλλο ἢ ἐναντίον· ὅμ. δ'*. Nam quod Forster ad *ἄλλῳ* adscripsit ‘ nempe *τῷ ἡμίσει*,’ non reputavit, proferenda h. l. fuisse non *ipsa contraria*, *αὐτὰ τὰ ἐναντία*, sed ea tantum, quæ rei cuique et suam naturam et contrarii alicujus formam impertiant. Ex quo genere *τὸ διπλάσιον* est, quod et duplicitatem rebus tribuit, et contrarii, *τοῦ ἀρτίου*, forma eas induit. Heind.

ἡμιόλιον] Hesychius : ‘Ἡμιόλιος·—καλεῖται δὲ καὶ ἀριθμός τις, καὶ λόγος, ὁ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἔχων. Fisch.

οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδ. τ.] Verba ita inter se nexa : *οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ καὶ τριτημόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα*, (*δέχεται*) *τὴν τοῦ ὅλου*. Nimirum contraria sunt *pars et totum*. Sed certa aliqua pars, ut *dimidia*, *tertia* cett. et contrarium aliquid habet (*τὸ ἐναντίον τοῦ ὅλου*), ut non possit totum fieri, et præterea aliquid, quo certa aliqua pars fiat.—Vocula *δὴ* in his *οὐδὲ δὴ* abest a Tub. Tum *ἕπει* pro *ἕπῃ* Aug. ut id. lib. ante *ὁρίζει* pro *ὁρίζῃ*. Deinde ibid. altero loco scriptum *συνδοκεῖ*. Sane utrobique h. l. aut *ξυνδοκεῖ* scribendum aut *συνδοκεῖ*. Heind.

καί μοι μὴ ὃ ἂν ἐρωτῶ, ἀποκρίνου, ἀλλὰ ἄλλο] Variant libri : Vind. A. *καὶ μὴ μοὶ ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλὰ μιμούμενος ἐμέ*. Idem in marg. et B. in contextu, *μή μοι ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην μιμούμενος ἐμέ* : C. *καὶ μή μοι ᾧ ἂν ἐρωτῶ, ἀλλ' ἄλλῳ μιμούμενος ἐμέ*. D. *μή μοι*—cætera ut Stephanus : quocum item consentit G. excepto *ἄλλῳ ἀλλὰ μ. ἐμέ*. At vulgata his omnibus præstat. Wytt.

καὶ μή μοι] Ita pro *καὶ μοί μὴ* Tub. Schol. *καὶ μή μοι ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην, μιμούμενος ἐμέ*. In quibus secutus videtur Scholiastes receptam a Stephano scripturam, *ὃ ἂν ἐρωτῶ—ἀλλὰ ἄλλο*, quæ molestam habet sententiæ ambiguitatem. Nam possunt verba sic intelligi, *ne mihi ad id, quod quæro, responde, sed ad aliud*, (cf. not. ad Hipp. Maj. §. 16.) sensu perverso. Liquet ex seqq. Socratem hoc dicere : ‘ quando ipse quærat, quanam re corpus *calidum* fiat, ab altero sibi non per idem responderi se velle vocabulum, ut dicatur *calore*, sed ut *igne*.’ Hoc autem clare exprimit ea, quam e libris eruimus, scriptura. Nam Aug. *ᾧ ἂν ἐρ.* idem tamen deinde *ἄλλο*; contra Ald. et Bass. *ἀλλὰ ἄλλῳ μιμ.* Tub. ut Cornarius, *ἀλλὰ μιμούμενος*. Ficinus denique : *nec tamen per id quod nunc interrogo, sed per aliud quiddam mihi respondeas, me imitatus.* Heind.

κρισιν,[e] τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην, ἐκ[f] τῶν νῦν λεγομένων ἄλλην ὁρῶν[g] ἀσφάλειαν. εἰ γάρ ἔροιό με ᾧ[h] ἂν τί ἐν τῷ[i] σώματι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσται,[j] οὐ τὴν ἀσφαλῆ σοι ἐρῶ[k] ἀπόκρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθῆ,[l] ὅτι ᾧ[m] ἂν θερμότης, ἀλλὰ κομψοτέραν ἐκ τῶν νῦν,[n] ὅτι ᾧ[o] ἂν πῦρ[p] οὐδὲ ἂν ἔρῃ,[q] ᾧ ἂν[r] σώ-

—[e] ἀπόκρισιν ἔλεγον ΓG : ἀπόκρισιν...λεγομένων om Δ.—[f] ἐκείνην οὐ ταύτην ἀλλ' ἣν ἐκ Φ, ἐκείνην ἣν ἐκ s.—[g] ὁρῶ ΓΔΥΦGs et pr 𝔄Ξ.—[h] ὃ 𝔄ΠΥΦ et pr Ξ.—[i] ποτε Δ.—[j] ἐστιν Gs.—[k] ἐρῶ σοι ΓG.—[l] ἀληθῆ (μα) Ξ.—[m] ὃ 𝔄ΛΕΙ et pr Ξ.—[n] ἐν τῷ I.—[o] ὃ 𝔄ΠΥ cum corr Φ et pr Ξ.—[p] πῦρ...ἐρῶ ὧ ἂν om H.—[q] εἰ δὲ ἀνέρῃ Δ.—[r] ὅτι ὧδε Λ

τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην] Cf. §. 113. διϊσχυρίζομαι—ὅτι τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλά· τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ, καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλά.—Pro ὁρῶν Tub. ὁρῶ. Heind.

ᾧ ἂν τί ἐν τῷ σώματι] Videndum annon scribendum sit, ᾧ ἂν τί σώματι, aut certe ᾧ ἂν σώματι τί, ut paulo post legitur: qua etiam forma postea, ᾧ ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγένηται. Mutato autem duntaxat accentu, si scribamus ὃ ἄν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, videndum an ita defendi possit ut dicamus implicitas esse has particulas: et dictum esse ὃ ἄν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, pro ὅ,τι ἂν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται. Sed enim potius scripsisset, ut opinor, τί ὃ ἂν ἐν σώματι ἐγγενῆται: (id est, τί ἐστιν ἐκεῖνο ὃ ἐὰν ἐγγένηται σώματι) ideo vel hanc lectionem vel primam illam, genuinam esse arbitror. Steph.

ᾧ ἂν τί σώμ.] Kœhlerus p. 126. conj. ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται. At etiam paulo post est, ᾧ ἂν τί ἐγγένηται σώματι. Gottleber. legi jubebat cum Stephano ᾧ ἂν σώματί τι ἐγγένηται, ita, ᾧ σῶμα, ἂν αὐτῷ τι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσται. Zeunius p. 134. probabat conjecturam Stephani primam, sic, τί ἂν σώματι ἐγγένηται, ᾧ θερμὸν ἔσται [τὸ σῶμα]. Fisch.

ᾧ ἂν τί ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται] Probo, secundum Forsterum, Stephani conjecturam ᾧ ἂν τί σώματι ἐγγένηται, quæ est lenis nec invenusta transpositio formæ proximæ ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται, νοσήσει. Sensus est, *Quanam re in corpus incidente, id corpus calidum erit?* Est constructio Græcis, maxime Platoni, in dialogo propria: v. c. Theæt. p. 132. E. ἡ δὲ διὰ τίνος δύναμις τό τ' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις δηλοῖ σοι—. Rep. x. p. 512. A. Ἀλλὰ τί αὐτὸν τῆς κλίνης φήσεις εἶναι; *pictorem lecti, an ejus opificem, an quid aliud ejus dices esse.* ibid. G. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι, καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; Χαρώνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλωνα· σὲ δὲ τίς ἕξει τίνα εἰπεῖν. Euthyd. p. 223. C. Ἀλλὰ τίνα δὴ ἐπιστήμην, ᾗ τί χρησόμεθα· vulgo legitur ἢ τί χρ. quod recte emendavit Heusdius Specim. Crit. p. 63. Protag. p. 194. D. εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες·—εἰ δέ τις ἐκεῖνο ἔροιτο, Ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστι;—Plutarch. de Animi Creat. in Tim. p. 1013. F. τίς δὲ οὖσα καὶ τίνος ὄντος ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος προτέρα καὶ πρεσβυτέρα λέγεται γεγονέναι, προϊὼν ὁ λόγος ἐνδείξεται. Cæterum et hoc Phædonis loco libri dissentiunt, quod recensere nil juvet. Wytt.

ὅταν τί ἐν τῷ σώμ.] Tub. Ald. et Bass. ὃ ἂν τί ἐν τῷ σώματι, ac deinde ὅτι ὃ ἂν θερμότης, et ὅτι ὃ ἂν πῦρ. Aug. ut scribi voluit Cornar. ᾧ ἄν τι ἐν τῷ σώμ. Stephanus edidit ᾧ ἂν τί ἐν τ. σ. legendum tamen existimans ᾧ ἂν τί σώματι, vel ᾧ ἂν σώματί τι, vel ὃ ἄν τι (pro ὅ,τι ἂν) ἐν τ. σ. De quibus conjecturis primam, probatam a Forstero, in textum recepit Fischer. Alii locum aliter tentarunt; nos uno ὃ ἂν in ὅταν mutato suam scriptori manum restituisse nobis videmur. Heind.

ἀλλὰ κομψοτέραν—καὶ τἄλλα οὕτως] Scitæ profecto interrogatiunculæ, sed eædem magis κομψαὶ, *scitæ*, quam firmæ; quibus Plato sibi viam munire studet ab idea ad naturam, et, ut vulgo dicunt, *a posse ad esse:* ἀπὸ τῆς ἰδέας καὶ τοῦ εἴδους πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν qui duo extremi sunt rerum termini, infinito spatio disjuncti, si a posse ad esse tendas; eodem puncto conjuncti, si contra ab esse ad posse pergas.

ματι τί[s] ἐγγένηται,[t] νοσήσει,[u] οὐκ ἐρῶ ὅτι ᾧ[v] ἂν νόσος, ἀλλ' ᾧ[w] ἂν πυρετός· οὐδ'[x] ᾧ[y] ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγένηται,[z] περιττὸς[a] ἔσται, οὐκ ἐρῶ ᾧ[b] ἂν περιττότης ἀλλ' ᾧ ἂν μονάς, καὶ τἆλλα οὕτως. ἀλλ' ὅρα εἰ[c] ἤδη ἱκανῶς οἶσθ' ὅ τι βούλομαι. [§. 125.] Ἀλλὰ πάνυ ἱκανῶς, ἔφη. Ἀποκρίνου δή,[d] ἦ δ' ὅς, ᾧ[e] ἂν τί ἐγγένηται[f] σώματι, ζῶν[g] ἔσται; Ὧι[h] ἂν ψυχή, ἔφη.[i] Οὐκοῦν ἀεὶ τοῦτο[j] οὕτως ἔχει;

CEL, ὧ δὲ I et corr Ξ, ὃ δὲ s.—[s] τί om L et pr Φ, post ἐγγένηται ponit rc Φ.—[t] ἂν γένηται Δ.—[u] νοσῆσαι L : νοσήσει...ἐγγένηται in mg 𝔄.—[v] $\overset{ῶ}{\text{ὃ}}$ Υ, om I.—[w] $\overset{ῶ}{\text{ὃ}}$ Υ.—[x] εἰ δ' Δ.—[y] $\overset{ῶ}{\text{ὃ}}$ ΠΦ, ὃ Υ.—[z] ἂν γένηται Δ.—[a] περιττὸς 𝔄ΓΔΞΠΥGs et pr Φ : περιττὸν *s.—[b] $\overset{ῶ}{\text{ὃ}}$ Υ, ὃ Π.—[c] εἰ om pr Γ.—[d] δὴ om Π.—[e] ὃ ΠΥΦ.—[f] ἂν γένηται Δ.—[g] ζῶον Γ.—[h] ὃ ΠΥ.—[i] ἔφη ἔσται ΛEHIL.—[j] τοῦτο ἀεὶ L.—[k] ἡ om ΛΞEHIL.—

Erat sane ἀμαθὴς ἀπόκρισις: *parem numerum esse, qui habeat paritatem: imparem, qui imparitatem:* et simillima illo Scholasticorum, *qualitas est a qua res dicitur qualis:* sed tamen tuta. Nunc si subtilior quæri debebat, justa definitio genere et differentia speciei significanda, nec defungendum erat mentione unius speciei. Veluti hoc loco *calidum est id, in quod ignis venit; morbo laborat, quod febrim habet:* verissime quidem dicuntur, sed non ut reciprocari queant: quod in definitione adesse debet, ut subjectum et prædicatum æque late pateant; nam alia sunt præter illud calida, alii morbi præter febrim. In tertio denique exemplo eadem ratio valet, περιττὸν ἔσται ᾧ ἂν μονὰς, scilicet ἐγγένηται vel προσγένηται. Nam et *unitas* a nonnullis inter *impares* censebatur, eorumque ordini, στοίχῳ, præscribebatur, et in principio ponebatur; ut inter *pares* primus habebatur *binarius.* Nec omnis est περιττὸς, ᾧ ἂν μονὰς προσγένηται, neque ἄρτιος, ᾧ ἂν δυάς. Et περιττοῦ est species quædam, ᾧ ἂν ἀρτίῳ μονὰς προσγένηται, *si cui pari unitas addatur.* Convenit igitur cum duobus prioribus exemplis, ut prædicatum subjecto sit angustius; si quidem et alii sunt impares, *per se,* præter unitatem: neque etiam facti accessione unitatis ad parem. Cæterum in totum genus numerorum hæc divisio et utriusque speciei definitio valet, apud Theonem, Mathem. Plat. i. 5. p. 29. τῶν δὲ ἀριθμῶν ποιοῦνται τὴν πρώτην τομὴν εἰς δύο· τοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἀρτίους, τοὺς δὲ περιττούς φασι· καὶ ἄρτιοι μέν εἰσι οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ δυὰς, ἡ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ ε, ὁ ζ. Plato autem genus et speciem in his exemplis adhibuit, quo facilius eadem ratione ζωῇ, *vitæ,* subjiceret ψυχὴν, *animam.* Wytt. qui sic in Addend. 'Phædonem in schola interpretans, memini me ad hunc locum dicere, Platonem videri scripsisse, ᾧ ἂν ἀρτίῳ μόνας, scilicet ἐγγένηται· i. e. *impar numerus est is, cui pari unitas accesserit:* quam conjecturam postea, conscribens hanc annotationem, falsam deprehendi. Venit deinde ad me unus e discipulis, omnem hujus dialogi et grammaticam rationem et dialecticam subtilitatem accurate persequi solitus, qui idem se vidisse affirmaret, rationesque sententiæ suæ explicaret eas, quæ plane cum rationibus convenirent iis, quas ego in annotatione secutus eram. Idem, et mei caussa et sua sponte, totum hoc nostræ editionis volumen relegit, dedita etiam opera typographicos errores animadvertens, eorumque indicem conficiens, quem fini subjecimus. Est hic nobilissimus adolescens Guilielmus Lodovicus Wassenarius, Cattovicenus, qui hunc alterum annum percepta nostra institutione, tum vero maxime domestica suaque ipse exercitatione, tantum profecit, ut jam nunc scriptionem commentetur de Chrysippi vita et doctrinæ reliquiis, et magno aliquando nostris literis ornamento futurus sit; si quidem institutum hoc studiorum iter persequatur.'

περιττὸς ἔσται] Sic e Tub. (add. Par.) pro vulgato περιττὸν recte scripsit Fischer. Heind.

§. 125. ἀποκρίνου δὴ κ. τ. λ.] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 99. Wytt.

Πῶς γὰρ οὐχί; ἦ[k] δ' ὅς. Ἡ ψυχὴ ἄρα ὅ τι ἂν αὐτὴ[l] κατάσχῃ,[m] ἀεὶ ἥκει ἐπ' ἐκεῖνο φέρουσα ζωήν; Ἥκει μέντοι, ἔφη. Πότερον[n] δ'[o] ἔστι τι ζωῇ ἐναντίον ἢ[p] οὐδέν; Ἔστιν, ἔφη. Τί; Θάνατος. Οὐκοῦν ἡ[q] ψυχὴ τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεί, οὐ μή ποτε δέξηται, ὡς ἐκ τῶν πρόσθεν ὡμολό- II. iii. 103.
γηται; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα,[r] ὁ Κέβης. Τί οὖν; τὸ μὴ δεχόμενον τὴν τοῦ ἀρτίου ἰδέαν τί νῦν δὴ[s] ὠνομάζομεν;[t] Ἀνάρτιον, ἔφη. Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμενον καὶ ὃ ἂν μουσικὸν μὴ δέχηται; Ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικον. Εἶεν·

[l] αὐτῇ C, αὐτὸ ΓΕ, αὐτῷ ΛΗL.—[m] κατάσχοι C et corr Γ.—[n] πότερον...ἔφη om s.—[o] δ' om Δ.—[p] ἢ...ἐναντίον om H.—[q] ἡ om 𝔄ΞΥ.—[r] ἔφη σφόδρα Φs: σφόδρα ἔφη *s.—[s] δὴ νῦν Δ.—[t] ὀνομάζομεν ΔΦ, ταῦτα ὠνομάζομεν 𝔄Π, ὡμολογήσαμεν CEHIL,

ἡ ψυχὴ ἄρα] Articulum hic et mox in verbis Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ omittit Tub. Heind.

ἡ ψυχὴ τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεὶ, οὐ μήποτε δέξηται] Interpretatur hanc disputationis Platonicæ partem Plotin. Enn. iv. lib. viii. 10. p. 465. B. 8. Περὶ τοιούτου χρήματος τίς ἂν ἀμφισβητοίη νοῦν ἔχων, ὡς οὐκ ἀθάνατον· ᾧ πάρεστι μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ζωὴ, ἣν οὐχ οἷόν τε ἀπολέσθαι· πῶς γάρ; οὐκ ἐπικτητόν γε οὖσαν, οὐδ' αὖ οὕτως ἔχουσαν, ὡς τῷ πυρὶ ἡ θερμότης πάρεστι· λέγω δὲ, οὐχ ὡς ἐπακτὸν ἡ θερμότης τῷ πυρὶ, ἀλλ' ὅτι εἰ καὶ μὴ τῷ πυρὶ, ἀλλὰ τῇ ὑποκειμένῃ τῷ πυρὶ ὕλῃ· ταύτῃ γὰρ καὶ διαλύεται τὸ πῦρ· ἡ δὲ ψυχὴ οὐχ οὕτω τὴν ζωὴν ἔχει, ὡς ὕλην μὲν οὖσαν ὑποκεῖσθαι, ζωὴν δὲ ἐπ' αὐτῇ γενομένην τὴν ψυχὴν ἀποδεῖξαι· ἢ γὰρ οὐσία ἐστὶν ἡ ζωὴ, καὶ ἔστιν οὐσία ἡ τοιαύτη παρ' αὑτῆς ζῶσα, ὅπερ ἐστιν, ὃ ζητοῦμεν, ἡ ψυχὴ, καὶ τοῦτο ἀθάνατον ὁμολογοῦσιν· ἢ ἀναλύσουσιν ὡς σύνθετον· καὶ τοῦτο πάλιν ἕως ἂν εἰς ἀθάνατον ἔλθωσι παρ' αὑτοῦ κινούμενον, ᾧ μὴ θέμις θανάτου μοῖραν δέχεσθαι· ἢ πάθος ἐπακτὸν τῇ ὕλῃ λέγοντες τὴν ζωὴν, παρ' ὅτου τοῦτο τὸ πάθος ἐλήλυθεν εἰς τὴν ὕλην, αὐτὸ ἐκεῖνο ἀναγκασθήσονται ὁμολογεῖν ἀθάνατον εἶναι, ἄδεκτον ὂν τοῦ ἐναντίου ᾧ ἐπιφέρει· ἀλλὰ γάρ ἐστι μία φύσις ἐνεργείᾳ ζῶσα. Ergo eos, qui hujus argumentationis Platonicæ vim repudiant, duobus aliis coercet argumentis. Alterum est: ἢ ἀναλύσουσιν ὡς σύνθετον—μοῖραν δέχεσθαι· i. e. *aut animam in partes dissolvent, ut compositam, idque usque eo, donec perveniant ad unam talem partem, quæ sibi et cæteris imperet, quæ immortalis sit, cui nefas et contra naturæ leges sit mortem suscipere:* hoc est illud argumentum, quod attigimus Psychologiæ v. viii. p. lv. Alterum: ἢ πάθος ἐπακτὸν—ἐνεργείᾳ ζῶσα· *aut dicentes vitam esse accidens materiæ, id unde materiæ tale accidens venit, cogentur immortale esse fateri nec capax contrarii ejus quod ipsa adfert,* (i. e. *immunis a morte*). *Etenim una est natura actu vivens.* Et sic revocat demonstrationem ad illud decretum, unam esse totius naturæ animam, cujus singulares animæ nostræ partes sint. Ad hunc Phædonis locum refert item interpretandum Proclus Instit. Theol. §. 187. et 188. Wytt.

τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει] I. e. τὸ ἐναντίον τούτου ὃ α. ἐπ. Tum δέξηται libri scripti editique. Conf. not. ad §. 29. Heind.

τί νῦν δὴ ὠνομάζομεν;] Sic Tub. uti jam Steph. edidit. Bas. 2. et Stob. ὀνομάζομεν. Aug. cum Ald. et Bas. 1. ὡμολογήσαμεν. Post νῦν δὴ Tub. Par. ταῦτα habent insertum, quod saltem mutandum in τοῦτο.—Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμ. *quod autem justum non recipit.* Heind.

μουσικὸν] Puto esse *modulatum, concinnum,* atque adeo ἄμουσον *immodulatum, inconcinnum.* Sic Apuleius de Doctrin. Plat. i. p. 10. Elmenh. 'fieretque (homo) totus ipse modulatus ac musicus:' quatenus factis ejus, et dictis, et orationi, et voci, debet inesse concinnitas. Fisch.

ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικον] I. e. τὸ μὲν ἄμουσον, τὸ δὲ ἄδικον. Velut Protag. §. 54. Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὁσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρᾶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη

ὃ δ' ἂν θάνατον μὴ δέχηται, τί καλοῦμεν; Ἀθάνατον, ἔφη. Οὐκοῦν ἡ[v] ψυχὴ οὐ δέχεται θάνατον; Οὔ. Ἀθάνατον ἄρα[w] ἡ[x] ψυχή; Ἀθάνατον. [§. 126.] Εἶεν, ἔφη· τοῦτο μὲν δὴ ἀποδεδεῖχθαι φῶμεν; ἢ πῶς δοκεῖ; Καὶ μάλα
§. 58. W. γε ἱκανῶς, ὦ Σώκρατες. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, ὦ[y] Κέβης; εἰ
I. 106. τῷ ἀναρτίῳ[z] ἀναγκαῖον ἦν ἀνωλέθρῳ[a] εἶναι, ἄλλο τι τὰ[b] τρία ἀνώλεθρα[c] ἂν ἦν; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ ἄθερμον[d] ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον[e] εἶναι, ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι,[f] ὑπεξῄει[g] ἂν ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος; οὐ γὰρ ἂν ἀπώλετό γε, οὐδ' αὖ[h] ὑπομένουσα ἐδέξατ'[i] ἂν τὴν θερμότητα. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ὡς δ' αὔτως,

ὡμολογήσωμεν Λ.—[v] ἡ om ΓΔΦCGHLs.—[w] οὖν ΛΕΙ, ἔστι HL.—[x] ἡ om ΔCHLs.—[y] ὁ Φ.—[z] ἀρτίῳ pr Π, περιττῷ ΓG et corr Δ.—[a] ἀνώλεθρον ΥGI, ἀνωλέθρῳ cum *ς corr Γ.—[b] τι ἢ τὰ ΓG et pr Ξ et rc Λ.—[c] τρία ἀνώλεθρα ΓΕGHI et pr ΛΠ : τρία ἢ ἀνώλεθρα *ς.—[d] τὸ θερμὸν 𝔄ΠΥCHIL et pr ΛΞΦΕ, τὸ ψυχρὸν ΓGs et corr Δ, τῷ θερμῷ corr Φ.—[e] ἀνωλέθρῳ Φ.—[f] ἐπάγοι ΛΦCEGHI, ἐπάγει ΓΔ, ἐπάγῃ L.—[g] ἐπεξῄει Ls.—[h] ἂν ΓΔG.—[i] ἐδέξαιτ' H.—[j] δ' om 𝔄ΞΠ.—[k] ἐποίη Δ, ἐπῄει *ς.—[l] ἀποσ-

οἷον ὅσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὅσιον· ἡ δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον. Δίκαιον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον. Conf. not. ad Theætet. §. 96. Heind.

οὐκοῦν ἡ ψυχὴ κ. τ. λ.] Olymp. *Ἡ ἀπόδειξις πρόεισιν ἐκ τῶν ὑποθέσεων τοιᾷδε συλλογισμῷ. ἡ ψυχὴ ᾧ ἂν παρῇ ζωὴν τούτῳ ἐπιφέρει. πᾶν δὲ ὃ ἐπιφέρει τὶ, ἄδεκτόν ἐστι τοῦ ἐναντίου αὐτῷ. ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτός ἐστι τοῦ ἐναντίου ᾧ ἐπιφέρει. τὸ ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐπιφέρει, θάνατος. ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτος θανάτου.* Conf. item Xenoph. K. Π. ed. 4°. p. 655. Max. Tyr. Diss. xv. 5. et Alcin. de Doct. Plat. c. 25. sub init. Forst.

οὐκοῦν ἡ ψυχὴ οὐ δέχ.] Cod. Aug. *Οὐκοῦν ψυχὴ μὴ δέχεται*, in quibus *μὴ* ex proximis iteravit librarius. Heind.

§. 126. *ἄλλο τι τὰ τρία ἢ*] Stob. *ἄλλο τι ἢ τὰ τρία.* Aug. *ἄλλο τι τὰ τρία ἀνωλ. ἂν ἦν*; Sane tritum est *ἄλλο τι* vel *ἄλλο τι ἢ* interrogandi significatu; perinde tamen atque h. l. *ἢ*, interjecto verbo, post hanc formulam positum mox §. 128. *ἄλλο τι ψυχὴ ἢ εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη*; et ante §. 64. *φέρε δὴ—ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχή*; Quanquam et illis locis libri variant. In re nondum explorata satius duxi nihil mutare. Heind.

ἄθερμον—ἄψυκτον] Si posterior vox vera est, prior debet esse *ἀθέρμαντον*. Sed prior sententiæ disputationis est accommodatior; ergo posterior videtur fuisse *ἄψυχρος*. Utraque nova nec usitata, adhibita a Platone ad comparationem *ἀθανάτου* et *ἀνωλέθρου* commendandam. Wytt.

τὸ ἄθερμον] Vitiose Aug. et Tub. cum Stob. *τὸ θερμόν*. Vocabulum *ἄθερμον*, quod in Lexico suo Stephanus recte, opinor, prætermisit, unus fortasse et hoc uno loco Plato usurpavit. Nec magis alibi reperiri puto præcedens *ἀνάρτιον* pro *περιττόν*. Heind.

ὁπότε τις ἐ. χ. θ. ἐπαγάγοι] De correctione incertus quamlibet vitiosum *ἐπαγάγοι* retinui. Hoc enim inter illa *ἦν* et *ὑπεξῄει* interpositum quis toleret, præsertim quum deinceps, ubi eadem denuo infertur sententia, legatur *ὁπότε ἐπὶ τὸ ψυχρόν τι ἐπῄει*? Ald. *ἐπαγάσοι*. Tub. et Bas. 2. *ἐπάγοι*. Stob. *μετάγει*. Aug. *ἐποίει*, unde aliquando exsculpendum duxi *ἐποίσει*, uti semper in præcedd. hac in re usurpavit Plato vocabulum *ἐπιφέρειν*. Nunc nisi quis velit, vix tamen commodo positu voculæ *τι*, *ὁπότε τι ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπῄει*, suaserim *ὁπότε τις—θερμὸν ἐπῆγεν*, quod facile depravatum in *ἐπῄει* deinde in *ἐποίει* abierit. Mox pro *ἄτηκτος* Stob. *ἄτεγκτος*, quod absonum h. l. Heind.

αὖ ὑπομένουσα] Absunt ab Ald. Bas. 1. ut jam Cornarius monuit. Fisch.

ἐδέξατο ἂν] Aug. *ἐδέξατ' ἄν*. In Bas. 2. posterius hoc *ἂν* desideratur. Deinde

οἶμαι, κἂν εἰ τὸ ἄψυκτον ἀνώλεθρον ἦν, ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπίοι,[k] οὔ ποτ' ἂν ἀπεσβέννυτο[l] οὐδ' ἀπώλλυτο,[m] ἀλλὰ σῶν[n] ἂν ἀπελθὸν ᾤχετο. Ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ὧδε, ἔφη, ἀνάγκη περὶ τοῦ ἀθανάτου[o] εἰπεῖν;[p] εἰ μὲν τὸ[q] ἀθάνατον[r] καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἀδύνατον ψυχῇ, ὅταν θάνα- II. iii. 104.

βέννυτο CI et pr Π.—[m] ἀπόλλυτο ΔΛL et pr ΓΠ.—[n] σὸν Δ, σῶον (omisso ἂν) ΓG. —[o] θανάτου ΓG.—[p] εἰπεῖν om ΛCEHIL.—[q] τὸ μὲν L.—[r] ἀθάνατον L.—[s] ἐπ' αὐτὴν

Tub. Ὡσαύτως pro Ὡς δ' αὕτως. Neque ita multo post εἰπεῖν omittit Aug. Heind.

εἰπεῖν] Abest ab Aug. Mox Tub. οὐδὲ δὴ πῦρ. Fisch.

εἰ μὲν τὸ ἀθάνατον κ. τ. λ.] Animadvertendum est acumen verborum: ἀθάνατον hic dicitur, ὃ ἂν θάνατον μὴ δέχηται· ἀνώλεθρον, quod superveniente contrario οὐκ ἀπόλλυται. At vulgo ut synonyma ponuntur, illud *expers mortis*, hoc *expers interitus*; ita ut *interitus* latius pateat quam *mors*, et omne pereundi genus complectatur. Sic ambiguitatem, quæ est inter ἀθάνατον et ἄφθαρτον, distinguit Aristoteles: hoc autem idem valet quod ἀνώλεθρον, quamquam in caussa differunt: Topic. vi. p. 694. edit. Pac. t. i. p. 376. ed. Sylb. Spectat huc Simplic. in Aristot. de Anima iii. p. 69. 6. ubi Aristoteles solum νοῦν πρακτικὸν statuit esse ἀθάνατον καὶ ἀΐδιον, hæc adjicit: καλῶς γὰρ καὶ τὸ ἀΐδιον προστέθεικεν, ὡς ὁ Πλάτων τὸ ἀνώλεθρον ἐν τῷ Φαίδωνι· ἵνα μὴ ὡς ὁ Βοηθὸς, οἰηθῶμεν τὴν ψυχὴν, ὥσπερ τὴν ἐμψυχίαν ἀθάνατον μὲν εἶναι, ὡς αὐτὴν μὴ ὑπομένουσαν τὸν θάνατον ἐπιόντα, ἐξισταμένην δὲ ἐπιόντος ἐκείνου τῷ ζῶντι, ἀπόλλυσθαι. Istam vero Boethi ἐμψυχίαν novimus quoque ex Porphyrii opere adversus Boethum de Anima, unde dictionem apposuit Eusebius Præp. Evang. xv. 11. p. 813. Τὸ δὲ βαρύτησι ἀπεικάζειν τὴν ψυχὴν, ἢ ποιότησι μονοειδέσι καὶ ἀκινήτοις σωματικαῖς, καθ' ἃς ἢ κινεῖται ἢ ποιόν ἐστι τὸ ὑποκείμενον, ἐκπεπτωκότος ἦν τέλεον ἢ ἑκόντος ἢ ἄκοντος τῆς ψυχικῆς ἀξίας, καὶ οὐδαμῶς καθεωρακότος ὡς παρουσίᾳ μὲν τῆς ψυχῆς ζωτικὸν γέγονε τὸ τοῦ ζώου σῶμα, ὡς πυρὸς παρουσίᳳ θερμὸν τὸ παρακείμενον ὕδωρ, ψυχρὸν ὂν καθ' ἑαυτό· καὶ ἡλίου ἀνατολῇ πεφώτισταί γε ὁ ἀὴρ σκοτεινὸς ὢν ἄνευ τῆς τούτου ἐκλάμψεως· ἀλλ' οὔτε ἡ θερμότης τοῦ ὕδατος, ἡ θερμότης ἦν τοῦ πυρός· οὔτε τὸ πῦρ, οὔτε τὸ ἀέριον φῶς, τὸ σύμφυτον τῷ ἡλίῳ φῶς· ὡσαύτως οὐδὲ ἡ τοῦ σώματος ἐμψυχία, ἥτις ἔοικε τῇ βαρύτητι καὶ τῇ περὶ σῶμα ποιότητι, ἡ ψυχὴ ἡ ἐν τῷ σώματι καταταχθεῖσα, δι' ἣν πνοῆς τινος ζωτικῆς μετέσχε τὸ σῶμα. Platonicæ hujus disputationis summam exhibuit Albinus Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. Τὴν δὲ ψυχὴν ἀθάνατον ἀποφαίνει τοῦτον ἐπιὼν τὸν τρόπον· ἡ ψυχὴ ὅτῳ ἂν προσγένηται ἐπιφέρει τούτῳ τὸ ζῆν, ὡς σύμφυτον ὑπάρχον ἑαυτῇ· τὸ δὲ ἐπιφέρον τινὶ τὸ ζῆν, ἀνεπίδεκτόν ἐστι θανάτου· τὸ δὲ τοιοῦτον, ἀθάνατον· εἰ δὲ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ ἀνώλεθρον ἂν εἴη· ἀσώματος γάρ ἐστιν οὐσία, ἀμετάβλητος κατὰ τὴν ὑπόστασιν καὶ νοητὴ, καὶ ἀειδὴς καὶ μονοειδής· οὐκοῦν ἀσύνθετος, ἀδιάλυτος, ἀσκέδαστος. Boethus autem reprehensionem Platonici hujus argumenti e Stratone sumsisse videtur, certe consentiunt allata inde ab Olympiodoro Cod. i. p. 219. quæ, licet longiuscula, tamen ejusmodi sunt, quæ in gratiam studiosorum Historiæ Philosophæ apponantur: Ἀλλ' οὕτωγε φησὶν ὁ Στράτων, οὐδὲ ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ τοῦ ἐναντίου δεκτική· οὐ γὰρ μένει, εἶτα δέχεται τὸν θάνατον· οὐδὲ γὰρ ἡ ψυχρότης τὴν θερμότητα· ἀθάνατος ἄρα ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ, ὥσπερ ἄθερμος ἡ ψυχρότης· καὶ μὴν ἀπόλλυται. Ἔπειτα φησὶν, οὐκ ἔστιν ἡ φθορὰ θανάτου παραδοχή· οὔτε γὰρ ζῶον οὕτω φθαρήσεται· οὐ γὰρ μένει ζῶον, δεδεγμένον θάνατον· ἀλλὰ ἀποβάλλον τὴν ζωὴν τέθνηκεν· ἀποβολὴ γὰρ ζωῆς ὁ θάνατος. Ταῦτα μὲν ὁ Στράτων. Ἐχρῆν δὲ διττὴν ὑποθέσθαι τὴν ζωὴν, καὶ ἐπιφερούσης εἶναι τὸν λόγον, ἥτις οὐ τῷ τεθνάναι τὸ ὑποκείμενον χωρίζεται, ἀλλὰ τῷ χωριστὴ εἶναι· οὐ γὰρ πάθος ἦν τὸ ὑποκείμενον, ἀλλ' οὐσία συγκριθεῖσα αὐτῷ, καὶ τὴν ὡς πάθος ζωὴν ἐν αὐτῷ γεννήσασα· ὥσπερ ἐν τῷ φωτιζομένῳ οὐκ αὐτὸ τὸ φῶς, ἀλλ' ἡ ἀπ' αὐτοῦ μέθεξις. Πρὸς τούτοις φησὶν ὁ Πρόκλος, ὅτι τὸ ἀπόλλυσθαι τῇ ψυχῇ θανατοῦσθαί ἐστι· τὸ δὲ θανατοῦσθαι φαίνεται ὂν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στράτων φησὶ, τὸ παθεῖν ἀποβολὴν ζωῆς τὸ ὑποκείμενον· ἀλλὰ μὴν ἡ ψυχὴ οὐκ ἀποβάλλεται. ἀλλὰ

τος ἐπ᾽ αὐτὴν[s] ἴῃ, ἀπόλλυσθαι· θάνατον μὲν γὰρ δὴ[t] ἐκ τῶν προειρημένων οὐ δέξεται οὐδ᾽ ἔσται τεθνηκυῖα, ὥς περ τὰ τρία οὐκ ἔσται, ἔφαμεν, ἄρτιον, οὐδέ γ᾽ αὖ τὸ[u] περιττόν, οὐδὲ δὴ τὸ[v] πῦρ ψυχρόν, οὐδέ γε ἡ ἐν τῷ πυρὶ θερμότης. [§. 127.] Ἀλλὰ τί κωλύει, φαίη ἄν τις, ἄρτιον μὲν τὸ περιττὸν μὴ γίγνεσθαι ἐπιόντος τοῦ ἀρτίου, ὥς περ ὡμολόγηται, ἀπολλυμένου[w] δὲ αὐτοῦ ἀντ᾽ ἐκείνου ἄρτιον γεγονέναι; τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἂν ἔχοιμεν διαμάχεσθαι[x] ὅτι οὐκ ἀπόλλυται· τὸ γὰρ ἀνάρτιον[y] οὐκ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἐπεὶ εἰ τοῦτο ὡμολόγητο[z] ἡμῖν, ῥᾳδίως ἂν διεμαχόμεθα[a] ὅτι ἐπελθόντος τοῦ ἀρτίου τὸ περιττὸν καὶ τὰ[b] τρία οἴχεται ἀπιόντα· καὶ περὶ πυρὸς καὶ θερμοῦ καὶ τῶν ἄλλων οὕτως ἂν διεμαχόμεθα.[c] ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν.[d] Οὐκοῦν καὶ νῦν περὶ τοῦ ἀθανάτου, εἰ μὲν ἡμῖν[e] ὁμολογεῖται[f] καὶ ἀνώλεθρον εἶναι,[g] ψυχὴ[h] ἂν εἴη πρὸς τῷ[i] ἀθάνατος εἶναι καὶ ἀνώλεθρος· εἰ δὲ μή, ἄλλου ἂν δέοι[j] λόγου.

om ΓG.—[t] δὴ om Π.—[u] αὐτὸ τὸ L, αὐτὸ s, ἂν τὸ Δ.—[v] τὸ post δὴ om 𝔄ΠΥ et pr
λυ
Ξ.—[w] ἀπολομένου 𝔄ΞΥ et pr Π, ἀπολομένου C, ἀπολυομένου HI.—[x] διαμαχέσασθαι ΔΛΦCIs, διαμαχήσασθαι L.—[y] ἄρτιον L.—[z] ὡμολογεῖτο ΓΛCEGHIL.—[a] ἐμαχόμεθα pr Π, διαμαχόμεθα G, διεμαχοίμεθα pr Γ, διεμαχώμεθα I, διεχόμεθα s.—[b] τὰ om Φ.—[c] διεμαχώμεθα L, διαμαχώμεθα ΓEG et pr Λ, διαμαθώμεθα I, διεχόμεθα s.—[d] ναί rc Γ, om G et pr Γ.—[e] ἡμῖν om ΓΔΦGs.—[f] ὡμολογεῖτο ΓG.—[g] εἶναι om Φs.—[h] ψυ-

χωρίζεται, οἷα χωριστὴ οὖσα ζωή· οὐκ ἄρα ἀποθνήσκει· ἀθάνατος ἄρα. Ταῦτα μὲν ὁ Πρόκλος. Ἀλλὰ μήποτε φαίη τις, ὅτι τοῦτον μὲν τὸν κατὰ ἀποβολὴν ζωῆς οὐκ ἀποθνήσκει θάνατον· καθ᾽ ἑαυτὴν δὲ γενομένη, εἰ δὲ βούλει καὶ ἐπιδιαμείνασα, ὕστερον ἀποσβέννυται, ὥσπερ καὶ αὐτὴ ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ σβέσιν πάσχει (καὶ adde) ἄλλό τι τοῦτο παρ᾽ ὃ (ἐλέγομεν adde) πάθος τὸ ὑποκείμενον πάσχει. Βέλτιον οὖν ἐκ τῶν ἐπιδεδειγμένων ἐπιχειρῆσαι θάνατον μὲν εἶναι τὴν σβέσιν τῆς ζωῆς· ἧς οὐκ εἶναι δεκτικὴν τὴν ψυχὴν, χωριστὴν οὖσαν σώματος, οὗ ἐστιν οὗτος ὁ θάνατος· ἐπεὶ τοῦγε κατὰ διάκρισιν δεκτική ἐστιν· οὐ μὴν τοῦ ἐναντίου τῇ ἐπιφερομένῃ ζωῇ· οὐδὲν γὰρ πάσχει τοῦτο τὸ πάθος, ὃ τὸ ὑποδεέστερον πέφυκε πάσχειν· ἐπεὶ οὕτωγε ὅμοια ἔσται ἡ ἐπιφερομένη τῇ ἐπιφερούσῃ· καὶ τὸ ἓν τῶν ἐναντίων ὁ θάνατος δύο ζωαῖς ἀντικείσεται· ὅπερ ἄτοπον. Cæterum ex Platonica doctrina ἀθάνατος et ἀνώλεθρος posteri frequenter conjunxerunt: v. c. Plotin. Enn. iv. vii. 9. p. 463. B. Proclus Institut. Theol. §. 186. demonstrans hanc thesin, πᾶσα ψυχὴ ἀνώλεθρός ἐστι καὶ ἄφθαρτος. Hermias Comment. Ms. in Phædrum p. 185. ubi argumentum immortalitatis animorum ex Rep. x. p. 516. summatim refert. Zachar. Mityl. Dialogo p. 174. 176. 220. Et ipse Plato in Epinomide p. 701. B. Wytt.

§. 127. διαμάχεσθαι] Aug. διαμαχέσασθαι. Mox id. lib. ὡμολογεῖτο.—οἴχεται ἀπιόντα h. e. οὐκ ἀπόλλυται, ἀλλ᾽ ὑπεξέρχεται σῶα §. 126. Heind.

ψυχὴ ἂν εἴη, πρὸς τῷ ἀθάνατος εἶναι, καὶ ἀνώλεθρος] *Anima, præterquam quod immortalis est, etiam interitus expers sit.* Omnes libri consentiunt, excepto Vind. B. a quo abest εἶναι perperam; nam, hoc omisso, debebat scribi ἀθανάτῳ. Constructionis hanc formam illustravimus ad Plutarch. Consol. Apoll. p. 115. B. Wytt.

Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ,[k] ἔφη, τούτου γε ἕνεκα· σχολῇ γὰρ ἄν τι ἄλλο[l] φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἰ τό γε[m] ἀθάνατον καὶ[n] ἀΐδιον[o] φθορὰν δέξεται.[p] [§. 128.] Ὁ δέ γε θεός, οἶμαι, ἔφη ὁ II. iii. 105. §. 59. W.
Σωκράτης, καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος καὶ εἴ τι ἄλλο ἀθάνατόν ἐστι,[q] παρὰ πάντων ἂν ὁμολογηθείη μηδέποτε ἀπόλλυσθαι. Παρὰ πάντων μέντοι[r] νὴ Δί', ἔφη,[s] ἀνθρώπων τε[t] καὶ ἔτι[u] μᾶλλον, ὡς ἐγῷμαι, παρὰ θεῶν. Ὁπότε δὴ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορόν[v] ἐστιν, ἄλλο τι[w] ψυχή,[x] εἰ[y] ἀθάνατος τυγχάνει[z] οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη; Πολλὴ ἀνάγκη. Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τὸ[a] μὲν[b] θνητόν, ὡς ἔοικεν, αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τὸ δ' ἀθάνατον σῶν[c] καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν, ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ. Φαίνεται. Παντὸς μᾶλλον ἄρα,[d] ἔφη, ὦ[e] Κέβης, ψυχὴ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον, καὶ τῷ ὄντι ἔσονται ἡμῶν αἱ ψυχαὶ I. 107.
ἐν Ἅιδου. Οὐκοῦν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ

χὴν I.—[i] τὸ I.—[j] δέοιτο E.—[k] δὴ ΓG.—[l] ἄλλο μὴ L.—[m] γε τὸ 𝔄ΠΥ, τότε ΓL.—[n] καὶ om 𝔄ΠΥ, pro γρ habet Ξ.—[o] post ἀΐδιον omisi ὂν cum ΓΔΛΦCEGHILs et γρ Ξ.—[p] δέξεται ΔΞΠΥ: δέξαιτο *s.—[q] ἐστι om H.—[r] μὲν GL et pr Γ, μὲν οὖν rc Γ.—[s] νὴ δί' ἔφη ante καὶ ponunt ΓG.—[t] τε ΛCEGHIL, τέ γε 𝔄ΞΠΥ: γε *s.—[u] ἔτι om EI.—[v] ἀδιάφορόν Δ.—[w] τι ἡ ψυχὴ ΔΦs; τι ἢ ψυχὴ rc Γ.—[x] post ψυχὴ omisi ἢ cum ΠEGHIL et pr ΓΛ.—[y] εἰ om ΓG.—[z] τυγχάνουσα (omisso οὖσα) corr Γ.—[a] τὸ ἀνθρώπινον L.—[b] μὲν οὖν s.—[c] σῶον ΓG.—[d] ἄρα om G et pr Γ, ante μᾶλλον ponit

ἀθάνατον καὶ ἀΐδιον φθορὰν δέξ.] Sic Aug. Bas. 2. et Ficinus: *si immortale ipsum et sempiternum dissolveretur.* Ald. Tub. et Stob. εἰ τό γε ἀθάνατον ἀΐδιον ὂν φθ. δ. ex quo Steph. fecit εἰ τό γε ἀθάνατ. καὶ ἀΐδιον ὂν φθυρ. δέξαιτο. Nostram præferent scripturam, qui argumentationis progressum subtilius exigent. Pro vulgato δέξαιτο, quod post δέχοιτο vix ferri posset, egregie Tub. δέξεται, quod statim recepi. Conf. not. ad §. 129. Pro εἰ τό γε id. lib. εἴ γε τό. Heind.

§. 128. ὁ δέ γε θεὸς—καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος] Duo hæc, quasi certissima immortalitatis et incorruptibilitatis exempla, apponit; quamquam de neutro ex sola idea intelligitur id vere esse, et a sola possibilitate existentiam consequi. At semel concesso animæ essentiam in vita consistere, consequitur ut ejus etiam mors, quæ communione corporis eam attingit, et ab eo solvit, genus quoddam vitæ sit. Hinc brevis Porphyrii intelligenda est sententia apud Stob. Eclog. Phys. accuratius edita ab Heeren. t. i. p. 820. Τῆς οὐσίας, ἧς ἐν ζωῇ τὸ εἶναι, καὶ ἧς τὰ πάθη ζῶα, ταύτης καὶ ὁ θάνατος ἐν ποιᾷ ζωῇ κεῖται, οὐκ ἐν ζωῆς καθάπαξ στερήσει· ὅτι μηδὲ τὸ πάθος ἦν ὁδὸς εἰς τὴν παντελῆ ἀζωΐαν ἐπ' αὐτῆς· i. e. *Essentiæ, cujus esse in vita consistit, et cujus passiones sunt vivæ, hujus etiam mors posita est in quadam vita, non in vitæ penitus privatione; ita ut neque hæc mortis passio in anima sit transitus ad plenam vitæ absentiam.* Legendum videtur—στερήσει· ὥστε μηδὲ τοῦτο τὸ πάθος—. Mortem πάθος dici vidimus supra. Cæterum ex toto hoc Platonico argumento suum composuit Augustinus de Immort. Anim. §. 14—16. t. i. p. 292—293. Wytt.

ἀνθρώπων τε καὶ] Sic Aug. Vulgo ἀνθρώπων γε. Edd. vett. cum Tub. et Stob. ἀνθρ. τέ γε. Heind.

ἢ εἰ ἀθαν.] Abest εἰ ab Aug. in Par. ἢ omittitur. Conf. not. ad §. 126. Heind.

ἔχω] Abest ab Aug. et a Tub. ὅδε. et paulo post ἔτι abest a Tub. Fisch.

ταῦτα ἄλλο τι λέγειν[f] οὐδέ πῃ[g] ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις.
ἀλλ' εἰ δή τι[h] Σιμμίας ὅδε[i] ἤ τις ἄλλος ἔχει λέγειν,[j] εὖ
ἔχει μὴ κατασιγῆσαι, ὡς οὐκ οἶδα εἰς ὅν τιν' ἄν[k] τις ἄλ-
λον[l] καιρὸν ἀναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν[m] παρόντα, περὶ τῶν
τοιούτων βουλόμενος ἤ τι[n] εἰπεῖν ἢ[o] ἀκοῦσαι. [§. 129.]
Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι[p] ὅπῃ
ἀπιστῶ ἔκ γε τῶν λεγομένων· ὑπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους
περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσί, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμά-
II. iii. 106. ζων,[q] ἀναγκάζομαι ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν[r] παρ' ἐμαυτῷ περὶ

rc Γ, post ἔφη Ξ.—[e] ὁ L.—[f] λέγειν ἄλλο τι ΓG.—[g] τι ΔΦs.—[h] τις G.—[i] ὅδε supra versum 𝔄.—[j] ἔχοι λέγειν ΞΥ.—[k] ἂν add ΓG, post τις ponunt ΔΦs.—[l] ἄλλον om Γ.—[m] νοῦν Δ et (in mg posito νῦν) H.—[n] τοι ΔΦs.—[o] ἤ τι G.—[p] ὅτι Λ, om ΓHG et pr Ξ.—[q] οὐκ ἀτιμάζων ΓG et mg 𝔄, ἀτιμάζων οὐκ L.—[r] ἔχειν ἔτι s.—[s] ἀλλὰ

ἔχω παρὰ ταῦτα] Male Tub. περὶ ταῦτα. Supra §. 66. ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν—; de Rep. vi. p. 506. B. πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Lach. p. 181. D. ἐὰν ἔχω τι ἄλλο παρὰ τὰ ὑπὸ τούτων λεγόμενα. de Legg. iii. p. 693. A. ἵνα — ἀνευρίσκωμεν, τί παρὰ ταῦτα ἔδει πράττειν ἄλλο. Aristoph. Nub. 694. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. Mox post Σιμμίας abest ὅδε a Tub. HEIND.

ἢ τὸν νῦν παρόντα] Non potest sermo ita expleri, ἢ εἰς τὸν νῦν παρόντα, sed, prægresso accusativo εἰς ὅντινα—ἄλλον καιρὸν, post ἢ rursus accusativus τὸν νῦν παρόντα ponitur, quum post ἄλλον sic quoque scribi potuerit, τοῦ νῦν παρόντος vel ἢ ὃς νῦν πάρεστι. ἀναβάλλοιτο. Schol. ἀνακρούοιτο. HEIND.

§. 129. ἀλλὰ μὴν, ἦ δ' ὃς κ. τ. λ.] Hujusce Simmiæ responsionis gemina fere est illa, quam de hac ipsa re a disputantium altero in Tusc. l. i. 11. prolatam fingit Cicero. Postquam enim ab illo altero, qui animi immortalitatem tuebatur, dictum esset: ‘Quid tibi ergo opera nostra opus est? num eloquentia Platonem superare possumus? Evolve diligenter ejus eum librum qui est de Animo: amplius quod desideres, nihil erit:’ is, nostri instar Simmiæ, respondet: ‘Feci mehercule, et quidem sæpius, sed nescio quomodo, dum lego, adsentior: cum posui librum, et mecum ipse de immortalitate animorum cœpi cogitare, adsensio illa omnis elabitur.’ FORST.

τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων] *Humanam imbecillitatem tantæ rationum magnitudini perspiciendæ imparem existimans.* Simili in caussa adhibuit verbum εὐλαβεῖσθαι Leg. ix. p. 652. A. ὧν ἕνεκα μὲν μάλιστα, ὅμως δὲ καὶ ξύμπασαν τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀσθένειαν εὐλαβούμενος, ἐρῶ τὸν τῶν ἱεροσύλων πέρι νόμον. Quo sensu accipiendum illud Ciceronis Tusc. i. 30. ‘Itaque, dubitans, circumspectans, hæsitans, multa adversa reverens, tamquam ratis in mari immenso, nostra vehitur ratio:’ quod supra ad §. 36. attigimus. Sed ἀτιμάζειν, forte hujus loci imitatione retinuit Plotin. Enn. ii. ix. 5. p. 202. F. Ἀλλ' ἄτοπον (sic lege ex Ficino) αὐτοὺς μὲν σῶμα ἔχοντας, οἷον ἔχουσιν ἄνθρωποι καὶ ἐπιθυμίας καὶ λύπας καὶ ὀργὰς, τὴν παρ' αὐτῆς (leg. αὐτοῖς) δύναμιν μὴ ἀτιμάζειν, ἀλλ' ἐφάπτεσθαι τοῦ νοητοῦ λέγειν ἐξεῖναι—. Aliud est præceptum Platonis, philosophum nil debere ἀτιμάζειν, id est, *nullam rerum partem suo studio indignam judicare.* Parmenid. p. 56. C. in Theæt. p. 127. F. [§. 79.] obscuratum exstat: ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα (τοῦ φιλοσόφου) μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ, καὶ ἐπιδημεῖ· ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ, καὶ οὐδὲν ἀτιμάσασα, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθεῖσα· nam illud οὐδὲν ἀτιμάσασα, aut ponendum post ὅλου, aut certe ad philosophandi materiam referendum. Ad idem præceptum pertinet, Politici, p. 173. F. Sophist. p. 152. H. Rep. vi. p. 469. D. WYTT.

τῶν εἰρημένων. Οὐ μόνον γ', ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ[s] ταῦτά τε[t] εὖ λέγεις, καὶ τὰς ὑποθέσεις[u] τὰς πρώτας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν[v] εἰσίν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστερον· καὶ ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλητε,[w] ὡς ἐγῷμαι, ἀκολουθήσετε[x] τῷ[y] λόγῳ, καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστα[z] ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι· κἂν[a] τοῦτο αὐτὸ σαφὲς γένηται, οὐδὲν ζητήσετε[b] περαιτέρω. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἀλλὰ τόδε §. 60. W.
γ',[c] ἔφη, ὦ ἄνδρες, δίκαιον διανοηθῆναι, ὅτι εἴ περ ἡ ψυχὴ ἀθάνατός[d] ἐστιν,[e] ἐπιμελείας δὴ[f] δεῖται οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον ἐν ᾧ[g] καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ[h]

post λέγεις ponit ς.—[t] γε 𝔄ΔΥΦG et pr Γ.—[u] τὰς ὑποθέσεις ΞΠΥ: τάς γε ὑποθέ[E]σεις *ς.—[v] ὑμῖν ΓΔΞΠΥGH: ἡμῖν *ς.—[w] διέληται s, διέλητον corr Δ, ἕλητε H, ἕλητον ΓG, ἕληται ΛIL et pr E, ἕλητ[ε] C.—[x] ἀκολουθήσετον ΓG et corr Δ, ἀκολουθήσεται I, ἀκολουθήσεται s.—[y] καὶ τῷ L.—[z] δυνατὸν καὶ μάλιστα H.—[a] καὶ ΛHI, καὶ εἰ L.—[b] ζητήσετον G, ζητήσεται H.—[c] τόδε γ' 𝔄ΛΠΥCEHIL: τόδ' *ς.—[d] ἀθάνατόν Φ.—[e] ἐστιν om ΛCEHIL, supra ponit 𝔄.—[f] δὲ H.—[g] ᾧπερ ΓΔΦGs.—[h] τοῦ

οὐ μόνον γ', ἔφη—ἀλλὰ ταῦτά τε] *Non id tantum, sed ut hæc vera dicis* (dubitare te adhuc cogi de iis, quæ dicta sunt,) *ita primæ quoque sumptiones* (unde hæc fluxere) *etiamsi vobis certæ videantur, tamen sunt accuratius considerandæ.* Post οὐ μόνον γε supplendum ἀναγκάζῃ ἔτι ἀπιστίαν ἔχειν περὶ τῶν εἰρημ. de Legg. vi. p. 752. A. Κλ. Ἄριστ' εἴρηκας, ὦ ξένε. Ἀθ. Οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ δράσω κατὰ δύναμιν οὕτω. Hanc autem, quam restitui, scripturam librorum firmat consensus. Nam Ald. ἀλλὰ ταῦτά σε εὖ λέγεις καὶ τάς γε ὑποθ. Bas. 2. ἀλλὰ ταῦτά γε εὖ λ. καὶ τάς γε ὑποθ. Aug. ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λέγ. καὶ τάς γε ὑποθ. Tub. et Par. ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λ. καὶ τὰς ὑποθ. Stephanus autem Cornarium secutus transposito verbo ἀλλὰ hæc dedit: Οὐ μόνον γε, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σώκρ., ταῦτά τε εὖ λέγεις, ἀλλὰ καὶ τάς γε ὑποθέσεις etc. eamque scripturam insecuti tenuere Editores, nihil vocula τε post ταῦτα offensi. Heind.

καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσι] Ita Aug. et Tub. Aristipp. Ficin. Vulgo ἡμῖν. Sed in proximis ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφ. aut ἐπισκεπτέον expectabas aut ἐπισκεπτέα (v. not. ad Cratyl. §. 68. Kuster. et Brunck. ad Aristoph. Nub. 1086.) neque enim, quod visum Fischero, accusativum τὰς ὑποθέσεις ad λέγεις referre potuit Plato. Hic igitur post hæc καὶ εἰ πισταὶ ὑμ. εἰσιν durius in nominativum transit oratio. Heind.

ἀλλὰ τόδ', ἔφη κ. τ. λ.] Totum hunc locum retulit Stob. in Eclog. Phys. p. 135. qui initio τὸ dat pro τόδ. At Vind. D E G, Venet. A, τόδε γε. Wytt.

ἀλλὰ τόδε γ', ἔφη] Sic ex Aug. et Tub. rescripsit Fischerus pro vulgato ἀλλὰ τόδ', ἔφη: Stob. ἀλλὰ τὸ, ἔφη. Iambl. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε διανοηθῆναι ἄξιον.—In proxime seqq. vulgo post ἀθάνατος additum ἐστὶ cum Aug. et Tub. Iambl. Ms. et Stobæo omisi. Heind.

οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν] Ad verbum: *non hujus tantum temporis caussa, in quo vocamus vivere:* ad sententiam: *non tantum hujus temporis caussa, in quo id est, quod vivere vocamus:* pro ἐν ᾧ τὸ καλούμενον ζῆν ἐστι. Est Græcæ Latinæque proprietatis, nec infrequentis, sæpe tamen interpretibus ignoratæ. Pindar. Nem. ix. 97. Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι. Soph. Trach. 648. Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται. Xenoph. Hellen. v. 1. 10. ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα ὡς ἑκκαίδεκα σταδίους, ἔνθα ἡ Τριπυργία καλεῖται. Sed parcendum exemplis, quæ tam multa sunt ad manum, ut fere justo libello sufficiant: et monuimus ad Plutarchi Præcept. Conjug. p. 145. D. Wytt.

παντός, καὶ[i] ὁ κίνδυνος νῦν δὴ καὶ δόξειεν ἂν δεινὸς[j] εἶναι, εἴ τις αὐτῆς ἀμελήσει. [§. 130.] Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς

om L.—[i] καὶ post δὴ om ΓCG.—[j] δόξειεν ἂν δεινὸς 𝔄ΓΛΠΦCEGHILs et pr Υ, μά-

δόξειεν ἂν] Adjectum in Edd. μάλιστα non agnoscunt Aug. Tub. Iambl. Ms. Stob. nec Ficini hæc versio: *nam grave periculum fore putandum est.* Tum e Tub. Iambl. Ms. et Stob. reposui ἀμελήσει pro ἀμελήσειεν. Alcib. i. p. 113. E. καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο, εἰ μή τίς σοι τεκμήριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει. Lysias Eratosth. p. 435. ἀλλὰ γὰρ εἰ τὰ χρήματα τὰ φανερὰ δημεύσετε, καλῶς ἂν ἔχοι, ubi male Reisk. correxit δημεύσαιτε. Heind.

§. 130. ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή] Eamdem sententiam prodidit Rep. x. p. 517. C. οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν—. Sed hic locus nominatim citatur ab Isidoro Pelusiota Epist. ii. 203. εἰ δ' οὐκ οἴει κρίσιν εἶναι, ἄκουε Πλάτωνος λέγοντος· Εἰ μὲν γὰρ ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς· νῦν δ' ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα, οὐδεμία ἂν αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ εἴη κακῶν καὶ σωτηρία, πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. Imitatur Æneas Gaz. in Theophr. p. 35. εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, καλῶς ἂν ἠπόρουν, εἴ τις πονηρὸς ὢν ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε· νῦν δὲ ἐπεὶ ἀθάνατος ἡ ψυχή, οὐδὲ εἰς ᾄδου μεταχωρήσασα ἐκφεύγει τὴν δίκην· ἀλλ' ἐκεῖ μάλιστα τῆς τιμωρίας αἰσθάνεται· εἰς τάρταρον πεσοῦσα, ὅθεν οὔποτε ἐκβήσεται· ὥστε ἕρμαιον τοῖς κακοῖς ἐνταῦθα νοσεῖν τε καὶ ἀπορεῖν καὶ δουλεύειν. Hanc autem ἀποφυγὴν malorum loco gemino celebrat, Theæt. p. 128. F. Ἀλλ' οὔτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν, ὦ Θεόδωρε· ὑπενάντιον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη· οὔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρῦσθαι· τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης· διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιστα· φυγὴ (δὲ) ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δὲ δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. Interpretatur Plotin. Enn. i. ii. 1. p. 11. A. Ἐπειδὴ τὰ κακὰ ἐνταῦθα καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης, βούλεται δὲ ἡ ψυχὴ φεύγειν τὰ κακά, φευκτέον ἐντεῦθεν· τίς οὖν ἡ φυγή; θεῷ φησιν ὁμοιωθῆναι· τοῦτο δέ, εἰ δίκαιοι καὶ ὅσιοι μετὰ φρονήσεως γενοίμεθα· καὶ ὅλως ἐν ἀρετῇ. Julian. Orat. v. p. 175. B. ἔσχατον μὲν γὰρ τῶν ὄντων ἡ γῆ· ἐνταῦθα δέ φησιν καὶ ἀπελαθέντα καὶ Πλάτων τὰ κακὰ στρέφεσθαι· καὶ διὰ τῶν λογίων οἱ θεοὶ σκύβαλον αὐτὸ πολλαχοῦ καλοῦσι· καὶ φεύγειν ἐντεῦθεν πολλαχοῦ παρακελεύονται· quorum verborum priore in parte alterum καί, et in posteriore alterum πολλαχοῦ delendum videtur. Platonis autem hæc sententia late manavit; quod persequi non hujus est temporis. Ἕρμαιον notavit Tim. ubi vide D. R. Wytt. qui sic in Addend. 'Clemens Alex. Strom. iv. p. 492. A. cum Theanus Pythagoricæ sententia comparat, et, prouti nunc quidem legitur, ita ut quis putet Platonem inde hanc ipsam dictionem transscripsisse: Θεανὼ γὰρ ἡ Πυθαγορικὴ γράφει· Ἦν γὰρ τῷ ὄντι τοῖς κακοῖς εὐωχία ὁ βίος, πονηρευσαμένοις, ἔπειτα τελευτῶσιν, εἰ μὴ ἦν ἀθάνατος ἡ ψυχή, ἕρμαιον ὁ θάνατος. Καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, καὶ τὰ ἑξῆς. Ubi, quæ in Platone proxime sequuntur ipsa hæc verba, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, a Clemente recte ac deinceps suo loco posita, partim excidisse, partim a librariis reliqua, ἕρμαιον ὁ θάνατος, perperam Theanus verbis subjecta sunt.'

τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή] *Ab omni re, non modo a corpore, discessio,* ita ut nihil prorsus post mortem superesset, μηδὲν ἦν τοῖς τετελευτηκόσι §. 91. Fischer τὸ πᾶν h. l. *de universitate rerum* positum accepit. ἀπαλλαγὴ non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν, *removere*, ductum, sed ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι. §. 75. οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ—ὅπως μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος—οἴχηται. Xenoph. Cyrop. v. 1. 13. εὔχονται μὲν ἀεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν, μυρίων δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου, οὐκ ἀπαλλάττονται. Sic igitur et capiendum vocabulum Soph. Antig. 1338. πεπρωμένης—ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή. Eurip. Hippol. 1256. μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή. Æschyl. Agam. 1. τῶνδ' ἀπαλλαγὴ πόνων. Heind.

ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμα[k] ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς·[l] νῦν δὲ[m] ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα, οὐδεμία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ κακῶν οὐδὲ σωτηρία πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε[n] καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς Ἅιδου ἡ ψυχὴ[o] ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς,[p] ἃ δὴ[q] καὶ λέγεται μέγιστα[r] ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθὺς[s] ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκεῖσε πορείας. λέγεται δὲ οὕτως, ὡς ἄρα II. iii. 107.

λιστα δόξειεν ἂν δεινὸς Δ : δόξειεν ἂν μάλιστα δεινὸς *ς.—[k] ἀμελήσει Π : ἀμελήσειεν *ς.—[l] μετὰ ψυχῆς om L.—[m] δ' Δ.—[n] τε om Γ.—[o] ἡ ψυχὴ εἰς ἅδου L.—[p] φρονήσεως ΓG.—[q] δὲ Η.—[r] μέγιστα λέγεται 𝔄ΞΠΥ.—[s] εὐθὺς...τελευτήσαντα om

ἕρμαιον] Schol. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. Ταύτας δὲ τῷ Ἑρμῇ ἀφιεροῦσιν ὡς ὄντι καὶ τούτῳ ἑνὶ τῶν ἐνοδίων θεῶν. Conf. Tim. Lex. p. 121. ibiq. Ruhnk. HEIND.

ὡς βελτ. τε καὶ φρον.] Particulam τε non habet Tub. βελτίστην h. l. dicit τὴν σώφρονα καὶ κοσμίαν. Conf. §. 131. init. HEIND.

τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς] Sæpissime et junguntur et promiscue ponuntur τροφὴ et παιδεία: sed ubi distinguuntur, illa de corpore, hæc de anima, usurpatur, et τροφὴ per metaphoram de anima dicitur, veluti nutrimentum et pabulum cognitionis, quo anima alitur. His tertia adjungitur ἀγωγή, *educatio*. De horum differentia diximus ad Plutarcheum libellum de Educ. Puer. p. 1. A. et 2. A. Cæterum hunc Platonis locum spectarunt Plutarch. de Iside et Osir. p. 352. mortuos Isiacos religiosis insignibus ad sepulturam ornari tradens: διὸ καὶ τὸ κοσμεῖσθαι τούτοις τοὺς ἀποθανόντας Ἰσιακοὺς, σύμβολόν ἐστι τοῦ τὸν λόγον εἶναι μετ' αὐτῶν, καὶ τοῦτον ἔχοντας, ἄλλο δὲ μηδὲν, ἐκεῖσε βαδίζειν. Porphyr. apud Stob. Ecl. Phys. ed. Cant. p. 142. Heeren. t. i. p. 1048. ἐν ταῖς λεγομέναις φθοραῖς καὶ τελευταῖς (ψυχὴ) μεταβολὴν ἴσχει καὶ μετακόσμησιν εἰς ἕτερα σωμάτων εἴδη, καθ' ἡδονὴν διώκουσα τὸ πρόσφορον καὶ οἰκεῖον ὁμοιότητι καὶ συνηθείᾳ βίου διαίτης· ἔνθα δὴ τὸ μετὰ (lege μέγα) παιδείας ἑκάστῳ καὶ φιλοσοφίας ὄφελος, ἂν μνημονεύουσα τῶν καλῶν ἡ ψυχὴ, καὶ δυσχεραίνουσα τὰς αἰσχρὰς καὶ παρανόμους ἡδονὰς, δύνηται κρατεῖν καὶ προσέχειν αὐτῇ καὶ φυλάττειν μὴ λάθῃ θηρίον γενομένη— quæ tractavimus ad Plutarch. de S. N. V. p. 113. Æneas Gaz. in Theophr. p. 80. πείθει φιλόνεικον ἀκροατὴν καὶ ὡς ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ ὅτι μετὰ καλῆς τροφῆς καὶ παιδείας ἀπελθοῦσα, τὸ τεθνηκὸς τοῦ σώματος διανίστησιν· i. e. *persuadet contentioso auditori, animam et immortalem esse, et abeuntem ex hac vita bene institutam et eruditam mortuum corpus resuscitare.* Sic enim sensus reddendus est. WYTT.

μέγιστα ὠφελεῖν] *Plurimum utilitatis afferre.* Male Stob. μάλιστα ὠφ. Conf. Hipp. Maj. §. 2. HEIND.

λέγεται δὲ οὕτως] Hic incipit in Olympiodori Cod. i. p. 125. novum caput, ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ. α. Ὅτι τὸ τρίτον μέρος τοῦ διαλόγου ἐστὶ μὲν περὶ τῶν ψυχικῶν λήξεων· οὐ πᾶν δὲ μῦθός ἐστιν ἀλλ' ὅσον συμπεραίνεται, 'ὡς ταῦτα ἢ τοιαῦτα χρὴ τὰ ἐν ᾅδου ἡγεῖσθαι·' τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ εἶδος τῶν Πλατωνικῶν μύθων, ἅτε καλῶς τὴν ἀλήθειαν μιμουμένων, ὡς ἐν Πολιτείᾳ φησίν. β. Ὅτι λῆξις ἐστὶ τάξις ἐν τῷδε τῷ παντὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις ἀποκληρουμένη παρὰ τῆς δίκης. Tum p. 223. sequ. alia de eodem μύθου argumento traduntur: in his ea, quæ Forsterus p. 391. apposuit, Ὅτι τριῶν μερῶν τοῦ διαλόγου, τὸ τρίτον ἐστὶν ἡ νεκυΐα. ὅτι σκοπὸς τῷ διαλόγῳ τὴν χωριστὴν ἀποδοῦναι διαγωγὴν ψυχῶν ἀπὸ τοῦδε τοῦ σώματος, τῶν δὲ κατὰ τὸν πρῶτον καὶ τέλειον βίον, καὶ τὸν (lege τῶν) κατὰ τὸν μέσον καὶ τὸν τελευταῖον. τὶ (lege ὅτι) οὐ πάντα μυθικῶς λέγει, ἀλλ' ἔνια καὶ πραγματειωδῶς. ὅτι τριμερὴς καὶ ὁ μῦθος· τὸ μὲν πρῶτον, ἕνωσις τῶν ἔπειτα λόγων πρὸς τοὺς πράττοντας· τὸ δὲ δεύτερον, περιήγησις τῆς γῆς ὅσα καὶ οἷα τυγχάνει οὖσα· τὸ δὲ τρίτον, διανομὴ τῶν ψυχῶν εἰς τὰς προσηκούσας λέξεις. (l. λήξεις.) ὅτι ἐκ τριῶν ἡ νεκυΐα συνέστηκεν, (supple ἐκ τῶν δικαζόντων,) ἐκ

τελευτήσαντα ἕκαστον ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅς περ[t] ζῶντα εἰλήχει,[u] οὗτος[v] ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον, οἷ δεῖ[w]

H.—[t] οὗπερ L, ὥσπερ Δ.—[u] εἰλήχει ζῶντα Φs.—[v] οὕτως Δ.—[w] οὗ δὴ L.—[x] ξυλ-

τῶν δικαζομένων, ἐκ τῶν τόπων ἐν οἷς ταῦτα. τριῶν δὲ οὐσῶν νεκυϊῶν καὶ ἑκάστης τῶν εἰρημένων τριῶν μεμνημένης, ἡ μὲν περὶ τοῦ τόπου μᾶλλον ποιεῖται τὸν λόγον, ἡ δὲ ἐν Γοργίᾳ [p. 523.] *περὶ τῶν δικαζόντων, ἡ δὲ ἐν Πολιτείᾳ* [lib. x. p. 615.] *περὶ τῶν δικαζομένων.* Illa non videtur prætermittenda annotatio: *Τίνες οἱ λέγοντες; λέγεται γὰρ ταῦτα περὶ τῶν ἐν ᾅδου, φησίν· ἢ πρῶτον μὲν αἱ κοιναὶ ἔννοιαι σφύζουσαι ἀδιαρθρώτως· δεύτερον, οἱ θεολόγοι· τρίτον, οἱ χρησμοὶ τῶν θεῶν· τέταρτον, αἱ τελεταί· πέμπτον, αὐτοὶ παραγενόμενοι οἱ θεοί.* In quibus prima caussa eleganter declaratur: *communes notiones, quamvis adhuc implicitæ, necdum explicitæ, tamen nos tacitæ admonent, tamquam perpetuo micantes venæ.* Platonis autem quum sint *νεκυίαι*, i. e. *fabulæ de Inferis*, tres, in Phædone, Gorgia, de Rep. x. quarta similis in Phædro de Animæ, ante hanc in corpore vitam, conditione, et in corpus descensu et circuitu; hujus in Phædone quæ sit et totius et singularum partium significatio, satis quidem universe per se apparet: aut si quid nonnumquam minus apparet, ex trium cæterarum comparatione facile colligitur. Ad idem genus referendæ sunt Plutarcheæ fabulæ tres, in libris de S. N. V. de Genio Socratis, de Vultu Lunæ: Æschinis, qui dicitur, in Axiocho: Luciani et alibi, et de Luctu: Democriti perditus liber *περὶ ᾅδου*, de quo diximus ad Plut. de S. N. V. p. 90. Apollodori *περὶ θεῶν*, liber xx. *περὶ ᾅδου*, ex quo insignem partem retulit Porphyrius in libro de Styge, et ipse in scriptoribus hujus argumenti numerandus apud Stobæum qui hunc nobis et alios veterum de hoc argumento locos servavit in Ecl. Phys. p. 129. Homerica *νεκυία* Odyss. Λ. perditæ in Minyade et Nostis, a Pausania memoratæ, x. 28. p. 868. Virgiliana Æn. vi. Silii Italici xiii. Senecæ in Herculæ Furente; aliorum, partes argumenti attingentium: Ciceroniana, in Somnio Scipionis. Wytt. Hisce addas Cebetem in Tabula, et Nostrum in Cratylo p. 397. in Sympos. p. 202. et in Timæo p. 40. At infinitum esset varia auctorum hac de re loca recensere. Forst.

ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει] Nulla est ratio, quare alium intelligamus dæmonem, quam eum, qui vulgari opinione cuique homini in vita dux et comes additus putabatur. Sed hic dæmon an suus cuique homini et singularis, an pluribus communis hominibus, et unus plures homines regeret, diversæ erant doctorum sententiæ. Et sane dictio Platonis utramque sententiam admittit. Erant vero etiam, qui hunc dæmonem partem ipsius animæ facerent, vel *νοῦν*, ut ipse Plato in Timæo p. 551. G. 552. A. vel *ἦθος*: de quibus diximus ad Plutarchi Quæst. Plat. i. in Biblioth. Crit. part. ix. p. 16. seq. Similiter Plotin. de illo, qui in hoc Phædonis loco dicitur, Enn. iii. iv. 3. p. 284. B. *περὶ τοῦ εἰληχότος ἡμᾶς ζῶντας δαίμονος.* Et hunc sequens Porphyr. Epist. ad Aneb. p. d. b. *Διαμφισβητῶ δὲ μήπω δαίμων ἴδιος μέρος τι τῆς ψυχῆς εἴη· καὶ οὗτος ἄρα εὐδαίμων εἴη ὅστις νοῦν ἔχει σοφόν.* Quem reprehendit Iamblich. de Myst. Ægypt. ix. 8. p. 171. Olympiodorus Cod. i. p. 228. argute multa comminiscitur, tandem eo concedit, unum dæmonem multas animas gubernare: non enim, inquit, *ψυχὴν εἴληχεν, ἀλλὰ βίον· τί δὲ κωλύει τὸν αὐτὸν βίον πλείους αἱρεῖσθαι ψυχάς*: igitur quodlibet vitæ genus suum habere præsidem dæmonem, et multas id sequentes animas: qua cum interpretatione conciliare studet dictum Platonis in Rep. x. p. 520. C. ubi anima in novæ vitæ electione ipsa sibi dæmonem eligit, non dæmon ipsam; unde colligi, dæmonem esse certi vitæ generis præsidem; quo pertinet illud Plotini l. c. *ὀρθῶς οὖν λέγεται ἡμᾶς αἱρήσεσθαι· τὸν γὰρ ὑπερκείμενον κατὰ ζωὴν αἱρούμεθα.* Atque in hujus opinionis societatem ita accedit Iamblich. l. c. ix. 6. p. 169. ut partem quidem animæ, sed tamen regentem, statuat: *Εἰ δὲ δεῖ σοὶ τὸν ἀληθῆ περὶ τοῦ οἰκείου δαίμονος λόγον ἀποκαλύψαι, οὐκ ἀφ' ἑνὸς μέρους τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδ' ἀπό τινος στοιχείου τῶν ὁρωμένων ἀπονέμεται ἡμῖν οὗτος· ἀφ' ὅλου δὲ τοῦ κόσμου καὶ τῆς παντοδαπῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς, καὶ τοῦ παντοδαποῦ σώματος, δι' ὧν ἡ ψυχὴ κάτεισιν ἐπὶ τὴν γένεσιν, ἀπομερίζεταί τις ἐν ἡμῖν μοῖρα ἰδία πρὸς ἕκαστον τῶν ἐν ἡμῖν ἀπομεριζομένη κατ' ἰδίαν ἐπιστασίαν· οὗτος δὴ οὖν ὁ δαίμων*

τοὺς ξυλλεγέντας[x] διαδικασαμένους εἰς Ἅιδου πορεύεσθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε[y]

ἕστηκεν ἐν παραδείγματι πρὸ τοῦ καὶ τὰς ψυχὰς κατιέναι εἰς γένεσιν· ὃν ἐπειδὴ ἕληται ἡ ψυχὴ ἡγεμόνα, εὐθὺς ἐφέστηκεν ὁ δαίμων ἀποπληρωτὴς τῶν βίων τῆς ψυχῆς, ὃς καὶ εἰς τὸ σῶμα κατιοῦσαν αὐτὴν συνδεῖ πρὸς τὸ σῶμα· καὶ τὸ κοινὸν ζῶον αὐτῆς ἐπιτροπεύει· ζωήν τε τὴν ἰδίαν τῆς ψυχῆς αὐτὸς κατευθύνει· καὶ ὅσα λογιζόμεθα, αὐτοῦ τὰς ἀρχὰς ἡμῖν ἐνδιδόντος, διανοούμεθα, πράττομέν τε τοιαῦτα, οἷα ἂν αὐτὸς ἡμῖν ἐπὶ νοῦν ἄγῃ· καὶ μέχρι τοσούτου κυβερνᾷ τοὺς ἀνθρώπους, ἕως ἂν διὰ τῆς ἱερατικῆς θεουργίας θεὸν ἔφορον ἐπιστήσωμεν καὶ ἡγεμόνα τῆς ψυχῆς. Quibus intelligendis adhibenda est Platonis narratio ad quam referuntur Rep. x. 520. 521. ubi propheta inducitur animos ad vitæ electionem accedentes alloquens: Ἀνάγκης θυγατρὸς, κόρης Λαχέσεως λόγος. Ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητῶν γένους θανατηφόρου· οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε—. Ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ᾑρῆσθαι, ὥσπερ ἔλαχον ἐν τάξει προσιέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν· ἐκείνη δὲ ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων. Neque hæc diserte potius unum communem plurium animarum, quam plures dæmones singulares singularum præsides, declarant. In hanc tamen sententiam interpretatur Apuleius de Deo Socratis p. 50. 'Ex hac ergo sublimiori dæmonum copia Plato autumat singulis hominibus in vita agenda testes et custodes singulos additos, qui nemini conspicui semper adsint, arbitri omnium non modo actorum verum etiam cogitatorum. At ubi vita edita remeandum est, eumdem illum, qui nobis præditus fuit, raptare ilico et trahere veluti custodiam suam ad judicium, atque illic in caussa dicenda assistere: si qua commentiatur, redarguere: si qua vera dicat, asseverare: prorsus illius testimonio ferri sententiam.' Et Hierocles simpliciter appellat *dæmonem vitam nostram sortitum*, hac ex Phædone sumta dictione, de Providentia (edit. Pearsoni Lond. a. 1673. 8.) p. 82. ἑκάστης (ψυχῆς) ἐστὶ πρόνοια, καὶ κρίσις, καὶ δίκη, καὶ κάθαρσις, καὶ εἰς γένεσιν ἔκπεμψις, καὶ βίου λῆξις προσήκουσα, καὶ τελευτὴ οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου συμβαίνουσα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν εἰς ᾅδου πορεία μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰληχότος δαίμονος. Item, paucis, Origenes contra Celsum viii. p. 767. B. Ἑλλήνων μὲν οὖν οἱ σοφοὶ λεγέτωσαν δαίμονας εἰληχέναι τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ γενέσεως· ubi videatur Spencer. WYTT.

ὁ ἑκάστου δαίμων] Menand. apud Clem. Alex. Strom. v. p. 727. Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ Εὐθὺς γενομένῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου. Lysias Epitaph. p. 130. νῦν δὲ ἥ τε φύσις καὶ νόσων ἥττων καὶ γήρως, ὅ τε δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχὼς ἀπαραίτητος. Theocr. Id. iv. 40. Αἶ, αἶ, τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λέλογχε. HEIND.

ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει] Kœhlerus legit: ὥσπερ ζῶντα εἰλήχει, editionem enim Francofurtanam a. 1602. sic dare. Locum autem vertit sic: *Dæmonem suum quemque ducere, quemadmodum eum viventem deprehenderit, eo, quo defuncti se colligant, etc.* Male. Nam τελευτήσαντα, cui respondet ζῶντα, separavit, et tanquam esset τελευτήσαντας, junxit τῷ ξυλλεγέντας. Εἰλήχει deinde non est, *deprehendit*. Ὅσπερ, ut editiones veteres omnes habent, probum est, et convenit doctrinæ Platonicæ. Noster enim in Rep. (l. x. 472.) docet, Lachesin, Necessitatis filiam, ita animas beatas allocutam esse: ψυχαὶ ἐφήμεροι— οὐχ ἡμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε. In transitu notabimus, ψυχὰς ἐφημέρους videri ab Orpheo esse, qui Argonaut. v. 36. habet: ψυχὰς ἐφημερίων, ubi docte notat Gesnerus ὁ πάνυ, homines a Diis immortalibus ita vocari. Maximus Tyr. xxviii. p. 292. hominem vocat, ἐφήμερον τὸ θρέμμα, qua corpore præditus est. Genium, quem sibi quæque anima, pergit Plato, accepta vitæ sorte, elegisset, a Lachesi ei vitæ custodem datum esse. Unde h. l. Noster, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει, *qui genius viventem cum sorte acceperat*, a Lachesi scilicet, quæ quasi auctor electi genii fuit. Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 564. in fabula Thespesii: ὧν δὲ μεῖζον ἔστιν ἔργον, ἡ περὶ τὴν κακίαν ἰατρεία, τούτους δίκῃ μετὰ τὴν τελευτὴν παραδίδωσι ὁ δαίμων. v. et Cebet. §. 4. δαίμων προστάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν—. Dacierius hunc locum vertit sic bene: *et l'on dit, qu'aprés que chacun est mort, le demon* (*le genie*) *qu'il a eu en partage, et qui l'a conduit pendant la vie, le mene—.* Ficinus: *ab eo dæmone quem vivens sortitus fuerat.* GOTTL.

ἐκεῖσε[z] πορεῦσαι.[a] τυχόντας δ' ἐκεῖ ὧν[b] δεῖ[c] τυχεῖν καὶ μείναντας ὃν χρὴ χρόνον ἄλλος δεῦρο πάλιν[d] ἡγεμὼν κομίζει ἐν πολλαῖς χρόνου[e] καὶ μακραῖς περιόδοις. ἔστι δὲ ἄρα ἡ πορεία[f] οὐχ ὡς ὁ[g] Αἰσχύλου Τήλεφος λέγει· ἐκεῖ-

λέγοντας I.—[y] ἐνθάδε ΛΗILs et pr E.—[z] ἐκεῖ L.—[a] πορεύεσθαι ΛCHIL et pr E.—[b] ἐκείνων 𝔄ΓΔΠΥΦCGs et pr Ξ.—[c] δὴ C.—[d] πάλιν δεῦρο ΓG.—[e] χρόνων ΞΥ.—

τόπον] Hic locus a Socrate apud Æschin. Socr. iii. 19. vocatur *πεδίον ἀληθείας*· de quo separatim scripsit Hillerus. Fisch.

εἰς δή τινα τόπ.] Cf. §. 90. *οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ, ὄντος δή τινος ἀληθοῦς—λόγου* etc. ubi male Aug. *ὄντος γέ τιν.* §. 131. *ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται.* §. 148. *οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας.* de Legg. iv. p. 706. C.—*ὅπλα τε ἀπολλῦσι καὶ φεύγουσι δή τινας οὐκ αἰσχρὰς, ὥς φασι, φυγάς.* de Rep. vii. p. 521. C. *ὥσπερ ἐξ ᾅδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν.* Politic. p. 299. C.—*εἰσάγειν τὸν βουλόμενον, οἷς ἔξεστιν, εἰς δή τι δικαστήριον.* Soph. Antig. 158. *χωρεῖ τινα δὴ μῆτιν ἐρέσσων.* Heind.

οἷ δεῖ τοὺς ξυλλ.] *Quo qui congregati sunt, judicium subire oportet, deinde in orcum descendere.* διαδικάζεσθαι est *committere causam suam judicio disceptandam,* ut bene expl. in Ind. Demosth. Reiskius. De judice ponitur in eodem mortuorum judicio *διαδικάζειν* de Rep. x. p. 614. C. *δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ* etc. Heind.

διαδικασαμένους] *διαδικάζεσθαι* est quidem *judicio contendere, disceptare:* est etiam *allatis expensisque rationibus judicio aliquid definire.* quam significationem peculiaris hujus loci sententia efflagitat. *Διαδικασαμένους* enim hic ait quod alibi *διαδικασμὸν ὑπέχοντας* dixit. Sic igitur placuit luculentius repræsentare Dei illam *δικαιοκρισίαν* (de qua etiam agit in Gorg. et x. de Republ.) qua Deus justus et *ἀπροσωπόληπτος,* antegresso veri judicii perfectissimo examine, suum unicuique reddit in die illo judicii. Serran.

διαδικασαμένους] *Posteaquam se dijudicandos præbuissent, et dijudicati essent :* significatione Medii. Verbum Platoni etiam activa et passiva forma usitatum : v. c. in eodem argumento Rep. x. p. 518. G. Leg. vi. 618. F. ix. 650. B. 659. C. 660. C. 661. C. xi. 675. F. Sed ut hoc loco, mox infra §. 65. Leg. xi. 676. E. *διαδικαζέσθω δ' ἔν τισι τῶν ἰατρῶν·* 680. F. *διαδικαζέσθων οἱ περί τινος τῶν τοιούτων ἀμφισβητοῦντες·* G. *διαδικαζέσθω περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων.* 684. G. *διαδικαζέσθω μὲν κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι.* Xenoph. Hellen. iii. 3. 10. *ἐν τῇ πόλει διαδικάζεσθαι.* Demosth. Or. de Haloneso p. 30. C. *ὅταν δὲ λέγει, περὶ τούτων ὡς ἐθέλει διαδικάζεσθαι, οὐδὲν ἄλλο, ἢ χλευάζει ὑμᾶς· πρῶτον μὲν ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον διαδικάζεσθαι—καὶ ἐπιδείκνυτε ἅπασιν ἀνθρώποις, ὅτι οὐδὲ περὶ ἑνὸς ἂν αὐτῷ διαγωνίζησθε, εἰ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ οὔτε φατὲ ἰσχύειν, μὴ διαγωνιεῖσθε, ἀλλὰ διαδικάσεσθε.* Apud eumdem sæpe *διαδικασία* : et Platon. Leg. ii. p. 576. E. iii. 685. C. xii. 690. E. Plutarchum Opp. Moral. p. 350. B. 488. C. Fragm. i. 2. Aristidem t. ii. p. 228. Suid. et Hesych. in voce. Taylor. ad Lysiam p. 312. Verba *ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι,* citantur in Scholiis ad Soph. Electr. 801. et Eurip. Hec. 447. Wytt.

τοὺς ἐνθένδε] Aug. et Stob. *ἐνθάδε.* Vid. not. ad Gorg. §. 61. et ad Cratyl. §. 58.--Mox Tub. et Bas. 2. *τυχόντας δὲ ἐκείνων ὧν,* mero librarii errore. Heind.

ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς περιόδοις] Dicuntur hæ *περίοδοι,* orbes migrationis animarum in alia deinde corpora, in Phædro p. 345. G. Rep. x. 520. C. Timæo Locro fin. 558. A. Herodoto ii. 12. 3. Plutarch. Epicur. p. 1107. B. Wytt.

ὁ Αἰσχύλου Τήλεφος] Clemens Alexandr. non ex Æschyli libro, sed ex hoc Platonis loco citat, Stromat. iv. p. 492. A. *οὐκ ἔστιν οὖν, κατὰ τὸν Αἰσχύλου Τήλεφον, νοεῖν ἁπλῆν οἶμον εἰς ᾅδου φέρειν.* Nec magis Dionys. Hal. Arte Rhet. vi. 5. p. 73. *εἰ μέν τις ἐτελεύτησε—ἐν ἀποδημίᾳ, ὅτι οὐδὲν διενήνοχε, μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, εἰς ᾅδου φέρουσα·* memoriter referre, et cum Anaxagoræ dicto confundere videtur, prodito

νος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἶμόν[h] φησιν εἰς Ἅιδου φέρειν, ἡ δ' οὔτε ἁπλῆ οὔτε μία φαίνεταί μοι εἶναι. οὐδὲ[i] γὰρ ἂν[j] ἡγεμόνων ἔδει· οὐ[k] γάρ πού τις ἂν διαμάρτοι[l] οὐδαμόσε μιᾶς ὁδοῦ οὔσης.[m] νῦν δὲ ἔοικε σχίσεις[n] τε καὶ περιόδους πολλὰς ἔχειν· ἀπὸ τῶν ὁσίων[o] τε[p] καὶ νομίμων[q] τῶν ἐνθάδε I. 108.

ον
[f] ἡ πορεία ἄρα L, ἄρα ὑπωρεία s.—[g] ὁ om E.—[h] οἶμαι C.—[i] οὐ Γ.—[j] ἂν post ἔδει

apud Diog. L. ii. 11. πρὸς τὸν δυσφοροῦντα ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ, Πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις· quod Cicero sic tradit Tusc. i. 43. 'Præclare Anaxagoras: qui cum Lampsaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri: Nihil necesse est, inquit: undique enim ad inferos tantumdem viæ est.' Æschylum interpretatus est Leonid. Tarent. in Anthol. Gr. i. p. 236. Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἀΐδος Ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος, Οὐδὲ σκαληνὸς, οὐδενὸς πλέως πλάνης, Ἰθεῖα δ' αὖ (vulgo δὲ) μάλιστα καὶ κατακλινὴς, Ἅπασα κ'ηκ μεμυκότων ὁδεύεται. ubi conf. Jacobs. Credibile est tragici versum hujusmodi fuisse: Ἁπλῆ γὰρ ἡμᾶς οἶμος εἰς ᾅδου φέρει. Wytt. Versum Æschyli fuisse suspicor ἁπλῆ γὰρ οἶμος πάντας εἰς Ἅιδου φέρει vel ἁπλῆ γὰρ ἡμᾶς οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει. Heind.

ἂν ἡγεμόνων ἔδει] Aug. ἡγ. ἔδει ἄν. In Tub. deest ἄν. Statim οὐ γάρ που pro οὐδὲ γ. π. posui ex Aug. Tub. et Stob. Heind.

ἀπὸ τῶν θυσιῶν] Bas. 2. pro θυσιῶν habet ὁσίων, quod secutus est Forster: accedit Tub. Vind. A B D. Venet A. et pro var. lect. Steph. Et sane magis congruit huic loco; dicitur enim subinde ἡ ὁσία et τὰ ὅσια, *religio mortuorum, jus manium:* ut demonstravimus ad Plutarch. de Iside et Osir. p. 374. E. Et vero νόμιμος et τὰ νόμιμα de eadem re, in primis *de sepultura*, usurpatur: v. c. apud Eurip. Supp. xix. 311. Plutarch. de Aud. Poet. p. 23. B. Consol. Apollon. 119. B. et frequentissime τὰ νομιζόμενα, Latine *justa*. Ergo et per hanc significationem, et per figuram ἓν διὰ δυοῖν, accipiendum *religio mortuorum, sacra inferis et manibus exhibita.* Proclus hunc locum adhibens in Eclog. ad Platonis Remp. p. 372. αὐτὸς ὁ Πλάτων —δηλοῖ—ἐν Φαίδωνι—τὰς τελετὰς μαρτυρόμενος τῶν διαφόρων λήξεων τῆς ψυχῆς κεκαθαρμένης τε καὶ ἀκαθάρτου, εἰς ᾅδου ἀπιούσης, καὶ τάς τε σχέσεις (leg. σχίσεις) καὶ τὰς τριόδους ἀπὸ τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν πατρικῶν θεσμῶν τεκμαιρόμενος· ubi οὐσιῶν natum vel ex ὁσίων, vel ex θυσιῶν· alterum πατρικοὶ θεσμοὶ, *instituta et mos majorum in rebus sacris,* alibi a nobis explicanda, memoriter vel de industria ut interpretamentum addidit τῶν νομίμων. Quæ autem partes illius religionis referantur ad varietatem viarum et circuitionum apud Inferos, satis sit partem scholii, ad hunc locum ab Olympiodoro annotati, apponere ex Cod. i. p. 235. Ὅτι μία μὲν κατὰ τὸ κοινὸν, ἡ εἰς ᾅδου πορεία· πολλαὶ δὲ καὶ παντοδαπαὶ αἱ μετὰ τὴν μίαν ὁδοὶ, ἅτε τοιούτων καὶ τοσούτων οὐσῶν τῶν λήξεων, ἃς τέλη ποιοῦνται αἱ ὁδοιποροῦσαι (ψυχαὶ)—ἢ διὰ τὰς Δήμητρος πλάνας· ὡς γὰρ διαφόρων οὐσῶν τῶν ὁδῶν ἐπλανήθη· ἢ ὅτι ἐπὶ τριόδου θύουσι τῇ τριόδι ἑκάστῃ (leg. τριοδῖτι Ἑκάτῃ) καὶ παραδεικνύουσι τὰς τριόδους ἐν ἄλλοις νομίμοις. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποιχομένων τὰς ψυχὰς τριχῇ θεραπεύουσιν· ἄλλως μὲν τὰς τῶν παναγῶν ἱερέων· ἄλλως δὲ τὰς τῶν βιοθανάτων· καὶ ἔτι ἄλλως τὰς τῶν πολλῶν. Wytt.

ἀπὸ τῶν ὁσίων] Pro ὁσίων vulgo θυσιῶν, quod Aug. cum Ald. habet et expressit Ficinus (*e sacrificiis et ritibus*) itemque Olympiodorus legit, trahens hæc ad sacra Hecates in triviis apposita: Ὁ Σωκράτης διχῇ δείκνυσι, φιλοσόφως μὲν ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι τὰς ψυχὰς τῶν ἡγεμόνων· μιᾶς γὰρ οὔσης ὁδοῦ, μὴ ἂν δεηθῆναι τῶν ἀγόντων· ἱερατικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τριόδοις τιμῶν τῆς Ἑκάτης. Nihilominus ego Forsteri exemplo, qui appositum a Stephano ὁσίων in contextum recepit, idem feci accedentibus duobus libris optimis, Tub. et Paris. itemque Schol. ubi legitur γράφεται καὶ ὁσίων. Nam in Bas. 2. utrumque sic jungitur ἀπὸ τῶν θυσιῶν τε καὶ ὁσίων τῶν ἐνθάδε τεκμ. λ. Obscuris autem his verbis non ego Hecates sacra, sed mysteria tangi conjicio, in quibus anfractus illi in orcum ducentes spectatorum oculis subjicerentur.—τεκ-

τεκμαιρόμενος λέγω. [§. 131.] Ἡ μὲν οὖν[r] κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα· ἡ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, ὅ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν[s] εἶπον, περὶ ἐκεῖνο[t] πολὺν χρόνον ἐπτοημένη καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον, πολλὰ ἀντιτείνασα[u] καὶ πολλὰ[v] παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόγις[w] ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος
II. iii. 108. οἴχεται ἀγομένη. ἀφικομένην δὲ[x] ὅθι περ αἱ ἄλλαι, τὴν

ponunt ΛCEHIL, om ΓG.—[k] οὐ ΛΠCEHIL et pr 𝔄 : οὐδὲ *ς.—[l] ἁμάρτοι ΓΔΛΦCEGHILs.—[m] οὖσι Δ.—[n] σχέσεις H et rc Λ.—[o] ὁσίων 𝔄ΓΠG cum pr Υ et γρ C : θυσιῶν *ς.—[p] τε om ΓΔΛΦCEGHILs et pr Ξ.—[q] ὁσίων H.—[r] οὖν om pr 𝔄Π.—[s] ἔμπροσθεν 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs : πρόσθεν *ς.—[t] ἐκεῖνον G.—[u] ἀντιτείνουσα ΓΔ.—[v] καὶ πολλὰ παθοῦσα om L, πολλὰ om CEHI et pr Λ.—[w] μόγις 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs : μόλις *ς.

μαιρόμενος, conjecturam faciens. Ita ut h. l. sine accusativo τοῦτο usurpatur verbum et Lachet. p. 192. C. τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε φαίνεται, ὅτι οὐ πᾶσά γε—καρτερία ἀνδρία σοι φαίνεται. Τεκμαίρομαι δὲ ἐνθένδε. Criton. p. 44. A. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. Τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου etc. de Rep. iii. p. 405. D. Οἷα, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐπ' Ἀσκληπιοῦ. Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς—οὐκ ἐμέμψαντο etc. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 62. Ὃ δ' ἂν μάλιστά τις οἰηθείη, ἀνάλκιδας τοὺς εὐνούχους γίγνεσθαι, οὐδὲ τοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ. Ἐτεκμαίρετο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων etc. HEIND.

§. 131. οὐκ ἀγνοεῖ] Nullo hic sensu occurrit οὐκ ἀγνοεῖ, cujus loco desideratur istiusmodi verbum, quod, ut antecedenti ἕπεται recte adjungatur, ita significatione oppositum sit sequentibus ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόλις etc. Hoc autem vix dubitem quin huic loco restituam, pro οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα legens οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα. HEUSD.

οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα] Sic omnes libri, nec quid mutandum : *Non ignorat res præsentes.* Sic ἀγνοεῖν est *non noscere quem:* Plutarch. Sap. Conviv. p. 148. C. de Educ. 13. E. *cognoscere quid nolle.* Et Ciceroni ‘ non ignorare quid,’ quasi medium est inter cognitionem et ignorantiam, *non nihil aliquam rem noscere :* Fin. v. 15. ‘ eorum, quos vident, volunt non ignorare nomina.’ Off. i. 4. ‘ homo autem,—rationis est particeps, per quam consequentia cernit, caussas rerum videt, earumque prægressus et quasi antecessiones non ignorat—.’ Ep. ad Divers. xv. 4. initio ad Catonem : ‘ Summa tua auctoritas fecit, meumque perpetuum de tua singulari virtute judicium, ut magni mea interesse putarem, et res eas, quas gessissem, tibi notas esse, et non ignorari a te qua æquitate et continentia tuerer socios, provinciamque administrarem.’ Longinus de Subl. xiii. p. 35. τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς· quo attulit Toupius eamdem dictionem ex Synesio Ep. lxvii. Olympiodorus h. l. Cod. i. p. 139. Ὅτι αἱ μὲν καὶ γνώσει καὶ ὀρέξει καλῶς διακειμέναι, ἑκουσίως ἕπονται τῷ ἡγεμόνι, ἀσμενίζουσαι τὴν δίκην· αἱ δὲ ἀκοσμοῦσαι καὶ ἀγνοοῦσαι ἀντιτείνουσι· πῶς οὖν ἄγονται ; ἢ ὡς ἑτεροκινήτοις τότε χρῆται ὁ ἄγων· μήποτε δὲ καὶ ταύταις ὡς αὐτοκινήτοις, ὁπωσοῦν ἀνακινῶν τὰς κατὰ φύσιν αὐτῶν ἐννοίας, εἰ καὶ ἐνίοτε ἀντιτείνουσιν. WYTT.

ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ] Stabilitam hanc concordi librorum omnium suffragio scripturam Heusdius tentavit conjectando καὶ οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα, quum tamen eodem prorsus illa redeat. Nempe quæ anima præsentem hunc rerum statum bene norit quam sit sibi salutaris, ei non sane molesta, sed perjucunda potius hæc accidet e vita migratio. Sed rectius tamen abfuerit istud τε, in quo addendo omittendoque miris modis peccarunt librarii.—ὅπερ ἐν τῷ πρόσθεν εἶπ. V. §. 68. HEIND.

ἀφικομένην δὲ ὅθιπερ] Cf. §. 141. οὗ αἱ τῶν τελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 14. τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅπου μὲν ἡμεῖς ἐληλύθαμεν, ὑφ' ἡμῶν ἀνάλωται· ὅπου δὲ οὐκ ἀφίγμεθα—ἀνακεκομισμένοι εἰσὶν εἰς ἐρύματα, ubi alterum certe ὅπου tentari non debuit.—καί τι πεπ. τοιοῦτον. Explicatur statim hoc τοιοῦτον verbis seqq. ἢ φόνων ἁδ. etc. HEIND.

μὲν ἀκάθαρτον καί τι[y] πεποιηκυῖαν τοιοῦτον,[z] ἢ φόνων ἀδίκων ἡμμένην ἢ ἄλλ' ἄττα[a] τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει[b] ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται καὶ οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι, αὐτὴ δὲ πλανᾶται ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ, ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται, ὧν ἐξελθόντων[c] ὑπ' ἀνάγκης φέρεται εἰς τὴν αὐτῇ πρέπουσαν[d] οἴκησιν· ἡ δὲ καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων[e] καὶ ἡγεμόνων θεῶν[f] τυχοῦσα, ᾤκησε τὸν αὐτῇ[g] ἑκάστη τόπον προσήκοντα.[h] [§. 132.]

—[x] δὴ G.—[y] τοι s, om Φ.—[z] τοιοῦτο Φs.—[a] ἄττα post τοιαῦτα ponunt ΓG, om I.—[b] τυγχάνειν L.—[c] ἐξελθόντων Ξς.—[d] προσήκουσαν Φs.—[e] καὶ ξυνεμπόρων om E.—[f] ὅσων pr 𝔄.—[g] αὐτὸν s.—[h] προσίοντα H.—[i] εἰσὶ καὶ πολλοὶ H: πολλοὶ δέ εἰσι

ἀδελφὰ] Suidas: Ἀδελφά· *οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα.* Etymol. M. Ἀδελφά· *ὅμοια.* Phavorinus: Ἀδελφά· *ὅμοια, οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα, συγγενῆ.* Itaque *τούτων ἀδελφὰ* sunt *scelera homicidiorum similia,* ut ἀδελφαὶ ψυχαὶ *animi germani, similes,* impuri, *ἀκάθαρτοι.* Latini enim ita utuntur vocabulo 'germanus:' ut Cic. Acadd. iv. 43. 'germanissimus Stoicis:' et Orat. 9. 'germanos se putant esse Thucydidis:' alii libri legunt 'Stoicus,' et 'Thucydidas.' Fisch.

ἅπας φεύγει] Sic, de quo vir doctus dubitabat, *ἅπας, unusquisque,* pro *πᾶς* positum et Politic. p. 259. C. *βασιλεὺς ἅπας.* de Legg. i. p. 628. B. *ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιτο μηδὲ γενέσθαι ποτε* etc. Eurip. Bacch. 70. *στόμα τ' εὔφημον ἅπας ὁσιούσθω.* Heind.

ξυνέμπορος] *Itineris comes.* Timæus *Συνέμπορος· συνοδοιπόρος·* ubi videatur D. R. cujus animadversioni addas Callimach. p. 583. ed. Ernest. Wytt.

ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ] Lysias in Agorat. p. 452. *εἰδὼς τὸ ὑμέτερον πλῆθος ἐν ἀπορίᾳ ἐχόμενον,* ubi propriam hanc Lysiæ locutionem atque adeo dubiam putabat Reiskius. Plato Gorg. §. 164. *Οὐκοῦν οἴει ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅ,τι χρὴ εἰπεῖν;—χρόνοι γένωνται.* Sic Diod. Sic. xx. 109. *ἔπειτα χρόνου γενομένου καὶ τῶν ἔργων ἤδη συντέλειαν λαμβανόντων* etc. Alias de tempore plerumque *ἐγγίγνεσθαι* usurpatur et *διαγίγνεσθαι.* Tum male Aug. et Tub. cum Stob. *ὧν ἐλθόντων.* Heind.

ὑπ' ἀνάγκης φέρεται] Eandem apud inferos *Ἀνάγκην* cum ipsius *ἀτράκτῳ,* in l. x. de Rep. p. 344. collocat Plato. Poetarum ac philosophorum quorundam de summo ejus imperio dicta collegit Stobæus in Ecl. Phys. l. i. p. 10. Platonem interim, qui in Timæo p. 68. duas hasce causas *τὸ ἀναγκαῖον* et *τὸ θεῖον* distinguit, per *Ἀνάγκην* nihil aliud voluisse quam *τὴν φυσικὴν* rerum *ποίησιν* notat Proclus in Theol. Plat. l. v. p. 314. Forst.

ὑπ' ἀνάγκης] *Necessario, quamvis invita.* Nec ratio grammatica de Dea *Ἀνάγκῃ* cogitare sinit: quod fecit Forster. Wytt.

ὑπ' ἀνάγκης] Idem est quod *ἐξ ἀνάγκης, ἀνάγκῃ.* Politic. p. 274. A. *καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς κυήσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς μίμημα συνείπετο τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης.* Phædr. §. 40. *φυγὰς δὴ γίγνεται—καὶ ἀπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἐραστὴς—ἵεται φυγῇ μεταβαλών.* Xenoph. Hellen. v. 2. 9. *ἀξιοῦν δ' ἔφασαν μὴ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλὰ παρ' ἑκόντων διαπράξασθαι κατελθεῖν αὐτούς.* Eurip. Suppl. 63. *οὐχ ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτουσα προσαιτοῦσ' ἔμολον* etc. Aristoph. Nub. 405.—*ἄνεμος ξηρὸς—Ἔνδοθεν αὐτὰς (νεφέλας) ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κᾄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης Ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται,* ubi philosophorum genus perstringere Comicus videtur hoc *ὑπ' ἀνάγκης* ubique ingerentium. Deam *Ἀνάγκην,* quam huc e decimo de Rep. p. 616. advocans Fischerus [immo Forster.] *ὑπ' Ἀνάγκης* scripsit, verbo certe significasset Plato, nec *φέρεσθαι,* sed *ἄγεσθαι ὑπ' Ἀνάγκης* dici anima debuit.—*ἡγεμόνων θεῶν.* Tub. *ἡγ. ὅσων.* Heind.

§. 60. W. Εἰσὶ δὲ πολλοὶ[i] καὶ[j] θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι, καὶ αὐτὴ[k] οὔτε οἵα οὔτε ὅση δοξάζεται ὑπὸ τῶν περὶ[l] γῆς εἰωθότων λέγειν, ὡς ἐγὼ ὑπό τινος πέπεισμαι.[m] Καὶ ὁ Σιμμίας, Πῶς ταῦτα, ἔφη, λέγεις, ὦ Σώκρατες; περὶ γάρ τοι τῆς[n] γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ[o] ἀκήκοα, οὐ μέντοι ταῦτα ἃ σὲ πείθει. ἡδέως ἂν[p] οὖν ἀκούσαιμι. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμία, οὐχ ἡ Γλαύκου γέ μοι[q] τέχνη δοκεῖ εἶναι[r] διηγήσασ-

Eς.—[j] καὶ om Δ.—[k] αὔτη ΓΦCEGHIL.—[l] τῶν τὰ περὶ ΓG.—[m] πέπυσμαι ς.—[n] τῆς om Π et pr 𝔄.—[o] δὴ πολλὰ ΓGs, πολλὰ ἤδη Φ.—[p] ἂν post οὖν ponunt ΞΠΥ, om ΓG.—[q] γέ μοι om pr Π, ante τέχνη ponunt ΓΔΦGs et rc Π, post τέχνη *ς.—[r] ἡ

§. 132. εἰσὶ δὲ πολλοὶ] Sic Aug. Tub. Par. Bas. 2. et Stob. Vulgo Πολλοὶ δέ εἰσι. Heind.

πέπυσμαι] Vind. omnes, Aristipp. Ficin. Versio Sicula, dant πέπεισμαι· quod præferendum est ob sequens πείθει, et propter additum ὑπὸ, ut recte monet Fischerus. De Terra vero dudum docuerant sapientes, et physice, ut Thales, Pythagoras, horumque successores: et geographice, in his Anaximander et Hecatæus: quorum ille primus πίνακα, *tabulam*, fecisse traditur ab Eratosthene apud Strabon. i. p. 13. C. et Diog. L. ii. 2. Talem πίνακα in Socratis schola fuisse, perhibet Aristophanes Nub. 206. et ab eodem Alcibiadi ostensum narrat Ælianus V. H. iii. 28. Et in Theophrasti testamento legimus πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσὶν, apud Diog. L. v. 51. Aristagoras Milesius Spartam venit ἔχων, χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, καὶ θάλαττά τε πᾶσα, καὶ ποταμοὶ πάντες· teste Herodoto v. 49. Wytt.

ὑπό τινος πέπεισμαι] Ita e Codd. Aug. Tub. Stob. et Euseb. pro πέπυσμαι hic et deinde in verbis οἵαν πέπεισμαι εἶναι rescripsit jam Fischer. Neque πυνθάνεσθαι ὑπό τινός τι dicitur, nec vulgatum tolerari potest ob seqq. ταῦτα ἃ σὲ πείθει. Heind.

περὶ γάρ τοι τῆς γῆς] Articulo in his caret unus Tub. idemque deinde habet πολλὰ διακήκοα. Sed nihil frequentius particula δὴ verbo πολὺς adjuncta. §. 34. πολλοὶ δὴ ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς ᾅδου ἐλθεῖν. Xenoph. Œcon. i. 23. πολέμιοι μὲν οὖν ἤδη ὅταν καλοὶ καγαθοὶ ὄντες καταδουλώσωνταί τινας, πολλοὺς δὴ βελτίους ἠνάγκασαν εἶναι. Aristoph. Vesp. 980. Καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ Ἐξηπάτηκεν. Eqq. 411. οὗς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς ἠνεσχόμην. In quo genere erravi ego ad Theæt. §. 22. Heind.

ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμία κ. τ. λ.] Hunc locum retulit Euseb. Præp. Evang. xi. 37. p. 564. D—567. A. Wytt.

ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμ.] Aug. Ἀλλὰ μέντοι γε, ὦ Σιμ. Neque sane interposito tantum verbo, cujus generis exempla dedit Hoogevenius, sed statim post μέντοι sæpe subjicitur γε. Ut Xenoph. Anab. i. 9. 14. τοὺς μέντοι γε ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον ὡμολόγητο διαφερόντως τιμᾷν. ii. 4. 14. οὐ μέντοι γε καταφανεῖς ἦσαν. Cyrop. v. 4. 19. Ἄξιοι μέντοι γέ ἐσμεν τοῦ γεγενημένου πράγματος τούτου ἀπολαῦσαί τι ἀγαθόν. Heind.

Γλαύκου τέχνη] Diogen. Prov. iv. 8. Ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ Γλαύκου Σαμίυυ, ὃς πρῶτον κόλλησιν ἐφεῦρε σιδήρου. Ἢ ἐπὶ τῶν τεχνικῶς κατεσκευασμένων. Plura Zenob. ii. 91. Suid. in Voce. Erasm. Adag. p. 1292. Scholiast. Platonis. Wytt.

οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη γε] Euseb. Οὐχὶ ἡ Γλ. τ. unde rescripserim Οὐχὶ Γλ. τ. ut Julian. Orat. ii. Spanh. p. 67. C. σχεδὸν γάρ μοι τοῦτο φαίνεται τὸ γενναιότατον τῶν ἔργων Ἕκτορος, καὶ οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (l. τέχνη sc. ἐστὶ) συνεῖναι οὐδὲ σοφωτέρας ἐπινοίας δεῖται, Ὁμήρου σαφῶς διδάσκοντος, ὡς Ἀχιλλέως μὲν φανέντος ἐδύσατο οὐλαμὸν ἄνδρων. Atque ita Suidas Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη, ἐπὶ τῶν εὖ εἰργασμένων καὶ δυσκατανοήτων, in qua tamen explicatione male confusa sunt Γλαύκου τέχνη et Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη. Proverbium Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (nam quod Hesych. Suid. et Parœmiographi laudant Γλαύκου τέχνη tanquam de rebus difficilibus usurpatum adagium, id nullum fuisse ego arbitror,) illud igitur locum habuisse apparet in rebus non multum ingenii artificiique requirentibus: de origine præter ceteros Marcellus de Proverb. Gr. apud Euseb. c. Marc. p.

θαι ἅ[s] γ'[t] ἐστίν· ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαί-
νεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην, καὶ ἅμα μὲν ἐγὼ ἴσως
οὐδ' ἂν[u] οἷός τε εἴην, ἅμα δέ, εἰ καὶ ἠπιστάμην, ὁ βίος μοι
δοκεῖ ὁ ἐμός, ὦ Σιμμία, τῷ μήκει[v] τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρ- II. iii. 109.
κεῖν.[w] τὴν μέντοι ἰδέαν τῆς γῆς, οἵαν πέπεισμαι[x] εἶναι, καὶ
τοὺς τόπους αὐτῆς οὐδέν με κωλύει λέγειν. Ἀλλ', ἔφη ὁ
Σιμμίας, καὶ ταῦτα ἀρκεῖ.

Πέπεισμαι τοίνυν,[y] ἦ[z] δ' ὅς, ἐγὼ ὡς πρῶτον μέν, εἰ ἔστιν
ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ περιφερὴς[a] οὖσα, μηδὲν αὐτῇ[b] δεῖν μή-

δοκεῖ G et pr Γ, οἷα δοκεῖ εἶναι corr Γ.—[s] δέ 𝔄Υ.—[t] γ' om Λ.—[u] οὐκ ἂν ΓΔΦs et corr G, κἂν pr G.—[v] τῶ μήκει ὦ σιμμία s.—[w] ἐξαρκεῖ 𝔄Υ.—[x] πέπυσμαι rc Π cum ἧς s.—[y] τοίνυν om Δ.—[z] εἰ om ΓG.—[a] περιφερὲς Ξ.—[b] δ' αὐτῇ Γ.—[c] ἀλλ' Δs.—

15. D. Γλαύκου τέχνη. Ταύτης οἱ ἔξωθεν σοφοὶ τῆς παροιμίας μνημονεύοντες διαφόρως αὐτὴν ἐξηγήσαντο· ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν τις ἔφη Γλαῦκόν τινα ἐπιστήμονα τέχνης τινὸς γεγονότα (l. ἣν) πολλῶν οὖσαν θαυμασιωτάτην ἀπολέσθαι ἅμα ἐκείνῳ κατὰ θάλατταν, μηδενός πω διαδεδωκότος αὐτήν· ἕτερος δὲ τὴν ἐπ' ἄκρων Μουσικῆς ἐμπειρίαν μαρτυρήσας τῷ Γλαύκῳ τοὺς κατασκευασθέντας ὑπ' αὐτοῦ δίσκους χαλκοῦ φησι τέσσαρας πρὸς τὸ ἐμμελῆ τινα τῆς κρούσεως τὴν συμφωνίαν τῶν φθόγγων ἀποτελεῖν· ἔνθεν τε εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν (Conf. Schol. Plat. ad h. l. et Zenob. Cent. ii. 91.)· ἄλλος δέ τις Ἀλυαττικῶν ἀναθημάτων φησὶν ἀνακεῖσθαι κρατῆρα καὶ ὑποκρατήριον θαυμάσιον Γλαύκου Χίου ποίημα (*A Glauco* hoc *Chio Samiove*, propterea quod, ut ait Herodot. i. 25. μοῦνος πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε, proverbii origo repetitur apud Hesych. Suid. Diog. Cent. iv. 8. et in Schol. Plat. Γλαύκου τέχνη· ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. Ἵππασος γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρας δίσκους οὕτως, ὥστε τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπαρχούσας (l. ὑπάρχειν) τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος ἐπίτριτον μὲν εἶναι τοῦ δευτέρου, ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου, διπλοῦν δὲ τοῦ τετάρτου· κρουομένου δὲ τούτου ἐπιτελεῖ συμφωνίαν τινά· καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδόντα τὸν ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγον πρῶτον ἐγχειρῆσαι δι' αὐτῶν χειρουργεῖν· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς πραγματείας ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τὴν καλουμένην Γλαύκου τέχνην. Conf. Pausan. Phoc. c. 16.)· ἕτερος δὲ Γλαῦκον αὐτὸν ἀναθεῖναι εἰς Δελφοὺς τρίποδα χαλκοῦν οὕτω δημιουργήσαντα τοῖς πάχεσι τε (f. δημιουργ. θαυμαστῶς ὥστε) κρουομένου τούς τε πόδας, ἐφ' ὧν βέβηκε, καὶ τὸ ἄνω περικείμενον καὶ τὴν στεφάνην τὴν ἐπὶ τοῦ λέβητος καὶ τὰς ῥάβδους διὰ μέσου τεταγμένας φθέγγεσθαι λύρας φωνῇ. Καὶ αὖθις ἕτερος ἀπὸ Γλαύκου τινὸς δόξαντός τι πλέον πεποιηκέναι, εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. De Glauco igitur marino, piscatore illo Anthedonio, qui herbæ cujusdam ope deum se fecerat, veterum certe in proverbio cogitavit nemo. HEIND.

ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλέπωτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην] *At eadem vera esse demonstrare, difficilius mihi videtur quam pro Glauci arte.* Subaudiendum ἀποδεῖξαι ex antecedente διηγήσασθαι· vel omnino ex ellipsi nominum *persuadendi, opinionis, persuasionis:* de quo usu diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 384. et 452. WYTT.

εἰ καὶ ἠπιστάμην] Euseb. καὶ εἰ ἠπ. quod præfero. HEIND.

πέπυσμαι] Rursus πέπεισμαι, idque verius, præbent Vind. omnes: Venet. B. Euseb. Stob. Aristipp. Ficin. Versio Sicula. WYTT.

οἵαν πέπεισμαι] Sic Aug. Tub. Euseb. Stob. Vulgo, ut ante, πέπυσμαι, quum tamen in proximis Edd. quoque habeant πέπεισμαι. HEIND.

πέπεισμαι—ὡς—δεῖν] Apud Xen. Cyrop. i. 6. 19. melius legi in Cod. Budensi arbitror, λέγεις σὺ—ὡς—δεῖν, quam in aliis libris, ὡς δεῖ—. FISCH.

ὡς—μηδὲν αὐτῇ δεῖν] Omissum ab uno Eusebio ὡς et librorum firmat consensus et sermonis usus, quo post ὡς, itidem ut

I. 109. τε ἀέρος πρὸς τὸ μὴ πεσεῖν μήτε ἄλλης ἀνάγκης· μηδεμιᾶς τοιαύτης, ἀλλὰ[c] ἱκανὴν[d] εἶναι αὐτὴν[e] ἴσχειν τὴν ὁμοιότητα[f] τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ[g] ἑαυτῷ πάντῃ καὶ τῆς γῆς αὐτῆς[h] τὴν ἰσοῤῥοπίαν· ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ

[d] ἱκανὴν ꝰΔΛΠΦCEHILs, ἱκανήν τε ΓG : ἱκανήν γε ς.—[e] αὐτήν γε G, αὐτήν τε ΓΞs ΥΦs et corr ꝰ.—[f] ὁμοιοτητά τε Δ.—[g] αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ΓG.—[h] αὐτῆν C, αὐτὴν

post ὅτι (v. not. ad §. 19), infinitivus infertur interdum. Xenoph. Hellen. vi. 5. 42. ἐλπίζειν δὲ χρὴ, ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς μᾶλλον ἢ κακοὺς αὐτοὺς γενήσεσθαι. Soph. Œd. C. 385. Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς Ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε; Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 6. Heind.

ἀλλ' ἱκανήν τε εἶν.] Vulgo ἀ. ἱκανήν γε εἶν. Omissam in Aug. et Tub. voculam non dubitavi mutare in τε. Hæc prope necessaria est h. l. illa prorsus inutilis. De positu hoc particulæ vid. not. ad §. 88. Sensum autem verborum recte sic declaravit Stephanus: *verum ad eam retinendam satis esse, quod cœlum sibi quaquaversus simile sit, et quod ipsa sit æquilibris.* Heind.

ἰσοῤῥοπίαν] Corpus rotundum ἰσόῤῥοπον, i. e. ab omni sua parte vergens versus centrum suum, non opus habet subjecto fundamento, sed stabile et quietum manet; huc accedit quod in medio cœli, οὐρανοῦ, qui et ipse ἰσόῤῥοπος est, collocatum, commune cum eo centrum habet. Utitur hoc loco Proclus tamquam argumento adversus eos, qui Platonis dictum in Timæo ita interpretabantur, quasi terram circum mundi polum versari nec immotam manere judicasset: Comment. in Tim. iv. p. 280. διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων ἀκίνητον φυλάττει τὴν γῆν, καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς ἐν τῷ Φαίδωνι, δι' ἣν ἀκίνητος ἵδρυται λέγει· ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττων (leg. ἧττον) οὐδαμόσε (vulg. οὐδαμῶσαι, mendose) κλιθῆναι. Et Simplicius in Arist. de Cœlo, ii. p. 125. 6. fin.—δηλοῦσι τὰ ἐν τῷ Φαίδωνι περὶ γῆς εἰρημένα ἐν οἷς φησὶν 'ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ἐν ὁμοίου τινὸς μέσῳ κείμενον, οὐχ ἕξει τὸ μᾶλλον οὐδὲ τὸ ἧττον οὐδαμοῦ κινεῖσθαι,' ἐμφαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν Τιμαίῳ εἰρημένον, ὅπερ καὶ Πλάτων ἐν τούτοις παρείληφεν (sic legendum pro παρείλησιν) οὕτως ἔχον· 'ἡ δὲ γῆ ἐν τῷ μέσῳ ἵδρυται· κ. τ. λ.' Rursus p. 129. B. 120. A. fin. Hanc rationem σεισμῶν Terræ reddidisse Parmenidem ac Democritum refert Scriptor, nomine Plutarchi appellatus, de Placit. Philos. iii. 15. iis verbis, quæ vel ipse ex hoc Platonis loco transtulisse, vel Plato ex illo, quem significat, auctore, retinuisse videatur: Παρμενίδης, Δημόκριτος, διὰ τὸ (τὴν γῆν) πανταχόθεν ἴσον ἀφεστῶσαν μένειν ἐπὶ τῆς ἰσοῤῥοπίας, οὐκ ἔχουσαν αἰτίαν δι' ἣν δεῦρο μᾶλλον ἢ ἐκεῖσε ῥέψειεν ἄν. Eamdem rationem ad Lunam et Mundum refert Plutarch. de Vultu Lunæ p. 943. B. τῷ αἰθέρι λέγουσι τὴν Σελήνην ἀνακεκραμένην διὰ βάθους ἅμα μὲν ἔμψυχον εἶναι καὶ γόνιμον, ἅμα δὲ ἰσόῤῥοπον ἔχειν τὴν πρὸς τὸ βαρὺ συμμετρίαν τῆς κουφότητος· καὶ γὰρ αὐτὸν οὕτω τὸν κόσμον ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω φύσει φερομένων συνηρμοσμένον ἀπηλλάχθαι παντάπασι τῆς κατὰ τόπον κινήσεως· ταῦτα δὲ καὶ Ξενοκράτης ἔοικεν ἐννοῆσαι, θείῳ τινὶ λογισμῷ τὴν ἀρχὴν λαβὼν παρὰ Πλάτωνος—. Anaximandrum vero istius auctorem opinionis perhibet Aristot. de Cœlo, ii. 13. εἰσὶ δέ τινες οἳ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μένειν, ὥσπερ τῶν ἀρχαίων Ἀναξίμανδρος· μᾶλλον γὰρ οὐθὲν ἄνω ἢ κάτω, ἢ εἰς τὰ πλάγια φέρεσθαι προσήκει (f. προσήκειν) τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου ἱδρυμένον, καὶ ὁμοίως πρὸς τὰ ἔσχατα ἔχον· ἅμα δὲ ἀδύνατον εἰς τἀναντία ποιεῖσθαι τὴν κίνησιν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. Hæc sunt prima vestigia decreti *gravitatis*, postea a Newtono explicitæ: et vis *centripetæ* potius, quam *centrifugæ*, quod volebat Montucla in Histor. Mathem. t. i. p. 112. Hic autem unicus est locus in Phædone ad quem possit referri Scholion Hesiodeum partim editum a D. R. Ep. Crit. i. p. 91. Theog. 116. ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὴν γῆν εἶναι φησὶν ἁπάντων ἕδος καὶ ἕδρασμα· quod extat in Cod. Regio 2833. quem D. R. excerpsit: Γαῖ' εὐρύστερνος· ὡς θεὸν αὐτὴν ἀναπλάττει εὐρύστερνον εἶναι λέγων. Μνασεὺς (f. Μνασέας) ὁ Παταρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀδελφικῶν (l. Δελφικῶν) χρησμῶν συναγωγῇ εὐρύστερνον ἱερὸν φησὶν ἀναστῆσαι (f. deest quid)· εὐρύστερνον δὲ πλατεῖαν, πλατύπεδον, πάντων ἕδος ἀσφαλές· διὰ τοῦτο καὶ Πλά-

τεθὲν[i] οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι,[j] ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλινὲς μενεῖ. [§. 133.] Πρῶτον μὲν τοίνυν,[k] ἦ δ' ὅς,[l] τοῦτο πέπεισμαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἔτι τοίνυν, ἔφη, πάμμεγά τι[m] εἶναι αὐτό, καὶ

ΛIL.—[i] τεθέντος G.—[j] τεθῆναι Φ.—[k] τοίνυν add ΓΔΛΦΕGHILs.—[l] ἦ δ' ὅς om ΓΔ

των αἴτιον τοῦ κόσμου τὴν γῆν φησὶν, ἐν τῷ Φαίδωνι· ὅθεν ὁ ἐπαγόμενος ἀθετεῖται στίχος. Ergo proximus versus pro spurio habetur, Ἀθανάτων οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου. Platonis vero locum puto significari in Phædro potius p. 345. A. μένει γὰρ Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη. Unde apparet in citato Scholio αἴτιον mutandum esse in ἑστίαν. In citandis autem his duobus dialogis, librarii sæpe permutarunt nomina ἐν τῷ Φαίδωνι et ἐν τῷ Φαίδρῳ. Cæterum, Phædonem a Platone juniore adhuc scriptum esse, præter alia et stilum, hoc etiam indicio est, quod provectior ætate Terram non in medio esse nec immotam manere, sed circum Mundi Polum versari, statuit in Timæo p. 530. E. teste Theophrasto apud Plutarchum Quæst. Platon. p. 1006. C. quam sententiam tractavit, ne alios citemus, D. Ruhnkenius ad Tim. Gloss. Plat. p. 69. et nos nuperrime in annotatione ad Bakii nostri Posidonium p. 61. Wytt.

μένει] Stephanus legi malebat μενεῖ: sed sine idonea caussa. Nam, ut scienter Forsterus docuit, præsentia sæpissime ponuntur pro futuris, etiam ubi futura præcedunt, et sequuntur. Apud Xen. Cyrop. i. 6. 5. βέλτιον πράξειν—μᾶλλον ἀνύτειν—ἀσφαλέστερον ἂν διάγειν· iii. 1. 6. δασμὸν οἴσειν, καὶ συστρατεύεσθαι—ἐρύματα μὴ ἕξειν· ubi tamen in Cod. Guelf. scriptum est συστρατεύσασθαι, haud dubie pro συστρατεύσεσθαι· quam veram lectionem esse, judicabat Heusingerus, a quo varietatem lectionis illius codicis summa diligentia enotatam ante hos viginti annos acceperat Mitenzueius: cujus post mortem illa in nostras manus pervenit. Fisch.

μενεῖ] Sic pro μένει Aug. et Tub. ut jam Steph. corrigendum monuerat. Vulgatum nihilominus amplectitur Fischer. Aristot. de Cœlo ii. 13. Εἰσὶ δέ τινες οἳ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μένειν, ὥσπερ τῶν ἀρχαίων Ἀναξίμανδρος· μᾶλλον γὰρ οὐθὲν ἄνω ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια φέρεσθαι προσήκει τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου ἱδρυμένον καὶ ὁμοίως πρὸς τὰ ἔσχατα ἔχον· ἅμα δὲ ἀδύνατον εἰς τἀναντία ποιεῖσθαι τὴν κίνησιν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. Eandemque sententiam Parmenidi ac Democrito tribui in libro de Plac. Philos. iii. 15. annotavit Forster, Simplicium laudans ad hunc Aristotelis locum fol. 129. Manil. Astron. i. 167. 'Idcircoque manet stabilis (orbis), quia totus ab illo Tantundem refugit mundus, fecitque cadendo Undique ne caderet: medium totius et imum est.'—ὁμοίου τινὸς h. e. ut sæpe alias, ὁμοίου τινὸς ἑαυτῷ. Heind.

§. 133. πρῶτον μὲν] Aug. Τοῦτο μὲν τοίνυν τοῦτο πέπεισμαι, ἦ δ' ὅς. Euseb. Πρῶτον μὲν δὴ, ἦ δ' ὅς. Sane aut hoc πρ. μὲν δὴ, aut πρῶτον μὲν τοίνυν Platonici sermonis consuetudo postulat. Heind.

πάμμεγά τι εἶναι αὐτὸ] Proclus in Plat. Tim. i. p. 56. Ἐν τούτοις μνημονεύειν χρὴ τῶν Πλατωνικῶν ὑποθέσεων τῶν περὶ γῆς· ὅτι οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς Μαθηματικοῖς μετρεῖ τὸ μέγεθος αὐτῆς· ἀλλὰ πλέον τι τὸ διάστημα αὐτῆς ὑπείληφεν εἶναι, ὡς φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης· καὶ ὅτι τῇ ἡμετέρᾳ οἰκουμένῃ πολλὰς οἰκήσεις παραπλησίας εἶναι τίθεται. Hæc ad ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, habet Origen. adv. Celsum vii. p. 713. E. ὑπολαμβάνει ὁ Κέλσος τὰ περὶ τῆς ἄλλης γῆς κρείττονος, καὶ πολλῷ ταύτης διαφερούσης, εἰληφέναι ἡμᾶς (nempe Christianos) ἀπὸ τινῶν νομιζομένων αὐτῷ θείων παλαιῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλιστα Πλάτωνος, τοῦ ἐν τῷ Φαίδωνι περὶ τῆς καθαρᾶς ἐν καθαρῷ κειμένης οὐρανῷ φιλοσοφήσαντος. Wytt.

μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος] Hi censebantur termini τῆς οἰκουμένης, orbis terrarum nobis cogniti et habitati, nostrumque mare includentis. Animadvertendum in Eurip. Hipp. 3. Ὅσοι τε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν Ναίουσιν εἴσω, φῶς ὁρῶντες ἡλίου· neque enim simpliciter *maris* est πόντου, sed *Ponti Euxini*, oppositi finibus Atlanticis termini. Similis caussa est ibidem v. 1350. Πέρα γε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν. Cicero Nat. Deor. ii. 66. 'Nam si omnibus hominibus, qui ubique sunt, quacumque in ora ac parte terrarum, ab hujusce terræ, quam nos incolimus, continuatione distantium, Deos con-

ἡμᾶς οἰκεῖν[n] τοὺς μέχρι[o] Ἡρακλείων στηλῶν[p] ἀπὸ Φάσιδος ἐν σμικρῷ τινὶ μορίῳ, ὥς περ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους, περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, καὶ ἄλλους ἄλλοθι πολλοὺς[q] ἐν πολλοῖσι τοιούτοις τόποις[r] οἰκεῖν. εἶναι

ΦGs, post πέπεισμαι ponunt ΛCEHIL.—[m] τε Δ.—[n] οἰκεῖν om ΓG.—[o] μέχρι 𝔄ΓΔΛΠΦCGHIs: μέχρις *ς.—[p] στυλῶν I.—[q] πολλοῖσι ΛEHIL, om Φs: πολλοῖς *ς.—

sulere censemus ob has caussas, quas ante diximus; his quoque hominibus consulunt, qui has nobiscum terras ab oriente ad occidentem colunt. Sin autem his consulunt, qui quasi magnam quamdam insulam incolunt, quam nos orbem terræ vocamus, etiam illis consulunt, qui partes ejus insulæ tenent, Europam, Asiam, Africam.' Postea in Phasidis et Ponti locum successit India: v. c. in illo Juvenalis x. 1. 'Omnibus in terris, quæ sunt a Gadibus usque Auroram et Gangem, pauci dignoscere possunt, Vera bona.' Hæc pro diversa significatione τῆς οἰκουμένης, et ab Herculeis columnis ad Indiam, definit Aristot. de Cœlo ii. 14. fin. Meteorolog. ii. 5. Seneca Quæst. Nat. i. Præf. p. 506. Europæ hos fines facit Auctor Libri de Mundo cap. iii. §. 9. Εὐρώπη μὲν οὖν ἐστιν ἧς ὅροι κύκλῳ, στῆλαί τε Ἡρακλέους καὶ μυχοὶ Πόντου, θάλαττά τε Ὑρκανία—. Wytt.

μέχρι] Sic pro μέχρις Aug. Tub. et Orig. Perperam hæc vertit Ficinus: *nosque a Phaside ad columnas Herculeas habitare in parva quadam ejus particula, ceu formicas atque ranas circa paludes atque mare.* Scilicet verba περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας pertinent ad prægressum ἡμᾶς, non, ut vulgo distinguunt, ad βατράχους, apteque ad totius, quantam h. l. fingit, terræ magnitudinem homines cum minutissimis animantibus, formicis ranisve, mare autem mediterraneum cum palude, τέλματι, comparatur. Verba igitur sic inter se pendent: καὶ ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέχρι Ἡρ. στηλ. ἀπὸ Φάσ. ἐν σμ. τινι μορίῳ περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμ. ἢ βατράχους sc. οἰκοῦντας. Jam nihil opus refellere Fischerum τέλμα h. l. de *agro* seu *arvo* capientem. Heind.

τέλμα] Non modo significat τόπον πηλώδη, h. e. *locum palustrem*, ut Hesychius explicat: Josephus B. I. iii. 35. ἕλη τε καὶ τέλματα· sed dicitur etiam de χωρίοις γεωργησίμοις, h. e. *locis cultis, ruribus.* Notavit hunc usum vocabuli ex Isæo Etymol. M. et ex eo Suidas atque Phavorin. itemque schol. Luciani ad Asin. t. ii. p. 4. Græv. Verba Etymologi sunt hæc: Τέλμα· τόπος πηλώδη ὕδωρ ἔχων—. Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία—. Fisch.

ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους] Hoc exemplum Judæis et Christianis accommodavit Celsus apud Origen. iv. 517. B. καταγελῶν τὸ Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν γένος, πάντας παραβέβληκε νυκτερίδων ὁρμαθῷ, ἢ μύρμηξιν ἐκ καλιᾶς προελθοῦσιν, ἢ βατράχοις περὶ τέλμα συνεδρεύουσιν, ἢ σκώληξιν ἐν βορβόρου γωνίᾳ ἐκκλησιάζουσι. Hoc exemplum secutus est Seneca Quæst. Nat. i. Præfat. p. 505. 'Hoc est illud punctum quod inter tot gentes ferro et igni dividitur. O quam ridiculi sunt mortalium termini! Ultra Istrum Dacus non exeat: Strymo Thracas includat:—Si quis formicis det intellectum hominis, nonne et illæ unam aream in multas provincias divident? Cum te in illa vere magna sustuleris, quotiens videbis exercitus subrectis ire vexillis, et quasi magnum aliquid agatur, equitem modo ulteriora explorantem, modo a lateribus affusum, licebit dicere. "It nigrum campis agmen," Formicarum iste discursus est. Quid illis et nobis interest, nisi exigui mensura corpusculi? Punctum est, in quo navigatis, in quo bellatis, in quo regna disponitis: minima etiam quum illis utrimque Oceanus influit. Sursum ingentia spatia sunt in quorum possessionem animus admittitur: at ita si minimum secum ex corpore tulit; si sordidum omne detersit, et expeditus levisque ac contentus modico emicuit. Cum illa tetigit, alitur et crescit: ac, velut vinculo liberatus, in originem redit. Tunc contemnit domicilii prioris angustias. Quantum enim est, quod ab ultimis litoribus Hispaniæ usque ad Indos jacet?' Wytt.

πολλοὺς] Deest in Aug. Deinde Euseb. πανταχοῦ pro πανταχῇ, neque multo post, omisso περὶ, id. τῶν τὰ τοιαῦτα εἰωθ. λέγειν. Heind.

γὰρ πανταχῇ[s] περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη, εἰς ἃ ξυνεῤῥυηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα· αὐτὴν δὲ τὴν γῆν καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧ πέρ ἐστι τὰ II. iii. 110.
ἄστρα, ὃν[t] δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν τοὺς πολλοὺς τῶν περὶ[u] τὰ τοιαῦτα[v] εἰωθότων λέγειν· οὗ δὴ ὑποστάθμην ταῦτα[w] εἶναι καὶ ξυῤῥεῖν ἀεὶ εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. [§. 134.] Ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῆς λεληθέναι καὶ οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, ὥς περ ἂν εἴ τις ἐν μέσῳ τῷ πυθμένι τοῦ πελάγους οἰκῶν οἴοιτό τε ἐπὶ τῆς θαλάττης οἰκεῖν καὶ διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα τὴν[x] θάλατταν ἡγοῖτο οὐρανὸν εἶναι, διὰ δὲ βραδυτῆτά[y] τε καὶ ἀσθένειαν μηδεπώποτε[z] ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς θαλάττης[a] ἀφιγμένος μηδὲ ἑωρακὼς εἴη, ἐκδὺς καὶ ἀνακύψας ἐκ τῆς θαλάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον, ὅσῳ καθαρώτερος καὶ καλλίων τυγχάνει ὢν τοῦ παρὰ σφίσιν, μηδὲ ἄλλου ἀκηκοὼς εἴη τοῦ

[r] τόποις τοιούτοις ΓG.—[s] πανταχοῦ I.—[t] ὃν...ὀνομάζειν om pr Γ: in G lacuna est. —[u] περὶ om pr Γ.—[v] ταῦτα pr Ξ.—[w] ταῦτ' Δs.—[x] ἄστρα καὶ τὴν Λ.—[y] βραδύτητά Δ.—[z] οὐδεπώποτε ΓΔΦGs et mg 𝔄.—[a] θαλάσσης Δ.—[b] τούτω ΔΛCHL.—[c] χω-

ὑποστάθμην] Spectant huc Origen. l. c. vii. p. 714. A. Plutarch. de Vultu Lunæ p. 940. E. ἐκείνους δ' ἂν (τοὺς τὴν σελήνην οἰκοῦντας) οἴομαι πολὺ μᾶλλον ἀποθαυμάσαι τὴν γῆν, ἀφορῶντας οἷον ὑποστάθμην καὶ ἰλὺν τοῦ παντὸς ἐν ὑγροῖς καὶ ὁμίχλαις καὶ νέφεσι διαφαινομένην ἀλαμπὲς καὶ ταπεινὸν καὶ ἀκίνητον χωρίον. Porphyr. de Abstin. iii. 14. ὡς γὰρ τὰ κατὰ τὸν αἰθέρα οἰκοῦντά ἐστι λογικὰ, οὕτω φασὶ τὰ μετ' ἐκεῖνον εὐθέως τὸ πλησιάζον οἰκοῦντα, ὁποῖα τὰ ἐν ἀέρι, εἶτα τὰ ἔνυδρα διαφέρειν, εἶθ' οὕτως τὰ ἐπίγεια· ὧν ἡμεῖς τὴν ὑποστάθμην οἰκοῦμεν· Anonymus de Vita Pythag. §. 11. edit. Kust. p. 60. ἐξ ἀνάγκης δέ ἐστι καὶ ἡ κακία εἰς τὸν περὶ γῆν τόπον· ἅτε δὴ πυθμένος λόγον ἐπεχούσης τῆς γῆς πρὸς πάντα τὸν κόσμον, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ὑποστάθμης οὔσης ἐπιτηδείας. Proclus in Plat. Tim. i. p. 56. ὁ δὲ Πλάτων ἡμᾶς μὲν ἐν κοίλῳ φησὶν οἰκεῖν· αὐτὴν δὲ εἶναι ἄρα ὅλην ὑψηλήν· ὃ καὶ ἡ τῶν Αἰγυπτίων ἱερὰ φήμη παραδέδωκε. Simplic. in Aristot. de Cœlo i. p. 20. A. 8. εἰ τοίνυν ἐκ τῆς λεπτοτάτης καὶ καθαρωτάτης οὐσίας τῶν στοιχείων ὁ οὐρανὸς συνέστηκεν καὶ λόγον εἴδους ἐχούσης ὡς πρὸς ὕλην (Leg. ἰλὺν) καὶ ὑποστάθμην τὴν τῶν ἐνταῦθα οὐσίαν, πῶς τὰ οὐράνια τῆς αὐτῆς φύσεως τοῖς ἐνταῦθα νομίζει (ὁ Πλάτων) καὶ ὁμοίως φθαρτά; Plura videantur apud Gataker. ad M. Antonin. ix. 36. p. 281. Hujus autem superioris et cœlestis Terræ similem quamdam imaginem informaverat Anaxagoras, cujus verba adfert Simplic. ad Aristot. Phys. p. 33. B. et 34. A. unde fortasse Plato hoc sibi exemplum sumsit. Wytt.

ὑποστάθμη] Est *quod subsedit, sedimentum.* Hesych. Ὑποστάθμη· τρυγία, τρύξ. V. Gatak. ad Antonin. ix. 36. p. 281. Wessel. ad Diod. t. i. p. 211. Tum Euseb. εἶναι ταῦτα. Heind.

§. 134. λεληθέναι] I. e. λεληθέναι ἡμᾶς αὐτούς. *A nobis igitur ignorari, habitare nos in cavernis ejus.* Sophist. §. 1. Ἆρ' οὖν—τινὰ θεὸν ἄγων—λέληθας; Xenoph. Mem. i. 2. 34. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανόμησας. Heind.

ἐπὶ τῆς γῆς] Stob. ἐπὶ γῆς.—τῆς θαλάττης ἀφιγμένος. Euseb. τῆς θαλάτ. εἴη ἀφιγμένος. Bene. Heind.

τοῦ παρὰ σφίσι] Ad pluralem transit a prægresso εἴ τις, jam genus aliquod hominum ibi viventium intelligens. Heind.

ἑωρακότος. ταὐτὸν δὴ τοῦτο[b] καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι· οἰκοῦντας γὰρ ἔν τινι κοίλῳ τῆς γῆς οἴεσθαι ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν, καὶ τὸν ἀέρα οὐρανὸν καλεῖν, ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστρα χωροῦντα.[c] τὸ δὲ εἶναι ταὐτόν, ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος[d] οὐχ οἵους[e] τε[f] εἶναι ἡμᾶς διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα, ἐπεὶ εἴ τις αὐτοῦ ἐπ' ἄκρα[g] ἔλθοι[h] ἢ πτηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιτο,[i] κατιδεῖν * ἂν[j] ἀνακύψαντα,
II. iii. 111. ὥς περ ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες

ροῦντος EH.—[d] βραδύτητος Δ.—[e] οἵου pr 𝔄.—[f] τε om Λς.—[g] ἄκρον ΓΔΦCGs.—[h] ἔλθη Φ.—[i] ἁναπτοῖτο ΓΔΙ, ἀνάπτοῖτο 𝔄.—[j] ἂν add Stephanus.—[k] ἀνέχεσθαι 𝔄Π

ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄ. χ.] H. e. *οἰόμενοι διὰ τούτου* (*τοῦ ἀέρος*), *οὐρανοῦ ὄντος, τὰ ἄστρα χωρεῖν*. Aerem a nobis cœlum appellari dicit, *quod putemus, per hunc utpote per cœlum astra meare*. Nam quum per cœlum astra ferantur, si per aerem ea ferri putamus, hunc appellare cœlum oportet. Potuerant omitti hæc *οὐρανοῦ ὄντος*; addita vel propterea non displicent, quod, his omissis, *τούτου* trahi ad *οὐρανοῦ* posset. Certe quod nuper legendum voluit [quod et Ficinum legisse Forstero videtur] vir eruditione pariter ac sollertia inter nostrates clarissimus, Fr. Jacobsius in Animadv. ad Athen. p. 35. *ὡς διὰ τούτου ὁρῶντας τὰ ἄστρα χωροῦντα*, in eo ἅτε—*ὁρῶντας* Græci sermonis usus requireret. HEIND.

τὸ δὲ εἶναι ταυτὸν ὑπ' ἀσθενείας κ. τ. λ.] *Hoc autem idem esse, ac nos propter tarditatem atque infirmitatem ad summum aerem pervenire non posse.* Sic explicuimus hoc dicendi genus in Biblioth. Crit. part. x. p. 12. Quamquam in hac quidem compositione malim aut abesse *ταυτὸν*: aut ei subjungi *ἧ*, quod ab antecedente *ν* sæpe ablatum reperitur, ut ostendemus ad Plut. Mor. p. 96. A. aut subjici *τῷ*, ut in simili constructione locutus est Plotin. Enn. i. ii. 5. p. 99. D. *τοῦτο δὲ ταυτὸν τῷ ἐφεξῆς μὲν τῷ δημιουργῷ τὴν ψυχὴν τὴν οὐρανίαν*. Celsus apud Origen. vii. p. 715. F. prima verba propter nexum suæ orationis omittens, nil adfert adjumenti ad judicium scripturæ: *τί δὲ διὰ τούτων ἐμφανίζει* (Πλάτων), *οὐ παντὶ γνῶναι ῥάδιον, εἰ μὴ ὅστις ἐπαΐειν δύναιτο τί ποτ' ἐστὶν ἐκεῖνο ὅ φησιν, ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος οὐχ οἵους τ' εἶναι διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα*—. Cæterum pro *οἵους* item dant *οἵους τε* citati Forstero Euseb. Ms. Stob. præterea Vind. A B D E F G. Venet. A B. Quamquam *οἷος εἰμὶ*, sæpe ut *οἷος τε εἰμὶ*, item valet *possum*. WYTT.

τὸ δὲ εἶναι ταυτὸν] Sic scriptum fuisse a Platone post proxima illa *ταυτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι*, nunquam mihi quisquam persuadebit, neque hæc reddidit Ficinus quum vertit, *idque nobis accidere propterea, quod propter imbecillitatem tarditatemque ad supremum usque aerem transcendere nequeamus.* Euseb. *τοῦτον* pro *ταυτόν*. Unde corrigendum arbitror *τὸ δὲ εἶναι τοιοῦτον· ὑπ' ἀσθ.* *quum tamen res ita se habeat, ut propter imbecillitatem — ad extremum aerem emergere nequeamus.* Jam in his *ὑπ' ἀσθεν.* recte *γὰρ* omissum; in vulgata scriptura male deficit. HEIND.

οὐχ οἵουστε] Vulgo *οἵους*. Vitium vel sine libris tollendum ex Aug. Tub. Orig. Euseb. et Stob. sustulit Fischer. HEIND.

κατιδεῖν ἀνακύψαντα] Non dubito quin scribendum sit *κατιδεῖν ἂν ἀνακύψαντα*: ut *κατιδεῖν ἂν* sit pro *κατόψεσθαι*. Incipiens autem participium a syllaba *ἂν* fecit ut omitteretur illa vocula *ἄν*. STEPH.

ἂν ἀνακύψ.] Omissam in libris particulam *ἂν* necessario h. l. requiri monuerat jam Steph. Euseb. *κατιδεῖν δὴ ἀνακ.* HEIND.

ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες] Scita comparatio unde sententias suas adumbrarunt alii: v. c. Basilius M. Homil. xv. p. 431. A. *διάνοια ἡ δυνηθεῖσα τῶν τε ὑλικῶν καθαρεῦσαι παθῶν, καὶ τὴν νοητὴν* (forte *ἀνόητον*) *κτίσιν πᾶσαν καταλιπεῖν, καὶ οἷόν τις ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ βυθοῦ πρὸς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν ἀνανήξασθαι, ἐν τῷ καθαρῷ τῆς κτίσεως γενομένη, ἐκεῖ ὄψεται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅπου ὁ υἱὸς καὶ ὁ πατήρ*—. Iamblich. de Myster. Æg. ii. 9. p. 50. Καὶ

ὁρῶσι τὰ ἐνθάδε, οὕτως ἄν τινα καὶ τὰ ἐκεῖ κατιδεῖν, καὶ εἰ ἡ φύσις ἱκανὴ εἴη ἀνέχεσθαι[k] θεωροῦσα, γνῶναι ἂν ὅτι ἐκεῖνός ἐστιν ὁ[l] ἀληθῶς[m] οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθῶς[n] φῶς καὶ ἡ ὡς ἀληθῶς γῆ. [§. 135.] Ἥδε[o] μὲν γὰρ ἡ γῆ καὶ οἱ I. 110.
λίθοι καὶ ἅπας ὁ τόπος ὁ ἐνθάδε διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ καταβεβρωμένα, ὥς περ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῆς ἅλμης· καὶ οὔτε[p] φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέν ἐστι, σήραγγες[q] δὲ καὶ ἄμμος καὶ πηλὸς ἀμήχανος καὶ βόρβοροί[r] εἰσιν, ὅπου ἂν καὶ ἡ[s] γῆ ᾖ, καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωσ-

ΥL et pr Ξ: ἀνασχέσθαι *ς.—[l] ὁ om ΛCEHIL.—[m] ἀληθῶς 𝔄ΓΔΛΠΦCEGHILs, ἀληθινὸς (ῶς superscr.) Ξ: ἀληθινὸς ς.—[n] ἀληθῶς 𝔄ΞΠΥ: ἀληθινὸν *ς.—[o] ἤδη 𝔄, ἤτε (ε superscr.) (eraso mox ἡ) Γ.—[p] οὐδὲν post φύεται ponunt 𝔄ΞΠΥ.—[q] σήριγγες pr Ξ.—[r] βόρβορός Δ

μὴν τήν γε λεπτότητα τοῦ φωτὸς οἱ μὲν θεοὶ τοσαύτην ἐπιλάμπουσιν, ὡς μὴ δύνασθαι χωρεῖν αὐτὴν τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πάσχειν τῶν ἰχθύων τοῖς ἀπὸ θολερᾶς καὶ παχείας ὑγρότητος εἰς ἀέρα λεπτὸν καὶ διαφανῆ ἀνασπωμένοις. Aliquanto longius transtulit Julian. Or. v. p. 177. A. B. Verbum ἀνακύπτειν simili in argumento adhibuit Plato in Phædro p. 346. A. de anima, quæ ex hac rerum sensibilium caligine se in altum tollit, et quasi caput exserit in veritatis lucem: τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις ἐκείνων ἅ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ, καὶ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν. Lucian. de Sacrific. t. i. p. 532. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. Icaromen. t. ii. p. 755. ἀνακύπτειν τε καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. WYTT.

ἀνασχέσθαι] Tub. et Euseb. ἀνέχεσθαι.—ὁ ἀληθινὸς οὐρανός. Aug. Tub. Euseb. Ms. Stob. Orig. ὁ ἀληθῶς οὐρ. (nam Euseb. Edd. ἀληθὴς) ac deinde Tub. τὸ ἀληθῶς φῶς. HEIND.

§. 135. οὔτε φύεται—θαλάσσῃ] Unde mare ab Homero passim ἀτρύγετον vocatur. Il. A. 316. ubi Scholiastes ἀκαταπονήτου, πολλῆς, ἢ, ὡς ἔνιοί φασι, τῆς ἀκάρπου. Apparet hic grammaticos fluctuasse, de h. v. significatione. Orpheus pontum quoque sic vocat Ἀποσπ. vi. et Auctor carminis de lapidibus xv. 10. Proclus (p. 95.) laudat alium Orphei versum, ubi mari idem epitheton tribuitur. GOTTL.

οὔτε φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον] *Nil memorabile, cujus aliqua ratio habeatur, in mari existere:* hoc enim significat ἄξιον λόγου, non sane convenit cum naturæ observatione et historia. Itaque accipiendum partim per ἓν διὰ δυοῖν, *nil existere perfectum cujus aliqua ratio habeatur:* animalia quamvis immania, plantas, metalla marina, contemnenda esse: partim ex pervulgato vituperio et contemtu, in quo mare apud Platonem, Pythagoram, et Ægyptios erat. Platonis in primis huc pertinet Timæi finis p. 552. F. G. Comparetur Philo Jud. de Mundi Opificio, p. 7. E. 14. A. B. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 369. E. Solert. Animal. p. 975. B. WYTT.

σήρ.—ἀμήχανος] Citat Thom. M. v. Ψάμμος. Cod. Aug. σήρακες. male. Hesychius: Σήραγξ·—ὕφαλος πέτρα (Gloss. vett. Ὕφαλος πέτρα, *latens saxum.* v. Virg. Æn. i. 108.) ῥήγματα ἔχουσα. add. Suidas v. Σήραγξ. Gloss. vett. Σηραγγῶδες, *scrupulosum.* Mox Bas. 2. βόρβορος. FISCH.

ὅπου ἂν καὶ ἡ γῆ ᾖ] *Ubicumque in mari terra sit.* Nam intelliguntur etiam partes quædam esse maris terra prorsus carentes, mere aqueæ, ubi nil quidquam φύηται, nil crescat. WYTT.

ὅπου ἂν καὶ ἡ γῆ ᾖ] *Ubicunque terram mare alluit obtegitque;* nam in ipso mari,

τιοῦν ἄξια. ἐκεῖνα δὲ αὖ τῶν παρ' ἡμῖν πολὺ[t] ἂν[u] ἔτι πλέον[v] φανείη διαφέρειν. εἰ[w] γὰρ[x] δεῖ καὶ μῦθον λέγειν καλόν,[y] ἄξιον ἀκοῦσαι, ὦ Σιμμία, οἷα[z] τυγχάνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες, ἡμεῖς γε τούτου τοῦ μύθου ἡδέως ἂν ἀκού-
§. 62. W. σαιμεν. [§. 136.] Λέγεται[a] τοίνυν, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, πρῶτον μὲν εἶναι τοιαύτη ἡ γῆ αὐτὴ[b] ἰδεῖν, εἴ τις[c] ἄνωθεν θεῷτο[d] αὐτήν,[e] ὥς περ αἱ δωδεκάσκυτοι[f] σφαῖραι, ποικίλη,[g]

λλοῦ
et corr Υ.—[s] ἡ om ΔC.—[t] πολλοῦ 𝔄ΛΥΕΗΙ, πολυ C.—[u] ἂν om ΛC.—[v] πλεῖον ΓΔ G, πλείω Φs.—[w] οὐ L.—[x] γε Δ.—[y] καλὸν καὶ ΓΞΥΦGs et mg 𝔄, om Π et pr 𝔄.—[z] οἷ G et pr Γ.—[a] λέγε pr Λ.—[b] αὐτὴ Eusebius: libri αὕτη.—[c] ἥτις Π et pr 𝔄.—[d] θεῶτο ἂν Π, om pr Ξ.—[e] αὐτὴν om ΛCEHIL, post θεῷτο ponunt 𝔄ΓΔΥΦGs, ante θεῷτο *s.—[f] δωδεκάστατοι Γ.—[g] ποικίλοις I: ποικίλη χρώμασι om ΓG.—[h] χρώ-

ubi terræ nihil, ne saxa quidem arenave aut cœnum reperitur.—Pro κάλλη Euseb. καλά. Heind.

εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθον λέγειν καλὸν] Ergo priora inde ab §. 60. non erant μῦθος, sed λόγος. Quamquam et illa et hæc sunt item μῦθος mixtus λόγῳ, quod opportune monet Simplic. in Aristot. de Cœlo, iii. p. 158. A. καὶ τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐν τῷ Φαίδωνι ὁ Πλάτων συνεπαινεῖ, ὡς μέχρι τοῦ αἰθέρος ἐκτεταμένα· πολλῷ τῷ μυθώδει καὶ αἰνιγματικῷ ὡς οἶμαι χρώμενος· καὶ γὰρ μῦθον καλεῖ τὸν περὶ αὐτῆς λόγον. De solemni autem horum nominum antithesi, diximus ad Plutarchum de S. N. V. p. 82. Wytt.

εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθ.] Ald. et Bass. εἰ γὰρ—καλὸν, καὶ ἄξιον ἀκ. in quibus καὶ Cornarii monitu Steph. omisit, suffragante Ficino: *Proinde si fabulam quoque narrare oportet perpulchram, operæ pretium, Simmia, est audire*, atque ita Aug. Euseb. εἰ γὰρ δὴ καὶ μυθολογεῖν καλὸν, ἄξιον ἀκ. In Tub. omissum est καλὸν, quod præter Ficinum et Olympiodorus legit, cujus explicationem e Mss. protulit Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. Καλὸν ἔφη τὸν μῦθον, ὡς καὶ τὸ φαινόμενον κατὰ φύσιν ἔχοντα, καὶ οὐδὲν ἀπεμφαῖνον. Διὸ ἢ ταῦτα εἶναι τὰ πράγματα ὡς ἀληθῶς φαίη τις ἄν, ἢ τοιαῦτα καὶ οὐ πόρρωθεν τὸ μυθικὸν ἔχοντα. Ἴσως δὲ ὅτι, καὶ μῦθος, καὶ λόγος, ὁ αὐτὸς εἶναι δύναται· λόγος μὲν, ὅτι καὶ τὰ πράγματα τοιαῦτα, μῦθος δὲ, ὅτι αἰνίξασθαι δύναται καὶ βελτίονα ὑπερέχοντα. Similiter Gorg. §. 166. Ἄκουε δὴ, φασὶ, μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἡγήσῃ μῦθον, ὡς ἐγῷμαι, ἐγὼ δὲ λόγον.—ὑπὸ τῷ οὐρανῷ. Aug. ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Heind.

τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ] Aut legendum, aut certe intelligendum, quasi scriptum esset, τὰ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ γῆς· *ea, quæ fiunt in terra subjacenti: in proxima cœlo terra: in altissima terra.* Wytt.

§. 136. ἡ γῆ αὐτὴ ἰδεῖν] Sic pro αὕτη Euseb. ut ipsa postulat ratio. In proximis, ubi Edd. εἴ τις ἄνωθεν αὐτὴν θεῷτο, hoc αὐτὴν quum Aug. et Tub. cum Stob. non agnoscant, diutius ferri non debuit. Heind.

ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] Hasce eleganter descripsit Apollonius in Argon. iii. 135. etc. ubi Venus filio suo se daturam promittit Σφαῖραν ἐΰτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο Χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον. Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ Διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται. Κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἕλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις Κυανέη. ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, Ἀστὴρ ὣς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησιν. Forst.

δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] Cf. Photii Bibl. p. 713. δώδεκα τάξεις ἐν τῷ οὐρανῷ—e vita Pythagoræ, propter duodecim colores. Dacierius (p. 307.) fundum hujus loci Iesaiæ S. liv. et Ezechielis xxviii. habet. Gottl.

ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] *Ut pilæ duodecim laterum coriaceorum.* Refertur ad dodecaedrum, cui Plato figuram mundi comparavit, quum singulis quatuor elementis alias figuras tribueret, [teste] Auctor. Theologumenorum Arithmeticorum p. 25. ubi nomen δωδεκάεδρον excidit. Simplic. in Aristot. de Cœlo iii. p.

χρώμασι διειλημμένη ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα[h] ὥς περ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. ἐκεῖ[i] II. iii. 112.

141. B. fin. 142. A. Plutarch. qui dicitur, de Placitis Philosoph. ii. 6. Πυθαγόρας, πέντε σχημάτων ὄντων στερεῶν, ἅπερ καλεῖται καὶ μαθηματικὰ, ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα, ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν· Πλάτων δὲ καὶ ἐν τούτοις Πυθαγορίζει. Hæc ipse tradit Plutarchus aliis locis: v. c. De EI Delphico p. 390. A. de Defectu Orac. p. 423. A. 427. A. B. 428. A. D. Sympos. viii. 2. p. 719. D. Quæst. Plat. iv. p. 1003. C. ubi quæritur quare τὸ τῶν κυκλικῶν, *rotundum*, omiserit: πότερον, ὡς ὑπονοοῦσιν ἔνιοι τὸ δωδεκάεδρον τῷ σφαιροειδεῖ προσένειμεν, εἰπὼν ὅτι τούτῳ πρὸς τὴν τοῦ παντὸς ὁ θεὸς κατεχρήσατο φύσιν, ἐκεῖνο διαζωγραφῶν; καὶ γὰρ μάλιστα τῷ πλήθει τῶν στοιχείων, ἀμβλύτητι δὲ τῶν γωνιῶν, τὴν εὐθύτητα διαφυγὸν, εὐκαμπές ἐστι, καὶ τῇ περιτάσει καθάπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι κυκλοτερὲς γίνεται καὶ περιληπτικόν· ἔχει γὰρ εἴκοσι γωνίας στερεὰς, ὧν ἑκάστην ἐπίπεδοι περιέχουσι ἀμβλεῖαι τρεῖς· ἑκάστη γὰρ ὀρθῆς ἐστι καὶ πέμπτου μορίου· συνήρμοσται δὲ καὶ συμπέπηγεν ἐκ δώδεκα πενταγώνων ἰσογωνίων καὶ ἰσοπλεύρων. Pythagoræ hoc arcanum Hippasus vulgasse ferebatur, ut prodit Iamblich. Vit. Pythagor. §. 89. διὰ δὲ τοῦ ἐξενεγκεῖν καὶ γράψασθαι πρῶτον σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο κατὰ θάλατταν ὡς ἀσεβήσας· δόξαν δὲ ἔλαβεν ὡς εὑρών· item §. 247. φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλάσσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ εἰκοσταγώνου σύστασιν· τοῦτο δὲ ἦν δωδεκάεδρον, ἓν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχημάτων· εἰς σφαῖραν ἐντείνεσθαι. E Xenocratis libro de Vita Platonis refert Simplic. ad Aristot. Phys. viii. p. 268. A. dodecaedrum Platoni τὴν πέμπτην οὐσίαν esse: et de Cœlo i. p. 3. B. Indis affingit Philostrat. Vit. Apollon. iii. p. 125. ubi videatur Olearius. Ad idem exemplum pertinet Plotini comparatio, νοῦν similem perhibentis σφαίρᾳ ζώσῃ ποικίλῃ· Enn. vi. vii. 15. p. 708. D. Senecæ Quæst. Nat. iv. 11. 'Pilæ proprietas est cum æqualitate quadam rotunditas: æqualitatem autem hanc accipe, quam vides in lusoria pila. Non multum illi commissuræ et rimæ earum nocent, quominus par sibi ab omni parte dicatur. Quomodo in hac pila nihil illa intervalla officiunt ad speciem rotundi: sic nec in universo quidem orbe terrarum editi montes, quorum altitudo totius mundi collatione consumitur.' Numeri Duodenarii laudes celebrant Allegorici Interpretes: in his Laurentius Lydus in libello de Mensibus nuper edito opera Schowii, p. 7. qui ex Vaticano codice hanc accessionem adjecit: ὁ Πομπίλιος Νουμᾶς, ἐφ' οὗ Πυθαγόρας ἦν, δυοκαίδεκα μησὶ τοῦτον ἀριθμεῖσθαι διώρισε κατὰ τὸν ἐν Φαίδρῳ Σωκράτην, ὅς φησι τὰς τῶν ὅλων τάξεις τῇ δωδεκάδι περιειλῆφθαι· ἐπὶ τὸ πᾶν γὰρ ὁ θεὸς τῷ ἀριθμῷ τούτῳ κατεχρήσατο, διαζωγραφῶν αὐτὸ, ὥς φησιν Πλάτων· οἰκεῖον γὰρ τὸ σχῆμα τῇ τοῦ παντὸς ἰδέᾳ· καὶ γὰρ κυκλικόν· paucis verbis plures prodit errores. Taceo Numam Pythagoræ æqualem; quod de Phædro Platonis ait, temere suscepit ex Proclo, qui in Euclidem, i. p. 48. duodenarium numerum laudans hæc etiam ponit: ἡγεῖται γὰρ καὶ παρὰ τῷ Πλάτωνι δυοδεκάδος ὁ Ζεὺς, καὶ ἀπολύτως ἐπιτροπεύει τὸ πᾶν; significans circuitum duodecim Deorum in Phædro descriptum p. 344. 345. Cætera fluxerunt ex Timæo p. 537. A. ἔτι δὲ οὔσης ξυστάσεως μιᾶς πέμπτης, ἐπὶ τὸ πᾶν ὁ θεὸς αὐτῇ κατεχρήσατο ἐκεῖνα διαζωγραφῶν· et ad dodecaedrum spectant, quæ Plutarchus modo nobis citatus Quæst. Plat. iv. p. 1003. C. retulit. Duodenarii præstantiam item attigerunt Cassiodorus de Anima, t. ii. p. 605. et Marsilius Ficinus in Argument. et Comment. Platonicis p. 834. B. C. Cæterum Sphæra lusoria Amoris ex Apoll. Rh. i. 135. a Forstero ad hunc locum non opportune adhibita, potius accommodanda est ei pilarum generi, quod in Leonidæ Tarentini Epigr. xxxiii. animadvertimus Bibl. Crit. part. ii. p. 35. ut recte fecit Jacob. Anthol. Gr. t. vii. p. 93. Neque tamen omittenda sunt Olympiodori Excerpta, quorum in Codice i. bis hic locus animadvertitur, primum p. 153. Πῶς δωδεκασκύτῳ σφαίρᾳ ἔοικεν; ἢ ὅτι μέχρι αὐτῆς πρόεισι τὸ δωδεκάεδρον, ᾧ διαζωγραφεῖ ὁ Τίμαιος ὃν ἐκεῖ διαλέγεται τρόπον· καὶ (forte ἢ) ὅτι τῶν δώδεκα ἡγεμόνων συνδιῄρηται ταῖς ἐλλάμψεσι, περὶ ὧν ἐν Φαίδρῳ ῥηθήσεται· μάλιστα μὲν τὸ αὐγοειδές· ἤδη δὲ ὡς ἐνδέχεται καὶ τὰ νῶτα αὐτῆς· ὅπουγε ἐν τοῖς τῇδε τόποις ἴχνη ἄττα τῶν τοιούτων ἀποῤῥοιῶν ἐμφαίνεται· ἔτι δὲ ἐκ τρίτων, δωδεκάτη σφαῖρα ἡ γῆ· πασῶν δὲ τὰς μεθέξεις δε-

δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ τοιούτων εἶναι, καὶ πολὺ[j] ἔτι ἐκ λαμπροτέρων καὶ καθαρωτέρων ἢ τούτων· τὴν μὲν γὰρ ἁλουργῆ[k] εἶναι καὶ[l] θαυμαστὴν τὸ κάλλος, τὴν δὲ χρυσοειδῆ, τὴν δὲ ὅση λευκὴ γύψου ἢ[m] χιόνος[n] λευκοτέραν, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων ξυγκειμένην[o] ὡσαύτως, καὶ ἔτι[p]

ματα εἶναι ΓG.—[i] ἔοικε ΓG.—[j] πολλοὶ H.—[k] ἁλουργῆν ΓGL.—[l] καὶ om ΓΛCEHIL.—[m] καὶ Γ.—[n] χιόνων ΓG.—[o] ξ. 𝔄ΞΥ: συγκείμενον I, ἐγκειμένην s.—[p] ἐπὶ Π.—

χομένη τῶν πρὸ αὐτῆς, εἰκότως δωδεκάμορφος γίνεται. Deinde p. 247. Ὅτι τὸ δωδεκάεδρον οἰκεῖον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ, φησὶν ὁ ἐξηγητὴς (forte Olympiodorus), ὡς τῆς γῆς ὁ κύβος· καίτοι ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων καὶ ὁ οὐρανός· ὥστε σφαῖρα· εἰ δὲ πῦρ μόνον πύραμις ἂν εἴη. Βέλτιον οὖν, φησὶν ὁ ἡμέτερος καθηγεμὼν (i. e. Proclus) ἐλέγομεν ἐν τοῖς εἰς Τίμαιον, κοινὴν εἶναι προκοπὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἑκάστου τὸ δωδεκάεδρον. Διὸ καὶ ἡ γῆ καθ' ὕπαρξιν δωδεκάεδρος· ἔνεστι δὲ καὶ ἡ πρόνοια τῶν δώδεκα θεῶν, οἱ ἀνάγουσιν εἰς τὸν νοῦν. Καὶ μήποτε ἡ μὲν γῆ ἀφ' ἑαυτῆς ἔχει τὸ κυβικὸν, τὸ δὲ ὕδωρ τὸ εἰκοσαεδρικὸν, ὁ δὲ ἀὴρ τὸ ὀκταεδρικὸν, τὸ δὲ πῦρ τὴν πυραμίδα. Ταῦτα μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῶν· ἀπὸ δὲ τῶν ὑπερκοσμίων ἐνδίδοται πᾶσι τὸ δωδεκάεδρον, εἰς προπαρασκευὴν τῆς νοερᾶς μεθέξεως· ὅπερ ἐστι τῆς σφαιρώσεως. Wytt.

ποικίλη χρώμασι κ. τ. λ.] *Coloribus distinctam, quorum specimina* (vel *exempla*) *esse colores eos qui hic sunt: quibus pictores utuntur.* aut fortasse *abutuntur*, vel, *pro sua libidine utuntur*, ut præpositio non vacet in καταχρῶνται. Steph.

ποικίλοις χρώμασι διειλ.] Vulgo ποικίλη, χρώμ. διειλ. in quibus δὶς ταυτόν. Nostrum dedit Stob. et Ficinus vertens *variis distinctam coloribus.* Heind.

ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶν.] *Quorum colorum hos quibus pictores utuntur, quasi quædam specimina esse.* καταχρῶνται hic ut sæpe, apud Platonem imprimis, nihil est nisi χρῶνται. Heind.

ἐκ λαμπροτέρων] Non mirum, quod Ald. Bas. Stob. habent junctim ἐκλαμπροτέρων: est enim operarum vitium: at illud mirum, quod hanc, ut veram, scripturam recepit Forsterus, et secutus est Fischerus: idque admirabilitatis caussa nobis memorandum erat. Saltem debebant aliquo exemplo bonitatem nominis ἔκλαμπρος demonstrare sine eo in Lexicis recentioribus proditi. Quod si fecissent, vel sic vulgata scriptura retinenda erat. Wytt. qui sic in Addend. 'Nomen ἔκλαμπρος et alibi meminimus nos legisse; et exstat apud Joseph. B. J. V. ii. 3. et Eudociam p. 398. Et tuetur se verbo ἐκλάμπω, et analogia Nominum ἐκφανὴς, ἐκπρεπὴς, ac similium.'

καὶ πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων] Isocrat. Evag. p. 201. B. οὐδὲ περὶ Κύπρου μόνον δεδιὼς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μειζόνων. Xenoph. Anab. iii. 1. 22. ὥστε ἐξεῖναί μοι δοκεῖ ἰέναι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πολὺ σὺν φρονήματι μείζονι ἢ τούτοις. Cyrop. vii. 1. 21. πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι. Plato de Rep. ix. p. 589. E. πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ. Tamen vitiosam librorum scripturam ἐκλαμπροτέρων, cui alteram ex Euseb. substituerat Stephanus, Fischer. revocavit. Heind.

καθαρωτέρων] An quod a luminis radiis, quod §. 58. ἀληθινὸν φῶς appellabat, efficiuntur? ut Socrates jam saniorem, quam veteres, de coloribus habuisse videatur opinionem? Addit ἢ τούτων, quibus nos utimur, v. c. in vestibus. Vestigia si non hic sint recentioris rationis de coloribus, certe sunt apud Claudianum de Mall. Theod. Cons. 106. 'Sitne color proprius rerum, lucisne repulsu Eludant aciem.' v. Gesner. qui Aristarchum Samium, apud Stobæum Ecl. Phys. xix. p. 55. colorem definire dicit: φῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἐπιπίπτον. Gottl.

τὴν μὲν γὰρ] Sc. γῆν, *hanc enim ejus partem* etc.—γύψου ἢ χιόν. Euseb. γ. καὶ χ.—καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμ. συγκ. sc. τὴν ἄλλην γῆν εἶναι.—χρ. τι εἶδος παρέχεσθαι. Tub. παρέχεται.—ἐν τῇ τῶν ἄλλ. χρωμ. ποικιλίᾳ, sc. τοῦ ἁλουργοῦς, τοῦ χρυσοειδοῦς, τοῦ λευκοῦ χρώματος etc. Vix memoratu dignum est Mudgii commentum legentis ἐν τῇ τῶν ἄνω χρωμ. Heind.

ὥστε ἕν τι αὐτ. εἶδ] *Ut una quædam terræ species continua varietate appareat.* ξυνεχὲς ποικίλον, *continenter varium*, quatenus variegata species nullum habet interstitium colore vacuum. Heind.

πλειόνων καὶ καλλιόνων[q] ἢ ὅσα ἡμεῖς ἑωράκαμεν. καὶ γὰρ αὐτὰ ταῦτα τὰ κοῖλα αὐτῆς, ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἔμπλεα[r] ὄντα, χρώματός τι[s] εἶδος παρέχεσθαι[t] στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ, ὥστε ἕν τι αὐτῆς εἶδος ξυνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι.[u] ἐν δὲ ταύτῃ οὔσῃ τοιαύτῃ ἀνὰ λόγον[v] τὰ φυόμενα[w] φύεσθαι, δένδρα τε καὶ ἄνθη[x] καὶ τοὺς καρπούς· καὶ αὖ τὰ ὄρη ὡσαύτως καὶ τοὺς λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον τήν τε λειότητα[y] καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὰ χρώματα καλλίω· ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι[z] ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια, σάρδιά τε καὶ

[q] καλλίων G.—[r] ἔκπλεα 𝔄ΠΦCEGs et corr Λ.—[s] τε H.—[t] παρέχεται Π : παρέχεσθαι in mg 𝔄.—[u] θαυμάζεσθαι ΓΔGs.—[v] libri plerique ἀνάλογον.—[w] τοιαῦτα I.— φυόμενα
[x] ἄλση ΓΔΦGs et mg 𝔄.—[y] τήν τε λειότητα ΓΥΦCEGIL et corr Π, τήν τε λειότατα

ἀνάλογον] I. e. *ἀνὰ λόγον*, *eadem proportione*: confirmat Pollux ii. 118. *ἀνάλογον τὰ φυόμενα φύεσθαι· Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς*. Plotin. Enn. iv. p. 440. D. Sic *ἀνάμεσον* pro *ἀνὰ μέσον*. Wytt.

ἀνὰ λόγον] Vulgo junctim *ἀνάλογον*, ut et de Rep. vi. p. 508. C. p. 511. extr. et alibi perperam scriptum. Euseb. *ἀνάλογον τὰ τοιαῦτα φύεσθαι*. An *ἀνὰ λόγον τὰ φυόμενα τοιαῦτα φύεσθαι*? Certe *τοιαῦτα* expressit Ficinus: *in hujusmodi vero terra convenienti ratione similes nasci arbores*. Heind.

ἄνθη καὶ τοὺς] Euseb. *ἄνθη ἔχοντα τοὺς καρπούς*. male. Fisch.

τὰ ὄρη ὡσαύτως καὶ τοὺς λίθους ἔχειν] Hæc ex eo est figurarum opinionumve Platonicarum genere, quæ late ad posteros dimanarunt, etiam eos, qui Platonis scripta non legissent: veluti scriptorem Apocalypseos, nova Hierosolyma informantem. Quamquam ipsum Platonem ex Hebræis doctoribus hausisse vult Origenes, pervulgato illo Patrum errore, adv. Celsum vii. p. 715. D. *Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὰ περὶ τῶν τῇδε τιμίων εἶναι νομιζομένων λίθων, ἀποῤῥοήν τινα λεγομένων ἔχειν ἀπὸ τῶν ἐν τῇ κρείττονι γῇ λίθων εἰληφέναι τὸν Πλάτωνα ἀπὸ τῶν ἐν τῷ Ἡσαΐᾳ ἀναγεγραμμένων περὶ τῆς πόλεως τοῦ θεοῦ*—. Eusebius pro *λίθους* habet *βουνούς· κατεδηδεσμένοι, κ. τ. λ.* Breviter complectitur Proclus in Tim. v. p. 282.—*περὶ γῆς καὶ τῶν ἔργων αὐτῆς, ὥς φησιν ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης· ʻ τοῦτο μὲν ὃ ἡμεῖς οἰκοῦμεν, κοῖλόν ἐστι καὶ σκοτεινὸν, καὶ ὑπὸ ἅλμης κατεδηδεσμένον· ἄλλη δέ ἐστιν ἡ ἀληθινὴ γῆ, θεῶν ὑποδοχὰς ἔχουσα* (*καὶ ἄλλη* del.) *καὶ κάλλος τῷ ἐν οὐρανῷ προσεοικός*. Wytt.

καὶ τοὺς λίθους] Euseb. *κ. τοὺς βουνούς. βουνὸς* vocabulum de quovis colle vel tumulo, sed recentioribus demum, usitatum. V. Valcken. ad Herod. iv. 158. p. 351. Heind.

τήν τε λειότητα] Libri hic omnes *τελειότητα*: sed librorum hic nulla prorsus auctoritas. Dedi quod suasit Stephanus, *τήν τε λειότ.* aptissimum h. l. non lapidibus modo, sed montibus etiam, si quidem his et *ἡ διαφάνεια* conveniat et *τὰ χρώματα*. Contra ad *τὴν τελειότητα* parum quadrat quod sequitur *καλλίω*, ægreque in vulgata scriptura de Platonis quidem more desideratur vocula *τε*: omnem denique dubitationem tollit statim illata sardiorum lapidum iaspidumque et zmaragdorum mentio, nec obstat supra §. 135. init. illud *οὔτε τέλειον*, ubi sermo fuit de rebus in mari nascentibus. Imo si h. l. *τελειότητα* posuisset, qui posset deinde §. seq. init. tanquam *causam* illud afferre, *ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι, καὶ οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι*? Quid enim aliud in his lapidibus *ἡ τελειότης* nisi *τὸ μὴ εἶναι κατεδηδεσμένα μηδὲ διεφθαρμένα*? Plura nos dicere in re satis per se aperta Fischeri coegit annotatio, qui quod dicit, Platoni scribendum fuisse *τὴν λειότητά τε*, non *τήν τε λειότητα*, aliud discere ex quavis librorum, quos edidit, pagina potuerat. Heind.

λιθίδια τὰ ἀγαπώμενα] *Lapides pre-*

ἰάσπιδας καὶ σμαράγδους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖ δὲ οὐδὲν ὅ τι οὐ[a] τοιοῦτον[b] εἶναι καὶ ἔτι τούτων κάλλιον.[c] [§. 137.] Τὸ δ' αἴτιον τούτου[d] εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι[e] καὶ οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι, ὥς
II. iii. 113. περ οἱ ἐνθάδε, ὑπὸ[f] σηπεδόνος καὶ ἅλμης, ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνεῤῥυηκότων, ἃ καὶ λίθοις[g] καὶ γῇ[h] καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε[i] καὶ φυτοῖς αἴσχη τε καὶ νόσους παρέχει. τὴν δὲ γῆν αὐτὴν κεκοσμῆσθαι[j] τούτοις τε[k] ἅπασι[l] καὶ ἔτι χρυσῷ
I. 111. τε καὶ ἀργύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις αὖ[m] τοῖς τοιούτοις.[n] ἐκφα-

Λ: τὴν τελειότητα *s.—[z] εἴη Φs.—[a] οὐ 𝔄ΛΠCEHIL: μὴ *s.—[b] τοιοῦτον G.—[c] κάλλιον Γ: καλλίω *s.—[d] τοιούτους ΓG.—[e] εἰσὶ καθαροὶ 𝔄ΞΠ.—[f] ὑπὸ τῆς Γ.—[g] καὶ τοῖς λίθοις ΓΔΦGs et mg 𝔄.—[h] καὶ τῇ γῇ ΓΔΦGs et mg 𝔄, om E.—[i] τε post ζώοις om ΓG.—[j] κεκοσμεῖσθαι I.—[k] τε om ΞΠΥ et pr 𝔄.—[l] πᾶσι ΛCEHIL.—[m] ἂν

tiosi, cari, qui magni æstimantur, nempe gemmæ. Phrynichus p. 188. Λιθάριον πάνυ φυλάττου, λιθίδιον δὲ λέγε. Tho. Magister: Λιθίδιον λέγε, ἀλλὰ μὴ λιθάριον. Σάρδια sunt *sardæ*, gemmæ coloris rubri fere pellucidæ, ita dictæ a Sardibus, Lydiæ urbe, cujus in agro repertæ primo dicuntur. v. Plin. H. N. xxxvii. 7. Ἰάσπιδες sunt gemmæ diversicolores. nam aliæ sunt purpureæ, aliæ cæruleæ, aliæ virides, aliæ aeri similes. v. Plin. H. N. xxxvii. 8. Σμάραγδοι sunt gemmæ virides maxime omnium. v. Plin. H. N. xxxvii. 5. Omnino de his, reliquisque, gemmis, præter Plinium et Theophrastum de Lapid. p. 217. Basil. eorumque interpretes, consuli debet Bruckmanus, qui peculiarem librum de gemmis lingua Theotisca conscripsit. Fisch.

οὐδὲν ὅ,τι οὐ] Sic pro ὅ,τι μὴ Aug. Tub. itemque Euseb. ubi scriptum ὁτιοῦν. Menon. p. 74. D. καὶ φῂς οὐδὲν αὐτῶν ὅ,τι οὐ σχῆμα εἶναι. Protag. §. 37. ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὅντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Theætet. §. 70. φαμὲν οὐδένα ὅντιν' οὐ τὰ μὲν αὑτὸν ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον. Cyrop. i. 4. 25. οὐδένα ἔφασαν ὅντιν' οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι. Quippe locutio hæc οὐδὲν ὅ,τι οὐ in unum quasi vocabulum coiit: contra μὴ sic posuisset Plato, ἐκεῖ δὲ οὐδὲν εἶναι ὅ,τι μὴ τοιοῦτον εἴη. Heind.

καὶ ἔτι τούτων καλλίω] Sc. ἐκεῖ εἶναι πάντα. Sic tolerari potest hoc καλλίω; præstat tamen κάλλιον, a Ficino redditum: *illic nihil esse quod non tale sit aut etiam pulchrius.* Heind.

§. 137. κατεδηδεσμ.] Hesychius: Κατεδηδεσμένων· καταβεβρωμένων. Fisch.

ὑπὸ τῶν δεῦρο] Delendum videtur ὑπὸ, quamquam omnibus in libris traditum, excepto Eusebio, qui ejus loco καὶ præbet. Wytt.

καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο] Ita Euseb. A ceteris libris abest καὶ, quod tamen ad sensum requiritur, quum intelligantur *aqua nebulaque et aer*. §. 133. εἶναι περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα—εἰς ἃ ξυνεῤῥυηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα. Platonis fortasse fuerat ὑπό τε τῶν δ. mox Tub. ἐξεῤῥυηκότων. Heind.

τοῖς ἄλλοις ζώοις τε κ. φ.] Sic cum Fischero interpunxi. Sublata tamen post ἄλλοις distinctione, positum hoc ἄλλοις putet aliquis eodem modo quo Aristoph. Pac. 759. ὑπὲρ ὑμῶν (τῶν Ἀθηναίων) πολεμίζων Ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. Herodot. ii. 80. Συμφέρονται δὲ καὶ τόδε ἄλλο Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων μούνοισι Λακεδαιμονίοισι—· τόδε μέντοι ἄλλοισι Ἑλλήνων οὐδαμοῖσι συμφέρονται. Xenoph. Anab. i. 5. 5. οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδέν. Cyrop. vii. 3. 7. καὶ βοῦς καὶ ἵππους εἶπε τούτῳ καὶ ἄλλα πρόβατα πολλὰ ἐλαύνειν. Nisi ibi πρόβατα vetere significatu cujusvis generis pecora designet. Lysias p. 630. πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐπορήσειν, ubi Reiskium hæc ratio fefellit. Gorg. §. 64. εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ubi vid. adscripta, et conf. Bœckhius in Plat. Legg. p. 146. Heind.

ἅπασι] Aug. πᾶσι. Mox ὧν τὰ pro ὄντα Euseb. Dein pro πανταχοῦ Tub. Euseb. Stob. πολλαχοῦ. Illud quoque Ficinus expressit, *perque omnem terram.* Heind.

νῇ γὰρ αὐτὰ πεφυκέναι, ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα καὶ πανταχοῦ[o] τῆς γῆς, ὥστε αὐτὴν ἰδεῖν εἶναι θέαμα[p] εὐδαιμόνων θεατῶν. ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς[q] εἶναι ἄλλα τε[r] πολλὰ καὶ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν ἐν μεσογαίᾳ[s] οἰκοῦντας, τοὺς δὲ περὶ τὸν ἀέρα ὥς περ[t] ἡμεῖς περὶ τὴν θάλατταν, τοὺς δὲ ἐν νήσοις ἃς περιῤῥεῖν τὸν ἀέρα πρὸς τῇ ἠπείρῳ οὔσας· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅ περ[u] ἡμῖν τὸ[v] ὕδωρ καὶ[w] ἡ θάλαττά ἐστι πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο ἐκεῖ[x] τὸν ἀέρα, ὃ δὲ ἡμῖν * ὁ[y] ἀὴρ, ἐκείνοις[z] τὸν αἰθέρα. [§. 138.] Τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς[a] κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι καὶ χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε καὶ ὄψει

Δ.—[n] τοιούτοις om pr Π.—[o] πανταχῇ L, πολλαχοῦ 𝔄ΞΠΥ.—[p] θέαν Γ.—[q] αὐτῆς Δς, αυτῇ 𝔄ΠΞΥ, αὐτὴν ceteri.—[r] ἄττα Φ.—[s] μεσογείᾳ Eς.—[t] περ om Γ.—[u] ὥσπερ ΓG.—[v] καὶ ΓG.—[w] ὕδωρ καὶ ΓΔΛΦEGHILs: ὕδωρ τε καὶ *ς.—[x] ἐκεῖνο pr Γ,
οἷς
ἐκείνοις corr Γ.—[y] * ὁ add s.—[z] τοῦτο ἐκεῖ Eς.—[a] αὐτης Ξ, αὐτῆς 𝔄ΓΔΠΥΦGs et pr

θέαμα εὐδαιμόνων θεατῶν] Huc spectat Plotin. Enn. v. viii. 4. p. 546. B. *πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐκεῖ, οἷον ἀγάλματα παρ' αὐτῶν ἐνορώμενα ὥστε θέαμα εἶναι ὑπὲρ εὐδαιμόνων θεατῶν*: quem hoc loco nisi legisse, certe cogitasse *ὑπερευδαιμόνων*, apparet ex eodem nomine iterato p. 547. B. Origen. adv. Celsum iii. p. 499. E. *ὅσον ἐπὶ σοὶ, ὦ οὗτος, κούφαις ὑπάγονται ἐλπίσι καὶ οἱ τὸν Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος παραδεξάμενοι περὶ ψυχῆς λόγον, πεφυκυίας ἀναβαίνειν ἐπὶ τὴν ἁψῖδα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν τῷ ὑπερουρανίῳ τόπῳ θεωρεῖν τὰ τῶν εὐδαιμόνων θεατῶν θεάματα.* In his referuntur ad Phædrum p. 345. A. B. *ἁψῖδα τοῦ οὐρανοῦ*, et *ὑπερουρανίῳ τόπῳ*· quod alibi ostendemus. Wytt.

ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς] Aug. *ἐπ' αὐτήν*. Tub. *ζῶά τ' ἐπ' αὐτῇ*. §. 134. *ἡμᾶς οὖν — οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν*. §. 135. *τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ οὐρανῷ ὄντα*. Heind.

μεσογείᾳ] Aug. et Stob. *μεσογαίᾳ*, ut Thucyd. i. 120. pro *τὴν μεσόγειαν* in Cod. scriptum fuit *τὴν μεσόγαιαν*. Atque sic Xenoph. Hellen. vii. 1. 8. *ἐν μεσογαίᾳ*, contra iv. 7. 1. *ἐν μεσογείᾳ*. Anab. v. 10. 19. est *διὰ μεσογαίας*, item vi. 2. 5. *εἰς μεσόγαιαν*. Prætuli vulgatum propter similia *βαθύγειος, λεπτόγειος, μελάγγειος*. Heind.

ὥσπερ ἡμεῖς] Sc. *οἰκοῦμεν*, quod facile subauditur, nec corrigendum *ἡμᾶς*. Aristoph. Ran. 303. *Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν*. Gorg. §. 30. *Οὐδὲν οἶμαι τοσοῦτον κακὸν εἶναι ἀνθρώπῳ, ὅσον δόξα ψευδὴς* (sc. *ἐστὶ*), *περὶ ὧν τυγχάνει νῦν ἡμῖν ὁ λόγος ὢν*, ubi nominativum male a me tentatum vindicavit Schæf. Melet. p. 126. Demosth. in Mid. p. 37. Spald. *ἐχρῆν αὐτὸν—τὰ ὄντα ἀναλίσκοντα, ὥσπερ ἐγὼ, οὕτω μὲν ἀφαιρεῖσθαι τὴν νίκην*, ubi scribi potuit *κἀμὲ*, ut Soph. Œd. C. 868. *τοίγαρ σὲ—Ἥλιος δοίη βίον Τοιοῦτον οἷον καμὲ γηρᾶναί ποτε*. Heind.

τὸ ὕδωρ καὶ ἡ θάλ.] In Edd. post *ὕδωρ* interpositum *τε* non agnoscunt Aug. et Tub. neque expressit Ficinus. Itaque ejeci. Heind.

τοῦτο ἐκείνοις τὸν ἀ.] Ita Aug. Tub. Bas. 2. [unde Steph. pro var. lect.] et Stob. Vulgo *ἐκεῖ*. Post hoc *ἐκείνοις* intercidisse suspicor *εἶναι*, quod duriter certe omissum. Heind.

§. 138. *τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς*] Tub. *αὐτῆς* (sc. *τῆς γῆς*) ut ante *ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς εἶν*. Illud tamen et Ficinus legit vertens *apud eos*; neque offendere debet statim post *αὐτοῖς* illatum deinde *ἐκείνους*. Protag. §. 5. *ἂν αὐτῷ διδῷς ἀργύριον καὶ πείθῃς ἐκεῖνον, ποιήσει καὶ σὲ σοφόν*. Euthyphr. p. 14. D. *ἀλλά μοι λέξον, τίς αὕτη ἡ ὑπηρεσία ἐστὶ τοῖς θεοῖς. Αἰτεῖν τε φῂς αὐτοὺς καὶ διδόναι ἐκείνοις*; Xenoph. Mem. iv. 1. 1. *καὶ τὸ ἐκείνου μεμνῆσθαι μὴ παρόντος οὐ μικρὰ ὠφελεῖ τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον*. Heind.

χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε] Olympiodorus Cod. i. p. 156. *Ὅτι, εἰ μακραίωνες, φθαρτοὶ αὐτῶν οἱ χιτῶνες· εἰ*

καὶ ἀκοῇ καὶ φρονήσει καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἡμῶν[b]
ἀφεστάναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ᾗ περ ἀήρ τε ὕδατος ἀφέ-
στηκε καὶ αἰθὴρ ἀέρος πρὸς καθαρότητα.[c] καὶ δὴ καὶ θεῶν
ἕδη[d] τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς[e] εἶναι, ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς
εἶναι, καὶ φήμας τε[f] καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν
II. iii. 114. καὶ τοιαύτας ξυνουσίας[g] γίγνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτούς·
καὶ τόν γε[h] ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄστρα ὁρᾶσθαι[i] ὑπ'
αὐτῶν[j] οἷα τυγχάνει ὄντα, καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τού-
§. 63. W. των[k] ἀκόλουθον εἶναι. καὶ ὅλην μὲν δὴ[l] τὴν γῆν οὕτω πε-
φυκέναι καὶ[m] τὰ περὶ τὴν[n] γῆν· τόπους δ' ἐν αὐτῇ[o] εἶναι

Λ.—[b] ἡμῖν Δ.—[c] καθαριότητα G et pr Γ.—[d] ἕδη ΛCEHIL et γρ Ξ, τεμένη Γ: in G lacuna: ἄλση *s.—[e] αὐτοῖς καὶ ἱερά ΓG.—[f] τινας I.—[g] ξυνουσίας 𝔄ΞΥ.—[h] τε ΞΥ, om ΓGs.—[i] θεωρεῖσθαι ΓΔΦG et mg 𝔄, θεωρῆσθαι s.—[j] αὐτὸν Δ.—[k] τούτων add 𝔄 ΓΔΞΠΥΦGs.—[l] δὴ om Γ.—[m] καὶ om C.—[n] τὴν om Γ.—[o] ἐν αὐτῇ om E.—[p] αὐτῶν

δὲ τοῦτο, καὶ χρεία τροφῆς· ταύτην οὖν οἱ ἐκεῖ παρέχονται κάρποι, μέσοι ὄντες τὴν φύσιν τῶν τε ἐνθάδε καὶ τῶν οὐρανίων, οὓς αἱ Ἑσπερίδες ὀρέγουσι τοῖς εἰς πέρας ἐλθοῦσι τῆς ὅλης γενέσεως· ὅτι δὲ δεῖ τι καὶ ὅλον γένος ἀνθρώπων εἶναι οὕτω τρεφόμενον, δηλοῖ καὶ ὁ τῇδε ταῖς ὑλικαῖς (lege ἡλιακαῖς) ἀκτῖσι μόναις τρεφόμενος· ὃν ἱστόρησεν Ἀριστοτέλης ἰδὼν αὐτός. Wytt.

καὶ ὀσφρήσει] Hoc in uno repertum Aug. anteposui tamen vulgato *καὶ φρονήσει*, quum ingenii præstantiam non sane tam obiter uno verbo memorasset Plato, nec post *φρονήσεως* mentionem addidisset hæc *καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις*. Nunc additis his significantur *gustus tactusque*. Heind.

θεῶν ἕδη] Ita pro vulgato ἄλση Aug. et Par. Illud quum per se aptius est h. l. tum tanquam Platonis vocabulum affertur a Timæo, in nostris autem Platonis exemplaribus non alias reperitur. V. Ruhnk. ad Tim. p. 93. Huic igitur sedem suam restituimus. ἕδη autem h. l. sunt *templa cum statuis*, *ἱερὰ loca quævis sacrata*, ut τεμένη et ἄλση. Heind.

οἰκήτας] Aug. οἰκηταί. Fisch.

ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι, κ. τ. λ.] *In quibus revera habitatores esse deos, et voces oraculaque et visiones deorum, corporis sensibus perceptas.* Deorum præsentiam *τῷ ὄντι* cognosci, non, ut apud homines inferioris Terræ, obscurioribus indiciis: valet hic vis dictionis *τῷ ὄντι* supra ad §. 12. explicita: et *φήμης*, Bibl. Crit. part. ix. p. 65. ubi notavimus hunc locum a Philostrato expressum esse Heroic. p. 666. θεούς τε γὰρ, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γινώσκουσι τότε, οὐκ ἀγάλματα θεραπεύουσαι καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτοὺς ποιούμεναι: hoc erat quod Virgilius dixit, *veras audire et reddere voces*. Wytt.

καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν] αἰσθήσεις recte Fischerus ad *visa* et *somnia* traxit, quum dii hominibus vigilantibus dormientibusve appareant. Sed perperam idem *αὐτοῖς* de diis cepit, *πρὸς αὐτοὺς* de hominibus. Scilicet vulgo post *θεῶν* colon ponunt, quum tamen accusativi hi *καὶ φήμας—καὶ τοιαύτας συνουσίας* manifesto ad seq. *γίγνεσθαι* pertineant. *αὐτοῖς* igitur de *hominibus* accipiendum, *αὐτοὺς* de *diis*. Heind.

τούτων ἀκολ.] *τούτων* hoc accessit e Tub. et Ficino: *ceteris in rebus beatitudinem eos his rebus congruam possidere.* Heind.

καὶ ὅλην μὲν δὴ τὴν γῆν οὕτω πεφυκέναι] *Et totam quidem terram hujusmodi naturæ esse.* Hæc de tribus dicuntur partibus, quibus totam terram constare dixerat, supera, media, infera: sed mediam, quam nos homines incolimus, breviter memorat: cæteras de industria et copiose describit. Et hactenus quidem de supera, quam scita sane specie et suavi, nec non verisimiliter informavit; excepto, quod materiam ejus terræ corporumque animalium ac stirpium non definivit, et sic eam partem proportionis vacuam reliquit: quam partem si, ut oportuit, solidiorem, v. c. aquam voluit,

κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς κύκλῳ περὶ ὅλην πολλούς, τοὺς μὲν βαθυτέρους καὶ ἀναπεπταμένους μᾶλλον ἢ ἐν ᾧ ἡμεῖς οἰκοῦμεν, τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτῶν[p] ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου, ἔστι δ' οὓς[q] καὶ βραχυτέρους τῷ[r] βάθει τοῦ ἐνθάδε εἶναι καὶ πλατυτέρους.

cod. Tubing.: mei cum ς αὐτούς.—[q] οὗ EHIL.—[r] τῷ...πλατυτέρους om s.—[s] ὑπὸ

illud consequeretur, ut hæc sua gravitate deorsum laberetur. Sed ea licentia mythicæ fictioni concedatur. Sequitur inferæ terræ et Orci imago non modo tristis et horrida, sed et narratione quatuor varie labentium fluviorum ita implicita ac difficilis, ut etiam, si nihil turbassent librarii, tamen ipsa rei conformatio repugnantiam habeat. Quam notavit Aristot. Meteorolog. ii. 2. et a Forstero citatus, nec nobis prætermittendus: Τὸ δ' ἐν τῷ Φαίδωνι γεγραμμένον περί τε τῶν ποταμῶν καὶ τῆς θαλάττης, ἀδύνατόν ἐστι. Λέγεται γὰρ ὡς ἅπαντα μὲν εἰς ἄλληλα συντέτρηται ὑπὸ γῆν· ἀρχὴ δὲ πάντων εἴη καὶ πηγὴ τῶν ὑδάτων ὁ καλούμενος Τάρταρος περὶ τὸ μέσον ὕδατός τι πλῆθος, ἐξ οὗ τὰ ῥέοντα καὶ τὰ μὴ ῥέοντα ἀναδίδωσι πάντα· τὴν δὲ ἐπίῤῥυσιν ποιεῖν ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ῥευμάτων διὰ τὸ σαλεύειν ἀεὶ τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀρχήν· οὐκ ἔχειν γὰρ ἕδραν, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸ μέσον εἰλεῖσθαι· κινούμενον δ' ἀεὶ ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν τὴν ἐπίχυσιν τοῖς ῥεύμασι· τὰ δὲ πολλαχοῦ μὲν λιμνάζειν, οἵαν καὶ τὴν παρ' ἡμῖν εἶναι θάλασσαν· πάντα δὲ πάλιν κύκλῳ περιάγειν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἤρξατο ῥεῖν· πολλὰ μὲν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ κατ' ἀντίκρυ τῇ θέσει τῆς ἐκροῆς· οἷον εἰ ῥεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἄνωθεν εἰσβάλλειν· εἶναι δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθεσιν· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἄναντες ἤδη πᾶσιν εἶναι τὴν φοράν· τοὺς δὲ χυμοὺς καὶ τὰς χρόας ἔχειν τὸ ὕδωρ, δι' ὧν ἂν τύχωσι ῥέοντα γῆς. Συμβαίνει δὲ τοὺς ποταμοὺς ῥεῖν οὐκ ἐπὶ ταυτὸν ἀεὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον· ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸ μέσον εἰσρέουσιν, ἀφ' οὗπερ ἐκρέουσιν, οὐδὲν μᾶλλον ῥεύσονται κάτωθεν ἢ ἄνωθεν· ἀλλ' ἐφ' ὁπότερ' ἂν ῥέψῃ κυμαίνων, ὁ Τάρταρος, καίτοι τούτου συμβαίνοντος γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω ποταμῶν· ὅπερ ἀδύνατον. Ἔτι τὸ γιγνόμενον (f. καταγόμενον) ὕδωρ καὶ τὸ πάλιν ἀναγόμενον πόθεν ἔσται; τοῦτο γὰρ ἐξαίρειν (f. ἔξω ῥεῖν) ὅλον ἀναγκαῖον, εἴπερ ἀεὶ σώζεται τὸ ἴσον. Ad quem locum adhibendi sunt commentarii veterum interpretum, Alexandri Aphrodis. in Aristot. Meteor. ii. p. 95. A. B. et Olympiodori ii. p. 32. copiosiores illi, quam qui a nobis hic reponantur. Wytt.

τόπους δ' ἐν αὐτῇ εἶναι—πλατυτέρους] Hæc referuntur ad nostræ, mediæ Terræ, superficiem: in qua tota multas esse cavitates, ἔγκοιλα, lacunas, i. e. maris: easque quadruplici magnitudinis varietate: vel latiores et profundiores, quam illud spatium, in quo nos habitamus, quod est mare ab Herculeis Columnis ad Phasidem: vel angustiores et profundiores: vel contra, latiores et minus profundas, i. e. breviores, βραχυτέρους· quartum genus, breve et angustum, omissum est. Et quintum poterat addi, latitudine et profunditate æquale nostro mari. Quatuor tamen quoque agnovit, et fortasse in exemplo suo habuit Olympiodorus Cod. i. p. 157. Ὅτι ἀπὸ τῶν ἄκρων εἰς τὰ μέσα αὐτῆς καταβὰς ὁ λόγος, τετραχῇ διεῖλε τὰς κοίλας οἰκήσεις· τὰς μὲν γὰρ εἶναι βαθείας καὶ στενάς· τὰς δὲ κατὰ διάμετρον (i. e. *contra*) εὐρείας τε καὶ ἐπιπολαίους· τὰς δὲ ἐπιπολαίους καὶ στενάς· τὰς δὲ καὶ βαθείας τε καὶ εὐρείας—. Cæterum in illa parte, τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας, τὸ χάσμα αὐτοὺς ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου· non est opus mutatione, sed αὐτοὺς ut abundans accipiendum. Est hic usus Atticorum: v. c. Platonis Leg. iii. p. 594. G. τοῖς μὲν γεγονόσι περὶ παίδευσιν δεδομένον ἀκούειν ἦν αὐτοῖς μετὰ σιγῆς διὰ τέλους. Xenoph. Cyrop. i. 3. 13. πειράσομαι τῷ πάππῳ, ἀγαθῶν ἱππέων κράτιστος ὢν ἱππεὺς συμμαχεῖν αὐτῷ. Plutarch. Profect. Virt. p. 80. C. Sanit. Præcept. p. 131. B. Wytt.

ἀναπεπταμένους] I. e. *patentiores.* Pulchre hoc verbo utitur Xenoph. Memor. l. ii. 1. 22. de oculis supra modum patentibus Voluptatis. Homerus habet πύλας πεπταμένας, ut et Xenoph. Cyrop. v. p. 95. Leuncl. Claud. de R. Pros. iii. 147. 'resupinatos postes' vocat, ad q. l. vid. Gesn. Gotti.

τὸ χάσμα αὐτῶν] Sic Cod. Tub. nisi quod ibi scriptum αὐτῶν. Vulgo αὐτοὺς, quod ita propinquum prægresso τοὺς δὲ

[§. 139.] Τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν[s] εἰς ἀλλήλους συντετρῆσθαί τε πολλαχῇ, καὶ κατὰ[t] στενώτερα καὶ εὐρύτερα,[u] καὶ διεξόδους ἔχειν, ᾗ[v] πολὺ μὲν ὕδωρ ῥεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους[w] ὥς περ εἰς κρατῆρας, καὶ[x] ἀενάων[y] ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ θερμῶν ὑδάτων καὶ ψυχρῶν, πολὺ δὲ πῦρ καὶ πυρὸς μεγάλους ποταμούς, πολλοὺς[z] δὲ[a] ὑγροῦ πηλοῦ,[b] καὶ καθαρωτέρου[c] καὶ βορβορωδεστέρου, ὥς περ ἐν[d] Σικελίᾳ οἱ πρὸ[e] τοῦ ῥύακος πηλοῦ[f] ῥέοντες[g] ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ· ὧν δὴ καὶ[h]

τὴν γῆν Δ.—[t] κατὰ τὰ ΓG.—[u] καὶ εὐρύτερα om Δ.—[v] ᾗ...ᾗ Δ.—[w] ἄλλους ΓG.—[x] ἐξ Υ et corr 𝔄.—[y] ἀενέων s.—[z] τε ΓG et mg 𝔄.—[a] πολλούς τε Δ.—[b] πολλοῦ pr E.—[c] καθαρωτάτου C.—[d] ὥσπερ οἱ ἐν ΛCEHIL.—[e] ὑπὸ Γ.—[f] πηλοῦ πολλοῦ Φs.—

moleste redundat, quocirca Stephanus conjectabat ὄντας, καὶ τὸ χάσμα. Heind.

§. 139. τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν] *Hæc omnia loca sub terra ita perforata esse, ut ab altero in alterum meatus pateant, et angustioribus et latioribus foraminibus.* Explicui propter perversam Fischeri interpretationem. In his καὶ κατὰ στενότερα elegantius, opinor, καὶ abesset; στενότερα autem nolui invitis libris omnibus mutare cum Fischero in στενώτερα, quamvis e. c. in Tim. p. 66. D. editum legatur στενώτεραι. Forsan potius Ionica forma (Herodot. ii. 8.) scribendum στεινότερα. Schol. ad Xenoph. Anab. iii. 4. 19. in marg. Cod. Guelf. στενώτερον κοινῶς. στεινότερον κατὰ τὸν κανόνα τὸν καθόλου γραπτέον· ἀναλόγως καὶ τὸ ξεινότερον καὶ ξενώτερον. Etym. M. p. 275. τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος—εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν μακρὰν, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται—εἰ δὲ βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον νεώτερος, σοφώτερος· πλὴν τοῦ στενότατος καὶ κενότατος, ἅπερ φησὶν ἀπὸ τοῦ στεῖνος καὶ κεῖνος γεγονέναι. In aliis scriptoribus libri ubique fere inter στενότερος et στενώτερος fluctuant.—Mox pro ἀεννάων scripsi ἀενάων. ἀενάος apud Pindarum, Euripidem, Aristophanem ubivis fere vel scriptum in libris, vel metro postulante scribendum. Heind.

κρατῆρας] Wesseling. ad Diodor. v. 4. ubi dicitur Ceres faces accendisse ἐκ τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην κρατήρων, i. e. iis ignibus, qui ex Ætnæ vertice erumpunt, eleganter illustrat τοὺς κρατῆρας ex Cicer. Verr. iv. 49. et Lucretio, vi. 701. de Ætna: 'In summo sunt ventigeni crateres, ut ipsi Nominitant, nos quas fauces perhibemus et ora.' Gottl.

πυρὸς μεγάλους ποταμοὺς] Dacierius ex Theodoreto tradit (p. 310.) Platonem hos fluvios igneos e vatibus divinis desumsisse, veluti Daniel. vii. Potuisset et laudare Apocal. xx. 14. 15. Gottl.

ἐν Σικελίᾳ] Aug. οἱ ἐν Σικ. Eodem hæc modo adjuncta quo §. 67. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει—χρόνον. §. 87. Μὴ γενώμεθα—μισολόγοι, ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι. §. 140.—τὰ ῥεύματα εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες.—ῥύαξ fluentum est illud liquefactorum lapidum ignisque ex crateribus Ætnæ prorumpens et subjectos adurens campos. Hoc fluentum in Ætna proprie ῥύαξ dictum Diod. S. xiv. 59. ἐφθαρμένων τῶν παρὰ τὴν θάλατταν τόπων ὑπὸ τοῦ καλουμένου ῥύακος ἀναγκαῖον ἦν τὸ πεζὸν στρατόπεδον περιπορεύεσθαι τὸν τῆς Αἴτνης λόφον. Thucyd. iii. 116. Ἐρρύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Heind.

πηλοῦ ῥέοντες ποτ.] Strabo vi. p. 413. B. τακείσης ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβληθείσης τὸ ὑπερχυθὲν τῆς κορυφῆς ὑγρὸν πηλός ἐστι μέλας, ῥέων κατὰ τῆς ὀρεινῆς· εἶτα πῆξιν λαβὼν γίνεται λίθος μυλίας τὴν αὐτὴν φυλάττων χρόαν ἣν ῥέων εἶχεν etc.—ὧν ἂν ἑκάστοις τύχῃ. Correxi vulgatum τύχοι. Ab Aug. absunt ἑκάστοις τύχοι. Heind.

ὁ ῥύαξ] *Flumen ardentis materiæ ex Ætna monte prodiens.* Theophrasti librum περὶ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ memorat Diog. L. v. 39. Videatur item Diodorus Sic. v. 6. et xiv. 59. utroque loco Wessel. Wytt.

ἑκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι, ὧν ἂν[i] ἑκάστοις[j] τύχῃ[k]
ἑκάστοτε ἡ περιῤῥοὴ[l] γιγνομένη. ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν
ἄνω καὶ κάτω ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν[m] ἐν[n] τῇ γῇ. ἔστι II. iii. 115.
δὲ ἄρα[o] αὕτη[p] ἡ αἰώρα[q] διὰ φύσιν τοιάνδε τινά. ἕν τι τῶν
χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως[r] τε[s] μέγιστον τυγχάνει ὂν καὶ
διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς, τοῦτο ὅπερ Ὅμη- I. 112.
ρος εἶπε, λέγων αὐτὸ

[g] ῥέοντος Δ.—[h] καὶ om Φs.—[i] ἂν om pr Π.—[j] ἑκάστους Γ.—[k] τύχοι Eϛ.—[l] ἡ περιῤῥοὴ ἑκάστοτε L.—[m] οὖσαν ΓG.—[n] ἐν om Δ.—[o] ἄρα om I, post αὕτη ponit Φ.—[p] αὐτὴ CH.—[q] μιώρα H.—[r] ἄλλως...γῆς om I.—[s] τε om Γ.—[t] καὶ post ὃ om ΔΦ,

ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν] Sensus est: *hæc omnia sursum deorsum moveri quasi quodam, quod in terra insit, oscillo.* Perperam hæc quoque intellexit Fisch. *κινεῖν* h. l. pro *κινεῖσθαι*, *ferri jactarique*, accipiens. Heind.

ἔστι δὲ ἄρα αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινα ἕν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς] Prava hæc interpunctio omnes libros occupavit excepto Stobæo Eclog. Phys. p. 138. qui sic habet: *ἔστι δὲ αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά· ἕν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὄν—.* atque hanc sententiam reddiderunt Ficinus et Cornarius. *Αἰώρα*, in re Gymnastica, *gestatio* Latine, quid sit exposuimus ad Plutarchum de Sanit. Præcept. p. 130. C. in Physicis hic dictum reddam *libramentum*, nullo quidem exemplo, sed analogiæ ratione. Græce recte vertit Olympiodorus Cod. i. p. 162. cujus Animadversio etiam ad argumenti cognitionem pertinet: *Ὅτι τῆς τῶν ὑπογείων ῥευμάτων ἀντιθέσεως αἰτίαν εἶναί φησι τὴν αἰώραν, ἥ ἐστιν ἀντιταλάντωσις· καὶ πρὸ αὐτῆς ἡ ψυχὴ ζῶον ποιοῦσα τὴν γῆν, εἰσπνέον τε καὶ ἐκπνέον· καὶ ὅτι* (f. *ἔτι*) *πρὸ ταύτης ἡ δαιμονία καὶ θεῖα αἰτία.* Videndus est idem in Commentario edito ad Aristot. Meteor. iv. p. 32. ubi ait se hunc locum fusius enarrasse in commentario in Phædonem: quæ hujus commentarii pars quum perierit; hanc jacturam ex altero in Aristotelis Meteorol. Comm. compensare debemus. Est igitur hæc quasi reciproca agitatio duarum lancium libræ suspensæ necdum quiescentium, sed invicem sursum ac deorsum fluctuantium. Hæc est, *ἀντιταλάντωσις*, quæ cernitur in eo *αἰώρας* gymnasticæ genere, quo ludunt pueri ex adverso insidentes duabus extremitatibus trabis impositæ transverso trunco æqualibus utrimque ponderibus, seque ita invicem *ἀντιταλαντεύοντες*, i. e. mutuæ librationis reciprocatione sursum ac deorsum moventes. In respiratione vitali est pulmonis agitatio haurientis et efflantis vicissim aerem: quod valet in Terram, ex Platonis in Timæo sententia, animatam. Valet item in æstus marini mutuum accessum et recessum: cui Platonem hanc ipsam *αἰώραν* accommodasse perhibet Plutarchus, qui dicitur, de Placitis Philosophor. iii. 7. emendandus ex Stobæo Eclog. Phys. p. 70. *Πλάτων ἐπὶ τὴν αἰώραν φέρεται τῶν ὑδάτων· εἶναι γάρ τινα φυσικὴν αἰώραν διά τινος ἐγγείου τρήματος περιφέρουσαν τὴν παλίῤῥοιαν ὑφ' ἧς ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη.* Quæ opinio an Platoni ex hoc solo Phædonis loco, an vero ex ejus ineditis, *ἀποῤῥήτοις*, assignata sit, non definio. Athenodori refert simile placitum Strabo iii. p. 262. A. *Ἀθηνόδωρος φησὶν, εἰσπνοῇ τε καὶ ἐκπνοῇ τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς πλημμυρίδας καὶ περὶ τὰς ἀμπώτεις ἔοικεν.* Universe *doctioribus*, id est, *philosophis*, tribuit Pomponius Mela iii. 1. 15. 'Neque adhuc satis cognitum est, anhelitune suo id Mundus efficiat, retractamque cum spiritu regerat undam undique, si, ut doctioribus placet, unum animal est—.' Conferatur et Corsinus Dissert. i. ad Plutarchi Plac. Phil. p. 36. Hanc autem terræ *αἰώραν* in medio ejus intelligi convenire, siquidem omnia ad centrum vergant, monuit Plutarch. de Vultu Lunæ p. 924. B. *ῥεῦμα λαβρὸν ὕδατος κάτω φερόμενον, εἰ πρὸς τὸ μέσον ἔλθοι σημεῖον, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσιν ἀσώματον, ἵστασθαι περικεραννύμενον κύκλῳ περὶ πόλον, ἄπαυστον αἰώραν καὶ ἀκατάπαυστον αἰωρούμενον.* Idem de S. N. V. p. 566. A. hinc suum formavit *κρατῆρα.* Wytt.

τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον· ὃ καὶ[t] ἄλλοθι καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι πολλοὶ[u] τῶν ποιητῶν Τάρταρον κεκλήκασιν. εἰς γὰρ τοῦτο τὸ χάσμα συρρέουσί τε[v] πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ ἐκ τούτου πάλιν[w] ἐκρέουσι· γίγνονται δὲ ἕκαστοι τοιοῦτοι δι' οἵας ἂν καὶ τῆς γῆς ῥέωσιν. [§. 140.] Ἡ δ' αἰτία ἐστὶ τοῦ ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα[x] τὰ ῥεύματα, ὅτι πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν[y] τὸ ὑγρὸν τοῦτο. αἰωρεῖται δὴ[z] καὶ κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω, καὶ ὁ ἀὴρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ[a] ταυτὸν ποιεῖ· ξυνέπεται γὰρ[b] αὐτῷ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπ' ἐκεῖνα τῆς[c] γῆς ὁρμήσῃ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε, καὶ ὥς περ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ[d] ἐκπνεῖ[e] τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον[f] τὸ πνεῦμα, οὕτω καὶ[g] ἐκεῖ ξυναιωρούμενον[h] τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δεινούς[i] τινας ἀνέμους καὶ[j] ἀμηχάνους παρέχεται
II. iii. 116. καὶ εἰσιὸν καὶ ἐξιόν. ὅταν τε οὖν[k] ὁρμῆσαν[l] ὑποχωρήσῃ τὸ

γρ πάλιν

post ἄλλοθι om Δs.—[u] πολλοὶ om ΛΙ.—[v] τε om ΓΔGs.—[w] παντες Ξ : πάλιν πάντες s.—[x] ταῦτα ΓΔΦGs.—[y] βᾶσι Δ.—[z] δὲ Δ.—[a] αὐτὸ Heindorfius : libri αὐτὸν.—[b] δὲ corr Δ.—[c] τῆς om Γ.—[d] ἀεὶ καὶ ΛΕΙ.—[e] ἐμπνεῖ Λ.—[f] εἰσρέον Φ.—[g] καὶ om ΛΕΙ : καὶ...πνεῦμα om Δ.—[h] ξυναιρούμενον Λ.—[i] νέους Δ.—[j] καὶ om s.—[k] οὐδ'

Ὅμηρος—τῆλε μάλ'] Iliad. Θ. 14. Attingit hæc Proclus in Platon. Remp. p. 396. καὶ ὅτι μέγιστόν ἐστι τῶν τῆς γῆς χασμάτων καὶ ταῖς ψυχαῖς φρικωδέστατον δικαιωτήριον ὁ Τάρταρος· τούτου γάρ φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης καὶ Ὅμηρος διαμνημονεύει λέγων Τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βάραθρον—. Sic autem hic versus ibi legitur. Tartarum, unum ex fluviis intelligit Varro de Ling. Lat. vi. p. 72. 'Plato in quarto de fluminibus apud inferos quæ sint, in heis unum Tartarum appellat.' Ubi Jos. Scaliger illud *in quarto* recte accipit de Phædone dialogo, qui est *quartus* primæ tetralogiæ. WYTT.

βέρεθρον] Hesych. Βέρεθρον· βάθος, βάραθρον, κατώτατον, ἔσχατον, ἢ πηλώδης τόπος, ἢ κοίλωμα καταχθόνιον. FISCH.

εἰς γάρ τοι τοῦτο] Vocu[l]am τοι e Tub. recepi. Indicatur autem his verbis causa cur maximus hic sit hiatus et per totam patens terram; in hunc enim omnia flumina confluere et effluere hinc omnia. Inde hoc γάρ. Deinde posterius πάντες exulat a Tub. HEIND.

γίγνονται δὲ—ῥέωσιν] Absunt hæc ab Aug. FISCH.

§. 140. πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο] *Hic liquor nec fundum nec fundamentum habet.* Ratio est, quod in medio Terræ positus et quasi conglobatus ipse se sustinet, vi sua et natura centrum suum undequaque petens; ut de ipsa terra dictum §. 60. Itaque αἰωρεῖται, i. e. *in sublimi suspensus tenetur.* Sed idem κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω, fluctuat sursum ac deorsum, i. e. quaquaversum superficiem terræ appetit. Nam ἄνω et κάτω intelligenda sunt non duo tantum sed omnia hujus terræ sibi e diametro opposita loca. WYTT.

τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸν] Olymp. Ὅτι ὄντος πυρὸς ἐν μέσῳ τῆς γῆς, καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος, εἰκότως γίνεται πολὺ πνεῦμα ἐκεῖ. τοῦ μὲν πυρὸς ἐξατμιδοῦντος τὸ ὕδωρ, τοῦ δὲ ὕδατος εἰς πνεῦμα ἀναλυομένου. FORST.

τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ] Sc. τὸ ὑγρόν. Sic vulgatum αὐτὸν corrigere ipsa cogebat ratio. Fischerus tamen αὐτὸν ad τὸ ὑγρὸν pertinere voluit. HEIND.

ἐπὶ τάδε] Aug. ἐπιὸν τάδε. male. FISCH.

ὅταν τε οὖν ὁρμῆσαν ὑποχωρήσῃ τὸ ὕδωρ—ἐπαντλοῦντες] Hæc ita intelli-

ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κάτω καλούμενον, τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ῥεύματα διὰ τῆς γῆς εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ ὥς περ οἱ ἐπαντλοῦντες· ὅταν τε[m] αὖ ἐκεῖθεν μὲν ἀπολίπη,[n] δεῦρο δὲ ὁρμήση, τὰ ἐνθάδε[o] πληροῖ αὖθις, τὰ δὲ πληρωθέντα ῥεῖ διὰ τῶν ὀχετῶν καὶ διὰ[p] τῆς γῆς, καὶ εἰς τοὺς τόπους ἕκαστα[q] ἀφικνούμενα εἰς οὓς ἑκάστους ὁδοποιεῖται,[r] θαλάττας[s] τε καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς καὶ κρήνας ποιεῖ. [§. 141.] Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς[t] γῆς, τὰ μὲν μακροτέρους τόπους[u] περιελθόντα καὶ πλείους,[v] τὰ δὲ ἐλάττους[w] καὶ βραχυτέρους[x] πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον[y] ἐμβάλλει, τὰ μὲν πολὺ κατωτέρω ᾗ[z] ἐπηντλεῖτο,[a] τὰ δὲ

ΓG.—[l] ὁρμῆσαν om ΛΕΗΙL et pr 𝔄Π.—[m] δὲ ΓΔΦCGs.—[n] ἀπολείπη ΓG.—[o] ἐνθένδε CHIL.—[p] καὶ διὰ om ΓΔGs.—[q] ἕκαστος Lϛ.—[r] εἰδοποιεῖται s.—[s] θάλαττάν E.—[t] τῆς om Ξ.—[u] λόγους pr Λ: om pr E.—[v] καὶ πλείους om ΓG.—[w] ἐλάττω ΔΦG.—[x] βραδυτέρους C (χυ superscr.), βραδυτέρους ΛΕΗΙ.—[y] τέταρτον Δ.—[z] ᾗ εἰ ΠΦs, ᾗ 𝔄CG.—

genda sunt: *quando igitur aqua per impetum suum recedit in locum nobis e diametro oppositum, quique scilicet* infra *vocatur, nec tamen infra est, siquidem in Terra nil proprie infra et supra est: sed quum aqua in illum locum recessit, tunc in flumina, quæ illic sunt, ex inferiore terra* (διὰ τῆς γῆς) *emergens influit, eaque implet: ut apud nos faciunt hi, qui aquam antlia haurientes eam alteri aquæ affundunt.* Pro τοῖς legi τότε, quorum vocabulorum quam proclivis sit permutatio, apparet ex similitudine et permutatione singularum literarum I et Τ, Ε et Σ: et exemplis a Valckenario proditis in Annot. ad N. T. p. 328. indeque relatis in Biblioth. Crit. p. ix. p. 79. WYTT.

ὁρμῆσαν] Non habent hoc *ὁρμῆσαν* Aug. Tub. neque expressit Ficinus, vertens, *quum aqua in locum inferiorem delabitur.* Neque tamen ulla apparet fraudis origo, commodeque hoc ad prægressum illud *ὁρμήσῃ* refertur. HEIND.

τοῖς κατ' ἐκεῖνα] Zeunius p. 135. pro articulo τοῖς, qui esset ab hoc loco plane alienus, opinabatur reponi oportere *τότε*, quæ particula responderet particulæ *ὅταν*. FISCH.

τοῖς κατ' ἐκεῖνα] Hæc si sana sunt, non aliter ego expedio nisi verba sic jungendo, *τὰ ῥεύματα εἰσρεῖ διὰ τῆς γῆς τοῖς κατ' ἐκεῖνα καὶ πληροῖ αὐτὰ*, quamvis duriusculum sit *ἐκεῖνα* sejungere a sequente *τὰ ῥεύματα*, durum itidem, *εἰσρεῖν* ad dativum *τοῖς κατ' ἐκεῖνα* trahere; sed aliter tamen sensus non constat. Quippe aqua ubi in inferiorem locum subsedit, in fluvios abiens per terram perforatam influit in *ulteriora illa loca*, *τόπους κατὰ τὰ ἔγκοιλα τῆς γῆς εἰς ἄλληλα συντετρημένους πολλαχῇ* §. 138. sq. eaque implet. Manifesto *τοῖς κατ' ἐκεῖνα* opponuntur deinde *τὰ ἐνθάδε*, *superiora hæc ἔγκοιλα τῆς γῆς*, quorum in aliquo nos habitamus. HEIND.

ἕκαστος ὁδοποιεῖται] Rectius Stob. *ἕκαστα ὁδοποιεῖται.* Ald. Bas. utraque, Vind. D E F G. Venet. A B *ἑκάστους*· ut fortasse *ἑκάστοις* antiquitus scriptum fuerit, quod Mudgius apud Forsterum conjecit. WYTT.

εἰς οὓς ἑκάστους ὁδοποιεῖται] *In quæ singula loca viam sibi faciunt.* *ἑκάστους* præter Ald. et Bass. scripti quoque libri Aug. et Tub. exhibent; cum Stephano tamen Forster edidit *ἕκαστος*, sensu nullo; Fischer denique, præeunte Mudgio, reposuit *ἑκάστοις*, ut *ὁδοποιεῖται* sit *aditus patet*, præter sermonis usum, quo *ὁδοποιεῖσθαι* ponitur de eo, *qui viam sibi facit.* Unice vera est librorum scriptura *ἑκάστους*, ut ad *ὁδοποιεῖται* intelligatur *τὰ ἐνθάδε πληρωθέντα.* Demosth. in Mid. ed. Spald. p. 111. *ἆρ' οὖν συγχωρήσαιτ' ἂν τοῦτον, ὅστις ἐστὶν ἕκαστος ὁ μισῶν, κύριον γενέσθαι* etc. ubi non debebat *ἕκαστος* mutari in *ἕκαστον.* HEIND.

§. 141. *ᾗ ἐπηντλεῖτο*] Hoc *ἐπηντλεῖτο* etsi referri potest ad præcedd. illa τὰ

ὀλίγον·[b] πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. καὶ ἔνια μὲν καταντικρὺ ᾗ[c] εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἔνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος· ἔστι δὲ καὶ[d] ἃ παντάπασι κύκλῳ περιελθόντα, ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν ὥς περ οἱ ὄφεις, εἰς τὸ δυνατὸν κάτω καθέντα[e] πάλιν ἐμβάλλει. δυνατὸν δ'[f] ἐστὶν ἑκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι,[g] πέρα[h] δ'

[a] ἐπηντλῆτο Ξ.—[b] ὀλίγα I.—[c] ᾗ corr Π.—[d] καὶ add ΓG.—[e] καθέντα 𝔄ΓΔΠΥΦCEGHIs cum pr Λ et γρ Ξ, καμφέντα L: καμφθέντα ς.—[f] δυνατὸν pr Ξ, ᾗ δυνατὸν ς.—[g] κατιέναι ς.—[h] πέραν L.—[i] πρὸς ΓΔGs et mg 𝔄.—[j] ἀμφοτέροισι mg 𝔄, πρὸς

ῥεύματα—εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτά, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες, hic tamen mallem ἐξηντλεῖτο. Heind.

καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν] *Alia quidem effluunt e regione ejus loci, per quem influunt.* Hæc nisi repugnant proximis μέχρι τοῦ μέσου κατιέναι, πέρα δ' οὔ· ἄναντες γὰρ κ. τ. λ. ut judicat Aristoteles l. c. Meteorolog. ii. 2. accipiendum erit cum Forstero καταντικρὺ, non extrema sibi opposita puncta *diametri*, sed *subtensæ*· quamquam si hoc voluisset Plato, disertius dicere debebat κατὰ τὸ ἕτερον μέρος. Cæterum in dictione exposita καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ, ratio postulabat ἢ ᾗ εἰσρεῖ· et sic item ᾗ omissum est in proximo antecedente κατωτέρω ἢ ἐπηντλεῖτο, quod plene dicendum erat κ. ἢ ᾗ ἐπ. *inferius quam ubi adfundebatur*, ut antiquitus in quibusdam libris fuisse apparet e vestigiis Vind. A B. qui habent ἢ εἰ ἐπηντλεῖτο. Plene posuit Plato Conviv. p. 315. C. ὅτε τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ᾗ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν. Critone p. 370. B. τῇ γάρ που ὑστεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ᾗ ἂν ἔλθοι τὸ πλοῖον. Quos duos locos Taylor in Lect. Lys. cap. i. p. 667. adhibuit emendando Demosth. Or. adv. Macartat. p. 666. E. ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ἂν προθῶνται. 'Quæ verba,' inquit, 'leviter sunt corrupta, cum legi debeat τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ᾗ ἂν προθῶνται: ut loqui semper observantur scriptores gravissimi atque Ἀττικώτατοι, v. c. Plato, cæt.' Wytt.

καμφθέντα—κατιέναι] Pro priore dant καθέντα omnes Vind. et Tub. pro posteriore καθιέναι Vind. A B C D E F. Venet. A B. Ald. Bas. 1. 2. quod Fischer 'vitiosum' dicit: perperam; nam, ut illud est *se demittentia*; sic hoc, *se demittere*. Wytt.

καθέντα] Vulgo καμφθέντα, πάλ. ἐμβ. ᾗ δυνατόν ἐστιν—κατιέναι. Quod post περιελθόντα et περιελιχθέντα vix cuiquam per se satis placuerit, καμφθέντα hoc mutandum esse in καθέντα propter subsequens καθιέναι (sic enim Ald. et Bass. cum Aug. ex Stob. Steph. edidit κατιέναι), monuerat jam Cornarius, idem ex libro suo Ms. δυνατὸν δὲ scribens pro ᾗ δυνατόν. Atque καθέντα Aug. et Tub. præbent cum Stob. qui κατιέντα habet; δυνατὸν δὲ legitur in iisdem Codd. et apud Stob. idque reddidit Ficinus: *licet autem utrinque ad medium usque defluere.* Verbi καθιέναι sic intransitivo, quem dicunt, significatu positi exempla dedi ad Theætet. §. 65. Adi Lobeck. ad Soph. Aj. 842. in qua μεθιέναι, ἐφιέναι, ἀφιέναι, ὑφιέναι, ἀνιέναι, ἐξιέναι, eundem in modum usurpata multis monstrantur exemplis. Heind.

ἐμβάλλει] Aug. μεταβάλλει. male. Fisch.

ἑκατέρωσε] Hoc pertinet ad illa ἔνια μὲν καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἔνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Ea igitur flumina, quæ semel sæpiusve per terram circumcirca (nam id est h. l. περὶ γῆν) volvuntur deorsum, non posse dicit neque in eandem, unde effluxerint, neque in oppositam partem ultra deferri quam ad mediam illam voraginem; acclivem enim esse fluminibus sive in hanc sive illam in partem delabentibus ascensum. Aristot. l. l. ubi Platonis hanc profert doctrinam: πάντα πάλιν κύκλῳ περιάγειν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἤρξατο ῥεῖν· πολλὰ μὲν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ καταντικρὺ τῇ θέσει τῆς ἐκρυῆς, οἷον, εἰ ῥεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἄνωθεν εἰσβάλλειν· εἶναι δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθεσιν· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἄναντες ἤδη πᾶσιν εἶναι τὴν φοράν. ἄναντες γὰρ ἀμφοτέροις—Codd. Tub. Paris. et Bas. 2. ἄναντες γὰρ πρὸς ἀμφ. Ficin. *ulterior nam prolapsus utrinque foret adscensus.* Scripserat haud dubie Plato: ἄναντες γὰρ πρόσω ἀμφοτέρ. Heind.

οὔ· ἄναντες[i] γὰρ ἀμφοτέροις[j] τοῖς ῥεύμασι τὸ[k] ἑκατέρωθεν
γίγνεται μέρος. τὰ[l] μὲν οὖν δὴ ἄλλα[m] πολλά τε καὶ με- §. 64. W.
γάλα καὶ παντοδαπὰ ῥεύματά ἐστι·[n] τυγχάνει δ' ἄρα
ὄντα ἐν τούτοις τοῖς πολλοῖς τέτταρ' ἄττα[o] ῥεύματα, ὧν II. iii. 117.
τὸ μὲν[p] μέγιστον καὶ ἐξωτάτω ῥέον περὶ κύκλῳ[q] ὁ καλού-
μενος Ὠκεανός ἐστι, τούτου δὲ[r] καταντικρὺ καὶ ἐναντίως[s]

ἀμφοτέροις 𝔄ΞΠΥ et γρ C.—[k] τὸ om L.—[l] τὰ om pr Π.—[m] δῆλα ΓG.—[n] εἰσί Δ.—[o] ἄττα τὰ Δ, ὄντα ΓG et mg 𝔄, om ΛCEHIL.—[p] μὲν om Γ.—[q] περὶ κύκλῳ ΛΕHL: περικύκλῳ *ς.—[r] · ἔστι δὲ τούτου ΓG, ἐστι τούτου δὴ E.—[s] ἐναντίος 𝔄ΓΞΥΦL.

τέτταρ' ἄττα ῥεύματα] Recte monet Clemens Alexand. Οὔθ' οἱ μῦθοι οἱ Πυθαγόριοι, ἀλλ' οὐδ' οἱ παρὰ Πλάτωνι, ἐν Πολιτείᾳ πρὸς (lege Ἠρὸς) τοῦ Ἀρμενίου, καὶ ἐν Γοργίᾳ Αἰάκου καὶ Ῥαδαμάνθυος, καὶ ἐν Φαίδωνι ὁ τοῦ Ταρτάρου etc.—οὐχ ἁπλῶς κατὰ πάντα τὰ ὀνόματα ἀλληγορητέοι, ἀλλ' ὅσα τῆς διανοίας τῆς καθόλου σημαντικά. Strom. l. v. p. 575. Forst.

τέτταρ' ἄττα ῥεύματα] Ab Homero accepit, judice Proclo in Plat. Rep. p. 396. ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης—καὶ τῶν ποταμῶν ἐκεῖθεν τὴν ἱστορίαν παρείληφε, καὶ γὰρ ὅτι πάντων ἐστὶν ' Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἔστι περῆσαι, (Od. Λ. 157.) καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως· Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι, Κωκυτός θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ' (Od. K. 514.) Ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Σωκράτης Στύγιον αὐτὸν προσείρηκεν. Quatuor autem elementis ea idem accommodat Proclus in Plat. Tim. iv. p. 282. Ἐννοήσωμεν δὲ ὅτι μόνῃ τῶν στοιχείων τῇ γῇ δέδωκε πάντα στοιχεῖα διακεκριμένως ἔχειν, κόσμον αὐτὴν ὅλον ἀποτελῶν ἀνάλογον τῷ οὐρανῷ πεποικιλμένον, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ πυρὸς ποταμὸς, καὶ ἀέρος, καὶ ὕδατος, καὶ γῆς ἄλλης, λόγον ἐχούσης πρὸς αὐτὴν, ὃν ἂν αὐτὴ πρὸς τὸ πᾶν, ὥς φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης. Quæ postrema non ipsis verbis in Phædone traduntur, sed ex reliqua Platonis doctrina suscipiuntur a Proclo. Ex Orphica traditione repetit Olympiodorus Cod. i. p. 161. Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι δ στοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις· ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ· ὁ δὲ Κωκυτὸς τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει· ὁ δὲ Ἀχέρων ἀέρι τε καὶ μεσημβρίᾳ· τούτους μὲν Ὀρφεὺς οὕτω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανὸν τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἄρκτῳ προσοικειοῖ. Quo in loco aut excidit aliquid, aut repugnat; siquidem quatuor fluvii ab Orpheo traditi dicuntur, neque tamen ex eo nisi tres memorantur; quartum, Oceanum, αὐτὸς, i. e. Plato, addidisse perhibetur. Neque dubitatio solvitur altero de eadem re excerpto p. 253. Ὅτι οἱ τέτταρες ποταμοὶ τὰ τέτταρα στοιχεῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ· ὁ μὲν Ὠκεανός φησι τὸ ὕδωρ· ὁ δὲ Κωκυτὸς, ἤτοι Στύγιος, ἡ γῆ· ὁ δὲ Πυριφλεγέθων τὸ πῦρ· ὁ δὲ Ἀχέρων ὁ ἀήρ· ἀντικεῖσθαι δὲ τῷ μὲν Πυριφλεγέθοντι τὸν Στύγιον, ὡς θερμὸν ψυχρῷ· (f. θερμῷ ψυχρόν)· τῷ δὲ Ὠκεανῷ τὸν Ἀχέροντα, ὡς ὑδραῖον ἀερίῳ (f. ὑδραίῳ ἀέριον)· διὸ καὶ Ὀρφεὺς τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην Ἀερίαν καλεῖ. Ταῦτα μὲν ὁ ἐξηγητής· ἡ μέντοι θέσις οὐχ ὁμολογεῖ τῶν ποταμῶν· πρῶτος μὲν γὰρ καὶ ἀνωτέρω ὁ Ὠκεανός· ὑπὸ δὲ τούτῳ ὁ Πυριφλεγέθων· ὑφ' ᾧ ὁ Κωκυτός. Ἄλλως τε καὶ ποταμοὶ λέγονται πάντες· καίτοι τὰ στοιχεῖα διάφορα. Ἄμεινον οὖν λήξεις αὐτοὺς καὶ τόπους ἀκούειν ψυχῶν, τετραχῇ κατὰ βάθος διῃρημένων· καὶ πρὸ τῶν τόπων τὰς θείας ἰδιότητας· τὴν διοριστικὴν κατὰ τὸν Ἀχέροντα· τὴν κολαστικὴν διὰ θερμότητος κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα· τὴν κολαστικὴν διὰ ψυχρότητος κατὰ τὸν Κωκυτόν. Utrumque Olympiodori excerptum apposuit Fischer: hoc aliquanto brevius ex Forstero, illud ex Gesneri editione Orphicorum p. 410. Wytt.

τέτταρ' ἄττα ῥεύματα] *ἄττα* abest ab Aug. et Stob. Vellem potius hoc *ῥεύματα* abesset, nulla certe de causa repetitum. Heind.

ῥέον περὶ κύκλῳ] Sic Edd. vett. cum Aug. Steph. *περικύκλῳ* edidit, quod monstri simile. Sed et *περὶ κύκλῳ* vix alias usquam reperies; *κύκλῳ* dicunt vel *ἐν κύκλῳ*. Conjicio *περὶξ κύκλῳ*. Tum vellem interjecto articulo *ῥέων ὁ Ἀχέρων*. Heind.

δι' ἐρήμων τε] Addidi hoc *τε* cum Fischero ex Aug. Tub. et Stob. *οὗ ἀφικν.* V. not. ad §. 131. De re ipsa conf. ibid. §. 131. Heind.

ῥέων Ἀχέρων, ὃς δι' ἐρήμων τε[t] τόπων[u] ῥεῖ ἄλλων καὶ[v] δὴ
1. 113. καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα,[w] οὗ αἱ τῶν τετελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται καί τινας εἱμαρμένους χρόνους[x] μείνασαι, αἱ μὲν μακροτέρους, αἱ δὲ βραχυτέρους, πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰς τῶν ζώων γενέσεις. [§. 142.] Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων[y] κατὰ μέσον[z] ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν πυρὶ πολλῷ καόμενον,[a] καὶ λίμνην ποιεῖ μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, ζέουσαν ὕδατος καὶ[b] πηλοῦ· ἐντεῦθεν δὲ χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης, περιελιττόμενος δὲ τῇ γῇ[c] ἄλλοσέ τε ἀφικνεῖται[d] καὶ παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος λίμνης, οὐ ξυμμιγνύμενος τῷ ὕδατι· περιελιχθεὶς δὲ[e] πολλάκις ὑπὸ γῆς ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου.[f] οὗτος δ' ἐστὶν ὃν[g] ἐπονομάζουσι[h] Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν, ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς. τούτου δ' αὖ[i] καταντικρὺ ὁ τέταρτος[j] ἐκπίπτει εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τε καὶ ἄγριον,

—[t] τε add 𝔄ΓΔΛΠΥΦCEGHILs et rc Ξ.—[u] τόπων om L.—[v] καὶ post δὴ om L et pr 𝔄.—[w] τὴν ἀχερουσιάδα ἀφικνεῖται Φ.—[x] χρόνους om G.—[y] ποταμὸς διὰ τούτων Φs et pr Δ.—[z] μέσων Π.—[a] libri καιόμενον.—[b] καὶ om Δ.—[c] τὴν γῆν ΓG.—[d] ἄλλος ἕτερος ἀφικνεῖται ΓG.—[e] δὲ om Γ.—[f] τάρου Δ.—[g] post ὃν omisi ἔτι cum ΓΔΛΥΦCEGHILs et corr ΞΠ.—[h] ὀνομάζουσι 𝔄ΛΥΦCEGHIL et pr Π.—[i] αὐτοῦ ΠΥ et pr

αἱ μὲν μακροτέρους] Absunt ab Aug. Fisch.

πάλιν ἐκπέμπονται—γενέσεις] Olympiodorus in Orpheo Gesn. (410.) ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Gottl.

§. 142. *τρίτος δὲ ποταμὸς—ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι*] Citat Theodoret. Serm. x. p. 647—648. Indidem ulterius refert Euseb. Præp. Evang. xi. 38. p. 567—569. Wytt.

ἐκβάλλει] ἐκβάλλειν de *scaturigine fluminis e terra proveniente* poni, docuit, adhibito hoc quoque loco, Musgravius ad Eurip. Iph. T. 1042. [Tum Theodoret. εἰσβολῆς ἐμπίπτειν a Ms. Palatin. εἰσπίπτει. Dein] Atticum καόμενον reposui pro καιόμενον. Cf. §. 148.—τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, *mari mediterraneo*, quod alias dicitur ἥδε ἡ θάλασσα, *hoc mare*. Heind.

δὲ τῇ γῇ] Euseb. δέ γε τῇ γῇ. A libris tamen Theodoreti et Euseb. Ms. Oxon. abest τῇ γῇ, quod in reliquis quoque libris omissum vellem. Nam ut adjunctum verbo dativum feras pro διὰ τῆς γῆς, vix possis περιελιττόμενον τῇ γῇ aliter quam de fluvio externam terram ambiente intelligere, quum tamen de meatu subter terram hoc dici declaret paludis Acherusiæ mentio. An scripserat Plato περιελιττόμενος δὲ τῆς γῆς ἄλλοσέ τε (*et in alias terræ partes*) ἀφικνεῖται etc.? ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου, i. e. εἴς τι κατωτέρω μέρος τοῦ Ταρτ. Nam in ipsum Tartarum, ut reliqui fluvii, ille exundat. §. 141. init. Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς γῆς—πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει. cf. §. extr. Male h. l. Aug. ἐκβάλλει. Heind.

ἐστὶν ὃν] Vulgo ὃν ἔτι Tub. ὃν ἔτι ὀνομάζ. Voculam recte omittit Aug. et Theodoret.—οἱ ῥύακες. vid. not. ad §. 139.—Τούτου δ' αὖ καταντ. Tub. τούτου δὲ αὐτοῦ κ. Heind.

εἰς τόπον πρῶτον] Abest πρῶτον in

ὡς λέγεται, χρῶμα δὲ ἔχοντα ὅλον οἷον ὁ κυανός,[k] ὃν δὴ II. iii. 118.
ἐπονομάζουσι Στύγιον, καὶ τὴν λίμνην ἣν[l] ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων[m] Στύγα. ὁ δ' ἐμπεσὼν ἐνταῦθα καὶ δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι, δὺς[n] κατὰ[o] τῆς[p] γῆς, περιελιττόμενος χωρεῖ ἐναντίως[q] τῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι[r] λίμνῃ ἐξ ἐναντίας· καὶ οὐδὲ τὸ[s] τούτου ὕδωρ οὐδενὶ μίγνυται, ἀλλὰ καὶ οὗτος κύκλῳ περιελθὼν ἐμβάλλει εἰς[t] τὸν Τάρταρον ἐναντίως[u] τῷ Πυριφλεγέθοντι· ὄνομα δὲ τούτῳ ἐστίν, ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι,[v] Κωκυτός. [§. 143.] Τούτων δὲ οὕτω πεφυκότων, ἐπειδὰν §. 65. W.
ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τὸν τόπον οἷ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἵ τε καλῶς καὶ ὁσίως[w] βιώσαντες καὶ οἱ μή. καὶ οἳ μὲν ἂν δόξωσι μέσως[x]

𝔄Ξ.—[j] τάρταρος Δ.—[k] κυανοῦς Φ, ὠκεανὸς H et pr E, ὁ ὠκυανὸς I.—[l] ἣν add ΦI et rc Γ.—[m] ἐκβάλλων ΓG.—[n] δὶς Γ.—[o] καὶ ΓG.—[p] τῆς om EL.—[q] ἐναντίος 𝔄ΓΞΠΥ ΦCGH.—[r] ἀχαιρουσία s.—[s] τὸ om ΓGL.—[t] ἐναντίος εἰς ΓG.—[u] ἐναντίος ΞΠΥCGH L et corr Λ.—[v] φάσκουσι Ξς.—[w] ὁσίως καὶ δικαίως Lς.—[x] ἀμέσως C, ἀμέμπως L.

Theodoreto: et forte transponendum ita, *ἐκπίπτει πρῶτον εἰς τόπον δεινὸν*—ut opponatur sequenti *δὺς κατὰ τῆς γῆς*. WYTT.

πρῶτον] A Theodoreto omissum hoc *πρῶτον* vellem sic positum, *πρῶτον εἰς τόπ.* Tum id. Theodor. *ἄγριον. Λέγεται δὲ χρῶμα ἔχειν.* HEIND.

χρῶμα] Ficinus: *colorem vero locus talem habet totus, qualis est Cyaneus:* quasi legerit *ὁ κυάνεος* cum Stobæo. At *κυανὸς* non modo est ipse *color cæruleus*, qualis est cœli et maris—sed etiam *gemma* ejusdem coloris, sed flavescentis, e genere iaspidum (Plin. H. N. 37. 9.) vel secundum alios sapphirorum. Conf. Theophr. de lapidd. p. 218. Bas. Meurs. Cypr. ii. 5. p. 94. et Schneiderus ad Anacr. Od. 29. 4. FISCH. *κυανὸν ochrum cupri*, deinde etiam *lapidem Lazuli* dictum in Lexico suo scripsit vir in his rebus omnium hodie eruditissimus, Schneider. HEIND.

ἐπονομάζουσι] *Cognominant eum Stygium:* referendum ad sequens *ὄνομα δὲ τούτῳ ἐστίν· proprium autem ei nomen est Cocytus.* WYTT.

ἣν ποιεῖ] Hoc *ἣν* Theodoreti Codd. aliquot servarunt, quo omisso, et moleste redundabant hæc *ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων*, et post verba *ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον* sic scriptum oportebat, *καὶ τὴν λίμνην ποιεῖ τὴν Στύγα καλουμένην.* Nunc idem h. l. est sermonis tenor qui de Legg. iii. p. 683. A.—*εἰς Λακεδαίμονα, ἣν ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι, καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις.* Xenoph. Anab. i. 1. 2. *Κῦρον μεταπέμπεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων* etc. Ibid. i. 4. 9.—*ποταμὸν—πλήρη ἰχθύων μεγάλων καὶ πραέων, οὓς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴων, οὐδὲ τὰς περιστεράς.* HEIND.

περιελιττόμενος] Aug. *δὺς καὶ κατὰ τῆς γῆς περιελ.* Euseb. et Theodoret. *δὺς κ. τ. γ. καὶ περιελιττόμενος.* Bene. Aliunde tamen non firmatum hoc *καὶ* recipere dubitavi multorum memor locorum, ubi itidem nulla est participiorum junctura. HEIND.

χωρεῖ ἐναντίως] Aug. et Euseb. h. l. et paullo post *ἐναντίος*, cui locus in his nullus. Nam *ἐναντίως χωρεῖ* est idem quod *ἐξ ἐναντίας χωρεῖ*; contra *χωρεῖ ἐναντίος* est *obviam it.* Nec supra in verbis *τούτου δὲ καταντικρὺ καὶ ἐναντίως ῥέων Ἀχέρων* §. 141. ulla librorum fuit varietas. HEIND.

ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι] Sic Aug. Tub. Euseb. et Stob. In Edd. legitur *φάσκουσι*, quod alienum ab h. l. HEIND.

§. 143. *διεδικάσαντο*] Videatur animadversio nostra ad §. 59. WYTT.

καλῶς καὶ ὁσίως] Ita Aug. Tub. Bas.

βεβιωκέναι, πορευθέντες ἐπὶ[y] τὸν Ἀχέροντα,[z] ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά[a] ἐστιν, ἐπὶ τούτων ἀφικνοῦνται εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐκεῖ οἰκοῦσί τε[b] καὶ καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται, εἴ τίς τι[c] ἠδίκηκε,[d] τῶν τε εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος· οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτη-

—[y] ἀπὸ L.—[z] ἀχέροντα καὶ ἀναβάντες Φ.—[a] ὀχήμά H.—[b] τε om. ΔΦGs.—[c] τι τις

2. Stob. atque ita legerunt Ficinus et, teste Forstero, Aristippus. In Ald. librarii errore post ὁσίως repetitum καὶ Stephanum induxit, ut ediderit καλ. καὶ ὁσίως καὶ δικαίως. Mox μέσως βεβιωκέναι est οὐ διαφερόντως οὔτε κακῶς οὔτε εὖ βεβ. Heind.

ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά ἐστιν] *Conscendentes ea, quæ scilicet ipsis sunt vehicula.* Nulla est ratio quare ὀχήματα intelligamus corpuscula illa et quasi tenuissimas tunicas, quæ animæ constanter adhærere perhibebantur a Platonicis: de qua opinione diximus ad Plutarchum de S. N. V. p. 97. quamquam ea intellexerunt Olympiodorus Cod. i. p. 162. et 254. et Proclus Comment. in Plat. Tim. v. p. 321. med. Nam hoc loco animæ dicuntur ea ἀναβαίνειν, quasi antea non habuissent: et mox ἐκβαίνειν et ἀποβαίνειν, quasi relinquentes ea. Itaque accipiendum ex fabulæ verisimilitudine, in fluviatilis itineris usum navigia postulante. Wytt.

καθαιρόμενοι] Hic locus videtur fundus purgatorii Romanensium. De animarum purgatione v. Virg. vi. 735. Legi meretur super hac re locus in Gorgia (p. 332.) Plut. de S. N. V. (566.) quo fabulam Thespesii de statu animorum post mortem exposuit, ad quam et allusit Julianus in Cæs. p. 4. Heus. ubi Augustus dicitur prodiisse variis indutus coloribus, more Chamæleontis, nunc pallida nunc rubente facie, dein obscura, tenebrosa et nubila—jussu Apollinis tum traditum, et velut aurum purum expurgatum esse. v. Heusing. ad l. l. p. 49. Gottl.

ἠδίκησε] Unus Aug. ἠδίκηκε.—καὶ καθαιρόμενοι. Suid. v. Ἀχέρων· Ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ῥύπτων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Heind.

εὐεργεσιῶν] Perinde atque h. l. εὐεργεσίαι opponuntur ἀδικήμασι de Rep. x. p. 615. B. ubi itidem sermo de mortuorum apud inferos pœnis præmiisque, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν—· καὶ αὖ εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγονότες εἶεν, κατὰ ταυτὰ τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. Heind.

ἀνιάτως] Olympiodorus: Ὅτι εὐίατα μὲν τὰ ἄνευ πονηρᾶς ἕξεως ἁμαρτανόμενα· δυσίατα δὲ τὰ ἀπὸ ἕξεως μὲν (adde πονηρᾶς), ἀλλὰ καὶ ἀντιτεινούσης πρὸς τὴν ἐνέργειαν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐνεργείᾳ μεταβαλλομένης· ἀνίατα δὲ τὰ ἀπὸ ἕξεως πονηρᾶς καὶ ἀμεταμελήτου. Ταῖς μὲν πρώταις ἀφώρισται Ἀχέρων, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη· ταῖς δὲ δύο ὁ Πυριφλεγέθων καὶ Κωκυτός· ταῖς δὲ τρισὶν ὁ Τάρταρος. v. Wyttenbach. ad Plut. S. N. V. p. 108. Fisch.

ἀνιάτως ἔχειν] Quasdam apud inferos esse animas, quas æternis pœnis torqueri, Plato etiam in Gorgia, et Rep. x. tradit, magis ille ad popularem opinionem, quam consequenter reliquæ suæ doctrinæ de Deo; qui animam divinæ ipsam particulam materiæ creasset abundantia suæ ipse bonitatis. Sic tamen et Plutarchus de S. N. V. p. 564. F. et ipse repugnans doctrinæ suæ ibidem p. 551. E. et alibi traditæ. Et sic alii in suis νεκυίαις: v. c. Æschines, qui dicitur, in Axiocho §. 21. Itaque Olympiodorus Cod. i. p. 255. Πῶς οὐδέποτε ἐξίασιν ἀπὸ τοῦ Ταρτάρου αἱ ἀνίατα βεβιωκυῖαι; ἢ πολιτικῶς ἔψευσται, ἵνα εὐλαβῶνται αἱ ψυχαὶ τὰ ἀνήκεστα τῶν ἁμαρτημάτων. Et similiter de his fabulis judicat Plutarchus Adv. Epicur. p. 1104. B. Repugnantiam in Platonis placito notat Arnobius adv. Gentes, ii. p. 52. 'Quid? Plato, idem vester, in eo volumine quod de Animæ Immortalitate composuit, non Acherontem, non Stygem, non Cocytum fluvios et Pyriphlegethontem nominat? in quibus animas asseverat volvi, mergi, exuri. Et homo prudentiæ non parvæ, et examinis judiciique perpensi, rem inenodabilem suscipit, ut cum animas dicat immortales, perpetuas, et corporali soliditate privatas, puniri eas dicat tamen et

μάτων, ἢ[e] ἱεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ φόνους ἀδίκους καὶ παρανόμους πολλοὺς ἐξειργασμένοι ἢ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα,[f] τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα II. iii. 119.
ῥίπτει εἰς τὸν Τάρταρον, ὅθεν οὔ ποτε[g] ἐκβαίνουσιν. [§. 144.] Οἳ δ' ἂν ἰάσιμα μέν,[h] μεγάλα δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἁμαρτήματα, οἷον[i] πρὸς πατέρα ἢ μητέρα

L.—[d] ἠδίκηκε 𝔄ΓΔΞΠΥΦCEGHIs : ἠδίκησε *ς.—[e] ἢ καὶ EI, om pr 𝔄Π.—[f] τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα 𝔄ΛΞΠΥCHIL, τυγχάνει τοιαῦτα ὄντα ΓG, τυγχάνει ὄντα (omisso τοιαῦτα) Φs : τυγχάνει ὄντα τοιαῦτα ς.—[g] οὐδέποτε ΓG.—[h] μὲν om ΓG.—[i] ἢ s.—

doloris afficiat sensu. Quis autem hominum non videt, quod sit immortale, quod simplex, nullum posse doloris sensum admittere: quod autem sentiat dolorem, immortalitatem habere non posse? Nec tamen ejus auctoritas plurimum a veritate declinat. Quamvis enim vir lenis et benevolæ voluntatis inhumanum esse crediderit, capitali animas sententia condemnare, non est tamen absone suspicatus, jaci eas in flumina torrentia flammarum, globis et cœnosis voraginibus tætra. Jaciuntur enim, et ad nihilum redactæ, interitionis perpetuæ frustratione vanescunt.' At exstingui animas, ad nihilum redigi, et in perpetuum interire, nusquam dixit Plato, estque hæc ipsius Arnobii aut interpretatio, aut opinio. Simpliciter Æneas Gaz. in Theophr. p. 52. *οἱ δὲ κακοὶ εἰς Τάρταρον ἐμπεσόντες, ὅθεν οὔποτε ἐκβήσονται, αὐτοὶ μὲν οὐκέτι ὀνίνανται, παράδειγμα δὲ τῆς δίκης γενόμενοι, εἰς ἀεὶ κείσονται· ταῦτα γὰρ ἐν Φαίδωνι καὶ Γοργίᾳ Σωκράτης διϊσχυρίζετο.* Sed hæc opinio popularis antiquissima sane, in mysteriis tradita a poetis et sacerdotibus celebrata, a Platone saltem in his *μύθοις* adhibita et ad usum admonitionis *πολιτικῆς* accommodata est. Itaque, non philosophos, sed, *ἐξηγητὰς, τελεστὰς, μυσταγωγοὺς*, eam celebrantes facit Celsus apud Origenem viii. 48. p. 776. F. Wytt.

ἀνιάτως] Theodoret. *ἀνηκέστως*. Hesych. *Ἀνήκεστον· ἀνίατον*, ut vulgatum ex glossa fluxisse videri queat. Sed de Rep. x. p. 615. E. *τὶς τῶν οὕτως ἀνιάτως ἐχόντων εἰς πονηρίαν.* de legg. ix. p. 862. E. *ὃν δ' ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα αἴσθηται νομοθέτης, δίκην τούτοισι—θήσει τινά.* Gorg. §. 171. *Οἳ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνίατοι γένωνται* etc. Heind.

ἢ ἱεροσυλίας] Abest ἢ a Tub. neque expressit hoc Ficinus: *qui videlicet sacrilegia multa perpetraverint.*—Tub. *τυγχ. τοιαῦτα ὄντα.* Heind.

Τάρταρον] Olympiodorus apud Wyttenb. d. l. *Ὅτι ὁ Τάρταρος πάντων ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν στέρησις· διὸ τοὺς ἀνίατα πλημμελοῦντας οὗτος ὑποδέχεται, ὡς εἰς τὸν ἑαυτῶν τάρταρον ἐκπεσόντας· ῥιπτεῖσθαι δὲ λέγονται, ὡς βαρυτάτην ζωὴν ἐζηκότες, καὶ ὡς ἑτεροκίνητον, καὶ ὡς ποιναίαν· καὶ οὕτως ἐπωθουμένην* (l. *ἀπωθ.*) *ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης.* Fisch.

οὔποτε ἐκβαίνουσιν] *ταῦτα πῶς ἂν* (inquit Eusebius de hoc et simili apud Gorgiam loco) *δύναιτο συνᾴδειν τοῖς περὶ ἀμοιβῆς σωμάτων, ἃ τὴν ψυχὴν μετιοῦσαν αἱρεῖσθαι φάσκουσι, λόγοις; πῶς γὰρ ἡ αὐτὴ τιμωρίας καὶ δεσμωτήρια καὶ τοσαύτην δίκην εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον μετὰ τὴν ἐνθένδε τελευτὴν ὑφέξει, καὶ πάλιν οἷα τις ἀνειμένη καὶ δεσμῶν ἐλευθέρα βίους ἂν ἕλοιτ', οὓς ἂν ἐθέλῃ;* Præp. Evang. l. 13. c. 16. p. 700. Idemque inter Platonicos vulgo quærebatur, cui triplicem apud Olympiodorum solutionem invenias; nempe *ἢ πολιτικῶς ἔψευσται, ἵνα εὐλάβωνται αἱ ψυχαὶ τὰ ἀνήκεσται τῶν ἁμαρτημάτων· ἢ πρὸς μίαν περίοδον, τὸ οὐδέποτε. Συριάνου αὕτη ἡ ἐπιβολή.—δύναται δέ τις εἰπεῖν καὶ ὅτι ὅσον ἐφ' ἑαυταῖς οὔποτε ἐκβαίνουσιν· οὐκέτι γὰρ ἑαυταῖς δύνανται βοηθεῖν, ἀλλ' ὡς ἑτεροκίνητοι σῴζονται, καὶ ῥιπτεῖσθαι λέγονται εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ' οὐκ ἀπιέναι, ἅτε ἀπολωλεκυῖαι τὸ αὐτοκίνητον.* Forst.

§. 144. *πρὸς πατέρα*] Præpositione caret lib. Aug. non tamen unius hujus testimonio damnanda. Xenoph. Cyrop. i. 6. 31. *διώριζε δὲ τούτων ἅ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἦν καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς.* Memor. iv. 2. 16. *διορισώμεθα πάλιν, πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους δίκαιον εἶναι τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους ἄδικον.* Heind.

I. 114. ὑπ᾽ ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες, καὶ μεταμέλον[j] αὐτοῖς τὸν ἄλλον βίον βιῶσιν,[k] ἢ[l] ἀνδροφόνοι τοιούτῳ τινὶ ἄλλῳ τρόπῳ γένωνται, τούτους[m] δὲ ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη, ἐμπεσόντας δὲ αὐτοὺς καὶ ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομένους ἐκβάλλει τὸ κῦμα, τοὺς μὲν ἀνδροφόνους κατὰ τὸν Κωκυτόν, τοὺς δὲ πατραλοίας καὶ μητραλοίας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα· ἐπειδὰν δὲ φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσιάδα, ἐνταῦθα βοῶσί τε καὶ καλοῦσιν, οἱ μὲν οὓς ἀπέκτειναν, οἱ δὲ οὓς ὕβρισαν, καλέσαντες δ᾽ ἱκετεύουσι καὶ δέονται ἐᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην καὶ δέξασθαι, καὶ ἐὰν μὲν[n] πείσωσιν, ἐκβαίνουσί[o] τε καὶ λήγουσι τῶν κακῶν, εἰ δὲ μή, φέρονται[p] αὖθις εἰς τὸν Τάρταρον κἀκεῖθεν πάλιν εἰς τοὺς ποταμούς, καὶ ταῦτα[q] πάσχοντες οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν πείσωσιν οὓς ἠδικήκασιν·[r] αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη.

[j] *μετάμελον* ς.—[k] *βιώσωσιν* ΓG.—[l] *ἢ οἱ* G, *ἢ καὶ* Δ.—[m] *τούτοις* ΛCEHL, *τοὺς* ΓG.
ἀπο *ἐκ*
—[n] *μὲν* om IL.—[o] *ἐκβαίνουσι* ΔΥΦs, *ἐκβαίνουσί* Ξ, *ἀποβαίνουσι* 𝔄 : *ἀποβαίνουσί* *ς.—[p] *φαίνονται* pr Λ.—[q] *καὶ αὐτὰ ταῦτα* ΓΔΦGs.—[r] *ἠδικήκασιν* Φs : *ἠδίκησαν* *ς.

μετάμελον] Sic omnes libri. Accipiendum pro adjectivo: *pœnitentem sibi reliquam vitam vixerint:* i. e. *reliquam per vitam eos hujus facinoris pœnituerit.* Unius Platonis nomine in Stephani Thes. proditum. Wytt.

ἄλλον] Aug. et Theodoreti Ms. Palat. *ὅλον*. Fisch.

βίον βιῶσιν] Theodoret. *βιώσωσιν*, unde alterum Attico more contractum putabat Grammaticus Lipsiensis [scil. Fischer.] Tum Euseb. *τοιούτῳ τρόπῳ ἄλλῳ.*—*τούτοις δὲ ἐμπ.* Sic pro *τούτους* Aug. et Bas. 2. Heind.

κατὰ τὸν Κωκυτὸν] *In Cocytum ita ut secundo fluvio deferantur.* Xenoph. Cyrop. vii. 5. 16. *τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει ἐν τῇ νυκτί.* Contra deinde *κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσ.* est *prope lacum.* Cyrop. vii. 1. 14. *ὁπότε δ᾽ αὖ γένοιτο κατά τινας τῶν πρόσθεν συμμεμαχεσμένων*, et ibid. §. seq. *ὡς δὲ παριὼν κατὰ Ἀβραδάταν ἐγένετο, ἔστη, καὶ ὁ Ἀβραδάτας — προσῆλθεν αὐτῷ.* Anab. v. 2. 16. *Ξενοφῶν στὰς κατὰ τὰς πύλας ὁπόσους ἐδύνατο κατεκώλυε τῶν ὁπλιτῶν ἔξω.* Heind.

πατραλοίας] Polygnotus in Ulyssis Descensu ad Inferos, apud Pausaniam, x. 28. p. 866. *Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀχέροντος τῇ ὄχθῃ μάλιστα ἄξιον ὅτι ὑπὸ τοῦ Χάρωνος τὴν ναῦν, ἀνὴρ οὐ δίκαιος ἐς πατέρα, ἀγχόμενός ἐστιν ὑπὸ τοῦ πατρός· περὶ πλείστου γὰρ δὴ ἐποιοῦντο οἱ πάλαι γονέας·—Ἐν δὲ τῇ Πολυγνώτου γραφῇ πλήσιον τοῦ ἀνδρὸς, ὃς τῷ πατρὶ ἐλυμαίνετο καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐν ᾅδου κακὰ ἀναπίμπλησι, τούτου πλησίον ἱερὰ σεσυληκὼς ἀνὴρ ὑπέσχε δίκην.* Ubi de hac pietatis religione videndus Kuhnius. Wytt.

φερόμενοι] Euseb. *φλεγόμενοι.* Forst.

καλοῦσιν, οἱ μὲν κ. τ. λ.] Olymp. *Πῶς δέονται οἱ ἠδικηκότες τῶν ἠδικημένων ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι λίμνῃ. οὔτε γὰρ πάντες οἱ ἠδικημένοι, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα ἢ ἀλλαχοῦ ἀνηγμένοι, ἢ καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ* (forte *Ταρτάρῳ*) *ἔνιοι μεγάλα τύχον ἴσως ἕτερα καὶ αὐτοὶ ἠδικηκότες, οὔτε τοίνυν ἐκεῖ πάντως.* (l. *πάντες.*) *καὶ μέντοι οἱ* (lege *εἰ*) *ἐκεῖ, ἔτι τούτου ἀτοπώτερον, τὸ ἐπὶ τοῖς πάθεσιν ἐκείνων κρίνασθαι τὴν ἀξίαν τῶν ἡμαρτημένων, ἢ ἀφειδέστερον καὶ ὠμότερον ἐχόντων, ἢ χαυνότερον καὶ ἐλεεινότερον· ἢ γίγνεται ταῦτα τὸν δαιμόνιον τρόπον, φασμάτων ὁμοίων τοῖς ἠδικημένοις προτεινομένων κατὰ δίκην.* Forst.

[§. 145.] Οἳ δὲ δὴ[s] ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ[t] ὁσίως βιῶναι,[u] οὗτοί εἰσιν οἱ τῶνδε μὲν τῶν[v] τόπων τῶν[w] ἐν τῇ γῇ ἐλευθερούμενοί τε[x] καὶ ἀπαλλαττόμενοι ὥς περ δεσμωτηρίων, ἄνω δὲ εἰς τὴν καθαρὰν οἴκησιν ἀφικνούμενοι[y] καὶ ἐπὶ τῆς[z] γῆς οἰκιζόμενοι. τούτων δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφίᾳ ἱκανῶς καθηράμενοι ἄνευ τε[a] σωμάτων ζῶσι τὸ παράπαν II. iii. 120.

—[s] δὴ om I.—[t] πρὸς τὸ om Δ.—[u] βεβιωκέναι s.—[v] τῶν om H.—[w] τῶν om ΓG.—[x] τε om ΓΔΦG.—[y] ἀφικόμενοι Φs.—[z] τῆς add Stobæus.—[a] τε om ΓΔΦGs.—

§. 145. οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι κ. τ. λ.] *Qui vero visi fuerint operam supra cæteros dedisse ut sancte vitam instituerent.* Sed post διαφερόντως deesse videtur infinit. ἐσπουδακέναι (licet cum περὶ potius jungatur) aut alius hujusmodi. STEPH.

οἳ δὲ δὴ ἂν δόξωσι] Olymp. Ὅτι ἀναμάρτητοι καὶ ὁσίως βεβιωκυῖαι, αἱ μὲν ἄνευ φιλοσοφίας ἐπὶ τῶν ἄκρων οἰκίζονται τῆς γῆς μετὰ σωμάτων πνευματικῶν λεπτοτάτων, αἱ δὲ πολιτικῶς φιλοσοφοῦσαι μετὰ τῶν αὐγοειδῶν ἐν οὐρανῷ διάγουσιν· αἱ δὲ καθαρθεῖσαι τελέως εἰς τὸν ὑπερκόσμιον τόπον ἀποκαθίστανται ἄνευ σωμάτων. FORST.

οἳ δὴ δ' ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι] Dura compositio, in qua libri consentiunt, et Clemens Alex. Str. iii. p. 434. A. iv. 488. D. At Theodoret. Serm. viii. p. 601. A. et xi. p. 648. D. et in aliis discrepat, et in hoc, quod in fine addit προκεκρῖσθαι· quod fortasse interpretamentum est vocis διαφερόντως, ab annotatore adjectum. Lenis est Forsteri ratio corrigentis διαφέροντες; si modo locus correctionem desiderat. Nam si τὸ ὁσίως accipi possit pro τὴν ὁσιότητα, nihil amplius requiratur, et plane sit —*qui autem egregie ad sanctitatem vixisse videantur.* Atqui adverbia cum articulis sæpe usurpantur pro substantivis: v. c. τὸ ἀδίκως pro ἡ ἀδικία, τὸ δικαίως pro ἡ δικαιοσύνη: velut in Philebo p. 92. G. τοῦ καλῶς ἂν μάλιστα ἐπιτύχοιμεν· pro τοῦ καλοῦ· et similia multa, ut ad Plutarchum ostendimus; et διαφέρειν, διαφέρων, πρός τι, *excellere, excellens in aliqua re,* frequentius est quam ut exempla desideret. WYTT.

οἳ δὲ δὴ δόξωσι—προκεκρίσθαι] *Quicunque autem videntur, præ ceteris sancte vivendo excelluisse.* Xenoph. Mem. iii. 5. 19. τοῦτο γάρτοι καὶ θαυμαστόν ἐστιν τὸ τοὺς μὲν τοιούτους πειθαρχεῖν τοῖς ἐφεστῶσι, τοὺς δὲ ὁπλίτας καὶ τοὺς ἱππεῖς, οἳ δοκοῦσι καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, ἀπειθεστάτους εἶναι πάντων.—πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι, *si ad vitam sanctam spectes,* quo sensu et εἰς τὸ ὁσ. β. poni potuit. Sic positæ præpositionis in promtu sunt exempla, neque jam quidquam ad loci integritatem desiderabitur post receptum a nobis, quod in Codd. et Edd. omissum unus præstat Theodoretus, verbum προκεκρῖσθαι. Nam in Theodoreti Θερ. Παθ. viii. p. 118. legitur τῷ ὁσίως βεβιωκέναι προκεκρῖσθαι, ubi tamen Codd. πρὸς τὸ ὁσ. βιῶναι προκεκρ. et ibid. xi. p. 115. πρὸς τὸ ὁσίως διαβιῶναι προκεκρῖσθαι, ex quo natum apud Clem. Alex. Strom. iv. p. 488. προσκεκλῆσθαι. Hoc neglecto, Forster διαφερόντως in διαφέροντες mutatum maluit, in quo miror virum Græce non indoctum. Neque enim dici potuit οἳ ἂν δόξωσι διαφέροντες pro δόξ. διαφέρειν, nec poni h. l. præsens διαφέροντες. Nec magis, quod suaserunt alii, βιῶναι bis potest intelligi, ut ad utrumque, ad διαφερόντως et ad ὁσίως trahatur. HEIND.

τῶν τόπων] Ab Theodor. p. 118. absunt, ut a Clem. Alex. p. 488. et apud Eusebium non comparet articulus τῶν ante verba ἐν τῇ γῇ, qui etiam in libris Stobæi deest. FISCH.

ἐλευθερούμενοι τε] τε prætermisit Theodoretus. Deinde ex eod. et Euseb. ac Stob. in his ἐπὶ τῆς γῆς articulum revocavi. Sic supra §. 134. ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. §. 135. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. HEIND.

ἄνευ τε σωμάτων] καμάτων legit Bulengerus Eclog. ad Arnob. p. 169. et id Forstero videbatur Aristippus quoque sequutus esse. FISCH.

ἄνευ τε σωμάτων] Euseb. et Theodoret. inepte ἄ. τε καμάτων. Aug. σώματος. Ficinus tamen: *absque corporibus,* et Olympiod. ad h. l. αἱ δὲ καθαρθεῖσαι —ἄνευ σωμάτων. HEIND.

τὸ παράπαν] Sic et Ald. Bass. Steph. non, ut in editis libris omnibus legi Fischer ait, παράπαν. Tum Clem. Alex.

εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, καὶ εἰς οἰκήσεις ἔτι τούτων καλλίους[b] ἀφικνοῦνται, ἃς οὔτε ῥᾴδιον δηλῶσαι οὔτε ὁ χρόνος ἱκανὸς
§. 66. W. ἐν τῷ παρόντι. ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα χρὴ ὧν[c] διεληλύθαμεν, ὦ Σιμμία, πᾶν[d] ποιεῖν ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν· καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη.

Τὸ μὲν οὖν ταῦτα[e] διισχυρίσασθαι[f] οὕτως ἔχειν, ὡς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρέπει νοῦν[g] ἔχοντι ἀνδρί· ὅτι μέντοι ἢ[h] ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ'[i] ἄττα περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπεί περ ἀθάνατόν γε[j] ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, τοῦτο καὶ πρέπειν μοι[k] δοκεῖ καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ[l]

[b] καλλίους τούτων ΓΔΦGς.—[c] τῶ G.—[d] πᾶν 𝔄ΓΔΛΠΦÇEGHIL: πάντα *ς.—[e] τοιαῦτα Π et pr 𝔄.—[f] διισχυρίζεσθαι ΓΔΦGs.—[g] νῦν Δ.—[h] ἢ om Γ.—[i] ταῦτ' ς.
γ
—[j] τε Λ.—[k] μοι ΓΔΞΠΥΦGs: ἐμοὶ ς.—[l] οἰομένων G.—[m] τὰ om ΓG.—[n] πάλιν

εἰς τὸν ἅπαντα χρόν. et Ficinus: *totum per tempus*. Heind.

πάντα ποιεῖν ὥστε] I. e. παντὶ τρόπῳ μηχανᾶσθαι, *nihil relinquere intentatum, ut* etc. Aug. Euseb. Stob. Iambl. πᾶν ποιεῖν. (Theodoret. πάμπαν.) Ut Gorg. §. 77. ὅθεν καὶ πᾶν ποιοῦσιν ὥστε δίκην μὴ διδόναι. Sed alterum itidem frequentant scriptores. Xenoph. Anab. iii. 1. 35. ἡμῖν δ' ἐγῷμαι πάντα ποιητέα ὡς μήποτε ἐπὶ τοῖς βαρβάροις γένωμεθα. Hellen. vi. 1. 4. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ—πάντα ποιήσειαν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. Lysias Ἀπολ. δωροδ. p. 708. πάντα δὲ ποιοῦσιν ὅπως ὑμεῖς τοῖς εὖ πεποιηκόσιν ὀργισθήσεσθε. Demosth. in Mid. init. πάντα ποιοῦντος (*omnem lapidem movente*) τούτου καί τινων ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐπείσθη (ὁ δῆμος.) Heind.

καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον, καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη] In gemino argumento similis est adhortatio Socratis Rep. x. p. 516. C. μέγας γὰρ ὁ ἀγὼν, ὦ φίλε Γλαύκων, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι· καὶ μὲν τά γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν. Imitatur Plutarch. Fragm. de Anima, i. 3. Ἀγωνιστέον οὖν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· καλὸς γὰρ ὁ ἀγών· καὶ τῇ ψυχῇ ὁ λόγος πάντως χρήσιμος. Hierocles ad Aur. Carminis clausulam: Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς, Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκ ἔτι θνητός· ita commentatur: Τοῦτο πέρας τῶν πόνων τὸ κάλλιστον· τοῦτο, ὡς Πλάτων φησὶν, ὁ μέγας ἀγὼν, καὶ ἐλπὶς ἡ μεγάλη. Wytt.

διϊσχυρίσασθαι οὕτως ἔχειν] Hoc dictum significat Origen. adv. Celsum i. 357. D. ὁ μὲν γὰρ Πλάτων φησὶν, οὐ κατὰ τὸν νοῦν ἔχοντα εἶναι τὸ διϊσχυρίζεσθαι περὶ τῶν τοιῶνδε καὶ ἀδηλοτέρων. Wytt.

ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτα ἄττα] Sic Stob. Eclog. Phys. p. 141. Olympiodor. Cod. i. p. 245. Vind. A B C D E F. Venet. A B. Aristipp. Versio Sicula. Turneb. Vulgo cæteri perperam pro τοιαῦτα dant ταῦτ'. Huc pertinet alia annotatio Olympiodori Comment. Ms. in Gorgiam, p. 200. Ἐν μὲν οὖν τῷ Φαίδωνι περὶ αὐτῶν τῶν κολαστικῶν τόπων διαλέγεται· ὅτι εἰσὶ τέσσαρες ποταμοί· καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ ἀποκαθαίρονται αἱ ψυχαί· καὶ ἄλλα ὅσα οἱ ποιηταὶ λέγουσι· καὶ ὅτι μὲν εἰσὶν ὑπὸ γῆν πύρεια στοιχεῖα, πιστοῦται τοῦτο ἐκ τῶν Σικελικῶν τῆς Αἴτνης ὁρῶν· λέγει γὰρ, ὅτι τὸ μὲν οἴεσθαι εἶναι πῦρ ὑπὸ γῆν, ἔμφρονος ἀνδρός· τὸ δὲ διϊσχυρίζεσθαι ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ποταμοῖς, καὶ τοῖς τοιούτοις μέλλομεν κολάζεσθαι, οὐκ ἔχομεν λέγειν· ὅπως δὲ οἶδα (f. corrigendum ὅμως δὲ οἴδαμεν ὅτι) ἢ τῷ ὄντι ταῦτά ἐστιν, ἢ, εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλ' οὖν γε τοιαῦτα. Wytt.

ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ' ἄττα] Aug. ἢ ταῦτά ἐστιν. Tum Edd. ἢ ταῦτ' ἄττα. Ut in Aug. et Tub. legitur ac Stob. (ubi scriptum τοιαῦτα τὰ), τοιαῦτ' ἄλλα dederat jam Turnebus. Heind.

τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκ.] Ex Tub. scripsi μοι pro ἐμοί. Verba autem sic

οὕτως ἔχειν· καλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος καὶ χρὴ τὰ[m] τοιαῦτα ὥς περ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ, διὸ δὴ ἔγωγε καὶ πάλαι[n] μηκύνω τὸν μῦθον.[o] [§. 146.] Ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα θαῤῥεῖν χρὴ περὶ[p] τῇ[q] αὑτοῦ[r] ψυχῇ ἄνδρα, ὅς τις ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κόσμους εἴασε χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε[s] ὄντας καὶ πλέον θάτερον II. iii. 121.
ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, τὰς δὲ[t] περὶ τὸ μανθάνειν ἐσ-

ΓG.—[o] λόγον Δ.—[p] ἐπὶ L.—[q] τῆς...ψυχῆς ΓΔΦGs.—[r] ἑαυτοῦ 𝔄.—[s] τε om ΓΔΦGs.

junge: τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ οἰομένῳ οὕτως ἔχειν καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι (sc. οἰομένῳ οὕτ. ἔχ.). Xenoph. Œcon. iv. 1. αἱ δοκοῦσι κάλλισται τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐμοὶ πρέποι ἂν μάλιστα ἐπιμελομένῳ (sc. αὐτῶν). Sic illa legenda. Lysias p. 779. οὐκ ἄξιον τούτοις πολλάκις χρῆσθαι συμβούλοις, οἷς οὐδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε πειθομένοις. Plato de Legg. ii. p. 656. A. μῶν οὖν δὴ βλαβήν ἔσθ' ἥντινα φέρει τῷ χαίροντι πονηρίας—σχήμασι etc. Soph. Œd. Tyr. 216. φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι, atque inde explicanda ibid. illa 863. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων. Heind.

μηκύνω τὸν μῦθον] Julian. Orat. 7. p. 216. D. ἐπεὶ καὶ Πλάτωνι πολλὰ μεμυθολόγηται περὶ τῶν ἐν ᾅδου πραγμάτων θεολογοῦντι. Strabo 15. p. 1040. A. Περιπλέκουσι δὲ καὶ μύθους, ὥσπερ καὶ Πλάτων περί τε ἀφθαρσίας ψυχῆς, καὶ τῶν καθ' ᾅδου κρίσεων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Fisch.

πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι] *Existimans eos alterum plus facere: putans per illos ornatus et voluptates plus fieri mali, quam boni: malum augeri.* Nam θάτερον, *alterum*, per euphemismum dicitur pro τὸ κακόν. Non cepit Cornarius, corrigi volens θάνατον: nec hunc reprehendens Fischer; fortasse, nec reliqui. Dictio exquisite Attica est, πλέον θάτερον ποιεῖν, *malum augere, damnum adferre, perperam facere.* Sic Plato in Euthyd. bis: p. 218. F. πλεῖον γάρ που, οἶμαι, θάτερόν ἐστιν, ἐάν τις χρῆται μὴ ὀρθῶς ὁτῳοῦν πράγματι, ἢ ἐὰν ἐᾷ· i. e. *plus enim mali est, si quis re non bene utitur, quam si eam omnino non attingit.* et p. 225. C. ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλεως Πατροκλῆς εἰ ἔλθοι, πλέον ἂν θάτερον ποιήσειεν· i. e. *Patrocles autem, qui meus est Iolaus, si veniret, plus mali quam boni faceret:* ubi est ambiguitas, cuinam ex duobus disputantibus, plus detrimenti, quam adjumenti, allaturus esset. Isocrat. Æginet. p. 669. καὶ τοσούτων τῶν ταλαιπωριῶν οὐδεὶς τῶν συγγενῶν μετασχεῖν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδ' ἐπισκεψόμενος ἀφίκετο, πλὴν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς, αἳ πλέον θάτερα ἐποίησαν· ἀσθενοῦσαι γὰρ ἦλθον ἐκ Τροιζῆνος· ὥστ' αὐταὶ θεραπείας ἐδέοντο, locus disertus, bene redditus a Wolfio, saltem ut vis dictionis appareat: *Et harum miseriarum quisquam cognatorum ejus particeps esse adeo non voluit, ut nec inviserit eum quisquam, præter matrem et sororem: quæ meas etiam auxerunt molestias. Nam ægrotæ Trœzenem advenientes, ipsæ curatione indigebant.* Aristid. Orat. Plat. ii. p. 117. οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε ἔστιν εἰπεῖν, ὡς, εἰ ψέξειεν ἐκείνους, μᾶλλόν τι πείσειν αὐτὸν ἡγεῖτο καὶ προσάξεσθαι· τοὐναντίον γὰρ ἔμοι γε δοκεῖ, μᾶλλον ἂν καὶ παροξῦναι καὶ πλέον θάτερον ποιῆσαι τῇ ἐκείνων βλασφημίᾳ· i. e. *neque vero hoc dici potest, Socratem putasse se magis persuasurum Callicli eumque sibi adjuncturum, si illos quatuor viros vituperasset: contra etiam mihi videtur Socrates eum magis exacerbaturus, et sibi apud eum hac in illos maledicentia plus detrimenti quam commodi facturus fuisse.* Liban. Declam. ii. p. 209. B. μὴ τοίνυν ἀναισχυντῶμεν εἰς μέσον ἐκείνους φέροντες, ὧν ἀτοπώτεροι πεφήναμεν· ἢ λήσομεν ἡμᾶς αὐτοὺς πλέον θάτερον ποιοῦντες· εἰ γὰρ ὧν ὡς δεινοτάτων κατηγοροῦμεν, ταῦτα ὑπερβάλλοντες ἁλισκόμεθα, καθ' ἡμῶν αὐτῶν ἐκεῖνα κακιοῦμεν. bona fide interpres illam dictionem reddidit: *an latebit nos ipsos, dum plus alterum facimus:* tota periodus sic vertatur: *Ne igitur impudenter agamus, hos memorantes, quos injustitia superamus: alioquin ipsi imprudentes nostræ caussæ nocebimus. Si enim eos, quos ut scelestissimos accusamus, eosdem in his*

πούδασέ τε καὶ κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτρίῳ ἀλλὰ τῷ αὐτῆς[u] κόσμῳ, σωφροσύνῃ τε καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀν-
I. 115. δρίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, οὕτω περιμένει[v] τὴν εἰς Ἅιδου πορείαν, ὡς πορευσόμενος ὅταν ἡ εἱμαρμένη καλῇ.[w] ὑμεῖς[x] μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης καὶ οἱ ἄλλοι, εἰσαῦθις ἔν τινι χρόνῳ ἕκαστοι[y] πορεύσεσθε·[z] ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός, ἡ εἱμαρμένη, καὶ σχεδόν τί μοι ὥρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρόν· δοκεῖ γὰρ δὴ[a]

—[t] τοὺς δὲ s, καὶ πλέον Φ.—[u] ἑαυτῆς ΓΔΦs.—[v] παραμένει ΛΕΗΙL.—[w] καλῇ...εἱμαρμένη om pr Γ.—[x] ἡμεῖς I. μὲν om Δ.—[y] ἕκαστος ΓG.—[z] πορευθήσεσθε G, πο-

sceleribus superare deprehendemur, adversus nos ipsos hanc malignitatem exercebimus. Sic item posuit Synesius Dione p. 38. B. adversus Philostratum disserens: τοῦτο γὰρ ἤδη πλέον ἐστὶ ποιήσασθαι θάτερον· interpres vulgatus: *hoc autem nihil aliud est, quam in alteram partem magis propendere:* intelligendum, *hoc autem est plus mali quam boni facere; sibi ipsum repugnare: se ipsum confutare.* Simpliciter in bonam partem adhibuit, ut sit *potius contrarium,* Iamblich. Myster. Æg. p. 101. οὐδ' ἐκ στοιχείων τῶν αἰσθητῶν συμπεφορημένον τι πλῆθος ἀπογεννᾶται τὸ δαιμόνιον· ἀλλὰ πλέον θάτερον, αὐτό τέ ἐστιν ἁπλοῦν, καὶ τὰ περὶ τὰ συνθετὰ μονοειδῶς ἐνεργεῖ. Quod autem diximus τὸ ἕτερον per euphemismum dici pro κακόν, apparet ex illo usu, quem attigit Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 112. et ante eum Wetstenius ad i. Timoth. v. 25. Quibus addantur Aristid. t. ii. p. 141. τὴν Καδμείαν νίκην ἡγεῖτο νικήσειν· ὡς ἑτέρως δὲ πράξας, ἀπολεῖν τὴν πόλιν· *aut Cadmeam victoriam se reportaturum, videbat: aut victum, urbem perditurum.* Ib. p. 167. δικαίως μὲν ἅπαντα πραττόμενα ἐπαινεῖς, ὡς ἑτέρως δὲ ψέγεις· 280. ἑνὸς μὲν ἐπ' εὐφημίας, τεττάρων δ' ἐπὶ τοῖς ἑτέροις ἐμνημόνευσεν· *unius cum laude, aliorum cum vituperio, meminit.* Pausanias ix. 6. p. 723. Τῶν δέ σφισιν ἐν ἀγῶσι πολέμου γενομένων εὐτυχημάτων, καὶ ὡς ἑτέρως, τοσάδε φανερώτατα ὄντα εὕρισκον· recte interpres: *Quæ vero ipsis vel prospera, vel secus, in belli certaminibus evenerunt, hæc ego maxime memoratu digna comperi.* Liban. Declam. xxi. p. 528. D. ἢ τῶν χρηστῶν ἢ τῶν ἑτέρων. Et alia forma Æschines adv. Timarch. p. 173. B. τὰ καλὰ καὶ τὰ μή. Julianus Or. i. p. 4. A. ἐπαινεῖν τε αὖ τὰ καλῶς πραχθέντα, καὶ ψέγειν, ὅταν ᾖ καιρὸς, τὰ μὴ τοιαῦτα τῶν ἔργων. J. Chrysostom. Homil. Antioch. xiii. p. 151. E. τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων. Eadem vis cernitur in Latino *secus:* et in Corn. Nepotis Pelopida, 1. 'alterius factionis,' valere eam censet Forcellinus: quamquam refertur saltem ad antegressum *adversariæ factioni.* Wytt.

§. 146. πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι] Sc. αὐτοὺς, τοὺς κόσμους. Loquendi hoc genus πλέον θάτερον ποιεῖν, *rem malam facere pejorem,* hoc quidem loco a nemine adhuc interpretum intellectum, satis explicuimus ad Plat. Euthyd. §. 24. Nimirum cui id ipsum in malis videtur ponendum, quod corporis vinculis constricti in hac vita a veritate indaganda prohibemur, is, quidquid corpori colendo exornandoque tribuitur, eo malum illud gravius fieri putabit, τοὺς περὶ τὸ σῶμα κόσμους πλέον θάτερον ἀπεργάζεσθαι. Heind.

ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς, ἡ εἱμαρμένη] Spectat Plutarch. Consolat. Apoll. p. 119. F. πρὸς τὴν εἱμαρμένην ἐπανάγειν πορείαν, καλούσης αὐτῆς φησιν ἤδη πρὸς ἑαυτήν. Fortasse et Machon Athenæi viii. p. 341. D. Καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρέων. Wytt.

φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς] Hic si certum aliquod Tragici dictum respexisset Plato, scripsisset, opinor, κατὰ τὸν τραγικὸν, vel φησὶν ὁ τραγικός. Leni potius cavillatione in universum tragici sermonis granditatem perstringit ad extremum usque festivus Socrates. Itaque τραγικὸς ἀνὴρ est *tragicus quispiam.* Fischero etiam de *tragico actore* accipi hæc posse videbantur. Heind.

βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν[b] τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα[c] ταῖς γυναιξὶ παρέχειν[d] νεκρὸν λούειν.

§. 147. Ταῦτα δὴ εἰπόντος αὐτοῦ ὁ Κρίτων, Εἶεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες· τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιστέλλεις[e] ἢ περὶ τῶν παίδων ἢ περὶ ἄλλου του, ὅ τι ἄν[f] σοι ποιοῦντες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν;[g] Ἅ περ ἀεί, ἔφη, λέγω,[h] ὦ Κρίτων, οὐδὲν καινότερον· ὅτι ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι ὑμεῖς καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς[i] καὶ[j] ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε ἅττ' ἂν ποιῆτε, κἂν μὴ νῦν ὁμολογήσητε· ἐὰν δὲ[k] ὑμῶν[l] αὐτῶν ἀμελῆτε, καὶ μὴ θέλητε ὥς περ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε[m] εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν, οὐδ' ἐὰν πολλὰ ὁμολογήσητε ἐν τῷ παρόντι καὶ[n] σφόδρα, οὐδὲν πλέον ποιήσετε. Ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμηθη-

§. 67. W.
II. iii. 122.

ρεύεσθε ΛΕΙ.—[a] δὴ ΛΞΠCEHIL, δη[ἤ] 𝔄: ἤδη *ς.—[b] ποιεῖν Δ.—[c] πρᾶγμα Δ.—[d] παρασχεῖν EI.—[e] ἐπιστέλλεις Γ, ἐπιτέλλεις ΛEHL, ἐπιτέλεις GI, ἐπιτέλλει[η] 𝔄: ἐπιτέλλῃ ς.—[f] οὖν ΓG.—[g] ποιῶμεν[οῖ] Ξ, ποιῶμεν 𝔄ΔΥΦGs.—[h] ἔφη λέγω ΓΛΦGL: λέγω ἔφη *ς.—[i] τοῖς ἐμοῖς καὶ om ΛCEHIL.—[j] καὶ om pr Γ, καὶ ὑμῖν αὐτοῖς om Φs.—[k] δ' Δ.—[l] ὑμῶν αὐτῶν ΓΔΛΦCEGHLs: ὑμῶν μὲν αὐτῶν *ς.—[m] τε om L.—

δοκεῖ γὰρ ἤδη βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον] Nullum hic exstat indicium moris aut legis, de non lavandis mortuis iis, qui judicio condemnati obiissent: immo contra, idem his, quod aliis, fas justumque fuisse apparet. Itaque Olympiodorus Cod. i. p. 259. *Διὰ τί [οὐκ] ἐμμένει τοῖς πατρίοις; ἢ ἴσως οὐκ ἔλουον τοὺς βιοθανάτους; ἄμεινον δὲ λέγειν, ὡς ἐνδείκνυται χρῆναι καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα καθαίρειν αὐτοκινήτως καὶ πρὸ τοῦ θανάτου·* quem locum et Forster apponit, laudans etiam, de ritu mortuos lavandi, Meurs. de Funere cap. 4. Kirchmann. de Funer. Rom. i. 7. Potter. Archæol. iv. 3. Wytt.

δοκεῖ γὰρ βέλτιον] Incommode post *γὰρ* in Edd. inculcatum *ἤδη*, quod potius poni debebat in præcedd. post *σχεδόν τι*, cum Aug. et Tub. et Ficino omisi. Ficinus: *præstat enim, ut puto, post lavacrum venenum bibere.* Heind.

§. 147. *ἐπιστέλλεις*] Tub. et Ald. cum Bas. 1. *ἐπιτέλῃ*. Bas. 2. *ἐπιτέλλῃ*, quod recepit Steph. Aug. *ἐπιτέλλεις*. *ἐπιτέλλειν* et *ἐπιτέλλεσθαι*, *mandare*, poetarum est verbum; prosæ scriptores *ἐντέλλεσθαι* dicunt. Proprium de extrema morientium voluntate vocabulum lenissima nos mutatione restituimus. Xenoph. Hellen. i. 7. 7. *παρῆλθε—φάσκων—ἐπιστέλλειν αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ* etc. Atque sic in hoc dialogo §. 149. Socrates dicitur *ταῖς οἰκείαις γυναιξὶν ἐναντίον τοῦ Κρίτωνος διαλεχθείς τε καὶ ἐπιστείλας ἅττα ἐβούλετο.* Conf. Valken. ad Eurip. Hipp. 858. p. 255. 2. D. Heind.

οὐδὲν καινότερον] Ita Euthyphr. init. *τί νεώτερον, ὦ Σώκρ. γέγονεν ὅτι σὺ—ἐνθάδε νῦν διατρίβεις;* Suid. *Νεώτερον, καινόν·* et *Νεώτερος, τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, ἀντὶ τοῦ νέος.* Heind.

καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς] Non reddita a Ficino verba *καὶ τοῖς ἐμοῖς* desunt etiam in Aug. proclivi librarii errore. *ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς* est *mihi quæque sunt mea*, ad me pertinent. Liberos suos imprimis intelligit, ea nimirum lege, ut sint sui similes futuri.—*κἂν μὴ νῦν ὁμολογήσητε*, *etiamsi nunc non promiseritis.* Heind.

σόμεθα,[o] ἔφη, οὕτω ποιεῖν· θάπτωμεν[p] δέ[q] σε τίνα[r] τρόπον; Ὅπως ἄν, ἔφη, βούλησθε, ἐάν πέρ γε λάβητέ με[s] καὶ μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς. [§. 148.] Γελάσας δὲ ἅμα[t] ἡσυχῇ καὶ[u] πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέψας εἶπεν, Οὐ πείθω,[v] ἔφη,[w] ὦ[x] ἄνδρες, Κρίτωνα,[y] ὡς[z] ἐγώ εἰμι οὗτος ὁ[a] Σωκράτης ὁ νυνὶ διαλεγό-

[n] καὶ om ΔL.—[o] προθυμηθησόμεθα 𝔄ΓΠΥΦG : προθυμησόμεθα *ς.—[p] θάπτωμεν 𝔄ΠΥ : θάπτομεν *ς.—[q] δή Γ.—[r] σε τίνα 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs : τίνα σὲ *ς.—[s] με om EHIL.—[t] γελάσας δὲ ἅμα om Δ.—[u] καὶ corr Δ.—[v] ἔφη ΓG.—[w] ἔφη om ΛΠCEHIL, ἔφη ...ὁ om 𝔄.—[x] ὦ om Π.—[y] κρείττονα I.—[z] ὡς om L.—[a] ὁ om ΠΥ et pr Ξ.—

θάπτωμεν δὲ τίνα σ. τρ.] Correxi e Par. vulgatum *θάπτομεν*, alioquin in *θάψομεν* mutandum. Aug. *τίνι σὲ τρόπῳ*; Par. *σε τίνα τρόπον*. Heind.

ὅπως ἂν—βούλεσθε] Stob. Ecl. Eth. c. 122. p. 614. Gesn. *Σωκράτης ἐπεὶ τὸ κώνειον ἔμελλε πίεσθαι, τῶν ἀμφὶ τῶν κριτῶν ἐρομένων αὐτὸν, τίνα τρόπον ταφῆναι θέλει; ὅπως ἂν ὑμῖν, ἀπεκρίνατο, ᾗ ῥᾷστον.* Pro *τῶν κριτῶν* reponi debet *τὸν Κρίτωνα*, non *τοὺς κριτάς*. nam Gesnerus in m. 'Malim,' inquit, '*τοὺς κριτάς*·' et verba ista ex Æliani V. H. sumta ait. Fisch.

§. 148. *οὐ πείθω, ἔφη, ὦ ἄνδρες, Κρίτωνα—κατορύττει*] Hæc suæ disputationi adhibuit Cicero Tusc. i. 43. '(De humatione) Socrates quidem quid senserit, apparet in eo libro, in quo moritur: de quo jam tam multa diximus. Cum enim de immortalitate animorum disputavisset, et jam moriendi tempus urgueret, rogatus a Critone quemadmodum sepeliri vellet: "Multam vero, inquit, operam, amici, frustra consumsi; Critoni enim nostro non persuasi, me hinc avolaturum, neque mei quidquam relicturum. Verumtamen, Crito, si me assequi poteris, aut sicubi nactus eris, ut tibi videtur, sepelito. Sed, mihi crede, nemo me vestrum, cum hinc excessero, consequetur." Præclare id quidem, qui et amico permiserit, et se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare.' Eadem sive indidem sumta turbans, sive alios de Socrate libros sequens, sive utraque commiscens, ita prodit Ælian. V. H. i. 16. quasi Socrates, oblata sibi ab Apollodoro tunica et pallio, et rogatus ut hæc indueret et sic indutus demum venenum biberet, hæc ad Critonem, Simmiam, et Phædonem dixerit: *καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὕτω δοξάζει, εἴγε αὐτὸς πεπίστευκε ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν, καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα ἔτι ὄντως ὄψεται Σωκράτην· εἰ γὰρ οἴεται τὸν ὀλίγον ὕστερον ἐῤῥιμμένον ἐν ποσὶ καὶ κεισόμενόν γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐστί με οὐκ εἰδώς.* Plato præceptum iteravit in Leg. xii. p. 693. B. C. de sepultura agens: *πείθεσθαι δ' ἔστι τῷ νομοθέτῃ χρεὼν τά τ' ἄλλα καὶ λέγοντι ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφέρουσαν· ἐν αὐτῷ τε τῷ βίῳ τὸ παρεχόμενον ἡμῶν ἕκαστον τοῦτ' εἶναι μηδὲν ἀλλ' ἢ τὴν ψυχήν· τὸ δὲ σῶμα ἰνδαλλόμενον ἡμῶν ἑκάστοις ἕπεσθαι· καὶ τελευτησάντων λέγεσθαι καλῶς εἴδωλα εἶναι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα· τὸν δὲ ὄντα ἡμῶν ἕκαστον ἀθάνατον εἶναι, ψυχὴν ἐπονομαζόμενον παρὰ θεοὺς ἄλλους ἀπιέναι, δώσοντα λόγον καθάπερ ὁ νόμος ὁ πάτριος λέγει, τῷ μὲν ἀγαθῷ θαῤῥάλεον, τῷ δὲ κακῷ μάλα φοβερόν.—ἐκ δὲ τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐδέποτε οἰκοφθορεῖν χρὴ διαφερόντως νομίζοντα τῶν αὐτοῦ τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον θαπτόμενον, ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν υἱὸν ἢ ἀδελφὸν, ἢ ὅντινά τις μάλισθ' ἡγεῖται ποθῶν θάπτειν, οἴχεσθαι περαίνοντα καὶ ἐμπιπλάντα τὴν αὑτοῦ μοῖραν· τὸ δὲ παρὸν δεῖν εὖ ποιεῖν τὰ μέτρια ἀναλίσκοντα ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμόν*: quem locum, quamvis longiusculum, apposuimus et propter argumenti conjunctionem, et ut correctionis nostræ ratio appareat, qui in posteriore parte sic dudum legendum judicavimus, pro eo quod vulgo editur *διαφέροντα νομίζοντα τὸν αὑτοῦ*· quorum prius postea confirmatum reperimus in Codice Vosiano, cujus varias lectiones edidit Heusdius noster in Specimine Platonico p. 165. quæ ita reddimus: *Quæ quum ita se habeant, neminem oportet sepultura sumtuosa rem suam familiarem affligere, putantem magnopere unum suorum esse hoc sepeliendum carnium pondus: cæt.* In eodem argumento Accii dictum laudat Cicero Tusc. l. c. 'Immo enim vero corpus Priamo reddidi, Hectorem abstuli.' Et fortasse hujusmodi fuerit Lucilii sententia,

μενος καὶ διατάττων[b] ἕκαστον[c] τῶν λεγομένων, ἀλλ' οἴεταί[d] με ἐκεῖνον εἶναι ὃν ὄψεται ὀλίγον[e] ὕστερον νεκρόν, καὶ ἐρωτᾷ δή[f] πῶς με θάπτῃ.[g] ὅτι δὲ ἐγὼ πάλαι πολὺν λόγον πεποίημαι ὡς ἐπειδὰν[h] πίω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν,[i] παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἐμαυτόν. ἐγγυήσασθε οὖν με[j] πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ[k] ἣν οὗτος πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο.[l] οὗτος μὲν γὰρ ἦ μὴν[m] παραμενεῖν· ὑμεῖς δὲ ἦ μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε, ἐπειδὰν[n] ἀποθάνω, ἀλλὰ οἰχήσεσθαι ἀπιόντα, ἵνα Κρίτων ῥᾷον[o] φέρῃ, καὶ μὴ ὁρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καόμενον[p] ἢ κατορυττόμε-

ε ι

[b] διαλάττων Γ.—[c] ἕκαστα Ξς.—[d] οἴεσθε L.—[e] ὀψέ ποτε ὀλίγον L.—[f] δὴ add 𝔄ΓΔΞΥΦCEGHILs.—[g] πῶς με θάπτῃ 𝔄ΠΥ, πῶς με θάπτει ΛΞΦCEGHLs, πῶς με θάψει Δ, πῶς θάπτει I: πῶς δεῖ με θάπτειν ς.—[h] ἐπειδὰν om pr Γ.—[i] λέγειν ἄλλως L, ἄλλω λέγειν (μοι) Δ.—[j] με Δ.—[k] ἢ om ΓG.—[l] ἐγγυήσατο Ξ, ἐνεγγυήσατο ΓG, ἠγγυήσατο ΔΥΦ et mg 𝔄.—[m] ἡμῖν ΓG bis.—[n] οὖν ἐπειδὰν ΓΛEGIL.—[o] ῥάδιον ΓΔΠΥΦGs.—[p] καόμενον ΛΦCEHIL: καιόμενον *ς.—[q] ἄττα om 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs.—[r] σχόντος

quæ corrupte legitur in ejus Reliquiis xxix. 9, ex Nonio in voce 'Interficere,' p. 330. 'Prius non tollas, quam Tulli animum ex nomine, atque hominem ipsum interfeceris.' Disertius apparet in Apollodori dicto apud Stobæum Floril. p. 139. De vi pronominis *αὐτὸς* diversa apud poetas et philosophos, his *animum*, illis *corpus*, *αὐτὸν* usurpantibus, monuimus in Selectis Histor. Gr. ed. altera p. 455. WYTT.

εἶπεν, Οὐ πείθω, ἔφη] Post *εἶπεν* illatum *ἔφη* etsi non comparet in Aug. Tub., tenui tamen propter multa ejusdem modi loca. §. 155. *καὶ ἐκκαλυψάμενος—εἶπεν, ὃ δὴ τελευταῖον ἐφθέγξατο, Ὦ Κρίτων, ἔφη,* etc. Xenoph. Œcon. vii. 10. Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος ἀπεκρίνατο, *τί δ', ἔφη, ὦ Σώκρ.* viii. 15. *Ὁ δ' εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένε, εἴ τι συμβαίνει γενέσθαι, πῶς κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νηΐ* etc. Conf. not. ad §. 61. et ad Cratyl. §. 62. HEIND.

ἐγώ εἰμι—ὁ νυνὶ διαλεγόμενος] Idem statuit Socrates in Alcib. i. p. 129. et in Æschinis Axiocho p. 88. Similia aliorum dicta collegit Gatakerus ad Antonin. p. 382. Mox *ὄψεσθε* Aristip. vice *ὄψεται*. FORST.

ὡς ἐγώ εἰμι οὗτ. ὁ Σώκρ.] *Me esse hunc Socratem qui nunc vobiscum loquitur* (non eum, quem mortuum mox videbitis). Omisso, ut factum in Tub. articulo ὁ ante *Σωκρ.* ut verba sic cohæreant, *ὡς ἐγὼ οὗτος ὁ νυνὶ διαλεγόμενός εἰμι Σωκράτης*, non respondebunt succedentia hæc *ἀλλ' οἴεταί με ἐκεῖνον εἶναι* etc. HEIND.

καὶ ἐρωτᾷ δὴ] Ironice positum hoc *δὴ*, quod cum Aug. et Tub. vett. habent Edd. a Stephano in *δεῖ* mutatum, idque positum post *πῶς*. HEIND.

πῶς με θάπτῃ] Sic Tub. itemque Aug. nisi quod ibi scriptum *θάπτει*. Inde natum in Edd. Ald. et Bass. *πῶς με θάπτειν*, ex quo Steph. fecit *πῶς δεῖ με θάπτειν*. Ficin. *interrogat, quemadmodum me sepeliat.* Conjunctivum *θάπτῃ* sermonis ratio flagitat. HEIND.

ἐγγυήσασθε οὖν με] Demosth. p. 899. ed. Reisk. *πρῶτον ὑμῖν μάρτυρας παρασχήσομαι, ὡς οὐκ ἠγγυησάμην ἐγὼ τὸν Παρμένοντα* (*me pro Parmenonte non spopondisse*), *ἀλλ' Ἄρχιππος*. et p. 901. *εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ (τῷ Ἀπατουρίῳ) τὸν Παρμένοντα* etc. V. Salm. d. M. U. c. 16. Tum, omisso *μὲν*, Tub. *οὗτος γάρ.*—*καόμενον*. Sic ex Aug. Fischer. scripserat pro *καιόμενον*. In seqq. *ἄττα* deest in Tub. HEIND.

νον ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δείν' ἄττα[q] πάσχοντος,[r] μηδὲ
II. iii. 123. λέγῃ ἐν τῇ ταφῇ[s] ὡς ἢ προτίθεται[t] Σωκράτη[u] ἢ ἐκφέρει ἢ
κατορύττει.[v] [§. 149.] Εὖ γὰρ ἴσθι, ἦ δ' ὅς,[w] ὦ ἄρι-
στε Κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο
πλημμελές, ἀλλὰ καὶ[x] κακόν[y] τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς.
ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε χρὴ[z] καὶ φάναι τοὐμὸν σῶμα θάπτειν,
I. 116. καὶ θάπτειν[a] οὕτως ὅπως ἄν σοι φίλον ᾖ καὶ μάλιστα ἡγῇ
νόμιμον εἶναι.

§. 68. W. Ταῦτ' εἰπὼν ἐκεῖνος μὲν ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λου-
σόμενος, καὶ ὁ Κρίτων εἵπετο αὐτῷ, ἡμᾶς δ' ἐκέλευε[b] πε-
ριμένειν. περιεμένομεν[c] οὖν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλεγόμενοι
περὶ τῶν εἰρημένων καὶ[d] ἀνασκοποῦντες, τοτὲ[e] δ' αὖ[f] περὶ
τῆς ξυμφορᾶς[g] διεξιόντες, ὅση ἡμῖν γεγονυῖα εἴη, ἀτεχνῶς
ἡγούμενοι ὥς περ πατρὸς στερηθέντες διάξειν ὀρφανοὶ τὸν

ΛHIL et pr E.—[s] γραφῇ IL et pr E.—[t] προστίθεται ΛEI, προτίθεσαι Φs.—[u] σωκρά(ες)της ΓGHI et corr Π, σωκράτη Φ, σώκρατες s.—[v] ἐκφέρῃ ἢ κατορύττῃ Φs.—[w] ἦ δ' ὃς ἴσθι Γ.—[x] καὶ om pr Γ.—[y] κάκιόν ΓG.—[z] χρὴ om Δ.—[a] καὶ θάπτειν om Γ.—[b] ἐκέλευσε Ls.—[c] ἐμένομεν s.—[d] καὶ om s.—[e] ποτὲ Γ.—[f] ἂν Δ.—[g] ξ. 𝔄ΔΞΠΥΦs.—

ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτη] Aug. ἢ ὡς προτίθεται σω(κρ) ἢ ἐκφέρεται. Tub. ἐν τῇ ταφῇ ἢ προτίθεται σωκράτης ἢ ἐκφέρῃ ἢ κατορύττῃ. Ficinus: *neque dicat in funere, proponi Socratem aut efferri aut sub terram condi.* Unde a Platone scriptum suspicere ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτης ἢ ἐκφέρεται ἢ κατορύττεται. Sed tamen quum Critonem sepulturæ curam suscepisse intelligatur ex §. seq. non temere movendam putavi Edd. veterum scripturam. προτίθεσθαι, *collocare mortuum,* sic positum Eurip. Phœn. 1329. ἐγὼ δ' ἥκω μετὰ—γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως Λούσῃ προθῆταί τ' οὐκ ἔτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. Conf. Hecub. 617. HEIND.

τὸ μὴ καλῶς λέγειν κ. τ. λ.] Socrati nempe, uti observat Epictetus in Arrian. l. i. c. 17. p. 93. ἀρχὴ παιδεύσεως, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις, ubi vide quæ notavit Upton. FORST.

§. 149. εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς] Sc. ἐστί. εἰς αὐτὸ τοῦτο, *si hoc ipsum,* τὸ μὴ καλῶς λέγειν, *spectetur.* πλημμελὲς hoc vereor ut recte mutetur in πλημμελεῖ, quamvis hoc nuper suaserit magnæ vir auctoritatis. De hominibus frequens est πλημμελεῖν: num item de rebus? HEIND.

ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι] Protag. §. 6. δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Auctor Theag. p. 129. B. ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστῆναι. Eurip. Heracl. 59. ἀνίστασθαί σε χρὴ Εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη. HEIND.

τοτὲ δ' αὖ] Vulgo τότε, pravo accentu. Plenus enim sermo fuisset. Περιεμένομεν οὖν τοτὲ μὲν—ἀνασκοποῦντες, τοτὲ δ' αὖ—διεξιόντες. Hom. Iliad. Λ. 62. Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα. Atque pertinet huc semel positum illud ἄλλοτε Soph. Electr. 739. Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ Σκέλη προφαίνων, de quo vid. Herm. ad Vig. p. 768. omninoque totum illud genus, quum in priore membro οἱ μὲν, τὰ μὲν, ἄλλοι μὲν et similia reticentur. Sil. i. v. 241. ' armis consulta senatus Vertere, nunc donis.' Latinorum eundem hunc usum præter ceteros illustravit ad Liv. iii. 37. I. F. Gronovius. HEIND.

ὥσπερ πατρὸς] Aug. ὡς πατρ. Tum id. lib. δύο γὰρ υἱεῖς αὐτῷ. Ipse de se Socrates in Apol. Plat. p. 34. D. καὶ οἰκεῖοί μοί εἰσι καὶ υἱεῖς γε, ὦ ἄνδρες Ἀθ. τρεῖς, εἷς μὲν μειράκιον ἤδη (Lamprocles Xenoph. Mem. ii. 2. 1.) δύο δὲ παιδία

ἔπειτα βίον. ἐπειδὴ[h] δὲ ἐλούσατο καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία—δύο γὰρ αὐτῷ[i] υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας—καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο, ἐκείναις ἐναντίον[j] τοῦ Κρίτωνος διαλεχθείς[k] τε[l] καὶ ἐπιστείλας[m] ἅττα[n] ἐβούλετο, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν, αὐτὸς δὲ ἧκε παρ' ἡμᾶς. καὶ ἦν ἤδη ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν· χρόνον γὰρ πολὺν διέτριψεν[o] ἔνδον. [§. 150.] Ἐλθὼν δ'

[h] ἐπίλυιπον Φs.—[i] αὐτῶ ΓL.—[j] ἐναντίον ἐκείναις ΞΠΥ: ἐναντίον ἐκεῖναι $\overset{\sigma}{\mathfrak{A}}$, ἐκεῖναι ἐναντίον ΓΔΦEGHIL.—[k] διελεγχθεὶς Δ.—[l] δὲ ΓG.—[m] ἐπιτείλας L et pr Γ.—[n] αὐ-

(Sophroniscus et Menexenus Diog. Laert. ii. 26.)—*αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες.* Laertius h. l. postquam Aristotele auctore duas Socratem uxores duxisse narravit, priorem Xanthippen, unde genitum Lamproclem, alteram Myrtonem, quæ Sophroniscum et Menexenumque pepererit, addit *οἱ δὲ προτέραν γῆμαι τὴν Μυρτώ φασιν, ἔνιοι δὲ καὶ ἀμφοτέρας ἔχειν ὁμοῦ, ὧν ἐστι Σατυρός τε καὶ Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος.* Platonem primo haud dubie loco nominasset, si h. l. duarum Socratis uxorum mentionem veteres agnovissent. Ex his tamen verbis, *καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο* et seqq. *τὰς μὲν γυναῖκας—ἀπιέναι ἐκέλευσεν,* clarum esse scripsit in Add. ad Lucian. Halcyon. §. 8. Hemsterhusius, utramque uxorem, Xanthippen et Myrtonem, marito vixisse superstitem. Mihi longe secus videtur. Uxores Socratis duas si intellexisset Plato, non *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες* scripsisset, sed *αἱ γυναῖκες αὐτοῦ*, quumque supra Echecrati Phædo narraverit, se carcerem ingressos invenisse Xanthippen *ἔχουσαν τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην*, suum ipsius, opinor, non Myrtus filiolum tenentem, quem locum ipse ibi Hemsterh. adhibuit; in filiorum autem numero Aristoteles et Plato consentiant: apparet, quantum a Platone Aristotelis istud discordet testimonium. Recte igitur in priore animadversione dixerat vir summus, Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminisse Platonem et Xenophontem, Laertium citans ii. 26. ibique Casaub. et Menag. *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες* sunt *mulieres propinquæ*, Xanthippe cum aliis aliquot *κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθείσαις τῷ οἴκῳ.* V. Ammon. v. Ἀγχιστεῖς. Heind.

υἱεῖς – εἷς δὲ μέγας· καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες] Major filius Lamprocles, et ipse e Xanthippa natus, cognitus e Xenoph. Memor. ii. 2. duo minores, Sophroniscus et Menexenus, quos Diog. L. ii. 26. memorat, auctore Aristotele perhibente Lamproclem e Xanthippa, duos reliquos e Myrtone natos. Ipse Socrates in Platon. Apolog. p. 366. C. *καὶ οἰκεῖοί μοι εἰσὶ, καὶ υἱεῖς γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρεῖς· εἷς μὲν μειράκιον ἤδη· δύο δὲ παιδία.* De duabus autem uxoribus Socratis, quas ambas adeo simul habuerit, mendacem esse fabulam jam antiquitus ostenderat Panætius, teste Plutarcho in Aristide p. 335. C. et Athenæo xiii. p. 556. A. et diligenter nostra ætate quæstionem tractavit in Diatribe de Aristoxeno p. 76. Mahnius noster, laudatus in eodem argumento a Lyndeno item nostro in Disputatione de Panætio p. 65. Quibus etiam adjungantur summi viri, Bentl. in Dissert. Phalarid. de Epist. p. 73. et Solan. et Hemsterh. ad Lucian. Halcy. t. i. p. 185. Quod autem suspicatur eruditissimus vir, Meiners. in libro Germanico, Historia Doctrinarum apud Gr. et Rom. (cujus primam partem recensuimus in Biblioth. Crit. part. viii.) hanc fabulam fortasse ex male intellecto hoc Phædonis loco exstitisse, in quo *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες* a quibusdam intelligerentur *uxores Socratis*, part. ii. p. 523. equidem Græcum hominem, Græca florente lingua, neminem hæc verba sic accipere potuisse arbitror; quando nec recentiores, Ficin. Cornar. Dacier. ea sic acceperunt. Neque *οἰκεῖαι γυναῖκες* aliæ sunt, quam mulieres vel familiares, vel famulæ, ut apud Ælianum Var. Hist. xii. 1. 18. *ὑπὸ τῶν οἰκείων γυναικῶν αἳ ἔτυχον αὐταῖς συνανελθοῦσαι, διαπεπλεγμέναι τε ἦσαν τὰς κόμας, καὶ διαπεποικιλμέναι τὰ πρόσωπα—.* Nec credibile est, in his etiam Xanthippam ad Socratem rediisse: neque, si hæc rediisset, Platonem id non diserte significaturum fuisse. Wytt.

ἐκαθέζετο λελουμένος, καὶ οὐ πόλλ' ἄττα[p] μετὰ ταῦτα διελέχθη,[q] καὶ ἧκεν[r] ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπηρέτης καὶ στὰς παρ'
II. iii. 124. αὐτόν, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐ καταγνώσομαί[s] γε[t] σοῦ ὅ περ τῶν[u] ἄλλων καταγιγνώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνουσι καὶ καταρῶνται, ἐπειδὰν αὐτοῖς παραγγέλλω[v] πίνειν τὸ φάρμακον ἀναγκαζόντων τῶν ἀρχόντων. σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως ἔγνωκα ἐν τούτῳ τῷ[w] χρόνῳ γενναιότατον καὶ πρᾳότατον καὶ ἄριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε δεῦρο[x] ἀφικομένων,[y] καὶ δὴ καὶ[z] νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπανεῖς,[a] γιγνώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους, ἀλλ' ἐκείνοις. νῦν οὖν,[b] οἶσθα γὰρ ἃ ἦλθον ἀγγελῶν,[c] χαῖρέ τε[d] καὶ πειρῶ ὡς ῥᾷστα[e] φέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Καὶ ἅμα δακρύσας μεταστρεφόμενος ἀπῄει. [§. 151.] Καὶ ὁ Σωκράτης ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν, Καὶ σύ, ἔφη, χαῖρε, καὶ ἡμεῖς ταῦτα ποιήσομεν. Καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς, Ὡς[f] ἀστεῖος, ἔφη, ὁ ἄνθρωπος· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσῄει καὶ διελέγετο ἐνίοτε καὶ ἦν ἀνδρῶν λῷστος,[g] καὶ νῦν ὡς γενναίως[h] με ἀποδακρύει. ἀλλ' ἄγε[i]

τὰ ἃ ΓG.—[o] διέτριβεν L.—[p] ἄττα om Π et pr 𝔄.—[q] διελέγχθη Δ.—[r] ἦλθεν ΓΔΦ Gs.—[s] ἀπογνώσομαι G et pr Γ.—[t] γε om 𝔄ΠΥ et pr Ξ.—[u] τῶν add ΓΔΦG.—[v] παραγγέλω ΔG, παραγγείλω ΓΛCEHIL.—[w] τῷ om s.—[x] δεῦρ' Δ.—[y] ἀφιγμένων ΓΔΦ Gs.—[z] καὶ post δὴ om L.—[a] χαλεπανεῖς ΓG : χαλεπαίνεις *s.—[b] οὖν om 𝔄ΓΥG et pr Π.—[c] ἀγγέλων ΛHIL, ἀγγέλλων 𝔄ΞΠΥΦCs.—[d] τε om ΓG.—[e] ἄριστα 𝔄Π.—[f] ὡς om L.—[g] λώϊστος 𝔄.—[h] γενναῖός Δ.—[i] ἀλλ' ἄγε 𝔄ΓΔΞΥG : ἀλλά γε s.—

§. 150. πολλὰ ἄττα] ἄττα hoc abest a Tub. οὐ πολλὰ ἄττα est i. q. ὀλίγα ἄττα, *pauca quædam*. Xenoph. Hellen. i. 5. 22. καί τινας ἀπέκτειναν οὐ πολλούς. Adscripsi, ne cui, ut nobis olim, corrigendum videatur οὐ πολλὰ τὰ μετὰ ταῦτα δ. Heind.

ὑπηρέτης] Ita vocatur homo etiam a Max. Tyrio xxxix. p. 406. Σωκράτην τοῦτον Μέλιτος μὲν ἐγράψατο, Ἄνυτος δὲ εἰσήγαγε, Λύκων δὲ ἐδίωκε, κατεδίκασαν δὲ Ἀθηναῖοι, ἔδησαν δὲ οἱ Ἕνδεκα, ἀπέκτεινε δὲ ὁ ὑπηρέτης. Fisch.

καὶ στὰς παρ' αὐτὸν, ὦ Σώκρ. ἔφη] Hæc laudantur a Thom. Mag. et ex eo a Phavorino, v. Παρά. Fisch.

οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ] σοῦ abest ab Aug. γε a Tub.—ἐπειδὰν αὐτ. παραγγείλω. Sic recte Aug. pro παραγγέλλω.—τῶν ἀρχόντων i. e. τῶν ἕνδεκα. Cf. not. ad §. 4. Heind.

ἐν ταύτῳ χρόνῳ] Verum est ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ut habent Vind. A B C F. Venet. A B. ut jam conjecerat Steph. Wytt.

ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] Male prætermissum vulgo articulum τῷ præstant Aug. et Tub. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, *dum fuisti in carcere*. Heind.

§. 151. παρὰ πάντα—ἐνίοτε] Laudat Thom. Mag. et inde Phavorin. v. Παρά. Fisch.

καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρ. προσῄει] *Et per totum me tempus* (triginta hos dies) *invisebat* (non, quod alius fecisset, ad mortem destinatum neglexit) *interdumque* (vel negotiis vacuus vel quando illius ferebat animus) *confabulabatur mecum virorumque optimum se præbebat: et nunc quam liberaliter me deplorat!* Ita hæc intelligenti mihi nihil quidquam deesse ad plenum sensum videtur, necdum conjecturam amplecti possum Jacobsii in Animadv. in Athen. Deipnos. p. 166. ante προσῄει excidisse πρᾷος suspicati. Heind.

δή, ὦ Κρίτων, πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Κρίτων, Ἀλλ' οἶμαι, ἔφη, ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔτι ἥλιον[j] εἶναι ἐπὶ[k] τοῖς ὄρεσι καὶ οὔπω δεδυκέναι. καὶ ἅμα ἐγὼ[l] οἶδα καὶ ἄλλους πάνυ ὀψὲ πίνοντας, ἐπειδὰν παραγγελθῇ II. iii. 125.
αὐτοῖς, δειπνήσαντάς τε καὶ πιόντας εὖ μάλα, καὶ ξυγγενομένους[m] γ'[n] ἐνίους[o] ὧν ἂν[p] τύχωσιν ἐπιθυμοῦντες. ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγου· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰ-

[j] ἔτι τὸν ἥλιον L.—[k] ἐπὶ 𝔄ΔΛΞΠΥΦCHILs: ἐν s.—[l] ἐγὼ om L.—[m] ξ. 𝔄ΓΔΞΠΥΦ Gs.—[n] γ' om G.—[o] ἐνίοις CILs cum pr Λ et corr ΓΗ.—[p] ἂν om 𝔄ΞΥ et pr Π.—

ἀποδακρύει] Verbum notatum est a Polluce iii. 99. vi. 201. Fisch.

ἀλλ' ἄγε δὴ] Sic h. l. pro ἀλλά γε δὴ Par. cum Ficino: *sed age, o Crito.* Vid. not. ad §. 81. Heind.

ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον εἰ τέτριπται] Ad morem istum pertinet facetia Aristophanis Ran. 123. HP. Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς σύντομος τετριμμένη, Ἡ διὰ θυείας. ΔΙ. Ἆρα κώνειον λέγεις; HP. Μάλιστά γε. Quod Scholiastes sic declarat: τετριμμένην δὲ, ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ κατημαξευμένης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρίβεσθαι τὸ κώνειον. Et in Phocionis obitu memoratur a Plutarcho t. i. p. 758. D. ἐπεὶ δὲ Θούδιππος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ γενόμενος, καὶ τὸ κώνειον ὁρῶν τριβόμενον ἠγανάκτει—εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, εἶπεν, ὅτι μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκεις;—Πεπωκότων δὲ ἤδη πάντων, τὸ φάρμακον ἐπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρίψειν ἕτερον, εἰ μὴ λάβοι δώδεκα δραχμὰς, ὅσου τὴν ὁλκὴν ὠνεῖται. Cæterum, Phocionem hoc in vitæ exitu cum Socrate comparans, verissimam hanc libro clausulam imponit: Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ Φωκίωνα πραχθέντα τῶν περὶ Σωκράτην πάλιν ἀνέμνησε τοὺς Ἕλληνας, ὡς ὁμοιοτάτης ἐκείνης τῆς ἁμαρτίας ταύτῃ καὶ δυστυχίας τῇ πόλει γενομένης. Theophrast. H. Plant. ix. 17. tradit, cicutam terere vulgo usitatum Chios desiisse, aliamque rationem componendæ instituisse: Χίους φασὶ τῷ κωνείῳ πρότερον οὐχ οὕτω, ἀλλὰ τρίβοντας, καθάπερ οἱ ἄλλοι, χρῆσθαι· νῦν δὲ οὐδ' ἂν εἷς τρίψειεν· ἀλλὰ περιπτίσαντες (vulgo περιττήσαντες) καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος· τοῦτο γὰρ τὸ τὴν δυσχέρειαν παρέχον, δυσκατέργαστον ὄν· μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ, καὶ διαπτήσαντες (f. διηθήσαντες) λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ πίνουσι· ὥστε ταχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι τὴν ἀπαλλαγήν· ubi consulendus Bodæus Stapelius: ut Saracenus ad Dioscoridem, iv. 79. Wytt.

ἐν τοῖς ὄρεσι] Forster malebat ἐπὶ τοῖς ὄρεσι, ex Bas. 2. et marg. Steph. atque sic etiam habent Vind. C D E F. Venet. A B. neque tamen vulgata non item bona est. Scriptor non nominatus apud Stob. Serm. i. p. 19. 20. sive Musonius, ut suspicatus est Gesner. sive Teles aut Juncus, hinc sumsit: Σωκράτης—τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν τῇ πρώτῃ ἔπιεν· καὶ οὐ προσέμεινε τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν παρατηρεῖν, εἰ ἔστιν ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ἀλλ' εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃ· unde Atticam talem Legem exsculpsit S. Petitus p. 425. temere quidem; notante etiam Wesselingio. De tribus autem diebus ad mortis optionem concessis damnato, nec aliunde constat, nec in Socratis certe caussa apparet. Wytt.

ἐπὶ τοῖς ὄρεσι] Ald. et Stob. ἐν τοῖς ὀρ. Aug. Tub. Paris. et Bas. 2. ἐπὶ τ. ὀ. uti jam cum Forstero edidit Fischer. Atticam notum est septentrionem versus et occidentem cinctam montibus fuisse. Heind.

πίνοντας] *Bibere solitos*, præsens pro præterito, ut subinde usurpatur. Noluit πιόντας, quia mox sequitur. Poterat vero πεπωκότας, aut λαβόντας, ponere. Wytt.

καὶ ξυγγενομένους] Sic pro συγγεν. Tub. Recte Steph. in marg. vertit *et quidem nonnullos suis amoribus potitos.* De *Venere* enim h. l. intelligendum ξυγγένεσθαι. Heind.

ἐγχωρεῖ] Phavorinus, nesciebam unde: Ἐγχωρεῖ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ οἷόν τε καὶ δυνατὸν ἐστίν· οἷον, ἐγχωρεῖ γενέσθαι τόδε. Legitur ita Theæt. 23. Fisch.

κότως γ', ἔφη, ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί[q] τε[r] ταῦτα ποιοῦσιν οὓς[s]
σὺ λέγεις, οἴονται[t] γὰρ κερδανεῖν ταῦτα ποιήσαντες, καὶ
ἔγωγε ταῦτα εἰκότως[u] οὐ ποιήσω· οὐδὲν γὰρ οἶμαι[v] κερ-
I. 117. δαίνειν[w] ὀλίγον ὕστερον πιὼν[x] ἄλλο γε ἢ γέλωτα ὀφλήσειν
παρ' ἐμαυτῷ, γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς
ἔτι ἐνόντος.[y] ἀλλ' ἴθι, ἔφη, πιθοῦ[z] καὶ μὴ ἄλλως[a] ποίει.
§. 69. W. [§. 152.] Καὶ ὁ Κρίτων ἀκούσας ἔνευσε τῷ[b] παιδὶ πλη-
σίον ἑστῶτι. καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν καὶ[c] συχνὸν χρόνον δια-
τρίψας[d] ἧκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν[e] τὸ φάρμακον, ἐν
κύλικι φέροντα τετριμμένον. ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἄν-
θρωπον Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων,
τί[f] χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πιόντα περιιέναι,[g] ἕως
ἄν σου βάρος[h] ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσ-

[q] Κρίτων καὶ ἐκεῖνοί L.—[r] γε ΓG.—[s] ἃ Eϛ.—[t] οἷόν τε Δ: οἴονται...ποιήσαντες om s.—[u] εἰκότως om s, post ταῦτα ponunt 𝔄ΓΔΞΠΥΦG, ante ταῦτα *ϛ.—[v] οἶμαι ΓG.—[w] κερδαίνειν (α supra) 𝔄.—[x] ποιῶν 𝔄ΠC, ἀπιὼν ΓΔG.—[y] ὄντος ΞL.—[z] πιθοῦ 𝔄ΠΥ: πείθου *ϛ.—[a] ἄλλο Υ.—[b] ἔνευσέ τε τῷ Φs.—[c] καὶ ante συχνὸν om L.—[d] ἐνδιατρίψας ΓG.—[e] διδόναι 𝔄Π et γρ C.—[f] εἰπὲ τί ΓΔΦGs et rc Π.—[g] περιιόντα ἰέναι ΓG.—

ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιοῦσιν οὓς σὺ λέγεις] Ita ex Aug. Tub. Bas. 2. et Aristipp. scripsi pro ἃ σὺ λέγ. quod præferrem, si succederent hæc καὶ ἔγωγε εἰκότως ταῦτ' ἃ ἐμοὶ δέδοκται vel hujusmodi aliqua. Nunc magnopere languet additamentum hoc ἃ σὺ λέγεις: alterum non item. Heind.

κερδαίνειν] Quod in κερδανεῖν mutavit Turneb. præeunte Ficino, *nihil enim me lucraturum spero*, illud libri scripti editique confirmant, quocirca retinui, quamquam post hoc non πιὼν expectabam, sed potius πιόμενος. Heind.

φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ἐνόντος] Hæc est una Dacierii scita animadversio, parœdiam subesse dicti Hesiodei Ἔργ. κ. Ἡμ. 367.—δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Quominus probandum est ὄντος, quod loco ἐνόντος habent, Bas. 2. marg. Steph. et Venet. B. Wytt.

οὐδενὸς ἔτι ὄντος] Ita Par. cum Bas. 2. Vulgo ἐνόντος pro ὄντος. Tum Bas. 2. μὴ ἄλλο ποίει. Vid. not. ad Parmen. §. 21. Heind.

πείθου καὶ μὴ ἄλλως ποίει] Formula Platonica. Critone p. 370. E. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου, καὶ μὴ ἄλλως ποίει· Rep. i. p. 410. A. ἀλλὰ μένετε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε. Mox, C. μὴ οὖν ἄλλως ποίει· p. 414. B. μὴ οὖν ἄλλως ποίει· ἀλλ' ἔμοιγε χαρίζου ἀποκρινόμενος. Parmenide p. 58. F. αὐτόν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου—ἐνδείξασθαι ὃ λέγοι, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν. Aristid. Orat. Sacr. v. t. i. p. 348. ἐπείγεσθαί τε ἐκέλευε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν. Wytt.

§. 152. *δώσειν*] Tub. et Bas. 2. διδόναι. §. 20. ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον. Heind.

εἶεν, ὦ βέλτ.] εἶεν h. l. non significat *cedo* aut *agedum*, qua potestate nusquam reperiri hoc arbitror, ne loco quidem illo Æschyli Choeph. 717. sed habet hic, ut ubivis, vim quandam *probandi*. γὰρ statim post εἶεν, ut h. l. infertur Sympos. p. 204. C. Εἶεν δή, ὦ ξένη· καλῶς γὰρ λέγεις· τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τίνα χρείαν ἔχει; Ibid. p. 213. E. Εἶεν δή, ἄνδρες· δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν· οὐκ ἐπιτρεπτέον οὖν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτέον. Euthyd. §. 52. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα ἄγεις· πῶς οὖν ἐπίσταμαι ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην, ἣν ἐζητοῦμεν. Heind.

ἕως ἄν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται] Hæc transscripsit, certe cogitavit, Plutarchus de S. N. V. p. 554. F. τί κωλύει μηδὲ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καθειργνυμένους φάναι κολάζεσθαι μέχρις οὗ τις ..

θαι· καὶ[i] οὕτως αὐτὸ ποιήσει.[j] Καὶ ἅμα ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως,[k] ὦ[l] Ἐχέ-

[h] *βάρος* om I.—[i] *καὶ...ποιήσει* om pr Δ.—[j] *ποιήσεις* ς.—[k] *ἵλεος* Δ.—[l] *ὦ* om pr Π.

ἀποκόψει τὸν τράχηλον; μηδὲ τὸν πεπωκότα τὸ κώνειον, εἶτα περιϊόντα καὶ προσμένοντα βάρος ἐγγενέσθαι τοῖς σκέλεσιν αὐτοῦ, πρὶν ἢ τὴν συνάπτουσαν ἀναισθησίᾳ σβέσιν καὶ πῆξιν καταλαβεῖν; εἰ τὸν ἔσχατον τῆς τιμωρίας καιρὸν ἡγούμεθα τιμωρίαν· ubi et hæc Platonis, et aliorum verba apposuimus. Quibus addatur Seneca de Provid. cap. iii. p. 195. ‘male tractatum Socratem judicas, quod illam potionem publice mixtam, non aliter quam medicamentum immortalitatis obduxit, et de morte disputavit usque ad ipsam mortem: male cum illo actum est, quod gelatus est sanguis, et paulatim frigore inducto venarum vigor constitit.’ Aristot. Problem. iii. 24. Dioscorid. iv. 79. Nicand. Alexiph. 186. Plin. Hist. Nat. xxv. 95. ‘Cicuta quoque venenum est, publica Atheniensium pœna invisa.—Semini et foliis refrigeratoria vis: quos enecat, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.—necat sanguine spissando.’ Aristophanes Ran. 125. *vium cicutæ* dicit—*ψυχράνγε καὶ δυσχείμερον, Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια·* ubi Scholiastes: *ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται, πρώτους αὐτοὺς ἀποψύχων· ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου.* Wytt.

ἕως ἂν σου βάρος] Infra §. 154. *ἐπειδή οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη*, ac Ficinus: *quoad gravari tibi sentias crura.* Unde quod conjecit Fisch. *σοι* pro *σου*, in libro ullo repertum mihi quoque præferendum videretur. Heind.

καὶ οὕτως αὐτὸ ποιήσει] *Atque ita*, inter ambulandum, *per se ipsum efficax erit*, ut nulla alia re opus sit. *ποιεῖν*, ut Latinum *facere*, de *præsentibus remediis* positum apud Dioscoridem imprimis reperitur v. c. i. 95. *ποιεῖ πρὸς φάρμακα*, *valet adversus venena.* Quantivis autem hanc pretii scripturam præbent Aug. et Tub. cum Ald. quum Bas. 2. habeat *ποιήσεις*, *atque ita id facies*, quod recepit Steph. Quæ hortandi causa adjecta quis non sic potius scripta mallet, *οὕτως οὖν ποιήσεις* s. *ποίει?* Fischerus qui rescripsit *ποιήσει*, hoc per *ποιήσῃ*, *facies in te*, explicuit. Heind.

καὶ ὃς λαβὼν—ἐξέπιε] Operæ pretium est cum hac narratione præconia posterorum hinc ducta referre: Plutarchi in libello inscripto ‘an pravitas sufficiat ad infelicitatem,’ p. 499. B. *κύλικα φαρμάκου ταράττεις; οὐχὶ καὶ Σωκράτει προέπιες; ὁ δὲ ἵλεως καὶ πρᾷος, οὐ τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας, οὐδὲ χρώματος οὐδὲ σχήματος, μάλ' εὐκόλως ἐξέπιεν· ἀποθνήσκοντα δὲ αὐτὸν ἐμακάριζον οἱ ζῶντες, ὡς οὐδ' ἐν ᾅδου θείας ἄνευ μοίρας ἐσόμενον·* postrema sunt ex §. 2. Exquisitum hoc *διαφθείρας*, pro *mutans*, *molliens*, dictum, Musgravius adhibuit Euripidi Med. 1062. *χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. manum meam non commiseratione molliam.* Lucianus, cæterum admirabilis Attici facultate salis, in Socratem intempestive facetus et dicacule mendax Dialog. Mort. xxi. t. i. p. 421. merito reprehensus ab Hemsterh. nec hic apponendus. Gregor. Naz. Ep. lviii. p. 822. D. *Σωκράτης δὲ τὸν θάνατον ὑπὸ Ἀθηναίων κατακριθεὶς, καὶ οἰκῶν, ὡς οἶσθα, τὸ δεσμωτήριον, τέως μὲν ὡς ὑπὲρ ἄλλου δεσμωτηρίου τοῦ σώματος τοῖς μαθηταῖς διελέγετο, καὶ φυγεῖν ἐξὸν ἀπηξίωσεν· ἐπειδὴ δὲ προσηνέχθη τὸ κώνειον, δέχεται μάλα ἡδέως, ὥσπερ οὐκ ἐπὶ θανάτῳ δεχόμενος, ἀλλὰ φιλοτησίας προπινόμενος·* quæ ultima interpres minus recte vertisse videtur—*tanquam—amicos propinando ad potandum invitaret*: legendum *φιλοτησίαν*, i. e. *tamquam propinatus convivale poculum*, i. e. *quasi ei convivale poculum propinaretur.* Valerius Max. vii. 2. Ext. i. ‘Idem (Socrates) cum Atheniensium scelerata dementia tristem de capite ejus sententiam tulisset, fortique animo et constanti vultu potionem veneni e manu carnificis accepisset, admoto jam labris poculo, uxori Xanthippæ inter fletum et lamentationem vociferanti innocentem eum periturum: ‘Quid ergo’ inquit ‘nocenti mihi mori satius esse duxisti?’’ turbans ille, ut solet, aut turbidos fontes sequens. Probabilius scriptor Apologiæ Socratis, quæ sub Xenophontis nomine exstat, hoc Apollodoro, nec tempori bibendi poculi, tribuit, §. 28. *Ἐπισχόμενος* est *admovens ori poculum*, ut fere reddidit Cornarius; vi verbi medii, ut *ἐπέχειν τινὶ πιεῖν*, *præbere, admovere cui potum* apud Aristoph. Nub. 1385. Minus accurate Ficinus, *arrepto poculo.* Pejus etiam Dacierius in hanc sententiam, *tacens per*

κρατες, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος[m]
οὔτε[n] τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὥς περ εἰώθει[o] ταυρηδὸν[p] ὑπο-
II. iii. 126. βλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, Τί λέγεις, ἔφη, περὶ τοῦδε τοῦ
πόματος πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαί τινι; ἔξεστιν ἢ οὔ; Τοσοῦ-
τον, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τρίβομεν, ὅσον οἰόμεθα μέτριον[q] εἶ-
ναι πιεῖν.[r] [§. 153.] Μανθάνω, ἦ δ' ὅς· ἀλλ' εὔχεσθαί
γέ[s] που τοῖς θεοῖς ἔξεστί τε καὶ[t] χρή, τὴν μετοίκησιν τὴν
ἐνθένδε[u] ἐκεῖσε εὐτυχῆ γενέσθαι· ἃ δὴ καὶ ἐγὼ[v] εὔχομαί
τε[w] καὶ γένοιτο ταύτῃ. Καὶ ἅμα εἰπὼν[x] ταῦτα ἐπισχό-
μενος καὶ μάλα[y] εὐχερῶς καὶ εὐκόλως[z] ἐξέπιε. καὶ ἡμῶν
οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ
δακρύειν, ὡς δὲ εἴδομεν πίνοντά[a] τε καὶ πεπωκότα,[b] οὐκέτι,
ἀλλ' ἐμοῦ γε[c] βίᾳ καὶ αὐτοῦ[d] ἀστακτὶ[e] ἐχώρει τὰ δά-

—[m] σώματος Φ, σώματος οὔτε τοῦ χρώματος Δs et mg Π.—[n] οὔτε post χρώματος om Δ.—[o] ἐγώθη H, om L.—[p] ταυρηδῶν Δ.—[q] οὐρανὸν L.—[r] ποιεῖῳ I.—[s] γε om L. —[t] καὶ om Φ.—[u] ἔνθα δὲ Γ.—[v] ἐγὼ om H.—[w] τε om Γ.—[x] λέγων ΓΔΦGsb.—[y] μάλ' Δs.—[z] εὐχόλως I.—[a] πιόντα L.—[b] πεπτωκότα I.—[c] τε ΓGsr.—[d] καὶ αὐτοῦ βίᾳ sr, αὐτοῦ βίᾳ καὶ b, αὐτοῦ βία (omisso καὶ) ΞΥΦ: καὶ βία, idque post ἀστ. ΓΔ Gb.—[e] ἀστακτεὶ ꝜΠb, καὶ ἀστακτὶ Ξ, ἀσταλακτὶ ΔΦsr, ἀβαστακτὶ καὶ βία γρ Π.—

aliquod tempus. Illud autem ταυρηδὸν ὑποβλέψας, *torve tuens*, animadvertimus in Epist. Crit. p. 46. Wytt.

καὶ μάλα ἵλεως] καὶ h. l. ut mox in verbis ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς—ἐξέπιε, non copulat, sed intendit. Heind.

οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος] Ad χρώματος suppleri potest οὐδέν. Aristoph. Eq. 397. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος. φθείρειν, φθοραὶ et συμφθείρεσθαι etsi proprie usurpantur de colorum diversi generis mixtura, v. Hemsterh. ad Lucian. Prom. §. 5. hic tamen διαφθείρειν, ut ubique alias, *mutare in deterius* significat.—ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Aristoph. Ran. 804. Ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Heind.

§. 153. μανθάνω] Vid. not. ad §. 20. 2. Proximo που caret Aug.—ἐπισχόμενος, *poculo labris admoto.* Heind.

μάλα εὐχερῶς...ἐξέπιε] Παραβάλλωμεν τὴν Σωκράτους κύλικα ἐκείνην. τῇ Ἀλκιβιάδου· (de qua Plato in Sympos. p. 213. 214.) πότερος αὐτῶν ἔπινεν ἀλυπότερον, Ἀλκιβιάδης τὸν οἶνον, ἢ τὸ φάρμακον Σωκράτης; Max. Tyr. Diss. 31. sub finem. Forst.

ἐπιεικῶς] Varie exponi debet, pro loci circumstantia. Sic in Theæteto, ἐπιεικῶς πάλαι, *satis dudum.* Et ἐπιεικῶς πεπαιδευμένος, *non infeliciter institutus.* iii. de Republ. Et ἐπιεικῶς πέφυκε πρὸς τὰ πράγματα, *non incommodus ad res gerendas.* iv. de Leg. Ita nec illud, 'Satis superque,' nec meum, *Quantum eniti poteramus*, placet mihi. Rectiusne ita? *In comprimendis lacrymis non incommode*, vel *non male conatus nobis succedebat.* Serran.

κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν] Præter sermonis nostri rationem illatum hoc μὴ exemplis illustravi ad Parmenid. §. 41. Perinde enim hæc intelligenda ac si legeremus οἷοίτε ἦσαν κατέχειν τὸ δακρύειν, velut mox sequitur ἐπειδὴ οὐχ οἷόστ' ἦν κατέχειν τὰ δακρύα. Poterant eadem ita exprimi:—οἷοίτε ἦσαν κατέχειν ἑαυτοὺς τὸ μὴ οὐ δακρύειν. Heind.

ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ] Venet. B. ἐμοῦ γε καὶ αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀστακτὶ, concinnius: sic et Vind. A. et τε pro γε. Idem Vind. A et B in margine, pro ἀστακτὶ habent ἀσταλακτί· vulgato non præferendum. Proclus ad Plat. Rep. p. 383. memoriter citans, Apollodoro tribuit: καίτοι παρὰ Πλάτωνι Σωκράτης μὲν ἄτεγκτος μείνας καὶ ἀπροσπαθὴς πρὸς τὰ δάκρυα τῶν οἰκείων ἀνύμνηται· Ἀπολλόδωρος δὲ ἀστακτὶ δακρύων.

κρυα,[f] ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαον[g] ἐμαυτόν· οὐ γὰρ
δὴ[h] ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτοῦ[i] τύχην, οἵου ἀνδρὸς
ἑταίρου[i] ἐστερημένος εἴην. ὁ δὲ Κρίτων ἔτι πρότερος[k] ἐμοῦ,[l]
ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ᾽ ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα, ἐξανέστη.
[§. 154.] Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ[m] ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ
οὐδὲν ἐπαύετο[n] δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμε-
νος, κλάων[o] καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅν τινα οὐ κατέκλασε[p]
τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. ἐκεῖνος δέ,[q] Οἷα,
ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι. ἐγὼ μέντοι[r] οὐχ ἥκιστα τούτου
ἕνεκα[s] τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμε- II. iii. 127.
λοῖεν· καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν.

[f] τὰ δάκρυα om st.—[g] ἀπέκλαον G, ἐπέκλαον Γ: ἀπέκλαιον *s.—[h] δι᾽ Φ, δεῖ Δ.—[i] ἐμαυτὴν Δ.—[j] ἑταίρου om Φ et pr Γ.—[k] πρότερον ΓG.—[l] μου CEHILu.—[m] καὶ om ΔΛΕΙ et pr Γ.—[n] ἐπέπαυτο G et corr Γ.—[o] κλαίων om E.—[p] κατέκλασε ΓΔΞΥ CGHIsvϑ et corr ℨΛΠ: κατέκλαυσε iors.—[q] δὲ om G et pr Γ.—[r] μὲν Φs et pr Ξ.—

De hoc adverbio videatur Suidas in Ἀστακτί: Interpretes ad Hesychium in Ἄστακτον: et Abresch. Lect. Aristænet. p. 140. Wytt.

ἀλλ᾽ ἐμοῦγε αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀστακτὶ] Hoc verborum ordine Par. et Bas. 2. itemque Aug. nisi quod *αὐτοῦ* ibi omissum. Vulgo *ἀλλ᾽ ἐμοῦγε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχ.* De voc. *ἀστακτὶ*, *non stillatim*, sed *fuse*, vid. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 228. Heind.

ἀπέκλαιον ἐμαυτὸν] Respexisse ad hunc locum Platonis Rogerio videbatur Cicero Læl. 3. ‘Moveor enim tali amico orbatus, qualis, ut arbitror, nemo unquam erit—nihil enim mali accidisse Scipioni puto. mihi accidit, si quid accidit—.’ Fisch.

οἵου ἀνδρὸς] I. e. *ὅτι τοιούτου ἀνδρ.* etc. Xenoph. Cyrop. vii. 3. 13. *κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα οἵου ἀνδρὸς στέροιτο, καὶ τὸν ἄνδρα οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτι ὄψοιτο.* Herodot. viii. 12. *οἱ δὲ στρατιῶται οἱ ταύτῃ ἀκούοντες ταῦτα ἐς φόβον κατιστέατο, ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἧκον.* Hom. Iliad. E. 757. *Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα, Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν Μάψ —;* Heind.

§. 154. *οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων*] *Neminem non deploravit præsentium.* Compositionis genus Atticæ. Sic Plato in Theæt. p. 126. A. *φαμὲν οὐδένα ὅντινα οὐ τὰ μὲν αὐτὸν ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον, τὰ δὲ ἄλλους ἑαυτοῦ·* et plura dedimus in Biblioth. Crit. part. x. p. 93. Quod autem Stephanus in Thes. Gr. L. t. ii. p. 222. voluit *κατέκλασε*, i. e. *fregit animos præsentium*, et habent Veneti, A B. nec ipse exemplum hujus usus attulit; nec ea, quæ nobis observata sunt, huc valent: quamquam *κλᾶσθαι πρὸς οἶκτον ad misericordiam flecti*, et *κατακλᾷν τὸ θράσος τινος*, et similia usurpari quidem, nec tamen hoc sensu ita simpliciter verbum *κατακλᾷν* usurpari, novimus. Wytt.

κατέκλασε] Vulgo *κατέκλαυσε*, quod præter sermonis usum explicant *ad lacrimas concitavit*, ne sic quidem apto in his verbis significatu. Graviori h. l. opus erat vocabulo, quod felici Stephani conjectura inventum (Thes. Gr. L. v. *κατακλαίω*) librorum Pariss. unus liquido confirmat. Notum illud Homeri *ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.* Heind.

ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν] Olympiodorus Cod. i. p. 168. et 261. *Ὅτι ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν ἠξίουν οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς ἀγαθοῦ καὶ ἱεροῦ τοῦ πράγματος ὄντος· καὶ ὅτι ἐνίοτε περισπᾷ τὰ τοιαῦτα τὴν ἀνάγωγον ὁρμήν.* Bene Ficinus, *cum faustis acclamationibus*: nec minus Cornarius, *cum laudatione et bonorum verborum pronunciatione*, utramque nominis vim adhibens. De *laudationis* significatione diximus ad Plutarch. de Fortuna p. 99. C. *Faventia*, i. e. linguis favere, a male ominatis verbis abstinere, bona

ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. Καὶ ἡμεῖς ἀκού-
σαντες ᾐσχύνθημέν τε καὶ ἐπέσχομεν[t] τοῦ δακρύειν. ὁ δὲ
περιελθών, ἐπειδή οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατεκλίθη[u]
ὕπτιος· οὕτω γὰρ ἐκέλευεν[w] ὁ ἄνθρωπος. καὶ ἅμα ἐφαπτό-
μενος αὐτοῦ οὗτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον, διαλιπὼν χρόνον
ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη, κἄπειτα σφόδρα πιέσας
αὐτοῦ τὸν[x] πόδα ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δ' οὐκ ἔφη. καὶ
I. 118. μετὰ τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιὼν οὕτως ἡμῖν[y]

[s] ἕνεκα om ΓG. γε ΓΔΦGs.—[t] ἀπέσχομεν Λ.—[u] κατεκλίθη...σκέλη om Δs.—[w] ἐκέλευεν 𝔄ΓΛΠΞΥΦCGHILu: ἐκέλευσεν *s.—[x] τὸν πόδα αὐτοῦ ΓG.—[y] ἡμῖν οὕτως L, ἡμῖν οὕτως ἡμῖν EHIu, ἡμῖν αὐτοῖς 𝔄, αὐτοῖς ΓG, οὕτως ἡμῖν αὐτοῖς ΔCs.—

verba pronunciare, εὐφημία, valet in primis in cultu deorum et sacrificiis; proinde quoque in *morte*, quæ et ipsa res sacra est; ut εὐφημία sit officium et morientis, et eorum qui ei adsunt. Pythagoræ præceptum εὐφημίας universe memorat Iamblich. Vit. Pythag. §. 149. peculiariter in morte §. 257. Ὅλως δ' ἄχρι τῆς τελευτῆς εἶναί τι προστεταγμένον· καὶ κατὰ τὸν ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετ' εὐφημίας, ἥνπερ ἐποιοῦντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν· postrema corrigantur vel διωθούμενοι τὴν ἀνανδρίαν, *repellentes ignaviam*: vel διορθούμενοι τὴν ἀνδρίαν, *confirmantes fortitudinem*: ad præceptum fortitudinis exercendæ hæc referuntur, quod traditum erat §. 228. ad animum in discessu e corpore, ἀνόδῳ, in reditu ad superos, confirmandum: et, quamvis speciosa, tamen vana est suspicio Obrechti legentis διωθούμενοι τὴν Ἀδρίαν; *qui mare Adriaticum trajecturi sunt*; nam et exemplum Adriæ singulare et poeticum est, et præsens διωθούμενοι, *pervadere, perfringere fluctus*, non convenit initio navigationis. M. Antonin. v. 33. τί οὖν περιμένεις ἵλεως τὴν εἴτε σβέσιν εἴτε μετάστασιν· ἕως δὲ ἐκείνης ὁ καιρὸς ἐφίσταται, τί ἀρκεῖ; τί δ' ἄλλο, ἢ θεοὺς μὲν σέβειν καὶ εὐφημεῖν· ἀνθρώπους δὲ εὖ ποιεῖν—. Diog. L. v. 90. in funere Heraclidis Pontici, παραπεμπόντων τὸν Ἡρακλείδην τῶν πολιτῶν καὶ εὐφημούντων. Notissima est Euripidis sententia ex fabula perdita Cresphonte: Τὸν φῦντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά· Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον, Χαίροντας, εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων. WYTT.

ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν] Auctor Axiochi 3. τὸ κοινὸν—τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος καὶ—δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. HEIND.

ἡσυχίαν ἄγετε] Laudat hunc locum Platonis, quem Gesnerus e Cratylo sumtum putabat, Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 607. sic: Ἀκήκοα δὲ, ὅτι καὶ εὐφημίᾳ—ἡσυχίαν ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. FISCH.

ᾐσχύνθημέν τε] Voculam τε non habet Aug. HEIND.

οὕτω γὰρ ἐκ. ὁ ἄνθρωπος] Hæc ne post illa §. 152. τί χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πιόντα περιϊέναι ἕως ἄν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσθαι, moleste redundare videantur, pertinere puta ad præcedens ὕπτιος, quod supra prætermiserat scriptor. In proximis vero illa ὁ δοὺς τὸ φάρμακον si statim verbis οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος succederent, quo loco posita ea vertit Ficinus, *sic enim qui venenum præbuit, jusserat*, sane vix possent tolerari; hunc in modum in Edd. et Codd. collocata tantum abest ut cum Uptono ad Arrian. p. 177. et Wyttenbachio ad Plutarch. de S. N. V. p. 52. pro inepto glossemate habeam, ut ægre iis ego carerem. Hæc si recidere volumus, quot loca veterum eodem jure criticorum nobis mutilabit libido! Quid, quod absque his hoc potius ordine verba poni oportebat, καὶ ἅμα οὗτος ἐφαπτόμενος αὐτοῦ. HEIND.

διαλιπὼν χρόνον ἐπεσκόπει] *Paullulum moratus* (subinde) *considerabat*. HEIND.

ἐπανιὼν οὕτως] ἐπανιὼν non est *rediens ad nos*, ut interpretatur Fisch. sed *manu ascendens*, ut recte Ficin. HEIND.

ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο.[z] καὶ αὐτὸς[a] ἥπτετο, καὶ εἶπεν ὅτι ἐπειδὰν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται[b] αὐτῷ,[c] τότε οἰχήσεται. [§. 155.] Ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν[d] τὰ περὶ τὸ ἦτρον[e] ψυχόμενα, καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο[f] γάρ, εἶπεν, ὃ δὴ τελευταῖον ἐφθέγξατο, Ὦ Κρίτων, ἔφη, τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν[g] ἀλεκτρυόνα. ἀλλ'[h]

οι
[z] πήγνυτο 𝔄, πήγνοιτο Φs.—[a] αὐτοῦ H.—[b] γένοιτο ΓΔΙ.—[c] αὐτὸ pr Λ.—[d] ἦν om ΓG.—[e] ἦτορ ΓΛΕGI.—[f] ἐνεκαλύπτετο ΦLs.—[g] ὠφείλομεν H.—[h] ἀλλ' Δs.—[i] δια-

ψύχοιτο] Forster citat Ælian. H. A. iv. 23. κωνείου δ' ἄνθρωπος πιὼν κατὰ τὴν τοῦ αἵματος πῆξιν καὶ ψύξιν ἀποθνήσκει. Aristoph. Ran. 123. Ἡρ. Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ θυείας. Δ. Ἆρα κώνειον λέγεις; Ἡρ. Μάλιστά γε. Δ. Ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον· Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια. Heind.

πήγνυτο] Plin. H. N. xxv. 13. de cicuta: 'Semini et foliis refrigeratoria vis: quæ si enecat, incipiunt algere ab extremitatibus corporis—. Semine trito expressus (succus), et sole densatus in pastillos, necat sanguine spissando. Hæc altera vis. Et ideo sic necatorum maculæ in corporibus apparent.' Fisch.

πηγνύοιτο] Sic Steph. corrigendum monuit: habet Vind. E B. C autem pro var. lect. Vulgo, πήγνυτο. Wytt.

πήγνυτο] Tub. πνίγοιτο, quod ortum videri potest ex πηγνύοιτο, uti legitur in Ed. Turnebi. idque requirebat Steph. Sed ut supra §. 58. διασκεδάννυται legitur pro διασκεδαννύηται, ubi formam aliis adstruxi exemplis, sic h. l. germana in verbo πήγνυσθαι optativi forma videtur fuisse πήγνυτο vel πηγνῦτο, ut δαινῦτο Iliad. Ω. 665. ubi vid. Schol. Venet. et λελῦτο Od. Σ. 237. V. Buttm. Gramm. §. 95. b. p. 276. Ed. v. Heind.

καὶ αὐτὸς ἥπτετο] *Atque ipse tangebat.* αὐτὸς oppositum ceteris qui aderant, quos ille tangere jusserat ἐπιδεικνύμενος ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο. Sic non erat quod αὐτὸς in αὖθις mutatum vellet Forster, quem refellens Fischer verba hæc referre nos jubet ad ipsum Socratem, ut dicatur ipse contrectasse frigentia membra istamque vocem emisisse. Heind.

§. 155. ἤδη οὖν σχεδόν τι] Xenoph. Anab. iv. 6. 2. Καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταθμῷ καὶ ὁ Χειρίσοφος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη, ὅτι οὐκ εἰς κώμας ἦγεν. Soph. Antig. 1186. Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης Χαλῶσα, κἀμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὤτων. Heind.

τὸ ἦτρον] Huc refertur glossa Timæi Ἦτρον· ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος ἔνθα μάλιστα, (Il. N. 568.) Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Mœris: Ἦτρον, τὸν ὑπὸ τῶν ὀμφαλῶν τόπον, Ἀττικῶς· ὑπογάστριον, Ἑλληνικῶς. Conferatur Fœsius Œconom. Hippocrat. in voce Ἦτρον. Wytt.

τὸ ἦτρον] Est ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος. V. Tim. Lex. Heind.

ἐνεκεκάλυπτο γὰρ] Ritu morientium. Xenoph. Cyrop. viii. 7. 28. Ταῦτ' εἰπὼν (ὁ Κῦρος) καὶ πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Heind.

Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτ.] Variæ a variis afferuntur causæ, cur Socrates Æsculapio potissimum jusserit gallum prosecari. V. Spencer ad Orig. c. Cels. 6. p. 74. Τηλικαῦτά γε φιλοσοφήσαντες περὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν διαγωγὴν τῆς καλῶς βεβιωκυίας διεξελθόντες, καταλιπόντες τὸ μέγεθος ὧν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐφανέρωσεν, εὐτελῆ φρονοῦσι καὶ μικρὰ, ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδίδοντες κ. τ. λ. Tertull. Apolog. 46. 'Æsculapio tamen gallinaceum prosecari jam in fine jubebat, credo, ob honorem patris ejus, quia Socratem Apollo sapientissimum omnium cecinit.' Ego vero assentior iis, qui putant, id a Socrate propterea factum esse, quod sperasset, animum suum, ubi vinculis corporis solutus esset, servatum iri et salutem esse consecuturum. Nam ægroti, saluti restituti, Æsculapio gallum immolarunt. V. Cellarius Antiquit. Med. p. 213. Walch. Ceterum περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρυόνος scripserat Lupercus Berytius Grammaticus. V. Eudocia Ion. p. 282. Suid. v. Λούπερκος. Fisch.

τῷ Ἀσκληπιῷ—ἀλεκτρύονα] Lactantius (iii. 20.) judicat, 'illud vero nonne

ἀπόδοτε καὶ μὴ ἀμελήσητε.[i] Ἀλλὰ ταῦτα, ἔφη, ἔσται,[j] ὁ Κρίτων· ἀλλ᾽ ὅρα εἴ τι ἄλλο λέγεις. Ταῦτα ἐρομένου αὐτοῦ οὐδὲν ἔτι ἀπεκρίνατο, ἀλλ᾽ ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν ἐκινήθη τε καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτόν,[k] καὶ ὃς τὰ
II. iii. 128. ὄμματα ἔστησεν· ἰδὼν δὲ ὁ Κρίτων ξυνέλαβε[l] τὸ στόμα τε[m] καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.
§. 70. W. §. 156. Ἥδε ἡ[n] τελευτή, ὦ Ἐχέκρατες, τοῦ ἑταίρου

μελήσητε ΓΦGs.—[j] ἔφη ἔσται ΓΔΞΠΥΦGIs: ἔσται ἔφη *ς.—[k] αὐτὸς Υ.—[l] ξ. ꝸΞΥ.

summæ vanitatis, quod ante mortem familiares suos rogavit, ut Æsculapio gallum, quem voverat, pro se sacrarent? Timuit videlicet, ne apud Rhadamantum, receptorem voti, reus fieret ab Æsculapio.' Gottl.

τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτρυόνα] Hoc postremum Socratis mandatum, ejus obtrectatores cupide arripientes, nec ad se ipsi respicientes, exagitarunt: in quibus cæteris æquior Theodoret. Serm. vii. p. 590. B. ἐγὼ δὲ οἶμαι καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου, τὸν ἀλεκτρυόνα θῦσαι κελεῦσαι, ἵνα τὴν κατ᾽ αὐτοῦ γεγενημένην διελέγξῃ γραφήν· ἐγραψάτην γὰρ αὐτὸν Ἄνυτός τε καὶ Μέλιτος, ὡς εἶναι θεοὺς οὐ νομίζοντα· quæ an caussa exstiterit, non statuimus. Scriptor Epistolæ Socraticæ xiv. p. 36. hoc nescio unde acceptum tradidit: ὡς δὲ ἔπιε τὸ φάρμακον, ἐπέστελλεν ἡμῖν τῷ Ἀσκληπιῷ θῦσαι ἀλεκτρυόνα· ὀφείλειν γὰρ αὐτῷ κατ᾽ εὐχήν τινα, ὁπότε ἠσθένει ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης. Dacierius Socratem merito quidem probat, sed mystica interpretatione aliena illa ab hac Platonis narratione. Conferatur et Spencer ad Origen. adv. Celsum vi. p. 632. E. ubi citatus Socratis defensor Cælius Rhodiginus Antiq. Lect. xvi. 12. tacite secutus est Ficini Argumentum in Phædonem p. 800. a. D. hic autem Olympiodorum Cod. i. p. 169. sic interpretantem: Διὰ τί τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ἀποδίδωσιν; ἢ ἵνα τὰ νενοσηκότα τῆς ψυχῆς ἐν τῇ γενέσει ταῦτα ἐξιάσηται; μήποτε δὲ κατὰ τὸ λόγιον, καὶ αὐτὸς τὸν παιᾶνα ᾄδων βούλεται ἀναδραμεῖν εἰς τὰς οἰκείας ἀρχάς. Paulo aliter p. 261. Διὰ τί ὀφείλειν ἔφη τῷ Ἀσκληπιῷ τὴν θυσίαν, καὶ τοῦτο τελευταῖον ἐφθέγξατο· καίτοι εἰ ὤφειλεν ἐπιστρεφὴς ὢν ἀνὴρ, οὐκ ἂν ἐπελάθετο· ἢ ὅτι παιωνίου δεῖται προνοίας ἡ ψυχὴ ἀπαλλαττομένη τῶν πολλῶν πόνων. διὸ καὶ τὸ λόγιόν φησι, τὰς ψυχὰς ἀναγομένας τὸν παιᾶνα ᾄδειν. Æsculapii victimam gallum prodit etiam Artemidorus Onirocrit. v. 9. Libanius t. i. p. 842. A. et quædam de hoc genere adfert Haverkampius ad Tertulliani Apologet. xlvi. p. 380. Wytt.

ὃς τὰ ὄμματα ἔστησεν] *Socrates oculos fixerat*: unus interpretum Cornarius in hanc sententiam probabiliter vertit: *et oculi illi obriguerunt*, modo scripsisset *obriguerant*. Certe καὶ ὃς est Socrates, mortuus oculis apertis et fixis, et sic apparens quum rursus detectus esset. Eum, dictis postremis verbis, rursus aut se ipsum obvolvisse, aut a custode aliove adsidente obvolutum fuisse, quamquam non dicitur, tamen sponte intelligitur; nisi forte excidit, quum diserte positum fuisset, ἀλλ᾽ (ἐνεκαλύψατο αὖθις, vel ὁ ἄνθρωπος ἐνεκάλυψεν αὐτόν· καὶ) ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν κ. τ. λ. Sic modo supra hoc declarabatur, καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γὰρ, εἶπεν κ. τ. λ. Wytt.

καὶ ὃς τὰ ὄμματα ἔστησεν] *Atque illius oculi obriguere*. Chariton. iii. 9. ἐμμανὴς γενομένη στήσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραγε, ubi vid. Dorvill. p. 404. ed. Lips. Heind.

συνέλαβε τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς] *Os et oculos clausit*. Mos notus et notatus ab antiquitatum scriptoribus, Kirchman. de Funerib. i. 6. Potter. Archæol. lib. iv. cap. 3. verbum non item hoc usu frequens. Artemidoro ii. 2. τῷ νεκρῷ σώματι συμβάλλειν τὰ χείλη· forte restituendum συλλαμβάνειν. J. Chrysost. de Providentia lib. ii. p. 188. b. D. ὁρῶσα τὸν παῖδα παρεστῶτα καὶ δακρύοντα, καὶ καθαιροῦντα ὀφθαλμοὺς, καὶ συλλαμβάνοντα στόμα, καὶ περιστέλλοντα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐπιμελούμενον ἅπερ αὐτοῦ τοῦ θανάτου πικρότερα τοῖς γεγεννηκόσιν εἶναι δοκεῖ. Wytt.

§. 156. ἥδε ἡ τελευτὴ] Aristippus interrogatus, quomodo Socrates obiisset?

ἡμῖν[o] ἐγένετο, ἀνδρός, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, τῶν τότε[p] ὧν ἐπειράθημεν[q] ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου[r] καὶ δικαιοτάτου.[s]

—[m] τε om ΠΥΙ et pr Ξ.—[n] ἡ om ΓG.—[o] ἡμῶν Δ.—[p] τῶν τότε om Γ.—[q] ἐπειράσθημεν s.—[r] φρονιμωτάτου τε καὶ ΓΦ.—[s] λογιωτάτου, γρ δικαιοτάτου, Λ.

respondet: ὡς ἂν ἐγὼ εὐξαίμην. Diog. L. in Vita Arist. ii. 8. Gottl.

τῶν τότε, ὧν ἐπειράθημεν] *Eorum qui tunc fuerunt, quos experiundo cognovimus:* τότε nec laudis præstantiæ, nec tempori recentissimo convenit: Ficinus omisit. Requiritur τῶν πώποτε, *eorum, qui unquam fuerunt:* in quam sententiam vertit Dacier; nisi grammaticam rationem intelligens, ipsa certe rei evidentia ductus. Sic supra §. 68. τῶν πώποτε δεῦρο ἀφικομένων· §. 2. εἴπέρ τις πώποτε καὶ ἄλλος. Leg. ix. p. 655. A. πάντων τῶν πώποτε γενομένων—. Dio Chrys. Or. lxv. p. 608. D. φιλαργυρίᾳ τοὺς πώποτε ὑπερεβεβλήκει. Plutarchus sæpe, ut alibi ostendemus: alii item. Wytt.

τῶν τότε] Hic tametsi nihil diversæ lectionis ex libris scriptis editisve enotatum reperimus neque editorum interpretumve quisquam hæsit, insunt tamen in præclara hac dialogi clausula, quæ non levem moveant vitiatæ scripturæ suspicionem. Quid? qui de suæ ætatis neque ita pridem defuncto viro loquitur Phædo, num Socratem dicere potest τῶν τότε, *eorum qui tum fuere,* fuisse optimum? Quod ut feras, quæ tandem ista est oppositio inter τῶν τότε et ἄλλως? Ad priorane tempora an ad futurum spectare putemus hoc ἄλλως? Manifesto depravato loco donec certum alicunde afferatur remedium, legendum conjecerim, ἀνδρὸς, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἂν, πάντων, τότε ὡς ἐπειράθημεν, ἀρίστου, καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ δικαιοτάτου. τότε i. e. *extremo vitæ Socratis die;* ἄλλως *per totam ejus vitam.* Velut supra §. 150. undecimvirorum minister: ἄλλως—γενναιότατον καὶ πρᾳότατον καὶ ἄριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε δεῦρο ἀφικομένων, καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπαίνεις. Nisi quis leniorem præferat Buttmanni medelam corrigentis, ἐκ τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν: quo tamen sensu Platonem scripturum potius fuisse ego arbitror ἐξ ὧν τότε ἐπειράθ. *ex iis, quæ tum experti sumus,* si recte omnino habet verbum πειρᾶσθαι h. l. genitivo rei junctum; nec sane, si πάντων abfuerit, in laude non admodum magnifica opus erat modestiæ hac formula, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν. Heind.

ΦΙΛΗΒΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΡΩΤΑΡΧΟΣ, ΦΙΛΗΒΟΣ.

ARGUMENTUM.

De summo hominis bono ita agit in hac disputatione Philosophus, ut duabus rebus propositis, Voluptate videlicet atque Sapientia, in quibus homines varie collocant felicitatem, doceat in neutra, per se et seorsim, summum bonum consistere, sed tertio quodam opus esse: cujus communione illæ utiles ad felicitatem hominibus esse possint, quatenus cum illo conjungantur. Tertium autem illud vere et summe bonum est Deus: quem Plato his nominibus designat, cum vocat *αὐτοαγαθὸν*, *αὐτοὸν*, *αὔταρκες*, etc. Ex hujus igitur summi absolutique boni *κοινωνίᾳ* omnes res, quæcunque tandem sint bonæ, bonas et esse et dici ait: illiusque communionis quinque gradus deducit: ita tamen, ut in illis bonis rebus, quæ in vitam humanam cadant, maximam felicitatis partem tribuat Sapientiæ atque intelligentiæ: alteram, Voluptati: illarum autem duarum commixtione, Bonum constitui doceat. Itaque simplex disputationis scopus et thesis est, De humana felicitate. quæ quidem ita definitur: In rebus humanis per se et seorsim nullo modo inest felicitas, sed quatenus cum tertio quodam, id est, summo bono, Deo videlicet, communicant: atque adeo humana felicitas in Voluptatis et sapientiæ mixtione versatur, quatenus duæ illæ cum summo illo bono communicant. Introductio ad dialogum ejusmodi est: Cum multa de summo bono ultro citroque Socrates Philebusque contulissent, atque esset Philebus jam disputando defessus, Protarcho nuper advenienti gratulatus est, annuitque ut provinciam in disputando suam susciperet. Protarchus, utpote adolescens, subito est assensus. Ad quem conversus Socrates, dialogum aggreditur, monetque Protarchum, ut diligenter consideret quam provinciam suscipiat, neque temere ad disputationem properet.

Φ Ι Λ Η Β Ο Σ.*

§. 1. Ὅρα[a] δή, ὦ[b] Πρώταρχε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νυνὶ[c] καὶ πρὸς τίνα τὸν[d] παρ' Steph. II. 11. Bek. II. iii. 131. §. 1. Fisch.

CODICES TREDECIM,

𝔄 Γ Δ Λ Ξ Π Σ Β C E F H 𝔴.

ὅ

[a] ἆρα EF.—[b] ὦ add rc Σ.—[c] νυνὶ 𝔄ΔΠ : νῦν *ς.—[d] libri τῶν.—[e] ἐὰν 𝔄ΔΠ :

* Scriptores antiqui hunc dialogum ita laudant, ut eum fere simpliciter nominent Φίληβον· ut Plutarch. p. 391. C. et p. 1014. F. t. 2. et Athen. iii. 17. x. 6. xii. 1. Πλάτων ἐν Φιλήβῳ, et ἐν τῷ Φιλήβῳ· Origen. c. Cels. i. p. 20. iv. p. 196. Spenc. Pollux iii. 133. Etymol. M. in v. Γενούστης.—Ἠθικὸς adjectum videtur a grammaticis, qui docere vellent, ad quod genus χαρακτήρων pertineret dialogus. Nam Diog. L. iii. 50. τοῦ δ' ἠθικοῦ—Φίληβος. Contra vero Albinus Isagog. 5. τῷ δὲ πολιτικῷ—Φίληβος. Cæterum scripserat Commentarios in Philebum, præter Proclum, Marinus, Procli discipulus: quos tamen auctor quum Isidoro philosopho minus placuisse vidisset, ipse cremavit. vid. Suidas in v. Μαρῖνος, qui sua ex Damascio hausit. Fisch. Notatis Fischero adde Galen. t. v. p. 333. ἔστι τις ἂν ἄνθρωπος Ἕλλην, ἢ (sic leg.) ἰατρὸς ἢ—ὅστ' οὐκ ἀνέγνω τὸν Πλάτωνος Φίληβον; Porphyr. Ptolem. p. 255. Psell. Didasc. παντοδ. c. 73. πολιτικὸν appellat hunc dial. Bip. Dialogus in gravissimis et difficillimis habetur. Œconomiam ejus copiose persequutus est Schleiermacher. t. ii. pt. iii. p. 128. Beck.

§. 1. ὅρα δή, ὦ Πρ.] Vulgo ὅρα δή, Πρώταρχε, omisso ὦ, quod e Bekk. restituimus. Quod autem particula δὴ statim ab initio ponitur, id ne quem in eam deducat opinionem, ut dialogum capite truncatum esse existimet, quemadmodum olim Patricio accidisse novimus; abripit auctor lectores ad mediam disputationem. Simile exordium Cratyli: Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον, ubi Heind. particulam οὖν recte tuetur. Hinc etiam pro νῦν, quod vett. editt. exhibent, haud scio an aliquanto melius cum Bekk. scripserimus νυνὶ, cujus usum illustratum reperies a Wolfio ad Demosth. Leptin. p. 242. cfr. Etymol. M. p. 608. 44. et Eustath. ad Odyss. Σ. p. 1840. Stalb.

τίνα τὸν παρ' ἡμῖν] Editt. vett. τίνα τῶν παρ' ἡμῖν sine idoneo sensu. Nam unum tantum fuerat decretum, quod Socrates contra Philebum defendendum susceperat. Quocirca sine ulla cunctatione de Schleiermacheri conjectura, etiam Bekkero probata, rescripsimus: τίνα τὸν παρ' ἡμῖν, quod concise dictum putabis pro: τίς ἐστιν ὁ λόγος ὁ παρ' ἡμῖν,

ἡμῖν ἀμφισβητεῖν, ἐὰν[e] μή σοι κατὰ νοῦν ᾖ λεγόμενος. βούλει συγκεφαλαιωσώμεθα ἑκάτερον;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φίληβος μὲν τοίνυν ἀγαθὸν εἶναί φησι τὸ χαίρειν πᾶσι ζώοις καὶ τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν, καὶ ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου σύμφωνα· τὸ δὲ παρ' ἡμῶν[f] ἀμφισβήτημά ἐστι μὴ ταῦτα ἀλλὰ τὸ[g] φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ[h] μεμνῆσθαι καὶ τὰ τούτων αὖ ξυγγενῆ, δόξαν τε ὀρθὴν καὶ ἀληθεῖς λογισμούς, τῆς γε[i] ἡδονῆς ἀμείνω καὶ λῴω[j] γίγνεσθαι ξύμπασιν, ὅσα περ αὐτῶν δυνατὰ μεταλαβεῖν· δυνατοῖς δὲ μετασχεῖν ὠφελιμώτατον ἁπάντων εἶναι πᾶσι τοῖς οὖσί τε καὶ ἐσομένοις. Μῶν οὐχ οὕτω πως λέγομεν,[k] ὦ Φίληβε, ἑκάτεροι;

ἂν *ς.—[f] ἡμῖν *w*.—[g] τὸ ante νοεῖν om *w*.—[h] τὸ add 𝔄ΔΠ.—[i] τε H.—[j] λωΐω 𝔄.—

πρὸς ὃν μέλλεις ἀμφισβητεῖν, ut Lucian. Dialog. Mort. xiii. σκόπει, ὅντινα τὸν τρίτον πατέρα ἐπινοήσεις τῷ σώματι, i. e. ὅστις ἐστὶν ὁ τρίτος πατὴρ, ὃν ἐπ. τ. σ. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 264. Quæ quidem loquendi forma quam egregie huic loco conveniat, in quo omnia disputationem non nunc demum inchoari, sed jam diu agitatam esse significant, non opus est copiose demonstrare. Stalb.

ἀγαθὸν εἶναι φησὶ τὸ χαίρειν] Ne quis τὸ ἀγαθὸν scribendum censeat, quia non de *aliquo bono* quæratur, sed potius de *summo bono*, non abs re fuerit monuisse, in tali verborum constructione Græcis non licuisse aliter dicere. De Republ. vi. p. 505. C. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθὸν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις, ubi paullo post: τί δέ; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὁριζόμενοι μῶν μή τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν, ἡδονὰς εἶναι κακάς; Phæd. p. 76. D. εἰ ἔστιν, ἃ θρυλλοῦμεν ἀεὶ, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία καὶ ἐπὶ τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν. cfr. ibid. p. 77. A. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε οὐδὲν οὕτω μοι ἐναργὲς ὂν ὡς τοῦτο τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἷόντε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ τἆλλα πάντα, ἃ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες. Hipp. Maj. p. 293. E. ἀλλὰ τὸ τοιόνδε σκόπει, εἴ σοι δοκεῖ καλὸν εἶναι (i. e. pulchritudo), ubi vid. Heind. E quibus locis sponte patebit, ubi articulus omitti queat, ubi non. Stalb.

μεμνῆσθαι] Hic e Bekk. inserui articulum τὸ, quem vett. editt. non agnoscunt. Etenim recensentur singulæ mentis virtutes, quæ e Socratis sententia summum bonum absolvunt, ita ut alia ab alia discernatur. Quodsi vero Plato τὸ νοεῖν et τὸ μεμνῆσθαι aut nihil differre statuisset aut in unam aliquam conjunxisset notionem, articulum abesse facile pateremur. Ita paullo ante: τὸ χαίρειν πᾶσι ζώοις καὶ τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν, quorum verborum paullo alius erit sensus articulo τὴν ante τέρψιν interposito. Recte etiam infra §. 30. τοῦ φρονεῖν καὶ νοεῖν καὶ λογίζεσθαι τὰ δέοντα.—Μὴ ταῦτα sc. ἀγαθὸν εἶναι. Stalb.

ὅσά περ] Quia præcessit ζώοις (dixit enim ἀγαθὸν εἶναι φησὶ τὸ χαίρειν πᾶσι τοῖς ζώοις) ideo hic dicit ξύμπασιν ὅσά περ, neutro genere. Steph.

δυνατοῖς δὲ μετασχεῖν ὠφελιμώτατον] Nota transitum a plurali numero ad singularem factum. Ficinus locum ita cepisse videtur, ut ad δυνατοῖς infinitivum μεταλαβεῖν cogitatione iteraret, μετασχεῖν autem cum ὠφελιμώτατον conjungeret. Vertit enim *eorumque adeptio utilissima*. Neque ego hæc aliter intellexerim, quamquam vid. Heind. ad Parmenid. p. 280. Stalb.

λέγομεν] *Existimamus*, ut sexcenties in Platone. Stalb.

ΦΙ. Πάντων μὲν οὖν μάλιστα,[l] ὦ Σώκρατες.

§. 2. ΣΩ. Δέχει[m] δὴ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον, ὦ Πρώ- II. iii. 132.
ταρχε, λόγον;

ΠΡΩ. Ἀνάγκη δέχεσθαι· Φίληβος γὰρ ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπείρηκεν.

ΣΩ. Δεῖ δὴ περὶ αὐτῶν[n] τρόπῳ παντὶ τἀληθές πῃ περανθῆναι;

ΠΡΩ. Δεῖ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ἴθι δή, πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. §. 2. F.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς νῦν ἡμῶν[o] ἑκάτερος ἕξιν[p] ψυχῆς καὶ διάθεσιν ἀποφαίνειν τινὰ ἐπιχειρήσει τὴν δυναμένην ἀνθρώποις πᾶσι τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. ἆρ᾽ οὐχ οὕτως;

ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὑμεῖς μὲν τὴν τοῦ χαίρειν, ἡμεῖς δ᾽ αὖ τὴν τοῦ φρονεῖν;

ΠΡΩ. Ἔστι ταῦτα.

§. 3. ΣΩ. Τί δ᾽, ἂν ἄλλη τις κρείττων τούτων[q] φανῇ; μῶν οὐκ, ἂν μὲν ἡδονῇ[r] μᾶλλον φαίνηται ξυγγενής, ἡττώ-

[k] λέγωμεν Δ.—[l] μάλιστα om Λ.—[m] δέχει 𝔄 et pr ΔΠ: δέχῃ *ς.—[n] αὐτὸν Λ.—[o] ἡμῶν 𝔄ΔΠ: αὐτῶν *ς præter Σ, qui om.—[p] ἔξεστι Γ.—[q] τούτων om F et pr Δ.

§. 2. *δέχει δὴ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον*] Alludit ad proverbium *δέχεσθαι τὸ διδόμενον ἀνάγκη*. Gorg. p. 499. C. *ἀνάγκη μοι κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, καὶ τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ*, ubi plura dixit Heind. Itaque facete Protarchus *ἀνάγκη δέχεσθαι*. De cognomine Philebi *ὁ καλὸς* cfr. Heind. ad Hipp. §. 1. Boissonad. ad Philostrat. p. 525. Wyttenbach. in Epist. Crit. p. 233. ed. Lips. STALB.

περὶ αὐτῶν] Steph. notavit lect. var. *περὶ τούτων γε αὐτῶν*. Quam quidem unde acceperit, non constat. Etenim Ald. Bas. 2. legunt, ut edidimus. Ficinus: *Oportet equidem quid in iis verum sit, omni studio definire.* De Republ. i. 346. A. *καί, ὦ μακάριε, μὴ παρὰ δόξαν ἀποκρίνου, ἵνα τι καὶ περαίνωμεν.* STALB.

ὡς νῦν ἡμῶν ἑκάτερος] Ald. Bas. 2. *ὡς νῦν αὐτῶν ἑκάτερος*. Quod quum non habeat idoneam explicationem, jam diu est, ex quo Sydenhamus *ἡμῶν* scribendum esse monuit. Neque enim ad vulgatam tuendam ex antecedentibus *τῶν λόγων* cum quibusdam interprett. intellexerim. Quæ ratio et per se nescio quid contorti habet, et verbis sequentibus *οὐκοῦν ὑμεῖς μὲν τὴν τοῦ χαίρειν, ἡμεῖς δ᾽ αὖ τὴν τοῦ φρονεῖν* manifesto repugnat. Multo minus autem *αὑτῶν* corrigere licebit, quod dictum sit pro *ἡμῶν αὐτῶν*. cfr. Dorville ad Charit. p. 296. Lips. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 92. Bast. Specim. Crit. Text. Symp. p. 53. Matth. Gr. Gr. §. 459. p. 677. Quod cur ferri nequeat, facile sentient, qui loci rationem perspexerint. Quare non dubitavi, cum Bekk. *ἡμῶν* in textum recipere, præsertim quum etiam Ficinum ita legisse verisimile sit. Vertit enim *Quod uterque nostrum habitum quendam et affectionem animi—demonstrare conabitur*. Ceterum *ἕξις* atque *διάθεσις* ita differunt, ut illa *statum s. habitum*, hæc vero *affectionem animi* significet. Illa diutius durat, hæc cito transit. cfr. Aristotel. Metaphys. iv. 19. STALB.

II. 12. μεθα μὲν ἀμφότεροι τοῦ ταῦτ'[s] ἔχοντος βεβαίως βίου, κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς τὸν τῆς φρονήσεως;

ΠΡΩ. Ναί.

II. iii. 133. ΣΩ. Ἂν δέ γε[t] φρονήσει, νικᾷ μὲν φρόνησις τὴν ἡδονήν, ἡ δὲ ἡττᾶται; ταῦθ' οὕτως ὁμολογούμενά[u] φατε, ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

§. 4. ΣΩ. Τὶ δαὶ[v] Φιλήβῳ; τί φής;

ΦΙ. Ἐμοὶ μὲν πάντως νικᾷν[w] ἡδονὴ[x] δοκεῖ καὶ δόξει· σὺ δ', ὦ[y] Πρώταρχε, αὐτὸς γνώσει.[z]

—[r] ἡδονὴ 𝔄Η.—[s] ταῦτ' Γ.—[t] γε om Π.—[u] ὁμολογοῦμεν & 𝔄ΔΠ.—[v] δαὶ Π.—[w] νικῶν Η.—[x] ἡδονὴν Γ.—[y] ὦ om 𝔄Δ.—[z] γνώσει 𝔄, γνώσῃ corr (ut solent) ΔΠ.—

§. 3. ἡδονῇ—φαίνηται] Ald. Bas. 2. ἡδονή. Male. Bas. 2. φαίνεται. Pessime. Stalb.

τοῦ ταῦτα ἔχοντος] Hæc male cepit Matth. Gr. Gr. §. 439. ἡδονὴν intelligendum arbitratus. Etenim sensus flagitat, ut τὴν κρείττω ἕξιν suppleamus. De verbo κρατεῖν, ubi *superandi* et *vincendi* notione ponitur cum accusativo copulari solito cfr. Brunck. ad Eurip. Phœn. 600. Stalb.

ὁμολογούμενα] Male tentabat aliquis ταῦθ' οὕτως ὡμολογημένα φατέ. Nam sensus verborum hic est: πότερόν φατε, ἡμᾶς περὶ τούτων ὁμολογεῖν; cfr. Heind. ad Hipp. Maj. §. 53. Stalb.

§. 4. τί δὲ Φιλήβῳ;] Ita vett. editt. omnes. Bekk. τί δαὶ Φιλ. Male, opinor. Nam quod grammatici veteres τί δαὶ pro τί δὲ Atticis usitatum fuisse tradunt, cfr. Fischer. ad Euthyphron. §. 4. id meo judicio non sic intelligendum, ac si utraque formula sensu non diversa fuerit. Cui opinioni non solum innumera repugnant exempla, sed etiam illud, quod particulæ istæ in interrogandi formulis sæpissime conjunctæ reperiuntur. Equidem in legendis Atticorum scriptoribus hoc animadvertisse mihi videor: τί δαὶ esse mirantis vel mirationem simulantis, sive *quid ita? quid porro*, sive *quid igitur aliud* verti possit; τί δὲ adversantis vel etiam oratione ad aliud quid pergentis, quam de quo antea sermo fuerat; τί δὴ concludentis et ratiocinantis; τί δαὶ δὴ cum admiratione concludentis; unde sæpissime *quid igitur porro* reddi potest; denique τί δὲ δαὶ ejus, qui mirabundus alteri aliquid objicit aut interrogando ad aliud quid pergit. cfr. Hermann. ad Viger. p. 848. Unde haud scio, an jure quodam nostro discedamus a Porsonis sententia, δαὶ e tragicis ubique eximendum judicantis ad Eurip. Med. 1008. Nec assentior Boekhio in Præfat. ad Sim. Socr. p. xxx. Stalb.

δοκεῖ τε καὶ δόξει] In omnibus editt. desideratur vocula τε, quam usu loquendi postulante sponte in textum restitui. Crito §. 10. οἶδα γάρ, ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ καὶ δόξει. Politic. p. 264. A. ἣν δέ γε θηρεύομεν ἐπιστήμην, ἐν τοῖς ἡμέροις ἦν τε καὶ ἔστι. de Republ. ii. p. 377. E. οὗτοι γάρ που μύθους τοῖς ἀνθρώποις ἔλεγον τε καὶ λέγουσι. ibid. iii. p. 391. E. πεισθεὶς, ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι. ibid. v. p. 453. C. ἀλλὰ σοῦ δεήσομαί τε καὶ δέομαι. ibid. p. 457. B. κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Quanquam quid in re satis trita exempla coacervasse prodest? Stalb.

αὐτὸς γνώσῃ] Sic et alio in loco (qui est in Protagora, ni me fallit memoria) utitur his verbis αὐτὸς γνώσῃ: ideoque minime suspectus hic esse debet. Steph.

αὐτὸς γνώσει] Modeste hæc et urbane dicta. Gorg. p. 131. τί οὖν δὴ ποιήσομεν; μεταξὺ τὸν λόγον καταλιπῶμεν; ΚΑΛ. αὐτὸς γνώσει. ubi Schol. p. 131. ἀντὶ τοῦ, εἰ θέλεις, ποίει· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει. Lach. 187. B. καλῶς μὲν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ ἄνδρες, Σωκράτης λέγειν. εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐστιν περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαι τε καὶ διδόναι λόγον, αὐτοὺς δὴ χρὴ γιγνώσκειν, ὦ Νικία τε καὶ Λάχης. Lucian. Dial. Deor. iv. 5. ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις καὶ περιπτύσσων. ΓΑΝΥΜ. Αὐ-

ΠΡΩ. Παραδούς, ὦ Φίληβε,[a] ἡμῖν τὸν λόγον οὐκ ἂν ἔτι κύριος εἴης τῆς πρὸς Σωκράτη[b] ὁμολογίας ἢ[c] καὶ τοὐναντίον.

ΦΙ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλὰ γὰρ ἀφοσιοῦμαι καὶ μαρτύρομαι νῦν αὐτὴν τὴν θεόν.

ΠΡΩ. Καὶ ἡμεῖς σοι[d] τούτων γε[e] αὐτῶν συμμάρτυρες[f] ἂν εἶμεν,[g] ὡς ταῦτ'[h] ἔλεγες ἃ λέγεις. Ἀλλὰ δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἑξῆς, ὦ Σώκρατες, ὅμως καὶ μετὰ Φιλήβου[i] ἑκόντος[j] ἢ ὅπως ἂν ἐθέλῃ, πειρώμεθα περαίνειν.

[a] φίληβος 𝔄ΔΠ.—[b] σωκράτην ΛΣΒCΗ.—[c] ἦ w.—[d] σε Γ.—[e] γε add 𝔄ΓΔΠ et rc ΞΣ.—[f] μάρτυρες pr Ξ.—[g] εἶμεν corr Σ: ἦμεν *5.—[h] ταῦτ' Γ.—[i] φιλίας ΓΛΒw.—

τὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι σοῦ καταφιλοῦντος. Dial. Mort. iii. 1. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ καὶ μαντεύομαι, ἤν τις κατέλθῃ παρ' ἐμὲ, ubi vide an post οὗτος inserendum sit αὐτός. Stalb.

παραδοὺς—ἡμῖν τὸν λόγον] De Republ. i. p. 331. B. καὶ μέντοι, ἔφη ὁ Κέφαλος, καὶ παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον· δεῖ γὰρ ἐμὲ (vulgo με) ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. Stalb.

κύριος] *Penes quem est aliquid.* Isocrat. Panegyr. p. 27. Mor. οὕτως ἡ πόλις ἡμῶν οὐ μόνον θεοφιλῶς, ἀλλὰ καὶ φιλανθρώπως ἔσχεν, ὥστε, κυρία γενομένη τοιούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ', ὧν ἔλαβεν, ἅπασι μετέδωκε.—Τοὐναντίον i. e. τῆς ἀπαρνίας. Τοὐναντίον sæpissime valet *contra*. Stalb.

αὐτὴν τὴν θεὸν] Dixerat antea, se non amplius disputationis istius participem esse futurum. Viderat enim, deæ suæ, Ἡδονῆς, auctoritatem per eam imminutum iri. Itaque nunc ἀφοσιοῦται h. e. *rem tanquam impiam aversatur.* vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 22. ipsamque deam suam obtestatur. Alias loci explicationes silentio transmittere satius fuerit. cfr. Olympiodor. Stalb.

τούτων γε αὐτῶν] Ita e Bekk. scripsimus. Hoc cur præferendum sit, satis patet. Stalb.

ἂν εἶμεν] Ald. Bas. 1. 2. Steph. prave exhibent ἂν ἦμεν, quod ab Heind. ad Theætet. §. 12. recte mutatum in εἶμεν, de qua optativi forma. cfr. Maittaire de Dialect. p. 58. ed. Sturz. et Fischer. ad Weller. t. ii. 501. Stalb.

ὡς ταῦτ' ἔλεγες, ἃ λέγεις] Hæc per epexegesin addita sunt pronomini τούτων γε αὐτῶν, quod quum ad antecedentia referendum sit, hæc ὡς ταῦτ' ἔλεγες, ἃ λέγεις jam complectitur. Ita Aristoph. Lysistr. 177. Ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾷν, Ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα Θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν. ubi τοῦτο, quum ad antecedentem versum: καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον referatur, alteram enuntiationem jam continet. Stalb.

ἐθέλῃ] Ficinus: *verum deinceps, o Socrates, una cum Philebo volente, vel quomodocunque vis, conemur absolvere.* Legit igitur ἐθέλῃς. Verum sic nullus idoneus sensus oritur. Retinendum utique ἐθέλῃ, quod eleganter explicat Baumg.-Crus. hoc modo: *attamen sic disputabimus, ut Philebo quoque placere studeamus; sin minus, utcunque ille accipiat.* Itaque ὅπως ἂν ἐθέλῃ i. q. ἀκόντος. Laudavit ille Apolog. §. 12. πάντων δήπου, ἐάντε σὺ καὶ Ἄνυτος μὴ φῆτε, ἐάντε φῆτε. Senec. Epist. 58. 'Cupio, si fieri potest, propitiis tuis auribus; sin minus, dicam et iratis.' Particula ἦ frequenter corrigendi vi prædita. De Republ. viii. p. 547. C. μεταβήσεται μὲν δὴ οὕτω· μεταβᾶσα δὲ πῶς οἰκήσει; ἢ φανερὸν, ὅτι τὰ μὲν μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν. Cratyl. p. 392. D. σκοπῶμεν δὴ διὰ τί ποτε; ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηγεῖται τὸ διὰ τί. Lucian. Dial. Deor. xiv. 2. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡΜ. Ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον. σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; Quibus locis post secundam enuntiationem male interrogandi signum ponunt. Etenim ἢ valet: *vel potius, quid dico; aut quid quæro?* Hinc intelligitur etiam,

§. 3. F. §. 5. ΣΩ. Πειρατέον, ἀπ' αὐτῆς δὴ[k] τῆς θεοῦ, ἣν ὅδε Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαί φησι, τὸ δ' ἀληθέστατον αὐτῆς ὄνομα ἡδονὴν[l] εἶναι.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώταρχε, ἀεὶ πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα οὐκ ἔστι[m] κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. καὶ νῦν τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ὅπῃ ἐκείνῃ
II. iii. 134. φίλον, ταύτῃ[n] προσαγορεύω· τὴν δὲ ἡδονὴν οἶδα ὡς ἔστι

os
j ἑκόντες F.—k δὲ ℭΔΠ.—l ἡδονὴ F.—m οὐκέτι w.—n ταύτην Πς.—o ἔσχεν Λ.—

quo jure nonnulli editores formulam illam ἢ δῆλον, ὅτι mutaverint, de qua acute, ut solebat, judicavit Heind. ad Apolog. Socr. p. xiv. [§. 14.] Stalb.

§. 5. ἀπ' αὐτῆς] Ficinus quoque ita vertit ac si legeretur ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς θεοῦ ἀρξαμένοις. vel τὴν ἀρχὴν ποιησαμένοις, sive λαβοῦσι. Sic vero paulo post legitur, ἀπ' ἐκείνης ἡμᾶς ἀρχομένους. Steph.

ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς θεοῦ] Ficinus vertit: *Conemur ab ipsa dea exordientes.* Unde Stephanus eum legisse suspicabatur ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς θεοῦ ἀρξαμένοις. quæ frequens est in Platone dicendi ratio. cfr. Sympos. 173. B. de Legg. ii. 661. B. de Republ. iii. 386. D. et Heusdiana ad Theætet. p. 171. A. Sed recte se habet vulgata lectio. Theophr. Charact. Procem. πρῶτον ποιήσομαι λόγον ἀπὸ τῶν τὴν εἰρωνείαν ἐζηλωκότων, ubi paullo post ἄρξωμαι πρῶτον ἀπὸ τῆς εἰρωνείας. Et quidni recte ita dicatur, quum talia passim legantur: Hipp. Maj. p. 302. B. καὶ ἐγὼ ἔλεγον, εἰ μέμνησαι, ὅθεν οὕτως ὁ λόγος ἐλέχθη, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὄψεως καὶ δι' ἀκοῆς ctr. Supplendum autem post πειρατέον ex anteced. περαίνειν vel λέγειν. Stalb.

τὸ δὲ ἀληθέστατον] Proprie sequi debuerat ἧς δὲ τὸ ἀληθέστατον ὄν. Sed ita oratio a relativa constructione ad demonstrativam haud raro delabitur. cfr. Xenoph. Cyr. iii. 1. 38. viii. 1. 46. Hiero vi. 1. Matth. Gr. Gr. §. 468. Stalb.

τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώτ.] Laudat hunc locum, notante Fischero, Origenes c. Cels. i. p. 20. et 4. p. 196. sed ita, ut sententiam ejus, non verba reddiderit. Nam p. 20. καὶ εἴπερ, inquit, θαυμάζεται ὁ Πλάτων, εἰπὼν ἐν Φιλήβῳ, Τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώταρχε, περὶ (hoc ad sensum pro πρὸς posuit) τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν οὐκ ὀλίγον· ἐπεὶ Φίληβος θεὸν τὴν ἡδονὴν εἶπεν ὁ προσδιαλεγόμενος τῷ Σωκράτει. et p. 196. ἀποδεχόμενοι τοῦ Πλάτωνος τὸν ἐν Φιλήβῳ λόγον, μὴ βουληθέντος τὴν Ἡδονὴν παραδέξασθαι θεόν· τὸ γὰρ ἐμὸν, φησὶ, δέος, ὦ Πρώταρχε, περὶ τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα τοιόνδε ἐστίν. Respexit etiam Julian. Orat. vii. p. 236. D. quem conferant, quibus lubet. Magis ad rem pertinet Cratyl. 400. D. εἴπερ γε νοῦν ἔχοιμεν, ἕνα μὲν τὸν κάλλιστον τρόπον, ὅτι περὶ θεῶν οὐδὲν ἴσμεν, οὔτε περὶ αὐτῶν, οὔτε περὶ τῶν ὀνομάτων, ἅττα ποτὲ ἑαυτοὺς καλοῦσι. ibid. 407. D. 425. C. Theæt. 112. C. Ac nota est veterum religio in nominibus deorum usurpandis; de qua re vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian. 7. Stanl. ad Æsch. Agam. 168. Mitscherlich. ad Horat. Carm. Secul. v. 15. Ceterum δὲ in responsione positum ut Soph. Trach. 732. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν ὁ τοῦ κακοῦ κοίνωνος. κ. τ. λ. Œd. Tyr. 378. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; ΤΕΙ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.—οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον i. e. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Stalb.

ταύτην] Non dubito quin ταύτῃ substituere oporteat pro ταύτην: præsertim quum et alibi ταύτῃ reddatur illi ὅπῃ. Sic autem et Ficinus legisse videtur, qui vertit, *Quemadmodum ipsi gratum est, sic appello.* Steph.

ταύτῃ προσαγορεύω] Ald. Bas. 1. 2. Steph. ταύτην, quod Steph. recte in ταύτῃ mutandum censuit, eamque lectionem etiam cod. Vatican. præstat, narrante Bastio in Epist. Crit. p. 37. Quanquam rarius occurrit locutio ταύτῃ καλεῖσθαι. Schol. Platon. p. 50. Ruhnk. καὶ ταύτῃ καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τῷ οἴνῳ. Ælianus a Suida laudatus v. Ἐπίκουρος: Τιμούχους· καλοῦσι δὲ ταύτῃ τοὺς ἄρχοντας Μεσσήνιοι. et N. A. xiv. 15.

ποικίλον, καὶ ὅ περ εἶπον, ἀπ' ἐκείνης ἡμᾶς ἀρχομένους ἐνθυμεῖσθαι δεῖ καὶ σκοπεῖν ἥν τινα φύσιν ἔχει.[o] ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἁπλῶς ἕν τι, μορφὰς δὲ δή που παντοίας εἴληφε[p] καί τινα τρόπον ἀνομοίους ἀλλήλαις. ἰδὲ[q] γάρ, ἥδεσθαι μέν φαμεν τὸν ἀκολασταίνοντα ἄνθρωπον, ἥδεσθαι δὲ καὶ[r] τὸν σωφρονοῦντα αὐτῷ τῷ[s] σωφρονεῖν· ἥδεσθαι δ' αὖ[t] καὶ τὸν ἀνοηταίνοντα καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστόν, ἥδεσθαι δ' αὖ καὶ[u] τὸν φρονοῦντα[v] αὐτῷ τῷ φρονεῖν· καὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς ἂν τις ὁμοίας ἀλλήλαις εἶναι λέγων οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο[w] ἐνδίκως;

[p] εἴληχε corr Γ.—[q] ἰδὲ Δ.—[r] δ' αὖ καὶ Σ.—[s] τῷ om Λ.—[t] αὖ om 𝔄ΔΠ.—[u] καὶ
η
om 𝔄ΔΠ.—[v] σωφρονοῦντα...σωφρονεῖν 𝔄Δ et pr Π.—[w] φαίνεται Δ.—[x] τε Π.

ἐξ ὅτου μὲν σπάσαντος τὴν ἐπωνυμίαν ἐκείνου (cod. Vatic. ἐσπάσατο τὴν ἐπ. ἐκείνην) εἰπεῖν οὐκ οἶδα. κέκληται γοῦν ταύτῃ. quæ loca Bastius collegit. Ficinus: *Quemadmodum ipsi gratum est, sic appello.* Sequentium verborum hic est sensus: *nolim ego deam illam, quam* 'Αφροδίτην *vocant, nomine* 'Ηδονῆς *compellare, quippe quod tam varias et multiplices significationes habeat, ut verendum sit, ne deum offendamus.* Sunt enim non modo innumeræ voluptatis formæ, sed dissimillimæ etiam ac sibi contrariæ. De voc. ποικίλον. vid. not. ad §. 124. STALB.

τὴν ἡδονὴν] Dictum hoc pro τὸ τῆς ἡδονῆς ὄνομα, frequenti usu. Cratyl. 395. B. τοῖς δ' ἐπαΐουσι περὶ ὀνομάτων ἱκανῶς δηλοῖ, ὃ βούλεται ὁ Ἄτρευς i. e. quid Atrei nomen significet. ibid. 398. B. τοῦτο τοίνυν παντὸς μᾶλλον λέγει ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τοὺς δαίμονας h. e. nomen δαίμονες.—Verba ὅπερ εἶπον, respiciunt ad illa: πειρατέον ἀπ' αὐτῆς τῆς θεοῦ ctr. STALB.

ἔστι γὰρ, ἀκούειν μὲν οὕτως, ἁπλῶς ἕν τι] Sic distinguendum esse, bene monuit Bastius l. c. De formula loquendi ἀκούειν μὲν οὕτως cfr. Reizius ad Vigeri idiot. p. 744. ed. nov. et Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 235. 'Hic, nos vulgo, inquit, *wenn man es so hört*, ut οὕτως positum sit, re nondum accuratius cogitata. cfr. Plat. Lys. 216. A. εὖ γε, ἔφη ὁ Μενέξενος, ὥσγε οὑτωσὶ ἀκοῦσαι.' Perperam vulgo: ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἁπλῶς ἕν τι, μορφὰς δὲ δήπου παντοίας εἴληφε, quod vertunt: *rem unam quidem audimus, formas tamen* etc. Neque vero hoc modo verba interpungere licet: ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἁπλῶς, ἕν τι. Nam οὕτως ἁπλῶς valet *sic simpliciter, sine ulla limitatione.* de Republ. i. 551. H. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἁπλῶς ἔγωγε ἐπιθυμῶ. Theætet. 468. C. οὐκ ἄρα σφάττειν βουλόμεθα οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἁπλῶς οὕτως, ἀλλ' ἐὰν μὲν ὠφέλιμα ᾖ ταῦτα, βουλόμεθα πράττειν αὐτὰ, βλαβερὰ δὲ ὄντα οὐ βουλόμεθα. Sympos. 180. C. ἁπλῶς οὕτως παρήγγελται ἐγκωμιάζειν Ἔρωτα. cfr. Schæfer. ad Dionys. de Composit. Verbor. p. 430. E quibus exemplis elucebit, cur οὕτως ἁπλῶς hoc loco non possit conjungi. STALB.

παντοίας καὶ—ἀνομοίους] *Varias atque diversas.* Sympos. c. 12. p. 38. ed. Wolf. τὸ γὰρ ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολογουμένως ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιον (perperam enim vulgo ἕτερόν τι καὶ ἀνόμοιον) ubi ἕτερον et ἀνόμοιον ut synonyma ponuntur. STALB.

ἴδε γὰρ] Mœris: 'Ιδὲ ὀξύτονον 'Αττικῶς, ὡς τὸ εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ. vid. Pierson. p. 193. cfr. interpr. ad Thom. Mag. p. 468. ad Gregor. Cor. p. 121. Schæf. et Fischer. ad Weller. i. A. p. 297. ii. p. 382. iii. A. p. 81. STALB.

ἥδεσθαι μέν κ. τ. λ.] Laudatur hæc ῥῆσις, ἥδεσθαι μέν—ἐνδίκως a Galeno p. 332. t. v. ed. Bas. Ibi post ἀκολασταίνοντα voc. ἄνθρωπον desideratur. Male, opinor. Etenim ἄνθρωπος haud raro cum contemtu aliis vocabulis subjicitur. cfr. Valcken. Adnotat. in N. T. p. 336. Hinc etiam in secundo membro ad τὸν ἀνοηταίνοντα adjiciuntur verba καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστόν. STALB.

πῶς ἄν τις—οὐκ ἂν—ἂν ἐνδίκως] Ita

§. 6. ΠΡΩ. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων, ὦ Σώκρατες, αὗται πραγμάτων, οὐ μὴν αὐταί γε[x] ἀλλήλαις ἐναντίαι. πῶς γὰρ ἡδονή γε ἡδονῇ μὴ οὐχ ὁμοιότατον ἂν εἴη, τοῦτ'[y] αὐτὸ ἑαυτῷ, πάντων χρημάτων;

ΣΩ. Καὶ γὰρ χρῶμα, ὦ δαιμόνιε,[z] χρώματι[a] κατά γε

—[y] τοῦτ' Γ.—[z] ὦ δαιμόνιε ante χρῶμα ponit Γ.—[a] χρώματος Ξ et corr Π.—[b] οὐδὲν

edidimus e libris Galeni, pro *οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως*, quæ est librorum editorum Platonis omnium lectio, et legum linguæ, et usus loquendi philosophi, auctoritate et jussu. Certe particula *ἂν*, cum ante *ἀνόητος*, tum ante *ἐνδίκως*, facile potuit a librariis negligentibus omitti. Gregorius de Dialectis p. 18. Kœn. *Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸ ἄν· ὡς ἔστιν εὑρεῖν πολλαχοῦ παρὰ Πλάτωνι*—. cf. ad Apolog. §. 24. Fisch.

πῶς ἄν τις] Editt. *πῶς ἂν οὐκ ἀνόητ. φ. ἐνδίκως.* Galenus: *πῶς ἂν οὐκ ἂν ἀνόητος φαίνοιτ' ἂν ἐνδίκως.* quod Fischerus temere, jussu legum linguæ, ut ait, in textum recepit. Certe istud *ἂν* ante *ἀνόητος* prorsus importunum. Quamvis autem *ἂν* post *πῶς ἂν* sæpissime apud poetas iteratur, ut Eurip. Iph. T. 98. *πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν*; Electr. 538. *Πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταὖτ' ἂν φάρη, Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι*; Aristoph. Av. 825. *Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις*; Acharn. 307. *Πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἄν*; tamen in Platone ac Xenophonte ne unum quidem locum me legere memini, ubi hic usus unanimi codicum consensu gaudeat. Ac mirus profecto est librariorum in inferenda particula ista stupor. Ita Phæd. §. 49. ed. Fisch. Ald. et Bas. 1. *σὺ ἂν ἄρα ἂν ἀποδ.* Cod. Aug. Bas. 2. *σὺ ἄρα ἂν ἀποδ.* Apolog. §. 19. *ἴσως ἂν οὖν δόξειεν*, ubi cod. Zittav. *ἴσως ἂν οὖν ἂν δόξειεν.* Ceterum cfr. Gregor. Cor. p. 43. ed. Sch. Hermann. ad Viger. p. 814. Werfer. in Act. Monac. i. p. 247. Stalb.

§. 6. *εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων—οὐ μὴν*] Aristotel. Eth. Nicom. x. 3. *τῷ εἴδει διαφέρουσιν αἱ ἡδοναί· ἕτεραι γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν καλῶν τῶν ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν.* De *μὴν* post *μὲν* illato cfr. §. 116. *πάνυ μὲν οὐκ εὐθὺς δῆλά ἐστιν, ἃ λέγω, πειρατέον μὴν δηλοῦν.* Theæt. init. *χαλεπῶς μὲν γὰρ ἔχει καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν, μᾶλλον μὴν αὐτὸν αἱρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι.* Politic. p. 268. B. *ὑποπτεύσαντες, μὴ λέγοντες μέν τι τυγχάνοιμεν σχῆμα βασιλικὸν, οὐ μὴν ἀπεργασμένοι γε εἶμεν* (vulgo *ἦμεν*) *πω δι' ἀκριβείας τὸν πολιτικόν.* Tim. p. 24. E. *πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν καὶ μεγάλα τῆς πόλεως τῇδε γεγραμμένα ἔργα θαυμάζεται, πάντων μὲν ἓν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ.* de Legg. p. 663. E. *καλὸν μὲν ἡ ἀλήθεια, ἔοικε μὴν οὐ ῥᾴδιον πείθειν.* Adde, quæ collegit Heind. ad Parmen. p. 271. Stalb.

τοῦτο αὐτὸ] Salvin. in Observ. Miscell. v. ii. p. 244. *κατὰ τοῦτο αὐτὸ* scribi jubet, quoniam sequatur *κατά γε αὐτὸ τοῦτο οὐδὲν διοίσει.* Male, si quid video; quanquam ne mihi quidem sana videtur vulgata lectio. Etenim illud *τοῦτο* sensum egregie pervertit. Quocirca equidem reposuerim *τό γε αὐτὸ ἑαυτῷ.* Ficinus: *quum sit eadem ipsa sibi.* Huic sententiæ suffragantur etiam verba Olympiodori ad h. l. *Ὁ μέντοι Πρώταρχος αὐτῷ τῷ ἰδιώματι χρῆται τῷ τῆς ἡδονῆς· καθὸ γὰρ ἡδοναὶ, οὐκ ἐναντίαι εἰσίν· οὐδὲν γὰρ αὐτὸ ἑαυτῷ ἐναντίον.* Stalb.

καὶ γὰρ χρῶμα, κ. τ. λ.] Laudat hæc verba Galenus t. v. p. 332. ed. Bas. usque ad *πάντα τὰ ἐναντιώτατα ἓν ποιοῦντι.* Ibi codd. *τῷ χρῶμα εἶναι τὸ πᾶν.* Male. Nam *τὸ χρῶμα εἶναι* cum *κατά γε αὐτὸ* conjungendum, hoc sensu: *eadem ratione, qua scilicet totum genus color est, color colore nihil quidquam differet.* Noli igitur articulum *τὸ* ante *πᾶν* extinguere, quod a Bekk. factum esse miror. Etenim *τὸ πᾶν* i. q. *τὸ γένος.*—Totus autem locus in omnibus editt. prave distinctus legitur, unde variæ ejus interpretationes enatæ sunt. Quum enim cola post *χρώματι* et post *καὶ δὴ καὶ σχήματι* deessent, non potuit non valde contorta, imo prorsus inepta et perversa oriri verborum constructio. Nunc quidem rem satis expeditam crediderim. Scilicet post *χρώματι* et post *καὶ δὴ καὶ σχήματι* e præcedentibus suppleri debet *ὁμοιότατον ἂν εἴη*, reliqua autem uberioris explicationis gratia interjecta putanda sunt. In qua sententiarum conjunctione si quis particulam *γὰρ* neces-

αὐτὸ τοῦτ' οὐδὲν[b] διοίσει, τὸ[c] χρῶμα εἶναι[d] πᾶν· τό γε μὴν μέλαν τῷ λευκῷ πάντες γιγνώσκομεν ὡς πρὸς τῷ διάφορον[e] εἶναι καὶ ἐναντιώτατον ὂν τυγχάνει. καὶ δὴ καὶ σχῆμα σχήματι κατὰ ταὐτὸν γένει μέν ἐστι πᾶν ἕν, τὰ δὲ μέρη τοῖς μέρεσιν αὐτοῦ τὰ μὲν ἐναντιώτατα[f] ἀλλήλοις, τὰ δὲ διαφορότητα[g] ἔχοντα μυρίαν που τυγχάνει. καὶ πόλλ' II. 13. II. iii. 135.
ἕτερα οὕτως ἔχονθ' εὑρήσομεν, ὥστε τούτῳ γε τῷ λόγῳ μὴ πίστευε, τῷ πάντα τὰ ἐναντιώτατα ἓν ποιοῦντι. φοβοῦμαι δὲ μή τινας ἡδονὰς ἡδοναῖς εὑρήσομεν[h] ἐναντίας.

𝔄ΔΛΠC: οὐθὲν *ϛ.—[c] τῷ corr E.—[d] εἶναι πᾶν om 𝔄ΓΔΛΞΠBCH𝔴: εἶναι τὸ πᾶν *ϛ.—[e] ἄφορον Λ.—[f] ἐναντιότητ' 𝔴.—[g] διαφορώτατα F et pr Ξ.—[h] εὑρήσομ' 𝔄.—

sariam arbitretur, eum parum cautum asyndetorum judicem dicam. Sed ut verum fatear, uno adhuc contaminari mihi locus videtur vitio. Nam pro *κατά γε αὐτὸ τοῦτο*, quod Bekk. in *κατὰ αὐτὸ τοῦτο* abire jussit, scribendum arbitror *κατὰ μὲν αὐτὸ τοῦτο*, quoniam *γε* omni potestate caret. de Legg. vii. p. 803. B. *ἔστι δὴ τοίνυν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα μεγάλης μὲν σπουδῆς οὐκ ἄξια, ἀναγκαῖόν γε μὴν σπουδάζειν, τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχές.* ibid. xi. 919. E. *τὸ δὲ ἐλευθερικὸν καὶ ἀνελεύθερον ἀκριβῶς μὲν οὐ ῥᾴδιον νομοθετεῖν, κρινέσθω γε μὴν ὑπὸ τῶν τὰ ἀριστεῖα εἰληφότων.* Accedit, quod hujusmodi particulæ *γὰρ* vel *οὖν* omisso fere in iis enuntiationibus obtinere solet, quæ a particulis *μὲν* vel *μέν γε* ordiuntur. Hom. Il. 'A. 305. *Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν· Πηλείδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας Ἤϊε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν, Ἀτρείδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν.* Od. B. 90. *Ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στηθέσσιν Ἀχαιῶν. Πάντας μέν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, Ἀγγελίας προϊεῖσαι· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.* ibid. Δ. 160. Xenoph. Cyrop. ii. 2. 14. *εὑρήσεις δὲ καὶ σύ, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμὲ ἀληθῆ λέγοντα. Κλαύμασι μέν γε καὶ πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται καὶ διδάσκαλοι παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα, καὶ νόμοι γε πολίτας διὰ τοῦ κλαίοντας καθίζειν εἰς δικαιοσύνην προτρέπονται.* ibid. iii. 2. 28. *τούτων μὲν δὴ ἕνεκα βούλομαι ὡς ἀφθονώτατα ἔχειν· δεῖσθαι δὲ τούτων νομίζω. Τῶν μὲν ὑμετέρων ἡδύ μοι φείδεσθαι· φίλους γὰρ ὑμᾶς ἤδη νομίζω· παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι, εἰ διδοίη.* ubi Zeunius 'forte,' inquit, 'auctor scripsit *μὲν δή*.' ibid. iv. 3. 18. *οὐκοῦν πάντα κἀγὼ ταῦτα, ἱππεὺς γενόμενος, συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτόν. Προνοεῖν μέν γε ἕξω πάντα τῇ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ, ταῖς δὲ χερσὶν ὁπλοφορήσω.* ubi vid. Schneid. Xenoph. Symp. i. 9. *ἔπειτα τῶν ὁρώντων οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου. Οἱ μέν γε σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ καὶ ἐσχηματίζοντο πως.* ibid. vi. 7. *οὐκοῦν καὶ οὕτως ἄν, ἔφη, θεῶν ἐπιμελοίμην. Ἄνωθεν μέν γε ὄντες ὠφελοῦσιν, ἄνωθεν δὲ φῶς παρέχουσιν.* ubi Castalio *γὰρ* dedit pro *γε*. Plat. Protagor. p. 338. C. *ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἱρήσεσθε. Τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὡς ἐγᾦμαι, ἀδύνατον ὑμῖν, ὥστε Πρωταγόρου τοῦδε σοφώτερόν τινα ἑλέσθαι· εἰ δὲ αἱρήσεσθαι* ctr. ubi vid. Heind. Eurip. Iph. A. 20—27. *τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερὸν καὶ φιλότιμον* (ita cum Seidlero pro *καὶ τό τε φιλ.* legendum) *γλυκὺ μέν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. τότε μὲν τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντ' ἀνέτρεψε βίον· τότε δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν.* Med. 1090. *καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν παῖδας προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γειναμένων· οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες, πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.* ubi Porson *γε* deleri jubet non sine causa.—Ceterum ne quis curiose quærat, cur philosophus *χρῶμα* et *σχῆμα* potissimum memoraverit, utrumque frequenter apud Platonem componi sciendum est. cfr. Theætet. p. 156. B. 163. E. Phæd. p. 100. D. de Republ. ii. p. 373. v. 476. B. Phædr. 247. C. Gorg. 465. B. Cratyl. 431. C. Sophist. 251.

§. 7. ΠΡΩ. Ἴσως· ἀλλὰ τί τοῦθ' ἡμῶν[i] βλάψει τὸν λόγον;

ΣΩ. Ὅτι προσαγορεύεις αὐτὰ ἀνόμοια ὄντα[j] ἑτέρῳ,[k] φήσομεν, ὀνόματι. λέγεις γὰρ ἀγαθὰ πάντ' εἶναι[l] τὰ ἡδέα.[m] τὸ μὲν οὖν μὴ οὐχ ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα λόγος οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ· κακὰ[n] δ' ὄντ'[o] αὐτῶν τὰ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δέ,

[i] ἡμῶν 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCFHw: ἡμῖν *ς.—[j] ὄντ' ἀνόμοια Γ.—[k] ἑταίρῳ H.—[l] πάντ' εἶναι Γ, εἶναι πάντα ΞF.—[m] τὰ ἡδέα om Γ.—[n] καλὰ w.—[o] δ' ὄντ' Γ.—[p] πάντα om

A. Tim. 67. D. Stalb.

φοβοῦμαι δὲ, μὴ εὑρήσομεν] Non perinde est, *μὴ εὑρήσωμεν* dicatur, an *μὴ εὑρήσομεν*. Illud significat *metuo, ne inveniamus*; hoc vero: *metuo, ne inventuri simus*; quod in hunc locum cadit. De Republ. v. 451. A. *φοβερόν τε καὶ σφαλερὸν—μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας κείσομαι.* Xenoph. Hiero v. 1. *τούτους δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγασθαι, φοβοῦνται· τοὺς μὲν ἀνδρείους, μή τι τολμήσουσι τῆς ἐλευθερίας ἕνεκεν· τοὺς δὲ σοφοὺς, μή τι μηχανώσωνται· τοὺς δὲ δικαίους, μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι.* ubi nolim *τολμήσωσι* tentare. In Cratyl. p. 393. C. *καλῶς λέγεις· φύλαττε γάρ με, μὴ παρακρούσομαι* non debebat Heind. conjunctivum *παρακρούσωμαι* recipere; Optima enim est Ald. Bas. 1. 2. scriptura. cfr. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 35. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 623. Hermann. ad Soph. Electr. 992. Stalb.

τί τοῦθ' ἡμῖν] Bekk. *τί τοῦθ' ἡμῶν βλ. τ. λ.* Male. Nusquam in hac formula genitivum reperias. Stalb.

§. 7. *φήσομεν*] Steph. 'Abundare videtur *φήσομεν*· quod tamen agnoscit Ficinus, qui vertit, *alio, sic dicamus, nomine vocas.*' recte. Atque ex hac quidem ratione distingui verba et secerni ita debent, *ἑτέρῳ, φήσομεν, ὀνόματι.* Nam verbum *φημὶ* solet sic interponi simpliciter. Idem Ficinus ante verba *ὅτι προσαγορεύεις* in versione addidit verba *id certe lædet*, sententiam disputationis Socraticæ sequutus, ut videtur. Fisch.

ἑτέρῳ, φήσομεν, ὀνόματι] Hæc multis obnoxia fuere dubitationibus. Seriem disputationis si spectamus, sensus requiritur hic: *id certe efficitur, voluptates non esse communi boni nomine appellandas, ut quæ sæpenumero etiam malæ sint.* Quod quum verbis non inesse videretur, varias tentarunt emendationes viri docti. Heind. enim Specim. Crit. *ἑνί γε τῳ ὀνόματι* correxit, quod dictum esset, ut Phædr. 240. A. *ἑνί γε τῳ τρόπῳ προσαναγκάζοντα.* Menon. p. 96. D. *ζητητέον ὅστις ἡμᾶς ἑνί γε τῳ τρόπῳ βελτίους ποιήσει.* Baumg.-Crus. autem *προσαγορεύσει* maluit; quo non multum lucramur. Denique nescio quis *ὁμοίῳ ὀνόματι* scribi jussit. Verum enim vero locus nulla curatione indigere videtur, modo *ἑτέρῳ ὀνόματι* cum Heind. ad Lysid. p. 45. interpreteris: *alieno nomine* s. *improprio.* Simillima huic loco sunt, quæ ibi leguntur: *οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ φίλου ὁ αὐτὸς λόγος; ὅσα γὰρ φαμὲν φίλα εἶναι ἡμῖν ἕνεκα φίλου τινὸς, ἑτέρῳ ῥήματι φαινόμεθα λέγοντες.* Scilicet *improprio* s. *alieno nomine* eas appellat, quoniam, quum singulæ sibi dissimillimæ sint et maxime contrariæ, tamen omnes *bonas* vocat. Quam explicationem si quis probare nolit, Heindorfii conjecturam *ἑνί γε τῳ* reliquis omnibus præferam. Etenim infra §. 69. *πρὸς τί ποτε ἄρα ταὐτὸν βλέψαντες οὕτω πολὺ διαφέροντα ταῦθ' ἑνὶ προσαγορεύομεν ὀνόματι.*—Quod autem *φήσομεν* sic interpositum est, id Stephanus non debebat dubitare, an non recte diceretur. Infra §. 92. *εἰ δ' οὖν μὴ γίγνοιτο, ὦ Πρώταρχε, φήσω, τοὐναντίον.* Phæd. in *τίνες, φῇς, ἦσαν οἱ λόγοι*; ut centena alia exempla mittam. Stalb.

μὴ οὐχ ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα] Cfr. Legg. i. 650. B. *καὶ δὴ καὶ τοῦτο μὲν αὐτὸ περί γε τούτων οὔτ' ἂν Κρῆτας οὔτ' ἄλλους ἀνθρώπους οὐδένας οἰόμεθα ἀμφισβητῆσαι, μὴ οὐ πεῖράν τε ἀλλήλων ἐπιεικῆ ταύτην εἶναι, τό τε τῆς εὐτελείας.* Vid. Hermann. ad Viger. p. 798. Stalb.

κακὰ δὲ ὄντ' αὐτῶν τὰ πολλὰ] *Quum vero pleræque voluptates malæ sint, quanquam etiam bonæ reperiantur, ut nos dicimus, tamen tu omnes bonas habes.* Quod moneo, ne quis verbis *τὰ πολλὰ* offensus, articulo ejecto *πολλὰ* scribendum esse opinetur. De usu particularum *καὶ—δὲ*, quæ semper vim quandam

ὡς ἡμεῖς φαμέν, ὅμως πάντα[p] σὺ προσαγορεύεις ἀγαθὰ[q] αὐτά, ὁμολογῶν ἀνόμοια εἶναι, τῷ λόγῳ εἴ τίς σε προσαναγκάζοι. τί οὖν δὴ ταὐτὸν ἐν ταῖς κακαῖς ὁμοίως καὶ ἐν ἀγαθαῖς[r] ἐνὸν πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις;

§. 8. ΠΡΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Σώκρατες; οἴει γάρ τινα[s] συγχωρήσεσθαι, θέμενον ἡδονὴν εἶναι τἀγαθόν, εἶτ'[t] ἀνέξεσθαί σου λέγοντος τὰς μὲν εἶναί τινας ἡδονὰς[u] ἀγαθάς, τὰς δέ τινας ἑτέρας αὐτῶν κακάς;

ΣΩ. Ἀλλ' οὖν ἀνομοίους γε φήσεις[v] αὐτὰς ἀλλήλαις[w] εἶναι καί τινας ἐναντίας.[x]

ℨΔ et pr Π.—[q] ἀγαθὰ ὄντα αὐτὰ Γ.—[r] ἀγαθὰς F.—[s] τινα om Γ.—[t] εἶτ' Γ.—
ὑ
[u] ἡδονὰς om Δ, post ἀγαθὰς ponunt ℨΓΠC.—[v] φήσεις H.—[w] ἀλλήλους w.—

adversativam continent, sive ea clarius cernatur, sive obscurius lateat, cfr. Schæfer. ad Longi Pastor. p. 349. Astius ad Plat. Legg. i. §. 9. et quos hic laudavit. Stalb.

ἀνόμοια εἶναι] Interpunctionem intuli vulgo post λόγῳ positam. de Republ. x. p. 611. B. ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειεν ἄν. Hinc fluxit verborum ἀναγκάζειν et προσαναγκάζειν significatio *evincere, argumentis probare,* ut Cratyl. 432. C. Theætet. 153. C. cfr. Valcken. ad Eurip. Hipp. 921. Eandem rationem, ut nunc video, etiam Baumg.-Crus. suasit. Stalb.

τί οὖν δὴ ταὐτὸν] Animadvertatur structura verborum: τί οὖν δὴ ταὐτὸν—ἐνὸν πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις i. e. τί οὖν δὴ ταὐτὸν—ἔνεστι, ὥστε πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις. Aliud exemplum hujus nominativi in interrogatione usurpati nunc non suppetit, quanquam alia inventum iri, quis dubitet? Ceterum verbum προσαγορεύειν sequente infinitivo εἶναι nihil habet insolentiæ. cfr. Heind. ad Theæt. §. 45. Schæfer. ad Dionys. Hal. p. 141. Reiz. ad Viger. p. 737. Stalb.

§. 8. ξυγχωρήσεσθαι—σοῦ λέγοντος] Notabis ingentem verborum hiatum. Nihil offenderes, si aut infinitivus ξυγχωρήσεσθαι prorsus abesset, aut hoc modo legeretur: οἴει γάρ τινα, θέμενον ἡδονὴν εἶναι τἀγαθὸν εἶτα ξυγχωρήσεσθαι (sc. σοὶ, quod e seqq. supplendum) καὶ ἀνέξεσθαί σου λέγοντος. De εἶτα et ἔπειτα sic post participia inferri solito cfr. Heind. ad Phædon. §. 71. et §. 90. Ac hanc quidem lectionem Ficinus alicui videatur habuisse. Vertit enim: *An putas, quempiam, quum posuerit, voluptatem bonum esse, inde tibi concessurum ac toleraturum te dicentem* ctr. Sed nihil mutandum. Etenim hujusmodi iterationis negligentia concitatæ ac vehementi orationi bene convenit. Simillimus est locus Theæteti p. 171. B. ἐξ ἁπάντων ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων ἀμφισβητήσεται, μᾶλλον δὲ ὑπό γε ἐκείνου ὁμολογήσεται, ὅταν τἀναντία λέγοντι ξυγχωρῇ, ἀληθῆ αὐτὸν δοξάζειν, τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς ξυγχωρήσεται, μήτε κύνα μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἄνθρωπον μέτρον εἶναι μηδὲ περὶ ἑνὸς, οὗ ἂν μὴ μάθῃ. ubi vid. Heind. Stalb.

ἀνέξεσθαί σου λέγοντος] De Republ. x. 613. D. ἀνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων, ἅπερ αὐτὸς ἔλεγες περὶ τῶν ἀδίκων; ubi paullo post: ἀλλ', ὃ λέγω, εἰ ἀνέξει. Καὶ πάνυ, ἔφη· δίκαια γὰρ λέγεις. Stalb.

τὰς μὲν εἶναί τινας—αὐτῶν κακὰς] De Republ. i. 339. C. οὐκοῦν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς; de Legg. ii. 69. A. εἴκος που, τὸν μέν τινα ἐπιδεικνύναι ῥαψῳδίαν, ἄλλον δὲ κιθαρῳδίαν, τὸν δέ τινα τραγῳδίαν, τὸν δ' αὖ κωμῳδίαν. Gorg. p. 499. C. ἔστι γὰρ δὴ, ὡς ἔοικεν, ὃ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδοναί τινές εἰσιν αἱ μὲν ἀγαθαὶ, αἱ δὲ κακαί. Stalb.

καί τινας ἐναντίας] Ficinus: *Veruntamen dissimiles esse multas, plerasque etiam inter se contrarias, confiteberis,* quasi legisset καὶ τὰς πολλὰς ἐναντίας. Stalb.

ΠΡΩ. Οὔ τι καθ' ὅσον γε[y] ἡδοναί.[z]

II. iii. 136. ΣΩ. Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν φερόμεθα[a] λόγον, ὦ Πρώταρχε. οὐδ' ἄρα[b] ἡδονὴν[c] ἡδονῆς διάφορον, ἀλλὰ πάσας ὁμοίας[d] εἶναι[e] φήσομεν, καὶ τὰ παραδείγματα ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ[f] λεχθέντα οὐδὲν τιτρώσκει, πειρασόμεθα[g] δὲ καὶ ἐροῦμεν ἅπερ οἱ πάντων φαυλότατοί τε καὶ περὶ λόγους ἅμα νέοι.

§. 9. ΠΡΩ. Τὰ ποῖα δὴ λέγεις;

ΣΩ. Ὅτι σὲ μιμούμενος ἐγὼ καὶ ἀμυνόμενος ἐὰν τολμῶ λέγειν ὡς τὸ ἀνομοιότατόν ἐστι τῷ ἀνομοιοτάτῳ πάντων ὁμοιότατον,[h] ἕξω τὰ αὐτὰ σοὶ λέγειν, καὶ φανούμεθά γε[i] νεώτεροι τοῦ δέοντος, καὶ ὁ λόγος ἡμῖν ἐκπεσὼν[j] οἰχήσεται.[k] πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα, καὶ τάχ' ἀνιόντες[l] εἰς τὰς ὁμοίας ἴσως ἂν πως[m] ἀλλήλοις συγχωρήσαιμεν.

[x] ἐναντίους Λ.—[y] γε καθόσον Λ.—[z] ἡδονάς Σ.—[a] φερώμεθα F.—[b] ἆρα γε Γ.—[c] ἡδονὴν ΓΛΞΣBCH et corr Π : ἡδονὴ *ς.—[d] ὁμοίους Λ.—[e] εἶναι om ΛΣBEFH𝔴 et pr Ξ.—[f] τὰ νῦν δὴ 𝔄ΔΠ, δεῖ τὰ νῦν E : δὴ τὰ νῦν *ς.—[g] πειρασώμεθα ΞF, πειρώμεθα ΔΠ, πειρόμεθα 𝔄.—[h] ἀνομοιότατον corr Π.—[i] γε om ΛF.—[j] ἡμῖν ἐκπεσὼν 𝔄ΔΠ : ἐκπεσὼν ἡμῖν *ς.—[k] εἰχήσεται Ξ.—[l] ἂν ἰόντες Σ𝔴.—[m] που Γ.—[n] ἀγαθὸν

οὔτι] *οὔτι* fortiter negat; ac frequenter apud Platonem occurrit. Exempla larga manu suppeditant Heind. ad Lysid. §. 9. ad Hipp. Maj. p. 116. ad Phædon. §. 70. ad Sophist. p. 297. Ast. ad rempubl. i. §. 2. cfr. Valckenar. ad Eurip. Hipp. 792. Brunck. ad Phœniss. 462. Hermann. ad Viger. p. 803. Stalb.

ἡδονὴν] Ald. Steph. *οὐδ' ἄρα ἡδονή*. Nos cum Bas. 1. 2. *ἡδονὴν* dedimus. Stalb.

ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ λεχθέντα] Hæc mea sponte rescripseram, editione Bekk. nondum inspecta; Aldina vitiose *ἡμᾶς δεῖ τὰ νῦν λεχθ.* reliquæ omnes *ἡμᾶς δὴ τὰ νῦν λεχθέντα*. Verum sensus esse debet: *exempla paullo ante memorata nos nihil movent.* Similis corruptela invasisse videtur locum Sophistæ p. 219. B. ubi pro vulg. *τὰ δέ γε νῦν, ἃ δὴ διήλθομεν* scripserim: *τὰ δέ γε, ἃ νῦν δὴ διήλθομεν.* Male Sydenhamus *ἡμᾶς δῆτα νῦν λεχθ.* conjecit. Stalb.

ἡμᾶς οὐδὲν τιτρώσκει] I. q. *ἡμῖν τὸν λόγον οὐ βλάπτει*; metaphora a pugnantibus petita. Sic infra omnis disserendi ratio *βέλη*, et voluptas *καθάπερ πληγεῖσα πεπτωκέναι* dicitur, quo loco plura monebo. Ceterum Ald. *τι τιτρώσκει*, quod vitium in Bas. 1. servatum, sed in Bas. 2. emendatum est. Stalb.

§. 9. *ὅτι σὲ μιμούμενος—ἐὰν τολμῶ λέγειν*] I. e. *si dicere non erubesco.* Aristoph. Vesp. 326. *τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι.* Fischer. ad Weller. iii. B. 48. '*τόλμησον χαρίσασθαι*, inquit, h. e. *χάρισαί μοι.*' Male. Stalb.

ἐκπεσεῖν] Haud dubie *elabendi, evadendi* significatione accipiendum, quam illustrant Budæus in commentariis de L. Gr. p. 536. et H. Steph. Thes. t. iii. p. 314. hoc sensu: *dum inepte versamur in hujus rei quæstione, ὁ λόγος nobis imprudentibus effugiet; h. e. frustra disputabimus.* de Legg. ii. p. 654. D. *εἰ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς διαφυγόντα οἰχήσεται, μάταιος—ὁ λόγος ἂν εἴη.* Hinc facile intelligitur, verbo *ἀνακρούεσθαι* ad eos alludi, qui naves remis inhibent iisque revertuntur. Uberius de hujus verbi significationibus egerunt Gronov. in Observat. iv. 26. Valcken. ad Herodot. p. 658. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. p. 418. Beck. ad Aristoph. Av. p. 67. Stalb.

εἰς τὰς ὁμοίας] Sydenh. corr. *εἰς τὰς ὁμοιότητας*, vel potius *εἰς τὰ ὅμοια* h. s. *revertamur ad similitudines.* Antea enim a colore et figuris similitudinem repetierat. Vere. Bip.

καὶ τάχ' ἀνιόντες εἰς τὰς ὁμοίας—ξυγχωρήσαιμεν] H. e. *fortasse inter nos conveniat, si nostræ sententiæ in eandem*

ΠΡΩ. Λέγε πῶς;

§. 10. ΣΩ. Ἐμὲ θὲς ὑπὸ σοῦ πάλιν ἐρωτώμενον, ὦ Πρώταρχε. §. 4. F.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον δή;

ΣΩ. Φρόνησίς τε καὶ ἐπιστήμη καὶ νοῦς καὶ πάνθ' ὁπόσα δὴ κατ' ἀρχὰς ἐγὼ θέμενος εἶπον ἀγαθά,[n] διερωτώμενος ὅ τί ποτέ[o] ἐστι τἀγαθόν, ἆρ' οὐ ταὐτὸν πείσονται τοῦτο ὅ περ ὁ σὸς λόγος;

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Πολλαί τε αἱ ξυνάπασαι ἐπιστῆμαι δόξουσιν εἶναι καὶ ἀνόμοιοί[p] τινες αὐτῶν ἀλλήλαις. εἰ δὲ καὶ ἐναντίαι πῃ γίγνονταί τινες, ἆρ'[q] ἄξιος ἂν εἴην τοῦ διαλέγεσθαι νῦν, εἰ φοβηθεὶς τοῦτ'[r] αὐτὸ μηδεμίαν ἀνόμοιον[s] φαίην ἐπιστήμην ἐπιστήμῃ[t] γίγνεσθαι, κἄπειθ' ἡμῖν οὗτος[u] ὁ λόγος ὥς περ μῦθος ἀπολόμενος[v] οἴχοιτο, αὐτοὶ δὲ σωζοίμεθα ἐπί τινος ἀλογίας; ἀλλ'[w] οὐ μὴν δεῖ τοῦτο[x] γενέσθαι, πλὴν τοῦ σωθῆναι. τό[y] γε μήν μοι ἴσον[z] τοῦ σοῦ τε καὶ ἐμοῦ

II. iii. 137.

II. 14.

ℨΔΠΗ.—[o] ποτ' ω.—[p] ἀνόμοιαί ℨΔΠ.—[q] ἆρ' Γ.—[r] τοῦτ' Γ.—[s] ἂν ἀνόμοιον ς.—[t] ἐπιστήμης Ε.—[u] οὕτως ℨΔΠ.—[v] ἀπολλόμενος Γ.—[w] : ἀλλ' ΔΛΞΣ.—[x] δεῖ τοῦτο

reprehensionem incurrant. Recte Schol. Ruhnk. p. 58. *ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων—ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν.* Supplendum est *λαβάς.* ut Sophist. p. 324. Heind. *Ὀρθὴ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς ἁπάσας μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαφεύγειν.* Phædr. p. 236. C. *εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας.* de Republ. viii. init. *πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε, καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν, ἅπερ τότε ἔμελλες λέγειν.* de Legg. iii. 682. E. cfr. Ast. ad Phædr. p. 251. Itaque non est, quod vel cum Sydenhamo *εἰς τὰς ὁμοιότητας* vel cum Bipontinis *εἰς τὰ ὅμοια* scribamus. Hinc etiam patet, quomodo verba *ἆρ' οὐ ταὐτὸν πείσονται τοῦτο, ὅπερ ὁ σὸς λόγος*; intelligenda sint. Stalb.

§. 10. *εἰ δὲ καὶ—εἰ φοβηθεὶς*] De duplici *εἰ* cfr. Heind. ad Protag. p. 468. Stalb.

ἐπιστήμῃ] Ald. Bas. 1. 2. *ἐπιστήμης.* At *ἀνόμοιον* casum tertium requirit. Fisch.

ὥσπερ μῦθος ἀπολόμενος οἴχοιτο] Schol. p. 40. *ὁ μῦθος ἀπώλετο· τούτῳ χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας.* Imo omnino de iis usurpatur, quæ frustra dicuntur quacunque de caussa. cfr. Euthydem. p. 68. D. Theætet. p. 164. D. Contrarium est *ὁ μῦθος ἐσώθη.* Theætet. p. 164. A. de Legg. i. p. 645. B. de Republ. x. 621. B. *μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα αὐτῷ.* Cui loco hic est simillimus. Sed verba *αὐτοὶ δὲ σωζοίμεθα ἐπί τινος ἀλογίας* male interpretatus est Ficinus: *nos autem ruditate quadam retineremur,* quum hunc sensum habeant: *nos autem sententiam quidem tueremur et hactenus incolumes, haud refutati, discederemus, sed ita tamen, ut quod absurdum esset ac rationi prorsus repugnaret, admitteremus;* ut egregie monuit Schützius. Idem primus vidit, verba *ἀλλ' οὐ μὴν τοῦτο—πολλαὶ δὲ ἐπιστῆμαι καὶ διάφοροι,* quæ vulgo Socrati assignabantur, Protarcho potius esse tribuenda, id quod non modo colloquii concinnitas, sed etiam sensus horum verborum: *τό γε μήν μοι ἴσον—ἀρέσκει* postulat.—Pro *γιγνέσθων* Ald. Bas. 2. perperam *γιγνέσθον.* De asyndeto: *πολλαὶ μὲν ἡδοναὶ* ctr. supra copiose dictum. Stalb.

λόγου ἀρέσκει· πολλαὶ μὲν ἡδοναὶ καὶ ἀνόμοιοι γιγνέσθων,[a] πολλαὶ δὲ ἐπιστῆμαι καὶ διάφοροι. [§. 11.] Τὴν[b] τοίνυν διαφορότητα, ὦ Πρώταρχε, τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ'[c] ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ μὴ ἀποκρυπτόμενοι, κατατιθέντες δὲ[d] εἰς τὸ μέσον, τολμῶμεν[e] ἄν πῃ ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι, πότερον

ΛΣΒCHw, δεῖν τοῦτο ƲΔΠ : τοῦτο δεῖ *ς.—[y] : τό ΞF.—[z] ἴσως Γ et corr Δ.—[a] γίγνεσθον ƲΓΛΒCEFH, γίγνεσθαι Ξw et corr Σ.—[b] : τὴν ΔΠΣF.—[c] γ' Γ.—[d] δ'

§. 11. τολμῶμεν] Locus hic depravatus est : ac fortasse quædam desunt. Videtur tamen et Ficin. ita legisse, et qualemcumque potuit sensum ex his conatus esse eruere. Steph. qui sic in Not. 'Loci hujus, quem depravatum esse constat, alia lectio affertur, nimirum τλῶμεν pro τολμῶμεν, deinde ἐλεγχόμενοι ἄν τινες μηνύσωσι. ut jungatur ἐλεγχόμενοι cum τλῶμεν, et significetur, *patiamur nos redargui.* At Fic. τολμῶμεν an τλῶμεν legerit, non satis constat : legisse quidem ἐάν τινες et ipsum, manifestum est : sed posuisse ante ἐλεγχόμενοι : ac significationem activam huic participio dedisse. Pro μηνύσωσι autem aliud legisse videri potest. ita enim locum hunc reddidit, *Differentiam itaque mei ac tui boni, o Protarche, minime abscondentes, sed in lucem potius educentes, feramus si qui examinantes inquirant, voluptatemne an sapientiam aut tertium præter ista quiddam bonum vocare fas sit.* Ideo autem dixi non satis constare utrum τολμῶμεν an τλῶμεν legerit, quoniam τολμᾷν quoque pro ὑπομένειν interdum accipitur : sed participio ἐλεγχόμενοι aptius τλῶμεν quam τολμῶμεν jungetur. et suus participio ἐλεγχόμενοι usus relinquetur, ut videlicet active ponatur, non passive, ut voluit Ficinus. ideoque lectionem illam sequor, τλῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν τινες etc. atque ita uti dixi expono, *patiamur nos redargui.*' Fisch.

E Ficini versione manifestum esse arbitramur, eum legisse τλῶμεν, ἄν τινες ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι. Cornarius reponi jubebat τλῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν τινες μηνύσωσι. Hoc certissimum esse videtur, τολμῶμεν mutari debere in τλῶμεν. Sed incisi nota post τλῶμεν posita, orationem integram esse neque mancam putabamus. Fisch.

Fischeri emendationis portentum non est quod repellamus. Ingeniosior est Cornarii conjectura, reponi jubentis τλῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν τινες μηνύσωσι, quam lectionem Stephanus quoque probat. Verum enim ut τλῶμεν scribatur, non est necessarium, quum τολμᾷν passim *sustinendi* potius, quam *audendi et suscipiendi* significatione positum reperiatur. Exemplorum farraginem habent Gataker. in Advers. Miscell. ii. 9. p. 318. Bœckh. in Legg. p. 661. A. Wyttenbach. ad Phædon. §. 53. Jacobs in Athenæum p. 309. Monk. ad Eurip. Alcest. 285. Quare Baumg.-Crus lenius correxit τολμῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν πῃ μηνύσωσι sc. αἱ διαφορότητες. Sed ad hujusmodi transpositiones nonnisi in summa rerum desperatione confugiendum esse arbitror. Quare videamus, an aliud suppetat auxilium. Justo violentiorem puto Schleiermacheri mutationem τολμῶμεν, ἄν πῃ ἐλεγχομένη μηνύσῃ. Neque enim intelligitur, quomodo singularis numerus in pluralem abierit. Multo lenius Heind. in Specim. p. 20. tentat τολμῶμεν, ἄν πῃ ἐλεγχομένω μηνύσωσι sc. τὸ ἀγαθὸν illud utrumque τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σόν. Idque vero est proximum. Etenim Socrates non e suo et Philebi bono ostendere conatur, quid judicandum sit τὸ ἀγαθὸν, sed potius ex utriusque, hoc est, e sapientiæ et voluptatis discrimine. Id quod significat verbis τὴν τοίνυν διαφορότητα—κατατιθέντες εἰς τὸ μέσον. Quare mihi lenissima unius litterulæ mutatione reponendum videtur : τολμῶμεν, ἄν πῃ ἐλεγχόμεναι μηνύσωσι sc. αἱ διαφορότητες. Transitus hic a singulari ad pluralem neminem, opinor, offendet, qui verba τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ attente legerit. Simillimus locus est in Hipp. Maj. p. 302. B. καὶ γὰρ ἐγὼ ἔλεγον, εἰ μέμνησαι,—ὅτι ἡ διὰ τῆς ὄψεως καὶ δι' ἀκοῆς ἡδονὴ οὐ τούτῳ ἂν εἶεν καλαὶ, ὅ τι τυγχάνοιεν ἑκατέρα μὲν αὐτῶν πεπονθυῖα, ἀμφότεραι δὲ μή. Verbum τολμῶμεν autem non verterim : *audeamus*, vel *sustineamus*; quo facto Socrates et Protarchus facile alicui videantur rem adeo periculosam aggressuri esse, ut in capitis discrimen venturi sint ; valet potius pæne idem, quod πειρώμεθα,

ἡδονὴν τἀγαθὸν δεῖ λέγειν ἢ φρόνησιν ἤ τι[f] τρίτον ἄλλο εἶναι. νῦν γὰρ οὐ δή που πρός γε αὐτὸ τοῦτο[g] φιλονεικοῦμεν, ὅπως[h] ἁγὼ[i] τίθεμαι, ταῦτ' ἔσται τὰ νικῶντα, ἢ[j] ταῦθ' ἃ σύ, τῷ δ' ἀληθεστάτῳ δεῖ[k] που συμμαχεῖν ἡμᾶς ἄμφω.

ΠΡΩ. Δεῖ γὰρ οὖν.

§. 12. ΣΩ. Τοῦτον τοίνυν τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον δι' §. 5. F.
ὁμολογίας βεβαιωσώμεθα.[l]

ΠΡΩ. Τὸν ποῖον δή; II. iii. 138.

ΣΩ. Τὸν πᾶσι παρέχοντα ἀνθρώποις πράγματα ἑκοῦσί τε καὶ ἄκουσιν ἐνίοις καὶ ἐνίοτε.

ΠΡΩ. Λέγε σαφέστερον.

ΣΩ. Τὸν νῦν δὴ παραπεσόντα λέγω, φύσει πως πεφυκότα θαυμαστόν. ἓν γὰρ[m] δὴ τὰ πολλὰ εἶναι καὶ τὸ ἓν πολλὰ θαυμαστὸν λεχθέν, καὶ ῥᾴδιον ἀμφισβητῆσαι[n] τῷ τούτων ὁποτερονοῦν τιθεμένῳ.

ΠΡΩ. Ἆρ' οὖν λέγεις, ὅταν τις ἐμὲ φῇ[o] Πρώταρχον

w.—[e] τολμώμενα Λ.—[f] τι om 𝔄Δ et pr Π.—[g] post τοῦτο omisi ὃ cum corr Γ.—[h] ὅπως om ΣBCEFHw.—[i] ἄγω 𝔄.—[j] καὶ Λ.—[k] δή ΔΛBCHw et pr ΓΣ.—[l] βεβαιωσόμεθα C, ἐβεβαιωσώμεθα corr F.—[m] γὰρ om Λ.—[n] ῥάδιον ἀμφισβητῆσαι 𝔄Δ et pr Π, ῥάδιον ἀμφισβητῆσαι ἂν Γ: ῥᾴδιον ἂν ἀμφισβητῆσαι *ς.—[o] φησι F.—[p] φυσει E. (with η written above φυσει)

ut adeo totius loci sensus hic sit: *discutere, disquirere suscipiamus*, vel *experiamur, an istæ diversitates, dum a nobis explorantur, utrique nostrum significaturæ sint, utrum voluptas an sapientia summum bonum judicari debeat.*—Verbum ἀποκρύπτεσθαι passim occurrit activa significatione, ut Protag. p. 527. p. 579. p. 605. ed. Heind. cfr. Dorville ad Chariton. p. 645. ed. Lips.—Voce διαφορότης pro διαφορὰ inter Atticos præter Platonem neminem usum esse perhibent Mœris et Thom. Mag. ubi vid. interptt. STALB.

τοῦτο φιλονεικοῦμεν] Vulgo τοῦτο ὃ φιλονεικοῦμεν. Pronomen cum Heind. Schleiermach. et Bekk. expunxi. Nam quod Baumg.-Crus. vulgatam sic interpretatur: πρός γε τοῦτο αὐτὸ βλέπει, ὃ φιλον. in eo multum vereor ut quemquam habiturus sit assentientem. Eadem constructionis ratio occurrit infra §. 112. ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα, ὦ Σώκρατες, εἰ καί τις φιλονεικοῖ πάντῃ πρὸς τἀναντία. de Republ. i. p. 338. προσεποιεῖτο δὲ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Cum simplici accusativo constructum est Protagor. p. 360. D. φιλονεικεῖν μοι δοκεῖς—τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Ceterum de notione hujus verbi apud Platon. cfr. Phæd. p. 91. A. ὡς κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάνυ ἀπαίδευτοι φιλονείκως. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν περί του ἀμφισβητῶσιν, ὅπῃ μὲν ἔχει περὶ ὧν ἂν ὁ λόγος ᾖ, οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ, ἃ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦσιν. STALB.

§. 12. τὸν νῦν δὴ παραπεσόντα] H. e. *cum, in quem paullo ante incidimus, qui nobis se obtulit.* de Republ. v. p. 466. A. ἡμεῖς δὲ εἴπομεν, ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παραπίπτοι, ἐσαῦθις σκεψοίμεθα. STALB.

ῥᾴδιον ἂν ἀμφ.] Bekk. ῥᾴδιον ἀμφισβητῆσαι, omisso ἄν. Minus recte, opinor. Supplendum εἴη. cfr. §. 73. STALB.

ὁποτερονοῦν] Recte hoc dedit Fischer. e Bas. 2. cf. Menon. p. 98. D. ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὁποτερονοῦν αὐτοῖν εἶναι; Ald. ὁποτεροῦν. STALB.

ἕνα γεγονότα φύσει[p] πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις μέγαν καὶ σμικρὸν τιθέμενος,[q] καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτόν, καὶ ἄλλα μυρία;

§. 13. ΣΩ. Σὺ μέν, ὦ Πρώταρχε, εἴρηκας τὰ δεδημευμένα τῶν θαυμαστῶν περὶ τὸ ἓν καὶ πολλά, συγκεχωρημένα δὲ ὡς ἔπος εἰπεῖν ὑπὸ πάντων ἤδη, μὴ δεῖν τῶν τοιούτων ἅπτεσθαι, παιδαριώδη καὶ ῥᾴδια καὶ σφόδρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια ὑπολαμβανόντων γίγνεσθαι, ἐπεὶ μηδὲ τὰ τοιάδε,

—[q] τιθέμενος 𝔄Π et pr Δ, τιθεμένη Λ : τιθεμένους *ϛ.—[r] ἐκείνῳ Γ.—[s] ἓν om Λ.—

φύσει] Ald. mendose φήσει. Illud recte tuetur Bas. 2. Opponitur enim arti Sophistarum, qua τὸ ἓν reddunt πολλά. Stalb.

πολλοὺς εἶναι· πάλιν κ. τ. λ.] Perturbata hæc et depravata ita constituenda videntur:—πολλοὺς εἶναι, καὶ πάλιν τούτους ἐμὲ καὶ ἐναντ. ἀλλ. μ. κ. σ. τιθεμενὸς—*si quis me, qui unus sum, multos, et multos hosce me vocat, eosque sibi invicem esse contrarios dicit, eumdem statuens magnum esse et parvum, gravem et levem etc.* Cf. Parmen. p. 129. C. De hac sophistica disputatione et cæteris, quæ huic sunt similes, lepide pronunciat Soph. p. 251. C. Ἐντυγχάνεις γὰρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγᾦμαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν, ἐνίοτε πρεσβυτέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθαυμακόσι, καὶ δή τι καὶ πάνσοφον οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέναι. Heusd.

πολλοὺς εἶναι πάλιν] Hujus loci emendationem debemus Heindorfio ad Sophist. p. 397. Nam olim ante πάλιν interpungebatur ac τιθεμένους in accusativo legebatur. Sensus hic est: *num igitur dicis, quando quis me Protarchum, natura unum, plures esse dicat, ponens etiam, plures istos, in quos ego quasi discerptus sum, sibi invicem esse contrarios, magnum et parvum, gravem et levem, et quæ sunt hujusmodi alia multa?* Parmenid. p. 129. C. εἰ δ' ἐμὲ ἕν τις ἀποδείξει ὄντα καὶ πολλὰ, τὶ θαυμαστὸν λέγων, ὅταν μὲν βούληται πολλὰ ἀποφαίνειν, ὡς ἕτερα μὲν τὰ ἐπὶ δεξιᾷ μού ἐστιν, ἕτερα δὲ τὰ ἐπ' ἀριστερᾷ, ἕτερα δὲ τὰ ὄπισθεν, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὡσαύτως· πλήθους γὰρ, οἶμαι, μετέχω. cfr. Sophist. p. 251. B. Itaque non opus est, ut cum Heusdio locum constituamus. Stalb.

§. 13. ὡς ἔπος εἰπεῖν] Proprie valet: *ut dicam, quod res est.* Hinc reliquæ significationes fluxerunt, de quibus cfr. interpret. epistol. ad Hebræos vii. 9. Heind. ad Hipp. Maj. §. 11. Buttmann. in Indic. ad Platon. Dial. iv. p. 239. Ast. rempubl. i. §. 14. Latuit hoc etiam doctissimos viros. Stalb.

μὴ δεῖν τῶν τοιούτων ἅπτεσθαι] Hujusmodi ἀπόδειξιν τοῦ ἓν καὶ πολλὰ Socrates puerilem appellat et facilem neque disceptatione dignam. Cavendum autem, ne ξυγκεχωρημένα τε scribendum opineris. Sensus hic est: *hæc quidem plerumque, ubi de ista re disputatur, afferri solent de mirandis illis* τοῦ ἓν καὶ πολλὰ *rationibus, sed eadem omnes concedunt non esse attingenda* ctr. Quocirca δὲ non refertur ad μὲν post σὺ additum, sed potius ad μὲν post τὰ δεδημευμένα omissum. Vid. Buttmann. Excurs. ad Demosthen. Midian. p. 128. Pronomina personalia vero sæpenumero adjunctam habent particulam μὲν, non sequente δὲ, ut Lat. *ego quidem, tu quidem;* id quod vel tironibus notum. Veram esse nostræ explicationis rationem luculenter evincunt Protarchi verba: σὺ δὲ δὴ ποῖα ἕτερα—λέγεις, ἃ μήπω ξυγκεχωρημένα δεδήμευται περὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον. Verbum ἅπτεσθαι *impugnandi* et *coarguendi* potestate positum, ut Phædon. p. 86. D. καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἁπτομένῳ τοῦ λόγου. Stalb.

καὶ σφόδρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια] Schützius malebat καὶ οὐ σφόδρα τοῖς λ. ἐμπ. quia levia et puerilia argumenta disputationibus non valde obsint, sed potius gravia et ponderosa. Mihi secus videtur de hoc loco. Nempe tam pueriles et faciles dubitationes a prudentibus viris non refelli Socrates ait, quia eæ disputationem nihil nisi remorentur atque impediant, ad rem ipsam nihil bonæ frugis conferant. Ceterum non possum assentiri Baumg.-Crusio, qui θαυμαστῶν non

ὅταν τις ἑκάστου τὰ μέλη τε καὶ ἅμα μέρη διελὼν τῷ λόγῳ, πάντα ταῦτα τὸ ἓν ἐκεῖνο[r] εἶναι διομολογησάμενος, ἐλέγχῃ καταγελῶν ὅτι τέρατα διηνάγκασται φάναι, τό τε ἓν[s] ὡς πολλά ἐστι καὶ ἄπειρα, καὶ τὰ πολλὰ ὡς ἓν μόνον.

§. 14. ΠΡΩ. Σὺ δὲ δὴ ποῖα, ὦ Σώκρατες, ἕτερα[t] λέγεις,[u] ἃ μήπω συγκεχωρημένα δεδήμευται περὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον; II. iii. 139.

ΣΩ. Ὁπόταν, ὦ παῖ, τὸ ἓν μὴ τῶν γιγνομένων τε[v] καὶ ἀπολλυμένων τις τιθῆται, καθά περ ἀρτίως ἡμεῖς εἴπομεν. II. 15.

[t] ὦ σώκρατες ἕτερα 𝔄ΓΔΠΒC: ἕτερα ὦ σώκρατες *ς.—[u] λέγεις ante ὦ ponit Σ.—

de ipsis illis rebus (θαυμαστὰ) sed de earum auctoribus (θαυμαστοὶ) intelligens locum sic interpretatur: *etsi vel maxime θαυμαστοὶ illi περὶ τὸ ἓν καὶ πολλὰ objici istis credant insignia disputantibus impedimenta.* Namque respiciunt hæc ad prægressa: ἓν γὰρ δὴ τὰ πολλὰ εἶναι καὶ τὸ ἓν πολλὰ θαυμαστὸν λεχθὲν, et participium ὑπολαμβανόντων cum ὑπὸ πάντων cohæret. Stalb.

μηδὲ τὰ τοιάδε] Ad μηδὲ τὰ τοιάδε ex antecedentibus eruendum δεῖν λέγειν s. ἐλέγχειν, ratione satis dura. Stalb.

μέλη τε κ. ἅμ. μ. διελ.] *Unumquodque in membra sua et partes dividens.* Sophist. p. 264. C. διειλόμεθα τῆς εἰδωλοποιϊκῆς εἴδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικὴν, τὴν δὲ φανταστικήν. Politic. p. 260. B. ἆρ' οὖν συμπάσης τῆς γνωστικῆς εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος, τὸ δὲ κριτικὸν διαιρούμενοι, προσείποιμεν, ἐμμελῶς ἂν φαῖμεν διῃρῆσθαι; Stalb.

διομολογησάμενος] In quodam vet. διομολογησαμένῳ, ut referatur ad λόγῳ. Legitur et διομολογησάμενον. quam lectionem sequitur Fic. Steph. Recte. Ficinus enim vertit, *Si quis—illud unum esse confessum, mox refellat.* Etiam in Bas. 1. 2. est διομολογησάμενον. Sed alterius lectionis, διομολογησαμένῳ, fontem reperire non potuimus. Fisch.

διομολογησάμενος] Quod retinuit Bekk. defendit Baumg.-Crusius ita, ut διομολογεῖσθαι apud nostrum non *fateri*, sed fere δι' ὁμολογίας βεβαιοῦσθαι valere moneat. Quod quamvis est verissimum, tamen vel sic nominativum repudiandum esse arbitror. Quid enim? Num quis feret ἐλέγχῃ sine accusativo positum? num quis tolerabit, verbum διηνάγκασται omni subjecti, quod dicitur, notatione carere! Hæc quidem adeo offendunt, ut non possim non alteram lectionem διομολογησάμενον amplecti. Accusativus autem e verbo ἐλέγχῃ pendet et subjectum est persona indefinita. Vulgo supplent τινά. cfr. Hermann. ad Viger. p. 725. Matth. Gr. Gr. §. 409. 1. Ast. ad Rempubl. ii. §. 17. Itaque sensum loci ita constituo: *Nam nec eorum rationem probo, qui, postquam membra alicujus partesve recensuerunt ac descripserunt, si quis iis assentiatur, omnia ea, quæ modo viderit, esse illud unum, eum non sine risu coarguant imprudentiæ et stultitiæ.* Stalb.

τέρατα] Sunt τὰ παρὰ φύσιν, ἀδύνατα, ἄτοπα, παράδοξα. Hipp. Maj. 300. E. τέρατα αὖ ἀποκρινομένῳ ἔοικας, ὦ Σώκρατες, ἔτι μείζω. Euthydem. p. 296. C. τέρας γὰρ ἂν εἴη, ἦν δ' ἐγώ. Phædon. §. 49. Fisch. καὶ τοῦτο δὴ τέρας εἶναι. Theætet. p. 163. D. τέρας γὰρ ἂν εἴη, ὃ λέγεις. Parmenid. p. 154. B. εἰ γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοια τις ἀπέφαινε ἀνόμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν. Stalb.

§. 14. ὁπόταν, ὦ παῖ, τὸ ἓν—τιθῆται] H. e. *si illud unum non sit e rebus in sensus cadentibus, non persona aut res aliqua.* Tim. p. 28. A. ἔστιν οὖν δὴ κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε· τί τὸ ὂν μὲν ἀεὶ, γένεσιν δ' οὐκ ἔχον. καὶ τί τὸ γιγνόμενον μὲν, ὂν δὲ οὐδέποτε. Τὸ μὲν δὴ, νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν, ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὂν, τὸ δὲ αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου, δοξαστὸν γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. E quibus verbis apparet, quid mox sit εἷς ἄνθρωπος, εἷς βοῦς, τὸ καλὸν ἓν, τὸ ἀγαθὸν ἓν, nempe *ideæ hominis, bovis* ctr. ut quæ semper maneant eædem nec ulli obnoxiæ sint mutationi. Stob. Eclog. i. 330. e mente Platonis: παρὰ πάντας ἀνθρώπους, ait, ἄνθρωπόν τινα νοεῖσθαι καὶ παρὰ πάντας ἵππους ἵππον καὶ κοινῶς

ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ καὶ τὸ τοιοῦτον ἕν, ὅπερ εἴπομεν νῦν δή,[w] συγκεχώρηται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν· ὅταν δέ τις ἕνα ἄνθρωπον ἐπιχειρῇ τίθεσθαι καὶ βοῦν ἕνα καὶ τὸ καλὸν ἓν καὶ τἀγαθὸν ἕν, περὶ τούτων τῶν ἑνάδων καὶ τῶν τοιούτων ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως ἀμφισβήτησις γίγνεται.

ΠΡΩ. Πῶς;

§. 15. ΣΩ. Πρῶτον μὲν εἴ τινας δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν ἀληθῶς οὔσας· εἶτα πῶς αὖ ταύ-

[v] τε om Λ.—[w] δεῖν 𝔄ΔΠ.—[x] βεβαιότατα ΓΔΠΣBCFH*w* et corr Ξ : βεβαιότητα *ς.

παρὰ τὰ ζῶα ζῶον ἀγεννητὸν καὶ ἄφθαρτον. Senec. Epist. 58. 'homo generalis sub oculos non venit, sed specialis venit.' Thom. Mag. Ἰδέα. παρὰ Πλάτωνι ἰδέαι οἱ τύποι τῶν οὐσιῶν, ἀνθρωπότητες, καὶ βοότητες καὶ τῶν ἄλλων. cfr. Diog. L. iii. §. 63. Aristotel. Eth. N. i. 6. αὐτάνθρωπος opponitur τῷ ἀνθρώπῳ. Quæ loca citavit Baumg.-Crus. Stalb.

ἀρτίως] Frequentius in Platone dicitur ἄρτι; illud tamen occurrit Politic. p. 282. C. p. 291. A. de Republ. iv. p. 440. E. Alcibiad. i. p. 129. D. Phæd. 68. C. ubi cod. Aug. hanc formam præstat, reliquis ἄρτι exhibentibus. Xenoph. Œcon. ii. 11. Stalb.

ἐνταυθοῖ] Mox nolim ego cum Elmsleio ad Aristophan. Acharn. 152. ἐνταυθὶ pro ἐνταυθοῖ scribere; non enim rectum puto, quod illam formam ubique in Atticis scriptoribus reducendam esse pronuntiavit. Apolog. Socrat. p. 130. Fisch. πάντως δὲ πάρεισι πολλοὶ αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὓς ἐγὼ ὁρῶ. Ubi nulla est lectionis varietas. Xenoph. Memor. iv. 2. 13. Aristoph. Plut. 225. Nub. 814. 843. Eurip. Iph. T. 1010. Antonin. Liberal. p. 196. Verh. p. 202. p. 238. Alciphron. p. 424. coll. H. Steph. Thes. G. L. t. i. 1203. G. Nec raræ sunt in Platone formæ Ionicæ. Stalb.

τὸ μὴ δεῖν] Horum verborum constructio ita facienda, ut articulus ad infinitivum δεῖν referatur, ut Sophist. p. 218. C. περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥᾴοσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν. Stalb.

περὶ τούτων τῶν ἑνάδων κ. τ. λ.] Horum verborum sensum interprett. non perspexerunt. Ficinus vertit: *Tunc sane in iis ejusmodi unitatibus anxium studium ac etiam divisio ambigua fit.* Unde Schützius καὶ ante μετὰ διαιρέσεως inserendum censuit, non repugnante Baumg.-Crus. Miror, viros acutissimos a Ficino sibi imponi passos esse. Qui quam anxie circa hæc trepidaverit, vel ex isto *anxio studio* intelligas. Deleta interpunctione post σπουδὴ vulgo illata locum sic interpretor: *in his similibusque unitatibus vel plurimum studium cum divisione conjunctum eum eventum habet, ut dubitationes oriantur atque controversiæ*, quasi scriptum esset ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως γιγν. ἀμφισβήτησις. Cujus explicationis veritatem sequentia etiam confirmant, quæ a voc. ἀμφισβήτησις apta sunt. Copulandum autem ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως, ut infra §. 102. παντοῖα δὲ πνεύματα ἀπεργαζόμενον πᾶσαν ἔκπληξιν καὶ βοὰς μετὰ ἀφροσύνης ἐνεργάζεται. de Republ. viii. 546. οὐδὲν μᾶλλον λογισμῷ μετ' αἰσθήσεως τεύξονται. Stalb.

γίγνεται] Bas. 1. 2. exhibent γίγνεσθαι, quod a ξυγκεχώρηται pendeat; sed præstat vulgata. Stalb.

§. 15. εἴ τινας δεῖ—ἀληθῶς οὔσας] Supple: ἀμφισβήτησις γίγνεται. Triplex autem hoc loco dubitatio significatur, quæ philosopho in definiendis ac describendis ideis illis objiciatur. Primo enim quæri posse ait, utrum ἑνάδες illæ, h. e. universæ rerum notiones, revera sint, h. e. utrum eæ extra mentem, tanquam rerum omnium exemplaria exstent, an potius contineantur tantum mentis notionibus; deinde, num unaquæque μονὰς, utpote a generatione et interitu immunis, constanter una et eadem maneat; (hoc enim propter formarum varietatem et perpetuam vicissitudinem parum verisimile judicari poterat;) denique, quomodo illæ ideæ cum rebus ipsis conjunctæ sint quæque ratio inter utrasque intercedat, h. e. utrum unum illud genus per multas infinitasque res singulares quasi dispersum sit atque in multas

τας, μίαν ἑκάστην οὖσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γένεσιν μήτε ὄλεθρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαιότατα[x] μίαν ταύτην· μετὰ δὲ τοῦτ' ἐν τοῖς γιγνομένοις αὖ καὶ ἀπείροις εἴτε διεσπασμένην καὶ πολλὰ γεγονυῖαν θετέον, εἴθ' ὅλην αὐτὴν αὑτῆς χωρίς, ὃ δὴ πάντων ἀδυνατώτατον φαίνοιτ' ἄν, ταὐτὸν καὶ ἓν ἅμα ἐν ἑνί τε καὶ πολλοῖς γίγνεσθαι. ταῦτ' ἔστι τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα ἓν καὶ πολλά, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνα, ὦ Πρώταρχε, ἁπάσης ἀπορίας αἴτια μὴ καλῶς ὁμολογη- II. iii. 140.
θέντα καὶ εὐπορίας[y] ἂν αὖ καλῶς.

ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρὴ τοῦθ'[z] ἡμᾶς, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ νῦν πρῶτον διαπονήσασθαι;

[y] ἀπορίας Λ.—[z] χρὴ τοῦθ' om 𝔄ΔΠ: χρή που τοῦθ' *ς.—[a] κινεῖν κακὸν εὖ Γ.—

partes divisum, an vero unum manens in multis insit, ita quidem, ut sæpius quasi extra se ponatur ac millies repetatur. Monui hæc Schützii gratia, qui duas modo quæstiones hoc loco a Platone propositas esse contendit; quam sententiam vel particularum *πρῶτον, εἶτα, μετὰ δὲ τοῦτο* usus valde respuit. Ceterum cfr. Parmenid. p. 129—133. C. ubi de eadem re similes vel potius eædem dubitationes a Socrate produntur. Sext. Empir. HH. PP. ii. 20. Tenneman. *System der Plat. Philosophie* t. ii. præfat. pt. x. sqq. et p. 82. sqq. Stalb.

βεβαιότατα] Dedi de Baumg.-Crusii conjectura, quam, narrante Bastio in commentatione palæographica Gregorio Corinthio ed. Schæf. appensa p. 790. codd. Vindob. et Par. confirmant. Stalb.

διεσπασμένην] Legitur *διεσπαρμένην* in Bas. ed. at in Ald. *διεσπαρμένην*. Fic. vertit *dispersa*. Hanc autem potius lectionem quam illam comprobant duo qui sequuntur in hoc dialogo loci, in quorum uno est *ἐσχισμένον καὶ διεσπασμένον*: in altero, *διέσπασται καὶ διέσχισται*. Steph.

διεσπασμένην] E Bas. 1. et 2. recepi; Ald. *διεσπασμένην*. Illud etiam habuit Olympiodor. qui part. *διασκεδασθέντα* usurpat, atque Ficinus, qui vertit: *sive dispersa*; videturque sane ad rem exprimendam altero aptius. Stalb.

εἴθ' ὅλην αὐτὴν αὑτῆς χωρὶς] Sc. *ἐν τοῖς γιγνομένοις οὖσαν*, quod ex antecedentibus repetendum. Male Ald. Bas. 1. 2. *αὐτὴν αὐτῆς*. Stalb.

καὶ πολλοῖς γίγνεσθαι] Quum pronomen relativum notionem enuntiationis proxime prægressæ jam involvat, hæc *ταὐτὸν καὶ ἓν—πολλοῖς γίγνεσθαι* per epexegesin quandam adjecta esse neminem fugiet. Ita sæpe utriusque linguæ scriptores. cfr. vir doctus Bibl. Crit. iii. p. 24. ubi recte contra Ernestium defenditur locus Ciceronis de Offic. ii. 8. 17. 'Quod quum perspicuum sit, benevolentiæ vim esse magnam, metus imbecillam,' ubi nemo desideraverit verba: 'benevolentiæ vim esse magnam, metus imbecillam.' de Natur. Deor. i. 15. 'Quo quid absurdius, quam aut res sordidas atque deformes deorum honore afficere, aut homines jam morte deletos reponere in deos?' ubi vid. Heind. Ceterum non opus est Schleiermacheri correctione: *ταὐτὸν καὶ ἓν ἅμα εἶναι καὶ ἐν πολλοῖς γίγνεσθαι*. Neque enim video, quid offensionis habeat, quod *ἓν ἐν ἑνὶ γίγνεσθαι* dicitur in tali quidem sententia, qualis est hoc loco. Particula *ἅμα* autem sexcenties sic ante *τε—καὶ* posita reperitur. Sed paullo post verba *ἓν καὶ πολλὰ*, quæ vulgo post *τὰ τοιαῦτα* inferuntur, eidem viro docto obsecutus, delevi. Sunt enim e glossemate orta. Stalb.

ἁπάσης ἀπορίας] Malim *πάσης ἀπορίας*.—*καὶ εὐπορίας ἂν αὖ* sc. *εἴη*. Cave, *ἂν* deleveris. Stalb.

πρῶτον] Valet *ante omnia*. Mox *ὡς γοῦν ἐγὼ φαίην ἄν*. de Rep. iii. p. 399. E. *Λύρα δή σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λείπεται καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα, καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἂν εἴη. Ὡς γοῦν, ἔφη, ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει.* Stalb.

ΣΩ. Ὡς γοῦν ἐγὼ φαίην ἄν.

ΠΡΩ. Καὶ πάντας τοίνυν ἡμᾶς ὑπόλαβε συγχωρεῖν σοι τούσδε τὰ τοιαῦτα· Φίληβον δ' ἴσως κράτιστον ἐν τῷ νῦν ἐπερωτῶντα μὴ κινεῖν εὖ κείμενον.[a]

§. 6. F. §. 16. ΣΩ. Εἶεν. πόθεν οὖν τις[b] ταύτης ἄρξηται πολλῆς οὔσης καὶ παντοίας περὶ τὰ ἀμφισβητούμενα μάχης; ἆρ' ἐνθένδε;

ΠΡΩ. Πόθεν;[c]

ΣΩ. Φαμέν που[d] ταὐτὸν ἓν καὶ πολλὰ ὑπὸ λόγων γιγνόμενα περιτρέχειν πάντῃ καθ' ἕκαστον τῶν λεγομένων ἀεὶ[e] καὶ πάλαι καὶ νῦν. καὶ τοῦτο οὔτε μὴ παύσηταί[f]

[b] *οὖν τις* 𝔄ΔΠ : *οὖν ἄν τις* *s.—[c] *ποθεν* non alteri dant ΓΛCEFH.—[d] *που* ΓΔΠ, *πη*

πάντας—ἡμᾶς τούσδε] *Nos omnes hic.* Vid. Schæf. Meletem. Crit. p. 77. Stalb.

μὴ κινεῖν εὖ κείμενον] Schol. Ruhnken. *μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας* (*ἀνοίας* Siebenk.) *πράγματα ἐγειρόντων.* Ταύτης *μέμνηται καὶ* Ὑπερίδης *ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς* Ἀριστογείτονα· *καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν, τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.* Μετῆκται *δὲ ἐκ τοῦ ἐν* Ῥόδῳ Κολοσσοῦ, *ὃς πεσὼν πολλὰς οἰκίας κατέσεισε.* Βασιλέως *δὲ βουλομένου αὐτὸν ἀναστῆναι, φοβούμενοι οἱ* Ῥόδιοι, *μὴ πάλιν καταπέσῃ, τὸ προκείμενον ἐπεφθέγξαντο.* Hæ nugæ sunt. Ruina Colossi, de quo v. Plin. H. N. 34. 7. incidit in annum secundum Olymp. cxxxviii. ut auctor Chronici Alexandrini tradit, quo anno Rhodus insula legitur tremore terræ concussa esse, notante Fischero ad h. l. Suidas: Μὴ *κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων.* Apostolius xii. 95. *μὴ κίνει κακὸν εὖ κείμενον. ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ ἐπὶ σφετέρᾳ βλάβῃ.* Innui autem videtur effeminatum ac molle hominis ingenium, ad rixandum magis, quam ad disputandum proclive. Dixerat enim supra: *ἐμοὶ πάντως νικᾷν ἡδονὴ δοκεῖ τε καὶ δόξει.* Stalb.

§. 16. *πόθεν οὖν τις ταύτης ἄρξηται*] Vett. editt. omnes solœce· *πόθεν οὖν ἄν τις ἄρξηται.* Facile mutare potueram *πόθεν οὖν ἄν τις ἄρξαιτο*, ut est in Menex. p. 236. E. *τίς οὖν ἂν ἡμῖν τοιοῦτος λόγος φανείη; ἢ πόθεν ἂν ὀρθῶς ἀρξαίμεθα ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες*; et apud Aristoph. Av. 172. *Τί ἂν οὖν ποιοῖμεν*; ubi vulgo male *ποιῶμεν.* vel etiam *πόθεν οὖν τις ἄρξεται*, ut Politic. c. 2. *τὴν οὖν πολιτικὴν ἄτροπον πῇ τις ἀνευρήσει; δεῖ γὰρ αὐτὴν ἀνευρεῖν.* quanquam ita paullo alius sensus existit. Sed malui *ἂν* cum Bekk. omittere, utpote e prægresso *οὖν* oriundum. Aoristus in deliberandi formulis satis frequens; nunquam autem particulam *ἂν* comitem adsciscit. Eurip. Phœn. 740. *Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλλω δόρυ*; ubi vid. Porson. Herc. F. 1112. *Γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας*; Hecub. 1047. *ᾤ μοι ἐγὼ, πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω τετράποδος βάσιν θηρός*; Aristoph. Ran. 615. *Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν, Κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων·* AIAK. *Καὶ πῶς βασανίσω*; ubi Brunckius egregie fallitur, aoristum pro futuro habens atque corrigens *βασανιῶ.* In Xenoph. Anab. ii. 4. 20. hodieque turpissimo vitio legitur: *ἂν δ' αὖ ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης τῆς γεφύρας οὐχ ἕξουσιν ἐκεῖνοι, ὅποι ἂν φύγωσιν.* pro *ὅποι φύγωσιν*; quum recte præcedat: *οὐδὲ γὰρ, ἂν πολλαὶ γέφυραι ὦσιν, ἔχοιμεν ἂν, ὅποι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν.* Obiter emendo alium Xenophontis locum Hellen. iii. 5. 14. *καὶ αὐτοῦ βασιλέως, τοῦ μεγίστην δύναμιν ἔχοντος, ἡγήμονες ἂν γένοισθε.* Vulgo *γένησθε.* Stalb.

φαμέν που ταὐτὸν ἓν καὶ πολλὰ—καὶ πάλαι καὶ νῦν] Locus elegantissimus in eo potissimum versatur, ut nec nuper demum inventam illam rationem, nec unquam perituram probet; præcipue tamen auctori probari et sæpius adhibitam esse ostendat. Vivida hæc juvenis de *ἑρμαίῳ* suo superbe exultantis descriptio ad illudendos juvenes præsentes a So-

ποτε οὔτε ἤρξατο νῦν, ἀλλ' ἔστι[g] τὸ τοιοῦτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατόν τι καὶ ἀγήρων πάθος ἐν ἡμῖν. ὁ δὲ πρῶτον[h] αὐτοῦ γευσάμενος ἑκάστοτε τῶν νέων, ἡσθεὶς ὥς τινα σοφίας εὑρηκὼς θησαυρόν, ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ τε καὶ πάντα κινεῖ[i] λόγον ἄσμενος, τοτὲ[j] μὲν ἐπὶ θάτερα κυκλῶν καὶ συμφύρων[k] εἰς ἕν, τοτὲ δὲ πάλιν ἀνειλίττων[l] καὶ[m] διαμερίζων, εἰς ἀπορίαν[n] αὐτὸν μὲν πρῶτον καὶ II. iii. 141.
μάλιστα καταβάλλων, δεύτερον δ' ἀεὶ τὸν ἐχόμενον,[o] ἄν τε νεώτερος ἄν τε πρεσβύτερος ἄν τε ἧλιξ ὢν τυγχάνῃ, φειδόμενος οὔτε πατρὸς οὔτε μητρὸς οὔτε ἄλλου τῶν ἀκουόν- II. 16.
των οὐδενός, ὀλίγου[p] δὲ καὶ[q] τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν

corr Σ: ποι *ς.—[e] ἀεὶ ΓΔΣ.—[f] παύσητε Λ.—[g] ἐπὶ 𝔄.—[h] πρῶτος F.—[i] κοινωνεῖ Λ. —[j] τότε w.—[k] συμφορῶν F.—[l] ἀνειλίττων 𝔄Π et pr Δ: ἀνελίττων *ς.—[m] καὶ
ει
om Λ.—[n] ἀπορίαν FH.—[o] ἑλόμενον F.—[p] οὐλίγου E.—[q] καὶ om EF.—[r] μόνον ἐρ-

crate facta est, nec equidem putarim, ad certum quendam illius ætatis hominem respici, qui artis hoc modo disserendi inventæ honorem sibi tribuerit, quod Baumg.-Crusius existimare videtur.—*ἓν καὶ πολλὰ διὰ λόγων ταὐτὸν ποιεῖν* est: *disputatione efficere, ut unum et multa idem videatur* h. e. *generales notiones in speciales dissolvere, et vice versa.* Itaque *ἓν καὶ πολλὰ ὑπὸ λόγων ταὐτὸν γιγνόμενα πάντῃ περιτρέχει* valet: *ista generum ac specierum conjunctio ubique locum habet.* Theætet. c. 39. *ταῦτα περιτρέχοντα πᾶσι προσφέρεται.* Hæc satis aperta. Sed quod additur *καθ' ἕκαστον τῶν λεγομένων ἀεὶ καὶ πάλαι καὶ νῦν*, in his verbis vitium inesse arbitror. Etenim quæ tandem sunt *τὰ λεγόμενα*? Videsne, ubi lateat vulnus? Corrige sodes *τῶν λεγομένων εἶναι καὶ πάλαι καὶ νῦν.* Ita paullo post §. 18. *καὶ οἱ μὲν παλαιοί, κρείττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες, ταύτην φήμην παρέδοσαν, ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν καὶ πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι, πέρας δὲ καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων.*—*Φαμέν που* dedi pro vulg. *φαμέν ποι.* STALB. qui sic in Addend. 'Quod tentari *εἶναι* pro *ἀεί*, nihili est. Verba *καὶ πάλαι καὶ νῦν* cum *περιτρέχειν* jungenda. *Τὰ λεγόμενα* sunt omnino *quæ oratione expπnuntur, quæ disseruntur.*'

οὔτε μὴ παύσηται] E Dawesii præcepto futurum *παύσεται* reponi debuerat; sed ejus vanitatem ostenderunt Heind. ad Phædon. §. 29. et Poppo Observat. in Thucyd. p. 155. Ac ne forte alias ob causas de vulgatæ veritate dubites, cfr. de Republ. vi. p. 492. D. *Οὔτε γὰρ γίγνεται, οὔτε γέγονεν, οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον.* STALB.

ἄσμενος] Juvenis, ista *τοῦ ἑνὸς καὶ πολλῶν* ratione detecta, præ gaudio exultans *ἐνθουσιᾷ* h. e. enthusiastico corripitur spiritu, et *πάντα λόγον κινεῖ ἄσμενος* rem lubenter omni ex parte scrutatur, omnem disputationem movet, omnia molitur, quo possit eam penetrare, dum totum in partes dissolvit et contra varias et multiplices formas uno genere comprehendit. Aliis locis formula *κινεῖν λόγον* diverso sensu usurpatur. cfr. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 88. Heindorf. ad Theæt. §. 52. Heusde Specim. Crit. p. 110. De *ἄσμενος* cfr. Dorville ad Chariton. p. 541. STALB.

ἐπὶ θάτερα κυκλῶν] Tennemannus in *System der Platon. Philosophie* t. ii. p. 56. male sic interpretatur, ut *θάτερα* intelligat *individua.* cfr. Ast. ad Phædr. p. 290. Imo vero *ἐπὶ θάτερα κυκλῶν* i. q. *συγκυκλῶν*, id quod oppositum *πάλιν ἀνελίττων* et additum *καὶ ξυμφύρων εἰς ἓν* luculenter ostendit. Itaque falsum puto, quod contendit Baumg.-Crus. in altero membro omissum esse *ἐπὶ θάτερα*, laudans Sophist. p. 236. B. *ὥς τι χαλεπὸν κατανενοηκὼς χαίρει, τότε μὲν ἐπὶ θάτερα, τότε δὲ ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἑλκύων.* STALB.

ἀνθρώπων, ἐπεὶ βαρβάρων γε οὐδενὸς ἂν φείσαιτο, εἴ περ μόνον ἑρμηνέα[r] ποθὲν ἔχοι.

§. 17. ΠΡΩ. Ἆρ', ὦ Σώκρατες, οὐχ ὁρᾷς ἡμῶν τὸ πλῆθος, ὅτι νέοι πάντες ἐσμέν; καὶ οὐ[s] φοβεῖ μή σοι μετὰ Φιλήβου ξυνεπιθώμεθα, ἐὰν ἡμᾶς λοιδορῇς; ὅμως δέ, μανθάνομεν γὰρ ὃ λέγεις, εἴ τις τρόπος ἔστι καὶ μηχανὴ τὴν μὲν τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου εὐμενῶς πως ἀπελθεῖν, ὁδὸν δέ τινα καλλίω ταύτης ἐπὶ τὸν λόγον ἀνευρεῖν, σύ τε προθυμοῦ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συνακολουθήσομεν[t] εἰς δύναμιν· οὐ γὰρ σμικρὸς ὁ παρὼν λόγος, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ γὰρ οὖν, ὦ παῖδες, ὥς φησιν ὑμᾶς[u] προσαγο-

μηνέα 𝔄ΓΔΠ : ἑρμηνέα μόνον *ς.—[s] οὐ om H.—[t] συνακολουθήσωμεν Λ.—[u] ἡμᾶς w.

εἴπερ ἑρμηνέα μόνον ποθὲν ἔχοι] Hæc verba, quo diutius cogito, tanto majorem labem traxisse videntur. Vide modo, an hæc a Platone vel ab alio quovis prudente scriptore proficisci potuerint: *Nemini*, inquit, *juvenis ille parcit, nec patri, nec matri, nec ulli eorum, qui eum audiunt, ac, prope dixerim, nullius animalis commiseratione movetur, non tantum hominis! Quin nec barbaro homini parceret, si modo alicunde haberet interpretem!* Sentisne intolerabilem ultimorum verborum languorem, ne quid gravius dicam? Quasi vero ista sententiæ vim augeant, nec potius debilitent atque frangant! Turbatum esse hic aliquid, etiam verborum constructio prodit. Debuerat enim ante φειδόμενος negans particula οὐ præmitti, quum sequantur hæc: ὀλίγου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων. Ut dicam, quod sentio, locus ita corrigi debet: φειδόμενος οὔτε πατρὸς, οὔτε μητρὸς, οὔτε ἄλλου τῶν ἀκουόντων οὐδενός· ἐπεὶ βαρβάρων γε οὐδενὸς ἂν φείσαιτο, εἴπερ ἑρμηνέα μόνον ποθὲν ἔχοι· ὀλίγου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων (sc. οὐδενὸς ἂν φείσαιτο), οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων. Mirum est omnium interpretum in tam manifestis corruptelis silentium. Ceterum cum hoc loco contulisse juvabit illa de Republ. vii. p. 539. B. Ἆρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνὴ, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν γεύεσθαι; οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τοπρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες, ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλήσιον ἀεί. Stalb.

§. 17. οὐχ ὁρᾷς ἡμῶν τὸ πλῆθος—ἐσμέν;] Jocosa hæc est minandi formula. De Republ. i. init. ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἢ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε, ἢ μένετ' αὐτοῦ. Phædr. p. 236. C. ἐσμὲν δὲ μόνω μὲν ἐν ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δὲ ἐγὼ καὶ νεώτερος· ἐκ δ' ἁπάντων τούτων ξύνες, ὃ σοὶ λέγω, καὶ μηδαμῶς πρὸς βίαν βουληθῇς μᾶλλον ἢ ἑκὼν λέγειν. Horat. Sat. i. 4. 'Cui si concedere nolis, multa—veniat manus, auxilio quæ sit mihi; nam multo plures sumus.' Stalb.

ταραχὴν] I. q. ἀπορίαν. Menon. p. 96. B. τοὺς οὖν οὕτω τεταραγμένους περὶ ὁτουοῦν φαίης ἂν σὺ κυρίως διδασκάλους εἶναι. Phædon. p. 113. B. ταράττομαι ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι h. e. ἀπορῶ. Lepide autem istam ταραχὴν veluti deam iratam vult εὐμενῶς πως ἀπελθεῖν. De verbis προθυμοῦ τοῦτο vid. Heind. ad Lysid. p. 15. Stalb.

οὐ γὰρ σμικρὸς] I. e. μέγας τις καὶ οὐ ῥᾴδιος διϊδεῖν, ut loquitur Phædon. p. 62. B. Stalb.

ὦ παῖδες] De hac compellatione cfr. not. ad §. 74. Post γίγνοιτο vulgo male ponunt majorem incisionem. Nam verba sic cohærent: οὐκ ἔστι καλλίων ὁδὸς (ἐκείνης) ἧς ἐγὼ ἐραστὴς μέν εἰμι ἀεί. Deinceps ad κατέστησε ἄπορον (*inopem consilii reddidit.* cfr. Dorville ad Charit. p. 484.) pronomen relativum nominativo casu iterandum, quæ ratio satis trita. Euthyphron. §. 6. καὶ πόλεμον ἄρα ἡγεῖ σὺ εἶναι τῷ ὄντι ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐχθράς γε δεινὰς καὶ

ρεύων Φίληβος. οὐ μὴν ἔστι καλλίων ὁδὸς οὐδ' ἂν γένοιτο,[v] ἧς ἐγὼ ἐραστὴς μέν εἰμι ἀεί, πολλάκις δέ με ἤδη διαφυγοῦσα[w] ἔρημον καὶ ἄπορον κατέστησεν.

ΠΡΩ. Τίς αὕτη; λεγέσθω μόνον.

§. 18. ΣΩ. [c]Ἣν δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπόν, χρῆσ- II. iii. 142.
θαι[x] δὲ παγχάλεπον. πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἀνευρέθη[y] πώποτε, διὰ ταύτης[z] φανερὰ γέγονε. σκόπει δὲ ἣν λέγω.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους[a] δόσις,[b] ὥς γε καταφαίνεται ἐμοί, ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρρίφη διά τινος Προμηθέως ἅμα

—[v] γένοιτο 𝔄ΔΠ : γίγνοιτο *ς.—[w] διαφυγοῦσα ἤδη Σ.—[x] χρῆναι 𝔄.—[y] ἀνευρέθη 𝔄ΔΠ : ἂν εὑρεθῇ *ς.—[z] ταῦτα Λ.—[a] ἀνθρώπων Λ.—[b] δόσιν Λ.—[c] φανοτάτω ΓΣΒC

μάχας καὶ ἄλλα τοιοῦτα πολλά, οἷα λέγεταί τε (sic recte Euseb.) ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται, καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις ctr. ubi ad καταπεποίκιλται supplendum οἷς, quod Stephanus temere inseri jubebat. Theag. p. 126. B. οἷς εἰσί τε ἵπποι καὶ χρῶνται ἑκάστοτε, καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις, πολλοῖς. Phædr. p. 276. B. ὁ νοῦν ἔχων γεωργὸς, ὧν σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι. Plura dabit Matthiæ Gr. Gr. §. 468. Etiam in proxima enuntiatione ad infin. χρῆσθαι intell. ἧ. Stalb.

§. 18. ὅσα τέχνης ἐχόμενα] I. e. *quæ ad artem pertinent.* Locutio Atticis eorumque sectatoribus crebro usurpata. Vid. Heinsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. 1195. Wessel. ad Herod. i. 120. Bach. ad Xenoph. Œcon. vi. 1. Fischer. ad Æschin. Socrat. i. 4. 6. Platonica dederunt Heind. ad Theæt. §. 8. ad Euthyd. §. 81. et Ast. ad Legg. vii. §. 20. Stalb.

ἀνευρέθη] Editiones veteres vitiose ἂν εὑρεθῇ. Nos genuinam lectionem cum Bœckhio in Legg. p. 159. et Bekk. restituimus. Eodem vitio laborat Xenoph. Hellen. i. 6. 20. ubi scribendum τὴν μὲν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχον pro ἂν εἶχον, quod jam Stephanus viderat. Stalb.

θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις] Methodum illam, res singulas ad certa genera et genera ad certas species revocandi Socrates deorum immortalium dono hominibus tributam esse ait, et quidem, vetere quadam narratione testante, per Prometheum aliquem. Solet enim Plato ad παράδοσιν veterum vel etiam ad divina munera referre ea omnia, quorum causæ obscuræ latent nullamque habent explicationem. Tim. p. 32. A. πειστέον τοῖς ἔμπροσθεν εἰρηκόσιν, ἐκγόνοις δὲ θεῶν οὖσιν. de Legg. xii. 615. B. πολλὰ καὶ τοῖς ἔμπροσθεν καλῶς εἴρηται. Sed rem jam tractarunt Heynius in Observat. ad Homer. t. v. p. 413. Wyttenbach. ad Phædon. p. 315. coll. Eberhard: *von dem Zweck der Philosophie des Socrates und den Platonischen Mythen,* in ejus scriptis varii argumenti p. 244. Stalb.

θεῶν δόσις εἰς ἀνθρώπους] Dictum pro usitatiore θεῶν δόσις ἀνθρώποις. Hesiod. Theog. 93. Τοίη τοι Μουσέων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν. Soph. Trach. 668. Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Plat. Euthyphr. c. 18. τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς. de Legg. i. p. 631. D. προστάξεις τοῖς πολίταις. ibid. p. 633. E. αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις. Plura collegerunt Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 8. Valcken. ad Eurip. Phœn. 941. Matthiæ Gr. Gr. §. 396. Hermann. ad Viger. p. 714. Utraque structura in uno eodemque loco conjuncta reperitur Phædon. p. 88. C. ὅτι ὑπὸ τοῦ ἔμπροσθεν λόγου σφόδρα πεπεισμένους ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξαι καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὕστερον μέλλοντα ῥηθήσεσθαι. Stalb.

ἐμοί, ποθὲν] Olim prave sic interpun-

φανοτάτῳ[c] τινὶ[d] πυρί, καὶ οἱ μὲν παλαιοί, κρείττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες, ταύτην φήμην[e] παρέδοσαν, ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν καὶ ἐκ[f] πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι,

ΕΗ et corr ΔΠ : φανωτάτῳ *ς.—[d] σὺν corr Γ.—[e] φήμη ΓΛΞΣBCEFH et corr Δ.—

gebatur: ὥς γε καταφαίνεται, ἐμοὶ ποθὲν ἐκ θεῶν, unde perversa prodit sententia. STALB.

ἐμοὶ—ἐῤῥίφη] Schützius corrigit: εἰ μὴ ποθὲν ἐκ θεῶν ἐῤῥίφη, quod sic interpretatur: *Sane deorum aliquod, ut mihi quidem videtur, donum hominibus datum, nisi forte iis a Prometheo nescio quo, una cum igne purissimo ac splendidissimo ereptum fuerit.* Elegantissime profecto, ut omnia hujus viri! Quanquam vulgata propterea retinenda videtur, quia ἐῤῥίφη non valet *surreptum*, sed potius *dejectum est.* Vid. Jacob. Gronov. ad Arrian. p. 131. ed. Lugd. ut adeo sensus exsistat hic: *Deorum hoc donum a diis per Prometheum aliquem olim dejectum est.* Nimirum quanquam per Prometheum erat dejectum, tamen donum deorum mansit. Consentit mecum Baumg.-Crus. Ceterum facile apparet cur Promethei potissimum mentio fiat; de qua re multa, nec indigna, quæ legantur, nugatur Olympiodorus ad h. l. STALB.

ποθὲν ἐκ θεῶν] Dictum ut Phædr. p. 244. C. παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθέν. de Republ. viii. p. 560. A. καὶ ἐὰν μέν γε, οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία ἢ ποθὲν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῶν ἄλλων οἰκείων. Ibid. p. 544. E. ἢ οἴει ἐκ δρυὸς ποθὲν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἠθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἃ (hoc de conjectura inferendum) οἷ ἂν, ὥσπερ ῥεύσαντα, τἄλλα ἐφελκύσηται; sic vulgo locus legitur vitiose. Unus cod. ὥσπερ ῥέψωσι. Hinc Astius extudit: ὥσπερ ῥεύσαντα ῥέψωσι. Scribendum sine dubio οἷ ἂν ὥσπερ ῥεύσωσι, ut idem sit particulæ ὥσπερ usus, qui est apud Aristoph. Nub. 1276. Τὸ δ' ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαι μοι δοκεῖς. Thesm. 869. Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν. sed hoc obiter. STALB.

φανοτάτῳ] Bas. 2. Steph. φανωτάτῳ. Sed recte Ald. φανοτάτῳ, quia syllaba φα longa est. Suidas Φανός· φαεινός· κατὰ συγκοπήν. Hesychius: Φανόν· φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. STALB.

ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες] Baumg.-Crus. ad poetæ alicujus verba h. locum respicere existimat, citans hanc in rem de Republ. iii. p. 387. Πρίαμον ἐγγὺς θεῶν γεγονότα. ibid. paullo post: οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγύς. Dicæarch. Peripat. laudatum a Grotio de ver. rel. Christ. i. 16. not. 33. τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐγγὺς θεῶν γεγονότας, βελτίστους τε ὄντας φύσει καὶ τὸν ἄριστον ἐζηκότας βίον, ὡς χρυσοῦν γένος νομίζεσθαι. Cic. Tuscul. i. 12. 'Antiquitas, quo propius aberat ab ortu et progenie divino, hoc melius forsitan ea, quæ erant vera, cernebat.' Senec. Epist. xc. 44. '(Aureæ ætatis homines) alti spiritus fuerunt, et, ut ita dicam, a diis recentes.' ubi cfr. Ruhkopf. STALB.

ταύτην φήμην] Equidem nolim in hoc loco ταύτην τὴν φήμην sine codd. auctoritate reponere. De vocabuli φήμη originatione et significatione præclara exstat disputatio Wyttenbachii ad Julian. p. 150. ed. Lips. quæ ad hunc quoque locum illustrandum nonnihil faciet. STALB.

ὡς ἐξ ἑνὸς κ. τ. λ.] Horum verborum structuram, quæ misere cruciavit interpretes, unius commatis post πολλῶν vulgo interponi soliti exstinctione recte nobis videmur cum Astio ad rempubl. p. 320. explicuisse. Scilicet hæc: ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν —ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων instar sunt accusativi cum infinitivo, quæ ratio satis frequens. Xenoph. Anab. i. 8. 10. ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Plat. Cratyl. p. 439. C. διανοηθέντες—ὡς ἰόντων τε ἁπάντων ἀεὶ καὶ ῥεόντων. Lucian. Dial. Mort. ii. 2. καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γιγνώσκετε, ὡς οὐδὲ πανσαμένου μου, e quo loco repetes structuræ rationem. Soph. Aj. 281. Ὡς ὧδ' ἐχόντων—ἐπίστασθαι σε χρή. ad quem locum vid. Lobeck. collat. Wyttenbach. in Bibliothec. Crit. iii. 1. p. 29. Itaque sensus hic est: *fama nobis tradiderunt, quæcunque esse dicantur, ea ex uno et multis constare, sed finitum et infinitum simul in sese conjunctum comprehendere.* Jam vero etiam seqq. verborum explicatio in promtu est. Videlicet auctor, relicta, quam inchoaverat, constructione, ad accusativum cum infinitivo delabitur, sensum magis, quam

πέρας δὲ[g] καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς[h] ξύμφυτον ἐχόντων. δεῖν[i] οὖν ἡμᾶς τούτων οὕτω διακεκοσμημένων ἀεὶ μίαν ἰδέαν περὶ παντὸς ἑκάστοτε θεμένους ζητεῖν·[j] εὑρήσειν γὰρ ἐνοῦσαν. ἐὰν οὖν καταλάβωμεν,[k] μετὰ μίαν δύο, εἴ πως εἰσί, σκοπεῖν, εἰ δὲ μή, τρεῖς ἤ τινα ἄλλον[l] ἀριθμόν, καὶ τῶν ἓν ἐκείνων ἕκαστον πάλιν ὡσαύτως, μέχρι περ ἂν τὸ κατ' ἀρχὰς ἓν μὴ ὅτι ἓν καὶ πολλὰ καὶ ἄπειρά ἐστι μόνον ἴδῃ τις, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα. τὴν δὲ τοῦ ἀπείρου ἰδέαν πρὸς τὸ πλῆθος μὴ προσφέρειν,[m] πρὶν ἄν τις τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ πάντα κατίδῃ τὸν μεταξὺ τοῦ ἀπείρου τε καὶ τοῦ[n] ἑνός· τότε δ' II. iii. 143.
ἤδη[o] τὸ ἓν ἕκαστον τῶν πάντων[p] εἰς τὸ ἄπειρον μεθέντα

[f] ἐκ add 𝔄ΔΠ.—[g] δὲ om F.—[h] αὑτοῖς 𝔄, αὐτοῖς Hw.—[i] δεῖ F.—[j] ζητῶν 𝔄Π et pr Δ.—[k] μεταλάβωμεν mei omnes.—[l] πάλιν F.—[m] προφέρειν Δ.—[n] τοῦ om Σ.—[o] δὴ

accuratam grammatices rationem secutus, ut solent Græci interdum. Hinc patebit, quid sit de Schützii sententia judicandum, qui ὄντων deleri ac pro δεῖν indicativum δεῖ reponi jussit.—Paullo post περὶ παντὸς est: *de unoquoque.* Stalb.

δεῖν οὖν ἡμᾶς] Steph. 'Ficinus quoque ita vertit, quasi legeretur δεῖ ἡμᾶς, posita tantum hypostigme post ἐχόντων.' Verba Ficini sunt, *quod quum ex uno et multis constent universa—terminumque et infinitum innatum habeant, oportet nos—.* Fisch.

καταλάβωμεν] Ald. Bas. 1. 2. μεταλάβωμεν. Sed recte Steph. καταλάβωμεν; e Ficini *comprehendamus* ut videtur. Describitur autem hic illa methodus, qua generis notione posita, illius ambitus explicatur, singulis formis recensendis. Tenendum vero, τὰ πολλὰ significare *species* et *formas* generis, τὰ ἄπειρα contra *individua*; illorum accuratam rationem inire debet philosophus, horum non potest. Itaque τὸ κατ' ἀρχὰς ἓν *est universa notio s. genus, cujus singulas formas sibi quis proponit recensendas.* Quod quidem ἓν ita considerare unusquisque debet, ut non modo *unum et multa et infinita* illud esse intelligat, verum etiam sciat, ὁπόσα ἐστι h. e. quot formæ ac species eo comprehendantur. Nempe istud ὁπόσα referendum est ad πολλὰ, non ad ἄπειρα. Unde quis conjiciat καὶ ἄπειρα ineptum esse inepti glossatoris additamentum. Sed tuentur illud verba τὴν δὲ τοῦ ἀπείρου ἰδέαν—τὸν μεταξὺ τοῦ ἀπείρου τε καὶ τοῦ ἑνός. quorum hic est sensus: *veruntamen quod infiniti mentionem injeci,* (h. e. individuorum) *non prius illud adhiberi debet ad omnem illam quæ sub uno* (i. e. universa notione) *latet, multitudinem, quam omnes formas inter genus ac individua interpositas, perspexeris.* Τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἀπείρου generis formas ideo nominat, quia illæ, si quid cum ratione quæratur, in certas quasdam classes redigantur necesse est. Quod verba ipsa attinet, offendent unumquemque: καὶ τῶν ἓν ἐκείνων ἕκαστον. Schleiermach. correxit: τῶν ἐνόντων ἐκείνων. Schützius: τὸ ἓν ἐκείνων ἕκαστον. Ac sequitur mox τὸ ἓν ἕκαστον τῶν πάντων. Ficinus vertit: *et quodlibet eorum, quæ sunt unum.* Videtur igitur legisse καὶ τῶν ἓν ὄντων ἕκαστον. Sed hoc nihili. Mihi lenissima mutatione scribendum videtur καὶ τῶν ἐξ ἐκείνων ἕκαστον πάλιν ὡσαύτως sc. σκοπεῖν δεῖν, hoc sensu: *ac species s. speciales notiones hac ratione erutas rursus eodem modo explorandas esse.* Vult igitur has rursus in suas partes dividi, quo res accurate investigetur. Certa videbitur hæc emendatio, si attente legeris, quæ mox sequuntur: δύο δὲ θῶμεν, βαρὺ καὶ ὀξύ, καὶ τρίτον ὁμότονον. ἢ πῶς; Πρ. οὕτως. Σω. 'Αλλ' οὔπω σοφὸς ἂν εἴης τὴν μουσικήν, εἰδὼς ταῦτα μόνα etr.—Post μὴ ad juvandam perspicuitatem interpunxi. Aliud exemplum negantis particulæ tanto intervallo a μόνον divulsæ nunc non memini. Stalb.

χαίρειν ἐᾶν. [§. 19.] Οἱ μὲν οὖν θεοί, ὅ περ εἶπον, οὕτως ἡμῖν παρέδοσαν σκοπεῖν καὶ μανθάνειν καὶ διδάσκειν
II. 17. ἀλλήλους· οἱ δὲ νῦν τῶν ἀνθρώπων σοφοὶ ἓν μέν, ὅπως ἂν τύχωσι, καὶ πολλὰ θᾶττον καὶ βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος, μετὰ δὲ τὸ ἓν[q] ἄπειρα εὐθύς· τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει, οἷς διακεχώρισται τό τε διαλεκτικῶς πάλιν[r] καὶ τὸ ἐριστικῶς[s] ἡμᾶς ποιεῖσθαι[t] πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους.
§. 7. F. §. 20. ΠΡΩ. Τὰ μέν πως, ὦ Σώκρατες, δοκῶ σου μανθάνειν, τὰ δὲ ἔτι σαφέστερον[u] δέομαι ἃ λέγεις ἀκοῦσαι.

ΣΩ. Σαφὲς μήν, ὦ Πρώταρχε, ἐστὶν ἐν τοῖς γράμμασιν[v] ὃ λέγω, καὶ λάμβανε αὐτὸ ἐν τούτοις οἷς περ καὶ πεπαίδευσαι.

δεῖ 𝔄ΔΠ.—[p] ἁπάντων ΞF.—[q] ὂν Λ.—[r] πάλιν delet Σ.—[s] ὁριστικῶς ΔΠ.—[t] ἡμᾶς πάλιν ποιεῖσθαι ΛΣBCHw.—[u] σαφέστερον δεέομαι 𝔄ΔΠ: δέομαι σαφέστερον *ς.—

μεθέντα χαίρειν ἐᾶν] Ne quis tentet *μεθέντας χαιρ. ἐᾶν*, singularis ad *τις* refertur, quanquam hoc sane ob sequens *ἡμῖν* paullo durius. Stalb.

§. 19. *οἱ δὲ νῦν κ. τ. λ.*] H. e. *seriem formarum non servant integram et continuam, quum per illas ad τὰ ἄπειρα descendunt, sed, ut fert fortuna et casus, ad alias tardius, velocius ad alias perveniunt.* Quocirca nolim cum Schützio *βραχύτερον* legere pro *βραδύτερον* hoc sensu: *justo celerius versantur in generum constitutione.* Qua lectione probata vix dixeris, quorsum spectent verba *ὅπως ἂν τύχωσι.* Sed quid istud *πολλὰ* ante *θᾶττον* sibi velit, id juxta cum viro acutissimo non assequor. Etenim quum *τὰ μέσα* h. e. *formæ* eadem sint cum *τοῖς πολλοῖς*, hæc non suo loco memoravi luce clarius patet. Nolim vero corrigere *πολλῷ*, quo facto oratio insigniter claudicat. Nihil certius puto, quam verba *καὶ πολλὰ* aut a sciolo quodam in textum illata esse, qui quum *ἓν καὶ πολλὰ* sæpius copulata vidisset, miratus *τὸ ἓν* suo comite orbatum, etiam hic *τὰ πολλὰ* adjicienda existimavit, aut, quod censet Dindorf. in *τὰ πολλὰ* mutari debere. Stalb.

τὰ μέσα] Ita dicuntur formæ rerum quia inter genera et individua interjacent. Harum vero diligenti investigatione *οἱ διαλεκτικοὶ* differunt ab eristicis, ut qui nonnisi id agant, ut alios conjiciant in *ἀπορίαν*. cfr. locus Phædon. ubi de *φιλονεικεῖν* agitur. et Tennemann. *System der Platon. Philosophie* t. ii. p. 230. Stalb.

πάλιν] Uti nihili est hoc loco *πάλιν*, ita unice sententiæ accommodatissimum videtur *ἔμπαλιν*. Cæterum interpungendum: *ἐκφεύγει, οἷς δ.* Heusd.

§. 20. *ἃ λέγεις ἀκοῦσαι*] Gorg. p. 488. C. *οὐδὲ γάρ τοι τότε οἷός τε ἦν μαθεῖν σοῦ, τί ποτε λέγεις.* p. 517. C. *ἀγνοοῦντες ἀλλήλων, ὅτι λέγομεν.* de Rep. iv. p. 432. E. *ὡς δοκοῦμέν μοι—οὐ μανθάνειν ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό.* Stalb.

σαφὲς μὴν] Haud cunctanter scribendum *σαφὲς μὲν*, quod in textum inferre debueram. Intelligitur nempe hæc fere sententia: *neque tamen scio, an meam sententiam recte percepturus sis.* cfr. Hermann. ad Viger. p. 800. Stalb.

γράμμασιν] Steph. 'In præc. edit. *πράγμασιν.*' At non modo in Bas. 2. diserte scriptum legitur *γράμμασιν*, sed jam in marg. Bas. 1. ita scriptum extat, et Cornarius *γράμμασιν* reponendum docuit: qui idem animadvertit, etiam in libris Galeni editis perperam *πράγμασιν* legi, lib. ix. de Dogmatis Hippocr. et Plat. Etiam Ficini Versio *in litteris.* Ipsa disputationis Socraticæ series requirit et confirmat hanc scripturam. Fisch.

ἐν τοῖς γράμμασιν] Bas. 2. Ficin. quod res ipsa flagitat. Stalb.

οἷσπερ καὶ πεπαίδευσαι] Nota solennem præpositionis omissionem. Gorg. p. 453. E. *πάλιν δ' εἰ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγομεν, ὧνπερ νῦν δὴ κ. τ. λ.* p. 76. A. *ᾗ ἐν τούτῳ (χρόνῳ) ἀπόλλυμεν, ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν.* Xenoph. Mem.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Φωνὴ μὲν ἡμῖν[w] ἐστί που μία διὰ τοῦ στόματος ἰοῦσα, καὶ ἄπειρος[x] αὖ πλήθει, πάντων τε καὶ ἑκάστου.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Καὶ οὐδὲν[y] ἑτέρῳ[z] γε τούτων ἐσμέν πω[a] σοφοί, οὔθ' ὅτι[b] τὸ[c] ἄπειρον αὐτῆς[d] ἴσμεν οὔθ'[e] ὅτι τὸ ἕν· ἀλλ' ὅτι πόσα τέ ἐστι καὶ ὁποῖα, τοῦτ' ἔστι τὸ γραμματικὸν ἕκαστον ποιοῦν[f] ἡμῶν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. II. iii. 144.

§. 21. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὸ[g] μουσικὸν ὃ τυγχάνει ποιοῦν, τοῦτ' ἔστι ταὐτόν.[h]

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Φωνὴ μέν που καὶ τὸ[i] κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην ἐστὶ μία ἐν αὐτῇ.

γ μ ους ος
[v] πράγμασιν B, πράγμασιν ΛΞΕFHw.—[w] ἡμῖν om 𝔄ΔΠ.—[x] ἄπειρος C, ἀπείρους B, ἀπείρους ΓΛΕΗw et pr F.—[y] οὐδ' ἐν 𝔄Ξ et corr Γ.—[z] ἑτέρων Eς.—[a] που Λ, πως w.—[b] οὔθ' ὅτι Γ, ὅτι οὔτε F.—[c] τί w.—[d] αὐτοῖς Λ.—[e] οὔθ' ΓΞFH.—[f] ποιοῦμεν C.—[g] τὸν Bς.—[h] ταυτὸν τοῦτ' ἔστι Γ.—[i] καὶ τὸ om 𝔄ΔΠ.—[j] μόνα om Λ et pr E.—

ii. 1. 32. *τιμῶμαι μάλιστα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις, οἷς προσήκει.* Cic. pro Rosc. Amerin. c. 44. 'Non in eum, quem vis et putas.' de N. D. i. 12. 'Quæ sunt iisdem in erratis fere, quibus ea, quæ de Platone didicimus.' de Legg. iii. 15. 'nam ego sum in ista sententia, qua te fuisse semper scio.' Sed otium nobis fecerunt Fischer. ad Weller. iii. i. p. 99. Schæfer. ad Dionys. de compos. verbor. p. 399. ad Soph. Œd. C. 749. Heind. ad Gorg. §. 153. ad Phædon. §. 57. Ast. ad Legg. p. 188. Matth. Gr. Gr. §. 595. Quæ adscripsi ideo, quoniam rem etiam doctis viris non satis cognitam esse noveram. Stalb.

μία—πάντων τε καὶ ἑκάστου] Vocis exemplo suum ἕν, πολλὰ, ἄπειρα jam illustrat. Quæ quum in omnibus una sit, tamen ἄπειρος πλήθει in omnibus ac singulis habetur h. e. innumeræ sunt ejus partes ac rationes. Neutrum tamen efficit, ut σοφὸς τὰ γράμματα fias; debet etiam accurata formarum accedere cognitio. Stalb.

οὐδὲν ἑτέρων] Steph. 'For. οὐδ' ἑτέρῳ γε τ. Nam et Ficinus vertit, *neutro horum docti efficimur.* Intell. autem, *horum quæ sequuntur.*' Non assentior. nam recte dicitur οὐδὲν σοφοί· nec Ficinum credibile est aliter legisse, quum οὐδὲν ἑτέρων eleganter dictum sit pro οὐδέτερον, ita ut vertere debuerit *neutro*. Fisch.

οὐδετέρῳ γε τούτων] Ald. Bas. 1. 2. Steph. *οὐδὲν ἑτέρων γε τούτων*, in quo vitium latere jam Steph. intellexerat, legendum suspicatus ille: *οὐδ' ἑτέρῳ γε τούτ.* Neque profecto Fischerus debebat huic doctissimi hominis sententiæ refragari. Nam aliud est *σοφὸν εἶναί τινι*, aliud *σοφὸν εἶναί τι*. Ac nunc quidem non quæritur, cujus rei periti reddamur, sed potius, per quidnam tales evadamus. Nec Bekk. lectio *οὐδὲν ἑτέρῳ γε τούτων* mihi satis probatur. Ceterum hic quoque pronomen *τούτων* explicatur adjectis verbis *οὔτε ὅτι τὸ ἄπειρον*. Bas. 1. 2. male ὅ, τι. Stalb.

§. 21. *καὶ μὴν τὸν μουσικὸν—ταὐτὸν*] Neque vero etiam quisquam peritus ac perfectus musicus habebitur, qui nihil nisi tres illas sonorum formas, etiam pueris notas, tenuerit. Imo vero universum generis ambitum debet plane perspexisse, singulos modos accurate didicisse, horumque rationes habere exploratas. Stalb.

τὸ κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην] E prægresso *μουσικὸς* intelligas *μουσικήν*. Theæ-

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Δύο δὲ θῶμεν, βαρὺ καὶ ὀξύ, καὶ τρίτον ὁμότονον. ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἀλλ' οὔπω σοφὸς ἂν εἴης τὴν μουσικὴν εἰδὼς ταῦτα μόνα·[j] μὴ δὲ εἰδὼς[k] ὥς γ' ἔπος εἰπεῖν εἰς ταῦτα οὐδενὸς ἄξιος ἔσει.

ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ φίλε, ἐπειδὰν λάβῃς[l] τὰ διαστήματα[m] ὁπόσ'[n] ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς φωνῆς ὀξύτητός τε[o] πέρι καὶ

[k] μηδὲ εἰδὼς 𝔄Π et pr Δ: μὴ εἰδὼς δὲ *ς.—[l] ἐπειδὰν καλῶς λάβῃς Γ et rc Δ.—

tet. p. 168. A. ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα sc. τὴν σοφίαν. Certatim hoc loquendi genus a viris doctis illustratum. cfr. Matthiæ Gr. Gr. §. 435. et qui ibi laudantur.—De loquendi forma τὸ κατ' ἐκ. τὴν τέχνην cfr. Schæfer. ad Lambert. Bos. p. 277. sq. Mire autem hæc dicta sunt τὸ κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην ἐν αὐτῇ sc. ἐν τῇ τέχνῃ. Heind. et Schleiermach. conjecerunt: τὸ κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην ἐστὶ καί ἐστι μία ἐν αὐτῇ h. e. *vox illam artem constituit in eaque una tantum est.* Verum vel ista lectio duri quid habet et inusitati. Nihil offenderem, si legeretur τῷ γένει pro ἐν αὐτῇ. Quanquam quid olim scriptum fuerit, non spondeam. Stalb.

βαρὺ καὶ ὀξὺ] Vox remissa dicitur βαρεῖα, intenta ὀξεῖα, quoniam ejus intentione soni *acuti*, remissione contra *graves* oriuntur. Unde definiri poterit, quænam sit vox ὁμότονος, quæ etiam μονότονος et μέση veteribus dicta. cf. Aristot. Rhet. iii. 307. Cœl. Aurel. de Acut. iii. c. 1. Stalb.

εἰς ταῦτα ἄξιος] Præposit. εἰς valet: *quod attinet ad.* cfr. Viger. p. 592. Fischer. ad Weller. iii. 2. p. 153. Ita infra alicubi: οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος. Post ταῦτα vulgo male interpungitur. Stalb.

λάβῃς τὰ διαστήματα] Plerumque dicitur λαμβάνειν λόγῳ, διανοίᾳ, νῷ· cfr. Legg. x. p. 898. E. Sophist. 238. B. Parmenid. p. 135. E. Ut hoc loco legitur Phædr. p. 246. D. τὴν δ' αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς, δι' ἣν ψυχῆς ἀποῤῥεῖ, λάβωμεν. de Legg. iii. 676. C. ταύτης δὴ πέρι λάβωμεν τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. Hipparch. 227. C. εἴ τις ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ.—Musicum igitur ait nosse debere primum τὰ διαστήματα τῆς φωνῆς, ὁπόσα ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν h. e. *intervalla sonorum eorumque numerum et qualitatem*; deinde τοὺς ὅρους τῶν διαστημάτων *terminos ac modos intervallorum*, denique τὰ ἐκ τούτων συστήματα h. e. *leges ac modos, quibus soni possint moderari et copulari.* Hæc autem συστήματα ait a majoribus dicta esse ἁρμονίας, respiciens ad nominis etymon, ut solet interdum. Scilicet ἁρμονία non solum significat sonorum gravium et acutorum certis intervallis disjunctorum concentum, sed etiam varia modulationis et cantus genera atque modos, ad quos soni temperabantur, qui plerumque dicuntur νόμοι. Unde ἁρμονία Dorica, Phrygia, Lydia, commemoratur. cfr. Ptolomæus Harm. ii. 6. Cum harmonia conjunxit rhythmi commemorationem, quia huic quidem cum illa apud veteres arcta intercedebat necessitudo. Scilicet ἁρμονία pertinebat ad vocis κινήσεις, διαστήματα et συστήματα, ῥυθμὸς autem ad corporis κινήσεις, sive ad saltationem et gestum; ac cernitur hic omnino in celeritatis et tarditatis ordine in omni motu. Pleniores harmoniæ ac rhythmi definitiones leguntur de Legg. ii. p. 655. A. coll. p. 660. A. et 654. A. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 255. de Republ. v. p. 450. A. Hipp. Maj. p. 285. C. ubi ῥυθμοὶ et ἁρμονίαι copulantur. Rhetorum locos collegit Ernesti Lex. Technol. Græc. Rhetor. p. 208. p. 303. Cfr. Bœckh. in libr. de Legg. p. 129. et Hermann. ad Aristotel. Poet. p. 91. et p. 153. Ceterum voc. ῥυθμὸς et μέτρα hoc loco ab ἀριθμὸς et μετρεῖν derivari, neminem fugiet. Stalb.

βαρύτητος, καὶ ὁποῖα, καὶ τοὺς ὅρους τῶν διαστημάτων, καὶ
τὰ ἐκ τούτων ὅσα συστήματα γέγονεν, ἃ κατιδόντες οἱ
πρόσθε[p] παρέδοσαν ἡμῖν τοῖς ἑπομένοις ἐκείνοις καλεῖν αὐτὰ[q]
ἁρμονίας, ἔν τε ταῖς κινήσεσιν αὖ[r] τοῦ σώματος ἕτερα τοι-
αῦτα ἐνόντα πάθη γιγνόμενα, ἃ δὴ δι' ἀριθμῶν μετρηθέντα
δεῖν αὖ[s] φασὶ[t] ῥυθμοὺς[u] καὶ μέτρα ἐπονομάζειν, καὶ ἅμα[v]
ἐννοεῖν ὡς οὕτω δεῖ[w] περὶ παντὸς ἑνὸς καὶ πολλῶν σκοπεῖν· II. iii. 145.
ὅταν γὰρ[x] ταῦτά[y] τε[z] λάβῃς οὕτω, τότε ἐγένου σοφός, ὅταν
τε[a] ἄλλο[b] τῶν ὄντων[c] ὁτιοῦν ταύτῃ[d] σκοπούμενος ἕλῃς, οὕ-
τως ἔμφρων περὶ τοῦτο[e] γέγονας. τὸ δ' ἄπειρόν σε[f] ἑκάστων
καὶ ἐν[g] ἑκάστοις πλῆθος ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν

[m] διατμήματα corr Π.—[n] ὑπόσ' Γ.—[o] τε om Γ.—[p] πρόσθε Γ : πρόσθεν *ς.—[q] αὐτὰ δεῖν αὐτὰ Λ.—[r] αὐτοῦ Γ.—[s] αὖ 𝔄ΔΠ : αὐτὰ *ς.—[t] φησι *w* et pr Ξ.—[u] ἀριθμοὺς 𝔄ΔΠ.—[v] ἄλλα 𝔄.—[w] δὴ Λ et pr Γ.—[x] γὰρ delet Γ.—[y] αὐτά ΛΣΒCΕΗ*w*.—[z] γε corr Γ.—[a] ὅταν τε 𝔄Π, ὅταν δ' corr Δ : ὅταν δὲ *ς.—[b] ἄλλα Δ.—[c] ἓν 𝔄ΔΠ.—[d] ταύτης Λ.—[e] τούτων Δ (ο superscr.), τούτων 𝔄Π, τούτου *w*.—[f] τε Γ.—[g] ἐν om F et pr Ξ.—

ἃ κατιδόντες οἱ πρόσθεν κ. τ. λ.] Recessit auctor ab inchoata constructione, quam deinde verbis *ὅταν γὰρ ταῦτά τε λάβῃς* redorditur. Cujus rei indicium facit particula *γὰρ*, ut apud Æschin. p. 211. ubi vid. not. Stalb.

ὅταν δὲ ἄλλο] Bekk. dedit *ὅταν τε ἄλλο*. Editt. vett. omnes exhibent *ὅταν δὲ ἄλλο τῶν ὄντων*. Quod non defuerunt, qui recte hujusmodi locis defendi posse arbitrarentur: Tim. p. 20. B. *Τίμαιος τε γὰρ ὅδε—τὰς μεγίστας μὲν ἀρχάς τε καὶ τιμὰς ἐν τῇ πόλει μετακεχείρισται, φιλοσοφίας δ' αὖ—ἐπ' ἄκρον ἁπάσης ἐλήλυθε. Κριτίαν δέ που πάντες οἱ τῇδ' ἴσμεν οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα, ὧν λέγομεν· τῆς δ' Ἑρμοκράτους αὖ περὶ φύσεως καὶ τροφῆς—πιστευτέον.* Euthyphr. 3. *ἀλλὰ σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν.* ubi temere Fischer *ἀλλὰ σύ γε* e Tub. recepit, ut quod talem fere sententiam exspectare jubeat: *de mea autem caussa incertus sum.* Legg. p. 641. B. *γενόμενοι δὲ τοιοῦτοι τά τε ἄλλα πράττοιεν καλῶς, ἔτι δὲ κἂν νικῷεν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι.* Menex. c. 3. *ἥπερ (Ἀσπασία) καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἐποίησε ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων, Περικλέα, τὸν Ξανθίππου,* ubi frustra hæret Gottleber. Plura suppeditabunt Bœckh. in Minoem p. 86. Heind. ad Cratyl. p. 70. Brunck. ad Eurip. Orest. 295. Matth. Gr. Gr. p. 893. Hermann. ad Viger. p. 836. Verum enim vero ubicunque particulam *τε* vel *καὶ* subsequitur *δὲ*, in altera orationis parte inesse debet aliqua *adversandi* sive *augendi* significatio, quoniam *δὲ* vim disjunctivam, quæ ei propria est, nunquam potest amittere. Quod quum nonnemini in hunc locum non cadere visum sit, non alienum erit, declarasse, sensum verborum ita constitui debere: *quando igitur hæc ita tractaveris, eorum peritus factus es; et vero etiam in quavis alia re, si modo eam ita consideraveris, doctus evades.* Stalb.

ἐπονομάζειν τινά τι] Sophist. p. 220. C. *κύρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν;* ubi quod Suid. et Etymol. *πόρκον* explicant *σχοινίου πλέγμα*, confer. Theocrit. xxi. 11. *Ὁρμειαί, κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι.* de Republ. v. p. 463. A. *τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει;* Stalb.

ἄπειρον] Ludit in voce, ut in Tim. p. 47. D. *τὸ ἀπείρους κόσμους εἶναι λέγειν, ὄντως ἀπείρου τινὸς δόγμα, ὧν ἔμπειρον χρεὼν εἶναι.* Ceterum eleganter conjecit Baumg.-Crus. verbis sequentibus alludi ad celebre illud oraculum, olim superbientibus Megarensibus datum, quod servavit Schol. Theocriti xiv. 48. et cujus ultimi versus hi sunt: *Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,—Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.*

καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον,[h] ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα.

§. 8. F. §. 22. ΠΡΩ. Κάλλιστα, ὦ Φίληβε, ἔμοιγε τὰ νῦν λεγόμενα εἰρηκέναι[i] φαίνεται Σωκράτης.

ΦΙ. Καὶ ἐμοὶ[j] ταῦτά γε αὐτά.[k] ἀλλὰ τί δή ποτε
II. 18. πρὸς ἡμᾶς ὁ λόγος οὗτος νῦν εἴρηται, καὶ τί ποτε βουλόμενος;

ΣΩ. Ὀρθῶς μέντοι ταῦθ'[l] ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἠρώτηκε Φίληβος.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ ἀποκρίνου γε αὐτῷ.

ΣΩ. Δράσω ταῦτα διελθὼν σμικρὸν ἔτι περὶ αὐτῶν τούτων. ὥς περ γὰρ ἓν ὁτιοῦν εἴ[m] τίς ποτε λάβοι, τοῦτον, ὥς φαμεν, οὐκ ἐπ' ἀπείρου φύσιν δεῖ[n] βλέπειν εὐθὺς ἀλλ'

[h] οὐδέν' ἀριθμὸν 𝔄.—[i] εἰρημένα F.—[j] μοι 𝔄.—[k] γε ὄντα αὐτά Γ.—[l] ταῦθ' 𝔄ΔΠ :

Lepidam autem vocis *ἐνάριθμος* explicationem subjungit *ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν—ἀπιδόντα* h. e. *formarum plane securus.*

§. 22. *ταῦτά γε αὐτὰ*] Haud dubie corrigendum *ταὐτά γε ταῦτα hoc idem, eadem hæc,* non *αὐτά γε ταῦτα*, quod foret *hæc ipsa.* Protag. p. 318. B. *καὶ ἀφικόμενος παρ' αὐτὸν ὥσπερ παρὰ σὲ νῦν, ἀκούσειεν αὐτοῦ ταὐτὰ ταῦτα, ἅπερ σοῦ.* ibid. p. 331. B. *καὶ ὑπὲρ σοῦ δὲ, εἴ με ἐφῆς, ταὐτὰ ἂν ταῦτα ἀποκρινοίμην.* Charmid. p. 154. D. *συνέφασαν οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ταὐτὰ ταῦτα τῷ Χαιρεφῶντι.* Hipp. Maj. p. 298. A. *οἱ λόγοι καὶ αἱ μυθολογίαι ταὐτὸν τοῦτο ἐργάζονται.* Euthyph. c. viii. vulgo male: *οὐκοῦν ταῦτα γε ταὐτὰ καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν.* Scribendum *ταὐτά γε ταῦτα.* Sed recte Protag. p. 342. E. *τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσὶν, οἳ κατανενοήκασι καὶ τῶν πάλαι.* Sophist. p. 244. A. *διδάσκετε οὖν πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν κ. τ. λ.* Stalb.

ὀρθῶς μέντοι] Notent tirones usum particulæ *μέντοι* in responsionibus affirmativis. Phædo p. 68. B. *οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία.* ibid. p. 73. D. *καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι, νὴ Δία.* ibid. p. 81. D. *εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης.* Quanquam hoc frequentius est, quam ut exemplis illustrari debeat. cfr. Heusde Spec. Crit. p. 16. Stalb.

εἴτις ποτε λάβοι—δεῖ] Cave *δέοι* corrigas. Alterum incertum, alterum certum ponitur; quamquam rariora sunt hujusmodi exempla. Pind. Olymp. i. 109. *εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι, ἔτι κεν ἔλπομαι κλείξειν.* Nem. vii. 90. *εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι, ἐν τίν γ'* (ita correxit Hermann.) *ἐθέλει—εὐτυχῶς ναίειν.* Accedit autem Socrates his verbis ad alterum genus explicationis *τοῦ ἓν καὶ πολλά.* Potest enim ab individuis etiam adscendi ad generis notionem. In qua quidem re non continuo pergendum esse ad *τὸ ἓν* s. ad genus, sed antea accurate *formarum* numerum iniri debere præcipit. Scripsimus autem *πλῆθος ἑκάστων ἔχοντα* pro *πλῆθος ἕκαστον ἔχοντα*, quæ est editorum librorum lectio, Heind. in Specim. Conject. in Platon. p. 21. secuti. Sed aliud etiam hic latet vitium, quod miror virum acutissimum fugisse. Quid enim sibi vult infinitivus *κατανοεῖν*? Aut quis unquam dixerit *κατανοεῖν ἐπ' ἀριθμὸν ἔχοντα πλῆθος τι ἑκάστων*, *spectare numerum certam quandam singulorum individuorum multitudinem tenentem?* Etenim Baumg.-Crusii quidem ratio, ante *κατανοεῖν* supplendum arbitrati *βλέποντας*, multum vereor ut ulli placitura sit, qui grammaticarum rationum diligentem curam habeat. Itaque aut infinitivo *κατανοεῖν*, tanquam interpretamento, exstincto e superioribus subaudiendum relinquitur *δεῖ βλέπειν*, aut pro *κατανοεῖν* scribendum *κατασκοπεῖν*, ita quidem, ut *δεῖ* intelligatur. Utrum verum sit, non discernam, quanquam illud magis placere non

ἐπί τιν'[o] ἀριθμόν, οὕτω καὶ τοὐναντίον ὅταν τις τὸ ἄπειρον ἀναγκασθῇ πρῶτον λαμβάνειν, μὴ ἐπὶ τὸ[p] ἓν εὐθὺς ἀλλ' ἐπ' ἀριθμὸν αὖ τινὰ πλῆθος ἕκαστον ἔχοντά τι κατανοεῖν, τελευτᾶν τε ἐκ πάντων εἰς ἕν. πάλιν δὲ ἐν τοῖς γράμμασι τὸ νῦν λεγόμενον λάβωμεν.

§. 23. ΠΡΩ. Πῶς; II. iii. 146.

ΣΩ. Ἐπειδὴ φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν εἴ τέ τις θεὸς εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεύθ[q] τινα τοῦτον γενέσθαι λέγων, ὃς[r] πρῶτος τὰ φωνήεντα ἐν τῷ ἀπείρῳ κατενόησεν οὐχ ἓν ὄντα ἀλλὰ πλείω, καὶ πάλιν

τοῦθ' *s.—[m] ἓν ἐϊ 𝔄.—[n] φύσιν δεῖ 𝔄ΓΔΠ : δεῖ φύσιν *s.—[o] τιν' Γ.—[p] ἐπὶ τὸ (ὰ) B, ἐπὶ τὰ ΛC, τὸ ἐπὶ E.—[q] θεῦθον Γ, θεύ(τ)θ 𝔄 : in Λ lacuna : θεῦθ *s.—[r] ὡς 𝔄.—[s] δι-

diffiteor. Sed utut hæc habeant, accusativus ἔχοντα referendus est ad infinitivum sive βλέπειν sive κατασκοπεῖν. Stalb. qui sic in Addend. 'Quod conjeci κατασκοπεῖν, nullo modo ferendum. Sed vulgatam etiamnum corruptam puto.'

§. 23. ἐπειδὴ φωνὴν κ. τ. λ.] Laudat hunc locum inde a verbis ἐπειδὴ φωνὴν usque ad verba ἐπεφθέγξατο προσειπὼν Stob. Ecl. Eth. §. 79. p. 469. Ibi pro εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος exstat εἴτε τις θεῖος ἄνθρωπος. Minus recte. Deinceps verbis transpositis legitur λέγων τοῦτον γενέσθαι. Hoc non displicet. Stalb.

ὡς λόγος—λέγων] Ut de Republ. ii. 360. D. ἀληθῆ οἰόμενος, ὡς φησιν ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγος, λέγων ctr. ubi vulgo male λόγου λέγων legebatur. vid. Astii comment. p. 394. Stalb.

Θεῦθ] Qui præter litteras etiam arithmeticam, astronomiam, calculorum et alearum ludum invenisse perhibetur, sæpe a vett. scriptoribus commemoratur. Plat. Phædr. p. 340. ed. Heind. Diodor. Sic. i. 16. ubi vid. Wessel. Plutarch. Sympos. ix. 3. Clement. Alex. Strom. i. 15. Euseb. Præp. Evang. i. 9. p. 31. coll. Tychsen, *über die Buchstabenschrift der alten Ægypter in Bibliotheca vett. artium et litteraturæ* part. vi. p. 27. ubi hoc loco istius viri nonnisi ornatus cujusdam gratia mentionem fieri recte judicatur. Monui de hac re jam supra.—Ille igitur ἐν τῷ ἀπείρῳ τῶν γραμμάτων primam litterarum formam τὴν τῶν φωνηέντων animadvertit, eamque πλῆθος ἔχουσαν sive οὐχ ἓν ὄντα (τὰ φωνήεντα) ἀλλὰ πλείω; deinde τὰ ἄφθογγα, denique τὰ ἄφωνα. Huic vero sententiæ adversabatur lectio vulgaris: φωνῆς μὲν οὐ, φθόγγου δὲ μετέχοντα τινός. In Stobæi libris μὲν οὐ, ubi tamen Gesner. in margine posuit ὄντα inter μὲν et οὐ inserendum. Nostra interpunctione probata non opus est mutatione. Vidit hoc jam Baumg.-Crus. qui præterea etiam hanc proposuit emendationem: φωνῆς μὲν, φθόγγου δ' οὐ. De re Cratyl. p. 424. C. ἆρ' οὖν καὶ ἡμᾶς οὕτω δεῖ πρῶτον μὲν τὰ φωνήεντα διελέσθαι, τῶν ἑτέρων κατὰ εἴδη τά τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα; οὑτωσὶ γάρ που λέγουσιν οἱ δεινοὶ περὶ τούτων· καὶ τὰ αὖ φωνήεντα μὲν οὔ, οὐ μέντοι γε ἄφθογγα καὶ αὐτῶν τῶν φωνηέντων, ὅσα διάφορα εἴδη ἔχει ἀλλήλων; cfr. Voss. de Arte Grammat. i. c. 12. Fischer. ad Weller. t. i. p. 25. et 146. Quatuor igitur litterarum formis constitutis (nam τὰ μέσα etiam adjiciuntur) eas μέχρι ἑνὸς ἑκάστου (μέχρι e Stobæo pro μέχρις scripsi. cfr. Phrynich. p. 6. Thom. Mag. p. 135. Fisch. ad Phæd. §. 5. extrem.) definivit singulis litteris enumerandis, ἕως αὐτῶν—στοιχεῖον ἐπωνόμασε h. e. *singulas et cunctas* στοιχείων *nomine vocavit* h. e. *singulis et cunctis litterarum nomen assignavit.* Phædr. p. 238. A. ἐπιθυμίας δ' ἀλόγως ἑλκούσης ἐπὶ ἡδονὰς καὶ ἀρξάσης ἐν ἡμῖν τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη. Cratyl. p. 420. B. δόξα μὲν—τῇ διώξει ἐπωνόμασται. Theætet. p. 185. C. ᾧ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστιν. Stalb.

ἕτερα φωνῆς μὲν οὔ, φθόγγου δὲ μετέχοντά τινος, ἀριθμὸν δέ τινα καὶ τούτων εἶναι· τρίτον δὲ εἶδος γραμμάτων διεστήσατο[s] τὰ νῦν λεγόμενα ἄφωνα ἡμῖν·[t] τὸ μετὰ τοῦτο διήρει τά τε ἄφθογγα καὶ ἄφωνα[u] μέχρι[w] ἑνὸς ἑκάστου, καὶ τὰ φωνήεντα καὶ τὰ μέσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἕως ἀριθμὸν αὐτῶν[x] λαβὼν ἑνί τε ἑκάστῳ καὶ ξύμπασι στοιχεῖον ἐπωνόμασε. καθορῶν δὲ ὡς οὐδεὶς ἡμῶν οὐδ' ἂν ἓν αὐτὸ καθ'[y] αὑτὸ ἄνευ[z] πάντων αὐτῶν μάθοι, τοῦτον[a] τὸν δεσμὸν αὖ λογισάμενος ὡς ὄντα ἕνα καὶ πάντα ταῦτα[b] ἕν πως ποιοῦντα, μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών.

ΦΙ. Ταῦτ' ἔτι σαφέστερον ἐκείνων αὐτά[c] γε πρὸς ἄλληλα, ὦ Πρώταρχε, ἔμαθον· τὸ δ' αὐτό μοι τοῦ λόγου νῦν τε[d] καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν ἐλλείπεται.

ΣΩ. Μῶν, ὦ Φίληβε, τὸ τί πρὸς ἔπος αὖ ταῦτ' ἐστίν;

II. iii. 147. ΦΙ. Ναί, τοῦτ' ἔστιν ὃ πάλαι[e] ζητοῦμεν[f] ἐγώ τε καὶ Πρώταρχος.

ΣΩ. Ἦ μὴν ἐπ' αὐτῷ γε[g] ἤδη γεγονότες ζητεῖτε,[h] ὡς φῄς, πάλαι;

εστήσατο γραμμάτων Γ.—[t] ἡμῖν om Σ : ἡμῖν...ἄφωνα post ἑκάστου ponit Γ.—[u] τούτων Λ.—[w] μέχρι ΓΔΛΞΠΒCFHw : μέχρις *ς.—[x] ἀριθμὸν αὐτῶν 𝔄ΓΔΠΒC, αὐτὸν ἀριθμὸν w : αὐτῶν ἀριθμὸν *ς.—[y] καθ' αὑτὸ om H.—[z] ἄρα Σw.—[a] τοῦτον δὲ ΓΛ, τοῦ H.—[b] πάντα τὰ ταὐτὰ 𝔄ΔΠ : ταῦτα πάντα *ς.—[c] αὐτά...455, 12. ἀληθῆ] lacuna in H paginarum 3⅔.—[d] γε 𝔄ΓΔΛΞΠΣΒCFw : τε *ς.—[e] ἔστι λαι Λ.—[f] ζητοῦμεν ὃ

ἄνευ πάντων αὐτῶν] I. e. *nisi reliquas omnes didicisset.*—Mox Stobæus *τοῦτον δὲ τὸν δεσμόν.*—Ibidem pro *ταῦτα πάντα* legitur *πάντα ταῦτα.* Stalb.

μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν—προσειπὼν] H. e. *Unam omnibus artem præesse arbitratus grammaticam eam vocavit.* Similiter Cratyl. init. *καλοῦσι τῆς αὐτῶν φωνῆς μόριον ἐπιφθεγγόμενοι.*—*μίαν ὡς οὖσαν* dictum pro *ὡς μίαν οὖσαν*, usu pæne legitimo. cfr. Heindorf. ad Sophist. p. 365. Notabis autem insignem, quæ huic loco inest, anacoluthiam. Nam protasi *ἐπειδὴ φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν* nihil in sequentibus respondet. sed inde a verbis *ὃς πρῶτος τὰ φωνήεντα* ctr. deflectit oratio, quasi nihil hujusmodi præcessisset. Stalb.

αὐτά τε καὶ πρὸς] Sic dedi de Schleiermacheri conjectura. Vulgo *αὐτά τε πρὸς*, quam lectionem etiam Bekk. servavit. Melior tamen et Platonicæ loquendi consuetudini convenientior est altera conjectura ab eodem Schleiermachero proposita *αὐτά τε καθ' αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα.* Stalb.

τοῦ λόγου—ἐλλείπεται] Xenoph. Cyrop. vi. 2. 11. *ἄξω τέκτονας—ὅπως, ὁπόσα ἂν δέηται, τοιούτων τεχνῶν—μηδὲν ἐλλίπηται.* Stalb.

τὸ τί πρὸς ἔπος αὖ ταῦτ' ἐστι;] Euthyd. p. 295. C. *ἐξαρκεῖ σοι, ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι*, ubi Heind. laudat Lucian. Philopseud. init. *Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην.* ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πρὸς λόγον, ὃν ἠρόμην.* Atque hæc ipsa formula occurrit infra 33. B. *τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαῦθις ἐπισκεψώμεθα, ἐὰν πρὸς λόγον τι ᾖ.* p. 42. E. *οὐδὲν πρὸς λόγον, ὦ Πρώταρχε, ὃ σὺ νῦν ἤρου τὸ ἐρώτημα.* Stalb.

ζητεῖτε] Ald. Bas. 1. 2. ἐζητεῖτε·

ΦΙ. Πῶς;

§. 24. ΣΩ. Ἆῤ οὐ περὶ φρονήσεως ἦν καὶ ἡδονῆς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ λόγος, ὁπότερον αὐτοῖν αἱρετέον; §. 9. F.

ΦΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ μὴν ἕν γε ἑκάτερον αὐτοῖν[i] εἶναί φαμεν.

ΦΙ. Πάνυ μὲν οὖν.[j]

ΣΩ. Τοῦτ᾽ αὐτὸ τοίνυν ἡμᾶς ὁ πρόσθε[k] λόγος ἀπαιτεῖ, πῶς ἔστιν ἓν καὶ πολλὰ αὐτῶν ἑκάτερον, καὶ πῶς μὴ ἄπειρα εὐθύς, ἀλλά τινά ποτε ἀριθμὸν ἑκάτερον ἔμπροσθε[k] κέκτηται II. 19. τοῦ ἄπειρα αὐτῶν[l] ἕκαστα γεγονέναι;

ΠΡΩ. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα, ὦ Φίληβε, οὐκ οἶδ᾽ ὅν τινα τρόπον κύκλῳ πως[m] περιαγαγὼν ἡμᾶς ἐμβέβληκε Σωκράτης. καὶ σκόπει δὴ πότερος ἡμῶν ἀποκρινεῖται τὸ νῦν ἐρωτώμενον. ἴσως δὴ[n] γελοῖον τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ὑποστάντα διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ νῦν ἐρωτηθὲν ἀποκρίνασθαι σοὶ πάλιν τοῦτο[o] προστάττειν· γελοιότερον δ᾽ οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύνασθαι. σκόπει δὴ τί δράσομεν.[p] εἴδη γάρ μοι δοκεῖ νῦν ἐρωτᾷν ἡδονῆς[q] II. iii. 148.

πάλαι Γ.—[g] δὲ Λ.—[h] ζητεῖτε 𝔄Π et pr Δ: ἐζητεῖτε *ς.—[i] αὐτὴν Λ.—[j] οὖν, καὶ πολλὰ αὖ ἑκάτερον: ναί: mg Σ.—[k] πρόσθε...ἔμπροσθε Γ: πρόσθεν...ἔμπροσθεν *ς.—[l] αὐτὸν 𝔄.—[m] πως om pr Ξ.—[n] δὲ corr Γ.—[o] τούτω Σ.—[p] δράσωμεν ω.—[q] ἡδο-

cum Bekk. scripsi ζητεῖτε, ipsa sententia postulante. Post πάλαι male interrogandi nota subjiciebatur, quam delevi. Nam ἦ μὴν non interrogandi, sed affirmandi potestate præditum. Ceterum πάλαι cum γεγονότες cohæret. Stalb.

§. 24. περὶ φρονήσεως ἦν καὶ ἡδονῆς] Revertitur Socrates ad scientiæ et voluptatis naturam diligenter explorandam. Etenim quæ adhuc disputavit de ἓν καὶ πολλὰ, ea propterea præmittenda esse judicaverat, ut rectius atque certius judicium de voluptate et scientia ferri posset. Itaque redorditur nunc quæstionem, supra derelictam, qui fiat, ut voluptas et sapientia unum et multa videatur. Sed verba ἀλλά τινά ποτε ἀριθμὸν—τοῦ ἄπειρα αὐτῶν ἕκαστα γεγονέναι plerisque male intellecta sunt. Nos ὑποστίγμη ante τοῦ deleta, genitivum τοῦ—γεγονέναι ab ἔμπροσθεν aptatum esse voluimus, hoc sensu: *quomodo fiat, ut, quam sapientia et voluptas sit ἓν καὶ πολλὰ, tamen neutra ab uno illo continuo ad infinita descendat, sed potius antequam ἄπειρα fiat, certum quendam numerum habeat* h. e. quomodo fiat, ut ab universa voluptatis ac sapientiæ notione primum descendendum sit ad ejus formas ac species et tum demum ad individua. Stalb.

περιαγαγὼν] Similis locus Euthyph. §. 19. αὐτὸς ὢν πολύ γε τεχνικώτερος τοῦ Δαιδάλου, καὶ κύκλῳ περιιόντας ποιῶν (τοὺς λόγους). Stalb.

γελοῖον — προστάττειν] Metaphora rursus a pugnantibus petita est. Etenim διάδοχος dicitur, qui alteri in pugnando succedit; ὑφίστανται autem, qui gradum sistunt ad resistendum, adversariis sese opponunt. Xenoph. Anab. iii. 2. 7. ὑποστῆναι αὐτοῖς τολμήσαντες ἐνίκησαν. Agesilaus c. 6. ὑφιστάμενος ἀεὶ πολεμεῖν πρὸς τοὺς ἰσχυροτάτους. ibid. c. 17. οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη ἂν θηρίον ὁμόσε ἰόν. Stalb.

γελοῖον] De discrimine inter γελοῖος et γέλοιος cfr. Ruhnken. ad Tim. p. 66. et Gregor. Corinth. p. 23. ed. Schæf. Stalb.

ἡμᾶς[r] Σωκράτης, εἴτ' ἔστιν εἴτε μή, καὶ ὁπόσ'[s] ἐστὶ καὶ ὁποῖα· τῆς τ'[t] αὖ φρονήσεως πέρι κατὰ ταὐτὰ[u] ὡσαύτως.

§. 25. ΣΩ. Ἀληθέστατα λέγεις, ὦ παῖ Καλλίου· μὴ γὰρ δυνάμενοι τοῦτο κατὰ παντὸς ἑνὸς καὶ ὁμοίου καὶ ταὐτοῦ δρᾶν καὶ τοῦ ἐναντίου, ὡς ὁ παρελθὼν λόγος ἐμήνυσεν, οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτ'[w] ἄξιος.

ΠΡΩ. Σχεδὸν ἔοικεν[x] οὕτως, ὦ Σώκρατες,[y] ἔχειν. ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γιγνώσκειν τῷ σώφρονι, δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δοκεῖ μὴ λανθάνειν αὐτὸν[z] αὑτόν. τί δή μοι τοῦτο εἴρηται τὰ νῦν, ἐγώ σοι φράσω. σὺ τήνδε ἡμῖν τὴν συνουσίαν, ὦ Σώκρατες, ἐπέδωκας πᾶσι καὶ σαυτὸν[a] πρὸς τὸ διελέσθαι τί τῶν ἀνθρωπίνων κτημάτων ἄριστον. Φιλήβου γὰρ εἰπόντος ἡδονὴν καὶ τέρψιν καὶ χαρὰν[b] καὶ πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτ'[c] ἐστί, σὺ πρὸς αὐτὰ[d] ἀντεῖπες ὡς οὐ ταῦτα ἀλλ' ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πολλάκις ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναμιμνήσκομεν ἑκόντες, ὀρθῶς δρῶντες, ἵν' ἐν μνήμῃ παρακείμενα ἑκάτερα βασανίζηται. [§. 26.] Φὴς δ', ὡς ἔοικε,

νὴν 𝔄ΔΠ.—[r] ἡμᾶς...αὖ om pr F.—[s] ὁπόσ' Γ. δ' Γ.—[t] ἢ καὶ φρονήσεως F.—[u] ταυτὰ 𝔄ΔΠ : τὰ αὐτὰ *ς.—[w] γένοιτ' Γ.—[x] εἴρηκεν Λ.—[y] οὕτως ὦ σώκρατες οὕτως ΛΞΒΕ w, οὗτος ὦ σώκρατες οὕτως F.—[z] αὐτὸν om 𝔄Δ et pr Π.—[a] σεαυτὸν 𝔄.—[b] καὶ χα-

§. 25. *μὴ γὰρ δυνάμενοι—γένοιτο ἄξιος*] H. e. *debemus ἐν τοῖς πολλοῖς non modo unum illud spectare, quod semper sibi constat idemque manet, sed etiam eorum diversitatem considerare.* Τὸ ἐναντίον sc. τῷ ἑνὶ καὶ ὁμοίῳ καὶ τῷ αὐτῷ h. e. τὸ ἄπειρον. De nominativo μὴ δυνάμενοι cfr. Matth. Gr. Gr. §. 562. not. 1. et de ista negationum cumulatione καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα, cf. Sophist. p. 162. E. Polit. p. 187. B. de Legg. vii. p. 635. p. 642. A. ix. p. 652. xii. p. 684. A. Eurip. Cycl. 120. Stalb.

ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γιγνώσκειν] Baumg.-Crus. notante, videri possit respici ad Hesiodeum illud: Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει—Ἔργ. κ. Ἡ. 291. Stalb.

δεύτερος ὁ πλοῦς] H. e. *nisi illud licuerit, hoc saltem agendum,* μὴ λανθάνειν ἑαυτὸν h. e. ἡγεῖσθαι, ἅπερ οἶδες, εἰδέναι μόνα, πλείω δὲ μή, quæ ἕξις in Sophista dicitur βελτίστη καὶ σωφρονεστάτη. Proverbium legitur Politic. p. 300. B. Phædon. p. 99. B. illustratur a Gatakero ad Antonin. ix. 2. p. 263. Bergl. ad Alciphr. t. i. p. 352. Wagn. Dorvill. ad Chariton. p. 370. ed. Lips. Heusd. Specim. Crit. p. 22. et Wyttenbach. ad Phædon. §. 50. Stalb.

ἐπέδωκας πᾶσι σαυτὸν] Paullo post ἔδωκας εἰς ταῦτα ἡμῖν σαυτόν. Euthyphr. §. 3. ἴσως γὰρ σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν καὶ διδάσκειν οὐκ ἐθέλειν τὴν σεαυτοῦ σοφίαν, ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι, μὴ ὑπὸ φιλανθρωπίας δοκῶ αὐτοῖς, ὅ τι περ ἔχω, ἐκκεχυμένος παντὶ ἀνδρὶ λέγειν. cfr. Teren. Eun. iii. 3. 10. ibiq. Westerh. Stalb.

ἃ πολλάκις ἡμᾶς αὐτοὺς—ἑκόντες] Infra §. 46. ὀρθῶς μὴν ἔχει—ἑνὸς ἑκάστου μνήμης ἕνεκα ἐφεξῆς αὐτὰ καταριθμήσασθαι. Phædo c. 44. extr. ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφυγῇ ἡμᾶς κ. τ. λ. Stalb.

βασανίζηται] Euthyd. p. 307. A. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ. Aristoph. Ran. 802. ὁ γὰρ Εὐριπίδης

σὺ τὸ προσρηθησόμενον ὀρθῶς ἄμεινον ἡδονῆς γε[c] ἀγαθὸν εἶ-
ναι νοῦν, ἐπιστήμην, σύνεσιν, τέχνην καὶ πάντ'[f] αὖ τὰ τού- II. iii. 149.
των ξυγγενῆ, ἃ[g] κτᾶσθαι δεῖν,[h] ἀλλ' οὐχὶ[i] ἐκεῖνα. τούτων
δὴ μέτ' ἀμφισβητήσεως[j] ἑκατέρων λεχθέντων ἡμεῖς σοι[k]
μετὰ παιδιᾶς[l] ἠπειλήσαμεν ὡς οὐκ ἀφήσομεν οἴκαδέ σε,
πρὶν ἂν τούτων τῶν λόγων πέρας ἱκανὸν γένηταί τι διορισ-
θέντων· σὺ δὲ[m] συνεχώρησας καὶ ἔδωκας εἰς ταῦθ' ἡμῖν
σαυτόν. ἡμεῖς δὲ δὴ λέγομεν, καθά περ οἱ παῖδες, ὅτι τῶν
ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίρεσις οὐκ ἔστι. παῦσαι δὴ τὸν τρόπον
ἡμῖν[n] ἀπαντῶν[o] τοῦτον[p] ἐπὶ τὰ νῦν λεγόμενα.

ΣΩ. Τίνα λέγεις;[q]

§. 27. ΠΡΩ. Εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων καὶ ἀνερωτῶν
ὧν μὴ δυναίμεθ'[r] ἂν ἱκανὴν[s] ἀπόκρισιν ἐν τῷ παρόντι διδό- II. 20.
ναι σοι. μὴ γὰρ οἰώμεθα τέλος ἡμῖν εἶναι τῶν νῦν τὴν πάν-
των ἡμῶν ἀπορίαν, ἀλλ' εἰ[t] δρᾷν τοῦθ' ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν,

ρὰν om Λ.—[c] τοιαῦτ' Γw.—[d] ταῦτα Δ.—[e] γε om Λ.—[f] πάντ' Γ.—[g] ἃ add Σ.—[h] δεῖν ΔΠ et corr ΓΣ: δεῖ *ς.—[i] οὐκ Γ.—[j] ἀμφισβητήσεως 𝔄Δ cum pr Π et corr Λ: ἀμφισβητήσεων *ς.—[k] σοι om Λ.—[l] παιδείας Π et pr 𝔄.—[m] δὴ 𝔄Δ et pr Π.—[n] ἡμῶν pr Δ.—[o] ἁπάντων ΛBCFw, ἀπόντων Γ.—[p] τούτων ΓΛBCFw.—[q] τίνα λέγεις

Κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας. cfr. Thom. Mag. p. 143. ibiq. interptt. Stalb.

§. 26. φῂς δ', ὡς ἔοικε, κ. τ. λ.] Mire Ficinus: *dicis autem tu, ut videtur, quod adjiciendum puto recte, præstantius voluptate bonum esse, mentem, scientiam, intelligentiam et reliqua hujusmodi, et quod hæc capessere potius, quam illa debeamus.* Nam quis non videt, verbis: *quod adjiciendum puto recte*, neque Græca recte expressa, et ipsa etiam sensu destituta esse? Itaque Schützius hæc τὸ προσρηθ. ὀρθῶς, ut quæ et constructionem et sensum perturbent, ex interpretis cujusdam notulis forte ad marginem scriptis in textum irrepsisse censet. Sed nihil mutaverim. Sensum verborum perspexit Baumgarten-Crusius, qui locum ita interpretatur: *tu quidem, ut videtur, bonum, quod recte ita dicendum sit, voluptate præstantius esse contendis.* Itaque verba τὸ προσρηθησόμ. ὀρθῶς cum ἀγαθὸν εἶναι copulanda sunt. Respicitur autem ad verba §. 2. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν ἀμφισβήτημά ἐστι, μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ μεμνῆσθαι—τῆς γε ἡδονῆς ἀμείνω καὶ λῷω γίγνεσθαι ξύμπασιν κ. τ. λ. Stalb.

ἃ κτᾶσθαι δεῖν] Ita Schleiermach. Infinitivus in hac verborum structura legitimus. Matth. Gr. Gr. §. 538. Deinde pro ἀμφισβητήσεων, quæ est vett. libror. lectio, cum eodem ἀμφισβητήσεως edidi. Stalb.

ὅτι τῶν ὀρθῶς δοθέντων οὐκ ἔστι] Cfr. Gorg. p. 471. A. κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν, τούτου ἀσμένως ἔχεις, ὥσπερ τὰ μειράκια. Stalb.

§. 27. εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων καὶ ἀνερωτῶν] Cave hæc participia cum imperativo παῦσαι conjungas; referenda sunt potius ad τίνα τρόπον, quasi antea dictum esset: μὴ τοῦτον τὸν τρόπον ἡμῖν ἁπάντα. Phædon. p. 59. A. καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες, ubi participia adjecta sunt ad notionem voculæ οὕτω clarius definiendam. Soph. Œd. T. 10. τίνι τρόπῳ καθέστατε; Δείσαντες ἢ στέρξαντες; ubi τίνι τρόπῳ male explicant per *quare, quamobrem*, ut bene monuit Heind. Stalb.

μὴ γὰρ οἰώμεθα] *Ne crediderimus.* cfr. Gregor. Corinth. p. 864. collata Schæferi notula p. 1005. Male Bas. 1. 2. οἰόμεθα.—τῶν νῦν i. e. τῶν νῦν ἀμφισβητουμένων. Stalb.

σοὶ δραστέον· ὑπέσχου γάρ. βουλεύου δὴ πρὸς ταῦτ'[u] αὐ-
τός, πότερον ἡδονῆς εἴδη σοι καὶ ἐπιστήμης διαιρετέον ἢ καὶ
ἐατέον, εἴ πῃ καθ' ἕτερόν τινα τρόπον οἷός τ' εἶ καὶ βούλει
δηλῶσαί πως ἄλλως τὰ νῦν ἀμφισβητούμενα παρ' ἡμῖν.

ΣΩ. Δεινὸν μὲν τοίνυν ἔτι προσδοκᾶν οὐδὲν δεῖ τὸν[v] ἐμέ,
II. iii. 150. ἐπειδὴ τοῦθ' οὕτως εἶπες· τὸ γὰρ εἰ βούλει ῥηθὲν λύει
πάντα φόβον ἑκάστων πέρι. πρὸς δὲ[w] αὖ τούτοις[x] μνήμην
τινὰ δοκεῖ[y] τίς μοι δεδωκέναι θεῶν ἡμῖν.

ΠΡΩ. Πῶς δὴ καὶ τίνων;

§. 10. F. §. 28. ΣΩ. Λόγων[z] ποτέ τινων πάλαι ἀκούσας ὄναρ ἢ
καὶ ἐγρηγορὼς νῦν ἐννοῶ περί τε ἡδονῆς καὶ φρονήσεως, ὡς
οὐδέτερον αὐτοῖν ἐστὶ τἀγαθόν,[a] ἀλλ' ἄλλο τι τρίτον, ἑτε-

ἣν
om pr Ξ.—[r] δυνάμεθ' EF.—[s] ἱκανῶς w.—[t] ἢ pr 𝔄.—[u] ταῦτ' Γ.—[v] τὸν om EF.—[w] δ' w.—[x] αὖ τοῖς 𝔄, αὐτοῖς ΔΠ, τούτοις Γ.—[y] δοκεῖ τινα Γ.—[z] λόγω pr EF.—

τὸν ἐμὲ] Steph. 'Artic. τὸν nullum hic usum nec locum habet, et alius fortasse vocis sedem occupat.' Non assentior. Certe oratio integra est, neque ullo modo apparet, cui verbo articulus suum concedere locum debeat. Fisch.

τὸν ἐμὲ] Scilicet, quoniam Protarchus integrum ei reliquit, num velit absolvere disputationem, nec ne. Alludit autem ad verba superius lecta ἡμεῖς σοι μετὰ παιδιᾶς ἠπειλήσαμεν, ὡς κ. τ. λ. Pro τὸν ἐμὲ Schützius τὸ κατ' ἐμὲ tentat. Male. Solet enim articulus pronominibus personalibus in accusativo positis ita præfigi, ut persona aliqua vel monstrando quasi innuatur, vel ut jam antea significata ponatur, vel aliis de causis jam nota esse cogitetur. Apollon. de Pronom. p. 275. Ἀττικοὶ γοῦν, τὸν ἐμέ. Καλλίμαχος· Ναὶ τὸν αὐτὸν ἐμέ· καὶ, τὸν σὲ Κροτωπιάδην. (cfr. Valcken. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 283.) καὶ Μένανδρος ἐν Ὕμνιδι—νῦν δὲ κατὰ πόλιν Εὕρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σὲ, τὸν ἐμὲ τουτονί. Apollon. de Syntaxi i. 28. p. 65. Sylb. μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις οὐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελάμβανεν, ὡς ἐν τῷ τὸν ἐμὲ, τὸν σέ. cfr. locum Scholiastæ Dionysii Thracis a Valckenario ad Ammonium p. 201. editum. Infra §. 139. τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληβον χρὴ συχνὰ χαίρειν ἐᾷν. Phædr. §. 87. τὸν ἑαυτὸν δὴ λέγων, ad quem locum Heind. 'Hæc τὸν ἑαυτὸν nollem tentata a Stephano. Sophist. p. 293. A. τὸ μὲν τοίνυν ἐμέγε, τί τίς ἂν λέγοι; Lucian. Hermotim. c. 15. καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει; et paullo post; ὁποῖος τότε ἦσθα καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.' Referri huc etiam poterit Lysid. p. 203. B. ποῖ, ἔφην ἐγὼ, λέγεις καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς. cfr. Bastii Epist. Crit. ad Boissonad. p. 268. et Matth. Gr. Gr. p. 372. Stalb.

τὸ γὰρ εἰ βούλει ῥηθὲν] Ut Euthyd. §. 38. Heind. εἰπὲ, τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα τὸ οὐκ ἔχω, ὅ τι χρήσωμαι τοῖς λόγοις. Stalb.

λύει πάντα φόβον ἑκάστων πέρι] Schützius satis audacter correxit λύει πάντα φόβον τοῦ οἷόν τε εἶναι πέρι, hoc sensu: *nam quod addidisti: si velis, id me omni metu liberat, si forte non possim præstare, quod cupis.* Equidem nullam video vulgatæ mutandæ necessitatem. Sensus hic est: *istuc verbum: si velis, quemvis de quibusvis metum solvit.* Stalb.

§. 28. λόγων ποτέ τινων πάλαι] Ad hunc locum Baumg.-Crus. 'Solet noster Socrati hanc fere tribuere sententiam, optima quævis, quæ ab ipso proferantur, non esse vere sua, sed ipsum μαντεύεσθαι talia, aut ἐνθουσιάζειν aut somniare denique.' de Legg. vii. c. 9. Ast. p. 801. καθ' ὕπνον δὲ οἷόν πού τις ἢ καὶ ὕπαρ ἐγρηγορὼς, ὠνείρωξε, μαντευόμενος αὐτό. Cratyl. §. 15. ἐξαίφνης ἐμοὶ ἡ σοφία νῦν προσπέπτωκεν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν. Stalb.

ρον μὲν τούτων, ἄμεινον δὲ ἀμφοῖν. καί τοι τοῦτο[b] ἐὰν ἐναργῶς ἡμῖν φανῇ νῦν, ἀπήλλακται μὲν ἡδονὴ τοῦ νικᾷν· τὸ γὰρ ἀγαθὸν οὐκ ἂν ἔτι ταὐτὸν αὐτῇ γίγνοιτο.[c] ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Τῶν δέ γε εἰς τὴν διαίρεσιν εἰδῶν ἡδονῆς οὐδὲν ἔτι προσδεησόμεθα[d] κατ' ἐμὴν δόξαν. προϊὸν[e] δ' ἔτι σαφέστερον δείξει.[f]

ΠΡΩ. Κάλλιστ'[g] εἰπὼν οὕτω καὶ διαπέραινε.[h]

ΣΩ. Σμικρὰ[i] ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα.[j]

ΠΡΩ. Τὰ ποῖα;

§. 29. ΣΩ. Τὴν τἀγαθοῦ μοῖραν πότερον ἀνάγκη τέλεον ἢ μὴ τέλεον εἶναι;

ΠΡΩ. Πάντων δή που τελεώτατον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δαί;[k] ἱκανὸν τἀγαθόν;

[a] τἀγαθὸν 𝔄ΔΠ: ἀγαθὸν *ς.—[b] οὕτω γε Δ et pr 𝔄, οὕτω τε Π.—[c] γίγνοιτο 𝔄ΔΠ et corr Σ, γίγνεται ΓΛΞBCEFw: γίγνηται *ς.—[d] προσδεηθησόμεθα Λ.—[e] προϊὸν 𝔄ΓΔΠΣBC: προϊὼν *ς.—[f] δέ τι ιc. quæ addebantur ὁ λόγος, omisi cum 𝔄ΓΔΛΠΣ
ώ
BCEFιc.—[g] κάλλιστ' Γ.—[h] διαπεραίνω Γ.—[i] μικρ' 𝔄.—[j] διομολογησόμεθα F.—

τἀγαθὸν] Cum Bekk. edidi, quum vulgo articulus desideretur. Caussam colliges ex iis, quæ ad §. 1. animadverti. Idem paullo post *ταὐτὸν αὐτῇ γίγνοιτο* primus edidit. Ald. Bas. 1. 2. *γίγνεται*. Vitiose. Stalb.

ὁ λόγος] Non sunt in præced. edd. hæc verba *ὁ λόγος*: quæ tamen necessaria sunt, ideoque ex vet. libris merito fuerunt adjecta: sed aptius ante *ἔτι* ponentur, sequendo eorum librorum alterum, ut *ἔτι* comparativo, sicut alibi, jungatur. Steph.

ὁ λόγος] Cornar. 'In Græcis legendum, *προϊὼν δ' ὁ λόγος ἔτι σαφέστερον δείξει*. In vulgatis *ὁ λόγος* deest, qui tamen, aut legendus, aut intelligendus, est.' recte. Scilicet in Ald. et Bas. 1. *ὁ λόγος* non legitur: sed Bas. 2. locum plenum exhibet, nempe sic, *προϊὼν δ' ἔτι ὁ λόγος*. Fisch.

προϊὼν δ' ἔτι ὁ λόγος σαφέστ. δείξει] Bekk. *προϊὸν δ' ἔτι σαφέστερον δείξει*. Sed durissime *προϊὸν* sic absolute ponitur. Nostram lectionem exhibet Bas. 2. eamque jam Steph. et Cornar. reponendam esse recte judicarunt. De Legg. vii. p. 812. E. *δείξει δὲ αὐτὰ προϊὼν ὁ λόγος ἅμα τῷ χρόνῳ*. Ceterum vides, pleniorem hoc loco formulam legi, quum alibi fere *αὐτὸ δείξει* dicatur, de quo uberius actum in scholiis Ruhnk. Platon. p. 33. et p. 133. in Suida t. i. p. 385. in notis Valckenari ad Eurip. Phœn. 626. Gataker. ad M. Antonin. xi. §. 15. Heind. ad Hipp. Maj. §. 18. Stalb.

σμικρὰ ἄττα] I. e. *τινά*. Gregor. Corinth. p. 7. et p. 107. ed. Schæf. Hermann. ad Viger. p. 715. Stalb.

§. 29. *μοῖραν—τέλεον*] Ponit jam Socrates summum bonum esse debere *τέλεον, ἱκανὸν* et *αἱρετὸν*, atque exinde nec voluptatem nec sapientiam unice appetendam esse concludit. Aristot. Eth. x. 2. *τοιούτῳ δὴ λόγῳ καὶ Πλάτων ἀναιρεῖ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡδονὴ τἀγαθόν· αἱρετώτερον γὰρ εἶναι μετὰ φρονήσεως τὸν ἡδὺν βίον ἢ χωρίς· εἰ δὲ τὸ μικτὸν κρεῖττον, οὐκ εἶναι τὴν ἡδονὴν ἀγαθόν. Οὐδενὸς γὰρ προστεθέντος αὐτῷ τἀγαθὸν αἱρετώτερον γίγνεσθαι. Δῆλον δὲ, ὡς οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τἀγαθὸν ἂν εἴη, ὃ μετά τινος τῶν καθ' αὑτὸ αἱρετώτερον γίγνεται. Τί οὖν ἔστι τοιοῦτον, οὗ καὶ ἡμεῖς κοινωνοῦμεν;—τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν* i. e. *φύσιν, ἰδέαν*. cfr. §. 121. Stalb.

St. iii. 151. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ; καὶ[l] πάντων γε εἰς τοῦτο διαφέρει[m] τῶν ὄντων.

ΣΩ. Τόδε[n] γε μήν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν, ὡς πᾶν τὸ γιγνῶσκον αὐτὸ θηρεύει καὶ ἐφίεται βουλόμενον ἑλεῖν[o] καὶ περὶ[p] αὐτὸ κτήσασθαι, καὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν φροντίζει πλὴν τῶν ἀποτελουμένων ἅμα ἀγαθοῖς.

ΠΡΩ. Οὐκ[q] ἔστι τούτοις ἀντειπεῖν.

ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ καὶ κρίνωμεν[r] τόν τε ἡδονῆς καὶ τὸν φρονήσεως βίον ἰδόντες χωρίς.

[k] δαὶ ΓΔ : δὲ *ς.—[l] : καὶ Ξ.—[m] διαφέρειν omnes.—[n] hæc non alteri dat Ξ.—[o] ἐλθεῖν Λ et γρ w.—[p] πειρᾷ Σ.—[q] ὡς οὐκ F.—[r] κρίνομεν Ξ et pr F.—[s] τῷ om pr Δ.

διαφέρειν] Cum Bekk. retinui lectionem Ald. Bas. 1. 2. quod Stephanus in διαφέρει mutavit. Infinitivus pendet ab ἀνάγκη. Unde Ficinus: *et in hoc ipsum* (imo εἰς est *quod attinet ad*) *ab omnibus, quæ sunt, differre* (imo: *omnibus præstare*) *necesse est.* Stalb.

τόδε γε] Vulgo divisim τὸ δέ γε μήν. Pessime. Sanam lectionem τόδε primus restituit Bekk. Particulæ γε μὴν h. l. positæ sunt ut Parmenid. p. 153. A. τὸ ἓν ἄρα τὸν ἴσον χρόνον αὐτὸ ἑαυτῷ καὶ γιγνόμενον καὶ ὄν, οὔτε νεώτερον οὔτε πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἔστιν οὐδὲ γίγνεται. Οὔ μοι δοκεῖ. Τί δέ, τῶν ἄλλων; Οὐκ ἔχω λέγειν. Τόδε γε μὴν ἔχεις λέγειν, ὅτι τἄλλα τοῦ ἑνὸς—πλείω ἐστὶν ἑνός. Notandum vero anacoluthon quod in his verbis inest. Nam proprie aut ὡς omitti debuerat, aut ἐστὶ pro εἶναι scribi. Sed ita Græci sæpissime, Euthyphr. p. 19. ed. Fisch. οὔτε ἀποκτείναντι, ὥς φασιν ἐκεῖνοι, οὔτ', εἰ ὅτι μάλιστ' ἀπέκτεινεν, ἀνδροφόνου γε ὄντος τοῦ ἀποθανόντος, οὐ δεῖν φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου, ubi editoris crisis haud dubie probanda. Sophist. p. 263. D. περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα, ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν, ὡς ἔοικεν, ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος ψευδής. ubi plura dedit Heind. Ita etiam explicandus est Xenoph. Hellenic. v. 3. 7. ἐκ μέντοι γε τῶν τοιούτων παθῶν, ὡς ἐγώ φημι, ἀνθρώπους παιδεύεσθαι μάλιστα μέν, οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ. Ubi Weiskius: 'Verba mire perturbata hic in ordinem restitui.' Turbarunt etiam alii. cfr. Erfurdt. ad Soph. Antig. 736. ed. min. Hermann. ad Viger. p. 742. Matthiæ Gr. Gr. §. 538. 2. Inversa ratio valet Lach. p. 184. B. καὶ γὰρ οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μὲν δειλός τις ὢν οἴοιτο δεῖν αὐτὸ ἐπίστασθαι, θρασύτερος ἂν δι' αὐτὸ γενόμενος, ἐπιφανέστερος γένοιτο, οἷος ἦν. εἰ δὲ ἀνδρεῖος, φυλαττόμενος ἂν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, εἰ καὶ σμικρὸν ἐξαμάρτοι, μεγάλας ἂν διαβολὰς ἴσχειν. ubi in prima periodi parte tanquam ὡς ἐμοὶ δοκεῖ præcederet, verbum finitum, in altera autem, legitima structura, infinitivus particula ἂν adjecta positus est. Stalb.

καὶ περὶ αὐτὸ κτήσασθαι] Demosthen. Olynth. i. p. 23. Καλλίαν ἐκεῖνον τὸν δημόσιον καὶ τοιούτους ἀνθρώπους, μίμους γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων—τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει. Stalb.

πλὴν τῶν ἀποτελουμένων ἅμα ἀγαθοῖς] H. e. *nisi illa fieri possint et adesse cum bonis, igitur, nisi conjuncta sint cum bonis,* ut recte interpretatur Baumg.-Crus. qui ἀποτελεῖσθαι de eo omni dici animadvertit, quod τέλος ἔργῳ λαμβάνει, laudans de Republ. viii. p. 558. E. Οὐκοῦν, ἃς τε οὐκ ἂν οἷοί τε εἶμεν ἀποτρέψαι (ἐπιθυμίας), δικαίως ἀναγκαῖαι καλοῖντο καὶ ὅσαι ἀποτελούμεναι ὠφελοῦσιν ἡμᾶς; Sympos. c. 13. ἔρως ἀποτελούμενος. de Legg. viii. p. 403. Bip. ubi qui lucro studet: οὐκ ἄν ποτε δύναιτο τῶν ἄλλων ἐπιμέλειαν ἴσχειν, πλὴν τοῦ καθ' ἡμέραν κέρδους, καὶ ὅ τι μὲν πρὸς τοῦτο φέρει μάθημα ἢ ἐπιτήδευμα, ἰδίᾳ πᾶς μανθάνειν τε καὶ ἀσκεῖν ἑτοιμότατός ἐστι, τῶν δὲ ἄλλων καταγελᾷ. Stalb.

ΠΡΩ. Πῶς εἶπες;

ΣΩ. Μήτε ἐν τῷ[s] τῆς ἡδονῆς[t] ἐνέστω φρόνησις μήτε[u] ἐν τῷ τῆς φρονήσεως ἡδονή. δεῖ γάρ, εἴ περ πότερον[v] αὐτῶν ἐστὶ τἀγαθόν,[w] μηδὲν μηδενὸς[x] ἔτι[y] προσδεῖσθαι· δεόμενον δ' ἂν[z] φανῇ[a] πότερον,[b] οὐκ ἔστι που τοῦτ' ἔτι τὸ ὄντως ἡμῖν[c] II. 21.
ἀγαθόν.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

§. 30. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἀποκρίνου δή.

ΠΡΩ. Λέγε.

ΣΩ. Δέξαι'[d] ἂν σύ, Πρώταρχε,[e] ζῆν τὸν βίον ἅπαντα ἡδόμενος ἡδονὰς τὰς μεγίστας;

—[t] ἡδονῆς...ἡδονή] φρονήσεως ἡδονὴ μήτ' ἐν τῷ τῆς ἡδονῆς ἐνέστω φρόνησις Γ.—[u] μήτ' w.—[v] πότερον 𝔄ΔΠ, ὁπότερον corr ΓΣ et mg F : πρότερον *ϛ.—[w] ἐστὶ τἀγαθὸν 𝔄ΔΠ : ἐστ' ἀγαθὸν *ϛ.—[x] μηδὲν μηδένος 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCFw : μηδενὸς μηδὲν *ϛ.—[y] τι Δ et pr Π.—[z] ἄν τι Π.—[a] φᾶναι Γ.—[b] πότερον 𝔄ΔΛΠBCw : ὁπότερον *ϛ.—[c] μὴ ἦν Λ.—[d] δέξαι Cw et pr Γ : δέξαιο *ϛ.—[e] σὺ ὦ πρώταρχε rc Σ, πρώταρχε

πρότερον] Pro πρότερον quod præcedentes edd. habent, substituendum est vocabulum quod scriptura valde simile, significatione valde absimile est, πότερον. Sed πότερον hic pro ὁπότερον accipi sciendum est, non in ea significatione qua ὁπότερον pro *utrum*, sed in ea qua pro *alterutrum* ponitur. Quod ὁπότερον aliquis fortasse malit, quoniam continuo post sequitur, non πότερον. Atque adeo in p. 22. ubi scriptum est, τάχα δ' ἂν αἴτιον τὶς ὑπολάβοι ὁπότερον αὐτῶν εἶναι, præcedentes edd. habent πότερον, sed ex vet. libro substitutum fuit ὁπότερον. Atenim p. 60. illud vicissim non hoc invenies, ubi dicitur, μῶν οὖν ἡμῖν αὐτῶν τότε πότερον ἱκανὸν ἔδοξεν εἶναί πω; Steph.

εἴπερ πότερον] Ald. Bas. 2. Steph. εἴπερ πρότερον, quod Ficinus quoque expressit: *si quidem his prius bonum est.* Quæ sententia non congruit cum mente Socratis. Legendum haud dubie cum Cornar. Steph. Fisch. et Heind. ad Charmid. §. 41. εἴπερ πότερον αὐτῶν. Πότερον est ἓν ἐκ δύο, ut interpretatur Hesychius. De Republ. vi. p. 509. A. ἀγαθὸν ἡγεῖσθαι πότερον αὐτῶν, οὐκ ὀρθόν. Sophist. p. 252. A. τί δέ; ἔσται πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν; de Legg. xi. p. 914. C. ἐὰν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπογεγραμμένον φαίνηται ποτέρου τῶν ἀμφισβητούντων, ἔχων οὗτος ἀπίτω. —Vett. editt. ἔστ' ἀγαθόν. Sed Bekk. ἐστὶ τἀγαθόν. Recte. Stalb.

§. 30. πειρώμεθα] Infra §. 142. οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἑκάτερον ἑκατέρου θέντες εἰς τὸν βίον ἑκάστων. Theætet. p. 190. E. οὐκ ἐρῶ σοι, πρὶν ἂν πειραθῶ σκοπῶν. Cfr. Hermann. ad Viger. p. 771. Matth. Gr. Gr. p. 796. ubi magnam ex Herodoto exemplorum multitudinem indicatam reperies. Ceterum Hesychius πειρᾶται bene interpretatur per πεῖραν λαμβάνει, πειράζει. ἐν σοὶ dictum ut Menon. p. 82. A. προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ—ἕνα—ἵνα ἐν τουτῳί σοι ἐπιδείξωμαι. Sophist. p. 238. D. οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν. Nec dissimile est illud Isocratis Panegyr. p. 47. Mor. ἐπεδείξαντο δὲ τὰς αὐτῶν ἀρετὰς πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὑπὸ Δαρείου πεμφθεῖσιν. Stalb.

δέξαιο ἂν σὺ ζῆν] Ut Sympos. c. 6. p. 22. Wolf. ἐρῶν γὰρ ἀνὴρ ὑπὸ παιδικῶν ὀφθῆναι ἢ λιπὼν τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλών, ἧττον ἂν δήπου δέξαιτο, ἢ ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ τούτου τεθνάναι ἂν

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

II. iii. 152. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔτι τινὸς ἄν σοι προσδεῖν ἡγοῖο, εἰ τοῦτ' ἔχοις[f] παντελῶς;

ΠΡΩ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ὅρα δή, τοῦ φρονεῖν καὶ νοεῖν[g] καὶ λογίζεσθαι τὰ δέοντα, καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά, μῶν μηδὲ[h] ὁρᾶν[i] τί;

ΠΡΩ. Καὶ τί; πάντα γὰρ ἔχοιμ' ἄν[j] που τὸ χαίρειν ἔχων.

σὺ 𝔄Δ et pr Π, σοι πρώταρχε ΛΞBCEF*w* cum pr Γ et corr Π.—[f] ἔχεις [οις] F, ἔχεις 𝔄Γ ΛΞΠBCE*w* et rc Δ, ἔχει pr Δ.—[g] τοῦ νοεῖν 𝔄ΔΠ.—[h] μὴ Σ*w*.—[i] ἐρᾶν corr Σ.—

πολλάκις ἕλοιτο. ibid. p. 89. πᾶς ἂν δέξαιτο, ἑαυτῷ τοιούτους παῖδας μᾶλλον γεγονέναι, ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους. Apolog. c. 8. πότερον δεξαίμην ἂν οὕτως, ὥσπερ ἔχω, ἔχειν. Stalb.

τὸν βίον ἅπαντα] Notabis vocum collocationem τὸν βίον ἅπαντα. Sympos. p. 28. W. ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνεσόμενοι καὶ κοινῇ ξυμβιωσόμενοι. infr. §. 194. ὡς ἥδιστον πάντων ἐστὶ διατελεῖν ἀλύπως τὸν βίον ἅπαντα. Euthyphr. c. 10. καὶ οἱ θεοὶ πάντες τὰ τοιαῦτα μισοῦσι. ibid. c. 11. ὡς οἱ θεοὶ ἅπαντες τὸν τοιοῦτον θάνατον ἡγοῦνται ἄδικον. Theætet. p. 147. E. τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διαλάβωμεν. Xenoph. Anab. i. 9. ἔχων καὶ τὸ στράτευμα πᾶν, οὗ ἡγοῖτο. Agesil. i. 15. τὸ μὲν πεζὸν ἅπαν διεβίβασεν ἐκεῖσε, τὸ δὲ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγεν. Hellenic. i. 4. 20. ἐξαγαγὼν τοὺς στρατιώτας ἅπαντας. ibid. i. 5. 15. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀλκιβιάδης, ἐλθὼν ἐς Σάμον, ἀνήχθη ταῖς ναυσὶν ἁπάσαις ἐπὶ τὸν λιμένα τῶν Ἐφεσίων. ibid. i. 5. 19. καὶ τοὺς μὲν αἰχμαλώτους ἅπαντας ἔδησαν Ἀθηναῖοι. ibid. i. 6. 14. τὰ μὲν οὖν χρήματα πάντα διήρπαζον οἱ στρατιῶται, τὰ δὲ ἀνδράποδα πάντα ξυνήθροισεν ὁ Καλλικρατίδας ἐς τὴν ἀγοράν. Demosth. Olynth. i. p. 25. σχεδὸν ταὐτὰ ἅπερ νυνὶ ποιούντων ὁ χρόνος ἅπας διελήλυθεν. Lucian. Somn. init. ἔτι ἐνδακρὺς καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Sed hæc collocatio hodie vel tironibus satis nota; quænam autem ejus ratio sit, id etiam viris doctis non videtur satis cognitum. Mihi quidem ita de hac re statuendum videtur. Ὁ πᾶς βίος una est notio: *omne vitæ tempus.* Βίος ὁ πᾶς fortiter dictum: *vita, et quidem omnis;* articulo cum nomine substantivo conjuncto adjectivum refertur ad verbum, unde vernaculo sermone fere per: *völlig, gänzlich, insgesammt,* reddi potest; denique βίος πᾶς est *quævis vita, jegliches Leben.* Sed hæc obiter. Stalb.

ἔχοις] Ald. Bas. 1. 2. ἔχεις. Sed recte Fischerus monuit, rem ipsam desiderare optativum, quem Bekk. etiam recepit. Nam prorsus alius generis sunt: Alcib. i. p. 122. B. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι — τήν τε ἄλλην ἁβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ, ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις. Apolog. p. 25. B. πολλὴ γὰρ ἄν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους εἰ εἷς μόνος αὐτοὺς διαφθείρω, οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελοῦσιν. ubi Socrates e mente accusatorum loquitur; ut adeo cogitari queat: *si ego solos illos perditos* reddo, ut vos scilicet existimatis. Plura congessit Heind. ad Protag. p. 573. Stalb.

μῶν μηδὲ ὁρᾶν τι] Schützio hæc merito fuere suspecta, quanquam ea omnium editt. auctoritate nituntur. Nam Baumg.-Crusii interpretatio: *itaque ne videre quidem aliquid virtutum ingenii* h. e. *longissime ab iis abesse,* et per se aliquid quæsiti habet, et vero etiam structuram verborum valde impeditam reddit. Num fortasse olim legebatur: *μῶν οὐ δέοι ἂν σοι* h. e. *num forte—indigeres?* Tale quid scriptum fuisse et prægressum ἆρ' οὖν—σοι προσδεῖν ἡγοῖο et sequens πάντα γὰρ ἔχοιμ' ἂν satis luculenter ostendit. Stalb. qui sic in Addend. 'Fortasse vera est Baumg.-Crusii explicatio verborum: μῶν μηδὲ ὁρᾶν τι. Similia verbi ὁρᾶν ita usurpati exempla, quæ nunc non statim ad manum sunt, in Demosthene et Aristophane me legere memini.'

καὶ τί;] *At cur?* sc. indigerem illis. Stalb.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω[k] ζῶν ἀεὶ μὲν[l] διὰ βίου ταῖς μεγίσ-
ταις ἡδοναῖς χαίροις ἄν;

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Νοῦν[m] δέ γε καὶ μνήμην καὶ ἐπιστήμην καὶ δόξαν
μὴ[n] κεκτημένος ἀληθῆ,[o] πρῶτον μὲν τοῦτ'[p] αὐτό, εἰ[q] χαί-
ρεις ἢ μὴ χαίρεις, ἀνάγκη δή πού σε[r] ἀγνοεῖν, κενόν γε[s]
ὄντα πάσης φρονήσεως.

ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

§. 31. ΣΩ. Καὶ μὴν ὡσαύτως μνήμην μὴ κεκτημένον
ἀνάγκη δή που μηδ' ὅτι ποτὲ ἔχαιρες μεμνῆσθαι, τῆς τ'
ἐν τῷ[t] παραχρῆμα ἡδονῆς προσπιπτούσης μνήμην μηδ' ἡν-
τινοῦν[u] ὑπομένειν· δόξαν δ'[v] αὖ μὴ κεκτημένον ἀληθῆ μὴ
δοξάζειν χαίρειν[w] χαίροντα, λογισμοῦ[x] δὲ στερόμενον[y]
μηδ' εἰς τὸν ἔπειτα[z] χρόνον ὡς χαιρήσεις δυνατὸν εἶναι λο- II. iii. 153.
γίζεσθαι, ζῆν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον ἀλλά τινος πλεύμονος[a]

[j] ἔχοιμεν Π.—[k] ἔτι Γ.—[l] μὲν ἀεὶ ΞF.—[m] νῦν Λ.—[n] μὴ om Σ.—[o] hæc Socrati continuavi cum ΛΞΣBCEFw.—[p] τοῦτ' Γ.—[q] εἴη 𝔄ΔΠ : om ΛBCEFw.—[r] σε om w.—[s] τε Λ.—[t] τῷ om ΛEF et pr Ξ.—[u] μηδ' ἥντινα οὖν μνήμην Δ, μηδ' ἡντινοῦν μνήμην [μὴδὲ] Π, μὴδ' ἥντιν' οὖν μνήμην 𝔄, μνήμην μὲν μηδ' ἡντινοῦν E.—[v] δ' om w.—[w] χαίρειν [οὐ] 𝔄, μηδὲ χαίρειν Δ.—[x] λογισμῷ H.—[y] στερούμενον H et pr E.—[z] μετέπειτα Γ.—

κεκτημένος ; ΠΡΩ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Πρῶτον] Nos secuti sumus lectionem Bas. 1. 2. Bekk. nec in tam manifesta caussa ulla defensione nobis opus esse putamus, quanquam novi, qui nobis antestari vellet. De constructione ista *κεκτημένος—ἀνάγκη σὲ ἀγνοεῖν*, cfr. Isocrat. Panegyr. p. 61. ed. Mor. *ἔχοντες γὰρ χώραν—ἐλαχίστην, ἀρχὴν δὲ μεγίστην, κεκτημένοι δὲ τριήρεις διπλασίας μὲν, ἢ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, δυναμένας δὲ—, κρατοῦντες αὐτῆς μᾶλλον, ἢ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν, καὶ πρὸς τούτοις εἰδότες—ὅμως οὐδὲν τούτων ἡμᾶς ἐπῆρε περὶ τοὺς ἄρχοντας.* Adde Matth. Gr. Gr. §. 561. collat. p. 310. Stalb.

§. 31. *μὴθ' ὅτι*] Omnes editt. exhibent *μηδ' ὅτι*, quod sponte correxi. Protag. p. 347. E. *οὐδὲν δέονται ἀλλοτρίας φωνῆς οὐδὲ ποιητῶν, οὓς οὔτε ἀνέρεσθαι οἷόντ' ἐστὶ περὶ ὧν λέγουσιν, ἐπαγόμενοί τε αὐτοὺς οἱ πολλοὶ—ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι.* ibid. p. 361. E. *καὶ γὰρ οὔτε τἆλλα οἶμαι κακὸς εἶναι ἄνθρωπος, φθονερός τε ἥκιστ' ἂν ἀνθρώπων.* de Legg. i. 628. B. *ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιτο μήτε γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει, γενόμενόν τε ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι.* ibid. p. 631. A. *ὅτι δὲ πάντα εἰς μόριον ἀρετῆς καὶ ταῦτα τὸ σμικρότατον ἐπαναφέροντα ἔφησθα αὐτὸν νομοθετεῖν, οὔτε ὀρθῶς ἔτι μοι κατεφάνης λέγων, τόν τε ὕστερον νῦν λόγον τοῦτον πάντα εἴρηκα διὰ ταῦτα.* ibid. ii. 655. E. *οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἤ τινα ξυνηθείαν, οὔτε χαίρειν δυνατὸν, οὔτε ἐπαινεῖν, αἰσχρά τε προσαγορεύειν.* ibid. iii. p. 694. D. *ὡς οὖσιν ἱκανῶς εὐδαίμοσι μήτε αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι μηδένα εἰς μηδὲν, ἐπαινεῖν τε ἀναγκάζουσαι πάντας.* Menex. p. 34. Gottl. Stalb.

ὡς χαιρήσεις] Mœris p. 403. *χαιρήσεις Ἀττικῶς· χαιρήσῃ Ἑλληνικῶς.* Sic etiam Thom. Mag. p. 910. cf. Brunck. ad Aristoph. Lysist. 469. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 196. Stalb.

ζῆν δὲ] Cod. Palat. apud Creuzer. Meletem. i. p. 103. particulam *δὲ* male omittit. Laudat hunc locum Athenæus iii. p. 97. C. ubi cfr. Casaubon. Legitur ibi *πνεύμονος*, perpetua propemodum scribendi varietate. Mœris p. 246. *πλεύ-*

ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρεΐνων[b] ἔμψυχά ἐστι σωμάτων. ἔστι ταῦτα,[c] ἢ παρὰ ταῦτ' ἔχομεν[d] ἄλλως πῶς[e] διανοηθῆναι;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν αἱρετὸς ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος;

ΠΡΩ. Εἰς[f] ἀφασίαν παντάπασί με, ὦ Σώκρατες, οὗτος ὁ λόγος[g] ἐμβέβληκε τὰ νῦν.

ΣΩ. Μήπω τοίνυν[h] μαλθακιζώμεθα, τὸν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες[i] αὖ βίον ἴδωμεν.

[a] πνεύμονος Σ et corr ΓΔ.—[b] ὀστρεΐνων 𝔄ΓΔΞΠΕF et pr B: ὀστρείων *ς.—[c] ταῦτ' Γ.—[d] ἐχόμενα 𝔄ΔΠ.—[e] πως om 𝔄ΔΠ.—[f] εἰς...νῦν om pr EF.—[g] ὁ λόγος οὗτος Σ.

μων Ἀττικῶς. Gregor. Corinth. p. 148. ed. Schæf. Οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὸν πνεύμονα πλεύμονα καὶ τὸ νίτρον λίτρον. Scilicet πνεύμονος forma est vetus Ionica eademque antiquæ Atticæ dialecti, quum πλεύμων sit linguæ vulgaris et quotidianæ. Itaque in Aristophane ubique, præterquam in iis locis, ubi tragicorum orationem imitatur, πλεύμων scribendum; in tragicis contra πνεύμων vera scriptura videtur. Cfr. Brunck. ad Aristoph. Ran. 828. ad Soph. Trach. 567. Porson. ad Eurip. Orest. 271. In Platone quanquam ambigi posse videatur, utra forma restituenda sit, tamen quum philosophi oratio multum a plebis lingua abhorreat, quumque Athenæus, Hesychius, et cod. Olympiodori πνεύμων tueantur, hoc in textum recipere malui. Est autem πνεύμων piscis marinus, qui a Plinio H. N. ix. 49. *pulmo* vocatur. Dicitur ei nullus sensus esse, ut silicea testa incluso. Hesychius: λέγονται πνεύμονες καὶ θαλάττια εἴδη ζώων ἀναίσθητα. Cfr. Aristotel. H. A. xiii. 27. Fabricius ad Sext. Empir. p. 216. Davisius ad Cic. de N. D. i. 26. Stalb.

μετ' ὀστρεΐνων] Sic Ald. Bas. 1. 2. cod. Palat. apud Creuz. l. c. Bekk. Recte. Requiritur enim adjectivum. Ὀστρεΐνὸν σῶμα dixit etiam Proclus in Cratyl. c. 60. teste Boissonadio ad Marini vitam Procli p. 67. cfr. Abresch. ad Æschyl. t. i. p. 526. Stephanus habet ὀστρείων. Veteres ὄστρεια et ὄστρεα dixisse, nunquam ὄστρια grammatici testantur, licet Mœris: ὄστρια· (sic scrib.) διὰ τοῦ ῖ μακροῦ Ἀττικοί· ὄστρεα. Ἕλληνες. Nam per ι μακρὸν intelligendum apud grammaticos ει, docente Bastio ad Gregor. Corinth. p. 892. Secus statuit Athenæus iii. 44. qui Platonem non ὄστρεια, sed ὄστρεα, ut ὄρνεα dixisse contendit. At legitur hæc forma Phædr. p. 250. C. de Republ. x. p. 611. D. cfr. notas ad Mœrin p. 285. et Schweigh. ad l. c. Ceterum Plutarch. de Sanitat. tuenda t. ii. p. 135. B. οὐκ ἀνθρωπικὸν, ἀλλ' ὀστρέου τινὸς ζωῇ προσεοικός. Synesius de Regno p. 14. D. μόνας ἡδόμενος τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς καὶ τούτων γε τὰς ὑλικωτάτας, ὅσας ἁφή τε καὶ γεῦσις πορίζουσι, βίον ζῶντας θαλαττίου πνεύμονος. Stalb.

ἢ παρὰ ταῦτα] Ald. et Bas. 1. περὶ ταῦτα, quod Fischer non debebat in textum recipere. Verum est παρὰ ταῦτα, quod in Bas. 2. legitur. Lachet. init. ἀλλὰ στοχαζόμενοι ἄλλα παρὰ τὴν ἑαυτῶν δόξαν. Theætet. p. 156. A. ὡς τὸ πᾶν κίνησις ἦν καὶ ἄλλο παρὰ τοῦτο οὐδέν. Lysid. p. 213. C. ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῦτα ἄλλους τινὰς ἔτι φήσομεν εἶναι φίλους. Phædr. p. 107. A. οὔκουν ἔγωγε ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Phædon. p. 80. B. ἔχομεν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν. de Republ. i. p. 337. E. δείξω ἑτέρα ἀπόκρισιν παρὰ πάσας ταύτας. ibid. vi. p. 506. B. πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα. ibid. x. p. 603. C. Xenoph. Hellen. i. 5. 5. Aristoph. Nub. 698. Lysist. 110. Plura desideras? Adeas quæso Bœckh. in libr. de Legg. p. 120. et interpr. Greg. Corinth. p. 360. Stalb.

ἀφασίαν] Hesychius: ἀφασία· ἀφωνία, σιωπὴ, ἀναυδία. cfr. Ruhnk. Epist. Crit. p. 212. Stalb.

μαλθακιζώμεθα] Bas. 1. 2. vitiose μαλθακιζόμεθα. Timæus: ἐμαλακίσθη· ἐνέδωκε καὶ ἀσθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας. Vid. Ruhnken. p. 99. Stalb.

§. 32. ΠΡΩ. Ποῖον[j] δὴ λέγεις; §. 11. F.

ΣΩ. Εἴ τις δέξαιτ' ἂν αὖ ζῆν ἡμῶν φρόνησιν μὲν καὶ νοῦν καὶ ἐπιστήμην καὶ μνήμην πᾶσαν πάντων κεκτημένος, ἡδονῆς δὲ μετέχων[k] μήτε μέγα μήτε σμικρόν, μηδ' αὖ λύπης,[l] ἀλλὰ τὸ παράπαν ἀπαθὴς πάντων[m] τῶν τοιούτων.

ΠΡΩ. Οὐδέτερος ὁ βίος, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε τούτων αἱρετός, οὐδ' ἄλλῳ μή ποτε, ὡς[n] ἐγᾦμαι, φανῇ.

ΣΩ. Τί[o] δ' ὁ ξυναμφότερος, ὦ Πρώταρχε, ἐξ ἀμφοῖν II. 22.
συμμιχθεὶς κοινὸς γενόμενος;

—[h] νῦν 𝔄.—[i] μεταβάλλοντες F.—[j] ποῖον 𝔄Δ et pr Π: τὸν ποῖον *ς.—[k] δὲ μὴ μετέχων w.—[l] λύπη pr Δ.—[m] τὸ πᾶν ἀπαθὴς καὶ τὸ παράπαν πάντων Γ.—[n] ὡς om

μεταβαλόντες] Omnes editt. *μεταλαβόντες*. Quam lectionem Bastius in Specim. Crit. Textus Symp. Platon. p. 65. et in Epist. Crit. ad Boissonad. p. 157. ed. Lips. addicente uno cod. Paris. recte mutari jussit in *μεταβαλόντες* h. e. *vice versa, vicissim, auf der andern Seite.* Infra §. 114. *ἐγὼ δὴ πειράσομαι μεταβαλὼν σημαίνειν ὑμῖν αὐτάς.* Parmenid. 128. A. *ταὐτὸν γέγραφε τρόπον τινὰ, ὅπερ σὺ, μεταβαλὼν δὲ ἡμᾶς πειρᾶται ἐξαπατᾷν, ὡς ἕτερόν τι λέγων.* Sympos. p. 204. E. *ἀλλ', ἔφη, ὥσπερ ἂν εἴ τις μεταβαλὼν ἀντὶ τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος πυνθάνοιτο.* Plura collegerunt Marcland. ad Maxim. Tyr. p. 677. et Heind. ad Gorg. p. 480. E. STALB.

§. 32. *ποῖον δὴ λέγεις;*] Ita Bekk. Reliquæ editt. omnes *τὸν ποῖον δὴ λέγεις.* Cur omittendus sit articulus, ex iis patebit, quæ ad §. 52. monuimus. De formula *μήτε μέγα μήτε σμικρὸν* h. e. *nullo modo*, cfr. Apolog. c. 6. 7. 8. 10. 13. Bergler. ad Alciphr. p. 260. Reiz. ad Viger. p. 724. Post *ἀπαθὴς πάντων* concinnitatis caussa fortasse *ὢν* inferendum. Cfr. Porson. ad Eurip. Hecub. 788. quanquam defendi potest vulgata. STALB.

οὐδ'—μήποτε—φανῇ] Phædr. p. 260. E. *τοῦ δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Λάκων, ἔτυμος τέχνη, ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἧφθαι οὔτ' ἔστιν, οὔτε μήποτε ὑστέροις γένηται.* Legg. p. 942. C. *τούτου γὰρ οὔτ' ἔστιν, οὔτε ποτὲ μὴ γένηται κρεῖττον, οὔτε ἄμεινον οὔτε τεχνικώτερον εἰς σωτηρίαν τὴν κατὰ πόλεμον καὶ νίκην.* de Republ. vi. p. 494. E. *οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γέγονεν οὔτε οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον ἀνθρώπειον, ὦ ἑταῖρε.* ibid. x. p. 597. C. *δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φύωσι.* Supra §. 15. *οὐ μὴ* priore loco, *οὐ* posteriore collocatur in verbis *καὶ τοῦτο οὔτε μὴ παύσηταί ποτε, οὔτε ἤρξατο νῦν.* ut Soph. Œd. C. 450. *'Αλλ' οὔτε μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, Οὔτε σφὶν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ Ὄνησις ἥξει.* STALB.

τί δ' ὁ ξυναμφότερος—κοινὸς γενόμενος] Postquam voluptatis desiderium nunquam exstingui posse intellectum est, atque ab utroque concessum, nec voluptatem semota sapientia, neque sapientiam semota voluptate omnem vitæ felicitatem absolvere, Socrates jam ostendere suscipit, vitam potius ex utraque illa prudenter conflatam vere esse expetendam. STALB.

τί δὲ — γενόμενος;] Sc. *φαίνεται.* Charmid. §. 4. *τί σοι φαίνεται ὁ νεανίσκος;* Euthydem. §. 77. *τί οὖν ἐφαίνοντο σοι (οἱ ἄνδρες)*; ubi vid. Heind. p. 411. Horat. Epist. i. 11. init. 'Quid tibi visa Chios, Bullati, notaque Lesbos, Quid concinna Samos, quid Crœsi regia Sardes?' Terent. Eunuch. ii. ii. 43. 'sed quid videtur hoc tibi mancipium?' STALB.

ἐξ ἀμφοῖν ξυμμιχθεὶς] Memini, qui *καὶ* intrudere vellet post *ξυμμιχθείς.* Male. Etenim *ἐξ ἀμφοῖν συμμιχθεὶς* modum indicat, quo *βίος* ille *κοινὸς* fiat. Euthyphr. §. 4. *ὁ οὖν πατὴρ συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καταβαλὼν εἰς τάφρον τινὰ, πέμπει δεῦρο ἄνδρα, πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ, ὅ,τι χρὴ ποιεῖν.* Nam ita ultima legenda, quidquid loquatur Fischer. legendum ille arbitratus *ὅ τι χρείη.* Ibid. §. 10. *περὶ αὐτοῦ πυθέσθαι, τί χρὴ ποιεῖν,* ubi cave eidem viro docto credideris. Sympos.

ΠΡΩ. Ἡδονῆς λέγεις καὶ νοῦ καὶ φρονήσεως;

ΣΩ. Οὕτω καὶ[p] τὸν τοιοῦτον[q] λέγω ἔγωγε.[r]

II. iii. 154. ΠΡΩ. Πᾶς δή που τοῦτόν[s] γε αἱρήσεται πρότερον[t] ἢ ἐκείνων[u] ὁποτερονοῦν, καὶ πρὸς τούτοις γε,[v] οὐχ ὁ μέν, ὁ δ' οὔ.

§. 33. ΣΩ. Μανθάνομεν οὖν ὅ τι[w] νῦν ἡμῖν ἐστὶ τὸ ξυμβαῖνον ἐν τοῖς παροῦσι λόγοις;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὅτι γε[x] τρεῖς μὲν βίοι προὐτέθησαν, τοῖν δυοῖν δ' οὐδέτερος[y] ἱκανὸς οὐδὲ αἱρετὸς οὔτ' ἀνθρώπων οὔτε ζώων οὐδενί.

ΣΩ. Μῶν οὖν οὐκ ἤδη τούτων γε πέρι δῆλον ὡς οὐδέτε-

Λ.—[o] τὸ 𝔄.—[p] κατὰ F.—[q] τῶν τοιούτων 𝔄ΔΠ.—[r] ἔγωγε om 𝔄ΔΠ.—[s] ταυτόν Λ.—[t] τὸ πρότερον Γ.—[u] ἐκείνων 𝔄ΔΛΠ : κείνων *ς.—[v] γε add 𝔄ΔΠ.—[w] ἔτι 𝔄Π.—

15. ed. W. ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο, ὅ τι χρὴ αὐτοὺς ποιεῖν, ubi Astius sine causa χρείῃ correxit. Xenoph. Cyrop. i. 4. 24. τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων, ὅ τι χρὴ λέγειν. Hellen. ii. 2. 10. Οἱ Ἀθηναῖοι—ἠπόρουν, τί χρὴ ποιεῖν. Agesil. ii. 13. καὶ ἠρώτων, τί χρὴ ποιεῖν. Omnino tenendum, ea verba, quæ honesti ac decori rationem significant, longe frequentissime ibi etiam indicativo modo poni, ubi optativum vel conjunctivum expectasses. Scilicet sensit divina Græcorum natio honesti ac decori necessitatem omni dubitatione superiorem. Sed hæc obiter. Altioris enim ea sunt indaginis, quam quæ hoc loco pertractari queant. Plura igitur participia absque copula componuntur de Republ. ii. p. 366. A. δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα, ἄδικοι δὲ κερδανοῦμέν τε καὶ λισσόμενοι, ὑπερβαίνοντες καὶ ἁμαρτάνοντες, πείθοντες αὐτοὺς ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν. Menex. p. 47. ed. Gottl. Οἰομένων γὰρ ἤδη αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι, καὶ ἀπειλημμένων ἐν Μιτυλήνῃ τῶν νεῶν, βοηθήσαντες ἑξήκοντα ναυσὶν, αὐτοὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς, καὶ ἄνδρες γενόμενοι ὁμολογουμένως ἄριστοι, νικήσαντες μὲν τοὺς πολεμίους, λυσάμενοι δὲ τοὺς φίλους (ita enim pro φιλίους legend.) ἀναξίου τύχης τυχόντες, οὐκ ἀναιρεθέντες ἐκ τῆς θαλάττης, κεῖνται ἐνθάδε, ubi verba οὐκ ἀναιρ. ἐκ τ. θαλ. illustrantur e Xenoph. Hellen. i. 6. 42. διότι οὐκ ἀνείλοντο ναυαγούς. Ita intelligendus etiam locus Xenoph. Hellen. ii. 1. 3. ἀναλαβὼν δὲ μεθ' ἑαυτοῦ ἄνδρας πεντεκαίδεκα, ἐγχειρίδια ἔχοντας, ἐπορεύετο κατὰ τὴν πόλιν· καὶ ἐντυχών τινι ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου, κάλαμον ἔχοντι, ἀπέκτεινε, ubi Jacobs in Athenæum p. 20. καὶ ante κάλαμον inseri jussit. Cfr. Valcken. Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 233. B. Dorville ad Chariton. p. 513. ed. Lips. Matth. Gr. Gr. §. 556. 2. Stalb.

ὁ μέν, ὁ δ' οὔ] Steph. 'Post hæc verba οὐχ ὁ μέν, ὁ δ' οὔ; aliquid subaudiendum relinquitur: nisi quid deesse dicendum sit. Ficinus vertit, *neque unus optabit quidem, alius minime: sed idem omnes pariter expetent.*' Recte. Apertum enim est, intelligi debere e superioribus verbum αἱρήσεται, atque adeo orationem integram esse. Verba *sed idem omnes pariter expetent* Ficinus ex ingenio addidisse putandus est, ut perspicuitatem orationis adjuvaret. Fisch.

ὁ μέν, ὁ δ' οὔ] Sed ne quis offendat in isto additamento καὶ πρὸς τούτοις οὐχ ὁ μὲν cfr. Phædon. p. 91. E. πότερον οὖν, ἔφη, πάντας τοὺς ἔμπροσθεν λόγους οὐκ ἀποδέχεσθε, ἢ τοὺς μέν, τοὺς δ' οὔ; Theætet. p. 148. E. λέγουσι δὲ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὕτως ἐρωτῶντες· ὦ Θεαίτητε, ὃ ἂν ἕτερον ᾖ παντάπασι, μή πῄ τινα δύναμιν τὴν αὐτὴν ἕξει τῷ ἑτέρῳ; καὶ μὴ ὑπολάβωμεν, τῇ μὲν ταὐτὸν εἶναι ὃ ἐρωτῶμεν, τῇ δὲ ἕτερον, ἀλλ' ὅλως ἕτερον. Similia collegit Blomfield. ad Æsch. Pers. 807. Quanquam non diffiteor, languidi quid huic loco inesse. Stalb.

ρος αὐτοῖν[z] εἶχε τἀγαθόν; ἦν γὰρ ἂν[a] ἱκανὸς[b] καὶ τέλεος καὶ πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις αἱρετός, οἷς περ δυνατὸν ἦν οὕτως ἀεὶ διὰ βίου ζῆν. εἰ δέ τις ἄλλα ᾑρεῖθ' ἡμῶν, παρὰ φύσιν ἂν τὴν τοῦ ἀληθῶς[c] αἱρετοῦ ἐλάμβανεν ἄκων ἐξ ἀγνοίας ἤ τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαίμονος.

ΠΡΩ. Ἔοικε γοῦν ταῦθ' οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν τήν γε[d] Φιλήβου θεὸν οὐ δεῖ διανοεῖσθαι ταὐτὸν καὶ τἀγαθόν, ἱκανῶς εἰρῆσθαί[e] μοι δοκεῖ.

§. 34. ΦΙ. Οὐδὲ γὰρ ὁ σὸς νοῦς, ὦ Σώκρατες, ἔστι[f] τἀγαθόν, ἀλλ' ἕξει που ταὐτὰ[g] ἐγκλήματα.

ΣΩ. Τάχ' ἄν, ὦ Φίληβε, ὅ γ' ἐμός· οὐ μέντοι τόν γε ἀληθινὸν[h] ἅμα καὶ θεῖον οἶμαι νοῦν, ἀλλ' ἄλλως πως ἔχειν.
τῶν μὲν οὖν νικητηρίων πρὸς τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφισβητῶ II. iii. 155.

δ

[x] γε om 𝔄ΔΠ.—[y] οὐδέτεροι 𝔄.—[z] αὐτῶν 𝔄ΔΛΠ.—[a] ἂν om F.—[b] ἱκανῶς Δ.—[c] ἀληθῶς 𝔄ΔΠ: ἀληθοῦς *s.—[d] τήν γε τοίνυν Γ.—[e] ἠρεῖσθαι Λ.—[f] ἔσται F.—[g] ταυτὰ Δ et pr Π: ταῦτα τὰ *s.—[h] τόν γε ἀληθινὸν om Λ.—[i] πέρι om F.—[j] ἂν

§. 33. *ἦν γὰρ ἂν ἱκανὸς*] Sc. *εἰ εἶχε τἀγαθόν.* Euthyphr. §. 4. Fisch. *οὐ γὰρ ἄν που ὑπέρ γε ἀλλοτρίου ἐπεξῄεισθα φόνου αὐτῷ* sc. *εἰ ἀλλότριος ἦν.* cfr. Popponis Observatt. in Thucydid. p. 139. Offendit autem *πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις.* Quorsum enim *τὰ φυτὰ* memorantur, quum nonnisi *τὰ ζῶα* sentiant voluptatem? Ac paullo ante *οὔτ' ἀνθρώπων οὔτε ζώων οὐδενὶ* legebatur. Vix me continui, quin cum Sydenhamo corrigerem *πᾶσι τοῖς ζώοις.* Stalb. qui sic in Addend. 'Temere adstipulatus sum Sydenhamo *πᾶσι τοῖς ζώοις* scribendum judicanti. Nam e Platonis sententia etiam *τὰ φυτὰ* voluptatem sentiunt.'

ἦν] *ἦν* post *δυνατὸν* illatum noli delere. Præcedunt enim *ἦν γὰρ ἂν ἱκανὸς καὶ τέλεος.* Quanquam satis constat, post *δυνατὸν* verbum *εἶναι* fere omitti solere. Supra §. 1. *ξύμπασιν, ὅσαπερ αὐτῶν δυνατὰ μεταλαβεῖν.* Vid. Schæfer. ad Lambert. Bos. p. 605. Stalb.

ἄλλα ᾑρεῖσθ' ἡμῶν] Cave dictum putes pro *ἢ ἡμεῖς.* cfr. Matth. Gr. Gr. §. 459. not. Genitivus pendet a pronom. *τίς.* Stalb.

ἀληθῶς] Cum Bekk. dedi. Reliquæ editt. corrupte *ἀληθοῦς.* Denique ista *ἐξ ἀγνοίας ἤ τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαίμονος*, ad vocem *ἄκων* illustrandam adjecta, vitæ quotidianæ sermonem eleganter æmulantur. Stalb.

§. 34. *ταὐτὰ ἐγκλήματα*] Ita Bekk. Vett. editt. exhibent *ταῦτα τὰ ἐγκλήματα*, quod Schützius in *ταῦτα ταὐτὰ ἐγκλ.* Baumg.-Crus. in *ταὐτὰ ταῦτα ἐγκλήμ.* mutari jusserunt. Phædon. p. 86. E. *ἐμοὶ γὰρ φαίνεται ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι, καί, ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ταὐτὸν ἔγκλημα ἔχειν.* Ἔχειν τι ea omnia dicuntur, quæ qualitatem aliquam vel finem vel effectum necessario conjunctum habent. cfr. Wolf. præfat. ad Herodian. p. xvii. Schæfer. ad Gregor. Corinth. p. 4. et p. 985. ibidemque Hermann. p. 863. Dicit autem, in humanam quidem mentem istas reprehensiones cadere, neque vero in divinam. Quæ sententia infra uberius illustrabitur. Stalb.

τόν γε ἀληθινὸν—νοῦν] E prægressis repetas *ἔχειν ταὐτὰ ἐγκλ.* Euthyphr. p. 3. E. *ἀλλὰ σύ γε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν.* Lachet. p. 180. A. *ἐγὼ μὲν κοινωνεῖν ἕτοιμος· οἶμαι δὲ καὶ Λάχητα τόνδε.* de Rep. x. p. 608. C. *ξύμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ὧν διεληλύθαμεν, οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὅντινα.* Protagor. p. 314. B. *καὶ γὰρ οὐ μόνον Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ Ἱππίας ὁ Ἠλεῖος· οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κεῖον.* ubi vid. Heind. Stalb.

νικητηρίων—ὑπὲρ νοῦ] *Non pugnare-*

πω ὑπὲρ[i] νοῦ, τῶν δὲ δὴ δευτερείων ὁρᾶν καὶ σκοπεῖν χρὴ πέρι τί δράσομεν. τάχα γὰρ ἂν[j] τοῦ κοινοῦ τούτου βίου αἰτιῴμεθ' ἂν ἑκάτερος ὁ μὲν τὸν νοῦν αἴτιον, ὁ δ' ἡδονὴν εἶναι, καὶ οὕτω τὸ[k] μὲν ἀγαθὸν τούτων ἀμφοτέρων[l] οὐδέτερον ἂν εἴη, τάχα δ' ἂν αἴτιόν τις ὑπολάβοι πότερον[m] αὐτῶν εἶναι. τούτου δὴ πέρι καὶ μᾶλλον ἔτι πρὸς Φίληβον διαμαχοίμην ἄν, ὡς ἐν τῷ μικτῷ τούτῳ βίῳ, ὅ τί ποτ' ἔστι τοῦτο ὃ λαβὼν ὁ βίος οὗτος γέγονεν αἱρετὸς ἅμα καὶ ἀγαθός, οὐχ ἡδονὴ ἀλλὰ νοῦς τούτῳ ξυγγενέστερον καὶ ὁμοιότερόν ἐστι. καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὔτ' ἂν[n] τῶν πρωτείων οὔτ'[o] αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἄν[p] ποτε λέγοιτο. πορρωτέρω δέ ἐστι τῶν τριτείων,[q] εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν ἡμᾶς[r] τὰ νῦν.

ante τοῦ om Ξ.—[k] τῷ ς.—[l] οὐδετέρων 𝔄Δ et pr Π.—[m] πότερον 𝔄ΔΛΞΠBCEH*w* : ὁπότερον *ς.—[n] ἂν 𝔄ΔΠ : αὖ *ς.—[o] οὔτ' Σ*w*.—[p] ἂν ΔΠ.—[q] μετῶν E.—[r] ὑμᾶς Γ.

rim pro mente adversus mixtam vitam de πρωτείοις. Rara verbi constructio. Similiter Isocrat. ad Phil. p. 198. C. ἀμφισβητεῖν τινί τινος dixit. Stalb.

τάχα γὰρ ἂν τοῦ κοινοῦ—τὴν ἡδονὴν εἶναι] Quærit jam Socrates de δευτερείοις, eaque tribuenda censet τῷ αἰτίῳ τοῦ ἀγαθοῦ s. illi, ὅ τι ποτ' ἐστὶ τοῦτο, ὃ λαβὼν ὁ κοινὸς βίος γέγονεν αἱρετὸς ἅμα καὶ ἀγαθός. Scilicet aut νοῦς aut ἡδονὴ illam commixtionem regere ac moderari debet, h. e. aut e natura voluptatis definiendum est, quænam scientiæ partes sint admiscendæ, aut e natura scientiæ, quales partes voluptatis. Quorum quidem illud quia fieri non posse prævidet Socrates, quum menti unice hoc judicandi munus competat; hinc voluptatem ne secundam quidem laturam esse auguratur. Stalb.

αἰτιῴμεθα—αἴτιον] Vulgo αἰτιώμεθα in conjunctivo. Loquendi genus frequens. Gorg. p. 518. D. οἱ δ' οὖν δι' ἀπειρίαν οὐ τοὺς ἑστιῶντας αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι. Hipp. Min. p. 372. E. αἰτιῶμαι δὲ τοῦ νῦν παρόντος παθήματος τοὺς ἔμπροσθεν λόγους αἰτίους εἶναι. Etiam omisso εἶναι occurrit de Legg. x. p. 886. Gorg. 519. A. al. cfr. Heind. ad Gorg. §. 156. Stalb.

πότερον] Quod cum Ald. Bas. 1. 2. Bekk. dedimus, etiam hic valet ἓν ἐκ δύο, de quo supra monui. Male igitur Stephan. ὁπότερον edidit. Stalb.

οὔτ' αὖ τῶν δευτ.] Ita rescripsimus sponte, pro οὐδ' αὖ τ. δ. quæ est Ald. Bas. 1. 2. et Steph. scriptura. Præcedunt enim verba οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων· et librarii etiam alibi particulam οὔτε confuderunt cum particula οὐδέ. Fisch.

οὔτ' αὖ—οὐδ' αὖ] Miror hic duplex αὖ, quum nihil præcesserit, ad quod prius referri liceat. Scribendum procul dubio οὔτ' ἂν τῶν πρωτείων. Pro οὐδ' αὖ τῶν δευτερείων, quæ est omnium librorum scriptura, Fischer correxit οὔτ' αὖ τῶν δευτερείων. ut est de Republ. x. p. 611. A. οὔτε γὰρ ἄν που ἐλάττους γένοιντο, μηδεμιᾶς ἀπολλυμένης, οὔτε αὖ πλείους. Mihi sana videtur vulgata. Sæpe post οὔτε reperias οὐδ' αὖ, ubi altera enuntiatio cum vi quadam augendi subjicitur. Infr. §. 90. οὔτε αὐτὸ ὀρθῶς φαινόμενον ἐρεῖς, οὐδ' αὖ ποτὲ τὸ ἐπὶ τοῦτο μέρος τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης γιγνόμενον ὀρθόν τε καὶ ἀληθὲς τολμήσεις λέγειν. de Legg. viii. p. 840. A. οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὐδ' αὖ παιδός. cfr. Schæfer. ad Dionys. de Compos. Verb. p. 36. et 299. Stalb.

ἡδονῇ μετὸν] Bastius in Specim. Crit. Text. Sympos. Platon. p. 144. nominativo casu legendum opinabatur ἡδονὴ μετόν. At vero recte dicitur μέτεστι τινί τινος. de Republ. vi. pag. 486. B. δείλῃ δὲ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς—οὐκ ἂν μετείη. Protagor. p. 322, D. ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμβου-

§. 35. ΠΡΩ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ νῦν μὲν[s] ἡδονή σοι πεπτωκέναι καθαπερεὶ[t] πληγεῖσα ὑπὸ[u] τῶν νῦν δὴ λόγων· τῶν γὰρ[v] νικητηρίων πέρι μαχομένη[w] κεῖται. τὸν δὲ νοῦν, ὡς ἔοικε, λεκτέον ὡς ἐμφρόνως οὐκ ἀν- II. 23.
τεποιεῖτο τῶν νικητηρίων· τὰ γὰρ αὐτὰ ἔπαθεν ἄν. τῶν δὲ δὴ δευτερείων στερηθεῖσα ἡδονὴ παντάπασιν ἄν τινα καὶ ἀτιμίαν σχοίη πρὸς τῶν αὐτῆς ἐραστῶν· οὐδὲ γὰρ ἐκείνοις ἔτ' ἂν ὁμοίως φαίνοιτο καλή.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἄμεινον αὐτὴν ἐᾷν ἤδη καὶ μὴ τὴν II. iii. 156.
ἀκριβεστάτην αὐτῇ προσφέροντα βάσανον καὶ ἐξελέγχοντα λυπεῖν;

ΠΡΩ. Οὐδὲν[x] λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἆρ' ὅτι τὸ ἀδύνατον εἶπον, λυπεῖν ἡδονήν;

ΠΡΩ. Οὐ μόνον γε, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀγνοεῖς ὡς οὐδείς πώ σε ἡμῶν μεθήσει, πρὶν ἂν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ.

ΣΩ. Βαβαὶ[y] ἄρα, ὦ Πρώταρχε, συχνοῦ μὲν λόγου τοῦ λοιποῦ, σχεδὸν δὲ οὐδὲ[z] ῥᾳδίου[a] πάνυ τι νῦν. καὶ γὰρ

—[s] μὲν om 𝔄ΔΠ.—[t] καθάπερ ἡ Λ et pr Γ.—[u] ἀπὸ H.—[v] γὰρ δὴ w.—[w] μαχουμένη ΓΛCEFHw.—[x] οὐδὲν...ἡδονὴν om pr E.—[y] βαβαῖ 𝔄.—[z] εἰ δὲ CHw: om ΛE.—

λῇς. Isoc. Panegyr. p. 27. ed. Mor. *τῶν δὲ λόγων τῶν καλῶς καὶ τεχνικῶς ἐχόντων οὐ μετὸν τοῖς φαύλοις.*—De participio *μετὸν* vid. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 711. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 17. Stalb.

§. 35. *πληγεῖσα ὑπὸ τῶν νῦν δὴ λόγων*] Quoniam omnis ista Socratis et Protarchi de sapientia ac voluptate disputatio certamini comparatur, per totum hunc librum usurpantur formulæ ac locutiones ab arte gymnastica petitæ. Ita hoc loco Socratis verba elegantissime cum telis conferuntur, quæ Voluptatem ita feriant, ut ea concidat neque valeat diutius cum adversario pugnare. Ac tanto facilius auctor poterat hanc imaginem adhibere, quanto frequentius apud optimos quosque auctores id, quod sive acute sive acerbe in aliquem dictum est, tanquam telum missum esse dicitur. cfr. Pindar. Olymp. ii. 149. Soph. Ajac. 1261. Electr. 571. Aristoph. Thesm. 903. Nub. 912. Plat. Protag. p. 342. E. p. 339. E. Theætet. p. 180. A. Sympos. c. 33. ed. W. ubi *ὥσπερ βέλη* pro *ὥσπερ βέλει* e cod. Vind. legendum. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 5. Stalb.

τὸν δὲ νοῦν, ὡς ἔοικε, λεκτέον—ἔπαθεν ἂν] H. c. *mens autem dicenda est prudenter ne affectasse quidem τὰ νικητήρια, quæ non sua fore prævideret. Etenim eandem certe subiisset sortem, quam nunc voluptas.* Ceterum festive in seqq. Voluptatem comparat cum hetæra, quæ, *δευτερείοις* spoliata, in contemtum suorum veniat nec amplius pulchra habeatur. Cui hic non in mentem venit elegantissima illa Xenophontis narratio de Hercule Prodicio Memorabil. ii. 1. ? Lepidum etiam hoc, quod se Voluptatem diligenti ejus exploratione non tristaturum esse ait. Stalb.

σχεδὸν δὲ οὐδὲ ῥᾳδίου] In Ald. non legitur *οὐδέ*. Sed exhibet eam Bas. 2. jubente ipsa loci sententia. Neque dubitandum videtur, an cum Fischero recte scripserimus *ῥᾳδίου*, quod cohæreat cum verbis *συχνοῦ λόγου τοῦ λοιποῦ*. *ῥᾴ-*

δὴ φαίνεται δεῖν[b] ἄλλης μηχανῆς ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ νοῦ πορευόμενον οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν[c] ἔμπροσθε[d] λόγων· ἔστι δὲ ἴσως[e] ἔνια καὶ ταὐτά.[f] οὐκοῦν[g] χρή;

ΠΡΩ. Πῶς[h] γὰρ οὔ;

§. 12. F. §. 36. ΣΩ. Τὴν[i] δέ γε ἀρχὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι[j] πειρώμεθα τιθέμενοι.

ΠΡΩ. Ποίαν δὴ λέγεις;

ΣΩ. Πάντα τὰ νῦν ὄντα ἐν τῷ παντὶ διχῇ διαλάβωμεν, μᾶλλον[k] δ', εἰ βούλει, τριχῇ.

ΠΡΩ. Καθ' ὅ τι φράζοις ἄν.

ΣΩ. Λάβωμεν ἄττα τῶν[l] νῦν δὴ λόγων.

ΠΡΩ. Ποῖα;

II. iii. 157. ΣΩ. Τὸν θεὸν ἐλέγομέν που τὸ μὲν[m] ἄπειρον δεῖξαι τῶν ὄντων, τὸ δὲ πέρας;

a *ῥαδίου* corr Σ : *ῥᾴδιον* *ς.—b *δεῖν...νοῦ* om Γ.—c *τῶν* om pr Ξ.—d *ἔμπροσθε* Γ.—e *ἴσως δέ ἐστιν* Λ.—f *ταῦτα* ΔΛΣCEFw.—g : *οὐκοῦν* ΔΞΠ.—h *πῶς...*] hæc non alteri dat Δ.—i *τὴν*] ne hæc quidem Ξ.—j *εὐλαβεῖσθαι* Λ.—k *μᾶλλον...λάβωμεν* in

διον frustra tuetur Baumg.-Crus. allatis Schleiermacheri verbis ‘ *Man wird wissen, wie oft man sich Platons Licenzen nur aus Aehnlichkeiten des Geschriebenen mit dem Gesprochenen erklären kann.*’ Opp. Plat. i. 2. 397. Nam ista quidem huc nolim revocare. Stalb.

δεῖν ἄλλης μηχανῆς] Plerisque omnibus adhuc male, h. e. non intellecta, hunc sensum habent: *Etenim alia ratione et via jam opus esse videtur, ut scilicet, qui secundum præmium menti vindicare studeat, alia quasi tela habeat, quam quæ antea disputata sunt.* Itaque *ὑποστίγμην* post *πορευόμενον* interponi solitam post *μηχανῆς* intulimus. Quo facto facile patet, infinitivum *ἔχειν* per epexegesin ad *ἄλλης μηχανῆς* esse referendum, ita ut ad *πορευόμενον* tertia persona indefinita intelligatur, qui usus frequentissimus, ut jam supra monui. Eandem loci explicandi rationem jam iniit Astius ad Rempubl. ii. §. 17. Ceterum neminem offendet, quod dicitur *τῶν ἔμπροσθεν λόγων*, quum expectasses *τῶν ἔμπροσθεν* sc. *βελῶν*. Solent enim optimi quique scriptores rem, quæ comparatur, cum illo, quocum comparata est, miscere.—Ald. *καὶ ταὐτά*. Prot. *οὐκοῦν χρή*. Socrat. *πῶς γὰρ οὔ*; Prot. *τὴν δέ γε* ctr. Male. Stalb.

§. 36. *τὴν δέ γε ἀρχὴν αὐτοῦ—πειρώμεθα τιθέμενοι*] H. e. *Principium hujus rei caute ponere conemur.* Notandum hoc structuræ genus. Etenim in duorum verborum concursu e vulgari ratione illud, quo continetur subjecti notatio, in finito tempore ponendum; alterum contra, quo modus actionis significatur, in participio. Sed est, ubi inversa ratio valuit. Ita hic proprie dici debuerat *διευλαβούμενοι πειρώμεθα τίθεσθαι*. cfr. Heind. ad Gorg. §. 86. interp. Gregor. Corinth. p. 35. Seidler. ad Eurip. Iph. T. 1412. Stalb.

διχῇ διαλάβωμεν—τριχῇ] Politic. p. 261. C. *καὶ μὴν—πάντα δίχα διαλαβεῖν οὐ χαλεπόν*. Stalb.

μᾶλλον δὲ] Est *vel potius*, ut sexcenties. cfr. de Republ. vii. p. 522. Tim. p. 17. D. Lysid. p. 213. B. Phædon. p. 77. E. Criton. §. 5. infra §. 141. Nam talia quoque monere juvat, quippe passim neglecta. Stalb.

ἀναλάβωμεν] Ex indubia Heindorfii et Schleiermacheri correctione dedimus, quum omnes editt. etiam Bekk. vulgatam *λάβωμεν* tueantur. *Ἀναλαβεῖν* est verbum hac in re proprium. Gorg. p. 506. C. *ἄκουε δὴ ἐξ ἀρχῆς ἐμοῦ ἀναλαβόντος λόγον*. de Republ. viii. p. 544. B. *καὶ οὕτω δὴ σύ, ἀναλαβὼν τὸν λόγον*

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τούτων δὴ τῶν εἰδῶν τὰ[n] δύο τιθώμεθα, τὸ δὲ τρίτον ἐξ ἀμφοῖν τούτοιν[o] ἕν τι ξυμμισγόμενον. εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς[p] κατ'[q] εἴδη διιστὰς καὶ συναριθμούμενος.

ΠΡΩ. Τί φής, ὦ 'γαθέ;

ΣΩ. Τετάρτου μοι γένους αὖ προσδεῖν φαίνεται.[r]

ΠΡΩ. Λέγε τίνος.

ΣΩ. Τῆς ξυμμίξεως[s] τούτων πρὸς ἄλληλα τὴν αἰτίαν ὅρα, καὶ τίθει[t] μοι πρὸς τρισὶν ἐκείνοις[u] τέταρτον τοῦτο.

ΠΡΩ. Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει[v] διακρισίν[w] τινος δυναμένου;

ΣΩ. Τάχ' ἄν· οὐ μὴν οἶμαί γε ἐν τῷ νῦν. ἐὰν δέ τι δέῃ, συγγνώσει[x] πού μοι σὺ μεταδιώκοντι[y] πέμπτον βίον.

§. 37. ΠΡΩ. Τί μήν;

mg 𝔄.—[l] τὸν pr Δ.—[m] μὲν οὖν Π, om Λ.—[n] τὸ Σ.—[o] τούτων F.—[p] ἱκανὸς 𝔄ΔΠ.—[q] τάτ' 𝔄Π et pr Δ.—[r] φαίνεται om 𝔄Δ.—[s] ξ. ΓΣBCH*w*.—[t] τίθημι (omisso μοι) Ξ: unde sumendum τίθη.—[u] ἐκεῖνας Λ.—[v] προσδεήση ΛC*w*, προσθήσει Γ.—[w] διάκρισιν...δέῃ om C.—[x] συγγνώσει pr Γ.—[y] μοι συμμεταδιώκοντι Δ et pr Π.—[z] τετ-

δεῦρο ἀφῖξαι. Politic. p. 261. D. τὸ μὲν τοίνυν αὐτῶν παραλίπωμεν, τὸ δὲ ἀναλάβωμεν. Uberius rem illustravit Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 72. STALB.

τὸν θεὸν ἐλέγομέν που—πέρας] Hæc referuntur ad illa: θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις—ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν καὶ πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι πέρας τὲ καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων. Pro πέρας fortasse rectius πέρας ἔχον cum Heind. et Schleiermach. legeris. Δεῖξαι autem dixit pro ποιῆσαι, metaphora a pictoribus et statuariis petita. Verbi usum illustravit Hemsterhus. ad Lucian. i. p. 184. STALB.

τούτω δὴ] Ita sponte emendavi. Omnes editt. etiam Bekk. præstant τούτων δὴ, ubi quorsum istud τούτων referatur haud facile dixeris. Recte jam Ficinus: *Has utique species duo illa esse arbitror.* Scilicet τούτω sunt τὸ ἄπειρον et τὸ πέρας ἔχον, et τὰ δύο refertur ad prægressum διχῇ διαλάβωμεν. Nec ista: εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς κατ' εἴδη διϊστὰς, omni labe libera. Legendum, nisi me omnia fallunt, εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις, οὐχ ἱκανῶς κ. εἴδ. δ. Quam emendationem etiam sequentia suadent. STALB.

πέμπτου] Ald. Bas. 1. 2. πέμπτον. Male. Steph. Bekk. πέμπτου. Quærit autem Protarchus, num forte etiam quinto aliquo indigeat, quod discretionem efficiat, hanc scilicet (τὴν διάκρισιν) commixtioni (τῇ ξυμμίξει) opponens. Ceterum δύνασθαι est *aliquid præstare, aliquid efficere.* Hipp. Maj. p. 296. D. ἐάν γε, ὦ Σώκρ. ἀγαθὰ δύνηται καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ᾖ. Menon. p. 77. B. χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. ibid. p. 78. B. βούλεσθαί τε τἀγαθὰ καὶ δύνασθαι. Unde etiam δυνατὸς et ἀδύνατος simplici accusativo jungitur Politic. p. 295. B. τοῦτο δυνατὸς ὤν. Protagor. p. 335. B. ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνατος. STALB.

μεταδιώκοντι πέμπτον βίον] Omnes editt. unanimi consensu. At vero non agitur nunc de vita aut jucunda aut sapienter instituta, sed potius de εἴδεσι τῶν ὄντων. Itaque Schützius βίον abjiciendum, Schleiermacher autem πέμπτον τὶ ὂν scribendum censuerunt. Mihi quidem πέμπτον τὶ reponendum videbatur, istud βίον autem, undecunque natum, ex errore ortum. STALB.

ΣΩ. Πρῶτον μὲν δὴ τῶν τεττάρων[z] τὰ τρία διελόμενοι, τὰ δύο τούτων πειρώμεθα πολλὰ ἑκάτερον ἐσχισμένον[a] καὶ διεσπασμένον ἰδόντες, εἰς ἓν πάλιν ἑκάτερον συναγαγόντες, νοῆσαι πῇ ποτὲ ἦν αὐτῶν ἓν καὶ πολλὰ ἑκάτερον.

II. iii. 158. ΠΡΩ. Εἴ μοι σαφέστερον ἔτι περὶ αὐτῶν εἴποις, τάχ' ἂν ἑποίμην.[b]

II. 24. ΣΩ. Λέγω τοίνυν τὰ δύο, ἃ[c] προτίθεμαι,[d] ταῦτ' εἶναι ἅπερ νῦν δή, τὸ μὲν ἄπειρον, τὸ δὲ πέρας ἔχον. ὅτι δὲ τρόπον τινὰ τὸ ἄπειρον πολλά ἐστι, πειράσομαι φράζειν· τὸ δὲ πέρας ἔχον ἡμᾶς περιμενέτω.

§. 38. ΠΡΩ. Μένει.[e]

ΣΩ. Σκέψαι δή. χαλεπὸν μὲν γὰρ καὶ ἀμφισβητήσιμον ὃ κελεύω σε σκοπεῖν, ὅμως δὲ σκόπει. θερμοτέρου[f] καὶ ψυχροτέρου πέρι πρῶτον ὅρα πέρας εἴ ποτέ τι νοήσαις ἄν,

τάρων 𝔄ΓΔΛΠΣΒCHw : τεσσάρων *ς.—[a] ἐσχισμένον...ἑκάτερον om H et pr ΔΠ.—[b] ἐσποίμην H.—[c] ἃ om Γ.—[d] προστίθεμαι F.—[e] μενεῖ w.—[f] καὶ θερμοτέρου Ξ.—

§. 37. *τὰ δύο τούτων*] Duo e tribus illis, nempe *τὸ ἄπειρον* et *τὸ πέρας*, vult primum ita explicare, ut varias utriusque formas recenseat, deinde vero omnes has communi quadam nota definire, quo illorum natura clare perspiciatur. Stalb.

πολλὰ] Unus hic est ex iis locis quos in annot. ad p. 15. B. attuli, ubi Plato voces illas conjungit: sed ante *πολλὰ* non dubito quin omissa sit præpositio *εἰς*. Steph.

πολλὰ] Miror hic Stephanum pro *πολλὰ—ἐσχισμ.* reponi jubentem *εἰς πολλὰ—ἐσχ.* Politic. p. 283. D. *διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη.* de Legg. v. p. 737. E. *γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθήτων.* Phædr. p. 253. C. *καθάπερ ἐν ἀρχῇ τοῦδε τοῦ μύθου τριχῇ διείλομεν ψυχὴν ἑκάστην, ἱππομόρφω μὲν δύο τινὲ εἴδη, ἡνιοχικὸν δὲ εἶδος τρίτον.* Xenoph. Cyrop. i. 2. 4. *διῄρηται δὲ αὐτὴ ἀγορὰ—τέτταρα μέρη,* ubi nonnulli codd. *εἰς* male addunt. ibid. vii. 5. 13. *τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη.* Cfr. Schæfer. ad Lambert. Bos. p. 683. et quos laudavit. Stalb.

πῇ ποτε ἦν] Bas. 2. *μή ποτε ἦν.* Male. Cave autem imperfectum hic pro *ἐστὶ* positum esse credideris, quod fortasse aliquis opinetur, iis exemplis suffultus, quæ attulit Heind. ad Theæt. §. 33. et ad Phædon. §. 35. Nunquam *ἦν* pro *ἐστὶ*, ubi de re certa hoc ipso tempore sic comparata, nulla præteriti temporis ratione habita, sermo est. Cfr. Bremi in addendis ad Epistolas Socraticas ed. Orelli. p. 322. Ac hic quidem ad superiorem disputationem de *ἓν καὶ πολλὰ* respicitur. Senties hoc, si sententiam ita expresseris: *πῇ ποτέ ἐστι αὐτῶν ἓν καὶ πολλὰ ἑκάτερον· ἦν γὰρ πάντα ἓν καὶ πολλά, ὡς ἐλέγομεν.* Stalb.

τάχ' ἂν ἑποίμην] H. e. *μάθοιμι.* Lysid. §. 34. *οὐ πάνυ, ἔφη, ἕπομαι. Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὧδε ἴσως ἀκολουθήσεις, οἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἴσομαι, ὅ τι λέγω.* Stalb.

τρόπον τινὰ τὸ ἄπειρον πολλά ἐστι] Docetur scilicet in seqq. *τὸ ἄπειρον* omnibus iis absolvi, quæ certo quodam ac definito numero careant ideoque perpetuam modorum graduumque vicissitudinem patiantur. Stalb.

§. 38. *θερμοτέρου καὶ ψυχροτέρου*] Hic Ficinum aliosque interpretes latuit vera comparativorum *θερμότερον, ψυχρότερον, μᾶλλον, ἧττον* ctr. potestas, quam patefecit Schützii acumen. Scilicet *τὸ θερμότερον καὶ ψυχρότερον* nunc est, quod non habet definitam caloris et frigoris mensuram, quod alio tempore aliam temperiem accipit, infinita frigoris et caloris ratio, *τὸ ἄπειρον.* Nimirum *τὸ πέρας* s. *τὸ τέλος* in illud non cadit, sed *τὸ μᾶλ-*

ἢ τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον ἐν αὐτοῖς οἰκοῦν τοῖς[g] γένεσιν, ἕως περ[h] ἂν ἐνοικῆτον,[i] τέλος οὐκ ἄν[j] ἐπιτρεψαίτην γίγνεσθαι· γενομένης γὰρ τελευτῆς καὶ αὐτὼ τετελευτήκατον.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Ἀεὶ δέ γε, φαμέν, ἔν τε[k] τῷ θερμοτέρῳ καὶ τῷ ψυχροτέρῳ[l] τὸ[m] μᾶλλόν τε καὶ ἧττον ἔνι.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Ἀεὶ τοίνυν ὁ λόγος ἡμῖν[n] σημαίνει τούτω[o] μὴ τέλος ἔχειν· ἀτελῆ δ' ὄντε[p] δή που παντάπασιν ἀπείρω γίγνεσθον.[q]

§. 39. ΠΡΩ. Καὶ σφόδρα γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' εὖ γε, ὦ φίλε Πρώταρχε, ὑπέλαβες, καὶ ἀνέμνησας ὅτι καὶ τὸ[r] σφόδρα τοῦτο ὃ σὺ νῦν ἐφθέγξω καὶ II. iii. 159.
τό γε ἠρέμα τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχετον τῷ μᾶλλόν τε[s] καὶ ἧττον· ὅπου γὰρ ἄν[t] ἐνῆτον, οὐκ ἐᾶτον εἶναι ποσὸν ἕκαστον,

[g] οἰκοῦν τε τοῖς rc Γ.—[h] ὥσπερ EF.—[i] ἐνοικῆτον 𝔄ΓΔΠ, ἐνοικεῖ του F: ἐνοικεῖτον *ς.—[j] οὐκ ἂν om Π, in mg ponunt 𝔄Δ.—[k] ἔν τε 𝔄ΓΔΞΠΣBCFH et rc E, ἕν τε w: εἴτε ς.—[l] τῷ θερμοτέρῳ καὶ ψυχροτέρῳ 𝔄ΔΠ: τῷ ψυχροτέρῳ καὶ τῷ θερμοτέρῳ *ς.—[m] τι H.—[n] ἡμῖν om ΔΠ.—[o] τοῦτο ΛC.—[p] ἅτε δῆλόν τε 𝔄Π et pr Δ, ἀτελῆ δ' οὔτε H.—[q] γίγνεσθον ἀπείρω Γ.—[r] τὸ om Λ.—[s] μᾶλλόν τε 𝔄ΔΠ: τε μᾶλλον *ς.

λον καὶ ἧττον h. e. id, quod in infinitum augeri et minui potest, *οἰκεῖ ἐν αὐτοῖς τοῖς γένεσι.* Quocirca Socratis sententia, quæ verbis sequentibus continetur, hæc est: *quamdiu illud ἄπειρον in rebus regnet, fieri nunquam posse, ut eæ certis quibusdam limitibus circumscribantur, alioquin enim (γενομένης τελευτῆς) perituram esse illam graduum vicissitudinem s. τὸ ἄπειρον.* (*αὐτὼ* sc. *τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τετελευτήκατον*). In his extremis ludit in vocc. *τελευτὴ* et *τελευτᾷν.* Stalb.

ἕωσπερ ἂν ἐνοικῆτον] Dedimus hic cum Bekk. pro vulgata *ἕωσπερ ἂν ἐνοικεῖτον.* cfr. de Republ. vi. 423. B. 501. C. — Mox *ἔν τε τῷ ψυχρ.* Schleierm. Bekk. Vulgo pessime *εἴτε τῷ ψυχρ.* Concludit autem philosophus, *τὸ θερμότερον καὶ ψυχρότερον*, quia nullis finibus coerceatur, (*ἀτελῆ*), merito inter *τὰ ἄπειρα* referri. Stalb.

§. 39. *εὖ γε—τὸ σφόδρα*] Opportune, ait Socrates, istud *σφόδρα* usurpasti; nam *τὸ ἄπειρον* non modo ad *τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον* pertinet, sed etiam ad *τὸ σφοδρότερον καὶ ἡσυχαίτερον*, h. e. non solum externa infiniti mensura augeri deminuique potest, sed etiam interna ejus vis et vehementia. Nam ubicunque istud *σφοδρ. καὶ ἡσυχ.* locum habet, ibi nulla ratione obtinere potest *τὸ ποσὸν*, h. e. certa aliqua ac definita ratio, sed crescit potius illud et in infinitum augetur, fitque *σφοδρότερον ἡσυχαιτέρου*, h. e. vehementius, quam antea, quum esset *ἡσυχαίτερον*, ut acute verba interpretatus est Baumg.-Crus. Stalb.

ὅπου γὰρ ἂν ἐνῆτον] Ita præeunte Bekkero dedi. Vulgo particula *ἂν* deest, quam vix ausus essem de meo restituere, ut qui sciam, eam post, *ὃς, ὅστις, ὅπου, ἕως, ὄφρα, πρὶν*, non modo apud poetas epicos et tragicos vid. Brunck. ad Œd. Col. 395. Porson. ad Eurip. Orest. 141. et Med. 222. sed etiam apud Aristoph. Ran. 1281. Eccl. 752. 629. Lysist. 1005. et prosarios scriptores, Menon. p. 92. E. Alcib. i. 134. E. Lach. 187. E. Xenoph. Cyrop. i. 4. 15. iii. 3. 50. v. 3. 13. sæpenumero esse omissam. Fuerunt tamen, qui aliter statuerent. Stalb.

ἀλλ' ἀεὶ σφοδρότερον ἡσυχαιτέρου καὶ τοὐναντίον ἑκάσταις πράξεσιν ἐμποιοῦντε τὸ πλέον καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον, τὸ δὲ ποσὸν ἀφανίζετον. ὃ γὰρ ἐλέχθη νῦν δή, μὴ ἀφανίσαντε τὸ ποσόν, ἀλλ' ἐάσαντε[u] αὐτό τε[v] καὶ τὸ μέτριον ἐν τῇ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ σφόδρα καὶ ἠρέμα ἕδρᾳ ἐγγενέσθαι, αὐτὰ ἔρρει ταῦτα[w] ἐκ τῆς αὑτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐνῆν. οὐ γὰρ ἔτι θερμότερον οὐδὲ ψυχρότερον[x] ἤστην[y] ἂν λαβόντε τὸ ποσόν· προχωρεῖ γὰρ καὶ οὐ μένει τό τε θερμότερον ἀεὶ καὶ τὸ ψυχρότερον[z] ὡσαύτως, τὸ δὲ ποσὸν ἔστη καὶ προϊὸν ἐπαύσατο. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἄπειρον γίγνοιτ' ἂν τὸ θερμότερον καὶ τοὐναντίον ἅμα.

§. 40. ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν, ὦ Σώκρατες· ἔστι δ', ὅπερ εἶπες, οὐ ῥᾴδια ταῦτα ξυνέπεσθαι. τὸ δὲ εἰσαῦθίς τε καὶ αὖθις[a] ἴσως λεχθέντα τόν τε ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἐρωτώμενον ἱκανῶς ἂν ξυμφωνοῦντας[b] ἀποφήνειεν.[c]

ΣΩ. Ἀλλ' εὖ μὲν λέγεις, καὶ πειρατέον οὕτω ποιεῖν· νῦν μέντοι ἄθρει τῆς τοῦ ἀπείρου φύσεως εἰ τοῦτο δεξόμεθα σημεῖον, ἵνα μὴ πάντ' ἐπεξιόντες μηκύνωμεν.

II. iii. 160. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις;

ΣΩ. Ὁπόσ' ἂν ἡμῖν φαίνηται μᾶλλόν τε καὶ ἧττον γιγνόμενα καὶ τὸ[d] σφόδρα καὶ[e] ἠρέμα δεχόμενα καὶ τὸ

—[t] ἂν add ΓΔΞΠΣBCFHw.—[u] ἐασοντε Π.—[v] γε EF.—[w] ταυτὰ H.—[x] θερμοτέρω
η
οὐδὲ ψυχροτέρω *ς.—[y] ἥστην Δ, ἔτην 𝔄, ἔστην Π, εἴτην ΓΛΣBCEFHw: ἤτην ς.—[z] ψυχρότερον ἀεὶ καὶ τὸ θερμότερον Λ.—[a] τε καὶ αὖθις om F et pr ΔE.—[b] ξ. Λ.—

ἐλέχθη νῦν δή, μὴ ἀφανίσαντε] Vulgo νῦν δὴ cum ἀφανίσαντε jungunt, virgula post ἐλέχθη interposita. Perperam. Non minore vitio deinceps comma post αὐτὰ inferunt. Sensus hic est: *Nam, quod modo dicebatur, si perpetua graduum vicissitudo non exstinguit certam illam rationem, sed potius eam in suum locum succedere patitur, illa ipsa perit.* Hesych. Ἔρρει· ἀπόλωλεν. Timæus p. 120. Ἔρρε· φθείρου, ἀπαλλάττου. Xenoph. Hellen. i. 1. 23. ἔρρει τὰ καλά· Μίνδαρος ἀπέσσουσα· πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορέομες, τί χρὴ δρᾷν. Cyrop. vi. 1. 3. ἀλλ' οἶδα, ἔφη, ὅτι, ἂν ὑμεῖς ἀπέλθητε, ἔρρει τἀμὰ παντελῶς. Sophocl. Electr. 249. 925. Stalb.

λαβόντε τὸ ποσὸν] I. e. εἰ τὸ ποσὸν ἔλαβον.—προχωρεῖ καὶ οὐ μένει h. e. *in infinitum augetur.* Stalb.

τὸ δὲ ποσὸν ἔστη] Bas. 1. 2. vitiose ἔστι, de qua confusione vid. Bastii Epist. Crit. p. 44.—Paullo inferius Bekk. ἀποφήνειεν, quod recepi. Stalb.

§. 40. ἵνα μὴ παντ' ἐπεξιόντες] Vult notam aliquam universo generi imprimere, qua illud facile discernatur ab aliis. Stalb.

ὁπόσ' ἂν—φαίνηται] Bas. 1. 2. vitiose φαίνεται. Deinde vulgo καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντα εἰς τὸ τ. ἀπ. γ. Perperam, quum πάντα ταῦτα sequatur. Itaque sponte ὅσα τοιαῦτ' ἅπαντα dedi. Mox ταῦτα ξύμπαντα dicitur. Stalb.

λίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντα εἰς τὸ τοῦ ἀπείρου γένος[f] ὡς II. 25.
εἰς[g] ἓν δεῖ[h] πάντα ταῦτα[i] τιθέναι, κατὰ τὸν ἔμπροσθε[j] λόγον, ὃν ἔφαμεν, ὅσα διέσπασται καὶ διέσχισται συναγαγόντας χρῆναι κατὰ δύναμιν μίαν ἐπισημαίνεσθαί τινα φύσιν, εἰ μέμνησαι.

ΠΡΩ. Μέμνημαι.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὴ δεχόμενα ταῦτα, τούτων δὲ τἀναντία[k] πάντα δεχόμενα, πρῶτον μὲν τὸ ἴσον καὶ ἰσότητα, μετὰ δὲ τὸ ἴσον τὸ διπλάσιον καὶ πᾶν ὅ τί περ ἂν πρὸς ἀριθμὸν ἀριθμὸς[l] ἢ μέτρον ᾖ[m] πρὸς μέτρον, ταῦτα ξύμπαντα εἰς τὸ πέρας ἀπολογιζόμενοι καλῶς ἂν δοκοῖμεν[n] δρᾷν τοῦτο, ἢ πῶς σὺ φῄς;

ΠΡΩ. Κάλλιστά γε,[o] ὦ Σώκρατες.

§. 41. ΣΩ. Εἶεν. τὸ δὲ τρίτον[p] τὸ μικτὸν ἐκ τούτοιν[q] §. 13. F.
ἀμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν;

[c] libri ἀποφήναιεν.—[d] τὸ om pr ΔΞ.—[e] σφόδρα καὶ om pr Δ.—[f] γένους 𝔄.—[g] εἰς post ὡς om Σ.—[h] δὴ ΛΗ.—[i] ταῦτα πάντα ΞF.—[j] ἔμπροσθε Γ.—[k] τανάντία Σ: τὰ ἐναντία *ς.—[l] ἀριθμοὶ Λ.—[m] ᾖ add 𝔄ΓΛΠΣCF*w*, ἢ ΛΞΕΗ.—[n] δοκοῖεν F.—[o] τε Η.

μίαν ἐπισημαίνεσθαι φύσιν] I. e. ἰδέαν. Infr. §. 44. *ἐπισφραγίζεσθαι τί τινι γένει.* Stob. Ecl. i. 326. ubi *ἡ ἰδέα* dicitur *ἐνεικονίζουσα τὰς ἀμόρφους ὕλας*, resque singulæ imagines vocantur istius sigilli. ibid. 330. *ὃν τρόπον μιᾶς σφραγῖδος ἐκμαγεῖα γίγνεσθαι πολλὰ καὶ συχνὰς εἰκόνας ἑνὸς ἀνδρὸς, οὕτως καὶ μιᾶς ἑκάστης ἰδέας αἰσθητῶν σωμάτων φύσεις παμπληθεῖς.* Cfr. Heeren. ad p. 322. Platon. Politic. c. 7. *δεῖ τὴν πολιτικὴν ἀνευρεῖν, καὶ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίζεσθαι, καὶ ταῖς ἄλλαις ἓν ἄλλο εἶδος ἐπισημηναμένους, ἁπάσας τὰς ἐπιστήμας, ὡς οὔσας δύο εἴδη, διανοηθῆναι τὴν ψυχὴν ἡμῶν ποιῆσαι.* Phædr. 263. C. *ταῦτα δεῖ ὁδῷ διῃρῆσθαι καὶ εἰληφέναι τινὰ χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἴδους.* Quæ loca attulit Baumg.-Crus. cfr. Wyttenb. ad Phædon. p. 75. D. Stalb.

εἰ μέμνησαι] Ita Ald. Bas. i. 2. Sed haud dubie legi debet *φύσιν, ἢ μέμνησαι;* Certe et Ficinus expressit hanc lectionem: habet enim *meministine?* et usus loquendi Platonis eam confirmat. At defendi tamen altera quoque lectio recte potest loco simili §. 13. hoc, *Οὐκοῦν τὰ μὲν τρία ταῦτα εἴρηκα, εἰ ξυννοεῖς.* Fisch.

εἰ μέμνησαι] Nihil opus est corrigere *ἢ μέμνησαι*, quod olim voluerat, et postea ipse repudiavit Fischer. §. 44. *οὐκοῦν τὰ μὲν δὴ τρία ταῦτα, εἴρηκα, εἰ ξυννοεῖς;* de Republ. vii. p. 522. A. *ἀλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνησαι.* Cratyl. 431. B. *ὥσπερ ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνόμασιν, εἰ μέμνησαι, ἃ νῦν δὴ ἐγὼ καὶ Ἑρμογένης ἐλέγομεν.* Ac scribi saltem debuerat *ἢ οὐ μέμνησαι;* Stalb.

ἢ μέτρον ᾖ πρὸς μέτρον] Ita Bekker. In reliquis *ᾖ* desideratur. Sensum recte explicuit Baumg.-Crus. 'omnes numerorum et mensurarum rationes.' Stalb.

εἰς τὸ πέρας] Ad *πέρατος* ambitum refert omnia, quæ sunt definita, certa, limitata, *τὰ ποσά*. Apte contulit Baumg.-Crus. Aristot. Categ. c. 4. p. 472. Bip. *οὐ δοκεῖ τὸ ποσὸν ἐνδέχεσθαι τὸ μᾶλλόν τε καὶ τὸ ἧττον· οἷον τὸ δίπηχυ· οὐ γάρ ἐστιν ἕτερον ἑτέρου μᾶλλον δίπηχυ· οὐδ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ κ. τ. λ.* Stalb.

§. 41. *τὸ μικτὸν ἐκ τούτοιν*] Ad mixti notionem explicandam ac definiendam accessurus preces ad deos fundit, velint ipsi, quid de eo judicari debeat, significare. Nec hoc sine caussa. Quum enim Plato Socratem fere semper faciat dicentem, magnarum rerum cognitionem

ΠΡΩ. Σὺ καὶ ἐμοὶ φράσεις,[r] ὡς οἶμαι.

ΣΩ. Θεὸς[s] μὲν οὖν, ἄν πέρ γε ἐμαῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηταί τις θεῶν.

ΠΡΩ. Εὔχου δὴ καὶ σκόπει.[t]

II. iii. 161. ΣΩ. Σκοπῶ, καί μοι[u] δοκεῖ τις, ὦ Πρώταρχε, αὐτῶν φίλος ἡμῖν νῦν δὴ γεγονέναι.

ΠΡΩ. Πῶς[v] λέγεις τοῦτο; καὶ τίνι τεκμηρίῳ χρῇ;[w]

ΣΩ. Φράσω δῆλον ὅτι. σὺ δέ μοι συνακολούθησον τῷ λόγῳ.[x]

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Θερμότερον ἐφθεγγόμεθα[y] νῦν δή πού τι καὶ ψυχρότερον. ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Πρόσθες δὴ ξηρότερον καὶ ὑγρότερον αὐτοῖς, καὶ πλέον καὶ ἔλαττον, καὶ θᾶττον καὶ βραδύτερον, καὶ μεῖζον καὶ σμικρότερον, καὶ ὁπόσα ἐν τῷ πρόσθεν[z] τῆς τὸ μᾶλλόν τε[a] καὶ ἧττον δεχομένης ἐτίθεμεν εἰς ἓν φύσεως.

ΠΡΩ. Τῆς τοῦ ἀπείρου λέγεις;

§. 42. ΣΩ. Ναί. συμμίγνυ[b] δέ γε εἰς αὐτὴν τὸ[c] μετὰ ταῦτα τὴν αὖ τοῦ[d] πέρατος γένναν.

ρά
—[p] τούτων, in mg τρίτον, F.—[q] τούτων Γ.—[r] φήσεις E.—[s] ὁ θεὸς 𝔄Π et pr Δ.—[t] σκόπου w.—[u] τοι H.—[v] πῶς δὴ Λ.—[w] χρῇι, in mg posita ει, 𝔄.—[x] τῷ λόγῳ σύνακολούθησον Γ.—[y] ἐφθεγξόμεθα w.—[z] πρόσθε Γ.—[a] τε om F et pr Ξ.—[b] συμμίγνυ 𝔄Δ et pr Π: συμμίγνυε *s.—[c] τὸ om F.—[d] αὖ τοῦ Γ: αὐτοῦ *s.—[e] δὴ om

divinitus sibi suppeditari, tum etiam mixti utpote rei gravissimæ ac saluberrimæ istius notitiam hic a deo suggeri sibi cupientem fingit. Etenim ex eo præclara quævis oriri docetur, nihilque boni unquam, nisi illud adsit, existere posse. cfr. Tim. p. 27. C. Stalb.

νῦν δή που] Ita præeunte Bekk. restitui: vulgo pessime *νῦν δήπου*.—*φθέγγεσθαι* i. q. *ὀνομάζειν*. §. 66. *ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοιτ' ἄν*. Theætet. p. 157. B. *φθέγγεσθαι γιγνόμενα καὶ ἀπολλύμενα καὶ ἀλλοιούμενα*. — Deinceps offendor locutione: *τῆς τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον δεχομένης ἐτίθεμεν εἰς ἓν φύσεως*, quanquam bene novi *εἰς ἓν τιθέναι* idem valere, quod antea *μίαν ἐπισημαίνεσθαι φύσιν*. Nihil tamen mutaverim. Stalb.

§. 42. *αὖ τοῦ πέρατος*] *αὖ τοῦ* Bekker. Vulgo *αὐτοῦ*. Frequens est in Platone hoc vitium. Vult igitur *τῷ ἀπείρῳ τὴν τοῦ πέρατος γένναν* h. e. *τὸ πέρας ἔχον* temperari. Verum enim vero quum hujus *ἰδέαν* antea nondum satis perspicue et accurate definivisset (nam singulas tantum aliquot ejus formas, ut *τὸ ἴσον, τὸ διπλάσιον, τὸ μέτρον* memoraverat) universi generis *χαρακτῆρα* nunc ita constituit, ut ad illud referat *ὁπόσα παύει πρὸς ἄλληλα τἀναντία διαφόρως ἔχοντα, σύμμετρα δὲ καὶ σύμφωνα—ἀπεργάζεται*. Hæc satis perspicua sunt. Sed singula laborant multa difficultate. Et hoc quidem non est dubium, *ξυναγαγεῖν* etiam hoc loco significare *sub uno genere comprehendere*. Phædr. p. 265. B. *τούτων δὴ ἔγωγε αὐτός τε ἐραστής, ὦ Φαῖδρε,*

ΠΡΩ. Ποίαν;

ΣΩ. Ἣν καὶ νῦν δὴ[e] δέον ἡμᾶς, καθά περ τὴν τοῦ ἀπείρου συνηγάγομεν εἰς ἕν, οὕτω καὶ τὴν τοῦ[f] περατοειδοῦς συναγαγεῖν, οὐ[g] συνηγάγομεν. ἀλλ' ἴσως καὶ νῦν ταὐτὸν δράσει·[h] τούτων ἀμφοτέρων συναγομένων[i] καταφανὴς κἀκείνη[j] γενήσεται.

ΠΡΩ. Ποίαν[k] καὶ πῶς λέγεις;

ΣΩ. Τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου, καὶ ὁπόση παύει p. iii. 162.

Λ.—[f] τοῦ ante περατοειδοῦς om Λ.—[g] οὐ om Λ.—[h] δράσει 𝔄ΓΔΞΠΣEFH : δράσῃ *ς.—[i] συνεισαγομένων Σ.—[j] κακείνης 𝔄Π et pr Δ.—[k] ποίαν 𝔄ΓΔΛΞBCHw : ποῖ

τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν. Illud potius molestum, quod verba ἀλλ' ἴσως καὶ νῦν ταὐτὸν δράσει non apte cohærent cum reliquis. Stephanus volebat: τούτων γὰρ ἀμφοτέρων, vel τούτων δὲ ἀμφοτέρων. Verum inde non multum lucramur. Nam offendit magnopere locutio ἴσως ταὐτὸν δράσει, quæ si ullum sensum habeat, hunc habeat necesse est: *fortasse nihil differet*, ut etiam Schleiermacher vertit. At vereor, ut hoc bene Græcum sit aut universæ sententiæ apte respondeat. Ficinus legisse videtur ἀλλ' ἴσως ταὐτὸν δράσεις. Quod propterea non potest tolerari, quoniam ita Socrates Protarchum rem dispicere jubet, quum ipse eam antea definiverit. Eadem de caussa etiam rejiciendum puto, quod, Schleiermachero teste, Buttmannus conjecit: ἀλλ' ἴσως ταὐτὸν δράσεις, εἰ τούτων ἀμφοτέρων κ. τ. λ. Itaque quid hic sit faciendum, nondum apparet. Jam age sequentia! Ac horum quidem sensum non alium esse patet, quam hunc: *ubi universi* τοῦ ἀπείρου et τοῦ περατοειδοῦς h. e. τοῦ πέρας ἔχοντος *generis nota fuerit ostensa, futurum est, ut illa quoque pateat*. Quæritur hic ante omnia, quo referendum sit hoc κἀκείνη? Quod quanquam primo adspectu difficile dictu videatur, tamen re accuratius perpensa, nemo dubitabit, quin pertineat ad §. 41. τὸ δὲ τρίτον τὸ μικτὸν ἐκ τούτοιν ἀμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; ut adeo sensus hic e verbis exeat: *finiti et infiniti notione accurate definita etiam mixti idea patebit*. Hæc quidem, ut ita explicentur, sensus flagitat; quanquam grammatica ratio paullulum impedita est. Sed hoc interim mittamus. Videamus, quæ proxime sequuntur. Quærit nimirum nunc Protarchus ποίαν καὶ πῶς λέγεις; Vulgo hic erat ποῖ καὶ πῶς λέγεις. Quod jam Schleiermacher ob sequens τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου in ποίαν καὶ πῶς mutari jussit. Emendationem firmat Bas. 2. quæ habet ποῖ ἂν καὶ πῶς, et Bekk. Quæritur autem, quorsum hoc ποίαν referatur? Ac sequens quidem Socratis responsio τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου κ. τ. λ. luce clarius ostendit, interrogationem istam non ad κἀκείνη respicere, sed potius ad τὴν τοῦ πέρατος γέννων. Alioquin enim nullus orietur sensus idoneus. Verum hoc ipsum ejusmodi est, ut non possit non attentum lectorem vehementer offendere. Accedit, quod hæc ipsa Protarchi interrogatio hiulci quid et asperi habet, quod vix ulla correctione mitigabis. Hæc omnia me in eam deducunt sententiam, ut verba ἀλλ' ἴσως καὶ νῦν ταὐτὸν δράσει· τούτων ἀμφοτέρων ξυναγομένων καταφανὴς κἀκείνη γενήσεται ab interpolatoris manu fluxisse existimem. Quod si verum est, ad tertiam verbi δράσει personam e mente glossatoris Plato intelligendus erit. Habes nostram de hoc loco sententiam. Quæ si tenebras verbis offusas aliquantulum dispulerit, impense gaudebo; sin minus, at saltem rem exposuisse non pœnitebit.— Liceat autem his alia nonnulla subjicere. Etenim quod post ἣν—δέον ἡμᾶς additur accusativus τὴν τοῦ περατοειδοῦς, id ne quem offendat, cfr. Matth. Gr. Gr. §. 476. Stalb.

τούτων ἀμφοτέρ.] Steph. 'For. τούτων γὰρ ἀμφ. vel τούτων δὲ ἀμφ.' Viderat scilicet in versione Ficini esse, *his quippe utrisque coactis*. Fisch.

καὶ ὁπόση παύει] Sequentia junge: καὶ ὁπόση παύει τἀναντία διαφόρως ἔχοντα (cfr. Matth. Gr. Gr. p. 793.), ἀπερ-

πρὸς ἄλληλα τἀναντία διαφόρως ἔχοντα, σύμμετρα δὲ καὶ σύμφωνα ἐνθεῖσα ἀριθμὸν ἀπεργάζεται.

ΠΡΩ. Μανθάνω· φαίνει[l] γάρ μοι λέγειν, μιγνὺς ταῦτα, γενέσεις τινὰς ἐφ'[m] ἑκάστων αὐτῶν[n] συμβαίνειν.

ΣΩ. Ὀρθῶς γὰρ φαίνομαι.

ΠΡΩ. Λέγε τοίνυν.

ΣΩ. Ἆρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις ἡ τούτων ὀρθὴ κοινωνία τὴν ὑγιείας[o] φύσιν ἐγέννησεν;

II. 26. ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐν δὲ ὀξεῖ καὶ βαρεῖ καὶ ταχεῖ καὶ βραδεῖ,

ἀ
*ς.—[l] φαίνει 𝔄ΔΠΗ et pr Γ.—[m] ἐφ' F, ἀφ' Π.—[n] αὐτῶν in mg ponit Δ, om 𝔄 et

γάζεται δὲ σύμμετρα καὶ σύμφωνα, ἐνθεῖσα ἀριθμόν. Male Ficinus: *consona reddens numerum efficit.* Ἀριθμὸς ex eorum placitis, quibus noster favet, significat definitum quodvis et dispositum, notante Baumg.-Crus. ad h. l. Hoc vero χαρακτῆρα constituit τοῦ πέρατος. Contulit ille Epinom. p. 976. A. ubi sine ἀριθμῷ nullam ἐπιστήμην et hominem ἀνοητότατον ζῶον καὶ ἀφρονέστατον esse docetur; hinc ὁ ἀριθμὸς est πάντων τῶν ἀγαθῶν αἴτιον; nam ubi deest, ἀλόγιστός τε καὶ ἄτακτος, ἀσχήμων, ἄῤῥυθμος, ἀνάρμοστός τε φορὰ obtinet, καὶ πάνθ' ὁπόσα κακοῦ κεκοινώνηκε τινός. et Diog. L. iii. 10. ubi, ex Alcimo, multa Plato dicitur debere Epicharmo, et hoc quoque:—ὡς ἐξ ὧν ἄν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμὸν, τούτων οὔτε ἴσων, οὔτε τινῶν, οὔτε ποσῶν, οὔτε ποιῶν ὄντων. Stalb.

φαίνει γάρ μοι λέγειν, μιγνὺς ταῦτα] Sensus hic esse debet: *videris mihi significare velle, si quis ista misceat, generationes quasdam ex iis esse eventuras.* In qua sententia quid obsecro sibi vult istud μιγνὺς ταῦτα? Neque enim apte jungi poterit cum φαίνει, quo facto sensus existeret hic: *Tu, qui s. quum ista misces, videris mihi significare velle.* Quod ab hoc loco prorsus alienum est. Certum puto, quod Heind. conjecerat ἂν μιγνύῃς, nisi forte etiam lenius ἂν μίγνυς scribendum sit. cfr. ejus not. ad Phædon. §. 59. Particula ἂν facile absorberi poterat syllaba proxime prægressa. Deinde pro ἐφ' ἑκάστων scribendum puto aut ἐξ ἑκάστων aut ἀφ' ἑκάστων. Nam prorsus diversus est præpositionis ἐπὶ usus Parmenid. p. 136. B. εἰ ἔστι ὁμοιότης ἢ εἰ μὴ ἔστι, τί ἐφ' ἑκατέρας τῆς ὑποθέσεως συμβήσεται;—Pro φαίνει Bas. 1. 2. φάνῃ. Stalb.

ἆρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις—ἐγέννησε;] Recenset nunc aliquot formas τοῦ κοινοῦ βίου. Ac primo loco memorat corporis valetudinem, cujus natura absolvatur ξυμμετρίᾳ et ξυμφωνίᾳ. Ita jam Alcmæo apud Plutarch. de Placit. Philosoph. v. 30. qui sanitatem ἰσονομίαν συνεκτικὴν τῶν δυνάμεων dixit. cfr. Tim. Locr. 23. et Hippodam. Pyth. quod fertur, fragmentum apud Galen. p. 663. Etiam Stoici sanitatem finiebant εὐκρασίαν τῶν ἐν τῷ σώματι θερμῶν καὶ ψυχρῶν. cfr. Stob. Eclogg. ii. 110. Eryximachus in Sympos. c. 12. definit eam συνφωνίαν τῆς κενώσεως καὶ πληρώσεως. cfr. Aristot. Topic. vi. 272. 304. Analyt. Post. i. 484. de Anim. i. 4. quæ loca citavit Baumg.-Crus. Legi etiam possunt, quæ ex Hippocrate congessit Thiersch. in Specim. ed. Sympos. p. 15. Stalb.

ὀξεῖ καὶ βαρεῖ] Musicam memorat, in qua soni acuti et graves, celeri ac lento motu temperentur; unde ἁρμονία et ῥυθμὸς existat. Nicomach. Arithmet. ii. p. 59. ἵνα δὲ καὶ ἐναργῶς πεισθῶμεν περὶ τῶν λεγομένων, ὅτι ἄρα ἐκ μαχομένων καὶ ἐναντίων συνέστη τὰ ὄντα καὶ εἰκότως ἁρμονίαν ὑπεδέξατο· ἁρμονία δὲ πάντως ἐξ ἐναντίων γίνεται· ἔστι γὰρ ἁρμονία πολυμιγέων ἕνωσις καὶ διχᾶ φρονεόντων σύμφρασις, ad quem locum Astius alios Pythagoræorum locos attulit. Sed in hoc loco vitium insedisse videtur. Offendit enim numerus pluralis ταῦτα ἐγγιγνόμενα, quum præcedat κοινωνία et mox subsequatur ἐγγιγνομένη. Cui malo ut mederetur Schleiermacher, periodorum ordinem mutatum, et hanc ἐν δὲ ὀξεῖ καὶ

ἀπείροις οὖσιν, ἆρ' οὐ ταὐτὰ ἐγγιγνόμενα[p] ταῦτα ἅμα πέρας τε ἀπειργάσατο καὶ μουσικὴν ξύμπασαν τελεώτατα ξυνεστήσατο;[q]

ΠΡΩ. Κάλλιστά[r] γε.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἔν γε χειμῶσι καὶ πνίγεσιν ἐγγενόμενα[s] τὸ μὲν πολὺ λίαν[t] καὶ[u] ἄπειρον ἀφείλετο, τὸ δὲ ἔμμετρον καὶ ἅμα σύμμετρον ἀπειργάσατο.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Οὐκοῦν[v] ἐκ τούτων ὧραί τε καὶ ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε, τῶν τε ἀπείρων καὶ τῶν πέρας ἐχόντων συμμιχθέντων;

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Καὶ ἄλλα γε[w] δὴ μυρία ἐπιλείπω[x] λέγων, οἷον
μεθ' ὑγιείας κάλλος καὶ ἰσχύν, καὶ ἐν ψυχαῖς αὖ πάμ- II. iii. 163.
πολλα ἕτερα καὶ πάγκαλα. [§. 43.] Ὕβριν γάρ που καὶ ξύμπασαν πάντων πονηρίαν αὕτη κατιδοῦσα ἡ θεός, ὦ

pr Π: αὐτῶν καὶ H.—[o] ὑγίειαν w.—[p] ταυτὰ ἐγγιγνόμενα ταῦτα Δ, ταὐτὰ ἐγγιγνόμενα ταῦτα 𝔄, ταῦτα ἐγγιγνόμενα ταῦτα Π: ταῦτα ἐγγιγνόμενα τὰ αὐτὰ *ϛ.—[q] ξ. Γ.—[r] κάλλιστά 𝔄ΓΔΛΠΣBCEHw: μάλιστά ϛ.—[s] ἐγγενόμενα 𝔄ΔΠ, ἐγγινομένη w: ἐγγενομένη *ϛ.—[t] λεῖον 𝔄ΔΠ.—[u] καὶ om Σ.—[v] οὐκ οὖν ΔB.—[w] γε om 𝔄ΔΠ.

βραδεῖ καὶ ταχεῖ κ. τ. λ. post illam demum *οἰκοῦν ἐκ τούτων ὧραί τε καὶ ὅσα κ. τ. λ.* positam fuisse censuit. Sed nemo non fatebitur, hanc viri acutissimi rationem justo violentiorem esse. Bekk. autem pro *ταῦτα—τὰ αὐτὰ* edidit *ταὐτὰ—ταῦτα* et mox pro *ἐγγενομένη* scripsit *ἐγγενόμενα.* Qua lectione tantum abest, ut minuantur loci difficultates, ut in immensum augeantur. Mihi quidem, quum mox *αὕτη ἡ θεὸς* subsequatur, *ἐγγενομένη* omnino retinendum videtur, sed pro *ἆρ' οὐ ταῦτα ἐγγιγνόμενα* reponendum judico, non magna, opinor, mutatione, *ἆρ' οὐχ αὕτη ἐγγενομένη* ctr. Nam ne præsens quidem tempus tolerari potest. Sed unum adhuc restat, in quo me semper offendisse non possum quin aperte confitear. Quid enim? qui tandem *Κοινωνία* (h. e. *consociatio finiti et infiniti*) hoc loco dici potuit, *τὸ ὀξὺ καὶ βαρὺ καὶ ταχὺ καὶ βραδὺ*, quæ omnia *ἄπειρα* sint, et finita reddidisse et musicam artem effecisse? Nimirum ut ars musica efficiatur, non *πέρας* sufficit, sed potius *τὸ ξυμμισγόμενον* adesse debet. Neque vero aliter intelligere licet hæc verba, quam eo, quem significavi, modo, quia particula *ἅμα* non potest non ad duas sequentes enuntiationes per *τε—καὶ* conjunctas referri. Quæ quum ita sint, haud scio, an vere conjecerim, locum olim ita lectum fuisse: *ἆρ' οὐχ αὕτη ἐγγενομένη* (sc. *τῷ ὀξεῖ καὶ βαρεῖ* ctr.) *τὰ αὐτὰ ἅμα πέρας τε καὶ ἄπειρον ἀπειργάσατο, καὶ μουσικὴν* ctr. Facile obrui potuerunt verba *καὶ ἄπειρον* sequenti *ἀπειργάσατο*, et hæc *καὶ μουσικὴν ξύμπασαν—συνεστήσατο* adjecta sunt, ut quid ex ista commixtione s. conjunctione prodierit, significetur.—Pariter huc referendam censet cœli temperiem, ut quæ e justo rigoris et æstus temperamento oriatur. cfr. Sympos. c. 13. ed. Wolf. Stalb.

οὐκοῦν κ. τ. λ.] Steph. 'Interrogative etiam legi hæc possunt.' bene. Fisch.

κάλλος, ἰσχὺν] Cfr. Stobæi Eclog. ii. 110. Atque hic voc. *πολὺ* quod omnes editt. obsidet, uncis inclusi. Videtur enim ex interpretamento ortum. Bas. 2. pro *ἔμμετρον* præstat *ἐμμέτριον.* Stalb.

§. 43. *ὕβριν γάρ που καὶ ξύμπασαν—ἔθετο*] Non assentior Schützio, inter

καλὲ Φίληβε, πέρας οὐδὲν οὔθ' ἡδονῶν οὔτε[y] πλησμονῶν ἐνὸν ἐν αὐτοῖς, νόμον[z] καὶ τάξιν πέρας ἔχοντ'[a] ἔθετο· καὶ σὺ μὲν ἀποκναῖν[b] ἔφης αὐτήν, ἐγὼ δὲ τοὐναντίον ἀποσῶσαι[c] λέγω. Σοὶ δέ, ὦ Πρώταρχε, πῶς φαίνεται;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε κατὰ νοῦν.

§. 44. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν δὴ[d] τρία ταῦτα εἴρηκα, εἰ ξυννοεῖς.

—[x] ἀπολείπω Σ.—[y] οὔτε ἡδονῶν οὐδὲν 𝔄ΔΠ, οὐδὲν οὔθ' ἡδονῶν Γ.—[z] μόνον w.—[a] ἐχόντων 𝔄Π et pr Δ.—[b] ἀποκνᾶς ΓΔFw, ἀποκναῖς 𝔄ΠΒCH, ἀποκνᾶς (αῖσαι) E, ἀποκν Λ: ἀποκνᾶν cum *ς in litura Ξ.—[c] ἀπῶσαι Λ.—[d] δὴ add 𝔄ΔΠ.—[e] λέγων 𝔄Π et

hæc et antecedentia aliquot periodos excidisse arbitrato, quoniam *αὕτη ἡ θεὸς* in antecedentibus nihil habeat, quo referatur. Nulla erit difficultas, modo prægressa verba ea, qua dixi, ratione emendentur. Quidni vero *αὕτη ἡ θεὸς* ad illam *τοῦ ἀπείρου* et *πέρατος Κοινωνίαν* spectet? Scilicet hanc Socrates nunc facete deam esse fingit eadem ratione, qua Ἡδονὴ et Νοῦς in deorum numerum referuntur, fortasse etiam Ἁρμονίαν in animo habens. Ac satis apertum est, hæc ad illustranda verba *καὶ ἐν ψυχαῖς αὖ—πάγκαλα*, adjecta esse, atque ostendi, etiam animi virtutes e tali temperamento, lubidine et petulantia per legis modos constricta, oriri solere. Unde virtus continetur musico quasi concentu. De Republ. iii. p. 442. E. V. 554. E. cfr. Pythagoras apud Diog. L. viii. 33. Stalb.

οὔτε ἡδονῶν οὔτε πλησμονῶν] Schütz. corrigit *οὔτε κενώσεων οὔτε πλησμονῶν*, quoniam inter *ἡδονὰς* et *πλησμονὰς* nulla intercedat oppositio. Verum enim oppositione ista probata sensus egregie distorquetur. Scilicet *πλησμοναὶ* propterea memorantur, quia repletione gignuntur voluptates, *κενώσει* contra dolores. cfr. infr. §. 57—61. ut adeo *κενώσεως* mentio, ubi de voluptatis petulantia agitur, prorsus alieno loco injiceretur. Memorabile autem est genus constructionis: *ὕβριν γὰρ καὶ—πονηρίαν αὕτη κατιδοῦσα ἡ θεὸς—οὐδὲν πέρας ἐνὸν ἐν αὐτοῖς*, pro quo accuratior stylus exigebat: *κατιδοῦσα γὰρ αὕτη ἡ θεὸς πέρας οὐδὲν ἐν ὕβρει καὶ ξυμπάσῃ—πονηρίᾳ ἐνόν*. Sed hujusmodi exempla passim in Platone occurrunt, unde omitto, quæ hanc in rem facile liceret apponere. Stalb.

καὶ σὺ μὲν ἀποκνᾷν ἔφης—ἀποσῶσαι λέγω] Horum verborum sensum Schützius ita constituit: *et tu quidem me deæ tuæ (voluptati) detrahere dicebas; ego contra me meam servasse dico.* At vero hoc si voluisset philosophus, haud dubie fuisset scripturus: *σὺ μὲν ἀποκν. ἐμὲ αὐτὴν* ctr. ut bene monet Baumg.-Crus. quo duce verba ita interpretor: *et tu quidem opinabaris, deam illam ista perdidisse, ego vero eam servasse illa existimo.* h. e. tu quidem existimas, *τὸ τῆς ὕβρεως πέρας* pro malo habendum esse, quoniam voluptatum perceptio unice bona sit, malum contra, quidquid eam impediat; ego vero in limitibus, quibus voluptates coercentur, omne earum pretium ponendum esse arbitror. Ἀποκνᾷν habet Bas. 1. 2. Bekk. cfr. de hac scribendi ratione Schol. Lucian. t. i. p. 22. Pierson. ad Mœrid. p. 231. Porson. præfat. ad Hecub. p. iv. Steph. in margin. *ἀποκναίειν*, quod teste Ruhnkenio ad Tim. p. 42. plures libri habent. Nec dubitari potest, quin hæc forma probanda sit, quum nullus reperiatur poetarum locus, ubi contracta forma legatur, vulgaris autem passim occurrat, ut Aristoph. Vesp. 679. Eccles. 1079. Nisi fortasse vera est docti cujusdam viri suspicio in Kiddii Miscell. Porson. p. 265. qui *ἀποκναῖσαί φῃς* legendum putat, quum Ms. Clark. (de quo vid. Gaisford. præfat. ad Catalogum sive Notit. Mss. E. D. Clarke in biblioth. Bodl. Oxonii, 1812. 4.) exhibeat *ἀποκναῖς Ἔφης*, et Ald. *ἀποκνᾶς*. Ceterum Timæi Lexic. l. c. *ἀποκναίειν· κατ' ὀλίγον ἀποξύειν καὶ ὡσπερεὶ διαφθείρειν.* Stalb.

§. 44. *τὰ μὲν δὴ*] Vett. editt. omittunt *δή*, quod e Bekk. restituere non dubitavi. Stalb.

ΠΡΩ. Ἀλλ᾽ οἶμαι κατανοεῖν· ἓν μὲν γάρ μοι δοκεῖς τὸ ἄπειρον λέγειν,[e] ἓν δὲ καὶ δεύτερον τὸ πέρας ἐν τοῖς οὖσι. τρίτον δὲ οὐ σφόδρα κατέχω[f] τί βούλει φράζειν.

ΣΩ. Τὸ γὰρ πλῆθός σε, ὦ θαυμάσιε, ἐξέπληξε τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως. καί τοι πολλά γε καὶ τὸ ἄπειρον παρέσχετο γένη, ὅμως δ᾽ ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐναντίου γένει ἓν ἐφάνη.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε[g] πέρας οὔτε πολλὰ εἶχεν, οὔτ᾽ ἐδυσκολαίνομεν ὡς οὐκ ἦν ἓν φύσει.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Οὐδαμῶς. ἀλλὰ[h] τρίτον φάθι[i] με λέγειν, ἓν[j] τοῦ- II. iii. 164.
το τιθέντα τὸ τούτων[k] ἔκγονον[l] ἅπαν, γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐκ τῶν μετὰ τοῦ πέρατος ἀπειργασμένων[m] μέτρων.

pr Δ.—[f] κατέχω σφόδρα Γ.—[g] τότε Λ.—[h] : ἀλλὰ Ξ.—[i] φασί Fς.—[j] ἐν Π et pr Δ.
[k] τι τούτων ℨΠ, τι τοῦ(ο)των Δ.—[l] ἔγγονον ΔΠ.—[m] ἀπειργασμένην Σ, ἀπειργασμένον

τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως] Schütz. mavult *τοῦ τρίτου*, quia *τῆς γενέσεως* fortasse e glossemate in textum irrepserit; nam tertium illud, quod ex *ἀπείρου* et *πέρατος* conjunctione existat, idem esse, quod Plato interdum *γένεσιν* dicat. Non assentior. *Τὸ πλῆθος τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως* intelligitur nunc de variis modis, quibus *mixtum* oriatur, h. e. de ejus formis, quæ tam multæ sint, ut nequeant a Protarcho mente comprehendi, sed eum perturbent. Itaque *τὸ πλῆθος τῆς γενέσεως* i. q. *αἱ πολλαὶ τοῦ τρίτου γενέσεις*. Ac supra jam legebatur *γενέσεις τινὰς ἀφ᾽ ἑκάστων συμβαίνειν*. Stalb.

καίτοι πολλά γε καὶ τὸ ἄπειρον] *At vero non debes ista formarum multitudine tantopere perturbari; etenim etiam τῶν ἀπείρων erat ingens numerus, et tamen illa, communi quadam nota omnibus impressa, facile tenebantur; πέρατος vero naturam, utpote longe simplicissimam, etiam ita perspiciebamus, ut ne opus quidem haberemus τοῦ ἑνὸς investigationem.* Referuntur igitur ultima ad §. 42. *ἣν καὶ νῦν δέον ἡμᾶς—ξυνηγάγομεν*. Itaque sine caussa idonea Schütz. tentabat: *καὶ μὴν τό γε πέρας οὔτε ὡς πολλὰ εἶχεν* hoc sensu: *atqui nos de fine neque quod multas sibi subjectas haberet species concedere gravabamur, neque quod unum esset natura.* Verum ita scribi saltem debuerat: *οὔτε, ὡς πολλὰ εἶχεν ἐδυσκολ. οὔτε ὡς οὐκ—*, ut acute vidit Baumg.-Crus. Stalb.

φασί με λέγειν] Steph. *γρ. οἶσθά με λέγειν*. Quam lectionem unde hauserit Stephanus, nescio. Nam versio quidem Ficini, *sed tertium scito me dicere unum hoc.* Unde Cornar. legendum conjiciebat, *Ἀλλὰ τρίτον ἴστω με λέγειν*. Volebat scilicet vir summus scribere *ἴσθι*. Et quum Serranus locum Latine ita interpretatus sit, *At nosti me tertium statuere:* suspicor, Stephanum ex hac viri versione sumsisse lectionem. Fisch.

οὐδαμῶς. ἀλλὰ τρίτον φασί] Ficin. *Nullo modo. Sed tertium scito—.* Hinc videtur *φάθι* legisse pro *φασί*, idque recte. Eodem sensu occurrit hæc vox in Politico t. vi. p. 65. *Τούτων ἕνεκα πάντων τὰ πρόσθεν νῷϊν εἰρῆσθαι φάθι*. Faehse.

φάθι] Omnes editt. præter Bekk. *φασὶ*, quod jam correxerant Tennemann. *System der Plat. Philosophie* t. iii. p. 41. Bastius in Specim. Crit. text. Sympos. p. 154. Bœckhius in Min. p. 59. Utrum *φάθι*, an *φαθὶ* scribendum sit, dubitatur a grammaticis. cfr. Schol. ad Aristoph. Equit. 22. Nos illud præferendum duximus cum Buttmanno Gr. Gr. t. i. p. 563. Stalb.

τὸ τούτων ἔκγονον ἅπαν] *Ea omnia*

ΠΡΩ. Ἔμαθον.

§. 14. F. §. 45. ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ πρὸς τρισὶ τέταρτόν τι[n] τότε[o] ἔφαμεν εἶναι[p] γένος σκεπτέον. κοινὴ[q] δ' ἡ σκέψις· ὅρα γὰρ εἴ σοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι[r] πάντα τὰ γιγνόμενα διά τιν'[s] αἰτίαν γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Ἔμοιγε· πῶς γὰρ ἂν χωρὶς τούτου[t] γίγνοιτο;

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ τοῦ ποιοῦντος φύσις οὐδὲν[u] πλὴν ὀνόματι τῆς αἰτίας[v] διαφέρει, τὸ δὲ ποιοῦν[w] καὶ τὸ αἴτιον ὀρθῶς ἂν εἴη λεγόμενον ἕν;

ΠΡΩ. Ὀρθῶς.

II. 27. ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε ποιούμενον αὖ καὶ τὸ γιγνόμενον οὐδὲν πλὴν ὀνόματι, καθάπερ τὸ νῦν δή,[x] διαφέρον εὑρήσομεν.[y] ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἡγεῖται μὲν τὸ ποιοῦν ἀεὶ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ ποιούμενον ἐπακολουθεῖ[z] γιγνόμενον ἐκείνῳ;[a]

π

corr Γ.—[n] τι om H.—[o] τότε ΓΔΛ, τότε ΣBC, τόγε 𝔄Π: ποτε *ϛ.—[p] εἶναι om Λ.—[q] καινῇ Π.—[r] εἶναι Λ.—[s] τιν' Γ.—[t] τούτου 𝔄ΔΣ, τοῦτο Π: τούτων *ϛ.—[u] οὐδὲ Σ.—[v] οὐσίας Γ.—[w] ποιὸν Γ.—[x] δὴ om Λ.—[y] εὑρήσομεν om Λ.—[z] ἀκολουθεῖ 𝔄ΔΠ.

quæ ex infinitis per finem temperatis oriuntur. Stalb.

γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐκ τῶν μέτρων, τῶν μ. τ. π. ἀπειργ.] H. e. *rationem, qua res ipsæ oriuntur, in eo positam, ut τὰ ἄπειρα per πέρας reddantur ἔμμετρα et ξύμμετρα.* Ex his verbis satis apertum esse arbitror *τὸ ξυμμισγόμενον* Platoni nihil aliud esse, quam rationem s. formam, qua illa omnium rerum vel potius omnis essentiæ (si ita dicere liceat) elementa *τὸ ἄπειρον* et *τὸ πέρας*, in unum conjunguntur, ita ut jam *ἡ οὐσία γεγενημένη* existat. Hinc paulo post: *ἔπειτ' ἐκ τούτων τρίτον μικτὴν καὶ γεγενημένην οὐσίαν.* Pertinet huc fragmentum Philolai apud Stob. Eclog. Eth. t. i. p. 459. Stalb.

§. 45. *αἰτίαν γίγνεσθαι*] Quæcunque fiunt, ea causam habeant necesse est, quippe sine qua nunquam futurum esset, ut quidquam mutaretur. Quæ quoniam effectum nunquam non præcedere debet, hinc eam ab hoc plurimum differre sponte consequitur. Quare tribus illis generibus quartum caussarum addendum, *τὸ πάντα ταῦτα δημιουργοῦν.* Tim. p. 28. A. *πᾶν δ' αὖ τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίγνεσθαι· παντὶ γὰρ ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσιν σχεῖν.* Porphyrius apud Stob. Eclog. Phys. t. ii. p. 778. *πᾶν γεννητὸν ἀπ' ἄλλου τὴν αἰτίαν τῆς γενέσεως ἔχει, εἴγε μηδὲν ἀναιτίως γίγνεται.* ibid. t. i. p. 338. Ocellus dicitur caussam definivisse *δι' ὃ γίγνεταί τι*, et paullo post ex ejus libris de legibus hæc laudantur: *τὸ δὲ ἀεικίνητον κυβερνεῖ, τὸ δ' ἀειπαθὲς κυβερνεῖται· καὶ τὸ μὲν πρᾶτον τᾷ δυνάμει, τὸ δὲ ὕστερον· καὶ τὸ μὲν θεῖον καὶ λόγον ἔχον καὶ ἔμφρον· τὸ δὲ γεννατὸν καὶ ἄλογον.* Stalb.

χωρὶς τούτου] Quod omnes editt. vett. dederunt, retinuimus. Nempe intelligitur *χωρὶς τοῦ διά τινα αἰτίαν γίγνεσθαι*; in qua dicendi forma pluralis pronominis non est inusitatus. Xenoph. Memor. iii. 6. 6. *οὐκοῦν τὸ μὲν πλουσιωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν ἀναβαλούμεθα· πῶς γὰρ οἷόν τε, μὴ εἰδότα γε τὰ ἀναλώματα καὶ τὰς προσόδους ἐπιμεληθῆναι τούτων* sc. *τοῦ πλ. τὴν πόλιν ποιεῖν.* Teles apud Stob. xciii. p. 515. *ἡ πενία κωλύει πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν, ὁ δὲ πλοῦτος πρὸς ταῦτα χρήσιμος.* Stalb.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο ἄρα καὶ οὐ ταὐτὸν αἰτία τ' ἐστὶ καὶ τὸ δουλεῦον εἰς γένεσιν αἰτίᾳ.[b]

ΠΡΩ. Τί μήν;

§. 46. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν γιγνόμενα καὶ ἐξ ὧν[c] γίγνεται πάντα τὰ τρία παρέσχετο ἡμῖν γένη;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα. II. iii. 165.

ΣΩ. Τὸ δὲ δὴ πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λέγωμεν[d] τέταρτον, τὴν αἰτίαν, ὡς ἱκανῶς ἕτερον ἐκείνων δεδηλωμένον;[e]

ΠΡΩ. Λέγωμεν[f] γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ὀρθῶς μὴν[g] ἔχει, διωρισμένων τῶν τεττάρων, ἑνὸς ἑκάστου μνήμης ἕνεκα ἐφεξῆς αὐτὰ καταριθμήσασθαι.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἄπειρον λέγω, δεύτερον δὲ πέρας, ἔπειτ' ἐκ τούτων τρίτον[h] μικτὴν καὶ γεγενημένην οὐσίαν· τὴν δὲ τῆς μίξεως αἰτίαν καὶ γενέσεως τετάρτην λέγων[i] ἆρα[j] πλημμελοίην[k] ἄν τι;[l]

§. 47. ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Φέρε δή, τὸ μετὰ[m] τοῦθ' ἡμῖν τίς ὁ λόγος; καὶ τί ποτε βουληθέντες εἰς ταῦτ'[n] ἀφικόμεθα; ἆρ' οὐ τόδε[o] ἦν; δευτερεῖα ἐζητοῦμεν πότερον ἡδονῆς γίγνοιτ' ἂν ἢ φρονήσεως. οὐχ οὕτως ἦν;

ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[p] νῦν, ἐπειδὴ ταῦτα οὕτω διειλόμεθα,[q]

—[a] ἐκεῖνο Δ.—[b] αἰτίαν corr Π.—[c] ἔξω pr 𝔄ΔΠ.—[d] λέγομεν 𝔄ΛΞΠΗ et pr Δ.—[e] δεδηλωμένων 𝔄ΔΠ.—[f] λέγομεν Λ, ἕτερον 𝔄ΔΠ.—[g] μὲν Η.—[h] τρίτου corr Δ.—[i] λέγων ΔΛΞΣBCH et corr F: λέγω *ς.—[j] post ἆρα omisi μὴ cum 𝔄Δ et pr Π.—[k] πλημμελείην ΞF, πλημμελοίμην ς.—[l] ἄρτι w.—[m] τὸ μετὰ om Λ.—[n] ταῦτ' Γ.—[o] τόδ' w.—[p] οὖν ὡς 𝔄ΓΔΞΠBCE, ὡς Hw et pr F: om BCE et pr Ξ.—[q] διειλόμεθα

§. 46. *λέγων*] Sic recte Fischer. e Bas. 1. restituit. Bas. 2. Ald. vitiose *λέγω*. Bekk. omittit *μή*. Male. Significat enim hæc formula: *da würde ich doch wohl nicht irren?* Quod nemo non videt huic loco bene convenire. cfr. Heind. ad Phædon. §. 23. Hermann. ad Viger. p. 824. De verbo *πλημμελεῖν* cfr. Polluc. 8. iv. 57. STALB.

§. 47. *ἆρ' οὖν νῦν*] Bas. 2. *οὖν ὡς νῦν*· quæ fortassis vera lectio est. Gregor. de Dialecto Attica §. 31. *Καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς παρέλκειν νενόμισται*—. FISCH.

ἆρ' οὖν νῦν] Bas. 2. *ἆρ' οὖν ὡς νῦν*. Non probo. Pro *κάλλιον ἄν*, quod Bekk. debemus, vulgo vitiose *καλλίονα ἄν*. Mox cum eodem scripsi *τίς τέ ἐστι καὶ ὁποίου γένους* pro *τίς ἐστι καὶ ὁπ. γ.* Ceterum *κρίσις* proprium hoc in genere vocabulum. Aristoph. Ran. 778. *ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν.* 785. *Ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα καὶ κρίσιν.* STALB.

κάλλιον[r] ἂν καὶ[s] τὴν κρίσιν ἐπιτελεσαίμεθα πρώτου πέρι καὶ δευτέρου, περὶ ὧν δὴ τὸ πρῶτον ἠμφισβητήσαμεν;

ΠΡΩ. Ἴσως.

II. iii. 166. ΣΩ. Ἴθι δή, νικῶντα μὲν[t] ἔθεμέν που τὸν μικτὸν βίον ἡδονῆς τε[u] καὶ φρονήσεως. ἦν οὕτως;

ΠΡΩ. Ἦν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτον μὲν τὸν βίον ὁρῶμέν που[v] τίς τέ[w] ἐστι καὶ ὁποίου γένους;[x]

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ[y] μέρος[z] γ' αὐτὸν[a] φήσομεν[b] εἶναι τοῦ τρίτου,[c] οἶμαι, γένους. οὐ γὰρ δυοῖν[d] τινοῖν[e] ἐστὶ μικτὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ[f] ξυμπάντων τῶν[g] ἀπείρων ὑπὸ τοῦ πέρατος δεδεμένων,[h] ὥστε ὀρθῶς[i] ὁ νικηφόρος οὗτος βίος[j] μέρος ἐκείνου γίγνοιτ' ἄν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.

§. 15. F. §. 48. ΣΩ. Εἶεν. Τί δὲ ὁ σός,[k] ὦ Φίληβε, ἡδὺς καὶ ἄμικτος[l] ὢν ἐν τίνι γένει[m] τῶν εἰρημένων λεγόμενος ὀρθῶς ἄν ποτε λέγοιτο; ὧδε δ' ἀπόκριναί[n] μοι πρὶν ἀποφήνασθαι.

ΦΙ. Λέγε μόνον.

οὕτω Γ.—[r] κάλλιον 𝔄ΔΠ : καλλίονα *ς.—[s] ἂν καὶ 𝔄ΓΔΛΣBCHw et pr Ξ : ἂν ἴσως καὶ *ς.—[t] μὲν add 𝔄ΔΠ.—[u] τε om Δ.—[v] σου Π.—[w] τε add 𝔄ΔΠ.—[x] ὁποῖον γένος Γ.—[y] καὶ om F.—[z] μέρους Λ.—[a] ταὐτὸν 𝔄ΔΠ.—[b] ἐφήσαμεν 𝔄ΔΠ.—[c] πρώτου Γ et γρ Δ.—[d] γὰρ δυοῖν 𝔄ΔΠF : γὰρ ὁ δυοῖν *ς.—[e] τινυν 𝔄.—[f] ἀλλὰ 𝔄ΔΠ : ἀλλ' ὁ *ς.—[g] τῶν add 𝔄ΔΠ. ἀπὸ w.—[h] δεδεγμένων Π.—[i] ὀρθὸς 𝔄Δ.—[j] οὗτος ὁ βίος Σw. —[k] ὅσα, in mg ὁ σὸς, F.—[l] μικτὸς Π et pr Δ.—[m] μέρει Π.—[n] ἀπόκριναί μοι corr

πῶς δ' οὔ;] Ald. et Bekk. *πῶς γὰρ οὔ*; et pro *τοῦ τρίτου* legitur ibid. *τὸ τρίτον*. Stalb.

οὐ γὰρ δυοῖν τινοῖν ἐστὶ] Vulgo *οὐ γὰρ ὁ δυοῖν τινοῖν ἐστί*. Quærit Socrates, quodnam ad genus referenda sit mixta hæc e voluptate et ratione vita. Jam vero si verba, ut vulgo leguntur, considerantur, perturbant ea totam Socratis concludendi rationem. Nam *νικηφόρος* ille *βίος* nonnisi duabus ex partibus, voluptate nimirum et sapientia, erat compositus, ut adeo nullo modo dici jam possit: *οὐ γὰρ ὁ δυοῖν τινοῖν κ. τ. λ.* Itaque Schleiermacher reponi voluit *οὐ γάρ, ὃ δυοῖν τινοῖν ἐστι μικτὸν ἐκεῖνο, ἀλλ' ὃ ξυμπάντων κ. τ. λ.* Sed ipse hanc emendationem paullo duriorem esse fatetur. Placet Schützii emendatio: *οὐ γὰρ δυοῖν τινοῖν ἐστι μικτὸν ἐκεῖνο, ἀλλὰ ξυμπάντων ἀπείρων ὑπὸ τοῦ πέρατος δεδεμένων.* Socrates enim rationem reddit, cur mixta illa vita ad genus *τῶν ξυμμισγομένων* referenda sit. Scilicet quia *τὸ τρίτον γένος* ex omnibus infinitis per *τὸ πέρας* inter se conjunctis et veluti colligatis, constat, hinc sub universo hoc genere illa quoque species *τοῦ μικτοῦ βίου* comprehendatur necesse est. Etiam Bekk. post *οὐ γὰρ* omisit articulum *ὁ* et pro *ἀλλ' ὁ ξυμπάντων* dedit *ἀλλὰ ξυμπ.* articulo quoque ante *ἀπείρων* illato. Hunc nos secuti sumus. Stalb.

§. 48. *ποτε*] Bas. 2. *ποθε*. Fisch.

λέγε μόνον] In Steph. Protarchi nomen infertur. Male. Verum nomen

ΣΩ. Ἡδονὴ καὶ λύπη πέρας ἔχετον, ἢ τῶν τὸ μᾶλλόν τε[o] καὶ ἧττον[p] δεχομένων ἐστόν;

ΦΙ. Ναί, τῶν τὸ[q] μᾶλλον, ὦ Σώκρατες· οὐ γὰρ ἂν ἡδονὴ πᾶν ἀγαθὸν[r] ἦν, εἰ μὴ ἄπειρον ἐτύγχανε πεφυκὸς καὶ πλήθει καὶ τῷ[s] μᾶλλον.

ΣΩ. Οὐδέ γ'[t] ἄν, ὦ Φίληβε, λύπη πᾶν κακόν· ὥστ' II. 28.
ἄλλο τι νῷν[u] σκεπτέον ἢ τὴν τοῦ ἀπείρου φύσιν, ὡς[v] παρέ- II. iii. 167.
χεταί τι μέρος ταῖς ἡδοναῖς ἀγαθοῦ. τούτων[w] δή σοι τῶν

ΔΠ, ἀποκρίνομαί μοι 𝔄.—[o] δὲ Π.—[p] ἔστον 𝔄ΔΞΠ : ἐστίν *ς.—[q] ναὶ τῶν τὸ ΓΔΛΞ ΣΒCEFHιω, ναὶ τὸν τὸν 𝔄Π : ναὶ τὸ ς.—[r] nescio an præstet πανάγαθον, et mox πάγκακον.—[s] τὸν 𝔄ΠF et pr ΔΕ.—[t] γ' om 𝔄ΔΠ.—[u] τῶν Δ.—[v] ὡς (ὃ) H, ὧ pr Π.—

habent Ald. Bas. 2. Ficin. Pro δεχομένων ἐστὸν, quæ est lectio Bas. 2., in Ald. vitiose ἐστίν. STALB.

τῶν τὸ μᾶλλον] Quod Fischer e Bas. 2. jubentibus linguæ legibus restituit, Bekk. recepit; Ald. τὸ μᾶλλον. STALB.

πᾶν ἀγαθὸν] Nunc i. q. αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν *summum bonum*, *finis bonorum*, et πᾶν κακὸν *finis malorum*. Negat autem Philebus summum bonum in voluptate inesse posse, nisi ea sit ἄπειρος, confundens scilicet varias τοῦ ἀπείρου notiones. STALB.

εἰ μὴ ἄπειρον ἐτύγχανε πεφυκὸς] Pro εἰ μὴ ἄπειρος ἐτύγχανε πεφυκυῖα, usu haud infrequenti. STALB.

καὶ πλήθει καὶ τῷ μᾶλλον] H. e. *habita multitudinis et graduum ratione s. quantitate et qualitate*. STALB.

§. 48. ὥστ' ἄλλο τι] Schütz. inserta negandi particula corrigit ὥστ' οὐκ ἄλλο τι, quia Socrates jam in eo sit, ut vitam voluptatis plenam e genere τοῦ ἀπείρου esse ostendat, ideoque contendere non potuerit, aliam, quam infiniti naturam esse quærendam, e qua pars quædam boni in voluptates derivetur. Fateor, me nullam videre mutandi necessitatem. Scilicet respiciunt hæc verba non solum ad illa, quibus voluptatem ad ἄπειρα pertinere demonstratur, sed etiam ad ea, quibus tristitiam et dolorem. Itaque sensus totius loci hic est: *quum non voluptas tantum, sed etiam dolor ad τῶν ἀπείρων genus referri debeat, illa autem tantummodo pro bono, hic contra pro malo habeatur; facile intelligitur, aliud quid, quam τὴν τοῦ ἀπείρου φύσιν esse quærendum, e quo voluptates in bonis numerandas esse consequatur*. Νῷν scripsi pro νῶϊν, more Atticorum, qui etiam σφῷ, πρῷ dicebant. cfr. Valcken. ad Eurip. Phœn. 463. Pierson. ad Mœrid. p. 266. coll. p. 300. Ruhnken. ad Tim. p. 186. STALB.

ὡς παρέχεται] STEPH. 'Pro ὡς Ficinum quoque legisse ὃ video.' Recte. vertit enim, *aliud quiddam nunc considerare debemus—quod voluptatibus partem boni aliquam præbeat*. FISCH.

ὃ παρέχεται] Stephano auctore e Ficino restituimus. Vulgo legitur ὡς παρέχεται, quod etiam a Bekk. servatum est. Mox τἀγαθοῦ sine librorum auctoritate reposui pro vulg. ἀγαθοῦ. STALB.

τοῦτο δέ σοι] Omnes editt. vett. et recentt. τούτων δή σοι, præterquam quod Bas. 2. γεγονὴς vitio typographico, opinor, exhibet. Schütz. verba non habere, unde pendeant, ratus, ita fere legendum suasit: καὶ τούτων δή σοι τ. ἀπ. γένους ὁ σὸς βίος ἔστω. Justo audacius. Lenissime correxi τοῦτο δέ σοι ctr. ut τοῦτο per generis enallagen ad ἡδονὴν trahatur, licet paullo longius remotum, hoc sensu: *verum, ne diutius de his dispiciamus, illud verum esto, voluptatem, bonum illud tuum, ad infiniti genus pertinere*. Theætet. p. 145. D. Socr. σοφίᾳ δέ γ', οἶμαι, σοφοὶ οἱ σοφοί; Theæt. ναί. Socr. τοῦτο δὲ μῶν διαφέρει τι ἐπιστήμης; Th. τὸ ποῖον; Socr. ἡ σοφία· ἢ οὐχ, ἅπερ ἐπιστήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί; de Republ. viii. p. 562. B. λέγεις δὲ αὐτὴν (τὴν δημοκρατίαν) τί ὁρίζεσθαι; τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον· τοῦτο γάρ που ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει ἀκούσαις ἄν, ὡς ἔχει τε κάλλιστον καὶ διὰ ταύτην ἐν μόνῃ ταύτῃ ἄξιον οἰκεῖν, ὅστις φύσει ἐλεύθερος. de Legg. ii. init. ἀναμνησθῆναι τοίνυν ἔγωγε πάλιν ἐπιθυμῶ, τί ποτε λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν· τούτου γάρ, ὥς γ'

ἀπεράντων γεγονὸς ἔστω. Φρόνησιν δὲ καὶ ἐπιστήμην καὶ νοῦν εἰς τί ποτε τῶν προειρημένων, ὦ Πρώταρχέ τε[x] καὶ Φίληβε, νῦν θέντες οὐκ ἂν ἀσεβοῖμεν; οὐ γάρ μοι δοκεῖ σμικρὸς ἡμῖν εἶναι ὁ κίνδυνος κατορθώσασι[y] καὶ μὴ περὶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον.

ΦΙ. Σεμνύνεις γάρ, ὦ Σώκρατες, τὸν σαυτοῦ[z] θεόν.

ΣΩ. Καὶ γὰρ σύ, ὦ ἑταῖρε, τὴν σεαυτοῦ·[a] τὸ δ' ἐρωτώμενον ὅμως[b] ἡμῖν λεκτέον.

§. 49. ΠΡΩ. Ὀρθῶς τοι[c] λέγει Σωκράτης, ὦ Φίληβε,[d] καὶ αὐτῷ πειστέον.

ΦΙ. Οὐκοῦν ὑπὲρ[e] ἐμοῦ σύ, ὦ[f] Πρώταρχε, προήρησαι[g] λέγειν;

ΠΡΩ. Πάνυ γε·[h] νῦν μέντοι[i] σχεδὸν ἀπορῶ, καὶ δέομαί γε, ὦ Σώκρατες, αὐτόν σε[k] ἡμῖν γενέσθαι προφήτην, ἵνα μηδὲν ἡμεῖς σοι περὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες παρὰ[l] μέλος φθεγξώμεθά τι.

[w] τοῦτο corr Σ.—[x] τε om ΓΛΣBCEFH*w* et pr Ξ.—[y] εἶναι ὁ κίνδυνος κατορθώσασι 𝔄ΔΠ : ὁ κίνδυνος εἶναι καὶ κατορθώσασι *ς.—[z] σεαυτοῦ 𝔄ΔΠ.—[a] σαυτοῦ 𝔄ΔΠ.—[b] ὅπως pr Π.—[c] τι *w*.—[d] ὦ φίληβε om 𝔄 et pr Π, in mg ponit Δ.—[e] πρὸ F.—[f] ὦ add F.—[g] προείρησαι pr Δ.—[h] γε om pr Δ.—[i] μέντοι νῦν (β α) Δ, μὲν τοίνυν Π,

ἐγὼ τοπάζω τανῦν, ἔστιν ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθουμένῳ σωτηρία, ubi τούτου ad παιδείαν refertur. Phædon. p. 88. A. εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγοντι, ἢ ἃ σὺ λέγεις, συγχωρήσειε, δοὺς αὐτῷ, μὴ μόνον ἐν τῷ πρὶν καὶ γενέσθαι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἐνίων ἔτι εἶναι καὶ ἔσεσθαι καὶ πολλάκις γενήσεσθαι καὶ ἀποθανεῖσθαι αὖθις· οὕτω γὰρ αὐτὸ (τὴν ψυχὴν scil.) φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ὥστε κ. τ. λ. ubi plura dedit Heind. Emendationis nostræ veritatem evincunt sequentia, quæ his opposita sunt, φρόνησιν δὲ καὶ ἐπιστήμην καὶ νοῦν εἰς τί ποτε. Stalb.

σμικρὸς ὁ κίνδυνος] H. e. *neque enim parum refert, utrum de his recte statuamus necne*. In Fischer. edit. ante κίνδυνος articulus deest. Male. Nunquam in formula ista omitti solet. Nam in Cratyli quidem loco p. 436. B. ἆρ' ἐννοεῖς, ὅτι οὐ σμικρὸς κινδυνός ἐστιν ἐξαπατηθῆναι, Heind. eum e cod. Gud. jam restituit. Stalb.

σεμνύνεις γὰρ—θεὸν] H. e. *cum gravitate quadam et ostentatione Deum tuum* (Νοῦν) *effers*. cfr. Theætet. p. 168. D. Gorg. 511. D. 512. C. Parmenid. p. 128. C. de Republ. iii. 13. coll. Valcken. ad Eurip. Hipp. §. 99. Spanhem. ad Julian. Cæs. p. 54. ed. Heusing. Stalb.

πειστέον] Bas. 1. 2. πιστέον. Vitiose. De forma πειστέον a πείθεσθαι, non a πείθειν derivata, cfr. Heind. ad Phædon. §. 30. et Hermann. ad Soph. Œd. Tyr. 628. ed. Erf. min. Stalb.

§. 49. ὑπὲρ ἐμοῦ σὺ—λέγειν] Cognoscas hic hominem, voluptati et mollitiei adeo deditum, ut, quamvis suam sententiam vincere ardentissime cupiat, tamen omnem disputandi laborem quovis modo detrectet ac subterfugiat.—περὶ τὸν ἀγωνιστὴν sc. τὸν Νοῦν. Stalb.

παρὰ μέλος φθεγξώμεθα] H. e. *ne quid absone, absurde dicamus*, ut Criton. p. 106. B. de Legg. ii. 13. ed. Ast. Horat. Epist. i. 18. 59. 'Quamvis nil extra numerum fecisse modumque Curas,' ubi vid. interptt. Monui hæc propter Sydenhamum, qui mira ad h. l. nugatur. Stalb.

ΣΩ. Πειστέον, ὦ Πρώταρχε· οὐδὲ γὰρ χαλεπὸν οὐδὲν ἐπιτάττεις. ἀλλ᾽ ὄντως[m] σε[n] ἐγώ, καθά περ εἶπε Φίληβος, σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν ἐθορύβησα, νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἐρόμενος ὁποίου γένους εἶεν;

ΠΡΩ. Παντάπασί γε, ὦ Σώκρατες.

§. 50. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ῥᾴδιον. πάντες γὰρ συμφω- II. iii. 168.
νοῦσιν οἱ σοφοί, ἑαυτοὺς ὄντως[o] σεμνύνοντες, ὡς[p] νοῦς ἐστὶ βασιλεὺς ἡμῖν οὐρανοῦ τε[q] καὶ γῆς. καὶ ἴσως εὖ λέγουσι. διὰ μακροτέρων δ᾽, εἰ βούλει, τὴν σκέψιν αὐτοῦ τοῦ γένους ποιησώμεθα.

ΠΡΩ. Λέγ᾽ ὅπως βούλει, μηδὲν μῆκος ἡμῖν ὑπολογιζόμενος, ὦ Σώκρατες, ὡς οὐκ ἀπεχθησόμενος.

§. 51. ΣΩ. Καλῶς εἶπες. ἀρξώμεθα δέ πως ὧδε ἐπα- §. 16. F.
νερωτῶντες.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Πότερον,[r] ὦ Πρώταρχε, τὰ ξύμπαντα καὶ τόδε τὸ[s] καλούμενον ὅλον ἐπιτροπεύειν φῶμεν τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ εἰκῇ δύναμιν καὶ τὰ[t] ὅπῃ ἔτυχεν, ἢ τἀναντία καθά

μέν τοίνυν 𝔄.—[k] *γε* 𝔄Π et pr Δ.—[l] *περὶ* H.—[m] *οὕτως* F.—[n] *σε* om Λ.—[o] *ὄντως* 𝔄ΓΔΛΠΣBCH*w* et *γρ* Ξ: *οὕτω* *ς.—[p] *καὶ* Λ.—[q] *τε* add 𝔄ΔΠ.—[r] *πρότερον* 𝔄.—

πειστέον—ἐπιτάττεις] Hæc a Ficino et Bas. 2. Socrati tribuuntur, sequentia autem *ἀλλ᾽—εἶεν* Socrati. Perperam. Stalb.

§. 50. *πάντες γὰρ συμφωνοῦσιν—οὐρανοῦ τε καὶ γῆς*] Laudant hunc locum Eusebius Præp. Evang. p. 628. ed. Col. et Theodoret. adv. Gentil. t. iv. p. 858. ed. Schulz. Inde pro *ἑαυτοὺς οὕτω σεμν.* quæ est lectio Ald. restitui *ἑαυτοὺς ὄντως σεμν.* quod etiam Bekk. dedit. Nam sensus hic est: *dum sapientes illi Mentem laudibus efferunt, revera se ipsos laudant.* Quod quid sibi velit, facile patet. Stalb.

οὕτω] Bas. 2. *ὄντας.* At Ficinus quoque vertit, *ita extollentes sese.* recte. Fisch.

ὡς νοῦς ἐστὶ βασιλεὺς—γῆς] Dici non potest, quam sæpe Platonici recentiores vel laudaverint, vel respexerint vel illustraverint. cfr. Proclus Theolog. Platon. p. 252. in Tim. p. 77. et p. 124. in Polit. p. 425. Iamblich. de Myster. p. 12. apud Stob. Eclog. i. p. 1053. Porphyr. in Vit. Plotin. c. 14. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 298. C. iv. 4. v. 3. 3. Proclus apud Creuzer. in Plotin. de Pulchritud. p. 90. ubi vid. not. coll. Wyttenbach. ad Phædon. §. 11. et Tennemann. *System der Platon. Philosoph.* t. iii. p. 134. Sumsit noster hoc decretum haud dubie ex Anaxagoræ philosophia, qui Jovem fingebat summæ rationis imaginem, quæ omnia regeret ac gubernaret. Ac jam Homerus Iliad. xiii. 355. *Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονε καὶ πλείονα ᾔδη.* Stalb.

οὐρανοῦ τε καὶ γῆς] Particulam *τε* interposui e Theodoreto. Fecit etiam Bekk. Stalb.

§. 51. *τόδε τὸ καλούμενον ὅλον*] Gorg. p. 508. A. *καὶ τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦσι.* Ex mente scriptoris libri Plutarchei de Placit. Philosoph. ii. 1. *τὸ ὅλον* et *τὸ πᾶν* probe sunt discernenda. Stalb.

ἐπιτροπεύειν] Cum accusativo conjungitur Theætet. p. 153. A. Cratyl. p. 413. B. Politic. p. 189. B. de Republ. vii. p. 516. B. p. 519. B. Stalb.

τὸ ὅπη ἔτυχεν] E Bas. 2. Euseb. restitui, vulgo male *τὰ ὅπη ἔτυχεν.* De

περ οἱ πρόσθεν ἡμῶν ἔλεγον νοῦν καὶ φρόνησίν τινα θαυμαστὴν συντάττουσαν διακυβερνᾷν;

ΠΡΩ. Οὐδὲν τῶν αὐτῶν, ὦ θαυμάσιε Σώκρατες. ὃ μὲν γὰρ σὺ νῦν λέγεις,[u] οὐδ' ὅσιον εἶναί μοι φαίνεται· τὸ δὲ νοῦν πάντα[v] διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι καὶ τῆς ὄψεως τοῦ κόσμου καὶ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀστέρων[w] καὶ πάσης τῆς περιφορᾶς ἄξιον, καὶ οὐκ ἄλλως ἔγωγ' ἄν ποτε περὶ αὐτῶν εἴποιμι οὐδ' ἂν δοξάσαιμι.[x]

§. 52. ΣΩ. Βούλει δῆτά τι[y] καὶ ἡμεῖς τοῖς ἔμπροσθεν
II. 29. ὁμολογούμενον[z] ξυμφήσωμεν,[a] ὡς[b] ταῦθ'[c] οὕτως ἔχει, καὶ

[s] τὸ om ΓΛBCEFHw.—[t] τὸ 𝔄ΞCw, om ΛH.—[u] νῦν λέγεις ΓΛΣBCHw, νῦν δὴ λέγεις 𝔄ΔΠ : λέγεις νῦν *ς.—[v] παντάπαν Γ.—[w] ἀστέρων 𝔄ΔΠ : ἄστρων *ς.—[x] δόξαιμι Γ.—[y] τι add 𝔄ΔΠ.—[z] ὁμολογούμενον 𝔄ΓΔΛΠΣBCHw, ὁμολογούμενοι EF : ὁμολογουμένοις *ς.—[a] ξυμφήσομεν ΞE.—[b] εἰ Γ.—[c] τοῦθ' Λ.—[d] ὀνόμεθα Λ.—

sensu cfr. Menander apud Stob. t. i. p. 214. Οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεθ' ὧν ποιεῖ τύχη. Stalb.

οἱ πρόσθεν ἡμῶν ἔλεγον] Intelligit Anaxagoram, quem primum docuisse constat, rerum universitatem vi et ratione Mentis infinitæ (Νοῦς) regi et administrari. cfr. Phædon. p. 98. B. Cratyl. p. 413. C. Xenoph. Memor. iv. 7. Sext. Empir. p. 549. Diog. Laert. ii. 6. ubi vid. Menag. et Aldobrand. Valcken. Diatrib. in Eurip. p. 40. B. Proprium autem verbum, quo philosophus hac in re utebatur, erat διακοσμεῖν. Vid. Aldobrand. ad Diog. Laert. procem. §. 2. et Fischer. ad Phædon. c. 46. Hinc paullo post τὸ δὲ νοῦν πάντα διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι κ. τ. λ. Stalb.

ὃ μὲν γὰρ σὺ νῦν λέγεις] Apud Euseb. legitur ὃ μὲν γὰρ δὴ σὺ λέγεις.—ὄψις τοῦ κόσμου καὶ ἡλίου καὶ σελήνης *mundi et solis et lunæ spectaculum.* ut de Legg. x. p. 887. D. 910. A. Phædr. p. 250. B. Fragmentum lexici Msti apud Creuzer. ad Plotin. de Pulcritudin. p. 377. ὄψις καὶ ἡ πρόσοψις, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις· καὶ ὄψις τὸ θεαθέν. De sensu cfr. de Legg. libr. xii. p. 966. E. ἓν μὲν, ὃ περὶ τὴν ψυχὴν ἐλέγομεν, ὡς πρεσβύτατόν τε καὶ θειότατόν ἐστι πάντων, ὧν κίνησις γένεσιν παραλαβοῦσα ἀέναον οὐσίαν ἐπόρισεν, ἓν δὲ τὸ περὶ τὴν φορὰν, ὡς ἔχει τάξεως, ἄστρων τε καὶ ὅσων ἄλλων ἐγκρατὴς νοῦς ἐστὶ τὸ πᾶν διακεκοσμηκώς. Ὁ γὰρ ἰδὼν ταῦτα μὴ φαύλως μηδ' ἰδιωτικῶς, οὐδεὶς οὕτως ἄθεος ἀνθρώπων ποτὲ πέφυκεν, ὃς οὐ τοὐναντίον ἔπαθεν ἢ τὸ προσδοκώμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν. coll. Xenoph. Memorab. i. c. 4. Stalb.

§. 52. δῆτα] Pro δῆτα Theodoret. δέ. Stalb.

ὁμολογούμενα] De Schleiermacheri conjectura in textum recepi Ald. Bas. 2. ὁμολογουμένοις. Theodoret. ὡμολογημένοις. Bekk. ὁμολογούμενον, quod nostram lectionem confirmat. Stalb.

ξυμφήσωμεν] Ald. Bas. 1. 2. ξυμφήσομεν. Quod haud scio, an non tanto cum contemtu abjiciendum sit, quam plerumque fieri solet. Phædon. p. 99. D. βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσομαι, ὦ Κέβης; ubi Heind. et Wyttenbach. de Stephani conjectura dederunt ποιήσωμαι. Cratyl. p. 397. A. πόθεν οὖν βούλει, ἀρξόμεθα, ubi Heind. ἀρξώμεθα. Parmenid. p. 137. B. ἢ βούλεσθε, ἐπειδήπερ δοκεῖ πραγματειώδη παιδιὰν παίζειν, ἀπ' ἐμοῦ ἄρξομαι καὶ τῆς ἐμαυτοῦ ὑποθέσεως, ubi editores sine librorum suffragio ἄρξομαι. de Republ. v. p. 453. A. βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν; ubi Ald. Bas. 1. 2. Galen. ἀμφισβητήσομεν. Schæferus ad Lamb. Bos. p. 765. 'Mira, inquit, structura, ac nisi solœca, certe σολοικοφανεῖ, Epigr. adespot. ccxlix. Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα; Item Lucian. t. iii. p. 250. ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι; ibid. p. 265. ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι; Hom. Il. vi. 340. Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω.' Disputavit de hujusmodi locis Hermann. de ellipsi et ple-

μὴ μόνον οἰώμεθα[d] δεῖν τἀλλότρια ἄνευ κινδύνου λέγειν, II. iii. 169.
ἀλλὰ καὶ συγκινδυνεύωμεν[e] καὶ μετέχωμεν τοῦ ψόγου, ὅταν ἀνὴρ δεινὸς φῇ ταῦτα μὴ οὕτως ἀλλ' ἀτάκτως ἔχειν;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐκ ἂν βουλοίμην;

ΣΩ. Ἴθι δή, τὸν ἐπιόντα περὶ τούτων νῦν ἡμῖν λόγον ἄθρει.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Τὰ περὶ τὴν τῶν σωμάτων φύσιν ἁπάντων τῶν ζώων, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα, καθορῶμέν που, καὶ γῆν, καθά περ οἱ χειμαζόμενοί φασιν, ἐνόντα ἐν τῇ συστάσει.[f]

ΠΡΩ. Καὶ μάλα· χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως[g] ὑπ' ἀπορίας[h] ἐν τοῖς νῦν λόγοις.

ΣΩ. Φέρε[i] δή, περὶ ἑκάστου[j] τῶν παρ' ἡμῖν λαβὲ τὸ[k] τοιόνδε.

ΠΡΩ. Ποῖον;

—[e] συγκινδυνεύωμεν...μετέχωμεν (o supra ω) F, συγκινδυνεύομεν...μετέχομεν Ξ.—[f] στάσει F.—[g] ὄντος Λ.—[h] ἀπειρίας ΛΞFH.—[i] περὶ om. Γ.—[j] ἕκαστον F.—[k] τὸ w.—[l] μικρόν

onasmo in Museo Antiquitat. Studior. p. 182. Plurimi Theodoreti codd. ξυμφωνήσωμεν præstant. Stalb.

ξυγκινδυνεύωμεν καὶ μετέχωμεν] Theodoret. ξυγκινδυνεύσωμεν καὶ μετασχῶμεν. Quod vide, an verum sit. Notandum vero, ante hos conjunctivos e prægresso μὴ supplendum esse ὅπως. Nam quæ Matth. Gr. Gr. §. 520. not. 4. de hujus particulæ constructione monuit, ea refutarunt Heind. ad Protagor. p. 476. Poppo Observat. in Thucyd. p. 135. Satis autem constat, sæpenumero ex enuntiationibus negantibus repetendum esse vocabulum aliquod, quod affirmationem contineat. Rem satis illustrarunt et firmarunt exemplis Heind. ad Gorg. §. 20. Gronov. Observat. iv. 2. interpt. ad Horat. Satyr. i. 1. 3. Stalb.

ὅταν ἀνὴρ δεινὸς φῇ] Mira est Sydenhami sententia, qui ad Critiam respici opinatur, qui et Socratem injuste damnaverit, et ceteroquin prorsus ita senserit, ut hic dicatur. Laudat ille Sext. Empir. p. 562. Scilicet ignoravit bonus vir, δεινοὺς eximie sophistas appellari. Hi vero non solum omnem virtutem funditus evertere, sed etiam divini numinis providentiam nullam esse probare studuerunt. De usu illo voc. δεινὸς sufficiet laudasse Protagor. p. 341. A. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Theætet. p. 154. D. εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ ἔγωγε καὶ σὺ ἦμεν. Ac ne quis in verbo ξυγκινδυνεύωμεν hæreat, quomodo illud intelligendum sit, satis docet adjectum καὶ τοῦ ψόγου μετασχῶμεν. Stalb.

καθάπερ οἱ χειμαζόμενοί φασιν] Respicere videtur ad nautarum consuetudinem, qui tempestatibus agitati, ubi terram conspiciant, clamare soleant: καθορῶμεν γῆν! *Land!* Hanc autem fluctuantium mentionem Protarchus ad disputationis ambiguitatem ac difficultatem transfert, χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως, inquiens, ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις. Scilicet χειμάζεσθαι sæpius ita de disputatione apud Platonem usurpatur. Lachet. p. 194. B. ἀνδράσι χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀποροῦσι βοήθησον. Euthydem. p. 292. E. ἔγωγε οὖν καὶ αὐτὸς, ὦ Κρίτων, ἐπειδὴ ἐν τῇδε τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπτώκειν, πᾶσαν ἤδη φωνὴν ἠφίειν, δεόμενος τοῖν ξένοιν, ὥσπερ Διοσκούρω ἐπικαλούμενος, σῶσαι ἡμᾶς— ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. Stalb.

ποῖον] Cave τὸ ποῖον corrigas, quanquam hoc longe frequentissimum. cfr. Marcland. ad Eurip. Iph. T. 1319. Fischer. ad Weller. t. i. p. 346. Wyttenbach. ad Phædon. §. 42. Hermann. ad

§. 53. ΣΩ. Ὅτι σμικρόν[l] τε τούτων ἕκαστον παρ' ἡμῖν[m] ἔνεστι[n] καὶ[o] φαῦλον καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς εἰλικρινὲς ὂν καὶ τὴν δύναμιν οὐκ ἀξίαν τῆς φύσεως ἔχον. ἐν ἑνὶ δὲ λαβὼν[p] περὶ πάντων νόει ταὐτόν. οἷον πῦρ ἔστι μέν[q] που παρ' ἡμῖν, ἔστι δ' ἐν τῷ παντί.

ΠΡΩ. Τί μήν;[r]

II. iii. 170. ΣΩ. Οὐκοῦν σμικρὸν μέν τι[s] τὸ παρ' ἡμῖν καὶ ἀσθενὲς[t] καὶ φαῦλον, τὸ δ' ἐν τῷ παντὶ πλήθει τε θαυμαστὸν καὶ κάλλει καὶ πάσῃ δυνάμει τῇ περὶ τὸ πῦρ οὔσῃ.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα ἀληθὲς ὃ λέγεις.

ΣΩ. Τί δαί;[u] τρέφεται καὶ γίγνεται ἐκ τούτου καὶ ἄρχεται τὸ τοῦ παντὸς πῦρ ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν πυρός, ἢ τοὐναντίον ὑπ' ἐκείνου τό τ' ἐμὸν καὶ τὸ σὸν καὶ τὸ τῶν ἄλλων ζώων ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα;

𝔄.—[m] παρ' ἡμῖν om F.—[n] ἔν ἐστι CHw.—[o] καὶ ante φαῦλον om Σw.—[p] λαβὸν Λ.
τί μὴν
—[q] μέν ἐστι 𝔄ΔΠ.—[r] πλήθει E : τί...παντὶ om F.—[s] τοι ΛΞ.—[t] ἀσφαλὲς C.—

Viger. p. 705. Sed omissi etiam articuli exempla haudquaquam rara. cfr. infra p. 33. B. Politic. 263. D. 264. A. 291. B. de Republ. iv. p. 425. A. vii. 530. E. Scilicet ποῖον dicitur, si articulus additus legitur nomini, ad quod interrogatio pertinet; sin minus, τὸ ποῖον usurpatur. Stalb.

§. 53. *σμικρόν τι—παρ' ἡμῖν*] Opponuntur hic τὰ ἐν τῷ παντὶ στοιχεῖα τοῖς παρ' ἡμῖν, ita quidem ut illa his longe præstantiora esse dicantur. Quippe corporis nostri elementa sunt nonnisi particulæ quædam ex universi mundi igne, aqua, aere, terra decerptæ, adeoque ab his sustentantur atque aluntur. cfr. Tim. p. 41. A. ubi creator mundi dæmonibus homines creare imperat. Locus longior, quam qui huc transscribi possit. Pertinet etiam huc fragmentum Hermetis apud Stob. Eclog. Phys. t. ii. p. 746. εἰκότως οὖν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ἐκεῖνα μὲν τὰ σώματα, ὡς ἐξ ἀσωμάτου οὐσίας γεγεννημένα, ἀθάνατά ἐστι· τὰ δὲ ἡμέτερα διαλυτὰ καὶ θνητὰ, ὡς τῆς ὕλης ἡμῶν ἐκ σωμάτων συνεστώσης, διὰ τὸ ἀσθενῆ εἶναι καὶ πολλῆς ἐπικουρίας δεόμενα. Πῶς γὰρ ἂν καὶ τὸ τυχὸν ἀντέσχεν ὁ σύνδεσμος ἡμῶν τῶν σωμάτων, εἰ μή τινα εἶχεν ἐπεισερχομένην τροφὴν ἐκ τῶν ὁμοίων στοιχείων καὶ ὑπερσωμάτου ἡμᾶς καθ' ἡμέραν; καὶ γὰρ γῆς τε καὶ ὕδατος καὶ πυρὸς καὶ ἀέρος ἐπιῤῥοὴ ἡμῖν γίγνεται, ἥτις τὰ σώματα ἡμῶν νεοποιοῦσα συνέχει τὸ σκῆνος ctr. Pro σμικρόν τι, quod ex Eusebio reposui, vulgo σμικρόν τε. Offendunt dein παρ' ἡμῖν ἔνεστι. Nam aliud est, quod paullo post sequitur ἔστι μέν που παρ' ἡμῖν. Vide an scribendum sit ἑκάστῳ παρ' ἡμῖν ἔνεστι. Stalb.

εἰλικρινὲς] *Integrum, nihil in se dispar sui admixtum habens, omni aliena materia carens,* uti explicant Hesych. et Etymol. M. Stalb.

σμικρὸν μέν τι] Rem illustrat ignis exemplo, qui quum in rerum universitate plurimus, pulcherrimus, denique præstantissimus fluat, in hominum corporibus adeo parvus, mancus, imbecillis insit, ut hæc ab universo non possint non ali atque sustentari. Tim. p. 31. B. σωματοειδὲς δὴ καὶ ὁρατὸν ἁπτόν τε δεῖ τὸ γενόμενον εἶναι. χωρισθὲν δέ τε πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο· οὐδὲ ἁπτὸν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ, οὐκ ἄνευ γῆς. ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος συνιστάναι σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει. cfr. Aristotel. de Anima ii. 36.—Pro σμικρὸν μέν τι in Bas. 2. σμικρὸν μέν τοι. Male. Stalb.

ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα] Hæc verba Ficinus in versione non expressit; vertit

ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν οὐδ' ἀποκρίσεως ἄξιον ἐρωτᾷς.

ΣΩ. Ὀρθῶς· ταὐτὰ γάρ[v] ἐρεῖς, οἶμαι,[w] περί τε τῆς ἐν τοῖς ζώοις γῆς τῆς ἐνθάδε καὶ τῆς ἐν τῷ παντί, καὶ τῶν ἄλλων δὴ πάντων[x] ὅσων ἠρώτησα[y] ὀλίγον[z] ἔμπροσθεν,[a] οὕτως ἀποκρινεῖ.[b]

ΠΡΩ. Τίς[c] γὰρ ἀποκρινόμενος ἄλλως ὑγιαίνων ἄν ποτε φανείη;

§. 54. ΣΩ. Σχεδὸν οὐδ' ὁστισοῦν. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἑξῆς ἕπου. πάντα γὰρ ἡμεῖς ταῦτα τὰ νῦν δὴ λεχθέντα ἆρ' οὐκ εἰς ἓν συγκείμενα ἰδόντες ἐπωνομάσαμεν[d] σῶμα;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ταὐτὸν δὴ λαβὲ[e] καὶ περὶ τοῦδε ὃν κόσμον λέγομεν. διὰ τὸν αὐτὸν[f] γὰρ τρόπον ἂν εἴη που σῶμα, σύνθετον ὂν[g] ἐκ τῶν αὐτῶν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα[h] λέγεις.

ΣΩ. Πότερον οὖν ἐκ τούτου τοῦ[i] σώματος ὅλως τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἢ ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν τοῦτο[j] τρέφεταί τε καὶ ὅσα νῦν δὴ περὶ αὐτῶν εἴπομεν,[k] εἴληφέ τε καὶ ἴσχει;[l] II. iii. 171.

[u] δαὶ Δ: δέ *ς.—[v] γὰρ 𝔄ΔΠ: γ' ἂν *ς.—[w] οἶμαι om F.—[x] πάντων add 𝔄ΔΠ.—[y] ἠρώτησα πέρι rc Σ.—[z] ὀλίγων pr Γ.—[a] ἔμπροσθεν om Λ.—[b] ἀποκρινεῖ pr Γ.—[c] τί Δ.—[d] ἐπωνομάσωμεν H, ἐπονομάσωμεν Λ.—[e] λαβὲ Δ: λάβε *ς.—[f] αὐτὸν γὰρ τὸν H.—[g] ὂν om Λ.—[h] ὀρθότατον ς.—[i] τοῦ om Λ.—[j] ὑμῖν τοῦτο C.—[k] εἴπωμεν Ξ.

enim, *vel contra, et meus, et tuus, et animantium reliquorum, omnis ab illo.* Fisch.

ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα] Ea Ficinus non intellexisse videtur, utpote in ejus versione non expressa. Supplendum ex antecedentibus *τὸ τρέφεσθαι καὶ γίγνεσθαι καὶ ἄρχεσθαι.* Stalb.

ταὐτά γ' ἂν ἐρεῖς] Ita vett. editt. unanimi consensu. Sed quanquam *ἂν* cum futuro junctum nihil habet insolentiæ. cfr. Gregor. Corinth. p. 66. et Matth. Gr. Gr. p. 880. nec quidquam frequentius particula *γε* sequente *ἄν*. cfr. Hermann. ad Viger. p. 825. tamen totius loci ratio hanc lectionem respuit. Quare Bekk. ex Eusebio, opinor, *ταὐτὰ γὰρ ἐρεῖς* recepit. Mei si res arbitrii esset, reponerem *ταὐτὰ δέ γ' ἂν ἐρεῖς* ctr. Nam 'ubi persona secunda prioris sententiam auget aut corrigit, post *δὲ*, modo interposito, modo non interposito alio verbo sequitur particula *γε*.' Porson. ad Eurip. Orest. 1234. Stalb.

§. 54. *ταὐτὸν δὴ λαβὲ—ὃν κόσμον λέγομεν*] *Quemadmodum quatuor illa elementa in unum conjuncta, animalium corpora constituunt, ita ea etiam universum mundum efficiunt, ut adeo hic quoque corporis nomine recte appelletur.* De constructione *ὃν κόσμον λέγομεν* cfr. Heind. ad Phædr. p. 279. Stalb.

ὀρθότατον] Fo. *ὀρθότατα.* Steph. Recte, opinor. Fisch.

ὀρθότατα] Bekk. secutus, linguæ consuetudine postulante, ex Eusebio restitui *ὀρθότατα* pro *ὀρθότατον*. Apud eundem Euseb. mox pro *ὅλως* legitur *ὅλου* et *ἐπείπομεν* pro *εἴπομεν*. Stalb.

εἴληφέ τε καὶ ἔχει] Bekk. habet *εἴληφέ τε καὶ ἴσχει*. Vulgatam satis tuetur Cratyli locus p. 393. A. *κρατεῖ τε καὶ αὐτοῦ καὶ κέκτηται καὶ ἔχει αὐτό*, ubi *ἔχει* propterea mutari nequit, quia Hectoris nomen inde derivatur. Stalb.

ΠΡΩ. Καὶ τοῦθ' ἕτερον, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἄξιον ἐρωτήσεως;

II. 30. ΣΩ. Τί δαί;[m] τόδε ἆρ' ἄξιον; ἢ πῶς ἐρεῖς;

ΠΡΩ. Λέγε τὸ ποῖον.

ΣΩ. Τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἆρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχειν;

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι φήσομεν.

ΣΩ. Πόθεν, ὦ φίλε Πρώταρχε, λαβόν,[n] εἴ περ μὴ τό γε τοῦ παντὸς σῶμα ἔμψυχον ὂν[o] ἐτύγχανε, ταὐτά γε ἔχον τούτῳ καὶ ἔτι πάντῃ[p] καλλίονα;

ΠΡΩ. Δῆλον ὡς οὐδαμόθεν ἄλλοθεν, ὦ Σώκρατες.

§. 55. ΣΩ. Οὐ γάρ που[q] δοκοῦμέν γε, ὦ Πρώταρχε,

—[l] ἴσχει ϒΔΠ: ἔχει *ς.—[m] δαὶ Δ: δὲ *ς. ἆρ' Γ, ἆρ' οὐκ F.—[n] λαβὼν Λ.—[o] ἐὸν

τόδε ἆρα ἄξιον] Apud Euseb. additur *ἐρωτήσεως*, quod, utpote e prægressis facile supplendum, equidem nolui in textum recipere. Stalb.

§. 54. *τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἆρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχειν;*] Mirifice cum his consentit Socrates apud Xenoph. Memor. i. 4. 8. *σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν, ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ οὐδὲν οἴει φρόνιμον εἶναι; καὶ ταῦτα, εἰδὼς, ὅτι γῆς τε μικρὸν μέρος ἐν τῷ σώματι πολλῆς οὔσης ἔχεις, καὶ ὑγροῦ βραχὺ πολλοῦ ὄντος, καὶ τῶν ἄλλων δήπου μεγάλων ὄντων ἑκάστου μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι· νοῦν δ' ἄρα μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι, καὶ τάδε τὰ ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα δι' ἀφροσύνην τινα οὕτως οἴει εὐτάκτως ἔχειν;* Cicer. de Nat. Deor. ii. 6. sq. ibid. iii. 11. 'At enim quærit apud Xenophontem Socrates, unde animum arripuerimus, si nullus fuerit in mundo.' M. Antonin. iv. 4. Senec. Epist. 69. Procli theolog. Platon. p. 92. Stalb.

πόθεν — λαβόν;] Sc. *ἔχει*. Phædon. p. 74. B. *ἦ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ, ὃ ἔστι; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Πόθεν λαβόντες αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην;* sc. *ἐπιστάμεθα αὐτό.* Stalb.

καὶ ἔτι καλλίονα] Euseb. *καὶ ἔτι πάντῃ καλλίονα*, quod recepit Bekk.— *οὐδαμόθεν ἄλλοθεν* sc. *ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ παντὸς ψυχῆς.* Stalb.

§. 55. *οὐ γάρ που δοκοῦμεν κ. τ. λ.*] Fic. vertit: *Neque enim existimandum, quatuor illa, terminum, infinitum, mixtum et causæ genus, in iis quartum cunctis existens, quod iis quidem, quæ apud nos sunt, animum corpusque præbet, dum imprimit umbram labefactoque corpore remedia parat et in aliis alia constituit atque restituit omnem atque integram vocitari.* Quibus profecto nihil obscurius, nihil absurdius dici potuerit. Ante omnia autem offendere debet istud *imprimit umbram.* Scilicet fluxit hoc e lectione vett. editt. omnium *σῶμα σκίαν*, quam ex Eusebio et Bekk. in *σωμασκίαν* mutavimus. Nam Fischerum quidem, corpus propterea *σκίαν ἐμποιοῦν* dici opinatum, quia e partibus compositum sit, nemo, opinor, præter Huelsemannum audiet. Facile etiam supersedebimus Sydenhami correctione, pro *σκίαν* reponendum arbitrati *σκῆνος*; quod significaret *corpus, quatenus in eo animus habitat*, ut apud Tim. Locr. v. 10. et Ocell. Lucan. in Stobæi Ecl. Phys. c. 16. Æschin. Socrat. iii. 5. Sed alio etiam malo locus affectus est. Quid enim? qui tandem verba *ἐπικαλεῖσθαι σοφίαν* ad quatuor illa genera, quæ hic denuo recensentur, referuntur, quum nonnisi de caussæ genere h. e. de ratione et sapientia, sermo esse debeat? Etenim manifestum est, Socratem hic demonstrare, non esse consentaneum, quum id, quod nostrum corpus regat, ratio sit ac sapientia, non eandem quoque magno illi corpori præficere, quod mundum nominemus. Jam finge, scriptum esse: *οὐ γάρ που δοκοῦμέν γε, ὄντων τεττάρων ἐκείνων, πέρατος καὶ ἀπείρου καὶ κοινοῦ καὶ τοῦ τῆς αἰτίας γένους, ἐν ἅπασι τετάρτου ἐνόντος, τοῦτο, ἐν μὲν—πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι*, et nihil erit, quod offensionem habeat. Eadem

τὰ τέτταρ'[r] ἐκεῖνα, πέρας[s] καὶ ἄπειρον καὶ κοινὸν καὶ τὸ τῆς αἰτίας γένος, ἐν ἅπασι τέταρτον ἐνόν τοῦτο ἐν μὲν τοῖς παρ' ἡμῖν ψυχήν τε παρέχον καὶ σωμασκίαν[t] ἐμποιοῦν καὶ πταίσαντος σώματος ἰατρικὴν καὶ ἐν ἄλλοις ἄλλα συντιθὲν[u] καὶ ἀκούμενον[v] πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι, τῶν δ' αὐτῶν τούτων[w] ὄντων ἐν ὅλῳ τε οὐρανῷ καὶ κατὰ μεγάλα μέρη, καὶ προσέτι καλῶν καὶ εἰλικρινῶν, ἐν II. iii. 172.
τούτοις δ' οὐκ ἄρα[x] μεμηχανῆσθαι τὴν[y] τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν.

𝔄ΔΠ.—[p] πάντῃ add 𝔄ΓΔΠ.—[q] πω Γ.—[r] τέτταρ' Γ.—[s] πέρας om 𝔄Π, in mg ponit Δ.—[t] σῶμα σκιὰν ς.—[u] συντεθὲν ΓΛΞBCEFHw.—[v] ἀκουόμενον BCHw.—[w] πάντων

prorsus constructio in opposita enuntiatione: *τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ὅλῳ τε οὐρανῷ* ctr. Vides jam, ubi lateat ulcus. Scribendum sine dubio: *οὐ γάρ που δοκοῦμέν γε, ὦ Πρ. ὄντα τέτταρα ἐκεῖνα—, τοῦτο—σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι.* Ὄντα facile in τὰ mutari potuit ab librariis, qui constructionis rationem non perspicerent, de qua cfr. Matth. Gr. Gr. §. 562. Hoc vero *τέταρτον* h. e. *caussa* nobis *ψυχὴν* præbet h. e. *animam largitur*, et *σωμασκίαν*, h. e. *corporis, si bene illud constitutum sit, exercendi artem efficit*, et *ἰατρικὴν* h. e. *corporis, si morbo laboret, sanandi viam monstrat*, hoc est omnino: *vitam et largitur et tuetur.* Malim tamen perspicuitatis causa cum Schützio corrigere *ψυχήν τε πάρεχον καὶ σῶμα, καὶ σωμασκίαν ἐμποιοῦν κ. τ. λ.* Duplicem autem corporis servandi atque tuendi viam ideo significat, quia gymnastica ars ad prosperam valetudinem, medica autem ad turbatam pertinet. Hinc *νόσος* et *σωμασκία* opponuntur apud Xenoph. Memor. iii. 9. 11. *ὁπότε γάρ τις ὁμολογήσειε τοῦ μὲν ἄρχοντος εἶναι τὸ προστάττειν, ὅ τι χρὴ ποιεῖν, τοῦ δὲ ἀρχομένου τὸ πείθεσθαι, ἐπεδείκνυεν, ἔν τε νηῒ τὸν μὲν ἐπιστάμενον ἄρχοντα, τὸν δὲ ναύκληρον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ νηῒ πάντας πειθομένους τῷ ἐπισταμένῳ—καὶ ἐν νόσῳ τοὺς νοσοῦντας· καὶ ἐν σωμασκίᾳ τοὺς σωμασκοῦντας καὶ τοὺς ἄλλους πάντας* ctr. et *γυμναστικὸς* atque *ἰατρὸς* frequenter junguntur, ut Protag. p. 313. D. *οὐκ ἴσασιν, ὅ,τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα—ἐὰν μή τις τύχῃ γυμναστικὸς ἢ ἰατρὸς ὤν.* Stalb.

§. 55. *σῶμα σκιὰν*] Steph. 'Legendum puto *σωμασκίαν* una voce. Ficinus tamen alteram lectionem sequitur.' recte. vertit enim, *animam corpusque præbet, dum imprimit umbram.* Sed quum sic nullum existere sensum commodum videret Cornar. pro *σκιὰν* reponendum censuit *ὑγείαν sanitatem inducens.* At quid sit *σῶμα ὑγείαν ἐμποιοῦν*, non reperio. Et quum *σῶμα*, ut reliqui accusativi *ψυχὴν* et *ἰατρικὴν*, a participio *παρέχον* pendeat: Stephani quoque conjecturam vanam esse apparet. Ego quidem locum integrum esse puto, ita, ut verba *καὶ σῶμα* cohæreant cum verbis *ψυχήν τε*, atque adeo regantur, uti diximus, a verbo *παρέχον*, sed verba *σκιὰν ἐμποιοῦν* conjungantur cum nomine *σῶμα*. Nam *σῶμα* dici potest *σκιὰν ἐμποιοῦν*, quatenus est compositum. Fisch.

συντιθὲν] Ald. Bas. 1. 2. *συντεθέν*. male. nam res ipsa et constructio verborum requirunt activum, quod, ut *παρέχον*, referatur ad verba *τέταρτον ἐνὸν τοῦτο*. Fisch.

ἀκούμενον] De verbo *ἀκεῖσθαι*, *de quovis remedio, quo damnum vel incommodum aliquod levatur aut tollitur* cfr. infr. §. 127. Valckenar. in Observat. Academ. de Analog. Ling. Gr. p. 73. Wessel. ad Herodot. v. 91. Stalb.

ἐν ὅλῳ δ' οὐρανῷ] *In tota rerum universitate.* Tim. p. 28. B. *ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο, ὅ τι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο, τοῦθ' ἡμῖν ὠνομάσθω.* ibid. p. 36. E. p. 34. B. p. 48. E. p. 92. C. Plin. H. N. i. in. 'Mundum et hoc quod nomine alio cœlum appellare libuit, cujus circumflexu teguntur omnia.' cfr. Menag. ad Diog. Laert. vii. §. 138. Stalb.

ΠΡΩ. Ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦτό γ' ἂν λόγον ἔχοι.

§. 56. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ τοῦτο, μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἂν[z] ἑπόμενοι βέλτιον λέγοιμεν, ὡς ἔστιν, ἃ πολλάκις εἰρήκαμεν, ἄπειρόν τε ἐν τῷ παντὶ πολὺ καὶ πέρας ἱκανόν, καί τις ἐπ' αὐτοῖς αἰτία οὐ φαύλη, κοσμοῦσά τε καὶ συντάττουσα ἐνιαυτούς τε καὶ ὥρας καὶ μῆνας, σοφία καὶ νοῦς λεγομένη δικαιότατ' ἄν.

ΠΡΩ. Δικαιότατα δῆτα.

ΣΩ. Σοφία μὴν[a] καὶ νοῦς ἄνευ ψυχῆς οὐκ ἄν ποτε γενοίσθην.

ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν[b] ἐν μὲν τῇ τοῦ Διὸς ἐρεῖς φύσει βασιλικὴν μὲν ψυχήν, βασιλικὸν δὲ νοῦν ἐγγίγνεσθαι[c] διὰ τὴν τῆς αἰτίας δύναμιν, ἐν δὲ ἄλλοις ἄλλα καλά, καθότι[d] φίλον ἑκάστοις λέγεσθαι.

EF.—[x] ἄρ' οὐ Γ.—[y] διὰ 𝔄Δ et pr Π, qui rc διὰ τὴν.—[z] ἂν om F.—[a] μὲν F.—[b] οὐκ οὖν Δ, ut sæpe.—[c] ἐγγενέσθαι Λ.—[d] καθὸ 𝔄Δ et pr Π.—[e] δὲ *w*.—[f] γένους

δὲ—ἄρα] De particula cum efficacia quadam repetita cfr. Alcibiad. i. p. 109. A. Phædr. p. 277. E. Phædon. p. 84. B. Apolog. Socrat. p. 37. D. Protagor. p. 325. C. Menon. p. 91. D. Phædon. p. 68. A. ubi vid. Heind. Isocrat. Areopagit. p. 215. id. Panegyr. p. 55. ed. Mor. ubi errat editor. Stalb.

τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν] I. e. *τὰ κάλλιστα καὶ τιμιώτατα*, ut Sympos. p. 186. B. *ἡ φύσις σωμάτων*, ubi paullo post *ἐν τοῖς σώμασι* dicitur. Phædr. p. 251. B. *ἡ τοῦ πτέρου φύσις*. Cratyl. p. 400. A. *τὴν φύσιν τοῦ σώματος, ὥστε καὶ ζῆν καὶ περιϊέναι, τί σοι δοκεῖ ἔχειν*; de Legg. ix. p. 269. B. Tim. 50. E. cfr. Fischer. ad Weller. t. iii. i. p. 287. Cic. de Fin. v. 11. 'hoc intelligant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt.' de Nat. Deor. ii. 54. 'quum alvi natura subjecta stomacho cibi et potionis sit receptaculum,' ubi alvi natura i. q. alvus. cfr. Ernesti clav. Cic. s. h. v. Lucret. v. 158. 'mundi natura.' Intelligitur autem h. l. *σοφία* s. *νοῦς*. Stalb.

§. 56. *μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου*] Constructionem *μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἑπόμενοι* illustrarunt Gottleber. ad Menex. §. 2. Heind. ad Phædr. p. 262. Matth. Gr. Gr. §. 398. Stalb.

ὃ πολλάκις] Ex Theodoreto restitui; vulgo *ἃ πολλ.* Apud eundem pro *ξυντάττουσα* legitur *ξυνάπτουσα*. Non omnino male. Sed quod ibidem ordo verborum sequentium hic est: *ἐνιαυτούς τε καὶ μῆνας καὶ ὥρας*, id nemini probatum iri spero, qui reputaverit, *ὥρας* esse *anni tempora*, ut sexcenties. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 793. Sensum verborum subtiliter explicuit Tennemann. in *System der Platon. Philosophie* t. iii. p. 139. Stalb.

σοφία μὴν καὶ νοῦς] Tim. p. 30. B. *νοῦν δ' αὖ χωρὶς ψυχῆς ἀδύνατον παραγενέσθαι τῳ. Διὰ δὴ τὸν λογισμὸν τόνδε νοῦν μὲν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐν σώματι συνιστὰς τὸ πᾶν ξυνετεκταίνετο, ὅπως ὅτι κάλλιστον εἴη κατὰ φύσιν ἄριστόν τε ἔργον ἀπειργασμένος. Οὕτως οὖν δὴ κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν, τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν.* Stalb.

τοῦ Διὸς φύσει—δύναμιν] Phædr. p. 252. C. *οἱ μὲν δὴ Διὸς* (*ὀπαδοὶ* sc.) *Δΐόν τινα ζητοῦσι, τὴν ψυχὴν τὸν ὑφ' αὐτῶν ἐρώμενον· σκοποῦσιν οὖν, εἰ φιλόσοφός τε καὶ ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν.* ibid. p. 247. A. cfr. quæ ad §. 50. laudavi loca. Stalb.

ἐν δὲ ἄλλοις ἄλλα καλὰ] Hæreo ali-

ΠΡΩ. Μάλα γε.

§. 57. ΣΩ. Τοῦτον δὴ[e] τὸν λόγον ἡμᾶς μή τι μάτην δόξῃς, ὦ Πρώταρχε, εἰρηκέναι, ἀλλ' ἔστι τοῖς μὲν πάλαι ἀποφηναμένοις ὡς ἀεὶ τοῦ παντὸς νοῦς ἄρχει ξύμμαχος ἐκείνοις.

ΠΡΩ. Ἔστι γὰρ οὖν.

ΣΩ. Τῇ δέ γε ἐμῇ ζητήσει πεπορικὼς ἀπόκρισιν, ὅτι ii. iii. 173.
νοῦς ἐστὶ γένους[f] τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος τῶν τεττάρων, ὧν[g] ἦν[h] ἡμῖν ἓν τοῦτο. ἔχεις γὰρ δή που νῦν ἡμῶν ἤδη τὴν ἀπόκρισιν.

ΠΡΩ. Ἔχω καὶ μάλ'[i] ἱκανῶς· καί τοί[j] με ἀποκρινάμενος[k] ἔλαθες.

τῆς 𝔄Δ, γενούστης corr Π cum *ς.—[g] ὧν om 𝔄Π et pr Δ.—[h] ἦν om ΛΞw.—[i] μάλ' Γ.—[j] καίτι (οι superscr.) F.—[k] ἀποκρινόμενος Λ.—[l] ὦ πρώταρχε τῆς σπουδῆς 𝔄ΓΔΛΠΣBCH :

quantulum. Ἄλλοις non posse pro neutro haberi, satis apparet ex addita formula καθότι φίλον ἑκάστοις de qua cfr. de Republ. iii. 13. Legg. p. 821. B. p. 886. D. Apolog. Socr. p. 75. Criton. p. 174. Itaque nihil superest, quam ut suppleamus θεοῖς, quod ex nomine Jovis eruendum. Aliud hujusmodi exemplum non in promtu habeo.—Mox notabis pronomen ἐκείνοις post τοῖς μὲν πάλαι ἀποφηναμένοις illatum, et rursus intelliges Anaxagoram. Stalb.

§. 57. τῇ δέ γ' ἐμῇ ζητήσει κ. τ. λ.] Respicitur ad verba supra §. 48. lecta: φρόνησιν δὲ καὶ ἐπιστήμην καὶ νοῦν εἰς τί ποτε τῶν προειρημένων νῦν θέντες οὐκ ἂν ἀσεβοῖμεν; Stalb.

γενούστης] Mira est forma vocabuli γενούστης, quod aliorum vocabulorum analogia nemo quisquam firmabit. Nihilominus jam vett. Scholiastæ et Grammatici illud legerunt. Hesych. Γενούστης· ἐπὶ τοῦ θεοῦ ἐννοίας (leg. ἐπὶ τῆς τοῦ θεοῦ) ὁ γεννητικὸς, ubi vid. Alberti. Etymol. M. Γενούστης παρὰ Πλάτωνι ἐν Φιλήβῳ ἐπὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐννοίας, οἷον ὁ γεννητικός. Bekker. Anecdot. t. i. p. 231. Γενούστης παρὰ Πλάτωνι ἐν Φιλήβῳ ἐπὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐννοίας, οἷον ὁ γεννητικός. Suidas: Γεννούστης· οἷον γεννήτης ἢ συγγενὴς ἢ ἔγγονος· τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον. Schol. ad h. l. γενούστης· ὁ οἷον γεννήτης, ἢ συγγενὴς ἢ ἔγγονος, ὧν τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον· ἢ ὁ οἷον γεννητικός. Γεννῆται δὲ, οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννενεμημένων εἰς τὰς φρατρίας· οὗτοι δέ εἰσι, καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. Τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττῦς, ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη. τὰς μὲν φυλὰς δ' κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττύας δύο καὶ δέκα, οἷον μῆνας· τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἑκάστῃ φρατρίᾳ καθάπερ ἡμέρας τξ'. δώδεκα γὰρ λ', τξ'. Etiam Olympiodorus γενούστης legit, quippe diserte hoc vocabulum καινοτέραν λέξιν vocans. In tanto horum testium de vulgatæ veritate consensu haud scio an non cum Schleiermach. et Bekk. corrigendum sit ὅτι νοῦς ἐστι γένους τοῦ π. αἰτ. λ. ctr. Sensus autem hic est: *intellectum jam est, Mentem esse tribulem* τοῦ αἰτίου *h. e. ad caussæ genus pertinere.* Stalb.

τῶν τεττάρων, ὧν ἦν ἡμῖν ἓν τοῦτο] Hæc si non inepta sunt, at languent saltem mirifice. Num fortasse olim sic legebatur ὅτι νοῦς ἐστι γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος. Τῶν τεττάρων δ' ἦν ἡμῖν ἓν τοῦτο. Ἔχεις γὰρ ctr.? Stalb.

καίτοι με ἀποκρινάμενος ἔλαθες] Pessime Ficinus: *etsi quum antea responderis, me hactenus latuisti.* Vertere debebat: *me imprudente responsionem dedisti.* Nesciverat enim Protarchus, quo spectaret universa hæc Socratis disputatio; sed nunc postquam ea ad finem per-

ΣΩ. Ἀνάπαυλα γάρ, ὦ Πρώταρχε, τῆς σπουδῆς[l] γίγνεται ἐνίοτε ἡ παιδιά.

ΠΡΩ. Καλῶς[m] εἶπες.

§. 58. ΣΩ. Νοῦς[n] δή που,[o] ὦ ἑταῖρε, οὗ[p] μὲν[q] γένους[r]
II. 31. ἐστὶ καὶ τίνα ποτὲ δύναμιν κέκτηται, σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν[s] τὰ νῦν[t] δεδήλωται.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἡδονῆς γε ὡσαύτως πάλαι τὸ γένος ἐφάνη.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Μεμνώμεθα[u] δὴ καὶ ταῦτα περὶ ἀμφοῖν, ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν ξυγγενὴς καὶ τούτου σχεδὸν τοῦ[v] γένους,

τῆς σπουδῆς ὦ πρώταρχε *ς.—[m] καὶ καλῶς ℵΔΠ.—[n] νοῦν Γ, νῦν *ς.—[o] νοῦς ℵΔ et fortasse pr Π.—[p] οὐ Λ.—[q] μὴν Η.—[r] γένος Λ.—[s] κέκτηται σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν

ducta est, responsionem ad quæstionem supra propositam illa contineri intelligit. Recte vero habet aoristus ἀποκρινάμενος. Etenim in participiorum usu Græci hanc legem sibi sanciverant, ut ea illorum tempora ponerent, quibus, re per tempus finitum expressa, opus futurum fuisset. Phædon. p. 60. D. νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εὖ γε ἐποίησας, ἀναμνήσας με. ubi Heind. 'Nota aoristo ἐποίησας pro ἀναμιμνήσκων adjectum ἀναμνήσας.' Imo barbarum foret ἀναμιμνήσκων. Nam idem significatur, ac si scriptum esset: ἀνέμνησάς με καὶ εὖ γ' ἐποίησας. Prorsus ita de Legg. i. p. 626. D. τὸν γὰρ λόγον, ἐπ' ἀρχὴν ἀναγαγών, σαφέστερον ἐποίησας. Xenoph. Cyrop. i. 4. 13. καλῶς ἔφη ἐποίησας προειπών. Eurip. Hecub. in. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπὼν i. e. ἔλιπον νεκρ. κευθμ. κ. σκ. π. καὶ ἥκω. Ac de verborum λανθάνειν et φθάνειν usu animadvertendum, præsenti tempori semper participium præsentis aut perfecti adjungi, aoristum vero ubique cum aoristo, nusquam cum præsente aut perfecto componi. Theætet. p. 163. E. ἢ τοῦτο δράσας ἀπελάθετο. ibid. p. 164. D. λανθάνομεν ταὐτὰ ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἄνδρασι ποιοῦντες. de Republ. x. p. 606. C. καὶ ἐκεῖ νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες. Xenoph. Cyr. iii. 1. 11. εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας. ibid. iv. 2. 5. iv. 2. 7. Agesil. i. 1. Plat. de Republ. ii. p. 293. E. Soph. Trach. 575. Eurip. Iph. T. 245. Orest. 934. Troad. 456. Aristoph. Plut. 485. 685. 875. 1113. Eccles. 884. Theocrit. ii. 116. Scilicet hæc verba quum actionem indicent cum alia quadam necessario arctissime conjunctam, non possunt unquam ita usurpari, ut altero verbo, quod iis adjungitur, temporis diversitas aliqua contineatur. Stalb.

γίγνεται] Ita Bas. 2. at Ald. γίνεται. —De παιδιᾷ opposita τῇ σπουδῇ cfr. Euthydem. p. 283. B. Gorg. p. 481. B. de Legg. vi. p. 771. Sympos. i. §. 1. et de voc. ἀνάπαυλα de Republ. vii. p. 532. E. ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. de Legg. i. p. 625. B. καὶ ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν—ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσίν εἰσι σκιαραί. ii. p. 653. ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο. iv. p. 722. C. Parmen. 137. B. Thucyd. ii. 38. τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα. Stalb.

§. 58. νοῦς δήπου] Sic dedi præeunte Bekk. Vulgo νῦν δήπου. Verum enim ita ægre desideratur subjecti notatio, quod ex antecedentibus repetere non modo longinquum foret, sed etiam ineptum. Namque verba καὶ μὴν ἡδονῆς κ. τ. λ. disertam ejus mentionem in hac periodo fieri flagitant. Stalb.

σχεδὸν ἐπιεικῶς] I. e. ἱκανῶς. de Republ. x. p. 602. B. ταῦτα μὲν δή, ὥς γε φαίνεται, ἐπιεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται. Sed notus est hic voculæ usus. Stalb.

καὶ ταῦτα] Ne quem καὶ ante ταῦτα offendat, sensus hic est: *præterquam quod supra mentem atque voluptatem unum et multa esse ostendimus, hoc quoque jam teneamus, illam ad caussarum genus, hanc vero ad infinitum pertinere.* Stalb.

ἡδονὴ δὲ ἄπειρός τε αὐτὴ[w] καὶ τοῦ μήτε ἀρχὴν μήτε μέσα μήτε τέλος ἐν ἑαυτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ[x] ἔχοντος μηδὲ ἕξοντός ποτε γένους.

ΠΡΩ. Μεμνησόμεθα· πῶς γὰρ οὔ;

§. 59. ΣΩ. Δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο, ἐν ᾧ τέ ἐστιν ἑκά- §. 17. F.
τερον αὐτοῖν καὶ διὰ τί πάθος[y] γίγνεσθον, ὁπόταν γίγνησ- II. iii. 174.
θον,[z] ἰδεῖν ἡμᾶς πρῶτον τὴν ἡδονήν, ὥς περ τὸ γένος αὐτῆς

om F.—[t] τὰ νῦν ἡμῖν Σ.—[u] μεμνήμεθα w.—[v] τοῦ om ΛCHw.—[w] αὕτη 𝔄.—[x] ἐν ἑαυτῶ ἀφ' ἑαυτοῦ ΔΠw, ἐν αὐτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ 𝔄ΓΛΞΣBCH: ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ *ς.—[y] πλῆθος 𝔄ΔΠ.—[z] ὁπόταν γίγνησθον C, ὁπόταν γίγνοισθον (ε) Δ.—[a] δυνάμεθα E.—

§. 59. δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο] Accingit se jam Socrates ad explorandam voluptatis et sapientiæ naturam. Stalb.

διὰ τί πάθος] Hülsemann. cujus versionem ad hunc usque diem nondum [mibi] contigit intelligere, hunc locum ita reddit: *Demnächst müssen wir untersuchen, worin jede von beiden Gattungen wohne? durch welche Seelenagitation sie entstehe? wenn sie entstehen?* De animi commotione hic non agitur; πάθος, πάσχειν omnino dici de iis, quæ alicui rei vel personæ accidunt aut propria sunt, hodie satis constat. De Legg. p. 893. γίγνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκα ἂν τί πάθος ᾖ; Phædon. p. 78. B. τῷ ποίῳ τινι ἄρα προσήκει, τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν; cfr. P. Victor. ad Aristot. Rhet. i. 2. p. 29. Stalb.

ὁπόταν γίγνησθον] Tempus indefinitum judicat: *quandocunque oriantur.* Euthyphr. §. 8. ἐχθροὶ ἀλλήλοις γιγνόμεθα, ὅταν γιγνώμεθα. Gorg. p. 468. A. πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἕνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν. ibid. p. 468. B. τὸ ἀγαθὸν ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζομεν, ὅταν βαδίζωμεν,—καὶ τὸ ἐναντίον ἕσταμεν, ὅταν ἑστῶμεν. Phædr. p. 256. C. οὐ νόμος ἐστὶν, ἔτι ἐλθεῖν—καὶ ὁμοπτέρους ἔρωτος χάριν, ὅταν γένωνται, γενέσθαι. Euthydem. p. 280. B. συνομολογησόμεθα —σοφίας παρούσης, ὅταν παρῇ, μηδὲν προσδεῖσθαι εὐτυχίας. de Republ. ii. p. 374. A. ἐξ ὧν μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κακὰ γίγνεται, ὅταν γίγνηται. Stalb.

ὥσπερ τὸ γένος] Steph. 'For. καὶ ὥσπερ τὸ γένος, vel, ὥσπέρ τε τὸ γένος.' Sed quum manifestum sit, interpungi debere post ἡμᾶς· certe magis placet Cornarii conjectura, qui locum ita constituendum censebat, καὶ ὥσπερ τὴν ἡδονὴν, ὥσπερ τὸ γένος αὐτῆς, πρ. ἐβασ. At quum tamen sic non satis expedita sit potestas verborum ὥσπερ τὸ γένος αὐτῆς· vix dubitandum puto, quin Plato scripserit καὶ ὥσπερ τὸ γένος τῆς ἡδονῆς· quam lectionem expressit in Versione Ficinus, *Utque voluptatis primo genus ipsum investigavimus.* Scilicet lectio vulgata nobis ita nata videbatur. Scripserat quis in margine sui libri ad verba τὸ γένος τῆς ἡδονῆς πρότερον, interpretationis caussa, πρῶτον τὴν ἡδονήν. Hæc verba ab librariis inde illata sunt in textum, ita, ut nomen τῆς ἡδονῆς mutatum sit in pronomen αὐτῆς, et particula καὶ ante ὥσπερ omissa. Fisch.

πρῶτον τὴν ἡδονὴν, ὥσπερ τὸ γένος] Ita omnes editt. Sensus hic esse debet: *Quemadmodum antea primo quæsivimus, ad quodnam genus voluptas pertineret, deinde vero, ad quodnam sapientia et mens; ita nunc quoque primo illius originem et naturam inquiramus, tum vero mentis ac sapientiæ.* Steph. suspicabatur olim scriptum fuisse καὶ ὥσπερ τὸ γένος vel ὥσπερ τε τὸ γένος. Cornar. conjiciebat: καὶ ὥσπερ ἡδονὴν, ὥσπερ τὸ γένος αὐτῆς, πρ. ἐβασ. Uterque contorte. Nec expedita est ita potestas verborum ὥσπερ τὸ γένος αὐτῆς. Fischer quidem corrigebat καὶ ὥσπερ τὸ γένος τῆς ἡδονῆς, Ficinum secutus. Ac sane verba πρῶτον τὴν ἡδονὴν ob sequens πρότερα, admodum molesta sunt, utcunque distinxeris. Nisi forte ita corrigere malis: ἰδεῖν ἡμᾶς· καὶ πρῶτον τὴν ἡδονήν· ὡς γὰρ τὸ γένος αὐτῆς ctr. Scilicet ita ad ἡδονὴν e superioribus repetendum δεῖ ἡμᾶς ἰδεῖν et καὶ positum pro καὶ ταῦτα, ut sæpe. cfr. Abresch. Lect. Aristænet. p. 74. Schæfer. ad Long. p. 351. Jacobs in Athen. p. 157. Stalb.

πρότερον ἐβασανίσαμεν, οὕτω καὶ ταῦτα πρότερα. λύπης δ' αὖ χωρὶς τὴν ἡδονὴν οὐκ ἄν ποτε δυναίμεθα[a] ἱκανῶς βασανίσαι.

ΠΡΩ. Ἀλλ'[b] εἰ ταύτῃ[c] χρὴ πορεύεσθαι, ταύτῃ πορευώμεθα.

ΣΩ. Ἆρ'[d] οὖν σοὶ καθά περ ἐμοὶ φαίνεται τῆς γενέσεως αὐτῶν[e] πέρι;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἐν τῷ κοινῷ μοι γένει ἅμα φαίνεσθον[f] λύπη τε καὶ ἡδονὴ γίγνεσθαι κατὰ φύσιν.

ΠΡΩ. Κοινὸν δέ γε, ὦ φίλε Σώκρατες, ὑπομίμνησκε ἡμᾶς τί ποτε τῶν προειρημένων βούλει δηλοῦν.

ΣΩ. Ἔσται ταῦτ' εἰς δύναμιν, ὦ θαυμάσιε.

ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες.

ΣΩ. Κοινὸν τοίνυν ὑπακούωμεν ὃ δὴ τῶν τεττάρων τρίτον ἐλέγομεν.[g]

ΠΡΩ. Ὃ[h] μετὰ τὸ ἄπειρον καὶ πέρας ἔλεγες; ἐν ᾧ καὶ ὑγίειαν, οἶμαι δὲ καὶ ἁρμονίαν, ἐτίθεσο;[i]

§. 60. ΣΩ. Κάλλιστ'[j] εἶπες. τὸν νοῦν δὲ ὅτι μάλιστ'[k] ἤδη πρόσεχε.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

II. iii. 175. ΣΩ. Λέγω τοίνυν τῆς ἁρμονίας μὲν λυομένης ἡμῖν ἐν

[b] : ἀλλ' ΓΛΞCEFH.—[c] εἶ ταύτην F.—[d] : ἆρ' ΓΞEFH.—[e] γενέσεως ὡς αὐτῶν Π.—[f] ἅμα φαινέμεθον Λ : φαίνεσθον ἅμα Eϛ.—[g] ἐλέγομεν om F.—[h] : ὃ ΓΞEF.—[i] ἐτίθεις 𝔄Δ et pr Π, ἐτίθεσον H.—[j] ὃ κάλλιστ' 𝔄Δ et pr Π, non alteri dantes. nec dant

δυναίμεθα] Ald. Bas. 1. 2. vitiose δυνάμεθα. Mox ante ἀλλ' εἰ ταύτῃ et ante ἆρ' οὖν in Ald. nomen Protarchi male deest. Stalb.

ἆρ' οὖν σοὶ] Ita scripsi, quia pronomen legibus oppositionis tono erigendum. Stalb.

κοινὸν γένος] Vocatur τὸ μικτὸν, e finito et infinito compositum. Ac nota hic tristitiam et dolorem dici γίγνεσθαι ἐν τῷ κοινῷ γένει, non εἶναι.—κοινὸν τοίνυν ὑπακούωμεν *sub communi isto intelligamus.* Stalb.

ἐλέγομεν. ΠΡΩ. ὃ μετὰ] In Ald. est ἐλέγομεν· ὃ μετὰ τὸ ἄπειρον. ΠΡΩ. κάλλιστ' εἶπες. ΣΩ. τὸν νοῦν. Veram personarum notationem Fischer e Bas. 1. 2. et Ficino jam restituit. Stalb.

§. 60. λέγω τοίνυν τῆς ἁρμονίας μὲν λυομένης—ῥηθῆναι] Laudatur hic locus in Ecl. Stobæi Phys. p. 90. ed. Cant. p. 772. ed. Heeren. Ibi vulgo pro μὲν λυομένης ἡμῖν legitur λυομένης μὲν ἡμῖν. Sed in cod. Vatic. et August. μὲν ἡμῖν deest. Et sane ἡμῖν vitii suspicionem movet. Pro ἐν τῷ τότε ibid. τῷ τότε. Mox ibid. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν ἀπία.—Transfert jam ea, quæ de finito et infinito, tanquam rerum elementis, adhuc disputaverat, ad naturam voluptatis et sapientiæ explicandam. Scilicet quæritur nunc de voluptate γεγενημένῃ ἐν τοῖς ζώοις. Quum vero omnia, quæ γεγενημένα sunt, et finito e infinito, per τὸ

τοῖς ζώοις ἅμα λύσιν[l] τῆς φύσεως καὶ γένεσιν ἀλγηδόνων ἐν τῷ τότε γίγνεσθαι χρόνῳ.

ΠΡΩ. Πάνυ λέγεις εἰκός.

ΣΩ. Πάλιν δὲ ἁρμοττομένης τε καὶ εἰς τὴν αὑτῆς φύσιν ἀπιούσης ἡδονὴν γίγνεσθαι λεκτέον, εἰ δεῖ δι' ὀλίγων περὶ μεγίστων ὅτι τάχιστα ῥηθῆναι.

ΠΡΩ. Οἶμαι μέν σε ὀρθῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες, ἐμφανέστερον δὲ ἔτι[m] ταὐτὰ[n] ταῦτα πειρώμεθα λέγειν.

§. 61. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ δημόσιά που καὶ περιφανῆ ῥᾷστον συννοεῖν;

ΠΡΩ. Ποῖα.

ΣΩ. Πείνη[o] μέν που λύσις καὶ λύπη;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Ἐδωδῇ[p] δὲ πλήρωσις γιγνομένη πάλιν ἡδονή;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Δίψος[q] δ' αὖ φθορὰ καὶ λύπη καὶ λύσις, ἡ δὲ τοῦ ὑγροῦ πάλιν τὸ ξηρανθὲν πληροῦσα δύναμις ἡδονή.[r] II. 32.

ΓΞΕF.—[k] κάλλιστα Δ.—[l] λύσεως Λ.—[m] ἔτι om F.—[n] ταὐτὰ 𝔄Δ, om pr Π: τὰ αὐτὰ *ς.—[o] πείνηι...λύπηι B.—[p] ἐδωδῆι ΛBCw: ἐδωδὴ *ς.—[q] δῖψος Π, δίψης w.—

συμμισγόμενον copulato, constent, facile intelligitur, voluptatem et dolorem ex illorum temperamento in animalibus existere. Itaque si quando in iis τὸ πέρας et τὸ ἄπειρον inter se pugnant atque dissentiunt (λυομένης τῆς ἁρμονίας), dolores oriuntur; voluptates autem, ubi harmonia per dolorem sublata restituitur ac restauratur. Timæus p. 64. D. τὸ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ὧδε δεῖ διανοεῖσθαι. Τὸ μὲν παρὰ φύσιν καὶ βίαιον γιγνόμενον ἀθρόον παρ' ἡμῖν πάθος, ἀλγεινόν· τὸ δ' εἰς φύσιν ἀπιὸν πάλιν ἀθρόον, ἡδύ· τὸ δ' ἐναντίον τούτοις, ἐναντίως. Stalb.

§. 61. ἐδωδὴ δὲ πλήρωσις] Schleiermacher mutari jussit in ἐδωδῇ δὲ πλήρωσις h. e. expletio per cibum. Hanc conjecturam Bekk. in textum recepit. Non recte, opinor. Nam quum leges oppositionis flagitent, ut illud vocabulum, quod primariam contineat notionem, statim ab initio ponatur, ordo verborum hic esse debuerat: πλήρωσις δ' ἐδωδῇ. Cibum cur primo loco posuerit, nullam reddes rationem. Nec video idoneam caussam, cur vulgatam loco moveamus, modo ἐδωδὴ intelligas cum Ficino de *comestione* et verba πλήρωσις γιγνομένη πάλιν explicationis gratia addita putes. Certe apud Galenum ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ significat *esum viperarum* h. e. *quum eduntur viperæ,* teste H. Steph. Thes. t. i. p. 1078. Ceterum Ficinus: *comestio vero repletio et voluptas;* sensum scilicet magis, quam verba secutus, ut solet interdum. Stalb.

καὶ λύσις] Sed verba καὶ λύσις temere ex antecedentibus repetita esse recte judicavit Schleiermacherus. Debuerat saltem scribi: φθορὰ καὶ λύσις καὶ λύπη. Nec sequentia integra sunt. Ficinus *discretio et dissolutio præter naturam æstu quodam effecta, molestia.* E quibus vix idoneum sensum erues. Nempe excidit hic copula, antea cum voc. λύσις alieno loco intrusa. Scribendum sine dubio πάθη καὶ λύπη, quemadmodum antea conjungebatur λύσις καὶ λύπη, et φθορὰ καὶ λύπη. Etenim et dissolutione et discretione τοῦ πνίγους, (nam ita junge) quæ fit contra naturam h. e. βιαίως, oritur *molestia quædam ac dolor.* Stalb.

διάκρισις[s] δέ γ'[t] αὖ καὶ διάλυσις,[u] ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη, λύπη· κατὰ φύσιν δ' ἡ[v] πάλιν ἀπόδοσίς τε καὶ ψῦξις ἡδονή.

ΠΡΩ. Πάνυ[w] μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ ῥίγους ἡ μὲν παρὰ φύσιν τοῦ ζώου τῆς ὑγρότητος πῆξις λύπη· πάλιν δ' εἰς ταὐτὸν ἀπιόντων καὶ δια-
II. iii. 176. κρινομένων ἡ κατὰ φύσιν ὁδὸς ἡδονή. καὶ ἑνὶ λόγῳ σκόπει εἴ σοι μέτριος ὁ λόγος, ὃς ἂν φῇ τὸ ἐκ τῆς ἀπείρου καὶ πέρατος κατὰ φύσιν ἔμψυχον γεγονὸς εἶδος, ὅ περ ἔλεγον ἐν τῷ πρόσθεν, ὅταν μὲν τοῦτο[x] φθείρηται, τὴν μὲν[y] φθορὰν λύπην εἶναι, τὴν δ' εἰς τὴν αὑτῶν οὐσίαν ὁδόν, ταύτην δ' αὖ πάλιν τὴν ἀναχώρησιν πάντων ἡδονήν.

ΠΡΩ. Ἔστω· δοκεῖ γάρ μοι τύπον γέ τινα ἔχειν.[z]

[r] ἡδονή : τί μήν : mg Σ.—[s] διάκρισις...ἡδονὴ om pr Π.—[t] δέ τε Λ.—[u] καὶ διάλυσις om mg Π.—[v] δὲ corr Σ, δὴ *ς.—[w] πάνυ...ἡδονὴ (addito : ναί :) in mg ponit rc Σ.

πάθη] Est Attica forma pro πάθος s. πάθημα, sæpe in Platone obvia, ut Tim. p. 80. B. de Legg. v. p. 728. C. ix. p. 865. E. p. 866. B. Suidas Πάθη· θηλυκὸν, τὸ πάθος. Similes formæ sunt μάθη, ἄσκη, βλάστη, αὔξη al. Vid. interptt. Thom. Mag. p. 127. Pierson. ad Mœr. p. 4. Stalb.

δ' ἡ πάλιν] Tolerari non potest vulgata lectio δὴ πάλιν ἀπόδοσις, quum opus sit particula δέ. Heusdius in Spec. Crit. p. 100. κατὰ φύσιν δ' ἡ πάλιν ἀπόδοσις, quod a Bekkero in texta receptum ego quoque recepi. Dici etiam potuerat ἡ κατὰ φύσιν δὲ πάλιν ἀπόδοσις, non item ἡ δὲ κατὰ φύσιν πάλιν ἀπόδοσις. Particula δὲ tertium locum ideo debet occupare, quia verba κατὰ φύσιν ex oppositionis legibus in periodi initio erant collocanda. Etenim verbis ita ordinatis ἡ δὲ κατὰ φύσιν ἀπόδοσις, vim habet particula adversativa; nunc vero sonus hæret in verbis κατὰ φύσιν, ut res ipsa postulat. Idem discrimen in Latina lingua obtinet, ut apud Cic. de Legg. i. 22. 25. 'Est hujus vero disputationis proprium, id quod exspectas,' ubi vid. Gœrenz. ibid. i. 10. 29. 'nihil est enim unum uni tam simile.' ib. i. 14. 34. 'quid enim est?' ubi Gœrenzius docet, quid differat alterum 'quid est enim?' Ita etiam γὰρ Apolog. Socrat. c. 4. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, ubi sonus inest negandi particulæ. Crit. c. 2. ὅτι ἠδίκει γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 25. ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Alia exempla collegerunt Abresch. in Lect. Aristænet. p. 255. Schæfer. Melet. Crit. p. 76. Stalb.

πῆξις] Cum duplici genitivo constructum; de quo vid. Matth. Gr. Gr. p. 431. Stalb.

ἀπιόντων καὶ διακρινομένων] E prægresso ὑγρότητος supple ὑγρῶν.—Pro εἰς ταὐτὸν apud Stob. est εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν, unde Schleiermacher. extudit εἰς τὴν ἑαυτῶν φύσιν. Vera est vulgata, modo explices: *in eundem statum, in quo antea fuerant.* Stobæi lectio fluxit ex interpretamento. Stalb.

μέτριος] I. q. ὀρθὸς, καλὸς de Republ. x. p. 592. E. τοῦτο ἐμοίγε δοκεῖς μετριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι. Apolog. Socrat. c. 30. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως οὕτως καὶ ἔδει σχεῖν καὶ οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔχειν. Critias p. 106. A. ὅσα ἐρρήθη μετρίως. Stalb.

ἐκ τοῦ ἀπείρου] E Bas. 2. restitui; reliquæ editt. omnes ἐκ τῆς ἀπείρου, unde Schleiermacher. ἐκ τῆς ἀπειρίας effinxit. Stalb.

ἐμψύχων] Schleiermach. conjecturam in textum recepi; editt. omnes ἔμψυχον. De repetita particula δὲ jam supra monui.—*τύπον τινὰ ἔχειν verisimile esse.* cfr. ad §. 144.—ἐν τούτοις τοῖς πάθεσιν ἑκατέροις sc. ἐν τῷ φθείρεσθαι καὶ ἐν τῷ εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν ἀναχωρεῖν. Stalb.

ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἓν εἶδος τιθώμεθα λύπης τε καὶ ἡδονῆς ἐν τούτοις τοῖς πάθεσιν ἑκατέροις;

ΠΡΩ. Κείσθω.

§. 62. ΣΩ. Τίθει τοίνυν αὐτῆς τῆς ψυχῆς κατὰ τὸ[a] §. 18. F.
τούτων τῶν παθημάτων προσδόκημα τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἡδὺ καὶ θαῤῥαλέον,[b] τὸ δὲ πρὸ τῶν λυπηρῶν[c] φοβερὸν καὶ ἀλγεινόν.

ΠΡΩ. Ἔστι γὰρ οὖν[d] τοῦθ' ἡδονῆς καὶ λύπης ἕτερον εἶδος, τὸ χωρὶς τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς ψυχῆς διὰ προσδοκίας[e] γιγνόμενον.

ΣΩ. Ὀρθῶς ὑπέλαβες. ἐν γὰρ τούτοις οἶμαι, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, εἰλικρινέσι τε ἑκατέροις γιγνομένοις, ὡς δοκεῖ, καὶ ἀμίκτοις λύπης τε καὶ ἡδονῆς, ἐμφανὲς ἔσεσθαι τὸ περὶ τὴν ἡδονήν, πότερον ὅλον ἐστὶ τὸ γένος ἀσπαστόν, ἢ τοῦτο μὲν ἑτέρῳ τινὶ[f] τῶν προειρημένων δοτέον ἡμῖν γενῶν,
ἡδονῇ δὲ[g] καὶ λύπῃ, καθά περ θερμῷ καὶ ψυχρῷ καὶ πᾶ- II. iii. 177.

—[x] τούτω pr Ξ.—[y] μὲν δὴ Ξ.—[z] ἔχειν οὕτω rc Π.—[a] τὸ om Λ.—[b] θαρραλαῖον ΛFH et pr Ξ.—[c] λυπῶν 𝔄ΔΠω.—[d] οὖν om ΛΞF.—[e] προσδοκίας 𝔄ΓΔΠΣBCHω: προσδοκίαν *s.—[f] τινι om 𝔄 et pr Π, in mg ponit Δ.—[g] δὲ 𝔄ΔΞΠ et corr Σ.—[h] τὸ τί

§. 62. *τίθει τοίνυν αὐτῆς τῆς ψυχῆς—ἀλγεινὸν*] Quemadmodum voluptates atque dolores, singularum animalis partium disturbatione et restauratione oriri docebatur, ita jam aliud illorum genus ostenditur, e solo animo oriundum, qui, ubi harmoniæ dissolutionem metuat, dolore afficiatur, ubi vero prævideat ejus restitutionem, lætitiam sentiat. Stalb.

αὐτῆς τῆς ψυχῆς] *Solius animi.* Ita mox *τὸ χωρὶς τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς ψυχῆς*, et centenis aliis locis. Male Ficinus: *exspectationem harum in animo passionum.* Genitivus *τῆς ψυχῆς* cohæret cum *προσδόκημα*, et *τὰ παθήματα* intelliguntur *τὸ φθείρεσθαι καὶ τὸ εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν ἀναχωρεῖν*, ut antea. De sqq. cfr. Suidas v. Ἐλπὶς, ubi *διαφέρει*, inquit, *προσδοκία ἐλπίδος. Ἐλπὶς μὲν γάρ ἐστι προσδοκία ἀγαθῶν, καὶ ὁ φοβούμενος προσδοκᾷ. ἀλλ' οὐ προσδοκᾷ ἀγαθά· κακῶν γὰρ προσδοκία ὁ φόβος.* Sed hoc discrimen non semper observatum esse docuerunt intpp. ad Thom. Mag. p. 299. Marcland. ad Eurip. Iph. A. 786. coll. Herm. ad Soph. Ajac. 786. Jam nemo mirabitur *προσδόκημα ἐλπιζόμενον* hic dici, quum e vulgari ratione scribendum fuisset *προσδόκημα προσδοκώμενον.* Ceterum fortasse non frustra monuero *κατὰ τὸ τούτων τῶν παθημάτων* dictum videri pro *κατὰ ταῦτα τὰ παθήματα* h. e. *pro harum affectionum diversitate.* Aliæ loci explicationes aut nimis contortæ sunt, aut sensum parum idoneum gignunt. Stalb.

ἐν γὰρ τούτοις] Verba sic intelligo: ad *ἐν γὰρ τούτοις* supplendum *τῷ προσδοκήματι τῷ πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζομένῳ καὶ τῷ πρὸ τῶν λυπηρῶν.* Stalb.

οἶμαι κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν—ὡς δοκεῖ] Negligentia sermonis quotidiani ad vivum expressa! Faehse.

ἀμίκτοις] Comma sustuli jubente Schleiermachero. Nam *ἀμίκτοις λύπης τε καὶ ἡδονῆς* i. q. *ἄνευ λυπῆς τε καὶ ἡδονῆς οὖσιν.* cfr. Matth. Gr. Gr. §. 317. Nempe metum malorum imminentium ab omni voluptate separatum, atque bonorum expectationem cum nullo dolore conjunctam esse statuit. Stalb.

ἡδονῇ δὲ καὶ λυπῇ] Vulgo sic legebatur et interpungebatur: *ἡδονῇ τε καὶ λύπῃ· καθάπερ θερμῷ κ. τ. λ.* Puncto post *λύπῃ* deleto particulam *τε* cum Bekk. in *δὲ* mutavi, ut verba hoc modo cohæreant:

σι τοῖς τοιούτοις, τοτὲ[h] μὲν ἀσπαστέον αὐτά, τοτὲ δὲ οὐκ ἀσπαστέον, ὡς ἀγαθὰ μὲν οὐκ ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔνια δεχόμενα τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔστιν ὅτε φύσιν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις ὅτι ταύτῃ πῃ δεῖ διαπορευθῆναι[i] τὸ[j] νῦν μεταδιωκόμενον.[k]

§. 63. ΣΩ. Πρῶτον μὲν τοίνυν τόδε ξυνίδωμεν, ὡς εἴ περ ὄντως ἔστι τὸ λεγόμενον, διαφθειρομένων μὲν αὐτῶν ἀλγηδών, ἀνασωζομένων[l] δὲ ἡδονή, τῶν μήτε διαφθειρομένων μήτε ἀνασωζομένων ἐννοήσωμεν πέρι,[m] τίνα ποτὲ ἕξιν δεῖ

δὲ 𝔄.—[i] διαθηρευθῆναι ς.—[j] τὸν Πιϖ.—[k] διωκόμενον pr Σ.—[l] ἀλγηδὼν ἄν, διασω-

ἡδονῇ δὲ καὶ λύπῃ (sc. δοτέον) καθάπερ τῷ θερμῷ καὶ ψυχρῷ δοτέον—, τότε μὲν ἀσπαστέον αὐτὰ sc. εἶναι, τότε δ' οὐκ ἀσπαστέον.—Pronomen αὐτὰ refer ad ἡδονὴν καὶ λύπην. cfr. §. 2. Stalb.

ἐνίοτε δὲ καὶ ἔνια δεχόμενα] Prorsus singulare est, quod sequitur: ἔστιν ὅτε φύσιν, quæ tamen verba insignem sanitatis speciem præ se ferunt. Ac similis est particulæ ἔτι repetitio, quæ in tragicis hic illic occurrit, cujus plura exempla Seidlerus mihi olim communicavit. E nostro loco defenderim etiam vulgatam lectionem apud Xenoph. Cyrop. i. 6. 9. ἀλλά τοι ἔφη, ὦ παῖ, ἔνια ἔστιν ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, ubi ἔνια, in cod. Alt. omissum, tanquam interpretamentum abjici voluit Bornemann. de gemina Cyrop. Recens. p. 17. Sed alia etiam loca reperiuntur, ubi ἔνιοι ἔστιν οἱ hac ratione conjungitur. Hæc dum scribo, in memoriam redit locus Phædonis p. 74. B. ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε, τὰ αὐτὰ ὄντα, τότε μὲν ἴσα φαίνεται, τότε δ' οὔ: ubi Heind. ' pro τότε μὲν—τότε δὲ, quæ post ἐνίοτε parum sunt apta, e codd. Tub. et Paris. recipiendum τῷ μὲν—τῷ δέ.' Minime vero! Sensus hic est: *nonne interdum accidit, ut lapides et ligna tibi modo æqualia, modo non æqualia appareant?* Stalb.

διαθηρευθῆναι] Steph. ' Quidam vet. διαπυρευθῆναι. Ac Ficinus ita legit. Proxime autem sequentia sic vertit, ac si legeretur τὸν τοιαῦτα μεταδιωκόμενον.' Recte. Ficinus enim vertit, *Recte ais oportere sic incedere, qui talia perscrutatur.* Et διαπορευθῆναι est lectio Bas. 2. cujus tamen vanitatem declarat vel usus verbi διαπορευθῆναι, quod nec passive, quod sciam, ponitur, nec ita referri ad verbum μεταδιώκεσθαι potest. Altera vero lectio omnes elegantiæ numeros habet. Fisch.

διαθηρευθῆναι] Ita Ald. Sed Steph. lectionem διαπορευθῆναι, haud dubie e Bas. 2. adnotavit, quam etiam recepit Bekk. Jam vero etsi non assentior Fischero, διαπορευθῆναι passivo sensu accipiendum esse rato, id quod fieri nequit: tamen vulgatam lectionem omnes elegantiæ numeros habere puto. Eadem imago est Tim. p. 64. B. ταύτῃ γὰρ μεταδιωκτέον πάντα ὅσα ἑλεῖν ἐπινοοῦμεν. Stalb.

§. 63. πρῶτον μὲν τοίνυν τόδε ξυνίδωμεν—ἡδονή] Respiciunt priora ad verba: λέγεις τοίνυν, τῆς ἁρμονίας μὲν λυομένης ἡμῖν ἐν τοῖς ζώοις ἅμα τῆς φύσεως καὶ γένεσιν ἀλγηδόνων ἐν τῷ τότε γίγνεσθαι χρόνῳ. Τόδε ξυνίδωμεν sc. *de quo nunc dicturus sum.* Rem significat deinde verbis: εἰπὲ, ἆρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη—μήτε σμικρόν. Ita οὕτως, τοῦτο, ἐκεῖνο, ἐκεῖθεν omnino ad ea referuntur, quæ in oratione proxima sunt, sive ea præcesserint, sive sequantur. vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 282.—ὡς i. q. ἵνα. Pronomen αὐτῶν h. l. pro ἐκείνων accipiendum. Nempe docuerat supra τοῦ ὑγροῦ, τοῦ πνίγους, τοῦ ῥίγους, aliorum, exemplo, quando voluptates orirentur, quando dolores. Quanquam fatendum, duriusculam esse hoc loco istam structuram. Stalb.

ἀνασωζωμένων] Delevi cum Beckio interpunctionem, ut περὶ ad διαφθ. καὶ ἀνασωζ. referatur. Nam Fischeri quidem explicatio, πέρι *diligenter*, σφόδρα, πάνυ interpretati, ne digna quidem est, quæ refutetur. Vana etiam Stephani conjectura, ἐννοήσωμεν πῃ τίνα. Stalb.

περὶ τίνα] Nullum hic locum videtur habere præpositio περί; sed quid pro

τότε ἐν ἑκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις, ὅταν οὕτως ἴσχῃ. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν εἰπέ· ἆρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη πᾶν ἐν τῷ[n] τότε χρόνῳ ζῶον μή τέ[o] τι λυπεῖσθαι μήθ'[p] ἥδεσθαι, μήτε μέγα μήτε σμικρόν;

ΠΡΩ. Ἀνάγκη μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔστι τις τρίτη ἡμῶν[q] ἡ τοιαύτη διάθεσις παρά τε τὴν τοῦ χαίροντος καὶ παρὰ τὴν τοῦ λυπουμένου; II. 33.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἄγε δὴ τοίνυν, ταύτης προθυμοῦ μεμνῆσθαι· πρὸς γὰρ τὴν τῆς ἡδονῆς κρίσιν οὐ σμικρὸν μεμνῆσθαι ταύτης[r] ἔσθ' ἡμῖν ἢ μή. βραχὺ δέ τι περὶ αὐτῆς,[s] εἰ βούλει, διαπεράνωμεν.

ζομένων (ῖ) 𝔄ΔΠ.—[m] πέρι ΓΞ: περὶ ς.—[n] τῷ om H.—[o] τε om Λ.—[p] μήθ' Γ.—[q] ἡμῶν Δ, ἡμῖν Γ: om EF.—[r] ταύτης corr Γ: ταύτην *ς.—[s] αὐτῶν Λ.—[t] βίῳ Λ.

illa substitui posset, non videtur: quid si vero particulam πη substituentes, ἐννοήσωμέν πη τίνα scriptum fuisse suspicemur? Tantum abest tamen ut necessaria sit hæc particula πη, ut omitti illud etiam verbum ἐννοήσωμεν potuerit: quum hæc quoque ad ξυνίδωμεν referri possint. atque adeo Ficinus huc retulit, alterum illud verbum ἐννοήσωμεν non agnoscens. ita enim locum hunc vertit: *primum igitur id inspiciamus, si verum est quod dicebatur, destructis illis dolorem, refectis voluptatem sequi: quum neque deperduntur, neque etiam recreantur, quam potissimum habitudinem tunc animalibus tribuere debeamus.* Simul autem animadvertendum est, particulam ὡς quæ est post illud ξυνίδωμεν, nullum usum habere: sive ἐννοήσωμεν retinendum esse dicamus, sive posteriorem etiam hujus sententiæ partem ad illud alterum verbum referamus. Satis enim erat dicere ξυνίδωμεν, εἴπερ ὄντως ἐστὶ τὸ λεγόμενον (etc.) τίνα ποτὲ ἕξιν δεῖ τότε ἐν ἑκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις. Ego tamen sicut verbum ἐννοήσωμεν, ita etiam voculam ὡς retineri debere dico: quamvis alioqui talem quidem verbi pleonasmum alibi vidisse me recorder, talis autem pleonasmi particulæ illius exemplum mihi nunc memoria non suggerat. STEPH.

ἑκάστοις] De articulo cum ἕκαστος juncto in verbis ἐν ἑκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις cfr. de Republ. i. p. 338. E. ibid. p. 346. E. ibid. v. 461. A. Parmenid. p. 134. A. ibid. p. 143. B. Euthydem. p. 307. A. Theætet. p. 157. C. Tim. p. 19. E. Cratyl. p. 424. E. ubi vid. Heindorf. Phædr. p. 248. E. Apolog. Socr. p. 39. A. et Matth. Gr. Gr. p. 371.—ὅταν οὕτως ἴσχῃ sc. ὅταν μήτε φθείρηται μήτε ἀνασώζηται. STALB.

τρίτη] Tres sunt status, e Platonis sententia, ratione voluptatis et doloris; unus, in voluptate esse, alter dolore affici, tertius medius, quum nec in voluptate nec in dolore sumus. de Republ. ix. p. 583. C. λέγε δή, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην ἡδονῇ; Καὶ μάλα. Οὔκουν καὶ τὸ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι εἶναι; Εἶναι μέντοι. Μεταξὺ τούτοιν ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὄν, ἡσυχίαν τινὰ περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς· ἢ οὐχ οὕτως αὐτὸ λέγεις; Οὕτως, ἦ δ' ὅς. κ. τ. λ. ibid. p. 583. E. τό γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ λυπηρὸν κίνησίς τις ἀμφοτέρω ἐστόν·—τὸ δὲ μήτε λυπηρὸν μήτε ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία—καὶ ἐν μέσῳ τούτοιν ἐφάνη ἄρτι. Eandem sententiam Academici recentiores contra Stoicos defendebant, ut vel e Ciceronis libris de finibus bonorum et malorum constat. STALB.

παρὰ τὴν τοῦ λυπ.] Ald. perperam περὶ τὴν τοῦ λυπ.—Τί μὴν, ut τί γὰρ semper habet *vim aientem*, quod semel monuisse sufficiat. STALB.

οὐ σμικρὸν μεμνῆσθαι ταύτην ἔστ'—ἢ μὴ] Ut de Republ. v. p. 449. D. μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν—ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. STALB.

ΠΡΩ. Λέγε ποῖον.

II. iii. 178. §. 64. ΣΩ. Τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἑλομένῳ βίον[t] οἶσθ' ὡς τοῦτον τὸν τρόπον οὐδὲν ἀποκωλύει ζῆν.

ΠΡΩ. Τὸν τοῦ μὴ χαίρειν μηδὲ λυπεῖσθαι λέγεις;[u]

ΣΩ. Ἐῤῥήθη γάρ που τότε ἐν τῇ παραβολῇ τῶν βίων μηδὲν δεῖν[v] μήτε μέγα[w] μήτε σμικρὸν χαίρειν τῷ τὸν[x] τοῦ νοεῖν καὶ φρονεῖν βίον ἑλομένῳ.

ΠΡΩ. Καὶ μάλ'[y] οὕτως ἐῤῥήθη.[z]

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτως[a] ἂν ἐκείνῳ γε ὑπάρχοι·[b] καὶ[c] ἴσως οὐδὲν ἄτοπον εἰ πάντων τῶν βίων ἐστὶ θειότατος.

ΠΡΩ. Οὔκουν εἰκός γε οὔτε[d] χαίρειν τοὺς[e] θεοὺς οὔτε τὸ ἐναντίον.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν[f] οὐκ εἰκός· ἄσχημον γοῦν αὐτῶν ἑκάτερον γιγνόμενόν ἐστιν. ἀλλὰ δὴ τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαῦθις ἐπισκεψώμεθα,[g] ἐὰν πρὸς λόγον τι ᾖ, καὶ τῷ νῷ πρὸς τὰ[h] δευτερεῖα, ἐὰν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δυνώμεθα[i] προσθεῖναι,[j] προσθήσομεν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις.

—[u] λέγει (σ supra) EF.—[v] δεῖ w.—[w] μέγαν ΛBCHw.—[x] τὸν om Λ, ante τῷ ponit EF.—[y] μάλ' Γ.—[z] ἐῤῥέθη ΓΣBCF.—[a] οὗτος corr Σ.—[b] ὑπάρχει Σ, ὑπάρχυν w.—[c] : καὶ (οὐ supra) Ξ.—[d] μήτε w.—[e] τοὺς add 𝔄ΔΠ.—[f] οὖν om ΓΛ.—[g] malim ἐπισκεψόμεθα.—[h] πρὸς τὰ om H.—[i] δυνάμεθα w.—[j] προσθῆναι, προσθήσωμεν Λ.—[k] τότε Λ.—[l] τὰ add 𝔄Δ

§. 64. *ἐῤῥήθη γάρ που τότε ἐν τῇ παραβολῇ βίων*] Cfr. §. 30—35. De constructione *δεῖν—τῷ ἑλομένῳ* vid. Matth. Gr. Gr. not. 9. STALB.

οὕτως ἂν ἐκ.] STEPH. '*γρ. οὗτος ἂν ἐκ.*' Scilicet in Bas. 2. *οὗτος ἐῤῥήθη*. Inde, vel de industria, vel incuria lapsus, finxit Steph. illam hujus loci scripturam. FISCH.

οὕτως ἐῤῥήθη] Bas. 2. *οὗτος ἐῤῥήθη*. Male. Sed videtur editor correctionem manu errabunda alieno loco intulisse. Etenim pro *οὐκοῦν οὗτος ἐκείνῳ γε ὑπάρχοι*, sc. *βίος*. vulgo perperam legebatur *οὐκοῦν οὕτως ἂν* ctr. *Οὗτος* hic reponendum esse jam Stephanus intellexerat, et confirmant hanc lectionem codd. Vindob. narrante Bastio in Specim. Crit. Textus Plat. Symp. p. 51. Verte: *igitur vita illi contingeret, illi parata esset.* cfr. de Republ. v. p. 458. A. Tim. 30. C. STALB.

καὶ ἴσως—θειότατος] Pertinent huc verba §. 34. *οὐδὲ γὰρ ὁ σὸς νοῦς, ὦ Σώκρατες, ἔστι τἀγαθὸν, ἀλλ' ἕξει που ταὐτὰ ἐγκλήματα.* Socrat. *Τάχ' ἂν, ὦ Φίληβε, ὅγ' ἐμός· οὐ μέντοι τόν γ' ἀληθινὸν ἅμα καὶ θεῖον οἶμαι νοῦν, ἀλλ' ἄλλως πως ἔχειν.* Deum in sempiterna rerum contemplatione et intuitione e nostri decretis vivere creditur. STALB.

οὔκουν εἰκός γε] Cum Fischero scripsi pro *οὐκοῦν εἰκός γε*, sensu postulante.—Bekk. *οὔτε χαίρειν τοὺς θεοὺς* dedit. Non necessarium hoc. De articulo ante *θεὸς* omitti solito vid. Schæfer. Melet. Crit. p. 4. STALB.

εἰσαῦθις] Valet *posthac, deinde.* de Republ. v. p. 466. A. *ἡμεῖς δὲ εἴπομεν, ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαῦθις σκεψοίμεθα, νῦν δὲ τοὺς φύλακας φύλακας ποιοῖμεν.* Gorg. p. 447. B. et C. ibid. p. 449. C. D. Eurip. Orest. 900. *Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι.* Alcest. 1174. *Αὖθις τόδ' ἔσται.* STALB.

§. 65. ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε[k] ἕτερον εἶδος τῶν ἡδονῶν, ὃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔφαμεν εἶναι, διὰ μνήμης πᾶν ἐστὶ γεγονός. §. 19. F.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅ τί ποτ᾽ ἔστι, πρότερον ἀναληπτέον. καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἴσθησιν μνή-

§. 65. *τόγε ἕτερον εἶδος*] Redit jam ad alterum genus voluptatum, quod solius animi esse dixerat, e rerum bonarum expectatione oriundum. Hoc quum per memoriam nasci intelligat, ante omnia, quidnam sit memoria, definitione explicandum esse censet. Stalb.

πρότερον ἀναληπτέον] Ficinus vertit: *accipiendum videtur.* Num legit *παραληπτέον?* Vulgata certe vix toleranda, quum de hac re antea nondum sermo fuerit; id quod necessarium foret, si *ἀναληπτέον* vera esset scriptura. *Παρὰ* et *ἀνὰ* permutari potuisse in codd. ostendent ii, qui Bastii Epistol. Palæogr. continuo manibus terentes quamvis fere litteram cum alia quavis a librariis confundi potuisse luculenter evincunt. Stalb. qui sic in Addend. 'Pro *ἀναληπτέον* legendum esse suspicatus sum *παραληπτέον*. Lege *ληπτέον*. Syllaba *ἂν* e prægressa syllaba originem duxit.'

καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι κ.τ.λ.] Ficinus non recte intellexit, vertens: *quin etiam fortasse, quid memoriæ sensus.* Non video, qualem cogitaverit *memoriæ sensum.* Scilicet inest huic loco hyperbaton. Ad *αἴσθησιν* repetendum *ἀναληπτέον* et genitivus *μνήμης* a *πρότερον* pendere cogitandus est, ut jam Stephanus vidit. Socrates enim, priusquam idonea queat exhiberi memoriæ definitio, accuratius explicare conatur, quidnam sit *αἴσθησις.* Intelligit autem eam, ut paullo post dicit, *τὸ ἐν ἑνὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι.* Recte igitur Tennemann. System. der Platon. Philosophie t. iii. p. 51. '*Jede Empfindung* (*αἴσθησις*) *oder sinnliche Vorstellung entstehet* (*nach Platos Meinung*) *aus einer gedoppelten Veränderung, welche in dem Körper und der Seele vorgehen. Wenn eine Veränderung des Körpers bis zur Seele fortgepflanzt wird, sie gleichsam trifft, so entstehet das Bewustseyn derselben; beides in Vereinigung ist erstlich Empfindung.*'—'*Es bedeutet* (*αἴσθησις sc.*) *nichts anderes, als κίνησις, Veränderung, was sonst auch πάθημα heisst, der Stoff der Empfindungen, woraus, durch Verbindung mit einem Antheil der Seele, wirkliche Empfindung, Veränderung mit Bewustseyn entstehet.*' Hæc ille firmat locis Timæi p. 64. B. *μέγιστον δὲ καὶ λοιπὸν τῶν κοινῶν περὶ ὅλον τὸ σῶμα παθημάτων, τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν αἴτιον, ἐν οἷς διεληλύθαμεν· καὶ ὅσα διὰ τῶν τοῦ σώματος μορίων αἰσθήσεις κεκτημένα καὶ λύπας ἐν αὑτοῖς ἡδονάς θ᾽ ἅμα ἑπομένας ἔχει.* et p. 66. A. ibid. p. 34. B. *καὶ ὑπὸ πάντων τούτων διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν προσπίπτοιεν, αἳ δὴ καὶ ἔπειτα διὰ ταῦτα ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν ἔτι αἰσθήσεις συνάπασαι κέκληνται.* Adde p. 76. A. Nostri loci, qui est classicus hanc in rem, non meminit vir in Platone optime versatus. Opponitur autem *αἰσθήσει* h. l. *ἀναισθησία,* quæ quidem locum habere dicitur, quando corpus ita moveatur, ut quæ sentiantur, nonnisi illud tangant, animum ipsum nullo sive voluptatis sive doloris sensu afficiant. Hæc in universum. Nunc pauca de singulis addam.—Pro *εἰ μέλλει τὰ περὶ ταῦθ᾽ ἡμῖν,* quod Bekk. primus restituit, vulgo *εἰ μέλλει περὶ ταῦθ᾽ ἡμῖν.* Sydenham. conjecerat: *εἰ μέλλει ταῦθ᾽ ἡμῖν.*—*κατὰ τρόπον, convenienter, ut par est.* cfr. Tim. p. 84. A. Epinom. p. 989. D. 991. D.—*τὰ περὶ τὸ σῶμα—παθήματα* i. q. *κινήσεις τοῦ σώματος, sinnliche Eindrücke auf den Körper.* Eodem sensu statim post *πάθος.*—Mox nota, *τὰ τοῦ σώματος παθήματα* dici *σεισμὸν ἐντιθέντα ἴδιόν τε καὶ κοινὸν ἑκατέρῳ.* Aliter igitur corpus, aliter animus movetur, quanquam est, quod utrique commune sit.—Deinde ad oblivionis definitionem cfr. Sympos. c. 26. W. *λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἀποβολή.* Phædon. p. 75. D. *τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ᾽ ἐστὶ, λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι· ἢ οὐ τοῦτο λήθην λέγομεν, ἐπιστήμης ἀποβολήν;* Nemes. de Natur. Hom. p. 202. ed. Matth. *λήθη δ᾽ ἐστὶ μνήμης ἀποβολή.* Laudat hunc locum etiam Stobæus Ecl. Ethic. 26. p. 294.—Paullo post sponte reposui *μήτε γεγονότως πω.* Vulgo *πως.* Ald. Bas. 1. 2. *πῶς.* Stalb.

μης, εἰ μέλλει τὰ[l] περὶ ταῦθ' ἡμῖν κατὰ τρόπον φανερά πῃ γενήσεσθαι.

II. iii. 179. ΠΡΩ. Πῶς φῄς;

ΣΩ. Θὲς τῶν περὶ τὸ[m] σῶμα ἡμῶν ἑκάστοτε παθημάτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι κατασβεννύμενα πρὶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν διεξελθεῖν, ἀπαθῆ ἐκείνην ἐάσαντα, τὰ δὲ δι'[n] ἀμφοῖν ἰόντα καί τινα ὥσπερ σεισμὸν ἐντιθέντα ἴδιόν τε καὶ κοινὸν ἑκατέρῳ.

ΠΡΩ. Κείσθω.

ΣΩ. Τὰ μὲν δὴ μὴ[o] δι' ἀμφοῖν ἰόντα ἐὰν[p] τὴν ψυχὴν ἡμῶν φῶμεν λανθάνειν, τὰ δὲ δι' ἀμφοῖν μὴ λανθάνειν, ἆρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τὸ τοίνυν λεληθέναι μηδαμῶς ὑπολάβῃς ὡς λέγω λήθης ἐνταῦθά που γένεσιν. ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος, ἡ δ' ἐν τῷ λεγομένῳ νῦν οὔπω γέγονε· τοῦ δὲ[q] μήτε ὄντος μήτε γεγονότος πως γίγνεσθαι φάναι τινὰ ἀποβολὴν ἄτοπον. ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὰ τοίνυν ὀνόματα μετάβαλε μόνον.

§. 66. ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ἀντὶ μὲν τοῦ λεληθέναι τὴν ψυχήν, ὅταν ἀπαθὴς αὕτη γίγνηται τῶν[r] σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος, ἣν νῦν[s] λή-
II. 34. θην καλεῖς, ἀναισθησίαν ἐπονόμασον.

ΠΡΩ. Ἔμαθον.

II. iii. 180. ΣΩ. Τὸ[t] δὲ[u] ἐν ἑνὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα

ΠΣ.—[m] τὸ 𝔄ΔΠ.—[n] δι' om 𝔄Π.—[o] μὴ om Λ.—[p] ἐᾶν C.—[q] δὴ 𝔄Δ, δου Π.—[r] τῶν ante τοῦ om Γ.—[s] νῦν om pr Π.—[t] τὸ 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCFH : τῷ *ϛ.—[u] δ' 𝔄.—

αἴσθησιν] Steph. 'Recte legitur αἴσθησιν, repetendo ἀναληπτέον, et jungendo πρότερον cum μνήμης.' verissime. Ficinus male vertit, *quin etiam fortassé, quid memoriæ sensus*. Fisch.

§. 66. ἣν νῦν λήθην καλεῖς] Schleiermachero teste nonnemo conjecit, olim scriptum fuisse ἵνα μὴ λήθην καλῇς, quia Protarchus λήθης nomen nondum usurpaverit. Sed quum verba τὰ τοίνυν ὀνόματα μετάβαλε μόνον prægrediantur, vulgatam retinuimus. Stalb.

τὸ δὲ ἐν ἑνὶ] Ald. Bas. 1. 2. Steph. τῷ. Sed Cornar. recte vidit rescribi oportere τό. Cohæret enim articulus cum partic. γιγνόμενον. Rescripsimus igitur ita. Steph. præterea ante τὴν ψυχὴν inseri jubebat particulam περὶ, vel potius κατά. bene. Fisch.

τὸ δὲ ἐν ἑνὶ πάθει] Ita de certa Cornarii conjectura reposui. Cohærét autem τὸ cum infinitivo κινεῖσθαι; quod Fischeri

κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι, ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν[v] ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἀπὸ τρόπου[w] φθέγγοιτ' ἄν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

§. 67. ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη μανθάνομεν ὃ βουλόμεθα καλεῖν τὴν αἴσθησιν;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Σωτηρίαν τοίνυν αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὀρθῶς ἄν τις λέγοι κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς γὰρ οὖν.

ΣΩ. Μνήμης δὲ ἀνάμνησιν ἆρ' οὐ διαφέρουσαν λέγομεν;[x]

ΠΡΩ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ τόδε;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὅταν ἃ μετὰ τοῦ σώματος ἔπασχέ[y] ποθ' ἡ ψυχή,[z] ταῦτ' ἄνευ τοῦ σώματος αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ ὅτι μάλιστ'[a] ἀναλαμβάνῃ, τότε ἀναμιμνήσκεσθαί που λέγομεν.[b] ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ὅταν ἀπολέσασα μνήμην εἴτε[c] αἰσθήσεως εἴτ' αὖ μαθήματος αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ πάλιν

[v] κοίνησιν Λ.—[w] οὐ πόρρω τρόπου γρ Cw.—[x] λέγωμεν 𝔄Δ, λέγοιμεν Ξ et corr Π.—[y] ἔπαθε ΣΒΗ : ἔπασχε...σώματος om ΛCE.—[z] παθ' [o] ἡ ψυχή Η, πάθη ψυχή 𝔄ΔΠ.

caussa moneo, qui *τὸ γιγνόμενον*, jungebat. Pro *γιγνόμενον* Sydenhamus *γιγνόμενα* tentat. Non video caussam. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 441. Nec melior est Stephani mutatio. Neque enim *ἐν ἑνὶ πάθει περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα* jungendum, quo facto totius loci structura atque sensus perturbatur, sed verba ita cohærent: *τὸ δὲ τὴν ψυχὴν καὶ σῶμα— κοινῇ κινεῖσθαι.* Itaque eam *αἴσθησιν* recte appellari ait, quum anima et corpus communiter etiam moveantur. Id quod res ipsa flagitat. Stalb.

ἄπο τρόπου] Retracto accentu scripsi ad canonem grammatt. vett. quem illustravit Schæfer. Melet. Crit. p. 51. Stalb.

§. 67. *σωτηρίαν—αἰσθήσεως τὴν μνήμην*] Laudat hanc memoriæ definitionem Nemes. de Natur. Hom. p. 202. ed. Matth. *ὡς δὲ Πλάτων* (sc. *φησὶ*) *σωτηρία αἰσθήσεως καὶ νοήσεως* (*ἐστὶν ἡ μνήμη*). Recte addit *καὶ νοήσεως.* Nam Plato intelligit sub *αἰσθήσει*, ut vidimus, communem corporis et animi affectionem. Quod autem memoria dicitur *σωτηρία*, satis constat, *σώζεσθαι* et interdum *σώζειν* hac in re Græcis simpliciter usurpatum esse. Vid. Erfurdt. ad Soph. Trach. p. 271. Heind. ad Theætet. §. 26.—A memoria distinguit recordationem, quando animus, quæ aliquando una cum corpore perceperat, sine corporis ope ad se revocet ac sibi quasi repræsentet. Stalb.

ἀναπολήσῃ] Hesych. *Ἀναπολεῖ· μνημονεύει. Λάκωνες.* Sic enim Salmasius recte docuit scribendum esse pro *ἀναποθεῖ*, ut Aldus edidit. Suidas: *Ἀναπολεῖ· ἀναμιμνήσκεται.* Fisch.

ἀναπολήσῃ] *ἀναπολεῖν* proprie est *versare, revolvere* i. q. *ἀνακυκλεῖν*, interdum ita usurpatur, ut valeat: *in memoriam re-*

αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ, καὶ ταῦτα[d] ξύμπαντ'[e] ἀναμνήσεις καὶ μνήμας που λέγομεν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς λέγεις.

II. iii. 181. ΣΩ. Οὗ δὴ χάριν ἅπαντ' εἴρηται ταῦτα, ἔστι τόδε.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς[f] ἡδονὴν χωρὶς σώματος ὅτι μάλιστα καὶ[g] ἐναργέστατα λάβοιμεν, καὶ ἅμα ἐπιθυμίαν· διὰ γὰρ τούτων πως ταῦτα ἀμφότερα ἔοικε δηλοῦσθαι.

§. 20. F. §. 68. ΠΡΩ. Λέγωμεν τοίνυν, ὦ Σώκρατες, ἤδη τὸ μετὰ ταῦτα.

ΣΩ. Πολλά γε περὶ γένεσιν ἡδονῆς καὶ πᾶσαν τὴν μορφὴν αὐτῆς[h] ἀναγκαῖον, ὡς ἔοικε, λέγοντας σκοπεῖν. καὶ γὰρ νῦν πρότερον ἔτι φαίνεται ληπτέον ἐπιθυμίαν εἶναι, τί ποτ' ἔστι καὶ ποῦ γίγνεται.

ΠΡΩ. Σκοπῶμεν τοίνυν· οὐδὲν γὰρ ἀπολοῦμεν.

σ
—[a] μάλιστ' Γ.—[b] λέγωμεν C.—[c] εἶτ' w.—[d] πάντα F.—[e] ξύμπαντ' Γ.—[f] ψυχὴν H, ψυχὴν Γ, τῆς ψυχῆς 𝔄ΔΠ.—[g] καὶ post μάλιστα om CF et pr Ξ.—[h] αὐτὴν 𝔄Π.

vocare, secum reputare. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 60. ubi laudatur Philo Jud. Flacc. p. 990, D. 994. E. Leg. Caj. p. 1035. ac monetur, Pythagoræorum commentationem quotidianam actæ vitæ ἀναπόλησιν vocari. Epictet. Arriani l. iv. D. vi. p. 618. ἀναπόλει τὰ πεπραγμένα. Πῇ παρέβην; Hierocl. commentat. Aur. Carm. p. 213. ἡ τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀνάμνησις μελέτη γίνεται τῆς τῶν προβεβιωμένων ἀναπολήσεως.—Pro ἀναμνήσεις καὶ μνήμας Sydenham. mavult ἀναμνήσεις καὶ μνήμης ἀνακτήσεις. Non reputavit bonus homo, non dictum esse ἀναμνήσεις καὶ μνήμην, sed ἀναμνήσεις καὶ μνήμας. Stalb.

ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς κ. τ. λ.] Longissime hæc sententia a Platonis mente et consilio abest. In præcedentibus enim p. 33. C. disceptandum proposuit de voluptatibus, quæ memoria præteriti temporis percipiuntur, atque adeo de iis voluptatibus, quæ uni animo propriæ nullum habent cum corpore commercium. Quid igitur? finita disceptatione disputasse se dicat, ne animi corporisque voluptates seorsim ponantur? Immo vero disputavit, ἵνα πη τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς καὶ σώματος ὅτ. κ. ἑ. λ. Ante σώματος inserimus καί, quia genitivus σώματος, non a χωρὶς, sed ab ἡδονὴν pendet. Sic Polit. p. 276. D. ᾗ τε τὸν θεῖον ἄν που διειλόμεθα νομέα χωρὶς καὶ τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελητήν. Heusd.

ἵνα πη] Vulgo ἵνα μή. Nostram lectionem debemus Schütz. et Heind. ad Theætet. §. 90. Negandi particula prorsus adversatur Socratis consilio, ut qui jam in eo sit, ut ostendat, quid in voluptatis sensu ad animum pertineat, sejunctis, quæ hunc sensum comitantur, corporis affectionibus. Quocirca miror Schleiermacherum de hujus emendationis veritate dubitantem. Bekk. quoque μὴ tenuit. Stalb.

σώματος] Quod Heusdius καὶ inseri jubet, haud scio an non sit necessarium, modo τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος concise dictum putes pro τὴν ψ. ἡδ. χωρὶς τῆς τοῦ σώματος ἡδονῆς, cujusmodi breviloquentiæ exempla non desunt. Malim tamen ἵνα πη ψυχῆς ἡδονὴν omisso τήν. Cfr. Heind. ad Phædon. §. 25. Stalb.

§. 68. ληπτέον] Ad quæstionem de origine et natura voluptatis accessurus antea de cupiditatibus quærere instituit. Ficinus: *et nunc primo videndum*, quasi σκεπτέον legisset. Sed interdum ille liberior. Stalb.

ΣΩ. Ἀπολοῦμεν μὲν[i] οὖν, καὶ ταῦτά[j] γε, ὦ Πρώταρχε, εὑρόντες ὃ[k] νῦν ζητοῦμεν,[l] τὴν περὶ αὐτὰ ταῦτα ἀπορίαν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς ἠμύνω· τὸ δ' ἐφεξῆς τούτοις πειρώμεθα λέγειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν δὴ πείνην[m] τε καὶ δίψος καὶ πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα ἔφαμεν εἶναί τινας ἐπιθυμίας;

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

§. 69. ΣΩ. Πρὸς τί ποτε ἄρα ταὐτὸν βλέψαντες οὕτω πολὺ διαφέροντα ταῦθ' ἑνὶ προσαγορεύομεν ὀνόματι;

ΠΡΩ. Μὰ Δί' οὐ ῥᾴδιον ἴσως εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅμως λεκτέον.

ΣΩ. Ἐκεῖθεν δὴ ἐκ τῶν αὐτῶν πάλιν[n] ἀναλάβωμεν.[o] II. iii. 182.

ΠΡΩ. Πόθεν δή;

ΣΩ. Διψῇ[p] που[q] λέγομεν ἑκάστοτέ[r] τι;[s]

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Τοῦτο δέ γ' ἐστὶ κενοῦται;[t]

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν τὸ δίψος ἐστὶν ἐπιθυμία;

ΠΡΩ. Ναί, πώματός[u] γε.

—[i] μὲν add 𝔄ΔΠΣ.—[j] ταύτῃ corr Σ.—[k] ἃ corr Γ.—[l] ζητοῦμεν ἀπολοῦμεν τὴν 𝔄Δ Π.—[m] πεινῆν H.—[n] ἐκ τῶν αὐτῶν πάλιν 𝔄ΔΠ : πάλιν ἐκ τῶν αὐτῶν *ϛ.—[o] λάβωμεν pr Ξ.—[p] διψῇ 𝔄ΓΔΛΞΣBCEHw, διψῇ^ν F, δήψηι Π : διψῆν ϛ.—[q] γέ που 𝔄ΔΠ.—[r] ἑκάστου 𝔄.—[s] τις ΣBCHw, ἔτι 𝔄.—[t] κενοῦσθαι Fϛ.—[u] πώματός 𝔄Π et pr ΓΔ :

ἀπολοῦμεν μὲν οὖν] Jam dudum correxeram, quum in Bekk. ita editum esse vidi. Reliquæ editt. *ἀπολοῦμεν οὖν* exhibent. *Μὲν οὖν* valet *imo*. Infr. §. 83. *εἰ περὶ μὲν τῶν ὄντων καὶ τῶν γεγονότων ταῦθ' ἡμῖν οὕτω πάσχειν ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν μελλόντων οὔ;* Prot. *Περὶ ἁπάντων μὲν οὖν—ὡσαύτως.* Hipp. Maj. p. 283. B. *πῶς φῄς; ἀλλ' ἐλάχιστον;* ΙΠ. *Οὐδὲν μὲν οὖν τοπαράπαν πώποτε.* Xenoph. Memor. iii. 8. 4. *ἆρ' οὖν, ἔφη, πάντα ὅμοια ἀλλήλοις; Ὡς οἷόν τε μὲν οὖν, ἔφη, ἀνομοιότατα ἔνια.* Aristoph. Eq. 910. Α. *Ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.* ΑΛ. *Ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν.* Eccles. 1102. *Ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν—ἀνὴρ καὶ δυστυχής.* Acharn. 288. *Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε.* ΧΟ. *Σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή!* Supplendum autem *τι*, quod apud hoc verbum deesse videtur, ut apud *προστιθέναι*, de quo cfr. Heind. ad Theætet. §. 10. Stalb.

ἐφεξῆς τούτοις] Cfr. Cratyl. p. 399. D. *ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ, τούτοις ἑξῆς εἶναί τι χρῆμα*, ubi vid. Heind. Stalb.

§. 69. *ταὐτὸν*] *ταὐτὸν* h. l. significat *ideam* s. *notionem universalem*. Diog. L. iii. 63. *καλεῖ καὶ τὴν ἰδέαν οὔτε κινούμενον οὔτε μένον, καὶ ταὐτὸ καὶ ἓν καὶ πολλά.* quæ verba descripsit Suidas et ex hujus lexico Phavorinus. Stalb.

διψῆν που λέγομεν] Bas. 1. 2. *διψῇ που λέγομεν*, et pro *κενοῦσθαι* Ald. Basil. 1. 2. *κενοῦται*. Simile structuræ hujus exemplum occurrit Theætet. p. 164. A. Retinui tamen infinitivos. Etiam Ficinus eos legisse videtur. Vertit enim: *hoc autem est, vacuum esse.* Stalb.

πώματος] Ita pro vulgat. *πόματος* cum Bekk. scripsimus, quam scripturam in

II. 35. ΣΩ. Πώματος, ἢ[v] πληρώσεως πώματος;

ΠΡΩ. Οἶμαι μὲν πληρώσεως.

ΣΩ. Ὁ κενούμενος ἡμῶν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ τῶν ἐναντίων ἢ πάσχει. κενούμενος γὰρ ἐρᾷ πληροῦσθαι.

ΠΡΩ. Σαφέστατά γε.

§. 70. ΣΩ. Τί οὖν; ὁ τὸ πρῶτον κενούμενος ἔστιν ὁπόθεν εἴτ' αἰσθήσει πληρώσεως ἐφάπτοιτ' ἂν εἴτε μνήμῃ, τούτου ὃ μήτ' ἐν τῷ νῦν χρόνῳ πάσχει μήτ'[w] ἐν τῷ πρόσθε[x] πώποτ' ἔπαθεν;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὅ γ' ἐπιθυμῶν[y] τινὸς ἐπιθυμεῖ, φαμέν;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκ ἄρ'[z] ὅ γε πάσχει, τούτου ἐπιθυμεῖ. διψῇ γάρ, τοῦτο δὲ κένωσις· ὁ δὲ ἐπιθυμεῖ πληρώσεως.

ΠΡΩ. Ναί.

II. iii. 183. ΣΩ. Πληρώσεως ἄρα[a] πή τι τῶν τοῦ διψῶντος ἂν ἐφάπτοιτο.

πόματός *ς. hæc non alteri dat Ξ.—[v] *πόματος ἢ* rc Γ. continuant hæc eidem Ξ*w*.—[w] *πάσχειν εἴτ'* pr Δ.—[x] *πρόσθε* ΓΔ.—[y] *ἐπιθυμεῖν* corr F.—[z] *ἄρ'* Γ*w*.—[a] *γ' ἄρα*

Atticis scriptoribus ubique restituendum judicamus. Porson ad Eurip. Hec. 396. ‘Forma *πόμα* Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum *πῶμα* flagitet; nullus, ubi *πόμα* postulet; pauca ubi admittat.’ Citantur hanc in rem in ejus Adversariis p. 191. 218. Eurip. Hipp. 227. Iph. A. 959. Cycl. 123. 139. 141. 173. 192. 415. 419. 452. 571. 677. Ion. 1053. 1214. 1218. 1231. 1235. Accedit, quod nusquam *ἔκπομα*, semper *ἔκπωμα* scribitur, ut alia taceam. Stalb.

ἢ πάσχει] Relativum *ἃ* post *ἢ* adde. Omnes editt. *ἢ πάσχει*. Vitium etiam Heind. in marg. notaverat. Gorg. p. 481. C. *καὶ πάντα τὰ ἐναντία πράττομεν, ὡς ἔοικεν, ἢ ἃ δεῖ*. Phædon. p. 115. D. *ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα—τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ ἣν οὗτος—ἐγγυᾶτο*. Sympos. c. 14. W. *ἄλλῃ γέ πῃ ἐν νῷ ἔχω λέγειν, ἢ ᾗ σύτε καὶ Παυσανίας*. Obiter corrigo Menexen. §. 14. *καὶ τούτων ἁπάντων οὐδὲν ἄλλ' αἴτιον, ἢ τῷ ὄντι συγγένεια*. scrib. *ἢ ἡ τῷ ὄντι συγγ*. Stalb.

§. 70. *ὁ τοπρῶτον κενούμενος κ. τ. λ.*] Sensus hic est: *Quum nec sentire possimus ea, quibus non afficimur, nec recordari eorum, quæ sensibus nostris nunquam percepimus, ne cupiditas quidem ulla in nobis oriri poterit, nisi corpus atque animus ante fuerit affectus.* Verba hoc modo cohærent: *ἐφάπτοιτο πληρώσεως τούτου, ὃ μήτ' ἐν τῷ νῦν χρόνῳ—*. Bene utitur verbo *ἐφάπτεσθαι*, quod et ad corpus et ad animum (*μνήμην*) referatur. Phædon. p. 79. A. *οὐκοῦν τούτων μὲν κἂν ἅψαιο κἂν ἴδοις κἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἴσθοιο· τῶν δὲ κατὰ ταὐτὰ ἐχόντων* (i. e. idearum) *οὐκ ἔστιν, ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο, ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἐστὶν ἀειδῆ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται*. Stalb.

ἄρα πή τι τῶν] Ald. Bas. 2. *ἄρα πῇ τί των τ. δ.* et pro *ἐφάπτοιτο* Ald. *ἐφάπτοι τοι*. Utrumque male. Sensus verborum hic est: *Quoniam is, qui aliquid cupit, semper aliam quandam, quam præsentem, conditionem appetit (sentit enim corpus suum vacuefactum, ita ut expletionem concupiscat), hinc aliquid quod ad eum pertineat, qui sitim sentit, aliquo modo illud attingere oportet, quo ea depelli possit.* Hoc vero sola memoriæ vi

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον.

ΣΩ. Τὸ μὲν δὴ σῶμα ἀδύνατον· κενοῦται γάρ που.

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Τὴν ψυχὴν ἄρα τῆς πληρώσεως ἐφάπτεσθαι λοιπόν, τῇ μνήμῃ δῆλον ὅτι· τῷ γὰρ[b] ἂν[c] ἔτ'[d] ἄλλῳ ἐφάψαιτο;[e]

§. 71. ΠΡΩ. Σχεδὸν οὐδενί.

ΣΩ. Μανθάνομεν[f] οὖν[g] ὃ συμβέβηχ' ἡμῖν ἐκ τούτων τῶν λόγων;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Σώματος ἐπιθυμίαν οὔ φησιν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ὅτι τοῖς ἐκείνου παθήμασιν ἐναντίαν ἀεὶ παντὸς ζώου μηνύει[h] τὴν ἐπιχείρησιν.[i]

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Ἡ δ' ὁρμή γε ἐπὶ τοὐναντίον ἄγουσα ἢ τὰ παθήματα δηλοῖ που μνήμην οὖσαν τῶν τοῖς παθήμασιν ἐναντίων.

𝔄Π, γὰρ pr Δ.—[b] τῷ γὰρ 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCω : τῷ τίνι γὰρ *ς. hæc priori continuant ΞΗ.—[c] ἂν om F.—[d] ἔτ' add 𝔄ΔΠ.—[e] ἐφάψοιτο Ξ.—[f] μανθάνομεν...] hæc non alteri dant ΞΗ.—[g] οὖν 𝔄ΔΠ : γοῦν *ς.—[h] δεικνύει γρ Π.—[i] τὴν ἐπιθυμίαν Ξ et mg

fieri posse, ex iis quæ disputata sunt, sponte consequitur. Unde corpus nunquam dici potest aliquid cupere. Quod autem hanc cupiditatis definitionem attinet, etiam Pythagoræi illam ponebant in repletionis et inanitionis desiderio. Testatur hoc fragmentum ex Aristoxeni libro, quod Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις (al. ἀποφθέγματα) inscriptum fuit, servatum a Stobæo Ecl. Eth. p. 132. ed. Bas. Περὶ δ' ἐπιθυμίας τάδ' ἔλεγεν. Εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύτροπον καὶ πολυειδέστατον.—Αὐτὴν μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιφοράν τινα τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμὴν καὶ ὄρεξιν εἶναι πληρώσεως ἢ παρουσίας αἰσθήσεως, ἢ κενώσεως καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι. Eadem refert Iamblichus, Aristoxenici operis compilator, in libro de vita Pythagor. §. 205. Περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας τοιαῦτα λέγειν ἔφασαν τοὺς ἄνδρας ἐκείνους τὴν μὲν ἐπιθυμίαν ἐπιφοράν τινα εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμὴν καὶ ὄρεξιν, ἤτοι πληρώσεως τινος ἢ παρουσίας τινῶν αἰσθήσεως ἢ διαθέσεως αἰσθητικῆς. Γίνεσθαι δὲ τῶν ἐναντίων ἐπιθυμίαν, ἢ κενώσεως τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι τινῶν. Cfr. Mahne de Aristoxeni libro p. 76. Stalb.

τῷ γὰρ ἂν ἄλλῳ] Pessime vulgo τῷ τίνι γὰρ ἄλλῳ, quod primus mutandum esse vidit Bastius, in Specim. Crit. Text. Sympos. p. 45. ubi cod. Vindob. 54. τίνι τῷ habere narrat. Hinc intelligitur, unde vulgata lectio orta sit. Paullo ante pro δηλόνοτι dedi δῆλον ὅτι. Res hodie satis nota. Cfr. Steph. ad Protag. §. 1. Fischer. ad Æschin. Socrat. p. 28. Buttm. ad Menon. Indic. v. Δηλονότι. Ast. in additamentis ad Phædr. ejus commentariis in Politiam subjectis p. 635.—Edit. Bekk. ἐφάπτεσθαι λοιπόν. Prot. τῇ μνήμῃ δῆλον ὅτι. Male, opinor. Mox vulgo μανθάνομεν. Restringendi particula γοῦν hic non minus inepta, quam Thucyd. i. 10. πρὸς τὰς μεγίστας γοῦν καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦντι, οὐ πολλοὶ φαίνονται ξυνελθόντες, ὡς ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος κοινῇ πεμπόμενοι. Sine dubio οὖν hic restituendum. Stalb.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.[j]

ΣΩ. Τὴν ἄρ᾽[k] ἐπάγουσαν ἐπὶ τὰ ἐπιθυμούμενα ἀποδείξας μνήμην ὁ λόγος ψυχῆς ξύμπασαν τήν τε ὁρμὴν καὶ ἐπιθυμίαν καὶ τὴν[l] ἀρχὴν τοῦ ζώου παντὸς ἀπέφηνεν.

II. iii. 184. ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Διψῆν[m] ἄρα ἡμῶν τὸ σῶμα[n] ἢ πεινῆν[o] ἤ τι τῶν τοιούτων πάσχειν οὐδαμῇ ὁ λόγος αἱρεῖ.[p]

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

§. 21. F. §. 72. ΣΩ. Ἔτι δὴ καὶ τόδε περὶ ταὐτὰ[q] ταῦτα[r] κατανοήσωμεν. βίου γὰρ εἶδός τί μοι φαίνεται βούλεσθαι[s] δηλοῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐν τούτοις αὐτοῖς.

ΠΡΩ. Ἐν τίσι καὶ ποίου πέρι βίου[t] φράζεις;

ΣΩ. Ἐν τῷ πληροῦσθαι καὶ κενοῦσθαι[u] καὶ πᾶσιν ὅσα περὶ σωτηρίαν τ᾽ ἐστὶ τῶν ζώων καὶ τὴν φθοράν, καὶ εἴ τις τούτων ἐν[v] ἑκατέρῳ γιγνόμενος ἡμῶν ἀλγεῖ, τότε[w] δὲ[x] χαίρει κατὰ τὰς μεταβολάς.

EF.—[j] γε om pr Δ.—[k] ἄρ᾽ Γ.—[l] καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ΛΣCHw et rc B.—[m] δίψην 𝔄Δ et pr Π : διψῆν...ἀληθέστατα om Λ.—[n] ἡμῶν τὸ σῶμα 𝔄ΔΠ : τὸ σῶμα ἡμῶν *s.—[o] πείνην 𝔄Δ et pr Π.—[p] αἱρεῖν CHw, ἐρεῖ corr Γ.—[q] ταὐτὰ 𝔄Δ et pr Π, αὐτὰ pr E, τὰ αὐτὰ *s.—[r] ταῦτα om Λ.—[s] βούλεσθαι 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCHw : βουλεύεσθαι *s.—[t] περὶ βίου 𝔄ΔΠ : βίου πέρι s.—[u] καὶ κενοῦσθαι om pr Ξ.—[v] ἐν om Λ.—[w] τόδε Λ.

§. 71. ψυχῆς ξύμπασαν—ἀπέφηνεν] Sc. οὖσαν. H. e. *omnem cupiditatem in solum animum cadere, omneque omnis animalis imperium.* Sallust. Jugurth. c. i. 'Sed nostra omnis vis in animo et corpore sita: animi imperio, corporis servitio magis utimur.' De constructione cfr. Valcken. ad Herodot. vii. 153. Matthiæ Gr. Gr. §. 372. Stalb.

ὁ λόγος αἱρεῖ] *Ratio evincit*, vid. Dorville ad Chariton. p. 645. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. Stalb.

§. 72. βουλεύεσθαι δηλοῦν] Bene Ficinus vel legit vel legendum esse vidit βούλεσθαι δηλοῦν, de qua dictione, in hodiernis item linguis frequentata, v. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 27. Nec minus bene Ficinus quæ mox sequuntur p. 36. A. Πότερον ἀλγοῦνθ᾽ ὅλως, ἢ χαίροντα; ΠΡΩ. Μὰ Δί᾽, ἀλλὰ διπλῇ τινι λύπῃ λυπούμενον— in Cod. suo scripta invenit. Vertit enim: *Prot. Non gaudentem, per Jovem: sed*— ut dubitari non possit, quin legerit:—ἢ χαίροντα; ΠΡΩ. Μὴ χαίροντα, μὰ Δί᾽, ἀλλὰ— Cæterum pro βουλεύομαι item βούλομαι substituendum infra p. 50. D. Τούτων γὰρ ἁπάντων αὔριον ἐθελήσω σοι λόγον δοῦναι· τανῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βουλεύομαι στέλλεσθαι. Heusd.

βούλεσθαι] Vulgo βουλεύεσθαι quod correxi cum Heusdio et Heind. ad Cratyl. p. 97. Cf. de Rep. iv. p. 423. τοῦτο δὲ ἐβούλετο δηλοῦν, ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας πρὸς ὅ τις πέφυκε πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον δεῖ νομίζειν κ. τ. λ. ibid. p. 431. ἀλλ᾽, ἦν δ᾽ ἐγὼ, φαίνεταί μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὡς δυεῖν ctr. Legg. ii. init. ὡς ὁ λόγος ἔοικε βούλεσθαι σημαίνειν. ibid. x. p. 892. C. οὐκ ὀρθῶς φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα. Plura suppeditabit Gataker ad Antonin. x. 8. Confusio horum verborum in codd. satis frequens est. cfr. Phædr. p. 231. Protagor. p. 332. Wesseling. ad Herodot. p. 78. Schweighäus. Lexic. Polyb. v. βούβεσθαι. Similiter confunduntur βούλημα et βούλευμα. Vid. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 228. Schæf. ad Apoll. Rh. t. ii. p. 109. Porson. Adversar. p. 182. Heind. ad Gorg. §. 82. Stalb.

ΠΡΩ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Τί δ' ὅταν ἐν μέσῳ τούτων γίγνηται;

ΠΡΩ. Πῶς ἐν μέσῳ;

ΣΩ. Διὰ μὲν τὸ πάθος ἀλγεῖ,[y] μέμνηται δὲ τῶν ἡδέων[z] γενομένων·[a] παύοιτ' ἂν τῆς ἀλγηδόνος, πεπλήρωται[b] δὲ μήπω· τί τότε; φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν[c] αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι; II. 36.

ΠΡΩ. Φῶμεν μὲν[d] οὖν.

ΣΩ. Πότερον ἀλγοῦνθ' ὅλως ἢ χαίροντα;

ΠΡΩ. Μὰ Δί', ἀλλὰ διπλῇ τινὶ λύπῃ λυπούμενον, κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἐν τῷ παθήματι, κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν προσδοκίας τινὶ πόθῳ.

—[x] δὴ pr Γ et corr Δ.—[y] ἀλγεῖ BC, ἀλγῇ (ἀλγεῖ with η̂ written above) 𝔄ΔΞΠΗ.—[z] ἡδέων ὧν corr Σ.—[a] γιγνομένων Γ et corr ΔΣ.—[b] πληρῶται 𝔄ΔΠ.—[c] μὴ φῶμεν ἢ φῶμεν ΔΠ.—[d] μὲν om EF.

ἀλγεῖ—τότε δὲ χαίρει] Ante ἀλγεῖ omissum est *τότε μέν*. Ita jam Homerus Iliad. Λ. 62. *Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα.* Vid. Hermann. ad Viger. p. 792. Eadem ratione Latini. Tacit. Annal. vi. 32. 'Artabanus tardari metu, modo cupidine vindictæ inardescere.' ubi Muretus et Acidalius male *modo* ante *tardari* inseri voluerunt. Cfr. Jo. Fr. Gronov. ad Liv. iii. 37. Ceterum Schleiermacher hujus periodi lectionem non sanam esse censet, quia Protarchi responsio *ἔστι ταῦτα* interrogationem præcedere postulet. Mihi secus videtur. Fatetur enim Protarchus, nunc postquam Socrates ipsi rem explicuerit sibi quoque ita videri. Quod quid habeat insolentiæ, me non assequi libere fateor. Mutata autem orationis structura inde a verbis *καὶ εἴ τις τούτων ἐν ἑκατέρῳ κ. τ. λ.* quæ proprie ita progredi debuerat: *καὶ ἐν τῷ ἀλγεῖν, τότε δὲ χαίρειν τούτων ἐν ἑκατέρῳ γιγνόμενον.* Verum hujusmodi variationes in omnibus linguis reperiuntur. STALB.

παύοιτ' ἂν] STEPH. 'For. *καὶ παύεται μὲν τῆς ἀλγ.* Et paulo post malim ita legere *τί τότε; φῶμεν, ἢ μὴ φῶμεν.*' Atque hæc emendatio verissima est: sed illa supervacanea videbatur. FISCH.

παύοιτ' ἂν τῆς ἀλγ.] Servavi vulgatam lectionem, quamvis vitii suspectam. Stephan. quidem malebat *καὶ παύεται μὲν τῆς ἀλγηδόνος.* Ac sane optativus certe in tali sententia vix tolerandus, quanquam bene novi, interdum in uno eodemque orationis circuitu diversos modos copulari. Ficinus: *ob passionem quippe tristatur, sed voluptatum interim præteritarum meminit: cessat quidem tristitia, nondum tamen impletur.* Hinc ego reponam *παύεται μὲν ἀλγηδόνος.* Nam copula quidem in membris *ἐκ παραλλήλου* sibi oppositis facile mecum carebunt harum rerum periti.—Post *τί τότε* cum Stephano interrogationis notam posui. STALB.

μὰ Δί', ἀλλὰ] Heusdius ante *μὰ Δία* jubet inferri *μὴ χαίροντα*, e Ficini versione: *non gaudentem per Jovem, sed*— Verum enim vero interpres nonnisi sensum, neutiquam vero singula verba expressit; nam formula *μὰ Δία*, sequente particula *ἀλλὰ*, jam continetur prægressæ enuntiationis negatio. Xenoph. Memor. iii. 13. 3. *Ἆρ' οὖν, ἔφη, καὶ οἱ οἰκέται σου ἄχθονται πίνοντές τε αὐτὸ καὶ λουόμενοι αὐτῷ. Μὰ τὸν Δία, ἔφη· ἀλλὰ καὶ πολλάκις τεθαύμακα, ὡς ἡδέως αὐτῷ πρὸς ἀμφότερα ταῦτα χρῶνται.* Aristoph. Plut. 100. *ΠΛΟΥ. ἄφετόν με νῦν. ΧΡΕ. Μὰ Δί', ἀλλὰ μᾶλλον ἑξόμεσθα.* ibid. 21. *Οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε. ΕΡ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με, Ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς.* Rem uberius illustravit Reisig. in Conject. in Aristoph. i. p. 106.—Statim post nescio unde *ἂν* in textum irruperit, quod nemo non videt nulla ratione defendi

II. iii. 185. §. 73. ΣΩ. Πῶς, ὦ Πρώταρχε, τὸ διπλοῦν τῆς λύπης εἶπες;[e] ἆρ' οὐκ ἔστι μὲν ὅτε τις ἡμῶν κενούμενος ἐν ἐλπίδι φανερᾷ τοῦ πληρωθήσεσθαι καθέστηκε, τοτὲ δὲ τοὐναντίον ἀνελπίστως ἔχει;[f]

ΠΡΩ. Καὶ μάλα γε.

ΣΩ. Μῶν οὖν[g] οὐχὶ ἐλπίζων μὲν πληρωθήσεσθαι τῷ μεμνῆσθαι δοκεῖ σοι χαίρειν, ἅμα δὲ κενούμενος ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἀλγεῖν;[h]

ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τότ' ἄρ'[i] ἄνθρωπος καὶ τἆλλα ζῶα λυπεῖταί τε ἅμα καὶ χαίρει.

ΠΡΩ. Κινδυνεύει.

ΣΩ. Τί δ' ὅταν ἀνελπίστως ἔχῃ κενούμενος τεύξεσθαι πληρώσεως; ἆρ' οὐ τότε τὸ διπλοῦν γίγνοιτ' ἂν περὶ τὰς λύπας πάθος, ὃ σὺ νῦν δὴ[j] κατιδὼν ᾠήθης ἁπλῶς εἶναι διπλοῦν;

—[e] εἶπες om Π et pr Δ.—[f] ἔχειν F.—[g] οὐκ Γ.—[h] ἀλγεῖ ϛ.—[i] ἄρ' Γ.—[j] δὴ add

posse. Repetendum enim λυπούμενον. Stalb.

ἔστι μὲν ὅτε—τότε δὲ] Dictum putabis pro τότε μὲν—τότε δέ. cfr. Hermann. ad Viger. p. 792. Pessime vulgo post καθέστηκε notam interrogandi inferunt et utramque enunciationem seorsim interpretantur, quum sententia hæc sit: *nonne interdum vacuefacti certissimam spem habemus, fore, ut mox denuo repleamur, mox vero omni spe destituimur?* Stalb.

§. 73. μῶν οὖν οὐχὶ ἐλπίζων μὲν—ἀλγεῖν] Refutat Socrates Protarchi sententiam, duplici dolore eum affici judicantis, qui, quum corpore sentiat alicujus rei desiderium, simul animo ejus expletionem exspectet. Boni enim exspectationem non esse dolorem, sed potius voluptatem, ita ut, qui corpore quidem dolores sentiat, animo autem conceperit spem jucundam, uno eodemque tempore jucunde et injucunde moveri judicandus sit. Sed eum demum duplici dolore affici, cui, ubi corporis evacuatione doleat, ne sperare quidem liceat, futurum esse, ut desideria sua expleantur. Quare non dubitavi ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις quod omnes editt. obsidet mutare in ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις h. e. *iisdem quibus quis lætatur, temporis momentis.* Idem vitium recurrit infra §. 112. ubi pro ἅμα δὲ γίγνεσθαι τοῦτο ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις restitui ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις. Similem labem Heind. abstersit loco Apolog. Socr. c. 10. extr. καίτοι οἶδα σχεδὸν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπεχθάνομαι, ubi leg. τούτοις αὐτοῖς.—Loco infinitivi ἀλγεῖν, quem e Bekk. restitui, vulgo ἀλγεῖ legitur. Pendet ille a prægresso δοκεῖ. Stalb.

ὃ σὺ νῦν δὴ—ἁπλῶς εἶναι διπλοῦν] Hæc verba hoc modo intelligas: *quem tu paullo ante simpliciter duplicem judicabas, nullo discrimine constituto.* De hac voculæ ἁπλῶς significatione dixit Wyttenbach. ad Julian. p. 169. ed. Schæf. Stalb.

νῦν δὴ] Ita dedi e Bekk. vulgo νῦν, quæ varietas innumeris Platonis locis reperitur. De qua re dicam alio tempore et loco. Hic monere tantum liceat, mirum videri debere, quod grammatici atque editores has particulas cum præterito, præsenti et futuro tempore conjungi solere aiunt, idque nullo significationis discrimine constituto. Vid. Græv. ad Lucian. Solœc. iii. p. 579. Ruhnken. ad Tim. p. 186. Mihi de hac re ita statuendum videtur. Non omni ex parte verum est, quod vett. gramm. νῦν δὴ aiunt valere πρὸ ὀλίγου χρόνου,

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα, ὦ Σώκρατες.

§. 74. ΣΩ. Ταύτῃ[k] δὴ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τόδε[l] χρησώμεθα.[m]

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Πότερον ἀληθεῖς ταύτας τὰς[n] λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἢ ψευδεῖς εἶναι λέξομεν; ἢ τὰς μέν τινας ἀληθεῖς, τὰς δ' οὔ;

ΠΡΩ. Πῶς δ',[o] ὦ Σώκρατες, ἂν εἶεν ψευδεῖς ἡδοναὶ ἢ[p] λῦπαι;

ΣΩ. Πῶς δέ, ὦ Πρώταρχε, φόβοι ἂν ἀληθεῖς ἢ ψευ- II. iii. 186.
δεῖς, ἢ προσδοκίαι ἀληθεῖς ἢ μή, ἢ δόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς;

𝔄ΔΠ et rc Ξ.—k τοιαύτῃ Λ.—l τόδε (πρὸς superscr.) F, τούτων τόδε Γ.—m χρησόμεθα Ξ.—n τὰς

quæ explicatio nonnisi cadit in eos locos, ubi particulæ illæ præteritis temporibus adjiciuntur. Scilicet quum νῦν sit trium temporum, particula δὴ autem duplicem potissimum significationem habeat, quarum altera ad tempus designandum pertinet, *jam*, ut prope idem sit quod ἤδη, altera conclusionem et ratiocinationem denotat *igitur*, *jam*; facile intelligitur, νῦν δὴ aut *nunc jam*, aut *nunc igitur* significare. Itaque νῦν δὴ τοῦτο ἐποίησε valere potest aut *nunc igitur hoc fecit*, aut *nunc jam hoc fecit*. Par est ratio futuri temporis: νῦν δὴ τοῦτο ποιήσει esse potest aut: *ietzt also wird er das thun*, quod est ratiocinantis; aut: *so eben wird er das thun*, quo tempus notatur. Idem de præsenti tempore valere, apertum arbitror. Jam vero in ipsa rei natura positum est, quod νῦν δή, cum præterito junctum, longe frequentissime *de tempore*, raro *in ratiocinatione* usurpatum reperitur; id quod patebit ex locis a Ruhnkenio l. c. collectis; contra cum præsenti copulatum utramque significationem retinet; denique cum futuro compositum, multo sæpius significat *nunc igitur*, quam *nunc cummaxime, jam nunc*; atque ita explicanda sunt loca ab Heindorfio ad Sophist. p. 290. allata. Add. de Legg. ix. extr. Νῦν δὴ μαθησόμεθα, ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Xenoph. Cyrop. iv. 1. 23. νῦν δὴ σὺ δηλώσεις, εἰ ἀληθῆ ἔλεγες. Theocr. ii. 64. Νῦν δὴ μούνα ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ; cfr. Lexic. Xenoph. t. iii. p. 218. Pertinet huc quodammodo etiam locus Phædon. init. ὦ Σώκρατες, ὕστατον δή σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι, quem Vigerus p. 426. perperam interpretatur: *statim amici tui te alloquentur*; imo δὴ est dolentis, ut Lat. *igitur* et nostrum *also*. Scribi etiam liceret νῦν δὴ ὕστατόν σε προσερ. ctr. nisi ὕστατον propter soni gravitatem primum locum occupare deberet. Denique ubi particulæ illæ imperativo junguntur, diligenter videndum, utrum νῦν de tempore dicatur, an vero nihil valeat, quam οὖν. Hoc si est, fere inverso ordine δή νυν scribitur, nec dubitandum, quin ita circumflexus abjiciendus sit, quia tum νυν est encliticum *nun*. Vidit hoc jam Astius ad Legg. p. 25. Etenim non intelligo, quid caussæ sit, cur nonnulli iique magni nominis grammatici, formam νυν nonnisi poetis epicis et tragicis itemque scriptoribus Ionicis vindicare conati sint, ut Hemsterh. ad Plut. 968. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 918. 1413. Dorvill. ad Charit. p. 629. Heind. ad Gorg. §. 60. In Aristoph. quidem et Plat. δή νυν fere nunquam temporis notionem involvit, semperque respondet vernaculo: *nun also*, vel *also nun*, quanquam etiam in illius auctoris editt. vulgaribus δὴ νῦν relictum sedet. Hæc paullo copiosius de re satis levi. STALB.

§. 74. ταύτῃ τῇ σκέψει] Accedit jam ad quæstionem satis acutam et subtilem de voluptatum veritate et falsitate, de qua re etiam in libris de Republ. l. c. agitur. STALB.

πῶς δὲ—φόβοι] STEPH. 'Non vacat particula ἄν, sed fertur ad εἶεν, quod ex præcedentibus subauditur: ut paulo post

ΠΡΩ. Δόξας μὲν ἔγωγ' ἂν που συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτ' οὐκ ἄν.

ΣΩ. Πῶς φῄς; λόγον μέντοι[q] τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλ' εἰ[r] πρὸς τὰ παρεληλυθότα, ὦ παῖ κείνου τἀνδρός,[s] προσήκοντα, τοῦτο σκεπτέον.

§. 75. ΠΡΩ. Ἴσως τοῦτό γε.

ΣΩ. Χαίρειν τοίνυν δεῖ λέγειν τοῖς ἄλλοις μήκεσιν ἢ καὶ ὁτῳοῦν τῶν παρὰ τὸ προσῆκον λεγομένων.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Λέγε δή μοι· θαῦμα γὰρ ἐμέ γ'[t] ἔχει διὰ τέλους

om ΔΠ.—[o] δ' om 𝔄ΔΠ.—[p] αἱ 𝔄Π et pr Δ.—[q] μὲν Λ.—[r] ἢ corr Γ, ἀεὶ S.—[s] τἀν-

cum οὐκ ἂν repetendum συγχωροίην.' bene. Fisch.

Recte monuit Stephanus, particulam ἂν non vacare, sed referri ad εἶεν, quod e præcedentibus intelligendum sit. Sic paullo post cum οὐκ ἂν repetendum συγχωροίην. Monui de hac re jam aliquoties. Stalb.

φόβοι—προσδοκίαι] Plurali numero ponuntur; nihil hoc usu frequentius. cfr. Fischer. ad Weller. i. p. 353. iii. 1. p. 301. Heusinger ad Cic. de Offic. i. c. 29. Stalb.

δόξας μὲν ἔγωγ'] Aldin. ante δόξας μὲν ἔγωγε nomen Protarchi omittit, ante πῶς φῄς illud inferens; seqq. autem λόγον μέντοι τινὰ Socrati tribuit. Male. Quanquam autem dubitare liceat, num ita scribendum sit: ΠΡΩ. Δόξας μὲν ἔγωγ' ἂν—ταῦτ' οὐκ ἄν. Πῶς φῄς; ΣΩ. Λόγον μέντοι—tamen vulgatam præfero. Stalb.

λόγον ἐπεγείρειν] Cfr. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. Stalb.

ὦ παῖ κείνου] Elegantiam horum verborum non sensit Sydenhamus, qui tentat ὦ παῖ κλειτοῦ ἀνδρὸς, quia Protarchus Calliæ filius dicatur. Meminisse juvabit hoc loco, quæ de formulis παῖδες ῥητόρων, ἰατρῶν, φιλοσόφων, γραφέων al. monuit Boettigerus in libro: *Ideen zur Archaeologie der Mahlerey* p. 136. '*Alle diese Periphrasen mit* παῖς, *wie* φιλοσόφων παῖδες, πλαστῶν παῖδες u. s. w. (Lucian. Amor c. 49. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν. Imag. c. 9. ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. de Dips. c. 5. ἰατρῶν παῖδες) *drücken stets eine Familiensippschaft, eine Schule u. s. w. aus, worin diese Lehre, diese Kunst, fortgeerbt wurde.*' Jam vero etsi hic usus proprius esse videtur recentiorum, tamen ut hunc locum simili saltem ratione intelligendum censeam, faciunt verba §. 17. Οὐ γὰρ οὖν, ὦ παῖδες, ὥς φησιν ὑμᾶς προσαγορεύων Φίληβος. Ac facile intelligitur ita his verbis facete carpi Philebum, quem hominem mollem et voluptati deditum, istius disputandi laboris adeo pertædebat. Quapropter Socrates jam rogat Protarchum, velit utpote Philebi discipulus, brevitati studere atque videre, num hæc disputatio ad ea, quæ uterque antea contenderant, necessario requiratur.—ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς dictum est δεικτικῶς et cum irrisione quadam. Stalb.

χαίρειν—λέγειν τοῖς ἄλλοις μήκεσιν] *Missa facere debemus reliqua, quæ per ambages ducunt.* Nam similis hæc est dicendi forma ei, quæ Soph. Œd. R. 7. Ἁ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα, vel potius Gorg. §. 64. ubi vid. not. coll. ejusdem Heindorfii not. ad Phædr. p. 234. Boeckh. in Legg. p. 146. Weiske de Plenonasm. p. 60. Stalb.

μήκεσι] Sc. τῶν λόγων. quod additur Gorg. p. 449. B. τὸ δὲ μῆκος τῶν λόγων τοῦτο. de Legg. p. 645. C. μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον. Sed usurpatur μῆκος etiam sine tali additamento, quemadmodum verbum μηκύνειν passim simpliciter positum occurrit. Stalb.

ἀεὶ[u] περὶ τὰ αὐτὰ ἃ νῦν δὴ προὐθέμεθα[v] ἀπορήματα.

ΠΡΩ. Πῶς δὴ φῄς;

ΣΩ. Ψευδεῖς, αἱ δ'[w] ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Οὔτε δὴ ὄναρ οὔθ' ὕπαρ, ὥς φῄς, ἔστιν, οὔτ' ἐν μανίαις οὔτ' ἐν παραφροσύναις[x] οὐδεὶς ἔσθ' ὅς τίς ποτε δοκεῖ[y] μὲν χαίρειν, χαίρει δὲ οὐδαμῶς, οὐδ' αὖ δοκεῖ μὲν λυπεῖσθαι, λυπεῖται δ' οὔ.

ΠΡΩ. Πάνθ' οὕτω ταῦτ',[z] ὦ Σώκρατες, ἔχειν πάντες II. iii. 187.
ὑπειλήφαμεν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὀρθῶς, ἢ σκεπτέον εἴτ' ὀρθῶς εἴτε μὴ ταῦτα λέγεται;

ΠΡΩ. Σκεπτέον, ὥς γ' ἐγὼ[a] φαίην ἄν. II. 37.

§. 76. ΣΩ. Διορισώμεθα δὴ σαφέστερον ἔτι τὸ νῦν δὴ §. 22. F.
λεγόμενον ἡδονῆς τε πέρι καὶ δόξης. ἔστι γάρ πού τι[b] δοξάζειν ἡμῖν;

δρὸς 𝔄ΔΠ : τοῦ ἀνδρὸς *ς.—[t] γάρ μέ γε 𝔄.—[u] ἀεὶ ΔΣ : αἰεὶ *ς.—[v] προυθέμεθα 𝔄Γ ΔΠ : προεθέμεθα *ς.—[w] δ' om pr Δ.—[x] παραφροσύναις Δ et corr 𝔄 : πάσαις ἀφροσύναις *ς.—[y] ἂν δοκῇ F.—[z] ταῦτ' Γw.—[a] ὥς γ' ἐγὼ ΣBCHw, ὡς δ' ἐγὼ Γ : ὡς ἐγὼ

§. 75. ψευδεῖς] Steph. 'Ficinus ita vertit, quasi legerit *αἱ μὲν ψευδεῖς*. Talis tamen et alibi harum vocularum est omissio.' recte. Verba Ficini sunt hæc, *Annon sunt ex voluptatum numero falsæ aliæ, aliæ veræ?* vid. ad §. 24. Fisch.

ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί;] Recte Ficinus: *Annon sunt ex voluptatum numero falsæ aliæ, aliæ veræ*. Infra §. 87. *πῇ ποτε διορισάμενος οὖν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θείη τις ἂν ἀριθμητικήν:* Cfr. Musgr. ad Eurip. Iph. T. 1361. Heusde Spec. Crit. p. 76. Heind. ad Gorg. §. 24. ad Theæt. §. 96. Porson ad Eurip. Orest. 891. Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 328. Hermann. ad Vig. p. 699. Stalb.

οὔτ' ὄναρ οὔθ' ὕπαρ] *Nec speciose nec vere h. e. nunquam.* Formulam illustrant Valck. ad Ammon. iii. 15. Dorville ad Chariton. p. 291. Sic infr. §. 158. *οὐδεὶς πώποτε οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν*. Stalb.

οὔθ' ὕπαρ, ὡς φῄς] In omnibus editt. infertur *ἐστὶ*, quod quam otiosum sit, quum subsequatur *οὐδεὶς ἔσθ' ὅστις*, non est, quod moneam. Delevimus igitur. Notaverat forte quis in margine, verba *οὔτ' ὄναρ οὔθ' ὕπαρ* cum seq. *ἐστὶ* cohærere, quæ nota deinde per librariorum stuporem in texta immigravit. Mira vero est versio Ficini: *Neque igitur revera falsove lætari dicitur, ut tu ais, neque inter furentes et insanos invenitur aliquis, qui gaudere videatur, quum non gaudeat, aut dolere, quum non doleat.* Quæ quis non videt e genuinæ lectionis depravatione orta esse? Stalb.

οὔτ' ἐν παραφροσύναις] Bekkero debetur; vulgo *οὔτ' ἐν πάσαις ἀφροσύναις*, quod quomodo cum *οὔτ' ἐν μανίαις* conjungi possit, viderint alii, ego non video. Stalb.

εἴτε ὀρθῶς εἴτε μή] *Utrum recte, necne*, de Legg. vii. p. 817. *Σχεδὸν γάρ τοι κἂν μαινοίμεθα τελέως ἡμεῖς τε καὶ ἅπασα ἡ πόλις, ἥτις οὖν ὑμῖν ἐπιτρέποι δρᾷν τὰ νῦν λεγόμενα, πρὶν κρῖναι τὰς ἀρχὰς, εἴτε ῥητὰ καὶ ἐπιτήδεια πεποιήκατε λέγειν εἰς τὸ μέσον, εἴτε μή.—ὥς γ' ἐγὼ φαίην.* Bekk. Vulgo *γε* deest. Stalb.

§. 76. *δοξάζειν*] Quoniam Protarchus antea *δόξας* quidem veras et falsas esse posse contenderat neque vero voluptates, quia is, qui gauderet non posset non re-

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ἥδεσθαι;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ[c] μὴν καὶ τὸ δοξαζόμενόν ἐστί τι;[d]

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;[e]

ΣΩ. Καὶ τό γε ᾧ τὸ ἡδόμενον ἥδεται;

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ[f] δοξάζον, ἄν[g] τε ὀρθῶς ἄν τε μὴ ὀρθῶς δοξάζῃ,[h] τό γε[i] δοξάζειν ὄντως οὐδέποτε ἀπόλλυσιν.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ἡδόμενον, ἄν[j] τε ὀρθῶς ἄν τε μὴ ὀρθῶς ἥδηται, τό γε[k] ὄντως ἥδεσθαι δῆλον ὡς οὐδέποτε ἀπολεῖ.

ΠΡΩ. Ναί, καὶ τοῦθ'[l] οὕτως ἔχει.

ΣΩ. Τῷ[m] ποτὲ οὖν δὴ[n] τρόπῳ δόξα ψευδής τε καὶ
II. iii. 188. ἀληθὴς ἡμῖν[o] φιλεῖ γίγνεσθαι, τὸ δὲ τῆς ἡδονῆς μόνον ἀληθές, δοξάζειν[p] δ'[q] ὄντως[r] καὶ χαίρειν ἀμφότερα ὁμοίως εἴληφεν;

*ϛ.—[b] τι om 𝔄Π, in mg ponit Δ.—[c] καὶ post μὴν om ΛΞF.—[d] τι om pr Δ.—[e] ὡς 𝔄Π.—[f] τὸ om pr Δ.—[g] ἄν...ἄν 𝔄ΔΠ : ἐάν...ἐάν *ϛ.—[h] δοξάσῃ 𝔄ΔΠ.—[i] τὸ δέ γε F.—[j] ἄν...ἄν ΔΠ : ἐάν...ἐάν *ϛ.—[k] τὸ δέ γε F.—[l] τοῦθ' ΔΠ : ταῦθ' *ϛ.—[m] ὅτῳ 𝔄ΓΔΠ.—[n] δὴ add 𝔄ΔΠ.—[o] ἡ μὲν Σ.—[p] ἀληθὲς τὸ δοξάζειν rc Σ.—[q] δ' delet Δ, om

vera gaudere; Socrates jam ostendit, idem de δόξαις valere sed nihilominus tamen veritatis et falsitatis notas ad has accedere posse. Itaque etiam de voluptatibus sic existimandum esse, quippe quæ magnam partem ab illis pendeant. Egregia profecto est hæc viri sapientissimi disputatio! Τὸ δοξάζειν pertinet ad eam animi facultatem, qua δόξας accipimus. Quas quidem constat a Platone ἐπιστήμῃ ita opponi, ut illæ ad τὰ γιγνόμενα, hæc ad τὰ ὄντως ὄντα pertineant. cfr. ad §. 138. Itaque τὸ δοξάζειν est *das sinnliche Vorstellen.* Rem subtiliter explicuit Tennemann. *Syst. der Plat. Philosophie* t. ii. p. 7—78. Τὸ δοξαζόμενον *das Obiect der sinnlichen Vorstellung.*—Τὸ δοξάζον *das vorstellende Subiect.* Stalb.

καὶ τό γε, ᾧ τὸ ἡδόμενον ἥδεται] Ita paullo post περὶ τὸ, ἐφ' ᾧ λυπεῖται. Constructionem hodie satis notam illustrarunt Wolf. ad Reiz. de Accent. Inclinat. p. 78. et Heind. ad Sophist. p. 372. Stalb.

τῷ ποτε οὖν δὴ] Dedi cum Bekk. Vulgo δὴ deest. Infr. §. 105. *πῶς οὖν δὴ τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν*, ubi vid. not.—*φιλεῖ γίγνεσθαι.* Mœris φιλεῖ· ὅπερ φιλεῖ γίγνεσθαι, Ἀττικῶς. Hesych. φιλεῖ· εἴωθεν. cfr. Bentlei. ad Horat. Serm. i. 4. 87.—τὸ τῆς ἡδονῆς i. q. ἡ ἡδονή, usu pervulgato. cfr. Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. Shæfer. Meletem. Crit. p. 31. Stalb.

δοξάζειν δ' ὄντως καὶ χαίρειν] *Quomodo igitur opinio quidem falsa, voluptas autem vera sit, quum tamen utrique* τὸ ὄντως δοξάζειν *et* τὸ ὄντως χαίρειν *tribuendum sit?* Notanda tironibus ista sententiarum per particulam δὲ conjunctio. Gorg. p. 464. A. τί δέ; δοκοῦσαν μὲν εὐεξίαν, οὖσαν δὲ οὔ; ubi Heind. laudat Menon. p. 77. D. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτοι μὲν οὐ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἀγνοοῦντες αὐτά, ἀλλ' ἐκείνων, ἃ ᾤοντο ἀγαθὰ εἶναι, ἔστι δὲ ταῦτά γε κακά. de Republ. vii. p. 533. D. ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου. Theæt. §. 91. καὶ ταύτῃ (ἐμοὶ δοκεῖ ἁλίσκεσθαι ὁ λόγος), ᾗ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας

ΠΡΩ. Σκεπτέον.

ΣΩ. [r]Ἆρα ὅτι[s] δόξῃ μὲν ἐπιγίγνεσθον ψεῦδός[t] τε καὶ ἀληθές, καὶ ἐγένετο οὐ μόνον δόξα διὰ ταῦτα ἀλλὰ καὶ ὁποία[u] τις ἑκατέρα, σκεπτέον φῂς τοῦτ'[v] εἶναι;

ΠΡΩ. Ναί.

§. 77. ΣΩ. Πρὸς δέ γε τούτοις, εἰ καὶ τὸ παράπαν ἡμῖν τὰ μέν ἐστι ποί'[w] ἄττα, ἡδονὴ δὲ[x] καὶ λύπη μόνον ἅπερ ἐστί,[y] ποιώ[z] τινε δὲ οὐ γίγνεσθον, καὶ ταῦθ' ἡμῖν διομολογητέον.

ΠΡΩ. Δῆλον.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲν τοῦτό γε χαλεπὸν ἰδεῖν ὅτι καὶ ποιώ τινε. πάλαι γὰρ εἴπομεν ὅτι μεγάλαι τε καὶ σμικραὶ καὶ σφόδρα ἑκάτεραι γίγνονται, λῦπαί τε καὶ ἡδοναί.

Γ.—[r] οὕτως (ut videtur) Π, ὄντως cum *ς corr E.—[s] τι 𝔄ΔΠ.—[t] ψευδῆ F.—[u] ποῖα (δ) mg H, ποια 𝔄.—[v] ταῦτα w.—[w] ποῖ' Σ, ποι 𝔄ΓΛΞBCEF, ποιά ΔΠ.—[x] τε H, τε ΛΞBCEFw, δὲ cum *ς corr Γ.—[y] εστον corr Σ.—[z] ποιῶν ΔΛΠBCEHw et pr ΓF, ποιων

ποιεῖ, αὗται δὲ ἐφάνησαν τοὺς ἐκείνου λόγους οὐδαμῇ ἀληθεῖς ἡγούμεναι. Itaque removendo post ἀληθὲς interrogationis signo lectorum gratiam iniisse nobis videmur. Fecerat ante nos jam Bekk.—εἴληχε reposui loco vulgatæ εἴληφε. Nam quis unquam in probo quidem auctore legerit εἴληφα δοξάζειν?—Ἀμφότερα sc. δόξα καὶ ἡδονή. Stalb.

ἀληθὲς] Male vulgo post ἀληθὲς et post ἑκατέρα interrogandi nota interpungunt. Nam ὅτι pendet a σκεπτέον, atque τοῦτο usu pervulgari abundanter interpositum est. Sic paullo post: ἀλλ' οὐδὲν τοῦτό γε χαλεπὸν ἰδεῖν, ὅτι καὶ ποιὼ τινέ.—ἀλλὰ καὶ ὁποία τις ἑκατέρα h. e. ἀλλὰ καὶ ποιότητά τινα λαβοῦσα ἑκατέρα. Non solum fit δόξα, quia verum et falsum ei potest admisceri, sed etiam qualitatem aliquam accipit, dum redditur aut vera aut falsa. Mirum tamen istud ὁποία τις, pro quo Ald. Bas. 1. 2. pejus etiam ὁποῖα τις. Corrige ποιά τις.—Pro ψεῦδος ne quis propter oppositum ἀληθὲς malit ψευδές, alia hujusmodi exempla præbet Heind. ad Cratyl. p. 11. qui nec hujus loci immemor fuit.—Particula μὲν post δόξῃ illata non est hic ἀνανταπόδοτος, de quo usu cfr. idem ad Charmid. p. 97. Theætet. p. 349. Cratyl. p. 25. Phædon. p. 5. et Hermann. ad Viger. p. 800. Respondent enim sequentia πρὸς δέ γε τούτοις, ut supra §. 57. ἀλλ' ἔστι τοῖς μὲν πάλαι ἀποφηναμένοις, ὡς ἀεὶ τοῦ παντὸς νοῦς ἄρχει, ξύμμαχος ἐκείνοις. ΠΡΩ. Ἔστι γάρ οὖν. ΣΩ. Τῇ δέ γ' ἐμῇ ζητήσει πεπορικὼς ἀπόκρισιν ctr. Stalb.

§. 77. τὰ μὲν] Post τὰ μὲν proprie sequi debebat τὰ δὲ οὔ. Sed pro hoc memorat statim speciem ipsam, ad quam τὸ ποιὸν accedere posse Protarchus negaverat. Stalb.

ποῖ' ἄττα] Pro ποιὰ ἄττα, non pro ποῖα: ideoque fortasse rectius scrib. ποί' ἄττα. Paulo ante autem magis novum ὁποία τὶς (in præc. edit. ὁποῖά τις) pro ποιά τις. Steph.

ἡδονὴ δὲ καὶ λύπη] Bas. 2. ἡδονή τε καὶ λύπη. Perperam.—Pro καὶ ταῦθ' Bas. 1. 2. ναὶ ταῦτ'. Malim καὶ τοῦθ', ut in prægressa enunciatione. Stalb.

σμικραὶ] Lectionem veram hujus loci, quam et Ficin. sequitur, *magnas et parvas vehementes remissasque fieri*, inveni tandem ex quodam vet. libro annotata, ὅτι μεγάλαι τε καὶ σμικραὶ καὶ σφοδραὶ καὶ ἡσυχαίτεραι ἑκάτεραι γίγνονται. Steph.

καὶ σφοδραὶ] Fidenter de Cornarii correctione reduxi. Editt. omnes καὶ σφόδρα. Quam lectionem nullo pacto tolerandam esse censeo. Etenim sive locum ita interpreteris: *jam dudum enim concessimus, voluptates atque do-*

ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἂν δέ γε[a] πονηρία τούτων, ὦ Πρώταρχε, προσγίγνηταί τινι, πονηρὰν μὲν φήσομεν οὕτω γίγνεσθαι δόξαν, πονηρὰν δὲ[b] καὶ ἡδονήν;

ΠΡΩ. Ἀλλὰ τί μήν, ὦ Σώκρατες;

§. 78. ΣΩ. Τί δ', ἂν ὀρθότης ἢ τοὐναντίον ὀρθότητί τινι τούτων προσγίγνηται; μῶν οὐκ ὀρθὴν μὲν δόξαν ἐροῦμεν, ἂν[c] ὀρθότητα ἴσχῃ; ταὐτὸν δὲ ἡδονήν;

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον.

II. iii. 189. ΣΩ. Ἂν δέ γε[d] ἁμαρτανόμενον[e] τὸ δοξαζόμενον ᾖ, τὴν δόξαν τότε ἁμαρτάνουσάν γε οὐκ ὀρθὴν ὁμολογητέον οὐδ' ὀρθῶς δοξάζουσαν;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Τί δ', ἂν αὖ λύπην ἤ τινα ἡδονὴν περὶ τὸ ἐφ' ᾧ[f] λυπεῖται ἢ[g] τοὐναντίον ἁμαρτάνουσαν ἐφορῶμεν, ὀρθὴν ἢ χρηστὴν ἤ τι τῶν καλῶν[h] ὀνομάτων αὐτῇ προσθήσομεν;

𝔄.—[a] γε καὶ H.—[b] δὲ om Π.—[c] ἂν 𝔄ΔΠ : ἐὰν *ς.—[d] γε om Λw.—[e] ἁμαρτάνωμεν Λ, ἁμαρτάνον μὲν mg F.—[f] ὃ 𝔄Π et pr Δ.—[g] μὴ 𝔄ΔΠ.—[h] τῶν οὐ καλῶν F.

lores etiam vehementer magnas parvasque fieri, inepta existet sententia; sive σφόδρα pro adjectivo positum accipias, dubitari poterit, an adverbia nusquam cum εἶναι et γίγνεσθαι in ejusmodi locis, qualis hic est, conjungantur; quanquam ita statuit Astius ad Polit. i. §. 16. hunc ipsum locum eam in rem laudans. Neque etiam vereor, ne quis locum §. 89. τίς τούτων πρὸς ἀλλήλας μείζων καὶ τίς ἐλάττων καὶ τίς μᾶλλον καὶ τίς σφοδροτέρα, huc revocet, ut qui tam manifesto corruptus sit, ut neminem quemquam unquam ejus patrocinium suscepturum esse sperem. Sed aliud quoque hic latet vitium. Ficinus: *jam pridem concessimus, voluptates atque molestias magnas et parvas, vehementes remissasque fieri.* Istud *remissasque* sive e libro aliquo sive e conjectura addidit, at recte tamen adjecit. Cornarius conjecerat καὶ σφοδραὶ καὶ ἡσυχαίτεραι. Quod ad Stephani vet. lib. in ea re Francogalli fidem Fischer admodum suspectam reddit. Utut est, verum ille sine dubio vidit. Stalb.

§. 78. ταὐτὸν δὲ ἡδονὴν] Verte: *eodemque nomine* (ὀρθὴ) *voluptatem nominabimus* sc. ἐὰν ὀρθότητα ἴσχῃ. Eodem modo τοῦτο καλεῖν, τοῦτο ὀνομάζειν dicuntur. Vid. Hemsterh. ad Plut. 502. 566. Valcken. ad Phœn. 12. Schæfer. ad Longum p. 369. Unde emendandus est Menexen. §. 8. καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο, ᾧ ἂν χαίρῃ. Repone ὃ ἂν χαίρῃ sc. καλεῖν.—Mox post οὐδ' ὀρθῶς δοξάζουσαν sustuli notam interrogandi. Stalb.

ὀρθὴν ἢ χρηστὴν κ. τ. λ.] Hæc per anacoluthian explicanda sunt. Volebat Socrates verbum ἐροῦμεν vel ὀνομάσομεν subjicere, sed constructione repente mutata, pergit ἤ τι τῶν καλῶν ὀνομάτων αὐτῇ προσθήσομεν. Qua ratione explicanda censeo ea loca omnia, in quibus grammatici ad præcedentia verbum aliquod e sequentibus repetendum esse præcipiunt. Stalb.

καλῶν ὀνομάτων] καλὰ ὀνόματα sunt, quibus boni et egregii quid significatur, ut Cratyl. p. 411. A. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ εἶδος ἔγωγε ἡδέως ἂν θεασαίμην ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα, τίνι ποτὲ ὀρθότητι κεῖται, τὰ περὶ τὴν ἀρετήν, οἷον φρόνησίς τε καὶ σύνεσις καὶ δικαιοσύνη καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα πάντα. Eodem modo φαῦλα ὀνόματα Hipp. Maj. p. 288. D. ΣΩ. Εἶεν, φήσει δή. Τί δέ; λύρα καλὴ οὐ καλόν; Φῶμεν, ὦ Ἱππία; ΙΠ. Ναί. ΣΩ. Ἐρεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἐκεῖνος· σχεδόν τι οἶδα ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρό-

ΠΡΩ. Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε, εἴ περ ἁμαρτήσεταί γε ἡδονή.

§. 79. ΣΩ. Καὶ μὴν ἔοικέ γε ἡδονὴ πολλάκις οὐ μετὰ δόξης ὀρθῆς ἀλλὰ μετὰ ψεύδους ἡμῖν γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ; καὶ[i] τὴν μὲν δόξαν γε,[j] ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ τότε ἐλέγομεν ψευδῆ, τὴν[k] δ' ἡδονὴν[l] αὐτὴν οὐδεὶς ἄν ποτε προσείποι ψευδῆ. II. 38.

ΣΩ. Ἀλλὰ προθύμως ἀμύνεις τῷ[m] τῆς ἡδονῆς, ὦ Πρώταρχε, λόγῳ τὰ νῦν.

ΠΡΩ. Οὐδέν γε, ἀλλ' ἅ περ ἀκούω λέγω.

ΣΩ. Διαφέρει δ' ἡμῖν οὐδέν, ὦ ἑταῖρε, ἡ μετὰ δόξης τε ὀρθῆς καὶ μετ' ἐπιστήμης ἡδονὴ τῆς μετὰ τοῦ[n] ψεύδους καὶ ἀγνοίας[o] πολλάκις ἑκάστοις ἡμῶν ἐγγιγνομένης;

ΠΡΩ. Εἰκὸς γοῦν μὴ σμικρὸν διαφέρειν.

§. 80. ΣΩ. Τῆς δὴ διαφορᾶς αὐτοῖν ἐπὶ θεωρίαν ἔλθωμεν. II. iii. 190. §. 23. F.

ΠΡΩ. Ἄγε ὅπῃ σοι φαίνεται.

ΣΩ. Τῇδε[p] δὴ ἄγω;

ΠΡΩ. Πῇ;

—[i] ἀλλὰ Σ.—[j] γε om Σ.—[k] τὴν...ψευδῆ om Λ.—[l] ἡδομένην 𝔄Δ et pr Π.—[m] τὸ 𝔄. —[n] τοῦ om Λ.—[o] libri ἀνοίας.—[p] τῆδε ΓΔΛΞΠΣBCHw, τηι δὲ 𝔄: πῆ δὲ *ς.—

μενος· ὦ βέλτιστε σὺ, τί δέ; χύτρα καλὴ οὐ καλὸν ἄρα; ΙΠ. Ὦ Σώκρατες, τίς δ' ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἀπαίδευτός τις, ὃς οὕτω φαῦλα ὀνόματα ὀνομάζειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι! Stalb.

§. 79. *ἐλέγομεν*] Offendit imperfectum. Malim *λέγομεν*. Stalb.

ἀλλὰ προθύμως ἀμύνεις τῷ τῆς ἡδονῆς] Jocose Socrates regerit Protarcho, quæ hic supra ei responderat. Stalb.

ἅπερ ἀκούω] Valet *ἅπερ ἀκούσας ἐπίσταμαι*. Platonica hujus usus exempla dedit Heind. ad Gorg. §. 126. alia suppeditant Dorvill. ad Chariton. p. 562. Boissonade ad Philostrat. p. 397. Ast. ad Legg. i. §. 1. Stalb.

ἀνοίας] Hic te admonere de errore eodem debui de quo in iis quæ sequuntur admonui, nimirum de voce *ἀνοίας* male in præcedentibus edit. (quas ista hac in re sequuta est) posita pro *ἀγνοίας*. Steph.

ἀνοίας] Ita Ald. Bas. 1. 2. Sed leg. *ἀγνοίας*· ut Cornar. docuit. Ficinus, *ab ea, quæ falsam opinionem et ignorantiam sequitur*. vid. ad Phædon. §. 29. Fisch.

ἀγνοίας] Ald. Bas. 1. 2. *ἀνοίας*. Pessime. Etenim quis tandem cum *ψεύδει* in tali sententia *ἄνοιαν* junxerit? Legendum cum Cornario et recentioribus *ἀγνοίας*. Confusio horum substantivorum satis frequens, cfr. §. 29. Menag. ad Diog. L. vii. 93. Perizon. ad Æl. V. H. v. 17. Fischer. ad Phædon. p. 338. si quidem exemplis indiget res per se tam facilis intellectu. Stalb.

§. 80. *τῇδε δὴ ἄγω*] Vulgo *πῇ δὲ δὴ ἄγω*. Recte vero Bas. 2. *τῇδε δὴ ἄγω*, quod Bastius Specim. Crit. Text. Sympos. p. 89. et Heusd. Specim. Crit. p. 101. restituendum judicarunt. Astius ad Legg. i. §. 10. p. 60. *τῇδέ πῃ* mavult, cujus formulæ exempla laudavit hæc: 'Phædon. p. 70. C. Cratyl. p. 410. B. Sophist. p. 229. B. Polit. i. p. 321. A. Alcibiad. ii. c. 3. Thucyd. vi. 2. Polyb. viii. 34.' Quibus etiamsi millena alia addas, tamen *τῇδε δὴ* veram lectionem habebo. Et quis unquam talia: Theæt. p. 163. A. *τῇδε δὴ σκοπῶμεν*, corrigenda putabit? Stalb.

ΣΩ. Δόξα,[q] φαμέν, ἡμῖν ἔστι[r] μὲν[s] ψευδής, ἔστι δὲ καὶ ἀληθής;

ΠΡΩ. Ἔστιν.

ΣΩ. Ἕπεται μὴν ταύταις, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἡδονὴ καὶ λύπη[t] πολλάκις, ἀληθεῖ καὶ ψευδεῖ δόξῃ λέγω.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ μνήμης τε καὶ αἰσθήσεως δόξα ἡμῖν καὶ τὸ διαδοξάζειν[u] ἐγχειρεῖν[v] γίγνεθ'[w] ἑκάστοτε;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἡμᾶς ὧδε περὶ ταῦτα ἀναγκαῖον ἡγούμεθα ἴσχειν;

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Πολλάκις ἰδόντι τινὶ πόῤῥωθεν μὴ πάνυ σαφῶς[x] τὰ καθορώμενα ξυμβαίνειν βούλεσθαι κρίνειν φαίης ἂν ταῦθ' ἅ περ ὁρᾷ;

ΠΡΩ. Φαίην ἄν.

§. 81. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο αὐτὸς αὐτὸν[y] οὗτος[z] ἀνέροιτ' ἂν[a] ὧδε.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Τί ποτ'[b] ἄρ' ἔστι τὸ παρὰ τὴν πέτραν τοῦθ' ἑστά-
II. iii. 191. ναι φανταζόμενον ὑπό τινι δένδρῳ; Ταῦτ' εἰπεῖν ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν δοκεῖ σοι,[c] τοιαῦτ'[d] ἄττα κατιδὼν φαντασθέντα ἑαυτῷ[e] ποτέ;[f]

[q] δόξα μέν φαμεν F.—[r] ἡμῖν ἔστι om H.—[s] μὲν om ΠΗ.—[t] ἡδονῆι καὶ λύπηι 𝔄.—[u] δοξάζειν w.—[v] .ἐγχειρεῖν 𝔄ΓΔΠ, ἐγχωρεῖν[ει] Ξ: ἐγχωρεῖν *s.—[w] γίγνεθ' Δ, γίγνεσθαι Π, γίγνεσθ' 𝔄: γίγνεται *s.—[x] σοφῶς[α] H.—[y] αὐτὸ σαυτὸν 𝔄.—[z] οὕτως 𝔄Δ Π.—[a] ἂν ἔροιτ' ἂν 𝔄.—[b] ποτ' ἄρ' Γw.—[c] δοκεῖ σοι Γ, δοκήσοι 𝔄ΔΠ: δοκῇ σοι *s.

διαδοξάζειν] 'γρ. τὸ δοξάζειν.' Steph.

διὰ δοξάζειν ἐγχειρεῖν] Ita Bekk. Vulgo διαδοξάζειν ἐγχωρεῖν. Quæ lectio ferri non potest, quandoquidem in sequentibus non de facultate τοῦ διαδοξάζειν agitur, sed potius de conatu, res sensibus objectas cognoscendi et judicandi. Pro διαδοξάζειν Bas. 2. δοξάζειν. Haud dubie e correctione. Etenim quanquam non memini alium locum, ubi hoc compositum usurpetur, tamen hic quidem, ubi *conjiciendi vim* adjunctam habet, non dubium videtur, quin genuinum sit. Ceterum mira est versio Ficini: *fitque ut opinione pro arbitrio disseramus.* Stalb.

οὕτω περὶ ταῦτα ἴσχειν] *Ita de his sentire.* Parmenid. §. 12. Τί δέ; πρὸς τόδε πῶς ἔχεις; Τὸ ποῖον; Οἶμαι, σὲ ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἓν ἕκαστον οἴεσθαι εἶναι κ. τ. λ. ubi vid. Heind. Stalb.

§. 81. δοκεῖ] Vulgo δοκῇ. Solœce. Particula ἂν ad infinitivum pertinet. Vitium jam ante Bekkerum sustulerat Matthiæ Gr. Gr. §. 516. not. 2. cfr.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. [f]Ἆρ' οὖν[g] μετὰ ταῦθ'[h] ὁ τοιοῦτος ὡς ἀποκρινόμενος ἂν πρὸς αὑτὸν εἴποι τοῦτο,[i] ὡς ἔστιν ἄνθρωπος, ἐπιτυχῶς εἰπών;

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ παρενεχθείς γ' αὖ τάχ' ἂν ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων[j] ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα προσείποι.

ΠΡΩ. Μάλα[k] γε.

ΣΩ. Κἂν μέν[l] τίς γ' αὐτῷ παρῇ, τά τε[m] πρὸς αὑτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν παρόντ'[n] αὐτὰ[o] ταῦτ' ἂν πάλιν[p] φθέγξαιτο,[q] καὶ λόγος δὴ γέγονεν οὕτως[r] ὃ τότε δόξαν ἐκαλοῦμεν;

—[d] τοιαῦτ' Γ, τοιαῦθ' w.—[e] αὐτῶι 𝔄.—[f] πη corr Σ.—[g] οὐ F.—[h] ταῦθ' Γ.—[i] τοῦτο om 𝔄Δ et pr Π.—[j] ποιουμένων F.—[k] μάλιστά Eς.—[l] μέν om 𝔄ΔΠ.—[m] γε F.—[n] παρόντ' Γ.—[o] αὐτῶ Δ.—[p] πάλαι & 𝔄ΔΠ.—[q] φθέγξαι Λ.—[r] οὗτος ΞF.—[s] ἀλλ'

Boeckh. in Legg. p. 142. Buttmann. ad Alcibiad. ii. §. 2. Schæfer. Melet. Crit. p. 60. Aristoph. Av. 353. *πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς* (vulg. *δοκῇς*) *ἐκφυγεῖν*; Stalb.

ἐπιτυχῶς εἰπὼν] I. e. *de conjectura appellans.* Sequens *παρενεχθεὶς* Ficinus vertit: *mutata sententia.* Imo est: *ubi præteriit* h. e. *ubi præteriens appropinquavit.* Fingitur enim homo iste ad rem, quam e longinquo conspexerat, tandem propius accedere eamque præterire. Temere igitur tentaveris *προσενεχθείς*. Mox ne in isto *προσείποι* hæreas, refertur illud ad prægressum *πρὸς αὑτὸν* (*ἂν*) *εἴποι τοῦτο, ὡς ἔστιν ἄνθρωπος.* Stalb.

ἄγαλμα] Vid. Hemsterhus. ad Thom. M. p. 4. Valcken. ad Ammon. iii. 2. et elegantissimam disputationem Ruhnkenii ad Tim. Lex. Plat. p. 5. Stalb.

μάλιστά γε] Bas. 2. *μαλά γε.* Ficinus, *maxime.* Stalb.

πρὸς αὑτὸν] Id debetur Beckio [qui sequitur Fähsium Syllog. p. 372.] Vulgo *πρὸς αὐτὸν*, quod quam absurdum sit, patet e sequenti *πρὸς τὸν παρόντα*. Scilicet olim male post *τὸν παρόντα* commate interpungebatur, quod nuper recte post *φωνὴν* interposuerunt. Sed *τὰ αὐτὰ ταῦτ'* dedi primus. Reliquæ editt. *αὐτὰ ταῦτα*, quod nunc non fundit sensum idoneum. Articulus a præcedente syllaba absorptus est. Idem in marg. notaverat Heind. Stalb.

ἐντείνας εἰς φωνὴν] I. e. *verbis constringens, in sermonem redigens.* Similiter Phædon. p. 60. D. *περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων, ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τοὺς Αἰσώπου λόγους καὶ τὸ εἰς Ἀπόλλω προοίμιον*, ubi vid. Heind. Dionys. Halic. de Isocrate iii. p. 151. *εἰς περιόδους ἐναρμόττειν ἅπαντα τὰ νοήματα.* Stalb.

λόγος δὴ γέγονεν οὕτως] Ad hunc locum illustrandum egregie facit Sophist. p. 263. E. *Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος ταὐτὸν, πλὴν ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὑτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη διάνοια; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἀπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ φθόγγου κέκληται λόγος.* Stalb.

ὃ τότε δόξαν ἐκαλοῦμεν] Sc. *quum ista nondum verbis essent declarata.* Ita hæc particula frequenter usurpatur. Theætet. p. 156. E. *αὐτὸ μὲν καθ' αὑτὸ μηδὲν εἶναι, ὃ καὶ τότε ἐλέγομεν* sc. quum de hac re disputaremus. Legg. i. 635. A. *ἀπὼν τῆς τότε διανοίας τοῦ τιθέντος* (sc. quum leges ferret) *αὐτὰ νῦν ἐπιεικῶς μοι δοκεῖς ἐστοχάσθαι καὶ σφόδρα ἀληθῆ λέγειν.* Pindar. Olymp. xiii. 146. *Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι. Τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·* sc. *ὅταν ᾖ.* Æschyl. Agam. 1490. *ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς.* Eurip. Orest. 99. *Ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.* Supplic. 737. *Ἡμῖν γὰρ Ἄργος ἦν τότ' οὐχ ὑπόστατον.* Aristoph. Thesm. 13. Lysist. 1023. ubi vid. Brunck. De neu-

§. 82. ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἂν δ'[s] ἄρα μόνος ᾖ τοῦτο ταὐτὸν[t] πρὸς αὑτὸν[u] διανοούμενος, ἐνίοτε καὶ πλείω χρόνον ἔχων ἐν αὑτῷ πορεύεται.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί οὖν; ἆρα σοὶ φαίνεται τὸ περὶ τούτων γιγνόμενον[v] ὅπερ ἐμοί;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Δοκεῖ μοι[w] τότε ἡμῶν ἡ ψυχὴ βιβλίῳ τινὶ προσεοικέναι.

ΠΡΩ. Πῶς;

II. iii. 192. II. 39. ΣΩ. Ἡ μνήμη ταῖς αἰσθήσεσι ξυμπίπτουσα εἰς ταὐτόν, κἀκεῖνα ἃ περὶ ταῦτά ἐστι τὰ παθήματα, φαίνονταί μοι

𝔄Π et fortasse pr Δ.—[t] τοῦτ' αὐτὸ Γ.—[u] αυτὸ 𝔄, αὑτὸ Π: αὑτὸν cum *ς corr Δ.

tro genere ὃ, pro quo hic ἣν exspectasses, cfr. Matth. Gr. Gr. §. 439. p. 610. Stalb.

§. 82. *τὸ περὶ τούτων*] Non scripsit *τὸ περὶ ταῦτα*, quod fortasse expectaverit, qui rem e nostra loquendi consuetudine judicet, sed *τὸ περὶ τούτων*, ob verbum *φαίνεται*, quod præpositionem cum secundo casu sibi conjungi jubet. Phæd. p. 58. A. *Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε, ὃν τρόπον ἐγένετο*, ubi plura collegit Heind. Adde Fischer. ad Weller. t. iii. 2. p. 98. Matth. Gr. Gr. p. 877. Pertinent huc etiam hujusmodi loca, Æschyl. S. Th. 40. *Ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων*. Stalb.

ἡ ψυχὴ βιβλίῳ—προσεοικέναι] Quod animus libro comparatur, cui quæ sensus perceperint, per memoriam conservata, inscribantur, simillimus est locus Theæteti p. 191. C. D. E. ubi animus *ἐκμαγεῖον* vocatur, cui notiones tanquam ceræ imprimantur. Cfr. Plutarch. t. ii. p. 672. E. *Τὴν ψυχὴν—ὥσπερ ἐκμαγεῖον ἢ κάτοπτρον εἰκόνας καὶ εἴδωλα τῶν ἐν σαρκὶ γιγνομένων αἰσθησέων ἀναδεχομένην*. Ibid. p. 374. F. *Τὸν δὲ νοῦν ἔνιοι τόπον εἰδῶν ἀπεφήναντο καὶ τῶν νοητῶν ὥσπερ ἐκμαγεῖον*. Stalb.

κἀκεῖνα — παθήματα] Noli jungere *ἐκεῖνα τὰ παθήματα*; cohærent potius *ταῦτα τὰ παθήματα*. Recte vero *αἴσθησις* et *μνήμη* vocantur *παθήματα*, quatenus illis sensus et animus tanguntur atque moventur, ita ut inde *δόξαι* oriantur. Itaque *ἐκεῖνα ἃ περὶ ταῦτά ἐστι τὰ παθήματα* intelliguntur, *quæ alia eo pertinent, ut aliquid percipiamus*, monente etiam Beckio. Sequentia fere ita interpretantur, ut *τοῦτο τὸ πάθημα* intelligant *δόξαν ἀληθῆ καὶ λόγους*, interpunctione post *ἀληθῆ γράψῃ* illata. Hanc rationem etiam Schleiermacher. sequitur, qui vertit: ‘und wenn sie richtig geschrieben haben, dann ist dieses Ereigniss eine richtige Vorstellung, und es gehen daraus richtige Reden in uns hervor.’ Fateor, hanc explicationem mihi duriorem videri, quam quæ ullo modo defendi queat. *Τοῦτο τὸ πάθημα* haud dubie jungendum cum *ὅταν γράψῃ*. Transiit auctor ad numerum singularem, quia sensuum et memoriæ actionem cogitavit tanquam unum illud, quo opiniones in animo existant. Nec quemquam offendet, quod percipiendi facultas statim post vocatur *γραμματεὺς*, quum antea *πάθημα* appellaretur. Scilicet *πάθημα* est, quatenus sensus et animus illa afficiuntur, *γραμματεὺς* autem, quatenus ea nos movet. Tenendum porro, per *scribam istum* significari singularem quandam animi facultatem, qua rerum sensibus perceptarum veluti lineamenta animo accipiamus, *das Vermogen der Perception*. Nam commemoratur statim post etiam *ζώγραφος*, qui adumbratas illas per scribam imagines ita perficiat, ut eas in nobismet ipsis intueri valeamus. Qua imagine nihil aliud indicari arbitror, nisi

σχεδὸν οἷον γράφειν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους· καὶ ὅταν μὲν ἀληθῆ γράψῃ, τοῦτο τὸ[x] πάθημα δόξα τε[y] ἀληθὴς καὶ λόγοι ἀπ' αὐτοῦ ξυμβαίνουσιν ἀληθεῖς ἐν ἡμῖν γιγνόμενοι· ψευδῆ δ' ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεὺς γράψῃ,[z] τἀναντία τοῖς ἀληθέσιν ἀπέβη.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν δοκεῖ μοι, καὶ ἀποδέχομαι τὰ ῥηθέντα οὕτως.

ΣΩ. Ἀποδέχου δὴ καὶ ἕτερον δημιουργὸν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐν τῷ τότε χρόνῳ γιγνόμενον.[a]

ΠΡΩ. Τίνα;

ΣΩ. Ζωγράφον, ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ τούτων γράφει.

ΠΡΩ. Πῶς δὴ τοῦτον αὖ[b] καὶ πότε λέγομεν;[c]

ΣΩ. Ὅταν ἀπ' ὄψεως ἤ τινος ἄλλης αἰσθήσεως τὰ τότε δοξαζόμενα καὶ λεγόμενα ἀπαγαγών τις τὰς[d] τῶν δοξασθέντων[e] καὶ λεχθέντων εἰκόνας ἐν αὑτῷ ὁρᾷ[f] πως. ἢ τοῦτο οὐκ ἔστι γιγνόμενον παρ' ἡμῖν;[g]

—[v] γιγνόμενον add 𝔄ΔΠ.—[w] μοι om 𝔄ΔΠ.—[x] τὸ om Λ.—[y] τε om *w*.—[z] γράψῃ 𝔄ΔΠ : γράφῃ *ς.—[a] γιγνόμενα BC*w*.—[b] οὖν H.—[c] λέγομεν 𝔄ΔΠ : λέγωμεν *ς.—[d] ἀπαγαγόντες τὰς H.—[e] δοξαζόντων F.—[f] ὁρῶ F.—[g] ὑμῖν H.—[h] ἀληθινῶν F.

illam animi facultatem, qua nobis rerum animum tangentium ita plane conscii reddamur, ut vividam earum imaginem nobis fingere possimus. cfr. §. 84. Eandem prope loci interpretationem proposuit Tennemann. *System der Platon. Phil.* t. ii. p. 27. Ac ducit ad eam vel voc. γραμματιστής, quo deinceps utitur Socrates, quod quidem eum significat, *qui pueros docet litterarum figuras, iisque ostendit, quomodo et scribi et legi debeant.* Suidas et Phavorinus: γραμματιστὴς ὁ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκων. Plat. Euthyd. p. 279. E. Οὐκοῦν καὶ περὶ γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως οἱ γραμματισταὶ sc. εὐτυχέστατοί εἰσιν. Protag. p. 326. D. ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι. Charmid. p. 161. D. ἢ σὺ οὐδὲν ἡγεῖ πράττειν τὸν γραμματιστήν, ὅταν γράφῃ ἢ ἀναγινώσκῃ; Ἔγωγε ἡγοῦμαι μὲν οὖν, ἔφη. Δοκεῖ οὖν σοι τὸ αὐτοῦ ὄνομα μόνον γράφειν ὁ γραμματιστὴς καὶ ἀναγινώσκειν ctr. Itaque postquam hic γραμματιστὴς rerum imagines in animo veluti delineavit, alius δημιουργὸς comparet, qui illas perficit et absolvit, ita ut τὰς τῶν δοξασθέντων καὶ λεχθέντων εἰκόνας in nobismet ipsis veluti conspiciamus. Sed dubia est constructio verborum ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν—τούτων γράφει. Schleiermacher conjungit τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων et εἰκόνας τούτων. Vereor, ut recte. Magis placet Beckii sententia, qui τούτων intelligit de iis, quorum in animis imagines procreentur. Quæ ratio si cui displiceat, quod non futurum esse spero, leni mutatione scribere licebit ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν τὸν λεγόμενον, quo facto εἰκόνας τούτων cohæret. Stalb.

λέγομεν] Unice vera est lectio Bas. 1. 2. λέγομεν, cui in Ald. et substitutus est conjunctivus λέγωμεν. Scilicet repetendum est ex antecedentibus εἰκόνας γράφειν.—τὰ τότε δοξαζόμενα καὶ λεχθ. sc. quum ea αἰσθήσει perciperemus. Stalb.

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν αἱ μὲν τῶν ἀληθῶν[h] δοξῶν καὶ λόγων εἰκόνες ἀληθεῖς, αἱ δὲ τῶν ψευδῶν ψευδεῖς;

ΠΡΩ. Παντάπασιν.

II. iii. 193. §. 83. ΣΩ. Εἰ δὴ ταῦτ' ὀρθῶς εἰρήκαμεν, ἔτι καὶ τόδε ἐπὶ τούτοις σκεψώμεθα.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Εἰ περὶ μὲν[i] τῶν[j] ὄντων καὶ τῶν γεγονότων ταῦθ'[k] ἡμῖν οὕτω πάσχειν ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν μελλόντων οὔ.

ΠΡΩ. Περὶ ἁπάντων μὲν οὖν τῶν χρόνων ὡσαύτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν αἵ γε διὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς[l] ἡδοναὶ καὶ λῦπαι ἐλέχθησαν ἐν τοῖς πρόσθεν[m] ὡς πρὸ[n] τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν προγίγνοιντ'[o] ἄν, ὥσθ' ἡμῖν ξυμβαίνει[p] τὸ προχαίρειν τε καὶ τὸ[q] προλυπεῖσθαι περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον εἶναι γιγνόμενον;

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Πότερον οὖν τὰ γράμματά τε καὶ ζωγραφήματα, ἃ σμικρῷ[r] πρότερον ἐτίθεμεν ἐν[s] ἡμῖν γίγνεσθαι, περὶ μὲν

—[i] μὲν...οὔ om Λ.—[j] τῶν post καὶ om pr Ξ.—[k] ταῦθ' Γ.—[l] αὐτῆς add 𝔄ΓΔΛΞΠΣΒ CHw.—[m] ἔμπροσθεν Γ: πρόσθεν ἢ πρόσθεν Π et, qui ἢ (πρὸς superscr.), 𝔄.—[n] πρὸ F, πρὸς E.—[o] προγίγνοιτ' ΔΛΞFw, πρὸσ γίγνοιτ' Π, προσγίγνοιτ' (ν superscr.) Γ.—[p] συμβαίνει Eς.—[q] τὸ

§. 83. τῶν μελλόντων οὔ ;] Sententiæ laboranti eo succurrimus, quod eam interrogative accepimus. Noli vero putare, interrogationem istam esse obliquam, quæ pendeat a prægresso σκεψώμεθα. Nusquam enim post τόδε σκοπῶμεν et similes formulas interpositis alius interlocutoris verbis, indirecte interrogatur. Sophist. p. 257. E. p. 263. E. Ac solet etiam εἰ quandoque in recta interrogatione usurpari. de Republ. v. p. 478. D. Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγώ, γνώσεως μέν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανερώτερον ; Καὶ πολύ γε, ἔφη. Εἰ δ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται ; Ναί. Stalb.

ψυχῆς] ' γρ. ψυχῆς αὐτῆς ἡδοναί.' Steph.

αὐτῆς] E Bas. 2. restitui αὐτῆς, quod Ficinus etiam reddidit : *nonne voluptates atque molestiæ, ipsius animæ propriæ.* Imo *solius animæ*, ut sæpe. Agebatur supra §. 19. de voluptatibus et doloribus e solo animo oriundis. Stalb.

πρὸ τῶν] Ald. πρὸς τῶν. Recte Bas. 2. seriores editores litteram anserinam abjecerunt. Quod autem προγίγνοιντ' ἂν dicitur, non προγίγνοιντο, satis notum est hodie, orationem obliquam adsciscere solere particulam ἂν, si aut conditionalis aliqua sententia cogitetur, aut optativus vim habeat potentialem. Stalb.

εἶναι γιγνόμενον] Ut paullo ante §. 82. ἢ τοῦτο οὐκ ἔστι γιγνόμενον παρ' ἡμῖν. §. 64. αἴσχημον γοῦν αὐτῶν ἑκάτερον γιγνόμενόν ἐστιν. §. 89. ἐν λύπαις δ' ἄρα καὶ ἡδοναῖς οὐκ ἔστι ταὐτὸν τοῦτο γιγνόμενον. Legg. x. p. 909. E. Stalb.

τὸν γεγονότα καὶ τὸν παρόντα[t] χρόνον ἐστί,[u] περὶ δὲ τὸν μέλλοντα οὐκ ἔστιν;

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Ἆρα σφόδρα λέγεις, ὅτι πάντ' ἐστὶ ταὐτ'[v] ἐλπίδες εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον οὖσαι, ἡμεῖς δ' αὖ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἀεὶ γέμομεν ἐλπίδων;

ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 84. ΣΩ. Ἄγε δή, πρὸς τοῖς νῦν εἰρημένοις καὶ τόδε §. 24. F.
ἀπόκριναι.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντως ἆρ' II. iii. 194.
οὐ θεοφιλής ἐστιν;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τί δαί;[w] ἄδικός τε καὶ παντάπασι κακὸς ἆρ' οὐ
τοὐναντίον ἐκείνῳ; II. 40.

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Πολλῶν μὴν ἐλπίδων, ὡς ἐλέγομεν ἄρτι, πᾶς ἄνθρωπος γέμει;[x]

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Λόγοι μήν[y] εἰσιν ἐν[z] ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν;

post καὶ add ΔΠ.—[r] σμικρὸν Ξ.—[s] ἐν om H.—[t] πάντα pr Π.—[u] ἐστι...χρόνον om Λ.—[v] ταῦτ' Γ.—[w] δαὶ Δ.—[x] γέμοι 𝔄ΔΠ.—[y] μέν Σ.—[z] ἐν om Σ.—[a] ναί om EF.

ὅτι πάντ' ἐστὶ ταῦτα ἐλπίδες] De Legg. i. p. 644. D. *πρὸς δὲ τούτοιν ἀμφοῖν (τιθῶμεν) αὖ δόξας μελλόντων, οἷν κοινὸν μὲν ὄνομα ἐλπὶς, ἴδιον δὲ φόβος· ἡ μὲν ἡ πρὸ λύπης ἐλπὶς, θάρσος δὲ ἡ πρὸ τοῦ ἐναντίου.* Stalb.

διὰ παντὸς τοῦ βίου ἀεὶ] De Legg. p. 664. A. *ταὐτὸν—φθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντός.* Obiter defendam locum Phædon. p. 76. A. *ὥστε, ὅπερ λέγω, δυοῖν θάτερον, ἤτοι ἐπιστάμενοί τε αὐτὰ γεγόναμεν καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου παντὸς, ἢ ὕστερον οὓς φαμεν μανθάνειν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι* ubi quod *διὰ βίου πάντες* correxerunt, ut oppositio inter *ἤτοι—πάντες* et *ἢ—οὗτοι* efficeretur, hac ratione totius loci sensum egregie perverti, non animadverterunt. Res patebit totum locum bene considerantibus. Stalb.

§. 84. *λόγοι—ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν*] De constructione vid. Heind. ad Phædr. p. 279. Matth. Gr. Gr. §. 440. Ac ne quis offendat in eo, quod *ἐλπίδες* dicuntur *λόγοι*, pro quo novi, qui *δόξαι* legi mallet, respicitur ad verba §. 82. *ἡ μνήμη—κἀκεῖνα ἃ περὶ ταῦτ' ἔστι τὰ παθήματα, φαίνονταί μοι σχεδὸν οἷον γράφειν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους* ctr. Nam additur statim *καὶ δὴ καὶ τὰ φαντάσματα ἐζωγραφημένα* sc. *ἔστιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν*, quæ manifesta ad *ζώγραφον* illum, de quo paullo ante dicebatur, spectant. Bekk. *ἐνεζωγραφημένων* dedit. Malim *τὰ* deleri.—Itaque duplex *ἐλπίδων* genus discernitur, quarum alterum oritur e *λόγοις* a grammatista animo insculptis, alterum ex imaginibus illis a *ζωγράφῳ* absolutis. Stalb.

ΠΡΩ. Ναί.[a]

ΣΩ. Καὶ δὴ καὶ τὰ φαντάσματα ἐζωγραφημένα, καί τις ὁρᾷ πολλάκις ἑαυτῷ[b] χρυσὸν γιγνόμενον ἄφθονον καὶ ἐπ' αὐτῷ πολλὰς ἡδονάς· καὶ δὴ καὶ ἐνεζωγραφημένον[c] αὐτὸν ἐφ' ἑαυτῷ χαίροντα[d] σφόδρα καθορᾷ.

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Τούτων οὖν πότερα[e] φῶμεν τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὡς τὸ[f] πολὺ τὰ γεγραμμένα παρατίθεσθαι[g] ἀληθῆ διὰ τὸ θεοφιλεῖς εἶναι, τοῖς δὲ κακοῖς ὡς αὖ πολὺ τοὐναντίον, ἢ μὴ φῶμεν;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα φατέον.[h]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοῖς κακοῖς ἡδοναί γε οὐδὲν ἧττον πάρεισιν ἐζωγραφημέναι,[i] ψευδεῖς δὲ αὗταί που.

§. 85. ΠΡΩ. Τί μήν;

II. iii. 195. ΣΩ. Ψευδέσιν ἄρ'[j] ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν,[k] οἱ δ' ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀληθέσιν.

ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατα λέγεις.

ΣΩ. Εἰσὶ δὴ κατὰ τοὺς νῦν λόγους ψευδεῖς ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς ἡδοναί, μεμιμημέναι[l] μέντοι τὰς ἀληθεῖς ἐπὶ τὰ γελοιότερα· καὶ λῦπαι δὲ ὡσαύτως.

ΠΡΩ. Εἰσίν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἦν δοξάζειν μὲν ὄντως[m] ἀεὶ τῷ τὸ παρά-

—[b] ἑαυτῇ 𝔄Π et pr Δ.—[c] ἐνεζωγραφημένον 𝔄ΔΠ : ἐζωγραφημένον *ς.—[d] αὐτῶι χαίροντας 𝔄.—[e] πότερον Ξ.—[f] οὐ 𝔄Π et pr Δ.—[g] περιτίθεσθαι Η.—[h] μεγάλα φατέων Π.—[i] ἐζωγραφημένα Ε.—[j] ἄρ' Γ.—[k] χαίρουσιν οἱ πονηροὶ Ξ.—[l] μεμνημέναι

πότερα φῶμεν κ. τ. λ.] Ita junge: *πότερα φῶμεν, τούτων τὰ γεγραμμένα ἀληθῆ παρατίθεσθαι ὡς τὸ πολὺ τοῖς ἀγαθοῖς κ. τ. λ.* *Πότερα* pro *πότερον*, ut sexcenties in Platone. Mox omnes editt. *τοῖς δὲ κακοῖς ὡς αὖ πολὺ τοὐναντίον.* Quod dubito, an non bene Græcum sit. Et sequitur statim post: *ψεύδεσιν ἄρα ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν*, in quibus *τὰ πολλὰ* i. q. *ὡς τὸ πολύ.* Vid. Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 427. Itaque non dubitavi *ὡς αὖ τὸ πολὺ* de meo reponere. Articulus a prima proxime sequentis vocabuli syllaba absorptus est. De Rep. viii. p. 554. E. *ἐπιθυμίας δὲ ἐπιθυμιῶν ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι βελτίους χειρόνων.* ibid. p. 557. A. *καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀποκλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγνωνται* ctr. ibid. p. 564. E. *οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὡς τὸ πολὺ πλουσιώτατοι γίγνονται.* Stalb.

§. 85. *ἐπὶ τὰ γελοιότερα*] Eadem formula legitur Sympos. c. 31. p. 101. W. *οὗτος μὲν οὖν ἴσως οἰήσεται ἐπὶ τὰ γελοιότερα.* In quibus qui comparativum pro positivo usurpatum arbitrantur, non reputant, semper in his formis latere comparationis cujusdam licet non diserte expressæ significationem. Stalb.

παν δοξάζοντι, μὴ ἐπ' οὖσι[n] δὲ μηδὲ ἐπὶ γεγονόσι[o] μηδ' ἐπ' ἐσομένοις[p] ἐνίοτε.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ ταῦτά γε ἦν, οἶμαι, τὰ ἀπεργαζόμενα[q] δόξαν ψευδῆ τότε καὶ τὸ ψευδῶς[r] δοξάζειν. ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Ναί.

§. 86. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντίστροφον ἕξιν ἐν ἐκείνοις;

ΠΡΩ. Πῶς;[s]

ΣΩ. Ὡς ἦν μὲν[t] χαίρειν ὄντως ἀεὶ τῷ τὸ παράπαν ὁπωσοῦν καὶ εἰκῇ χαίροντι, μὴ μέντοι ἐπὶ τοῖς οὖσι μηδ' ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν ἐνίοτε, πολλάκις δὲ καὶ ἴσως[u] πλειστάκις ἐπὶ τοῖς μηδὲ μέλλουσί ποτε γενήσεσθαι.

ΠΡΩ. Καὶ ταῦθ' οὕτως ἀναγκαῖον, ὦ Σώκρατες,[v] ἔχειν.

§. 87. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος ἂν εἴη περὶ φόβων τε καὶ θυμῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων, ὡς ἔστι καὶ ψευδῆ II. iii. 196. πάντα τὰ τοιαῦτα ἐνίοτε;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί δαί;[w] πονηρὰς δόξας καὶ χρηστὰς ἄλλως ἢ ψευδεῖς[x] γιγνομένας ἔχομεν εἰπεῖν;

ΛF, μιμούμεναι mg H.—[m] ὄντως 𝔄Π et pr Δ: οὕτως *ς.—[n] ἐπ' οὖσι ΓΔΛΞΣBCF Hw: ἐποῦσι *ς.—[o] ἐπὶ γεγονόσι ΓΔΞCF: ἐπιγεγονόσι *ς.—[p] ἐπ' ἐσομένοις ΓΔΞΠ ΣCEFH: ἐπεσομένοις *ς.—[q] ἐπεργαζόμενα E.—[r] ψεῦδος Δ.—[s] πῶς om EF.—[t] μὲν ἐκείνοις Σ.—[u] ἴσως καὶ Γ.—[v] ἀναγκαῖον ὦ σώκρατες 𝔄ΓΔΠ: ὦ σώκρατες ἀναγκαῖον *ς.—[w] δαὶ Δ.—[x] ἄλλως ἢ ὅτι ἀληθεῖς ἢ mg F.—[y] γ' ΔΠ et corr Γ, om w: δ' *ς.

δοξάζειν μὲν ὄντως] Cum Schleiermachero et Bekk. dedi, sensu flagitante. Editt. vett. vitiose *δοξάζειν μὲν οὕτως*. Nempe docebatur supra, *opinionem revera inesse animo non esse negandum, sed veritatis et falsitatis notam utique ad eam accedere posse*. Stalb.

ἐποῦσι] Steph. 'Scribendum puto *ἐπ' οὖσι* itidemque *ἐπὶ γεγονόσι*, et *ἐπ' ἐσομένοις*.' Recte: ut paulo post est *ἐπὶ τοῖς οὖσι—ἐπὶ τοῖς γενονόσιν—ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι*. Ficinus vertit, *An licebat sic opinanti omnino, quæ nec fuerunt, nec sunt, nec unquam futura sunt, opinari?* Fisch.

ἐπ' οὖσι] Hæc Steph. recte emendavit. Ald. Bas. 1. 2. *ἐποῦσι—ἐπιγιγόνασι—ἐπεσομένοις*. Eædem paullo post *ἐπεργαζόμενα*. Stalb.

§. 86. *ἀντίστροφον*] *Id, quod alicui rei ex altera parte respondet*. Cic. Orat. c. 32. Vid. Krebs. ad Plutarch. de Aud. Poet. iii. p. 137. Schneider. ad Aristotel. Polit. iv. 5. 1. Stalb.

ἐν ἐκείνοις] Sc. *τοῖς μηδὲ οὖσι μηδὲ γεγονόσι, μηδὲ μέλλουσιν*. Quanquam hoc additamentum frigidi quid et otiosi habet.—*τούτων* sc. *τοῦ ὄντως μὲν, ψευδῶς δὲ δοξάζειν*. Stalb.

§. 87. *ψευδεῖς*] Affirmare ausim, post *ψευδεῖς* deesse *καὶ ἀληθεῖς*: quum, ut *ψευδεῖς* illi *πονηρὰς* respondet, sic etiam *ἀληθεῖς* contrario *χρηστὰς* respondere necesse sit: et videam mihi Ficini interpretationem assentiri. Steph.

ἢ ψευδεῖς] Cornarius recte monuit, inserenda esse verba *καὶ ἀληθεῖς*, ita, ut legeretur *ἢ ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς γιγνομέ-*

ΠΡΩ. Οὐκ ἄλλως.

ΣΩ. Οὐδ' ἡδονάς γ',[y] οἶμαι,[z] κατανοοῦμεν ὡς ἄλλον
II. 41. τινὰ τρόπον εἰσὶ πονηραὶ πλὴν τῷ ψευδεῖς[a] εἶναι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον, ὦ Σώκρατες, εἴρηκας.[b] σχεδὸν γὰρ τῷ ψεύδει μὲν οὐ πάνυ πονηρὰς[c] ἄν τις λύπας τε[d] καὶ ἡδονὰς θείη, μεγάλῃ δὲ ἄλλῃ καὶ πολλῇ συμπιπτούσας πονηρίᾳ.

ΣΩ. Τὰς μὲν τοίνυν πονηρὰς ἡδονὰς καὶ διὰ πονηρίαν οὔσας τοιαύτας ὀλίγον[e] ὕστερον ἐροῦμεν,[f] ἂν ἔτι[g] δοκῇ νῷν· τὰς δὲ ψευδεῖς ἔτι κατ' ἄλλον τρόπον ἐν ἡμῖν πολλὰς καὶ πολλάκις ἐνούσας τε καὶ ἐγγιγνομένας λεκτέον. τούτῳ γὰρ ἴσως χρησόμεθα[h] πρὸς τὰς κρίσεις.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔκ; εἴπερ γε[i] εἰσίν.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ[j] κατά γε τὴν ἐμήν.[k]

—[z] εἶναι Π.—[a] ψευδεῖς εἶναι 𝔄ΔΠ : ψευδεῖς γ' εἶναι *ς.—[b] εἴρηκας ὦ σώκρατες Λ.—[c] λυπηρὰς E.—[d] τε om 𝔄ΔΠ.—[e] ὀλίγουν Λ.—[f] ὑστεροῦμεν 𝔄Π et pr Δ.—[g] ἔτι om 𝔄ΔΠ.—[h] χρησώμεθα ΞF et pr Δ.—[i] γε om 𝔄ΔΠ.—[j] εἰ Σ, εἰς w.—[k] ἐμὴν δόξαν

νας. Nam et res ipsa ita legi jubet, et Ficinus eandem lectionem expressit in versione, *Num opiniones ob aliud bonus vel pravas, quam quod veræ vel falsæ sint, appellamus.* Fisch.

ἄλλως ἢ ψευδεῖς] Ita omnes editt. Sed certissimum puto, aliquid hic esse turbatum. Nam quum *πονηραὶ δόξαι καὶ χρησταὶ* commemorentur; in altero membro sequi debuisse *ἄλλως ἢ ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς* unusquisque concedet. Sensit hoc jam Ficinus, qui locum ita transtulit: *num opiniones ob aliud bonas vel pravas, quam quod veræ vel falsæ sint, appellamus?* Ex qua versione Cornar. *καὶ ἀληθεῖς* post *ψευδεῖς* inseri jussit. Videtur tamen interpres hæc verba non in suo codice legisse, sed ex ingenio addidisse. Nam sequentia attente legentes non fugiet, ulcus potius in verbis *καὶ χρηστὰς* latere, quæ quidem propterea sine idonea ratione addita sunt, quia nonnisi quæ de opinionibus pravis disputantur, ad pravas voluptates transferuntur, non item quæ de rectis opinionibus ad veras voluptates. Itaque ista uncis includi curavimus. Eodem modo Schleierm. de hoc loco judicavit. Stalb.

οὐδ' ἡδονάς γ', οἶμαι] Ita Bekk. Vulgo *οὐδ' ἡδονὰς δ', οἶμαι.* Male. Stalb.

πάνυ μὲν οὖν] Ne quis miretur hæc cum *εἴρηκας* conjunctum, Protagor. p. 312. B. *Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ τοιαύτη εἶναι—ἡ μάθησις.* Hipp. Maj. p. 282. A. *Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς λέγεις.* Sensus verborum est hic: *imo vero voluptates malæ habentur, quoniam alia et multiplici pravitate laborant.* Stalb.

ξυμπιπτούσας] Similis est verbi *προσπίπτειν* usus de Legg. i. p. 637. A. *τὰ δ' ἐν Σπάρτῃ κάλλιστ' ἀνθρώπων δοκεῖ μοι κεῖσθαι τὰ περὶ τὰς ἡδονάς· οὗ γὰρ μάλιστ' ἄνθρωποι καὶ μεγίσταις προσπίπτουσιν ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι καὶ ἀνοίᾳ πάσῃ, τοῦτ' ἐξέβαλεν ὁ νόμος.* Omnino verbum *πίπτειν* et ex eo composita hac in re propria sunt. Stalb.

χρησόμεθα πρὸς τὰς κρίσεις] Notent tirones præpositionem adjectam, quæ plerumque post *χρῆσθαι* ante pronomina demonstrativa, relativa et interrogativa omittitur, ante substantiva autem fere semper additur. Exempla passim obvia. Stalb.

κατά γε τὴν ἐμὴν] Supra §. 62. et §. 66. plene *κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν.* Tim. p. 20. B. *κατ' ἐμὴν δόξαν ἐπ' ἄκρον ἐλήλυθε.* ibid. p. 21. D. *κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Ὅμηρος οὔτε ἄλλος ctr.* ibid. p. 28. A. *ἔστιν οὖν δὴ κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε.* de Republ. v. p. 451. *κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ*

τοῦτο δὲ τὸ δόγμα[l] ἕως ἂν[m] κέηται παρ' ἡμῖν, ἀδύνατον ἀνέλεγκτον δή που γίγνεσθαι.[n]

ΠΡΩ. Καλῶς.

§. 88. ΣΩ. Προσιστώμεθα[o] δὴ καθά περ ἀθληταὶ πρὸς §. 25. F.
τοῦτον αὖ τὸν λόγον.

ΠΡΩ. Ἴωμεν. II. iii. 197.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εἴπομεν,[p] εἴ περ μεμνήμεθα, ὀλίγον ἐν τοῖς πρόσθεν,[q] ὡς ὅταν αἱ[r] λεγόμεναι ἐπιθυμίαι ἐν ἡμῖν ὦσι, δίχα ἄρα τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς[s] τοῖς παθήμασι διείληπται.

ΠΡΩ. Μεμνήμεθα, καὶ προεῤῥήθη ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν ἦν ἡ ψυχὴ τῶν[t] τοῦ σώματος ἐναντίων[u] ἕξεων, τὸ δὲ[v] τὴν ἀλγηδόνα ἤ τινα[w] διὰ πάθος[x] ἡδονὴν τὸ σῶμα ἦν τὸ παρεχόμενον;[y]

mg H.—[l] τοῦτο δὲ τὸ δόγμα] δεῖ ψῆφον τίθεσθαι τοῦτο τὸ δόγμα corr Σ.—[m] ἂν om Λ.—[n] ἀνέλεγκτον ἀδύνατον δή που τὰς κρίσεις ἡμῖν εὖ γίγνεσθαι corr Σ.—[o] περιιστώμεθα ℌΔ, περιιστάμεθα Π.—[p] εἴπωμεν E.—[q] πρόσθεν ℌΔΠ : ἔμπροσθεν *ς.—[r] ὡς ὅταν αἱ ℌΔΞΠΣ, ἕως ὅταν αἱ ΓΛΒCHw : ἕως αἱ *ς.—[s] ἡ ψυχὴ corr Σ.—[t] τὴν ℌΠ : τῶν cum *ς corr Δ.—[u] ἐναντίον Ξ.—[v] τοὺς ℌ et pr ΔΠ.—[w] τινα om F.—[x] πάθους Σ, πλῆθος ℌΔΠ.—[y] παρεχόμενον ℌΔΠ : παραδεχόμενον *ς.—[z] ταῦθ' Γ.

ἕστη ἄλλη. ibid. x. p. 613. B. κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη, ἁπάσης. Politic. p. 260. C. κατά γε σὴν δόξαν. Sophist. p. 225. D. κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. de Legg. ii. p. 653. κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις, ubi tamen δόξαν abest ab Euseb. et cod. Voss. Recte fortasse. Nam frequens admodum est hæc ellipsis, et substantivum facilius addi, quam omitti potuit a librariis. Omissionem vocabuli Heusdius Spec. Crit. p. 101. Kœn. ad Gregor. p. 11. Fischer ad Weller. t. iii. 1. p. 254. exemplis sat multis illustrarunt. Stalb.

§. 88. προσιστώμεθα δὴ, καθάπερ ἀθληταὶ] Eadem plane imagine loquitur Hipp. Maj. p. 298. D. ἀλλ' ὑπομένωμεν τοῦτον τὸν λόγον. Phæd. p. 95. B. εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Contrarium infra §. 92. ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι. Stalb.

ὡς ὅταν αἱ] Vulgo ἕως αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι. Quod mirum in modum vexavit viros doctos. Steph. 'Fortasse,' inquit, 'ὅτι ἄρα τότε; alioquin scribendum διειλῆφθαι.' Heindorf. contra ad Gorg. §. 158. ὡς ἕως ἂν correxit. Quod non necessarium judicat Ast. ad Phædr. p. 394. qui ὡς omitti posse opinatur; solere scilicet orationem rectam imprimis post verba φάναι, εἰπεῖν, λέγειν, δοκεῖν al. pro obliqua usurpari. His ingenii tormentis non opus fuisset, si viri docti inspexissent Bas. 2. ubi ὡς ὅταν αἱ λεγ. ἐπιθ. diserte expressum legitur. Eandem lectionem Bekk. exhibet. Interpunxi autem ante δίχα ἄρα, pro quo Bas. 2. vitiose δίχα ἆρα. Sensus est hic: *contendimus paullo ante* (supr. c. 20.) *quando cupiditates in nobis excitatæ sint, tum corpus affici seorsim et absque animo; alterum enim gaudere, alterum dolere ostendimus, idque uno eodemque temporis momento.* Stalb.

τῶν τοῦ σώματος ἐναντίων ἕξεων] Notabis dictum esse pro τῶν τῶν τοῦ σώματος ἐναντίων ἕξεων, quo modo Græcis loqui non licuit, nisi verbis ita collocatis τῶν ἐναντίων ἕξεων τῶν τοῦ σώματος sc. ἕξεων. Passim hoc in genere peccarunt interpretes. Quorum errores perstringere nunc non attinet. Stalb.

τὸ παραδεχόμενον] Fuit, quum articulum ante παραδεχόμενον delendum censerem. Quem bene defendit Matthiæ

ΠΡΩ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΣΩ. Συλλογίζου δὴ τὸ γιγνόμενον ἐν τούτοις.

ΠΡΩ. Λέγε.

ΣΩ. Γίγνεται τοίνυν, ὁπόταν ᾖ ταῦθ᾽,[z] ἅμα παρακεῖσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς, καὶ τούτων αἰσθήσεις ἅμα παρ᾽ ἀλλήλας[a] ἐναντίων[b] οὐσῶν γίγνεσθαι, ὃ καὶ νῦν δὴ ἐφάνη.

ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν.

§. 89. ΣΩ. Οὐκοῦν[c] καὶ τόδε εἴρηται καὶ συνωμολογημένον ἡμῖν ἔμπροσθε[d] κεῖται;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς τὸ μᾶλλόν τε καὶ[e] ἧττον ἄμφω τούτω[f] δέχεσθον, λύπη τε καὶ ἡδονή, καὶ ὅτι τῶν ἀπείρων εἴτην.[g]

ΠΡΩ. Εἴρηται· τί μήν;

ΣΩ. Τίς οὖν μηχανὴ ταῦτ᾽ ὀρθῶς κρίνεσθαι;

II. iii. 198. ΠΡΩ. Ποῖα[h] δὴ καὶ πῶς;

ΣΩ. Εἰ τὸ βούλημα ἡμῖν τῆς κρίσεως τούτων ἐν τοιούτοις τισὶ διαγνῶναι βούλεται ἑκάστοτε, τίς τούτων πρὸς

—[a] παράλληλα pr Δ.—[b] ἐναντίον Δ.—[c] οὐκοῦν om 𝔄Π et pr Δ.—[d] ἔμπροσθε ΓΔ : ἔμπροσθεν *ς.—[e] καὶ τὸ ΞF.—[f] τοῦτον C.—[g] ἤτην ς.—[h] libri πῇ.—[i] τί μᾶλλον w.

Gr. Gr. p. 386. verba transposita esse monens, quum ordo eorum hic esse debuisset: τὸ δὲ τὴν ἀλγηδ. ἤ τινα διὰ π. ἡδ. παραδεχόμενον τὸ σῶμα ἦν. Ac τὸ παραδεχόμενον propterea ultimo loco positum, quia cum vi quadam opponitur τῷ ἐπιθυμοῦντι.—*ἐναντίων οὐσῶν quamvis contrariæ sint.* Stalb.

§. 89. ὡς τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον κ. τ. λ.] Quoniam voluptates et dolores uno eodemque tempore nos afficiunt, utrique autem pertinent ad genus infiniti, cui certus modus non inerat: hinc fieri non potest, quin nostrum de iis judicium sæpissime fallatur. Quemadmodum enim ea, quæ oculis cernimus, prouti vel e longinquo vel cominus conspiciuntur, majora aut minora nobis apparent, ita etiam voluptates atque dolores pro diversa, quæ inter utrosque intercedit, ratione majores minoresque videntur. Unde sponte consequitur, quod antea erat ab adversario pertinaciter negatum, voluptates et dolores interdum etiam falsos existere. Stalb.

ἤτην] Ne quis ἤτην, quia δέχεσθον præcedit, Attico more pro ἐστὸν positum arbitretur, e tota orationis structura patet ἤτην ad prægressam disputationem referendum esse. Bekk. εἴτην dedit, quam formam in vulgaribus Platonis editt. me nusquam legere memini. Stalb.

τὶς οὖν μηχανὴ] Ald. Bas. 1. 2. Bekk. τὶς οὖν μηχανή. Male, opinor. Neque enim nunc quæritur, quænam sit ista judicandi ratio, sed potius, ecquæ talis reperiatur. Cfr. Hermann. ad Viger. p. 730. Sed quod Stephanus τὶς scripsit, omisso post κρίνεσθαι interrogandi signo, id jure spreverunt editores recentiores. Stalb.

ποῖα δὴ καὶ πῶς] Vulgo legebatur πῇ δὴ καὶ πῶς, quod nullo pacto tolerandum esse recte judicarunt Heindorf. et Beckius. Etenim quærere nunc Protarchum, quid discerni velit Socrates, neque vero qua via et ratione judicium fieri cupiat, clare patet. Sic infra §. 130. ποίας καὶ πῶς;—Sequentia rursus per interrogationem dicta sunt. cfr. ad §. 83. Male vulgo post ἡδονὴν omittitur interrogandi nota. Stalb.

τούτων ἐν τοιουτ.] In Bas. 2. excidit ἐν operarum incuria. Et Steph. ‘ Aliter

ἀλλήλας μείζων καὶ τίς ἐλάττων καὶ τίς μᾶλλον[i] καὶ τίς σφοδροτέρα,[j] λύπη τε πρὸς ἡδονὴν καὶ λύπη πρὸς λύπην καὶ ἡδονὴ πρὸς ἡδονήν.

ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔστι ταῦτά τε τοιαῦτα καὶ ἡ βούλησις τῆς κρίσεως αὕτη.

ΣΩ. Τί οὖν; ἐν μὲν[k] ὄψει τὸ πόῤῥωθεν καὶ ἐγγύθεν ὁρᾶν τὰ μεγέθη τὴν ἀλήθειαν ἀφανίζει καὶ ψευδῆ ποιεῖ[l] II. 42.
δοξάζειν, ἐν λύπαις δ' ἄρα καὶ ἡδοναῖς οὐκ ἔστι ταὐτὸν τοῦτο[m] γιγνόμενον;[n]

ΠΡΩ. Πολὺ μὲν οὖν μᾶλλον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐναντίον[o] δὴ τὸ νῦν τῷ[p] σμικρὸν ἔμπροσθε[q] γέγονεν.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον λέγεις;

ΣΩ. Τότε μὲν αἱ δόξαι ψευδεῖς τε καὶ ἀληθεῖς αὐταὶ[r]

—[j] σφοδρότερα Γ.—[k] ἐν μὲν corr ΔΠ, ἐσμὲν 𝔄.—[l] ποιεῖν 𝔄.—[m] ταυτὸ Σ.—[n] τοῦτο τὸ γιγνόμενον Γ.—[o] : ἐναντίον ΔΛΞΠΣBCFH.—[p] τὸ Λ.—[q] ἔμπροσθε ΓΔΠ : ἔμ-

legisse videtur et Ficinus, qui vertit, *Nonne propositum in hoc judicio nobis est passim dignoscere.'* Ego vero non assentior : immo Ficinum puto eandem sequutum esse lectionem, quæ nunc est in libris editis. FISCH.

ἐν τοιούτοις τισὶ] I. e. *ὅταν ἅμα λῦπαι τε καὶ ἡδοναὶ ἐν ἡμῖν ὦσι.—τὸ βούλημα βούλεται* ut p. 18. C. *λόγος λέγει*, et sexcenta alia. STALB.

καὶ τίς μᾶλλον] Verba haud dubie corrupta sunt. Quis enim ferat adverbium pluribus adjectivis sic interpositum? Accedit, quod *μᾶλλον* ne idoneam quidem interpretationem habet, quum sequens *σφοδροτέρα* notionem lenitatis potius, quam augmenti requirat. E Ficino hic nihil proficias, ut qui corruptam scripturam jam habuerit. Nihil equidem offenderem, si scriptum legeretur : *καὶ τίς ἡσυχαιτέρα καὶ τίς σφοδρ.* Videtur tamen post *μᾶλλον* adjectivum aliquod excidisse. STALB.

ἐν μὲν ὄψει τὸ πόῤῥωθεν καὶ ἐγγύθεν ὁρᾶν] Protagor. p. 356. C. *φαίνεται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω, πόῤῥωθεν δὲ ἐλάττω, ἢ οὔ;* Phædon. p. 102. A. STALB.

ἐν λύπαις δ' ἄρα] De Republ. x. p. 600. D. *ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν ἄρα ὁ Ἀβδερίτης καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος—ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται—, Ὅμηρον δ' ἄρα οἱ ἐπ' ἐκείνου—ἢ Ἡσίοδον ῥαψῳδεῖν ἂν περιϊόντας εἴων.* Criton. c. 12. *ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον καὶ πρὸς δεσπότην, εἴ σοι ὢν ἐτύγχανεν, ὥστε ἅπερ πάσχοις ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν·—πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἄρα καὶ τοὺς νόμους ἐξέσται σοι.* STALB.

γιγνόμενον; ΠΡΩ. Πολὺ] Verba totius loci hujus qui est post *γιγνόμενον*, aliter sunt personis assignata in Ficini interpretatione : ut nimirum hic a Protagora hæc tantum dicantur, *Πολὺ μὲν οὖν μᾶλλον ὦ Σώκρατες* : a Socrate, quæ sequuntur usque ad interrogationem : hæc videlicet, *Ἐναντίον δὴ τὸ νῦν τῷ σμικρὸν ἔμπροσθεν γέγονε* : a Protagora, *Τὸ ποῖον λέγεις;* a Socrate, *Τότε μὲν αἱ δόξαι*, et cætera verba, quorum ultimum est *ἀνεπίμπλασαν* : a Protagora *Ἀληθέστατα.* Hoc quidem certe constat, in Ald. non recte hic collocatas personas esse : quam ideo sequi minime oportuit. Cæterum recte mox scriptum est *τῷ* post *νῦν*, in aliis contra *τὸ*, perperam. intelligendum est enim, *τὸ νῦν λεχθὲν*, vel *λεγόμενον, ἐναντίον γέγονε τῷ μικρὸν ἔμπροσθεν λεχθέντι.* STEPH. Recte Steph. et Fischer, e Bas. 1. 2. Ficin. receptum a nobis personarum ordinem restitui jusserunt. Mox Bas. 1. 2. *τὸ σμικρὸν ἔμπροσθεν.* Malc. STALB.

γιγνόμεναι τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἅμα[s] τοῦ παρ' αὐταῖς[t] παθήματος ἀνεπίμπλασαν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Νῦν δέ γε αὐταὶ[u] διὰ τὸ πόρρωθέν τε καὶ ἐγγύθεν ἑκάστοτε μεταβαλλόμεναι θεωρεῖσθαι, καὶ ἅμα τιθέμεναι παρ' ἀλλήλας, αἱ μὲν ἡδοναὶ παρὰ τὸ λυπηρὸν μεί-
II. iii. 199. ζους φαίνονται καὶ σφοδρότεραι, λῦπαι δ' αὖ διὰ τὸ παρ' ἡδονὰς τοὐναντίον ἐκείναις.

ΠΡΩ. Ἀνάγκη γίγνεσθαι τὰ τοιαῦτα διὰ ταῦτα.

§. 90. ΣΩ. Οὐκοῦν ὅσῳ[v] μείζους τῶν οὐσῶν ἑκάτεραι καὶ ἐλάττους φαίνονται, τοῦτο ἀποτεμόμενος ἑκατέρων τὸ φαινόμενον ἀλλ' οὐκ ὂν οὔτε αὐτὸ ὀρθῶς φαινόμενον ἐρεῖς, οὐδ' αὖ ποτὲ[w] τὸ ἐπὶ τούτῳ[x] μέρος τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης γιγνόμενον ὀρθόν[y] τε καὶ ἀληθὲς τολμήσεις[z] λέγειν.

ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Τούτων τοίνυν ἑξῆς ὀψόμεθα,[a] ἐὰν τῇδε ἀπαντῶμεν, ἡδονὰς καὶ λύπας ψευδεῖς ἔτι μᾶλλον ἢ ταύτας φαινομένας τε καὶ οὔσας ἐν τοῖς ζώοις.

προσθεν *ϛ.—[r] αὖτε (ut videtur) Γ: αὖται *ϛ.—[s] καὶ ἡδονὰς ἅμα 𝔄ΔΠ: ἅμα καὶ ἡδονὰς *ϛ.—[t] αὐτοὺς Γ.—[u] αὖται ϛ.—[v] ὅτῳ *w*.—[w] ποτὲ om F et pr Ξ.—[x] τούτω 𝔄ΓΛΞΠΣBCFH*w* et corr Δ: τοῦτο *ϛ.—[y] ὀρθότερόν Σ*w*.—[z] τολμήσειε 𝔄Π et pr

ἀληθεῖς αὐταὶ] Usu loquendi postulante scripsi. Vulgo αὖται. Ita etiam paullo post νῦν δέ γε αὐταὶ olim erat νῦν δέ γε αὖται. Utrumque etiam Bekker. correxit. Stalb.

τὰς λύπας τε ἅμα καὶ ἡδονὰς] Bekk. τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἅμα. Non video gravem vulgatæ mutandæ necessitatem. Supra c. 21. τότ' ἄρα ἄνθρωπος καὶ τἄλλα ζῶα λυπεῖταί τε ἅμα καὶ χαίρει. de Legg. i. p. 626. E. τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ αἴσχιστόν τε ἅμα καὶ κάκιστον. ibid. p. 634. B. βουλόμενος ἰδεῖν τό τε ἀληθὲς ἅμα καὶ τὸ βέλτιστον. Soph. Phil. 773. μὴ σαυτόν τ' ἅμα—κἀμὲ κτείνας γένῃ. Stalb.

ἀνεπίμπλασαν] Scilicet e veris et falsis opinionibus etiam dolores et voluptates veros et falsos existere solere ostendebatur. Verbum ἀναπιμπλ. hoc loco, ut fere semper apud Platonem, adjunctam habet *polluendi et iniquinandi* notionem. cfr. Ruhnken. ad Tim. Lexic. p. 30.—μεταβαλλόμεναι i. e. κατὰ μεταβολάς, *alternis vicibus*. Stalb.

§. 90. τῶν οὐσῶν] In his τῶν οὐσῶν dictum pro ἢ ὄντως εἰσίν.—Pro ἑκατέρων, quod Schleiermach. reponendum vidit, Beck. et Bekk. reposuerunt: Ald. Bas. 1. 2. Steph. ἑκάτερον, quod quominus quis tueatur, impediunt verba τὸ φαινόμενον, ἀλλ' οὐκ ὄν, ad pronomen τοῦτο per epexegesin adjecta. Cfr. Matth. Gr. Gr. p. 646. De Republ. ii. p. 373. D. Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, εἰ μέλλομεν ἱκανὴν ἕξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν; Quod sequitur οὐδ' αὖ ποτὲ, id equidem nolim mutare in οὔτ' αὖ ποτε. Cfr. not. ad §. 34. Stalb.

τούτων—ἀπαντῶμεν] Mire Ficinus: *Post hæc igitur inspiciamus, num hac ratione in medium afferamus voluptates atque molestias falsas multo magis, quam istæ sint, quæ et apparent in viventibus et existunt.* Hæsit in verbo ἀπαντῶμεν. Eodem offensus est Schneiderus, qui

ΠΡΩ. Ποίας δὴ καὶ πῶς λέγεις;

§. 91. ΣΩ. Εἴρηταί που πολλάκις ὅτι τῆς φύσεως ἑκάστων διαφθειρομένης μὲν συγκρίσεσι καὶ διακρίσεσι[b] καὶ πληρώσεσι καὶ κενώσεσι καί τισιν αὔξαις[c] καὶ φθίσεσι λῦπαί τε καὶ ἀλγηδόνες καὶ ὀδύναι καὶ πάνθ', ὁπόσα τοιαῦτ' ὀνόματ' ἔχει, ξυμβαίνει γιγνόμενα. §. 26. F.

ΠΡΩ. Ναί, ταῦτ'[d] εἴρηται πολλάκις.

ΣΩ. Εἰς δέ γε τὴν αὐτῶν φύσιν ὅταν καθιστῆται, ταύτην αὖ τὴν κατάστασιν ἡδονὴν[e] ἀπεδεξάμεθα παρ' ἡμῶν αὐτῶν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς. II. iii. 200.

ΣΩ. Τί δ', ὅταν περὶ τὸ σῶμα μηδὲν τούτων γιγνόμενον ἡμῶν ᾖ;

ΠΡΩ. Πότε δὲ τοῦτ' ἂν γένοιτ',[f] ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐδὲν πρὸς λόγον ἐστίν,[g] ὦ Πρώταρχε, ὃ σὺ νῦν ἤρου τὸ ἐρώτημα.

ΠΡΩ. Τί δή;

Δ.—[a] ὀψόμεθα 𝔄ΓΔΛΠΣΒCHw : ὀψώμεθα *ς.—[b] καὶ διακρίσεσι om 𝔄ΔΠ.—[c] αὔξεσι EFς.—[d] ταῦτ' Γ.—[e] ἡδονῶν (ἡν superscr.) H.—[f] γένοιτ' Γ.—[g] ἐστὶν add 𝔄ΓΔΛΠΣΒCHw.—

formulam τῇδε ἀπαντᾷν in lexico s. h. v. interpretatur: *eo pervenire, dahin gelangen.* Interpunctione post ἀπαντῶμεν sublata perspicuam reddidisse mihi videor verborum sententiam, quæ quidem hæc est: *jam vero videbimus, an hac via offendamus voluptates et dolores multo magis adhuc falsos* ctr. Verbum ἀπαντᾷν hoc significatu cum accusativo constructum aliquot exemplis munivit Lobeck. ad Ajac. p. 340. Τῇδε autem ad sequentem disputationem pertinet.—Ὀψόμεθα dedi pro ὀψώμεθα, quod omnes editt. habent præter Bekk. Stalb.

§. 91. εἴρηταί που πολλάκις] Cfr. supra §. 62. Stalb.

αὔξεσι] Bekk. dedit αὔξαις. Vulgatum defendimus locis Legg. x. p. 897. A. ἄγουσι πάντα εἰς αὔξησιν καὶ φθίσιν καὶ διάκρισιν καὶ ξύγκρισιν. de Republ. viii. p. 546. B. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος· ἀνθρωπείῳ δὲ, ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποκαταστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων. Quanquam altera forma longe frequentior. De Republ. viii. p. 521. E. σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. p. 528. B. de Legg. vi. p. 783. A. p. 788. D. p. 815. E. p. 894. A. p. 947. E. Tim. p. 44. Stalb.

ξυμβαιν. γιγν.] Notent tirones, semper dicendum esse ξυμβαίνει γιγνόμενον, nunquam ξυμβαίνει γενόμενον, cujus rei rationem non aliam esse puto, quam de qua jam supra monui, ubi de verbis φθάνειν et λανθάνειν disputabam. Cfr. Boeckh. in Legg. p. 153.—Ald. Bas. 1. 2. εἰς δέ γε τὴν αὐτῶν φύσιν. Male.—καθιστῆται cum Bekk. reposui pro depravato καθίστηται.—ἀπεδεξάμεθα παρ' ἡμῶν αὐτῶν sc. εἶναι. Stalb.

τί δή] Malim equidem τί δαί, quarum formularum frequens est in codd. permutatio. Miratur enim Protarchus, quod Socrates responsionem ipsi datam ne dignam quidem censeat, cujus nunc ratio habeatur. Stalb.

ΣΩ. Διότι τὴν ἐμὴν ἐρώτησιν οὐ κωλύει ἐμὲ[h] διερέσθαι σε[i] πάλιν.

§. 92. ΠΡΩ. Ποίαν;

ΣΩ. Εἰ δ' οὖν μὴ γίγνοιτ',[j] ὦ Πρώταρχε, φήσω, τὸ τοιοῦτον,[k] τί ποτε ἀναγκαῖον ἐξ αὐτοῦ συμβαίνειν[l] ἡμῖν;

ΠΡΩ. Μὴ[m] κινουμένου τοῦ σώματος ἐφ' ἑκάτερα φής;[n]

ΣΩ. Οὕτως.

ΠΡΩ. Δῆλον δὴ[o] τοῦτό γε, ὦ Σώκρατες, ὡς οὔτε ἡδονὴ γίγνοιτ' ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ ποτὲ οὔτ' ἄν τις λύπη.

II. 43. ΣΩ. Κάλλιστ' εἶπες. ἀλλὰ γάρ, οἶμαι, τόδε λέγεις, ὡς ἀεί τι τούτων[p] ἀναγκαῖον ἡμῖν ξυμβαίνειν,[q] ὡς οἱ σοφοί φασιν· ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ[r] κάτω ῥεῖ.

ΠΡΩ. Λέγουσι γὰρ οὖν, καὶ δοκοῦσί γε οὐ φαύλως λέγειν.

ΣΩ. Πῶς γὰρ[s] ἂν μὴ φαῦλοί γε ὄντες; ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι. τῇδ' οὖν διανοοῦμαι φεύγειν, καὶ σύ[t] μοι ξύμφευγε.

[h] κωλύει ἐμὲ 𝔄ΔΠ : κωλύσεις με *ς.—[i] σε om Λ.—[j] γίγνοιτ' Γ.—[k] τοιοῦτο Λ.—[l] συμβαίνει corr Γ.—[m] μὴ...] hæc eidem dant ΔΛΠCH.—[n] : φῂς οὕτω : Λ, οὕτω non alteri dant ΓΔΠCH.—[o] δὲ H.—[p] τοῦτο γρ Δ.—[q] ξυμβαίνει ς.—[r] καὶ om Π.—

οὐ κωλύσεις με] Bekker. *οὐ κωλύσει ἐμὲ διέρεσθαί σε πάλιν.* Sed nullam video vulgatæ mutandæ necessitatem. Etenim licet ad *κωλύσει* facile *τοῦτο τὸ ἐρώτημα* e prægressis intelligatur, tamen quum Socrates paullo ante ipsum Protarchum compellaverit, quid prohibet, quominus *διακωλύσεις* tueamur? Ac nullo pacto tolerari potest pronomen *ἐμὲ*, quod quoniam salva sententia etiam omitti potuerit, encliticum sit necesse est. Stalb.

εἰ δὲ μὴ γένοιτο] Ne cui mirum videatur istud *εἰ δὲ μὴ γένοιτο*, quum præcesserit *ὅταν περὶ τὸ σῶμα μηδὲν τούτων γιγνόμενον ᾖ*, antea revera evenire solere statuebat, ut corpus in neutram partem moveretur, nunc vero, controversia a Protarcho mota, nihil nisi ponit, ita fieri posse. Talia in Platone neutiquam negligenda.—Mox Bas. 2. *δῆλον δὴ τοῦτό γε.*—Pro *οὔτ' ἄν τις λύπη* legendum sine dubio *οὔτ' αὖ τις λύπη.* Stalb.

§. 92. *ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ*] Intelliguntur Heraclitus ejusque amici, quos docuisse constat, omnia continua mutatione agitari (*ῥεῖν*). Unde ipsi in Theæteto *οἱ ῥέοντες* vocantur. cfr. Cratyl. p. 402. A. Plutarch. de Placit. Philosoph. i. 23. Diog. L. ix. 8. Sext. Empir. hypotyp. i. 210. iii. 115. Schleiermach. in Wolfii et Buttmanni Museo Antiq. Stud. t. i. p. 408. Ex hoc dogmate fluxit etiam notus ille Diogenis locus, qui quum *ἐπὶ πρόσωπον* h. e. facie in humum conversa, sepeliri se mandasset, caussam quærentibus, *ὅτι μετ' ὀλίγον*, respondit, *μέλλει τὰ κάτω ἀναστρέφεσθαι.* Formula *ἄνω καὶ κάτω*, sive, omissa copula, *ἄνω κάτω*, de rebus fluctuantibus, incertis, mobilibus, sæpe in Platone obvia; ut Gorg. p. 495. A. Sophist. p. 242. A. Cratyl. p. 386. E. Theætet. p. 153. D. de Republ. vi. p. 508. D.—Itaque Socrates significat, ex eorum sententia, qui omnia perpetuo mutari et moveri existiment, fieri non posse, ut dolore aut voluptate unquam careamus, quippe quorum caussa in perpetua corporis mutatione cernatur.—*Πῶς γὰρ ἂν* omnes editt. præter Bas. 1. quæ *πῶς καὶ ἂν* exhibet. Stalb.

ὑπεκστῆναι—βούλομαι] Supra con-

ΠΡΩ. Λέγ'[u] ὅπῃ.[v]

§. 93. ΣΩ. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτως ἔστω, φῶμεν πρὸς τούτους.[w] σὺ δ' ἀπόκριναι·[x] πότερον ἀεὶ πάνθ'[y] ὁπόσα[z] πάσχει τι τῶν ἐμψύχων, ταῦτ' αἰσθάνεται τὸ πάσχον, καὶ οὔτ' αὐξανόμενοι λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς οὔ τέ τι τῶν τοιούτων οὐδὲν πάσχοντες, ἢ πᾶν τοὐναντίον; ὀλίγου γὰρ τά γε τοιαῦτα λέληθε πάνθ' ἡμᾶς; II. iii. 201.

ΠΡΩ. Ἅπαν[a] δή που[b] τοὐναντίον.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν καλῶς[c] ἡμῖν εἴρηται[d] τὸ νῦν δὴ ῥηθέν, ὡς αἱ μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἀπεργάζονται.

ΠΡΩ. Τί μήν;[e]

[s] γὰρ om Λ.—[t] τί Δ.—[u] λέγ' Γ.—[v] ὅποι Λ.—[w] τούτοις ΔΠ.—[x] ἀπόκρινε ΞF.—[y] πάνθ' Γ.—[z] ὁπόσα 𝔄ΓΔΛΞΠΒCFHw : ὅσα *ς.—[a] ἅπαν δή που τοὐναντίον om 𝔄Δ et pr Π.—[b] που ΓΛΞΣΒCFHw et mg Π : μοὺ *ς.—[c] καλῶς τοίνυν Γ.—[d] εἴρηται

trarium legebatur: *προσιστώμεθα, καθάπερ ἀθληταί, τοῦτον τὸν λόγον.* Cfr. Hemsterh. ad Lucian. Tim. p. 152. De constructione verbi *ὑπεκστῆναι* cum accusativo vid. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 231. Matth. Gr. Gr. §. 382. Stalb.

τὸν λόγον] Olim tentabam *τὸν λόγον τὸν ἐπιφερόμενον τοῦτον.* Omissi a librariis in hac structura articuli exempla suppeditabit Schæfer. Melet. Crit. i. p. 8. et Append. ad Bastii Epist. Crit. p. 3. Sed dubito nunc an genuina sit librorum scriptura; modo participium *ἐπιφερόμενον* cum verbo *ὑπεκστῆναι* connectas, ut idem sit, quod *εἰ ἐπιφέρεται.* Stalb.

τῇδε διανοοῦμαι φεύγειν] Legg. ii. p. 667. A. *ὁ λόγος ὅπῃ φέρει ταύτῃ πορευώμεθα.* Phædr. §. 30. *οἷν ἑπόμεθα, ᾗ ἂν ἄγητον.* Eurip. Orest. 634. *Ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος Ὅπῃ τράπωμαι τῆς τυχῆς, ἀμηχανῶ,* ubi libri nonnulli *ὅποι τράπωμαι.* ibid. 721. *Οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες, Ὅπῃ τραπόμενος, θάνατον Ἀργείων φύγω.* Medea 1268. *Οἴμοι, τί δράσω; πῇ φύγω μητρὸς χέρας;* ubi Porson. *ποῖ φύγω.* Phœniss. 991. *Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων;* ubi Ald. *πῇ δῆτα φεύγω.* Sed hic recte *ποῖ* edidit Porson. Æsch. Cho. 405. *πᾷ τὶς τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ:* Quibus locis et innumeris aliis quis eo audaciæ progredietur, ut formulis *πῇ φεύξομαι, πῇ τρέψομαι* expulsis, ubique libris nihil discrepantibus *ποῖ φεύξομαι, ποῖ τρέψομαι* restituendum arbitretur? Miror igitur Elmsleium ad Eurip. Heracl. 295. ita judicantem, præsertim quum jam antea longe cautius Porson. ad Hec. 1070. ita scripsisset: 'Ποῦ quietem notat; ποῖ motum; πᾷ in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristoph. Plut. 447.' Hunc vero bene correxit Hermann. ad Eurip. Her. F. 1236. cujus notam nescio cur non intellexerit Blomfield. ad Æsch. Agam. 1510. Stalb.

§. 93. *δή μου*] Steph. 'Scribendum puto *δή που*, aut *δήπου* conjuncte.' verissime. Unde non dubitavimus recipere *δήπου.* Ficinus, *contra omnino.* Fisch.

ὡς αἱ μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι] Sc. dum omnia *ἄνω τε καὶ κάτω* fluunt. Fuit, qui hic etiam post *μεταβολαὶ* articulum intrudi vellet. Quod non probo. Nam participium *γιγνόμεναι* cum *ἀπεργάζονται* cohæret, hoc sensu: *mutationes illæ voluptatem et tristitiam efficiunt, dum fiunt sursum deorsum,* h. e. dum natura animalium inter perpetuas *συγκρίσεων καὶ διακρίσεων, πληρώσεων καὶ κενώσεων, αὔξης καὶ φθίσεως* vicissitudines fluctuat. Stalb.

τί μήν;] Ne quis offendat *τί μήν,* hic quoque, ut semper alias, *ait,* s. *confirmat.* Concedit igitur Protarchus, istud quidem non bene antea ab ipsis esse disputatum. Jam vero Socrates aliam rei judicandæ rationem ostensurus *ὧδ' ἔσται,*

ΣΩ. Ὧδ' ἔσται κάλλιον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον.[f]

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ὡς[g] αἱ μὲν μεγάλαι μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονὰς ποιοῦσιν ἡμῖν, αἱ δ' αὖ μέτριαί τε καὶ σμικραὶ τὸ παράπαν οὐδέτερα τούτων.

ΠΡΩ. Ὀρθότερον οὕτως ἢ ἐκείνως,[h] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ ταῦτα οὕτω, πάλιν ὁ νῦν δὴ ῥηθεὶς βίος ἂν ἥκοι.[i]

ΠΡΩ. Ποῖος;

ΣΩ. Ὃν ἄλυπόν τε καὶ ἄνευ χαρμονῶν ἔφαμεν εἶναι.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

II. iii. 202. §. 94. ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων τιθῶμεν τριττοὺς[j] ἡμῖν βίους, ἕνα μὲν ἡδύν,[k] τὸν δ' αὖ λυπηρόν, τὸν δ' ἕνα μηδέτερα. ἢ πῶς ἂν φαίης σὺ περὶ τούτων;

ΠΡΩ. Οὐκ ἄλλως[l] ἔγωγε ἢ[m] ταύτῃ, τρεῖς εἶναι τοὺς βίους.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐκ ἂν εἴη τὸ μὴ λυπεῖσθαί[n] ποτε ταὐτὸν τῷ χαίρειν;

ἡμῖν w.—[e] ὧδε δ' ἡμῖν corr Γ.—[f] γιγνόμενον F.—[g] ὡς add 𝔄ΔΠ.—[h] ἐκείνως ΔΞ : κείνως *ς.—[i] βίος ἀνήκοι 𝔄.—[j] τρίτους Π.—[k] ἰδεῖν Λ.—[l] οὐ καλῶς 𝔄Π et pr Δ.—

inquit, κάλλιον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον. In quibus male me habet istud asyndeton. Scribendum arbitror: ὧδε δ' ἔσται κάλλιον. Stalb.

ἀνεπιληπτότερον] Verbum a palæstra repetitum est. Namque pugiles, una tantum corporis parte tecti, θατέρᾳ ληπτοὶ dicebantur, contra ἀνεπίληπτοι, si ab utraque parte satis muniti essent. cfr. Krebs ad Plutarch. de Audiend. Poet. p. 190. Sed frequenter hoc verbum ad disputationem transfertur Gorg. p. 469. C. ἐμοῦ δὴ λέγοντος τῶν λόγων ἐπιλαβοῦ. Ibid. p. 506. B. ἐμοῦ γ' ἀκούων ἐπιλαμβάνου. Theætet. p. 184. C. ἀνάγκη ἐπιλαβέσθαι τῆς ἀποκρίσεως. Sophist. p. 226. A. ὁρᾷς οὖν, ὡς ἀληθῶς λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον, καὶ, τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον. Sympos. p. 214. E. Stalb.

ὡς αἱ μὲν] Ald. Bas. 1. 2. ὡς non habent. Fortasse illud recte habet. Nam quod supra ad §. 83. observavi, post τόδε σκοπῶμεν, ὧδε λέγωμεν ctr. nusquam interrogationem obliquam sequi solere, id nolim intelligi in universum de obliqua oratione. Ac facile intelligitur, unde h. l. ὡς perierit. Scilicet quum in libris antiquis personarum notatio sæpe omissa sit, prægressum πῶς proximum ὡς devoravit, ut solent interdum vicini vicinos pessumdare. Eadem structura est in Sophist. p. 255. E. ὧδε δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε καθ' ἓν ἀναλαμβάνοντες. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Πρῶτον μὲν κίνησιν ὡς ἐστι παντάπασιν ἕτερον στάσεως. ἢ πῶς λέγομεν; Sed vulgata, utpote omnium editt. vett. auctoritate firmata, defendi poterit hujusmodi locis Sophist. p. 262. E. Ἔτι δὲ σμικρὸν τόδε (sc. σκοπῶμεν). ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Λόγον ἀναγκαῖον, ὅταν περ ᾖ, τινὸς εἶναι λόγον, μὴ δέ τινος ἀδύνατον ctr. Stalb.

§. 94. μηδέτερα] Ald. Bas. 1. 2. μὴ δ' ἕτερα. Male. Μηδέτερα absolute positum, ut antea οὐδέτερα. Par est ratio Gorg. p. 524. B. εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφότερα, ubi vid. Heind. Stalb.

οὐκοῦν οὐκ] Nota interrogativum pro

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Ὁπόταν οὖν ἀκούσῃς[o] ὡς[p] ἥδιστον πάντων ἐστὶν ἀλύπως διατελεῖν[q] τὸν βίον ἅπαντα, τί τόθ' ὑπολαμβάνεις λέγειν τὸν τοιοῦτον;

ΠΡΩ. Ἡδὺ λέγειν φαίνεταί ἔμοιγε οὗτος[r] τὸ μὴ[s] λυπεῖσθαι.

ΣΩ. Τριῶν οὖν ὄντων[t] ἡμῖν ὧν τινῶν βούλει,[u] τίθει, καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα, τὸ μὲν χρυσόν, τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μηδέτερα[v] τούτων.

ΠΡΩ. Κεῖται.

ΣΩ. Τὸ δὲ[w] μηδέτερα τούτων ἔσθ' ἡμῖν ὅπως θάτερα γένοιτ' ἄν, χρυσὸς ἢ ἄργυρος;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς ἄν;

ΣΩ. Οὐδ' ἄρ'[x] ὁ μέσος βίος ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λεγόμενος ὀρθῶς ἄν ποτε οὔτ'[y] εἰ δοξάζοι[z] τις, δοξάζοιτο, οὔτ' εἰ λέγοι, λεχθείη, κατά γε τὸν ὀρθὸν λόγον.

[m] ἢ om Π et pr Δ.—[n] λυπῆσαι ᘔΔΠ.—[o] ἀκούσῃ ᘔΠ et pr Δ.—[p] ὡς τινος rc Γ, ἴσως ᘔΔΠ.—[q] ἀλύπως διατελεῖν ᘔΔΠ : διατελεῖν ἀλύπως *ς.—[r] οὕτως Λ, ὁ τοιοῦτος w.—[s] μὴ om Δ.—[t] ὄντων οὖν ᘔΓΔΠ.—[u] τινων εἰ βούλει Γ.—[v] δὲ μηδέτερα om ᘔΔΠ : δὲ τὸ μηδέτερα *ς.—[w] δὴ ΓΠ, om Δ.—[x] ἄρ' Γ.—[y] οὔτ' om Η.—[z] δοξάζοι

simplici *οὔκουν*, cujusmodi aliud licet paullo diversum exemplum infra recurrit §. 138. *Ὁπόταν οὖν ἀκούσῃς* (sc. *τινός*) *ὡς ἥδιστον ἁπάντων* ctr. Ex his verbis satis manifesto patet, jam tum temporis fuisse, qui voluptatem in doloris vacuitate collocarent. Qua de re, etsi, quantum sciam, non aliud extet veteris alicujus scriptoris testimonium, unde de istius decreti defensoribus certi fiamus, tamen quum Platonis ætate inter Aristippi et Antisthenis amicos de voluptatis natura atque dignitate vehementer concertatum sit, nunc hujus sectatores intelligi debere, non caret aliqua verisimilitudinis specie. Accedit, quod §. 98. iidem morosi ac difficiles Hedonicorum adversarii dicuntur, quales novimus fuisse Antisthenis discipulos. Cfr. Sext. Empir. adv. Mathem. vii. 11. Diog. L. ii. 87. Cic. de Fin. ii. 6. Eadem controversia leviter attingitur de Republ. ix. p. 582. —Pro *διατελεῖν ἀλύπως* Bekk. habet *ἀλύπως διατελεῖν*, quod sane soni rationibus commendatur. Stalb.

εἰ δοξάζοι] Ald. Bas. 1. 2. *εἰ δοξάζει*. Sed mox eædem *οὔτ' εἰ λέγοι*, unde patet *δοξάζει* vitiosum esse. Verum hoc quidem levius. Mox participium *λεγόμενος* non modo sensu cassum alicui videatur, sed etiam reliquæ orationi contrarium. Etenim sive conjungas *ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λεγόμενος οὔτε—δοξάζοιτο, οὔτε—λεχθείη*, intolerabilis existet sermonis redundantia; sive participio sententiam conditionalem contineri arbitreris, quasi dicatur *εἰ ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λέγοιτο*, ne hæc quidem structuræ expediendæ ratio ulli probabitur, reputanti ad optativum *δοξάζοιτο* et *λεχθείη* enuntiationem hypotheticam *εἰ δοξάζοι τὶς, εἰ λέγοι τὶς* ita adjectam esse, ut isto *λεγόμενος* facillime careamus; sive denique *λεγόμενος* respicere existimes ad præcedentia, *ἡδὺ λέγειν φαίνεταί ἔμοιγε οὗτος τὸ μὴ λυπεῖσθαι*, hoc propterea fieri nequit, quia non dicuntur esse, qui doloris absentiam pro dolore habeant, sed potius, qui doloris vacuitatem pro ipsa voluptate habendam censeant. Quæ quum ita sint, aut participium e textis abjiciendum, aut existimandum, scriptorem hic paullo negligentiorem fuisse. Ac illud quidem ut statuamus, nulla adsunt externa

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

II. iii. 203. II. 44. §. 95. ΣΩ. Ἀλλὰ μήν, ὦ ἑταῖρε, λεγόντων γε ταῦτα καὶ[a] δοξαζόντων αἰσθανόμεθα.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Πότερον οὖν καὶ χαίρειν οἴονται[b] τότε, ὅταν μὴ λυπῶνται;

ΠΡΩ. Φασὶ γοῦν.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἴονται τότε χαίρειν· οὐ γὰρ ἂν ἔλεγόν που.

ΠΡΩ. Κινδυνεύει.[c]

ΣΩ. Ψευδῆ γε[d] μὴν δοξάζουσι περὶ τοῦ χαίρειν, εἴ περ χωρὶς τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἡ φύσις ἑκατέρου.

ΠΡΩ. Καὶ μὴν χωρίς γε ἦν.[e]

𝔄ΓΔΛΠΣΒCHw: δοξάζει *ς.—[a] καὶ add 𝔄ΓΔΠ.—[b] οἴωνται Σ.—[c] καὶ κινδυνεύει Ξ.

momenta, quandoquidem neque editt. vett. ulla ratione inter se discrepare vidimus, neque etiam in toto hoc orationis ædificio rimam aliquam indagare potuimus, per quam τὸν λεγόμενον irrepsisse suspicaremur. Itaque nihil relinquitur, nisi ut rationem quæramus qua scriptorem excusemus. Ea autem in anacolutho cernitur. Nam quum post λεγόμενος oratio ita pergere debuisset: ὀρθῶς ἄν ποτε λεχθείη, auctor discriminis inter δόξαν et λόγον supra constituti memor, jam hæc infert ὀρθῶς ἄν ποτε, οὔτε —δοξάζοιτο, οὔτε—λεχθείη, addita denuo sententia hypothetica εἰ δοξάζοι τὶς sc. αὐτὸν ἡδὺν ἢ λυπηρὸν, et εἰ λέγοι τις. Fateor, singularem esse hujus periodi conformationem, neque tamen eam, quæ aut a Græcæ linguæ volubilitate, aut ab elegantia styli Platonici abhorreat. STALB.

§.95. αἰσθανόμεθα] H. e. *novimus esse, qui ita sentiant atque dicant.* STALB.

χαίρειν οἴονται] Schützius legi jubebat χαίρειν λέγουσι, cui responderet sequens φασὶ et ἔλεγον. Non assentior. Etenim illa ipsa, quæ sequuntur, οἴονται veram esse lectionem, luculenter evincunt. Etenim quod Protarchus respondet φασὶ γοῦν, id opponitur prægresso οἴονται χαίρειν; quod autem Socrates subjicit Οὐκοῦν οἴονται χαίρειν, οὐ γὰρ ἂν ἔλεγόν που, id refertur ad Protarchi responsionem, ut qua id ipsum confirmetur, quod Socrates voluerat, esse scilicet, qui, dum nullum sentiant dolorem, gaudere sibi videantur. Ex quo jam recte concluditur novum oriri genus falsarum voluptatum, h. e. earum, quæ quum voluptates esse videantur, revera tamen nullæ sint. Namque sequentia hoc ordine procedunt: εἴπερ ἡ φύσις ἑκατέρου, τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν (ἐστὶ) χωρίς. In quibus χωρὶς diversitatem potius et oppositionem quam separationem et sejunctionem notat, ut Protagor. p. 336. B. Χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ἔφμην εἶναι τὸ συνεῖναί τ' ἀλλήλοις διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν, quem locum Heind. ita interpretatur: ἄλλο μὲν ἔγωγ' ᾤμην εἶναι τὸ συνεῖναι ἀλλήλοις διαλεγομένους, ἄλλο δὲ τὸ δημηγορεῖν, laudans inter alia Aristoph. Thesm. 10. M. Οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν οὔθ' ὁρᾷν. E. Χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις, Τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾷν, εὖ ἴσθ' ὅτι. quo loco huic nostro similiorem non alium memini. Plura collegit Schæfer. ad Theognid. 91. in Brunckii Gnom. Poet. Græc. p. 9. ed. nov. STALB.

γοῦν] Legitur etiam γε ἦν: ut Protagoras respondeat, καὶ μὴν χωρίς γε ἦν. Vereor certe ut γοῦν satis apte post καὶ μὴν ponatur. Cæterum Ficinus ἐρωτώμεθα hic legit, sicut legitur in Protagoræ interrogatione quæ proxime sequitur: atque adeo utrobique idem verbum scribendum est, sive ἐρωτώμεθα, sive αἱρώμεθα. STEPH.

καὶ μὴν χωρίς γ' ἦν] Dedi e Bas. 2.

ΣΩ. Πότερον οὖν αἱρώμεθα[f] παρ' ἡμῖν ταῦτ' εἶναι, καθά περ ἄρτι, τρία, ἢ δύο μόνα, λύπην[g] μὲν κακὸν τοῖς ἀνθρώποις, τὴν δ' ἀπαλλαγὴν τῶν λυπῶν,[h] αὐτὸ τοῦτ'[i] ἀγαθὸν ὄν, ἡδὺ προσαγορεύεσθαι;

§. 96. ΠΡΩ. Πῶς δὴ νῦν[j] τοῦτο, ὦ[k] Σώκρατες, ἐρωτώμεθα ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν; οὐ γὰρ μανθάνω. §. 27. F.

ΣΩ. Ὄντως γὰρ τοὺς πολεμίους Φιλήβου τοῦδε, ὦ Πρώταρχε, οὐ μανθάνεις.

ΠΡΩ. Λέγεις δὲ αὐτοὺς τίνας;

—[d] γε add 𝔄ΔΠ.—[e] γοῦν ϛ.—[f] αἱρώμεθα οὖν Δ, οὖν ἐρώμεθα Λ.—[g] λύπη pr Δ.—[h] λυπηρῶν F.—[i] τοῦτ' Γ.—[j] νῦν om ΓΞF.—[k] τοῦτό γε ὦ Λ.—[l] ὄναρ ἅπαν 𝔄Π : οἱ

probante Schleiermach. Ald. Bas. 1. καὶ μὴν χωρὶς γοῦν, quod recte dubitavit Stephanus, an non dici posset, frustra obnitente Fischero. Imperfectum ἦν ad prægressam disputationem respicit: particulæ καὶ μὴν—γε autem in respondendo satis frequenter occurrunt. Cujus rei exempla increduli sat-multa reperient in Porsoni Adversar. p. 37. Stalb.

τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν λυπῶν] Bene monuit Heind. ad Phædon. §. 130. verbum ἀπαλλαγὴν non ab ἀπαλλάττειν *removere*, sed ab ἀπαλλάττεσθαι ductum esse. Sic illud ubique capiendum, velut Protagor. p. 354. B. Ταῦτα δὲ ἀγαθά ἐστι δι' ἄλλο τι, ἢ ὅτι εἰς ἡδονὰς ἀποτελευτᾷ καὶ λυπῶν ἀπαλλαγάς τε καὶ ἀποτροπάς; De Republ. ix. p. 584. B. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, αἵγε διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναὶ σχεδὸν αἱ πλεῖσταί τε καὶ μέγισται τούτου τοῦ εἴδους εἰσὶ, λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. ibid. x. p. 610. D. ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν. Stalb.

§. 96. ἐρωτώμεθα] Cornar. legi jubebat αἱρώμεθα, quod præcederet idem verbum, recte, opinor: modo etiam ἀφ' reponatur pro ὑφ'. Ficinus tamen et ipse legit ἐρωτώμεθα· nam vertit, *quomodo id, o Socrates, fiat, a nobis ipsis quæramus*: repugnante et verborum ingenio et orationis sententia. Et pro πότερον οὖν αἱρώμεθα παρ' ἡμῖν habet, *quid igitur percontabimur inter nos, utrum hæc—*. Fisch.

πῶς δὴ νῦν τοῦτο, ὦ Σώκ. ἐρωτώμεθα] Non video, quid adeo offenderit viros doctissimos, ut locum conjectura tentarent. Mihi quidem omnia plana et expedita. Miratur enim Protarchus, quod Socrates nunc eandem quæstionem iteret, quum jam antea inter ipsos convenisset, indolentiam et voluptatem plurimum differre. Quæ quum ita sint, πῶς ἐρωτώμεθα nemo non videt curtatam esse loquendi formam, pro: *qui tandem fit, ut nunc istud a nobismet ipsis interrogemur?* Criton. c. i. πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς με; Theætet. p. 142. B. Ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυεν; Lucian. D. D. ii. 2. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; h. e. *quomodo fit, ut Apollinem ament* ctr. Inscite Ficinus: *Quomodo id, o Socrates, fiat, a nobis ipsis quæramus*. Nostræ explicationi etiam sequentia favent. Etenim quod Protarchus mirabundus quærit cur Socrates ista, utpote jam ante ad liquidum perducta, denuo interroget, id hic pro certo habet argumento, nondum perspectam esse ab eo adversariorum sententiam, qui dum voluptatem in indolentia ponant, revera nullas esse voluptates contendant. Itaque particula γὰρ post ὄντως ita explicanda est: *recte dicis*, οὐ μανθάνω; *nam revera non intelligis* ctr.—Bas. 2. post Φιλήβου pronomen τοῦδε omittit. Male. Supra §. 15. Καὶ πάντας τοίνυν ἡμᾶς ὑπόλαβε συγχωρεῖν σοι τούσδε τὰ τοιαῦτα.—οἱ περὶ Φίληβον Heind. ad Cratyl. p. 58. interpretatur: *Philebus ejusque similes*. Rectius scripsisset: *Philebus ejusque sectatores*.—Sed unum adhuc restat in hoc loco, de quo monuisse non pœniteat; dico Protarchi quæstionem τί μήν; quæ formula quum, ut jam aliquoties monui, fere aientis sit, fortasse alicui ab hoc loco abhorrere videatur. Ac sane licet facile suppleri possit αὐτὰς εἶναί φασιν, vel sic suspensus hæreo, an potius τί δαὶ scribi debeat. Stalb.

ΣΩ. Καὶ μάλα δεινοὺς λεγομένους τὰ περὶ φύσιν, οἳ τὸ παράπαν[l] ἡδονὰς οὔ φασιν εἶναι.

ΠΡΩ. Τί μήν;

II. iii. 204. ΣΩ. Λυπῶν ταύτας εἶναι πάσας ἀποφυγὰς ἃς[m] νῦν οἱ περὶ Φίληβον ἡδονὰς ἐπονομάζουσιν.

ΠΡΩ. Τούτοις οὖν ἡμᾶς πότερα πείθεσθαι[n] ξυμβουλεύεις,[o] ἢ πῶς, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὔκ, ἀλλ' ὥς περ μάντεσι προσχρῆσθαί τισι, μαντευομένοις οὐ τέχνῃ ἀλλά τινι[p] δυσχερείᾳ φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς,[q] λίαν μεμισηκότων τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν καὶ νενομικότων οὐδὲν ὑγιές, ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς[r] τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα ἀλλ'[s] οὐχ ἡδονὴν[t] εἶναι. τούτοις μὲν οὖν ταῦτ'[u] ἂν προσχρήσαιο, σκεψάμενος ἔτι καὶ τἆλλ'[v] αὐτῶν δυσχεράσματα· μετὰ δὲ ταῦτα αἵ[w] γέ μοι δοκοῦ-

τὸ παράπαν cum *ς corr Δ et γρ 𝔄.—[m] ἃ pr Ξ.—[n] πείσεσθαι EF.—[o] ξ. Σ.—[p] τι, ν in mg τῇ ἢ τινὶ, F.—[q] ἀγενοῦς w.—[r] αὐτοῖς Λ.—[s] ἀλλ' om 𝔄ΔΠ.—[t] ἡδονὴ FH, ἡδονὴ 𝔄ΓΔΛΞΠΒCE.—[u] ταῦτ' Γ.—[v] τἆλλ' Γ.—[w] αἳ...δοκοῦσιν] ἂν...δοκῶσιν ς cum

ὥσπερ μάντεσι προσχρῆσθαι] Præclare hosce voluptatis adversarios pro vatibus haberi posse ait, ut qui illa naturæ suæ non ingenerosæ morositate, qua de voluptatis natura judicent, veluti vaticinentur, eam nihil incorrupti nihil sani nihil integri in se continere. STALB.

ἀγεννοῦς] Recte libri *ἀγεννοῦς*, non *ἀγενοῦς*. Scilicet si respicitur ad genus et natales, *ἀγενὴς* scribendum, sin ad animum *ἀγεννής*. Quanquam adhuc dissentiunt viri docti de harum formarum discrimine. Vid. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 461. Dorville ad Chariton. p. 388. Fischer. ad Euthyph. p. 9. et Buttmann. ad Alcibiad. i. §. 8. STALB.

μεμισηκότων—καὶ νενομικότων] Adverte genitivos post dativum illatos. Sophist. p. 217. C. *οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὤν, ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου*, ubi *ἐκείνου* ad Parmenidem pertinet. de Republ. viii. p. 497. A. *τάχα δ' ἂν ἡμῖν τις παραστὰς ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος—λοιδορήσειεν ἄν, ὡς ἀνόητα καὶ ἀδύνατα τιθέντων*. ibid. ix. p. 586. E. *ὡς οἷόντε αὐταῖς,—ἅτε ἀληθείᾳ ἑπομένων*. ibid. p. 590. B. *ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὂν παντὶ,—μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφεστῶτος*. Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 561. STALB.

τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν] Dictum pro *τὴν ἡδονὴν*, frequenti usu, cujus mox aliquot exempla recurrent. Genus loquendi qua ratione et causa nitatur, talia ostendunt: de Legg. i. p. 643. A. *πρῶτον δὴ οὖν πρὸς τὸν λόγον ὁρισώμεθα παιδείαν, τί ποτ' ἐστὶ καὶ τίνα δύναμιν ἔχει*. Gorg. p. 447. C. *βούλομαι γὰρ πυθέσθαι παρ' αὐτοῦ, τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρὸς καὶ τί ἔστιν, ὃ ἐπαγγέλλεται*. STALB.

αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν] Ita interpreteris *illud ipsum ἐπαγωγὸν, quod alias tantis laudibus celebratur*. Nempe *ἐπαγωγὸν* dicitur, *quidquid habet vim conciliandi, alliciendi, pelliciendi*. Suidas Ἐπαγωγά. ἀπατηλὰ, πιθανὰ, ἐφολκά. Xenoph. Memor. ii. 5. 5. *τὰ τοιαῦτα πάντα σκοπῶ, μὴ, ὥσπερ, ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν ἔχῃ, πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος, οὕτω καὶ τὸν πονηρὸν φίλον, ὅταν ἐξῇ τὸ πλεῖον τῆς ἀξίας λαβεῖν, ἐπαγωγὸν ᾖ προδίδοσθαι*. Atque hinc dictæ *ἐπαγωγαὶ* illæ s. incantamenta deorum et dæmonum, de quibus disseruit Ruhnken. ad Tim. Lex. Plat. p. 114. Hoc vero *ἐπαγωγὸν* est tantum *γοήτευμα* h. e. *fraus et fallacia*, quia, qui sibi videntur frui voluptatibus, revera nihil nisi doloribus carent. Vocabulum illustravit Ruhnken. l. c. p. 73. STALB.

ἡδονὴν εἶναι] Ald. Bas. 1. 2. *ἀλλ' οὐχ ἡδονὴ εἶναι*. Vitiose. STALB.

σιν ἡδοναὶ ἀληθεῖς εἶναι, πεύσει, ἵνα ἐξ ἀμφοῖν τοῖν λόγοιν σκεψάμενοι τὴν δύναμιν αὐτῆς παραθώμεθα πρὸς τὴν κρίσιν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Μεταδιώκωμεν δὴ τούτους ὥς περ ξυμμάχους, κατὰ τὸ τῆς δυσχερείας αὐτῶν ἴχνος. οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέγειν αὐτούς, ἀρχομένους ποθὲν ἄνωθεν, ὡς εἰ βουληθεῖμεν[x] ὁτουοῦν εἴδους τὴν φύσιν ἰδεῖν, οἷον τὴν τοῦ σκληροῦ, πότερον[y] εἰς τὰ σκληρότατα[z] ἀποβλέποντες οὕτως ἂν μᾶλ-

(?) 𝔄.—[x] βουληθοῖμεν Γ, βουληθείημεν EF, βούλῃ θεῖμεν w: βούλῃ, θείημεν s.—

δυσχεράσματα] Dicuntur morosæ illæ horum voluptatis osorum sententiæ. Pertinet huc Pollucis iii. 133. πονηρὰ δὲ τὰ Πλάτωνος ἐν Φιλήβῳ δυσχεράσματα. Similiter de Republ. v. p. 475. C. is, qui litteras fastidit et odit, vocatur περὶ τὰ γράμματα δυσχεραίνων. Stalb.

αἵ γ' ἐμοὶ] Sponte correxi pro αἵ γε μοι, quod habet Ald. Bas. 1. 2. Passim istud vitium etiamnum in Platone residet, ut de Republ. i. p. 352. D. ubi scribendum φαίνονται μὲν οὖν καὶ νῦν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. ibid. ii. p. 367. B. μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμιν φορτικῶς, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. Male Stephan. ἄν γε—δοκῶσιν. Etiam Ficinus legit αἵ γ' ἐμοί; vertit enim: *Post hæc autem et quas ego veras existimem voluptates, accipito.* Stalb.

μεταδιώκωμεν] Ald. Bas. 1. 2. μεταδιώκομεν. Quo vitio obiter liberabo Xenoph. Anab. ii. 1. 17. ἐν τοιούτοις δὲ ὄντες πράγμασι συμβουλευόμεθά σοι, τί χρὴ ποιεῖν, περὶ ὧν λέγεις. Leg. συμβουλευώμεθά σοι. Nam Clearchus cohortatur Phalynum, ut Græcos consilio juvare velit. Stalb.

λέγειν] Ne quis corrigat οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέξειν αὐτοὺς, præsens tempus propterea usurpatur, quia illi jam præsentes loqui finguntur. Stalb.

ὡς, εἰ βούλῃ, θείημεν] Lego: ὡς, εἰ βουληθείημεν ὅτ. ε. τ. Contraria ratione emendandum Legg. vi. p. 769. B. Εἴποτε τὶς ἐπινοήσειε γράψαι τέως κάλλιστον ζῶον, καὶ τοῦτ' αὖ μηδέποτε ἐπὶ τὸ φαυλότερον—ἰσχεῖν, ubi pro τέως κάλλιστον, quod habet item Cod. Leid. scribendum —τε ὡς κάλλιστον—Sic dividenda voce corrigendum Critia 121. D. Θεὸς δὲ ὁ θεῶν Ζεὺς, ἐννόμοις βασιλεύων ubi scribere ἐν νόμοις præstat quam ἐννόμως, quod tentavit Steph. Simillime Legg. ix. p. 869. Πῶς τούτῳ δίκης γε ἄλλως προσῆκον ἂν τυγχάνειν γίγνοιτο ἐννόμῳ; lege ἐν νόμῳ. Eadem ratione in eodem opere duos item locos expedias, alterum l. i. p. 643. C. Εὖγε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένε, λέγεις. τὴν ἀνδρείαν δὲ, φέρε, τιθῶμεν πότερον ἁπλῶς οὕτως εἶναι πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον; ἢ καὶ πρὸς πόθους—; Cod. Leid. habet; φέρε τι, θῶμεν· πότερον— Unde veram lectionem elicias hancce: φέρε, τί θῶμεν; πότερον— Alterum locum l. ix. p. 862. A. Πολλάκις δὲ ὠφέλειαν οὐκ ὀρθὴν γενομένην, τὸν τῆς ὠφελείας αἴτιον ἀδικεῖν φήσομεν, ἐὰν ἥγε μὴ νικᾷ. sic corrige: ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ. Elegans est hujusmodi vocis δοξῇ ellipsis. Rep. iii. 397. D. Ἐὰν ἡ ἐμὴ, ἔφη, νικᾷ. Politic. 277. A. Νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν οὔπω φαίνεται. Ibid. 291. C. Οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν. Phileb. 416. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ, κατά γε τὴν ἐμήν. Quam ellipsin haud scio an male restituas Legg. ii. 653. C. Καὶ παιδείαν προσαγορεύων, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις. Cod. enim Leid. non habet δόξαν. Heusd.

Recepi egregiam Heusdii emendationem ὡς εἰ βουληθείημεν, quam lectionem etiam Ficinus habuit, qui vertit: *si uniuscujusque naturam noscere velimus.* Ald. Bas. 1. 2. ὡς εἰ βούλῃ, θείημεν, quod nec sensum fundit, nec structuræ periodi convenit. Bekk. dedit βουληθεῖμεν, quam formam hoc loco propterea repudiavi, quia ipsa illa corruptelæ ratio in vett. libris βουληθείημεν lectum esse luculenter ostendit. Nolui autem in hujusmodi formis veterum librorum, quorum quidem notitiam nunc habemus, auctoritatem nihili æstimare. Stalb.

ἀποβλέποντες οὕτως] De Republ. v. p. 464. A. τούτου δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λυπῆς τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα κοινωνίαν ἕξουσι. ibid. ix. p. 576. E. καταδύντες

II. iii. 205. λον συννοήσαιμεν ἢ πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι; δεῖ δή σε, ὦ Πρώταρχε, καθά περ ἐμέ, καὶ τούτοις τοῖς δυσχερέσιν[a] ἀποκρίνεσθαι.

§. 97. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ λέγω γε[b] αὐτοῖς ὅτι[c] πρὸς τὰ πρῶτα μεγέθει.[d]

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος ἰδεῖν ἥν τινά ποτε ἔχει φύσιν βουληθεῖμεν,[e] οὐκ εἰς τὰς πολλοστὰς ἡδο-
II. 45. νὰς ἀποβλεπτέον ἀλλ' εἰς τὰς ἀκροτάτας καὶ σφοδροτάτας λεγομένας.

ΠΡΩ. Πᾶς ἄν σοι ταύτῃ συγχωροίη τὰ νῦν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν αἱ πρόχειροί γε,[f] αἵ περ καὶ μέγισται[g]

[y] πότερα C.—[z] σκληρότερα Γ.—[a] δυσχεραίνουσιν 𝔄ΔΠ.—[b] $\overset{\gamma\epsilon}{\sigma\epsilon}$ E.—[c] ὅτι om ΔΠ. —[d] μεγέθει 𝔄ΓΞΠΕ et pr Δ, $\overset{\eta}{\mu\epsilon\gamma\acute{\epsilon}\theta\epsilon\iota}$ F: μεγέθη *ϛ.—[e] βουληθοῖμεν Γ, βουληθείημεν Eϛ.—[f] γε om 𝔄ΔΠ.—[g] μέγιστοι Δ.—[h] οὖν μείζους 𝔄ΔΠ: οὖν καὶ μείζους *ϛ.

εἰς ἅπασαν (τὴν πόλιν) καὶ ἰδόντες οὕτω δόξαν ἀποφαινώμεθα, Protagor. p. 310. D. εὐθὺ ἀναστὰς οὕτως ἐπορευόμην. ibid. p. 314. C. ἵν' οὖν μὴ ἀτελὴς γένοιτο, ἀλλὰ διαπερανάμενοι οὕτως εἰσίοιμεν. Lysid. p. 213. D. Ἐγὼ οὖν βουλόμενος τόν τε Μενέξενον ἀναπαῦσαι καὶ ἐκείνου ἡσθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ οὕτω μεταβαλὼν πρὸς τὸν Λύσιν ἐποιούμην τοὺς λόγους. Phædon. p. 61. C. καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Tim. p. 30. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν, οὕτω δὴ πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν—εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν. Xenoph. Agesil. ii. 31. καὶ φίλον ποιήσας—καὶ χρήματα οὕτως ἀποπλεῖ οἴκαδε, ubi paullo ante οὕτω δὲ legendum. Isocrat. Panegyr. p. 45. ed. Mor. §. 23. Τοιαύταις δὲ διανοίαις χρώμενοι καὶ τοὺς νεωτέρους τοιούτοις ἤθεσι παιδεύοντες οὕτως ἄνδρας ἀγαθοὺς ἀπέδειξαν. Adde Menon. p. 80. C. Alcib. i. p. 120. C. p. 123. E. STALB.

πρὸς τὰ πολλοστὰ] Xenoph. Memor. iii. 1. 6. Τὰ τακτικὰ πολλοστὸν μέρος ἐστὶ στρατηγίας, ubi vid. Schneid. STALB.

§. 97. αἱ πρόχειροί γε, αἵπερ καὶ μέγισται] Monuerat Socrates, uniuscujusque rei naturam optime tum perspici, si eam contempleris non quando minima sit, sed quando maxima. Transfert istam sententiam ad voluptatis contemplationem, ita quidem, ut quum corporis cupiditates vehementissimas esse constet, ab hisce disputationem ordiendam esse censeat. In qua orationis serie quis non hanc fere sententiam nunc sequi velit: *Jam vero eæ cupiditates, quæ in corpore excitantur, omnium vehementissimæ sunt?* Sed vide mihi Socratis verba: *Nonne vulgares*, inquit, *quæ etiam maximæ voluptatum, ut sæpe dicimus, quæ ad corpus pertinent?* Quibus numquid magis ab argumentationis tenore discrepare potest? Præterea etiam grammatica verborum ratio non omnino constat, ut facile patebit locum attente legentibus. Circumspiciamus igitur ulceris medicinam. Ac vett. quidem libri nihil auxilii afferunt. Nec Ficinus aliud quid, quam quod nos habemus, legisse videtur. Itaque argumentationis rationibus ductus ego quidem, quanquam emendationis veritatem non ausim præstare, tamen locum olim ita exaratum fuisse suspicor: ἆρ' οὖν αἱ πρόχειροί γε καὶ μέγισται τῶν ἡδονῶν, ὃ λέγομεν πολλάκις, καὶ περὶ τὸ σῶμα εἰσὶν αὗται; i. e. *nonne vero vulgares quidem voluptates etiam maximæ sunt, ut sæpe dicere solemus, eæque ad corpus pertinent?* At vero, inquies, qua tandem ratione illud αἵπερ inter genuina verba immigravit? Casu, respondeo. Sed quoniam casus etiam caussa aliqua nitatur necesse est, hanc in eo quærendam puto, quod oculi librariorum ad sequens καὶ περὶ aberrarunt. STALB.

τῶν ἡδονῶν, ὃ λέγομεν πολλάκις, αἱ περὶ τὸ σῶμά εἰσιν αὗται;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Πότερον οὖν μείζους[h] εἰσὶ καὶ γίγνονται περὶ τοὺς κάμνοντας ἐν ταῖς νόσοις ἢ περὶ ὑγιαίνοντας;[i] εὐλαβηθῶμεν δὲ[j] μὴ προπετῶς ἀποκρινόμενοι πταίσωμεν.[k]

ΠΡΩ. Πῇ;[l]

ΣΩ. Τάχα γὰρ[m] ἴσως[n] φαῖμεν[o] ἂν περὶ ὑγιαίνοντας.

ΠΡΩ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Τί δ'; οὐχ αὗται τῶν ἡδονῶν ὑπερβάλλουσιν, ὧν ἂν καὶ ἐπιθυμίαι μέγισται προγίγνωνται;[p]

ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀληθές.

§. 98. Ἀλλ' οὐχ[q] οἱ[r] πυρέττοντες καὶ ἐν τοιούτοις[s] νοσήμασιν ἐχόμενοι μᾶλλον διψῶσι καὶ ῥιγοῦσι καὶ πάνθ'[t] II. iii. 206.

—[i] περὶ ὑγιαίνοντας 𝔄ΔΠ: περὶ τοὺς ὑγιαίνοντας *ς.—[j] δὲ δὴ E, δὴ ς.—[k] πταίσαιμεν Γ.—[l] πῇ non alteri dant ΔΠ.—[m] τὰ γὰρ 𝔄Π, τα αρ pr Δ.—[n] ἂν ἴσως C. —[o] φῶμεν Δ.—[p] προσγίγνονται 𝔄Γ, προσγίγνωνται *ς.—[q] ἆρ' οὖν οὐχὶ ς.—[r] ὅτι ΓΛΞΣBCEFHω.—[s] τούτοις τοῖς Γ.—[t] πάνθ' Γ.—[u] ὅσα ΞF.—[v] μᾶλλον πάσχουσιν·

εὐλαβηθῶμεν δὲ] Nemo non probabit, quod rescripsimus ex Bekk. pro vulgat. *εὐλαβηθῶμεν δή*. Ibidem ante *ὑγιαίνοντας* deest articulus, quem nos cum vett. editt. tuemur.—Mox de *τάχα ἴσως* cfr. Heind. ad Euthydem. p. 304. Stalb.

προγίγνωνται] Ald. Bas. 1. 2. *προσγίγνωνται* exhibent. Quod neque per sensum stare potest, quoniam cupiditates ante voluptates existere supra est demonstratum, neque vero etiam per rationes grammaticas; debuerat enim *αἷς ἂν προσγιγ.* dici. Stalb.

§. 98. *ἆρ' οὖν ὅτι οἱ*] Ald. Bas. 1. *ἀλλ' οὐχ ὅτι*, quod nullum sensum idoneum fundit. Stephan. *ἆρ' οὖν οὐχ*. Bekk. *ἀλλ' οὐχ οἱ πυρέττοντες*, contra totius loci sententiam. Etenim vult Socrates exemplo aliquo illustrare, quod antea dixerat, eas esse vehementissimas voluptates, quibus vehementissimæ prægrediantur cupiditates. Memorat autem nunc eos, qui febri aliisque hujusmodi morbis laborant. In quo sententiarum nexu quamnam vim particula *ἀλλὰ* habeat, equidem non intelligo. Vera est haud dubie scriptura Bas. 2. *ἆρ' οὖν ὅτι*, modo pro vulgat. *μᾶλλον δὲ ἐνδείᾳ ξυγγίγνονται* e Bekk. mecum recipias *μᾶλλόν τε ἐνδείᾳ ξυγγίγν.* Olim locus alia etiam corruptela laborare videbatur. Scribendum enim judicabam: *ἆρ' οὖν, ὅτι οἱ πυρέττοντες—μᾶλλ. διψ. καὶ ῥιγ. καὶ πάντα, ὁπόσα διὰ τοῦ σώματος εἰώθασι πάσχειν, πάσχουσι, μᾶλλόν τε ἐνδείᾳ ξυγγίγν.* ctr. hoc sensu: *nonne ii, qui febri aliisque hujusmodi morbis laborant, propterea, quia vehementius sitiunt et algent et aliis hujusmodi sensibus vehementius afficiuntur, etiam in majorem incidunt indigentiam et repleti majores percipiunt voluptates?* Sed nunc dubito, an *καὶ πάντα* recte absque verbo finito adjiciatur, hoc sensu: *et quæ sunt hujusmodi omnia, quibus corpus afficitur*, ut adeo ne opus quidem esse censeam illo *πάσχουσι*. Nemo certe offenderet, si scriptum esset *καὶ ὁπόσα πάντα—εἰώθασι πάσχειν*. Deinde in omnibus editt. *ἀποπληρουμένων*; quod quum prorsus ineptum sit, in *ἀποπληρούμενοι* abire jussimus. Stalb.

ἐν—νοσήμασιν ἐχόμενοι] De Republ. iii. p. 395. *ἐν ξυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην*. Theæt. p. 191. B. *ἐν τῷ τοιούτῳ ἐχόμεθα*. Soph. Ajac. 270. *Ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ, Αὐτὸς μὲν ἥδεθ', οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς.* Plura dedit Wesseling. ad Herodot. iii. 129. Stalb.

ὁπόσα[u] διὰ τοῦ σώματος εἰώθασι πάσχειν, μᾶλλόν[v] τ'[w] ἐνδείᾳ ξυγγίγνονται καὶ ἀποπληρουμένων μείζους ἡδονὰς ἴσχουσιν; ἢ[x] τοῦτο οὐ φήσομεν ἀληθὲς εἶναι;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν νῦν[y] ῥηθὲν φαίνεται.

ΣΩ. Τί οὖν; ὀρθῶς ἂν φαινοίμεθα λέγοντες ὡς εἴ τις τὰς μεγίστας ἡδονὰς ἰδεῖν βούλοιτο, οὐκ εἰς ὑγίειαν[z] ἀλλ' εἰς νόσον ἰόντας[a] δεῖ σκοπεῖν; ὅρα δέ, μή με ἡγῇ[b] διανοούμενον ἐρωτᾷν σε εἰ πλείω χαίρουσιν οἱ σφόδρα νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων, ἀλλ' οἷου μέγεθός με ζητεῖν ἡδονῆς, καὶ τὸ σφόδρα περὶ τοῦ τοιούτου ποῦ ποτὲ γίγνεται ἑκάστοτε. νοῆσαι γάρ[c] δεῖν[d] φαμὲν ἥν τινα φύσιν ἔχει καὶ τίνα λέγουσιν οἱ φάσκοντες μηδ' εἶναι τὸ παράπαν αὐτήν.

εἰ δ' αὐτοῖς αἱ ἐπιθυμίαι μείζονι ἐνδείᾳ corr Σ.—[w] τ' 𝔄ΔΠ et corr Γ: δὲ *ς.—[x] ἢ... 548, 8. γ'] in H lacuna paginarum $3\frac{1}{3}$.—[y] νῦν add Δ.—[z] ὑγείαν ΞEF.—[a] ἰόντα corr Γ.—[b] ἡγεῖ 𝔄.—[c] νοῆσαι μὲν γὰρ F.—[d] δεῖν 𝔄ΔΠ et corr F, δὴ Cw: δεῖ *ς.—

πάνυ μὲν οὖν νῦν] Vulgo νῦν deest, quod e Bekk. restitui. Stalb.

ῥηθὲν] Ante verbum ῥηθὲν puto deesse verb. ὀρθῶς. sicut sequitur, ὀρθῶς φαινοίμεθα λέγοντες. Steph. qui sic in Not. ‘Emendationem confirmare potest p. 61. πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς.’

ὀρθῶς ῥηθὲν φαίνεται] Stephani sententiam ut vanitatis coargueret, Fischerus vim adverbii ὀρθῶς jam particula πάνυ contineri contendebat. In quo multum a vero aberravit vir diligentissimus. Etenim πάνυ non cum ῥηθὲν, sed potius cum φαίνεται copulandum. Verum alia de causa non probaverim Stephani conjecturam. Etenim ad ῥηθὲν e prægressis facile repetere licebit αὐτοὺς μᾶλλόν τε ἐνδείᾳ ξυγγίγνεσθαι καὶ—μείζους ἡδονὰς ἴσχειν. Quanquam melius scriptum iri νῦν δὴ ῥηθὲν φαίνεται, nemo infitias iverit. Stalb.

ἂν φαινοίμεθα] Bas. 2. ἂν φαινόμεθα. Male. Stalb.

εἴ τις] Sequitur pluralis participii ἰόντας. Cfr. Xenoph. Memor. i. 2. 62. κατὰ γὰρ τοὺς νόμους ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων ἢ λωποδυτῶν ἢ βαλαντιοτομῶν—ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Cyrop. i. 2. 2. ἥν τις τούτων τι παραβαίνῃ, ζημίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν. ibid. vii. 4. 5. Idem usus frequens est post ὅστις. Soph. Antig. 705. Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Ajac. 769. Electr. 1538. Eurip. Med. 223. Andr. 180. Hel. 951. Aristoph. Ran. 714. Eccles. 683. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 434. p. 673. Stalb.

ἀλλ' οἷου μέγεθός με ζητεῖν] Brevius nostri rem ita exprimunt: *non jam quærimus, quam late pateat voluptas extensiva ratione, sed potius quam late intensiva.* Etiam hic, nisi me omnia fallunt, vitium insedit. Nam quorsum tandem hoc ποῦ ποτε γίγνεται ἑκάστοτε referemus, nisi ad verba περὶ τοῦ τοιούτου? Verum enim ut taceam, ποῦ non dici solere pro ἐν ᾧ, res ipsa tale additamentum hic quidem valde superfluum, imo ineptum esse clamat. Fallor aut corrigendum οἷόν ποτε γίγνεται ἑκάστοτε. Scilicet οἷον pertinet ad prægressum μέγεθος ac τὸ σφόδρα, et verba περὶ τοῦ τοιούτου ad universam, quæ præcedit, enuntiationem referuntur, usu satis vulgari. Stalb.

νοῆσαι γὰρ δεῖ, φαμὲν] Steph. ‘Scribendum puto δεῖν. Alioqui ante et post φαμὲν est interpungendum: pro quo et Ficinus legit ἔφαμεν. Item paulo post ἀποκρίνου pro ἀποκρυνῇ ab eo quoque legitur.’ Scilicet Ficinus vertit, *Scrutandum quippe qua natura constet, prædiximus—responde modo.* Sed ut futurum non commutandum est imperativo, quum sit modestiæ et urbanitati Socratis accommodatius: ita quum in omnibus libris legatur δεῖ· quum Plato soleat verbum φαμὲν ita interserere orationi, ut

ΠΡΩ. Ἀλλὰ σχεδὸν ἕπομαι τῷ λόγῳ σου.

§. 99. ΣΩ. Τάχα, ὦ Πρώταρχε, οὐχ ἧττον δείξεις.[e] §. 28. F.
ἀποκρινεῖ[f] γάρ· ἐν ὕβρει μείζους ἡδονάς, οὐ πλείους λέγω, τῷ σφόδρα δὲ καὶ τῷ μᾶλλον ὑπερεχούσας ὁρᾷς ἢ ἐν τῷ σώφρονι βίῳ; λέγε δὲ[g] προσέχων τὸν νοῦν.

ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔμαθον ὃ λέγεις, καὶ πολὺ τὸ διαφέρον[h]
ὁρῶ. τοὺς μὲν γὰρ σώφρονάς που καὶ ὁ παροιμιαζόμενος II. iii. 207.
ἐπίσχει λόγος ἑκάστοτε, ὁ[i] τὸ μηδὲν ἄγαν παρακελευόμενος, ᾧ πείθονται· τὸ δὲ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν μέ-

[e] δείξης E, δόξεις corr Σ.—[f] ἀποκρινεῖ 𝔄w, ἀποκρίνει Π.—[g] δὴ Σ.—[h] διαφέρον 𝔄Δ Π: διάφορον *ς.—[i] ὁ add 𝔄ΓΔΛΠΣBCw et rc Ξ.—[j] εἰ σφόδρα 𝔄Π et pr Δ.—

non pendeat aliunde: vid. Politic. 27. 40. retinuimus δεῖ· sed verbum φαμὲν incisi nota sejunximus a finitimis verbis. Fisch.

νοῆσαι δεῖν φαμὲν] Recepi conjecturam Stephani. Stalb.

καὶ τίνα λέγουσιν] Schleierm. malebat καὶ τί λέγουσιν οἱ φάσκοντες, quod ita reddidit: *und was doch die meinen, welche behaupten, es gebe sie ganz und gar nicht.* Non possum, quin a viri gravissimi sententia aliquantum discedam. Neque enim nunc quæritur, quid sentiant, qui voluptatem revera esse negent, sed potius, qualem naturam esse arbitrentur ejus voluptatis, quam proprie nullam esse contendant. Id quod etiam verba ἥντινα φύσιν ἔχει testantur. Stalb.

§. 99. *οὐχ ἧττον δείξει*] Editt. omnes οὐχ ἧττον δείξεις· Quod ab hoc loco alienum esse, quis non videt? Recepi igitur Heindorfii emendationem, etiam Schleiermachero probatam, δείξει. Nam tertiæ verborum personæ interdum absque ulla subjecti notatione indefinite usurpantur. Nos: *es wird sich zeigen.* Ita Aristoph. Ran. 1261. Πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα i. e. αὐτὸ δείξει δὴ τάχα, quod v. 1303. dicitur τάχα δὲ δηλωθήσεται. Vesp. 988. Plat. de Republ. vi. p. 497. C. Τότε δηλώσει, ὅτι τοῦτο μέν τι τῷ ὄντι θεῖον ἦν, ubi male Ficinus: *declarabit.* Aristotel. Politic. iv. 11. δηλοῖ h. e. *patet.* Huc etiam referendum creberrimum illud ἐδήλωσε δὲ, ad quod fere supplent τὸ πρᾶγμα. Xenoph. Cyrop. vii. 1. 30. Memor. i. 2. 31. ubi Weiskius laudat Lysiæ Orat. c. Theomn. i. 7. Isocrat. Areopag. p. 370. Stalb.

ἀποκρίναι] De certa Schleiermacheri conjectura reposui; vulgo ἀποκρινῇ, quod Stephanus in ἀποκρίνου mutari jubebat, Fischerus autem ita defendit, ut futurum dicat modestiæ et urbanitati Socratis accommodatius esse. Sed velim vel unum Platonis locum mihi suppeditari, ubi in hac orationis conformatione hujusmodi urbanitas locum habeat. Et Ficinus quoque imperativum habuit; vertit enim: *responde modo.* Aoristus autem cur præferendus sit tempori præsenti, non est hodie, quod uberius exponam. Stalb.

ὑπερεχούσας—ἤ] Notabis verbum ὑπερέχειν sequente particula ἤ, quæ etiam ad prægressum μείζους refertur. Nota est similis verbi διαφέρειν eadem constructio. Stalb.

πολὺ τὸ διαφέρον] I. e. τὸ πολὺ διαφέρον. Euthyph. p. 14. B. πολὺ διὰ βραχυτέρων. de Republ. ix. p. 589. E. πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ. Lysid. p. 204. C. πολὺ ἔτι μᾶλλον. Stalb.

ἑκάστοτε ὅτι] Ita rescripsimus e Bas. 2. Sed Ald. ἑκάστοτε τὸ μηδέν. Bekk. ἑκάστοτε, ὁ τὸ μηδέν. Nostram lectionem omnes elegantiæ numeros habere, facile concedent periti judices. De proverbio cfr. Diog. L. i. 40. 44. et interpt. ad Cic. de Fin. iii. 22. Stalb.

τὸ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν] Dictum pro τοὺς ἄφρονας τε καὶ ὑβριστὰς, notissima loquendi forma, de qua cfr. Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. Schæfer. Melet. Crit. p. 31. Matth. Gr. Gr. §. 284. Cadit autem in hunc quoque locum egregium illud Porsoni præceptum, qui in notis ad Hecub. 297. 'Cum personam,' inquit, 'circumlocutione signi-

χει μανίας ἡ σφοδρὰ[j] ἡδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται.

ΣΩ. Καλῶς· καὶ εἴ γε ταῦθ'[k] οὕτως ἔχει, δῆλον ὡς ἔν τινι πονηρίᾳ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλ' οὐκ ἐν[l] ἀρετῇ μέγισται μὲν ἡδοναί, μέγισται δὲ καὶ λῦπαι γίγνονται.[m]

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 100. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτων τινὰς προελόμενον δεῖ σκοπεῖσθαι, τίνα ποτὲ τρόπον ἐχούσας ἐλέγομεν[n] αὐτὰς εἶναι[o] μεγίστας.

II. 46. ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Σκόπει δὴ τὰς τῶν τοιῶνδε νοσημάτων ἡδονάς, τίνα ποτὲ ἔχουσι τρόπον.

ΠΡΩ. Ποίων;

ΣΩ. Τὰς τῶν ἀσχημόνων, ἃς οὓς[p] εἴπομεν δυσχερεῖς μισοῦσι παντελῶς.

ΠΡΩ. Ποίας;

ΣΩ. Οἷον τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρίβειν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως. τοῦτο γὰρ δὴ

[k] ταῦθ' 𝔄ΔΠ : τοῦθ' *ς.—[l] ἐν add 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCHw.—[m] λέγονται w.—[n] ἐλέγομεν 𝔄ΔΠ : λέγομεν *ς.—[o] τινας εἶναι αὐτὰς Π.—[p] οὓς om 𝔄Π, in mg ponit Δ.—[q] σύμ-

ficant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur.' Subjicitur enim περιβοήτους, quasi præcessisset τοὺς ἄφρονας ctr. Ita de Republ. viii. p. 563. C. Τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσῳ ἐλευθερώτερά ἐστιν ἐν ταύτῃ ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἄν τις πείθοιτο ἄπειρος. de Legg. p. 657. D. τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὖ θεωροῦντες, διάγειν ἡγούμεθα πρεπόντως. Soph. Phil. 499. τὰ τῶν διακόνων,—τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει Ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον. Ceterum recte interpres: 'intemperantes autem et dissolutos homines—immoderatis clamoribus exultare compellit.' Nam sane περιβόητος activo sensu occurrit apud Soph. Œd. R. 193. Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν, Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με περιβόητος ἀντιάζω, ubi Musgr. citat Antipatrum Antholog. p. 62. Ἄμμων, ἀμφιβόητος ὄφις. Male igitur Schleiermacher: *und macht sie ganz verschrieen*; quanquam bene novi, περιβόητος plerumque in malam partem de *famoso* intelligi. Vid. Valckenar. ad Ammon. i. c. 15. Dorville ad Chariton. p. 273. Etenim sensus totius loci hic est, intemperantium voluptates interdum tam vehementes existere, ut illi ad insaniam rapiantur atque in insanos clamores erumpant. cfr. §. 102. Stalb.

οὐκ ἀρετῇ] Steph. 'γρ. οὐκ ἐν ἀρετῇ.' Scilicet in Bas. 2. Fisch.

§. 100. ἰάσεις] Male in plerisque editt. post ἰάσεις commate interpungitur. De Republ. iii. p. 397. A. διὰ μιμήσεως φωναῖς τε καὶ σχήμασι. de Legg. i. p. 633. B. ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις. Lysid. p. 205. C. νίκας—τεθρίπποις τε καὶ κέλησι. cfr. Heind. ad Cratyl. §. 7. Stalb.

τοῦτο γὰρ δὴ] Ficinus vertit, *hoc enim malum, pro dii immortales, voluptatemne, an dolorem potius, nuncupabimus?* Fisch.

τὸ πάθος ἡμῖν, ὦ πρὸς θεῶν, τί ποτε φῶμεν ἐγγίγνεσθαι; πότερον ἡδονὴν ἢ λύπην;

ΠΡΩ. Σύμμικτον[q] τοῦτό γε,[r] ὦ Σώκρατες, ἔοικε γίγ- II. iii. 208.
νεσθαί τι κακόν.

ΣΩ. Οὐ μὲν[s] δὴ Φιλήβου γε ἕνεκα παρεθέμην τὸν λόγον· ἀλλ' ἄνευ τούτων, ὦ Πρώταρχε, τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ταύταις[t] ἑπομένων, ἂν μὴ κατοφθῶσι,[u] σχεδὸν οὐκ ἄν ποτε δυναίμεθα διακρίνασθαι[v] τὸ νῦν ζητούμενον.

ΠΡΩ. Οὐκοῦν ἰτέον ἐπὶ τὰς τούτων ξυγγενεῖς.[w]

§. 101. ΣΩ. Τὰς ἐν τῇ μίξει κοινωνούσας λέγεις;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Εἰσὶ τοίνυν μίξεις αἱ μὲν κατὰ τὸ σῶμα ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασιν, αἱ δ' αὐτῆς[x] τῆς[y] ψυχῆς[z] ἐν τῇ ψυχῇ. τὰς δ' αὖ τῆς[a] ψυχῆς[b] καὶ τοῦ σώματος ἀνευρήσομεν[c] λύπας[d] ἡδοναῖς μιχθείσας τοτὲ μὲν ἡδονὰς τὰ ξυναμφότερα, τοτὲ δὲ λύπας ἐπικαλουμένας.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ὁπόταν ἐν τῇ καταστάσει τις ἢ τῇ διαφθορᾷ[e] τἀναντία ἅμα πάθη πάσχῃ, ῥιγῶν ποτὲ[f] θέρηται καὶ θερ-

συμ
μικτον 𝔄ΓΔΞΠΣΒCιc, ἔμμικτον EF : ἔμμικτον ς.—[r] γὰρ Δ, γ' ἄρ' 𝔄Π.—[s] μὴν Γ.—[t] ταύτης 𝔄Λ.—[u] κατορθῶσιν Λ.—[v] διακρίνεσθαι Π.—[w] ξ. 𝔄ΔΞΠ.—[x] αὖ τῆς 𝔄.—[y] τῆς om 𝔄Δ.—[z] ψυχῆς ἐν τῇ ψυχῆς Λ.—[a] τῆς, in mg τὰς, F.—[b] αὖ τῆς Γ, αὖ Δ : αὐτῆς *ς.—[c] εὑρήσομεν pr Ξ.—[d] λύπας om w.—[e] διαφορᾷ Ew.—[f] πότε ῥιγῶν

ἔμμικτον] Steph. 'γρ. σύμμικτον.' Scilicet in Bas. 2. recte. In versione Ficini, *mixtum hoc esse videtur*. Fisch.

σύμμικτον] Hoc verbum e Bas. 2. restitui. Reliquæ ἔμμικτον, quod quantopere ab hoc loco abhorreat unusquisque sentiet. Stalb.

κακὸν] Ne cui verbum κακὸν vitii suspicionem moveat, ludit Protarchus in ambiguitate voc. πάθος, quo Socrates antea usus erat. Nisi forte illud ad verba δῆλον, ὡς ἔν τινι πονηρίᾳ ψυχῆς καὶ σώματος referre malis. Stalb.

οὐ μὲν δὴ] Fischerus οὐ μὴν δὴ scribi jubet. Temere. Nusquam δὴ post μὴν infertur. Phædon. p. 75. A. ἀλλὰ μὲν δὴ ἔκ γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι. ibid. p. 78. A. ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή, ἔφη, ὑπάρξει. Sympos. c. 19. καὶ μὲν δὴ τήν γε τῶν ζώων ποίησιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ—εἶναι σοφίαν, in quibus locis idem vir doctus eodem errore lapsus est. cfr. infra §. 109. Hipp. Maj. p. 290. A. Charmid. p. 159. C. Xenoph. Anab. ii. 2. 3. ii. 4. 6. Stalb.

ἰτέον ἐπὶ τὰς τούτων συγγενεῖς] Transit nunc disputatio ad voluptates doloribus mixtas. Miscentur autem vel solius corporis (ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασιν) vel solius animi (αὐτῆς τῆς ψυχῆς) vel denique animi et corporis conjuncti dolores atque voluptates. Pessime igitur vulgo τὰς δ' αὐτῆς ψυχῆς, quod cum Schleiermach. et Bekk. in τὰς δ' αὖ τῆς ψυχῆς mutavimus. Stalb.

§. 101. διαφθορᾷ] Ald. Bas. 1. διαφορᾷ. Sed in Bas. 2. jam correctum est διαφθορᾷ. Ficinus, *corruptione*. Unde Steph. 'In præced. edit. διαφορᾷ· sed Ficinus quoque lectionem illam agnoscit. Vertit enim, *in restitutione, vel corruptione*.' Fisch.

μαινόμενος ἐνίοτε ψύχηται, ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι, τὸ δὴ λεγόμενον πικρῷ γλυκὺ[g] μεμιγμένον, μετὰ δυσαπαλλακτίας παρόν, ἀγανάκτησιν καὶ ὕστερον[h] ξύντασιν[i] ἀγρίαν ποιεῖ.

ΠΡΩ. Καὶ μάλ' ἀληθὲς τὸ νῦν λεγόμενον.[j]

II. iii. 209. §. 102. ΣΩ. Οὐκοῦν αἱ τοιαῦται μίξεις αἱ μὲν ἐξ ἴσων εἰσὶ λυπῶν τε καὶ ἡδονῶν, αἱ δ' ἐκ τῶν ἑτέρων πλειόνων.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Λέγε[k] δὴ τὰς μέν, ὅταν πλείους λῦπαι[l] τῶν ἡδονῶν γίγνωνται, τὰς τῆς ψώρας λεγομένας[m] νῦν δὴ ταύτας

.....

πότε 𝔄ΔΠ, ποτὲ ῥιγῶν Γ.—[g] πικρῷ γλυκεῖ F. præstat fortasse πικρόγλυκυ.—[h] ὕστερον om Π, in mg ponit Δ.—[i] σύντασιν 𝔄Δ et pr Π, ξύνστασιν pr Γ : ξύστασιν *ς.—[j] νῦν λεγόμενον 𝔄Π et pr Δ : νῦν δὴ λεγόμενον *ς.—[k] λέγω Π.—[l] λῦπαι Σ :

ῥιγῶν] De Attica forma vid. Pierson. ad Mœrid. p. 183. Buttmann. ad Gorg. §. 155. Stalb.

ζητῶν] Valet *cupiens*, ut de Republ. ii. p. 375. E. vi. p. 486. D. Euthyd. p. 306. Stalb.

ξύστασιν ἀγρίαν ποιεῖ] Ad hæc verba Schützius ita annotavit : 'Quanquam,' inquit, 'ferri et explicari potest *ξύστασιν*, haud scimus tamen, an scripserit Plato *ξύντασιν*, quum paullo post dicatur *συντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδᾷν ποιεῖ.*' *ξύντασιν* edidit Bekkerus. At vehementer dubito, an *ξύντασις* non genuinum sit. Vulgata unice vera. Eurip. Hipp. 994. *Πάτερ, μένος μὲν ξύστασίς τε σῶν φρενῶν δεινή.* Alcest. 809. *Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν.* De sententia veterum, animam voluptate diffundi, tristitia contrahi vid. interptt. ad Cic. Tuscul. iii. 25. et iv. 31. ubi inter alia hæc : 'Eodem vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.' Cfr. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 103. Unde intelligitur, *ἀγανάκτησιν* hic recte cum *ξυστάσει ἀγρίᾳ* copulari. Idem usus est apud Thucyd. vii. 71. init. *Ὅτε ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων, ἰσοῤῥόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας, πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε*, ubi recte Scholiasta : *ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς ἠγωνίων καὶ τὰς διανοίας συνετέταντο.* Cave tamen ibi cum quibusdam corrigas *ξύντασιν.* Stalb.

§. 102. *ὅταν πλείους λῦπαι τῶν ἡδονῶν*] Dixerat antea, dupliciter voluptatem et dolorem misceri posse, vel ita, ut voluptatis ac doloris partes æquales sint, vel ut alterutrum magnitudine ab altero superetur, atqué in quodam sensu plus insit voluptatis, quam doloris, aut contra plus doloris, quam voluptatis. Hujus rei nunc exemplum aliquod affert. Sed *ῥῆσις* hæc multis obsepta est difficultatibus, sive singulas ejus partes, sive totam, quæ ea continetur, sententiam consideres. Ac illud quidem manifestum puto, universa hac enuntiatione uberius illustrari, quod antea dixerat, fieri interdum in solo corpore solere, ut, ubi mixti sint dolores atque voluptates, plus doloris adsit, quam voluptatis. Utitur autem rei clarius declarandæ gratia exemplo scabiosorum, ad quod etiam pertinet *γαργαλισμῶν* mentio. Hesychius enim *Γαργαλισμός· κίνησις σώματος* (leg. *κνῆσις*) h. e. *titillatio.* cfr. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 181. Phædr. p. 253. E. *ὅταν—γαργαλισμοῦ τε καὶ πόθου κέντρων ὑποπλησθῇ.* Dicit igitur, illos intus sentire ardorem et inflammationem, quam ita mitigare studeant, ut partes in superficie cutis positas perfricent. Hic vulgo legebatur *τρίψει καὶ κινήσει*, quod auctore Heusdio p. 102. in *τρίψει καὶ κνήσει* mutavi. Gorg. p. 494. D. *Καὶ πρῶτον μὲν εἰπὲ, εἰ καὶ ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν.* Deinde *τὰ δὲ ἐπιπολῆς* pro *τὸ δὲ ἐπιπολῆς* quin recte cum Schützio correxerim, dubitare non sinit pronomen *αὐτὰ*, quod ad præcedentia non potest non referri. Deinceps participiis *φέροντες—καὶ—με-*

εἶναι καὶ τὰς τῶν γαργαλισμῶν, ὁπόταν ἐντὸς τὸ ζέον ᾖ καὶ
τὸ φλεγμαῖνον, τῇ τρίψει δὲ καὶ τῇ κνήσει[n] μὴ ἐφικνῆταί[o]
τις, τὸ δ' ἐπιπολῆς[p] μόνον διαχέῃ, τοτὲ[q] φέροντες εἰς πῦρ[r]
αὐτὰ καὶ εἰς τοὐναντίον, ἀπορίαις μεταβάλλοντες ἐνίοτε
ἀμηχάνους ἡδονάς· τοτὲ δὲ τοὐναντίον τοῖς ἐντὸς πρὸς τὰς
τῶν[s] ἔξω λύπας ἡδονὰς[t] ξυγκερασθείσας,[u] εἰς ὁπότερ'[v] ἂν
ῥέψῃ,[w] παρέσχοντο τῷ[x] τὰ συγκεκριμένα[y] βίᾳ διαχεῖν[z] ἢ
τὰ διακεκριμένα συγχεῖν καὶ ὁμοῦ λύπας ἡδοναῖς[a] παρα- II. 47.
τιθέναι.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁπόταν αὖ πλείων ἡδονὴ κατὰ τὰ[b] τοιαῦτα πάντα ξυμμιχθῇ, τὸ μὲν[c] ὑπομεμιγμένον τῆς λύπης γαργαλίζει τε καὶ ἠρέμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ, τὸ δ' αὖ τῆς[d]

λύπαι ς.—[m] λεγομένης Γ.—[n] κνήσει Heusdius: libri κινήσει.—[o] ἐφικνεῖταί 𝔄.—[p] ἐπὶ πολῆς 𝔄, ἐπὶ πολλῆς Ξ.—[q] τότε ΔΠ.—[r] lacuna in 𝔴.—[s] προστάττων 𝔄Π: πρὸς τὰς τῶν cum *ς corr Δ.—[t] ἡδονὰς Schützius: libri ἡδοναῖς.—[u] ξυγκερασθείσας (ξ) ΓΛΣC, συγκερασθείσας B, συγκερασθείσαις Ξ𝔴.—[v] πότερ' Λ.—[w] ῥίψῃ 𝔴.—[x] τὸ 𝔴.—[y] συγκεκραμένα Λ, συγκεκρυμμένα Ξ.—[z] διασχεῖν ΓΛ.—[a] ἡδονὰς (αῖς) F.—[b] τὰ add C.—[c] μὲν οὖν Γ.—[d] αὐτῆς ς.—[e] πλεῖον Π, πλείων 𝔄 et pr Δ.—[f] ἐγκεχυμένον 𝔄ΓΔ

ταβάλλοντες a singulari numero τίς subito ad pluralem labitur auctor, satis audaci ratione. Dicuntur igitur illi nunc supernas cutis partes (τὰ ἐπιπολῆς) præ dolore, quem intus sentiant, φέρειν εἰς πῦρ καὶ εἰς τοὐναντίον h. e. aquam, eoque ἀπορίαις ἐνίοτε ἀμηχάνους ἡδονὰς μεταβάλλειν, *consilii inopia interdum ingentes voluptates permutare* h. e. illas voluptates, quas fricando excitassent, in consilii inopiam vertere, dum hujusmodi remediis adhibendis faciant, ut has quoque partes inflamment. Ita hæc quidem in expedito esse arbitror. Sed quæ sequuntur paullo impeditiora. Ac particulas τοτὲ δὲ, cave, ad prægressum τότε φέροντες referas; nova enim jam orditur sententia. Scilicet primum illud τότε non habet, quod ei respondeat, sed positum est, ac si pro καὶ ante εἰς τοὐναντίον alterum τότε δὲ sequeretur, cujusmodi exempla in Græco sermone haud raro occurrunt. Itaque inde a verbis τοτὲ δὲ τοὐναντίον τοῖς ἐντὸς ctr. alia doloris et voluptatis conjunctio, quæ scabiosis accidat, memoratur. Quemadmodum enim, dolore intus sæviente, e cutis perfrictione et titillatione magnam illi capiunt voluptatem, ingrato, qui in partibus internis sentitur ardoris sensui oppositam; ita vicissim si quis in externis partibus dolor insideat, eum sic sæpe mitigare student, ut internis (τοῖς ἐντὸς) voluptatem aliquam adhibeant. Itaque τότε δὲ hic ita usurpatur, quasi primæ enuntiationis parti τότε μὲν præmissum esset. Scripsimus autem, Schützio auctore, ἡδονὰς ξυγκερασθείσας, quoniam structura verborum ita procedit: πρὸς τὰς—λύπας παρέσχοντο (*adhibere solent*) ἡδονὰς συγκερασθείσας. Verba εἰς ὁπότερ' ἂν ῥέψῃ ita interpretor: *quomodocunque res eveniat, sive crescant dolores, sive vincant voluptates.* Reliqua non egent explicatione. Ac satis omnino de loco scabioso. Stalb.

πλείων κατὰ τὰ τοιαῦτα] Illustrat jam, eodem exemplo usus, quod antea dixerat, fieri etiam posse, ut in doloris et voluptatis conjunctione major sit copia voluptatis, minor doloris.—Pro κατὰ τὰ τοιαῦτα, quod Fischer e Bas. 2. restituit, Ald. κατὰ τοιαῦτα. Stalb.

γαργαλίζει] Hesychius ἐρεθίζει, Etymol. M. κινεῖ, ὑποσαίνει, προτρέπει, ἐρεθίζει interpretantur. Stalb.

ἡδονῆς πολὺ πλέον[e] ἐγκεχυμένον[f] συντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδᾷν ποιεῖ, καὶ παντοῖα μὲν χρώματα, παντοῖα δὲ σχήματα,[g] παντοῖα δὲ πνεύματα ἀπεργαζόμενον[h] πᾶσαν ἔκπληξιν καὶ βοὰς μετ'[i] ἀφροσύνης[j] ἐνεργάζεται.[k]

II. iii. 210. ΠΡΩ. Μάλα γε.

§. 103. ΣΩ. Καὶ λέγειν τε,[l] ὦ ἑταῖρε, αὐτόν τε[m] περὶ ἑαυτοῦ ποιεῖ καὶ ἄλλον,[n] ὡς ταύταις ταῖς ἡδοναῖς τερπό-

ΛΞΠΣΒCw: ἐκκεχυμένον *s.—[g] παντοῖα δὲ σχήματα om F.—[h] ἀπεργαζόμενον
ὰ
Buttmannus: libri ἀπεργαζόμενα.—[i] μετ' Γ, καὶ μετὰ Δ.—[j] εὐφροσύνης EF, εὐφροσύνης Γ cum corr Ξ et γρ Δ.—[k] ἀπεργάζεται 𝔄ΔΠ.—[l] γε 𝔄ΔΠΣ.—[m] γε F.—[n] καὶ

τὸ δὲ αὖ τῆς ἡδον.] Quod conjecit Schleiermacher. recepit Beck.; Ald. Bas. 1. 2. τὸ δὲ αὐτῆς ἡδονῆς. Stalb.

ἐγκεχυμένον] Scripsi e Bas. 2. et Bekker. Ficinus vertit: *Atque iterum voluptatis uberior pars infusa provocat.* Reliquæ editiones contra loci sententiam præstant ἐκκεχυμένον. Stalb.

συντείνει] De Legg. vii. c. 9. ῥήμασι καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεστάτοις ἁρμονίαις ξυντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς. Mox vulgo ἀπεργαζόμενα, quod cum Buttmanno et Bekk. in ἀπεργαζόμενον mutavi. Stalb.

§. 103. καὶ λέγειν τε] Ita Ald. Bas. 1. 2. Steph. malebat καὶ λέγειν γε, probante Fisch. Male. Audiamus Schæf. ad Dionys. de Composit. Verb. p. 191. 'Καὶ—τε,' inquit ille, 'sæpe abundanter ponuntur. Aristoph. Lysistr. 1200. χ' ἅ τ' ἔνδον ᾖ φορεῖν. [Hoc loco abstinendum erat.] Pac. 961. Καὐτός τε χερνίπτου; παραδοὺς ταύτην ἐμοί. Brunck. ad Lysistr. 489. ad Equit. 1088. Pors. ad Hecub. 1269.' Obnituntur tamen huic summi viri sententiæ Reisig. Conject. in Aristoph. t. i. p. 212. et Poppo Observat. in Thucyd. p. 135. Atticos unquam καὶ—τε usurpasse præfracte negantes. Ut cum Schæfero faciam, movent me quum alia, tum hæc loca Herodot. ii. 79. 13. καὶ ἀοιδήν τε ταύτην πρώτην καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι. Xenoph. Memor. iv. 2. 28. καὶ προΐστασθαί τε ἑαυτῶν τούτους, ubi codd. nihil variant. ibid. ii. 3. 19. καὶ τἄλλα τε, ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. Ita enim e codd. haud dubie scribendum. Anab. iv. 1. 3. Καὶ τοῦ Εὐφράτου τε τὰς πηγὰς ἐλέγετο οὐ πρόσω τοῦ Τίγρητος εἶναι, ubi temere Zeunius καὶ—δὲ correxit, probante Schneidero. Cyropæd. i. 4. 17. καὶ λαμπρότερόν τε ἂν φανῆναι τὸ ἔργον τῆς θήρας. ibid. iii. 1. 2. καὶ κόσμον τε καὶ κατασκευὴν τὴν πλείστου ἀξίαν συναπέπεμπε, ut recte codd. habent. de Republ. Lacedæm. viii. 4. Ἔφοροι οὖν ἱκανοὶ μέν εἰσι ζημιοῦν ὃν ἂν βούλωνται, κύριοι δ' ἐκπράττειν παραχρῆμα, κύριοι δὲ καὶ ἄρχοντας μεταξὺ καταπαῦσαι, καὶ εἶρξαί τε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι. ibid. xv. 3. ἔδωκε δὲ καὶ γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων λαμβάνειν, καὶ γῆν τε ἐν πολλαῖς τῶν περιοίκων πόλεων ἀπέδειξεν ἐξαίρετον τοσαύτην, ὥστε μήτε δεῖσθαι τῶν μετρίων μήτε πλούτῳ ὑπερφέρειν, ubi Weiskius καὶ γῆν δὲ correxit, probante Schneidero. Ejusdem generis est καὶ οὔτε, de quo Schæfer. ad Dionys. de Composit. Verb. p. 183. cui repugnat Reisig. l. c. Antiphon. p. 771. ed. Reiske. πρῶτον μὲν οὖν ἀποδείξω ὑμῖν, ὅτι οὔτ' ἐκέλευσα τὸν παῖδα πιεῖν τὸ φάρμακον, οὔτ' ἠνάγκασα, οὔτ' ἔδωκα· καὶ οὔτε παρῆν ὅτ' ἔπιεν. ubi Reiskius καὶ perperam delet. Sed egregie falluntur, qui in his et similibus locis copulam abundare existimant. De qua re ita statuendum. In Homero ubi καί τε conjunguntur, τε aliquid ambiguum et incertum denotat: *etwa, wohl,* quanquam hæ voculæ non ubique satis aptæ sunt ad Græcæ particulæ vim exprimendam. In serioribus autem scriptoribus, ubi καὶ—τε, alio vocabulo interposito, usurpantur, καὶ habet vim copulandi, et τε valet *etiam.* Concedent hæc, qui loca, a nobis excitata, accurate examinaverint. Hinc sponte intelligetur, ubi voculæ mutatio jure fieri queat, ubi non. Stalb.

καὶ ἄλλον] Steph. 'γρ. καὶ περὶ ἄλλου:' haud dubie e Bas. 2. ubi legitur περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ ἄλλου. Male. Nam opponuntur sibi invicem αὐτόν τε et καὶ

μενος οἷον ἀποθνήσκει· καὶ ταύτας γε δὴ[o] παντάπασιν ἀεὶ μεταδιώκει τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἂν[p] ἀκολαστότερός τε καὶ ἀφρονέστερος[q] ὢν τυγχάνῃ. καὶ καλεῖ[r] δὴ μεγίστας ταύτας,[s] καὶ τὸν ἐν αὐταῖς[t] ὅτι μάλιστ' ἀεὶ ζῶντα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται.[u]

ΠΡΩ. Πάντα, ὦ Σώκρατες, τὰ συμβαίνοντα πρὸς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς δόξαν διεπέρανας.

§. 104. ΣΩ. Περί γε τῶν ἡδονῶν, ὦ Πρώταρχε, τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς παθήμασιν αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς[v] τε καὶ ἐντὸς κερασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ, σώματι τἀναντία ξυμβάλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονὴν καὶ ἡδονὴν πρὸς λύπην, ὥστ'[w] εἰς μίαν ἀμφότερα κρᾶσιν ἰέναι, ταῦτ'[x] ἔμπροσθε[y] μὲν[z] διήλθομεν, ὡς ὁπόταν αὖ κε-

περὶ ἄλλου 𝔄ΔΠ, καὶ περὶ ἄλλον γρ ΣBCw, καὶ περὶ ἄλλων γρ Ξ.—[o] δεῖ Γ.—[p] ἂν om 𝔄Π et pr Δ.—[q] ἀφρονέστατος Γ.—[r] καλῇ Γ.—[s] καὶ ταῦτα ΣBC.—[t] ταύταις 𝔄Δ Π.—[u] εὐδαιμ. αὐτὸν καταρ. EF.—[v] ἐπὶ πόλης 𝔄, ἐπὶ πολλῆς Ξ.—[w] τ' om Π.—[x] ταῦτ' Γ, καὶ ταῦτα w.—[y] ἔμπροσθε ΓΔ; ἔμπροσθεν *ς.—[z] μὲν om Γ.—[a] δὴ τότε

ἄλλον. Etiam Ficinus vertit: *Cogit præterea, o amice, de se tum ipsum, vel tum alium exclamare.*—καὶ καλεῖ δὴ μεγίστας h. e. *quin maximas eas vocat.* cfr. Hermann. ad Viger. p. 839.—πάντα τὰ συμβαίνοντα—διεπέρανας. Recte Ficinus: *omnia, quæ apud multos in existimationem veniunt.* De forma dicendi οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, pro quo usitatius est οἱ πολλοί, cfr. Heind. ad Phædon. p. 65. A. καὶ δοκεῖ γέ που, ὦ Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις. Stalb.

§. 104. ἐν ψυχῇ, σώματι] Agitur nunc de voluptatis et doloris mixtione, quæ fit simul in animo et corpore conjuncto. Sed deesse aliquid ad integritatem loci, omnia clamant. Commemorantur enim hic nonnisi solius corporis voluptates, quum etiam animæ debuerint. Quare ad sensum egregia est Buttmanni emendatio: ἐν ψυχῇ καὶ σώματι, ὅταν ψυχὴ σώματι τἀναντία ξυμβάλληται κ. τ. λ. qua meliorem invenire non potui. Post ἰέναι vulgo pessime majore interpunctione distinguunt. Apertum est, verba ita cohærere: περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ—ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς ctr. in quibus ταῦτα ad sequentem sententiam referendum. Deinde vix dubitare possis, quin in ὁπόταν αὖ κενῶται labes aliqua insederit. Quorsum enim pertinet istud αὖ? Possis quidem ex ipsa sententia voculam ita defendere, ut πληρούμενος subaudiendum dicas. Verum quis unquam ita scripserit, præsertim ubi verba proxime prægressa de longe alia re agant? Deinde vero etiam haud scio an ad κενῶται,—ἐπιθυμεῖ—, ἀλγεῖ, non sine insigni quadam molestia pronomen τὶς suppleatur, quanquam nolim repugnare, si quis aliter sentiat. Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 294. 2. p. 409. Heind. ad Gorg. §. 26. Hoc vero unusquisque dabit, ubi lectum fuerit ὁπόταν τις κενῶται, omnia ita decurrere, ut nihil asperi et duri sentiatur. Hanc vero conjecturam quemadmodum non ausim præstare veram, ita mox haud cunctanter reposui ξυμπίπτει γιγνομένη, quamvis omnes editiones γενομένη exhibent. Scilicet quum συμπίπτειν indicet rem, cum alia quadam actione artissime et necessario conjunctam, non magis dici licuit συμπίπτει γενομένη, quam λανθάνει βιώσας aut συμβαίνει γενόμενον, sed semper dicendum συμπίπτει γιγνόμενον, συμπίπτει γεγονός, συμπίπτει μέλλον cum infinitivo, συνέπεσε γενόμενον. Thom. Mag. p. 819. καὶ συμπεσεῖν συμβῆναι. Phavorin. Συμπίπτειν λέγεται καὶ τὸ συμβαίνειν. et in v. Συμπεσεῖν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τυχηρῶν ἀποβάσεων τιθέασι. Exemplis in re omni dubitatione exemta nihil opus. Stalb.

νῶται πληρώσεως ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐλπίζων μὲν χαίρει, κενούμενος δὲ ἀλγεῖ, ταῦτα δὲ τότε[a] μὲν οὐκ ἐμαρτυράμεθα, νῦν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶμα διαφερομένης ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμηχάνοις οὖσι μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γενομένη.

ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν.

II. iii. 211. §. 29. F. §. 105. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς λοιπὴ μία.

ΠΡΩ. Ποία, φῄς;

ΣΩ. Ἣν αὐτὴν τὴν ψυχὴν αὐτῇ πολλάκις λαμβάνειν σύγκρασιν[b] ἔφαμεν.

ΠΡΩ. Πῶς οὖν δὴ[c] τοῦτ᾽ αὐτὸ λέγομεν;

ΣΩ. Ὀργὴν καὶ φόβον καὶ πόθον καὶ θρῆνον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον καὶ φθόνον καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἆρ᾽ οὐκ αὐτῆς τῆς ψυχῆς τίθεσαι[d] ταύτας λύπας τινάς;

ΠΡΩ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰς ἡδονῶν μεστὰς εὑρήσομεν ἀμηχάνων; ἢ δεόμεθα ὑπομιμνήσκεσθαι τὸ ὅς τ᾽[e] ἐφέηκε[f] τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς τὸ

𝔄ΔΠ.—[b] σύγκρισιν ϛ.—[c] δὴ add 𝔄ΓΔΛΠΣBCF𝔴.—[d] τίθεσθαι 𝔴.—[e] ὥστ᾽ vel ὥστε
έ ὅστε
𝔄ΓΔΛΞΠΣBCEF𝔴.—[f] φαίηκε Π, ἔφη μὲν Γ.—[g] ὥστε F, ὥστε ceteri.—[h] πολὺν Π,

§. 105. *τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς*] Incipit hinc disputatio subtilissima de voluptatibus et doloribus in solo animo mixtis. Quæ quidem tam elegans est, tam acuta, tam vera, ut hæc legentibus non possit non ardentissimum desiderium eorum librorum excitari, qui a veteribus philosophis de anima ejusque natura scripti in magno illo litterarum naufragio tristi fato perierunt. Sed fruamur præsentibus bonis! Stalb.

ποία φῄς;] Steph. ' For. *ποίαν φῄς;*' recte. Fisch.

ποίαν φῄς;] Ald. Bas. 1. 2. *ποία, φῄς;* Verum fateor, simile huic exemplum me non meminisse, nisi forte huc revocare liceat, quæ monuerunt Lobeck. et Hermann. ad Soph. Aj. 569. Τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων Τελαμῶνι δείξει, μητρί τ᾽, Ἐριβοίᾳ λέγω. Sed etiam in hac loquendi ratione, prægresso nominativo, λέγω plerumque cum accusativo conjungitur. Recepi igitur Stephani emendationem. Stalb.

σύγκρισιν] Steph. ' γρ. σύγκρασιν.' Scilicet in Bas. 2. Ficinus neutrum expressit, vertit enim, *quam sæpe ipsam in se ipsa animam accipere diximus*. Fisch.

σύγκρασιν] Ita e Bas. 2. edidi. Quanquam ob prægressum *μίξις* magis placet Buttmanni emendatio *συγκεράσασαν*, pro quo tamen malim *συγκεράννυσαν*. Stalb.

πῶς οὖν τοῦτ᾽] Steph. ' γρ. πῶς οὖν δὴ τοῦτ᾽ :' quæ est Bas. 2. lectio. Fisch.

πῶς οὖν δὴ] Recte Bas. 2. cfr. ad §. 76. de Republ. viii. 545. D. de Legg. i. 638. B. Stalb.

§. 105. *οὐκοῦν αὐτὰς*] Hic nescio quem sermonis hiatum animadvertere mihi videor. Num forte olim legebatur *οὐκοῦν αὖ ταύτας?* Ita certe nihil asperi habebit hæc transitio. Stalb.

ὑπομιμνήσκεσθαι τὸ ὅς τ᾽ ἐφέηκε—πολὺ] Steph. ' Platonem scripsisse puto, *ὑπομιμνήσκεσθαι τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς, τὸ—ὅς τ᾽ ἐφέηκε πολύφρονά περ*

πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
ὅς τε[g] πολὺ[h] γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο,[i]
καὶ τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις[j] ἡδονὰς ἐν λύπαις οὔσας Π. 48.
ἀναμεμιγμένας;

ΠΡΩ. Οὔκ, ἀλλ' οὕτω ταῦτά γε καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ξυμβαίνοι γιγνόμενα.

§. 106. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τάς γε[k] τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν ἅμα χαίροντες κλάωσι,[l] μέμνησαι;

πάνυ Δ.—[i] καταλιβομένοιο Γ.—[j] πόθοις ς cum mg F: πότοις ceteri.—[k] τε Σω.—

χαλεπῆναι, Ὅς τε πολὺ etc. Ante autem hæc,—ὅς τ' ἐφέηκε etc. est apud Homerum, Καὶ χόλος, versus initium, Il. Σ.' Bene. Jam ante Stephanum hæc verba mendose scripta visa erant Cornario; qui putabat rectam loci lectionem hanc esse, ᾗ δεόμ. ὑπομιμν. τὸ, Καὶ χόλος (non χόλον) ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρ. περ χαλεπ. ὅς τε πολὺ γλυκ. μέλ. καταλειβ. Nobis quidem sic videbatur. Verba Ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρ.—καταλειβομένοιο sumta sunt ex oratione Achillis ad Thetidem matrem, apud Homerum Il. Σ. 108. Hi versiculi quum Protarcho satis noti essent, ut ipse videret, quo pertinerent verba ὅς τ' ἐφέηκε· non necesse erat, ut Socrates adjiceret verba Καὶ χόλος. Verba τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς, quæ leguntur post ἐφέηκε in libris editis omnibus, et quæ Ficinus quoque expressit in versione, *Quæ fecit excandescentia et ira virum prudentissimum sævire*, haud dubie sunt, ut glossema, e marginibus codicum in texta profectum, tollenda. Certe locum eum, quem iis Stephanus assignavit, obtinere nullo modo possunt: sed articulum τὸ ante nomen πολύφρονα ejiciendum esse, neminem facile futurum, quin sponte videat, speramus. Fisch.

ὑπομιμνήσκεσθαι τὸ κ. τ. λ.] Hæc verba haud dubie interpolatorum manus experta sunt. Namque τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς mirum in modum reliquam turbant orationem. Articulum τὸ ante πολύφρονα expellendum esse, manifestum puto. Jam vero hæc τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς aut ab auctore ipso interpretationis caussa addita sunt, aut per depravationem ex aliis verbis orta, aut denique e glossemate serius adjecta. Quod primo loco posui, vel propterea fieri non potuit, quia absurde facturus fuisset philosophus, si quid adjecisset, quod neque cum reliquis bene coiret, nec loco obscuro aliquid lucis affunderet. Neque etiam alterum verisimile est, partim quia veteris alicujus lectionis nulla prorsus vestigia comparent, partim vero etiam, quia ut versiculis Homericis aliquid interponeretur, non fuit necessarium, quandoquidem Homeri lectio inter Græcos ita vigebat, ut cuique hæc legenti versuum illorum memoria sponte rediret. Itaque tertium relinquitur, ut verba τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς e glossemate profecta existimemus; idque sane tanto facilius fieri potuit, quanto major in librariis fuit harum rerum ignorantia. Accedit, quod verbis ejectis satis expedita est totius loci et sententia et structura. Scilicet sumta sunt verba ex oratione Achillis ad Thetidem matrem Il. Σ. 108. Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι· Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο Ἀνδρῶν ἐν στηθέσσιν ἀέξεται, ἤϋτε καπνός. Stalb.

πόθοις] Bas. 2. πότοις. male. Ficinus, *desideriis*. Fisch.

ἐν λύπαις οὔσας] Beck. malit λύπαις οὔσας. Infr. §. 117. τὸ δὲ μὴ συμμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαίους λύπας. Stalb.

§. 106. κλάωσι] De forma κλάωσι cfr. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 75. et Bast. ibid. p. 347. De reliqua constructione cfr. Phædon. p. 61. C. καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη. ibid. p. 102. D. καὶ ἅμα μειδιάσας, ἔοικα, ἔφη, καὶ ξυγγραφικῶς ἐρεῖν. p. 103. C. καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὸν Κέβητα εἶπεν. Protagor. p. 335. C. καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνιστάμην, ὡς ἀπιών. Charmid. p. 162. B. καὶ ἅμα ταῦτα λέγων ὑπεγέλασέ τε καὶ εἰς Κριτίαν ἀπέβλεπε. Xenoph. Anab. i. 4. 5. Paullo alia ratio est eorum locorum, in quibus ἅμα participio subjicitur, ut de Republ. vii. p. 521.—Mox Ald. Bas. 1. 2. μίξις λύπης γε καὶ ἡδονῆς. Male. Stalb.

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

II. iii. 212. ΣΩ. Τὴν δ' ἐν ταῖς κωμῳδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς ψυχῆς, ἆρ' οἶσθ' ὡς ἔστι κἀν τούτοις μίξις λύπης τε[m] καὶ ἡδονῆς;

ΠΡΩ. Οὐ πάνυ κατανοῶ.

ΣΩ. Παντάπασι γὰρ οὐ ῥᾴδιον, ὦ Πρώταρχε, ἐν τούτῳ ξυννοεῖν τὸ τοιοῦτον ἑκάστοτε πάθος.

ΠΡΩ. Οὔκουν ὥς γ' ἔοικεν ἐμοί.

ΣΩ. Λάβωμέν γε μὴν αὐτὸ[n] τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν, ἵνα καὶ ἐν ἄλλοις ῥᾷον[o] καταμαθεῖν τις οἷός τ' ᾖ μίξιν λύπης τε καὶ ἡδονῆς.

ΠΡΩ. Λέγοις ἄν.

ΣΩ. Τό τοι νῦν δὴ ῥηθὲν ὄνομα φθόνου πότερα λύπην τινὰ ψυχῆς θήσεις, ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.[p]

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν[q] ὁ φθονῶν[r] γε ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφανήσεται.

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Κακὸν μὴν ἄγνοια[s] καὶ ἣν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἕξιν.

[l] κελεύουσι Π.—[m] γε ΛΒC.—[n] αὐτὸς Γ.—[o] ῥᾷον 𝔄ΔΠ: ῥᾴδιον *ς.—[p] ὄντως w.—

ῥᾷον] Ita præeunte Bekkero dedi. Reliquæ editt. ῥᾴδιον exhibent. Stalb.

τὸ τοίνυν νῦν δὴ ῥηθὲν] E conjectura recepi. Vulgo τὸ τοίνυν δὴ ῥηθὲν sine sensu. Bekker. τό τοι νῦν δὴ ῥηθέν. Sed non video, quænam hic sit particulæ τοι vis et significatio. De τοίνυν in transitionibus inchoativis cfr. Devarius de Particulis p. 354. Stalb.

ἀλλὰ μὴν ὁ φθονῶν γε κ. τ. λ.] Laudantur hæc verba a Stobæo Ecl. Ethic. 38. p. 226. De invidiæ definitione conferri meretur Xenoph. Memor. iii. 9. 8. φθόνον δὲ σκοπῶν, ὅ,τι εἴη, λύπην μέν τινα ἐξεύρισκεν αὐτὸν ὄντα, οὔτε μέντοι τὴν ἐπὶ φίλων ἀτυχίαις, οὔτε τὴν ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχίαις γιγνομένην, ἀλλὰ μόνους ἔφη φθονεῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους. Stalb.

κακὸν μὴν ἄγνοια] In Ald. perperam scriptum est, κακὸν μὴν ἄνια, itidemque in Basil. sed hujus margini est adscriptum, ἄνοια, ἢ ἄγνοια. Quamvis autem ἄνοια ex uno veteri libro annotatum invenirem, malui ἄγνοια, sicut et Ficinus legit, quum sequatur, τῶν ἀγνοούντων αὑτούς. Sic tamen et pag. sequente, ἄνοια γὰρ, ἡ μὲν τῶν ἰσχυρῶν, etc. non ἄγνοια illæ edit. habent, sed manifesto errore. Steph. qui sic in Not. secundis: 'In præced. edd. ἄνια, quod nihil significat. nam pro *mœrore* scribendum esset ἀνία: sed hoc et poeticum est, et significationem ab hoc loco plane alienam habet. Restabat igitur ut in illius mendosæ vocis locum substitueretur vel ἄνοια, vel ἄγνοια: quum unum vet. exemplar hanc, alterum illam vocem haberet: sed ἄγνοια et iis quæ sequuntur dicere possumus confirmari, et Ficinum quoque ita legisse. Adde quod ἄνοια quoque pro ἄγνοια habuisti antea etiam, p. 38. et in aliis præterea locis extare (in illis præced. edd.) annotatur in iis quæ p. 49. C. sunt adscripta.'

ἄγνοια] Bas. 2. ἄνοια. Sed Cornar.

ΠΡΩ. Τί μήν;

§. 107. ΣΩ. Ἐκ δὴ[t] τούτων ἰδὲ[u] τὸ γελοῖον ἥν τινα φύσιν ἔχει.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Ἔστι δὴ πονηρία μέν τις τὸ κεφάλαιον, ἕξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη·[v] τῆς δ' αὖ πάσης πονηρίας ἐστὶ τοὐ- II. iii. 213.
ναντίον[w] πάθος ἔχον ἢ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων.

ΠΡΩ. Τὸ γνῶθι σαυτὸν λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἔγωγε. τοὐναντίον μὴν[x] ἐκείνῳ δῆλον ὅτι τὸ μη-

[q] μὲν H.—[r] φωνῶν Ξ.—[s] ἄνοια mei omnes.—[t] δὲ ΓΔΠ.—[u] ἰδὲ Δ : ἴδε ς.—[v] λεγο-

reponendum monuit ἄγνοια. Certe Ficinus ita legit; vertit enim, *malum quidem ignorantia est:* et ea, quæ disseruntur deinceps a Socrate ab ista lectione sane non abhorrent plane. At quum ἄνοια comprehendat ἄγνοιαν· quum verba ἀβελτέρα ἕξις adjecta sint interpretandi superioris vocabuli caussa; quum et Aldus et Hopperus invenerint in codicibus, quos inspexerant, ἄνοια· Stephanum puto non debuisse mutare hanc scripturam. Fisch.

κακὸν μὴν ἄγνοια] Ald. Bas. 1. 2. κακὸν μὴν ἀνοία, quod Fischer ita defendit, ut ἄγνοιαν moneat ἀνοίᾳ jam comprehendi. Sed hoc nihil est. Modo sequentia attente legas et videbis ἄγνοιαν a Cornario rectissime esse reductum. Etiam Ficinus: *Malum quidem ignorantia est.* Nec repugnat quod ἀβελτέρα ἕξις additur, modo ἀγνοίας notionem e Platonis mente capias. Suidas t. i. p. 5. Ἀβέλτερος, ἀσύνετος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γιγνώσκων. cfr. Toup. in Suid. t. i. p. 6. Hesych. Ἀβέλτερος, ἀνόητος, μωρὸς, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γιγνώσκων, ἠλίθιος. Ἀβελτερία, ἀφροσύνη, ἄνοια. Stalb.

§. 107. τὸ κεφάλαιον] I. e. *quod caput rei attinet, ut in universum dicam.* Tim. p. 17. C. χθές που τῶν ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντων λόγων περὶ πολιτείας ἦν τὸ κεφάλαιον, οἵα τε καὶ ἐξ οἵων ἀρίστη κατεφαίνετ' ἄν μοι γενέσθαι. ibid. p. 19. B. ὡς ἐν κεφαλαίῳ πάλιν ἐπανελθεῖν. Sympos. c. 2. ἔστι γὰρ ἰατρικὴ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν. Euthyph. §. 9. καὶ τοῦτο μὲν ἀληθὲς λέγεις, ὦ Σώκρατες, τό γε κεφάλαιον. De re ipsa cfr. de Republ. v. p. 452. §. 3. καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο, ὅτι μάταιος, ὃς γέλοιον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κακὸν καὶ ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέπων ὡς γελοίου (leg. γέλοιαν), ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ σπουδάζειν, πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ. Stalb.

ἐπίκλην] Hesych. Ἐπίκλην· ἡ ἐπίκλησις, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Fisch.

ἐπίκλην λεγομένη] H. e. *ab habitu quodam animi nominata.* Tim. p. 38. C. Ἥλιος καὶ Σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα, ἐπίκλην ἔχοντα πλανήτων. Stalb.

τῆς δ' αὖ πάσης πονηρίας κ. τ. λ.] Laudatur hic locus a Stobæo Ecl. Eth. 21. p. 179. ed. Cant. usque ad verba πάθος σφόδρα γε. Post πάσης πονηρίας ἐστὶ vulgo τοὐναντίον πάθος legebatur. Male. Nam constructio ita procedit: τὸ ἔχον ἐναντίον πάθος, ἢ τὸ λεγόμενον ctr. hoc sensu: ex universa autem pravitate τὸ γελοῖον ea pars est, quæ repugnat præcepto illi Delphico γνῶθι σεαυτὸν, 'cujus præcepti,' ut ait Cicero de Legg. i. 22. 'tanta vis, tanta sententia est, ut ea non homini cuipiam, sed Delphico deo tribueretur.' Cfr. egregiam Socratis cum Euthydemo de hac Delphici templi inscriptione disputationem in Xenoph. Mem. iv. 2. 24. et intpp. ad Cicer. Tusc. i. 22. Ceterum quod h. l. τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων dicitur, id in Erast. p. 138. A. τὸ τῆς Πυθίας γράμμα, Charmid. p. 164. D. τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα vocatur. Stalb.

δῆλον ὅτι] Ita scripsi, jubente periodi structura. Editt. rell. δηλονότι. De verbis λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γράμματος assentior Beckio, ista spuria judicanti.

δαμῆ γιγνώσκειν αὐτὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γράμματος ἂν εἴη.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ὦ Πρώταρχε, πειρῶ δὴ[y] αὐτὸ τοῦτο τριχῇ τέμνειν.

ΠΡΩ. Πῇ φῄς; οὐ γὰρ μὴ[z] δυνατὸς[a] ὦ.

ΣΩ. Λέγεις δὴ δεῖν ἐμὲ τοῦτο διελέσθαι τὰ νῦν;

ΠΡΩ. Λέγω,[b] καὶ δέομαί γε πρὸς τῷ[c] λέγειν.

§. 108. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν οὐ τῶν ἀγνοούντων αὑτοὺς κατὰ τρία ἀνάγκη τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν ἕκαστον;

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν κατὰ χρήματα, δοξάζειν εἶναι πλουσιώτερον ἢ κατὰ τὴν αὑτῶν οὐσίαν.

ΠΡΩ. Πολλοὶ γοῦν εἰσὶ τὸ τοιοῦτον[d] πάθος ἔχοντες.[e]

ΣΩ. Πλείους δέ γε,[f] οἳ μείζους καὶ καλλίους αὑτοὺς δοξάζουσι, καὶ πάνθ᾽[g] ὅσα κατὰ τὸ σῶμα εἶναι διαφερόντως τῆς οὔσης αὐτοῖς[h] ἀληθείας.

μὲν
μένην Π, λεγομένης w.—[w] : τοὐναντίον H.—[x] μὴν F.—[y] δὲ 𝔄ΔΠ.—[z] μὴ om pr Π.—[a] δυνατὸν H.—[b] λέγω add 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCHw.—[c] τὸ ΛΠ et pr Δ.—[d] τοιοῦτο ΣB
οἷς
CH.—[e] ἔχοντος Ξ.—[f] λέγε w.—[g] πάνθ᾽ Γ.—[h] αὐτοῖς 𝔄ΓΔΛΞΣBCHw, αὐτῆς F:

Itaque ea uncis inclusimus. Schleiermacher olim scriptum fuisse suspicabatur *γιγνώσκειν αὖ τὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γράμματος*, quibus periphrasis pronominis *ἑαυτὸν* contineretur. Quæ ratio argutior videtur quam verior. Neque enim video ullam hujus circumlocutionis caussam et rationem.—*αὐτὸ τοῦτο* sc. *τὸ μηδαμῆ γιγνώσκειν ἑαυτὸν* sive *τὴν ἀγνοίαν*. Stalb.

καὶ δέομαί γε] Steph. '*γρ. λέγω καὶ δέομαί γε, πρ.*' Scilicet in Bas. 2. Etiam in libris Stobæi est, *λέγω καὶ δέομαί γε*. Ficinus vertit, *Et obsecro quidem, quod majus est*. Fisch.

λέγω καὶ δέομαί γε] Vulgo *λέγω* ante *καὶ δέομαι* deest, quod non dubitavi e Bas. 2. et Stobæo in textum recipere. Nam elegans est hæc ejusdem verbi repetitio. Malim tamen *καὶ δέομαί τέ*. Stalb.

§. 108. *πλουσιώτερον*] Steph. '*For. πλουσιωτέρους*.' At pertinet ad *ἕκαστον*, quod recte sequitur pluralis numerus *αὐτῶν*. Fisch.

πλουσιώτερον] Non necessarium puto, ut cum Steph. *πλουσιωτέρους* scribatur. Nam *πλουσιώτερον*, quod omnes edd. tuentur, refertur ad *ἕκαστον*, cui recte subjicitur numerus pluralis *αὐτῶν*. de Legg. vi. p. 754. D. *πρῶτον μὲν φύλακες ἔστωσαν τῶν νόμων, ἔπειτα τῶν γραμμάτων, δι᾽ ὧν ἂν ἕκαστος ἀπογράψῃ τοῖς ἄρχουσι τὸ πλῆθος τῆς αὑτῶν οὐσίας*. de Republ. viii. p. 550. E. *τὸ ταμιεῖον, ἦν δ᾽ ἐγώ, ἐκεῖνο ἑκάστῳ χρυσίου πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν· πρῶτον μὲν γὰρ δαπάνας αὑτοῖς ἐξευρίσκουσι*. Stalb.

ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν] *Quam pro opibus, quas vere possident*. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 449.—Pro *εἰσὶ τὸ τοιοῦτο* Stob. *εἰσὶ τοιοῦτο*. Stalb.

ἔχοντές εἰσιν] I. e. *ἔχουσι*, usu pervulgari. cfr. Heind. ad Phædon. §. 113. Ast. ad Legg. ix. §. 6. Stalb.

διαφερόντως τῆς οὔσης] *Magis quam revera sunt*. de Legg. iii. p. 685. D. *καλῶς ἐδόκει ἀνευρημένη καὶ κατακεκοσμημένη καὶ διαφερόντως τῆς ἐπὶ Τροίαν ἀφικομένης*. Ἀλήθεια ut Lat. *veritas* sæpissime opponitur inani ostentationi,

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πολὺ δὲ πλεῖστοί[i] γε, οἶμαι, περὶ τὸ τρίτον εἶδος II. iii. 214.
τούτων[j] ἐν ταῖς ψυχαῖς διημαρτήκασιν, ἀρετὴν[k] δοξάζοντες βελτίους ἑαυτούς, οὐκ ὄντες.

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΣΩ. Τῶν ἀρετῶν δ' ἆρ' οὐ σοφίας πέρι τὸ πλῆθος πάν- II. 49.
τως ἀντεχόμενον μεστὸν ἐρίδων καὶ δοξοσοφίας ἐστὶ ψευδοῦς;[l]

αὐτῆς *ς.—[i] πλεῖσταί Γ.—[j] τούτων ante ἐν ponunt 𝔄ΔΠ, post ψυχαῖς *ς.—[k] ἀρετὴν om ΣBCHw et pr Ξ, ἀρετῆς *ς.—[l] δοξοσοφίας ἐστὶ ψευδοῦς Π, δοξοσοφίας ἐστὶ ψεύδους 𝔄ΓΔΛCHw et corr B, δοξοσοφίας ψευδοῦς Σ: δοξοσοφίας ἐστὶ καὶ ψεύδους

personis vel rebus fictis ctr. vid. Reiske ad Dionys. de Compos. Verb. p. 272. ed. Schæf. Gronov. Observat. iv. 7. Spalding ad Quintil. t. iii. p. 593. Stalb.

αὐτῆς] Steph. 'Substituendum puto *αὐτοῖς*:' ut legitur in libris Stobæi. Fisch.

ἐν ταῖς ψυχαῖς] Videri possit deesse *τὸ* ante *ἐν ταῖς ψυχαῖς*. Verum et alia hic non immerito suspecta fuerint, ex quibus est pronomen *τούτων*, item genitivus *ἀρετῆς*, quem fortasse non male mutaremus in dativum *ἀρετῇ*, atque hunc ad sequentia pertinere vellemus: ut non *βελτίους* sine adjectione sed *ἀρετῇ βελτίους* Plato diceret. Verum ne hæc quidem emendatio mihi satisfacit: atque alius quidam restat scrupulus, quod hic *ἀρετῆς* meminerit, et tamen statim post mentionem faciat *ἀρετῶν*, quasi rei cujus nondum hoc in loco meminisset. Steph.

πολὺ δὲ πλεῖστοί γε κ. τ. λ.] Manifesto corrupta sunt. Ald. Bas. 1. 2. *περὶ τὸ τρίτον εἶδος ἐν ταῖς ψυχαῖς τούτων διημαρτήκασιν ἀρετῆς, δοξάζοντες*. Bekk. post *διημαρτήκασιν* interpunctione illata *ἀρετὴν* scripsit, quod nos recepimus. Sed residet adhuc aliud vitium in verbis *ἐν ταῖς ψυχαῖς τούτων*. Stobæus habet *τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς διημ. ἀρετῇ*. Hinc Schleiermach. extudit: *τρίτον εἶδος τούτων*, aut *τὸ τῶν*, *ἐν ταῖς ψυχαῖς διημαρτήκασιν, ἀρετὴν δοξάζ. κ. τ. λ.* Repone mecum: *περὶ τὸ τρίτον εἶδος τούτων τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς διημαρτ. ἀρετὴν δοξάζ. κ. τ. λ.* Nempe discernitur tertium hoc genus a duobus reliquis eo, quod quum illa ad corpus et res externas referantur, hoc ad animum spectat. Ceterum de sensu totius loci conferatur locus de Legg. iii. §. 8. Stalb.

τῶν ἀρετῶν δ' ἆρ', οὐ] Affertur alia lectio quæ habet, *τῶν ἀρετῶν δ' ἄρα καὶ σοφίας πέρι*. in qua lectione (quæ interrogationem non habebit) hoc est incommodi, quod participio *ἀντεχόμενον* alia dabitur quam sua constructio. Sed in nostra ad illud incommodum aliud accedit, quod non habeat genitivus *ἀρετῶν* quo referri possit. At Ficinus tertiam quandam sequitur. ita enim vertit hunc locum ac si legisset, *τῶν ἀρετῶν δὲ πέρι, ἆρ' οὐ σοφίας τὸ πλῆθος ἀντεχόμενον* etc. hæc enim sunt ejus verba, *Quantum vero ad virtutes animi pertinet, nonne vulgus sapientiam prorsus sibi vendicans, plenum est contentionibus, etc.* Quid ego hic? dico, si non legamus *καὶ σοφίας*, sed alteram lectionem retineamus, tum *σοφίας* appellatione intelligendam fore *τὴν φρόνησιν*: et *τῶν ἀρετῶν* exponendum *inter virtutes*. quum tamen participium *ἀντεχόμενον* constructionem illam non admittat cum præpositione *περὶ* (ut modo dixi) lubenter me quoque, si per vetus aliquod exemplar liceat, ita mutaturum illius præpositionis sedem, ut a Ficino in sua interpretatione mutari videmus: ut intelligamus, *quod ad virtutes attinet*, quæ interpretatio non alium sensum efficeret quam si *τῶν ἀρετῶν* sine præpositione *περὶ*, legentes, interpretaremur, *inter virtutes*. Steph.

οὐ σοφίας (πέρι) τὸ πάντως ἀντεχ.] Stob. *οὐ σοφίας περὶ τὸ πλῆθος πᾶν ἀντεχόμ.* Cornar. rescribi jubebat *ἄρα καὶ σοφίας*; quod ne nauci quidem faciendum. Sagacior Steph. secutus Ficinum. Nam *ἀντέχεσθαι* solum genitivum requirere. Recte vero. Nec decebat Fischerum huic summi viri sententiæ ita refragari, ut ipse ad loci interpretationem nihil conferret. Sed multum dubito an philosophus non scripserit *τῶν δ' ἀρετῶν*

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

§. 109. ΣΩ. Κακὸν μὲν δὴ πᾶν ἄν τις τὸ τοιοῦτον εἰπὼν ὀρθῶς ἂν εἴποι πάθος.

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν ἔτι διαιρετέον, ὦ Πρώταρχε, δίχα,[m] εἰ μέλλομεν τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον ἄτοπον ἡδονῆς καὶ λύπης ὄψεσθαι μίξιν.

ΠΡΩ. Πῶς οὖν τέμνωμεν[n] δίχα λέγεις;[o]

ΣΩ. Πάντες[p] ὁπόσοι ταύτην τὴν[q] ψευδῆ[r] δόξαν περὶ

*ς.—[m] δίχα om Π.—[n] τέμνομεν 𝔄ΓΔΛΞΠΒCEFHw et corr Σ.—[o] λέγοις ἂν corr Σ. —[p] ante πάντες omisi ναὶ cum 𝔄ΠΣ et pr Δ.—[q] τὴν om Λ.—[r] τὴν ψευδῆ ταύτην

πέρι. Imo vero ἀρετῶν recitus judicabitur pendere a voc. σοφίας, ut sit genitivus partitivus, hoc sensu: *e virtutibus vero nonne vulgus sapientiam sibi vindicans* ctr. Itaque Beckius præpositionem περὶ, ut quæ e glossemate in texta migraverit, maluit deleri. Vereor tamen, ne aliud vocabulum in hac voce lateat, quod notionem *imprimis* contineat. Utut est, περὶ tanquam vitii suspectum uncis inclusi. Stalb.

ἐστὶ καὶ ψεύδους] Bekk. edidit ἐστὶ ψευδοῦς, ut est in aliquot libris Stobæi. Non probo. Nam ψεῦδος i. q. ψευδὴς δόξα, ut supra jam monui. Itaque his tribus vocibus ἐρίδων, δοξοσοφίας, ψεύδους fit gradatio. Stalb.

§. 109. πᾶν ἄν τις τὸ τοιοῦτον εἰπὼν ὀρθῶς ἂν εἴποι] Ita vett. editt. omnes. Quod repugnat huic sententiæ Fischer, qui πᾶν hic non *omne*, sed *merum* significare contendit, etiamsi verum id esset, ut non est verum, tamen quid inde proficiamus, non intelligo. Verba interea sana sunt, atque ita struenda: πᾶν τὸ τοιοῦτον πάθος εἰπὼν ἂν κακὸν, ὀρθῶς ἂν εἴποι τις. Ceterum particula ἂν in eadem enunciatione bis posita, ita ut ad diversas actiones referatur cfr. de Republ. iv. init. ὥσπερ οὖν ἂν εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθὼν ἄν τις ἔψεγε—μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν ctr. ibid. x. p. 598. C. γράψας ἂν τέκτονα καὶ πόῤῥωθεν ἐπιδεικνὺς ἐξαπατῴη ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι. Theætet. p. 165. D. ἐμβαλὼν ἂν εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ὀσφραίνεσθαι καὶ τὰς τοιαύτας αἰσθήσεις, ἤλεγχεν ἂν ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς. Sophist. p. 224. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίη. Demost. Phil. i. in. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προυτίθετο—λέγειν, ἐπισχὼν ἂν, ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἤρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον, εἰ δὲ μὴ, τότ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐπειρώμην, ἃ γιγνώσκω, λέγειν. Disputavit de hujusmodi locis Hermann. ad Viger. p. 814. Male Bas. 2. ὀρθῶς αὖ εἴποι. Stalb.

μίξιν. ΠΡΩ. πῶς—λέγεις; ΣΩΚ. πάντες—] Vulgo personarum vices ita instituuntur: τοῦτο τοίνυν—ὄψεσθαι μίξιν. ΠΡΩ. Πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις; ΣΩΚ. Ναί. πάντες ὁπόσοι κ. τ. λ. Verum ita haud perspicias, quid sibi velit Protarchus verbis πῶς οὖν τέμνωμεν aut quo pertineat Socratis responsio Ναί. Itaque Heusdius p. 103. verba ita distinxit:—μίξιν· πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις; ΠΡΩ. Ναί. Πάντες ὁπόσοι κ. τ. λ. Eamque rationem in Aldina jam exstare video. Verum ita offendit responsio Protarchi ναί, quam frigidi quid et inepti habere Platonis lectores etiam non moniti sentient. Schleiermacher, servata vulgari distinctione, correxit: πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα, λέγοις ἄν; ut ναὶ ex ἂν enatum existimaretur. Hoc recepturus fuissem, nisi vidissem in Bekk. nihil nisi ναὶ deleri. Quam rationem, utpote longe lenissimam, sequi satius duxi. Quanquam frequenter occurrit illa loquendi forma, qua is, qui orantis partes suscepit, sibi ipse objicit, quod ab altero objectum iri animo prævidet. Phædr. p. 237. D. Ὅτι μὲν οὖν δὴ ἐπιθυμία τις ὁ ἔρως, ἅπαντι δῆλον· ὅτι δὲ αὖ καὶ μὴ ἐρῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν, ἴσμεν. Τῷ δὴ τὸν ἐρῶντά τε καὶ μὴ κρινοῦμεν; Δεῖ αὖ νοῆσαι, ὅτι ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο

ἑαυτῶν ἀνοήτως δοξάζουσι, καθά περ ἁπάντων ἀνθρώπων, καὶ τούτων[s] ἀναγκαιότατον ἕπεσθαι τοῖς μὲν ῥώμην αὐτῶν καὶ δύναμιν, τοῖς δέ, οἶμαι,[t] τοὐναντίον.

ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

§. 110. ΣΩ. Ταύτῃ τοίνυν[u] δίελε,[v] καὶ ὅσοι μὲν αὐτῶν εἰσὶ μετ' ἀσθενείας τοιοῦτοι[w] καὶ ἀδύνατοι καταγελώμενοι τιμωρεῖσθαι, γελοίους τούτους φάσκων εἶναι τἀληθῆ φθέγξει· τοὺς δὲ δυνατοὺς τιμωρεῖσθαι φοβεροὺς καὶ ἰσχυροὺς καὶ ἐχθροὺς[x] προσαγορεύων ὀρθότατον τούτων[y] σαυτῷ λόγον ἀποδώσεις. ἄγνοια[z] γὰρ ἡ μὲν τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρά τε καὶ αἰσχρά· βλαβερὰ γὰρ καὶ τοῖς πέλας αὐτή τε καὶ ὅσαι II. iii. 215.

Γ.—[s] τούτον (ω superscr.) F, τοῦτον 𝔄.—[t] οἶμαι om Σ.—[u] ταύτην τοίνυν Π, τοίνυν ταύτην Γ.—[v] δίελαι Λ.—[w] τοιοῦτοι om Γ.—[x] καὶ ἐχθροὺς om Σw.—[y] τούτων 𝔄ΔΠ, τοῦτον

τινε κ. τ. λ. ubi Heind. hanc in rem laudat de Legg. i. p. 630. B. iii. p. 701. C. Gorg. p. 453. C. Inde emendandus locus Politici §. 8. Τοῦ δὲ ἕνεκα νῦν πάντα ἠρώτησα ταῦτα; Διότι τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔστι μὲν ἔνυδρον, ἔστι δὲ καὶ ξηροβατικόν. ubi vulgo τοῦδε ἕνεκα τι πάντα ctr. Ceterum ἄτοπον μίξιν intelligas *mirabilem*, παράδοξον. Phædon. p. 60. B. ὡς ἄτοπον ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ. Criton. p. 44. B. ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον. de Republ. vii. p. 515. Sed frequens hic usus in scriptis Atticorum. cfr. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 121. Stalb.

πῶς οὖν τέμνωμεν] Cornar. conj. πᾶσιν. At Ficinus quoque vertit, *Si quis ergo afflictionem illam omne malum quiddam vocarit*—. Scilicet πᾶν est *merum*, non *omne*. Ponderis tamen aliquid Cornarii conjecturæ accedit eo, quod paulo post Socrates dicit, οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν εἴπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν. Fisch.

§. 110. αἰσχροὺς] Vulgo legitur ἰσχυρούς. Quod stare non posse evincunt sequentia ἐχθρά τε καὶ αἰσχρά. Etenim quominus illa sincera putemus, hæc autem cum Heusdio in ἐχθρά τε καὶ ἰσχυρὰ mutanda censeamus, hoc impedit, quod mire dictum foret ἡ ἄγνοια τῶν ἰσχυρῶν (ἐστιν) ἐχθρά τε καὶ ἰσχυρά. Quocirca verissimam puto Schützii emendationem φοβεροὺς καὶ αἰσχροὺς καὶ ἐχθρούς. 'Nam,' inquit ille, 'impotentium hominum vitia, qui si forte rideantur, derisores ulcisci non possunt, ridicula merito habentur; potentes autem homines, qui inimicorum petulantiam punire possunt (δυνατοὺς τιμωρεῖσθαι), terribiles potius, turpes et inimici, quam ridiculi censendi sunt.' Confirmant hanc interpretationem, quæ mox sequuntur: γελοῖα μέν, ὁπόσα ἀσθενῆ, μισητὰ δ', ὁπόσα ἐῤῥωμένα, unde quo sensu ignorantia αἰσχρὰ dicatur, ex parte saltem intelligitur. Cfr. Sophist. p. 218. E. Stalb.

τοῦτο σεαυτῷ λόγον ἀποδώσεις] In aprico est, pro lectione vulgata scribi debuisse τούτων λόγον ἀποδώσεις, quod e Bas. 2. restitui. Sophist. p. 230. A. Τὸ δέ γε, ὡς εἴξασί τινες αὖ, λόγον ἑαυτοῖς δόντες, ἡγήσασθαι, πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν. ubi Heind. aliquot similia loca citavit. Ceterum etiam hic pro ἄγνοια legitur in Ald. Bas. 1. 2. ἄνοια. Stalb.

ἄγνοια] Steph. 'In præc. edd. ἄνοια, itidemque aliquanto post, ἄνοιαν bis pro ἄγνοιαν. Supra autem in iisdem edit. κακὸν μὴν ἀνία· ubi ἄγνοια primum in ἄνοια mutatum, deinde in ἀνία fuit depravatum. Nam et Ficinus ubique lectionem, quæ hic est, sequitur.' Recte. In Ald. Bas. 1. 2. est hoc loco ἄνοια· sed superiore Ald. et Bas. 1. ἄνια, non ἀνία, et Bas. 2. ἄνοια. Fisch.

αἰσχρὰ] Displicet αἰσχρά. Pariter enim imbecillium ignorantia αἰσχρὰ dici potest. Substituenda videtur ἰσχυρά. Cæterum haud scio, an male scribas: βλαβερὰ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς πέλας, αὐτή τε καὶ ὅσαι εἰκόνες γ' αὐτῆς εἰσίν. *Potentium hominum ignorantia infensa et valida* (*noxia enim est et ipsa et quot-*

εἰκόνες αὐτῆς[a] εἰσίν· ἡ δ' ἀσθενὴς ἡμῖν τὴν[b] τῶν γελοίων εἴληχε τάξιν τε καὶ φύσιν.[c]

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις. ἀλλὰ γὰρ ἡ τῶν ἡδονῶν καὶ λυπῶν μίξις ἐν τούτοις οὔ πώ[d] μοι καταφανής.

ΣΩ. Τὴν τοίνυν τοῦ φθόνου λαβὲ δύναμιν[e] πρῶτον.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Λύπη τις ἄδικός ἐστί που[f] καὶ ἡδονή;

ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀνάγκη.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς οὔτ' ἄδικον οὔτε φθονερόν ἐστι τὸ χαίρειν;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὰ δέ[g] γε τῶν φίλων ὁρῶντας ἔστιν ὅτε κακὰ μὴ λυπεῖσθαι, χαίρειν δὲ ἆρ'[h] οὐκ ἄδικόν[i] ἐστιν;

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

§. 111. ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν[j] εἴπομεν[k] ὅτι κακὸν πᾶσιν;

ΠΡΩ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Τὴν[l] οὖν τῶν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν καὶ

ceteri: τοῦτο ς.—[z] ἄνοι Π, ἄνοια ceteri.—[a] αὐτῆς 𝔄ΔΠ: ταύτης *ς.—[b] τὴν om F.—[c] εἴληχε τάξιν γε καὶ φύσιν 𝔄ΔΠ: εἴληχε φύσιν *ς.—[d] πῶ 𝔄Π.—[e] δύναμιν λάβε Eς. (ν supra) —[f] που add 𝔄ΔΠ.—[g] δέ om Fς.—[h] ἅμα Π.—[i] ἄδικος F.—[j] ἄνοιαν mei

quot ejus sunt simulacra cum sibimet ipsis, tum proximis omnibus) imbecillium autem ignorantia ridicula est ac nullius momenti. Heusd.

αὐτή τε καὶ ὅσαι] Dedi pro vulg. αὕτη τε καὶ ὅσαι, quod jam Heusdius damnavit, re ipsa jubente. Deinde ante Bekk. εἰκόνες ταύτης.—Quod ante καὶ τοῖς πέλας Heusdius ἑαυτοῖς inferendum arbitratur, id non necessarium. Hoc dicit Plato: *inimica est et turpis potentium ignorantia, quia etiam proximis nocet.* Stalb.

ἡ δ' ἀσθενὴς] I. q. ἡ δὲ τῶν ἀσθενῶν. Verba τάξιν τε καὶ Bekkerianæ edit. debentur. Vulgo desunt. Stalb.

ἐπὶ—τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς—χαίρειν] De sententia cfr. Archiloch. apud Theophil. ad Autolyc. ii. 37. ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Menon. p. 71. E. ἀρετὴν τὸ ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς. de Republ. i. p. 332. Ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μὲν, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὦ Σώκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις, ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλαβὰς ἀποδιδοῦσα. Τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δικαιοσύνην λέγει. cfr. Xenoph. Anab. i. 9. 11. ubi inter alias Cyri laudes etiam hoc memoratur: φανερὸς δ' ἦν, καὶ εἴ τίς τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτὸν, νικᾷν πειρώμενος. Stalb.

τὰ δέ γε τῶν φίλων] Cum Bekk. reposui pro τά γε τῶν φίλων, quod in rell. editt. legitur. Nam opponuntur hæc prægressis ἐπὶ μὲν τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς. De hoc vocularum usu jam supra monui. Stalb.

§. 111. τὴν οὖν τῶν φίλων] Vulgo τί οὖν; τῶν φίλων, quod non tolerandum. Τὴν οὖν τ. φ. δ. e Bas. 2. restitui. Etiam Ficinus: *amicorum igitur arrogantiam.* Stalb.

ὅσα νῦν δὴ[m] διήλθομεν, ἐν τρισὶ λέγοντες εἴδεσι γίγνεσθαι, γελοῖα μὲν ὁπόσ'[n] ἀσθενῆ, μισητὰ δ' ὁπόσα ἐῤῥωμένα; ἢ μὴ[o] φῶμεν ὅ περ εἶπον ἄρτι, τὴν τῶν φίλων ἕξιν ταύτην II. iii. 216.
ὅταν ἔχῃ τις τὴν ἀβλαβῆ τοῖς ἄλλοις, γελοίαν εἶναι;

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Κακὸν[p] δὲ οὐχ ὁμολογοῦμεν αὐτήν, ἄγνοιάν[q] γε[r] οὖσαν, εἶναι;[s]

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Χαίρομεν δὲ ἢ λυπούμεθα, ὅταν ἐπ' αὐτῇ γελῶμεν;

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι χαίρομεν. II. 50.

ΣΩ. Ἡδονὴν δὲ ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων κακοῖς, οὐ φθόνον ἔφαμεν εἶναι τὸν τοῦτ'[t] ἀπεργαζόμενον;

§. 112. ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Γελῶντας ἄρα ἡμᾶς ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοίοις φησὶν ὁ λόγος, κεραννύντας ἡδονὴν[u] φθόνῳ,[v] λύπῃ[w] τὴν ἡδονὴν ξυγκεραννύναι·[x] τὸν γὰρ φθόνον ὡμολογῆσθαι λύπην τῆς[y] ψυχῆς[z] ἡμῖν πάλαι, τὸ δὲ γελᾶν ἡδονήν, ἅμα δὲ γίγνεσθαι[a] τοῦτο ἐν τούτοις τοῖς[b] χρόνοις.

omnes.—[k] εἴπωμεν Λ.—[l] τί ς.—[m] δὴ add 𝔄ΔΠ.—[n] ὁπόσ' Γ. sequebatur μὴ: id omisi cum 𝔄ΓΔΠ.—[o] ἡμῖν F, φῶμεν ἢ μὴ corr Σ.—[p] κακὸν...γε om pr ΞEF.—[q] ἄνοιάν mei omnes.—[r] γε om Π et pr Δ.—[s] εἶναι add 𝔄ΓΔΠΣCFw.—[t] τοῦτ' Γw.—[u] ἡδονὴν αὖ 𝔄Π.—[v] φθόνῳ λύπῃ τὴν ἡδονὴν in mg ponit Δ.—[w] λύπην F.—[x] κεραννύναι Λ.—[y] τῆς add 𝔄ΔΠ.—[z] ψυχὴν H.—[a] γίγνεσθαι δὲ 𝔄ΔΠ.—[b] τοῖς om

ὅσα νῦν δὴ διήλθ.] E Bekk. sumsi. Ceteræ editt. omittunt *δή*. Ex eadem repetii sequens *ὁπόσα ἐῤῥωμένα*, pro quo vulgo pessime: *μισητὰ δὲ, ὁπόσ' ἂν μὴ ἐῤῥωμένα*. Sydenhamus et Schleiermacher tentaverant: *ὁπόσ' ἂν ᾖ ἐῤῥωμένα*. Non male, quamquam recepta scriptura utique præferenda. Intelligitur autem virtutis simulatio et arrogantia. Stalb.

ἐν τρίσιν εἴδεσι] Sc. *χρήμασι, κάλλει* et *ἀρετῇ*.—*γελοῖα μὲν* sc. *εἴπομεν*. Stalb.

ὅποσα μὴ] Steph. 'Legit et Ficinus *ὁπόσα ᾖ ἐῤῥωμένα*.' recte. Vertit enim, *odiosa vero, quum valida*. Et veritatem hujus lectionis res ipsa satis demonstrat. Fisch.

ἕξιν ταύτην ὅταν ἔχῃ τὶς] H. e. *ὅταν τὶς τῶν φίλων ἔχῃ ταύτην τὴν ἕξιν* (*τὴν δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν κ. τ. λ.*) *ἥτις ἐστὶν ἀβλαβὴς τοῖς ἄλλοις*. Mox post *ἄγνοιάν γε οὖσαν* Bekk. addit *εἶναι*, quo orationem carere malim. Pro *ἡδονὴν δὲ ἐπὶ τοῖς* Bas. 2. *ἡδονὴν ἐπὶ τοῖς*. Male. Reposui autem sponte *φαμὲν* pro *ἔφαμεν*, quod propter sequens *ἀνάγκη* non diutius ferendum fuit. Stalb.

§. 112. *ἡδονὴν φθόνῳ*] Fuit quum scribi mallem *κεράννυντας γέλωτα φθόνῳ*. Nam in seqq. primo docetur, cur *φθόνος* sit *λύπη* ac deinde cur *τὸ γελᾷν ἡδονή*. Pœnitet nunc hujus consilii. Nihil vulgata sincerius, quum risus notio jam participio *γελῶντας* contineatur. Stalb.

ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις] Quod ante aliquot annos correxi, pro vulgata lectione *ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις*, id hodieque adeo certum puto, ut id in textum recipere non erubuerim. Stalb.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Μηνύει δὴ[c] νῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐν θρήνοις τε[d] καὶ ἐν τραγῳδίαις, μὴ τοῖς δράμασι μόνον ἀλλὰ καὶ[e] τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ, λύπας ἡδοναῖς[f] ἅμα κεράννυσθαι, καὶ ἐν ἄλλοις δὴ μυρίοις.

ΠΡΩ. Ἀδύνατον μὴ[g] ὁμολογεῖν ταῦτ', ὦ Σώκρατες, εἰ καί τις[h] φιλονεικοῖ[i] πάνυ[j] πρὸς τἀναντία.

II. iii. 217. §. 113. ΣΩ. Ὀργὴν μὴν[k] καὶ πόθον καὶ θρῆνον καὶ φόβον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον καὶ φθόνον προὐθέμεθα καὶ ὁπόσα τοιαῦτα, ἐν οἷς ἔφαμεν[l] εὑρήσειν μιγνύμενα τὰ νῦν πολλάκις λεγόμενα. ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Ναί.

pr Ξ.—[c] δὴ 𝔄ΓΔΛΠΣΒCΗ*w*: δὲ *ς.—[d] τε om Π.—[e] καὶ post ἀλλὰ om 𝔄ΔΠ.—[f] ἡδονὰς ΓΛΕΗ*w*.—[g] μὲν *w*. ταῦτ' Γ.—[h] τι Π.—[i] φιλονεικεῖ Λ.—[j] πάντη EFς.—[k] μὴν om H.—[l] φαμὲν 𝔄Π et pr Δ.—[m] πάντ' Γ.—[n] διαπεραθέντα Σ.—[o] με om

μηνύει δὴ νῦν] Sponte dedi; vulgo *μηνύει δὲ νῦν ὁ λόγος* contra disputationis seriem. *Δὴ* etiam Bekker. Comparatur autem vita humana comœdiæ atque tragœdiæ, quatenus dolorum et voluptatum perpetua vicissitudo in ea obtinet. Hinc judicabis quæ scripsit ad hunc locum Huelsemannus: '*Ob Socrates sich ernstlich das Leben als ein solches wandelbares Drama gedacht habe, ist zu bezweifeln. Dass die alte Welt es oft so dachte, lehrt die Geschichte des sterbenden Augustus. Socrates hatte zu hohe Begriffe von Unsterblichkeit, als den Menschen blos seine Rolle auf Erden spielen zu lassen.*' Vellem alia attendisset vir doctus. Nam locus fœdissima macula conspersus egregie sordet. Scilicet quomodo tandem *ἐν θρήνοις τε καὶ ἐν τραγῳδίαις* dici potuit, quum *θρῆνοι* et *τραγῳδίαι* sibi opponi nequeant, sed idem potius significent? Fieri autem oppositionem, quum e sequenti *τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ* tum ex iterata præpositione *ἐν* intelligitur. Scilicet ubi per particulas *τε καὶ* oppositæ notiones copulantur, præpositio, si qua requiritur, plerumque ante alterum verbum iteratur, sæpe etiam omittitur; nunquam autem ea dupliciter ponitur, ubi nulla contraria ratio, sed similitudo tantum aliqua duarum notionum innuitur. Illud quum multis probari possit exemplis cfr. de Republ. v. init. Xenoph. Cyrop. ii. 1. 5. Anab. i. 4. 6. Hellen. i. 1. 3. i. 4. 9. hoc propterea non potest, quia usquam ita dici a me negatur. Nihilominus certa est hæc observatio et caussis nititur satis idoneis. At possit aliquis *ἐν* delendum censere. Ac ne ego quidem repugnarem, si ita loco integritas sua constaret. Nunc vero ipsa disputationis series labem potius in voc. *τραγῳδίαις* insedisse satis apertum reddit. Etenim Socrates, nonnisi paucis de voluptate et dolore in tragœdiarum spectatoribus mixto præmissis, in comœdia quoque talem diversorum et contrariorum sensuum mixtionem fieri solere ostenderat. Num igitur hoc loco nonnisi threnos ac tragœdias commemorabit, comœdiarum mentionem omittet? Minime vero! Ineptus enim foret, si ita loqueretur. Non dubium est, quin *καὶ ἐν κωμῳδίαις* corrigi debeat. STALB.

ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα] Ne quis corrigat, *μὴ οὐχ ὁμολογεῖν ταῦτα*, quantum inter utrumque intersit, docuit Hermann. ad Viger. p. 798. STALB.

πάντη] STEPH. '*γρ. πάνυ.*' Nempe in Bas. 2. At *πάντη* haud dubie verum est, quum verbo *φιλονεικοῖ* accommodatius sit. Ficinus, *etiamsi quis alteri parti potissimum adstipularetur.* Hesych. *Πάντη· πάντως, πανταχοῦ, πάντοθεν.* FISCH.

πάντη] Bas. 2. et Bekk. *πάνυ*, quod minus placet. *Πάντη* respondet nostro: *schlechterdings*, ut passim. STALB.

ΣΩ. Μανθάνομεν οὖν ὅτι θρήνου πέρι καὶ φθόνου καὶ ὀργῆς πάντ'[m] ἐστὶ τὰ νῦν δὴ διαπερανθέντα;[n]

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν;

§. 114. ΣΩ. Οὐκοῦν πολλὰ ἔτι τὰ λοιπά;

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Διὰ δὴ τί μάλισθ' ὑπολαμβάνεις με[o] δεῖξαί σοι τὴν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ μίξιν; ἆρ' οὐ πίστεως χάριν ὅτι τήν γε ἐν τοῖς φόβοις καὶ ἔρωσι καὶ τοῖς ἄλλοις[p] ῥᾴδιον κρᾶσιν ἐπιδεῖξαι; λαβόντα δὲ τοῦτο παρὰ σαυτῷ[q] ἀφεῖναί με μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνα ἰόντα[r] δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους, ἀλλ'

Π.—[p] καὶ τοῖς ἄλλοις om ΣF.—[q] ταυτῷ ⁊Δ, ταυτὸ Π.—[r] ἐόντα Π.—[s] κενῇ (αι) Γ.—

§. 113. *μανθάνομεν*] Steph. 'For. *μανθάνοιμεν*, vel *μανθάνωμεν*. Præcedentia autem interrogative legit et Ficinus.' Recte. vertit enim, *Num videmus, quod de lamentatione, ira, atque invidia, omnia jam sunt nobis confecta?* Prot. *Quidni videamus?* Fisch.

μανθάνομεν] Miror Stephanum peccantem. Nam optativus particula ἂν carere non potest; *μανθάνωμεν* autem neminem puto defensurum esse, qui horum locorum meminerit: Euthyphr. §. 2. *μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φῄς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι.* Aristoph. Av. 1004. *μανθάνεις*; ΠΕΙΣΘ. *οὐ μανθάνω.* Sed satis freqnens est verbi usus *intelligendi* significatione positi. Stalb.

§. 114. *ἀφεῖναι*] Ficinus locum vertit, ac si *ἀφεῖναι* pro imperativo positum esset, more Atticis scriptoribus satis usitato. cfr. Kœn. ad Gregor. p. 189. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 196. Schæfer ad Lamb. Bos. p. 591. Melet. Crit. p. 89. Heind. ad Lys. p. 21. ad Phædr. p. 335. Ast. ad Legg. i. §. 11. ad Polit. vi. §. 18. Hermann. ad Viger. p. 745. Verum non probanda interpretis ratio, ut quæ grammatices præceptis adversetur. Scilicet in his formulis si adjectivum aut substantivum ad eum refertur, qui oratur, nominativo opus est; sin ad orantem aut ad eum, pro quo preces fiunt, accusativo. Homer. Odys. Δ. 408. *σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἑταίρους Τρεῖς, οἵ τοι παρὰ νηυσὶν ἐϋσσέλμοισιν ἄριστοι.* Il. Υ. 338. *Θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.* Phocylid. 186. *Μηδέ τις ἀμνηστευτασίη κούρῃσι μιγῆναι*, ut est in cod. Vat. Soph. Philoct. 1076. *Ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς*, ubi male scripseris *ὑμᾶς*. Contra Æsch. Suppl. [immo S. c. Th.] 255. *Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν* nefas esset *μὴ ἐγὼ δουλείας τυχεῖν.* Unde si vera esset Ficini interpretatio, oratio ita conformari deberet: *λαβὼν δὲ τοῦτο παρὰ σαυτῷ ἀφεῖναί με.* At vero nulla opus est mutatione. Etenim conjunguntur hic duæ diversæ constructiones, quum post *ἆρ' οὐ πίστεως χάριν* primum *ὅτι*, ac deinde accusativus cum infinitivo inferatur, ita quidem, ut ad *λαβόντα* e contextu *σὲ* intelligendum sit; Matth. Gr. Gr. §. 538. Itaque locum sic interpretor: *nonne quoniam mihi persuasum habebam, mixtionem illam in metu, amore, ceteris, fieri solitam, facile posse declarari, minus facile autem in comœdia; quoniam sperabam, te his consideratis non postulaturum esse, ut hæc longius persequerer?* Quod autem post *πίστεως χάριν* infinitivi *ἀφεῖναι* et *λαβεῖν* sequuntur, sæpe verbis *sperandi, dicendi, putandi* aoristi infinitivi subjiciuntur, si quid significatur, quod aut continuo incipit, aut statim eventurum esse cogitatur, ideoque tam certum videtur, ut jam factum fingi et dici queat. Phædon. p. 67. B. *πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ, οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἐκεῖ ἱκανῶς, εἴπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο, οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ γέγονεν.* ubi Heind. plura exempla laudavit. Adde quæ collegerunt Ast. ad Rempubl. iv. §. 2. Wunderlich in Observat. Crit. ad Æschyl. p. 177. et Proleg. ad Demosth. de Corona p. xv. Schæfer. ad Theocrit. Idyll. xxvii. 60. ad Longi Pastor. p. 372. et p. 406. ut alios taceam. Denique de verbis *ἀφεῖναί με μηκέτι— δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους* cfr. de Republ. v. p. 451. B. *ἀφίεμέν σε ὥσπερ*

ἁπλῶς λαβεῖν τοῦτο, ὅτι καὶ σῶμα ἄνευ ψυχῆς καὶ ψυχὴ ἄνευ σώματος καὶ κοινῇ[s] μετ' ἀλλήλων ἐν τοῖς παθήμασι μεστά ἐστι συγκεκραμένης[t] ἡδονῆς λύπαις; νῦν οὖν λέγε, πότερα ἀφίης[u] με ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας; εἰπὼν δὲ σμικρὰ οἶμαί σου τεύξεσθαι μεθεῖναί με· τούτων γὰρ
II. iii. 218. ἁπάντων αὔριον ἐθελήσω σοι λόγον δοῦναι, τὰ νῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι[v] στέλλεσθαι πρὸς τὴν κρίσιν ἣν Φίληβος ἐπιτάττει.

ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅσα λοιπὰ ἡμῖν,[w] διέξελθε[x] ὅπῃ σοι φίλον.

§. 31. F. ΣΩ. Κατὰ φύσιν τοίνυν μετὰ τὰς μιχθείσας[y] ἡδονὰς ὑπὸ[z] δή τινος ἀνάγκης ἐπὶ τὰς ἀμίκτους πορευοίμεθ' ἂν ἐν τῷ μέρει.

[t] συγκεκερασμένης Γ, συγκεραμένης w.—[u] ἀφείης 𝔄Π.—[v] βούλομαι 𝔄ΓΔΞΠCHw : βουλεύομαι *s.—[w] ἡμῖν λοιπὰ ΞF.—[x] ἔξελθε Λ.—[y] λεχθείσας Π.—[z] μετὰ Γ.—[a] δὲ

φόνου καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα. de Legg. i. p. 635. A. αὐτοὶ δ' ἕνεκα γήρως ἀφείμεθ', ὑπὸ τοῦ νομοθέτου—μηδὲν ἂν πλημμελεῖν. Stalb.

§. 114. ὅτι καὶ σῶμα ἄνευ ψυχῆς κ. τ. λ.] Laudantur hæc a Stobæo in Ecl. Phys. p. 90. Ibi vitiose μεστὰ pro μετὰ legitur. Stalb.

ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας] Lucillius in Jacobsii Antholog. Palat. t. ii. p. 346. nr. 85. Νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος ὁπλίτης. Fallitur igitur Schæferus ad Lambert. Bos. p. 403. μέσην νύκτα ποιεῖν proprium putans citerioris Græcitatis. Eodem modo falluntur, qui, ut Schæferus l. c. et Jacobs ad Anthol. Pal. t. iii. p. 710. ποιεῖν χρόνον nonnisi serioribus usitatum esse putant. Demosth. p. 392. 18. οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα, quem locum in mente habuit Valckenar. in Schol. in N. T. t. i. p. 530. cfr. Orelli ad Epistol. Socrat. p. 116. Ceterum νύκτες in plurali numero *horas nocturnas* significat. Sympos. p. 217. D. διελεγόμην πόρρω τῶν νυκτῶν. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 13. καὶ οὕτῳ δὴ ἀφικνοῦνται—περὶ μέσας πως νύκτας. Stalb.

βούλομαι] Recte Heusdius hoc etiam loco βούλομαι pro βουλεύομαι reponendum vidit, de quorum verborum confusione jam supra monui. Stalb.

ἐπὶ τὰ λοιπὰ στέλλεσθαι] Dictum, ut paullo ante ἐπ' ἐκεῖνα ἰέναι. Sophist. p. 330. A. Καὶ γάρ τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ στέλλονται. Disputatio interdum navigationi comparatur, ut jam supra vidimus. Nam στέλλεσθαι proprie de *maritimo itinere* usurpatur. Grammaticus Ms. apud Creuzerum ad Plotin. de Pulchritud. p. 356. Τὸ πεζεύειν ἐπὶ ξηρᾶς λέγεται καὶ ἐπὶ θαλάττης· οἷον πεζεύοντι τὴν θάλατταν Ποσειδῶνι· τὸ στέλλεσθαι δὲ ἐπὶ πλοίου· οἷον ἐστείλατο τόνδε τὸν πλοῦν. cfr. Etymol. M. p. 728. 13. Hesych. ii. 1261. Suid. t. iii. p. 378. Wessel. ad Herod. i. 21. Stalb.

ἣν Φίληβος ἐπιτάττει] Sophist. p. 226. C. ταχεῖαν, ὡς ἐμοί, σκέψιν ἐπιτάττεις. Tim. p. 20. C. εἰπὼν δὴ τὰ ἐπιταχθέντα ἀντεπέταξα ὑμῖν, ἃ καὶ νῦν λέγω. Ibid. paullo post: ὃν (λόγον) καὶ νῦν λέγε, ὦ Κριτία, τῷδε, ἵνα ξυνδοκιμάσῃ πρὸς τὴν ἐπίταξιν, εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν. Stalb.

ὑπὸ δή τινος] Phæd. p. 107. D. οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον. de Republ. vii. p. 521. C. ὥσπερ ἐξ ᾅδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. Plura collegit Heind. ad Phædon. p. 220. Stalb.

ἐν τῷ μέρει] Cfr. Gorg. p. 496. B. Ἀλλ' ἐν μέρει, οἶμαι, ἑκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολλύει. ibid. ἢ καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τἀναντία τούτων κακά τε καὶ ἀθλιότητα, ἐν μέρει λαμβάνει καὶ ἐν μέρει ἀπαλλάττεται ἑκατέρου. Sophist. p. 225. E. Τούτου τοίνυν τοὐναντίον ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματι-

ΠΡΩ. Κάλλιστ' εἶπες. II. 51.

ΣΩ. Ἐγὼ δὴ[a] πειράσομαι μεταβαλὼν[b] σημαίνειν ἡμῖν[c] αὐτάς. τοῖς γὰρ φάσκουσι λυπῶν εἶναι παῦλαν πάσας τὰς ἡδονὰς οὐ πάνυ πως πείθομαι, ἀλλ' ὅ περ εἶπον, μάρτυσι καταχρῶμαι πρὸς[d] τὸ[e] τινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας, οὔσας δ' οὐδαμῶς, καὶ μεγάλας ἑτέρας τινὰς ἅμα καὶ πολλὰς φαντασθείσας, εἶναι δ' αὐτὰς[f] συμπεφυρμένας ὁμοῦ λύπαις τε καὶ ἀναπαύσεσιν ὀδυνῶν τῶν μεγίστων περί τε σώματος[g] καὶ ψυχῆς ἀπορίας.

§. 115. ΠΡΩ. Ἀληθεῖς δ' αὖ τίνας, ὦ Σώκρατες, ὑπολαμβάνων ὀρθῶς τις[h] διανοοῖτ' ἄν;

ΣΩ. Τὰς περί τε[i] τὰ καλὰ λεγόμενα χρώματα καὶ περὶ τὰ σχήματα, καὶ τῶν ὀσμῶν τὰς πλείστας, καὶ τὰς τῶν φθόγγων, καὶ ὅσα τὰς ἐνδείας ἀναισθήτους ἔχοντα καὶ

β λ
w.—[b] μεταλαβὼν BCEF, μεταλαβὼν Hw.—[c] ὑμῖν s.—[d] ἐπὶ Γ.—[e] τε 𝔄ΔΠ.—[f] αὖ τὰς Π.—[g] σῶμα pr ΔΠ.—[h] τις om 𝔄ΠF et pr Δ.—[i] τε om w.—[j] ταῦτ' Γ.—[k] κα-

ζόμενον ἐν τῷ μέρει σὺ πειρῶ νῦν εἰπεῖν. Protagor. p. 347. D. λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἑαυτῶν κοσμίως. quibus et innumeris aliis locis ἐν μέρει s. ἐν τῷ μέρει est *alternis vicibus, vicissim.* cfr. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Sel. p. 45. Eodem modo etiam ἀνὰ μέρος dicitur. cfr. Wesseling. ad Herodot. p. 605. Periz. ad Ælian. V. H. iii. 3. STALB.

πειράσομαι μεταβαλὼν] Ficinus vertit: *conabor equidem, sed variando eas denominare.* Non intellexit verbum μεταβαλὼν, de quo vid. ad §. 10. STALB.

ἡμῖν] Dedi ex Ald. Bas. 1. 2. Sed Steph. ὑμῖν. STALB.

λυπῶν εἶναι παῦλαν] Teste Valckenario in epistolis a Tittmanno editis p. 146. Ms. exhibet λυπῶν εἶναι ἀνάπαυλαν. Quod etsi bene dicitur, cfr. ad §. 46. tamen vulgatam satis superque tuentur hæc loca, ad ipso Valckenario laudata, de Republ. v. p. 473. D. οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ὦ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσιν. ibid. vi. p. 501. E. οὔτε πόλει οὔτε πολίταις κακῶν παῦλα ἔσται. ibid. ix. p. 584. B. ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδονῆς. Epist. vii. p. 336. E. STALB.

μάντεσι] Edit. omnes μάρτυσι. At Socrates non dixerat antea, se istis hominibus opinionis suæ testibus esse usurum, sed hoc potius, se iis ὥσπερ μάντεσι προσχρῆσθαί τισι. cfr. §. 96. Quare non dubitavi, μάντεσι reponere, Schützio quoque adstipulante. Καταχρῶμαι usurpatur ut Phædon. p. 110. B. ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα, ὥσπερ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. Isocrat. Panegyr. p. 6. ed. Mor. Αἱ μὲν γὰρ πράξεις αἱ προγεγενημέναι κοιναὶ πᾶσιν ἡμῖν κατελείφθησαν· τὸ δὲ ἐν καιρῷ ταύταις καταχρῆσθαι καὶ τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης ἐνθυμηθῆναι καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι τῶν εὖ φρονούντων ἴδιόν ἐστιν. ibid. p. 42. ἀνάγκη γάρ, τὰ μὲν μέγιστα τούτων ἤδη κατακεχρῆσθαι, σμικρὰ δέ τινα παραλελεῖφθαι. Deinceps cave articulum cum εἶναι conjungas. Sensus totius loci hic est: *vates illos habeo meæ sententiæ, esse quasdam voluptates, quæ, quum revera non sint, tamen esse videantur, atque alias, quæ, quum multæ magnæque appareant, tamen doloribus mixtæ sint adeoque nonnisi in vehementissimi doloris mitigatione cernantur.* De verbi φαντάζεσθαι significationibus disseruit Creuzer ad Plotin. de Pulcritud. p. 135. STALB.

§. 115. ἐνδείας ἀναισθήτους] Locus in omnibus editt. depravatus legitur. Ac hoc quidem apertum est, πληρώσεις αἰσθητὰς καὶ ἡδείας opponi ἐνδείαις ἀναισθήτοις καὶ ἀλύποις. Quare non assentior Schleiermachero ἡδείας tanquam ineptum verborum καθαρὰς λυπῶν interpreta-

ἀλύπους τὰς πληρώσεις αἰσθητὰς καὶ ἡδείας καθαρὰς λυπῶν παραδίδωσιν.

II. iii. 219. ΠΡΩ. Πῶς δὴ ταῦτ',[j] ὦ Σώκρατες, αὖ λέγομεν οὕτως;

§. 116. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν οὐκ εὐθὺς δῆλά ἐστιν ἃ λέγω, πειρατέον μὴν δηλοῦν. σχημάτων τε γὰρ κάλλος[k] οὐχ ὅπερ ἂν ὑπολάβοιεν οἱ πολλοὶ πειρῶμαι νῦν λέγειν, οἷον[l] ζώων ἤ τινων ζωγραφημάτων, ἀλλ' εὐθύ τι λέγω, φησὶν ὁ λόγος, καὶ περιφερὲς καὶ ἀπὸ τούτων δὴ τά τε τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ στερεὰ καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις, εἴ μου μανθάνεις. ταῦτα γὰρ οὐκ εἶναι

mentum e textis abjiciendum arbitrato. Multo minus autem ante *καθαρὰς* particulam *καὶ* intruserim, quo facto verborum concinnitas evanescit. Vide, an olim ita scriptum fuerit: *καὶ ὅσα τὰς ἐνδείας ἀναισθήτους ἔχοντα καὶ ἀλύπους, τὰς δὲ πληρώσεις αἰσθητὰς καὶ ἡδείας, ἡδονὰς καθαρὰς λυπῶν παραδίδωσι* h. e. *et quæ, quum desideria habeant cum nullo doloris sensu conjuncta, repletiones vero suavitate et jucunditate plenas, efficiunt voluptates doloribus vacuas.* Quam facile *ἡδονὰς* post *ἡδείας* excidere potuerit, omnibus patet. Stalb.

§. 116. *κάλλους*] Steph. 'For. *κάλλος.* Alioqui *κάλλους πέρι* legendum videri posset.' Conjecturam Stephanus hausisse videtur e versione Ficini, *figurarum enim pulcritudinem—nunc proposui dicere.* At vero est haud dubie supervacanea, quum partitio significetur, atque adeo genitivus *κάλλους* pendeat a pronomine *ἐκεῖνο*, quod post particulam *οὐχ* intelligi debet. Fisch.

κάλλος] Ita cum Bekkero scripsi pro vulgato *κάλλους*, quod jam Stephanus in *κάλλος* mutari jusserat. Etiam Ficinus vertit: *figurarum enim pulcritudinem—nunc proposui dicere.* Frustra Fischerus genitivum ita defendit, ut eum pendere dicat a pronomine *ἐκεῖνο*, quod post *οὐχ* intelligendum sit. Cujus syntaxeos aliud exemplum novi nullum. Speciosius aliquis vulgatam tueatur ex illo dicendi genere, quod illustravit Matth. Gr. Gr. §. 320. Qua ratione probata sensus hic erit: *etenim quod attinet formarum pulcritudinem, non illam nunc dico, qualis est animalium* ctr. Stalb.

πειρῶμαι λέγειν] Cfr. Cratyl. p. 404. E. *ἐγὼ πειράσομαι φράσαι, ὅ γέ μοι φαίνεται.* Stalb.

εὐθύ τι λέγω, φησὶν ὁ λόγος] Declarat philosophus nunc accuratius, quasnam figuras intelligat, e quibus hauriantur puræ et veræ voluptates, nempe non eas, quas vulgus quoque ex ipso rerum usu cognitas habeat, sed illas potius, quæ per se pulcræ sint, nulla pulcrarum rerum habita ratione. Huc igitur refert *τὸ εὐθὺ* et *τὸ περιφερὲς*, et quæ ex iis variorum instrumentorum ope efficiantur, *τὰ ἐπίπεδα*, ut *trianguli, rectanguli, circuli*; et *τὰ στερεὰ*, veluti *cubi, sphæræ, cylindri, coni.* Non obscurum esse puto, quid philosophus his verbis significaverit. De notione *τοῦ ἐπιπέδου* et *τοῦ στερεοῦ* cfr. de Republ. vii. p. 528. A. *μετὰ ἐπίπεδον, ἦν δ' ἐγώ, ἐν περιφορᾷ ὂν ἤδη στερεὸν λαβόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὑτὸ λαβεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει, ἑξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην· ἔστι δέ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην καὶ τὸ βάθους μετέχον.* Euclid. Element. vii. Defin. *Ὅταν τρεῖς ἀριθμοὶ πολλαπλασιάσαντες ἀλλήλους ποιῶσί τινα, ὁ γενόμενος στερεὸς καλεῖται.* Stalb.

τόρνος] Hesychio interprete est *ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ τὰ στρόγγυλα σχήματα περιγράφεται*; *ein Rundhobel.*—*Κάνονες* sunt *regulæ, normæ ad spatium dimetiendum.* Aristoph. Av. 1001. *κανόνες ἀέρος· Αὐτίκα γὰρ ἀὴρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος Κατὰ πνιγέα* (*fornaci similis*) *μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ Τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον, Ἐνθεὶς διαβήτην· μανθάνεις*; ubi vid. Beck.—*Γωνίαι* sunt *normæ ad angulos definiendos* (*Winkelmaas*). Cujus significationis aliud exemplum ne Schneidero quidem innotuisse videtur. Cfr. ejus Commentar. ad Eclog. Physic. t. ii. p. 287. Stalb.

εἴ μου μανθάνεις] De Republ. iii. 7. Ast. *εἴ μου μανθάνεις*, ubi plura dedit Astius. Stalb.

πρός τι καλὰ λέγω, καθά περ ἄλλα, ἀλλ' ἀεὶ καλὰ καθ' αὑτὰ πεφυκέναι καί τινας ἡδονὰς οἰκείας ἔχειν, οὐδὲν ταῖς τῶν κνήσεων[m] προσφερεῖς· καὶ χρώματα δὴ[n] τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα καλὰ καὶ ἡδονάς. ἀλλ' ἆρα μανθάνομεν, ἢ πῶς;

§. 117. ΠΡΩ. Πειρῶμαι μέν, ὦ Σώκρατες· πειράθητι δὲ καὶ σὺ σαφέστερον ἔτι λέγειν.

ΣΩ. Λέγω δὴ τὰς τῶν φθόγγων τὰς λείας[o] καὶ λαμπράς, τὰς ἕν τι καθαρὸν ἱείσας[p] μέλος, οὐ πρὸς ἕτερον κα-

λῶς 𝔄Π: κάλλους ς.—[l] ἢ 𝔄ΔΠ.—[m] κνήσεων Heusdius: libri κινήσεων.—[n] δή που ΞFς.—[o] ταλείας 𝔄.—[p] ἰούσας Π, ἰούσας 𝔄, ἱείσας corr Δ.—[q] καλὰς om 𝔄Π et pr

ταῦτα γὰρ οὐκ εἶναι πρός τι καλὰ λέγω] H. e. *sie sind nicht relativ, sondern absolut schön.* Sophist. p. 255. C. Ἀλλ' οἶμαί σε συγχωρεῖν, τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ πρὸς ἄλλα ἀεὶ λέγεσθαι. Legendum autem suspicor ἀλλ' ἀεὶ καλὰ αὐτὰ καθ' αὑτὰ, ut paullo post ἀλλ' αὐτὰς καθ' ἑαυτὰς εἶναι. Statim post τῶν κνήσεων cum Heusdio et Bekk. edidi. Vulgo τῶν κινήσεων. Stalb.

καὶ χρώματα δὴ κ. τ. λ.] Hæc verba adeo corrupta sunt, ut sine codd. ope vix sananda videantur. Quo magis dolendum ne a recentissimo quidem operum Platonicorum editore præter particulam δὴ, pro qua olim δήπου legebatur, quidquam auxilii esse allatum. Schleiermacher legendum censet: καὶ χρώματα δήπου (pro quo nunc δὴ legimus) τοῦτον τὸν τύπον καλὰ καὶ ἔχοντα ἡδονάς. Sed multum vereor, ut hoc tollat loci vitium. Mihi quidem olim καλὰ vitiosum videbatur. Nam χρώματα τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα intelligebam non alia, quam οὐ πρός τι καλὰ, ἀλλ' αὐτὰ καθ' ἑαυτά. Quod si verum esset, voc. καλὰ utique prorsus inepte adjectum foret. Nunc autem, re diutius pensitata, plura hic intercidisse arbitror. Exciderunt enim haud dubie post καὶ χρώματα δὴ aliquot verba, quibus certa quædam colorum genera, unde puræ voluptates haurirentur, fuerant indicata. Tum addita fuerunt fere hæc: καὶ ἄλλα τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα (i. e. cum generibus colorum indicatis bene convenientia) αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ καλὰ (sc. λέγω) καὶ ἡδονάς τινας αὐτῶν οἰκείας. Hæc enim verba sensus exigit. Ceterum facile apparet, hæc: καὶ χρώματα δὴ respondere superioribus σχημάτων τε γὰρ κάλλος etc. Χρώματα et σχήματα hic eodem modo conjunguntur, ut supra initio dialogi, ubi plura hujus generis loca indicavimus. Hic vero addere liceat definitionem figuræ et coloris Platonicam. Legitur ea Menon. p. 76. A. κατὰ παντὸς σχήματος τοῦτο λέγω, εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα· ὅπερ ἂν συλλαβὼν εἴποιμι, στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. ibid. p. 76. D. ἔστι γὰρ χρόα ἀποῤῥοὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός. Stalb.

§. 117. πειρῶμαι μὲν] Expectaveram ἐγὼ μὲν πειρῶμαι, ob sequentia πειράθητι δὲ καὶ σύ. Sed nihil tentandum. Stalb.

φθόγγων τὰς λείας καὶ λαμπρὰς] Cfr. fragmentum libri Aristotel. περὶ ἀκουστῶν, cujus particulam Schneiderus intexuit Eclog. Physic. tom. i. p. 293. ubi inter alia hæc: τῶν δὲ φωνῶν τυφλαὶ μέν εἰσι καὶ νεφώδεις, ὅσαι τυγχάνουσιν αὐτοῦ καταπεπνιγμέναι· λαμπραὶ δὲ, ὅσαι πόῤῥω διατείνουσι καὶ πάντα πληροῦσι τὸν συνεχῆ τόπον. Hinc jam Herodotus vi. 60. λαμπροφωνίην dixit et verbum λαμπροφωνεύεσθαι memorat Mœris Atticist. s. v. Λαρυγγίζειν. Vox λεῖον quum de *leni et molli ventorum flatu* usurpetur, veluti Aristoph. Ran. 1003. ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοις εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. Philostrat. Vit. Sophist. ii. c. 1. p. 564. τὸ μὲν πνεῦμα οὐ σφοδρὸν ἀλλὰ λεῖον καὶ καθεστηκὸς, hic ad ipsos vocis sonos leni ac molli spiritu prolatos transfertur; unde φθογγαὶ λαμπραὶ et λεῖαι conjunguntur. Cujus usus aliud exemplum non in promtu habeo.—Hoc igitur sonorum genus dicit habere absolutam pulcritudinem ideoque afferre veras voluptates, hoc est tales, quæ nihil doloris

λάς[q] ἀλλ' αὐτὰς καθ' αὐτὰς εἶναι, καὶ τούτων[r] ξυμφύτους ἡδονὰς[s] ἑπομένας.

ΠΡΩ. Ἔστι γὰρ οὖν καὶ τοῦτο.

ΣΩ. Τὸ δὲ[t] περὶ τὰς ὀσμὰς ἧττον μὲν τούτων[u] θεῖον
II. iii. 220. γένος ἡδονῶν· τὸ[v] δὲ μὴ συμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαίους[w] λύπας, καὶ ὅπη τοῦτο καὶ ἐν ὅτῳ τυγχάνει γεγονὸς ἡμῖν, τοῦτ' ἐκείνοις[x] τίθημι ἀντίστροφον ἅπαν. ἀλλ', εἰ κατανοεῖς, ταῦτα εἴδη δύο λεγομένων ἡδονῶν.

Δ.—[r] πάντων, γρ τούτων, F.—[s] ξυμφύτους καὶ ἡδονὰς F.—[t] δὲ om Σw.—[u] τούτων om EFs.—[v] τῶ (δ superscr.) F.—[w] ἀναγκαίας s.—[x] ἐκείνης ws.—[y] νῦν δὴ τούτοις Γ, δὴ τούτοις

admixtum habeant. Idem contendit de voluptatibus ex olfactu hauriendis, quanquam hoc genus sit minus θεῖον, h. e. quanquam absolutæ pulcritudinis species in eo minus clare cernatur. Nam aliter hæc verba vix interpretari liceat. STALB.

ἧττον μὲν θεῖον] STEPH. 'γρ. ἧττον μὲν τούτων θεῖον.' Scilicet in Bas. 2. Ficinus, *genus autem voluptatum, quod odores sequitur, minus divinum est.* FISCH.

θεῖον γένος] Ante θεῖον γένος e Bas. 2. recepimus pronomen τούτων, quod in reliquis desideratur. Neque enim video, quomodo in texta illud venire potuerit, nisi e codd. STALB.

ἀναγκαίους] Refert autem, ut ait, voluptates ex olfactu perceptas ideo ad veras voluptates, quia eæ non necessario dolores adjunctos habeant, ubicunque et in quibuscunque nobis contingant. Ita hæc intelligenda censeo, siquidem sana sint, quod non credo. Etenim duriter admodum ad τυγχάνει γεγονὸς supplebis ex antecedentibus τὸ περὶ ὀσμὰς—γένος ἡδονῶν, quum interjecta sint hæc: τὸ δὲ μὴ συμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς—λύπας. Neque etiam ὅπη τοῦτο—τυγχάνει γεγονὸς ἡμῖν referri poterunt ad proxime prægressa τὸ δὲ μὴ συμμεμίχθαι κ. τ. λ. quo facto sensus oritur valde ineptus et pæne nullus. Quærenda igitur loci emendatio. Ea autem satis certa parata est. Namque si antecedentia accurate consideraveris, in exemplis antea positis semper certam aliquam speciem; quæ absolutam pulcritudinem in se conjunctam habeat, indicari animadvertes. Ita e formis τὸ εὐθὺ et τὸ περιφερὲς tanquam reliquorum omnium principia memorantur; e coloribus porro omnes omnino, qui suam in se habeant pulcritudinem (quanquam hic texta turbata sunt); sonorum denique illi, qui sint molles et acuti, ita ut purum cantum efficiant. Jam vero etiam hic, ubi de olfactu sermo est, unum aliquod genus significari debuerat, cui puræ illæ voluptates inessent. Sed hoc non facit Socrates; vocat potius totum hoc voluptatum ex olfactu percipiendarum genus minus divinum, quod nonnisi propterea veris voluptatibus accenseri queat, quia nullos dolores habeat admixtos. Videbis jam, opinor, ubi lateat error. Scilicet ut significetur, universum illud voluptatum genus semper et ubique minus divinum videri, verba haud dubie ita transponenda sunt: τὸ δὲ περὶ τὰς ὀσμὰς ἧττον μὲν τούτων θεῖον γένος ἡδονῶν, ὅπη καὶ τοῦτο καὶ ἐν ὅτῳ τυγχάνει γεγονὸς ἡμῖν· τὸ δὲ μὴ συμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαίους λύπας, τοῦτ' ctr. Gaudebo, si quis leniorem loco medicinam afferat: mihi quidem ullam invenire non contigit. STALB.

ἐκείναις τίθημι ἀντίστροφον] De Schützii conjectura reposui: editt. vett. ἐκείνης τίθημι ἀντιστρ. Nolim tamen cum viro præstantissimo ἐκείναις referre ad μιχθείσας ἡδονὰς, sed potius ad ea voluptatum purarum s. verarum genera, quæ antea recensebantur, ex auditu et visu oriunda, ut sensus hic oriatur: *quanquam minus divinæ sunt voluptates ex olfactu percipiendæ, tamen illis, quas modo enumeravi, hactenus respondent h. e. similes sunt, quod cum iis non necessario conjuncti sunt dolores.* STALB.

ἐλέγομεν] In omnibus editt. ita leguntur: λεγομένων ἡδονῶν vitio manifesto. Correxit olim Heind. λέγομεν τῶν ἡδονῶν, quod Schleiermachero etiam placuit. Sed quoniam additur εἰ κατανοεῖς, et quoniam FICINUS vertit: *atque ita*

ΠΡΩ. Κατανοῶ.

ΣΩ. Ἔτι δὴ τοίνυν τούτοις[y] προσθῶμεν τὰς περὶ τὰ II. 52.
μαθήματα ἡδονάς, εἰ ἄρα δοκοῦσιν ἡμῖν αὗται πείνας μὲν μὴ ἔχειν τοῦ μανθάνειν μηδὲ διὰ μαθημάτων πείνην[z] ἀλγηδόνας ἐξ ἀρχῆς γενομένας.[a]

ΠΡΩ. Ἀλλ' οὕτω ξυνδοκεῖ.

§. 118. ΣΩ. Τί δαί;[b] μαθημάτων πληρωθεῖσιν[c] ἐὰν ὕστερον ἀποβολαὶ διὰ τῆς λήθης γίγνωνται, καθορᾷς[d] τινὰς ἐν αὐταῖς[e] ἀλγηδόνας;

ΠΡΩ. Οὔ τι[f] φύσει γε, ἀλλ' ἔν τισι[g] λογισμοῖς τοῦ παθήματος,[h] ὅταν τις στερηθεὶς λυπηθῇ διὰ τὴν χρείαν.

ΣΩ. Καὶ μήν, ὦ μακάριε, νῦν γε ἡμεῖς αὐτὰ τὰ[i] τῆς

τοίνυν Π.—z πεινῆν ΓΛBCEFH.—a γενομένας 𝔄ΔΠ : γιγνομένας *ς.—b δαὶ ΓΔ.—c πληρωθεῖσιν Schützius : libri πληρωθεισῶν.—d καθαρὰς Λ.—e ἐν αὐταῖς τινὰς Ξ.—f ἰόντι Γ.—g τι pr Δ.—h παθήματος ΛΗ, $\overset{\mu}{\pi}$αθήματος E, $\overset{\pi}{\mu}$αθήματος BC : μαθήματος *ς.—i αὐτὰ τὰ 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCHw : αὐτὰ καὶ τὰ *ς.—j μόνα F.—k ἡμῖν om Λ.

duas voluptatum species collegimus, non dubitavi ἐλέγομεν cum Schützio reponere. Dubitari tamen poterit, quomodo verba intelligi debeant. Equidem nunc nihil decernam. Stalb.

τούτοις προσθῶμεν] Accipienda hæc sunt *de voluptatibus ultimo loco commemoratis* h. e. *puris*. Stalb.

πείνας] Verba πεινῆν et πείνη, non solum in N. F. sed etiam apud profanos scriptores frequenter usurpantur de quavis cupiditate vehementiore ardentique alicujus rei desiderio, velut Xenoph. Œcon. xiii. 9. πεινῶσι τοῦ ἐπαίνου—οὐχ ἧττον ἢ ἄλλαι τῶν σίτων καὶ ποτῶν. cfr. Gataker de Stylo N. T. c. xx. et Raphel. in notis Xenophonteis ad N. T. p. 15. Est autem h. l. μαθημάτων πείνη i. q. κένωσις μαθημάτων, quæ efficit sensum doloris. Male Ald. Bas. 1. 2. μαθημάτων πεινῆν. Stalb.

§. 118. πληρωθεῖσιν] Ita cum Bekk. de certa Schützii conjectura rescripsi pro monstroso πληρωθεισῶν. Sensus hic est: *Quid vero? ii, qui animum scientia impleverunt, si deinde propter oblivionem amittunt scientiam, nonne hanc amissionem cum sensu quodam doloris conjunctam esse vides!* Heusdius p. 103. conjecit: μαθημάτων πληρωθείς τις, ἐὰν ὕστερον κ. τ. λ. Ficini secutus versionem: *si quis doctrina imbutus deinde obliviscatur.* Verum quamvis hujusmodi ἀνακόλουθα in Platone frequentissime occurrunt, tamen eorum numerum absque necessitate augere velle critici esse videtur parum cauti. Faehsius in Sylloge p. 372. tentat πληρωθείς, ὧν ἐὰν ὕστερον κ. τ. λ. Huelsemanno genuina videtur vulgata scriptura; etenim μαθημάτων πληρωθεισῶν esse genitivos absolutos!—Οὔτι φύσει γε h. e. *non per se et revera.* cfr. Ast. ad Legg. x. §. 5. Stalb.

τοῦ παθήματος] Quod etiam Ficinus habuit, qui vertit: *non natura quidem sed quadam passionis cogitatione:* cum Fischero scripsi. Vett. editt. habent τοῦ μαθήματος. Stalb.

αὐτὰ τὰ τῆς] Vulgo legitur αὐτὰ καὶ τὰ τῆς. Verum isto καὶ nihil magis alienum esse potest ab hujus loci ratione. Damnavit illud etiam Schleiermacher; ejecit Bekk. Deinceps mire dictum λήθη γίγνεται—ἐν τοῖς μαθήμασι pro τῶν μαθημάτων. Nihil tamen mutandum; nam explicari sane potest vulgata lectio. Sed statim post: ἀμίκτους τε εἶναι λύπης rescribere ausus sum pro ἀμίκτους τε εἶναι λύπαις, quod omnes editt. exhibent. Illud cur necessario requiratur etiam non moniti intelligent, qui ad usum Platonis hactenus attenderunt. Stalb.

φύσεως μόνον[j] παθήματα χωρὶς τοῦ λογισμοῦ διαπεραίνομεν.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ τοίνυν λέγεις, ὅτι χωρὶς λύπης ἡμῖν[k] λήθη[l] γίγνεται[m] ἑκάστοτε ἐν τοῖς μαθήμασιν.

ΣΩ. Ταύτας τοίνυν τὰς τῶν μαθημάτων ἡδονὰς ἀμίκτους τε[n] εἶναι λύπαις[o] ῥητέον καὶ οὐδαμῶς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τῶν σφόδρα ὀλίγων.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ ῥητέον;

II. iii. 221. §. 32. F. §. 119. ΣΩ. Οὐκοῦν[p] ὅτε[q] μετρίως ἤδη διακεκρίμεθα χωρὶς τάς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ὀρθῶς[r] ἂν[s] λεχθείσας, προσθῶμεν τῷ λόγῳ ταῖς μὲν[t] σφοδραῖς[u] ἡδοναῖς ἀμετρίαν,[v] ταῖς δὲ μὴ τοὐναντίον ἐμμετρίαν· καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ[w] σφοδρὸν αὖ, καὶ πολλάκις καὶ ὀλιγάκις γιγνομένας τοιαύτας, τῆς[x] τοῦ ἀπείρου γ'[y] ἐκείνου

—[l] ἀληθῆ 𝔄ΔΠ.—[m] γίνεσθ' 𝔄.—[n] τε om Σ.—[o] λύπης Λ.—[p] οὐκ ἂν Π.—[q] ὅτι Η. —[r] ὀρθῶς om Λ.—[s] ἂν om 𝔄Π et pr Δ.—[t] μὲν om Λ.—[u] σφόδρα Δ.—[v] ἀμετρίαν Λ.—[w] τὸ ante σφοδρὸν om Σ. αὖ om F et pr Ξ.—[x] τοῖς Σ.—[y] γ' 𝔄ΓΔΛΠΗ, τ' ΣΒ

§. 119. ὅτε μετρίως ἤδη κ.τ.λ.] Ficin. hunc locum ita reddidit: *postquam voluptates puras ab impuris secrevimus, addenda est jam vehementibus immoderatio, remissioribus moderatio, easque etiam, quæ intentius, remissius, magnum, parvum, raro, crebro, suscipiunt, ad infiniti genus, quod per animam corpusque secundum magis minusque discurrit, referre decet; quæ vero ista non capiunt, ad commensurati genus potius referendæ.* Legit igitur hunc locum in cod. suo multo pleniorem. Hinc Schützius scribendum censuit καὶ τὰς τὸ σφόδρα αὖ καὶ ἠρέμα, καὶ τὸ μέγα καὶ μικρὸν καὶ τὸ πολλάκις καὶ ὀλιγάκις δεχομένας τοιαύτας τοῦ ἀπείρου κ. τ. λ. Schleiermacherus mavult: καὶ τὰς τὸ σμικρὸν καὶ ἠρέμα δεχομένας καὶ τὸ σφοδρὸν αὖ καὶ πολλάκις κ. τ. λ. Heind. denique et Buttmann. hanc lectionem excogitarunt: καὶ τὰς τὸ σμικρὸν καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν αὖ καὶ τὸ ἠρέμα δεχομένας καὶ πολλάκις κ. τ. λ. Omnino locus ita comparatus est, ut absque codd. ope vix queat sanari. Quare magnopere dolendum, ne a Bekkero quidem novi quid esse allatum. Quanquam autem suspiciones suspicionibus cumulare nolim, tamen quid de loco statuam explicare juvat. Ac primo quidem ne quis in particula ἂν hæreat in verbis ὀρθῶς ἂν λεχθείσας, recte sane illa participio additur, quia sensus hic est: αἳ ὀρθῶς ἂν λεχθείησαν. Idem prorsus usus reperitur Sophist. p. 224. A. Μουσικήν τε—λέγωμεν—καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς—τὸν ἄγοντα καὶ πολοῦντα—ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λεγόμενον (i. e. ὃς ἂν ὀρθῶς λέγοιτο) παρέχειν. Politic. p. 266. C. πρὸς δὴ τούτοις ἕτερον αὖ τι τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκιμησάντων ἂν, ὦ Σώκρατες, ἆρα καθορῶμεν ἡμῖν γεγονὸς ἐν τοῖς διῃρημένοις; h. e. *quæ ridicula possint celebrari.* Xenoph. Anab. vi. 2. 7. Ἐσκήνουν δὲ ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· εἰς δὲ τὸ πόλισμα ἂν γενόμενον οὐκ ἐβούλοντο στρατοπεδεύεσθαι, ubi, quod obiter moneo, non omnino recte disputavit Schneider. —Deinde articulum τῆς inter τοιαύτας et τοῦ ἀπείρου delendum esse, extra omnem dubitationem positum videtur. Monuit etiam Stephanus probante Fischero. Tum particula τε post ἀπείρου extingui debet, utpote e geminata particula γε orta. Etenim καὶ, quod sequitur, vim habet explicativam, ut loquuntur grammatici quidam, h. e. annectit prægressis sententiam, reliquorum explicationi inservientem. Et video nunc, particulam in edit. Bekk. jam deletam. Tum ante τὸ μέγα non est dubium, quin articulus τὰς inferri debeat, qui pertineat ad participium γιγνομένας. Sed hoc ipsum participium cum viris doctis, Ficino duce, in δεχομένας mutandum.

καὶ ἧττον καὶ μᾶλλον διά τε σώματος καὶ ψυχῆς φερομένου προσθῶμεν αὐταῖς[z] εἶναι γένους, τὰς[a] δὲ μὴ[b] τῶν ἐμμέτρων.[c]

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις μετὰ ταῦτα τόδε αὐτῶν διαθετέον.[d]

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

§. 120. ΣΩ. Τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι τὸ καθαρόν τε καὶ εἰλικρινὲς ἢ τὸ σφόδρα τε[e] καὶ[f] τὸ[g] πολὺ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ ἱκανόν;

Cω: τέ γ' *ς.—[z] αὐτὰς corr Σ.—[a] ταῖς 𝔄.—[b] μὴ om 𝔄Π et pr Δ.—[c] ἀμέτρων Λ.—[d] διαθεατέον corr Σ.—[e] τε post σφόδρα om Γ.—[f] ἢ Γ.—[g] τὸ ante πολὺ om Λ.—

Nam aliter nec sensus nec structura verborum explicari poterit. Porro αὐταῖς post προσθῶμεν abjiciendum videtur; pessumdat enim verborum ordinem, qui quidem hic esse debet: προσθῶμεν, τὰς μὲν τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν δεχομένας—τοῦ ἀπείρου γένους εἶναι. Unde in textum migraverit, statim videbimus. Etenim ne προσθῶμεν quidem genuinum puto. Scribendum procul dubio θῶμεν. Compositum ex antecedentibus male huc illatum. Quo facto sciolus quidam αὐταῖς addidit. Denique haud scio an pro τοιαύτας ante τοῦ ἀπείρου haud male rescribas ταύτας, ita quidem, ut interpunctio post δεχομένας (γιγνομένας) interponatur. His malorum remediis adhibitis sana existet periodus atque talis, quæ et structuram habeat satis expeditam et sensum fundat egregium. Quanquam autem bene novi, me in his corrigendis fortasse audacius versatum esse, quam eum deceat, qui divam criticen ignem et ferrum odisse sciat, tamen facti non pœnitet. Fateor enim libere, me eorum medicorum addictum esse disciplinæ, qui talia vulnera ense resecanda esse præcipiunt. Scilicet jam multum lucramur, si quisnam sensus in talibus inesse debeat et ubi probabiliter vitium lateat, accurate doceamur; modo ab eorum temeritate abstineamus, qui quæcunque ipsis in mentem veniunt, continuo pro veris venditantes bona texta suis erroribus corrumpunt. Stalb.

τόδε αὐτῶν διαθεατέον] Ita cum Heusdio p. 103. correximus vulgatam διαθετέον. Nam statim post διασκοπῶμεν et θεασώμεθα dicitur. Politic. p. 260. C. Τὴν ἐπιτακτικὴν δὴ τέχνην πάλιν ἂν εἴη θεατέον, εἴ πη διέστηκε. De genitivo αὐτῶν, prorsus eodem modo Theætet. p. 182. A. σκόπει δή μοι τόδε αὐτῶν, ubi errat Heind. genitivum positum ratus pro περὶ αὐτῶν. Laudat ille Xenoph. Memor. i. 1. 12. καὶ πρῶτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει, πότερά ποτε νομίσαντες ἱκανῶς ἤδη τἀνθρώπινα εἰδέναι ἔχονται ἐπὶ τὸ περὶ τούτων φροντίζειν. Sed hoc loco genitivus non minus pendet a πρῶτον, quam illo a τόδε. Eadem ratio est Theætet. p. 149. D. Ἆρ' οὖν ἔτι καὶ τόδε αὐτῶν ᾔσθησαι, ὅτι καὶ προμνήστριαί εἰσιν δεινόταται. Stalb.

§. 120. πρὸς ἀλήθειαν—τὸ ἱκανὸν] Etiam hic sensum a librariis moleste turbatum putarunt viri docti. Nam quum ἱκανὸν referri opinarentur ad πρὸς ἀλήθειαν εἶναι, aut post καὶ τὸ aliquid excidisse, aut hæc ipsa vocabula delenda esse statuerunt. Et hanc quidem sententiam amplexi sunt Bastius in Specim. Crit. Text. Sympos. Plat. p. 35. et Schützius in Lect. Platon. Verum enim quoniam difficile est intellectu, quomodo καὶ τὸ in textum irrepserit, et quoniam magnam hujus dialogi partem ita comparatam esse patet, ut hic illic plura excidisse non possit dubitari, hinc mallem audire Heindorfium, qui καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ λίαν, ἱκανὸν olim scriptum fuisse judicabat, nisi dubitarem, an rectam loci emendandi viam non inierint viri docti. Ac hoc quidem patet, sensum totius enuntiationis hunc esse debere: *Quid igitur dicendum ad veritatem prope accedere? Num purum illud ac sincerum, an potius id, quod vehemens est et multum et magnum?* In qua verborum sententia unusquisque hoc concedet, ante τὸ καθαρὸν

ΠΡΩ. Τί ποτ' ἄῤ,[h] ὦ Σώκρατες, ἐρωτᾷς[i] βουλόμενος;

ΣΩ. Μηδέν, ὦ Πρώταρχε, ἐπιλείπειν[j] ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης, εἰ[k] τὸ μὲν ἄῤ αὐτῶν ἑκατέρου καθαρόν ἐστι, τὸ δ' οὐ καθαρόν, ἵνα καθαρὸν ἑκάτερον ἰὸν[l] εἰς τὴν κρίσιν ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ[m] ξυνάπασι τοῖσδε ῥᾴω[n] παρέχῃ τὴν κρίσιν.

II. iii. 222. ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Ἴθι δή, περὶ πάντων,[o] ὅσα καθαρὰ γένη[p] λέγομεν, οὑτωσὶ διανοηθῶμεν· προελόμενοι πρῶτον αὐτῶν ἕν τι[q] διασκοπῶμεν.[r]

[h] ἄρ' Γ.—[i] ἐρωτᾶ Λ.—[j] ἐπιλειπεῖν Π.—[k] ἢ Π.—[l] ἰὼν 𝔄.—[m] καὶ post σοι om Δ.—[n] ῥάως ΓΛΞΕFΗ.—[o] πάντα Γ et corr Δ.—[p] γένει Π.—[q] ἔν τισι 𝔄Π.—[r] σκοπῶμεν

τε καὶ εἰλικρινὲς omissum esse πότερον, usu admodum frequenti. Quo concesso, quis non mirabitur structuræ insolentiam: τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι; πότερον τὸ καθαρόν τε καὶ εἰλικρινὲς, ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ λίαν, ἱκανόν; Numquam profecto mihi persuaderi patiar, ἱκανὸν pertinere ad πρὸς ἀλήθειαν εἶναι. Hoc enim si voluisset auctor, haud dubie scripturus fuisset: τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι ἱκανόν; Et quid tandem significabit ἱκανὸν εἶναι πρὸς ἀλήθειαν? Num quid aliud, nisi hoc: *sufficere ad veritatem* h. e. *satis esse ad veritatem efficiendam?* De hoc vero nunc non agitur, sed potius de eo, utrum id, quod purum sit, an vero illud quod magnitudine sua excellat, ad veritatem propius accedat. Quod quidem aptissime significatur formula πρὸς ἀλήθειαν εἶναι, *juxta veritatem esse* h. e. *cum veritate convenire.* Quæ quum ita sint, haud scio, an verba καὶ τὸ ἱκανὸν genuina sint; modo ἱκανὸν intelligas, quod *justam mensuram* habet, quo significatu nihil usitatius. Itaque hoc quæritur, *utrum, quod verum sit et sincerum, prope accedat ad veritatem, an illud, quod sit multum et magnum atque tale, quod suam habeat mensuram.* Sed duo adhuc restant, quæ alicui fortasse scrupulum injiciant. Namque primo τί ποτε χρὴ φάναι dictum est pro πότερον χρὴ φάναι, quia deinceps duo memorantur, de quibus dubitatio locum habere queat. Verum hic pronominis τίς usus nihil habet insolentiæ. Xenoph. Cyrop. i. 3. 17. ὁπότε δὲ κρῖναι δέοι, ὁποτέρου ὁ χίτων εἴη, τοῦτ' ἔφη σκεπτέον εἶναι, τίς κτῆσις δικαία ἐστί· πότερα τὸν βίᾳ ἀφελόμενον ἔχειν, ἢ τὸν ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι. Ita etiam in N. F. evang. Luc. vii. 42. Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο. Τίς οὖν αὐτῶν, εἰπὲ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει; ubi vid. interptt. Eodem modo utuntur Latini *quis* pro *uter*. Phædr. Fab. i. 13. 7. 'rursus intendit cutem Majore nisu; et simili quæsivit modo, Quis major esset?' ubi sermo est de rana et bove. Vid. ibi Burmann. et Heusinger. Alterum, quod offendat, hoc est, quod sensus requirere videatur τί ποτε χρὴ φάναι μᾶλλον πρὸς ἀλήθειαν εἶναι. Sed videtur tantum, non flagitat revera. Etenim quod interrogatur πότερόν ἐστι πρὸς ἀλήθειαν, id, si rem ad vivum resecueris, hunc sensum præbebit: *utrum cum veritate convenit, ei respondet?* In qua sententia meo quidem judicio non egebimus comparativo μᾶλλον, quoniam nonnisi alterutrum, aut *sincerum et genuinum*, aut *magnum et multum*, ad veritatem accedere ponitur, neque vero ambo simul, alterum magis, alterum minus. Ita hoc quidem loco ne minimam quidem mutationem necessariam arbitror. STALB.

μηδὲν—ἐπιστήμης] Male vulgo post ἐπιστήμης majorem interpunctionem inferunt. Verba hoc modo cohærent: μηδὲν ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης ἐπιλείπειν ἐλέγχων, εἰ τὸ μὲν αὐτῶν ἑκατέρου κ. τ. λ. Protagor. p. 310. D. ὡς οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλείποιμι οὐδὲν, οὔτε τῶν φίλων. ubi vid. Heind. STALB.

προελόμενοι] STEPH. ' For. καὶ προε-

ΠΡΩ. Τί οὖν προελώμεθα; ii. 53.

ΣΩ. Τὸ λευκὸν ἐν τοῖς πρῶτον,[s] εἰ βούλει, θεασώμεθα γένος.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 121. ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν[t] λευκοῦ καὶ τίς καθαρότης ἡμῖν εἴη; πότερα τὸ μέγιστόν τε καὶ πλεῖστον ἢ τὸ ἀκρατέστατον,[u] ἐν ᾧ χρώματος μηδεμία μοῖρα ἄλλη μηδενὸς ἂν[v] εἴη;

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι τὸ[w] μάλιστ' εἰλικρινὲς[x] ὄν.

ΣΩ. Ὀρθῶς. ἆρ' οὖν οὐ[y] τοῦτο[z] ἀληθέστατον, ὦ Πρώταρχε, καὶ ἅμα δὴ[a] κάλλιστον τῶν λευκῶν πάντων θήσομεν, ἀλλ' οὐ τὸ πλεῖστον οὐδὲ τὸ μέγιστον;

Γ et post lituram Δ.—[s] πρῶτον 𝔄ΔΠ : πρώτοις *ς.—[t] ἂν ΔΠ : αὖ *ς.—[u] ἀκρατότατον Η et corr Σ, ἀκρότατον γρ ΣBCEw.—[v] ἐν 𝔄ΔΠ.—[w] τὸ om Λ.—[x] μάλισθ' εἰλικρινὲς Γ.—[y] οὐ add ΔΠ.—[z] του Π.—[a] δὴ καὶ F.—[b] καθαροῦ 𝔄Π et pr (ut vide-

λόμενοι.' non male: sed sine idonea tamen caussa. nam sermo quotidianus fere negligit hæc orationis vincula. Fisch.

προελόμενοι] Quod Stephanus malebat, non modo non necessarium, sed ne usitatum quidem existimo. Namque post οὕτω, τοῦτο, τόδε enuntiationes explicativæ absque copula subsequi solent, sive explicatio ad rem ipsam et materiam spectet, sive ad formam rei, ut h. l. Cfr. Heind. ad Phædon. §. 36. ad Sophist. §. 52. Stalb.

ἐν τοῖς πρῶτον] Ita cum Bekk. scripsi. Ficinus: *album si vis primo genus consideremus.* Cfr. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 171. ed. Bip. Matth. Gr. Gr. §. 289. Vulgo ἐν τοῖς πρώτοις. Stalb.

§. 121. πῶς οὖν ἂν] Ita reponi jubebant grammaticæ rationes. Dedit etiam Bekk. Vulgo pessime πῶς οὖν αὖ. Sophist. p. 233. A. Πῶς οὖν ἄν ποτέ τις πρός γε τὸν ἐπιστάμενον—δύναιτο ὑγιές τι λέγων ἀντειπεῖν; ibid. Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα. ibid. p. 238. Πῶς οὖν ἂν ἢ διὰ στόματος φθέγξαιτο ἄν τις ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τοπαράπαν λάβοι τὰ μὴ ὄντα. Sed satis usitata est hæc particularum constructio. Cfr. Creuzer. ad Plotin. de Pulcritud. p. 362. Nolim vero inversam collocationem damnare. Cf. Phædon. p. 64. A. πῶς ἂν οὖν δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι. Aristoph. Equit. 17. πῶς ἂν οὖν ποτε Εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς. Stalb. qui sic in Addend. 'Errore factum est, ut collocationem particularum πῶς ἂν οὖν non damnandam dicerem. Volebam contrarium. Nam πῶς ἂν οὖν est longe frequentissimum. Quare non probo Creuzeri rationem, qui ad Plotin. p. 362. lectionem cod. Voss. πῶς ἂν οὖν ἴδοις ψυχὴν prætulit rariori structuræ: πῶς οὖν ἂν ἴδοις ψύχην, quam habet edit. Basil. et cod. Marc. C. Cfr. Plat. Hipp. Maj. p. 237. A. Τίς οὖν ἂν ἡμῖν τοιοῦτος λόγος φανείη; Xenoph. Cyrop. ii. 1. 17. τί οὖν ἄν. Clearchus Athen. ii. 488. εἴη οὖν ἄν. Xenoph. de Republ. Athen. i. 8. εἴη μὲν οὖν ἄν. In Aristoph. Pace 1024. per metri necessitatem legendum: τίς οὖν ἂν οὐκ ἐπαινέσειεν.'

ἀκρατέστατον] Steph. 'Legitur etiam ἀκρότατον· sed Ficinus alteram lectionem sequitur, quæ etiam præstare videtur.' recte. In Bas. 2. est ἀκρότατον. Sed Ficinus vertit, *an quod ita sincerum, ut nihil in eo coloris alterius insit.* Nam ἀκρατέστατον ductum est ab ἄκρατος, hoc est, Hesychio interprete, ἀμιγής, ἀσυγκέραστος, ita ut verba ἐν ᾧ—ἂν εἴη interpretationis caussa a Socrate adjecta appareat. Fisch.

ἀκρατέστατον] Vulgatam lectionem recte habere cum res ipsa, tum ea, quæ proxime sequuntur ἐν ᾧ χρώματος μηδεμία μοῖρα luculenter evincunt. Nempe ἀκρατέστατον ductum est ab ἄκρατος, h. e. ἀμιγής, ἀσυγκέραστος, ut Hesychius interpretatur. Stalb.

ΠΡΩ. Ὀρθότατά γε.

ΣΩ. Σμικρὸν ἄρα καθαρὸν λευκὸν[b] μεμιγμένου[c] πολλοῦ λευκοῦ λευκότερον ἅμα καὶ κάλλιον[d] καὶ ἀληθέστερον ἐὰν φῶμεν γίγνεσθαι, παντάπασιν ἐροῦμεν ὀρθῶς.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐ δή που πολλῶν δεησόμεθα[e] παραδειγμάτων τοιούτων ἐπὶ τὸν τῆς ἡδονῆς πέρι λόγον,[f] ἀλλ' ἀρκεῖ
II. iii. 223. νοεῖν ἡμῖν αὐτόθεν, ὡς ἄρα καὶ ξύμπασα ἡδονὴ σμικρὰ μεγάλης καὶ ὀλίγη πολλῆς καθαρὰ λύπης ἡδίων καὶ ἀληθεστέρα καὶ καλλίων γίγνοιτ' ἄν.

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν, καὶ τό γε[g] παράδειγμα ἱκανόν.[h]

ΣΩ. Τί δὲ[i] τὸ[j] τοιόνδε; ἆρα περὶ ἡδονῆς οὐκ ἀκηκόαμεν ὡς ἀεὶ[k] γένεσίς ἐστιν, οὐσία δὲ οὐκ ἔστι τὸ παράπαν

tur) Δ.—[c] μεμιγμένον Π.—[d] κάλλιστον Π.—[e] δεηθησόμεθα F.—[f] λέγον Π.—[g] δὲ Π.—[h] παράδειγμα ἱκανὸν in mg ponit Δ.—[i] δαὶ Δ.—[j] τὸν Γ, περὶ τὸ pr E.—[k] ἀεὶ

σμικρὸν ἄρα καθαρὸν λευκὸν—ἐροῦμεν ὀρθῶς] Ficinus vertit: *si ergo quod parvum purumque album est, admixto multo albo, albius simul, et pulcrius et verius esse dicamus, recte penitus asseremus?* Qua versione philosophi sententia pervertitur. Neque enim Plato dicit, album colorem, si multum albi coloris admisceatur, candidiorem et pulchriorem futurum; sed hoc potius, exiguam quandam albi coloris particulam, modo puri ac sinceri, candidiorem, puriorem et veriorem esse, quam multitudinem quidem, sed permixtæ albedinis; ut Schützius bene animadvertit. Itaque *μεμιγμένον* non est *admixtum*, sed *mixtum, impurum*; et *μεμιγμένου πολλοῦ λευκοῦ* non sunt genitivi absoluti, ut Ficinus putavit, sed reguntur hi genitivi a comparativo *λευκότερον*. STALB.

αὐτόθεν] Est *ex hoc ipso exemplo*. Lachet. p. 183. C. *ἔξεστι δὲ καὶ αὐτόθεν ἡμῖν σκέψασθαι.* Gorg. p. 470. *τί δαί; συγγενόμενος ἂν γνοίης, ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γιγνώσκεις, ὅτι εὐδαιμονεῖ.* Phædr. p. 265. C. *τόδε τοίνυν αὐτόθεν λάβωμεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ψέγειν πρὸς τὸ ἐπαινεῖν ἔσχεν ὁ λόγος μεταβῆναι.* STALB.

§. 122. *μεγάλης καὶ ὀλίγη*] Haud scio an hic lateat vitium. Neque enim voluptas pura, etiamsi parva sit, sic simpliciter verior dici potest magna et multa voluptate; potest quippe etiam magna voluptas esse purissima. Neque etiam antea tale quid de colore contenderat Socrates, sed hoc potius dixerat, magnam albedinis partem, si non sit pura, sed mixta, minus sinceram et veram esse, quam minimam, nec tamen alienis partibus affectam. Quare nondum displicet, quod jam diu in margine notaveram *ὡς ἄρα καὶ ξύμπασα ἡδονὴ σμικρὰ μεγάλης μεμιγμένης καὶ ὀλίγη πολλῆς κ. τ. λ.* Postea Heindorf. idem conjecisse non sine voluptate animadverti. STALB.

γένεσις—οὐσία] Postquam effectum est, nil interesse, quam magna sit voluptas, sed quam sincera et pura, Socrates paullo celerius progreditur ad aliam quæstionem, unde, quodnam pretium voluptati statuendum sit, clarius pateat. Ponit enim nunc duo rerum genera, alterum earum, quæ non pendeant aliunde, sed per se absolvantur (*das Absolute*); alterum illarum, quæ quoniam semper, quum ex aliis aptæ sint, alio tendant atque referantur (*das Relative*). Ac illud quidem natura sua præclarum et venerandum dicit, hoc non item, quia non sit sibi ipsum sufficiens, sed indigeat alienis. Jam ad illud pertinet *ἡ οὐσία* (*das Ideale*), ad hoc vero *ἡ γένεσις* (*das Reale*). Hæc enim ad illam tendit tanquam ad suum finem, neque contra. Quum vero ostensum sit antea, voluptatem oriri ex harmoniæ turbatæ restitutione, ita ut eam *γένεσιν* esse concedi debeat, hinc sponte intelligitur, male

ἡδονῆς; κομψοὶ[l] γὰρ δή[m] τινες αὖ τοῦτον τὸν λόγον ἐπιχειροῦσι μηνύειν ἡμῖν, οἷς δεῖ χάριν ἔχειν.

ΠΡΩ. Τί δή;

ΣΩ. Διαπερανοῦμαί[n] σοι τοῦτ' αὐτὸ[o] ἐπανερωτῶν, ὦ Πρώταρχε φίλε.

ΠΡΩ. Λέγε καὶ ἐρώτα μόνον.

§. 123. ΣΩ. Ἐστὸν δή τινε δύο,[p] τὸ μὲν αὐτὸ καθ' αὑτό, τὸ δὲ ἀεὶ ἐφιέμενον ἄλλου. §. 33. F.

ΠΡΩ. Πῶς τούτω[q] καὶ τίνε λέγεις;

ΣΩ. Τὸ μὲν σεμνότατον ἀεὶ πεφυκός, τὸ δ' ἐλλιπὲς[r] ἐκείνου.

ΠΡΩ. Λέγ' ἔτι[s] σαφέστερον.

ΣΩ. Παιδικά που καλὰ[t] κἀγαθὰ[u] τεθεωρήκαμεν ἅμα καὶ ἐραστὰς ἀνδρείους αὐτῶν.

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Τούτοις τοίνυν ἐοικότα δυοῖν οὖσι δύ' ἄλλα ζήτει[v] κατὰ πάνθ'[w] ὅσα λέγομεν εἶναι τὸ τρίτον[x] ἑτέρῳ.

Δ.—[l] : κομψοὶ Ξ.—[m] δὴ ΓΞ.—[n] διαπερανοῦμαι...] hæc non alteri dat Ξ.—[o] αὐτὸ om 𝔄ΔΠ.—[p] δύω 𝔄ΓΛΣBCFH.—[q] τοῦτο 𝔄Π.—[r] ἐλλειπὲς 𝔄.—[s] ἔτι 𝔄Δ : τι *ϛ.—[t] πολλὰ Δ.—[u] κἀγαθὰ Γ : καὶ ἀγαθὰ *ϛ.—[v] ζήτει ΔΛΠΣF : ζητεῖ *ϛ.—[w] πάνθ'

eos statuere, qui illam τἀγαθὸν, *bonum summum*, habeant, quippe quod sibi sufficiens (ἱκανὸν) esse debeat neque ab aliis aptum. Stalb.

κόμψοι] Sæpe simpliciter dicuntur philosophi sine ulla ironiæ significatione, ut de Republ. vi. p. 505. B. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθὸν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 162. Stalb.

§. 123. λέγε τὶ] For. λεγ' ἔτι. Steph. qui sic in Not. 'Emendationem confirmant quidam loci in quibus ita utitur particula ἔτι ante hoc ipsum comparativum.' Recte conjecit Steph. Stalb.

παιδικά που καλὰ καὶ ἀγαθὰ] Cur hoc cum Bekk. mutaverim, e sequentibus patebit.—Mox cum eodem ζήτει reposui pro vulg. ζητεῖ, sensu postulante. Stalb.

ἑτέρῳ] Sic Ficinus quoque legit. vertit enim, *duo quædam consimilia quære per omnia, quæcunque dicimus alteri tertium esse.* Sed Cornarius ἑτέρῳ corruptum judicabat, pro quo restituendum esset σωτῆρι, ut etiam hoc loco Plato respexisse videretur ad proverbium τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, quo utitur dialogo hoc extremo et in Charmide p. 248. Bas. 2. et de Rep. ix. p. 459. aliisque locis. Conjectura ipsa elegans est : sed displicebat nobis vel propterea, quod σωτῆρι a verbo ἑτέρῳ, qua figuram, qua sonum, litterarum, nimium discrepat, et quod sic desideratur articulus τῷ. Fisch.

κατὰ πάντα ὅσα λέγομεν—ἑτέρῳ] Hæc perobscura sunt. Ficinus vertit : *duo quædam consimilia quære per omnia, quæcunque dicimus alteri tertium esse.* E quibus verbis eum vulgatam lectionem habuisse, facile intelligitur. Cornarius, homo ingenii non acutissimi, vocem ἑτέρῳ corruptam arbitratus τρίτον σωτῆρι legendum esse censuit. Quam conjecturam ille pingui Minerva fecit, ut innumeras alias. Neque enim intelligitur, quænam ratio sit allusionis istius ad illud τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, neque carere sic possumus articulo τῷ. Nihil esse mutandum, recte monuit Schleiermacher, qui locum acute ita interpretatur : *Der Ausdruck ist nur für eine einfache*

ΠΡΩ. Λέγε σαφέστερον, ὦ Σώκρατες, ὅ τι λέγεις.[y]

II. iii. 224. ΣΩ. Οὐδέν τι ποικίλον, ὦ Πρώταρχε· ἀλλ' ὁ λόγος
ἐρεσχελεῖ[z] νῷν, λέγει δ' ὅτι τὸ μὲν ἕνεκά του τῶν ὄντων
ἔστ' ἀεί, τὸ δ' οὗ χάριν ἑκάστοτε τὸ τινὸς ἕνεκα γιγνόμε-
νον ἀεὶ γίγνεται.

§. 124. ΠΡΩ. Μόγις ἔμαθον διὰ τὸ πολλάκις λεχ-
θῆναι.

ΣΩ. Τάχα δ' ἴσως, ὦ παῖ, μᾶλλον μαθησόμεθα προ-
II. 54. ελθόντος τοῦ λόγου.

ΠΡΩ. Τί γὰρ οὔ;

ΣΩ. Δύο δὴ τάδε ἕτερα λάβωμεν.

ΠΡΩ. Ποῖα;

ΣΩ. Ἓν μέν τι[a] γένεσιν πάντων, τὴν δὲ[b] οὐσίαν ἕτερον ἕν.

ΠΡΩ. Δύ'[c] ἀποδέχομαί σου ταῦτα, οὐσίαν καὶ γένεσιν.

ΣΩ. Ὀρθότατα. πότερον οὖν τούτων ἕνεκα ποτέρου, τὴν γένεσιν οὐσίας ἕνεκα φῶμεν ἢ τὴν οὐσίαν εἶναι γενέσεως ἕνεκα;

§. 125. ΠΡΩ. Τοῦτο[d] ὃ προσαγορεύεται οὐσία, εἰ[e] γενέσεως ἕνεκα τοῦτ' ἔστιν ὅ πέρ[f] ἐστι, νῦν πυνθάνει;

Γ.—[x] τι ἕτερον corr Σ.—[y] ὅτι καὶ λέγεις ΞF.—[z] ἐρεσχερεῖ Γ, ἐρεσχηλεῖ corr 𝔄.—[a] τοι Λ.—[b] δὲ om H.—[c] δύ' Γ.—[d] τοῦτο...] hæc non alteri dant ΓΔΛΠΣBCFH.—

Sache scherzhaft gekünstslt, um das Verhältniss auszudrücken, welches eines zum andern hat, selbst also das Dritte zu beiden seyend. Quæ sententia egregie confirmatur verbis sequentibus: *οὐδέν τι ποικίλον, ἀλλ' ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ νῷν.* Enimvero *ἐρεσχελεῖν*, auctore Mœr. p. 159. ed. Pierson. Ἀττικῶς dicitur *τὸ διαπαίζειν.* Phavorin. Ἐρεσχελεῖ· *ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζει.* Hesych. Ἐρεσχελεῖ· *ἀηδίζεται, ὀχλεῖται, ἐρεθίζει, ἀδολεσχεῖ, χλευάζει, παίζει, σκώπτει, διαμάχεται*, ut Albertus edidit. Cfr. Thom. Mag. p. 363. et Bekkeri Anecdot. Græc. t. i. p. 258. De Rep. viii. p. 564. *ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχελούσας, ὡς δὴ σπουδῇ λεγούσας.* Stalb.

οὐδέν τι ποικίλον] H. e. *nihil, quod deludat ac difficile sit intellectu.* Sympos. p. 29. ed. Wolf. Καὶ δὴ *καὶ ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμους ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοῆσαι ῥᾴδιος—ὁ δὲ ἐνθάδε καὶ ὁ ἐν Λακεδαίμονι ποικίλος*; quod postea ita explicatur: *ἐνθάδε δὲ πολὺ τούτων κάλλιον νενομοθέτηται, καὶ ὅπερ εἶπον, οὐ ῥᾴδιον κατανοῆσαι.* Gorg. p. 491. D. *οὐδὲν ποικίλον*; ubi vid. Heind.—De iis, quæ nunc de *οὐσίᾳ* et *γενέσει* disputantur, alio loco monui. Stalb.

§. 124. *πότερον οὖν τούτων ποτέρου ἕνεκα*] De hac interrogandi forma, utriusque linguæ auctoribus satis usurpata, præter alios cfr. Heind. ad Gorg. p. 9. et ad Hipp. Maj. p. 140. Stalb.

τοῦτο—πυνθάνῃ] Steph. ‘ Hæc quoque a Socrate dicuntur apud Ficinum, qui *νῦν πυνθάνῃ* a præcedentibus sejungit, et vertit, *An percipis?* Idem *φαίνομαι* et sex proxime sequentia vocabula tribuit Protarcho. Sic autem ea reddit, ac si legisset, *ἀλλὰ πρὸς θεῶν τί ἐπερωτᾷς με*;’ recte. vertit enim, *Sed per deos quid me interrogas?* Sed verba *τοῦτο ὃ προσαγ.* Protarcho, et verbum *φαίνομαι* Socrati, et verba *πρὸς θεῶν—με* Protarcho, tribuuntur in exemplo versionis Ficini, Basilcæ a. 1539. ex officina Frobe-

ΣΩ. Φαίνομαι.

ΠΡΩ. Πρὸς θεῶν[g] ἆρ' ἂν ἐπανερωτᾷς[h] με;[i]

ΣΩ. Τοιόνδε[j] τι λέγω,[k] ὦ Πρώταρχέ μοι,[l] πότερα[m]
πλοίων ναυπηγίαν ἕνεκα φῂς γίγνεσθαι μᾶλλον ἢ πλοῖα II. iii. 225.
ἕνεκα[n] ναυπηγίας;[o] καὶ πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτ' ἐστί, λέγω[p]
τοῦτ' αὐτό,[q] ὦ Πρώταρχε.

ΠΡΩ. Τί οὖν οὐκ αὐτὸς ἀπεκρίνω σαυτῷ, ὦ Σώκρατες;

[e] : εἰ ΔΠΣ. ἢ w.—[f] ἔστιν ὅπερ om H.—[g] θεῶν οὖν ἆρ' corr Σ.—[h] ἐπανερωταῖς 𝔄Δ Π: ἐπερωτᾷς *ς.—[i] με om Σ.—[j] τοιόνδε...] hæc eidem dant ΞEH.—[k] τινα λόγον corr Σ.—[l] μοι 𝔄ΓΔΛΞΠBCEFHw, με Σ: σοι *ς.—[m] πότερον Ξ.—[n] ἕνεκα add 𝔄Γ ΔΠ.—[o] ναυπηγείας Λ.—[p] : λέγω ΞCE, πότερα λέγω corr Σ.—[q] τούτων corr Σ.—

niana emisso: et verba τοῦτο—πυνθάνῃ ita conversa leguntur, *Hoc quod appellatur Essentia, an generationis caussam dicamus? hoccine est, quod nunc percontaris?* Fieri potest, ut hæc a Grynæo mutata sint, qui præfuit illi editioni. Neque enim eam nobis vacavit cum superioribus editionibus comparare. Fisch.

§. 125. τοῦτο, ὃ προσαγορεύεται—ὅπερ ἐστιν] In antiquissima Ficini versione Socrati tribuuntur, ita ut νῦν πυνθάνῃ (quod vertitur: *an percipis?*) a reliquis sejungatur, et sex proxime sequentia vocabula Protarcho tribuantur. Recte habet vulgata. Stalb.

προς θεῶν, ἆρ' ἂν ἐπανερωτᾷς με;] Ita Bekker. Reliquæ editt. ἆρ' ἂν ἐπερωτᾷς με; Certum est, utramque scripturam esse vitiosam. Etenim quamnam vim particula ἂν habeat, nemo quisquam explicuerit. Hinc Schleiermacherus ἆρ' οὖν ἔτι ἐρωτᾷς; legendum conjecit. Verum nec hæc scriptura omnes removet difficultates. Fatuus enim et ineptus futurus esset Protarchus, e Socrate quærens, num adhuc ab eo interrogetur. Accedit, quod ita nec Socratis responsio justam habitura esset rationem. Quocirca vide, an scribi debeat: ποῖον ἆρ' ἐπανερωτᾷς με; cui interrogationi bene respondent Socratis verba τοιόνδε τι λέγω κ. τ. λ. Verum autem puto ἐπανερωτᾷς, quod cum Bekkero revocavi. Nempe quærit Protarchus, quidnam sit, quod denuo interroget Socrates præter illa, quæ antea jam erat de οὐσίᾳ et γενέσει sciscitatus. Ita legitur Tim. p. 26. D. Stalb.

σοι] Ald. Bas. 1. 2. μοι. recte. Ficinus, *Ejuscemodi quid interrogo.* Fisch.

πλοίων ναυπηγίαν] Notanda est verborum collocatio. Nemque ἕνεκα post ναυπηγίαν demum infertur, quum proprie post πλοίων debuisset. Sed ita solent Græci, ne vocabula sibi invicem opposita interjecta præpositione divellantur. Notæ sunt omnibus formulæ ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, ἐπ' ἄλλος ἄλλῳ pro αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ. Itaque haud scio an mox non scribendum sit cum Bekkero ἢ πλοῖα ἕνεκα ναυπηγίας, quum præpositionis repetitio per usum loquendi non requiratur. Gorg. p. 468. A. πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἕνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν, ἢ τἀγαθὰ τῶν μεταξύ; Stalb.

τί οὖν οὐκ αὐτὸς ἀπεκρίνω σαυτῷ;] *Quin tu tibi ipse respondes?* h. e. *age igitur, jam tibi ipse responde!* Frequens est in Platone et Xenophonte, aliisque scriptoribus hic usus aoristi post τί οὖν et τί οὐ illati. Protagor. p. 310. A. Τί οὖν οὐ διηγήσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν; ibid. p. 317. D. Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, οὐ καὶ Πρόδικον ἢ Ἱππίαν ἐκαλέσαμεν; Gorg. p. 503. B. ἢ εἴ τινα ἔχεις τῶν ῥητόρων τοιοῦτον εἰπεῖν, τί οὐχὶ καὶ ἐμοὶ αὐτὸν ἔφρασας, τίς ἔστι; ubi vid. Heind. Sophist. p. 251. E. Τί οὖν οὐ καθ' ἓν ἀποκρινάμενος ἐφ' ἑκάστου τὰ ξυμβαίνοντα ἐσκέψω; Menexen. p. 236. C. ΣΩ. Εἰ μὴ ἀδικῶ γε. ἐμάνθανον γέ τοι παρ' αὐτῆς καὶ ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον, ὅτι ἐπελανθανόμην. MEN. Τί οὖν οὐ διῆλθες; ΣΩ. Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ἂν ἐξενέγκω αὐτῆς τὸν λόγον. Xenoph. Cyrop. ii. 1. 4. Τί οὖν, ἔφη ὁ Κῦρος, οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἔλεξάς μοι, εἰ οἶσθα, πόση τις ἡ προσιοῦσα, καὶ πάλιν τὴν ἡμετέραν; ubi recte Weiskius: 'hæc interrogatio alacritatem quandam animi et aviditatem sciendi exprimit, ut Latinorum: *quin tu mihi—recenses?*' Hieron. i. 3. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ ὑπέμνησάς με τὰ ἐν

ΣΩ. Οὐδὲν ὅ τι οὔ· σὺ[r] μέντοι τοῦ λόγου[s] συμμέτεχε.[t]

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φημὶ δὴ γενέσεως μὲν[u] ἕνεκα φάρμακά τε καὶ πάντα ὄργανα καὶ πᾶσαν ὕλην παρατίθεσθαι πᾶσιν, ἑκάστην δὲ γένεσιν ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινὸς[v] ἑκάστης ἕνεκα γίγνεσθαι, ξύμπασαν δὲ γένεσιν οὐσίας ἕνεκα γίγνεσθαι[w] ξυμπάσης.[x]

ΠΡΩ. Σαφέστατα μὲν οὖν.

§. 126. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡδονή γε, εἴ περ γένεσίς ἐστιν, ἕνεκά τινος οὐσίας ἐξ ἀνάγκης γίγνοιτ' ἄν.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τό γε μὴν οὗ[y] ἕνεκα τὸ[z] ἕνεκά του γιγνόμενον ἀεὶ γίγνοιτ' ἄν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ[a] ἐκεῖνό ἐστι· τὸ δὲ τινὸς ἕνεκα γιγνόμενον εἰς ἄλλην, ὦ ἄριστε, μοῖραν θετέον.

ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατον.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἡδονή γε[b] εἴ περ γένεσίς ἐστιν, εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν αὐτὴν τιθέντες ὀρθῶς θήσομεν;

II. iii. 226. ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅ περ ἀρχόμενος εἶπον τούτου τοῦ λόγου, τῷ μηνύσαντι τῆς ἡδονῆς πέρι τὸ γένεσιν μέν, οὐσίαν δὲ

[r] οὔ καὶ σὺ corr Σ.—[s] λεγομένου (ν supra) ιυ.—[t] συμμέτεχε 𝔄ΔΠ: μέτεχε *ς.—[u] ἐμ' 𝔄.—[v] τινος om F.—[w] ξυμπάσης F, ξύμπασαν...γίγνεσθαι om 𝔄ΓΔ et pr Π.—[x] ξυμπασηι 𝔄.—[y] οὗ τὸ Π.—[z] τὸ (ω̂ supra) C, τῶ (δ supra) BF, τῶ Γ.—[a] μοῖραν Η.—[b] τε Λ.—[c] ἐν τινοῦν Η.—

τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ; οὕτω γὰρ ἂν σοι οἶμαι μάλιστα ἐγὼ δύνασθαι δηλοῦν τὰ διαφέροντα κ. τ. λ. Memor. iii. 11. 15. Τί οὖν οὐ σύ μοι—ἐγένου συνθηρατὴς τῶν φίλων; ubi vid. Schneid. Adde Heind. ad Charmid. p. 60. Eurip. Heracl. 805. τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν; ubi Elmsleius laudat Æschyl. Prom. 746. Aristoph. Vesp. 213. Lysistr. 181. et ibid. 1103. ubi præsens usurpatur, Τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην. Stalb.

οὐδὲν ὅ,τι οὔ] Ficinus, *nihil prohibet*, quasi legisset οὐδὲν κωλύει. Supplendum ἀποκρινοῦμαι i. e. πάντα σοι ἐρῶ. Mox quod Bekk. συμμέτεχε pro vulgat. μέτεχε edidit, id multum vereor, ut idoneis rationibus defendi possit. Duriter certe dictum μέτεχε τοῦ λόγου σὺν ἐμοί, quando duo tantum colloquuntur.—Ceterum in Aldin. vices colloquentium hæ sunt: ΣΩ. Τοιόνδε τι λέγω—τοιαῦτ' ἐστί. ΣΩ. Λέγω— ΠΡΩ. Οὐδὲν ὅ, τι οὔ. ΣΩ. Σὺ μέντοι τοῦ λόγου ctr. Pessime.—In seqq. ἑκάστην δὲ γένεσιν ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινος ἑκάστης ἕνεκα—γίγνεσθαι ξυμπάσης notabis oppositionem inter ἑκάστη et ξύμπασα atque inde oriundam periodi conformationem. Stalb.

§. 126. τό γε μὴν, οὗ ἕνεκα] Ita paullo post: τῶν, ὅσοι ἐξιώμενοι ἢ πείνην ἢ δίψαν—χαίρουσι. Sed jam supra monui de hoc articuli usu. Quod autem ἐκεῖνο post τό γε, vi demonstrativa præditum, infertur, neminem hoc offendet, qui legerit adnotationes Heindorfii ad Phædon. §. 83. et Schneideri ad Xenoph. Cyrop. v. 2. 28. Stalb.

μηδ' ἡντινοῦν[c] αὐτῆς εἶναι, χάριν ἔχειν δεῖ.[d] δῆλον γὰρ ὅτι οὗτος τῶν φασκόντων ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι καταγελᾷ.[e]

ΠΡΩ.[f] Σφόδρα γε.

ΣΩ. Καὶ μὴν ὁ αὐτὸς οὗτος ἑκάστοτε καὶ τῶν ἐν ταῖς γενέσεσιν[g] ἀποτελουμένων καταγελάσεται.[h]

§. 127. ΠΡΩ. Πῶς δὴ καὶ ποίων λέγεις;

ΣΩ. Τῶν ὅσοι ἐξιώμενοι ἢ[i] πείνην ἢ δίψαν[j] ἤ[k] τι[l] τῶν τοιούτων, ὅσα γένεσις ἐξιᾶται,[m] χαίρουσι διὰ τὴν γένεσιν ἅτε ἡδονῆς οὔσης αὐτῆς, καί φασι ζῆν οὐκ ἂν δέξασθαι μὴ διψῶντές τε καὶ πεινῶντες καὶ τἆλλα, ἅ τις ἂν εἴποι, πάντα τὰ ἑπόμενα τοῖς τοιούτοις παθήμασι μὴ πάσχοντες.

ΠΡΩ. Ἐοίκασι γοῦν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ γίγνεσθαί[n] γε[o] τοὐναντίον ἅπαντες τὸ II. 55.
φθείρεσθαι φαῖμεν ἄν.

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον.

ΣΩ. Τὴν δὴ[p] φθορὰν καὶ γένεσιν αἱροῖτ' ἂν ὁ[q] τοῦθ' αἱρούμενος, ἀλλ' οὐ τὸν τρίτον ἐκεῖνον βίον, τὸν ἐν ᾧ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι, φρονεῖν δ' ἦν[r] [δυνατὸν] ὡς οἷόν τε καθαρώτατα.

§. 128. ΠΡΩ. Πολλή τις, ὡς ἔοικεν, ὦ Σώκρατες, II. iii. 227.

[d] ἔχειν δεῖ ΓC et corr Ξ, ἔχειν δεῖν 𝔄ΔΠ, δεῖν ἔχειν H : δεῖ ἔχειν *ς.—[e] καταγελάσεται ΓH et γρ BCw.—[f] ὁ libris deest.—[g] γένεσι Γ et pr Ξ.—[h] καταγελάσεται ἀποτελουμένων Γ.—[i] ἢ om 𝔄ΔΠ.—[j] πεινῆν ἢ διψῆν Γ.—[k] εἴ Σ.—[l] τοι C.—[m] ἐξιαται (ου) H.—[n] τὸ γενέσθαι 𝔄Π et pr Δ.—[o] τε Λ, om ΔΠ.—[p] δὲ w.—[q] τις 𝔄ΔΠ.

τἀγαθὸν εἶναι] Sponte reposui pro ἀγαθὸν εἶναι. Stalb.

καταγελᾷ] Steph. 'Quidam vet. καταγελάσεται, ut statim post legitur.' Nimirum Bas. 2. Ficinus, *ab hoc deriderí :* mox, *ridebit*. Sed καταγελᾷ hic verum est. nam καταγελᾷ est fut. Atticum, ut καταγελάσεται positum est pro fut. passivo. Fisch.

καταγελᾷ] Neque enim καταγελᾷ esse potest futurum, quoniam Attici nunquam καταγελάσω, sed semper καταγελάσομαι dixisse reperiuntur, neque καταγελάσεται sensu passivo accipiendum. Protagor. p. 355. C. ἂν οὖν τύχῃ ὁ ἐρόμενος ἡμᾶς ὑβριστὴς ὤν, γελάσεται καὶ ἐρεῖ κ. τ. λ. ibid. p. 357. D. νῦν δὲ, ἂν ἡμῶν καταγελᾶτε, καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελάσεσθε. Sensus hic est: *idem ille, qui voluptatem in continua generatione sitam esse existimat, eos etiam ridebit, qui his generationibus tantum pretium statuunt, ut eas ipsi vitæ præferendas arbitrentur.* Unde patet, verissimum esse καταγελᾷ. Mox καὶ μὴν ὁ αὐτὸς οὗτος e Bekker. dedi. In reliquis editt. articulus deest. Stalb.

§. 127. ἐξιώμενοι] De verbo ἐξιᾶσθαι cfr. quæ dicta sunt ad §. 35.—Mox vocem δυνατὸν utpote vitii suspectam, uncis inclusi, præeunte Bekkero. Videtur ea e glossemate sequentium verborum enata esse. Hesych. et Timæus Ὡς οἷόν τε· ὡς δυνατόν.—Ald. Bas. 1. 2. vitiose καθαρότατα, quod Stephanus jam correxit. Stalb.

ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι, ἐάν τις τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῆται.[s]

ΣΩ. Πολλή, ἐπεὶ[t] καὶ τῇδε ἔτι λέγωμεν.

ΠΡΩ. Πῇ;

ΣΩ. Πῶς οὐκ ἄλογόν ἐστι μηδὲν ἀγαθὸν εἶναι μηδὲ καλὸν μήτε ἐν σώμασι μήτ' ἐν πολλοῖς ἄλλοις πλὴν ἐν ψυχῇ, καὶ ἐνταῦθα ἡδονὴν[u] μόνον, ἀνδρίαν δὲ ἢ σωφροσύνην ἢ νοῦν ἤ τι τῶν ἄλλων[v] ὅσ'[w] ἀγαθὰ εἴληχε ψυχή, μηδὲν τοιοῦτον εἶναι; πρὸς τούτοις δὲ ἔτι τὸν μὴ χαίροντα, ἀλγοῦντα δὲ ἀναγκάζεσθαι φάναι κακὸν εἶναι τότε ὅταν ἀλγῇ, κἂν ᾖ ἄριστος πάντων, καὶ τὸν χαίροντα αὖ, ὅσῳ μᾶλλον χαίρει, τότε ὅταν χαίρῃ, τοσούτῳ[x] διαφέρειν πρὸς ἀρετήν.

ΠΡΩ. Πάντ' ἐστὶ ταῦτα, ὦ Σώκρατες, ὡς δυνατὸν ἀλογώτατα.[y]

§. 34. F. §. 129. ΣΩ. Μὴ τοίνυν ἡδονῆς μὲν πάντως[z] ἐξέτασιν πᾶσαν ἐπιχειρῶμεν ποιήσασθαι, νοῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης οἷον

—[r] δεῖν Ξ.—[s] τὲ θῆται Γ.—[t] ἐπειδὴ ΞΣ.—[u] ἡδονὴ ΞΕ.—[v] τοιούτων Δ.—[w] ὅσ' Γ. —[x] τοσούτω 𝔄ΔΛΠΣBCHw : τοσοῦτον *ς.—[y] ἀλγότατον Λ.—[z] μὲν πάντως 𝔄ΔΠ :

§. 128. *πολλή τις—ἀλογία*] Nemo non dixerit scribendum esse *πολλήν τινα* et *ἀλογίαν*: sed si locus hic emendetur, alium etiam quendam ei similem, aut etiam alios quosdam, emendare oportebit. Steph.

Mireris hic Stephanum, *πολλήν τινα—ἀλογίαν* corrigere tentantem. Fischerus vulgatam propterea sanam esse putabat, quoniam *ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι* dictum esset pro *ἀλογία γίγνεται*. Verum enim hac ratione quomodo ea loca explicabis, ubi *ξυμβαίνει* cum accusativo et infinitivo jungitur? Utramque enim structuram usitatam esse constat. Scilicet aliquantum refert, utrum subjectum, quod dicunt, verbo *συμβαίνει* præmittatur, an vero postponatur. Illud si fit, nominativus casus usurpari consuevit; sin hoc, accusativus. De Republ. iv. p. 438. E. *ἐπιστήμη—ποιὰ δή τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι.* Parmenid. §. 16. Heind. *ἑκάστη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνει εἶναι.* Phædon. p. 67. C. *κάθαρσις εἶναι συμβαίνει τοῦτο.* Contra Protagor. p. 333. C. *συμβαίνει μέντοι ἴσως, καὶ ἐμὲ τὸν ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἀποκρινόμενον ἐξετάζεσθαι.* Phædon. p. 74. A. *ἆρ' οὖν συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων*; Polyb. ix. 23. *διὰ τὸ προσφάτως αὐτὰ γεγονέναι, τελέως ἐναργῆ συμβαίνει τὴν γνῶσιν αὐτῶν ὑπάρχειν.* Stalb.

ἐνταῦθα ἡδονὴν] Ald. Bas. 1. 2. *ἡδονή.* Male.—*ἐνταῦθα* sc. *ἐν ψυχῇ.*—*μηδὲν τοιοῦτον* sc. *μηδὲ ἀγαθὸν, μηδὲ καλόν.*—Pro *εἴληχε ψυχὴ* Ald. Bas. 1. 2. *εἴληχε ψυχῇ.* Non omnino male. Stalb.

κἂν ᾖ ἄριστος] *Quamvis optimus sit.* —*διαφέρειν πρὸς ἀρετὴν virtute excellere*; quæ locutio frequentior est, quam ut exemplis illustrari debeat. Stalb.

§. 129. *μὴ τοίνυν ἡδονῆς κ. τ. λ.*] Absoluta de voluptatis natura et variis generibus disputatione Socrates accedit ad mentis et sapientiæ naturam accuratius considerandam. In qua re ille sic versatur, ut quanta sit ejus præstantia et dignitas, luculenter ostendat. Stalb.

ἡδονῆς μὲν] Bekkero debetur; Ald. Bas. 1. 2. *ἡδονῆς μέντοι.* Quod cur ferri nequeat, facile videbunt, qui particularum Græcarum usum bene callent. Cfr. §. 136. *πάντως ἔγωγε οἶμαι ἡγεῖσθαι ξύμπαντας.* Stalb.

ἐξέτασιν ποιήσασθαι] Dictum pro *ἐξετάσαι*, usu frequentissimo. Isocrat. Areo-

φειδόμενοι σφόδρα[a] φανῶμεν· γενναίως δέ, εἴ πῇ[b] τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν, ἕως ὅ τι καθαρώτατόν ἐστ᾽ αὐτῶν φύσει, τοῦτο[c] κατιδόντες εἰς τὴν κρίσιν χρώμεθα τὴν κοινὴν τοῖς τε[d] τούτων καὶ τοῖς τῆς ἡδονῆς μέρεσιν ἀληθεστάτοις.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς. II. iii. 228.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡμῖν τὸ μέν, οἶμαι, δημιουργικόν ἐστι τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης, τὸ δὲ περὶ παιδείαν καὶ[e] τροφήν; ἢ πῶς;

μέντοι ς.—[a] σφόδρα φειδόμενοι Γ.—[b] εἴποι Λ.—[c] τοῦτο φύσει Γ.—[d] τῆς τε 𝔄ΓΛΣΒ

pagit. p. 206. ἔδοξε τῷ δήμῳ κοινὴν ποιήσασθαι τὴν ἀπόδοσιν. de Permutat. p. 686. οὐχ οὕτω γ᾽ ἂν τολμηρὰν ἐποιησάμην τὴν ὑπόσχεσιν, εἰ μὴ καὶ δείξειν ἔμελλον ὑμῖν, καὶ ῥᾳδίαν ποιήσειν τὴν διάγνωσιν αὐτῶν. Lucian. Prometh. p. 18. διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσόφων. Aliud est, si dicitur ἐξέτασιν ποιῆσαι, h. e. *auctorem esse perscrutationis, die Untersuchung veranstalten, geschehen lassen.* Sic σπονδὰς ποιεῖν de diis induciarum auctoribus apud Aristoph. Pac. 212. et 1199. εἰρήνην ποιεῖν de Trygæo pacis suasore. Ran. 778. 785. ubi κρίσιν ποιεῖν est *judicium instituere.* Sed interdum activum pro medio usurpatur, ut Menexen. §. 1. ubi ταφὰς ποιεῖν legitur. Itaque non recte suspectum habuerunt locum Xenoph. Anab. ii. 2. 27. ubi de militibus Græcorum: Οἱ μὲν οὖν πρῶτοι ὁμοίῳ τρόπῳ τινὶ ἐστρατοπεδεύοντο, οἱ δ᾽ ὕστεροι σκοταῖοι προσιόντες, ὡς ἐτύγχανον ἕκαστοι, ηὐλίζοντο καὶ κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν, καλοῦντες ἀλλήλους, ὥστε καὶ τοὺς πολεμίους ἀκούειν. cfr. Cyrop. iii. 1. 4. ubi vid. Fischer. iii. 3. 23. Codices discrepant. Omnino in hac formula activum longe usitatissimum, etiam apud seriores. Ita Plutarch. Phocion. c. 33. ὡς δὲ θόρυβον καὶ κραυγὴν ἐποίουν. Stalb.

εἴ πῇ τι σαθρὸν ἔχει] De voc. σαθρὸν cfr. Toup. ad Long. p. 322. Fischer. ad Euthyphr. §. 5. collat. Gorg. p. 479. B. p. 493. E. Simillimus huic locus est Theætet. p. 179. D. σκεπτέον τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται; ad quem locum Scholiasta ita annotat: ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκέραιά εἰσιν. Ad hoc scholion illustrandum, teste Wyttenbachio in animadverss. ad Plutarchi Moral. part. i. p. 479. Ruhnkenius in Adversariis adscripserat hæc: ‘Schol. ad Nub. 317. ibiq. Kuster. Plutarch. t. ii. p. 64. Corrig. Diog. Laert. p. 330. κομπεῖν confirmat Eustath. ad Il. M. p. 896. Suid. v. κροῦσις. Kust. ad Suid. t. iii. p. 207. et 245. ad Hesych. i. p. 336. Phavor. qui sequens scholion conjungit. Themist. p. 299. ad Lucian. t. ii. p. 842. Menag. ad Laert. p. 112. Phrynich. Ms. v. περικρούμενος. Toup. ad Longin. p. 192.’ Eadem imagine utitur Lucian. Parasit. 3. t. ii. p. 841. Φέρε δὴ καθ᾽ ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος· ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ὑποφθέγγηται. Damascius apud Suid. s. v. πρόσοιτο. t. iii. p. 207. ἦν δὲ ἱκανὸς ἰδεῖν ὅπη τε σαθρὸν φθέγγεται ὁ λόγος καὶ ὅπη ὑγιές. Ex his aliisque compluribus locis Wyttenbachius l. c. scribendum hic esse conjecit εἴ πῄ τι σαθρὸν ἠχεῖ, quod etsi elegantissimum est, tamen non necessarium puto. Stalb.

οὐκοῦν ἡμῖν τὸ μὲν κ. τ. λ.] Structura verborum paullo impeditior hæc est: οὐκοῦν ἡμῖν τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης τὸ μὲν δημιουργικόν ἐστι, τὸ δὲ περὶ παιδείαν καὶ τροφήν; Dicuntur autem μαθήματα nunc sensu latiore ἅτινα μανθάνομεν, unde τὸ μὲν αὐτῶν δημιουργικόν ἐστι, h. e. *artes et opificia spectat,* τὸ δὲ περὶ τροφὴν καὶ παιδείαν, h. e. *ad eruditionem et vitæ cultum refertur.* Aliter hæc verba nolim interpretari. Scripsimus vero cum Bekk. περὶ παιδείαν καὶ τροφὴν, quemadmodum hæc verba sexcenties conjuncta reperiuntur. Vulgo ἢ τροφήν. Tim. p. 19. D. καὶ ἐν τῷ πολεμεῖν τὰ προσήκοντα ἀποδιδοῦσι τῇ παιδείᾳ καὶ τροφῇ. Phædon. p. 107. D. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς ᾅδου ἡ ψυχὴ ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς,

ΠΡΩ. Οὕτως.

§. 130. ΣΩ. Ἐν δὴ ταῖς χειροτεχνικαῖς διανοηθῶμεν

ἃ δὴ καὶ λέγεται μέγιστα ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκεῖσε πορείας. ibid. p. 81. D. τὰς τῶν φαύλων (ψυχὰς) αἳ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὔσης. ibid. p. 84. A. ἡ ψυχὴ—τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, ubi deinceps: ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ. de Republ. ii. p. 376. E. θρέψονται δὲ δὴ ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον; ubi paullo post: τίς οὖν ἡ παιδεία; ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης; ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Criton. §. 5. ἢ γὰρ οὐ χρῆν ποιεῖσθαι παῖδας, ἢ ξυνταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα. ibid. §. 12. ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφήν τε καὶ παιδείαν, ἐν ᾗ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; quo loco paullo ante post τούτοις ἡμῶν voc. τοῖς νόμοις, et mox post ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι voc. νόμοι unicuique locum attente legenti ab interpolatorum manibus profectum esse videbitur. Alcibiad. i. p. 121. A. τῆς δὲ σῆς γενέσεως καὶ τροφῆς καὶ παιδείας. de Legg. xi. p. 920. A. ὅσοι γενέσει καὶ τροφαῖς εὖ πεπαίδευνται. ibid. p. 926. E. μετὰ μὲν οὖν τὴν πρώτην ἑκάστοις εἴρηνται τροφαὶ καὶ παιδεύσεις. ibid. p. 927. B. καὶ εὐλαβούμενον περὶ τροφήν τε καὶ παιδείαν ὀρφανῶν. Sed satis exemplorum in re Platonis lectoribus minime ignota. STALB.

§. 130. ἐν δὴ ταῖς χειροτεχνικαῖς] Ante hæc verba dubitari non potest, quin particula aliqua disputationis sive brevior sive longior interierit. Nam quum verbis prægressis artes divisæ sint in δημιουργικὰς et in eas, quæ ad παιδείαν καὶ τροφὴν pertineant, qui tandem fit, ut nunc repente de artibus χειροτεχνικαῖς agatur, earum vero, quæ ad παιδείαν spectare dicuntur, nulla prorsus fiat a reliquis separatio? Quid? quod in sequenti disputatione in χειροτεχνικαῖς etiam commemorantur ἰατρική, καὶ γεωργία καὶ μουσικὴ καὶ κυβερνητικὴ καὶ στρατηγητικὴ quatenus eæ usu et exercitatione sensuum nitantur. Quas artes omnes quis dubitare audebit, quin ab auctore ad τὰς περὶ τροφὴν καὶ παιδείαν referri debuerint? Nam illud quidem non vereor, ne quis ea, quæ mox de philosophia, tanquam reliquarum scientiarum omnium matre ac gubernatrice, exponuntur, huc revocare studeat, quam nemo quisquam unquam τὴν περὶ τροφὴν καὶ παιδείαν ἐπιστήμην a Platone vocatam esse docuerit. Neque vero Socrates istam de artium discrimine disputationem tam negligenter et sine ratione instituere potuit, qui antea de speciebus in unaquaque quæstione, sapienter quidem instituta, caute et accurate investigandis tam sollerter præceperit. Quæ quum ita sint, nullus dubito, quin me non sine idonea caussa ante οὐκοῦν plura intercidisse statuere concessuri sint omnes, qui loci rationes bene perspexerint. Hoc autem loco ut lacunam esse sumam, quum alia faciunt, tum etiam hoc, quod verba ἐν δὴ ταῖς χειροτεχνικαῖς, sic statim ab initio posita, nihil habent, quorsum referantur. Quodsi vero quærimus, quid in deperdita ista colloquii parte probabiliter tractatum fuerit; sequentia, etsi non disertum rei indicium faciunt, tamen hoc certe ostendunt, artes δημιουργικὰς et eas, quæ ad educationem spectare dicuntur, rursus divisas fuisse in plures alias partes quarum aliæ χειροτεχνικαὶ judicatæ esse videntur, aliæ non χειροτεχνικαί. Ac has quidem postquam a ceteris distinxerat, videtur eas in una posuisse philosophia, de qua, quum breviter monitum esset, uberior quæstio rejecta est in finem totius de artibus disputationis. Quæ si recte a nobis conjectata sunt; judicari etiam licebit de eo, utrum major an minor colloquii pars perierit. Nam sane hæc res non paucis tantummodo verbis declarari poterat, sed copiosiore disputatione indigebat. Ceterum non possum non hac occasione oblata profiteri, mihi semper omnes Platonis codd. quorum quidem hodie notitiam aliquam accepimus, ex uno aliquo fonte fluxisse unamque familiam constituere visos esse. Qui quamvis in litteris, syllabis, apicibus multum interdum discrepant, tamen ubi graviores corruptelæ aut lacunæ, quarum multo major numerus olim reperietur, quam fortasse existimabant, qui verbis inhærentes res ipsas negligere solent, deprehenduntur, tam amice inter se conspirent, ut omnes eodem parente natos esse vix possis dubitare. Quanquam hic quoque e stirpe vitiosa vitiosior proles exiit. Certius hac de re olim judicare licebit, ubi Iman. Bekkerus, vir de Platone jam

πρῶτα εἰ τὸ μὲν ἐπιστήμης αὐτῶν μᾶλλον ἐχόμενον, τὸ δὲ ἧττον ἔνι, καὶ δεῖ[f] τὰ μὲν ὡς καθαρώτατα νομίζειν, τὰ δ' ὡς ἀκαθαρτότερα.[g]

ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρή.

ΣΩ. Τὰς τοίνυν ἡγεμονικὰς διαληπτέον ἑκάστων αὐτῶν χωρίς;

ΠΡΩ. Ποίας καὶ πῶς;

ΣΩ. Οἷον πασῶν που τεχνῶν ἄν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ καὶ μετρητικὴν[h] καὶ στατικήν,[i] ὡς ἔπος εἰπεῖν φαῦλον τὸ[j] καταλειπόμενον ἑκάστης ἂν γίγνοιτο.

CEF, τε pr Ξ.—[e] καὶ 𝔄ΔΠ : ἢ *ϛ.—[f] δὴ 𝔄ΔΠ.—[g] ἀκαθαρτότατα ΠΕϛ.—[h] μερικὴν

nunc immortaliter meritus, copias, dudum, ut audio, paratas, tandem publici juris fecerit. Pæne oblitus essem addere, Sydenhamum pro ἐν δὴ χειροτεχνικαῖς tentasse ἐν δὴ χειροτεχνίαις. Male. Cfr. de Republ. ix. p. 590. B. Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἴει, ὄνειδος φέρει; Stalb.

τὸ δὲ ἧττόν ἐστι] Ita de certa Schleiermacheri conjectura dedi. Vulgo ἧττον ἔνι, quod ferri non potest. Neque enim verba cohærent ita: ἔνι ταῖς χειροτεχνικαῖς κ. τ. λ. sed potius hoc modo: εἰ τὸ μὲν αὐτῶν—ἐπιστήμης μᾶλλον ἐχόμενόν ἐστι. Intelligit vero ἐπιστήμην scientiam e rerum οὐσίᾳ depromtam. Cfr. de Republ. vii. p. 534. A. Alcinous doctr. Platon. p. 340. Ὁ (λόγος) περὶ τὰ νοητὰ ἐπιστήμη τέ ἐστι καὶ ἐπιστημονικὸς λόγος, ὁ δὲ (ita leg. pro vulg. τε) περὶ τὰ αἰσθητὰ δοξαστικός τε καὶ δόξα.—ἐπιστήμης τῆς περὶ τὰ νοητὰ καὶ δόξης τῆς περὶ τὰ αἰσθητὰ ἀρχαὶ νόησίς τε καὶ αἴσθησις. Stalb.

καὶ δεῖ τὰ μὲν] Sc. τὰ τῆς ἐπιστήμης ἐχόμενα.—Mox νομίζειν ὡς καθαρώτατα est *pro purissimis habere*, usu satis trito. Supplendum ὄντα. Cfr. Heind. ad Sophist. p. 409. Monui propter Fischerum, qui Bas. 2. lectionem ὡς ἀκαθαρτότερα, quam Bekk. etiam recepit, propterea damnavit, quoniam particula ὡς jungi sibi velit superlativum. Etiam Ficinus comparativum habuit. Vertit enim: *aliquid impurissimum, impurius aliquid arbitrari*. Ald. ὡς ἀκαθαρτότατα. Fateor tamen, vulgatam lectionem mihi non genuinam videri. Quæritur enim, εἰ τὸ μὲν μᾶλλον ἐχόμενόν ἐστι ἐπιστήμης, τὸ δὲ οὔ. Quare vix dubito, quin reponi debeat: καὶ δεῖ τὰ μὲν ὡς καθαρώτερα νομίζειν, τὰ δὲ ὡς ἀκαθαρτότερα. Stalb.

ἑκάστην] De Stephani conjectura dedi τὰς—ἑκάστην pro vulgat. ἑκάστων. de Republ. i. p. 346. D. καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι (τέχναι) οὕτω τὸ ἑαυτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται. cfr. Heind. ad Gorg. §. 127. et Matth. Gr. Gr. §. 301. A. not. Vulgata lectio sensum pervertit.—Segregandas autem a χειροτεχνικαῖς universe dictis censet ἡγεμονικὰς τέχνας h. e. eas, quibus reliquæ omnes veluti fundamento nitantur, ita ut, iis sublatis, nihil retineant nisi aliquam probabilitatis et verisimilitudinis speciem, sollertia quadam sensuum effectam, (ἐμπειρίᾳ καὶ τριβῇ) sed omni certa ratione destitutam. De ἐμπειρίᾳ καὶ τριβῇ sæpenumero conjuncta cfr. infr. c. 54. εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Gorg. p. 464. E. τοῦτο γὰρ πρός σε λέγω, ὅτι τοῦ ἡδέος στοχάζεται ἄνευ τοῦ βελτίστου· τέχνην δὲ αὐτὴν οὔ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα, ᾧ προσφέρει, ἃ προσφέρει, ὁποῖα ἄττα τὴν φύσιν ἐστίν. ibid. p. 501. A. ἡ δὲ ἑτέρα τῆς ἡδονῆς—κομιδῇ ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, οὔτε τι τὴν φύσιν σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν, ἄλογός τε παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Legg. ix. p. 357. Refert autem ad ἡγεμονικὰς artes eas, quæ, quoniam instrumentorum et mensurarum ope utantur, reliquis longe certiores fiant, veluti ἀριθμητική, μετρητική et στατική, de quibus mox accuratius exponitur. Stalb.

ΠΡΩ. Φαῦλον μὲν δή.[k]

ΣΩ. Τὸ γοῦν μετὰ ταῦτ' εἰκάζειν λείποιτ' ἂν καὶ τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾷν ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ, ταῖς τῆς στοχαστικῆς προσχρωμένους δυνάμεσιν, ἃς πολλοὶ τέχνας
II. 56. ἐπονομάζουσι, μελέτῃ καὶ πόνῳ τὴν ῥώμην ἀπειργασμένας.[l]

ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατα λέγεις.

§. 131. ΣΩ. Οὐκοῦν μεστὴ μέν που μουσικὴ πρῶτον,
II. iii. 229. τὸ ξύμφωνον ἁρμόττουσα οὐ μέτρῳ ἀλλὰ μελέτης στοχασμῷ· καὶ ξύμπασα αὐτῆς[m] αὐλητική,[n] τὸ μέτρον ἑκάστης

Λ.—[i] στοχαστικὴν mg H.—[j] τὸ om pr ΔΠ.—[k] μὲν δή 𝔄ΓΔΛΠΣΒCHw : μέντοι *ς. —[l] ἀπειργασμένας 𝔄ΓΔΛΞΠΒCHw : ἀπειργασμένους *ς.—[m] αὐτῶν ΛΗ.—[n] αὐλη-

φαῦλον μέντοι] Bekk. dedit *φαῦλον μὲν δή*, quod minus rectum videtur. De particula *μέντοι* in affirmationibus usurpari consueta jam supra monui. Stalb.

τὸ γοῦν μετὰ ταῦτ'—ἀπειργασμένας] Plura vulgo turbata leguntur. Ficinus vertit: *residuum quippe imaginatione quadam ac sensuum experientia et exercitatione conjecturisque incederet, quas plerique artes vocant, cura et labore vim adeptas.* Ex hac versione primo *ἀπειργασμένας* cum Schleiermachero rescripsimus. Vulgo *ἀπειργασμένους*. Deinde *οἱ πολλοὶ* dedimus, quanquam editt. omnes articulum omittunt. Vulgus enim hisce rebus omnem artis ambitum contineri arbitratur, neque vero viri prudentes et sapientes. Ceterum ne quis *προσχρωμένους* in *προσχρωμένοις* mutandum censeat, quod cohæreat cum *λείποιτ' ἄν*, accusativus utique ferendus. Stalb.

§. 131. *οὐκοῦν μεστή μέν που μουσική*] Non dubito, quin hic quoque aliquid a librariis turbatum sit, quamvis summa est librorum editorum consensio. Nam offendit magnopere quod voc. *μεστή* sic nude ponitur. Quid exciderit, non ausim definire; quanquam, si Ficini est in talibus locis aliqua auctoritas, ex hujus versione: *annon ubi musica iis plena est, concentum primo contemperat,* pronomen *αὐτῶν* hic excidisse conjicias. Fortasse etiam in voc. *πρῶτον* latet vitium, quod sive mecum ad *οὐκοῦν—μουσική* trahas, sive cum aliis ad sequentia *τὸ ξύμφωνον μελέτης στοχασμῷ* referas, utroque modo oratio asperi quid et inconcinni habebit, quanquam ea, quam nos inivimus, ratio alteri longe præferenda. Stalb.

τὸ ξύμφωνον] I. e. *τὴν ξυμφωνίαν*.—*μελέτης στοχασμός*, paullo rariore structura, significat *conjiciendi sollertiam per exercitationem partam*, ut adeo genitivus caussam efficientem indicet. Stalb.

ξύμπ. αὖ πληκτική] Novæ occurrunt difficultates. Nam pro *ξύμπασα αὖ πληκτική*, quod ex Heusdii correctione reposui, Ald. Bas. 1. 2. Steph. Bekk. cett. habent *ξύμπασα αὐτῆς αὐλητική*. Verum quid chordæ cum re tibiaria habeant commune, nemo dixerit, nisi quis (ut sunt lepida interdum hominum capita) veteres musicos chordas etiam inflasse opinetur. Præclaram Heusdii emendationem confirmat versio Ficini: *et universa ejus pulsandi facultas.* Verum enim ne sic quidem omnis huic loco exemta est dubitandi materies. Nam vide mihi, an sapienti scriptori ita loqui liceat: *plena est illis musica ars, primum harmoniam non mensura efficiens, sed conjectura; et omnis rursus fidium pulsandarum scientia.* Quasi vero quis universo generi, *musicæ*, singularem aliquam ejus speciem *πληκτικὴν* sic addere possit sine risu et indignatione lectorum! Quare, quod supra jam suspicatus sum, *πρῶτον* illud non habere, quorsum idonea ratione referatur, id nunc alia etiam de caussa contendo. Videtur enim post *μουσική* aliquid excidisse, in quo artis illius alia quædam species tractabatur. Veluti si olim fuisse statuas: *οὐκοῦν μεστὴ μέν που μουσική* (*στοχασμοῦ* s. *ἐμπειρίας καὶ τριβῆς*)· *πρῶτον μὲν αὐλητική, τὸ ξύμφωνον ἁρμόττουσα οὐ μέτρῳ, ἀλλὰ μελέτης στοχασμῷ· καὶ ξύμπασα αὖ πληκτική, τὸ μέτρον κ. τ. λ.* Tale quid, opinor, requiritur, quo loco pristina integritas restituatur. Sequentia integra puto, modo ordinem eorum hunc esse putes: *τῷ στοχάζεσθαι θηρεύουσα*

χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης[o] θηρεύουσα, ὥστε πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές, σμικρὸν δὲ τὸ βέβαιον.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἰατρικήν τε καὶ γεωργίαν καὶ κυβερνητικὴν καὶ στρατηγικὴν[p] ὡσαύτως εὑρήσομεν ἐχούσας.

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Τεκτονικὴν δέ γε, οἶμαι, πλείστοις μέτροις τε καὶ ὀργάνοις χρωμένην, τὰ πολλὴν ἀκρίβειαν αὐτῇ πορίζοντα τεχνικωτέραν τῶν πολλῶν[q] ἐπιστημῶν παρέχεται.

ΠΡΩ. Πῇ;

ΣΩ. Κατά τε ναυπηγίαν καὶ κατ' οἰκοδομίαν καὶ ἐν πολλοῖς[r] ἄλλοις τῆς ξυλουργικῆς. κανόνι γάρ, οἶμαι, καὶ τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ[s] καὶ στάθμῃ καί τινι προσαγωγίῳ[t] κεκομψευμένῳ.

τικὴ καὶ κιθαριστικὴ τὸ rc Σ.—[o] θηρευομένης Π.—[p] στρατηγητικὴν 5.—[q] πάλαι Δ.—[r] τοῖς Η.—[s] διαβῆτι ΞF.—[t] προσαγωγείω ꝪΔΠ, προσαγωγίω Σ, προαγωγία Η:

τὸ μέτρον ἑκάστης χορδῆς φερομένης. Stalb.

ἃ πολλὴν ἀκρίβειαν] Editt. omnes τὰ πολλὴν ἀκρίβειαν, quo perturbatur verborum ordo. Schützius scribi jubebat ταῦτα πολλὴν ἀκρίβειαν. Ego lenissima mutatione ἃ πολλὴν ἀκρίβειαν, quod Heind. quoque conjecerat. Nempe ad τεκτονικὴν χρωμένην ex antecedentibus repetendum εὑρήσομεν. Sensus hic est: *architecturam vero inveniemus multis utentem instrumentis, ut amussi, regula, circino, perpendiculo, quæ efficiunt, ut ea multam habeat* ἀκρίβειαν *atque ad veram artis formam plerisque scientiis propius accedat.* Stalb.

τῆς ξυλουργικῆς· κανόνι γὰρ] Ficinus legisse videtur, ξυλουργικῆς κακόνι οἶμαι —Vertit enim: *multisque aliis ad lignarium fabrum quodammodo pertinentibus utitur amussi* etc. Male. Stalb.

διαβήτῃ] Hesych. Διαβάτης: ὄργανόν τι τεκτονικόν. Sed legi debet διαβήτης, ut intelligitur ex hac glossa: σταφυλή· ὁ διαβήτης, ἀπὸ μέρους. Nam etsi Ficinus vocabulum διαβήτης vertit *circinus*: etsi non ignoro, διαβήτην vocari *circinum*: tamen hoc loco certum videtur intelligi *libellæ* eam partem, quæ *gnomon* vocatur. Sequitur enim στάθμη h. e. *perpendiculum.* Figura ejus extat in notis Philandri ad Vitruv. vii. 3. p. 307. Fisch.

διαβήτῃ] διαβήτης h. l. non est *circinus*, ut alibi. cfr. Beck. ad Aristoph. Av. 1001. Scholiast. ad Nub. 178. sed potius *libella* (*die Bleiwage der Zimmerleute*). Sequitur enim στάθμη, *perpendiculum*, de quo vid. intptt. Vitruvii vii. 3. Schol. Aristoph. Ran. 800. διαβήτης· σταφυλή· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ καθιεμένης μολύβδου τιθέμενον. Schol. Homeri ad Iliad. ii. 765. Cfr. Valck. ad Eurip. Hipp. 468. Stalb.

στάθμῃ] Hesych. Στάθμη· σπάρτος, ἐν ᾧ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες:—ἢ κανὼν, καὶ τὸ ἐν τῷ διαβήματι μολυβδοῦν σκεῦος—. Alio vocabulo appellatur σταφυλή. Hesych. Σταφυλή· ὁ διαβήτης, ἀπὸ μέρους· ἐπεὶ σταφυλὴ καταχρηστικῶς ἐλέγετο ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαμένη μολυβίς—. Fisch.

προσαγώγιον] Ald. Bas. 1. 2. male προαγώγιον, quod Fisch. et Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 155. correxerunt. Schol. ad h. l. τεκτονικὸν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Suid. Προσαγώγιον· τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Hesych. Προσαγώγιον· διαβήτης, ἢ τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον. Dicitur hoc instrumentum κεκομψευμένον h. e. *scite factum, bene elaboratum.* Etenim κομψεύειν et κομψεύεσθαι, apud Platonem non solum de sermone arguto et ad ani-

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγεις.

§. 132. ΣΩ. Θῶμεν τοίνυν διχῇ τὰς λεγομένας τέχνας, τὰς μὲν μουσικῇ ξυνεπομένας ἐν τοῖς ἔργοις ἐλάττονος ἀκριβείας μετισχούσας,[u] τὰς[v] δὲ τεκτονικῇ πλείονος.

ΠΡΩ. Κείσθω.

II. iii. 230. ΣΩ. Τούτων δὲ ταύτας ἀκριβεστάτας εἶναι[w] τέχνας, ἃς[x] νῦν δὴ[y] πρώτας[z] εἴπομεν.[a]

ΠΡΩ. Ἀριθμητικὴν φαίνει[b] μοι λέγειν καὶ ὅσας[c] μετὰ ταύτης τέχνας ἐφθέγξω νῦν δή.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, ἆρ' οὐ διττὰς αὖ καὶ ταύτας λεκτέον; ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Ποίας δὴ λέγεις;

ΣΩ. Ἀριθμητικὴν[d] πρῶτον ἆρ' οὐκ ἄλλην μέν τινα τὴν τῶν πολλῶν φατέον, ἄλλην δ' αὖ τὴν τῶν φιλοσοφούντων;

ΠΡΩ. Πῇ ποτὲ διορισάμενος οὖν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θείη τις ἂν ἀριθμητικήν;

προαγωγίῳ *ς.—[u] *μετεχούσας* w.—[v] *τὰ* 𝔄.—[w] *εἶναι* om Γ.—[x] *ἃς* om 𝔄Π et pr Δ.—[y] *νῦν δὴ* 𝔄ΔΠ : *δὴ νῦν* *ς.—[z] *πρῶτον* Σ.—[a] *εἴπωμεν* pr Δ, *εἴποιμεν* 𝔄Π.—[b] *φαί·*

mos capiendos apto usurpatur, sed etiam de rebus sollerter et artificiose factis; est igitur omnino scite et eleganter aliquid effingere, quo te jactes et efferas. Cfr. *κεκομψευμένην* adnotationem Ruhnkenii ad Tim. p. 154. Stalb.

§. 132. *θῶμεν δὴ διχῇ*] Dupliciter dividit artes, prouti eæ vel minus ad certam rationem accedant, vel magis illam assequantur. Et his quidem longe certiores esse dicit eas, quas antea *πρώτας* h. e. *ἡγεμονικὰς* appellaverit. Ad *ἀκριβεστάτας εἶναι* supplendum e prægressis *λέγωμεν* s. *θῶμεν*.—Mox *φθέγγεσθαι* rursus pro *λέγειν* ponitur. Stalb.

ἀριθμητικὴν] Dividit nunc has ipsas artes *ἡγεμονικὰς* in duas partes, quarum altera sit *τῶν πολλῶν*, altera *τῶν φιλοσοφούντων*. Pertinet huc aliqua ex parte locus Politici p. 258. D. *ἆρ' οὖν οὐκ ἀριθμητικὴ μὲν καί τινες ἕτεραι ταύτῃ ξυγγενεῖς τέχναι ψιλαὶ τῶν πράξεών εἰσι, τὸ δὲ γνῶναι παρέχονται μόνον*; ΣΩΚ. *Ἔστιν οὕτως*. ΞΕ. *Αἱ δέ γε περὶ τεκτονικὴν αὖ καὶ ξύμπασαν χειρουργίαν ὥσπερ ἐν ταῖς πράξεσιν ἐνοῦσαν ξύμφυτον τὴν ἐπιστήμην κέκτηνται, καὶ ξυναποτελοῦσι τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτῶν σώματα, πρότερων οὐκ ὄντα*. ΣΩΚ. *Τί μήν*; ΞΕ. *Ταύτῃ τοίνυν ξύμπασας ἐπιστήμας διαιρεῖ, τὴν μὲν πρακτικὴν προσειπὼν, τὴν δὲ μόνον γνωστικήν*. Quod autem *οἱ πολλοὶ* et *οἱ φιλοσοφοῦντες* sibi invicem opponuntur, *φιλοσοφεῖν* dicuntur omnes ii, qui subtilius et certa ratione in alicujus rei exploratione et tractatione versantur. Verbi usum satis illustrarunt Morus ad Isocrat. Panegyr. p. 7. ed. Spohn. Heusdius in Cornelii Anne den Tex Dissertat. de vi musices ad excolendum hominem e sententia Platonis. Trajecti 1816. 8. p. 110. sq. coll. Budæi Commentar. Ling. Gr. p. 1072. Stalb.

ἄλλην] Steph. 'For. *τὴν μὲν ἄλλην*. Talis autem videtur esse omissio, cum alibi, tum supra p. 36.' bene. Locus est §. 21. *ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς*—. Ficinus legisse videtur *ἄλλην καὶ ἄλλην*. vertit enim, *Quanam ratione quis partiens aliam atque aliam arithmeticam asseret?* At quum Plato etiam alibi ante *ὁ δὲ* omittere soleat *ὁ μέν*· nihil mutandum censeo. Fisch.

ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην] Notabis dictionem pro *τὴν μὲν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην*, de quo jam supra monui. Ficinus legisse videtur *ἄλλην καὶ ἄλλην*. Vertit enim: *quanam ratione quis partiens aliam*

ΣΩ. Οὐ σμικρὸς ὅρος, ὦ Πρώταρχε. οἱ μὲν γάρ που μονάδας[e] ἀνίσους καταριθμοῦνται τῶν περὶ ἀριθμόν,[f] οἷον στρατόπεδα δύο καὶ βοῦς δύο καὶ δύο τὰ σμικρότατα ἢ καὶ τὰ[g] πάντων μέγιστα· οἱ δ' οὐκ ἄν ποτε αὐτοῖς συνακολουθήσειαν, εἰ μὴ μονάδα μονάδος ἑκάστης τῶν μυρίων[h] μηδεμίαν ἄλλην ἄλλης[i] διαφέρουσάν τις[j] θήσει.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα γ'[k] εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν[l] τευταζόντων,[m] ὥστε λόγον ἔχειν δύ'[n] αὐτὰς εἶναι.

§. 133. ΣΩ. Τί δὲ λογιστικὴ[o] καὶ μετρητικὴ[p] ἡ[q] κα-

ας
νει 𝔄F.—[c] ὅσα C.—[d] ἀριθμητικὴ F, ἀριθμητικὴν μὲν Γ.—[e] μονάδος E.—[f] ἀριθμοῦ Γ.—[g] τὰ om F et pr Ξ.—[h] μυρίων ΔΠ: μορίων *ς.—[i] ἄλην Γ.—[j] τι 𝔄 et pr ΔΠ.
τευ
—[k] γ' add Δ.—[l] ἀσθμὸν w.—[m] ἐταξόντων corr Δ, ταξάντων γρ Δ, ξόντων Γ.—[n] δύ' Γ, δι' ΔΠ.—[o] λογικὴ Λ.—[p] μετρικὴ Λς.—[q] ἡ add rc Σ.—[r] καὶ κατὰ Λ.—

atque aliam arithmeticam asseret. Male. —*οὐ σμικρὸς ὅρος non parvum inter utrumque discrimen obtinet.* Hanc enim explicationem sequens Protarchi responsio postulat. Malim tamen *οὐ σμικρὸς ὁ ὅρος.* Stalb.

μονάδες] Intelliguntur hic sensu arithmetico *unitates numericæ.* Itaque ἄνισοι μονάδες dicuntur *unitates numericæ, quæ non ex uno aliquo rerum genere repetuntur*; ut si quis duo castra et duo boves numeret, aut unius turris et duarum fenestrarum summam computet. Particulam ἢ post τὰ σμικρότατα delendam censeo. Perturbat enim sensum ita, ut res non clarior fiat exemplo, sed obscurior. Scribendum videtur: καὶ δύο τὰ σ. μ. Stalb.

καὶ μάλα γ' εὖ λέγεις] Plerumque dicitur εὖ μάλα, ut Phædon. p. 92. D. Sophist. p. 233. D. Xenoph. Œcon. xix. 11. Inverso ordine, ut h. l. legitur Sophist. p. 236. D. de Republ. viii. p. 554. B. Theætet. p. 156. A. ubi vid. Heind. Copula interjecta Sympos. c. 17. Wolf. εὖ καὶ μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης. Ceterum particulam γε e Bekker. dedi. In reliquis deest. Stalb.

τευταζόντων] Etymol. M. et Tim. Lex. p. 253. interpretantur per πραγματεύεσθαι, ἐνδιατρίβειν. Pollux ix. 137. καὶ τὸ τευτάζειν παρὰ Πλάτωνι καὶ ἄλλοις εἰρημένον, ἀλλ' οὐ προσίεμαι τοὔνομα. Schol. ad h. l. τευταζόντων· πραγματευομένων, ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων ἢ ἐπιστρεφῶς [ἐπιστροφικῶς Cod. August.] (ἐπιστροφῶς) τι πραττόντων ἢ ἐνεργούντων ἢ σπουδαζόντων. ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκδέξασθαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἡσυχαζόντων καὶ ἔτι τὸ σκευωρουμένων ἢ στραγγευομένων (Siebenk. στρατευ.) ὅ ἐστι σκολιῶς διακειμένων, πρὸς τούτοις καὶ ταυτολογούντων ἢ φλυαρούντων· πολύσημος γὰρ ἡ λέξις ἥδε. Scholion cod. Palatini apud Creuzer. Melet. Discipl. Antiq. p. 3. τευτάζειν, πραγματεύεσθαι ἢ σκαιωρεῖσθαι ἢ στρατεύεσθαι (sic) καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ σπουδάζειν καὶ τὸ σπουδάζειν· τὸ ἡσυχάζειν· τὸ φλυαρεῖν· παρὰ τῷ ψελλῷ, τὸ πλανᾶσθαι. Adde quæ habet Zonar. Lex. p. 726. Photius Lex. p. 408. Stalb.

ὥστε λόγον ἔχειν] *Ut consentaneum sit.* Theætet. p. 147. D. θαυμασίως φαίνεται ὡς ἔχειν λόγον καὶ ὑποληπτέον, ἥπερ διελήλυθας. ubi Heind. laudat de Republ. vi. p. 491. D. ἔχει δή, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης. Adde de Legg. p. 891. A. xi. p. 927. E. Stalb.

μετρικὴ] Omni dubitatione caret, veram esse lectionem, quam cum Schleiermachero et Bekkero restitui τί δέ; λογιστικὴ καὶ μετρητικὴ κ. τ. λ. Rell. editt. vitiose μετρικὴ. Quæ hic propterea non recte commemoratur, quia antea inter ἡγεμονικὰς τεχνὰς referebatur μετρητική. Nec Ficinus aliter legit,

II. iii. 231. τὰ[r] τεκτονικὴν[s] καὶ κατ' ἐμπορικὴν τῆς κατὰ φιλοσοφίαν
II. 57. γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καταμελετωμένων; πότερον ὡς μία ἑκατέρα[t] λεκτέον ἢ δύο τιθῶμεν;

ΠΡΩ. Τοῖς πρόσθ'[u] ἑπόμενος[v] ἔγωγ' ἂν δύο κατὰ τὴν ἐμὴν ψῆφον τιθείην ἑκατέραν τούτων.[w]

ΣΩ. Ὀρθῶς. οὗ[x] δ' ἕνεκα ταῦτα προηνεγκάμεθα[y] εἰς τὸ μέσον, ἆρ'[z] ἐννοεῖς;

ΠΡΩ. Ἴσως, ἀλλὰ σὲ βουλοίμην ἂν ἀποφήνασθαι τὸ νῦν ἐρωτώμενον.

ΣΩ. Δοκεῖ τοίνυν[a] ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ ἧττον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν ἠρχόμεθα, ταῖς ἡδοναῖς ζητῶν ἀντίστροφον ἐνταῦθα προβεβηκέναι,[b] σκοπῶν[c] ἆρά ἐστί τις ἑτέρας ἄλλη[d] καθαρωτέρα ἐπιστήμης ἐπιστήμη, καθά περ ἡδονῆς ἡδονή.

[s] τρητονικὴν Λ.—[t] ἑκάτερα Γ.—[u] τῆς πρόσθ' Γ: τῇ πρόσθεν *ς.—[v] ἑπόμενοι EF.
οιν
—[w] τούτων Ξ.—[x] οὐ Η.—[y] προσηνεγκάμεθα 𝔄ΔΠ, προσηναγκάμεθα Γ.—[z] ἆρ' Γ.
—[a] τὸν νῦν 𝔄.—[b] προβεβηκέναι Schleiermacherus: libri προβεβληκέναι.—[c] σκο-

quam nos. Vertit enim: *Quid vero computandi et dimetiendi secúndum architecturam mercaturamve facultas.*—Post μετρητικὴ Ald. Bas. 1. 2. omittunt articulum, quem jussu legum grammaticarum e Bekker. revocavi.—Opponitur hic quoque λογιστικὴ καὶ μετρητικὴ ἡ κατὰ τεκτονικὴν καὶ κατ' ἐμπορικὴν *computandi ac metiendi ars, quæ a fabris lignariis et mercatoribus exercetur,* τῇ κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίᾳ τε καὶ λογισμοῖς καταμελετωμένοις h. e. *metiendi et computandi disciplinæ certa via ac subtili ratione conditæ.* Itaque illa est τῶν πολλῶν, hæc vero τῶν φιλοσοφούντων. Stalb.

τῆς—γεωμετρίας] Steph. 'Hi certe genitivi poscere videntur verbum διαφέρει· quod fortasse reliquit subaudiendum ex præced. nomine διαφοράν.' bene. Fisch.

λογισμοὶ καταμελετώμενοι] Sunt *computationes, rationes, subtiliter et acute excogitatæ.* Hæc satis aperta. Verum grammaticam verborum rationem considerantes in genitivis istis τῆς κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν κατ. hærebimus. Nam Stephani quidem explicatio, e prægresso nomine διαφορὰν verbum διαφέρει subaudiendum arbitrati, vereor ut cuiquam placitura sit. Equidem post κατὰ φιλοσοφίαν participium διαφέρουσα excidisse putem. Quo facto post καταμελετωμένων interrogandi nota delenda. Nihil tamen certo definire ausim, quum libri amicissime in vulgata conspirent. Stalb.

τοῖς πρόσθεν] Ald. Bas. 1. τῇ πρόσθεν ἑπόμενος, vitio manifesto. Bas. 2. etiam vitiosius τι πρόσθεν ἑπόμενος. Legendum sine dubio cum Bekk. τοῖς πρόσθεν, ut edidimus. Stalb.

ἑκατέραν τούτων] Sc. λογιστικὴν καὶ μετρητικὴν τὴν κατὰ τεκτονικὴν καὶ ἐμπορικὴν et τὴν κατὰ φιλοσοφίαν καὶ λογισμοὺς καταμελετωμένους.—Mox Ald. ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. ἀλλὰ—et ante δοκεῖ inserit nomen Socratis. Male.—Pro ἀλλά σε soni rationes ἀλλὰ σὲ scribi jubebant. Stalb.

§. 133. ζητῶν ἀντίστρ.] For. ζήτησιν ἀντίστροφον. ut videlicet ἀντίστροφον ταῖς ἡδοναῖς vocet ἀντίστροφον τῇ περὶ τῶν ἡδονῶν ζητήσει. Steph.

προβεβληκέναι· σκοπῶν] Responsum omni se parte recte habebit, si leviter correxeris:—προβεβληκέναι σκοπεῖν—vel ζητῶν mutaveris in ζητεῖν. Steph. pro ζητῶν substituens ζήτησιν exquisitum hunc verbi usum non assecutus videtur. Men. p. 90. E. Ἄλλοις δέ τισι πράγματα παρέχειν, ζητοῦντα μανθάνειν παρὰ τούτων οἵ κ. λ. Hipp. Maj. p. 291. C. Ζητεῖν γάρ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι τὸ καλὸν.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα σαφὲς τοῦτό γε,[e] ὅτι ταῦθ' ἕνεκα τούτων ἐπικεχείρηκεν.

§. 134. ΣΩ. Τί οὖν; ἆρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπ' ἄλλοις[f] ἄλλην τέχνην οὖσαν[g] ἀνευρίσκει[h] σαφεστέραν καὶ ἀσαφεστέραν[i] ἄλλην ἄλλης; §. 35. F.

ὸs
πῶν E, σκοπεῖν corr Σ.—[d] ἄλλην Λ.—[e] γε τοῦτο σαφὲς Γ.—[f] ἄλλοις 𝔄ΓΔΠΣBCH w.—[g] ante καὶ omisi οὖσαν cum 𝔄ΓΔΠF.—[h] ἀνευρίσκειν 𝔄ΓΔΛΠBCEHw et corr Ξ,

ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖσαι. Euthyd. p. 306. C. Καὶ τρίτοι ὄντες τῇ ἀληθείᾳ, ζητοῦσι πρῶτοι δοκεῖν εἶναι. Theag. p. 127. B. Καί σε μὴ ζητεῖν ἄλλῳ μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει. Charmid. p. 172. C. Καὶ ζητοῦμεν αὐτὸ μεῖζόν τι εἶναι ἢ ὅσσον ἐστίν. Rep. ii. p. 375. E. Καὶ οὐ παρὰ φύσιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα. vi. p. 486. D. 'Αλλὰ μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. ix. p. 571. C. Ζητῇ ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὑτοῦ ἤθη. Contra Lucian. Parasit. t. ii. p. 860. Εὔροις εἰπεῖν. Et Soph. Œd. R. 120. ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 'Αρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος. Cujus loci sensus ex hoc usu declarandus est. Utrumque habet Plutarch. in Præc. Reip. Ger. p. 798. F. Ζητῶν δὲ παύσασθαι, καὶ δεόμενος μεταβολῆς καὶ ἡσυχίας, εὗρε καταθέσθαι τὴν δύναμιν κ. τ. λ. HEUSD.

προβεβηκέναι] Pro προβεβηκέναι, quod cum Schleiermach. et Bekk. verum puto, Ald. Bas. 1. 2. exhibent προβεβληκέναι. Lenissimam medicinam puto, quam nos adhibuimus. Nam quod ἐνταῦθα scriptum est pro δεῦρο, id neminem offendet, qui legerit Marclandi adnotat. ad Tyrii Max. Dissert. xli. 5. Idem usus obtinet in voc. ἐκεῖ quod pro ἐκεῖσε usurpatur. Dein quod Schleiermacher tentavit σκοπῶν ἄρα ἐστὶ, τίς ἑτέρας κ. τ. λ. id nec seriei disputationis bene convenire, nec magnopere necessarium esse videtur. Etenim participium σκοπῶν prægresso ζητῶν adjectum est interpretationis gratia, hoc sensu: *videtur disputatio huc progressa esse, quærens aliquid, quod voluptatibus respondeat, hoc est videns, an alia scientia alia purior sit, quemadmodum aliæ voluptates reperiebantur aliis puriores.* Ald. Bas. 1. 2. σκοπῶν, ἄρα— frequentissima permutatione. ἀντίστροφόν τι sponte rescripsi. Editt. omittunt τι, quod etsi alibi recte abest, hic tamen necessario requiritur. STALB.

§. 134. ἐπ' ἄλλοις] Vulgo hic locus misere depravatus legitur. Nam pro ἐπ' ἄλλοις, quod Bekkero debetur, reliquæ editt. omnes ἐπ' ἄλλης. Tum post σαφεστέραν vulgo denuo additur οὖσαν, itidem cum Bekk. a nobis deletum. Imperfectum ἀνεύρισκε jubente Schützio in locum præsentis ἀνευρίσκει, quod omnes editt. obsidet, substitui. Nam respicitur ad prægressam disputationem de artibus vel minus vel magis veritati ipsi appropinquantibus. Supple ὁ λόγος. Ita omnia nunc sana. Sed ne quis scribendum arbitretur ἐπ' ἄλλοις ἄλλην ἄλλης τέχνην; quod in fine periodi legitur ἄλλης, etiam ad σαφεστέραν trahendum. Ficinus: *Quid autem, nonne in superioribus aliam artem in alia esse repertum est, clarioremque aliam, et obscuriorem aliam?* Unde legisse videri potest: τί οὖν; ἆρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπ' ἄλλοις ἄλλην τέχνην οὖσαν ἀνεύρισκε, καὶ σαφεστέραν οὖσαν καὶ ἀσαφεστέραν ἄλλην ἄλλης; Ceterum e verbis ἐπ' ἄλλοις novum robur accedit opinioni meæ supra declaratæ de particula hujus dialogi temporis injuria nobis erepta. Nempe hoc ipsum supra ostendi debuerat, ἐπ' ἄλλοις ἄλλας εἶναι τέχνας. Sed nunc, hac artium divisione amissa, nihil nisi hoc docetur, ἄλλην τέχνην ἄλλης εἶναι σαφεστέραν καὶ ἀσαφεστέραν. Enimvero ἐπ' ἄλλοις ἄλλην ἄλλης τέχνην σαφεστέραν οὖσαν dictum concise pro ἐπ' ἄλλοις ἄλλην οὖσαν καὶ ἄλλην ἄλλης σαφεστέραν. Gorg. p. 448. C. ἑκάστων δὲ τούτων μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλων ἄλλως, τῶν δὲ ἀρίστων οἱ ἄριστοι h. e. ἄλλοι ἄλλων καὶ ἄλλως: ubi perperam Findeisen. in Indic. s. v. ἄλλος hæc sic interpretatur: *alius aliam, ut fors tulit, amplexus est artem.* Hæc igitur in prima de artibus disputationis parte (ἐν τοῖς ἔμπροσθεν) tractata esse ait, in altera autem hoc, esse quasdam scientias, quæ quum uno aliquo nomine appellentur, tamen partibus longe diversissimis con-

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐν τούτοις δὲ ἆρ' οὔ τινα τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθεγξάμενος, εἰς δόξαν καταστήσας ὡς μιᾶς, πάλιν ὡς
II. iii. 232. δυοῖν ἐπανερωτᾷ τούτοιν αὐτοῖν τὸ σαφὲς καὶ τὸ καθαρὸν περὶ[j] ταῦτα πότερον ἡ[k] τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ φιλοσοφούντων ἀκριβέστερον ἔχει;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα δοκεῖ μοι τοῦτο διερωτᾷν.[l]

ΣΩ. Τίν' οὖν, ὦ Πρώταρχε, αὐτῷ διδῶμεν[m] ἀπόκρισιν;

§. 135. ΠΡΩ. Ὦ Σώκρατες, εἰς[n] θαυμαστὸν διαφορᾶς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινούμεθα ῥᾷον;[o]

ΠΡΩ. Τί μήν; καὶ[p] εἰρήσθω γε ὅτι πολὺ μὲν αὗται τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι, τούτων δ' αὐτῶν αἱ περὶ τὴν τῶν[q] ὄντως φιλοσοφούντων ὁρμὴν ἀμήχανον ἀκριβείᾳ τε[r] καὶ ἀληθείᾳ περὶ μέτρα[s] τε καὶ ἀριθμοὺς διαφέρουσιν.

ἀνευρήκει corr Σ, ἀνευρίσκει σαφεστέραν om F.—[i] σαφεστέραν pr Γ.—[j] καθαρὸν περὶ 𝔄ΓΔΠ, καθαρὸν τὸ περὶ Σ: καθαρόν τε περὶ *s.—[k] ἢ 𝔄ΔΠ.—[l] διερωτῶν H.—[m] δίδομεν 𝔄Π et pr Δ.—[n] εἰ ΛC.—[o] ἀποκρίνου καθὰ ῥαῖον 𝔄.—[p] καὶ...] hæc non alteri dat Ξ.—[q] τῶν om CF.—[r] τε post ἀκριβείᾳ add 𝔄ΔΠ.—[s] περὶ μέτρα 𝔄ΔΠ:

stent, quarum alia sit τῶν φιλοσοφούντων, alia τῶν μὴ φιλοσοφούντων. Stalb.

τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθεγξάμενος] Veluti arithmeticam, staticam, alias. Supplendum etiam hic ὁ λόγος. Stalb.

εἰς δόξαν καταστήσας ὡς μιᾶς] Hæc vitiosa sunt. Quis enim unquam dixit εἰς δόξαν καταστῆσαι ὡς μιᾶς τέχνης? Scribendum procul dubio ὡς μιᾶς οὔσης, ut genitivus participii præmissa particula ὡς accusativi cum infinitivo partes agat, de quo loquendi genere supra ad §. 18. p. 31. monui. Quam facile οὔσης post μιᾶς excidere potuerit, non est, quod e Bastii notis Palæographicis demonstremus; qui ista cupide sectantur, ipsi librum consulant. Stalb.

ὡς δυοῖν—τούτοιν αὐτοῖν] Sc. ὄντοιν, quod ex οὔσης repetendum. Sequentia junge: πότερον ἡ τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ φιλοσοφούντων ἔχει ἀκριβέστερον sc. τὸ σαφὲς καὶ τὸ καθαρόν. Scripsimus τὸ καθαρὸν τὸ περὶ ταῦτα. Ald. Bas. 1. 2. τὸ καθαρόν τε περὶ ταῦτα. Quod non tolerandum. Nam καὶ—τε propterea ab hoc loco abhorret, quia τὸ καθαρὸν idem est, quod τὸ σαφές. Bekk. dedit καὶ τὸ καθαρὸν περὶ ταῦτα. Quod quanquam stare potest, tamen longe melius habet τὸ περὶ ταῦτα h. e. ὃ ἦν περὶ ταῦτα. Stalb.

§. 135. εἰς θαυμαστὸν] *Miram inter artes diversitatis magnitudinem deprehendimus quod attinet ad claram certamque intelligentiam, s. perspicuitatem.* Frequens est hæc præpositionis εἰς significatio; ut in formulis ἐπαινεῖν τινα εἴς τι, μέμφεσθαί τινα εἴς τι. Xenoph. Anabas. ii. 6. 30. Hellen. vii. 4. 30. cfr. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 153. Viger. p. 592. Statim post in Ald. verba καὶ εἰρήσθω γε—διαφερ. tribuuntur Socrati, et seqq. ἔστω ταῦτα κ. τ. λ. Protarcho. Verum enim quamvis particulæ καὶ—γε frequentissime in initio responsionum usurpantur cfr. Aristoph. Lysistr. 489. Eurip. Hec. 1269. Orest. 1616. Phœn. 618. Med. 1358. tamen quominus illam personarum distributionem assensu meo comprobem, impediunt seqq. τὸ ποῖον; Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ κ. τ. λ. Stalb.

αὗται] Sc. αἱ ἡγεμονικαί, quibus reliquas omnes tanquam fundamento niti ostenderat. Paullo durior hic est pronominis usus. Stalb.

τῶν ὄντως φιλοσοφ.] Offendit τῶν ὄντως φιλοσοφούντων. Etenim illud certe nunc non quæritur, utrum philosophi

ΣΩ. Ἔστω ταῦτα κατὰ σέ, καὶ σοὶ δὴ πιστεύοντες θαῤῥοῦντες ἀποκρινώμεθα[t] τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων[u] ὁλκήν—[v]

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρητικαὶ[w] καὶ[x] ταύταις ἄλλαι τοιαῦται[y] ξυνεπόμεναι συχναί, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος δὲ[z] ἑνὸς κεκοινωμέναι.[a]

περὶ τὰ μέτρα '*ς.—[t] ἀποκρινόμεθα 𝔄ΛΞΠΣBCEFHw et pr Δ, ἀποκρινούμεθα Γ.—[u] λόγον w.—[v] αλκην Π, ἀκοὴν γρ ΣBCw.—[w] καὶ δύο μετρητικαὶ add 𝔄ΔΠ.—[x] καὶ om 𝔄 et pr ΔΠ.—[y] ἄλλαι δύο τοιαῦται EFς.—[z] δὲ add 𝔄ΔΠ.—[a] κεκοινωμέναι 𝔄Γ

sint genuini h. e. tales, quales esse debeant, necne. Vidimus enim antea, τοὺς φιλοσοφοῦντας intelligi omnino eos, qui in re aliqua tractanda subtiliter ac docte versentur; neque ullum inter spurios atque genuinos philosophos discrimen erat constitutum. Quare vix dubito, quin istud ὄντως per scioli alicujus stuporem in textum immigraverit, qui quum τοὺς ὄντως φιλοσόφους in Phædone aliisque colloquiis sæpe inventos a se meminisset, sibi temperare non potuit, quin sapientiam suam margini codicis illinerit, qua mox, tanquam labe aliqua, textus sanissimus est affectus.—αἱ περὶ τὴν τῶν φιλοσοφούντων ὁρμὴν τέχναι, *artes, quibus eruditi studiose occupantur.* Stalb.

ἀποκρινώμεθα] Steph. 'Legitur et ἀποκρινούμεθα.' Scilicet Ald. Bas. 1. 2. ἀποκρινόμεθα. Inde vero puto ab Stephano confictum esse ἀποκρινούμεθα. Sed ἀποκρινώμεθα verum est. Ficinus, *respondeamus.* Fisch.

ὁλκὴν] Steph. 'γρ. ἀκοήν.' Scilicet in Bas. 2. Fisch.

ὁλκὴν] Bas. 2. ἀκοὴν, quam scripturam etiam Scholiasta legit, qui ita annotat: γράφεται καὶ ὁλκήν. Genuina est vulgata. Namque δεινοὶ περὶ λόγων ὁλκὴν sunt iidem, qui Theætet. §. 126. Heind. dicuntur ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἕλκειν. cfr. Cratyl. p. 137. Heind. Stalb.

καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται] Perturbatum corruptumque locum, cum ex antecedentium ratione, tum ex Ficini versione, ita constituendum emendandumque censemus:—ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρητικαί, καὶ ταύταις ἄλλαι τοιαῦται ξ. σ. Computandi metiendique artes supra subinde conjunxit, uti paulo ante (τεχναὶ) περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμοὺς et p. 56. E. λογιστικὴ καὶ μετρητική. Heusd.

Retinuimus lectionem librorum veterum ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπ. συχναὶ, licet manifesto vitiosam. Ambigi enim licet, quid rescribendum sit. Scilicet post δύο ἀριθμητικαὶ, Heusd. et Bekk. addiderunt verba καὶ δύο μετρητικαὶ, quæ sane Ficinus quoque legisse videtur. Vertit enim: *Duas arithmeticas esse ac duas metiendi artes, aliasque facultates harum comites plurimas, geminationem habentes hujusmodi et in nomine uno communicantes.* Verum interpreti talibus in locis parum auctoritatis tribuendum, nec dubitarem, quin ille ex ingenio suo ita scripserit, nisi Bekkerum viderem eadem illa verba in textum adscivisse. Idem statim post καὶ ταύταις ἄλλαι τοιαῦται edidit; nam δύο τέχναι profecto non poterant συχναὶ vocari. At vero etiamsi sexcenti codices hanc lectionem præstent, quod minime credo, tamen nunquam de ejus veritate mihi persuaderi patiar. Quomodo enim nunc συχναὶ τεχναὶ dici possunt ξυνέπεσθαι ἀριθμητικῇ, quum in prægressa disputatione non nisi tres artes ἡγεμονικαὶ memoratæ sint? De his vero nunc ipsum disputari, adeo non est obscurum, ut ne uno quidem verbo rei declarandæ gratia opus esse existimem. Quæ quum ita sint, vide, an vulgatæ vestigia prementes hoc modo potius legere debeamus: ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι τέχναι, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην. Enimvero ἄλλαι δύο τοιαῦται τέχναι intelliguntur μετρητικὴ et στατικὴ, quæ duobus illis arithmetices generibus sunt affines, quatenus habent τὴν διδυμότητα h. e. in duas illas partes diversas dispescuntur, quarum altera imperitæ multitudini, altera viris eruditis atque doctis propria est. Ita omnes loci difficultates evanescunt. Quam facile autem τέχναι in συχναὶ abire potuerit, etiam cœco patet.—Dehinc non

ΠΡΩ. Διδῶμεν τύχῃ ἀγαθῇ τούτοις, οὓς φῂς δεινοὺς εἶναι,[b] ταύτην τὴν ἀπόκρισιν, ὦ Σώκρατες.

II. iii. 233. §. 136. ΣΩ. Ταύτας οὖν λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστ'[c] εἶναι;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἀλλ' ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἀναίνοιτ' ἂν ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρίναιμεν.

II. 58. ΠΡΩ. Τίνα δὲ ταύτην αὖ δεῖ λέγειν;

ΣΩ. Δῆλον ὅτι ἡ πᾶσαν τήν γε νῦν λεγομένην γνοίη.[d] τὴν γὰρ περὶ τὸ ὂν καὶ τὸ ὄντως καὶ τὸ κατὰ ταὐτὸν[e] ἀεὶ πεφυκὸς πάντως ἔγωγε οἶμαι ἡγεῖσθαι ξύμπαντας,[f] ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρτηται,[g] μακρῷ ἀληθεστάτην εἶναι γνῶσιν. σὺ δὲ τί πῶς,[h] ὦ Πρώταρχε, διακρίνοις ἄν;

ΔΛΠΣΕΗω, κεκοινωνηκέναι ΞF : κεκοινωνημέναι *ς.—[b] εἶναι om H.—[c] μάλιστ' Γω.—[d] γνοίην Π.—[e] κατ' αὐτὸν EF, κατὰ τὰ ταὐτὸν H.—[f] ξύμπαντας ἡγεῖσθαι Γ.—

probo Bekkeri lectionem ὀνόματος δὲ ἑνὸς κεκοινωνημέναι. Particula δὲ cum vett. editt. facile carebimus, modo verba ita interpretemur: *etiamsi uno nomine appellantur.* Ceterum Pollux iii. 23. Πλάτων δὲ, inquit, καὶ τὴν διδυμότητα εἴρηκεν. STALB.

§. 136. ἀλλ' ἡμᾶς—ἀναίνοιτ' ἂν κ. τ. λ.] Hic mendum cubat tam ingens, ut satis mirari nequeam interpretum ad illud prorsus obmutescentium patientiam. Audi quæso, qualis sit hæc sententiarum series: *Quanquam*, inquit Socrates, *artes illæ omnium certissimæ sunt et accuratissimæ, tamen inepti essemus, si aliam quandam scientiam illis præferendam judicaremus, eam dico, quæ in ipsa rerum οὐσίᾳ contemplanda versatur.* Ego vero Socratem et Protarchum valde ineptos homines dicam, nisi contrarium faciant. Nam hanc quidem scientiam ceteris omnibus longissime anteponendam esse existimo et mecum facturos esse spero omnes, quibus natura e meliore luto præcordia finxit. Quid igitur? Virum Græciæ sapientissimum perversas stultorum et baronum censebimus amplexum esse opiniones? Minime vero! Verba sapientissimi hominis insipientissimi librarii, qui multum scribendo ingenii aciem perdiderant, pessumdederunt. Rescribendum procul dubio: εἰ μή τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρίναιμεν.—ἡμᾶς ἀναίνοιτ' ἂν h. e. *præ pudore nos repudiaret.* Ἀναίνεσθαι Hesychius per ἀρνεῖσθαι interpretatur. Minus accurate. Etenim hoc verbum semper adjunctam habet *pudoris* aut *pœnitentiæ* notionem. Eurip. Iph. A. 1503. θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. Æschyl. Agam. 583. Νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι. Herc. F. 1238. εὖ δράσας οὐκ ἀναίνομαι. Plura dixerunt Valckenar. ad Callimach. El. p. 251. Buttmann. in Lexilogo p. 244.—Notandus vero transitus a plurali αὗται ad singularem πρὸ αὐτῆς sc. ἐπιστήμης, quod ne quis corrigat, prohibent sequentia ἡ πᾶσαν τήν γε νῦν λεγομένην γν. In mente habuit auctor τὴν τῶν φιλοσοφούντων ἐπιστήμην. Similia notavit Heindorf. ad Gorg. §. 75. STALB.

δῆλον ὅτι ἡ πᾶσαν—γνοίη] Præclare philosophus eam scientiam, quæ in ipsa rerum natura, æterna illa et immutabili, perscrutanda versetur, reliquas omnes in se continere dicit. Est enim philosophia ut quæ ipsam rerum veritatem h. e. *mundum intelligibilem* contempletur, humanarum scientiarum omnium mater atque genetrix revera habenda, quatenus omnia, quæ in sensus nostros cadunt, ad æternarum formarum exemplaria facta sunt et expressa. STALB.

περὶ τὸ ὂν καὶ τὸ ὄντως] I. e. περὶ τὸ ὄντως ὄν. Nam alterum explicationis causa additum, ut τὸ κατὰ ταὐτὸν ἀεὶ πεφυκός. STALB.

πεφυκὸς, πάντως] Bas. 2. πεφυκὸς

ΠΡΩ. Ἤκουον μὲν ἔγωγε τοῦτ',[i] ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε Γοργίου πολλάκις,[j] ὡς ἡ τοῦ[k] πείθειν πολὺ διαφέροι[l] πασῶν τεχνῶν· πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα δι' ἑκόντων ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο,[m] καὶ μακρῷ[n] ἀρίστη πασῶν[o] εἴη τῶν τεχνῶν· νῦν δ' οὔτε σοὶ οὔτε δὴ ἐκείνῳ βουλοίμην ἂν ἐναντία τίθεσθαι.

§. 137. ΣΩ. Τὰ ὅπλα μοι δοκεῖς βουληθεὶς εἰπεῖν αἰσχυνθεὶς ἀπολιπεῖν.

[g] προσήρηται 𝔄 et pr ΔΠ.—[h] τί καὶ πῶς rc Σ.—[i] τοῦτ' add 𝔄ΓΔΠ et rc Ξ.—[j] πολλάκις γοργίας (τοῦ) Γ.—[k] τὸ (γρ ἡ τοῦ) Ξ, ἡ τῶ EF.—[l] διαφέρει ΓΛBCEFHw.—[m] βιοῖτο Γ.—[n] μακρῶν Γ.—[o] ἀρίστη πασῶν 𝔄ΔΠ: πασῶν ἀρίστη *ς.—[p] ταῦτον H.—[q] σὺ

τοῦτο. male. Sed inde intelligi potest, quo spectent verba Stephani: 'Quidam vet. τοῦτο, non πάντως, ante ἔγωγε.' Fisch.

προσήρτηται] Ita Ald. in Bas. 2. vitiose προσήρτηται. Vitiosius etiam apud Stob. Eclogg. Phys. p. 90. προσηρτῆται. Ibidem pro οἶμαι ἡγεῖσθαι ordine inverso ἡγεῖσθαι οἶμαι. Stalb.

σὺ δὲ τί πῶς—διακρίνοις ἄν;] Notabis insolitam collocationem. Alibi enim πῶς τί legitur. Tim. p. 22. B. Sophist. p. 261. E. Plura suppeditabit Heind. ad Hipp. Maj. §. 40. Cum hoc loco contendas Eurip. Hel. 879. Ἑλένη, τί τἀμὰ, πῶς ἔχει, θεσπίσματα; Ita distinxit Musgr. Stalb.

μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε] Ita vett. edit. omnes. Bekk. μὲν ἔγωγε τοῦτ', ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε. Non male. Sed pronomen non necessarium.—Admodum oblique autem hic tangit Gorgiæ jactationes, quas uberius persecutus est in dialogo hujus Sophistæ nomine inscripto p. 452. A. Conjicias ex hoc loco, Philebum nostrum aliquanto serius, quam Gorgiam dialogum ab auctore in publicum esse emissum. Stalb.

ἑκάστοτε πολλάκις] Eodem modo dictum ut ἑκάστοτε ἀεὶ, in quibus formulis ἑκάστοτε significat: *quotiescunque fit, vel factum est hoc vel illud.* Nam fallitur Suidas: Ἑκάστοτε ἀντὶ τοῦ ἀεί· οὐδὲ γὰρ λέγεται πάντοτε. Ultima recte. Phrynichus p. 38. πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἑκάστοτε, καὶ διαπαντός. Thom. Mag. p. 678. πάντοτε οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν, ἑκάστοτε δέ.—Pro διαφέροι Bas. 2. διαφέρει. Stalb.

πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ—τῶν τεχνῶν] In his optativus positus est pro accusativo cum infinitivo, id quod in hujusmodi enuntiationibus explicativis, indicativo et optativo cum particula ὅτι et ὡς prægresso, sæpenumero fieri consuevit. Phædon. p. 86. A. εἴ τις διϊσχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὥσπερ σὺ, ὡς ἀνάγκη, ἔτι εἶναι τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην καὶ μὴ ἀπολωλέναι· οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη τὴν μὲν λύραν ἔτι εἶναι, διεῤῥωγυιῶν τῶν χορδῶν—, οἶμαι ἔγωγε καὶ αὐτόν σε τοῦτο ἐντεθυμῆσθαι, ὅτι κ. τ. λ. ubi vid. Heind. Xenoph. Cyrop. ii. 3. 4. Νῦν οὖν τις, ἔφη, λεγέτω ἐνθάδε ἀναστὰς περὶ αὐτοῦ τούτου, ποτέρως ἂν τὴν ἀρετὴν οἴεται μᾶλλον ἀσκεῖσθαι παρ' ἡμῖν, εἰ μέλλοι ὁ πλεῖστα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν ἐθέλων πλείστης καὶ τιμῆς τεύξεσθαι, ἢ ἂν εἰδῶμεν, ὅτι οὐδὲν διαφέρει κακὸν ἢ ἀγαθὸν εἶναι· ὁμοίως γὰρ πάντες τῶν ἴσων τευξόμεθα. Anabas. vii. 3. 13. μετὰ ταῦτα ἐδίδοτο λέγειν τῷ βουλομένῳ· καὶ ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταὐτὰ, ὅτι παντὸς—ἄξια λέγει Σεύθης. χειμὼν γὰρ εἴη, καὶ οὔτε οἴκαδε ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατὸν εἴη διαγενέσθαι τε ἐν φιλίᾳ οὐχ οἷόν τ' εἴη. Plura collegerunt Abresch. ad Thucydid. p. 200. Schæfer. Meletem. Crit. p. 102. Astius ad Rempubl. iv. §. 1. qui tamen dissimilia confudit. Stalb.

ὑφ' ἑαυτῇ ποιοῖτο] *In suam redigere potestatem, ut ipsi serviant.* Cfr. Sturz. Lexic. Xenoph. p. 387.—δι' ἑκόντων *sponte.* Gorg. p. 449. B. διὰ μακρῶν λόγους ποιεῖσθαι. Lysiæ Orat. Funebr. c. 23. οὕτω δὲ διὰ ταχέων τὸν κίνδυνον ἐποιήσαντο. cfr. Fischer. ad Weller. iii. 2. p. 171. sq. Stalb.

§. 137. τὰ ὅπλα μοι δοκεῖς—αἰσχυνθεὶς ἀπολιπεῖν] In his fateor me mirum quantum hærere. Licet enim cum Schleiermachero verba βουληθεὶς εἰπεῖν tan-

ΠΡΩ. Ἔστω νῦν ταῦτα ταύτῃ,[p] ὅπῃ σοι[q] δοκεῖ.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν αἴτιος ἐγὼ τοῦ μὴ καλῶς ὑπολαβεῖν[r] σε;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

II. iii. 234. ΣΩ. Οὐκ, ὦ φίλε Πρώταρχε, τοῦτ'[s] ἔγωγε ἐζήτουν πω, τίς τέχνη ἢ[t] τίς ἐπιστήμη πασῶν διαφέρει τῷ μεγίστῃ καὶ ἀρίστῃ[u] καὶ πλεῖστα ὠφελοῦσα ἡμᾶς, ἀλλὰ τίς ποτε τὸ σαφὲς καὶ τἀκριβὲς[v] καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐπισκοπεῖ, κἂν ᾖ[w] σμικρὰ καὶ σμικρὰ[x] ὀνίνασα.[y] τοῦτ' ἔστιν ὃ νῦν δὴ ζητοῦμεν. ἀλλ' ὅρα· οὐδὲ γὰρ ἀπεχθήσει[z] Γοργίᾳ, τῇ[a]

Γ.—[r] ὑπολαμβάνειν EF.—[s] τοῦτ' Γ.—[t] ἢ om 𝔄 et pr ΔΠ.—[u] ἀρίστη εἶναι καὶ rc Σ.—[v] τἀκριβὲς 𝔄ΔΠ : τὸ ἀκριβὲς *ς.—[w] ᾖ Cornarius : libri εἰ.—[x] καὶ σμικρὰ 𝔄Γ
ἡσ
ΔΛΠΣCHw : καὶ μὴ σμικρὰ ς.—[y] ὀνινασα BC, ὀνήνασα 𝔄ΔΠ, ὀνήσασα ΓHw et γρ
ην
F, ὀνισασα Ξ. quidni ὀνινᾶσα?—[z] ἀπεχθήσει 𝔄ΓΔΠ.—[a] τὴν Π.—[b] δειλοὺς w.—

quam reliquorum interpretamentum huc illata esse statuas, tamen in tanta enunciationum brevitate multum vereor, ne pro εἰπεῖν oppositionis leges requirant λαβεῖν vel ἑλεῖν. Vult autem Socrates hoc dicere: *videbaris me antea armis a Gorgia acceptis aggressurus, dum artem rhetoricam reliquarum omnium reginam esse contendebas; nunc vero illa mihi videris ignave abjecisse.* Stalb.

μεγίστη] Aut deesse aut subaudiendus relinqui videtur in fin. εἶναι cum his nominativis. In præc. edit. μεγίστῃ καὶ ἀρίστῃ, in dativo. Steph. qui sic in Not. 'Nunc quoque infinitivum εἶναι deesse hic videri dico, et quidem potius quam relictum esse subaudiendum: quod talis subauditionis exempla vix inveniri putem. Potest autem vel ante μεγίστη vel post ἡμᾶς locum habere. Paulo post autem pro ὀνίνασα invenitur ὀνήσασα in vet. exempl.'

τῷ μεγ. καὶ ἀρ.] Haud dubie negligentia librariorum hæc labem aliquam contraxerunt. Nam quorsum pertineat articulus τῷ, equidem non perspicio. Fisch. 'Nimirum Ald. Bas. 1. 2. habent μεγίστῃ καὶ ἀρίστῃ. Sed leges linguæ nominativum requirunt, ita ut intelligatur infinitivus εἶναι, ut Stephanus bene monuit, non inseratur.' Illud verissime monet vir doctus; hoc Judæo Apellæ credendum relinquam. Videtur sane post μεγίστη infinitivus εἶναι excidisse, nisi forte inauditam ellipsin comminisci malis. Stalb.

κἂν εἰ σμικρὰ] Cornar. conj. κἂν ᾖ σμικρὰ, καὶ σμικρὰ ὀνήσασα· vere, et eleganter. Jam Ficinus ita scriptum in libris suis invenerat. vertit enim locum sic, *quamvis parva sit ac minime utilis.* At εἰ nollem a Cornario mutatum esse, quum verba κἂν εἰ σμικρὰ etiam simpliciter posita recte se habeant, et Plato paulo post sic conjunxerit particulas κἂν εἰ. Cæterum in Ald. legitur ὀνίσασα· quod vitium miror non sublatum esse a Stephano. In Bas. 2. recte scriptum est ὀνήσασα. Hesych. Ὀνίνησιν· ὠφελεῖ· quæ glossa sumta est e Criton. §. 8. Fisch.

κἂν ᾖ σμικρὰ καὶ σμικρὰ ὀνίνασα] Ald. Bas. 1. 2. κἂν εἰ σμικρὰ καὶ μὴ σμικρὰ ὄν. Recte jam Ficinus: *quamvis parva sit ac minime utilis.* Quare Cornarius bene μὴ extingui jussit et εἰ post κἂν mutari in ᾖ. Temere Fischer εἰ ita defendit, ut κἂν εἰ σμικρὰ etiam simpliciter dictum recte habere contendat. Vellem sane vel unum e bonæ notæ scriptoribus hujusmodi exemplum nobis ostendisset.—Pro ὀνίνασα, quod Beck. primus dedit Ald. vitiose ὀνίσασα. Bas. 2. e mala correctione ὀνήσασα. Etenim ἔστιν ὀνίνασα i. q. ὀνίνησι, usu frequenti, ut adeo hæc καὶ μὴ σμικρὰ ὀνίνασα respondeant prægressis καὶ πλεῖστα ὠφελοῦσα ἡμᾶς. Stalb.

οὐδὲ γὰρ ἀπεχθήσει Γοργίᾳ] Ficinus: *nihil enim Gorgiam lacesses, si ejus arti utilitatis laudem præstantiamque concedas.* Similiter alii. Non probo. Junge: διδοὺς τῇ μὲν ἐκείνου τέχνῃ, ὑπάρχειν (αὐτὴν) πρὸς χρείαν τοῖς ἀνθρώποις κρατεῖν. Dixerat enim antea πάντα αὐτὴν

μὲν ἐκείνου ὑπάρχειν τέχνῃ διδοὺς[b] πρὸς χρείαν τοῖς ἀνθρώποις κρατεῖν, ἣ δ' εἶπον ἐγὼ νῦν[c] πραγματείᾳ, καθά περ τοῦ λευκοῦ πέρι τότε ἔλεγον, κἂν εἰ σμικρόν, καθαρὸν[d] δὲ εἴη,[e] τοῦ πολλοῦ καὶ μὴ τοιούτου διαφέρειν τούτῳ γ'[f] αὐτῷ τῷ ἀληθεστάτῳ, καὶ νῦν δὴ[g] σφόδρα διανοηθέντες[h] καὶ ἱκανῶς διαλογισάμενοι, μήτ' εἴς τινας ὠφελείας ἐπιστημῶν βλέψαντες μή τέ τινας εὐδοκιμίας, ἀλλ' εἴ τις[i] πέφυκε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις ἐρᾶν[j] τε τοῦ ἀληθοῦς καὶ πάνθ'[k] ἕνεκα τούτου πράττειν, ταύτην εἴπωμεν, διεξερευνησάμενοι[l] τὸ καθαρὸν νοῦ τε καὶ φρονήσεως, εἰ ταύτην μάλιστα ἐκ τῶν εἰκότων ἐκτῆσθαι[m] φαῖμεν ἂν ἤ τιν'[n] ἑτέραν ταύτης κυριωτέραν ἡμῖν ζητητέον.

§. 138. ΠΡΩ. Ἀλλὰ σκοπῶ, καὶ χαλεπόν, οἶμαι, συγχωρῆσαί τιν'[n] ἄλλην ἐπιστήμην ἢ τέχνην τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἢ ταύτην.

[c] ἐγὼ νῦν 𝔄ΔΠ : νῦν ἐγὼ *ς.—[d] καθαρὸν om pr Ξ.—[e] δείη 𝔄.—[f] γὰρ Γ.—[g] δὴ νῦν Γ.—[h] διαθέντες Σ.—[i] ἀλλ' εἴτις BCEF, ἀλλ' ἥτις Ξω (ἥ superscr.), αλλητις Π, ἄλλη τις 𝔄Δ.—[j] ἐρῶν Λ.—[k] πάνθ' Γ.—[l] διερευνησάμενοι 𝔄ΔΠ.—[m] ἐκτῆσθαι 𝔄Π et pr Δ : κεκ-

ὑφ' ἑαυτῇ δοῦλα ποιεῖσθαι. De verbo κρατεῖν cum dativo constructo cfr. Matth. Gr. Gr. §. 338.—τότε ἔλεγον *ante dicebam*. Stalb.

κἂν εἰ σμικρὸν, καθαρὸν δὲ εἴη] *Etiamsi parva sit, modo pura.* Κἂν εἰ semper jungitur aut indicativo aut optativo, nunquam conjunctivo. Cfr. Phædon. p. 71. B. Lysid. p. 209. E. Alcibiad. i. p. 35. Theag. 130. D. de Republ. ii. p. 376. A. ubi scribendum κἂν εἰ—πέπονθοι. Vulgo εἰ deest. Aristoph. Ran. 585. ubi recte habet Κἂν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι, quanquam non probem Brunckii rationes, quibus nonnullorum codd. lectionem Κἂν εἴ γε τύπτεις rejecit. Cfr. ejus not. ad Plut. 1037.—Infinitivus διαφέρειν pendet a prægresso διδούς. Stalb.

καὶ νῦν δὴ σφόδρα διανοηθέντες κ. τ. λ.] Loci paullo impeditioris sententia hæc est: *Nunc quidem rem accurate contemplantes et reputantes, nec illud respicientes, num scientiæ multum prosint et magni æstimentur, sed potius hoc unum quærentes, an vis quædam animi sit ad verum amplectendum et ad omnia hujus caussa facienda nos impellens, si qua talis reperiatur, hanc dicamus in eorum contemplatione versari, quæ sunt perspicua, sincera, vera,* (τὸ σαφὲς καὶ τἀκριβὲς καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐπισκοπεῖν), *perscrutantes, utrum dicere liceat in hac mentis ac sapientiæ puritatem inesse, an vero in alia quadam illa longe præstantiore.* Vides inde a verbis ἀλλ' εἴ τις πέφυκε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις repente mutari orationis tenorem. Expectaveras enim, ita perrectum iri : ἀλλὰ σκοποῦντες, εἴ τις πέφυκε τῆς ψυχῆς δύναμις—πράττειν, εἰ ἔστιν αὐτὴ, ταύτην εἴπωμεν. Deinde male conjungunt : ταύτην εἴπωμεν, εἰ ταύτην μάλιστα ἐκ τῶν εἰκότων ἐκτῆσθαι φαῖμεν ἂν, quo intolerabilis tautologia existit, cujus e Platone haud alterum exemplum afferas. Imo vero ad ταύτην εἴπωμεν e superioribus supplendum : τὸ σαφὲς καὶ τἀκριβὲς καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐπισκοπεῖν, ut vel Protarchi responsio docet, χαλεπὸν, συγχωρῆσαί τιν' ἄλλην ἐπιστήμην—τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι μᾶλλον, ἢ ταύτην. Ultima autem διεξερευνησάμενοι τὸ καθαρὸν—ζητητέον rei uberius declarandæ gratia adjecta sunt. Stalb.

§. 138. χαλεπὸν, οἶμαι, συγχωρῆσαι] Nolim hic commata, quibus οἶμαι a reliquis separatur, removere. Ad χαλεπὸν,

II. iii. 235. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν ἐννοήσας τὸ τοιόνδε εἴρηκας ὃ λέγεις νῦν, ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται,
II. 59. πρῶτον μὲν δόξαις[o] χρῶνται καὶ τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταμένως;[p] εἴτε καὶ περὶ φύσεως ἡγεῖταί τις ζητεῖν,

τῆσθαι *ς.—[n] τιν᾽ Γ.—[o] δόξαν 𝔄ΔΠ.—[p] συντεταμένως corr Σ: ξυντεταγμένως *ς.

solenni ellipsi, supplendum ἐστί. Supra c. 6. ἣν δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπὸν, χρῆσθαι δὲ πάγχαλεπον. Plura dedit Schæfer. ad Lambert. Bos. p. 605. Stalb.

περὶ ταῦτα πεπόνηνται] Schleiermacherus corrigi vult περὶ τὰ ἐνταῦθα πεπόνηνται. Quæ conjectura, quamvis ingeniosa, tamen non id efficit, ut vulgatam vitiosam putem. Nempe ταῦτα significat δεικτικῶς *res terrestres*, quæ opponuntur sequenti τὰ ὄντα ἀεί. Idem prorsus pronominis usus est Phædon. p. 75. E. εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι, γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας ἅς ποτε καὶ πρὶν εἴχομεν, ἆρ᾽ οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; ubi Heind. præter nostrum locum citat Phædr. p. 250. A. ἀναμιμνήσκεσθαι δ᾽ ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα (sc. τὰ ὄντα οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ (ψυχῇ). Cfr. §. 147. Huc etiam pertinet Pindar. Ol. i. 184. Εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ᾽ Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ, ubi τοῦτον χρόνον recte explicant scholia ὃν ζῶμεν. Nam quod Heynius ait, ex sententiarum nexu hoc non confici, expectari potius διὰ πάντα χρόνον *per omnem vitam*; id hujusmodi est, ut, si modo δεικτικὸν pronominis usum teneas, nulla indigeat refutatione. Multo minus autem locum ita interpretari liceat, ut χρόνον pro χρονίως accipias. Redeo ad nostrum locum. Stalb.

δόξαις χρῶνται] Quoniam secundum Platonis decreta e rebus terrestribus non potest vera hauriri rerum cognitio, omnes artes, quæ τῶν αἰσθητῶν contemplatione absolvuntur, mancæ maneant et imperfectæ necesse est. Quocirca eæ nonnisi δόξαις χρῶνται καὶ τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι. Nam ἐπ᾽ ἄλλῳ τέτακται δόξα καὶ ἐπ᾽ ἄλλῳ ἐπιστήμη, et hæc quidem ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε γνῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν, ut docet de Republ. v. p. 477. C. Stalb.

ξυντεταγμένως] Malim ξυντεταμένως: *omni studio et intentione perquirunt.* Ita Rep. vi. p. 499. A. Ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου. Ibid. p. 504. D. Epist. vii. p. 340. C. Idem vitium eximendum est Legg. xi. p. 935. D. Παίζοντι μὲν ἐξέστω τινὶ περί του λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ· συντεταγμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ—μὴ ἐξέστω μηδενί. ut legatur συντεταμένῳ: quod cum res ipsa jubet, tum confirmat simillimus locus Euthyd. p. 288. D.—συντετάμενον καὶ σπουδάζοντα. Nec dubito, quin similiter συντεταμένη restituendum sit Themistio Orat. vi. p. 73. D. Ἀλλὰ γνώμη πρὸς ἐκεῖνον ὁρῶσα καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου ζῆλον συντεταγμένη. Idem Orat. xi. p. 143. A. Ἀεὶ οὖν περὶ τὸ ἀρχέτυπον τεταμένη αὕτη ἡ τέχνη—et in magnifica illa sententia Orat. xviii. p. 219. A. Ἀλλ᾽ εἰ ἡ ψυχὴ ἄνω ὁρῶσα, πρὸς τὸν τοῦ παντὸς βασιλέα συντεταμένη, καὶ ἀρχομένη ἐκεῖθεν, ὅσα οἷόν τε ἀρύεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῇ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείᾳ. Heusd.

ξυντεταγμένως] Heusdius scribi jussit ξυντεταμένως h. e. *omni studio et intentione perquirunt*, idque recepit Bekk. At vero non video, cur id potissimum commemoretur, quod artes istæ *summo studio* in rebus terrestribus cognoscendis versentur. Quæ notio ab hoc loco adeo abhorret, ut etiamsi omnes editt. in ξυντεταμένως convenirent, vitio laborare vocabulum fidenter essem defensurus. Recte jam Ficinus: *et quæ circa opiniones consistunt, ex instituto perquirunt.* Hæc autem notio inest in voce ξυντεταγμένως. Etenim metaphora repetita est a re militari, in qua quæ *suo ordine, suo loco, ita ut res exigit* geruntur, ξυντεταγμένως fieri dicuntur. Ita sæpius Plato. Apolog. §. 10. Ἅτε οὖν, οἶμαι, φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ καὶ πολλοὶ καὶ ξυντεταγμένως καὶ πιθανῶς λέγοντες περὶ ἐμοῦ, ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα καὶ πάλαι καὶ νῦν σφοδρῶς διαβάλλοντες, ubi voc. σφοδροὶ satis tuetur hoc ξυντεταγμένως. de Republ. iii. p. 399. A. καὶ ἀποτυχόντος ἢ εἰς τραύματα ἢ θανάτους ἰόντος ἢ εἴς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην, ubi quum singula verba vulgatam genuinam esse clament, Astius tamen παρατεταμένως correxit. Sed recte idem vir doctus de

οἶσθ' ὅτι τὰ περὶ τὸν κόσμον τόνδε, ὅπῃ τε[q] γέγονε καὶ ὅπῃ πάσχει[r] τι καὶ ὅπῃ ποιεῖ, ταῦτα ζητεῖ διὰ βίου; φαῖμεν ἂν ταῦτα, ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα ἀεί,[s] περὶ δὲ τὰ γιγνόμενα[t] καὶ γενησόμενα καὶ γεγονότα[u] ἡμῶν ὁ τοιοῦτος ἀνήρηται τὸν πόνον.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Τούτων οὖν[v] τι σαφὲς ἂν φαῖμεν τῇ ἀκριβεστάτῃ ἀληθείᾳ γίγνεσθαι, ὧν μήτε ἔσχε μηδὲν πώποτε κατὰ ταὐτὰ[w] μήθ' ἕξει μήτε εἰς τὸ νῦν παρὸν ἔχει;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Περὶ οὖν τὰ μὴ κεκτημένα βεβαιότητα[x] μηδ' ἡντινοῦν πῶς ἄν ποτε βέβαιον γίγνοιθ' ἡμῖν καὶ[y] ὁτιοῦν;

ΠΡΩ. Οἶμαι μὲν οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα νοῦς οὐδέ τις ἐπιστήμη περὶ αὐτά ἐστι[z] τὸ ἀληθέστατον ἔχουσα.

ΠΡΩ. Οὔκουν εἰκός γε.

§. 139. ΣΩ. Τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ II. iii. 236. §. 36. F.

—[q] τε add 𝔄ΔΠ.—[r] πάσχῃ Γ.—[s] ἀεὶ Γ.—[t] γενόμενα Γ.—[u] γεγονότος Γ.—[v] οὖν om ΛΣBCEFHw et pr Ξ.—[w] ταῦτα 𝔄.—[x] βεβαιότατα Λ.—[y] καὶ om Γ.—[z] ἐστι om

Republ. v. p. 473. E. Καὶ ὃς, ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σὲ πάνυ πολλούς τε καὶ οὐ φαύλους νῦν οὕτως, οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια, γυμνοὺς, λαβόντας ὅ τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, θεῖν διατεταμένους h. e. *citato gradu.* ubi libri διατεταγμένους. Idem vitium Heusdius recte exemit loco de Legg. xi. p. 935. De ξυντεταγμένως cfr. Xenoph. Cyrop. v. 3. 4. Hellenic. vii. 1. 5. et de confusione utriusque vocis Dorville ad Chariton. p. 613. Abresch. ad Thucyd. p. 788. STALB.

εἰ δὲ καὶ περὶ φύσεως] Hæc dedi de Schleiermacheri conjectura. Editt. omnes εἴτε καὶ περὶ φύσεως.—περὶ φύσεως i. e. *de rerum natura, qualis revera est,* de οὐσίᾳ τῶν ὄντων. Opponitur enim ὁ κόσμος ὅδε. De re ipsa fusius disseritur in Theæteto. Cf. etiam Tennemanni *System. der Platon. Philosophie,* t. ii. p. 179—213. STALB.

καὶ γενησόμενα] Bas. 2. γεννησόμενα. Male. STALB.

ἀνήρηται τὸν πόνον] I. e. ζητεῖ. STALB.

ὧν μήτε ἔσχε—μήτε εἰς τὸ νῦν παρὸν ἔχει;] Ita pronomen relativum, prægressa interrogatione negante, passim legitur. Xenoph. Mem. iii. 5. 15. sq. Πότε γὰρ οὕτως Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, ἢ πρεσβυτέρους αἰδέσονται; οἳ ἀπὸ τῶν πατέρων ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων· ἢ σωμασκήσουσιν οὕτως; οἳ οὐ μόνον αὐτοὶ εὐεξίας ἀμελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιμελουμένων καταγελῶσι. Πότε δὲ οὕτω πείσονται τοῖς ἄρχουσιν; οἳ καὶ ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταφρονεῖν τῶν ἀρχόντων κ. τ. λ. Similiter Plato Euthyphr. §. 6. τί γὰρ καὶ φήσομεν, οἵ γε καὶ αὐτοὶ ὁμολογοῦμεν περὶ αὐτῶν μηδὲν εἰδέναι; ibid. §. 4. ΣΩ. Τί δαί; πετόμενόν τινα διώκεις; ΕΥ. Πολλοῦ γε δεῖ πέτεσθαι· ὅς γε τυγχάνει ὢν εὖ μάλα πρεσβύτης. STALB.

Φίληβον χρὴ συχνὰ χαίρειν ἐᾷν, τόδε[a] δὲ διαμαρτύρασθαι[b] τῷ λόγῳ.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς ἢ[c] περὶ ἐκεῖνα ἔσθ' ἡμῖν τό τε βέβαιον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ τὸ[d] ἀληθὲς καὶ ὃ δὴ λέγομεν εἰλικρινές,[e] περὶ τὰ[f] ἀεὶ[g] κατὰ[h] τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀμικτότατα ἔχοντα,[i] ἢ δεύτερος[k] ἐκείνων ὅ τι μάλιστά ἐστι ξυγγενές· τὰ δ'[l] ἄλλα πάντα δεύτερά τε καὶ ὕστερα[m] λεκτέον.

Σ.—[a] τὸ δὲ 𝔄 et pr ΔΠ.—[b] διαμαρτύρεσθαι ΛΗ.—[c] ἢ (ἡ supra) F, ἡ ΓΔΛΣΒCΕΗ.—[d] καὶ τὸ ἀληθὲς (ὰ supra) 𝔄ΓΔΠ : καὶ ἀληθὲς *ς.—[e] εἰλικρινὲς Γ.—[f] τὰ 𝔄ΔΠΣΒCw, τὸ Η : τὸ *ς.—[g] post ἀεὶ omisi καὶ cum 𝔄ΓΔΛΠΣΒCΕΗ.—[h] κατὰ om w.—[i] ἔχον Bς.—[k] δευτέρως corr Σ, δεύτερος (ω supra) Η.—[l] τὰ δ' om 𝔄ΔΠ, qui mox ἀλλὰ.—[m] ὕστατα Λ.—[n] μάλιστ' Γ.

§. 139. χαίρειν συχνὰ] De formula χαίρειν συχνὰ cfr. Heindorf. ad Sophist. p. 423.—Usum articuli ante pronomina personalia positi supra illustravi, ad cap. ix. extr. Verba καὶ ἐμὲ in edit. Fischer. errore typothetæ exciderunt. Sensus hic est: *Itaque de mea, tua, Gorgiæ et Philebi sententia, certam hauriri posse e rebus in sensus cadentibus cognitionem ex eaque re primarias et certissimas oriri artes ac disciplinas, nunc quidem actum est; omnes enim istæ scientiæ non sunt puræ, sed traxerunt aliquid labis terrenæ, ut adeo longissime superentur ab illa scientia, quæ versatur* περὶ τὰ ἀεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα. Stalb.

περὶ τὰ—ἔχοντα] Usu flagitante e Bekker. restitui; Ald. Bas. 1. 2. περὶ τὸ—ἔχον. Inde etiam articulum τὸ ante ἀληθὲς revocavi, quem ceteræ editt. omittunt. Constructio verborum ita procedit: ὡς τὸ βέβαιον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ ὃ δὴ λέγομεν εἰλικρινὲς, ἔστι περὶ ἐκεῖνα, τὰ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα h. e. περὶ τὰς ἰδέας. Vulgo τὰ ἀεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτά. Copulam cum Bekker. exstirpavi utpote e sequente κατὰ, obstetricante librariorum incuria, enatam. Namque aut τὰ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως dicitur, ut infr. c. xxxvii. extr. §. 146. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ὡσαύτως ὄντα ἀεί. Politic. p. 239. D. τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἀεὶ καὶ ταὐτὸν εἶναι. aut copula prorsus abjecta, ut Sophist. p. 252. A. κατ' εἴδη τὰ ὄντα κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα. Alia formulæ structura non invenitur. Stalb.

δεύτερος] Steph. 'Aut δεύτερον scrib. aut aliquid cum δεύτερος deesse dicendum est. Et nisi ὅτι jungatur cum μάλιστα (in qua signif. cohærere etiam potest cum μάλιστα) scribendum ὅ, τι.' In Ald. Bas. 1. 2. verba ita distincta sunt ἢ δεύτερος ἐκείνων, ὅτι. Ficinus vertit, *aut quod secundo loco quam maxime illis proximum.* Legendum igitur videtur ἢ δεύτερον ἐκείνων ὅ, τι μ. Fisch.

ἐκείνων] Pendet a ξυγγενὲς, et ὅτι mutari debebat in ὅ τι, ut jam Stephanus vidit. Idem aut δεύτερον scribendum, aut ad δεύτερος aliquid supplendum suspicatur. Illud quominus fiat, impedit verborum sententia. Quid enim hoc sibi vellet: *aut secundo loco, s. secundum, illud, quod his maxime cognatum sit?* Imo vero hæc sententia requiritur: *aut, si hoc minus, illud certe, quod* ctr. Unde patet, ad δεύτερος intelligendum esse πλοῦς, monente etiam Schleiermachero. De proverbio δεύτερος πλοῦς supra ad §. 25. monui. Ceterum fallitur Schleiermacherus, ad ὅ τι e præcedentibus περὶ subaudiendum esse ratus, hoc modo: ἢ δεύτερος, περὶ ὅ τι μάλιστα ἐκείνων ἐστὶ ξυγγενές. Imo ita cohærent verba: ἢ δεύτερος, τοῦτό ἐστι περὶ ἐκεῖνα, ὅ τι μάλιστά ἐστι ἐκείνων (τοῦ βεβαίου καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς) ξυγγενὲς, ut sensus hic existat: *contendamus aut illud, quod certum sit, et purum et verum ad rerum æternas species s. ad mundum intelligibilem pertinere, aut si hoc non contingit, saltem id, quod vero et puro sit proximum et maxime cognatum; reliqua autem secundo loco aut posteriore etiam esse habenda.* Paullo post τὰ δὲ

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Τὰ δὴ τῶν ὀνομάτων περὶ τὰ τοιαῦτα κάλλιστα ἆρ' οὐ τοῖς καλλίστοις δικαιότατον ἀπονέμειν;

ΠΡΩ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν νοῦς ἐστὶ καὶ φρόνησις ἅ γ' ἄν τις τιμήσειε μάλιστ'[n] ὀνόματα;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Ταῦτ' ἄρα ἐν ταῖς περὶ τὸ ὂν ὄντως[o] ἐννοίαις[p] ἔστιν ἀπηκριβωμένα ὀρθῶς κείμενα καλεῖσθαι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἅ γε εἰς τὴν κρίσιν ἐγὼ τότε παρεσχόμην, οὐκ ἄλλ' ἐστὶν ἢ ταῦτα τὰ ὀνόματα.

§. 140. ΠΡΩ. Τί μήν, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Εἶεν. τὸ μὲν δὴ[q] φρονήσεώς τε καὶ ἡδονῆς πέρι πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν εἴ τις φαίη καθαπερεὶ δημιουργοῖς ἡμῖν, ἐξ ὧν ἢ ἐν οἷς δεῖ δημιουργεῖν[r] τι, παρακεῖσθαι, II. iii. 237.
καλῶς ἂν τῷ λόγῳ ἀπεικάζοι.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἆρ' οὐ μιγνύναι ἐπιχειρητέον;

ΠΡΩ. Τί μήν;

—[o] ὄντων E.—[p] ἐννοίαις om Γ.—[q] δὴ γὰρ 𝔄ΔΠ.—[r] δεῖ δημιουργεῖν 𝔄Π, δημιουρ-

τῶν ὀνομάτων dedi pro τὰ δὴ τῶν ὀνομάτων. Stalb.

ἔστιν ἀπηκριβ.] Vulgo male ἐστὶν ἀποκρ. Accentum recte mutavit Bekker; nam cohærent ἔστι καλεῖσθαι.—περὶ τὸ ὂν ὄντως pro vulgari περὶ τὸ ὄντως ὄν.—Ficinus locum ita transtulit: *Hæc igitur* (nomina) *intelligentiis ejus, quod vere est, exactissima ratione perfecta atque tributa recte utique accommodantur.* Hinc aliquis conjiciat, eum legisse ἀπηκριβωμένα καὶ ὀρθῶς κειμ. καλ. Sed hoc nihili. Vulgata est verissima. Participium ἀπηκριβωμένα caussam innuit, cur nomina νοῦς et φρόνησις recte tribuantur istis ἐννοίαις. Notandum autem hoc loco, e Platonis decretis *mentem* s. *intellectum* νοῦν esse partem animæ (ψυχῆς) præstantiorem et imperantem, qua sola comprehendere s. intueri liceat æternas illas rerum imagines in mundo intelligibili positas. Huic subjecti sunt λόγος ratio, θυμὸς et ἐπιθυμία, quibus nefas est mortalibus attingere perennia illa et absoluta rerum simulacra. Cfr. ad §. 147. Stalb.

§. 140. τὸ μὲν δὴ φρονήσεως] Cfr. Matth. Gr. Gr. p. 391. §. 282. Dein verba ita cohærent: εἴ τις φαίη—ἡμῖν—παρακεῖσθαι, ἐξ ὧν ctr. Malim vero ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς κ. τ. λ. Ficinus: *ex quibus et in quibus conficietur.* Particularum καὶ et ἢ inter se confusarum exemplum supra vidimus, siquidem in talibus exemplo opus.—Accingunt autem se nunc Socrates et Protarchus ad voluptates scientiis miscendas ac temperandas. Quod priusquam faciunt, in memoriam sibi revocant, quæ sub colloqui initium uterque de summo bono judicaverant. Ita enim commixtionem non minus, quam certaminis judicium rectius et facilius absolutum iri recte existimant. Stalb.

δὴ δημ.] For. δεῖ δημ. Steph. qui sic in Not. 'Nimium hic fui religiosus, qui δεῖ in ipsum (ut vocant) contextum non receperim.' At jam Cornar. præceperat hanc conjecturam. Fisch.

ΣΩ. Οὐκοῦν τάδε προειποῦσι[s] καὶ ἀναμνήσασιν ἡμᾶς αὐτοὺς ὀρθότερον ἂν ἔχοι;

ΠΡΩ. Τὰ ποῖα;

ΣΩ. Ἃ καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν· εὖ δ' ἡ παροιμία

II. 60. δοκεῖ ἔχειν, τὸ καὶ[t] δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Φέρε δὴ πρὸς Διός· οἶμαι γὰρ οὑτωσί[u] πως τὰ τότε λεχθέντα ῥηθῆναι.

§. 141. ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Φίληβός φησι τὴν ἡδονὴν σκοπὸν ὀρθὸν πᾶσι ζώοις γεγονέναι καὶ δεῖν πάντας τούτου στοχάζεσθαι, καὶ δὴ καὶ τἀγαθὸν τοῦτ' αὐτὸ[w] εἶναι ξύμπασι, καὶ δύο ὀνόματα, ἀγαθὸν καὶ ἡδύ, ἑνί τινι καὶ φύσει μιᾷ τούτῳ ὀρθῶς[x] τεθέντ'[y] ἔχειν. Σωκράτης[z] δὲ πρῶτον μὲν οὔ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τό τε ἀγαθὸν[a] καὶ

δεῖ
γεῖν δεῖ Δ, δὴ δημιουργεῖν F : δὴ δημιουργεῖν *ς.—[s] προσειποῦσι H.—[t] καὶ ante δὶς add 𝔄ΓΔΠ.—[u] οὕτω 𝔄ΔΠ.—[w] ταυτὸ H.—[x] τούτῳ ὀρθῶς τεθέντ' Heindorfius, ὀρ-
κράτης
θῶς τοῦτο τεθὲν Σ : τοῦτο ὀρθῶς τεθὲν *ς.—[y] τεχθὲν corr Π.—[z] σώματα EF.—[a] τό

τὸ δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον] Gorg. p. 498. E. *καὶ δὶς καὶ τρίς φασι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν.* ad quem locum cfr. Scholiast. Ruhnken. p. 124. de Legg. xii. p. 957. A. *καλὸν δὲ τό γε καλὸν καὶ δὶς καὶ τρίς.* ibid. vi. in. *δὶς τό γε καλῶς ῥηθὲν οὐδὲν βλάπτει.* Suidas *Δὶς ἑπτά· καὶ ἑτέρα παροιμία· δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν· οὕτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν.* Cfr. Zenob. iii. 33. Erasmi Adag. Chil. i. cent. ii. p. 68. Sturz. in Comment. Soc. Phil. Lips. t. i. p. ii. p. 272. Stalb.

§. 141. *τούτῳ ὀρθῶς τεθέντ' ἔχειν*] Ita jam dudum locum emendavit Heind. Vulgo enim perperam legebatur *τοῦτο—τεθὲν ἔχειν.* Pronomen *τούτῳ* post *δύο ὀνόματα*, usu frequentissimo, abundanter illatum. Frequens etiam formula *ὄνομα τίθεσθαί τινι.* Quare hic quidem omnia vitiis perpurgata arbitror. Stalb.

Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν οὔ φησι] Locum sic et suppleo et immuto: *Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν ἓν οὔ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ, καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τό τε ἀγ. κ. ἡ.* etc. *Unum hoc esse negat.* Heusd.

πρῶτον μὲν ἓν οὔ φησι τοῦτ' εἶναι] Hæc olim plus quam una ex parte laborabant. Editt. omnes *πρῶτον μὲν οὔ φησι τοῦτ' εἶναι.* Sed quum *τοῦτ' εἶναι* nihil significare possit, quam *τὸ δύο ὀνόματα ἑνί τινι καὶ φύσει μιᾷ τεθέντ' ἔχειν*, facile senties, quam parum his congruant proxime sequentia *δύο δὲ καθάπερ τὰ ὀνόματα* ctr. Verissimam igitur puto Heusdii conjecturam, eamque in textum recipere non dubitavi.—*καθάπερ τὰ ὀνόματα* sc. *δύο εἰσίν.* Stalb.

καὶ τότε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον κ. τ. λ.] Ita Ald. Bas. 1. 2. repugnante verborum sententia. Patet enim, hæc ad *δύο δὲ* illustrandum esse adjecta neque novam sententiam continere. Quare Heusdins *καὶ τό τε ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφ.* reponi jussit, probante Beckio. Bekk. autem *καὶ τό τε ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδὺ διάφορ.* edendum curavit. Fortasse etiam erit, qui *καὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ ἡδὺ διάφ.* scribendum opinetur. Videamus igitur quid horum verum sit. Nam particulæ *τε* positus in talibus sane aliquam efficit sensus diversitatem. Nam qui *τὸ ἀγαθόν τε καὶ ἡδὺ διάφοραν φύσιν ἔχει* dicit, is *bonum et*

τὸ ἡδὺ[b] διάφορον ἀλλήλων φύσιν ἔχειν, μᾶλλον δὲ μέτοχον[c]
εἶναι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μοίρας τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἡδονήν. οὐ II. iii. 238.
ταῦτ'[d] ἔστι τε καὶ ἦν τὰ τότε λεγόμενα, ὦ Πρώταρχε;

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[e] τόδε καὶ τότε καὶ νῦν ἡμῖν ἂν ξυνομολογοῖτο;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Τὴν τἀγαθοῦ διαφέρειν φύσιν τῷδε[f] τῶν[g] ἄλλων.

§. 142. ΠΡΩ. Τίνι;

ΣΩ. Ὧι παρείη τοῦτ' ἀεὶ τῶν ζώων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντῃ, μηδενὸς ἑτέρου ποτὲ ἔτι προσδεῖσθαι, τὸ δὲ ἱκανὸν τελεώτατον ἔχειν. οὐχ οὕτως;

τε ἀγαθὸν 𝔄ΔΣΗ, pr Π, corr F : τότε τὸ ἀγαθὸν *ς.—[b] καὶ τὸ ἡδὺ 𝔄ΔΠΞ : καὶ ἡδὺ *ς.—[c] μετοχον ΔΠ : μετέχον *ς.—[d] τοῦτ' pr Δ.—[e] καὶ post τόδε om 𝔄ΔΠ.—

jucundum nihil inter se differre statuit, sed utrumque tamen, tanquam unum, eam naturam habere ait, quæ aut sibi ipsi non conveniat aut ab alia quadam re discrepet. Contra qui *τό τε ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον φύσιν ἔχει* scribit, is bonum a jucundo differre significat, idque sic, ut aliud aliam habeat naturam. Denique repetito articulo *τό τε ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδὺ διάφορον φύσιν ἔχει* hoc significatur: bonum ac jucundum inter se differre, utrumque autem eam habere naturam, quæ sit *διάφορος*; quod etiam sic dici liceat: *τό τε ἀγαθὸν διάφορον φύσιν ἔχει καὶ τὸ ἡδὺ διάφορον φύσιν ἔχει*, sive utrumque a se ipso discrepet, sive ab aliis differat. Hæc si vera sunt; vera autem esse alio tempore copiosius demonstrabo; unusquisque hoc loco nec *τὸ ἀγαθόν τε καὶ ἡδὺ* nec *τό τε ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδὺ* scribi potuisse facile largietur. Quare calculum Heusdii sententiæ adjicere placuit. Sensus igitur hic est: *Socrates primo negat, utrumque illud esse unum, sed potius duo*; repetas *φησί*, de quo loquendi genere supra monui) *contenditque, bonum atque jucundum a se invicem natura sua differre.* Jam vero, quum *πρῶτον μὲν* præcesserit, e vulgari ratione subsequi debuerat *ἔπειτα δὲ καὶ τοῦτο*, aut simile quid. Verum, ut in sermone vulgari fieri solet, recedit Socrates ab ordine sententiarum grammatico, oratione liberius ita conformata: *οὐκοῦν καὶ τόδε καὶ τότε καὶ νῦν ἡμῖν ἂν ξυνομολογοῖτο.* In quibus *καὶ τότε καὶ νῦν* est: *nunc, ut antea.* Sophist. p. 239. B. cfr. Schæfer. ad Soph. Antig. 181. Sequentia junge: *φύσιν τῷδε μᾶλλον διαφέρειν τῶν ἄλλων* h. e. *reliqua antecellere*, in quibus ut *μᾶλλον* adderetur, non erat unice necessarium. Stalb.

§. 142. *προσδεῖσθαι—ἔχειν*] Olim in hoc loco multum offendebam. Desiderabam enim articulum *τῷ* ante infinitivos *προσδεῖσθαι* et *ἔχειν*. Ac sane facillime *τῷ, ᾧ παρείη κ. τ. λ.* scribere licebat. Sed nulla opus est mutatione. Etenim infinitivi per epexegesin adjecti sunt pronomini *τῷδε*, prorsus ut Phædon. p. 64. C. *ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν, καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν καθ' ἑαυτὴν εἶναι*; ubi male ante *χωρὶς μὲν* articulum *τὸ* intrudas. Mirum vero alicui videatur *ᾧ παρείη*, pro quo sane usitatius et reliquæ orationi convenientius *ᾧ ἂν παρῇ* legeretur. Veruntamen ne hic quidem aliquid sollicitandum. Optativus in oratione obliqua usurpatur usu legitimo (cfr. Matth. Gr. Gr. §. 529.); modo teneas, orationis structuram ita formatam esse, ac si præcessisset: *οὐκοῦν καὶ τόδε ἐλέγομεν.* Oblitus igitur Socrates hujus additamenti: *καὶ νῦν ἡμῖν ἂν ξυνομολογοῖτο*, obliqua oratione refert, quæ uterque supra §. 29. priusquam ipsam de summo bono quæstionem inchoarant, præmittenda judicaverant. — De con-

ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἑκάτερον ἑκατέρου θέντες[h] εἰς τὸν βίον ἑκάστων, ἄμικτον μὲν ἡδονὴν φρονήσει, φρόνησιν δὲ ὡσαύτως ἡδονῆς[i] μηδὲ τὸ σμικρότατον ἔχουσαν;

ΠΡΩ. Ἦν ταῦτα.[j]

ΣΩ. Μῶν οὖν ἡμῖν αὐτῶν τότε πότερον[k] ἱκανὸν ἔδοξεν εἶναί τῳ;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

§. 37. F. §. 143. ΣΩ. Εἰ δέ γε[l] παρηνέχθημέν τι[m] τότε, νῦν ὁστισοῦν ἐπαναλαβὼν ὀρθότερον εἰπάτω, μνήμην καὶ φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην[n] καὶ ἀληθῆ δόξαν τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέ-
II. iii. 239. μενος, καὶ σκοπῶν εἴ τις ἄνευ τούτων δέξαιτ' ἄν οἱ[o] καὶ ὁτιοῦν

[f] τόδε ΆΠ et pr Δ.—[g] μᾶλλον τῶν Eϛ.—[h] θέντος corr Λ.—[i] ὡσαύτως ἡδονῆς ΆΔΠ: ἡδονῆς ὡσαύτως *ϛ.—[j] τα Λ.—[k] ὁπότερον corr Σ.—[l] τι F.—[m] τοι pr F.—[n] φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην ΆΔΠ: ἐπιστήμην καὶ φρόνησιν *ϛ.—[o] ἢ F.—[p] ἢ γίγνεσθαι ΆΔ

structione ἐπειραθημεν—θέντες vid. not. ad §. 30. Stalb.

§. 143. εἰ δέ γε παρηνέχθημέν τι τότε] Ficinus: *quodsi quis forte tunc prætervectus est, nunc resumens rectius asseveret:* ut in Cod. suo invenisse videatur: παρηνέχθη μέν τις τότε. Neque tamen hinc reponendum existimemus παρηνέχθη μέν τι τότε. Bene se habet vulgata. Verte: *si quid tunc aberravimus.* Atque ita nonnunquam Plato, ubi pertractatum est, quod tractandum erat, argumentum: Tim. p. 54. A. Ἂν οὖν τις ἔχῃ κάλλιον ἐκλεξάμενος εἰπεῖν εἰς τὴν τούτων ξύστασιν, ἐκεῖνος οὐκ ἐχθρὸς ὢν, ἀλλὰ φίλος, κρατοῖ. Ibid. Τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Legg. vii. 796. D. Εἰ δέ τινα ταύτης ὑμεῖς ἔχετε βελτίω, θέντες εἰς κοινὸν λέγετε. Epist. viii. 353. E. Εἰ μὲν δή τις ὀρθότερον ἄμεινόν τε ἔχει τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ῥηθησομένου, ἐνέγκων εἰς τὸ μέσον, ὀρθότατα φιλέλλην ἂν λεχθείη. Heusd.

εἰ δέ γε κ. τ. λ.] Ald. uti nunc video, divisim exhibet παρηνέχθη μέν. Sed genuina est vulgata.—De verbis ἀναλαβεῖν et ἐπαναλαβεῖν *resumendi* et *retractandi* significatione positis jam aliquoties monui. Ceterum ita sæpius Plato, ubi argumentum aliquod pertractatum est. Quam in rem Heusdius attulit idonea exempla.—τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέμενος sc. εἶναι. h. e. *ad unum idemque genus referens.* Stalb.

οἶ] Steph. 'Pro οἶ, id est *sibi*, in edit. Ald. scriptum οἷ perperam. In Germ. autem mutatum fuit in ἤ. Paulo post Ficinus legisse videtur εἰ μήτε δοξ.' Bene. Ald. habet οἷ, et Bas. 1. 2. ἤ. Sed jam Cornar. reponendum οἱ, vel οἶ, monuerat ante Stephanum. Neque aliter legit Scholiastes Augustanus, qui notavit ad hunc locum ista, οἶ· περισπώμενον, ἑαυτῷ, ὡς ἐνταῦθα· ὀξύτονον δὲ οἵτινες σημαίνει καὶ τὸ ὅπου. Etymol. M. Οἶ, σημαίνει—ἄρθρον ἀντωνυμικὸν συζυγοῦν τῇ ἐμοὶ, σοὶ, οἷ· ἥτις ἐγκλιθεῖσα, σημαίνει ἀντωνυμίαν ἀντὶ τοῦ αὐτῷ—ὀρθοτονουμένη δὲ, σημαίνει ἑαυτῷ·—ὥσπερ δὲ λέγεται σφεῖς αὐτοὶ, καὶ ἑξῆς σφῶν αὐτῶν, σφᾶς αὐτοὺς, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ οἶ αὐτῷ. vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 714. et Kœn. ad Gregorium de Dialectis p. 34. Cæterum Ficinus vertit, *consideret, utrum absque his aliquis, vel se, vel alium, aut esse quicquam, aut quicquam fieri, exoptet:* quasi legerit ἢ οἱ ἢ ἄλλῳ. Melius Cornar. *consideret, an quis absque his quodcunque tandem sibi esse, aut contingere, expetat.* Fisch.

οἱ] Ita cum Bekk. dedi. Pro οἱ Ald. οἷ. Perperam. Pejus etiam Bas. 1. 2. ἢ pro οἱ. Sed quod Scholiasta et Etymologus M. pronomen οἶ, quando circumflexu notetur, ἑαυτῷ significare tra-

εἶναι ἢ γίγνεσθαι,[p] μὴ ὅτι δή γε ἡδονήν, εἴθ' ὡς πλείστην εἴθ' ὡς σφοδροτάτην, εἰ[q] μήτε ἀληθῶς δοξάζοι[r] χαίρειν, μήτε τὸ παράπαν γιγνώσκοι τί ποτε πέπονθε πάθος, μήτ' αὖ μνήμην τοῦ πάθους μηδ' ὁντινοῦν χρόνον ἔχοι. ταὐτὰ[s] δὲ λέγε[t] καὶ περὶ φρονήσεως, εἴ τις[u] ἄνευ πάσης ἡδονῆς καὶ τῆς[v] βραχυτάτης[w] δέξαιτ' ἂν φρόνησιν ἔχειν μᾶλλον ἢ μετά τινων ἡδονῶν, ἢ πάσας ἡδονὰς χωρὶς φρονήσεως μᾶλλον ἢ μετὰ φρονήσεως αὖ τινός.

ΠΡΩ. Οὐκ ἔστιν, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' οὐδὲν δεῖ ταῦτά γε[x] πολλάκις ἐπερωτᾶν.

§. 144. ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε τέλεον καὶ πᾶσιν αἱρετὸν II. 61.
καὶ τὸ παντάπασιν ἀγαθὸν οὐδέτερον ἂν τούτων εἴη;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;[y]

ΣΩ. Τὸ τοίνυν ἀγαθὸν ἤτοι σαφῶς ἢ καί τινα τύπον

Π: ἢ καὶ γίγνεσθαι *ς.—[q] εἰ Ficinus, ἢν 𝔄ΓΔΛΞΠΣ, ἦν BCw, ἣν FH: ἢ *ς.—[r] δοξάζειν 𝔄Π et pr Δ.—[s] ταυτὰ B: ταῦτα *ς.—[t] λέγω 𝔄ΔΠ.—[u] ἥτις 𝔄ΔΠ.—[v] τῆς om w.—[w] βραχὺ ταύτης Λ.—[x] τε 𝔄ΔΠ, om F.—[y] οὐδέτερον mg Σ, om ΛΣC

dunt, id non eam habet vim, ut illud vice versa, quando ἑαυτῷ significet, continuo etiam circumflexu ornandum arbitremur. Quo modo qui concluserunt, ii saltum fecere ingentem. Imo vero quemadmodum accusativus ἕ, ubi nulla vis in pronomen cadit, inclinari solet, ita dativus eundem habuit usum. Quocirca recte hodie legitur in Phædon. p. 117. E. Ὁ δὲ περιελθὼν ἐπειδή οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατεκλίθη ὕπτιος. Protagor. p. 316. C. Τοῦτο δὲ οἴεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι, εἰ σοὶ συγγένοιτο. Facile autem intelligitur, in oratione obliqua, si is, qui loquens introducitur, sui ipsius mentionem injiciat, pronomen semper suum retinere debere accentum. Cujus rei caussas uberius exponere nunc non vacat. Satis est, receptæ scripturæ rationes explicuisse. Stalb.

σφοδροτάτην] Male vulgo post σφοδροτάτην colon interpositum et pro εἰ μήτε sine ratione ἢ μήτε editum est. Ficinus: *siquidem his privatus neque revera gaudere se opinabitur.* Hinc jam Cornar. veram eruit scripturam: εἰ μήτε, quam cum Bekk. in textum restituere non dubitavimus. Stalb.

ἢ μήτε ἀληθῶς] Ficinus, *si quidem his privatus neque revera gaudere se opinabitur.* Unde eum legisse certum est εἰ μήτε ἀληθῶς δοξάζοι χαίρειν· ut Cornarius quoque emendandum censuit. Fisch.

μηδ' ὁντινοῦν χρόνον] H. e. *ne per brevissimum quidem temporis spatium.*—Statim post ταὐτὰ λέγε cum Bekkero dedi. Ceteræ editt. ταῦτα λέγε. Advertas autem, quæso, sermonis liberiorem conformationem. Etenim quum supra dixisset νῦν ὁστισοῦν ἐπαναλαβὼν ὀρθότερον εἰπάτω—σκοπῶν, εἴ τις ctr. nunc eum hoc fere modo perrecturum esse speraveram: ταὐτὰ δὲ λεγέτω καὶ περὶ φρονήσεως, σκοπῶν, εἴ τις ἄνευ πάσης ἡδονῆς κ. τ. λ. Stalb.

§. 144. *ἤτοι σαφῶς ἢ καί τινα τύπον*] Accuratius scripturus erat ἤτοι σαφῶς ἢ καί τινι τύπῳ ληπτέον. Vocabulum τύπος, quum proprie de imaginum adumbratione dicatur, a philosophis de descriptione ac definitione minus accurata est subtili usurpatur. Unde h. l. opponitur σαφῶς. De Republ. ii. p. 414. A. ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας εἰρῆσθαι. Ibid. vi. p. 491. C. Ἔχεις γὰρ τὸν τύπον, ὧν λέγω. Ἔχω, ἔφη, καὶ ἡδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον, ἃ λέγεις, πυθοίμην. quod ibid. p. 504. D. ita dicitur: καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν δεῖ, ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι. Ibid. viii. p. 559. A. Προελώ-

αὐτοῦ ληπτέον, ἵν',[z] ὅ περ ἐλέγομεν,[a] δευτερεῖα ὅτῳ δώσομεν ἔχωμεν.[b]

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁδὸν μέν τινα ἐπὶ τἀγαθὸν εἰλήφαμεν;

ΠΡΩ. Τίνα;

II. iii. 240. ΣΩ. Καθά περ εἴ τίς τινα ἄνθρωπον ζητῶν τὴν οἴκησιν πρῶτον ὀρθῶς, ἵν' οἰκεῖ,[c] πύθοιτ'[d] αὐτοῦ, μέγα τι δή που πρὸς τὴν εὕρεσιν ἂν ἔχοι[e] τοῦ ζητουμένου.

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Καὶ νῦν δή τις λόγος ἐμήνυσεν ἡμῖν, ὥς περ καὶ κατ' ἀρχάς, μὴ ζητεῖν ἐν τῷ ἀμίκτῳ βίῳ τἀγαθὸν ἀλλ' ἐν τῷ μικτῷ.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐλπὶς μὴν πλείων ἐν τῷ μιχθέντι καλῶς τὸ ζητούμενον ἔσεσθαι φανερώτερον ἢ ἐν[f] τῷ μή;

ΠΡΩ. Πολύ γε.

§. 145. ΣΩ. Τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κεραννύωμεν,[g] εἴτε[h] Διόνυσος εἴθ' Ἥφαιστος εἴθ' ὅς τις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς συγκράσεως.[i]

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ὅπου
FH*w* et pr ΞΕ.—[z] ἵν' 𝔄Γ, ἵνα *w*.—[a] λέγομεν 𝔄 et pr ΔΠ.—[b] ἔχοιμεν Γ.—[c] οἰκῇ 𝔄ΔΠ.—[d] πύθοιτ' Γ, πείθοιτο 𝔄ΔΠ.—[e] εὕρεσιν ἀνέχοι 𝔄.—[f] ἐν om Λ.—[g] κεραννύο-

μεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων, αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Aristotel. Eth. Nicom. i. 1. παχυλῶς καὶ τύπῳ. Ibid. i. 11. καθόλου καὶ τύπῳ. Ibid. ii. 2. τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς. Theophrast. Charact. i. τύπῳ λαβεῖν. Cfr. Toup. ad Longin. p. 305. ed. Weiske. Stalb.

καθάπερ] Similem huic structuram explicuit Heind. ad Theætet. §. 76. et ad Protagor. §. 47. Stalb.

ἵν' οἰκεῖ] Bas. 2. ὅπου οἰκεῖ.—ἡ οἴκησις, ἵνα οἰκεῖ dictum ut Criton. §. 5. ἡ εἴσοδος, ὡς εἰσῆλθες. et sexcenta alia.—Mox Ald. Bas. 1. 2. continua scriptura καταρχάς. Stalb.

§. 145. τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι—τῆς συγκράσεως] Exscripsit hunc locum Athenæus x. c. 16. p. 423. usque ad verba ὡς κάλλιστα συμμιγνύναι. Scribit autem c. 17. ita: Τῷ δὲ κεραννύειν κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλήβῳ· τοῖς δὲ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχ. κερ. quum c. 16. pro particula δὴ exhibeat οὖν et verba ὦ Πρώταρχε omittat. Quo uno exemplo patet, quanta cum cautione hujusmodi citationes seriorum scriptorum ad usum criticum revocandæ sint. Reliqua ille sic exhibet: εἴθ' Ἥφαιστος—εἴληχεν τῆς συγκράσεως. Καθάπερ γὰρ ἡμῖν οἰνοχ.—παρεστᾶσι κρῆναι· καὶ μέλιτος—τήνδε τῆς φρον.—αὐστηροῦ τινος καὶ ὑγιεινοῦ ὕδ.—Olympiodorus ad h. l. ἐπὶ κράσεως θεοί εἰσι, τῆς μὲν φυσικῆς τε καὶ ἐγκοσμίου ὁ Ἥφαιστος, τῆς δὲ ψυχικῆς τε καὶ ὑπερκοσμίου ὁ Διόνυσος κ. τ. λ. Ita Platonici recentiores hunc locum interpretati esse videntur. Quos noli imitari. Nam additur εἴθ' ὅστις θεῶν. Scilicet solebat poculum, priusquam hauriretur, deo alicui consecrari. Ad quem morem lepide alludit Socrates h. l. Stalb.

ΣΩ. Καὶ μὴν καθά περ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι[j] κρῆναι, μέλιτος μὲν ἂν[k] ἀπεικάζοι τις[l] τὴν τῆς ἡδονῆς, τὴν δὲ τῆς φρονήσεως νηφαντικὴν καὶ ἄοινον αὐστηροῦ καὶ ὑγιεινοῦ τινὸς ὕδατος· ἃς[m] προθυμητέον ὡς κάλλιστα συμμιγνύναι.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Φέρε δὴ πρότερον·[n] ἆρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ φρονήσει μιγνύντες τοῦ καλῶς ἂν μάλιστ'[o] ἐπιτύχοιμεν;

μεν 𝔄ΔΠ.—[h] εἴθ' Γ.—[i] συγκρίσεως pr H.—[j] παρεστᾶσι 𝔄ΓΔΛΞΣBCFHw : παρεστῶσι *ς.—[k] ἂν om F et pr Ξ.—[l] τό τις rc Π.—[m] ἃς om 𝔄 et pr ΔΠ.—[n] πότερον

καθάπερ] Quum καθάπερ ad οἰνοχόοις pertineat, et intelligendum sit παρεστῶσι κρῆναι ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις τισὶ, vix crediderit quispiam istam a Platone sedem datam fuisse pronomini ἡμῖν. Ac dicendum certe eum id collocavisse post κρῆναι, aut etiam ante καθάπερ (neque enim syllabæ μὴν et μῖν quæ concurrunt, eundem tunc sonum habebant: atque ut eundem haberent, talem soni in vocibus contiguis similitudinem ab eo multis in locis videmus non vitari) aut dura quadam ordinis inversione, ut ita dicam, usum hic esse: quam tamen exemplo apud eum ipsum non arbitror carere. Sed hoc addo, particulam καὶ ante μέλιτος videri posse desiderari: neque tamen vel hanc vel aliam necessariam esse, meo judicio: sed sive addatur particula, sive non addatur, post κρῆναι ponendum esse quod vocamus punctum superius. STEPH. Ficin. *nobis—fontes adstant.* FISCH.

οἰνοχόοις] Ita vertisse videri possit et Ficin. hunc locum quasi non μέλιτος et αὐστηροῦ καὶ ὑγιεινοῦ τινος ὕδατος scriptum esset, sed μέλιτι et αὐστηρῷ καὶ ὑγιεινῷ τινι ὕδατι. Retinendam esse tamen nostram lectionem puto, et vel accipiendum ἀπεικάζει μέλιτος, perinde ac si dictum esset ἀπεικάζων λέγοι εἶναι μέλιτος: vel (ut verbum illud suum dativum habeat) cum μέλιτος subaudiendum esse κρήνη. Quod autem de hoc genitivo, idem et de sequentibus dico. STEPH.

καθάπερ οἰνοχόοις τισὶ] Dictum pro ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις τισί. Dicuntur autem *οἰνοχόοι pocillatores*, qui vinum temperant et ministrant. Unde explicabis loci elegantiam. STALB.

παρεστᾶσι] Quam lectionem servavit Athen. restituerunt Fisch. et Bekk.; Ald. Bas. 1. 2. παρεστῶσι, quam scripturam nominativus κρῆναι respuit. Deinceps ad μέλιτος et αὐστηροῦ ὕδατος subadiendum κρήνη. Ante μέλιτος quod Fischer καὶ e libris Athenæi in textum revocavit, id haud scio, an non recte fecerit. Omnes edd. copulam omittunt. Ac recte profecto, siquidem huc quoque pertinent, quæ supra ad §. 6. observavimus. Nam Ficini quidem, qui vertit: *et melli quidem voluptatis fontem comparare quis potest*, in talibus parva est auctoritas. Elegantissime autem voluptatis et sapientiæ mixtio comparatur vini dulcis cum aqua salutari, sed austera temperationi. Similia loca sunt de Legg. i. p. 636. D. ibid. vi. c. 16. Tim. p. 41. D. ubi δημιουργὸς diversa rerum elementa in cratere temperat. STALB.

κρῆναι. μέλιτος] Ald. κρῆναι, μέλιτος. Nos revocavimus interpunctionem edd. Bass. et ante μέλιτος inseruimus καὶ e libris Athenæi. Nam primo ipsa orationis series desiderat hoc vinculum: deinde certissimum est, Ficini quoque in libris ita scriptum extitisse. Vertit enim, *Et melli quidem voluptatis fontem comparare quis potest.* Ad μέλιτος intell. κρήνη. FISCH.

φέρε δὴ πρότερον ἆρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ] Ita omnes editt. unanimi consensu. Etiam Ficin. *Dic age primum; si omnem voluptatem* ctr. Sed Cornarius πρότερον mutari jussit in πότερον. Quod viri docti conamen vix memoratu dignum. STALB.

τοῦ καλῶς] Wyttenbachius ad Phæd. §. 65. positum opinatur pro τοῦ καλοῦ. Etenim adverbia sæpenumero cum articulo conjuncta pro substantivis usurpari, veluti τὸ ἀδίκως pro ἡ ἀδικία, τὸ δικαίως pro ἡ δικαιοσύνη. Illustraturum se olim esse ait hunc usum in adnotationibus ad Plutarchum. Ego vero hujusmodi ex-

ΠΡΩ. Ἴσως.

II. iii. 241. ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ ἀσφαλές.[p] ᾗ δὲ ἀκινδυνότερον[q] ἂν μιγνύοιμεν, δόξαν μοι δοκῶ[r] τινὰ ἀποφήνασθαι ἄν.

§. 146. ΠΡΩ. Λέγε[s] τίνα.

ΣΩ. Ἦν ἡμῖν ἡδονή[t] τε ἀληθῶς, ὡς οἰόμεθα, μᾶλλον[u] ἑτέρας ἄλλη καὶ δὴ[v] καὶ[w] τέχνη τέχνης ἀκριβεστέρα;

pr Ξ.—[o] μάλιστ' Γ.—[p] ἀσφαλῶς ΓΕ.—[q] ἀκιδνότερον Γ.—[r] δοκῶν Λ.—[s] λέγε δὴ Λ.—[t] ἦν ἡμῖν ἡδονήν Π.—[u] μᾶλλον om 𝔄ΔΠ.—[v] δὴν pr Ξ.—[w] καὶ post δὴ add 𝔄ΓΔ

empla nulla repertum iri credo, sed ita mihi habeo persuasum, ubicunque articulus adverbiis junctus occurrat, aut nomen aliquod aut verbum ex orationis serie intelligi debere. Quocirca hic e prægressis *ξυμμιγνύναι* suppleverim. In loco Phædonis autem p. 114. B. recte rescripsit Heind. ex Theodoreto: *οἳ δὲ δὴ ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι προκεκρίσθαι.* Stalb.

δόξαν μοι δοκῶ ἀποφήνασθαι ἂν] Ficin. vertit: *me declaraturum confido.* Recte quidem; sed, ut vis particulæ *ἂν* clarius pateat, equidem malim: *mihi videor declarare posse.* Etenim ubi post verba *sperandi, existimandi, declarandi,* infinitivus adjunctam habet particulam *ἂν*, semper vis potentialis, quam dicunt grammatici, inest enuntiationi. Unde vernaculo sermone verba *dürfen, mügen, sollen, können* fere adhibenda sunt. Falluntur enim, qui hujus constructionis eandem vim esse contendunt, quam alterius, qua nudus futuri temporis infinitivus usurpatur. Sophist. p. 229. B. *Καί μοι δοκοῦμεν τῇδε ἄν πῃ τάχιστα εὑρεῖν.* Phædon. p. 100. E. *τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ, καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλά.* Demosth. Philipp. i. p. 43. *ἣν (παρασκευὴν) ἀπαλλάξαι ἂν τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι.* Nec rarus est in hac structura infinitivus præsentis. Sophist. p. 223. A. *τοῦτ' οὖν ἔγωγε εἰπὼν τὸ προσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν.* Demosth. Philipp. i. p. 40. *ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν* h. e. *καὶ πρῶτος ἀναστὰς εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνοιμι, ὡς ἡγοῦμαι.* Occurrit etiam futurum cum particula *ἂν* ut apud Æschin. c. Ctesiph. §. 148. *Οἶμαι τοίνυν ἅπαντας ἂν ὑμᾶς ὁμολογήσειν, τάδε δεῖν ὑπάρξαι τῷ δημοτικῷ.* Quodnam inter hæc tria tempora cum *ἂν* constructa significationis discrimen obtineat, non obscurum erit iis, qui voculam *ἂν* per se spectatam in temporis notationem nullam vim habere meminerint. Patebit etiam nunc, opinor, aliquantum differre, utrum *ἂν* infinitivis adjiciatur, an vero omittatur, et recte sane dici: *νομίζω τοῦτο γίγνεσθαι, τοῦτο γενέσθαι,* et *γενήσεσθαι,* in quo genere dicendi lapsos esse viros doctos jure mireris. Cfr. Jacobs. in Athen. p. 15. p. 33. Wunderlich Observ. Crit. in Æschyl. p. 175. et not. ad §. 114. Stalb.

§. 146. *ἡδονή τε ἀληθής—τέχνης ἀκριβεστέρα*] Editt. omnes *ἡδονή τε ἀληθῶς,* quod Bekker. quoque servavit. Nos recipere non dubitavimus Schleiermacheri emendationem *ἀληθής.* Nam quominus *ἀκριβεστέρα* ad utrumque et *ἡδονὴν* et *τέχνην* referatur, ita ut *μᾶλλον* superflue illatum existimetur, cfr. Matth. Gr. Gr. §. 458. illud impedit, quod supra non de *ἀκριβείᾳ*, sed potius de *ἀληθείᾳ* voluptatum agebatur. Stalb.

ἑτέρας ἄλλη] Usitatius fuisset *ἄλλης ἄλλη.* Sed vid. Heind. ad Sophist. p. 300. Stalb.

καὶ δὴ καὶ τέχνη] E Bas. 2. et Bekk. reposui. Reliquæ editt. *καὶ δὴ τέχνη.* Tim. p. 22. A. *οἷ δὴ Σόλων ἔφη πορευθεὶς σφόδρα τε γενέσθαι παρ' αὐτοῖς ἔντιμος, καὶ δὴ καὶ τὰ πάλαια ἀνερωτῶν—ἀνευρεῖν.* De Republ. ii. init. *Ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει—, καὶ δὴ καὶ τότε Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο.* Ibid. lib. ix. p. 586. E. *Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα—ὑπάρχει τε τἄλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυτοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βελτίστας καὶ τὸ δυνατὸν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι.* Ibid. lib. x. p. 618. A. *ζώων τε γὰρ ἁπάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας.* De Legg. i. p. 642. E. *θυσίας τε ἐθύσατό τινας, ἃς ὁ*

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διάφορος, ἡ μὲν ἐπὶ τὰ γιγνόμενα καὶ ἀπολλύμενα ἀποβλέπουσα, ἡ δὲ ἐπὶ τὰ μήτε γιγνόμενα μήτε ἀπολλύμενα, κατὰ ταὐτὰ δὲ ὡσαύτως[x] ὄντα[y] ἀεί. ταύτην εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοπούμενοι ἡγησάμεθα ἐκείνης ἀληθεστέραν[z] εἶναι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τἀληθέστατα τμήματα ἑκατέρας ἴδοι-

ΛΠΣΒCΗ*w* et pr Ξ.—[x] δὲ ὡσαύτως Γ et pr Σ: δὲ καὶ ὡσαύτως *s.—[y] ἐν τῷ Η.—

θεὸς ἀνεῖλε, καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν κ. τ. λ. Sophist. p. 216. A. ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾷν. Ibid. p. 242. A. ἀεί τε ἀπειρηκὼς ἐγὼ τυγχάνω, καὶ δὴ καὶ τανῦν. Ibid. p. 259. E. ἄλλως τε οὐκ ἐμμελὲς καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. Xenoph. Cyrop. i. 6. 21. γνοίης δ' ἂν ὅτι τοῦθ' οὕτως ἔχει ἐν ἄλλοις τε πολλοῖς, καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς κάμνουσιν. Stalb.

ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διάφορος] De duplici scientia ex mente Platonis jam supra dictum. Adde Plotin. Ennead. v. 8. 4. p. 545. A. Stalb.

ταύτην κ. τ. λ.] Ne quem offendat illigata sermonis ratio ταύτην εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοπούμενοι κ. τ. λ. pro quo utique expectes καὶ ταύτην vel ταύτην δὲ εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοπ. sæpe ante οὗτος omittitur copula. Stalb.

εἰ τἀληθέστατα τμήματα κ. τ. λ.] Ficinus: *si utriusque portiones verissimas invicem connectamus, numquid istarum mixtio sufficiens erit ad vitam nobis optabilissimam exhibendam? aut alio præterea quodam alterius rationis egebimus?* Prot. *Mihi quidem sic videtur agendum.* Quæ nec singulorum verborum sensum accurate exprimunt, nec universæ periodi structuram satis expediunt. Etenim si verba οὐκοῦν εἰ τἀληθέστατα—πρῶτον ξυμμίξαντες protasin, reliqua autem inde ab ἆρα ἱκανὰ ταῦτα apodosin esse putaverimus, multas difficultates nobis objiciet Protarchi responsio ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ οὕτω δρᾷν. Quæ quum non possit non ad ultima Socratis verba ἔτι τινὸς προσδεῖσθαι referri, requiritur profecto verbum, quod πάθος potius, quam actionem indicet. Nam paullo alius generis sunt hæc loca: Aristoph. Lysistr. 1089. Ἦπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει; ad quod respondetur ab altero Μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα. Ibid. 1162. Ἀμές γε λῶμες (διαλλαγῆναι) αἴ τις ἀμὶν τοὔγκυκλον Λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν—τὰν Πύλον, Ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάττομες, ubi alter: Μὰ τὸν Ποσειδῶ τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε (h. e. οὐκ ἀποδοθήσεται ὑμῖν ἡ Πύλος.) Ecclesiaz. 1111. Verum ut largiar, per usum loquendi istud δρᾷν οὕτως explicari posse per ἔτι ἄλλων ἐνδεῖσθαι, tamen universa, quæ statim sequitur, disputatio luculenter ostendit, Protarchi responsionem non ad ultima hæc Socratis verba referendam esse, sed potius ad omnem ejus interrogationem, nunc ipsum propositam. Neque profecto Protarchus talis fingi potest a Platone, qui jam nunc aliis quoque voluptatibus et scientiis opus futurum esse pronunciet. Hoc enim si fecisset auctor, primariam dialogi legem, in verisimilitudine positam, violaturus fuisset. Quæ quum ita sint, facile concedent idonei judices, verba ἆρα ἱκανὰ ταῦτα ctr. non apodosin constituere, sed potius suspensa esse a verbo ἴδοιμεν, ita ut ἆρα valeat πότερον, ut sexcenties. Jam vero sensus existet hic: *misceamus ante omnia verissimas voluptatis et scientiæ partes, atque videamus, utrum eæ idoneæ sint ad vitam maxime optabilem absolvendam, an vero aliis quoque non ad verissimas pertinentibus nobis opus futurum sit.* Ad hæc apte Protarchus: ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ δρᾷν οὕτω. Sed una adhuc superest difficultas. Quæritur enim, quorsum pertineat istud εἰ ἴδοιμεν, quum nihil subsequatur, quod apodosin contineat? Corruptum putarem locum, atque ita fere emendandum: οὐκοῦν τἀληθέστατα ἑκατέρας ἴδωμεν πρῶτον ξυμμίξαντες, ἆρα κ. τ. λ. nisi alia se mihi

μεν πρῶτον ξυμμίξαντες, ἆρ'[a] ἱκανὰ ταῦτα ξυγκεκραμένα τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπεργασάμενα[b] παρέχειν ἡμῖν, ἤ τινος ἔτι προσδεόμεθα καὶ τῶν μὴ τοιούτων;

II. 62. ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ δρᾷν οὕτως.

§. 38. F. §. 147. ΣΩ. Ἔστω δή τις ἡμῖν φρονῶν ἄνθρωπος αὐτῆς πέρι δικαιοσύνης, ὅ τι ἔστι, καὶ λόγον ἔχων ἑπόμενον[c] τῷ νοεῖν,[d] καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων[e] τῶν ὄντων ὡσαύτως διανοούμενος;

ΠΡΩ. Ἔστω γὰρ οὖν.

II. iii. 242. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὗτος ἱκανῶς[f] ἐπιστήμης[g] ἕξει κύκλου μὲν

[z] ἀσφαλεστέραν ΔΠ.—[a] ἆρ' Γ.—[b] ἀπεργασάμενον ΛC, ἀπεργασάμεθα Γ.—[c] ἑπόμενον...603, 1. ἔχων om pr Π.—[d] νοῖ mg Π.—[e] πάντων 𝔄Δ.—[f] ἱκανὸς Λ.—[g] ἐπιστή-

offerret ejus expediendi ratio. Etenim suppressam puto apodosin, ita fere supplendam: *ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν*; Quod nemini mirum videbitur, qui post particulas *εἰ, ἐὰν, ἢν, ὅτι*, alias, *ἀποδόσεις* a Græcis sæpissime omitti solere meminerit, ubi oratio quasi mimicam formam induit; quanquam hoc post *εἰ* plerumque ibi fit, ubi subsequitur *εἰ δὲ μὴ*, aut *νῦν δὲ*, sequente *γὰρ*, aut similes formulæ. Cfr. Gregor. Corinth. p. 47. Lambert. Bos. Ellips. p. 803. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 35. Itaque hic locus idonea pronuntiatione et gestu suam lucem accipiet. Stalb.

§. 147. *δικαιοσύνης, ὅ τι ἔστι*] Ita Theætet. p. 146. E. *γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ, ὅ τι ποτ' ἔστιν*. Parmenid. p. 130. B. *Τί σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὸ ὁμοιότης, χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν*. de Republ. v. p. 472. *ἐζητοῦμεν αὐτό τε δικαιοσύνην, οἷόν ἐστι καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον*. ibid. ix. p. 582. A. *μανθάνομεν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, οἷόν ἐστιν*. Menon. p. 72. B. *μελίττης περὶ οὐσίας, ὅ τι ποτ' ἔστι*. Ceterum pronomen *αὐτὸ*, ubi vim et naturam alicujus rei genuinam indicat, plerumque neutro genere usurpari solet, si nominativus aut accusativus ponitur; sin genitivus vel dativus, id genus est adhibendum, quod exigit nomen, cui pronomen adjicitur. Stalb.

καὶ λόγον ἔχων ἑπόμενον τῷ νοεῖν] Schleiermacher hæc parum recte vertit: *und habe auch seiner Gesinnung angemessene Reden darüber*. Nam quum de scientiis divinis et humanis earumque utilitate ac necessitate agatur, *τὸ νοεῖν* retulerim ad intellectum (*νοῦν*) in mundi intelligibilis contemplatione versantem, *λόγον* autem ad *rationem*, intellectui subjectam. Vid. not. ad §. 139. Nam, ut ait de Republ. v. p. 475. E. *τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους* oportet esse *τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας* (*in der Anschauung der Ideen gern verweilend* cfr. de verbo *θεᾶσθαι* ejusque variis significationibus Creuzerus in Studiis t. i. p. 63.); qui vero non sincero rerum cognoscendarum studio ducuntur, ii non possunt unquam ad veritatis cognitionem pervenire: *αὐτοῦ δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν φύσιν ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάσασθαι*. Quo loco quemadmodum quid ad rerum veritatem cognoscendam requiratur, præclare docetur, ita hic ostenditur, minime sufficere ad vitæ humanæ beatitatem absolvendam, si quis unice æternarum rerum contemplatione occupetur atque scientiam teneat ad illas unice spectantem, humanarum vero artium nullam prorsus curam habeat. Cfr. Plotin. Ennead. v. 9—2. D. Stalb.

τῶν ὄντων] Rursus verba ita accipienda sunt, ut *τῶν ὄντων* pro *τῶν ὄντως ὄντων* dictum existimetur. Nam sermonem esse de ideis, satis manifestum puto. Stalb.

ἆρ' οὖν οὗτος ἱκανῶς ἐπιστήμης] H. e. *si quis sibi informatam habeat circuli ac sphæræ ideam* (i. e. universam notionem), *neque tamen sciat, qualis sit sphæra aut circulus, quibus homines in architectura uti consueverunt, is plenam et usui satis idoneam scientiam possidere minime erit dicendus*. Nempe *κύκλον καὶ σφαίρας αὐτῆς* dictum ut antea *αὐτῆς δικαιοσύνης*, et verba *τῆς θείας* interpre-

καὶ σφαίρας αὐτῆς τῆς θείας τὸν λόγον ἔχων, τὴν δὲ ἀνθρωπίνην ταύτην σφαῖραν[h] καὶ τοὺς κύκλους τούτους ἀγνοῶν, καὶ χρώμενος ἐν οἰκοδομίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως κανόσι καὶ τοῖς[i] κύκλοις;

ΠΡΩ. Γελοίαν διάθεσιν ἡμῶν, ὦ Σώκρατες, ἐν ταῖς θείαις οὖσαν μόνον ἐπιστήμαις λέγομεν.

ΣΩ. Πῶς φής; ἦ τοῦ ψευδοῦς[j] κανόνος ἅμα καὶ τοῦ κύκλου τὴν[k] οὐ βέβαιον οὐδὲ καθαρὰν[l] τέχνην ἐμβλητέον[m] κοινῇ καὶ συγκρατέον;

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον γάρ, εἰ μέλλει τις ἡμῶν καὶ τὴν ὁδὸν ἑκάστοτε ἐξευρήσειν οἴκαδε.

§. 148. ΣΩ. Ἦ καὶ μουσικήν, ἣν ὀλίγον ἔμπροσθεν

μην mg Π.—[h] ταύτην τὴν σφαῖραν 𝔄ΔΠ. —[i] τοῖς om pr Σ.—[j] ψεύδους 𝔄.—[k] κύ-

tationis caussa adjecta sunt. Redit etiam hic pronominis *οὗτος* usus, quo δεικτικῶς de rebus terrestribus adhibetur. cfr. §. 138. not. Stalb.

ἱκανῶς ἐπιστήμης] Euthydem. §. 79. *σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ εἰκότως· μετρίως μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἔχειν, μετρίως δὲ πολιτικῶν.* Apolog. init. *ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως.* Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 315. Stalb.

τὸν λόγον ἔχων] Malim *λόγον ἔχων* articulo omisso. Etenim formula *λόγον ἔχειν* quum opponatur sequenti *ἀγνοεῖν*, nihil aliud est, *quam alicujus rei rationem tenere, aliquid scire.* Quod non solet dici *τὸν λόγον ἔχειν τινος.* Cfr. de Republ. v. p. 475. C. *Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ νέον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα, τί τε χρηστὸν καὶ μὴ* (*qui nondum novit, quid utile sit, quid non*) *οὐ φήσομεν φιλομαθῆ οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι.* Stalb.

κανόσι καὶ τοῖς κύκλοις] Perturbatum esse hic aliquid, negari nequit. Neque tamen assentior Schützio, ad h. l. ita scribenti: ‘ In his valde veremur, ne ultima verba *κανόσι καὶ κύκλοις* a grammatico quodam adjecta sint. Nam primum de *κανόσι* antea dictum erat nihil; *σφαίρας καὶ κύκλου* tantum injecta erat mentio. Deinde sensum pervertit illud additamentum. Quærit enim Socrates, an quis vulgarium circulorum et sphærarum ignarus, *in architectura ceterisque ejusmodi negotiis* recte versari possit, etiamsi nihil nisi sublimem illam et reconditam, quæ a geometria exponitur, circuli et sphæræ doctrinam teneat.’ Fateor, me nondum perspicue intellexisse, quomodo hisce omissis reliqua explicari debeant. Verum hoc ut fieri possit; quum ædium exstruendarum ars memoretur et addita legantur verba *καὶ τοῖς ἄλλοις*, ne video quidem quid obstet, quominus nunc regulæ ac circini mentio injiciatur, etiamsi circuli et sphæræ fuerant commemorati. Verum aliud, ut jam significavi, hic latet vitium. Nam quum usus divini circuli et sphæræ in architectura non sufficiens esse dicatur, qui fit, ut hic regularum et circinorum in universum mentio fiat? Debuerat enim regularum et circinorum divinorum. Itaque vide an reponi debeat *κανόσι θείοις καὶ κύκλοις*, in quam suspicionem Heind. quoque inciderat. Stalb.

γελοίαν διάθεσιν ἡμῶν—ἐν ταῖς θείαις οὖσαν μόνον ἐπιστήμαις λέγομεν] Ficinus: *ridicula erit, o Socrates, cognitio nostra, si in divinis duntaxat versetur.* Quibus ille nonnisi sensum expressit, singulorum verborum monstra expavescens. At profecto Panicus hic fuit horror. Etenim quod ridiculam dicit Protarchus *τὴν διάθεσιν ἡμῶν τὴν ἐν θείαις μόνον ἐπιστήμαις οὖσαν*, id intelligendum est sic: *γελοίως ἡμᾶς διακειμένους λέγομεν ἐν ταῖς θείαις μόνον ὄντας ἐπιστήμαις.* Quo facto nihil erit, quod offendat. Stalb.

ἐμβλητέον κοινῇ] Schützius malit *ἐμβλητέον ἐκείνῃ.* Quod, quia præcedit *γελοίαν διάθεσιν*, probari non potest. Stalb.

§. 148. *ἦ καὶ μουσικήν;*] Sc. *ἐμβλητέον καὶ συγκρατέον;* Memorat hic tan-

ἔφαμεν στοχάσεώς τε καὶ μιμήσεως μεστὴν[n] οὖσαν καθαρότητος ἐνδεῖν;

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον φαίνεται ἔμοιγε, εἴ πέρ γε[o] ἡμῶν ὁ βίος ἔσται[p] καὶ ὁπωσοῦν ποτὲ βίος.

ΣΩ. Βούλει δῆτα, ὥς περ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλου τινὸς[q] ὠθούμενος καὶ βιαζόμενος, ἡττηθεὶς ἀναπετάσας τὰς θύρας ἀφῶ πάσας τὰς[r] ἐπιστήμας εἰσρεῖν καὶ μίγνυσθαι ὁμοῦ καθαρᾷ τὴν ἐνδεεστέραν;[s]

ΠΡΩ. Οὔκουν ἔγωγε οἶδα, ὦ Σώκρατες, ὅ τί τις ἂν

κλου ἅμα τὴν F.—[l] καθαρὸν Γ.—[m] ἐκβλητέον pr Ξ.—[n] λεπτὴν Γ.—[o] γε post εἴπερ om ΔΞF.—[p] ἆρα Γ.—[q] τις 𝔄ΔΠ.—[r] τὰς om 𝔄ΔΠ.—[s] δεεστέραν pr Δ.—[t] δὲ 𝔄Δ

tum architecturam et musicam, quæ cum sublimi illa ac cœlesti scientia misceri debeant, non quasi reliquas scientias ad vitam humanam pertinentes arcendas arbitretur, sed quoniam ex his exemplis istas quoque cum voluptate miscendas esse sponte elucet et quoniam supra musices et architecturæ potissimum exemplo usus scientiarum et artium diversitatem ac varietatem patefecerat. Stalb.

εἴπερ γε ἡμῶν—ποτὲ βίος] H. e. *si vel aliqua futura sit vitæ felicitas.* Notum est illud βίος βιωτὸς Græcorum; de quo vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 970. et Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 217. atque Latinorum *vita vitalis;* quod præter alios illustrarunt interptt. ad Cicer. Lælium c. vi. Stalb.

ὥσπερ θυρωρὸς] Elegans est hic locus, in quo Socrates, qui adhuc disputationem de voluptatibus et artibus secernendis ac miscendis moderatus est, se janitorem fingit, qui, magna artium et scientiarum turba urgente, fores pandere coactus omnes in domum irruere patiatur. Vocabulum ὄχλος omnino de magna non hominum tantum, sed etiam animalium et rerum multitudine usurpari exemplis docuerunt Valckenar. ad Eurip. Phœn. 204. Wernsdorf. ad Himer. p. 292. Cfr. Jacobs. Animadv. in Athen. p. 208. De verbis ῥεῖν, ἐπιῤῥεῖν, εἰσρεῖν hoc in genere usitatis vid. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 237. ed. Lips. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 414. Stalb.

οὔκουν] Ald. Bas. 1. 2. οὔκουν. Francofurt. οὐκοῦν. Memorabilis hic locus ob singularem particularum usum. Neque enim οὔκουν est *non igitur,* quoniam nulla fit ex antecedentibus verbis conclusio. Ineptus quippe foret Protarchus, Socrati num omnes artes et scientiæ admittendæ sint, quærenti, respondens: *non igitur novi, quid illas arceat.* Imo vero, si sanæ mentis videri velit, respondere debet: *equidem certe nihil novi, quod illas hinc arceat.* Quæ quum ita sint, particula οὖν cohærere dicenda est cum particula γε, pronomini ἐγὼ affixa, quasi scriptum esset οὐκ οἶδα γοῦν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες. Singularem dixi istum particularum usum, quoniam nullum dum invenire contigit locum huic omni ex parte similem. Quare futuros esse prævideo, qui omnia exemplis edoceri cupientes, dum alterum rei exemplum ostendatur, locum pro corrupto habere malint. Quos quamquam non prohibeo, quominus sua fruantur opinione, tamen eos videre jusserim, an forte alia etiam reperiantur loca, in quibus οὐκοῦν non ex οὐκ et οὖν, sed ex οὐ et γοῦν compositum sit, ita quidem, ut γοῦν cum aliqua dubitatione antecedentia confirmet. Sed satis de re mihi quoque nondum liquida. Ceterum satis caute Ficinus: *haud novi, o Socrates, lædi aliquem a scientiis aliis, qui primas habeat.* Nam quod *haud novi* vertit, in his ipsis verbis inest dubitationis cujusdam significatio. Hæc enim, ut hoc obiter moneam, particulæ *haud* propria est. Sed in reliquis erravit interpres, ut qui pro ὅ τι legerit ὅτι, quod est etiam in Ald. Bas. 1. 2. neque reddiderit verba πάσας λαβών. Ac profecto hoc prudenter ab eo factum. Nam quid tandem λαβὼν istud hoc loco sibi vult, ubi de eo quæritur, num omnes scientiæ sint ad bonarum cœtum admittendæ, an vero nonnullæ inde arcendæ? Quis unquam Græcus homo λαμβάνειν sensu *admittendi* et *recipiendi* usurpavit? Quocirca, quam olim feceram emendationem, eam nec hodie improbo.

βλάπτοιτο πάσας λαβὼν τὰς ἄλλας ἐπιστήμας, ἔχων τὰς πρώτας.

§. 149. ΣΩ. Μεθιῶ δὴ[t] τὰς ξυμπάσας ῥεῖν εἰς τὴν τῆς[u] Ὁμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς[v] μισγαγκείας ὑποδοχήν; II. iii. 243.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν·[w] μεθεῖνται.[x]

ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον. ὡς §. 39. F.

Π.—[u] τοῦ Δ.—[v] ποιητικῶς 𝔄ΔΠ.—[w] πάνυ μὲν οὖν om Π.—[x] μεθεῖντο pr ΔΠ, με-

Legendum: πάσας παραλαβών. Quod quam facile corrumpi potuerit prægresso πάσας, omnes etiam non moniti videbunt. Stalb.

ὅ τι τὶς ἂν βλάπτοιτο] Ita e Bekk. dedi, Ald. Bas. 1. 2. ὅτι τὶς βλάπτοιτο. Quod non vereor, ne quis defendat. Licet enim in Homero et tragicis poetis ambiguum sit, an optativus potentialis absque particula κε et ἂν tolerari debeat, tamen in scriptoribus Atticis prosariis ubicumque ἂν desideratur, particulam hanc etiam sine codd. suffragio restituendam arbitror. Rem uberius persequuntur Schæfer. in Melet. Crit. p. 59. et p. 122. Heind. ad Euthyd. p. 311. Werfer. in Act. Monacens. t. i. f. ii. p. 257. Matth. Gr. Gr. §. 528. Stalb.

ἐπιστήμας ἔχων τὰς πρώτας] *Modo primas illas scientias habeat* h. e. modo hoc ita fiat, ut ne ἡγεμονικαὶ illæ et puræ scientiæ istis admiscendis pereant ac veluti expellantur. Stalb.

§. 149. ὑποδοχήν. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Μεθεῖνται] Ita hunc locum exhibuimus cum Bœckhio in Legg. p. 107. sensu ipso suadente. Nam omnes editt. vett. præter Aldinam personarum vices ita distribuunt: ὑποδοχήν. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν· μεθεῖνται. ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν κ. τ. λ. In quibus attentum lectorem offendere necesse est ad istud μεθεῖνται. Hoc enim non Protarcho, homini valde otioso, convenit, sed potius Socrati, qui janitoris provinciam se suscepisse simulans quæsierat μεθιῶ δὴ—ὑποδοχήν. Nam ita pro vulgato μεθίω verissime correxit Bœckhius l. c. Quocirca Socrates cogitandus est, foribus passis intromisisse omnem artium turbam, atque jam ad Protarchum dicere μεθεῖνται. Ceterum ista personarum distributio etiam confirmatur edit. Ald. auctoritate, in qua nomen Socratis ante καὶ πάλιν omittitur, ita tamen, ut ante μεθεῖνται nil interponatur. In Cod. Palatin. apud Creuzer. Melet. t. i. p. 104. deest particula δὴ post μεθιῶ. Male. Nec melius verba εἰς τὴν τῆς ποιητικῆς κ. τ. λ. ibidem omittuntur. Respicit Plato locum Iliad. Δ. 452. Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ. ubi Schol. Μισγάγκεια· ἡ μίξις, ὅπου ποταμοὶ ἢ ῥύακες συμβάλλουσιν. Hesych. Μισγάγκεια· κοῖλος τόπος, εἰς ὃν πανταχόθεν φερόμενα ἀπὸ τῶν ὀρῶν ὕδατα μίσγεται. Suidas: Μισγάγκεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. Stalb.

ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον] Mirum profecto videri debet, neminem criticorum et interpretum in loco aperte mutilato hæsisse. Nam loquitur nunc Socrates de voluptatum mixtione tanquam jam peracta, quum antea nonnisi de scientiarum atque artium ad vitam beatam necessitate disseruerit. Enimvero si quis verba ὡς γὰρ διενοήθημεν αὐτὰς μιγνύναι κ. τ. λ. ut sensus flagitat, ad ἐπιστήμας referat, repugnabit huic rationi grammatica verborum structura; sin vero illa ad ἡδονὰς trahas, ut ipsa constructionis natura fert, exacerbati tibi reclamabunt Socratis manes, qui non passuri sint, virum sapientissimum ea, quæ nondum facta sunt, jam facta dicere, h. e. inepte et perverse loquentem introduci. Quare non potest dubitari, quin hic quoque librariorum incogitantia aliquid turbaverit. Ac editorum quidem librorum hic nulla est dissensio; omnes potius quisquilias istas pertinaciter tenent, nisi quod Ald. pro ἐξεγενήθη exhibet ἐξεγεννήθη, quod ipsum inter quisquilias refero. Itaque nihil superest, quam ut ex ipsa sermonis serie eruere conemur, quid poscat sensus, quid flagitet ratio. Et hoc quidem apertum esse arbitror, respici hic ad verba superius lecta §. 146. ἀλλ' οὐκ ἀσφαλές· ᾗ δὲ ἀκινδυνότερον ἂν μιγνύοιμεν, δόξαν μοι δοκῶ τινα ἀποφήνασθαι ἄν—Οὐκοῦν εἰ

γὰρ[y] διενοήθημεν αὐτὰς μιγνύναι, τὰ τῶν ἀληθῶν[z] μόρια πρῶτον, οὐκ ἐξεγενήθη[a] ἡμῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ πᾶσαν ἀγαπᾷν ἐπιστήμην εἰς ταὐτὸν μεθεῖμεν[b] ἀθρόας καὶ πρόσθε[c] τῶν ἡδονῶν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα[d] λέγεις.

ΣΩ. Ὥρα[e] δὴ βουλεύεσθαι νῷν καὶ περὶ[f] τῶν ἡδονῶν,

θειν τε 𝔄, μεθεῖνται δὴ rc Σ.—[y] γὰρ om Δ.—[z] ἀληθινῶν ἐπιστημῶν Σ.—[a] οὐκ ἐξεγενήθη] ἐξενήθη (in mg εἰς ξενίαν συνέστη) corr Σ.—[b] μεθεῖκεν (μεν *supra*) E.—[c] πρόσθε Γ.—[d] ἀληθέστατα...ἡδονῶν om H.—[e] ὥσα 𝔄.—[f] ἐπὶ Λ —[g] ταύταις (ας *supra*) E.—[h] σαφέστερον

τἀληθέστατα τμήματα κ. τ. λ. Convenerat igitur inter colloquentes, ante omnia verissimas voluptatis et scientiæ (ἑκατέρας) partes miscere atque videre, an iis solis vitæ humanæ felicitas absolveretur. Aggressi erant hanc rem ita, ut primo quid scientiæ atque artes ad illam valerent, considerarent. Quum verò scientiam rerum divinarum s. idearum, quæ omnium verissima erat judicata, ad vitæ usum minime sufficere apparuisset, admiserant etiam reliquas artes, ut quæ, licet impuræ et incertæ, tamen non modo nihil nocerent, sed etiam hominibus multum utilitatis afferrent, imo necessariæ essent ad humanam felicitatem. Hoc vero secus, quam antea constituerant, ab iis factum erat. Voluerant enim primo nonnisi purissimas voluptatis et scientiæ particulas miscere. Itaque nunc, quoniam facta nequeunt infecta reddi, Socrates ad voluptates accedit, similiter, atque fecerat antea, ubi scientias tractaverat, exploraturus, quænam ex istis ad vitæ felicitatem necessariæ sint, quæ non necessariæ. Quæ quum ita sint, verborum sensus hic esse debet: *Ac jam ad voluptatum fontem accedendum est, quas quidem nunc omnes et cunctas ordine continuo explorare cogimur, quum jam scientias omnes, secus quam volueramus, pro bonis et ad vitæ felicitatem absolvendam prorsus necessariis habendas esse judicaverimus. Neque enim nobis licebat, primum purissimas utriusque, voluptatis et scientiæ, partes commiscere, ac deinde reliquarum naturam spectare, sed quoniam omnes scientiæ bonæ videbantur, cunctas intromittebamus* (h. e. ad summum bonum pertinere judicavimus) *idque prius, quam ad explorandas voluptates accederemus.* Hæc si vere conclusa sunt; confirmantur autem ea totius sermonis serie; nemo quisquam infitias iverit, plura hic intercidisse, quæ, quoniam codd. Mss. opes desiderantur, ex ingenio vix restituere liceat. Hæc dudum chartis mandaveram, quum Augusti Jacobsii benevolentia mihi utendum concessit exemplar Platonis Heindorfianum, in cujus margine hæc reperi adnotata: ‘Locus mancus videtur, nec sine libris Mss. explendus. Nihil deesset, si legeretur: ἰτέον, ὥσπερ ἐπὶ τὴν τῶν ἐπιστημῶν—μόρια πρῶτα μὲν μεθεῖμεν, τὰ δὲ ἄλλα ἀποκλείειν οὐκ ἐξεγένετο ἡμῖν, ἀλλὰ κ. τ. λ.’ Quæ quanquam non omni ex parte probem, tamen quoniam Heindorfio quoque, viro de Platone immortaliter merito, idem, quod mihi, de hoc loco visum esse, ex iis intelligebam, non sine magna quadam voluptate legi. Ceterum quod ille conjecit οὐκ ἐξεγενέτο, id tam certum puto, ut in textu illud ponere vix dubitaverim. Judicabis ex hoc etiam loco, quam vera sit nostra de codd. Platonis sententia, quam supra in simili caussa proposuimus. Stalb.

ὥρα δὴ βουλεύεσθαι] Bas. 2. ὅρα δὴ βουλεύεσθαι. Male. Criton. p. 46. A. οὐδὲ βουλεύεσθαι ἔτι ὥρα, ἀλλὰ βεβουλεῦσθαι. Sophist. p. 241. B. ὀρθῶς ἀπεμνημόνευσας, ἀλλ' ὥρα δὴ βουλεύσασθαι, τί χρὴ δρᾷν τοῦ σοφιστοῦ πέρι. Protagor. p. 361. E. νῦν δ' ὥρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Theætet. p. 145. B. ὥρα τοίνυν, ὦ φίλε Θεαίτητε, σοὶ μὲν, ἐπιδεικνύναι, ἐμοὶ δὲ, σκοπεῖσθαι. Cic. ad Attic. x. 8. ‘Tempus est, nos de illa perpetua jam, non de hac exigua vita cogitare.’ Tuscul. i. 41. ‘Sed tempus est jam, hinc abire, me, ut moriar, vos, ut vitam agatis.’ cfr. Matth. Gr. Gr. p. 780. Korte ad Cic. Epist. ad Famil. i. 5. Goerenz. ad Academ. ii. p. 37. Stalb.

πότερα καὶ ταύτας[g] πάσας ἀθρόας ἀφετέον[h] ἢ καὶ τούτων πρώτας μεθετέον ἡμῖν ὅσαι ἀληθεῖς.

ΠΡΩ. Πολύ τι[i] διαφέρει πρός γε ἀσφάλειαν πρώτας τὰς ἀληθεῖς ἀφεῖναι.

ΣΩ. Μεθείσθων[j] δή.[k] τί δὲ μετὰ ταῦτα; ἆρ' οὐκ εἰ μέν τινες[l] ἀναγκαῖαι, καθά περ ἐκεῖ,[m] ξυμμικτέον[n] καὶ ταύτας;

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν.

§. 150. ΣΩ. Εἰ δέ γε καὶ καθά περ τὰς[o] τέχνας πάσας ἀβλαβές τε καὶ[p] ὠφέλιμον ἦν ἐπίστασθαι διὰ βίου, καὶ νῦν δὴ ταὐτὰ[q] λέγωμεν[r] περὶ τῶν ἡδονῶν, εἴ περ II. 63.

𝔄Π et pr Δ.—[i] τι 𝔄ΔΠ : γε *ς.—[j] μεθείσθω 𝔄Δ et pr ΠΕ.—[k] δὴ 𝔄ΔΠ et pr Ξ.—[l] τινος 𝔄.—[m] ἐκείναις Γ.—[n] ξ. 𝔄Δ.—[o] αἱ τὰς 𝔄Π et pr Δ.—[p] καὶ...βίου om F.—

καὶ περὶ τῶν ἡδονῶν, πότερα καὶ ταύτας—ἀφετέον, ἢ καὶ] Hæreo in triplici *καί*. Satis enim fuit, bis poni eam particulam. Quocirca haud scio an ea secundo loco deleri debeat, quod etiam Heindorfio placuisse ex schedis nunc video. Stalb.

πολύ γε διαφέρει πρός γε ἀσφάλειαν] Nolim cum Bekkero scribere *πολύ τι διαφέρει πρός γε ἀσφάλ.* Nam quod Porsonus ad Eurip. Med. 863. dicit, valde invenustum esse *γε* in eodem orationis membro duplicatum, id non video, quibus rationibus nitatur. Quidni enim hæc particula bene repetatur, ubi suam vim utrobique servat? Euthydem. p. 277. A. *οὐκοῦν ἃ ἐπίστασαι εἰδὼς μανθάνεις, εἴπερ γε ἅπαντα τὰ γράμματά γ' ἐπίστασαι.* ubi vid. Heind. Aristoph. Av. 171. *εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.* Eccles. 189. *Νὴ τὴν 'Αφροδίτην, εὖ γε ταυταγὶ λέγεις.* Adde quæ monuerunt Hermann. ad Viger. p. 827. Lobeck. ad Ajac. p. 303. Werfer. in Actis Monacens. i. 1. 98.—*καθάπερ ἐκεῖ* sc. *ἐν τῇ τῶν ἐπιστημῶν μίξει.* Stalb.

§. 150. *τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν*] Heusdius in Specim. Crit. p. 61. verba *τάς γε—δήπουθεν* e glossemate fluxisse censuit, quippe valde jejuna et sensu cassa. Ac Ficinus quoque in iis hæsit, ut qui hanc fecerit personarum distributionem: Prot. *Quid prohibet?* Socr. *Necessarias igitur quoquo modo accipiamus. Si autem, quemadmodum artes omnes nosse innocuum et conferens in vita esse constitit, ita nunc de voluptatibus constet, videlicet, quod omnibus frui innoxium et utile sit, forte erunt omnibus immiscendæ.* Verum enim recte habet vulgata. *Δήπουθεν* in asseverando haud infrequens. cfr. Viger. p. 499. Stalb.

ταὐτὰ λέγομεν κ. τ. λ.] Paullo impeditiora sunt, quæ sequuntur. Ac vulgo quidem legebatur *ταὐτὰ λέγωμεν περὶ τῶν ἡδονῶν*, quod non dubitavimus in *λέγομεν* mutare, quum verba cohæreant hoc modo : *εἰ δέ γε—ταὐτὰ λέγομεν περὶ τῶν ἡδονῶν*, ut adeo conjunctivo nullus sit locus. Deinde unumquemque offendet duplex *καὶ* in his *εἰ δέ γε καὶ—καὶ νῦν δὴ ταὐτὰ λέγομεν.* Non dubium est, quin prius illud ante *καθάπερ* ab hominibus stupidis in texta immissum sit. Quare nebulonem istum carcere inclusimus. Sed hunc secuta est magna commilitonum turba, quibus, quoniam metuendum erat, ne rerum ordinem et statum turbarent, liberam custodiam dedimus, quo, si judices idonei de iis cognovissent, justo præmio afficerentur. Scilicet ista : *εἴπερ πάσας ἡδονὰς—καὶ ἀβλαβὲς ἅπασι* prægressis *εἰ δέ γε—ταὐτὰ λέγομεν* aperte explicationis caussa adjecta sunt, verum adeo inepte et insulse, ut, modo nasum habeas, interpolatoris ingenium continuo odoreris. Quanquam enim sensum bene explicant, tamen vel ista repetitio vocabulorum *ἀβλαβὲς, συμφέρον, διὰ βίου*, et ipsa constructionis insolentia fraudem arguit. Nam etsi bene novi, enuntiationes explicativas absque copula subjici solere reliquæ orationi, tamen nullum reperi locum, huic omni ex parte similem. Cfr. quæ col-

πάσας ἡδονὰς ἥδεσθαι διὰ βίου συμφέρον τε ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἀβλαβὲς ἅπασι, πάσας ξυγκρατέον.

II. iii. 244. ΠΡΩ. Πῶς οὖν δὴ περὶ αὐτῶν τούτων λέγωμεν;[s] καὶ πῶς ποιῶμεν;

ΣΩ. Οὐχ ἡμᾶς,[t] ὦ Πρώταρχε, διερωτᾶν χρή,[u] τὰς ἡδονὰς δὲ αὐτὰς καὶ τὰς φρονήσεις, διαπυνθανομένους τὸ τοιόνδε ἀλλήλων πέρι.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;[v]

ΣΩ. Ὦ φίλαι,[w] εἴτε ἡδονὰς ὑμᾶς[x] χρὴ προσαγορεύειν εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν ὀνόματι, μῶν[y] οὐκ ἂν δέξαισθε[z] οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης ἢ χωρὶς[a] τοῦ φρονεῖν; Οἶμαι μὲν πρὸς ταῦτα τόδ' αὐτὰς[b] ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

§. 151. ΣΩ. Ὅτι,[c] καθά περ ἔμπροσθεν ἐῤῥήθη, τὸ μόνον καὶ ἔρημον εἰλικρινὲς εἶναί τι γένος οὔτε[d] πάνυ τι δυνατὸν

[q] ταυτὰ ΞFς.—[r] λέγομεν Σ.—[s] λέγωμεν ΣΒς : ceteri λέγομεν.—[t] ἡμεῖς Λ.—[u] δεῖ Δ.—[v] ὁποῖον Π.—[w] φίλε ℭΓΔΛΠBC*w* et pr ΣE.—[x] ἡμᾶς ℭΓΔΛΠBCEFH.—[y] ὄνομα τιμῶν Λ.—[z] δέξεσθε Ξ, δέξεσθαι ℭ, δέξασθαι ΓΛΠBCEFH*w* : δέξαισθε cum ς corr Δ. —[a] χωρὶς om pr F.—[b] αὐταῖς Σ.—[c] ὅτι om F.—[d] οὕτω Γ.—[e] τᾶλλα ℭ.—[f] τὴν

legit Heind. ad Phædon. §. 36. ibid. §. 50. ad Sophist. §. 52. Adde his Protagor. p. 335. A. Menon. §. 13. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 26. viii. 1. 16. Demosth. Philipp. i. p. 45. Scribi potius hic debuerat: εἰ δέ γε—καὶ νῦν δὴ ταὐτὰ λέγομεν περὶ τῶν ἡδονῶν, πάσας ἡδονὰς ἥδεσθαι διὰ βίου συμφέρον τε ἡμῖν εἶναι καὶ ἀβλαβὲς ἅπασι. In tam manifestis vitii argumentis neminem futurum esse spero, qui vulgatæ scripturæ patrocinium suscipiat. Itaque actum est! ilicet! Stalb.

λέγωμεν καὶ πῶς ποιῶμεν;] Ald. Bas. 1. 2. λέγομεν. Quod non spernerem, si etiam ποιοῦμεν legeretur, ut de Republ. v. p. 461. E. Δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου· ἢ πῶς ποιοῦμεν; Stalb.

εἴτε ἡδονὰς χρὴ προσαγ.] Bas. 2. εἴτε ἡδονὰς ἡμᾶς χρὴ προσαγ. Male. De verbo προσαγορεύειν cfr. Wyttenbach. ad Phædon. §. 48. Stalb.

οἶμαι μὲν πρὸς ταῦτα—λέγειν] Verba ita cohærent: οἶμαι μὲν ἀναγκαιότατον εἶναι, αὐτὰς πρὸς ταῦτα τόδε λέγειν. De isto μὲν, cui non subjicitur δὲ, cfr. Criton. §. 1. Οὔ τοι δὴ ἀφῖκται, ἀλλὰ δοκεῖ μέν μοι ἥξειν τήμερον, ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν ἥκοντές τινες ἀπὸ Σουνίου. Adde Heind. ad Phædon. §. 2. et quæ supra monui. Stalb.

§. 151. ὅτι] De particula ὅτι in responsionibus et excerptis ab initio orationis poni solita hodie omnia nota. Rem exemplis illustrarunt Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 89. et Matthiæ Gr. Gr. §. 624. Monui hoc non sine caussa. Fuit enim, qui ὅτι h. l. cum infinitivo constructum esse opinaretur. Qui usus quamvis sit longe frequentissimus, cfr. Wesseling. ad Diodor. Sic. iv. 26. Zeune ad Xenoph. Cyrop. i. 6. 18. Heind. ad Phædon. §. 19. et §. 132. Schæfer. in Append. ad Bastii Epist. Crit. p. 36. Bornemann de gemina Xenoph. Cyr. recensione p. 18. Poppo Observat. in Thucyd. p. 185. ut alios mittam; tamen obtusi ingenii sit necesse est, qui hic non videat, verba ita cohærere: οὔτε πάνυ τι δυνατὸν, οὔτ' ὠφέλιμον τὸ εἶναί τι γένος μόνον καὶ ἔρημον. Sed satis de re vix mentione digna. Stalb.

τὸ μόνον καὶ ἔρημον κ. τ. λ.] Ita omnes editt. vett. et recentt. Nihilominus aliquid falsum sit necesse est. Nam quem tandem non male habeat ἀσύνδε-

οὔτ' ὠφέλιμον· πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γενῶν ἄριστον ἓν ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν τὸ τοῦ γιγνώσκειν τὰ ἄλλα[e] τε πάντα καὶ αὖ τὴν αὐτὴν[f] ἡμῶν τελέως εἰς[g] δύναμιν ἑκάστην.[h]

ΠΡΩ. Καὶ καλῶς γε εἰρήκατε τὰ νῦν, φήσομεν.

ΣΩ. Ὀρθῶς. πάλιν τοίνυν μετὰ τοῦτο τὴν φρόνησιν καὶ τὸν νοῦν ἀνερωτητέον. Ἆρ' ἡδονῶν τι[i] προσδεῖσθε[j] ἐν τῇ ξυγκράσει; φαῖμεν[k] ἂν αὖ τὸν[l] νοῦν τε καὶ τὴν φρόνησιν ἀνερωτῶντες. Ποίων,[m] φαῖεν ἂν[n] ἴσως, ἡδονῶν;

αὐτὴν 𝔄Π et pr Δ, αὐτὴν αὖ corr Σ.—[g] τὴν corr Σ.—[h] ἑκάστης ΠΕ.—[i] τε Γ.—[j] προσδεῖσθαι 𝔄ΓΕFΗw.—[k] φαμεν ΔΠ.—[l] αὐτὸν ΛΠF.—[m] ποίων οὖν rc Σ.—

τος ista oratio? Misere se torsit Ficinus, qui locum ita reddidit: *quod, quemadmodum in superioribus dictum est, neque possibile multum atque utile est, genus alterum omnino seorsum ab altero esse.* Hoc vero certum videtur, eum voc. εἰλικρινὲς in suo codice non legisse. Ac sane illud plus quam una de caussa vitii suspectum habeo. Nam primum ejecto illo omnia recte procedunt sensumque fundunt egregium. Respicitur quippe ad disputationem supra lectam, qua nec voluptatem absque sapientia, nec sapientiam absque voluptate ad vitæ felicitatem sufficere ostendebatur. Deinde etiamsi καὶ εἰλικρινὲς scribatur, non video, quid voc. εἰλικρινὲς hoc loco sibi velit. Namque non agitur de sinceritate et puritate voluptatum, sed potius de eo, utrum voluptas esse possit sine sapientia et vicissim. Confer etiam, quæ de voc. εἰλικρινὲς usu monuerunt Fischer. in indic. ad Æschin. Socrat. s. h. v. Rubnken. in notis ad Xenoph. Memor. ii. 2. 3. Creuzer. ad Plotin. de Pulcritudine p. 266. Quare non dubitavi, ineptum istud ægri capitis additamentum uncis a reliquis verbis separare. Stalb.

ἓν ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν] H. e. *ex omnibus tamen generibus unum præcipue longe dignissimum judicamus, quod nobiscum conjungatur.* Formula ἓν ἀνθ' ἑνὸς proprie significat: *unum si uni præferas* h. e. *præ reliquis omnibus, longe maxime.* De Legg. iv. p. 705. B. οὐ μεῖζον κακὸν πόλει ἀνθ' ἑνὸς ἓν οὐδὲν ἂν γίγνοιτο. de Republ. i. p. 331. B. ἀλλὰ ἓν γε ἀνθ' ἑνὸς (sic leg. e Stob. pro ἀλλά γε ἓν) οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν ἐς τοῦτο κ. τ. λ. Stalb.

καὶ αὐτὴν αὐτῶν ἡμῶν] Ald. Bas. 1. 2. καὶ αὖ τὴν αὐτὴν ἡμῶν. Mox Heusdius p. 107. sic emendari jussit: καὶ αὐτὴν αὑτὴν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν ἑκάστην hoc sensu: *cognoscere et alia omnia et se ipsam, quoad ejus fieri potest, unamquamque nostrum.* Verum hoc adeo contortum est et obscurum, ut et ipsum emendatione indigeat. Nos cum Schleiermachero et Beckio reposuimus καὶ αὐτὴν αὐτῶν ἡμῶν. Cohærent αὐτὴν ἑκάστην, et verba τελέως εἰς δύναμιν cum prægresso γιγνώσκειν jungi debent. Optant igitur Voluptates, ut ea Scientia, quæ quum reliqua omnia, tum ipsas quoque noverit, præ ceteris omnibus in ipsarum societatem recipiatur. Stalb.

τὰ νῦν] Ald. Bas. 1. 2. ταννῦν. cum Bekk. dedi τὰ νῦν. Intelligitur enim λεγόμενα, cujus rei aliquot exempla jam supra vidimus. His nunc addam alia: Politic. p. 262. C. Ἐν τῷ μὲν οὖν παρεστηκότι τὰ νῦν δηλῶσαι μηδὲν ἐνδεῶς, ἀδύνατον. Ibid. p. 284. D. Ἔτι δὲ πρὸς τὰ νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δείκνυσθαι. Sophist. p. 241. A. πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τἀναντία φήσει λέγειν ἡμᾶς τοῖς νῦν δή. Stalb.

προσδεῖσθε] Ald. Bas. 1. 2. προσδεῖσθαι. Sed jam Cornar. legi jussit προσδεῖσθε. Fisch.

προσδεῖσθε κ. τ. λ.] Locus vulgo sic exaratur: προσδεῖσθε (Ald. Bas. 1. 2. προσδεῖσθαι) ἐν τῇ ξυγκράσει; φαῖμεν ἄν· αὖ τὸν νοῦν τε καὶ τὴν φρόν. ἀνερωτῶντες, ποίων φαῖμεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; In quibus quot vitia non lateant, sed pateant, non attinet demonstrare. Cornarius et Stephanus ante αὖ inserendum censuerunt καί. Quo quid proficiamus, non assequor. Nec quidquam opis præstat versio Ficini, cujus viri hic profecto valde miseret, ut qui frustra sese excru-

II. iii. 245. ΠΡΩ. Εἰκός.

§. 152. ΣΩ. Ὁ δέ γ' ἡμέτερος λόγος μετὰ τοῦτ' ἐστὶν ὅδε. Πρὸς ταῖς ἀληθέσιν ἐκείναις ἡδοναῖς, φήσομεν, ἆρ' ἔτι προσδεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξυνοίκους εἶναι καὶ τὰς σφοδροτάτας; Καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες; φαῖεν[o] ἄν, αἵ γ' ἐμποδίσματά τε μυρία ἡμῖν[p] ἔχουσι,[q] τὰς ψυχὰς ἐν αἷς οἰκοῦμεν ταράττουσαι διὰ μανικὰς ἡδονάς, καὶ γίγνεσθαί τε ἡμᾶς τὴν ἀρχὴν οὐκ ἐῶσι τά τε γιγνόμενα ἡμῶν τέκνα ὡς τὸ πολύ, δι' ἀμέλειαν λήθην ἐμποιοῦσαι, παντάπασι διαφθείρουσιν; ἄλλας δὲ[r] ἡδονὰς ἀληθεῖς καὶ καθα-

[n] ἂν φαῖεν ΓΛ : φαῖμεν ἂν ς.—[o] σώκρατες φαῖεν 𝔄ΔΠ : Σώκρατες ἴσως φαῖεν *ς.—

ciaverit. Vertit enim : *Rursus igitur interrogandum restat mentem et sapientiam, quum in ipsa mixtione quodammodo voluptatibus egere dicamus, qualibus præcipue voluptatibus egeant.* Heusdius ita rescribendum censet : ἀνερωτητέον· ἆρ' ἡδον. τ. π. ἑ. τ. ξυγκράσει ; φήσομεν αὖ, τὸν νοῦν τε καὶ τὴν φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν ; Non male. Nos vero Heind. Heusd. Schleiermach. Bekk. præeuntibus, nihil nisi ante ἆρ' ἡδον. maximam distinctionem interposuimus, et pro secundo φαῖμεν ἂν rescripsimus φαῖεν ἄν.—Interrogatio ποίων ἡδονῶν indignationis significationem habet, ut bene notavit Heusdius, qui laudat Theæt. p. 180. B. Ἀλλ' οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσιν—. ΘΕΟ. Ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμόνιε ; οὐδὲ γίγνεται τῶν τοιούτων ἕτερος ἑτέρου μαθητής, ἀλλ' αὐτόματοι ἀναφύονται, ὁπόθεν ἂν τύχοι ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσιάσας, καὶ τὸν ἕτερον οὐδὲν ἡγεῖται εἰδέναι. Erast. p. 132. B. Ἦπου τι μέγα καὶ καλόν ἐστι περὶ ὃ τοσαύτην σπουδὴν πεποιημένω ἐστόν. Ὁ δ' εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν ; Gorg. p. 490. D. Ἀλλ' ἴσως ἱματίων—. ΚΑΛΛ. Ποίων ἱματίων ; Ibid. mox Ἀλλ' εἰς ὑποδήματα δηλονότι δεῖ πλεονεκτεῖν. ΚΑΛΛ. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων ; Charmid. p. 174. B. Ἆρά γε ἦ τὸ πεττευτικόν ; Ποῖον, ἦ δ' ὅς, πεττευτικόν ; Euthyd. p. 304. E. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφην, χαρίέν γέ τοι πρᾶγμά ἐστιν ἡ φιλοσοφία. Ποῖον, ἔφη, χάριεν, ὦ μακάριε ; οὐδενὸς μὲν οὖν ἄξιον. Addo Hipp. Major. p. 285. D. Ἀλλὰ δῆτα ἐκεῖνα ἃ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν, περί τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ συλλαβῶν καὶ ἁρμονιῶν καὶ ῥυθμῶν ; ΙΠΠ. Περὶ ποίων, ὦ 'γαθὲ, ἁρμονιῶν καὶ γραμμάτων ; Xenoph. Cyrop. i. 4. 18. Aristoph. Lysistr. 730. 971. Plurima ex Aristoph. collegit exempla Reisig. in Conjectan. in Aristoph. p. 74.—Ceterum non opus esse puto, ut cum Heusdio verba ita inter personas distribuamus : ἑκάστην. Καὶ καλῶς γε εἰρήκατε τανῦν, φήσομεν. ΠΡΩ. Ὀρθῶς. ΣΩ. Πάλιν κ. τ. λ. Quidni enim Protarchus interpellare potest Socratem ? Stalb.

αὖ] For. καὶ αὖ. Steph. qui sic in Not. ' Non dubium est quin particula καὶ ante αὖ ponenda sit. Paulo post autem, pro ἐστὶν scribendum potius fuerit ἔσται, ante ὅδε.' At jam Cornarius particulam καὶ inserendam censuerat. Fisch.

§. 152. ὁ δέ γ' ἡμέτερος λόγος μετὰ τοῦτ' ἐστὶν ὅδε] Stephanus ἔσται ὅδε conjecit. Quod vide, ne verum sit. Sequitur enim φήσομεν.—Deinceps Aldin. ΠΡΩ. καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἴσως. Pessime. Non meminerat librarius, Prudentiam et Sapientiam loquentes introduci a Socrate.—Tum Bekker. αἵ γε ἐμποδίσματά γε pro αἵ γε ἐμποδισματά τε, haud scio an non recte, quum subsequatur καὶ γίγνεσθαί τε ἡμᾶς—οὐκ ἐῶσι. Ficinus : *nec adolescere nos permittunt.* Male. Nam τὴν ἀρχὴν valet *prorsus, omnino.* cfr. Reiz. ad Vigerum p. 723. Stalb.

ἄλλας δὲ ἡδονὰς] Ita recte emendavit hæc Fischerus. Vulgo ἄλλας τε ἡδονάς. Deinde vulgo male interpungebatur : καὶ καθαρὰς, ἃς εἶπες σχεδὸν, οἰκείας ἡμῖν

ρὰς ἃς εἶπες,[s] σχεδὸν οἰκείας ἡμῖν νόμιζε, καὶ πρὸς ταύ-
ταις[t] τὰς μεθ' ὑγιείας[u] καὶ τοῦ σωφρονεῖν, καὶ δὴ καὶ ξυμ-
πάσης ἀρετῆς ὁπόσαι καθά περ θεοῦ ὀπαδοὶ γιγνόμεναι
αὐτῇ[v] ξυνακολουθοῦσι πάντῃ,[w] ταύτας[x] μίγνυ· τὰς[y] δ'
ἀεὶ[z] μετ' ἀφροσύνης[a] καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἑπομένας πολ-
λή που ἀλογία τῷ[b] νῷ μιγνύναι τὸν[c] βουλόμενον ὅτι καλ-
λίστην ἰδόντα καὶ ἀστασιαστοτάτην μίξιν καὶ κρᾶσιν ἐν II. 64.
ταύτῃ μαθεῖν[d] πειρᾶσθαι, τί ποτε ἔν τε[e] ἀνθρώπῳ καὶ τῷ
παντὶ πέφυκεν ἀγαθὸν καὶ τίνα ἰδέαν αὐτὴν εἶναί ποτε

[p] ὑμῖν Γ.—[q] παρέχουσι corr Σ.—[r] libri τε.—[s] εἶπε 𝔄.—[t] ταύτας F et pr Ξ cum ς.
η
—[u] ὑγείας 𝔄ΔΠ.—[v] σαυτῇ Π.—[w] παντὶ 𝔄Π et pr Δ.—[x] ταύτας BCEF, ταύτης Γ, ταύτας δὲ rc Σ.—[y] μίγνυ τὰς Heusdius: libri μιγνύντας.—[z] αἰεὶ τὰς corr Σ.—[a] εὐφροσύνης H.—[b] καὶ τῷ rc Σ.—[c] τὸ Λ.—[d] ἐν ταύτῃ μαθεῖν 𝔄ΔΠ: μαθεῖν ἐν ταύτῃ

νόμιζε. Emendavit Bekk. Cum eodem scripsi καὶ πρὸς ταύταις, quod jam Steph. conjecerat. Vulgo πρὸς ταύτας. Stalb.

ταύτας μιγνύντας] Steph. 'For. ταύταις. At hæc verba ταύτας μιγνύντας abundare videntur: retineri tamen possit ταύτας, aliam vocem ei subjungendo pro μιγνύντας· si quidem nec μεμιγμένας scribi posse videtur: deinde legendo τὰς δ' αἰεὶ etc.' bene. Certe πρὸς ταύταις usitatius est, quam πρὸς ταύτας. Æque certum est, in verbis ταύτας μιγνύντας δ' αἰεὶ desiderari structuram aptam. At primo Stephanus conjecturam illam duplicem, quam proposuit de iis in ordinem redigendis, sumsisse videtur e versionibus Ficini et Cornarii: quarum illa habet, *has enim, quæ virtutis, tanquam deæ cujusdam, pedissequæ sunt, libenter admittimus: quæ vero cum dementia et alia improbitate congrediuntur, eas menti miscere absurdum est:* hæc, *quæ velut deæ hujus pedissequæ, ipsum undiquaque sequuntur: cæterum illas semper cum desipientia mixtas, et ad reliquam malitiam sequentes, cum intelligentia miscere, multa absurditas est in eo.* At præstare tamen arbitror, dicere, deprehendi hoc loco vestigia ἀνακολουθίας cujusdam; modo rescribatur, πάντῃ. ταύτας δὲ μιγνύντας τὰς αἰεὶ μετ' ἀφρ. κ. λ. Fisch.

ταύτας μίγνυ· τὰς δὲ ἀεὶ] Ex præclara Heusdii conjectura dedi, quam etiam Beck. et Bekk. in textum receperunt, hic fortasse codicum suorum auctoritate firmatus. Vulgo ταύτας μίγνυντας δὲ ἀεὶ, quod mirum quantum vexavit interpretes. Ceterum facile senties loci elegantiam. Nam quod Voluptates finguntur Prudentiæ et Sapientiæ pedissequæ, id eam habet vim, ut illæ hujus imperio obtemperare debere existimandæ sint. Hesych. 'Οπαδός· ἀκόλουθος, συνεργὸς, δοῦλος. Hinc coercendæ sunt αἱ μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἑπόμεναι ἡδοναὶ, ut quæ mixtionis bonitatem perturbent, quæ quidem esse debet ὅτι καλλίστη καὶ ἀστασιαστοτάτη. Hesych. 'Αστασίαστον· ἀθόρυβον. Nam ita demum ex ea; quid bonum sit et in homine et in tota rerum natura (ἐν τῷ παντὶ) intelligi poterit. Memorabile est, quod hic adjicitur, καὶ τίνα ἰδέαν αὐτὴν εἶναί ποτε μαντευτέον. Quæ verba videntur nonnullos in eam deduxisse opinionem, ut de *idea boni* cogitandum existimarent. Verum enim quæritur nunc de ἰδέᾳ boni, quod in hominum vita et rerum natura insit, non de idea boni absoluti, quod dicitur. Locus autem videtur vitiosus. Legendum arbitror: πέφυκεν τἀγαθὸν, καὶ τίνα ἰδέαν αὐτοῦ εἶναί ποτε μαντευτέον. Ficinus: *quid in homine et universo suapte natura sit bonum, quamve ideam ipsius existere divinandum.*—Verbum μαντεύεσθαι passim *augurandi* significatione occurrit. Lysid. p. 216. D. Λέγω γὰρ τἀγαθὸν καλὸν εἶναι· σὺ δ' οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Λέγω τοίνυν ἀπομαντευόμενος, τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ φίλον εἶναι τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακόν· πρὸς ἃ δὲ λέγων μαντεύομαι, ἄκουσον. Stalb.

μαντευτέον. Ἆρ'[f] οὐκ ἐμφρόνως[g] ταῦτα καὶ ἐχόντως[h]
II. iii. 246. ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπέρ τε ἑαυτοῦ[i] καὶ μνήμης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;

ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 153. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε[j] γε ἀναγκαῖον, καὶ[k] οὐκ ἄλλως ἄν ποτε γένοιτο[l] οὐδ' ἂν ἕν.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὧι μὴ μίξομεν[n] ἀλήθειαν, οὐκ ἄν ποτε τοῦτ'[o] ἀληθῶς γίγνοιτο οὐδ' ἂν γενόμενον[p] εἴη.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;[q]

§. 40. F. ΣΩ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἴ τινος ἔτι προσδεῖ τῇ συγκράσει ταύτῃ, λέγετε σύ τε[r] καὶ Φίληβος. ἐμοὶ μὲν[s] γὰρ καθαπερεὶ κόσμος τις ἀσώματος ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος[t] ὁ νῦν λόγος ἀπειργάσθαι[u] φαίνεται.

*ς.—[e] τε om Σ.—[f] ἆρ' οὖν Σ, ἂν Π.—[g] εὐφρόνως pr Π.—[h] ἔχοντος 𝔄Π et pr Δ, οὐκ ἐχόντως Λ.—[i] αυτοῦ 𝔄.—[j] τό pr Δ.—[k] ὡς Σ.—[l] ἄν ποτε γένοιτο om pr Ξ, γε-
ω o
νοιτο...ποτε om Σω, οὐδ'...γίγνοιτο om pr EF.—[n] μίξομεν B, μίξωμεν C, μίξωμεν 𝔄 ΔΛΠFH.—[o] τοῦτ' Γ.—[p] πινόμενον Π.—[q] οάν 𝔄.—[r] σύ σε ΔΠ, καὶ σὺ ΞF: σὺ *ς.—[s] μὲν om F et pr Ξ.—[t] ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος om ΓΛΞΣBCEHw et pr F.

καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν] Mira est Stephani ad hunc locum adnotatio, ita scribentis: 'Suspicor Platonem scripsisse *νουνεχόντως*, aptissime utentem hoc adverbio ex nomine *νοῦς* composito, quum *περὶ τοῦ νοῦ* loquatur. Conatus est tamen et Ficinus ex altera lectione aliquem sensum eruere, quasi *ἐχόντως* dici posset.' Ficinus, hic Stephano longe elegantior, vertit: *et tanquam sui compotem*. Recte vero. Nam quum et *νουνεχόντως* continua scriptura dicatur, unde nomen *νουνέχεια* descendit, quod legitur in Stobæi Ecl. Eth. p. 106. ed. Heeren. et vero etiam inverso ordine *ἐχόντως νοῦν*, ut Platon. de Legg. iii. 7. ed. Ast. Isocrat. ad Philipp. p. 80. de Pace p. 161. Panathen. p. 278. ed. Coray. lepide potuit *ἐχόντως ἑαυτὸν* de *νῷ* dici, salvis analogiæ legibus. Accedit quod omnes libri pronomen *ἑαυτὸν* tuentur.—Deinde non assentior Heusdio, *μνήμην* cum *δόξᾳ ὀρθῇ* inepte conjungi rato atque corrigenti: *καὶ ἐπιστήμης καὶ δόξης ὀρθῆς*. Has enim voces sæpissime copulari. Quasi vero ab initio dialogi non hæc legerentur: *τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ μεμνῆσθαι καὶ τὰ τούτων ξυγγενῆ, δόξαν τε ὀρθὴν καὶ ἀληθεῖς λογισμούς*. Habes hic quoque, opinor, *μνήμην καὶ νοῦν* conjunctos. Nec video, quid offensionis habeat, quod nunc memoriæ mentio injicitur. Stalb.

§. 153. *οὐδ' ἂν γενόμενον*] Steph. '*γρ. οὐδ' ἂν ἓν γενόμενον*.' Quæ quidem est Bas. 2. lectio. Fisch.

λέγετε σύ τε καὶ Φίληβος] Vett. editt. omnes omittunt particulam *τε*, quam, postulante Platonis usu, cum Bekkero inseruimus. Exempla hujus usus larga manu præbet Heindorf. ad Sophist. p. 278. Stalb.

ἐμοὶ μὲν γὰρ καθαπερεὶ—ἀπειργάσθαι φαίνεται] Cod. Palatin. apud Creuzer. Melet. part. i. p. 104. omittit et particulam *γὰρ* et verba *ἄρξων—σώματος*. Male. Nam quod *ὁ λόγος* dicitur peractus esse, *καθαπερεὶ κόσμος τις ἀσώματος ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος*; id, modo rem adhuc tractatam accurate tenueris, egregie sane et ad rem præsentem aptissime dictum esse intelliges. Descripta est adhuc mixtionis ratio, atque ostensum, quænam ejus elementa esse debeant, ita ut *τὸ πέρας, τὸ ἄπειρον* et *τὸ ξυμμισγό-*

ΠΡΩ. Καὶ ἐμοὶ τοίνυν, ὦ Σώκρατες, οὕτω λέγε δεδόχθαι.[v]

§. 154. ΣΩ. Ἆρ᾽ οὖν ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ νῦν ἤδη προθύροις καὶ τῆς οἰκήσεως ἐφεστάναι τῆς τοῦ τοιούτου λέγοντες ἴσως ὀρθῶς[w] ἄν τινα τρόπον φαῖμεν;[x]

ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

ΣΩ. Τί δῆτα ἐν τῇ ξυμμίξει τιμιώτατον ἅμα καὶ μάλιστ᾽ αἴτιον[y] εἶναι δόξειεν ἂν ἡμῖν τοῦ πᾶσι γεγονέναι προσφιλῆ τὴν τοιαύτην διάθεσιν; τοῦτο γὰρ ἰδόντες μετὰ τοῦτ᾽ ἐπισκεψόμεθα,[z] εἴθ᾽ ἡδονῇ εἴτε τῷ[a] νῷ προσφυέστερον[b] καὶ II. iii. 247.
οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνέστηκεν.[c]

ΠΡΩ. Ὀρθῶς· τοῦτο γὰρ εἰς τὴν κρίσιν ἡμῖν[d] ἐστὶ[e] ξυμφορώτατον.

ΣΩ. Καὶ[f] μὴν καὶ ξυμπάσης γε μίξεως οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣν ἢ παντὸς[g] ἀξία γίγνεται ἡτισοῦν ἢ τὸ παράπαν οὐδενός.

ΠΡΩ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Οὐδείς που[h] τοῦτο ἀνθρώπων ἀγνοεῖ.

—[u] ἀπειργάσασθαι Λ.—[v] δεδέχθαι Γw.—[w] ὀρθῶς 𝔄ΔΠ, ὀρθὴν Η: ὀρθὸν *s.—[x] φαμὲν 𝔄ΔΠ.—[y] ἄρτιον Γ.—[z] ἐπισκεψόμεθα 𝔄ΞΠ et pr Δ, ἐπισκεψάμεθα Η: ἐπισκεψώμεθα *s.—[a] τῷ add 𝔄ΓΔΛΠΣΒΕΗw.—[b] προσφυέστερον Heusdius: libri προσφυές τε.—[c] ξ. ΛC.—[d] ἡμῶν Σ.—[e] ἐστὶν ante εἰς ponunt ΞF.—[f] καὶ post μὴν add ΔΠ.—[g] πάντως Π, πάντως (ὸς) 𝔄.—[h] που 𝔄ΔΠΣ: πω *s.—[i] μέτρου ΓΔΛΞΠCFHw:

μενον in mixtione ista jam nunc conspiciantur. Superest nihil nisi ut τὸ αἴτιον exploretur. Quum vero mixtionis ratio a Mente regatur, ὁ λόγος dicitur κόσμος ἀσώματος, et quoniam, quomodo voluptates cum sapientia copulandæ, sint ab eo docetur, hæ ipsæ cum illa conjunctæ ἔμψυχον σῶμα vocantur. Quippe voluptates constituunt veluti corpus, sapientia vero ψυχήν. Ita locum satis intricatum explicandum arbitror. Stalb.

§. 154. ἐπισκεψόμεθα] Scripsi cum Bekk. ἐπισκεψόμεθα. Reliquæ editt. ἐπισκεψώμεθα. Deinde pro εἴτε νῷ Bekk. εἴτε τῷ νῷ. Quod non recepimus, quia reliquæ editt. omnes articulum, hic non unice necessarium, omittunt. Denique vulgo: προσφυές τε καὶ οἰκειότερον, quæ, turpiter vitiata, egregie sanavit Heusdii sollertia, qui προσφυέστερον rescribendum esse vidit. Recepit hanc emendationem etiam Bekk. Sic infra p. 67. A. μυρίῳ γ᾽ αὖ νοῦς ἡδονῆς οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον πέφανται νῦν τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ. Stalb.

ἔσται ξυμφορώτατον] Ita cum Cornario scribendum judicavi. Editt. omnes ἐστὶ ξυμφορώτατον. Ald. Bas. 1. 2. τοῦτο γάρ ἐστιν εἰς τὴν κρίσιν ἡμ. ἔστι ξυμφορώτατον. Prius ἐστιν Stephanus recte ejecit. Ceterum etiam Ficinus futurum tempus in suo cod. invenit. Vertit enim: *Id enim ad disceptationem nostram maxime conferet*. Stalb.

καὶ μὴν ξυμπάσης γε] Bekk. evulgavit καὶ μὴν καὶ ξυμπάσης γε, quod mihi valde displicet, ut qui secundi καὶ nullam hic esse potestatem existimem. Neque vett. edd. illud habent. Stalb.

οὐδεὶς που] Ita dudum rescripseram, editione Bekkeriana nondum inspecta, vett. editt. omnes male οὐδεὶς πω. Idem obsedit Hipp. Major. p. 295. C. ἀλλὰ μέντοι δυνάμει γε δύνανται οἱ δυνάμενοι·

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

§. 155. ΣΩ. Ὅτι μέτρου[i] καὶ τῆς ξυμμέτρου φύσεως μὴ τυχοῦσα ἡτισοῦν καὶ ὁπωσοῦν ξύγκρασις πᾶσα ἐξ ἀνάγκης ἀπόλλυσι τά τε κεραννύμενα καὶ πρώτην ἑαυτήν.[j] οὐδὲ γὰρ κρᾶσις, ἀλλά τις ἄκρατος ξυμπεφορημένη ἀληθῶς ἡ τοιαύτη γίγνεται ἑκάστοτε ὄντως τοῖς κεκτημένοις ξυμφορά.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Νῦν δὴ καταπέφευγεν ἡμῖν[k] ἡ τἀγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. μετριότης γὰρ καὶ ξυμμετρία κάλλος δή που καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἀλήθειάν γε ἔφαμεν αὐτοῖς[l] ἐν τῇ κράσει μεμίχθαι.

II. iii. 248. ΠΡΩ. Πάνυ γε.

II. 65. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ μιᾷ δυνάμεθα ἰδέᾳ τὸ ἀγαθὸν θηρεῦσαι,[m] σὺν τρισὶ λαβόντες, κάλλει καὶ ξυμμετρίᾳ[n] καὶ

μέτρον *ϛ.—[j] αὐτήν 𝔄.—[k] ἡμῖν 𝔄ΔΠ : ἡμᾶς *ϛ.—[l] ἑαυτοῖς 𝔄ΔΠ.—[m] θησαυρίσαι

οὐ γάρ που ἀδυναμίᾳ γε; nam inanis est Heindorfii hac de re dubitatio. Eodem modo corrigenda sunt loca Sophist. p. 243. E. Cratyl. p. 438. C. de Legg. vii. p. 808. D. Alia vero ratio est eorum locorum, quæ protulit Heindorf. ad Gorg. §. 3. Stalb.

§. 155. *ὅτι μέτρου*] Ald. *ὅτι μέτρον*, quod cum Bekk. in *ὅτι μέτρου* mutavi. Bas. 1. 2. *ὅτι μέτρουν*. Junxit philosophus *μέτρου καὶ τῆς συμμέτρου φύσεως* tanquam synonyma. Sententia hæc est: *Unaquæque mixtura, nisi certo quodam modo fiat, ita ut singulæ partes inter se concordent, et ea pessumdat, e quibus constat, et primum omnium semet ipsam.* Stalb.

ἡτισοῦν καὶ ὁπωσοῦν] Sydenhamus mavult *ἡτισοῦν καὶ ὁπόσα οὖν*. Male. Quanquam dubitari potest, an vulgata non sit genuina, quum Ficinus vertat: *Quod quæcunque et qualiscunque mixtio mensuræ.* Videtur ille legisse *ἡτισοῦν καὶ ὁποί' οὖν*. Consentiunt tamen editt. vett. et recentt. omnes in vulgata lectione, quæ quum utique habeat, quo defendatur, nullam mutationis necessitatem esse arbitramur. Stalb.

ξυμπεφορημένη—ξυμφορὰ] Est lusus alliterationis, quem eleganter æmulatur Schleiermacheri versio: *ein zusammengewehetes Wehe.* Stalb.

νῦν δὴ καταπέφευγεν ἡμᾶς ἡ τἀγαθοῦ δύναμις] Valde memorabilis est hic locus, in quo boni elementa recensentur. Notandus autem vocabuli *μετριότης* usus, quo eam indicat alicujus rei virtutem, qua justam mensuram, justum modum tenet. Refertur vero *μετριότης* ad prægressum *μέτρον*; *ξυμμετρία* autem ad *ξύμμετρον φύσιν*. Ex utraque enascitur *τὸ κάλλος*, quemadmodum ad ipsam symmetriam *ἡ ἀλήθεια* requiritur. Videre hinc licet, quænam inter pulcrum et bonum intercedat necessitudo. Sed hæc obiter. Plura enim hac de re supra exposuimus. Stalb.

οὐκοῦν εἰ μὴ μιᾷ—θηρεῦσαι] Imago a venatione petita. Conferri meretur huic loco venustissima illa allegoria de Republ. ii. p. 432. B. C. D. qui locus tamen longior est, quam ut huc transscribatur. De usu voc. *θηρεύειν* cfr. Heusde Specim. Crit. p. 87. Wyttenbachii Epist. Crit. p. 5. Stalb.

ἀληθείᾳ, λέγωμεν ὡς τοῦτο οἷον[o] ἓν ὀρθότατ' ἂν αἰτιασαίμεθ' ἂν[p] τῶν ἐν τῇ ξυμμίξει, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἀγαθὸν ὂν τοιαύτην αὐτὴν[q] γεγονέναι.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.[r]

§. 156. ΣΩ. Ἤδη τοίνυν, ὦ Πρώταρχε, ἱκανὸς[s] ἡμῖν §. 41. F. γένοιτ' ἂν ὁστισοῦν κριτὴς ἡδονῆς τε πέρι καὶ φρονήσεως, ὁπότερον αὐτοῖν τοῦ ἀρίστου ξυγγενέστερόν τε καὶ τιμιώτερον ἐν ἀνθρώποις τέ ἐστι καὶ θεοῖς.[t]

ΠΡΩ. Δῆλον μέν, ὅμως δ' οὖν[u] τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν[v] βέλτιον.

ΣΩ. Καθ' ἓν ἕκαστον τοίνυν τῶν τριῶν πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ τὸν νοῦν κρίνωμεν. δεῖ[w] γὰρ ἰδεῖν ποτέρῳ μᾶλλον ξυγγενὲς ἕκαστον αὐτῶν ἀπονεμοῦμεν.

ΠΡΩ. Κάλλους καὶ ἀληθείας καὶ μετριότητος πέρι λέγεις;

ΣΩ. Ναί. πρῶτον δέ γε ἀληθείας λαβοῦ, ὦ Πρώταρχε· καὶ λαβόμενος, βλέψας εἰς τρία, νοῦν καὶ ἀλήθειαν καὶ ἡδονήν, πολὺν ἐπισχὼν χρόνον, ἀπόκριναι[x] σαυτῷ πότερον ἡδονὴ ξυγγενέστερον ἢ νοῦς ἀληθείᾳ.

ξ
ΓΛΣΒCEFHw.—[n] ξ. ΛΣΗw, σ. B.—[o] οἷον om pr F.—[p] ἂν om pr Σ.—[q] αὐτὴν om Σ.—[r] ἦν Π.—[s] ἱκανῶς Π et pr Δ.—[t] καὶ ἐν θεοῖς w.—[u] οὖν 𝔄ΓΔΛΞΠΣBCw: αὖ *ς.—[v] ἐπελθεῖν 𝔄ΔΠ.—[w] δεῖν Π.—[x] ἀπόκρινε w.—[y] ἀλαζονίστατον 𝔄Π cum pr

ἂν αἰτιασαίμεθ'] Cave scribendum putes: ἂν αἴτιον αἰτιασαίμεθα τῶν ἐν τῇ μίξει. De Republ. ii. p. 379. D. καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον· τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. Phædon. p. 98. B. ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα, ἀέρας δὲ καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον καὶ ἄλλα πολλὰ ἄτοπα. Ibid. p. 98. D. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι, φωνάς τε καὶ ἀέρας καὶ ἀκοὰς καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος. Stalb.

§. 156. καθ' ἓν ἕκαστον τοίνυν κ. τ. λ.] Inde ab his verbis exscripsit totum hunc locum Eusebius in Præp. Evang. xiv. c. 22. p. 770. ed. Col. Particulam etiam habet Stobæus Eclog. Eth. vi. p. 64. Ex utroque lectionis diversitatem adnotabimus.—Significat Socrates, tria illa, pulcritudinem, symmetriam et veritatem seorsim esse cum mente et voluptate conferenda, quo intelligatur, utri, menti an voluptati, ea sint similiora. Stalb.

καθ' ἓν ἕκαστον] Ut Euthyd. p. 293. D. καθ' ἓν ἕκαστον ἐρωτώμενοι. Xenoph. Cyrop. i. 6. 22. καθ' ἓν δὲ ἕκαστον περὶ τούτων σκοπῶν γνώσει, ὅτι ἀληθῆ λέγω· Hellen. i. 7. 20. Demosth. Olynth. ii. p. 25. καθ' ἕνα αὐτῶν ἕκαστον ἐν μέρει. Philipp. iii. p. 116. Stalb.

πρὸς τὴν ἡδονὴν—κρίνωμεν] De Republ. x. p. 612. B. ἵνα αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθείη. Isocrat. Paneg. p. 43. ed. Mor. οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον, ἀλλ' οὗτος ἐδόκει πλοῦτον ἀσφαλέστατον κεκτῆσθαι καὶ κάλλιστον, ὅστις τυγχάνοι τοιαῦτα πράττων, ἐξ ὧν αὐτός τε μέλλοι μάλιστα εὐδοκιμήσειν καὶ τοῖς παισὶ μεγίστην δόξαν καταλείψειν. Male Stobæus καὶ τὸν νοῦν κρίνομεν. Stalb.

II. iii. 249. §. 157. ΠΡΩ. Τί δὲ χρόνου δεῖ; πολὺ γάρ, οἶμαι, διαφέρετον. ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονίστατον,[y] ὡς δὲ[z] λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τἀφροδίσια,[a] αἳ δὴ μέγισται δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν[b] συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν, ὡς καθά περ παίδων τῶν ἡδονῶν νοῦν οὐδὲ τὸν[c] ὀλίγιστον[d] κεκτημένων· νοῦς δὲ ἤτοι ταὐτὸν καὶ ἀλήθειά ἐστιν ἢ πάντων ὁμοιότατόν τε καὶ ἀληθέστατον.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ[e] μετὰ τοῦτο τὴν μετριότητα ὡσαύτως[f] σκέψαι, πότερον ἡδονὴ φρονήσεως ἢ φρόνησις ἡδονῆς πλείω κέκτηται;

ΠΡΩ. Εὔσκεπτόν[g] γε[h] καὶ ταύτην[i] σκέψιν προβέβλη-

Δ et corr Σ: ἀλαζονέστατον *ς.—[z] δὴ 𝔲.—[a] τἀφροδίσια ΔΛΠ, ἀφροδίσια (omisso articulo) Σ: τὰ ἀφροδίσια *ς.—[b] περιορκεῖν Γ.—[c] νῦν οὐδὲ τὸ Λ.—[d] ὀλιγοστὸν Π.—[e] τὸν Η.—[f] ὡσαύτως 𝔄ΔΠ, αὖ οὕτως corr Σ: ὡς οὕτως *ς.—[g] εὐάσκεπτον Η.—

πολὺν ἐπισχὼν χρόνον] I. e. *σκεψάμενος.*—Pro *ἡδονὴ ξυγγενέστερον* Bas. 2. vitiose *ἡδονῇ ξυγγενέστερον.* Stalb.

ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων κ. τ. λ.] Laudat hæc verba usque ad *κεκτημένων* Athenæus xii. p. 511. Eusebius habet *τὸ ἀλαζονέστατον.* Quod non probo. Nam *ἡδονὴ* est subjectum. Pertinet huc glossa Timæi p. 22. *Ἀλαζών· ψευδής.* Verissime! Hinc sæpenumero *ψευδὴς* et *ἀλαζὼν*, *ἀπατηλὸς* et *ἀλαζὼν*, *ψεῦδος* et *ἀλαζονεία* junguntur. Cfr. Ruhnken. ad l. c. Hemsterhus. ad Lucian. Dialog. Mort. 38. p. 447.—Mox apud Athen. *ἃ δὴ μέγιστα.* Quod bene correxit Casaub. Stalb.

§. 157. *ἐπιορκεῖν—παρὰ θεῶν*] Notissima est antiquitatis opinio, perjuria amantium a diis non puniri. Pausanias in Platon. Sympos. §. 10. *ὃ δὲ δεινότατον, ὥς γε λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ ξυγγνώμη παρὰ θεῶν, ἐκβάντι τὸν ὅρκον· ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι.* Plura collegerunt interpt. ad Callimachi Epigram. xxvi. ad Tibulli eleg. i. 4. 21. iii. 6. 29. Casaubon. ad Athen. p. 827. Jacobs. ad Anthol. Gr. v. i. p. ii. p. 261.—Mox pro *τῶν ἡδονῶν* apud Euseb. *τῶν ἡδομένων.* Quod fluxit ex interpretamento. Pro *οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένων* Athenæi libri *οὐδὲ τὸν λογισμὸν κεκτημ.* Pessime. Euseb. *οὐδὲ τὸν ὀλίγοστον.* Ibidem mox *καὶ ἀλήθειά γέ ἐστιν.* Sed particula *γε* ab hoc loco aliena esse videtur. Stalb.

ὡσαύτως] Alia lectio [apud Cornar.] invenitur *ὡσαύτως*, quam pro hac *ὡς οὕτως* substitui necesse puto. Steph.

ὡσαύτως σκέψαι] Ald. Bas. 1. 2. Stob. *ὡς οὕτως.* Quod Fischer ita defendit, ut *οὕτως* idem significare dicat, quod *αὕτως.* Vid. ejus not. ad Apolog. §. 20. Sed operam et oleum perdidit. Euseb. diserte *ὡσαύτως*, idque Steph. et Bekk. merito in textum receperunt. Tum Euseb. *σκέψῃ* pro *σκέψαι.* Quod non probo. Stalb.

πότερον ἡδονὴ] Viger. ad Euseb. ita scribit: ‘Dubium non est, quin hæc corrupta sint. Quærebatur enim, utra esset mediocritati similior, mens an voluptas, non autem, utrum plus in voluptate prudentiæ, an voluptatis in prudentia esset. Repone *πότερον ἡδονὴ μετριότητος ἢ φρόνησις* vel *νοῦς πλείω κέκτηται.*’ Erravit vir bonus; omnia sana sunt. Verba ita cohærent: *οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο ὡσαύτως σκέψαι, πότερον ἡδονὴ πλείω μετριότητα κέκτηται φρονήσεως* (i. e. *ἢ φρόνησις*) *ἢ φρόνησις* (*πλείω μετριότητα κέκτηται*) *ἡδονῆς* (h. e. *ἢ ἡδονή*). Constructio hodie vel tironibus nota. Exempla Platonica collegit Heusdius Specim. Crit. p. 51. Stalb.

εὔσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας] H. e. *εὔσκεπτον σκέψιν προβέβληκας ταύτην* sc. *τὴν σκέψιν.* Noli igitur *ταύτην τὴν σκέψιν* scribere. *Εὔσκεπτος* dicitur *σκέψις*, quæ facile fieri potest, facilis est judicatu. Sic in Phædro §. 30. dives amasius vocatur non tam *εὐάλωτος καὶ εὐμεταχείριστος*, quam pauper. Stalb.

κας. οἶμαι γὰρ ἡδονῆς μὲν[j] καὶ περιχαρείας[k] οὐδὲν τῶν ὄντων πεφυκὸς ἀμετρώτερον[l] εὑρεῖν ἄν τινα, νοῦ δὲ καὶ[m] ἐπιστήμης ἐμμετρώτερον οὐδ' ἂν ἕν ποτε.

ΣΩ. Καλῶς εἴρηκας. ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον. νοῦς ἡμῖν κάλλους μετείληφε πλέον[n] ἢ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος,[o] ὥστε εἶναι καλλίω νοῦν ἡδονῆς, ἢ τοὐναντίον;

§. 158. ΠΡΩ. Ἆρ' οὖν φρόνησιν[p] μὲν καὶ νοῦν, ὦ Σώ-

[h] τε ΛCH.—[i] ταύτην τὴν w.—[j] μὲν om Σ.—[k] περιχαρίας C.—[l] ἀμετρώτερον et mox ἐμμετρώτερον 𝔄Π et pr Δ: ἀμετρότερον...ἐμμετρότερον *ς.—[m] καὶ om H.—[n] πλέον Γ: πλεῖον *ς.—[o] γένος (μ ρ supra) BCEF, μέρος ΞΗw. γένος...ἡδονῆς om Γ.—[p] οὖν ἢ

περιχάρειας] Cfr. Pollux iii. 97. ἡ δὲ περιχαρία τὸ ἀμέτρως χαίρειν δηλοῖ. Sed ibi cod. Jungermann. scriptum tenet περιχαρεία, quod in περιχάρεια mutandum judicarunt. Stalb.

ἐμμετρότερον] Quod voluptate nihil dicitur esse ἀμετρότερον, id hoc loco significat, nihil illa magis μετριότητι adversari. Similis verbi usus Erast. p. 134. D. Epistol. viii. p. 354. D. Polit. vi. init. Ceterum retinuimus formam ἀμετρότερον et ἐμμετρότερον, quam præstant Ald. Bas. 1. 2. ἀμετρώτερον et ἐμμετρώτερον scripsit Bekk. fortasse Porsoni auctoritatem secutus, qui ad Eurip. Phœn. 1367. in hujusmodi adjectivis, quæ penultimam syllabam positivi habeant brevem, comparativorum antepenultimam produci jussit. Qua in re lapsum esse virum egregium recte monuit Buttmannus Gr. Gr. t. i. p. 263. Stalb.

ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον] Cfr. Heind. ad Hipp. Major. p. 139. Frustra Heusdius p. 110. ὁμοίως δ' ἔτι λέγε tentavit. —Dein scripsi μετείληφε πλέον ex Eusebio. Ceteræ editt. μετείληφε πλεῖον. Cfr. Buttmann. l. c. p. 274. Stalb.

§. 158. ἆρ' οὖν] 'ἄρ' οὖν Ficinus legit, ut non sit interrogatio.' Steph.

ἆρ' οὖν] Affirmare velle Protarchum, quæ Socrates interrogavit, nemo non videbit. Cui quidem consilio quum particulæ ἆρ' οὖν, quæ in omnibus editt. extant, repugnare viderentur, Stephanus ἄρ' οὖν legi jussit, Fischero non improbante. Vid. ejus not. ad Euthyphr. §. 5. Ego vero ita scribere non licuisse Græcis contendo, sed ab initio periodorum ἆρ' οὖν dicendum esse arbitror. *Etenim ἆρ' οὖν eodem modo, ut οὐκοῦν paullatim similiter in affirmatione usurpari cœpit, quum initio per interrogationem cum negatione junctam affirmaret.* Quæ sunt verba Hermanni ad Soph. Antig. 628. ed. Erfurdt. min. Innumeris enim locis ἆρα pro ἆρ' οὐ, ut Latinorum *ne* pro *nonne*, et *num* pro *annon* usurpatur. cfr. Schæfer. Melet. Crit. p. 89. Gœrenz. ad Cic. de Legg. ii. 5. Ernesti in Clav. Cic. s. v. *num*. Præcipue vero formulam ἆρ' οὖν pro ἆρ' οὖν οὐκ usurpatam esse reperimus. cfr. Heindorf. ad Theætet. §. 137. et ad Cratyl. §. 12. Quod quum fit, is, qui interrogat, ab altero aientem responsionem datum iri expectat, eoque ipso illud, quod per interrogationem negative significat, tacite secum asserit. Hinc factum est, ut Græci, qua erant ingenii volubilitate, eadem particula, quam in interrogationibus negantibus adhibebant, etiam in enuntiationibus aientibus uterentur. Nec vero ullo modo assentiri possum Bœckhio in præfat. ad Simon. Socrat. p. xxxi. et Heindorfio ad Charmid. §. 15. qui ἄρα scribendum ducunt, ubi particula ista, ab initio periodorum collocata, concludendi habeat significationem. Nam primo codicum fidei his in rebus parum tribuendum, quippe qui eo inconstantiæ progrediantur, ut si ab illis solis pendeas, nunquam certi quidquam hac de re pronuntiare ausurus sis. Deinde quod attinet ad loca poetarum, in quibus quominus ἆρα ab initio periodi scribatur, metri rationes prohibere videantur, nusquam ἄρα metro postulatur ubi hæc particula initio periodorum ponitur, et erravit Valckenar. ad Hippol. 315. Quodsi alio loco collocatur, alia est vincti sermonis ratio, alia soluti, quodque in pedestris orationis scriptoribus ἆρα sonat, id in poetis, pro metri necessitate, modo ἆρα modo ἄρα scriptum esse videmus.

κρατες, οὐδεὶς πώποτε οὔθ᾽ ὕπαρ οὔτ᾽ ὄναρ αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὔτε γιγνόμενον οὔτε ὄντα οὔτε ἐσόμενον;

ΣΩ. Ὀρθῶς.

II. iii. 250. ΠΡΩ. Ἡδονὰς δέ γέ που, καὶ ταῦτα[q] σχεδὸν τὰς μεγίστας, ὅταν ἴδωμεν[r] ἡδόμενον[s] ὁντινοῦν, ἢ τὸ γελοῖον ἐπ᾽
II. 66. αὐταῖς ἢ τὸ πάντων αἴσχιστον ἑπόμενον ὁρῶντες αὐτοί τε αἰσχυνόμεθα καὶ ἀφανίζοντες κρύπτομεν ὅτι μάλιστα, νυκτὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διδόντες, ὡς φῶς οὐ δέον[t] ὁρᾶν αὐτά.

ΣΩ. Πάντῃ δὴ φήσεις,[u] ὦ Πρώταρχε, ὑπό τε ἀγγέλων

φρόνησιν 𝔄Π et pr Δ.—[q] ταῦτα 𝔄ΓΔΛΠΒCΕΗ*w*, ταύτας cum *ς corr Σ.—[r] ἴδωμεν om Γ.—[s] ἡδόμενον om F.—[t] δὲ F.—[u] φύσεις Λ.—[v] ὡς post κτῆμα ponit Σ.—[w] τῃ

Vid. Hermann. ad Aristoph. Nub. v. 142. ad Vigerum p. 823. Denique quod gravissimi est hac in re momenti, quum ἄρα manifesto sit particula indefinita, cui eadem intercedit ratio cum interrogante vocula ἆρα, quæ obtinet inter voculas interrogantes πόθεν, ποῖ, ποῦ, πῶς al. et encliticas ποθὲν, ποὶ, ποὺ, πὼς al. ipsæ analogiæ leges vetant, quominus ἄρα in fronte periodorum collocetur. Hoc igitur certum puto, non licere hic ἄρ᾽ οὖν cum Stephano corrigere. Sed quæritur jam, num ἆρ᾽ οὖν tolerandum sit. Et hoc quidem præfracte nego. Nam ubicunque istud ἆρ᾽ οὖν usurpatur, adsit etiam aliquid necesse est, quod e proxime prægressis colligatur. Alioquin enim et vocula οὖν sensu cassa esset, neque interrogatio, quæ inest in vocula ἆρα, justam habitura rationem. Jam vero hoc loco nihil proxime prægreditur, e quo Protarchus, quam nunc profert, sententiam concludat. Imo potius simpliciter affirmat, quæ Socrates eum interrogaverat. Quare apertum est, in ἄρ᾽ οὖν aliud quid latere. Ac mihi quidem non dubium videtur, quin ἀλλ᾽ οὖν reponendum sit, quod satis constat in responsionibus usurpari. Quanquam bene novi, quid contra moneri possit. Stalb.

οὐδαμοῦ οὐδαμῶς] Ex Eusebio reduxi. Omnes Plat. editt. οὐδαμῇ οὐδαμῶς. Stalb.

γενόμενον] Mireris editorum pertinaciam, qui unanimi consensu vulgatam γιγνόμενον οὔτε ὄντα tueantur. Manifestum est, scribendum esse γενόμενον οὔτε οὖντα, quod in textu posuimus. Recte jam Ficinus: *nemo unquam aut revera aut falso deformem vel vidit vel aliquo pacto cogitavit, aut fuisse unquam aut esse aut deinde futurum.* Stalb.

πάντων αἴσχιστον] Stobæus πάντως αἴσχιστον. Male. Nec melius apud Eusebium statim post τὰ τοιαῦτα δόντες. Requiritur enim præsens tempus prægressis verbis ἀφανίζοντες κρύπτομεν. Ibidem mox ὡς φῶς οὐδέν. Pessime. Constructio hodie satis nota. Cfr. Viger. p. 329. et 569. Matth. Gr. Gr. §. 564. Stalb.

πάντῃ] Steph. 'παντὶ videtur Ficinus legisse.' nam vertit, *cunctis igitur—declarato.* Fisch.

πάντῃ δὴ φήσεις—φύσιν] Ficinus: *Cunctis igitur, o Protarche, et per nuntios et voce præsenti declarato.* Et sane istud πάντῃ vitii suspectum habeo. Quanquam enim sequentia ὑπό τε ἀγγέλων πέμπων καὶ παροῦσι φράζων per μερισμὸν adjecta esse videntur ad varias rationes, per πάντῃ universe significatas, uberius declarandas; tamen ista quidem notio a loci sententia aliena est. Quid enim? Num multum interesse dicemus, an quis omnibus modis hanc animi sententiam significet? Minime vero! Sed hoc potius aliquantum refert, an quis eam omnibus ubique libere fateatur. Hoc enim certæ et firmæ persuasionis indicium, neque vero illud. Quare nondum pœnitet conjecturæ jam olim excogitatæ: πᾶσι δὴ φήσεις. Qua recepta sensus existet hic: *omnibus igitur hoc dices et præsentibus, et absentibus, voluptatem nec primum bonum esse, nec secundum.* Formula ὑπ᾽ ἀγγέλων πέμπειν valet: *alicui per nuntios aliquid significare.* Ete-

πέμπων καὶ παροῦσι φράζων, ὡς[v] ἡδονὴ κτῆμα οὐκ ἔστι πρῶτον οὐδ' αὖ δεύτερον, ἀλλὰ πρῶτον μέν πῃ[w] περὶ μέτρον καὶ τὸ μέτριον καὶ καίριον καὶ πάνθ'[x] ὁπόσα χρὴ τοιαῦτα[y] νομίζειν τὴν ἀΐδιον ᾑρῆσθαι[z] φύσιν.[a]

Π.—[x] πάνθ' Γ.—[y] χρὴ τοιαῦτα 𝔄ΔΠΣ : τοιαῦτα χρὴ *ς.—[z] ᾑρῆσθαι 𝔄ΔΠ : εἰρῆσ-

nim verba **κελεύειν, πέμπειν,** et similia sæpe sic usurpantur, ut alius cujusdam verbi significationem una involvant. Cfr. Observ. Miscell. v. ii. p. 282. 385. Wesseling. ad Diodor. Sic. xii. 9. p. 483. xiv. 112. p. 726. Schæfer. ad Lambert. Bos. p. 246. et p. 611. Hermann. in Museo Antiq. Stud. v. i. fasc. i. p. 124. Pro *ὑπ' ἀγγέλων πέμπειν* plerumque *δι' ἀγγέλων πέμπειν* dicitur. Cfr. Wesseling. ad Herodot. i. p. 34. Similiter tamen Thucydid. vi. 32. *ὑπὸ κήρυκος εὐχὰς ποιεῖσθαι* dixit. Frustra igitur Heind. Specim. Conject. p. 22. *ἄγγελον* tentabat, quo facto *ὑπὸ* per tmesin ad *πέμπων* trahendum. Quæ ratio hic quidem paullo durior. Quanquam probe memini, tmeseos usum apud Atticos non tam rarum esse, quam putant. Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 594. 2. Bach. ad Xenoph. Sympos. viii. 17. Schæfer. ad Long. p. 417. in Melet. Crit. p. 68. not. 7. Koën. et Boissonade ad Gregor. Corinth. p. 449. ed. Schæf.—Ante *ἡδονὴ* in Euseb. *ὡς* deest. Stalb.

πρῶτον μέν πῃ περὶ μέτρον] Primum vitæ humanæ bonum dicit id, quod vitam moderari debeat, i. e. boni ideam, mente conceptam, quæ quidem ideo *τοῦ μετρίου* et *καιρίου* nomine vocatur, quoniam unice docet, qui modus servandus sit in omni vitæ conditione iis, qui ad veram vitæ felicitatem pervenire cupiunt. Sed locus non satis videtur expeditus. Ac primo quidem pro *τὴν ἀΐδιον ᾑρῆσθαι φύσιν* vett. editt. omnes exhibent *τὴν ἀΐδιον εἰρῆσθαι φύσιν*. Quam lectionem etiam Ficinus habuit, cujus versio hæc est: *quæcunque talia sempiternam vocem approbationemque dixisse putandum.* Miror præterea in his verba: *vocem approbationemque*, quæ unde sumserit interpres, non liquet. Heusdius p. 110. pro *εἰρῆσθαι* restitui jussit *εἰλῆφθαι*, quod sane vero proximum. Nam præferendum censeo, quod conjecit Schleiermach. recepit Bekk. *ᾑρῆσθαι*. *Εἰ* et *ῃ* sexcenties permutata esse satis constat, et facilius confundi potuerunt, quam litteræ *λ* et *ρ* atque *σ* et *φ*. Sed quæritur nunc, qui sensus verbis *καὶ πάντα ὁπόσα τοιαῦτα—ᾑρῆσθαι φύσιν* inesse dicendus sit. Ac illud quidem omnibus satis notum esse arbitror, *ἀΐδιον φύσιν* e Platonis decretis tribui *rerum ideis, s. æternis rerum exemplaribus*, de quibus dictum in prolegg. Quid igitur? num universus *mundus intelligibilis*, quem noster sibi finxerat animo, ad *τὸ μέτριον καὶ τὸ καίριον* referendus est? Nam si quæcunque *ἀΐδιον φύσιν* acceperunt ad *τὸ μέτριον* et *τὸ καίριον* pertinent, profecto nihil aliud dicitur, quam *omnes ideas* eo esse referendas. Quod neminem fugit quum per se valde esse ineptum, tum ab hujus loci sententia multum abhorrere. Jam vero si quærimus, quanam de caussa verba: *καὶ πάντα, ὁπόσα—φύσιν* addita sint, sequentia: *καὶ πάνθ' ὁπόσα τῆς γενεᾶς ταύτης αὖ ἐστιν* demonstrant, nihil aliud iis significari posse, quam alia etiam præter *τὸ μέτριον* et *τὸ καίριον* reperiri genera, quæ huc possint revocari. Et olim quidem verba *τὴν ἀΐδιον ᾑρῆσθαι φύσιν* e glossemate fluxisse opinabar, ita ut ea pronomen *τοιαῦτα* explicarent. Cujus opinionis nunc pœnitet, quum longe meliore via locum in integrum restituere liceat. *Τὸ μέτριον* et *τὸ καίριον* intelligi *boni ideam*, et in prolegomm. disputavi, et antea monui. Quare utrumque illud nactum est *ἀΐδιον φύσιν*. Possunt vero etiam alia *τῷ μετρίῳ* et *τῷ καιρίῳ* similia cogitari, quæ quoniam ad *τὸ μέτρον* pertinent, itidem adipiscuntur *φύσιν ἀΐδιον*. Hoc vero significari puto verbis *καὶ πάντα ὁπόσα τοιαῦτα χρὴ νομίζειν* ctr. Verum ut hic sensus efficiatur, scribendum est *καὶ πάντα ὁπόσα τοιαῦτα ὄντα χρὴ νομίζειν*. Quo facto sensus hic existet: *et omnia, quæ, quoniam talia sunt*, h. e. *quoniam similia sunt τῷ μετρίῳ et τῷ καιρίῳ, nacta sunt naturam sibi constantem atque æternam.* Sensus obscuritas fecisse videtur, ut participii defectus ad hunc usque diem texta corrumpat.—Sed aliud vitium hic residet. Scribendum enim *περὶ τὸ μέτρον καὶ τὸ μέτριον καὶ καίριον*. Ante *καίριον* male infertur *τὸ* apud Eusebium. Stalb.

ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν[b] ἐκ τῶν νῦν λεγομένων.

§. 159. ΣΩ. Δεύτερον μὴν περὶ τὸ[c] σύμμετρον καὶ καλὸν καὶ τὸ τέλεον καὶ ἱκανὸν καὶ πάνθ' ὁπόσα τῆς γενεᾶς αὖ ταύτης[d] ἐστίν.

ΠΡΩ. Ἔοικε γοῦν.

ΣΩ. Τὸ τοίνυν τρίτον, ὡς ἡ[e] ἐμὴ μαντεία, νοῦν καὶ φρόνησιν τιθεὶς[f] οὐκ ἂν μέγα τι τῆς ἀληθείας παρεξέλθοις.

ΠΡΩ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[g] οὐ τέταρτα,[h] ἃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔθεμεν,[i]
π. iii. 251. ἐπιστήμας τε καὶ τέχνας καὶ δόξας ὀρθὰς[j] λεχθείσας, ταῦτ'[k] εἶναι τὰ[l] πρὸς τοῖς τρισὶ τέταρτα,[m] εἴ περ τοῦ ἀγαθοῦ γέ[n] ἐστι μᾶλλον ἢ τῆς ἡδονῆς ξυγγενῆ;

ΠΡΩ. Τάχ' ἄν.

ΣΩ. Πέμπτας τοίνυν, ἃς ἡδονὰς ἔθεμεν ἀλύπους ὁρισάθαι *ς.—[a] φάσιν ΓΞΣCH, om ΔΠ.—[b] γοῦν 𝔄ΓΔΛΠΣBCHw : οὖν *ς.—[c] τὸ om E.—[d] αὖ ταύτης 𝔄ΓΔΛΠΣBCHw : ταύτης αὖ *ς.—[e] ἡ om pr Ξ.—[f] τεθεὶς Π.—[g] οὖν om 𝔄 et pr ΔΠ.—[h] τέτταρα w.—[i] αὐτῆς ἔθεμεν 𝔄ΔΠ : ἔθεμεν αὐτῆς *ς.—[j] ὀρθῶς Σ.—[k] ταύτας Π.—[l] τὰ om Γ.—[m] τέτταρα 𝔄ΔΠ.—[n] γε om 𝔄ΔΠ.—[o] ἐπιστήμαις

φαίνεται οὖν] Ficinus, *Apparet utique.* Legisse videtur *γοῦν*. Fisch.

ἔοικε γοῦν] Ex Eusebio revocavi. Dedit etiam Bekk. Ceteræ editt. omnes *ἔοικε οὖν*. Stalb.

§. 159. *δεύτερον μὴν*] Ante *δεύτερον* in edit. Ald. nomen Socratis deest. Male. Pro *μὴν* apud Euseb. *μέν*. Recte habet vulgata. Dein *τέλειον* ex Eusebio et Olympiodoro restitui. Euseb. *καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ ἱκανόν.* At vero articulus hic non recte iteratur, ubi *τέλειον καὶ ἱκανὸν* ut synonyma ponuntur. —Mox Euseb. mutato verborum ordine, *ἃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔθεμεν.* Nostram scripturam tuentur vett. editt. omnes. Stalb.

μᾶλλον [*ἢ*] *τῆς ἡδονῆς*] Editt. omnes *μᾶλλον ἢ τῆς ἡδονῆς.* Particulam *ἢ* suspectam habeo. Quæritur enim jam, utrum ista cum bono sint conjunctiora, quam voluptas, neque vero, sintne cum bono magis, quam cum voluptate conjuncta. Probe quidem memini, particulam *ἢ* post comparativos sæpe numero sequentibus genitivis abundanter inferri, ut Soph. Antig. *Τί δ' ἐστιν αὖ κακίον ἢ κακῶν ἔτι.* Thucyd. vii. 77. *ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν*, ad quem locum interptt. Homerica exempla sat multa protulerunt. Adde quæ collegerunt Henr. Stephan. de Dialecto Attica p. 28. Toup. ad Longin. p. 321. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 89. ed. Schæf. Matth. Gr. Gr. §. 450. not. 2. At quis tandem hoc iis etiam locis recte fieri posse existimabit, ubi ex ista structura summa ambiguitas et obscuritas enascitur? Hoc igitur debebam Platonis divini manibus, ut particulam *ἢ* in vincula conjicerem. Num pietas mea justo major fuerit, judicent alii. Stalb.

πέμπτας τοίνυν, ἃς ἡδονὰς κ. τ. λ.] Hic proh dolor! jam rursus novis irretimur difficultatibus. Quinto loco ait ponendas esse voluptates puras, quæ solo animo percipiantur. Has dicit nominatas esse antea *καθαρὰς αὐτῆς ψυχῆς ἐπιστήμας.* At vero nihil hujusmodi in antecedentibus invenitur. Neque omnino intelligere me fateor, quomodo *ἡδοναὶ ἐπιστῆμαι* nominari potuerint. Quare omni dubitatione caret, hic quoque vitium aliquod irrepsisse. Si quid corruptum est, corruptum putovocabulum *ἐπιστήμας.* Sed fateor nullam dum me invenire potuisse probabilem ejus emendandi rationem. Itaque denuo in glossematis suspicionem deveni. Fac enim, voc. *ἐπιστήμας* deesse ; nihil certe ade-

μενοι, καθαρὰς ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας,[o] ταῖς δὲ αἰσθήσεσιν ἑπομένας;[p]

ΠΡΩ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ, φησὶν Ὀρφεύς, καταπαύσατε[q] κόσμον ἀοιδῆς, ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἕκτῃ καταπεπαυμένος εἶναι κρίσει. τὸ δὴ μετὰ ταῦθ' ἡμῖν[r] οὐδὲν λοιπὸν πλὴν ὥς περ κεφαλὴν ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένοις.

ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρή.

§. 160. ΣΩ. Ἴθι δή, τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι τὸν αὐτὸν §. 42. F.
διαμαρτυράμενοι λόγον ἐπεξέλθωμεν.[s]

corr Σ, ἐπιστήμης pr Ξ.—[p] ἑπόμεναι 𝔄.—[q] καταπαύσετε Σ et pr Ξ.—[r] ἡμῖν om Π.

rit, quod sensum perturbet; imo omnia ita erunt comparata, ut sensus existat satis idoneus. Verum enim vero grammaticam verborum structuram si spectamus, novæ oboriuntur molestiæ. Nam considera, quæso, an ista inter se cohæreant: ἃς ἡδονὰς ἔθεμεν, ἀλύπους ὁρισάμενοι, καθαρὰς ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς? Dici saltem debuerat καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Verum ne sic quidem omnia in expedito sunt. Dicam igitur, quod sentio. Locus olim ita scriptus fuisse videtur: πέμπτας τοίνυν, ἃς ἡδονὰς ἔθεμεν, ἀλύπους ὁρισάμενοι, καθαρὰς ἐπονομάσαντες ταῖς δὲ αἰσθήσεσιν ἑπομένας. Ista autem τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας a sciolo quodam adjecta sunt. Qui quum supra §. 115. sqq. ad puras voluptates etiam eas pertinere legisset, quæ e litteris et veritatis studio perciperentur; nunc perversa sententia verba τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας in margine adscripsit. Stalb.

ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ—ἀοιδῆς] Extat hic versiculus in Orphic. Fragm. p. 473. ed. Herm. In Plutarchi t. ii. p. 391. ubi hic locus illustratur, pro κόσμον legitur θυμὸν, notante Fischero. Stalb.

κεφαλὴν ἀποδοῦναι] Malim mutari in ἐπιθεῖναι. Sympos. §. 12. Ἐπειδὴ Παυσανίας, ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον, καλῶς, οὐχ ἱκανῶς ἀπετέλεσε, δεῖν ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. Gorg. p. 505. D. Ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέντες κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιίῃ. Alcibiad. i. p. 105. D. τούτων γάρ σοι ἁπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον. Sensu diverso legitur formula Euthydem. p. 272. A. νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον παγκρατιαστικῇ τέχνῃ, ubi quod Heind. malit τῇ παγκρατιαστικῇ τέχνῃ, mihi quidem vocabulum τέχνῃ abjiciendum videtur. Verbum ἀποδοῦναι aliter usurpatur. Id quod intelliges ex hujusmodi locis: Politic. p. 173. Ὁ καλῶς καὶ καθαπερεὶ χρέως ἀπέδωκάς μοι τὸν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν οἷον τόκον καὶ ἀναπληρώσας αὐτόν. Plura hujus generis exempla congessit Wyttenbach. ad Julian. p. 210. ed. Lips. Stalb.

§. 160. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι] Schol. Ruhnkenii p. 43. ἐκ μεταφορᾶς, inquit, εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. Ἐκιρνῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρες τρεῖς· καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτῆρος· ὡς ἐνταῦθά τε καὶ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ (libr. ix. p. 583. A.) Anecdota Siebenkeesii p. 36. τέλειος δὲ καὶ ὁ Ζεὺς, ὥστε κατὰ λόγον τρίτον τῷ Διὶ σπένδεταί τε καὶ ὁ κρατὴρ τρίτος τίθεται. Schol. Pindar. Isthm. vi. 10. Διὸς δὲ σωτῆρος ἔλεγον τὸν τρίτον, διὰ τὸ τοὺς τοῦτον πίνοντας σταθεροὺς γίνεσθαι. Idem Scholiasta illud poculum etiam τέλειον vocatum esse dicit διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν τρίτον ἀριθμόν. Quod quid significet, declarabit Photius: Τρίτος κρατὴρ, Διὸς τελείου σωτῆρος· πρῶτος γὰρ τέλειος ἀριθμὸς ὁ τρία, ὅτι ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσην. Cfr. Archestrat. apud Athen. i. p. 29. B. xv. p. 675. B. Wesseling. ad Diodor. Sic. iv. Proverbii vim declarat Scholiast. ad Charmid. (p. 167. B.) p. 92. τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι ἐπὶ τῶν τελείως τι πραττόντων. Cfr. etiam interptt. Hesychii Τρί-

ΠΡΩ. Ποῖον δή;

ΣΩ. Φίληβος τἀγαθὸν ἐτίθετο ἡμῖν ἡδονὴν εἶναι πᾶσαν καὶ παντελῆ.

ΠΡΩ. Τὸ τρίτον, ὦ Σώκρατες, ὡς ἔοικας, ἔλεγες ἀρτίως τὸν[t] ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαβεῖν δεῖν[u] λόγον.

ΣΩ. Ναί, τὸ δέ γε μετὰ τοῦτο ἀκούωμεν. ἐγὼ γὰρ δὴ[v] κατιδὼν ἅ περ νῦν δὴ διελήλυθα, καὶ δυσχεράνας τὸν Φι-
II. iii. 252. λήβου λόγον οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλων πολλάκις μυρίων, εἶπον ὡς ἡδονῆς γε νοῦς εἴη[w] μακρῷ[x] βέλτιόν τε καὶ ἄμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ.

ΠΡΩ. Ἦν ταῦτα.

ΣΩ. Ὑποπτεύων δέ γε καὶ ἄλλα εἶναι πολλὰ εἶπον, ὡς εἰ φανείη τι[y] τούτοιν[z] ἀμφοῖν βέλτιον, ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῷ πρὸς ἡδονὴν ξυνδιαμαχοίμην, ἡδονὴ δὲ καὶ δευτερείων στερήσοιτο.

II. 67. ΠΡΩ. Εἶπες γὰρ οὖν.

§. 161. ΣΩ. Καὶ μετὰ ταῦτά γε πάντων[a] ἱκανώτατα[b] τούτοιν οὐδέτερον[c] ἱκανὸν ἐφάνη.

—[s] ἐπεξελθόντες pr Δ.—[t] τὸ τὸν rc Σ.—[u] δεῖ w.—[v] νῦν δὴ δυσχεράνας 𝔄ΔΠ, νῦν ΓΛΞΣBCFHw: νυνὶ *s.—[w] νοῦς εἴη 𝔄 et pr ΔΠ, νοῦς ἂν εἴη Λ: νοῦς εἴη ἂν *s.—[x] μακρὸς 𝔄.—[y] τι 𝔄ΔΠ: τὸ *s.—[z] τούτων 𝔄ΔΠ.—[a] γε εἰπὼν τἀγαθὸν πάντων rc

τος κρατήρ. Pierson. ad Mœr. p. 72. Erasmi Adag. p. 571. Stalb.

τἀγαθὸν ἐτίθετο] Recte Bekk. τἀγαθόν. Cfr. ad §. 1. Rell. editt. ἀγαθόν. Euseb. ἔθετο pro ἐτίθετο.—Paullo post malim τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαβεῖν δεῖν λόγον legere. Omnes editt. etiam Bekk. τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπαν. δ. λ. Verum et ægre desidero articulum τὸ ante δεῖν, neque alterum memini locum, in quo articulus tanto spatio a nomine suo distrahatur.—Mox Euseb. ἅπερ νῦν διελθ. Stalb.

δυσχεράνας κ. τ. λ.] Valde memorabile est, καὶ δυσχεράνας τὸν Φιλήβου—πολλάκις μυρίων. Namque patet exinde, quid potissimum impulerit philosophum, ut hanc quæstionem de pretio sapientiæ et voluptatis deque summo hominis bono institueret. Significat enim Plato his verbis haud obscure, se Aristippi potissimum ejusque amicorum sententiam de voluptate homini ad vitæ felicitatem unice necessaria infringere voluisse, simulque ostendere, sapientiam, licet ea, si voluptates ab illa secretæ sint, humanam felicitatem non unice absolvat, tamen huic longissime esse anteponendam.—Ald. Bas. 1. ὡς ἡδονῆς γεννοῦς. In marg. Bas. 1. γε ὁ νοῦς. Bas. 2. Stephan. Bekker. γε νοῦς. Stalb.

τὸ τοιοῦτον] Non dubito quin pro τὸ scribendum sit τὶ: quod et Fic. agnoscit. Steph.

εἰ φανείη τι τούτοιν] Ita dedi cum Bekk. quod Stephanus conjecerat. Vulgo τὸ τούτοιν. Euseb. τί που τοῖν. Pessime. Paullo post apud eundem pro ὑπὲρ τῶν δευτερείων est ἐπὶ τῶν δευτερείων. Stalb.

§. 161. πάντων ἱκανώτατα] Locum hunc mendose scriptum esse constat: sed ne hæc quidem mihi satisfacit quæ affertur ejus lectio, πάντων ἱκανώτατον κατιδὼν τἀγαθὸν, τούτοιν οὐδέτερον ἱκανὸν ἐφάνη. Nam ut aliud nihil in ea esset incommodi, non bene cohæreret ἐφάνη cum nominativo κατιδών: ac dicendum esset κατιδόντι. usus autem est hoc participio paulo ante, quum dixit, ἐγὼ γὰρ δὴ κατιδὼν ἅπερ νυνὶ διελήλυθα. Quid si vero dicamus, ἱκανώτατον qui-

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Οὐκοῦν παντάπασιν ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ νοῦς ἀπήλλακτο καὶ ἡδονὴ μή τοι τἀγαθόν γε αὐτὸ μηδ' ἕτερον[d] αὐτοῖν εἶναι στερομένοιν[e] αὐταρκείας καὶ τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελέου[f] δυνάμεως;

ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Φανέντος δέ γε ἄλλου τρίτου[g] κρείττονος τούτοιν[h] ἑκατέρου, μυρίῳ γ'[i] αὖ νοῦς ἡδονῆς οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον πέφανται νῦν τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν πέμπτον κατὰ τὴν κρίσιν, ἣν νῦν ὁ λόγος ἀπεφήνατο, γίγνοιτ' ἂν ἡ[j] τῆς ἡδονῆς δύναμις.

ΠΡΩ. Ἔοικεν.

§. 162. ΣΩ. Πρῶτον δέ γε οὐδ'[k] ἂν οἱ πάντες βόες τε II. iii. 253.
καὶ ἵπποι καὶ τἆλλα ξύμπαντα θηρία[l] φῶσι τῷ[m] τὸ χαίρειν διώκειν· οἷς πιστεύοντες, ὥς περ μάντεις ὄρνισιν, οἱ

F.—[b] ἱκανώτατον 𝔄ΔΠ et pr Ξ.—[c] οὐ δεύτερον 𝔄.—[d] ἕτερος Λ.—[e] στερομένοιν corr Σ, στερόμενον Ξ: στερομένων *ς.—[f] τελείου ς.—[g] ἄλλου κριτοῦ Λ, ἀλλοτρίου corr Π.—[h] τούτων ΔΠ.—[i] γ' om 𝔄ΔΠ.—[j] καὶ F.—[k] οὐδ' 𝔄ΓΔΠ et corr ΞΣ: οὐκ *ς.—[l] θηρία om Π.—[m] ante τῷ interpungunt ΓΛΣBCEFH.—[n] ἐρῶντας 𝔄ΓΔΠ.—

dem esse legendum, eique adjiciendum τἀγαθὸν, sed verbum εἶπον ex præcedentibus debere subaudiri? Atenim ita legendo, particula δὲ post τούτοιν opus esset. Steph.

Cornar. e vulgata loci scriptura nullum putabat elici posse sensum idoneum. Unde eum sic esse censebat: Καὶ μετὰ ταῦτά γε πάντων ἱκανώτατον κατιδὼν τἀγαθὸν τούτοιν οὐδέτερον ἱκανὸν ἐφάνη. At vero nulla opus esse puto mutatione. Namque ἱκανώτατα non pertinet ad μετὰ ταῦτα, sed adverbii vim habet, ut solent interdum neutra adjectivorum pluralia adverbiorum potestatem sustinere. cfr. si tanti est, Fischer. ad Weller. t. ii. i. p. 216. Matth. Gr. Gr. §. 260. Itaque sensum verborum constituo hunc: *ac postea neutrum horum esse idoneum modo maxime idoneo apparebat.* Ludit in voc. ἱκανόν. Pro ἐφάνη in Euseb. est ἀνεφάνη. Stalb.

ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ κ. τ. λ.] De constructione cfr. Lysid. p. 200. B. τοῦτο μὲν δὴ ἀπήλλακται, μὴ φίλου τινὸς ἕνεκα τὸ φίλον φίλον εἶναι. Herm. ad Viger. p. 811. Heind. ad Parmenid. p. 246.

Sed locus, nisi egregie fallor, mendo occupatur. Ficinus vertit: *Et quum in hac oratione mens et voluptas potestate sufficientiæ perfectionisque carere visæ fuissent, neutram esse bonum ipsum apparuit;* sensum scilicet, non singula verba secutus. Hoc certum puto, pro στερομένων, quod scriptum tenent Ald. Bas. 1. 2. recte a Bekkero στερομένοιν repositum esse. Particulam γε post τἀγαθὸν omittit Euseb. idque recte opinor. Pro αὐτὸ Heind. Specim. Conject. p. 22. emendat αὐτὼ sc. νοῦς καὶ ἡδονή. Verum nec ita omnia sana puto. Quomodo autem locus in integrum restituendus sit, ipse nondum exputo.—Mox post τρίτον apud Euseb. inseritur τινος, et pro ἣν νῦν ὁ λόγος ἀπεφήνατο legitur ὡς νῦν ὁ λόγος ἀπεφ. Non male. Stalb.

§. 162. οὐκ ἂν—φῶσι τῳ τὸ χαίρειν διώκειν] Ita Ald. Bas. 1. 2. Quod nemo non videt prorsus esse solœcum. Nec magis recte habet, quod dedit Bekk. οὐδ' ἂν οἱ πάντες βόες—φῶσι τῷ τὸ χαίρειν. Debebat enim φαῖεν ἂν pro φῶσι dici. Bekkeri lectionem etiam Cod. Palatin. apud Creuzer. Mel. t. i. p. 101.

πολλοὶ κρίνουσι τὰς ἡδονὰς εἰς τὸ ζῆν ἡμῖν εὖ κρατίστας εἶναι, καὶ τοὺς θηρίων ἔρωτας[n] οἴονται κυρίους εἶναι μάρτυρας μᾶλλον ἢ[o] τοὺς τῶν ἐν Μούσῃ φιλοσόφῳ[p] μεμαντευμένων[q] ἑκάστοτε λόγων.[r]

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα, ὦ Σώκρατες, εἰρῆσθαί σοι νῦν ἤδη φαμὲν ἅπαντες.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀφίετέ με;

ΠΡΩ. Σμικρὸν ἔτι λοιπόν,[s] ὦ Σώκρατες· οὐ γὰρ δή που σύ γε ἀπερεῖς[t] πρότερος ἡμῶν. ὑπομνήσω δέ σε τὰ λειπόμενα.

[o] ἢ om Π.—[p] φιλοσόφων Π.—[q] μαντευμένων Η, μεμαντευομένων w.—[r] λόγον 𝔄, λόγω Γ.—[s] ἔτι τὸ λοιπὸν 𝔄ΔΠ.—[t] ἀπερεῖς ΓΞΣBCEFHw et γρ Δ, ἀπορεῖς 𝔄ΔΛ, ἀπαίρεις corr Π : ἀπαρεῖς *ς.

præstat. Heindorf. in Specim. Conject. p. 23. emendat: *πρῶτον δέ γε οὐκ ἂν ἅπαντες βόες τε καὶ ἵπποι—φῶσι, τὸ τὸ χαίρειν διώκειν.* Illud minus commode; hoc etiam male. Eusebius habet *πρῶτον δέ γε οὔ, κἂν ἅπαντες—φῶσι τῷ τὸ χαίρειν διώκειν.* Illud optimum; in ultimis etiamnum hæreo. Ficinus vertit: *Primum tamen locum voluptati boves darent et equi et bruta denique universa, ex eo quod ejus illecebris emancipata sunt: quibus plurimi, fidem præstantes,* ctr. Videtur igitur, neque negantem particulam legisse, et ante verba *τῳ τὸ χαίρειν* plura habuisse vocabula, quæ hodie desunt. Ceterum respexit hunc locum Porphyrius *περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων* l. iii. §. 1. *Σωκράτης,* inquiens, *πρὸς τοὺς ἡδονὴν διαμφισβητοῦντας εἶναι τὸ τέλος οὐδ' ἂν πάντες, ἔφη, σύες τε καὶ τράγοι τούτῳ συναινοῖεν πεισθήσεσθαι ἄν, ἐν τῷ ἥδεσθαι τὸ εὐδαίμον ἡμῶν κεῖσθαι, ἔστ' ἂν νοῦς ἐν τοῖς πᾶσι κρατῇ.* unde fortasse erunt, qui hic sues hircosque reducendos arbitrentur. Stalb.

διώκειν] Post *διώκειν* ponenda interrog. nota videtur. Steph.

ἀπαρεῖς] Bas. 1. 2. Bekk. *ἀπερεῖς.* quod etiam Ficinus legit, qui vertit: *non debes tanquam jam defatigatus prius, quam nos, desistere.* Sed verum est *ἀπαρεῖς.* Verbum *ἀπαίρειν discedendi* significatione positum, sæpissime legitur. Cfr. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 296. ed. Bip. Ruhnken. ad Tim. p. 152. Itaque postquam Socrates *οὐκοῦν καὶ ἀφίετέ με* respondit, jam in eo esse cogitandus est, ut discedat. Quocirca Protarchus eum monet, ne hinc abeat, sed quæ reliqua sint, ad finem usque persequatur. Nihilominus ille, relictis disputandi sociis, quasi re peracta subito discedit; discedentique Protarchus acclamat: *ὑπομνήσω δέ σε λειπόμενα.* Itaque non est, quod dialogum fine truncatum existimemus. Imo egregie philosophus lectores inopinatos e media disputatione educit, quemadmodum eos antea ad medium colloquium inopinatos venire jusserat. Quod quidem quanam de caussa ita ab auctore institutum sit, alio loco disputavimus. Stalb.

FINIS VOL. V.